

Giới thiệu Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi

天才小毒妃

Nàng tuy là nữ nhi của thế gia y học nhưng lại xấu xí, vô năng bị người khinh蔑.

Hắn là vị vương gia tôn quý nhất Thiên Ninh Quốc, quyền khinh thiên hạ.

Ngày thành thân, đại môn Tần Vương phủ cửa đóng chặt chỉ để lại một câu:"Ngày mai lại đến"

Nàng một mình từng bước đạp lên tự tôn mà bước vào vương phủ.

Nhưng cả thiên hạ chưa ai từng nghĩ tới: Hóa ra phế tài xấu nữ lại là tuyệt sắc thiên tài độc y!

Đêm tân hôn nàng cứu thích khách xong rồi nói: "Đại ca mau chạy đi thôi, ta sẽ không tố giác ngươi"

Không ngờ thích khách lại đáp: "Đêm tân hôn ngươi muốn bốn vương đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Kinh hãi, người phải gả

Thế kỷ 21, bệnh viện cao cấp tư nhân của thành phố Đông Hải, văn phòng viện trưởng bệnh viện.

"Bang" một tiếng, một phần thật dày báo cáo các ca bệnh bị hung hăng vứt ở trên bàn, viện trưởng Lâm sắc mặt xanh mét, giận không thể át xuống.

"*Hàn Vân Tịch* (韩芸汐), Lý tiên sinh chính là một trong những lãnh đạo cao nhất của tập đoàn Văn Đăng, anh ta nắm trong tay 40% cổ phần của bệnh viện chúng ta, cô nhất định phải ưu tiên giải độc cho anh ta!"

Đổi mặt với viện trưởng đang giận dữ ngạo trời, Hàn Vân Tịch cầm đôi tay để ở trong túi áo blouse trắng, hoàn toàn bình tĩnh.

"Lâm viện trưởng, thực xin lỗi, nhưng Lý tiên sinh bị đau đớn do trúng phải nọc rắn với độc tính phát tác chậm. Trừ phi xảy ra tình huống khẩn cấp, tôi sẽ không thể cho phép chen ngang ở nơi này."

Cô lớn lên thanh thuần xinh đẹp, một đôi mắt to với hai má lúm đồng tiền nhỏ. Mặc dù tuổi còn trẻ nhưng thiên phú chăm thuật lại nổi tiếng kinh người trong y giới, là cao thủ giải độc hiếm thấy. Mặc kệ là đối phó với độc tố của động vật, độc tố của thực vật, độc tố hóa học hay là độc trong cơ thể con người, đều là thế mạnh của cô.

"Cố! Cố phải rõ ràng! Đây là tập đoàn Văn Đăng!" Viện trưởng phẫn nộ vỗ bàn nâng chân.

"Viện trưởng, tôi lập lại một lần nữa. Tình trạng của Lý tiên sinh không nguy cấp. Mặc kệ anh ta là ai, ở trước mặt bác sĩ, mỗi người....." Hàn Vân Tịch nói còn nói chưa xong, viện trưởng liền lạnh giọng ngắt lời.

"Đủ rồi, đừng nói với tôi về bình đẳng trước mặt bác sĩ. Chỉ có sự khác nhau giữa nam và nữ. Hàn Vân Tịch, tôi nói cho cô, lập tức an bài giải độc, nếu không, từ hôm nay trở đi, rút ra khỏi giới y học!"

Cánh cáo cô?

Vốn tưởng rằng Hàn Vân Tịch sẽ sợ hãi, nhưng, cô lại như cũ thong dong bình tĩnh, thái độ nghiêm túc, "Lâm viện trưởng, ở trước mặt tôi, cũng không có phân biệt nam nữ, chỉ có hai loại người, là tôi muốn cứu cùng tôi không nghĩ sẽ cứu, Lý tiên sinh tôi không cứu, vì vậy xin hãy mời bác sĩ khác!"

Cô nói xong, lễ phép cười, xoay người liền đi. Thân hình gầy mảnh thong dong mà ưu nhã, trong sự điềm tĩnh tốt đẹp đều có một loại ngạo cốt không thể bỏ qua.

Nhưng ngay lúc Hàn Vân Tịch đang mở cửa, Lâm viện trưởng lại giận tím mặt.

"Hàn Vân Tịch, cô dám đối với tôi nói chuyện như thế, cô đứng lại đó cho tôi!"

Nói xong, tùy tay đem tập tài liệu các ca bệnh nặng nề kẹp ở trên bàn hướng phía sau đầu cô ném tới, Hàn Vân Tịch ngăn ra, chỉ cảm thấy một dòng nóng ấm từ sau đầu chậm rãi chảy xuống.

Cô có chút kinh ngạc quay đầu lại, nhưng, còn chưa kịp nhìn Lâm viện trưởng liếc mắt một cái, cả người liền ngã xuống.....

Ba ngày năm trước, Thiên Ninh quốc.

Hàn Vân Tịch từ trong kiểu hoa mơ mơ màng màng tỉnh lại, nghe được quanh mình một mảnh vui mừng, thanh âm khua chiêng gõ trống thời kèn hết đợt này đến đợt khác, mà trước mắt một mảnh tối đen.

Đang xảy ra chuyện gì?

Hàn Vân Tịch đem vật gắn ở trên đầu kéo xuống, nhìn chăm chăm vào nó rồi hít vào một hơi khí lạnh, này..... Này không phải là hi khăn sao?

Theo bản năng ngửa đầu lại cúi đầu, phát hiện chính mình một thân mũ phượng khăn quàng vai, giống như một tân nương từ đang chuẩn bị gả chồng..... thật lỗ bịch!

Kiểu hoa lúc lắc, làm Hàn Vân Tịch đau cả đầu, mà lúc này, một đoạn ký ức xa lạ dửng mãnh tràn vào óc.

Không thể nghĩ ngờ, cô xuyên qua, hơn nữa một khi xuyên qua liền phải gả chồng!

Nguyên chủ là đích nữ của y học thế gia Hàn gia, Thiên Ninh Quốc. Nàng cũng gọi là Hàn Vân Tịch. Bởi vì mẹ đẻ y thuật lợi hại nên từng cứu sống hoàng hậu, cũng chính là thái hậu hiện tại, ngay từ khi nàng còn trong bụng mẹ liền được chỉ định đính hôn với Thái hoàng tử ngay lúc đó, cũng chính là *Tân Vương Long Phi Dạ* (秦王龙非夜) hiện tại, lúc ấy còn lưu truyền một đoạn giai thoại, địa vị của Hàn gia cũng bởi vậy tăng cao.

Nhưng ai cũng không biết Hàn Vân Tịch vừa sinh ra liền khác chết mẹ ruột, còn lớn lên thành một phế tài xấu nữ không hiểu y thuật. Hôn sự bởi vậy mà bị một lần lại một lần trì hoãn, trở thành điều cấm kỵ của Tân Vương. Thế nhưng, trước đó vài ngày Tân Vương chọc giận hoàng đế, hoàng đế một giấy ra lệnh, trước cuối tháng phải chọn ngày thành hôn.

Hôm nay, đúng là đại hôn của nàng.

Tân Vương Long Phi Dạ thiếu niên phong vương, là hoàng tử duy nhất cận kề với ngôi vị hoàng đế, tuổi còn trẻ mới quá 20, luận về bối phận hiện giờ lại là hoàng thúc duy nhất của hoàng đế, có thể nói là người quyền cao chức trọng đệ nhất Thiên Ninh Quốc.

Tân Vương phủ ở thành nam, Hàn gia ở thành bắc, kiểu hoa đi từ bắc hướng đến nam phải xuyên thành mà qua. Tân Vương thành hôn, mặc dù bản thân không lộ diện nhưng vẫn dẫn tới muôn người đều đổ xô ra đường, toàn thành oanh động.

Ngay lúc Hàn Vân Tịch đang tiêu hoá những ký ức này, hi nhạc đột nhiên im bật, chỉ nghe hi bà hô to, "Không tốt không tốt, việc lớn không tốt!"

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nhục nhã, ngày mai lại đến

Ngày đại hi, thân là hi bà cư nhiên ở bên đường hô lớn không tới? *Rõ ràng là cố ý nha.*

Hàn Vân Tịch đang muốn vén rèm nhìn một cái xem chuyện gì xảy ra, nhưng nghĩ lại, thân là tân nương từ không màng đến lễ nghĩa lộ diện bên đường như thế, chẳng phải là bị cô nhân một người một ngụm nước bọt đến chết đuối hay sao?

Chỉ có thể từ bỏ, bắt động thanh sắc lắng nghe, nghe động tĩnh bên ngoài, rõ ràng người vậy xem không ít.

"Ai nha, sai rồi, chúng ta đi lầm đường! Lúc ở giáo lộ phía trên nên rẽ phải mới đúng, nhưng chúng ta lại rẽ trái!" Giọng hi bà kia, liền kếm kêu trời khóc đất.

"Ta tưởng là đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng khiến người om xòm như vậy. Con đường này cũng có thể đến Tần Vương phủ."

"Đừng vậy đừng vậy, Vương bà bà người già rồi nên hồ đồ phải không, ngày đại hi sao lại nói lời đen đủi như thế? Không phải vừa rồi chính người nói rẽ trái hay sao?"

.....

Kiểu phu người một lời ta một ngữ lại nói tiếp, Vương hi bà lại liên tục dậm chân, "Ta chính là già nên hồ đồ nha! Tin xấu! Từ nơi này đi, ít nhất còn phải mất một canh giờ, tân nương từ sẽ bị lỡ giờ lành!"

Lời này vừa ra, nháy mắt toàn trường lặng ngắt như tờ.

Giờ lành, đừng nói ở thời cổ đại, ở thời hiện đại đều rất được nhiều người chú ý.

Sau một lúc lâu, một kiểu phu mới sợ hãi hỏi câu, "Kìa..... Kìa chúng ta có nên quay lại rồi rẽ phải không?"

"Người nói gì vậy?" Hi bà hung hăng dậm chân, trên mặt tức giận làm tăng son phấn thật đầy đều nứt ra rồi, "Tân nương từ không thể quay đầu lại, càng không thể quay về lối cũ, người đây là nguyên rủa tân nương từ bị *hưu* (*ly hôn*) trở về sao?"

Lời này, làm kiểu phu á khẩu không trả lời được.

Hàn Văn Tịch ở bên trong kiểu liên tục trợn trắng mắt, *cái bà mới này rõ ràng là cố ý muốn làm cho nàng đến trễ*, Tần Vương phủ không có đội đón dâu tới, tân lang quan cũng không tới, liền phải cái hi bà lại đây.

Này còn chưa có vào cửa dâu, liền cho nàng một cái ra oai phủ đầu, bỏ lỡ giờ lành, ngày sau Tần Vương phủ nếu có cái sự tình không may mắn gì, còn đều không đổ hết tội trên đầu nàng sao?

Hàn Văn Tịch hận không thể hạ kiểu nói không già, bên đường bỏ rơi tân lang quan, nhưng nàng rất rõ ràng tình cảnh của chính mình, nhà mẹ đẻ có sai lang, nhà chồng là hồ báo, cái thân phận phế tài xấu nữ kế thừa Hàn gia này, nàng không thể làm vậy được.

Chỉ có đi một bước tính một bước, tốt xấu vẫn là do thái hậu tử hôn, hoảng để giao trách nhiệm, nàng lại muốn nhìn một cái Tần Vương phủ dám chống đối nàng trông như thế nào?

Bà mới cùng kiểu phu thương lượng hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục đi phía trước lên đường, bốn tên kiểu phu không muốn sống mà chạy, đem Hàn Văn Tịch điên đảo quá sức.

Nhưng là, cuối cùng vẫn bỏ lỡ giờ lành, ước chừng đến muộn *nửa canh giờ*(*1h*).

Đại môn Tần Vương phủ khí phái cao một trượng đóng chặt, ngay cả cửa hông cũng tất cả đều đóng lại, ngoài cửa vây đầy bá tánh kinh thành, đã sớm chỉ chỉ trò trò nghị luận bàn tán.

"Nghe nói Hàn Văn Tịch rất xấu, trách không được Tần Vương không muốn lộ diện."

"Ha ha, cả thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đều ước được gả vào Tần Vương phủ, Hàn Văn Tịch là cái thứ gì? Ta đoán nếu nàng tính đi vào, cũng là thủ phòng không giường trống suốt đời."

"Còn nữa, nhân gia mặt mũi thật lớn, đã muộn nửa canh giờ mới đến. Ai u, chờ đến chân của ta đã bắt đầu đau!"

.....

Nếu là Hàn Văn Tịch trước đây sau khi nghe xong những lời này, chẳng phải khóc đến chết? Đáng tiếc, hiện tại Hàn Văn Tịch đã không phải là người trước kia sợ hãi rụt rè, là kẻ tự ti đáng thương không có chí tiến thủ.

Nàng không màng đến đau đớn, một bên vuốt ve nhọt trên má, một bên xuyen qua khe hở của bức màn nhân ra. Chỉ thấy trước đại môn của Tần Vương phủ trống rỗng, không có trang trí bất luận một cái gì gọi là đại hôn. Nếu không phải kiểu hoa đứng trước cửa phủ, ai cũng không thể biết rằng nhà này hôm nay đón dâu.

Không khí lạnh lẽo ảm đạm chính là muốn nói cho Hàn Văn Tịch, nàng là không được hoan nghênh, người đưa tới cửa gia đều không cần.

Vương hi bà đang gõ cửa, không dám dùng sức chỉ nhẹ nhàng gõ gõ, sau một lúc lâu, đại môn không có động tĩnh gì, cửa hông lại mở ra, một lão nô thủ vệ đứng ở bên trong cánh cửa, không có ý tứ sẽ đi ra.

Vương hi bà vội vàng chạy tới, ra vẻ rất chuyên nghiệp, *hoan thiên hi địa* vui mừng cười đến, "Tân nương từ đến rồi! Tân nương từ đến rồi!"

(*)*Hoan thiên hi địa = Trời đất vui vẻ ; vui sướng khôn cùng.*

Ai ngờ, lão nô tài kia liếc kiểu hoa vài lần, khinh thường nói, "Thái phi có lệnh, lý giờ lành, ngày mai lại đến!"

Dứt lời, "*Bang*" một tiếng liền đem cửa đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Không đi, tỷ đây không dễ chọc

Quanh mình đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, ngay sau đó liền vang lên từng đợt cười to.

Này phỏng chừng đây sẽ là lần đầu tiên trong lịch sử Thiên Ninh Quốc một bút lưu lại, tân nương từ được người nói rằng ngày mai lại đến, *tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả* (*) a!

(*) "*Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả*" (前无古人后无来者): ý nói người trước, kẻ sau không ai bằng.

Quản chúng quanh mình đều cười trừ. Thậm chí ngay cả trong đội ngũ đưa dâu không ít người cũng nhịn không được cười ra tiếng. Đúng là lần đầu tiên xảy ra loại sự tình như thế này.

Trong kiểu hoa, Hàn Văn Tịch khi định thần nhân rót cuộc chậm rãi nheo hai tròng mắt lại, Tần Vương phủ, khinh người quá đáng!

Vương hi bà mặt tui ngu quay trở về, thất vọng thở dài, "Ai nha, quá đen đủi, ta làm hi bà nhiều năm như vậy, liền chưa từng thấy qua như vậy! Trở về trở về, chạy nhanh trở về!"

Nhưng mà, ngay lúc kiểu phu một lần nữa nâng lên cổ kiệu, Hàn Văn Tịch lên tiếng, "Từ từ!"

Ách.....

Lời ai nói?

Mọi người dừng lại, nhìn khắp xung quanh, tìm không thấy người nói chuyện.

"Vương bà bà, làm phiền người đi hỏi hỏi, ngày mai tới lúc nào?" Hàn Văn Tịch lại lần nữa mở miệng, ngữ khí bình tĩnh lại lộ ra một cổ không dung làm trái uy nghiêm, thanh âm không lớn, lại làm mọi người quanh mình nghe được rõ ràng rành mạch.

Trong lúc nhất thời mọi người đều không thể tưởng tượng mà nhìn về phía kiểu hoa, này thật là Hàn Văn Tịch đang nói chuyện sao? Dưới loại tình huống này, nàng không phải nên trộm khóc sao? Cư nhiên còn dám nói chuyện, lại còn lớn tiếng được như vậy?

"Vương bà bà, người còn thất thần làm gì? Chẳng lẽ muốn bốn tiểu thư truy cứu trách nhiệm người đi sai lộ trình sao?" Hàn Văn Tịch chột lạnh giọng.

Vương bà bà bất ngờ, khiếp sợ! Đi sai lộ trình là thái phi giao phó, Tần Vương phủ tự nhiên sẽ không truy cứu nàng, nhưng là, nếu Hàn gia thật sự truy cứu đến, nàng cũng đến là *ăn không hết gói đem đi* nha, đến lúc ấy, thái phi cũng sẽ không bảo vệ nổi nàng đâu.

Hàn Văn Tịch như thế nào lại đột nhiên biến thành lợi hại như thế?

Vương bà bà cũng không rảnh lo nhiều như vậy, vội vàng liền đáp, "Vâng vâng! Đại tiểu thư chờ một lát."

"*Thích thích thích!*" Lúc này tiếng gõ cửa không còn ôn nhu nữa.

Vẫn là lão nô kia mở cửa hông ra, "Làm gì vậy, nghe không hiểu là nói các người ngày mai lại đến sao?"

"Tân nương tử hỏi rõ ngày mai mấy giờ! Lâm phiên thông báo cho thái phi một chút." Vương bà bà ôn tồn mà nói.

Lão nô kinh ngạc, tân nương tử này có điểm thú vị, "Chờ một lát."

Trong dinh sau hoa viên Vương phủ, *Nghi thái phi* (宜太妃) đang cùng mấy cáo mệnh phu nhân chơi mạt chược, hoàn toàn không để tâm đến chuyện cưới cô con dâu này.

Sau khi hoàng đế tự mình chấp chính, tiền hoàng lưu lại vài vị thái phi chết chết, thù lũng thù lỉnh. Chỉ có Nghi thái phi *mẫu bằng từ quý* (mẹ vinh hiển nhờ con), không ai dám động, ngay cả thái hậu đều đối với nàng lễ nhượng ba phần. Ba năm trước đây lo ngại sống trong hoàng cung buồn chán, liền dọn đến vương phủ sống cùng nhĩ tử.

Thị nữ khom lưng lại đây, cúi đầu ở bên tai nàng bảm bảm, "Chủ tử, tân nương tử hỏi rõ ngày mai tới lúc nào?"

Nghi thái phi tay đang hạ bài liền cứng đờ, quay đầu nhìn lại, "Người nói ai hỏi?"

"Tân..... Tân nương tử." Thị nữ vẫn hạ giọng trả lời.

"Là gan không nhỏ nha!" Nghi thái phi buồn bực, chỉ là bài trên tay vội vàng đánh cũng không yên tâm, thuận miệng nói câu, "*Giờ tỵ (9-11h)*, vẫn như mọi khi."

Hỏi rõ ràng thời gian thì thế nào, ngày mai tới, còn phải làm nàng đến trễ.

"Giờ tỵ." Vương hi bà đem lời nói đưa tới trước kiệu hoa.

Ai ngờ Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói ra ba chữ, "Chờ tại chỗ."

Quanh mình không ít người đều ỷ thức được vị Hàn tiểu thư này không thích hợp, Vương hi bà lại còn không đầu không não, kêu to lên, "Cái gì?"

"Tân nương tử không thể như vậy a. Chúng ta không thể ngăn trước cửa đại môn nhân gia, phải không? Bọn họ sẽ chế cười chúng ta! Không, thật không tốt, không có lý nha! Nào có ai đến cổng lớn nhà người ta chờ gả?"

"Là người nói không thể quay về lối cũ, như thế nào, người muốn nguyên rủa ta bị hưu về nhà mẹ đẻ sao?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng chất vấn.

Này không phải là lời Vương hi bà vừa nói sao? Vương hi bà nghẹn lời.

"Chờ không được có thể đi, trở về Hàn gia lấy không được tiền công dừng tới tìm ta." Hàn Văn Tịch hạo tâm nhắc nhở.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, càng thêm cảm thấy tân nương tử thật lợi hại, ai cũng không dám đi, chỉ có thể ngồi xuống tại chỗ, cùng tân nương tử cùng nhau chờ.

Vương hi bà thấy thế, một bàn tay vỗ không vang, cũng chỉ có thể ở bên mép kiệu ngồi xuống. Nàng nhìn không được muốn nhắc lên tấm rèm đang buông xuống nhìn một cái bộ dáng của tân nương tử. Chân tướng trong truyền thuyết cực xấu vô cùng, nhất gan tự tì như vậy sao? Không phải là thay đổi người chứ?

Chân chờ một lát, Vương hi bà trong sợ hãi mà vươn tay ra.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Để nàng ta tiếp tục chờ

Vương hi bà mới vừa nhấc lên một góc rèm, Hàn Văn Tịch liền một chân dẫm ngay tay nàng, âm u hỏi, "Giờ lành chưa tới, người muốn mời ta hạ kiệu sao?"

"Không không! Ta..... Ta không cần thận không cần thận!" Vương hi bà liền giải thích, chịu đựng đau không dám la.

Hàn Văn Tịch lúc này mới buông nàng ra, ưu nhã lùi chân về, lười biếng tựa người ở trong kiệu.

Hàn gia xưa nay thường ngược đãi nàng, nhưng bọn họ không bạc đãi nàng trong ngày xuất giá. Cổ kiệu thực rộng rãi thoải mái, vừa lúc có thể để nàng ngủ một giấc.

Nàng mới sẽ không ngu ngốc như vật thật sự sẽ trở về ngày mai lại đến. Nếu thái phi quay trở về, ngày mai không chừng còn có thể gây ra cái sự tình gì để chậm trễ giờ lành đây.

Tân Vương phủ ngại với hoàng mệnh không dám không cưới, lại có thể tạo ra rất nhiều trò để kéo dài thời gian, cuối cùng có hại vẫn là chính nàng.

Tuy rằng Hàn Văn Tịch cũng không muốn gả, nhưng nàng biết, cái đại môn Tân Vương phủ này nàng cần phải tiến vào, nếu không, rồi tới cuối cùng, trong cung trách tội xuống dưới, nàng đương nhiên sẽ bị đẩy ra làm kẻ chết thay.

Tân Vương đón dâu lập chính phi đã là sự tình oanh động toàn thành. Tin tức rằng ở cổng lớn Tân Vương phủ như thế, nhất định sẽ truyền tới trong cung. Chỉ cần một khi trong cung chú ý đến, ngày mai đến giờ lành Tân Vương phủ nếu lại không vui cũng phải đến cho nàng *khai đại môn*! (vào cửa lớn)

Nghĩ đến như vậy, Hàn Văn Tịch xoay trở tìm vị trí thoải mái, thanh thần ổn định ngủ.

Lúc này, Nghi thái phi từng sống trong nhung lụa đã không còn thanh thản như xưa, tự mình vội vàng đi tới cửa hông Tân Vương phủ, xuyên qua kẽ nứt của khe cửa nhìn ra, thấy bên ngoài một mảnh hồng vui mừng. Khuôn mặt luôn được bảo dưỡng kia liền hơi tái.

"Mẫu phi, Hàn Văn Tịch nữ nhân này thật kì quái nha, bên ngoài nói nàng nhất gan, sao hôm nay liền lớn mặt như thế? Vừa mới rồi trong cung phái người tới hỏi chuyện này là như thế nào." *Mộ Dung Uyển Như* (慕容宛如) nói với giọng lo lắng.

Nàng là nghĩa nữ được Nghi thái phi thu dưỡng, dù đáng hiền tuệ, nhẫn nhục chịu đựng, từ nhỏ hầu hạ Nghi thái phi, so với nữ nhi ruột còn thân hơn. Một câu "Mẫu phi" đủ thấy địa vị của nàng ở Tân Vương phủ.

"Cái sự bất quái này, muốn cùng bốn cung đầu đến cửa nhà sao?" Nghi thái phi híp mắt âm hiểm, ngón tay hướng cổ nhẹ nhàng lướt một cái, ý bảo Mộ Dung Uyển Như đem người giải quyết.

Mặt Mộ Dung Uyển Như lộ ra vẻ khủng hoảng, "Mẫu phi! Người chết ở cửa nhà chúng ta, liền không may mắn, vạn nhất Hoàng Thượng trách tội đến trên đầu ca ca?"

Quanh cửa Tân Vương phủ cũng là có không ít thủ vệ. Người chết ở cổng lớn xác thật không thể nào giải thích nổi, huống chi, chuyện này toàn bộ để đổ đều đang chú ý tới.

Nghi thái phi không ngu ngốc, bình tĩnh nghĩ lại liền minh bạch đạo lý này, "Tốt a, cho nên nàng liền ăn vạ không đi! Chắc chắc chắc, làm sao cái sự bất quái này lại có tâm cơ ti mi chu đáo như thế?"

"Mẫu phi, hiện tại phải làm sao bây giờ, ngày mai giờ lành vừa đến, chúng ta là mở cửa hay không mở cửa?" Mộ Dung Uyển Như bắt đầu đi hỏi.

"Hừ, muốn tiến vào cái đại môn này như thế đúng không, để cho nàng tiến vào, bốn cung muốn nhìn xem nàng có thể ở lại bao lâu!"

Nghi thái phi không phải là dễ chọc. Trong Tân Vương phủ thủ vệ nghiêm ngặt dù là phát sinh bất kỳ sự tình gì, đều là không thể truyền ra ngoài.

Về mặt Mộ Dung Uyển Như bắt đầu đi gạt đầu, đầu mắt lại hiện lên một tia đắc ý.

Nàng đã sớm trông ngóng Hàn Văn Tịch vào cửa, Nghi thái phi cố ý đem nàng hứa gả cho Tân Vương, đáng tiếc nàng xuất thân hèn mọn trước sau đều không thể trở thành chính phi nhưng trở thành trắc phi thì không vấn đề gì. Chỉ sợ vị trí chính phi của Tân Vương bị người có quyền thế đoạt mất.

Hàn Văn Tịch là một nữ nhân *phá tướng* (xấu xí) như thế, bất quá là công cụ Hoàng Thượng dùng để nhục nhả Tân Vương, sẽ chi làm Tân Vương cùng mẫu phi chán ghét phi nhỏ, vĩnh viễn đều không có cơ hội xoay người. Nếu chính phi do thái hậu thân đem cho Tân Vương đã chết, vị trí kia liền để trống. Đây chính là ý nghĩ cuối cùng của Mộ Dung.

Mộ Dung Uyển Như tâm tình không tồi, kéo tay Nghi thái phi, thật cẩn thận giúp người quay về.

"Aiz, nếu thái hậu có thể đem người ban cho Phi Dạ, tám nguyên đôi này của ta cũng coi như đã xong từ lâu." Nghi thái phi nhẹ nhàng vỗ tay Mộ Dung Uyển Như, một phần tiếc hận.

"Mẫu phi, Mộ Dung chỉ nghĩ cả đời sẽ hầu hạ ngài thôi." Mộ Dung Uyển Như vội vàng tỏ thái độ.

"Người đương nhiên vẫn có thể hầu hạ bốn cung cả đời nếu là con dâu ta. Khi người không có việc gì để làm, hãy tới thăm thư phòng của Tần Vương nhiều hơn, hiểu không?" Nghi thái phi cười nói.

Mộ Dung Uyển Như đỏ bừng mặt, cúi đầu, người thấy hãy còn yêu, Nghi thái phi thấy thế càng thích.

"Mẫu hậu, Tần Vương tới nay nên trở về đúng không, nếu không ngày mai ai dám kiêu môn đây?" Mộ Dung Uyển Như lại hỏi.

"Tốt nhất là nếu không có ai dám kiêu, nàng ta liền tiếp tục chờ đợi bên trong kiệu." Nghi thái phi nghĩ khí tùy ý như là đang nói đến thời tiết.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhắc nhở quen thuộc

Trời đã tối, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn còn đang ngủ say. Trời mới biết thân thể này có bao nhiêu mệt nhọc.

Nhưng mà, chỗ sâu trong ý thức, nàng lại nghe tới một thanh âm quen thuộc, "Đồ đồ đồ, đồ đồ đồ."

Hàn Văn Tịch cơ hồ là phản ứng theo bản năng, lập tức trợn mắt. *Thanh âm này không phải là tín hiệu cảnh báo từ hệ thống giải độc là thành quả nghiên cứu mới nhất của bệnh viện Vân Đăng sao?*

Bệnh viện Vân Đăng vì lưu lại nàng, đã đầu tư một lượng lớn về tài chính để nghiên cứu và phát triển một hệ thống phát hiện độc. Cái này giống như một cái túi không gian thông minh, nàng có thể tồn trữ các loại dược liệu giải độc và các thiết bị cho các bệnh nhân của nàng.

Bộ hệ thống này được cấy ghép ngay trong đại não thần kinh trung ương của nàng, hoàn toàn được điều khiển từ ý thức của nàng. Hàn Văn Tịch không nghĩ tới linh hồn nàng xuyên qua lại đây, cư nhiên đem cái bảo bối này cũng cấp mạng lại đây. *Hàn Văn Tịch kích động. Cuối cùng là ông trời đã không quên nàng!*

Thanh âm "Đồ"「哪」tựa như âm thanh cảnh báo "Độc"「毒」. Đây là lời nhắc nhở xung quanh Hàn Văn Tịch có độc.

Lúc trước Hàn Văn Tịch từng hoài nghi mụm nhọt trên mặt mình là do độc tố lắng đọng lại mà thành. Hiện giờ túi giải độc nhắc nhở như thế, liền nhất định là đúng rồi.

Nàng nhắm mắt lại, cố gắng thử dùng ý thức để mở hệ thống giải độc. Không nghĩ rằng vẫn là thuận tiện để dàng sử dụng như vậy. Lấy mấy cái kim châm cùng băng gạc dùng trong y học ra, nhân tiện xem xét các thiết bị bên trong. Trong đó các loại kim châm, các loại dược liệu vẫn thực là đầy đủ.

Hàn Văn Tịch nhìn thoáng qua ra bên ngoài, thấy mọi người đều đang lơ mơ ngủ, xác định tạm thời sẽ không có người tới quấy rầy nàng, liền bắt đầu xử lý u nhọt trên chính mặt mình.

Vốn định lấy một ít máu của u ác tính để vào hệ thống giải độc làm xét nghiệm, không nghĩ tới loại độc này bị nàng ngửi một cái liền xác định được là độc gì.

Loại độc này được gọi là *quả cầu nho* (葡球: hay còn gọi là *tụ cầu khuẩn: staphylococcus*), là loại độc thường thấy ở thời cổ đại dùng để hủy dung. Thậm chí độc sư có năng lực một chút đều có thể hóa giải, không nghĩ tới đường đường là thế gia y học Hán gia, cư nhiên để nữ nhi chịu đựng sự tra tấn này, cũng không ai giúp nàng giải độc.

Độc này, nhất định là có người cố ý hạ!

Hàn gia đúng không, hận này nàng sẽ thay nguyên chủ nhớ kỹ.

Bác sỹ không thể tự trị bệnh cho chính mình là có đạo lý của nó. Tuy rằng giải độc này rất đơn giản, nhưng độc ở trên mặt Hàn Văn Tịch lại có chút phiền toái. Nàng chỉ có thể sờ soạn trong túi tiền hành, lấy máu độc ra, rửa sạch độc tố, phối được rịt thuốc. Cuối cùng dần lên băng gạc, lần lộn ước chừng một giờ mới thu phục toàn bộ.

Đem đồ vật thu thập tốt, Hàn Văn Tịch mới lặn nửa đắp lên hi khăn, hướng bên ngoài hô lên, "Vương hi bà, ta đói bụng, mang một bát mỹ tới đây."

Vương hi bà canh giữ một ngày, không thấy Tần Vương phủ đuôi người, trong lòng biết rõ ràng có quan hệ lợi hại trong đó, cũng không dám lại đắc tội với Hàn Văn Tịch, lập tức liền đi mua.

Một chén mỹ lớn nóng hằm hấp thơm ngào ngạt được đưa đến trên xe, chế đầu được vị lúc này, Hàn Văn Tịch để Vương hi bà lui ra, lúc này mới bóc khăn voan ra, ăn uống thỏa thích.

Lúc này, phu quân được chọn của Hàn Văn Tịch, Tần Vương Long Phi Dạ, khoanh tay sau lưng đứng trên lầu cao của một toà nhà gần đó. Hắn dựa vào lan can mà đứng, xa xa nhìn một màn này.

Nhìn không tới chính mặt hắn, chỉ thấy đáng người kia cao dài anh đĩnh, sừng sững như núi, một bộ trang phục hắc y, thần bí, uy nghiêm, đều tản ra khí phách cuồng vọng. Hắn liền giống như chúa tể bóng đêm, cao cao tại thượng, bề ngễ nhìn chúng sinh.

"Vương, điều tra rõ ràng, nữ nhân bên trong kiệu xác thật là Hàn Văn Tịch, Vương hi bà là người của thái phi." Hắc y người hầu cung kính bẩm báo.

"Tinh huống trong cung như thế nào?" Thanh âm của nhân lạnh băng, trầm thấp.

"Truyền khắp, không ít người lên cơn đánh đổ, đánh cuộc nàng ngày mai có thể hay không vào cửa." Thị vệ thân cận Sở Tây Phong đứng theo sự thật trả lời.

Long Phi Dạ lúc này mới xoay người lại đây, tướng mạo anh tuấn凛凛 ngạnh tựa như ông trời điều khắc nên. Tuần đến người hay tiền đều ghen tị, ngọn đèn dầu chiếu vào trên mặt lạnh như băng sương của hắn, lại như thể nào cũng chiếu không đến cặp mắt ngăm đen thâm thúy kia, đó là một loại hàn đàm, một cái mê cung sâu không thấy đáy.

"Bốn vương cũng tỏ mò nàng có đi vào hay không." Long Phi Dạ lạnh lùng nói, đáp không mà đi, hướng rồi khỏi Tần Vương phủ mà đi.

Sở Tây Phong lại sừng sốt, trời a, hắn không nghe lầm đi, Tần Vương cư nhiên cũng sẽ tỏ mò, hơn nữa đối tượng vẫn là cái nữ nhân?

Ngày mai mặt trời muốn mọc phía Tây sao?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Giờ lành tới rồi

Sáng sớm hôm sau, trước cửa Tần Vương phủ liền kín người hết chỗ. Hàn Văn Tịch nhất định không biết, mặc kệ là trong cung hay là ngoài cung, ít nhất có 30 cái đại nhà cái, công khai đánh cuộc nàng hôm nay có thể hay không tiến vào đại môn Tần Vương phủ. Tầm 1,000 người đã tham gia cá cược.

Hi nhạc còn chưa bắt đầu, nhưng quanh mình tiếng người ồn ào đã đủ náo nhiệt.

Hàn Văn Tịch thậm chí không hề lo lắng sẽ bị ngủ quên, trực tiếp bị đánh thức. Nàng trợn nhìn thoáng qua sắc trời, thấy vẫn còn một khoảng thời gian nữa, vừa lúc đủ để nàng tỉnh táo hoàn toàn, xử lý một chút được trên mặt.

U ác tính nho nhỏ gấp phải cái kim bài giải độc sư là nàng đây, thời gian cả đêm đủ để *hủy thi diệt tích (tiêu hủy chứng cớ)*.

Hàn Văn Tịch xé xuống băng gạc, rửa sạch thao được, lòng bàn tay nhẹ nhàng mon trón, nguyên bản nơi kia vốn là một mảnh u ác tính sớm đã bóng loáng bình thường, tính tế ôn nhuận.

Đáng tiếc là không có gương, nếu không Hàn Văn Tịch có thể nhìn một lần bộ dáng hiện tại của chính mình. Bất quá nàng nghĩ, *mặc dù không đẹp, không có u ác tính ít nhất cũng không hề là xấu nữ đi?*

Nàng từ hệ thống giải độc lấy một ít kim châm tâng nhập trong tay áo, lại lấy một ít phấn bột dự phòng để phòng thân, sửa sang lại các thứ bữa ăn bên ngoài tạm thời để vào hệ thống giải độc. Thu thập sạch sẽ xong hết thấy, cho dù có người ngửi được hương vị thảo dược, cũng không phát hiện được cái gì khác thường.

Đắp hi khăn lên, ngồi ngay ngắn trong kiệu, Hàn Văn Tịch nhắm mắt dưỡng thần, liền chờ giờ lành đến.

Thời gian từng chút trôi đi, người vây xem càng ngày càng nhiều, mặc dù là ngày thứ hai của hôn kỳ, vẫn như cũ dẫn tới muôn người ở đó đổ đều đổ xô ra đường, ngay cả người của Hàn gia cũng cải trang giả dạng, trà trộn ở trong đám người muốn tột cùng nhìn một cái.

Rốt cuộc, giờ lành tới rồi!

"*Cách....*"

Theo âm thanh đại môn Tần Vương phủ mở ra, ồn ào trước cổng lớn lập tức an tĩnh lại, ai cũng không dám lên tiếng.

Tần Vương phủ cũng không có chơi xấu, thoải mái hào phóng đem chính đại môn mở ra, nhưng lại không thấy tân lang quan ra tới, ngay cả một người đón đầu cũng không có, cũng chỉ có lão nô thủ vệ Lưu đi ra, đứng ở cạnh cửa.

Đây là..... Đây là ý tứ gì?

Tân lang quan tốt xấu gì cũng phải đến, tới đã một đá trên kiệu môn, tân nương từ mới có thể hạ kiệu không phải sao?

Tình hình này, làm nguyên bản trước cổng lớn đang yên tĩnh lại làm vào một mảnh tĩnh mịch. Mọi người không hẹn mà cùng nhau nhìn chăm chăm xem kiệu hoa. Mặc kệ là người đánh cuộc tân nương từ có thể vào cửa, hay là người đánh cuộc tân nương từ không thể vào cửa, tất cả đều rất khản trương, không biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Mấy người Hàn gia trà trộn trong đó đều nhận không được ở trong lòng âm thầm mắng Hàn Văn Tịch, tuy rằng gã đến Tần Vương phủ là trèo cao, nhưng cũng không nên mang theo bản thân tự tìm nhục nhã như thế nha!

Đáy mắt Vương hi bà cất gấu cười lạnh, trường hợp không nói lời nào chính là đang làm vào xấu hổ, chờ giờ lành qua đi.

Nhưng ai biết, đột nhiên "*bang*" một tiếng, cỗ kiệu môn từ bên trong bị đá văng tới, Hàn Văn Tịch mũ phượng khăn quàng vai, trên đầu hồng hì, tự nhiên hào phóng đi xuống cỗ kiệu.

Dáng người nàng không cao, thời gian dài thiếu chất dinh dưỡng khiến thân mình mảnh khảnh, hi phục cũng không vừa người. Nhưng nàng uốn thẳng eo lưng, ngẩng cao đầu, vừa đứng như thế, đều có một phen khí khái, khiến người vừa thấy lên không rời được mắt.

"Giờ lành tới rồi, hi nhạc như thế nào không diễn tấu lên?" Nàng lớn tiếng hỏi.

Lời này vừa ra, mọi người mới bình thường trở lại, liền nhận ra vừa mới xảy ra cái gì.

Trời a, tân nương từ cư nhiên chính mình đá môn hạ kiệu, làm sao có thể như vậy, này không hợp quy củ a!

"Người nữ nhân này thật là không biết xấu hổ! Người cư nhiên chính mình xuống dưới! Gã không được liền phá cửa đi tới, phạm tiện a!" Trong đám người, đột nhiên có người chửi âm lên.

Âm thanh phụ họa quanh mình nổi lên bốn phía, phạm tiện, không biết xấu hổ, thậm chí ngay cả từ kỹ nữ đều đem ra mắng tới.

Hàn Văn Tịch cũng là người nha, vẫn là một nữ nhân, nàng cũng cảm thấy chính mình thực không biết xấu hổ, nhưng trừ bỏ làm như vậy nàng còn có thể như thế nào, đề bị nhốt ở bên trong kiệu chờ cái giờ lành tiếp theo sao? Nàng chờ được sao?

Hoàng Thượng bắt quá là cùng Tần Vương gian dối, mới giao trách nhiệm bắt hán cưới vợ, sự tình nếu thật nháo lớn, Hoàng Thượng còn có thể đem Tần Vương xử lý như thế nào? Cuối cùng, các loại sai chi biết dừng ở trên người nàng, nàng chết, hôn ước tự nhiên liền không có.

Trong lòng xẹt qua một trận chua xót, *Hàn Văn Tịch vẫn là nên tình lại, sống sót mới là vương đạo.*

Trong tiếng chửi rủa, Hàn Văn Tịch lớn tiếng chất vấn, "Này vốn nên là Tần Vương làm, nhưng Tần Vương bận quá không tới được, ta chỉ có thể thay hán đá kiệu. Ý tứ của các ngài là Tần Vương làm ta trở thành người đàn bà phạm tiện?"

Lời này vừa ra, toàn trường lập tức nổ tung nổi.

"Hàn Văn Tịch, người lật ngược phải trái, ngấm máu phun người! Tần Vương mới không muốn cưới người đâu!"

"Đúng vậy, ngài thật đáng nghĩ rằng Tần Vương nguyện ý cưới người nha! Người từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng nhìn qua gương sao? Không biết chính mình trưởng thành thành cái dạng quái quỷ gì?"

Hàn Văn Tịch dừng bước, xoay người mặt hướng nơi phát ra thanh âm, thân thể gầy yếu, thanh âm lại tự tin mười phần, "Thái hậu chi hôn, Hoàng Thượng giao trách nhiệm bốn nguyệt thành hôn, các ngài nói Tần Vương không muốn cưới ta, chẳng phải là nói Tần Vương vi phạm hoàng mệnh, bằng mặt mà không bằng lòng? Người nào nói, đều đứng ra cho ta!"

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường nháy mắt yên tĩnh. Mấy người kia vừa mới nói, nghẹn họng nhìn trần trời, rốt cuộc nói không ra lời. Những người xung quanh cũng không ai dám lại nghị luận. Phi báng Tần Vương, ai dám làm nha?

Mọi người cảm miệng, một mảnh an tĩnh, Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi khuyến khích chính mình, nàng kiêu ngạo mà gân cổ lên lớn tiếng nói, "Hi nhạc, vang lên!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Là ai khuyñh quốc khuyñh thànhñ

Hai hàng đội ngũ nhạc sư ai cũng không dám trì hoãn, vội vàng chấn chỉnh đội hình, bắt đầu thổi nhạc. Chiêng trống *tiêu(sáo)* thêm kèn xô-na, *hoan thiên hi địa(vui sướng khôn cìng)* thổi bay tới, nói có bao nhiêu vui mừng liền có bao bấy nhiêu.

Hàn Văn Tịch nâng lên tay, Vương hi bà vội vàng liền tiến lên đỡ. Tân nương từ xuống kiệu. Trước mắt bao người nếu nàng(hi bà) không đỡ nàng(HVT) đi vào, liền tất cả đều là nàng(hi bà) sai nha!

Vì thế, trước mấy trăm người trọn mắt há hốc mồm, Hàn Văn Tịch nấn thẳng eo lưng, từng bước một bước lên bậc thang cửa cao cao của Tần Vương phủ, từng bước một bước đi đầy tru nhả, tựa như đầy trời phong hoa đều bị nàng một người chiếm hết, tôn quý không thể chạm đến.

Cái này làm cho không ít người đều đã quên, nàng vốn là một xấu nữ.

Ai ngờ, ngay lúc Hàn Văn Tịch bước lên bậc thang cuối cùng một bậc, thời điểm vừa mới đứng vững, đột nhiên một đạo âm tiêu từ bên cạnh bay tới, lướt trên hi khăn của nàng, đánh rớt trên mặt đất.

"A..... Có thích khách! Có thích khách!" Vương hi bà thét lớn đến chói tai, buông tay liền chạy, không cần thận từ trên thềm đá cao cao lăn xuống.

Vài tên hộ vệ hai bên sườn của Vương phủ lập tức bay ra, xem xét mọi nơi lại không phát hiện ra thích khách. Hồi lâu, trừ bỏ âm tiêu ở ngoài kia, đều không còn có bất luận cái động tĩnh gì.

Mọi người đều hoảng hốt còn chưa ổn định. Hàn Văn Tịch cũng bị dọa tới rồi, tìm đập thỉnh thỉnh trong lồng ngực. Nàng chỉ biết giải độc nhưng không biết vô công a, vừa mới rồi âm tiêu liền bắn tới lướt qua trên đầu nàng, thật là khủng khiếp!

Trường hộ vệ đi đến, nhặt hi khăn lên, kiểm tra âm tiêu xong liền giao cho người bên cạnh xử lý.

"Hàn tiểu thư, đây." Trường hộ vệ tự mình đem hi khăn đưa lại chỗ nàng.

Hàn Văn Tịch vỗ vỗ ngực, lấy lại bình tĩnh, lúc này mới xoay người đi tiếp, "Cám ơn."

Ai ngờ, nàng vừa quay lại thì trường thị vệ đột nhiên trừng lớn mắt, "*A*" một tiếng kêu to, sợ hãi đến vội vàng bước lui ra sau.

U ác tính đều đã tiêu trừ, nàng thực vẫn còn xấu sao?

Trường hộ vệ phản ứng hoảng sợ như thế làm Hàn Văn Tịch ưu thương.

Bất quá, xấu liền xấu đi, dù sao từ trước đến nay nàng đều dựa vào tay ăn cơm không dựa vào mặt. Đưa lưng về phía mọi người, chuẩn bị tốt tâm lý, Hàn Văn Tịch thoải mái hào phóng xoay người qua, nắm trong tay hi khăn đưa ra, "Vương bà bà, không có việc gì, người đi lên đi."

Ai ngờ một khi quay người lại, mọi người phía sau tất cả đều hít vào một hơi khí lạnh, Vương hi bà thét một tiếng chói tai so với vừa rồi còn muốn lớn hơn, "Người..... Người..... Người như thế nào, a....."

Hàn Văn Tịch cũng không biết chính mình một khi quay người lại là *ngheñg nước ngheñg thành khuyñh thiên hạ* như thế nào, phong hoa muôn vãn, chỉ nghe trong đám người đột nhiên có người hô to, "Quá đẹp! Người thật là Hàn Văn Tịch sao?"

Đẹp? Nàng còn chưa bình tĩnh trở lại, phía dưới là một mảnh oanh động.

"Không phải nói Hàn Văn Tịch là xấu nữ sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Đồn đãi hại người a, Hàn Văn Tịch người so với Thiên Ninh đệ nhất mỹ nhân còn đẹp hơn!"

"Tần Vương diện hạ biết không? Lời đồn không thể tin nha!"

.....

Trong lúc nhất thời, các loại thanh âm hết đột này đến đột khác vang lên. Ngay cả người Hàn gia đều không thể tưởng tượng, hoài nghi Hàn Văn Tịch là bị đánh tráo, nhưng nếu che đi nửa bên dung mạo không nhìn đến, người này chính là cam đoan không phải giả mạo là Hàn Văn Tịch.

Chỉ có thể nói dung mạo Hàn Văn Tịch là nghiêng nước nghiêng thành, bị ấn đầu phía sau u ác tính đã lâu, hôm nay đột nhiên xuất hiện liền kinh quốc kinh thành.

Cửa một mảnh oanh động, thanh âm ồn ào thậm chí truyền tới đại đường Vương phủ. Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như vừa nghe từ nữ báo tới, tất cả đều choáng váng cả mắt, như đứng trên đồng lửa, như ngồi dưới đồng than. Hai người ở đại đường cùng nhau ngồi xuống, hận không thể tự mình ra cửa để xem tột cùng chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, Vương hi bà đã một lần nữa giúp Hàn Văn Tịch đắp lên hi khăn, đỡ nàng bước qua ngạch cửa cao cao.

Tần nương từ cứ như vậy vào cửa, mọi người đến nay còn kinh ngạc cảm thán với mỹ mạo của nàng, thậm chí đều đã quên còn có đánh cuộc.

Trong đám người, một người tướng mạo giáo hoạt, nữ tử quần áo ngắn nắp dùng sức túm lấy nam tử bên cạnh, giận dữ xoay người.

"Đại ca, mặt Hàn Văn Tịch nhất định có vấn đề! Ta lúc trước trộm nhìn qua nàng, vô cùng xấu xí, nhìn đều muốn nôn ra!"

Nữ tử này không phải ai khác, chính là tam tiểu thư Mục Lưu Nguyệt của phủ tướng quân Thiên Ninh Quốc, vị bên cạnh kia lại chính là thiếu tướng quân Mục Thanh Vô tiếng tăm vang dội nhất Thiên Ninh quốc.

Hắn là một nam tử tuấn mỹ, đường cong trên bộ mặt hiện lên vẻ cương nghị, ngũ quan hình dáng thâm thúy, mặc dù bỏ đi một thân áo giáp, như cũ uy vũ soái khí, mắt to có thần sáng ngời quang minh cùng lỗi lạc.

Vừa mới kia phóng ra ám tiêu đúng là Mục Lưu Nguyệt, nàng chính là một trong những kẻ ái mộ Tần Vương của Thiên Ninh quốc, cũng giống như những kẻ ái mộ khác đặc biệt chán ghét Hàn Văn Tịch, vốn định trước mặt mọi người nhục nhã Hàn Văn Tịch một phen, ai biết thế nhưng biến thành giúp nàng?

Mục Thanh Vô bị làm phiền, hần bốp vai Mục Lưu Nguyệt, không chút khách khí lạnh giọng, "Nơi này là chỗ để người giương oai? Lập tức cúi trở về cho ta!"

Hắn vốn không quan tâm đến trận hải kịch này, lại bị tần nương từ gan dạ sáng suốt hấp dẫn. Nghi chân nhìn trong chốc lát, không nghĩ tới có người tràn đầy nhu nhược nhưng vẫn mang xương cứng trong đế đô, cư nhiên lại là một nữ nhân?

Mục Lưu Nguyệt sớm đã quen thói thô lỗ của đại ca, cầm lấy tay hắn làm nũng, "Ca ca! Nữ nhân kia nhất định là có vấn đề."

"Có vấn đề cũng cùng ngươi không quan hệ, trở về!" Mục Thanh Vô mệnh lệnh nói.

"Cùng người không có tiếng nói chung!" Mục Lưu Nguyệt bĩu môi, lườm lại cùng hắn nhiều lời, trong lòng cần nhắc đi tìm nhóm hảo tỷ muội của nàng đến giúp, nghĩ cách điều tra điều tra, không chừng cái Hàn Văn Tịch này thật đúng là hàng giả.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đưa vào động phòng

Tần nương từ vào cửa, tần lang quan lại không ở quý phủ thì báidường như thế nào? Vương hi bà đã được Nghi thái phi hạ mệnh lệnh, trực tiếp đưa vào động phòng.

"Nàng thực sự xinh đẹp như vậy sao?" Nghi thái phi mặt đầy hồ nghi hỏi.

"Thái phi nương nương, nô tỳ thật mắt nhìn thấy, *thiên chân vạn xác(vô cùng chính xác)*! Cũng không biết những lời đồn đại bên ngoài đó là như thế nào mà truyền ra, lại đem một đại mỹ nhân như thế nói thành xấu nữ!"

"Không có khả năng!" Nghi thái phi ngồi thẳng thân mình, nghiêm túc nói, "Khi nàng còn nhỏ ta đã từng thấy qua, má phải có một cái sẹo rất lớn!"

"Thái phi nương nương, ngày mai tần nương từ tới thỉnh an ngài liền thấy được, nô tỳ nào dám lừa gạt ngài nha, y thuật Hàn gia lợi hại, không chừng đã trị hết." Vương hi bà chỉ có thể giải thích như vậy.

Nghi thái phi không kiên nhẫn mà phát tay, thưởng một ít tiền liền cho Vương hi bà lui ra.

"Mẫu phi, đây là tin tốt a! Thật tốt nếu nàng lớn lên xinh đẹp như thế, nếu không hôm nay đệ nàng tiến vào, mặt mũi của Tần Vương phủ chúng ta đã bị ném hết, tuy rằng là thái hậu áp đặt lên tay ca ca, không phải tốt hơn là làm chúng ta mất mặt sao?" Mộ Dung Uyển Như vui sướng lưu lo.

Nghi thái phi nguyên bản còn bói vì Hàn Văn Tịch tướng mạo xinh đẹp có điểm vui mừng, vừa nghe bốn chữ "Thái hậu áp đặt", lại không vui, lạnh lùng nói, "Thái hậu đem nữ nhi đại ân nhân của nàng áp đặt cho nhi tử ta, này không phải là nhục nhã thì là cái gì? Lớn lên xinh đẹp thì sao, có tác dụng gì?"

Mộ Dung Uyển Như bắt đắcdi thờ dài, "Aiz, nếu lúc trước nương của nàng ta không có cứu thái hậu, hiện tại....."

Mộ Dung Uyển Như chưa nói xong, nhưng kẻ ngu ngốc cũng đều biết nếu không có sự kiện lúc trước, ngay cả vận mệnh của hoàng đế hiện tại cũng sẽ không giống nhau.

Mẫu thân của Hàn Văn Tịch bói vì cứu thái hậu một mệnh, đã thay đổi vận mệnh của cả một thế hệ người.

"Tốt tốt, bốn cung không thêm muốn vị trí kia, bốn cung đã thỏa mãn khi có Phi Dạ, người cũng đi xuống đi." Nghi thái phi xoa xoa mày, nhàn nhạt nói.

"Vâng, là Mộ Dung nhiều lời." Mộ Dung Uyển Như ngoan ngoãn lui ra, vừa ra khỏi cửa liền hướng phủ dung viện của Tần Vương đi tới, nhưng lúc tới cửa chung quy vẫn là dừng bước.

Nàng rất rõ ràng, đây là nơi tư mật của Long Phi Dạ, hẳn rất chán ghét người khác tùy ý tiến vào nơi này, ngay cả nàng là nghĩa muội đều không có ngoại lệ.

Nhưng hiện giờ Hàn Văn Tịch lại lấy thân phận là chính phi công khai đi vào.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Mộ Dung Uyển Như không nhìn được nắm chặt nắm tay. Nàng hy vọng, chỉ cần Long Phi Dạ trở lại, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ bị đuổi ra ngoài.

Hàn Văn Tịch làm sao biết được đặc thù của Phủ Dung Viện này, lúc này nàng đang an vị trên giường. Đợi nửa ngày, một người cũng chưa thấy tới, nàng liền lớn mật mà nhắc hi khăn lên, đứng dậy đuổi cái eo đại lười, đơn giản liền giặt mạnh mũ phương trên đầu đều gỡ xuống, trong lúc nhất thời cả người như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng hơn nhiều.

Chuyện thứ nhất muốn làm đương nhiên là soi gương, thật không biết chính mình trông như thế nào, có thể làm người bên ngoài kia khoa trương thành như vậy, cũng không biết cái gia hỏa ác độc kia phóng ám tiêu muốn hãm hại nàng, không ngờ lại làm nàng kinh diễm một phen.

Lúc này cái gia hỏa ác độc kia hẳn là rất buồn bực đi? Hàn Văn Tịch tâm tình không tồi, tùy tiện hướng trước gương ngồi xuống, này là ngay cả chính mình đều sợ ngây người.

Khuôn mặt trong gương kia cùng nguyên bản chính mình có chút rất giống, chính là, làn da, khuôn mặt, ngũ quan đều so với chính mình lúc trước tốt hơn rất nhiều. Thân vận của nguyên chủ mỹ mạo hơn chính bản thân Hàn Văn Tịch nàng, chính xác là mê hoặc từ trong ra ngoài, tuyệt sắc!

Hàn Văn Tịch khẽ vuốt qua phía bên phải khuôn mặt, nguyên bản vết sẹo kia một chút dấu vết đều không có lưu lại, phẳng phiu như chưa từng tồn tại.

Nàng nghĩ, khuôn mặt này tuy xấu xí gì cũng sẽ không làm Tần Vương thất vọng đi, gia hỏa kia đến nay còn chưa lộ mặt, trời mới biết hắn trông như thế nào đâu?

Đứng dậy đi một vòng, phát hiện gian nhà này lớn không bình thường. Phòng ngủ không phải là phòng chính trong này, không có cửa, chỉ được ngăn cách bởi một tầng rèm vừa dày vừa nặng. Bên kia bức rèm là một không gian rộng lớn hơn, phía bên phải là suối nước nóng trong nhà, bên trái là thư phòng.

Phía trước là một lối đi dài sâu thẳm, hai hàng cột trụ cao lớn nổi thẳng tới đại môn. Chính xác mà nói đây không phải là một gian phòng ngủ, mà là một tòa tẩm cung.

"Xa xỉ!" Hàn Văn Tịch đi bộ một vòng, trở về liền cảm thấy đau chân.

Không phải nhà giàu đều có rất nhiều người hầu sao? Nhà này to như vậy, cư nhiên ngay cả một nhân ảnh cũng chưa nhìn thấy, muốn tìm cái người để hỏi chuyện đều không có, thật kỳ quái.

Hàn Văn Tịch trở lại ngồi trên giường, tự hỏi không biết tối nay tân lang quan có trở về không?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nam nhân thần bí

Hàn Văn Tịch chờ từ sớm đến tối, đứng nói là tân lang quan, ngay cả một nhân ảnh cũng không nhìn thấy.

Đêm khuya tĩnh lặng, nàng dựa vào bên gối bất tri bất giác liền ngủ, lại đột nhiên, một tiếng động truyền đến, tựa hồ là âm thanh dâm vào cửa sổ.

Phòng ngủ đèn dầu quá nhỏ, chiếu không tới bên ngoài, Hàn Văn Tịch đợi hồi lâu lại không nghe được động tĩnh gì, đáy lòng xẹt qua một mặt bất an, nàng thật cẩn thận đi ra phòng ngủ.

"Là ai?"

Bên ngoài tối tăm yên tĩnh, không người trả lời.

"Có người nào vào đây phải không? Người là ai?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, cầm đèn dầu chiếu lại đây.

Ngày lúc này, trong đầu truyền đến thanh âm "*đô đô đô*", nhắc nhở nàng có độc, *chuyện gì đang xảy ra vậy?*

Chẳng lẽ có người tiến vào muốn đầu độc hãm hại nàng?

Hàn Văn Tịch run run một cái, lập tức xoay người quay về phòng ngủ, ai ngờ ngay lúc này, một bàn tay bắt được mắt cá chân của nàng.

"A....."

Tiếng thét chói tai chưa kịp kêu, cả người đã bị túm lại, đèn dầu rơi xuống đất, nàng cũng đã ngã lăn. Nhưng không rảnh lo nhiều như vậy, muốn đá văng cái tay kia, không ngờ lại đá đến trước ngực một người nam nhân, trong lúc nhất thời mùi máu tươi nổi lên bốn phía.

"Muốn sống thì đừng động đây." Thanh âm nam tử lạnh băng làm nhiệt độ không khí xung quanh đột nhiên rơi xuống vài độ.

Hàn Văn Tịch nháy mắt cứng đờ, bởi vì, mũi kiếm lạnh băng đang để ở trên người nàng.

Gia hỏa này giống như bị thương, hơn nửa trúng độc, hẳn là thích khách sao?

Xung quanh thực an tĩnh, nghe được hô hấp của nam tử có chút trầm trọng. Sau một lúc lâu không thấy hắn có động tĩnh gì, Hàn Văn Tịch sợ hãi hỏi, "Hề, người tới hành thích Tần Vương đúng không?"

Nam tử không trả lời.

"Tần Vương không có ở đây, ta đoán chừng một hai năm hắn cũng sẽ không tới, người thả ta ra, ta đương nhiên cái gì cũng không biết, được không?" Hàn Văn Tịch thử hỏi.

Đáng tiếc, nam tử vẫn là không nói chuyện, trong bóng tối, Hàn Văn Tịch nhìn thấy hắn ngồi dựa vào ven tường, *hắc y nhân (cả người mặc đồ đen)*, không thấy rõ tướng mạo.

"Người bị thương, đừng ngồi như thế, người chạy nhanh đi thôi. Ta cam đoan không kêu người tới bắt người." Hàn Văn Tịch sợ hãi mà nói, thật cẩn thận bò dậy, muốn đẩy trường kiếm của hắn ra.

Ai ngờ, vừa mới đụng tới kiếm, nam tử liền vùng kiếm để trên cổ nàng, không chút lưu tình nào chém xuống! Khi mạng sống nghìn cân treo sợi tóc, Hàn Văn Tịch đột nhiên lui ra sau, vội vàng nói, "Người trúng độc, miệng vết thương ở trên bụng cách tim bốn tấc, là Xà Độc (độc rắn), trong *nửa canh giờ trước (khoảng 1h)*. Không phải bị rắn độc trực tiếp cắn, mà là có người tình luyện từ nọc độc của rắn. Hô hấp của người trầm trọng, tim đập chậm lại, bởi vì loại này độc này được tạo ra là để thương tổn tới tim. Phát tác thường rất nhanh, người có thể chống cự nửa canh giờ phỏng chừng cũng đã là cực hạn."

Hàn Văn Tịch nói một hơi không ngừng, đem chính căn cứ phỏng đoán trong hệ thống giải độc của mình tất cả đều nói ra. Thậm chí ngay lúc này, kiếm của nam tử vẫn là để ở bên cổ nàng, máu trên cổ chậm rãi chảy xuống làm tim nàng không ngừng đập nhanh hơn.

Nhưng chính vì nam tử không có đâm kiếm sâu hơn làm Hàn Văn Tịch nhận ra, tất cả những lời nàng nói đều đúng.

Quanh mình một mảnh yên tĩnh, trong không khí lạnh lẽo tràn ngập khản trương, Hàn Văn Tịch nuốt nuốt nước bọt, lấy hết can đảm tiếp tục nói, "Ta có thể giúp người giải độc, giải không được người giết ta cũng không muộn."

Dứt lời, nàng không dám lên tiếng nữa, kinh hồn táng đảm mà chờ.

Sau một lúc lâu, nam tử lạnh lùng mở miệng, "Bao lâu?"

"Ta cần phải xem xét kỹ thương thế để kiểm tra cường độ của độc tính." Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Nam tử không lên tiếng, buông thanh trường kiếm xuống, Hàn Văn Tịch tâm treo ở giữa không trung cuối cùng là thu hồi xuống.

Xác định chính mình không cần phải lo lắng đến tính mạng, Hàn Văn Tịch một mặt liền hiển lộ ra phi thường chuyên nghiệp, nàng đứng dậy đi tới. Thấy hắc y nhân cũng muốn rời đi, lập tức ra lệnh, "Ngồi, không được nhúc nhích!"

Âm sắc thực đơn bạc, lại cảm giác có một cổ không dung nếu làm trái quyền uy, "Người vừa động liền sẽ xúc tiến tuần hoàn máu, nếu nọc độc tiến vào trái tim sẽ càng thêm nhiều phiền toái."

Trong tối tăm, đáy mắt hắc y nhân hiện lên một tia ánh sáng, thật đúng là ngoan ngoãn mà bất động. Ai ngờ, câu tiếp theo của Hàn Văn Tịch lại là, "Đem quần áo cởi."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đem quần áo cởi

Đem quần áo cởi?

Trong mắt nam tử hiện lên một mặt ánh sao nguy hiểm, vẫn không nhúc nhích rõ ràng là không vui.

Trong bóng tối, Hàn Văn Tịch vẫn cảm nhận được nam tử đang nhìn chằm chằm nàng.

"Nhìn cái gì, người không cởi ta như thế nào xem miệng vết thương? Người là nam, ta là nữ, bất lợi chính là ta không phải người." Hàn Văn Tịch nói, tự mình động thủ.

Lâm viện trưởng của bệnh viện Văn Đăng kia nói đúng. Ở trước mặt bác sĩ, thật đúng là không có phân biệt nam nữ. Ít nhất, Hàn Văn Tịch sớm đã thành thói quen.

Khi tay của Hàn Văn Tịch sắp tới gần, nam tử lại đập chúng ra, tựa hồ thực chán ghét nữ nhân đụng vào.

"Ta tự mình cởi." Thậm chí đến tận bây giờ, mỗi câu nói của hắn đều lạnh băng không hề có độ ấm.

Tuy rằng trúng độc không sâu, sức lực của gia hỏa này vẫn có, rất nhanh liền thành thạo cởi ra áo ngoài, kỳ thật, trong bóng tối, Hàn Văn Tịch thật tình cái gì cũng chưa thấy rõ ràng.

Thân thể con người đều không khác biệt lắm, nàng nhắm mắt lại cũng có thể tìm được vị trí huyết vị chủ yếu của con người, hai cây kim châm đâm vào huyết đạo gần ngực của nam tử nhằm ngăn chặn độc tính phát tán. Sau đó, nàng dùng kim châm ở trên miệng vết thương lấy một ít máu.

Nam tử lập tức cảm thấy áp lực trên ngực giảm bớt, dần dần một thân dề phòng mới thả lỏng xuống.

"Chờ một lát, ta đi lấy đèn."

Đứng dậy hướng về phòng ngủ đi, lợi dụng cơ hội này, Hàn Văn Tịch đem máu đổ vào hệ thống giải độc kiểm nghiệm, thế nhưng lại cho ra một cái kết quả ngoài ý muốn.

Độc này là hỗn hợp Xà Độc. Có sự khác nhau giữa Xà Độc thường thấy ở hiện đại và Xà Độc ở thời cổ đại, ví như rất nhiều rắn độc thời cổ đại đều đã bị diệt sạch ở thời hiện đại, vì thế không có dữ liệu trong hệ thống giải độc, cũng không có thông tin về giải được tương ứng, ngay cả mấy vị được thảo để phối chế giải được đều không có.

Sau khi hiểu được tình huống hiện tại, Hàn Văn Tịch sờ sờ miệng vết thương của kiếm ở trên cổ, cảm thấy bình tĩnh đi thường. *Được rồi, không có được liền không có được, thích khách đáng giận, động một chút liền lạm sát kẻ vô tội, nàng mới không tính toán sẽ thật sự cứu hân dẫu!*

Vì thế, nàng lấy một ít được vật tạm hoãn độc tính cùng một ít dụng cụ, sau đó quay lại với chiếc đèn lồng trên tay.

Dưới ngọn đèn dầu chiếu sáng lên, Hàn Văn Tịch từ xa đến gần, dần dần thấy rõ ràng nam nhân kia. Mặc dù là hân đang ngồi, nhưng từ thần thể từ chỉ nhìn ra được, người này đáng người không tồi, ít nhất cái đầu rất cao.

Dần dần, ngọn đèn dầu càng chiếu càng gần. Khi nó cuối cùng chiếu thẳng đến mặt nam tử kia, Hàn Văn Tịch thất thần.

Thiên a!

Nam nhân này.....

Hắn thân là thích khách, cũng không có bị mất lại. Khuôn mặt lạnh lùng, đường cong trên mặt hiện lên vẻ cương nghị, ngũ quan lập thể, tựa như ông trời điều khắc tạo ra. Hắn mặc dù bị thương ngồi ở chỗ kia, một chút chặt vật cũng không có, toàn thân tàn tật ra vương giả tôn quý, khí phách. Ở trước mặt hân, mặc kệ là ai đều sẽ cảm thấy kém một bậc.

Ngọn đèn dầu chiếu sáng mặt hân, lại chiếu không đến con người đen thẫm thủy của hân. Cặp đồng tử sâu, đen thẫm thủy kia dường như có thể hấp thu hết thảy vạn vật, hết thảy con người trên thế giới này.

Đứng là một đôi con người như vậy, lạnh lùng mà nhìn chăm chăm Hàn Văn Tịch, dường như muốn đem nàng hút đi vào.

Hàn Văn Tịch nhìn đến ngốc lăng, tay run lên làm chiếc đèn rơi xuống mặt đất. Nàng đã từng gặp qua nam nhân ưu tú rất nhiều rất nhiều, nhưng vừa liếc mắt một cái nàng liền thừa nhận, người nam nhân trước mắt này tuyệt đối có lợi thế nhất.

"Còn thất thần làm gì?" Nam tử không vui hỏi, đối với phản ứng của Hàn Văn Tịch thực phản cảm.

Cái này, Hàn Văn Tịch mới vội vàng dời đi tầm mắt, khôi phục bình tĩnh, "Ta cả ngày còn chưa ăn gì, tay yếu nắm không chắc."

Vừa nói vừa nhặt đèn lồng lên đi tới, lúc đến gần, nàng trước sau rũ mắt xuống tránh lại không nhìn hân. Đèn lồng quay đến bên cạnh hân, đem thuốc mỡ, bông tẩm, băng gạc, thảo dược nhát nhát triển khai.

Nam tử nhìn thấy những cái bông tẩm tinh xảo cùng băng gạc thì có chút hoang mang. "Đó là những thứ gì?"

Hàn Văn Tịch dường như không nghe thấy, ngừng đầu chuẩn bị kiểm tra miệng vết thương, nhưng khi nhìn thấy miệng vết thương nàng liền không rời được mắt.

Nam nhân này có đáng người quá chuẩn a!

Một bộ ngực rắn chắc, vạm vỡ bụng rõ ràng, khi ngọn đèn dầu chiếu xuống, loé lên ánh sáng màu đồng cổ mị hoặc, tản ra hơi thở làm người không cách gì kháng cự được dã tính.

Sự thật chứng minh, "ở trước mặt bác sĩ không có phân biệt nam nữ" chỉ là trong những tình huống nhất định!

Hàn Văn Tịch đều đã quên miệng vết thương, không tự chủ được đem nhân gia biến thành nhìn nhìn, lỗ tai càng ngày càng hồng.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Muốn bồn vương đi đâu?

Hàn Văn Tịch ánh mắt ngốc lăng, làm nam tử phi thường chán ghét, vì thế, mắt lạnh chợt lóe, trường kiếm của nam tử lại một lần nữa đặt tại trên cổ nàng.

"Nhanh lên!" Hắn không còn kiên nhẫn, lạnh lùng như Tu La.

Hàn Văn Tịch bình thường trở lại, dưới đáy lòng đem chính mình ra nắn, *sao lại không có tiền đồ như vậy?*

Hít vào một hơi thật sâu, nàng trấn định lại, "Lấy thanh kiếm ra, nếu không, nếu tay ta bị run rồi xảy ra tai nạn, đó không phải lỗi của ta."

"Người đang uy hiếp ta?" Nam tử nheo lại hai tròng mắt.

"Người có thể cho rằng như thế." Tuy rằng gia hòa này làm mất người say mê, nhưng Hàn Văn Tịch chung quy cũng không phải là hoa si.

Nàng đặc biệt coi trọng tính mạng, nhưng thật tình rất khó tập trung trong công việc khi tính mạng bị đe dọa.

Nếu Hàn Văn Tịch lúc nói ngừng đầu lên, nhất định sẽ nhìn đến nam nhân thu hẹp ánh mắt thành một đường thẳng tắp, ánh mắt kia đủ để đem nàng thiên dao vạn quả.

Nhưng hung hăng thế để làm gì? Ai nói với hân cuối cùng sẽ khoan dung với người khác đâu?

Trường kiếm, vẫn là chậm rãi thu trở về.

Hàn Văn Tịch cũng không nhiều lời, sau khi lấy bông tẩm kiểm tra miệng vết thương, nghiêm túc, chuyên chú.

Giải độc có hai bước: 1) bài độc (排毒), 2) hóa độc (化毒)

Bài độc chính là nghĩ cách đem độc tố trong cơ thể bài xuất ra, mà hóa độc lại là nhằm vào những độc tố không thể bài xuất ra, hóa độc cần phải dùng được vật để hóa giải độc tố. Bài độc chính là thể mạnh của Hàn Văn Tịch.

Bài độc có hai loại biện pháp, một là châm thuật, hai là được liệu. Trước tiên dùng châm thuật lấy hết khả năng để bài độc, sau đó dùng được vật hấp thu tàn lưu của độc tố.

Nghiêm túc kiểm tra một phen, Hàn Văn Tịch khẳng định, độc tố của gia hòa này có thể hoàn toàn bài xuất ra, chỉ tiếc, trên tay nàng không có được.

Nàng không phát ra một tiếng, lấy ra ngón châm tìm huyết vị. Những bộ phận khác nhau trên cơ thể đều tương ứng với độc tố khác nhau và huyết đạo khác nhau. Nếu là đại phu bình thường, phỏng chừng muốn tìm nửa ngày, nhưng này đối với nàng mà nói lại như chuyện thường ngày.

"Sẽ đau, chịu đựng."

Nam tử không trả lời, rũ mắt nhìn nàng.

Hàn Văn Tịch, nằng nằng là một xấu nữ, vì sao lại mĩ mạo khuynh thành, kinh diễm mọi người như vậy? Nàng rõ ràng nhất gan khiếp nhược, từ đâu ra khí phách gan dạ sáng suốt, gấp nguy không loạn? Nàng rõ ràng là phé tiểu thư của Hân gia, làm sao biết đến chiêu thức châm thuật tinh vi ấy?

Hàn Văn Tịch cũng không biết hoài nghi của nam tử, nàng chính là đang nghiêm túc tìm huyết nhập châm, mảy đẹp hơi chau, chuyên chú, chuyên nghiệp, cẩn thận, nghiêm cẩn, cả người tàn tật ra uy nghiêm không dung nếu bị quấy rầy.

Nam tử nhìn nhìn, cũng chưa phát hiện chính mình đang sững sờ, liền phát hiện bộ dáng nghiêm túc của nữ nhân này, tựa hồ cũng chẳng còn nhiều chán ghét nữa.

Theo từng cây ngón châm nhập huyết, miệng vết thương bắt đầu chảy ra máu màu đen, chỉ chốc lát sau thì càng ngày càng nhiều, thậm chí có chút ghê tởm, Hàn Văn Tịch mảy nhăn cũng chưa nhăn một chút, thật cẩn thận giúp nam tử chà lau, tránh cho máu độc đọng tới mặt khác trên miệng vết thương.

Đến khi miệng vết thương chảy ra máu đỏ tươi, Hàn Văn Tịch mới thu hồi ngón châm, rửa sạch miệng vết thương, cầm máu rịt thuốc, rồi băng gạc băng vái.

Một loạt bước làm xuống, thuần thục nhanh nhẹn, đầu vào đấy, toàn bộ quá trình bất quá mất 30 phút.

Tuy rằng nàng không tính toán phụ trách tính mạng đối với người nam nhân này, nhưng nàng vẫn là tận hết khả năng mà đem độc tố bài xuất ra. Còn lại tàn lưu độc tố ở trong các bộ phận cơ thể, dưới tình huống không có được, chỉ có thể để mặc cho số phận của nam tử.

Được mà nằng dùng trên miệng vết thương của nam tử bất quá là giảm nhiệt cùng tạm thời ức chế độc tính mà thôi. Nếu lại nói đến tìm được, nằng cũng không có biện pháp giữ lại người nam nhân này, nơi này chính là Tản Vương phủ, hiện tại chính là đêm động phòng hoa chúc, tân lang quan của nằng có thể tùy thời đều có khả năng tiến vào, vạn nhất nằng bị gặp đang cùng nam nhân khác ở bên nhau, nằng sẽ không toàn mạng!

Người này, rời đi càng sớm càng tốt, vĩnh viễn không cần lại đến là tốt nhất!

Hàn Văn Tịch đưa ra mấy bao thảo dược, nghiêm túc nói, "Cầm lấy dược này về mỗi ngày đổi một lần, qua mấy ngày liền không có việc gì, người chạy nhanh đi thôi."

Ai ngờ, nam tử lại nhướng mày nhìn nằng, hỏi, "Hàn Văn Tịch, đêm động phòng hoa chúc, người muốn bốn vương đi nơi nào?"

Nani (cái gì)?

-o-

() nani (ナニ) — trong phiên âm tiếng Trung đọc là "nani." Đây là câu cảm thán mượn từ của tiếng Nhật. Nani? = "cái gì?"*

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thông minh uy hiếp

"Xoảng!"

Đền lồng trong tay Hàn Văn Tịch lại lần nữa rơi xuống, sắc mặt biến trắng vì khiếp sợ.

Đêm động phòng hoa chúc? Bốn vương?

Gia hỏa này muốn biểu đạt cái gì nha?

Long Phi Dạ đứng dậy, liếc mắt như đánh giá nằng một cái, lướt qua vai nằng, thẳng hướng phòng ngủ đi đến, nghiêm nhiên chính là chủ nhân của nhà này.

Sau một lúc lâu, Hàn Văn Tịch đuổi theo đi vào, "Người..... Người chính là Long Phi Dạ (龙非夜)?"

"Làm cần!" Long Phi Dạ lạnh giọng, trên thế giới này còn không có vài người dám hô thẳng tên húy của hắn.

Hắn vội vàng trở về, cũng không biết Hàn Văn Tịch sẽ bị đưa tới nơi này, nơi này chính là nơi tư mật của hắn.

Hàn Văn Tịch tuy rằng không thể tưởng tượng nổi, nằng vẫn là tin vào thân phận của gia hỏa này. Nhìn không được thâm mắng chính mình hồ đồ. *Nào có thích khách không thêm mang mạng che mặt, nào có thích khách có được cốt khí vương giả như hắn nha?*

Hàn Văn Tịch ảo não đến cực điểm, sự tình thật phiền toái, trong cơ thể gia hỏa này vẫn còn tàn lưu độc tố. Thậm chí nếu chỉ còn một chút tàn lưu, cũng rất mạo hiểm tới tính mạng.

Gia hỏa này là vương giả, vạn nhất bất hạnh mà chết, nằng chẳng phải cũng bị tẩn táng cùng?

"Người thật là Hàn Văn Tịch?" Mắt của Long Phi Dạ lạnh băng tựa hồ có thể đem nằng nhìn thấu.

Trên người nữ nhân này có quá nhiều điểm đề đa nghi. Trên thế giới này người muốn giết hắn nhiều đến không xuể. Bên cạnh hắn đều không phải là không có mặt thám nằm vùng, chỉ là, nếu nói nữ nhân này là nằm vùng, mới rồi hắn đã sớm mất mạng.

Hàn Văn Tịch về mặt buồn bực, tùy ý nhìn hắn. Nằng không thể làm gì nhưng nghĩ thăm gia hỏa này cũng không thể có cách gì nhìn ra chân tướng nằng chính là xuyên không đến đây.

"Trà lời vấn đề của bốn vương." Long Phi Dạ nói như ra lệnh.

Hàn Văn Tịch thờ dãi, đi qua dựa vào trên cây cột, "Tần Vương, vấn đề này không quan trọng. Hiện tại quan trọng là, độc trên người của người..... Kỳ thật còn chưa có giải xong hoàn toàn."

"Người nói cái gì?" Long Phi Dạ kinh ngạc.

"Trong cơ thể người còn tàn lưu một bộ phận độc tố nhưng ngăn chặn không bài ra được, cần phải dùng được vật hấp thu, trên tay ta không cái loại dược này. Nếu ta nói người không tin, thì hãy hít sâu một chút, xem thử vị trí cách tim *hai tấc (1 tấc=2,3cm)* có phải hay không sẽ có cảm giác đau." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Long Phi Dạ hít sâu một cái, vị trí kia liền đau thật, khoanh khác này, trong mắt hắn hiện lên một mặt sất ý, "Lá gan của người quả nhiên không nhỏ."

"Tần Vương lời này sai rồi. Khi ta đã nghĩ người là một thích khách, người lại không nói cho ta biết thân phận thật của người. Thậm chí nếu ta giết người, cũng là xứng đáng người." Hàn Văn Tịch biện giải nói.

Xứng đáng?

Long Phi Dạ tầm mắt lạnh băng chăm chăm nhìn thẳng vào mắt Hàn Văn Tịch, nhưng Hàn Văn Tịch cũng không sợ hãi, chăm chăm nhìn lại hắn.

Nữ nhân này quả là có lòng (can đảm).

Đáy mắt Long Phi Dạ xẹt qua một tia thường thức mà ngay cả chính mình cũng không hề phát hiện ra, lạnh lùng nói, "Hiện tại người đã biết. Thiếu được gì thì nói đi?"

Hàn Văn Tịch hồ nghi, gia hỏa này không biết làm cái sự tình riêng gì, bị thương trúng độc cũng không tìm ngư y, lại chạy đến chỗ này để trốn. Nhìn đáng về của hắn, chắc hẳn là không thể công khai thương thế ra bên ngoài.

Tuy rằng nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của là có lỗi với nguyên tắc hành nghề y của Hàn Văn Tịch, nhưng sự tình lại liên quan đến cuộc sống sau hôn nhân của nằng. Nằng cần thiết phải háo hão suy xét.

Tất cả mọi người đều biết, nằng dù đi vào đại môn Tần Vương phủ, cũng không có gì đảm bảo nằng có thể bám trụ lại đây. Nằng đương nhiên cũng rất rõ ràng điểm này.

Cho nên, nằng cần một ai đó có thể dựa vào, đương nhiên cột trụ cường đại nhất chính là chủ nhân của Tần Vương phủ, quyền cao chức trọng bậc nhất trong hoàng tộc Thiên Ninh Quốc, Tần Vương Long Phi Dạ.

Hàn Văn Tịch lộ ra tươi cười giáo hoạt, "Tần Vương điện hạ, kỳ thật..... được mà ta đã cho người dùng hiện tại vẫn có thể cam đoan trong vòng mười ngày độc tính sẽ không phát tác."

"Cho nên?" Long Phi Dạ như cũ nhìn nằng chăm chăm, cặp mắt kia lạnh thâm đến thăm người.

Hàn Văn Tịch lại một bộ dáng vô tội, lại làm bộ đáng khiếp đảm, đáng thương hề hề nói, "Ngày mai ta phải đi mời thái phi dùng trà, tiện cung thỉnh an, không biết điện hạ có đi cùng được không?"

Một ngày sau hôn lễ, tân nương tử phải mời trà trường bối, chỉ cần gia hỏa này ngày mai nguyên ý đi cùng nằng, liền chứng tỏ rằng hắn đã tán thành cái Vương phi này của nằng. Có sự tán thành của hắn, ngày sau cuộc sống của nằng sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái.

"Nếu bốn vương không muốn?" Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

Hàn Văn Tịch cúi đầu, thực vô tội, "Vương gia trúng độc kỳ thật cũng không phải là độc gì hiếm thấy, tùy tiện tìm một thái y tới cũng có thể trị được."

"A, người thực thông minh!" Nếu có thể tìm thái y, Long Phi Dạ hà tất phải ở chỗ này lãng phí thời gian, lại cùng nữ nhân này ở đây uyển chuyển mà uy hiếp hắn.

Hàn Văn Tịch cười đến rất đẹp, "Cám ơn điện hạ khích lệ."

Long Phi Dạ không khỏi nhàu mày, cảm giác không có biện pháp chống lại nằng, cũng không cách nào biết được hắn đang nghĩ gì, sau một lúc lâu đành phất phất tay, "Trông chừng cái miệng của người, lui ra đi."

Hàn Văn Tịch đại hi, *sự thành!*

"Vâng, đa tạ Tần Vương điện hạ." Nằng rời khỏi phòng ngủ trong hưng phấn, còn cần nằn mà giúp Long Phi Dạ buống buống rèm.

Chỉ là, sau khi nằng quay người lại đối mặt với một mảnh đen tối, mới ý thức được tối nay là đêm động phòng hoa chúc nhà, *nằng chính xác là muốn lui ra nơi nào a?*

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 13: Lạc hồng bạch khăn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

[Lạc hồng bạch khăn (落红白帕): ý nói giọt máu hồng (đỏ) trên tấm khăn trắng]

Một đêm này, Hàn Vân Tịch làm tổ một đêm trong thư phòng, may mắn là thời tiết không lạnh lắm, còn có thể chịu được, thời điểm hôm sau tỉnh lại, Long Phi Dạ đã không ở trong phòng ngủ.

Hàn sẽ không nuốt lời, đúng không? Đêm qua hẳn tựa hồ cũng không có chính diện trả lời. Hàn Vân Tịch cảm thấy bất an, vội vàng lao ra ngoài.

Ai ngờ, Long Phi Dạ đang uống trà ngay trong hoa viên ở bên ngoài. Hắn thấy nàng thần sắc hoảng loạn mở cửa ra tới, quần áo trên người hỗn độn, tóc rối tung, liền giầy cũng chưa xuyên vào, hắn thực chán ghét, không vui nói, "Cho người nửa canh giờ, thu thập tốt trước khi trở ra!"

"Vâng, cam đoan không để điện hạ mất mặt." Hàn Vân Tịch cười xu nịnh, vội vàng lại đóng cửa lại.

Nửa canh giờ (1h) thu thập, cũng đủ để nàng ngấm mình ở suối nước nóng trong nhà một lát.

Nhưng, rất nhanh Hàn Vân Tịch liền phát hiện suy nghĩ của nàng quá tốt đẹp. Kiểu tóc của cô nhân quả là phức tạp mà nàng cũng không biết cách để chỉnh a. Qua một lúc lâu nàng đành phải đem bụi tóc ngày hôm qua buông ra, rồi vào đường cùng, rằng chỉ có thể làm đầu theo phong cách *Hàn-công chúa* (*), chỉ mất tầm 3-7 phút để cắt tóc mới.

(*) Kiểu tóc công chúa của Hàn Quốc: 韩式公主头

Nàng muốn tìm vài vật trang sức để điểm xuống trên tóc, đáng tiếc, trang sức của hồi môn đều là thứ phẩm. Hàn Vân Tịch rất rõ ràng, loại đồ vật này một khi mang đi ra ngoài, không chỉ làm bản thân mình mất mặt, còn làm mất mặt Tần Vương phủ. Thôi, dù sao nàng không mang cũng tốt, đơn giản liền đều không đeo.

Hàn Vân Tịch cơ hồ là đúng thời điểm lấy mở cửa ra. Nàng mặc một bộ váy dài có băng viền màu xanh rất nhạt, càng làm nổi bật lên da thịt trắng nõn như tuyết. Kiểu tóc đơn giản rất thích hợp với thân xiêm y này, tuy rằng không có trang sức quý báu gì làm rạng rỡ thêm, lại ngược lại có vẻ thanh lệ thoát tục, làm người trước mắt sáng ngời.

Mỹ nhân, kỳ thật cũng không cần trang sức dư thừa, đơn giản chính là đẹp nhất.

"Thu thập tốt, thỉnh điện hạ nghiệm thu." Hàn Vân Tịch tâm tình không tồi.

Long Phi Dạ nhìn nàng hồi lâu, sau đó không nói lời, đứng dậy liền đi.

"Quý hạ hợp rồi, nói một câu sẽ chết người a?" Hàn Vân Tịch nói thầm, bước nhanh đuổi kịp, nàng cũng không biết, Long Phi Dạ nhìn nữ nhân, chưa bao sẽ nhìn quá ba giây.

Long Phi Dạ ở phía trước, Hàn Vân Tịch đi theo sau, tự giác cũng hẳn duy trì khoảng cách một bước. Ngày hôm qua thời điểm tiến vào không nhìn thấy rõ vì cái hi khăn phủ ở trên đầu, hiện tại mới phát hiện cái Phù Dung Viện này cây cây hoa hoa, đồng tuổi nhân tạo cùng với rừng trúc, lịch sự tao nhã mà u tĩnh, giống như một nơi ẩn cư.

Dọc theo đường đi căn bản cũng chưa từng nhìn thấy hạ nhân, thẳng đến khi đi tới sân lớn, cuối cùng thấy cái lão ma ma, nhìn cách ăn mặc kia liền biết là người bên người Nghi thái phi.

Lão ma ma nhìn thấy Long Phi Dạ rõ ràng là giật mình, sững sờ trong chớp lát mới vội vàng khom người hành lễ, "Lão nô thỉnh an Tần Vương điện hạ."

Long Phi Dạ không để ý tới, thẳng phía trước đi. Hàn Vân Tịch tuy rằng có cái danh hào Vương phi, cũng không trông cậy vào sẽ có người hướng nàng hành lễ, nàng học Long Phi Dạ, không coi ai ra gì tiếp tục đi.

Chỉ là, lão ma ma lại ngăn nàng lại, thanh âm cứng rắn, "Vương Phi nương nương, theo thường lệ, thái phi sẽ kiểm tra lạc hồng khăn, còn muốn đưa vào trong cung cấp thái hậu nương nương xem xét."

Lạc hồng khăn, đây là đồ vật dùng để kiểm tra đêm động phòng hoa chúc tân nương từ còn là *xử nữ* (trình nữ) hay không. Không phải mỗi nữ tử đều sẽ thấy *hồng* (máu...) ngay đêm đầu tiên, vì thế hãy tưởng tượng bao nhiêu nữ tử trong sạch bị hại chết bởi thứ này nha!

Nếu Hàn Vân Tịch không giao ra thứ này, nàng sẽ phải thừa nhận đêm động phòng hoa chúc phòng không gối chiếc, hoặc sẽ phải thừa nhận chính mình không phải là xử nữ.

Trước tiên người ta sẽ làm nàng bị mọi người nhạo báng, không mặt mũi ở lại trong nhà. Sau đó là trực tiếp cấp nàng tử tội, thậm chí sẽ lên lỵ tới toàn bộ Hàn gia.

Vừa vào cửa cung thâm sâu như biển, ngàn trọng từng bước từng bước đầy nguy hiểm. Đây chỉ là ngày đầu tiên sau khi gả, phiền toái không nhỏ liền tìm tới nàng ngay trong sáng sớm của ngày này.

Đêm qua nàng ngay cả trên giường cũng chưa ngủ, từ đầu lấy ra lạc hồng khăn nha.

"Vương Phi nương nương, thỉnh đem đồ vật giao cho lão nô." Lão ma ma thúc giục.

Nhìn bóng dáng Long Phi Dạ không có chút dao động. Hàn Vân Tịch lưỡng lự, dù sao đều là phiền toái, tốt thôi, bất cứ giá nào cũng phải liều!

Vì thế, nàng cúi đầu, ra vẻ ngượng ngùng hỏi, "Điện hạ, đồ vật kia ở trên người người, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)**.Net.

Chương 14: Trong lòng không chắc chắn

Lạc hồng khăn kia ở trên người Tần Vương?

Lão ma ma không nhận được hít vào một hơi khí lạnh, không thể tin nhìn về phía Tần Vương.

Đây là đang đùa kiểu gì vậy?

Không ai biết khi nào thì Tần Vương trở về tối hôm qua. Nhưng hẳn không hề đem nữ nhân này đuổi ra khỏi Phủ Dung Viện cũng đã rất khó có thể tưởng tượng. Cùng nàng cùng nhau đi ra, phòng chừng cũng là vì ứng đối đi vấn an trường bối.

Lâm sao lại còn có khả năng cùng nữ nhân này làm cái *này* cái *kia*... lại còn tự mình mang theo lạc hồng khăn?

Nhất định là nữ nhân này nói dối, nhưng nàng sao lại dám ngay trước mặt Tần Vương nói dối loại này? Nàng muốn tìm chết sao?

Lão ma ma lòng đầy rối rắm, muốn hỏi lại không dám nhiều lời, trong lòng run sợ mà chờ phản ứng của Tần Vương.

Ai ngờ, Long Phi Dạ ném xuống một câu "*Chờ*", trước khi xoay mình đi trở về.

Đây là muốn đi lấy bằng chứng sao?

Lão ma ma không nhận được che miệng lại, tránh qua một bên lên nhìn Mộ Dung Uyển Như, người đang nhìn mò bọn họ ở xa kia. Hân Văn Tịch tò mò theo hướng kia nhìn lại, lại thấy bên kia không có ai.

"Người..... Các người....." Lão ma ma cực kỳ không bình tĩnh.

Cứ chỉ cùng hành động như vậy, khiến cho bọn họ giống như là gian phu dâm phụ!

Hân Văn Tịch mắt tròn trắng trước khi dựa vào một bên rào tre để chờ. Kỳ thật, trong lòng nàng cũng không chắc chắn. Trời mới biết Long Phi Dạ lấy ra lạc hồng khăn có hồng trên đó hay không.

Ngày hôm qua nàng cũng chỉ nghĩ làm hân bởi mình đi thỉnh an, cũng không có nghĩ đến còn có một vụ này, nếu không có lạc hồng khăn, liền tính hân bởi nàng đi thỉnh an, còn có ý nghĩa gì?

Chỉ có đồ vật kia mới có thể chân chính chứng minh rằng hẳn đã thừa nhận nàng.

Tuy rằng nàng biết rõ rằng không có khả năng, chính mình cũng khó có thể tiếp thu loại nói dối này, nhưng đáy lòng Hân Văn Tịch vẫn có một chút hy vọng nho nhỏ, rốt cuộc nàng đã gả cho hân.

Long Phi Dạ, người ta nhận hoàng lệnh thành hôn, không phải do ta cưỡng cầu, người nếu kháng không được hoàng mệnh, có thể đem hết thảy áp lực đổ trên người một nữ nhân như ta được không?

Hân Văn Tịch rũ mắt, ngã vào một bên tường rào lặng im chờ đợi. Lão ma ma lòng nóng như lửa đốt, dạo bước tới tới lui lui, thỉnh thoảng lại liếc nhìn qua phía nàng vài lần, giống như nàng là cái quái vật gì giống nhau.

Rốt cuộc, Long Phi Dạ đã trở lại, nhưng hai tay của hân lại trống không.

Vẫn là quyết định nói hết sự thật, cho nên ngay cả đồ vật đều không cầm sao? Hân Văn Tịch nỗ lực xem nhẹ trong lòng kia một mặt chưa xốt, cười cười, cái gì cũng không hỏi.

"Điện hạ..... Khăn đâu?" Nhưng lão ma ma lại không nhận được, khăn trương hời dỏ.

Ai ngờ Long Phi Dạ lại nói "Bổn vương sẽ mang nó vào."

Lão ma ma trong lòng đại chán, "Điện hạ..... Điện hạ muốn đi gặp thái phi, với nàng, cùng nhau?"

Long Phi Dạ không trả lời lão ma ma, cũng không để ý tới Hân Văn Tịch, nói xong liền đi, chân hân dài bước đi tốc độ cực nhanh.

Hân Văn Tịch thần thế so với đầu phản ứng còn muộn nhanh hơn, nhanh chân đuổi theo, nàng khăn trương, tìm đập đều có chút gĩa tốc, gia hỏa này rốt cuộc sẽ xử lý như thế nào đây?

Muốn hỏi, lại không biết mở miệng như thế nào, một đường đuổi theo hân đến cổng lớn của Nghi thái phi.

Trước cổng lớn đứng một cô nương mười bảy tám tuổi, gầy đến nỗi nếu như có gió thổi qua liền sẽ ngã. Trang phục đơn giản, diện mạo thanh thuần, ánh mắt ôn nhu. Người này không phải ai khác, chính là dưỡng nữ của Nghi thái phi, Mộ Dung Uyển Như.

Vừa nhìn thấy bọn họ tới, Mộ Dung Uyển Như vội vàng tiến lên, e thẹn mà gọi, "Ca, người cũng tới nha?"

Mộ Dung Uyển Như thanh âm mềm mại từ tốn, dù dễ đến tâm người đều tan chảy. Hân Văn Tịch một thân nổi da gà, âm thầm cảm khái, *một đóa kiều nộn hoa nhi thật lớn nha!*

Kiều kiều nhu nhu, sắc đẹp của nàng là dễ hấp dẫn mọi sự chú ý của mọi người. Đáng tiếc, Long Phi Dạ trực tiếp xem nàng như không khí, không nói một tiếng quay người đi vào.

Nguyên lai, gia hỏa này đối với bất luận kẻ nào cũng đều là lạnh lùng như vậy.

"Ca....."

Mộ Dung tựa như lại một tiếng hóa cốt ôn nhu, lộ ra ba phần ủy khuất, Hân Văn Tịch lại lần nữa run run, lại chân động rút xuống nổi da gà đầy dất.

Ai ngờ, Mộ Dung Uyển Như lại đến gần nàng, trên dưới đánh giá một vòng, đáy mắt xẹt qua một mặt ghen ghét, trên mặt lại cười đến hiền lành, "Tẩu tử, người lớn thật xinh đẹp!"

Nàng nói xong, thần thiết mà nắm lấy cánh tay Hân Văn Tịch, an ủi nói, "Tình tình của ca ca như vậy, người đừng để ý. Tới, ta mang người đi vào."

Vừa mới rõ ràng là nàng bị Long Phi Dạ xem như không khí rồi đi, lời này nói ra giống như nàng là chủ nhân còn Hân Văn Tịch chỉ là khách nhân.

Cho dù dưỡng nữ tốt đến mấy cũng không phải họ Long, tức phụ dù không được sủng kia cũng là nữ chủ nhân tương lai nha.

Hân Văn Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, "Đa tạ Mộ Dung cô nương, ta chính mình liền có thể đi vào."

Đang nói, không dấu vết mà đẩy tay nàng ta ra, bước đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 15: Đủ ý tứ, đủ đàn ông

Nghi thái phi là một nữ nhân thoải mái nhân hạ phi thường, yêu vẻ đẹp lại có thói ở sạch. Một thất bố trí giống như *hoa phòng* (*phòng chi dùng để hoa*), hương thơm mùi hoa áp vào trước mặt, làm Hân Văn Tịch nhanh chóng đã quên nơi này là đám rống hạng hổ.

Chỉ thấy Nghi thái phi lơ lửng ngồi trên ghế của mình. Tuy năm nay đã bốn mươi, lại không có dấu hiệu rõ rệt của người có tuổi, hốc mắt thâm tháy, một đôi mắt phượng mỹ lệ, tôn quý giống như một nữ vương.

Hân Văn Tịch vừa vào cửa, nàng liền nhìn chăm chăm không rời, trầm nghĩ, thiếu nữ này xác thực rất xinh đẹp nha, nhìn cũng không chán ghét giống như lúc trước như vậy, nếu nói không phải thái hậu cái tiện nhân kia ngang ngạnh đưa cho Phi Dạ, có lẽ nàng còn sẽ thích hơn.

Tùy ý để Nghi thái phi nhìn, Hân Văn Tịch mắt nhìn mũi nhìn tìm, bước nhanh đi đến bên cạnh Long Phi Dạ.

"Phi Dạ, tối hôm qua trở về lúc nào? Người cũng không thèm nói để mẫu phi tiếp đón, làm ta chờ người cả một ngày." Nghi thái phi lơ lửng bỗng mở miệng.

"Có việc gì xảy ra sao?" Long Phi Dạ hỏi, ngữ khí cuối cùng có chút vị nhân tình.

"Cũng không có sự gì, chính là đã lâu không gặp người, nhớ người." Nghi thái phi cười nói.

Hân Văn Tịch tâm hoàn toàn lạnh, hôm qua ngày đại hôn, hai mẹ con nhà này không biết sao? Kẻ xướng người họa ghê tởm ai đâu?

Vốn đang ôm một chút hy vọng đối với Long Phi Dạ như vậy, hiện giờ hoàn toàn tiêu tan ao ảnh. Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, nên như thế nào liền như thế ấy đi, đại sự nàng đều đã trải qua.

Ai ngờ, lúc này Long Phi Dạ từ trong tay áo móc ra một khối khăn tay ra, dúi tay trình lên, "Lạc hồng khăn, thỉnh mẫu phi xem qua."

Thứ này vừa lấy ra, tất cả mọi người đều nhìn lại đây, Hàn Văn Tịch cách đó gần nhất, nhìn thấy rõ ràng nhất, chỉ thấy khăn tay kia bị xếp thành một khối vuông thật dày, nhất là một mặt trên rất sạch sẽ, thuần trắng không tý vết.

Chỉ nhìn thoáng qua, nàng cảm thấy mắt mắt mà cúi đầu, chuẩn bị tiếp thu nghi ngờ của Nghi thái phi. Mộ Dung Uyển Như ở một bên nhìn thấy, âm thầm hít vào một hơi thật dài, nàng liền biết, Tần Vương mới sẽ không thêm chạm vào nữ nhân này đâu, bất quá là bôi vôi phai cùng nhau vào cung, mới nhân tiện cùng nàng cùng nhau ghé qua chỗ Nghi thái phi.

Mộ Dung Uyển Như nhanh mắt liếc một cái, lão ma ma ngay lập tức cả vội tiến lên đỡ lấy lạc hồng khăn, đôi tay nâng lên đưa tới trước mặt Nghi thái phi.

Nghi thái phi liếc mắt một cái, lập tức kéo dài mặt, "Tần nương tử, chuyện là như thế nào? Đêm qua điện hạ trở về, người hầu hạ như thế nào?"

Một bên chất vấn, một bên ứng phó thức thời mà tùy tiện mờ ra lạc hồng khăn xem kỹ, ai ngờ, này một khi mờ ra, lập tức ngay trên khăn lụa tuyết trắng có một mặt hồng.

"A!" Nghi thái phi đều nhìn không được hết lên, định thần lại vừa thấy, thế nhưng thật là vết máu!

Hàn Văn Tịch theo bản năng ngáng đầu, cũng thấy kia một mặt hồng, lạc hồng!

Này..... *Thiên(trời) a!*

Nàng hoài nghi quay qua nhìn Long phi Dạ. Người nam nhân này như cũ mặt không có biểu tình gì, lạnh như băng, chỉ là, trong lòng Hàn Văn Tịch lại mặc danh ám áp.

Long Phi Dạ, người dù ý tứ, dù đàn ông, thật sự đa tạ!

"Mẫu phi cũng đã xem qua, người tới, đưa vào cung đi."

Mệnh lệnh của Long Phi Dạ mặc dù là Nghi thái phi cũng không dám vi phạm. Lão ma ma vội vàng nâng mâm tới nhận lấy, đáy mắt của Nghi thái phi hiện lên một mặt kinh ngạc, không tình nguyện mà thả tay.

Nàng ý vị thâm trường liếc mắt một cái nhìn Mộ Dung Uyển Như, tựa hồ đang hỏi, *Hàn Văn Tịch sẽ không dùng cái yêu thuật gì mê hoặc nhi tử của nàng chứ? N hi tử ta từ trước đến nay chưa bao giờ vì mỹ mạo mà sở động nha!*

Một mặt hồng kia tựa như cây gai trong mắt Mộ Dung Uyển Như, đâm đến nàng quá đau quá đau, nàng không tin, vĩnh viễn đều không tin!

Lạc hồng khăn đã được đưa đi, trà nóng được bưng lên.

"Vương Phi nương nương kính thái phi nương nương trà." Lão ma ma cao giọng.

Có sự ủng hộ của Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch cảm thấy tự tin hơn. Nàng vững vàng nâng lên chung trà đi tới, cung cung kính kính hành lễ quý kỵ, "Thần thiếp Hàn Văn Tịch, thỉnh an mẫu phi, mẫu phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Nghi thái phi tròn mắt lần chuyển long lộc, liếc nhìn Long Phi Dạ vài lần, tuy rằng không tình nguyện, nàng vẫn là nể mặt nhi tử, tiếp nhận trà, một ngụm uống xong, thưởng một cây trân ngọc lam, tự mình mang lên trên tóc của Hàn Văn Tịch, nhân nhát nói, "Bồn cung cũng không có gì giao đãi người thật tốt, người chỉ cần nhớ kỹ một điều: mặc kệ người nói cái gì, làm cái gì đều không thể để bồn cung cùng điện hạ mất mặt."

"Vâng, thần thiếp xin ghi nhớ trong tim." Hàn Văn Tịch nghiêm túc trả lời.

"Hãy bình thần." Nghi thái phi nói, vẫy tay để Nam Cung Uyển Như lại đây, "Uyển Như, người là tiểu bối, người hãy kính ly trà cho tâu từ người."

"Vâng." Mộ Dung Uyển Như thanh âm kia lại nhu lại ngoan, lộ ra ba phần đáng thương, giống như là ai khi dễ nàng. Nàng bưng trà nóng lên, từng bước một hướng Hàn Văn Tịch đi tới, dưới đáy mắt nhu nhược hiện lên một mặt hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đem người bắn ra ào ạt

[Note: Cảnh báo nếu đang ăn uống không nên đọc!]

"Tẩu tử, uống trà." Mộ Dung Uyển Như dùng đôi tay bưng chén trà, động tác thanh nhã nhẹ nhàng, giống như một tiểu muội muội ôn nhu ngoan ngoãn.

"Đồ đồ đồ, đồ đồ đồ....."

Hệ thống giải độc dần dập vang lên một hồi thanh âm cảnh báo, gần như đem đầu của Hàn Văn Tịch bổ đôi, trong trà này, có độc.

Hàn Văn Tịch khởi động hệ thống ra quét, mắt đảo qua, rất nhanh liền xác định trong trà đã thả vào một trong những độc được cấp bậc thấp nhất: thuốc xổ.

Không hổ là Mộ Dung Uyển Như hoa kiều mỏng manh, nguyên lai là một đóa *bạch liên hoa (hoa sen trắng)!*

Lúc này nếu nàng uống thuốc xổ xong, đợi lát nữa tới thì điểm đi vấn an trong cung, nàng chẳng phải trước mặt mọi người cuồng tìm nhà xí, mặt mặt ném về đến nhà sao?

Một cái đại lễ gặp mặt thật tốt, rất tốt, bốn y sư sẽ hỏi người một cái lễ lớn hơn nữa.

Trà đến trước mặt, Hàn Văn Tịch vội vàng cúi tay ra tiếp lấy, thoải mái hào phóng một ngụm uống xong, đang muốn trả lại chén trà, ai ngờ không cẩn thận trượt tay một cái, rớt trên mặt đất vỡ tan.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Nghi thái phi kêu to. Thời điểm chén trà bị vỡ ra từng mảnh khi đang kính trà, chính là điềm không may mắn.

Mộ Dung Uyển Như vội vàng an ủi, "Mẫu phi, không có việc gì. Mảnh mảnh bình an, mảnh mảnh đều bình an!"

Đang nói, vội vàng ngồi xổm xuống muốn nhặt, Hàn Văn Tịch cũng ngồi xổm xuống theo nàng cùng nhặt, "Ta tới ta tới, đừng làm người bị thương."

Lời vừa mới nói xong, một mảnh nhỏ trong tay liền không dấu vết cắt một chút da của Mộ Dung Uyển Như.

"Ai nha, đồ máu! Đầu là ta không tốt!" Hàn Văn Tịch kinh hãi, vội vàng kéo ngón tay của Mộ Dung Uyển Như, không ngại lấy miệng hút lấy máu ở bên ngoài.

Tiết mục lương thiện đều bị Hàn Văn Tịch đoạt đi rồi, Mộ Dung Uyển Như sao có thể cam tâm, vội vàng giãy giụa nói, "Vết thương nhỏ không có gì đáng ngại, tẩu tử người đừng như vậy, ta chịu đây không nói."

"Sao lại không có việc gì? Người tới, chạy nhanh kêu đại phu đến xem, vạn nhất để lại vết sẹo thì phải làm sao!"

Nghi thái phi không vui, kéo Mộ Dung Uyển Như đến ngồi cùng trên chủ vị, nhìn miệng vết thương của nàng về mặt đau lòng, "Người nha, ta đã nói người bao nhiêu lần là quay trở lại, loại sự tình này để hạ nhân làm là được, tranh cái gì mà tranh, bây giờ lại khiến mình bị thương."

Hàn Văn Tịch dù nhìn như thế nào đều thấy Mộ Dung Uyển Như cùng Nghi thái phi đều giống một đôi nữ nhi thân mẫu ruột thịt. Tổng cảm thấy ánh mắt các nàng còn có chút rất giống nhau. Bất quá nàng cũng không quan tâm quá nhiều, rốt cuộc người đã ở chung lâu ngày, giống nhau là điều tất yếu.

Nghi thái phi thậm chí không có thời gian trách cứ Hàn Văn Tịch, Mộ Dung Uyển Như liền nói, "Mẫu phi, không cần trách tẩu tử, là ta chính mình không cẩn thận."

Loại lời nói này, làm khỏe miệng của Hàn Văn Tịch run rẩy, này nào phải bạch liên hoa, quả thực là hoa sen độc.

Lời nói của Mộ Dung Uyển Như như nhắc nhở Nghi thái phi, nàng tỉnh gần nhìn qua, "Vụng(về) tay vụng chân, một chút tu dưỡng đều không có, phạt người....."

Ai ngờ, lời còn chưa nói hết, liền nghe được một tiếng, "*phanh.....*"

Cái thanh âm gì? Mọi người đều mờ mờ, ngay sau đó liền truyền đến một loạt thanh âm giống như phóng pháo giống nhau: "*phanh phanh phanh, bạch bạch bạch.....*"

Thanh âm đánh rầm hảo vang dội!

Hon nữa..... phi thường thú?

"A....." Nghi thái phi thét chói tai mà nhảy dựng lên, che lại cái mũi cách xa xa, về mặt chán ghét, "Người đánh rầm! Thú muốn chết! Thú muốn chết! Chạy nhanh đi ra ngoài!"

Lần này, một phòng người tất cả đều quay qua nhìn lại Mộ Dung Uyển Như, trong nháy mắt mặt của Mộ Dung Uyển Như ửng hồng, tựa như mỏng khí giống nhau. Chỉ sau khi một tràng khí thả ra nàng mới ý thức được, theo bản năng liêu mạng

mà kẹp chặt mỏng, nhưng mặc kệ nỗ lực hơn nữa đều không làm nên chuyện gì.

"Mẫu phi, ta....."

Còn chưa biết giải thích như thế nào, mỏng liền hoàn toàn thoát ly khống chế của mình, lại là lịch cách một trận vang dội, quanh mình mùi hoa đều bị lấn át.

Có thói ở sạch Nghi thái phi hoàn toàn chịu không nổi, đều mau phun(nôn) ra, gấp đến độ dậm chân, rống to, "Người tới, đem nâng mang ra ngoài, đừng làm hỏng nhà ta ở!"

"A....."

Mộ Dung Uyển Như hét lên một tiếng ngắn ngủi, dưới thân lại là một trận vang dội. Thiên a! Vì sao lại như vậy? Nàng kẹp chặt hai chân, khóc không ra nước mắt, ngay cả lời nói cũng không dám nói.

Thấy ánh mắt mọi người khinh thường nhìn mình, nàng xấu hổ đến hận không thể tìm được khe hở trên đất để chui vào. Xấu hổ muốn chết, đặc biệt là ở trước mặt Tần Vương. Sau này còn gặp người như thế nào a! Nàng rớt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Hai cái tỷ nữ đang muốn tới kéo người, chính là liền ở ngay lúc này, đột nhiên, "*phanh*" một tiếng, cư nhiên phản ra!

Ngay sau đó, lịch cách *bắn ra ào ạt (*)*, utor một quần.

()一泻千里: yixie qianli, theo nghĩa đen là "vội vàng ào ạt một nghìn li", hay là "chảy thành dòng".*

"A..... A..... A!" Nghi thái phi hoàn toàn chịu không nổi, một bên thét chói tai, một bên chạy ra ngoài để trốn.

Một phòng tanh trời, Nghi thái phi chạy, mọi người đương nhiên cũng đều chạy ra theo, chỉ chừa lại Mộ Dung Uyển Như ở trong phòng một bên tiếp tục xả, một bên không ngừng khóc.

Vì sao lại trở thành như vậy? Xấu hổ chết mất a! Nàng tương lai còn gặp người như thế nào?

Ai tới nói cho nàng đây là chuyện gì vậy? nàng rõ ràng hạ được cho Hàn Văn Tịch, hơn nữa thuốc xổ cũng không phải lập tức thấy hiệu quả.

Ngồi ở trong một bãi do dấy của mình, Mộ Dung Uyển Như đứng dậy cũng không được, không đứng dậy cũng không xong, cũng không biết làm sao bây giờ, ai tới cứu cứu nàng nha!

Hàn Văn Tịch đi theo sau lưng Long Phi Dạ ra khỏi cửa, cuối cùng là nhìn không được xi cười ra tiếng. Khi nàng lo lắng quay đầu lại, phát hiện Long Phi Dạ đang chăm chăm nhìn nàng.

Khụ khụ.....

Thu hiểu ý cười, nàng che lại cái mũi, "Điện hạ, quá thôi nha, chúng ta nhanh chạy đi tiến cung."

"Người trực tiếp hạ được ngay miệng vết thương của nàng, cho nên tác dụng mới mau như thế?" Long Phi Dạ thấp giọng hỏi.

"Như thế nào có khả năng ấy? Điện hạ không cần oan uổng ta." Hàn Văn Tịch cong cong mắt, cười thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thái hậu thân thiết

Lên xe ngựa trước, Hàn Văn Tịch liền uống giải độc.

Tùy thân mang theo một ít giải độc thường dùng cùng độc được, hiện giờ xem ra cũng là rất hữu dụng. Cổ nhân dùng độc kỹ thật so với người hiện đại lợi hại hơn nhiều. Hiện đại phần lớn độc được là do một số nhân công có năng lực tạo ra, nhưng ở cổ đại lại là một gốc cây hoa một gốc cây cỏ đều có thể thành độc.

Cùng Tần Vương điện hạ ngồi chung ở trong xe ngựa hương trong cung đi, hần nhắm mắt dưỡng thần, Hàn Văn Tịch mất lại không tự giác trộm ngắm nhìn hần.

Nghiêm túc nhìn người nam nhân này, ngũ quan của hần so với đêm qua xem ra còn muốn tuần mỹ hơn, đặc biệt là thời điểm an tĩnh, liền giống như một pho tượng thần tôn quý không thể xâm phạm.

Một cái lạc hồng khăn đối với hần mà nói có lẽ không tính là cái gì, nhưng sự tình là đối với nàng lại là cả cuộc đời, mặc dù là có giao dịch ở phía trước, nhưng đáy lòng Hàn Văn Tịch vẫn rất cảm kích.

Hàn Văn Tịch cũng không biết trong cung vì chuyện của nàng mà tạo thành vô số trắng đánh cuộc, người thua tiền nhiều vô số kể, cho nên, người mà nàng đắc tội cũng là vô số.

Nguyên bản cho rằng cung chỉ là gặp mặt thái hậu, không nghĩ khi tới Càn Khôn Cung liền nhìn thấy một phòng tràn đầy tất cả đều là người, nữ nhân.

Tuy rằng một thất yên tĩnh, nhưng là từng đôi một lần bằng tràn ngập khinh thường, khinh thường, khinh miệt, oán hận, giống như một phen đem mũi tên nhọn phóng tới Hàn Văn Tịch.

Ánh mắt giết không chết người, lại có thể hù chết người.

Hàn Văn Tịch ở trong lòng than nhẹ, nàng rớt cuộc làm sai cái gì, không được ưa thích như thế?

Tần Vương là hoàng thúc, quý vì là chính phi của Tần Vương, Hàn Văn Tịch đó là con dâu của thái hậu, chị em dâu với hoàng hậu, đừng nói hoàng đế này giúp tiếp, ngay cả con cái của hoàng đế thấy nàng, giống nhau đều phải hành lễ.

Những người này đang nhìn gì vậy? Bốn vương phi cũng không xấu, cho các người nhìn nhìn đủ!

Ở trước mắt bao người, Hàn Văn Tịch cũng không có khiếp nhược, nâng cao cằm, tôn quý, ưu nhã, tự nhiên hào phóng mà đi ở bên cạnh Long Phi Dạ, mỹ mạo nghiêng nước nghiêng thành hơn nữa khí chất siêu phẩm thoát tục, tựa đầy trời phong hoa đều hội tụ đến trên người nàng, cùng Long Phi Dạ phi thường xứng đôi, như là trời đất tạo nên một đôi.

Nhìn nhìn, ánh mắt của không ít người đều dần dần thay đổi, trở nên kinh diễm, trở nên cực kỳ hâm mộ.

Một nữ nhân tự tin vĩnh viễn là đẹp nhất.

A confident woman is always the most beautiful one.

Phòng rất lớn, đi trong chốc lát mới đến chỗ ngồi trước mặt, nhìn thấy thái hậu, Hàn Văn Tịch mới biết được rằng Nghi thái phi tuổi còn rất trẻ, mà thái hậu đã là lão già đầu tóc trắng xoá, hoàng hậu cũng đã trên ba mươi. Thái hậu hòa ái quý khí, hoàng hậu hòa quý ung dung, hai nữ nhân ngồi ngay ngắn ở nơi đó, phát ra khí tràng đủ để kinh sợ toàn bộ hậu cung, thượng vị già đặc biệt có uy áp.

"Nhị thần thỉnh mẫu hậu an khang, hoàng tâu vạn phúc." Long Phi Dạ hành lễ vãn an.

Hàn Văn Tịch khom người, học theo nói, "Thần thiết thỉnh mẫu hậu an khang, hoàng tâu vạn phúc."

"Chỉ cần hai vị chồng các người có thể tốt, ai già liền an khang! Đứng dậy bình thân, người tới, ban ngồi!" Thái hậu tâm tình không tồi, cười đến đặc biệt hòa ái.

Mới vừa bình thân, sau lưng hai bên sườn các phi tần tất cả đều đứng lên khom người hành lễ, "Thỉnh Tần Vương điện hạ an khang, Tần Vương phi vạn phúc."

Tầm quan trọng hiện tại của nam nhân liền thể hiện ra, thế bằng phu quý có hay không?

Hàn Văn Tịch đang muốn ngồi xuống, thái hậu liền nói, "Văn Tịch, nhanh tiến lại đây, để ai già hào hảo nhìn một cái!"

Thần thiết như này, làm Hàn Văn Tịch cũng quên lại liền hiểu rõ, nắm đó mẫu thân nàng cứu thái hậu một mạng, thái hậu mới đem nàng đánh hôn từ từ khi còn đang trong bụng mẹ cho Long Phi Dạ nha.

Nhưng, thái hậu là bà cố nội, ngài đem nữ nhi của ân nhân chỉ định cho nhi tử của đối thủ, này thích hợp sao? Ai không biết năm đó Nghi thái phi cùng ngài đấu đã rất hung hiểm? Hiện giờ, ngài lại bởi vì Hần gia chậm chạp trị không được bệnh của Thái tử mà muốn hủy hoại Hần gia. Lấy oán trả ơn thế này cũng coi như cực phẩm, hà tất phải đối trả như thế?

Hàn Văn Tịch không đến quá thân cận, ai ngờ thái hậu lại giữ chặt nàng ngồi bên cạnh, vui sướng mà ngó trái ngó phải, liền tục cảm khái, "Chắc chắc chắc, nhìn một cái bộ dáng này thật xinh đẹp rực rỡ, mỹ nhân như thế xấu ở nơi nào? Là kẻ nào ác ý có nói người xấu! Nếu là để ai già bắt được, sẽ không dễ dàng buông tha!"

"Nhớ khi còn nhỏ, giống như bên này có cái sọ, đúng không?" Hoàng hậu như suy tư gì đó hỏi.

"Phải không, ai già như thế nào không nhớ rõ? Cũng không thể nói thiếu nữ trông như thế nào khi nàng trưởng thành! Mẫu thân nàng chính là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nếu không ta sao có thể dễ dàng đính hôn từ trong bụng mẹ cho Tần Vương chúng ta?" Thái hậu nghiêm túc nói, hoàng hậu liền thức thời cảm miệng.

Thái hậu quay qua Long Phi Dạ nhìn lại, "Tần Vương, ai già không lừa người đi, ban hôn với cái đại mỹ nhân như thế tiện nghi người. Nghe nói người hôm qua không đá kiệu môn? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Di..... Hàn Văn Tịch đột nhiên phát hiện tiền cung vẫn an, Long Phi Dạ tựa hồ cũng có phần toái nha.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nam nhân tôn quý nhất

Đổi mặt với chất vấn của thái hậu, Hàn Văn Tịch cho rằng sẽ làm cho Long Phi Dạ, nhưng ai biết hần thuận miệng liền đáp, "Hôm qua bận quá không thể phân thân, thật tốt nếu tân nương từ đã vào cửa."

Liền giải thích đơn giản như thế, bận quá..... này xem như là giải thích sao?

Hàn Văn Tịch rõ ràng cảm giác được tay của thái hậu hơi cứng, quanh mình mọi người tức khắc đều an tĩnh lại, Hàn Văn Tịch tưởng rằng một hồi bảo tập sẽ lập tức đánh đến nơi.

Nhưng ai biết, thái hậu trầm mặt một lát, thế nhưng chỉ là không vui mắt liếc Long Phi Dạ một cái, trách cứ nói, "Biết người vội, nhưng cũng đừng chậm trễ tân nương từ nha."

Long Phi Dạ biểu tình như cũ, cổ lãnh đóng băng, kiểm chế không gợn.

Thái hậu vỗ vờ tay Hàn Văn Tịch, nói, "Ngày sau hần nếu lại chậm trễ người, cứ việc đến trong cung tói cáo trạng, mẫu hậu làm chủ cho người, biết không?"

Hàn Văn Tịch ngoan ngoãn gật gật đầu, trong lòng lại chấn động, đều nói hoàng đế cũng muốn nhường Tần Vương ba phần, không nghĩ tới thái hậu cũng là như thế nhường.

Người nam nhân này quá tôn quý!

Lúc này, lão ma ma tiến tới dâng lên lạc hồng khăn, "Thái hậu nương nương, đây là lạc hồng khăn, thỉnh ngài xem qua."

Nguyên bản không khí hòa hoãn không ít, bởi vì ba chữ "lạc hồng khăn" lại bắt đầu khăn trương lên, vô số ánh mắt hội tụ lại đây, liền chờ thái hậu mở ra lạc hồng khăn.

Xác thực mà nói, là chờ để chế cười Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch là mỹ nữ thì sao? Nàng là do thái hậu áp đặt cho Tần Vương, lại là hoàng đế bức Tần Vương cưới, Tần Vương sáng nay có thể mang tân nương từ tới vấn an, là đã cấp Hoàng Thượng cùng thái hậu mặt mũi cực lớn rồi.

Phòng chĩnh đêm qua động phòng hoa chúc, Hàn Văn Tịch liền trên giường cũng chưa ngủ đi.

Người ngồi ở phía trước cổ ý vươn thân mình ra, mặt sau đơn giản đứng lên, hoàn toàn vui sướng mà chờ khi người gặp họa.

Thậm chí có người thấp giọng đánh cuộc, *là Hàn Văn Tịch sẽ thừa nhận mình không phải là xử nữ, hay là trước mặt mọi người thừa nhận Tần Vương không hề sủng hạnh nàng đây?*

Tưởng tượng đến đội lạt nửa sẽ có trò hay, tất cả mọi người đều hưng phấn vô cùng.

Thái hậu cũng không nóng lòng động thủ kiểm tra khối bạch khăn kia, thân thiết mà cầm tay Hàn Văn Tịch, thấp giọng, "Còn thẹn thùng gì, sau này chính là người lớn rồi, người hãy nỗ lực hơn vì Tần Vương *khai chi tân diệp (đám cưới này lộc)* mới đúng."

"Đúng rồi, đây mới là quan trọng nhất. Mẫu hậu, ta xem cũng không cần tra xét, nhìn Tần Vương phủ chúng ta *bằng thanh ngọc khiết (trong trắng như ngọc)*, không sai được." Một trong những quý phi đã mở miệng.

"Hàn gia chính là đại gia tộc của thế giới, gia giáo nghiêm khắc, chắc chắn sẽ không xảy ra cái sự gì."

"Đúng vậy đúng vậy, người nhìn một cái tân nương từ kia bộ dáng thẹn thùng, ta xem lạc hồng khăn vẫn là đem đi đi thôi, Tần Vương điện hạ tự mình nghiệm người, còn có thể sai?"

.....

Mấy phi từ người một lời ta một câu nói lên, nhìn như hảo tâm, nhưng lời nói toàn cất giấu ngân châm, đem tăng Hàn Văn Tịch lên đến trời cao, chờ xem nàng ngã chết.

Hàn Văn Tịch cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nghĩ thầm nữ nhân hậu cung quá nhiều đủ nhắm chán.

Thái hậu nhìn mọi người một vòng, cười ha hả nói, "Không cần các người nói, ai già cũng biết chắc chắn là có lạc hồng, kiểm tra này là hình thức sơ khai của chúng ta, không thiếu được."

Nàng cười đặc biệt từ ái, đặc biệt vui vẻ, trước mặt mọi người liền tùy tay như vậy đem mở ra lạc hồng khăn, trong lúc nhất thời, tất cả mọi ánh mắt đều hội tụ tại đây.

Hồng!

Một mặt đỏ tươi!

"A....." Cũng không biết phía dưới là ai hét lên một tiếng, tức khắc, toàn trường ồ lên một mảnh, ai nấy đều không khống chế được khiếp sợ!

Sao lại có khả năng này? Tần Vương đem qua cư nhiên sủng hạnh nữ nhân này?

Kia chính là Tần Vương điện hạ tôn quý nhất, kia chính là Tần Vương điện hạ trước nay đều không gần nữ sắc, là nam nhân đứng ngoài đám đông như một vị thần bất tử nha!

Hàn Văn Tịch là cái thứ gì nha!

Mấy phi từ kia vừa mới nói chuyện, càng là á khẩu không trả lời được, không thể tưởng tượng, có loại cảm giác tự và miệng.

Các nàng hôm nay muốn chờ xem Hàn Văn Tịch bị chế cười, muốn chờ xem thái hậu thu thập Hàn gia như thế nào!

Thế gia y học Hàn gia nhiều năm qua vẫn luôn không thể trị tốt bệnh cho Thái tử, thái hậu đã sớm không niệm ân tình năm đó, đã chuẩn bị hủy diệt Hàn gia.

Không nghĩ tới, Hàn Văn Tịch thế nhưng thật sự trở thành nữ nhân của Tần Vương!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Phương thuốc giải độc

Thái hậu một tay giữ lạc hồng khăn mở ra giữa không trung, một tay kia còn lôi kéo tay Hàn Văn Tịch, lạnh lẽo đến dọa người.

Bây giờ đến phiên Hàn Văn Tịch vui sướng khi người gặp họa, Hàn Văn Tịch nhìn một mặt hồng kia liếc mắt một cái, trong lòng vui sướng, trộm liếc mắt ngắm Long Phi Dạ một cái, lúc này ánh mắt thâm thúy của Long Phi Dạ cũng vừa lúc hướng phía nàng nhìn qua.

Cũng không biết vì sao, Hàn Văn Tịch đột nhiên ngẩn người, lập tức thu hồi tầm mắt, lỗ tai cư nhiên có điểm nóng lên.

Một thất lạng trong yên tĩnh, Long Phi Dạ đứng dậy nói, "Mẫu hậu, nhi thần còn có việc gấp, xin cáo lui trước, ngày khác lại đến vấn an."

Vấn an cùng kiểm tra lạc hồng khăn đều kết thúc, hần đương nhiên phải đi.

Đối mặt với một nữ nhân đã thực phiền, huống chi là cả một đám nữ nhân?

Thấy hẳn đi, Hàn Văn Tịch nói tới bản thân, nhưng thái hậu lại vô thanh vô thức, chột nắc chặt tay nằng, lực đạo kia đều rất nhanh đem xương cốt nằng bóp nát, đau quá!

Ai ngờ, lúc này, Long Phi Dạ xoay người nhìn đến, tuấn mĩ nhuu lại, "Hàn Văn Tịch, ngươi còn không đi?"

Ồ ô..... Còn tưởng rằng hần muốn ném nằng xuống ở đây, thật là đáng sợ.

Hàn Văn Tịch lập tức dùng sức tránh thoát khỏi tay của thái hậu, "Mẫu hậu, chúng ta còn có việc gấp, xin cáo lui trước, ngày khác lại đến thỉnh an."

Nàng nói, lòng bàn chân nhanh chóng chạy đến bên cạnh Long Phi Dạ, sợ bị thái hậu tóm trở về. Một mình một người lưu lại loại địa phương này, không bị ăn đến xương cốt đều không còn mới là lạ.

Thái hậu nhẹ nhàng ném lạc hồng khăn xuống, hiện lên hòa ái tươi cười, "Kia chạy nhanh đi thôi, đừng chậm trễ,"

Long Phi Dạ cũng không có quay đầu lại, Hàn Văn Tịch nhìn thấy, là gan cũng nổi lên, đem lời thái hậu nói *vào tai này ra tai kia* không để ý tới, tung ta tung tãng đi theo sau lưng Long Phi Dạ, cũng không quay đầu lại mà hướng ngoài cửa đi.

Tần Vương là tôn quý nhất, là không giống nhau!

Làm Tần Vương phi thế nào cũng không thể để cho hần mất mặt đi. Suy nghĩ như vậy, sống lưng của Hàn Văn Tịch uốn càng thẳng, nghĩ thầm, cùng gia hòa này hỗn, thật sáng khoái!

Hàn Văn Tịch thật là vui vẻ, bọn họ vừa đi xa, thái hậu liền tức giận đến nổi quát roi chung trà xuống, "Hàn Văn Tịch này, làm tốt lắm nha!"

Hai tràng vắn an, đều phi thường thuận lợi, vui sướng, làm tâm tình của Hàn Văn Tịch không tồi, đối với Long Phi Dạ cũng có hảo cảm hơn vài phần.

Nhưng mà, ngay sau khi vừa ra đến cửa cung để lên xe ngựa, Long Phi Dạ câu đầu tiên liền hỏi, "Người hiện tại có thể nói cho ta phương thuốc giải độc chứ?"

Phương thuốc giải độc?

Đang đắm chìm trong vui sướng Hàn Văn Tịch lúc này mới ý thức được thuận lợi cùng vui sướng hôm nay bắt quá là một hồi giao dịch, hần giúp nàng giải quyết vấn đề nan giải, nàng đến giúp hần thanh trừ tàn lưu độc tố trong cơ thể.

Người như thế này làm sao có khả năng sẽ thật tình muốn bảo hộ nàng đây?

Nhìn trong mắt Long Phi Dạ lạnh băng vô tình, Hàn Văn Tịch âm thầm cảm khái, quả nhiên a, không thể bị nam sắc mê hoặc.

"Cần 3 vị được: (*) *tử hạ, tử thu, tử đông*, càng nhiều càng tốt, sau khi tìm được thì tới tìm ta phối chế. Nhớ kỹ, người chỉ có thời gian mười ngày. Mười ngày sau độc sẽ có khả năng phát tác." Hàn Văn Tịch sáng khoái báo tin.

(*) *Tử hạ, tử thu, tử đông: đường như là tên họ của 3 vị thuốc (紫夏, 紫秋, 紫冬)*

Long Phi Dạ chỉ là gật đầu, cái gì cũng không nói liền rời khỏi xe ngựa, hần không cùng nàng trở về sao?

"Uy!" Hàn Văn Tịch đuổi theo ra tới, chỉ tiếc ngay cả bóng người đều không thấy, chỉ có một người xa phu.

Hàn Văn Tịch nhún vai, đối với xa phu nói, "Trở về đi."

Hàn Văn Tịch lười biếng nằm ở trong xe ngựa, một bên xuyên qua khe hở cửa sổ khép hờ nhìn xem náo nhiệt phố hoa của đế đô, một bên cân nhắc, Long Phi Dạ nếu đã thừa nhận nàng, nàng ở trong Tần Vương phủ hần là sẽ không quá khổ sở đi, chỉ cần không có nhược điểm lớn rơi xuống trong tay Nghi thái phi, Nghi thái phi cũng không thể làm gì nàng.

Tốt nhất là bình an không có việc gì, chỉ cần bọn họ không tìm tới nàng phiền toái, nàng rất vui lòng an an phận phận đắm đuối một cái Vương phi hữu danh vô thực, tuyệt đối không cho bọn họ chọc tới phiền toái, nàng cũng có chính sự phải làm của nàng.

Nàng nghiên cứu phương pháp gãi độc Trung y, ở hiện đại bị quản chế rất nhiều, không ít phương thuốc được thảo đều đã biến mất không để lại dấu vết, đã tới thời cổ đại rồi có rất nhiều thứ tốt làm nàng muốn chậm rãi nghiên cứu, mở rộng lưu trữ trong hệ thống giải độc.

Hàn Văn Tịch trời sinh ra là thuộc trường phái lạc quan, nghĩ đến như thế, lập tức cảm thấy cuộc đời thật là đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Khẩn cấp cứu người

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

Xe ngựa quải đi qua ngõ nhỏ, đi chưa được bao lâu liền ngừng lại, xa phu kinh ngạc nói, "Vương Phi nương nương, có phiền toái, phía trước có người nằm trên mặt đất, ta xem..... chúng ta đường vòng được chứ?"

Hàn Văn Tịch nhắc mẫn xe lên nhìn lại, chỉ thấy một người công tử trẻ tuổi mặc áo lam đang nằm rạp trên mặt đất, nhìn không tới mặt hần, chỉ thấy hần đang nỗ lực vươn tay ra phía bọn họ, tựa hồ đang cầu cứu.

Thiên tính đại phu cùng sự mẫn cảm làm nàng lập tức nhảy xuống xe ngựa, thân là đại phu, so với bất luận kẻ nào đều càng khắc sâu cảm nhận được sinh tử nằm ngay ở *nhất niệm chi gian* (*), xa phu muốn ngăn, đáng tiếc ngăn không được, chỉ có thể cùng đi qua.

(*) "*Nhất niệm chi gian*": 一念之间: Một ý niệm.

"Vương Phi nương nương, bớt lo chuyện người, vạn nhất là người xấu?" Xa phu hô to.

"Vương Phi nương nương, hôm nay là sau đại hôn một ngày a, Nghi thái phi nhất định còn đang đợi người! Chúng ta vẫn là....."

Bất đắc dĩ, lời xa phu khuyên đã quá muộn, một khi tới gần công tử áo lam, trong óc Hàn Văn Tịch lập tức truyền đến tiếng cảnh báo, có độc, hơn nữa là kịch độc.

Hàn Văn Tịch lập tức đem người lật qua, không nghĩ tới lại là một tuấn nam sạch sẽ, hình thức ôn tồn lễ độ của công tử.

"Cứu..... Cứu....."

Sắc mặt nam tử trắng bệch, môi phát sắc tím, lời nói đều còn chưa nói hết ra, trước mắt tối sầm liền ngất đi.

Xa phu đuổi tới, vừa nhìn thấy nam tử liền kinh hãi, buột miệng thốt ra, "Vương Phi nương nương, này..... này..... đây là thiếu tướng quân Mục Thanh Vô của Mục đại tướng quân phủ nha!"

Mục Thanh Vô (穆清武)?

Hàn Văn Tịch biết nhân vật này, gia hòa này là thiếu tướng quân kiêu dũng thiện chiến nhất Thiên Ninh quốc. Là người thừa kế duy nhất của Mục đại tướng quân, cũng là người dám nói thẳng khuyên can nhiều nhất trong triều. Có dũng có mưu, nghiêm túc vững vàng, cương trực công chính. Nghe đồn rằng hần ba lần thay thế phụ thân xuất chinh, ba trận Lịch quốc đại bại, là chiến thần mà tướng lĩnh Bắc Lịch quốc vừa sợ hãi lại vừa sùng bái.

Nhân vật ưu tú như vậy, vì sao lại bị trúng độc hôn mê nằm ở chỗ này?

Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhiều như vậy, lập tức khởi động hệ thống giải độc, xuống tay cứu giúp, nhưng rất nhanh nàng liền buồn bực, gia hòa này trúng độc cùng Xà Độc của Long Phi Dạ không sai biệt lắm, ở trong hệ thống giải độc của nàng cũng chỉ có ghi lại, không có phòng bị giải được.

Hàn Văn Tịch ca thán hệ thống giải độc của nàng, ai đó có thể hay không tới giúp nàng *thăng cấp hệ thống (system upgrade)* của nàng đây?

Được rồi, đó là đòi hỏi quá nhiều.....

Tầm mắt chuyển chủ mà rà quét qua, hệ thống giải độc xác định vị trí miệng vết thương, ở bụng, trúng độc phi thường sâu, lập tức cần thiết cứu giúp, càng kéo dài, càng khó bài độc hoàn toàn.

Hàn Văn Tịch không suy nghĩ nhiều, một phen kéo ra quần áo của Mục Thanh Võ, xa phu nhìn thấy, chột kinh hãi, "Vương Phi nương nương, người, người, người đang làm gì?"

"Câm miệng! Quay người trông chừng đi, không được để bất luận kẻ nào tới gần." Hàn Văn Tịch lạnh giọng, mắt phượng lóe lên hung ác, không dung kẻ không chịu phục tùng.

Đem áo trên người Mục Thanh Võ cởi ra, Hàn Văn Tịch cũng không có phát hiện miệng vết thương ở trên bụng, nhưng nếu hệ thống giải độc rà quét thì sẽ không bị sai.

Hàn Văn Tịch lại rà quét một lần nữa, vẫn là nhắc nhở ở bụng.

Nàng mới bên cẩn thận xem xét kỹ toàn bộ vùng bụng, một bên ấn bụng, rất nhanh liền chấn kinh, cư nhiên là độc chằm, bắn vào bụng sâu vô cùng, rất có khả năng đều đã chạm đến nội tạng.

Có thể dùng độc chằm như thế, không chỉ là người tuyệt đối tàn nhẫn, hơn nữa nhất định là cao thủ dùng độc nha! Nhìn đáng vẻ của Mục Thanh Võ chắc là bị người ám toán.

Độc tố, một khi thấm vào nội tạng liền sẽ từng ngày tỏa ra khắp lục phủ ngũ tạng, ngay từ đầu người chỉ biết sốt cao không ngừng, tra không ra cái chứng bệnh gì, chờ thời điểm đến lúc ngũ tạng lục phủ bắt đầu thối rữa rồi, lúc ấy ngay cả thiên tiên trên trời cũng không cách gì xoay chuyển căn khôn.

Trước tiên cần thiết phải lấy ra chằm độc ngăn chặn độc tố thấm vào nội tạng!

Hàn Văn Tịch dùng thủ pháp quý dị mà ẩn ẩn vài lần trên bụng của Mục Thanh Võ, tựa hồ đều không có tác dụng gì, nàng nhanh chóng quyết định, lấy ra một phen tiêu chủy thủ tối, tìm đúng vị trí, lưỡi dao chống ở trên bụng của Mục Thanh Võ.

Nhưng ai biết, liền ở ngay lúc này, một đám binh lính từ đầu ngõ vọt lại đây, ngay lập tức liền bao vây xung quanh bọn họ, dẫn đầu là Lý Trường Phong hộ vệ của Mục Thanh Võ, vừa thấy chủy thủ trong tay Hàn Văn Tịch, xông tới không hề phân trần một chân liền đá văng.

"Đám can đảm mưu sát thiếu tướng quân, người tới, bắt lại!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phế tài, vì chính mình đại ngôn

Mưu sát thiếu tướng quân?

"Chạm đất, mắt nào của người nhìn thấy ta mưu sát thiếu tướng quân các người?" Hàn Văn Tịch tức giận chất vấn. Thậm chí ở thời cổ đại này cũng có chuyện "hào tâm giúp đỡ người bị lừa bịp tổng tiền" hay sao?

Lý Trường Phong một chân đá chủy thủ trên mặt đất chớp vào trong tay, lạnh giọng, "Chúng ta mọi người hai con mắt đều nhìn thấy, nữ nhân, mặc kệ người là do người nào phái tới đều chuẩn bị chịu chết đi!"

Đã bị áp giải rồi xa phu trở nên nóng nảy, muốn nói ra thân phận rồi lại cảm thấy không ổn, vội vàng giải thích, "Hiểu lầm! Hiểu lầm! Chúng ta vừa mới đi ngang qua nơi này nhìn thấy thiếu tướng quân nằm ở chỗ này, chủ từ nhà ta hào tâm cứu giúp, cũng không có ác ý, hưng thủ chân chính đã sớm chạy thoát."

Lý Trường Phong nhướng mày nhìn kỹ Hàn Văn Tịch, hừ lạnh nói, "Hào tâm cứu giúp, như thế nào còn động cả dao đây? Các người định lừa gạt ai đây? Người tới, đem nữ nhân này bắt lại."

"Động dao là vì muốn cứu hân, hân trúng phải độc chằm, vị trí quá sâu, nếu lấy ra muộn quá, hậu quả không phải người một cái thị vệ có thể đảm đương nổi." Ngờ khi của Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc, kinh sợ toàn trường.

Lý Trường Phong mặc danh có chút chần chờ, hai canh giờ phía trước thiếu tướng quân truy đuổi một tên gian tế, một đường đuổi tới vùng phụ cận, sau đó liền mất tích, rốt cuộc đã xảy ra cái gì, ai cũng không biết. Nhìn nhìn chủy thủ trong tay, Lý Trường Phong không dám mạo hiểm, chuyện này hẳn xác thật không đảm đương nổi.

"Đừng nói nhảm nữa, người tới, áp giải nàng hồi Tướng Quân Phủ, có cái gì hiểu lầm, cũng Đại tướng quân nói đi thôi!" Lý Trường Phong bế Mục Thanh Võ lên, vội vàng liền đi.

"Người sẽ hối hận!" Hàn Văn Tịch hô to, đồ đáng chết, Mục Thanh Võ đã trúng độc hân ta còn dám di chuyển, việc này sẽ chỉ làm độc tố tăng tốc tràn vào lục phủ ngũ tạng mà thôi.

Đi Tướng Quân Phủ liền đi, sợ bọn họ không thành, nàng vẫn bình tĩnh không có làm chuyện gì trái với lương tâm, đường đường Tướng Quân Phủ chẳng lẽ còn có thể dùng hình đánh cho không tội cũng thành có tội?

Nhưng mà, tới Tướng Quân Phủ rồi, Hàn Văn Tịch lại phát hiện chính mình quá đánh giá cao Mục tướng quân phủ.

Mục thị này toàn gia đều tham gia quân ngũ, tất cả đều là thô lỗ ngang ngược, người *động thủ bất động khẩu (động tay chân ko cần nói)*.

Mục Thanh Võ bị mang về phòng, rồi ngạ y vội vã đi theo vào.

Hàn Văn Tịch cùng xa phu bị ném đến trung tâm đại đường, Mục đại tướng quân mày rậm mắt to râu xồm, mi giác thượng kiêu, hung mục trừng to, cầm trong tay *trường tiên (cây roi)* chỉ vào Hàn Văn Tịch, "Nói, ai là người phái người tới!"

Ai phái nàng tới?

Nàng cái dạng này trông giống thích khách, gian tế sao? Ngay cả phản kháng cũng không có đã bị đưa tới tướng quân phủ rồi.

Giúp ngu xuẩn này, Mục Thanh Võ sớm hay muộn cũng sẽ bị bọn họ hại chết.

Hàn Văn Tịch bình tĩnh, khí độ bất phàm, "Ta nói một lần cuối cùng, ta chỉ là đi ngang qua muốn cứu người, thiếu tướng quân bị hạ độc, tình huống phi thường nguy cấp, nếu trễ không cứu hậu quả không dám tưởng tượng."

"Chê cười, loại nữ nhân như người bán tướng quân thấy đã nhiều, nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực người còn dám giáo biện?" Mục đại tướng quân nói, cầm roi từng bước một hướng Hàn Văn Tịch đi tới, vung roi vài cái trong không trung, *lat lat* rung động, nghe thanh âm làm người quanh mình đều kinh hồn táng đảm.

Hàn Văn Tịch trong mắt chỉ có kiên định cùng nghiêm túc, bất khuất không buông tha, không sợ hãi, ánh mắt rét lạnh thẳng tắp mà nhìn mắt của Mục đại tướng quân.

Mục đại tướng quân duyệt người vô số, nhưng thật ra đây lần đầu tiên nhìn thấy một nữ tử lớn mật như thế, chỉ là như thế thì sao?

"Bán tướng quân xem người còn giáo biện!" Hàn nói, thỉnh lĩnh vung roi lên hướng trên người Hàn Văn Tịch quát xuống.

Hàn Văn Tịch không hề lẩn trốn, nắm biệt chính mình tránh không khỏi, vì vậy liền ăn một roi, cánh tay lập tức da tróc thịt bong, nhưng nàng một chút nhân mày đều không có, thẳng lăng lăng mà nhìn chăm chăm Mục đại tướng quân, nói một câu, "Người sẽ hối hận!"

"Bán tướng quân sẽ làm người hối hận trước!" Mục đại tướng quân nói, lại vung lên một roi, lúc này, Lý Trường Phong đưa cổ thái y ra tới.

Vị này là Cổ thái y Cổ Bắc Nguyệt tuổi còn rất trẻ, chỉ tám 20 tuổi, nhưng đã là *thủ tịch ngự y (người đứng đầu đám thái y)* trong Thái Y Viện, hẳn không có mặc quan phục Thái Y Viện phức tạp, mà là một bộ bạch y đơn giản sạch sẽ, ôn tồn lễ độ, một gương mặt an tĩnh, mặc dù không cười, đều làm cho người ta cảm giác ấm áp. Nói hẳn là đại phu, lại càng giống cái người đọc sách.

Mục đại tướng quân hung hăng trừng mắt liếc nhìn Hàn Văn Tịch một cái, vội vàng hướng Cổ Bắc Nguyệt bên kia đi, thực thô lỗ giống nhau, "Mau nói, tình huống nhi tử ta như thế nào?"

"Không ngừng sốt cao, hôn mê bất tỉnh, còn phải quan sát hai ngày nữa." Cổ Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nhu mày nói, hình như có hơi tự lự.

"Rốt cuộc chuyện là như thế nào a? Đang êm đang đẹp như thế nào liền hôn mê bất tỉnh? Người nói!" Tiếng hô của Mục đại tướng quân đình tại nhúc óc, bộ dáng như muốn đem ăn Cổ Bắc Nguyệt.

Tuy rằng Mục đại tướng quân tay cầm binh quyền, quyền cao chức trọng, nhưng Cổ Bắc Nguyệt lại là quan báii nhị phẩm, là ngự y hoàng đế ngự dụng, Mục đại tướng quân cũng không thể rống nhân ga như thế.

Cổ Bắc Nguyệt hiển nhiên có chút bất đắc dĩ, lại không đáng so đo, như cũ vẫn rất nghiêm túc, "Không thương không đau, mạch tượng cũng thực bình thường, ta cũng rất buồn bực, cho nên muốn qua quan sát hai ngày mới có thể xác định."

Cổ Bắc Nguyệt là thủ tịch ngự y, nếu hẳn đã nói như thế, cũng liền không cần thỉnh thái y khác nữa.

Mục đại tướng quân bực bội, không vui nói, "Người tới, an bài Cổ thái y đi phòng khách, sẽ ở lại trong phủ hai ngày này."

Lúc này, Hàn Văn Tịch lại cười ha ha nổi lên, "Chê cười, thiên đại chê cười! Đường đường là thủ tịch thái y, liền mạch tượng trúng độc đều nhìn không ra, cần phải quan sát hai ngày, ta cam đoan người có thể trực tiếp giúp Mục Thanh Võ nhặt xác."

Lời này vừa ra, toàn trường tức khắc một mảnh yên tĩnh, toàn bộ đều hướng Hàn Văn Tịch nhìn qua, nữ nhân này nói..... cái gì đây?

Cổ Bắc Nguyệt cũng nhìn qua, lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Hàn Văn Tịch, hắn cũng hoài nghi là trùng độc, bất quá chưa xác định chắc chắn nên chưa dám nói ra.

"Người! Người dám nguyên rủa nhĩ tử ta!" Mục đại tướng quân tỉnh tỉnh phi thường táo bạo, xông tới vùng roi liền muốn đánh.

Lúc này, một bên xa phu rốt cuộc nhện không được, hô to, "Đại tướng quân, đánh không được đánh không được, vị này chính là Tần Vương phi nha!"

A?

Tần Vương phi?

Mục đại tướng quân roi đang vùng ở giữa không trung chậm chạp không có rơi xuống, một phòng người đều hoàn toàn bị chấn kinh rồi, như thế nào lại như vậy?

"Người nói cái gì?" Mục đại tướng quân hướng về phía xa phu rống to.

"Đại tướng quân, vị này chính là Tần Vương phi, sáng nay vừa mới cùng Tần Vương diện hạ tiễn cung thỉnh an, chúng ta là ở trên đường trở về gặp được thiếu tướng quân, Vương Phi nương nương thành thật không có mưu hại thiếu tướng quân nha! Thỉnh Đại tướng quân minh giám!" Xa phu nói, sợ bọn họ không tin vội vàng đưa ra biển số nhà của Tần Vương phủ. Vương Phi nương nương bị đánh, hắn trở về làm thế nào để giải thích đây?

Mọi người thấy biển số nhà của Tần Vương phủ được đưa ra, không thể không tin tưởng, lại nhìn vết thương trên cánh tay của Hàn Văn Tịch, một đám thần sắc đều phức tạp lên.

Nữ nhân này chính là phế tài của Hàn gia, chính mình đã kiêu môn hạ kiêu vào cửa vị kia..... Tần Vương phi, Hàn Văn Tịch?

Hàn Văn Tịch nguyên bản không nghĩ sẽ bày ra thân phận mình, thân phận Vương phi cho nàng rất nhiều đặc quyền, đồng thời cũng cho nàng không ít trói buộc, đặc biệt nàng là cái Vương phi không được tán thành, vẫn là rất nhạy cảm nha.

Nếu xa phu đều tuân ra tới, Hàn Văn Tịch nghĩ, những người này cũng nên biết điều thu liễm đi chứ?

Nhưng ai biết, roi của Mục đại tướng quân đang ngừng ở giữa không trung thế nhưng thỉnh linh hung hăng quất xuống, lần này tuy rằng không có quất ở trên người Hàn Văn Tịch, cũng tới mức làm nàng kinh sợ không nhẹ.

"Tần Vương phi thì thế nào! Có ý định mưu sát thiếu tướng quân, cũng đều là từ tội! Nói, rốt cuộc là ai phái người tới?" Mục đại tướng quân cau mày quắc mắt, mặt lớn đỏ lên đến giống như hung thần ác sát.

Dám làm bị thương nhĩ tử báo bối của hắn, đừng nói Tần Vương phi, liền tính Tần Vương tới, hắn vẫn đứng lý hợp tình.

Hướng chi, nữ nhân này cũng không được Tần Vương yêu thích, ngay cả ngày đại hôn Tần Vương đều không có lộ diện qua, hữu danh vô thực, bất quá là cái hữu danh vô thực sùi cào, ai sợ nàng?

Hàn Văn Tịch thực ngoài ý muốn, cũng thực bất đắc dĩ, nhưng nàng không rành lo nhiều như vậy, đón nhận ánh mắt phẫn nộ của Mục đại tướng quân, lạnh giọng, "Ta không nghĩ cùng người nói nhảm nhiều, ta nói một lần cuối cùng, nhĩ tử người trùng độc, lại là độc khó hiểu, ta cam đoan một canh giờ sau, đại la thân tiền đều cứu không được hắn!"

"Ha ha ha!" Mục đại tướng quân cười ha ha, "Nghe một chút! Các người đều nghe một chút nàng nói cái gì? phế tài của Hàn gia cũng sẽ xem bệnh? Mặt trời mọc từ hướng Tây đi?"

Mục đại tướng quân cười hướng Cổ Bắc Nguyệt liếc mắt một cái, "Cổ thái y, người có nghe hay không, nàng chẩn bệnh cùng người thế nhưng hoàn toàn không giống nhau. Một cái phế tài, một cái thủ tịch ngự y, các người để ta nghe ai?"

Lời này, tất cả đều là tràn đầy châm chọc, chọc đến một phòng người cười ha ha, Cổ Bắc Nguyệt nhìn Hàn Văn Tịch, lại không có cười, hắn nhủ lại mảy, tựa hồ ở cân nhắc cái gì.

Rất nhanh, tiếng cười của Mục đại tướng quân liền ngừng lại, "Người tới a, đem nữ nhân này áp giải đi xuống! Đợi thiếu tướng quân tỉnh, đưa đến Đại Lý Tự xử trí!"

Hàn Văn Tịch thật sự nhện không được, quay đầu nhìn lại, ánh mắt âm ngoan, khiến cho thị vệ đang tiến đến đồng thời lui ra sau, cùng những người này cãi cọ quả thực là đang lỉnh phi sinh mệnh của Mục Thanh Vô!

Nàng hung toan trừng mắt nhìn Mục đại tướng quân liếc mắt một cái, đơn giản ở một bên ngồi xuống, lạnh lùng nói, "Cổ thái y, người đi kiểm tra thiếu tướng quân trên vị trí cách rón khoảng *hai tấc(1 tấc=2,3cm)*, huyền linh huyết cùng minh u huyết, dùng ngón châm thử độc, xem ta rốt cuộc có hay không nói dối, rốt cuộc rất nhanh liền sẽ thấy."

Hàn Văn Tịch vừa dứt lời, một tràng tiếng cười trào phúng đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến, "Cái gì huyền linh huyết cùng minh u huyết, trước nay chưa từng nghe qua, Hàn Văn Tịch người nói dối cũng nên suy nghĩ kỹ đi."

Chỉ thấy một người nữ từ mặc váy dài màu vàng nhạt đi đến, tướng mạo giáo hảo, ánh mắt ngạo mạn, nàng đứng là nữ tử ngày ấy đánh rớt kham hoan đồ thẩm của Hàn Văn Tịch, đại tiểu thư Mục Lưu Nguyệt của Đại tướng quân phủ.

Nàng cùng với vô số nữ nhân ở đây đều giống nhau, đều tin tưởng vững chắc trên đời này không có người xứng đôi với Tần Vương, nàng không hy vọng xa vời có thể gả, mặt khác cũng không cho phép nữ nhân khác gả.

Hàn Văn Tịch cái phế tài này không chỉ có đoạt đi Tần Vương rồi, cư nhiên còn tới mưu hại ca ca nàng, nàng tuyệt đối không buông tha!

Mục Lưu Nguyệt vừa tiến vào, liền lôi kéo tay của Mục đại tướng quân, một bên khiêu khích mà nhìn Hàn Văn Tịch, một bên nói, "Cha, người còn không nhanh nhanh đem nàng đưa đến Đại Lý Tự đi, nàng cầm dao muốn giết ca ca ta, đó là sự tình tất cả mọi người đều nhìn thấy! Cùng nàng vô nghĩa cái gì đây! Một cái phế tài, nàng hiểu cái gì là y thuật?"

Hàn Văn Tịch không nhớ rõ chính mình đã đắc tội qua vị đại tiểu thư này khi nào, thế nhưng vì sao cảm giác được địch ý thật sâu như vậy?

Nàng một cái đầu hai cái đại, yên lặng tính toán thời gian, độc tố của Mục Thanh Vô liền rất nhanh sẽ thẩm đến lục phủ ngũ tạng.

Mục đại tướng quân đương nhiên sẽ không tin tưởng Hàn Văn Tịch, hướng về phía một bên rống to thị vệ, "Đều là thùng com sao? Còn không đem người áp đi!"

Nhưng đúng lúc này, Cổ Bắc Nguyệt đột nhiên lên tiếng, "Chậm đã!"

Huyền linh huyết cùng minh u huyết Cổ Bắc Nguyệt đương nhiên là biết đến.

Hai cái huyết vị này cũng không phải là huyết vị bình thường, nếu không phải người trong nghề nghe cũng chưa nghe qua hai cái tên này, càng đừng nói vị trí cụ thể của chúng nó.

Vị trí trung bụng cách rón hai tấc, Hàn Văn Tịch lại chính xác nói ra tới. Hơn nữa, độc tính nếu ở trên hai cái huyết đạo này đối với lục phủ ngũ tạng phi thường mẫn cảm, xác thật là vị trí thực tốt nhất.

Hàn Văn Tịch cư nhiên biết, này đủ để thuyết minh nàng đều không phải là phế tài, lời nàng nói đều không phải là không thể tin, Cổ Bắc Nguyệt nguyên lai đang cân nhắc Mục Thanh Vô có phải hay không trùng độc, giải độc là điểm yếu của hắn, cho nên chậm chạp không dám chẩn bệnh không dám nói bậy.

Hiện giờ xem ra, có thể tin Hàn Văn Tịch một lần, chưa chắc là không thể.

"Mục đại tướng quân, Vương Phi nương nương nói có lý, ta lập tức đi thử thử." Cổ Bắc Nguyệt vội vàng nói.

Mục Lưu Nguyệt lập tức hung hăng *ba ba* giữ chặt Cổ Bắc Nguyệt, "Cổ thái y người không cần phải đi! Ai không biết nàng là phế tài của Hàn gia? Nàng hiểu cái gì là huyết đạo cái gì là độc? Thật đáng chê cười!"

"Đại tiểu thư, mạng người quan trọng, nếu thật là trùng độc, thời gian chính là tính mạng, thỉnh người không cần hồ nháo." Cổ Bắc Nguyệt nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phẫn kích, tìm huyết thi châm

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cổ Bắc Nguyệt, Mục đại tướng quân liền kinh ngạc, hắn để ý nhất chính là tính mạng của nhĩ tử, Cổ Bắc Nguyệt là thủ tịch ngự y, tính mạng của hoàng đế đều nắm giữ ở trong tay hắn, hắn nói, đương nhiên là có thể tin.

Mục Lưu Nguyệt lại không tin tưởng Hàn Văn Tịch, hận không thể lập tức đem nàng đưa đi Đại Lý Tự, nàng ngang ngược vô lý la lối khóc lóc, "Không được đi chính là không được đi!"

Nhưng mà, Mục đại tướng quân lại lên tiếng, "Lưu Nguyệt, tránh ra!"

"Cha!" Mục Lưu Nguyệt không chịu.

"Tránh ra!" Mục đại tướng quân tức giận.

Mục Lưu Nguyệt không cam tâm tình nguyện, hung hăng thối lui một bước, nhưng vẫn nắm tay của Cố Bắc Nguyệt không chịu bỏ ra.

Ai ngờ, Cố Bắc Nguyệt lại tình linh ném tay nàng ra, tỉnh tỉnh của Cố thái y nguyên lai cũng là nhất quán ôn nhu, mọi người giật nảy mình, Cố Bắc Nguyệt đã sớm biến mất ở bên cửa.

Cố Bắc Nguyệt rất nhanh chạy đi, trở về càng nhanh hơn, sắc mặt hẳn tái nhợt, ngưng trọng nghiêm túc, trên tay là hai cây ngân châm đã bị nhuộm đen đưa cho mọi người nhìn xem

Độc! Kịch độc!

Mục đại tướng quân trong lòng giật mình choáng váng, từ ghế trên nháy dưng lên, "Thật sự trúng độc?"

Mục Lưu Nguyệt không nghĩ tới Mục Thanh Vô thật sự là trúng độc, tức khắc trợn mắt há hốc mồm, thẳng tắp lắc đầu, nhưng rất nhanh nằng liền định thần, vẻ mặt hoài nghi, "Hàn Văn Tịch, không phải là người hạ độc chứ? Nếu không làm sao người biết giải độc?"

Hàn Văn Tịch thiết tình không muốn nhìn đến khuôn mặt ngu xuẩn này nữa, đứng dậy đi tới, "Các người nếu lại kéo dài thời gian nói nói, ta cũng sẽ không biết giải!"

Bọn họ đã kéo dài thời gian lâu như thế, trên tay nằng lại không có được, sự tình thật là phiền toái.

"Hàn Văn Tịch, ta liền tin người một lần, nhanh nhanh đi theo ta!" Mục đại tướng quân lo lắng cho nhi tử, lòng nóng như lửa đốt, tự mình đi phía trước dẫn đường.

Hàn Văn Tịch thờ ra một hơi buồn bực, lo lắng thoáng nhìn Cố thái y kia này đang ngưng trọng, Hàn Văn Tịch đối với gia hỏa này không có ấn tượng nhưng thật ra hẳn cũng không tệ lắm.

Nhân lúc thời điểm khi mọi người không chú ý tới, Hàn Văn Tịch đã từ trong hệ thống giải độc lấy ra được vật cùng các loại dụng cụ phụ trợ, tuy rằng mọi người cũng không biết mảy thứ này của nằng là từ nơi nào tới, nhưng cũng không lại hỏi nhiều.

"Cố thái y cùng Mục tướng quân lưu lại, những người khác đều đi ra ngoài, không cần quá nhiều ta." Hàn Văn Tịch một bên nói, một bên ở trước mặt mọi người cời áo khoác màu trắng của Mục Thanh Vô.

Mọi người đều thức thời lui ra sau, có điều Mục Lưu Nguyệt lại không vui, không chỉ đứng tại chỗ bất động mà còn chấn ánh sáng của Hàn Văn Tịch, tận mắt nhìn thấy áo của Mục Thanh Vô bị vạch ra, nằng vội vàng che mắt lại, mặc dù thân là ca ca của chính mình nằng cũng không dám nhìn, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch nữ nhân này không hề biết xấu hổ!

"Hàn Văn Tịch, người tốt nhất là làm hẳn tỉnh lại, nếu không ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người." Mục Lưu Nguyệt lạnh lùng cảnh cáo.

Hàn Văn Tịch không thể nhịn được nữa, đang muốn tức giận, Mục đại tướng quân nói giận trước, rống to, "Nha đầu thú! Đừng vướng bận, lập tức rút ra ngoài cho ta!"

Mục Lưu Nguyệt sững sờ, nước mắt lập tức liền rơi ra, cha cư nhiên rống nằng như thế?

Từ nhỏ đến lớn, cha chưa từng thật sự tức giận đối với nằng, lần này cư nhiên hung dữ với nằng.

Mục Lưu Nguyệt tức tối, hung hăng phui tay liền chạy ra ngoài.

Hàn Văn Tịch thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tập trung tinh thần, một lần nữa tìm kiếm vị trí, đem chủy thủ ở hơ nóng trên ngọn lửa, lúc này mới thật cẩn thận hạ đao.

Hệ thống giải độc của nằng phần lớn là được tháo, ngân châm, dụng cụ dùng trong y học và một số đồ vật linh tinh, cũng không có dụng cụ giải phẫu Tây y.

Động dao điều kiện có chút đơn sơ, nhưng vì vội vả cứu người cũng chỉ có thể tạm chấp nhận, thời gian kéo dài càng lâu, nguy hiểm càng lớn. Châm độc này so với độc được muốn phiền toái hơn rất nhiều, độc tố ẩn núp càng sâu trong cơ thể, càng khó bài trừ.

Ngay khi nằng cắt vào lớp da nơi bụng, máu tươi lập tức trào ra tới, Mục tướng quân nhìn đến kinh hồn táng đảm, nhìn không được kinh hồ, "Hàn Văn Tịch, người!"

Đáng tiếc, Hàn Văn Tịch chuyên chú không để ý tới hẳn.

Tình mạng của nhi tử liền ở trên tay Hàn Văn Tịch, giờ này khắc này, Mục đại tướng quân dù táo bạo cũng không dám làm gì, hẳn chỉ có thể thấp giọng hỏi Cố Bắc Nguyệt, "Mỏ bụng như thế này, có thể được không?"

Kỳ thật trong lòng Cố Bắc Nguyệt cũng không chắc chắn lắm, chỉ nhìn Hàn Văn Tịch chuyên chú, nghiêm túc, hẳn không tự giác liền nghĩ tới mẹ đẻ của Hàn Văn Tịch là Thiên Tâm phu nhân, hai mẹ con thời điểm thực hành nghề y lại rất giống nhau như vậy.

Hắn lớn hơn Hàn Văn Tịch bốn tuổi, bốn tuổi đi theo phụ thân tham gia một cái hội chẩn, may mắn gặp qua mặt Thiên Tâm phu nhân một lần, kỳ thật cũng coi như đã gặp qua Hàn Văn Tịch, chỉ là khi đó Hàn Văn Tịch vẫn còn ở trong bụng mẹ.

Nhớ lại những điều này, khoe miệng Cố Bắc Nguyệt nổi lên một mặt âm áp, "Slyt..... Không cần quá nhiều nằng."

Rất nhanh, Hàn Văn Tịch từ trong miệng vết cắt dây máu thật cẩn thận kẹp ra một cây ngân châm màu đen. Thấy thế, Mục đại tướng quân thực không thể tin nổi. Trong mắt Cố Bắc Nguyệt nhiều hơn một phần tán dương.

Tiếp theo sau đó rất nhanh, cây ngân châm màu đen thứ hai lại bị Hàn Văn Tịch kẹp ra. Động tác gió tay tác động lên trên cánh tay bị thương do roi đánh, lại chảy máu, nằng lại hoàn toàn không hề hay biết, toàn bộ tâm tư tất cả đều ở trên người người bệnh.

Cố Bắc Nguyệt nhanh chóng quyết định, lấy được tàn cùn bông tõi, cong xuống thân mình cao dài, bông một khi chạm vào miệng vết thương, Hàn Văn Tịch liền nhìn lại đây, "Đừng gây trở ngại....."

"Ta cam đoan sẽ không gây trở ngại đến người, tin tưởng ta." Cố Bắc Nguyệt ôn nhu ngắt lời.

Hàn Văn Tịch vốn định cự tuyệt, nhưng đón nhận cặp mắt âm áp kia của Cố Bắc Nguyệt, tâm nằng mạc danh ngăn ra, không nghĩ tới trên thế giới này còn có đôi mắt trong sáng thấu triệt như thế, so với trẻ con còn trong sáng hơn.

Nằng nhìn không được nghĩ, người nam nhân này, rốt cuộc là cái người như thế nào đây?

Đáng chết, Hàn Văn Tịch phát hiện chính mình cư nhiên thất thần.

Ánh mắt nằng lạnh băng, "Buông tay, người đã gây trở ngại đến ta!"

Ai ngờ, Cố Bắc Nguyệt không chỉ có không buông tay, một tay kia ngược lại đem đầu nằng quay lại để nằng nhìn Mục Thanh Vô, "Người tiếp tục, ta nói sẽ không liền sẽ không."

Hàn Văn Tịch lui cái cọ, nghĩ thầm một khi gây trở ngại nằng lập tức đẩy ra, nhưng ai biết, sự tình thần kỳ đã xảy ra.

Mặc dù cánh tay của nằng vẫn luôn nhích tới nhích lui, Cố Bắc Nguyệt đều có thể đi theo đi động, một bên đi theo, một bên nhẹ nhàng chà lau miệng vết thương, rải được, động tác không chỉ có cực linh hoạt hoạt, hơn nữa còn rất tỉnh tế ôn nhu, máu chót nhất chính là, xác thật không có gây trở ngại đến nằng dùng tay.

Hàn Văn Tịch tuy rằng mặt không có biểu tình gì, trong lòng lại bội phục. Nhìn dáng vẻ hẳn cũng không phải thuộc loại mua danh chuộc tiếng, ngay thủ pháp này cũng không phải là người bình thường có thể luyện ra được.

Đem cánh tay yên tâm giao cho Cố Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch lại hết sức chăm chú, cũng không biết miệng vết thương của chính mình là cái thời điểm nào đã được băng bó rất tốt.

Sau một lúc lấy độc châm, Hàn Văn Tịch không lập tức khâu lại miệng vết thương, mà là lập tức *tim huyết thi châm* (寻穴施针), bức ra độc tố.

Cố Bắc nguyệt vừa thấy bản lĩnh tim huyết thi châm của Hàn Văn Tịch, lập tức đã bị hấp dẫn, dần dần xem đến si mê.

Không nói đến thủ pháp xinh đẹp của Hàn Văn Tịch khi thi châm, liền nói một số huyết vị nhập châm, hẳn thế nhưng không hiểu được, hoàn toàn không biết đó là cái huyết vị gì.

Rất nhanh, những vùng phụ cận miệng vết thương đã bị Hàn Văn Tịch trát đầy ngân châm, người ngoài nghề chỉ đang nghĩ đó là một đồng rậm rạp, người trong nghề lại biết châm pháp này có học vấn rất cao.

Theo số ngân châm gia tăng, màu đen của độc huyết(máu) nỉ ra càng ngày càng nhiều, uớt ước chừng ba tấc to vài bô trắng, độc huyết cũng không có dấu hiệu ngừng lại, nhưng Hàn Văn Tịch lại thu ngân châm, mang được liệu tõi nhét vào vết dao cắt.

"Vương Phi nương nương, độc huyết không phải còn chưa có bài xong sao?" Cố Bắc Nguyệt không đầu không đuôi hỏi một câu, kỳ thật, hẳn còn có xem chưa đủ châm pháp của Hàn Văn Tịch đâu.

Hàn Văn Tịch trước sau như một không thêm quan tâm bất luận vấn đề gì, tiếp tục công tác trong tay. Không có dụng cụ để khâu lại, nằng chỉ có thể lợi dụng được liệu Trung y. May mắn là vết dao cắt không quá sâu, một tầng một tầng được vật nhét vào miệng vết thương, giảm nhiệt, áp chế độc tính, cầm máu, dính hợp thật tươi, cuối cùng mới bọc lên lụa trắng cố định lại.

Sau khi thu phục miệng vết thương, Hàn Văn Tịch cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, phất đi tầng mồ hôi mỏng trên trán, lúc này mới trả lời vấn đề của Cố Bắc Nguyệt, "Nếu như máu không ngừng chảy như thế, hẳn không bị độc chết cũng sẽ bị

mất máu quá nhiều mà chết. Đây là thường thức cơ bản nhất, không hiểu sao?"

Cổ Bắc Nguyệt mặt đỏ lên, ngay sau đó ậm ậm cười, cái gì cũng đều không biện giải.

Ngẫm lại hẳn từ nhỏ được tán dương là thiên tài, hôm nay thế nhưng bị một cái nữ tử tẩy sạch, tuổi tác của Hàn Văn Tịch so với hẳn còn trẻ hơn, nằng nệ nào là phế tài, nằng nệ là thiên tài chân chính.

Mục đại tướng quân không vui, lạnh lùng chất vấn, "Người làm như vậy, độc tố kia trong cơ thể làm sao bây giờ a?"

"May mắn tới kịp, còn chưa có lan đến lục phủ ngũ tạng, ta dùng *được vật* (*được phẩm/thuộc*) không chế được. Hẳn không thể lại chảy máu, mấy ngày nay ngàn vạn lần dùng cho hẳn động, nếu không sẽ liên lụy đến miệng vết thương thì thực phiền toái."

Hàn Văn Tịch vừa nói, vừa viết một phương thuốc đưa cho Cổ Bắc Nguyệt, "Người có thể kiếm được mấy vị được này đến đây không?"

Những vị được này cũng không hiếm lạ giống như viết cho Tần Vương, nằng nệ rõ trong sách cổ giới thiệu những được này đó ở cổ đại cũng là những được vật thông thường.

Quả nhiên, Cổ Bắc nguyệt nhìn thoáng qua liền nói, "Có thể. Mấy vị được này có thể mua được ở hiệu thuốc, trong cung có bách quyết minh. Vương Phi nương nương chờ, ta đây liền lệnh người đi lấy."

Hàn Văn Tịch viết ra đều không phải là phương thuốc bài độc, mà là phương thuốc hóa độc, Mục Thanh Võ đã không thể lại chảy ra máu, chỉ có thể uống thuốc để độc tố trong cơ thể hóa giải mất đi, biện pháp này hiệu quả sẽ chậm một chút, cũng lại là biện pháp duy nhất.

Hàn Văn Tịch mới không ở lại nơi này mà chờ, nếu không trở về Tần Vương phủ, sẽ khó khăn hơn để giải thích mọi thứ cho Nghi thái phi kia.

"Ta sẽ không đợi, mỗi lần người lấy hai đến ba lượng được, tất cả cùng đun sôi một lần, sau đó để hẳn uống hai lần một ngày khi bụng rỗng, dùng liền tiếp trong mười ngày." Hàn Văn Tịch nghiêm túc hướng dẫn.

Thủ tịch ngự y Cổ Bắc Nguyệt nháy mắt thành tiểu được đồng, hẳn bên môi nổi lên một mạt ý cười mà chính mình cũng không phát hiện ra.

Trong khi đó, Mục đại tướng quân không hề hài lòng chút nào, lớn giọng, "Hàn Văn Tịch, người nói cái gì? Người không đợi?"

Hàn Văn Tịch lộ tai đều như bị nổ tung, xoay người nhìn lại, vẫn nhẫn nại nói, "Mục đại tướng quân, độc xem như đã giải, trong cơ thể những cái tàn lưu độc tố đó ảnh hưởng không lớn, ta cam đoan với người, thiếu tướng quân sau khi hạ sốt hoàn toàn hẳn có thể tỉnh, nhanh nhất sáng mai, muộn nhất đêm mai."

"Bản tướng quân không quan tâm nhiều thứ như thế. Tóm lại, trước khi Thanh Võ tỉnh lại người vẫn còn bị hiểm nguy, người nói nào cũng đều không được đi!" Mục đại tướng quân tàn bạo.

Hàn Văn Tịch hít vào một hơi khí lạnh, "Mục đại tướng quân, Nghi thái phi đang chờ ta trở về hỏi chuyện, nếu người muốn lưu ta lại, làm phiền người sai người đi Tần Vương phủ một chuyến, báo tin cho Nghi thái phi, thuận tiện đem sự tình hôm nay nói rõ ràng. Ta tin tưởng, ta rất cuộc là hảo tâm cứu người, hay là có ý định mưu sát, Nghi thái phi trong lòng sẽ hiểu rõ!"

Tuy rằng Hàn Văn Tịch rất không thích Nghi thái phi, nhưng nằng cũng không để ý đến trường hợp khi thời điểm tất yếu đem lão nhân gia nằng bầy ra chống đỡ một chút.

Nằng đã cứu Mục Thanh Võ, hơn nữa cũng khẳng định rất nhanh liền sẽ tỉnh lại, Mục đại tướng quân nếu như đi Tần Vương phủ, chờ khi Mục Thanh Võ tỉnh lại, hẳn cùng Nghi thái phi khó mà nói được lời gì.

Tuy rằng là cái tức phụ không được sùng, nhưng nhân gia Nghi thái phi cũng nói, sau này nói chuyện hay làm việc đều đại biểu cho Tần Vương phủ, không thể để cho Tần Vương phủ mất mặt.

Hàn Văn Tịch thực khẳng định, nếu sự tình thật là nháo đến Nghi thái phi kia, Mục đại tướng quân chưa chắc có được điều gì tốt.

Mục đại tướng quân hơi tàn bạo, nhưng cũng không phải là không có đầu óc, hẳn biết rõ Nghi thái phi so với thái hậu còn khó chơi hơn, hiện giờ trên tay hẳn chứng cứ cũng không đủ, không thể chiếm ưu thế.

Chần chờ một lát, Mục đại tướng quân liền nhân nhát nói, "Thôi được, ta liền tin người một lần."

Hàn Văn Tịch thở ra một hơi bực bội, tự mình mở cửa ra, nhưng ai biết, Mục Luru Nguyệt lại về mặt oán hận đang đứng ở cửa nhìn nằng.

"Ca ta tỉnh?" Mục Luru Nguyệt hoài nghi chất vấn.

Hàn Văn Tịch thậm chí không muốn lại nhìn thấy loại nữ tử căn quấy này, cũng lười nhiều lời, từ bên cạnh Mục Luru Nguyệt vòng qua, đem nằng bỏ qua hoàn toàn.

"Hàn Văn Tịch, người đứng lại đó cho ta!" Mục Luru Nguyệt nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hoài nghi, chết vô đối chứng

Mục Luru Nguyệt từ nhỏ đến lớn đều được xem như bảo vật của tướng quân phủ, lại cùng Trường Bình công chúa giao hảo rất thân mật, ngay cả hoàng hậu cùng thái hậu cũng rất sùng ái. Tuy rằng chỉ là một đại tiểu thư, mọi người ở đế đô gọi Trường Bình công chúa là Đế Nhị, ngay cả trong cung các phi tần hay nương cũng đều nhường nằng.

Hàn Văn Tịch, tính cái cái thái gì nha!

Bất quá là một cái Tần Vương phi hữu danh vô thực, ngay cả tỷ nữ trong Tần Vương phủ còn không bằng, nằng thật đúng là tự xem trọng mình.

Kêu nằng đứng lại liền đứng lại sao? Hàn Văn Tịch mắt liếc tai ngo.

Mục Luru Nguyệt phát hỏa, bước nhanh đuổi theo, bắt lấy Hàn Văn Tịch, cũng không cần biết nằng có phải hay không có ý, bộ móng tay thật dài đâm vào thịt Hàn Văn Tịch, rất đau.

"Người có định cứu ca ta tỉnh hay không?" Mục Luru Nguyệt vênh mặt hất hàm sai khiến hỏi.

Mục đại tướng quân ra cửa nhìn thấy, lạnh lùng nói, "Luru nguyệt, để nằng đi, ca ngại rất nhanh liền sẽ tỉnh."

"Nói như vậy là ca vẫn còn chưa tỉnh?" Mục Luru Nguyệt thực không thể tưởng tượng, "Cha, người thật sự tin nằng a?"

Hàn Văn Tịch bị tùm cảm thấy rất đau, mắt liếc nhìn lại, một đôi mắt phượng nam hiểm hung ác làm cho người ta sợ hãi, "Buông tay!"

"Không được, trước khi ca ta tỉnh lại, nằng không thể đi!" Mục Luru Nguyệt chính là không buông tay.

Ái ngờ, Hàn Văn Tịch dưới tay véo hai huyết đạo trên cổ tay của Mục Luru Nguyệt, lập tức khiến cho nằng không có tỷ lực nào liền mềm nhũn ra, Hàn Văn Tịch bực bội hung hăng ném nằng ra, lạnh giọng, "Người còn không có tư cách hạn chế tỷ do của bốn Vương phi!"

Dứt lời, cũng không quay đầu lại mà đi.

Mục Luru Nguyệt bị ngã trên mặt đất, tức giận muốn bò dậy đuổi theo, Mục đại tướng quân lại ngăn lại, "Đù rồi! Nằng sẽ không dám nói dối."

Mục Luru Nguyệt vẫn không cam lòng, không cam lòng vì ca còn chưa tỉnh đã khiến Hàn Văn Tịch đi rồi, càng không cam lòng Hàn Văn Tịch lấy thái độ tự cho mình là "Tần Vương phi". Nằng đuổi theo vài bước, hô to, "Hàn Văn Tịch, ta cảnh cáo ngươi, ca ca ta nếu như vẫn không tỉnh, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Trường Bình công chúa cũng sẽ không buông tha ngươi!"

Trường Bình công chúa.....

Vị công chúa này là hôn ngọc quý trên tay hoàng hậu cùng thái hậu, tính tình có thể so với Mục Luru Nguyệt còn tệ hơn trăm lần, từ nhỏ mỗi ngày đều dính lấy Mục Thanh Võ không rời, cũng coi như cùng Mục Thanh Võ là thanh mai trúc mã. Tất cả mọi người trong ngoài hoàng tộc đều biết, ngoại trừ Mục Thanh Võ ra nằng sẽ không giã.

Chỉ tiếc thái hậu cùng hoàng đế không đồng ý cho hôn sự này của nằng, cho nên chậm chạp vẫn chưa có tử hôn.

Nếu như bị nằng biết Mục Thanh Võ đã xảy ra chuyện, trời mới biết sẽ phát sinh cái gì đâu!

Mục Luru Nguyệt cảnh cáo, Hàn Văn Tịch tự nhiên là đều hiểu được, nhưng nằng cũng không để ở trong lòng, *ai thêm quan tâm đến cái Trường Bình công chúa hay Đoàn Bình công chúa gì kia.* (长平公主短平公主)

Nằng từ trước tới nay đều chưa từng thất thủ, hơn nữa, hệ thống giải độc cũng sẽ không bị lỗi, sau khi bài độc nằng đã ra soát kiểm tra một lần, xác định độc tố trong cơ thể Mục Thanh Võ đã hạ thấp xuống không ảnh hưởng đến sức khỏe của

hắn. Hơn nữa nhiệt độ cơ thể của hắn cũng bắt đầu giảm xuống, nói vậy rất nhanh sẽ tỉnh lại.

Chỉ cần Mục Thanh Vô tỉnh lại, thì có thể chứng minh nàng không có chi ý mưu sát, thiên hoàng lão tử đều không thể làm gì nàng!

Đi khỏi đại môn phủ Đại tướng quân, Hàn Văn Tịch thờ ra một hơi *troc khi (khi không lưu thông/bực bội)* thật dài, cuối cùng là thu phục xong cái phiền toái này.

Trên xe ngựa trở về, Hàn Văn Tịch một lần nữa xử lý vết thương do bị rơi đánh, đem miếng vết thương băng bó, lại dùng khăn tay che lại vết cắt trên cánh tay.

Nàng còn phải gặp Nghi thái phi mới chút, nói về tình huống trong cung. Vừa về đến cửa lại được thông báo rằng Nghi thái phi đi biệt viện Tây Giao, sẽ ở đó vài ngày mới trở về.

Chẳng lẽ là tựa như ghét bỏ nhà này bị Mộ Dung bắn ra ào ạt làm đổ? Nghi đến điều này, Hàn Văn Tịch nhin không được xì cười.

Vừa lúc, Nghi thái phi không ở quý phủ, ngày của nàng sẽ dễ dàng hơn một chút. *Tân quan tiền nhiệm ba đốm lửa, tân bà bà có thể so tân quan còn khó ứng đối hơn (ý nói: khi quan mới đến, sẽ đưa ra một số tiêu chuẩn để mọi người noi theo)*, Hàn Văn Tịch thừa nhận chính mình không phải là cái tức phụ tốt gì, ước gì lão nhân gia nàng vĩnh viễn đừng bao giờ trở về.

Mộ Dung Uyển Như vừa ra khỏi cửa vừa lúc nhìn thấy Hàn Văn Tịch đang cười, tức giận làm nàng suýt nữa phát tác.

Sau khi nữ nhân này cùng Tần Vương rời đi, Nghi thái phi cũng vội vàng rời đi, trước khi đi còn giao đãi quân gia đem tất cả đồ vật trong phòng đều đổi đi, sửa chữa một lần. Đây là có bao nhiêu ghét bỏ nàng nha!

Nàng ngồi trong đống hỗn độn của mình, đều kêu đến khăn giọng cũng không ai tới quản nàng, cuối cùng vẫn là chính mình xám xịt mà đi ra ngoài, một đường chạy về phòng mình.

Khi tin tức rằng đi ra trước mặt mọi người nhào đến toàn bộ vương phủ làm tất cả hạ nhân đều biết được, tuy rằng bọn hạ nhân không dám trước mặt cười nàng, nhưng Mộ Dung Uyển Như biết, toàn phủ trên dưới nhất định tất cả đều đang cười trộm nàng.

Tức giận tức giận, vừa nhớ đến Mộ Dung Uyển Như liền muốn khóc, lại nhìn thấy Hàn Văn Tịch, nàng càng tức giận, nàng nào biết đâu rằng kỹ thuật hạ độc của Hàn Văn Tịch tốt như vậy, nghĩ thâm nhất định là chính mình nhầm được.

Dù sao, tất cả đều là bởi vì nữ nhân này!

Thấy Hàn Văn Tịch nhìn qua, Mộ Dung Uyển Như chung quy là tính tình bộc phát, "Mẫu phi đi biệt viện tu dưỡng, sẽ không trở về trong vài ngày tới, tẩu tử nếu là nhớ mẫu phi, ta tùy thời đều có thể mang người đi qua. Còn có, tẩu tử sau này nếu muốn ăn cái gì, cũng có thể nói cùng ta, ta sẽ phân phó phòng bếp làm cho người."

Muốn mang nàng qua đó? Nàng ta sẽ phản phó cho phòng bếp? Hàn Văn Tịch ngoài cười nhưng trong không cười.

Nữ nhân này vì cái gì mỗi lần cùng nàng nói chuyện, đều tự cho mình lấy thân phận là chủ nhân đây? Khiến cho cái tức phụ nàng giống như là một khách nhân.

Mộ Dung Uyển Như đi xuống bậc thềm hỏi, "Tẩu tử, ca ta đâu?"

Với một giọng điệu như thế, dường như Long Phi Dạ là của nàng, cùng Hàn Văn Tịch nửa điểm quan hệ đều không có.

"Không cùng nhau trở về, ta cũng không biết hắn đi đâu." Đối mặt với người không thích, Hàn Văn Tịch một câu đều không muốn nhiều lời, bước nhanh hướng chủ viện đi.

Mộ Dung Uyển Như lại bước nhanh đuổi kịp, thân mật tới nắm tay Hàn Văn Tịch, "Tẩu tử, ca ta tới hôm qua, thật sự cùng người....."

Hàn Văn Tịch dừng bước, tránh tay nàng ra, nhướn mày chất vấn, "Thật sự? Già? Người có ý kiến?"

Mộ Dung Uyển Như về mặt kinh ngạc, vội vàng lại lôi kéo tay Hàn Văn Tịch hỏi, "Tẩu tử, người nói cái gì vậy? Người có phải hay không hiểu lầm ta cái gì? Tuy rằng người không phải là ca ca ta cam tâm tình nguyện cưới về, nhưng là, tóm lại đã vào cửa. Tính tình của ca ta kia ta là người hiểu biết nhất, ta hỏi như thế cũng là quan tâm người, nếu hắn vắng về người, người nói cho ta, ta sẽ thay người làm chủ."

Già tạo, thời điểm không có ai ở bên cạnh, nàng đều có thể già tạo đến như vậy, thiệt tình là bạch liên hoa hiếm có.

"Ta chi là đùa một chút, người khẩn trương như thế làm gì?" Hàn Văn Tịch trêu ghẹo hỏi.

"Tẩu tử, loại vũ đùa này không thể tùy tiện nói ra, người dọa đến ta. Ta thay người vui vẻ còn không kịp đâu! Liền hy vọng người sớm ngày cấp ca ca thêm một cái tiểu tử đại béo." Mộ Dung Uyển Như vội vàng giải thích.

"Vậy sao, ha ha, ta cũng hy vọng người chạy nhanh tìm một nhà thật tốt rồi gả chồng sinh con. Người quan tâm ta như thế, hôn sự của người, ta cũng sẽ thay người hào hào nhọc lòng." Hàn Văn Tịch cười nói, câu nói đầu tiên chọc trúng tử huyệt của Mộ Dung Uyển Như.

Nhìn thấy đáy mắt kia của Mộ Dung một mặt cứng đờ, tâm tình nàng tốt lên, "Yên tâm đi, khi nào ca người trở lại, ta liền cùng hắn thương lượng thương lượng."

Huỳnh trưởng như cha, Long Phi Dạ thật là có cái quyền lực này.

"Tẩu tử, ta kỳ thật....." Mộ Dung Uyển Như đang muốn giải thích, Hàn Văn Tịch lại ngăn lại, "Hào, ta mệt mỏi, người nếu vội thì người đi đi thôi."

Sau khi đi xa, nàng còn quay đầu lại bổ sung một câu, "Mộ Dung cô nương, đêm qua chúng ta..... Là thật sự! Người yên tâm đi!"

Mộ Dung Uyển Như đột nhiên dừng bước, rốt cuộc kìm nén không được, khuôn mặt nhỏ điểm đậm đáng yêu trở nên dữ tợn khủng bố, nàng gắt gao nắm chặt nắm tay, lạnh lùng nói, "Hàn Văn Tịch, sẽ có một ngày, người nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi đại môn Tần Vương phủ!"

Hàn Văn Tịch vốn tưởng rằng Long Phi Dạ đi tìm được, đã nhiều ngày hắn là sẽ không trở về, nhưng ai biết, đêm đến, nàng vừa mới thoải mái để chịu muốn ngâm mình trong suối nước nóng, Long Phi Dạ đã bước vào.

"A..... Người chờ một chút!"

Hàn Văn Tịch sư tử hống cũng không ngăn lại được bước chân của Long Phi Dạ, chỉ thấy hắn trống rỗng xuất hiện ở bên suối nước nóng, lại là một bộ y phục dạ hành, hiện lên thân hình hoàn hảo như đêm ấy, hắn giống như loài báo đêm thâm bí lạnh lùng, uy nghiêm, cả người tràn ngập khí phách không thể xâm phạm!

Cùng so sánh với hắn, hình ảnh mỹ nhân Hàn Văn Tịch đang tắm đi ra liền bị lu mờ.

Hàn Văn Tịch sững sốt, nháy mắt cả người trầm xuống, chỉ lộ ra một cái đầu, nàng vừa gấp vừa giận, "Long Phi Dạ, người có ý tứ gì, người..... Người đi ra ngoài!"

Tuy rằng Hàn Văn Tịch đã gả cho người này, chính là tâm nàng không gả nha, nam nữ có khác, người nam nhân này không hiểu sao?

Huống chi, hắn cũng không tính toán thật đem nàng như là thể tử cùng đối nàng phụ trách, tốt xấu cũng là một đại nam nhân, có thể hay không có chút phong độ, kiêu dè một chút?

Hàn Văn Tịch khẩn trương đến muốn chết, nhưng mà, rất nhanh nàng liền phát hiện nhìn khăn trương bắt quả chi là một bên tình nguyện.

Long Phi Dạ không chỉ không muốn chiếm tiện nghi của nàng, hơn nữa, còn bản đều không xem chuyện này là gì, hắn thờ ơ, lạnh lùng nói, "Ta có mang theo một phần độc này, lập tức giúp ta phối ra giải được, khẩn cấp."

Rõ ràng là bị khách quan chiếm tiện nghi, nhưng thái độ của hắn vẫn rất cao lãnh, Hàn Văn Tịch đột nhiên có loại cảm giác chính mình đem *lòng tiểu nhân đo dạ quân tử*.

Ngao ó..... Rõ ràng là Long Phi Dạ sai được không.

Hàn Văn Tịch rốt cuộc bình tĩnh lại, ho nhẹ vài tiếng, nhàn nhạt nói, "Chờ ta lên rồi lại nói, người có thể trước đi ra ngoài một chút được không?"

Long Phi Dạ mặt không có biểu tình gì, không nói hai lời xoay người rời đi.

Hàn Văn Tịch lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng ai biết, Long Phi Dạ đi rồi lại thành linh xoay người lại đây.

Hàn Văn Tịch phản xạ có điều kiện giống nhau, đột nhiên liền từ trong nước lặn xuống, ngay cả đầu đều không thấy.

Thấy thế, Long Phi Dạ không chút kinh ngạc, nhưng hai tròng mắt giống như hồ băng rốt cuộc có một tia hồ nghi, nữ nhân này là gan không phải rất lớn sao?

Như vậy liền bị dọa rồi?

"Hàn Văn Tịch!" Hắn gọi một tiếng.

Hàn Văn Tịch từ trong nước ra tới, quyết nước trên mặt một phen, rống lên một tiếng, "Người rốt cuộc có đi hay không?"

Long Phi Dạ hơi giật mình, trên thế giới này trước nay không ai dám hướng hẳn rống lên như thế, nữ nhân này là một cái đầu tiên.

Hắn không rời đi, khoan tay đứng ở bên cạnh hồ, "Người không phải là phế tài của Hàn gia sao? Người nơi nào học được giải độc?"

Đêm qua Long Phi Dạ liền lệnh người đi điều tra nữ nhân này, đáng tiếc, kết quả điều tra cùng truyền thuyết bên ngoài giống nhau, nàng từ trước tới nay đều là một cái phế tài xấu nữ nhất ở Hàn gia. Hơn nữa, những thiên tài y học của Hàn gia đều hoàn toàn không am hiểu về giải độc.

"Ta hỏi lại, người có thể hay không trước đề ta đi lên?" Hàn Văn Tịch dè dặt tính tình, một chữ một chữ hỏi.

Ái ngại, Long Phi Dạ lại nói, "Không được."

Tốt thôi, Hàn Văn Tịch hậu tri hậu giác, người này hoài nghi năng, hiện tại là tiết tấu uy hiếp nặng, nói không chừng sẽ không dễ dàng lên bờ.

Nàng ra về bất đắc dĩ, thờ ra một ngụm troc khí, "Cha ta cảm thấy là ta hại chết nương ta, cho nên vẫn luôn rất hận ta, thấy ta giống như thấy kẻ thù, hơn nữa ta lớn lên trông rất xấu, càng làm cho hắn thêm ghét bỏ."

Hàn Văn Tịch nói, cái đầu mà ưu thương. "Kỳ thật ta cũng không phải là phế tài, là bọn họ không ai dạy ta. Khi còn nhỏ ta trộm phát hiện y thư mà nương ta lưu lại, âm thầm học tập, cũng là ngày nay học thành tài. Mụn nhọt trên mặt ta kỳ thật cũng là độc, bị ta giải. Ta sợ bị cha ta biết được ta trộm y thư của nương ta, càng sợ hắn không cho ta học y thuật, nên vẫn luôn dấu diếm chưa từng nói ra."

Long Phi Dạ bán tín bán nghi, đang muốn tiếp tục hỏi, Hàn Văn Tịch lại bổ sung một câu, "Y thư đã bị ta thiêu hủy, bởi vì tất cả ta đều đã học xong."

Nàng nói xong, ánh mắt trong sáng, thoai mái hào phóng đón nhận ánh mắt của Long Phi Dạ.

Đem hết thấy đều đẩy cho Thiên Tâm phu nhân đã chết, chết vô đối chứng, ngay cả Long Phi Dạ không tin, hắn cũng tra không ra cái dấu vết gì để lại.

Long Phi Dạ không nói, ánh mắt lạnh băng tựa hồ muốn đem nàng nhìn thấu.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đòi tiền cũng phải có cốt khí

Ánh mắt Long Phi Dạ đầy khùng bố nghĩ ngợi, nhưng mà, tâm lý Hàn Văn Tịch vốn luôn cường đại, nàng thực đủ tự tin, không sợ.

Sau một lúc nhìn chằm chằm, thấy ánh mắt thần nhiên của Hàn Văn Tịch, Long Phi Dạ cũng không hỏi lại, xoay người đi ra cửa.

Xác định tên kia thật sự đã đi rồi, Hàn Văn Tịch mới vội vàng đứng dậy, nàng buồn bực, *gia hỏa này sẽ không nhanh như vậy liền tìm được ba vị được kia chứ? Hắn muốn tìm nàng để chế giải được là của cái độc nào đây?*

Hàn Văn Tịch vừa mới tắm ra giống như bạch liên xuất hiện trên mặt nước, thanh lệ thoát tục, so với xưa nay nhiều hơn vài phần không dính hương vị khói lửa phàm tục, đặc biệt là cặp mắt to kia, giống như hồ băng trong vắt thanh trệch trên cao nguyên băng vực.

Long Phi Dạ nhìn nàng, nghênh diện đi tới, ánh mắt thâm sâu hơn vài phần.

Đi vào thư phòng, hắn lấy ra một khối vải bó màu trắng dính đầy vết máu, "Máu này có độc, người nhìn xem."

Hệ thống giải độc sớm đã nhắc nhở có độc, Hàn Văn Tịch nhận lấy, ngửi ngửi, không ngửi ra cái gì, nhìn có vẻ như không phải là độc tổ thường thấy.

"Độc này ta ngửi không ra, người giúp ta đi tìm chén nước trong tối." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Nàng nói náo cần nước, bất quá là muốn Long Phi Dạ rời đi mà thôi. Gia hỏa này rất là khôn khéo nha, vốn là hoài nghi nàng, trước mặt hắn làm trò đem máu để vào hệ thống giải độc phân tích kiểm tra, chưa chắc có thể thoát được pháp nhãn của hắn.

Buổi tối hôm đó giúp hắn giải độc, hắn bị trọng thương nên ý thức không phải thanh tỉnh như vậy, hơn nữa nàng cũng là trốn đến phòng ngủ đi lấy châm cùng thuốc giải mới kiểm tra.

Long Phi Dạ không hiểu độc, hai lời chưa nói xoay người liền đi. Hàn Văn Tịch xác định hắn đi thật rồi, lúc này mới lấy kim châm thu thập một chút vết máu trên vải bó trắng, để vào hệ thống giải độc xét nghiệm.

Kiểm tra ra tôi kết quả, độc này thuộc về hoa độc, trong mỗi một loại hoa đều chứa độc tố hoặc nhiều hoặc ít, một chút ít kia sẽ không khiến cho trúng độc, nhưng nếu dùng liều lượng nhiều thì đúng thật là độc được.

Rất nhanh Long Phi Dạ đã trở lại, tự mình bụng tôi một chén nước trong, Hàn Văn Tịch làm bộ làm tịch đem vải bó trắng để vào trong nước, rồi mới dùng kim châm thu thập một chút máu loãng, ngửi ngửi.

"Đây là hoa độc, Mê Diệt Hương." Nàng thực khẳng định mà nói.

"Phải ra giải được, ngay lập tức." Long Phi Dạ lạnh lùng ra lệnh.

Ngữ khí này làm Hàn Văn Tịch thực khó chịu, *gia hỏa này đang nghĩ nàng là được cơ (máy tạo được) sao?*

Nàng khí định thần nhân, tư thế ưu nhã mà duỗi tay ra, "Tốt, trước cấp năm mươi lượng bạc, chẵn kim."

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt không vui, chậm chạp không nhúc nhích, nữ nhân này cư nhiên sẽ duỗi tay ra đòi tiền hắn?

Đón nhận ánh mắt chán ghét của Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch biết chính mình giờ này khắc này đúng là một con buôn, *cần bản nàng thực rất nghèo nha!*

Xuất giá từ nhà mẹ đẻ nhưng ngay cả một đồng cũng chưa từng cho nàng. Tần Vương phủ này lại do Nghi thái tử làm chủ, Mộ Dung Uyển Như giúp đỡ quản lý tài sản. Thậm chí đến nay cũng chưa từng có ý cho nàng tiền tiêu hàng tháng, phòng chừng vĩnh viễn đều sẽ không cho.

Tuy rằng nơi này ăn ở không cần tiền tiêu, nhưng xưa nay mua thêm xiêm y, ban thưởng cho hạ nhân, ra ngoài làm việc, còn có muốn mua thêm được liệu cho hệ thống giải độc, tất cả đều cần đến bạc.

Mặt khác không nói, liền nói muốn thưởng cho hạ nhân một chút cũng không được, sự giúp đỡ của hạ nhân đôi khi rất là cần thiết, bọn người thích nhất là khua môi múa mép và nói chuyện tầm phào!

Ngươi tôi muốn sống an ổn một chút, trước hết cần phải thu phục người ở nơi này, quản lý cái miệng của bọn họ.

Long Phi Dạ không nói nhiều lời, quăng một túi bạc trên bàn, chỉ cần nghe tiếng vang kia liền biết có trên 50 lượng.

Hàn Văn Tịch lấy lại dây, lấy ra 50 lượng, không chút do dự liền đem cả túi có cả tiền dư lại đẩy trở về "Điện hạ, ta nói, năm mươi lượng là chẵn kim, ta đã lấy, còn dư lại người thu hồi đi."

Nàng nghèo thì nghèo, nhưng không phải là khát cái, cốt khí vẫn là phải có.

Dứt lời, nàng liền đề bút viết phương thuốc giải được, giống như khi thi châm giải độc vậy, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc, ánh mắt chuyên chú, thần hình nhỏ xinh vô thanh vô tức tán mát ra một loại mỹ lực không cách nào hình dung, khiến người nhìn không được muốn tới gần, muốn tiến vào thế giới của nàng nhìn một cái, nàng rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào.

Long Phi Dạ trong mắt không vui dần dần tan đi, thay thế chính là một mặt nghiền ngẫm, hắn bất động thanh sắc thu hồi túi tiền.

Nghiêm túc viết xong phương thuốc, Hàn Văn Tịch hai tay dâng lên, tò mò hỏi, "Điện hạ, ba vị được kia người tìm được rồi sao?"

"Còn chưa." Long Phi Dạ chỉ nói hai câu này, không giải thích nhiều, Hàn Văn Tịch tò mò gia hỏa này độc của chính mình đều không rành lo, còn có thể quản đến độc của người khác?

Rốt cuộc là loại người như thế nào lại trùng Mê Diệt Hương đây?

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch chỉ là tò mò mà thôi, nàng hiểu đạo lý *tò mò hại chết miếu*.

Nàng cho rằng Long Phi Dạ cầm được phương thuốc giải được liền sẽ rời đi, nhưng ai biết gia hỏa này cư nhiên đem phương thuốc giao cho thị vệ Sở Tây Phong đi làm, chính mình thì ở lại.

Nếu đổi thành là người khác, đã sớm ngày đêm không ngừng tìm kiếm giải được, gia hỏa này ngày cả thời gian chỉ có mười ngày, lại thật ra không hề quan tâm đến tính mệnh nha.

Tốt thôi, hắn đã ở đây, nàng lại tiếp tục ngủ ở thư phòng.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ thẳng hướng suối nước nóng đi, đầu cũng không quay lại, lạnh lùng ra lệnh, "Hàn Văn Tịch, đi ra ngoài."

Làm ơn đi, hiện tại đã nửa đêm, hân muốn nằn đi nơi nào?

Đem rèm đều buông xuống, tấm cung này có thể cách thành thật nhiều phòng, nằn đều không ngại, hân là một đại nam nhân thì để ý cái gì?

Hàn Văn Tịch đuổi theo qua, tính nằn nại cười làm lạnh nói, "Điện hạ, người tính toán an bài thân thiếp như thế nào?"

Thiếp thất người ta đều có sẵn của chính mình, nằn một cái chính cung nưong nưong cư nhiên ngay cả cái nơi để ngủ đều không có.

"Đi tìm quần gia an bài." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Quần gia.....

Hàn Văn Tịch khòe miệng run rẩy. Tìm quần gia an bài kia còn không phải cho Mộ Dung Uyển Như cơ hội chính nằn. Tất cả sự vụ trong Tần Vương phủ đều là do Mộ Dung Uyển Như giúp đỡ Nghi thái phi quản lý. Phủ Dung Viện của Long Phi Dạ ở là độc lập, ai cũng đều không quản được.

Rời khỏi Phủ Dung Viện, nằn sẽ gặp rất nhiều rất nhiều phiền toái.

Nghe đến điều này, Hàn Văn Tịch lại lần nữa tươi cười, "Điện hạ, người có thể sống ở phòng ngủ, ta sống ở thư phòng, chúng ta không can thiệp chuyện của nhau, như thế nào?"

Long Phi Dạ dừng bước, vẫn không xoay người, ngẩng khí trước sau lạnh lùng như nhau, "Bổn vương không có thói quen, lập tức đi ra ngoài."

Tốt xấu đã cứu hân một mạng, gia hòa thật tuyệt tình!

Người không có thói quen, có nằn nằn ta còn không có thói quen đây!

Nhà ở là của người ta, Hàn Văn Tịch không có biện pháp, chỉ có thể rời đi.

Nằn mang theo đèn lồng ban đêm đi dạo Phủ Dung Viện, hai ngày nay gà vào, nằn vẫn chưa có dịp đi dạo một vòng quanh Phủ Dung Viện. Rất nhanh, Hàn Văn Tịch liền đem viện này đại khái nắm giữ.

Sân không nhỏ, lại chỉ có một tòa tẩm cung, một tòa gác mái nhỏ lùn lùn, gác mái nhỏ tựa hồ là để lại cho hạ nhân ở, đáng tiếc trong Phủ Dung Viện lại không có hạ nhân.

Một lúc sau xác định không có ai, Hàn Văn Tịch sung sướng, đem đèn lồng treo trên tường, nơi này từ đây về sau chính là nơi nằn ở!

Lầu một có thể bố trí thành thư phòng cùng phòng khách, lầu hai là phòng ngủ. Nếu là ở hiện đại, đó chính là căn hộ của một phụ nữ độc thân.

Một đêm này, Hàn Văn Tịch đã sớm quên những buồn bực không vui ban ngày ở trong phủ Đại tướng quân. Nằn mang trong người 50 lượng bạc, một bên cân nhắc bố trí đại bàn nhỏ của nằn như thế nào, một bên bắt tri bắt giác đã đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Long Phi Dạ đã sớm biến mất *vô tung vô ảnh*, Hàn Văn Tịch muốn tìm một người để hỏi, đáng tiếc, trong Phủ Dung Viện trừ bỏ chính nằn, ngay cả một cái nhân ảnh đều không thấy.

Tốt nhất nếu bọn đừng gặp nhau, như thế sẽ có thể không cần phải ghét bỏ nhau!

Thực tốt, hân sống cuộc sống của hân, nằn sống cuộc sống của nằn, tự do tự tại.

Hàn Văn Tịch đi qua đem của hồi môn hai bên của nằn dọn đến gác mái, tuy rằng đều là chút đồ vật cũ, thời điểm khi nằn hai bàn tay trắng thì chúng đều là bảo bối.

Khi Hàn Văn Tịch sửa sang lại đồ vật thì nhìn thấy một cái túi nhỏ màu tím nhạt, nhìn kỹ lại thì phát hiện ra nó là một cái túi như hòm thuốc tự chế. Mặc dù túi hơi nhỏ, nhưng bên trong khâu vá rất nhiều ô vuông nhỏ, có thể phân loại các loại dược liệu khác nhau, còn có một bộ ngân châm, có thể lưu trữ các loại y châm đủ kích cỡ khác nhau.

Túi nhỏ là mới tinh, phía sau góc bên phải phía dưới thêu một chữ "Tâm", không thể nghĩ ngờ, chính là do Tâm phu nhân lưu lại.

Cái này hân là đồ vật mà Thiên Tâm phu nhân để lại cho nằn.

Nhỏ tới Thiên Tâm phu nhân bụng lớn, đối với hai tử trong bụng chờ mong, cảnh tượng tự mình khâu vá túi nhỏ, hốc mắt Hàn Văn Tịch không khỏi đỏ lên, chua xót.

Vất và mười tháng hoài thai, Thiên Tâm phu nhân có từng nghĩ tới thân là thân y nằn sẽ khó sinh mà chết, một mặt không thể thấy chính hài tử của mình; nhưng vẫn ký thác với hài tử kỳ vọng cao như vậy, nằn sao có thể tưởng tượng được, đứa nhỏ này lại là phế tài, nhận hết lãng nhục ở Hàn gia?

Thiên Tâm phu nhân, yên tâm đi, Văn Tịch hiện giờ, tuyệt đối sẽ không làm người thất vọng!

Hàn Văn Tịch từ hệ thống giải độc lấy ra nguyên bộ kim châm, còn có một ít thảo dược thường dùng, cùng với những vật nhỏ như băng gạc bông băng dùng trong y học, ngay ngắn có thứ tự mà để vào trong túi nhỏ.

Từ đây, thứ này chính là túi chữa bệnh của nằn.

Nằn tùy thân mang theo hệ thống giải độc là một cái "không gian" nhìn không tới, nằn có thể tự do đổ vào và lấy ra đồ vật tới, chính là, sẽ làm người bên ngoài để ý. Nếu ở hiện đại sẽ bị xem như ma thuật, còn ở đại đại chắc chắn sẽ bị xem như yêu thuật.

Vừa lúc, cái túi chữa bệnh nhỏ này có thể yểm hộ cho nằn, Hàn Văn Tịch đem túi chữa bệnh đeo ở trên người, từ đây về sau sẽ đều tùy thân mang theo!

Thu thập tốt các thứ, Hàn Văn Tịch lại ra cửa đặt mua một số nhu yếu phẩm, đem chính gác mái nhỏ của mình thu thập sạch sẽ lại ám áp một phen, nguyên bản cho rằng có thể ngủ một giấc ngon lành, nhưng ai biết nằn vừa mới nằn xuống, phiền toái liền tìm tới cửa.

Mục Thanh Vô chưa tỉnh, Mục đại tướng quân tự mình tới cửa tìm nằn!

Hàn Văn Tịch phi thường khiếp sợ, nằn không thể tin được, vội vàng chạy tới sảnh đường tiếp khách.

Lúc này, Mộ Dung Uyển Như đã tới rồi, đang ngồi ở vị trí chủ vị bên trái cùng Mục đại tướng quân nói chuyện.

Thấy nằn tiến vào, Mục đại tướng quân liền nổi nóng, "Hàn Văn Tịch, người cái kẻ lừa đảo này, người nói rõ Thanh Vô sẽ tỉnh lại, nhưng đến nay đều chưa tỉnh, lại còn bị sốt cao! Chuyện này người cần phải cho bản tướng quân một cái công đạo, nếu không bản tướng quân cũng không để người yên!"

Mục đại tướng quân để Cố Bắc Nguyệt xuất thủ đã nhiều ngày nay, xuất hiện loại tình huống này, Cố Bắc Nguyệt cũng không làm gì được, cần bản nhìn không ra là bệnh gì, Cố Bắc Nguyệt kiến nghị nên tìm Hàn Văn Tịch qua nhìn xem, Mục đại tướng quân lại không hề tin tưởng Hàn Văn Tịch, tìm vài cao thủ giải độc tới xem, nhưng quý dị chính là, cũng không có người chẩn ra tới Mục Thanh Vô rồi cuộc xảy ra chuyện gì.

Roi vào đường cùng, Mục đại tướng quân vẫn là tới tìm Hàn Văn Tịch, dù sao chuyện này hân liền lại phải phụ thuộc vào Hàn Văn Tịch.

"Không có khả năng! Độc trên người hân đều đã giải!" Hàn Văn Tịch sắc mặt có chút trắng, nằn tuyệt đối không tin chính mình đã nghĩ sai!

Mộ Dung Uyển Như cũng đã hỏi rõ chuyện như thế nào, nằn vội vàng đứng dậy đi tới, "Tẩu tử, người khi nào thì biết y thuật, ta làm sao lại không biết?"

Mộ Dung Uyển Như, đây là cái hay không nói, nói cái dở?

Hàn Văn Tịch mặc kệ không đáp lại nằn, phi thường nghiêm túc nói, "Mục đại tướng quân, ta có thể cam đoan độc trong bụng hân đều đã giải, vì sao vẫn hôn mê bất tỉnh, sốt cao không ngừng, ta chưa thấy được người thì không thể nào chẩn bệnh, ta sẽ đi theo người một chuyến."

"Hừ, người đương nhiên phải đi theo ta, Hàn Văn Tịch, ta nói cho người, nếu như Thanh Vô không tỉnh lại, ta bắt người một mạng đền một mạng!" Mục đại tướng quân tức giận ngập trời.

Mộ Dung Uyển Như vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng tiến lên kéo sau lưng Hàn Văn Tịch, tức giận nói, "Mục đại tướng quân, đó chỉ là có người nhìn thấy tẩu tử ta động dao, nằn cũng chỉ là cố gắng cứu tình người nhưng không thành, này cũng không thể nói lên điều gì. Tuy rằng tẩu tử ta không biết y thuật, nhưng ta tin tưởng nằn tuyệt đối sẽ không làm bậy."

Đồ đàn..... bạch liên hoa Mộ Dung, người có thể cầm miệng được không?!

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Bất ngờ, bệnh tình có biến

Mộ Dung Uyển Như nói ra không thể nghĩ ngờ là chọc cho Mục đại tướng quân nóng nảy, hần cười lạnh, "Nàng xác thật sẽ không làm vậy, ha ha! Người tới, đem Hàn Văn Tịch mang đi!"

Hàn Văn Tịch vốn dĩ là nguyên ý đi cùng hần, không cần phải chờ người ép, đang muốn giải thích, Mộ Dung Uyển Như cư nhiên kéo sau lưng nàng lại, lạnh giọng, "Mục đại tướng quân, tuy rằng Nghi thái phi cùng Tần Vương đều không ở đây, nhưng nơi này cũng không phải người có thể làm cần!"

Lời này, không thể nghĩ ngờ là nhắc nhở Mục đại tướng quân, Tần Vương phủ hai đại tôn Phật đều không có ở đây, Mục đại tướng quân có thể tha hồ làm cần.

Mục đại tướng quân tự mình tiến lên một phen kéo Mộ Dung Uyển Như ra, túm chặt tay Hàn Văn Tịch.

Lúc này, Hàn Văn Tịch thuận thế hung hăng hất ra, hung hăng ba ba nói, "Đủ rồi, ta nói muốn đi theo người, đi a! Cọ xát cái gì?"

Mục đại tướng quân sững sốt, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, "Vậy đi thôi!"

Trước khi đi, Hàn Văn Tịch ý vị thâm trường liếc mắt mà nhìn Mộ Dung Uyển Như một cái, Mộ Dung Uyển Như cư nhiên một đường đuổi tới cổng lớn, lại nói, "Tẩu tử, mẫu phi cùng Tần Vương cũng không biết khi nào mới có thể trở về, nhưng người yên tâm, bọn họ một khi về tới, ta nhất định thay người cáo trạng."

Nghe xong lời này, Mục đại tướng quân liền hiểu rõ trong lòng, nói vậy tức là không ai cứu được Hàn Văn Tịch!

Ha ha, Hàn Văn Tịch, chuyện này người rồi cuộc không thể không phụ trách!

Hàn Văn Tịch đã không nghĩ lại nghe được thanh âm của Mộ Dung Uyển Như, nghe xong lỗ tai nàng lại đau, nếu có cơ hội, nàng muốn làm chuyện thứ nhất là ngay lập tức độc cái mồm của đóa bạch liên hoa kia!

Rất nhanh đã đến phủ Đại tướng quân, Hàn Văn Tịch dọc theo đường đi đều suy nghĩ, lại như thế nào cũng nghĩ không ra vấn đề là ở nơi nào. Thẳng đến khi tới phủ Đại tướng quân rồi, nàng như cũ rất chắc chắn mình không hề tính sai.

Trong phòng, trên mặt Mục Thanh Vô ửng hồng, hồng trên môi thật sự là không bình thường, Hàn Văn Tịch vừa thấy liền biết được do sốt cao không ngừng.

Nàng ngồi ở bên giường bắt mạch, mây thanh tú gắt gao nhu lại, nghiêm túc làm người không dám tới gần.

Cố Bắc Nguyệt hầu ở một bên, cũng không dám lên tiếng.

Sau khi bắt mạch, kiểm tra miệng vết thương, Hàn Văn Tịch lúc này mới hỏi, "Chính là dựa theo phương thuốc ta đưa sắc uống?"

"Vương Phi nương nương, ngay cả sắc thuốc đều là hạ quan tự mình làm, không sai được." Cố Bắc Nguyệt khẳng định, lấy thuốc hôm nay còn sót lại đưa qua để Hàn Văn Tịch kiểm tra.

Hàn Văn Tịch nhìn thoáng qua trong lòng đã biết, hết thấy đều không có vấn đề, hơn nữa tân lưu độc tố trong cơ thể Mục Thanh Vô cũng hóa giải không ít, tuy rằng còn có thừa lưu, nhưng không có ảnh hưởng lớn lắm.

Miệng vết thương cũng không có nhiễm trùng, không đến mức sốt cao không ngừng, thần chí không rõ.....

Hai trong mắt Hàn Văn Tịch trầm lắng, lại bắt mạch một lần nữa, *ngay cả mạch tượng, cũng không có cái gì khác thường nha, vì sao lại như vậy?*

Thật lâu sau, thấy Hàn Văn Tịch không nói chuyện, Mục đại tướng quân tức giận, "Hàn Văn Tịch, người nói gì đi chứ!"

Hàn Văn Tịch thành thật lắc lắc đầu, "Ta không chắc chắn, nhưng có thể khẳng định chính là đi độc trong người thiếu tướng quân đã hóa giải gần hết, không phải nguyên nhân do đi độc....."

"Ta mặc kệ không nghĩ nhiều như vậy, ta ngay lúc này muốn người phải tỉnh! Hiện tại! Lập tức!" Mục đại tướng quân nóng nảy dị thường.

Nếu không phải đem hy vọng ký thác ở trên người Hàn Văn Tịch, phỏng chừng hần lúc này thật sự sẽ giết người.

Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch cư nhiên so với hần còn hung hăng hơn, rống trở về, "Nhìn bộ dáng này của người ta không có biện pháp chẩn bệnh! Người yên tĩnh cho ta!"

Mục đại tướng quân sững sốt, ngay sau đó nắm tay nổi lên, may mắn Cố Bắc Nguyệt đứng lúc gần lại, "Đại tướng quân, tạm thời đừng nóng nảy, nghe Vương Phi nương nương nói xong cũng không muộn."

Mục đại tướng quân vẫn là tín nhiệm Cố Bắc Nguyệt, hần thờ hất ra, lúc này mới thu hồi nắm tay lui lại đến một bên.

"Vương Phi nương nương, nếu nguyên nhân không phải là đi độc, vậy nhất định còn có bệnh khác?" Cố Bắc Nguyệt nghiêm túc nói.

Quả nhiên là đáng đầu Thái Y Viện, kinh nghiệm phong phú, Hàn Văn Tịch nhìn hần một cái, gật đầu rất khẳng định, "Đúng, ta hiện tại cũng không có biện pháp xác định rốt cuộc là bệnh gì, nhưng hần là đã tồn tại từ rất lâu."

Bệnh đã tồn tại từ rất lâu?

Cố Bắc Nguyệt gật gật đầu, "Hạ quan cùng Vương Phi nương nương chẩn bệnh giống nhau. Vương Phi nương nương, đây chắc là ả núp đã lâu, bệnh này chậm chạp chưa có phát tác, có thể là bởi vì thiếu tướng quân hai ngày này thần thể quá yếu, áp chế không được cho nên mới bộc phát ra tới. Hoặc là, là bị đi độc cấp dẫn phát ra."

Lời này vừa nói ra, Hàn Văn Tịch ánh mắt sáng ngời, cảnh giác, nàng nghiêm túc nhìn về phía Cố Bắc Nguyệt, "Chẳng lẽ trong thân thể hần còn có loại độc thứ hai..... độc mẫn tính!"

Nếu như là bệnh khác mà nói, sốt cao thành bộ dáng này, xem mạch tượng đều có thể nhìn ra, Hàn Văn Tịch chuyên về giải độc, những mặt khác không phải là thể mệnh của nàng, nhưng Cố Bắc Nguyệt lại không hề yếu nha, không đến mức nhìn không ra.

Chỉ có một loại khả năng, Mục Thanh Vô trúng một loại độc mẫn tính, tiềm tàng quá sâu, từ lâu rồi chưa từng phát ra, cho nên hệ thống giải độc rà quét không đến.

Hàn Văn Tịch lại khởi động hệ thống giải độc một lần nữa, nhưng vẫn không có kết quả gì. Có vẻ như độc tính còn chưa phát tác hiển lộ ra, không đạt tới mẫn cảm ở mức thấp nhất của hệ thống giải độc.

Độc tính thấp như vậy, lại có thể làm người sốt cao, nếu như hoàn toàn bộc phát ra, thật là có bao nhiêu đáng sợ nha?

Đây rồi cuộc là độc gì?

Nàng âm thầm lo lắng, tuy rằng tạm thời không biết là cái độc gì, nhưng là có thể xác định chính là trúng độc mẫn tính. Nàng giải độc nhiều năm như vậy, cũng chưa từng gặp qua loại độc như thế này.

Đối mặt với loại tình huống này, biện pháp duy nhất chính là thời thời khắc khắc đều *thui(theo dõi)* bên cạnh người bệnh, một khi nhận thấy được độc tố, lập tức tìm kiếm vị trí, xuống tay giải độc, nếu không để độc tính chuyển biến xấu đi, Hàn Văn Tịch cũng vô pháp dự đoán đánh giá.

"Độc mẫn tính....." Cố Bắc Nguyệt suy tư quay đầu nhìn Mục đại tướng quân.

Độc mẫn tính là thứ rất mẫn cảm, cái này chứng tỏ có người thường xuyên hạ độc đối với Mục Thanh Vô, rất có khả năng chính là người bên cạnh.

Mục đại tướng quân biểu tình gần gũi lập tức trở nên ngưng trọng, người bên người, ai dám đối với nhi tử bảo bối của hần hạ độc đây?

Chi là, hiện tại cũng không phải thời điểm truy cứu hung thủ hạ độc, hần vội vàng hỏi, "Hàn Văn Tịch, kia hiện tại phải làm sao bây giờ?"

"Chờ." Hàn Văn Tịch quả quyết nói, "Chỉ có chờ độc tính hiển lộ ra mới có biện pháp giải độc."

Mục đại tướng quân bán tín bán nghi, nhìn về phía Cố Bắc Nguyệt, Cố Bắc nguyệt lại gật gật đầu, "Hết thấy nghe theo Vương Phi nương nương."

Chờ.....

Hàn Văn Tịch phỏng chừng trong vòng một ngày độc tính sẽ bộc phát ra, nhưng ai biết, chợt vạng hôm sau, hệ thống giải độc lại vẫn rà quét không được dấu hiệu trúng độc, nàng dùng ngón chấm lấy máu xét nghiệm kiểm tra, cũng không cho ra kết quả gì.

Có thái y cũng không dám tùy tiện dùng được, chỉ có thể không ngừng hạ sốt bằng phương pháp *vật lý(bằng tay/thủ công)*, may mắn là sốt lên hạ xuống lặp đi lặp lại, nếu không ngay cả nếu Mục Thanh Vô tỉnh lại, đầu phỏng chừng cũng cháy

hông.

Rốt cuộc, Mục đại tướng quân vẫn luôn bị Cổ Bắc Nguyệt trấn an lại bạo phát, hân thành lĩnh vật tới trước giường, một quyền đánh sượt qua gương mặt Hàn Văn Tịch, trúng vào trên cây cột.

"Hàn Văn Tịch, ngươi lại lừa bán tướng quân! Chính là ngươi hạ độc hại nhi tử ta! Ngươi tìm chết đi!"

Hàn Văn Tịch không hề sợ hãi, vẻ mặt nghiêm túc, "Không có cái đại phu nào có thể suy đoán được thời gian chuẩn xác 100%, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, chậm nhất là ba ngày, độc tính nhất định sẽ hiển lộ ra. Nhất định sẽ không vượt qua ba ngày!"

"Phi!" Mục đại tướng quân một chút đều không tin.

"Nếu ngươi không tin thì tìm người khác!" Hàn Văn Tịch lạnh giọng, năng cũng rất rõ ràng, Mục đại tướng quân sở dĩ sẽ lại tìm tới năng, đúng là bởi vì không tìm được ai khác.

"Mục đại tướng quân, ít nhất chúng ta hiện tại đã biết rõ ràng bệnh tình, chờ thêm một hai ngày cũng không thiệt hại gì a!" Cổ Bắc Nguyệt khuyên nhủ.

Mục đại tướng quân vẫn luôn hít thở rất sâu, dường như có chút chán chờ.

Nhưng ai biết, ngay lúc này, cửa phòng đột nhiên bị một chân đá văng, Mục Lưu Nguyệt thờ phỉ đứng ngay trước cửa, "Hàn Văn Tịch, ngươi ra đây cho ta! Ngươi cái kẻ lừa đảo này, hung thù! Hôm nay ngươi trốn không thoát!"

Lại là cái nha đầu phiền toái, Hàn Văn Tịch không để ý tới năng hồ nháo, ai ngờ, một cái thanh âm yêu kiều bá đạo đột nhiên truyền đến, "Hàn Văn Tịch, bản công chúa ra lệnh cho ngươi lập tức ra ngoài, ngươi dám làm lại đụng vào Thanh Vô ca ca, bản công chúa tuyệt không tha!"

Đây là..... Trường Bình công chúa!

Vị này là người si tình nhất theo đuổi Mục Thanh Vô, cư nhiên cũng tới? Nhìn có vẻ là do Mục Lưu Nguyệt đi cáo trạng.

Hàn Văn Tịch lo lắng mà quay qua nhìn Cổ Bắc Nguyệt, trong lòng ám đạo, *điều này thật sự không tốt.*

Mục đại tướng quân còn đang chần chờ lập tức đi ra ngoài, cung kính hành lễ, "Vi thần gặp qua Trường Bình công chúa, không biết công chúa đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa mong rằng thứ tội."

"Mục đại tướng quân, ngươi bỏ đi thôi, trong mắt ngươi thật có cái công chúa này như ta không, Thanh Vô ca ca xảy ra đại sự như vậy, ngươi cũng không thông báo cho ta một tiếng!" Trường Bình công chúa không vui nói.

Trong khi mọi người chăm chú nhìn, Trường Bình bước một bước đi vào phòng. Cổ Bắc Nguyệt đứng dậy, cung kính hành lễ, "Gặp qua công chúa điện hạ."

Trường Bình công chúa vênh vào tự đắc mà phất phát tay, ý bảo hân miễn lễ.

Nàng từng bước một hướng Hàn Văn Tịch đi tới, nhưng mà, Hàn Văn Tịch vẫn ngồi bất động.

Trường Bình công chúa đến gần, vừa thấy Mục Thanh Vô, ánh mắt cao ngạo liền mềm mại, nhưng ngay sau đó lại trở nên tuyệt hung ác nham hiểm lẫn tàn nhẫn, năng thỉnh lĩnh đầy Hàn Văn Tịch một phen, "Tiện nhân, ngươi dám làm Thanh Vô ca ca ta bị thương!"

Hàn Văn Tịch bất ngờ, suýt nữa ngã trên mặt đất, trong lòng thất kinh, *một cái nữ tử dã man nha!*

Sau đó, muội muội của Mục Thanh Vô là Mục Lưu Nguyệt cũng tiến vào theo, chỉ vào Hàn Văn Tịch nói, "Công chúa, chính là nữ nhân này, ngày đó chính là nàng lấy chủy thủ muốn giết ca ca ta, năng còn gạt cha ta là có thể trị khỏi cho ca ca ta, kết quả..... Ồ..... Ca ca đến nay đều còn không tỉnh được!"

Trường Bình công chúa cuồng bạo, "Ngươi cái phế tài này, cư nhiên dám trị liệu cho Thanh Vô ca ca, ngươi đang lấy Thanh Vô ca ca làm người thí nghiệm sao? Ngươi tới, áp giải xuống cho ta!"

Tiếng Trường Bình công chúa nói vừa dứt, hai tên người hầu ngoài cửa liền vọt vào.

Hàn Văn Tịch ánh mắt hung hãn, mắt lạnh nhìn lại, lập tức làm hai tên thị vệ kia không dám nhúc nhích, năng lạnh giọng, "Trường Bình công chúa, người bệnh yếu cầu thanh tịnh, có lời gì muốn nói, thỉnh ngươi đi ra ngoài lại nói."

Trường Bình công chúa sùng sốt, ngay sau đó cười ha ha, "Các người đều có nghe hay không, năng ta nói cái gì? Ha ha, năng một cái phế tài cũng dám nói loại lời nói này! Cười chết người!"

Nói đến đây, thanh âm của năng lạnh lùng, "Hàn Văn Tịch, Thanh Vô ca ca còn hôn mê, ngươi có cái tư cách gì mà nói lời này, ngươi chính là thích khách, chính là hung thủ mưu hại Thanh Vô ca ca! Ngươi tới, đều còn thất thần làm gì, đem Hàn Văn Tịch áp giải đến Đại Lý Tự cho ta, thẩm vấn thật tốt vào!"

Trường Bình công chúa hôm nay chính là tới bắt lỗi đi!

Hàn Văn Tịch cũng không hề khách khí, lạnh giọng, "Trường Bình công chúa khi nào thì thay thế Đại Lý Tự phá án bắt người? Đây nhưng không hợp quy củ."

Trường Bình công chúa hơi giật mình, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch lại dám cùng năng nói chuyện như thế, chẳng lẽ lời đồn đãi trong cung là sự thật, cái nữ nhân nhất gan này cả người đã hoàn toàn thay đổi?

"Ta..... Ta..... Bản công chúa vui, đó là vinh hạnh của Đại Lý Tự!" Trường Bình công chúa đúng lý hợp tình mà trả lời.

"Vậy Trường Bình công chúa có biết muốn bắt người phải có chứng cứ?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Trường Bình công chúa không chút do dự, "Lưu nguyệt cùng Lý Trường Phong chính là nhân chứng, Thanh Vô ca ca cũng là nhân chứng, còn có....."

Cổ Bắc Nguyệt thật sự không muốn nghe hết, vội vàng ngắt lời, "Trường Bình công chúa, ta cũng có thể làm chứng, thiếu tướng quân phải khôi phục lại! Các người trước đi ra ngoài, có lời gì muốn nói, chờ Thanh Vô tỉnh lại rồi nói sau."

Trường Bình công chúa híp lại hai tròng mắt, lạnh giọng, "Cổ thái y, bản công chúa nói đang chuyện không được xen miệng vào!"

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhục nhã, khí phách giáo huấn

Thường ngày bình thân của Cổ Bắc Nguyệt nay trên mặt đều biến thành xanh mét. Hân là thủ tịch ngự y, là người gần nhất bên cạnh hoàng đế, trong cung ngoài cung, vương cung đại thần đều đối với hân lễ kính ba phần. Đáng tiếc, gặp phải công chúa ngang ngược không nói li như thế, hân cũng thực bất đắc dĩ.

Hân hy vọng Mục đại tướng quân có thể thay Hàn Văn Tịch nói chuyện, đáng tiếc, lúc này Mục đại tướng quân chỉ đứng ở cửa nhìn, không nói một lời.

Hàn Văn Tịch lười cùng Trường Bình công chúa biện giải, tiếp tục lại hỏi, "Kia xin hỏi Trường Bình công chúa, ngươi có lệnh bắt hay không?"

Người hoàng tộc phạm tội, cũng từ Đại Lý Tự xử trị, nhưng nếu nói muốn bắt người, phải có lệnh bắt, Hàn Văn Tịch là Vương phi, thuộc phái thái hậu quân hạt, lệnh bắt đến sẽ do thái hậu bên kia phát ra.

"Tạm thời không có!" Trường Bình công chúa đáp đúng lý hợp tình.

"Cho nên, ta tạm thời cũng còn chưa được xem như tội nhân đúng không?" Hàn Văn Tịch tính tình nhẫn nại hỏi.

Trường Bình công chúa ập ứng, chính là không biết trả lời như thế nào, ai ngờ, Hàn Văn Tịch đột nhiên tức giận, "Tạm thời không có người tới làm cái gì? Lập tức cút đi ra ngoài cho ta!"

Không có lệnh bắt công chúa này ở năng trước mặt kiểu ngoa cái gì nha? Trường Bình quý vì là công chúa, còn năng quý vì là Tần Vương phi, năng là trưởng bối, là hoàng thân của năng ta đây!

Trường Bình công chúa hoảng sợ, ngay sau đó nhéo tay Hàn Văn Tịch, không thể tưởng tượng nổi, "Hàn Văn Tịch ngươi thật to gan, ngươi dám hung dữ với bản công chúa, ngươi dám cùng bản công chúa nói chuyện như thế!"

"Ta vì cái gì không dám?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng hỏi lại, trong mắt âm u nhìn qua.

Thân là đại phu, năng ghét nhất chính là đang trị liệu bị người làm gián đoạn, quấy rầy đến người bệnh.

Thân là nữ nhân, năng chán ghét nhất chính là loại ý vào thân phận này tự nhận là cao nhân nhất đẳng, vênh mặt hất hàm sai khiến, điều ngoa không nói!

Trường Bình công chúa bị ánh mắt của Hàn Văn Tịch âm trầm dọa đến, vội vàng tránh thoát ra khỏi tay năng, lui ra sau hai bước.

Chuyện này là sao vậy, nàng cư nhiên lại sợ hãi nữ nhân này?

Trường Bình công chúa nỗ lực mà xem nhẹ đáy lòng nổi lên sự sợ hãi, nhưng nàng mới không thừa nhận, nàng hôm nay là tới để thu thập Hàn Văn Tịch, không phải tới để mất mặt!

Nàng then quá hoá giận, tới gần Hàn Văn Tịch chửi ầm lên, "Hàn Văn Tịch, ngươi kiêu ngạo cái gì? Ngươi còn không phải là cái phế vật, còn không phải là cái nữ nhân chính mình đưa tới cửa, ngươi thật cho rằng chính mình bay lên đầu biển thành phương hoàng? Ta nói cho ngươi, phế vật vĩnh viễn là phế vật! Chím sẽ vĩnh viễn đều là chím sẽ! Ngươi nếu thật đem chính mình làm công hạnh, người khác cũng chưa chắc cảm ngươi chăm tương ân! Tiện nhân!"

Tiện nhân!

Trường Bình công chúa đem hai chữ này nói ra đặc biệt nhấn mạnh, không khác chỉ vào cái mũi của Hàn Văn Tịch mà mắng.

Hàn Văn Tịch sắc mặt trắng bệch, đôi tay gút gao nắm thành nắm đấm, thật suýt nữa liền đánh người, nhưng mà, nàng vẫn bình tĩnh, nàng biết hiện tại không phải là thời điểm gây chuyện, mà là thời điểm cứu người, thân phận nàng hiện tại là đại phu.

Trong ba ngày này, một khi trong cơ thể Mục Thanh Võ độc bùng nổ, nhất định phải cứu giúp đúng lúc, không cho phép xảy ra bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Nàng hít sâu một hơi làm chính mình bình tĩnh trở lại, nhàn nhạt nói, "Trường Bình công chúa, ngươi nói là ta không biết y thuật chính là phế vật, کیا xin hỏi, ngươi biết y thuật sao?"

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa liền nghẹn lời, "Ta, ta....."

Hàn Văn Tịch lại lần nữa bật hơi, nàng nên có bao nhiêu ấn nhân a, vì người bệnh, nàng sẽ liều dù phải trả bất cứ giá nào.

"Cho nên, Trường Bình công chúa, làm phiền ngươi nói chuyện vào trọng điểm. Còn có, bốn vương phi tốt xấu cũng là hoàng thân của ngươi, đối với trường bối là ta, đây là lễ nghĩa ngươi nên có sao? Ta cuối cùng nói một lần, thỉnh ngươi đi ra ngoài, không cần ảnh hưởng đến người bệnh."

Hoàng thân, xác thật là trường bối của công chúa, nhưng luận về tôn quý công chúa tự nhiên là lớn hơn so với hoàng thân, nhưng ở Thiên Ninh quốc không giống nhau, hoàng thúc của Trường Bình công chúa là Tần Vương, Hàn Văn Tịch là Tần Vương phi.

Tần Vương không phải là hoàng thân quốc thích có thể giống nhau ngang bằng được, ngay cả hoàng đế đều phải nể hân ba phần!

Thề lấy phu vị quý, luận bối phận, luận tôn ti, Hàn Văn Tịch đều có cũng đủ tư cách giáo huấn Trường Bình công chúa.

Nhưng mà, Trường Bình công chúa sững sốt, ngay sau đó cười ha ha lên, "Hoàng, hoàng thân? Hàn Văn Tịch, ngươi thật đúng là không biết ẹ! Hoàng thúc ta nhưng lại không muốn ngươi, ngươi cái nữ nhân không biết xấu hổ này chính mình tự đưa tới cửa, ngươi dám cùng bản công chúa nói cái gì hoàng thân? Ngươi so với kỹ nữ còn không bằng đâu!"

Kỹ nữ?

Lời này vừa ra, mọi người ở đây đồng thời hít vào một hơi khí lạnh. Nhưng mà, bọn họ cũng chưa bình thường trở lại, Hàn Văn Tịch liền đột nhiên giờ lên một cái tát, hung hăng hướng trên mặt Trường Bình công chúa đánh đi, "Bang" một thanh âm thanh thuý vang lên!

Không thể nhịn được nữa, không cần lại nhẫn. Thúc có thể nhẫn nhưng thân không thể nhẫn!

Đối mặt với loại người như Trường Bình công chúa, nhẫn căn bản vô dụng, phản rõ phải trái cũng vô dụng, năng động tay nhưng ngàn vạn đừng động *khẩu* (*miệng*).

Hàn Văn Tịch hoàn toàn bạo phát!

Trường Bình công chúa nháy mắt liền choáng váng, trên mặt tỉnh xảo trắng nõn đột một tầng lớn, dù thấy một cái tát của Hàn Văn Tịch này đánh mạnh đến bao nhiêu.

Quanh mình, Mục Lưu Nguyệt đang tránh ở một bên xem diễn cũng trợn tròn mắt, thiên a, Hàn Văn Tịch nữ nhân này..... Nàng thật dám a!

Rất nhanh, Trường Bình công chúa liền lấy lại tinh thần, gào khóc, đôi tay điên tiết hướng Hàn Văn Tịch vỗ lấy, "Ngươi tiện nhân này, ngươi dám đánh bản công chúa!"

"Bản công chúa liều mạng với ngươi! Mẫu hậu cũng chưa từng đánh qua ta, ngươi là cái tha gì!"

"Hàn Văn Tịch, ngươi là đồ phạm tiện, ngươi là kỹ nữ!"

Hàn Văn Tịch chuẩn xác không có làm mà nắm lấy đôi tay của Trường Bình công chúa, không thể nhịn được nữa, lạnh giọng đánh gãy nhục mạ của nàng, "Đủ rồi! Còn nhỏ tuổi mà miệng đầy chỉ ngữ thô uế, mẫu hậu ngươi dạy dỗ ngươi như thế nào vậy? Là loại mẹ như thế nào?"

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa liền ngây ngẩn cả người, *thiên a, nữ nhân này đánh nàng, cư nhiên còn dám nói mẫu hậu không phải sao?*

"Hàn Văn Tịch, ngươi thật to gan lớn mặt!" Trường Bình công chúa rống to, mãnh liệt gãy giữa, đáng tức như thế nào đều tránh không thoát tay của Hàn Văn Tịch.

"Ngươi tới! Ngươi tới, bắt lấy nàng! Mau!"

Trường Bình công chúa kêu to, hai người hầu đi theo nàng đứng một bên đang muốn tiến lên đây, Hàn Văn Tịch lại hung dữ nhìn lại, "Tần Vương phi các ngươi cũng dám bắt, các ngươi đã hỏi qua Tần Vương điện hạ rồi phải không? Ai cho các ngươi *gan hùm mặt gấu này?*"

Tần Vương, phu quân của nàng, tên này mặc kệ ở nơi nào đều là một tấm khiên mộc ánh vàng rực rỡ.

Hai tên người hầu chặn chờ, Trường Bình công chúa chán nản, "Hàn Văn Tịch, ngươi buông ta ra, nếu không ta đi nói cho phụ hoàng!"

Hàn Văn Tịch hừ lạnh, một tay đem Trường Bình công chúa nắm qua một bên, lạnh giọng, "Cứ việc đi, ta sẽ an vị ở đây chờ Tần Vương điện hạ đến mang ta đi."

Trường Bình công chúa va vào một bên bàn, nước mắt tràn lan trên mặt, tức giận làm mặt đỏ như trứng. Nàng nào dám thật sự đi tìm phụ hoàng, phụ hoàng vẫn luôn đều không đồng ý để nàng gả cho Mục Thanh Võ, nhất là không thích nàng chạy tới phủ Mục đại tướng quân.

Hơn nữa, việc này thật nháo đến Tần Vương, nàng chưa chắc có thể có lợi theo ý của nàng.

Trường Bình công chúa bụm mặt, hung ton nói, "Hàn Văn Tịch, ngươi dám đánh ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Nàng dứt lời, đột nhiên dậm chân một cái, xoay người liền chạy ra ngoài, hai người hầu cùng Mục Lưu Nguyệt cũng vội vàng cùng đi ra ngoài, ai ngờ, bọn họ thể nhưng tùy tay đóng cửa phòng lại, đem Hàn Văn Tịch khóa trái ở phòng trong.

Đây là cái tiết tấu gì?

"Hàn Văn Tịch, ngươi chờ! Ngươi chờ cho ta!"

"Ngươi đừng mơ tưởng rời đi phòng này nửa bước, bản công chúa nhất định sẽ làm ngươi trả giá đại giới!"

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu gào của Trường Bình công chúa, Hàn Văn Tịch nhìn đại môn đóng chặt, vẻ mặt buồn bực, này rốt cuộc là cái thời đại gì, còn có thể cứu người trong trường hợp này sao?

Rất nhanh, thanh âm của Trường Bình công chúa liền biến mất, cũng không biết nàng đã đi rồi hay chưa, bất quá, trong phòng cuối cùng là an tĩnh lại.

Hàn Văn Tịch thở ra một hơi trọc khí, hai tròng mắt khẽ nhắm, đáy mắt đêm ngày đen tối.

Cố Bắc Nguyệt đẩy mắt xẹt qua một tia phức tạp, "Vương Phi nương nương, vừa mới kia bản tay ngươi....."

"Nàng xứng đáng!" Hàn Văn Tịch tức giận.

Tốt thôi, giờ này khắc này, nàng phi thường khó chịu đây, ai bị mắng là kỹ nữ mà vui vẻ chứ?

Nàng là chủ động tìm tới cửa không sai, nhưng کیا cũng là bị bắt đắ dĩ. Nàng từ trước đến nay không cảm thấy chính mình có bao nhiêu tôn quý, cũng chưa bao giờ muốn đem mình vào vị trí chính thể của Tần Vương. Nhưng mà, nàng cũng là có tự tôn, nàng cảm thấy chính mình thực rất tốt, bằng phẳng, không then với lương tâm, một chút đều không hèn mọn.

Có điều, Cổ Bắc Nguyệt lại nói, "Vương Phi nương nương, bản tay kia đáng đánh. Chi là, Trường Bình công chúa vừa mới nói..... Tạm thời không có lệnh bắt?"

Hàn Văn Tịch nao nao, vừa mới hôn khí, thế nhưng không lưu tâm cái chi tiết này.

Nàng lại nhìn phía đại môn đang khoá, *chẳng lẽ.....*

Là phúc không phải họa là họa tránh không khỏi, Hàn Văn Tịch mặc kệ không nghĩ nhiều như vậy, nàng uống một ngụm nước, ngồi trở lại mếp giường tiếp tục thủ, "Cổ thái y, chỉ cần người tin ta, đủ rồi."

Nàng quan sát sắc mặt Mục Thanh Vô, bắt mạch, kiểm tra nhiệt độ cơ thể, lại lần nữa lấy một lần máu độc xét nghiệm kiểm tra.

Nàng thực xác định, trong vòng ba ngày, độc tính nhất định sẽ hiển hiện ra! Nàng đem hiểu biết của mình, tất cả đều nói cho Cổ Bắc Nguyệt.

Nhưng mà, lời nói vừa mới nói xong, cửa phòng đã bị mở ra.

Thanh âm của đại nhân Đại Lý Tự - Bắc Cung

Hà Trạch truyền vào, "Tần Vương phi, đây là lệnh bắt do thái hậu đích thân phê chuẩn, có người cáo trạng người có ý định mưu hại tính mạng thiếu tướng quân Mục Thanh Vô, thỉnh người đi theo hạ quan một chuyến."

Người của Đại Lý Tự tới!

Quả nhiên, Trường Bình công chúa không phải hai tay trống trơn mà đến, nàng sớm đã làm tốt chuẩn bị, nàng sớm đã quyết tâm muốn đem Hàn Văn Tịch nhốt vào thiên lao!

Chi là, đích thân thái hậu hạ lệnh bắt, này không khỏi cũng quá ác độc đi.

Lệnh bắt là cái gì?

Lệnh bắt có nghĩa là đã có chứng cứ để bắt người, không cần báo cho người bị bắt vì bất luận cái lý do gì, chờ đi vào đại lao thì chậm rãi thẩm vấn.

Như thế nào mà nói thì Hàn Văn Tịch cũng là nữ nhi của ân nhân cứu mạng nàng, thái hậu Bào nhân gia gấp như thế không chờ nổi muốn diệt trừ nàng sao?

Lại nói nữa, chuyện này của Mục Thanh Vô ngay cả Đại Lý Tự cũng không có chứng cứ chứng minh Hàn Văn Tịch là thích khách, là khám sai.

Này rõ ràng chính là muốn báo tư thù!

Cổ Bắc Nguyệt đã sớm dự đoán được, nhưng vẫn nện không được thờ dài, "Hồ nháo!"

Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi, thực đậm nhiên, nàng biết, đây là lệnh cường quyền làm người hết đường chối cãi.

Nàng biết, muốn ở thế giới này an ổn qua, phải phục tùng, nghe lệnh, nhưng nàng luôn là sẽ không.

Tự mình mở cửa đi ra, chỉ thấy Bắc Cung đại nhân cùng Trường Bình công chúa đứng ngay ở cửa, sau lưng mang theo năm sáu tên quan binh.

Hàn Văn Tịch bỏ qua Trường Bình công chúa đang tự miễn, mắt lạnh hướng Bắc Cung Hà Trạch nhìn lại, "Xin hỏi Bắc Cung đại nhân, bốn vương phi phạm vào cái tội gì?"

"Có người cáo người hành thích thiếu tướng quân Mục Thanh Vô chưa thành, lừa phủ tướng quân, lấy lý do trị liệu, độc hại thiếu tướng quân." Bắc Cung đại nhân lớn tiếng trả lời, nói một chuyện thật xảy ra đúng là giống như vậy.

"Chỉ do vu hãm! Bắc Cung đại nhân, ta có thể chứng minh Vương Phi nương nương là trong sạch, ta cũng tham gia trị liệu." Cổ Bắc Nguyệt thực trượng nghĩa.

Bắc Cung đại nhân hừ lạnh, "Cái gì đều không cần phải nói, đây là lệnh bắt của thái hậu nương nương, thái hậu nương nương rất chú ý đến chuyện này, đích thân hạ lệnh bắt. Tần Vương phi, người có lời gì muốn nói thì đến Đại Lý Tự phối hợp điều tra đi. Các người ai muốn làm chứng, cũng thỉnh đến Đại Lý Tự lập hồ sơ ghi lại."

"Bắc Cung đại nhân....." Cổ Bắc Nguyệt còn muốn biện giải, Bắc Cung Hà Trạch lại giơ tay ý bảo không cần, "Cổ thái y, nhiều lời vô ích, người làm việc khắp nơi trong cung, lệnh bắt là cái gì, người hẳn là rất rõ ràng."

Cổ Bắc Nguyệt chỉ có thể cảm miệng, sớm đã trăm mực, cúi đầu nhìn Hàn Văn Tịch, trong ánh mắt mềm mại của hẳn toàn là đau lòng, một lòng chỉ muốn cứu nữ nhân này, có tội gì nha!

Nhìn đến mắt mát trong mắt Hàn Văn Tịch, Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt đều tự miễn, chờ xem nàng thất vọng, xem nàng nổi bão, xem nàng kêu la oan uổng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Dừng tư hình, sẽ không khuất phục (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt chờ xem Hàn Văn Tịch bị chê cười.

Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch không có, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt thanh triệt thần nhiên. Nàng nhìn về phía Cổ Bắc Nguyệt, đồng thời cũng nhìn về phía vẫn luôn trầm mặc không nói - Mục đại tướng quân, "Đại tướng quân, Cổ thái y, tình huống của thiếu tướng quân như thế nào các người đều rõ ràng. Mạng của ta cũng mạng của thiếu tướng quân là liên quan với nhau, các người hẳn là minh bạch!"

Cổ Bắc Nguyệt đương nhiên minh bạch ý tứ của Hàn Văn Tịch, Mục đại tướng quân tránh đi tầm mắt của nàng, nhìn về phía một bên.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch đậm đậm cười, nhưng mà nhìn lại Bắc Cung Hà Trạch, "Bắc Cung đại nhân, chúng ta đi thôi."

Dứt lời, biểu tình thần nhiên, vẫn đậm phong khinh, cũng không cần người áp giải, xoay người liền đi.

Hàn Văn Tịch cư nhiên.....

Mọi người người nhìn ta ta nhìn người, thấp phần ngoài ý muốn.

Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt vốn định đã kích nàng, nhưng ai biết chính mình lại cảm thấy vô cùng mất mát, một chút cảm giác vui sướng báo thù đều không có.

Nữ tử này là không giống nhau, trên người nàng có khí khái mà nữ tử dễ dãi đều không có, cao thượng mà kiên định, dám làm dám chịu, muốn nhục nhã nàng, đã kích nàng, há là chuyện dễ dàng như vậy?

Thấy không ai theo kịp, Hàn Văn Tịch dừng bước chân một chút, khi định thân nhân xoay người lại đây, "Đều còn thất thần làm gì, đi..... đi!"

Bắc Cung đại nhân cùng mấy tên thuộc hạ hai mặt nhìn nhau, đều thực không thể tin được, sau một lúc lâu mới bình thường trở lại.

Nhìn Hàn Văn Tịch bóng dáng thẳng tắp, Bắc Cung đại vô thức dễ lộ ra ánh mắt thương thức, hẳn đã từng bắt không ít tội nhân hoàng tộc, cái nào không phải là khóc cầu cứu, trước nay chưa từng thấy qua nữ tử nào kiêu ngạo như vậy, nàng nhưng không hề thua nam nhi.

Đáng tiếc, một nữ tử đặc biệt như thế, vận mệnh lại bị nắm giữ ở trong tay thái hậu, đến Đại Lý Tự, Hàn Văn Tịch muốn rời đi không phải dễ dàng như vậy.

Người một khi bị mang đi, Trường Bình công chúa liếc mắt nhìn Cổ Bắc Nguyệt một cái, lạnh lùng nói, "Mục đại tướng quân, nhìn xem người thỉnh cái lang băm gì! Lập tức đuổi hẳn đi, ta sẽ mời vài vị thần y tới đây!"

Nàng nói, người hầu liền đem mấy đại phu mang lại đây, Mục đại tướng quân một người cũng không quen biết, nhưng vì nóng vội bệnh của nhi tử, vội vàng thỉnh đại phu đi vào, đem Cổ Bắc Nguyệt vớt ở một bên.

Trong vòng người, Cổ Bắc Nguyệt đương nhiên đều hiểu, biết rất rõ ràng bản lĩnh của vài vị đại phu này, ngay cả hẳn đều trị không được, huống chi là vài vị đại phu này đây?

Lúc này, Mục đại tướng quân cùng Trường Bình công chúa sẽ không nghe lời khuyên, Cổ Bắc Nguyệt vội vàng rời đi.

Muốn cứu tính Mục Thanh Vô, chỉ có Hàn Văn Tịch, mà hiện giờ có thể đem Hàn Văn Tịch cứu ra khỏi Đại Lý Tự, chỉ có người của Tần Vương phi.

Kỳ thật, Cổ Bắc nguyệt không phải không nghĩ tới tiền cung điện thánh, chỉ là, thân phận của hẳn không nên đi theo hoàng đế bẩm báo loại sự tình này, hơn nữa, thái độ của Hoàng Thượng cũng không rõ ràng nha.

Tình huống của Mục Thanh Võ phi thường khẩn cấp, vạn nhất độc tính một khi bùng nổ, Hàn Văn Tịch không ở đây, tính mạng liền bị đe dọa.

Đến lúc đó, Mục đại tướng quân cùng Trường Bình công chúa không ẩn cho Hàn Văn Tịch tội danh hạ độc mới là lạ.

Cổ Bắc nguyệt nhanh chóng quyết định, rời khỏi phủ Đại tướng quân chạy ngay tới Tần Vương phủ, nhưng ai biết, bị cho biết Nghi thái phi cùng Tần Vương đều không ở trong phủ.

"Mộ Dung Uyển Như, Nghi thái phi có nói đi đâu không?" Cổ Bắc Nguyệt vội vàng hỏi, hẳn biết hành tung của Tần Vương không thể hỏi, Mộ Dung Uyển Như cũng chưa chắc biết, nhưng nếu là Nghi thái phi thì có thể tìm được chứ?

Mộ Dung Uyển Như thống hận nhất là bị người khác kêu nàng là Mộ Dung tiểu thư. Nhưng cố tình là ở đó đó không ít người đều xưng hô với nàng như thế. Đồng họ Mộ Dung này, thời thời khắc khắc đều đang nhắc nhở nàng, nàng chỉ là một đường nữ.

Dù thống hận, nàng đều che dấu tốt như vậy, làm người trừu mến mặt lộ ra vài phần lo lắng, "Aiz, chỉ là một nàng dâu mới đã có bao nhiêu phiền toái. Mẫu phi nếu biết được, nhất định sẽ rất tức giận. Lại nói nàng còn không hiểu y thuật, như thế nào liền....."

"Mộ Dung tiểu thư, Tần Vương phi là vô tội, tại hạ có thể làm chứng, chỉ là....." Cổ Bắc Nguyệt chân thật đem tình huống đúng sự thật nói cho Mộ Dung Uyển Như.

Mộ Dung Uyển Như hồ nghi, vì Cổ thái y này bình thường ôn hòa bình tĩnh cư nhiên cũng sẽ có một mặt nóng lòng như lửa đốt, nghe nói hẳn thời điểm đối mặt với bệnh tình của hoàng đế, đều có thể rất đam mê tự tin.

Mộ Dung Uyển Như ra vẻ tức giận, "Này! Mục đại tướng quân sao lại có thể như vậy? Sự tình như thế nào lại nháo đến thái hậu! Này....."

"Mạng người quan trọng, muốn thỉnh Mộ Dung tiểu thư nhanh nhanh mang tại hạ đi gặp Nghi thái phi, địa phương như Đại Lý Tự đi vào muốn ra thật rất khó khăn." Cổ Bắc Nguyệt nhìn không được thúc dục.

Mộ Dung Uyển Như, nhìn như rất nóng vội, nhưng không hề có hành động.

"Mẫu hậu đang lúc tinh tu không thích người ngoài quấy rầy, như vậy đi, cổ thái y người đi về trước hỏi thăm tình hình, ta đây liền đi tìm mẫu phi để nàng ra chủ ý." Mộ Dung Uyển Như lúc này mới có chút tò vè.

Cổ Bắc Nguyệt gật gật đầu, cuối cùng thở dài nhòm một hơi, sợ làm chậm trễ Mộ Dung Uyển Như, hẳn cũng không dám ở lâu, lập tức cáo từ rồi rời đi. Nhưng mà, Mộ Dung Uyển Như cũng không có đi ngay lập tức.

Nàng ngồi ngay ngắn trên chủ vị ở khách đường, thanh thần lười biếng, bên môi gọi lên một mặt chăm biếm khinh thường.

Trần tĩnh một lát, nàng khi định thần nhân đưa mắt quét mấy tỷ nữ trong phòng một cái, sửa một bộ dáng nhu nhược thiện lương, nhượng nhẹ mi lạnh, "Sự tình hôm nay, ai nói ra ngoài, hậu quả..... Tự chịu!"

Mấy tỷ nữ run run lập tức quý xuống, "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ mình bạch, mình bạch!"

Mộ Dung Uyển Như ước gì Hàn Văn Tịch vĩnh viễn đều không cần trở về, thế nào lại có khả năng đi tìm Nghi thái phi đây?

Lúc trước khi Mục đại tướng quân tự mình tìm tới cửa, nàng buồn rầu vì không có cơ hội để *bỏ đá xuống giếng(*)* Hàn Văn Tịch, hiện giờ thật tốt, đỡ tốn không ít tâm tư của nàng.

(*) 落井下石 (luò jǐng xià shí) - *Bỏ đá xuống giếng*: Nghĩa là thấy người khác rơi xuống giếng còn ném thêm đá/thừa cơ người khác gặp hoạn nạn còn hại thêm. (To throw stones at somebody who fell down a well/kick someone when they are down - meaning: cause trouble for someone who is already in trouble)

Dẫu cáo eo lười biếng, Mộ Dung Uyển Như quay về phòng tiếp tục ngủ, một đêm bị quấy rầy hai lần, nàng chỉ muốn ngủ bỏ sung.

Lúc này, trời đã mọc lung sáng sủa, Hàn Văn Tịch vừa mới đến thiên lao Đại Lý Tự, thiên lao vốn là nơi âm lãnh, hơn nữa đang là mùa đông, càng là lạnh đến đáng sợ.

Khi Hàn Văn Tịch vội vã ra khỏi phủ, vốn không mặc nhiều quần áo lấm. Chỉ vừa đi xuống thiên lao, nàng lập tức hắt hơi, mà càng đi vào bên trong, càng cảm thấy nơi này là một cái kho lạnh lớn, làm nàng lạnh đến run rẩy không ngừng.

Bởi vì thân phận đặc thù của nàng, cho nên bị giam giữ trong một phòng đơn độc, ba mặt tường đá một mặt song sắt, khá là sạch sẽ, miễn cưỡng có thể ở lại.

Cửa nhà lao "Bang" một tiếng đóng lại, Hàn Văn Tịch vội vàng chạy đến *giường sưởi(*)* để sưởi ấm. *Rất là lạnh nha*, nàng sợ lạnh nhất! May mắn thật tốt là có loại giường sưởi này.

(*) 火炕 - *Giường sưởi/Giường đất/Hỏa炕*: là một loại giường sưởi ấm của người phương Bắc Trung Quốc. Giường xây bằng đất, bên dưới có lò nung và đường ống thông khắp, đồng thời dẫn ra ngoài, để sưởi ấm mặt giường mà vẫn không gây khói. (Heated-brick bed -)

Lộn xộn một hồi lâu, thân mình mới chậm rãi ấm áp lên, cũng không biết nàng phải ở lại nơi quý quái này bao lâu. Nếu như Mục Thanh Võ có thể tỉnh lại, án mà Đại Lý Tự đã lập, điều tra, lấy bằng chứng, thẩm vấn, các loại trình tự này muốn kéo dài bao lâu cũng không thể tính nổi.

Tóm lại, đã đi vào nơi này, muốn đi ra ngoài là rất khó rất khó.

Hàn Văn Tịch cân nhắc có thể cứu nàng cũng chỉ có Nghi thái phi cùng Long Phi Dạ. Long Phi Dạ mấy ngày nay nhất định là đang đi tìm phổi được, mà Nghi thái phi liên tính kiểu gì cũng không thích nàng, sẽ không dễ dàng nhượng bộ thái hậu như thế. Nói vậy, lần này đích thân thái hậu ban ra lệnh bắt, còn không phải là muốn lấy chuyện này phân cao thấp cùng Nghi thái phi.

Aiz, chung quy là nàng vẫn còn quá non, ngày đó tiến cung vẫn an đi theo Long Phi Dạ cao ngạo như vậy, nàng nên biết thái hậu sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

Thái hậu vốn định lấy một xấu nữ như nàng để nhục nhã Nghi thái phi, kết quả nàng biến thành xinh đẹp; thái hậu vốn định lấy lạc hồng bạch khăn của nàng trị tội Hàn gia. Đáng tiếc, Long Phi Dạ lại giúp nàng. Thái hậu lo nhân gia còn không hạn nàng đến tận trong xương cốt?

Nghi đến điều này, Hàn Văn Tịch đều nhận không được rung mình một cái, nàng có bao nhiêu chặt vật a, đặc tội với hai nữ nhân đáng sợ nhất Thiên Ninh Quốc là thái hậu cùng Nghi thái phi.

Tối thôi, mặc kệ như thế nào, phía trước còn chưa định tội, nàng mang thân phận Tần Vương phi, Đại Lý Tự hẳn là không dám tra tấn bức cung.

Như thế nghĩ, Hàn Văn Tịch đối với tình cảnh trước mắt của mình vẫn là tương đối yên tâm, nàng lo lắng nhất vẫn là tình huống của Mục Thanh Võ.

Nàng rất khẳng định trong ba ngày kế tiếp Mục Thanh Võ sẽ tỉnh, chỉ là, nếu như không giải độc đúng lúc kia phiền toái liền lớn.

Nếu không giải độc đúng lúc, Mục Thanh Vô liền đi dời nhà ma, đến lúc đó cho dù là Long Phi Dạ tự mình tới, cũng cứu không được mạng nhỏ của nàng.

Chuyện tới bảy giờ, sinh tử của Mục Thanh Vô cùng sinh tử của nàng xem như hoàn toàn liên lụy cùng nhau.

Ba ngày, nói chậm thì là chậm, nói mau cũng liền như một cái chớp mắt nha!

Có thái y hẳn là sẽ đến đi thăm tử, nàng đã hy vọng có thể ký thác tất cả ở trên người hẳn.

Một môi một ngày một đêm, Hàn Văn Tịch cần nhắc sự tỉnh, trong bất tri bất giác liền lăm vào giấc ngủ, chỉ là, không bao lâu nàng đã bị cái lạnh làm tỉnh giấc, lạnh từ hai chân lạnh lên, dù bọc chăn như thế nào, cuộn tròn như thế nào đều không ấm áp được.

Nàng phát hiện, cũi dưới giường sưởi đã đốt sạch, lửa đã sớm tắt, hơn nữa trong phòng giam cũng không có cũi lửa dự phòng.

Quá đáng!

Đem chăn mỏng cuộn chặt lại trên người, Hàn Văn Tịch liên tục liên tục hắt hơi, xuống giường đi kêu người.

"Người tới a!"

"Có người hay không, có ai tới đây a!"

Người gác đêm thể nhưng không có ai đáp lại, Hàn Văn Tịch đơn giản nói đối.

"Cứu mạng a....."

"Có thích khách a!"

Nhưng mặc kệ nàng kêu như thế nào, kêu cái gì, đáp lại nàng cũng chỉ có tiếng vang của chính mình.

Phun ra khẩu troc khí, Hàn Văn Tịch cũng không muốn uống phí sức lực, không ngừng xoa tay, tại chỗ nhảy lên sưởi ấm. Thiên lao Đại Lý Tự, có rất nhiều vụ giết người không thấy máu, tra tấn không thấy thủ đoạn, liên tính cái gì cũng đều không làm, giống nhau có rất nhiều biện pháp làm người chết vì bị bệnh.

Hàn Văn Tịch phát hiện chính mình đã xem nhẹ mặt hắc ám của Đại Lý Tự.

Ngay thời điểm Hàn Văn Tịch nhảy nhót sưởi ấm, đột nhiên nghe được tiếng bước chân, có người tới.

Hàn Văn Tịch đang muốn xoay người, ai ngờ liền ngay lúc này, thế nhưng nhận ngay một thùng nước đá!

Hàn Văn Tịch từ đầu đến chân tất cả đều ướt đẫm, từ chỉ cảm giác đóng băng, từ đầu da điên cuồng mà đi xuống, lên đến khắp người, đông lạnh nàng một lúc lâu sau cũng vô pháp động.

Chỉ thấy bên ngoài song sắt, Trường Bình công chúa bọc áo bông ấm, ra mặt vui vẻ, đặc ý xuân phong mà nhìn nàng. Bắc Cung đại nhân cùng mấy tên ngục tốt cung kính kính hầu ở một bên.

"Trường Bình công chúa, người dám can đảm tra tấn bốn vương phi sao?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng chất vấn, cả người ướt đầm dề, chặt vật bất kham, nhưng cặp con ngươi kia sạch sẽ thanh triệt so với nhiệt độ không khí quanh mình còn muốn lạnh hơn.

Rõ ràng biết phản kháng không được nữ nhân này, nhưng đón nhận một ánh mắt của nàng, Trường Bình công chúa vẫn là khiếp đảm.

Không! Có hoàng nữ nào cùng mẫu hậu y nàng chống lưng, sự tình phát sinh ở chỗ này ai cũng không dám truyền ra, Hàn Văn Tịch sẽ không có chứng cứ.

Nghĩ đến điều này, Trường Bình công chúa trấn định lại tinh thần, cười lạnh nói, "Hàn Văn Tịch, người cũng quá dễ cao bán công chúa, bán công chúa biết người là hoàng thân, hiểu kính người còn không kịp đây. Nhìn xem, ta là đặc biệt *độc thức* (giám sát/kiểm tra) Bắc Cung đại nhân tới giúp người tẩy rửa nhà giam. Nghe nói nơi này người chết vì bệnh không ít, thật là bán."

Khuya khoắt đến đây tẩy rửa nhà giam? Một nàng nghĩ ra!

"Không cần." Hàn Văn Tịch tất nhiên là cự tuyệt, nhưng Bắc Cung đại nhân lại gấp không chờ nổi, hạ lệnh, "Người tới, còn không lập tức rửa sạch, bạc đãi Tần Vương phi, các người dám đương nổi sao?"

Tiếng nói vừa dứt, bốn năm tên ngục tốt nâng lên toàn là thùng nước đi tới, những cái thùng nước đó đều còn nổi lo lừng những khối băng.

"Đồ xuống cho bán công chúa!" Trường Bình công chúa không chút do dự, lạnh lùng hạ lệnh.

Nước lạnh, lặn lộn với đá băng, bắn tung toé khắp nơi trong phòng, Hàn Văn Tịch chỉ có thể trốn, lúc này bất luận là cánh áo gì cũng đã đều vô dụng.

Nàng xoay người bỏ chạy, trốn trên giường đất, chạy tới chạy lui nỗ lực né tránh, nhưng những tên ngục tốt kia đều như đã được huấn luyện. Một đám tất cả đều hướng về phía trên người nàng hắt rất chuẩn, một cái lại một cái!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Dừng tư hình, sẽ không khuất phục (2)

Ngục tốt hung hăng hắt nước đá lên người nàng, một thùng tiếp theo một thùng. Từng luồng nước lạnh như băng từ cổ chảy xuống thân thể, làm Hàn Văn Tịch vốn đã ướt đầm nay lạnh đến tay chân đều phát run, hàm răng phát ra tiếng lập cập.

"Ai u, các người sao lại không cẩn thận như thế nha, đừng hướng trên người Tần Vương phi hắt nha! Nhìn nàng một cái thật là đáng thương." Trường Bình công chúa xem đến cười ha ha.

"Hàn Văn Tịch, người chạy nhanh tới cầu xin bọn họ nha. Ha ha, nếu không, người cũng có thể cầu ta nha, cầu ta cho người một cái tát, ta liền tha người ra."

Không sai, Trường Bình công chúa tối nay chính là tôi báo thù, Hàn Văn Tịch tính là cái thá gì, dám chạm vào Thanh Vô ca ca, dám dùng bôi phận trước mặt mọi người giáo huấn nàng, tối nay nàng liền phải cho tiện nhân này trả giá đại giới!

"Hắt cho ta, dùng sức hắt! Hắt đến khi nàng cầu xin tha thứ mới thôi!"

Liếc liếc mắt một cái thấy trên mặt đất tích liền một tầng băng hơi mỏng, Trường Bình công chúa tin tưởng rất nhanh Hàn Văn Tịch liền sẽ cầu xin tha thứ.

Nhưng mà, rất nhanh Trường Bình công chúa liền thất vọng, Hàn Văn Tịch thế nào cũng không hề cầu xin tha thứ, mà ngay cả né cũng đều không né, liền đứng ngay ở trên giường sưởi, vẫn không nhúc nhích dựa lưng vào tường, chăm chăm nhìn nàng.

Giờ này khắc này Hàn Văn Tịch, chặt vật từng quần, *tựa như một con chó bị rơi xuống nước*. (Nguyên văn: 就像一条落水狗; *Her pathetic state made her look like a drenched dog*)

Nhưng giờ này khắc này nàng càng là phương hoa tuyệt đại, phong hoa muôn vãn, sắc xanh tím bên môi hơi gọi lên, hai tròng mắt trong sáng kia ý vị trào phúng mười phần, nàng giờ này khắc này, cao cao tại thượng nhìn chăm chăm xem Trường Bình công chúa.

"Người đang cười cái gì? Không được nhìn!"

Trường Bình công chúa tức muốn học máu chất vấn, bị đùa bỡn rằng là Hàn Văn Tịch, nhưng vì cái gì nàng lại cảm giác được nhục nhã.

"Hàn Văn Tịch, không được nhìn! Người nhắm mắt lại cho ta!"

"Hàn Văn Tịch, ta nói cho người biết, hôm nay người không cầu xin tha thứ, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người! Bắc Cung đại nhân, mở cửa."

Trường Bình công chúa tức điên rồi, nàng muốn *thân thú*(tự mình) đi vào thu thập cái tiện nữ nhân này.

"Công chúa không được nha, nàng dù sao cũng là người của Tần Vương phủ." Bắc Cung đại nhân vẫn là có điều kiêng kỵ, nếu không đã sớm tra tấn Hàn Văn Tịch.

"Nàng hiện tại là tù nhân! Ta mệnh lệnh ngươi lập tức mở cửa." Trưởng Bình công chúa thờ phỉ phỉ, còn không quên ra lệnh ngục tốt một bên tiếp tục hắt nước.

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn Trưởng Bình công chúa kêu gào giống như chó điên, trong mắt khinh miệt càng đậm thêm vài phần, làm Trưởng Bình công chúa kẻ bên càng thêm điên cuồng.

"Bác Cung Hà Trạch, ngươi dám vi phạm mệnh lệnh của bản công chúa? Còn không mở cửa?"

Bác Cung đại nhân mở cửa cũng không phải, không mở cửa cũng không phải, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu dù trời rất lạnh, cuối cùng, dưới sự cưỡng bức của Trưởng Bình công chúa, chỉ có thể mở cửa.

Mấy tên ngục tốt vọt đi vào trước, gait gao áp trụ Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch cũng không có phản kháng, chỉ cảm thấy buồn cười, bang nhân này còn sợ nàng sẽ làm gì Trưởng Bình công chúa hay sao?

Nàng đều đã lạnh đến mức không còn sức lực.

Trưởng Bình công chúa dễ chèo hai tay trước ngực, khí định thần nhàn đi tới, "Hàn Văn Tịch, ngươi lại nhìn xem nha, có bản lĩnh ngươi lại nhìn xem nha!"

Hàn Văn Tịch cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, giống như một người chết.

Phản ứng như vậy, Trưởng Bình công chúa vẫn là rất vừa lòng, nàng lấy tay nâng lên cằm của Hàn Văn Tịch, ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại trực diện trên mặt nàng phun ra một ngụm nước đá lạnh ngắt.

"Aaaa....." Trưởng Bình công chúa thét chói tai mà thôi lui, dùng sức lau mặt, "Tiện nhân! Ngươi thật to gan."

"Bối phận của bốn Vương phi chính là so với ngươi cao hơn một bậc, ta chính là trưởng bối của ngươi. Trưởng Bình công chúa, ngươi vĩnh viễn không thay đổi được sự thật này." Hàn Văn Tịch nhìn qua, ngậm khốc môi chăm chọc, không phải nàng không sợ chết, mà là nàng biết, cho dù câu xin tha thứ, Trưởng Bình công chúa tối nay cũng sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

Câu xin tha thứ, bất quá chỉ thêm nhục nhã, theo ý của Trưởng Bình công chúa mà thôi.

Trưởng Bình công chúa đem khuôn mặt lau khô, trang dung cũng bị lem nhem, làm nàng trông giống như một con cọp mẹ.

"Trưởng bối phải không? Rất tốt, kia bản công chúa liền tự mình hầu hạ hầu hạ ngài!"

Nàng nói, tự mình khiêng lên một xô nước toilet, từ trên đầu Hàn Văn Tịch trực tiếp đổ xuống. Hàn Văn Tịch thân mình co rụt lại, cảm giác lạnh băng lập tức từ đỉnh đầu lan tràn đến khắp người, nàng chỉ cảm thấy té bào nào đều bị đông cứng, trong óc trống rỗng.

Nhưng, ác mộng chỉ mới vừa mới bắt đầu. (可是，噩梦才刚刚开始 - But, the nightmare had just begun-)

Rất nhanh, Trưởng Bình công chúa lại nhấc toilet một xô nước, giống nhau là từ đỉnh đầu của nàng mà đổ xuống, một thùng tiếp theo một thùng không có gián đoạn, thẳng đến đem toàn bộ nước đá đều dùng hết.

Hai tên ngục tốt áp trụ Hàn Văn Tịch, đôi tay đều bị đông cứng, huống chi là Hàn Văn Tịch đây?

Nhưng nàng cư nhiên vẫn còn đang nhìn xem Trưởng Bình công chúa, giống như một pho tượng được khắc bằng băng, không nhúc nhích lạnh lùng mà nhìn chăm chăm Trưởng Bình công chúa, tựa hồ có thể đem nội tâm của trưởng Bình Công chúa: hư-vinh-ác-tha tất cả đều xem thấu.

Ánh mắt này, không chỉ có dọa Trưởng Bình công chúa ngây người, cũng dọa tới ngục tốt, hai ngục tốt buông lỏng tay, Hàn Văn Tịch liền thẳng tắp ngã xuống, thân ảnh cứng đờ ngã trên mặt đất vang lên một tiếng động rất lớn.

Đã chết?

Bác Cung Hà Trạch tìm như ngừng đập, vội vàng chạy qua thăm dò hơi thở, thấy còn có khí, tâm treo cao ở giữa không trung cuối cùng là thu trở về.

Trưởng Bình công chúa nhìn thân thể cứng đờ của Hàn Văn Tịch, không những không có khoái cảm báo thù, lại có loại sợ hãi nói không nên lời, rõ ràng biết nữ nhân này đã không thể làm gì được nữa, nhưng nàng cư nhiên vẫn còn sợ hãi.

Nàng cũng không dám lại xem mặt của Hàn Văn Tịch, tự ôm lấy mình, "Hừ, Hàn Văn Tịch, ngươi lại dám kiêu ngạo, bản công chúa không ngại nói cho ngươi biết, cho dù Thanh Võ ca ca tình lại, ngươi cũng đừng mơ tưởng ra khỏi Đại Lý Tự! Ngươi chết chắc rồi!"

Dứt lời, Trưởng Bình công chúa liền vội quay người rồi đi, nhưng ai biết, nàng quay người lại còn chưa đi được vài bước, dưới chân vừa trượt, cả thân mình ngã đập mặt xuống phía trước.

"A....." tiếng Trưởng Bình công chúa thét chói đình tai nhức óc.

Bác Cung Hà Trạch cùng mấy tên người hầu vội vàng tiến lên, một đám sợ tới mức sắc mặt xanh mét.

Trưởng Bình công chúa ngồi lên, lập tức kêu to, "Eo của ta! Eo của ta! Đừng động đến..... Eo của ta đau quá a!"

"Công chúa, không phải là bị trật khớp chứ?" Bác Cung Hà Trạch kinh thanh, nếu đúng là bị như vậy, sẽ rất khó khôi phục lại. Hơn nữa, sau này sẽ còn lại di chứng, từ nay về sau chỉ vận động mạnh hơn một chút, sự đau đớn rất dễ sẽ quay lại.

Trưởng Bình công chúa sợ hãi, eo lại đau, ngồi ở trên mặt đất băng lạnh, cũng không dám lộn xộn, phần nộ hướng Bác Cung Hà Trạch rống to, "Nhanh truyền thái y!"

Trong lúc đang nói, đột nhiên cảm thấy ngứa ngứa trên mặt, nàng cũng không nghĩ nhiều, duỗi tay cao lung tung, gãi gãi tựa hồ có như không dừng lại được.

"Công chúa điện hạ, nếu không thuộc hạ nâng người đi ra ngoài, thái y không tiện tới đây nha." Bác Cung Hà Trạch cũng đang muốn khóc, nếu để thái y tuyên đến nơi đây, còn không phải tự khai ra bọn họ động tư hình?

Trưởng Bình công chúa eo đau vô cùng, ngồi ở trên mặt đất lạnh băng, một cử động nhỏ cũng không dám, nước đá đầu tắm ướt quần nàng, cảm giác lạnh lẽo lan tràn đến toàn thân, nàng không chỉ muốn kêu đau, càng muốn kêu lạnh, nhưng nước đá này là chính nàng tạo thành nha! Nàng kêu như thế nào đây?

"Vội chạy nhanh nâng ta đi ra ngoài a, thất thân làm gì? Nuôi cá người để làm gì, các người là thùng cơm sao?"

Trưởng Bình công chúa một bên cao vó ngã, một bên rống to, lựa giận chỉ có thể hướng về phía Bác Cung Hà Trạch phát ra, Bác Cung Hà Trạch mặt xám mày tro, vội vàng gọi ngục tốt đi lấy cang, thật cẩn thận đem Trưởng Bình công chúa nâng đi ra ngoài.

Trước khi đi, Trưởng Bình công chúa quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng chỉ thấy Hàn Văn Tịch vẫn không nhúc nhích nằm rạp trên mặt đất, cặp mắt phương lạnh băng kia lại vẫn đang nhìn xem nàng!

Thiên a!

Trưởng Bình công chúa vội vàng quay đầu, có chút hồi hận không dám nhìn lại, nàng không nên đi tới.

Bên mỗi Hàn Văn Tịch lúc này mới gọi lên một đường cong, lạnh lùng cười, cười này, phong hoa tuyệt đại, cười này, nghiêng nước nghiêng thành.

Trưởng Bình công chúa, ngươi liền chờ bị hủy dung đi!

Nháy mắt lúc nàng vừa ngã xuống, lập tức hạ độc được ngay dưới chân Trưởng Bình công chúa, cho nên Trưởng Bình công chúa mới dễ dàng trượt chân như vậy. Trượt chân là việc nhỏ, máu chót là độc được kia là một loại *độc hắc lao (毒癩: độc nấm biểu bì/độc hắc lao/toxic ringworm)* sẽ mọc trên chân cùng mặt của Trưởng Bình công chúa, một loại bệnh cũng loại với bệnh vẩy nến, so với ư ác tính trên mặt nàng trước kia còn ghê tởm hơn nhiều.

Xác định người đều đi rồi, Hàn Văn Tịch rốt cuộc nhịn không được, cả người run rẩy kịch liệt, ngay cả hai hàm răng đều đang lập cập đánh nhau.

Mũi của nàng ề ẩm, lạnh tới nỗi muốn khóc, nhưng không còn sức lực để khóc.

Nước đá đầy đất đã kết thành một tầng băng mỏng, thậm chí trên người nàng có vài chỗ đều kết băng, nhiệt độ cơ thể của nàng là thấp tới mức nào nha?

Hàn Văn Tịch muốn bò dậy nhưng sức lực đều không có, cho dù bò dậy được cũng vô dụng, bởi vì toàn bộ trong phòng giam tất cả đều là băng ướt, còn lạnh xuống như vậy, các chức năng trong cơ thể nàng đều sẽ trở nên càng ngày càng chậm xuống.

Giờ này khắc này, nàng chỉ ước gì có bác sỹ nào đó quanh mình khuấy động mấy cây gân châm, nàng là bác sỹ, lại không phải là bác sỹ bình thường, trên người nàng chỉ có độc được cùng thuốc giải.

Roi vào đường cùng, Hàn Văn Tịch chỉ có thể từ trong hệ thống giải độc lấy ra một viên độc được. Đó là loại *độc khô nhiệt (燥热之毒: độc sinh ra nhiệt: heat producing toxin)*, có thể khuấy động thân mình, làm tăng nhiệt độ cơ thể. Tuy rằng thứ này rất tổn hại đến thân thể, nhưng bây giờ Hàn Văn Tịch cũng chỉ có biện pháp này.

Sau khi uống thuốc một lúc, nàng như mất hết sức lực nằm uòn trên mặt đất.

Độc tính rất nhanh liền phát tác, nhiệt độ trong cơ thể phát ra chống lại rét lạnh bên ngoài xâm nhập vào, bên trong một lạnh một nóng xung đột nhau, Hàn Văn Tịch lồm vào trạng thái lơ mơ.

Tựa hồ có người tới dọn dẹp băng tích tụ đã lâu bên trong nhà giam, lại tựa hồ có người dò xét hơi thở của nàng rồi kiểm tra qua mạch tượng. Hàn Văn Tịch trong mơ mơ màng màng nhận thấy được, nhưng không tài nào mở mắt ra.

Đến lúc Hàn Văn Tịch tỉnh táo lại, đã là buổi đêm ngày hôm sau. Độc khó nhiệt không cần giải được, đều bị hân khí xua tan. Mặc dù hiện giờ nàng đã qua khỏi nguy hiểm đến sinh mạng, nhưng vẫn như cũ lạnh đến run bắn bật. Rất muốn lại uống thêm một viên độc được, nhưng nàng so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, viên thứ hai tuyệt đối sẽ muốn mạng của nàng.

Nhìn xung quanh một vòng, Hàn Văn Tịch phát hiện trong phòng giam dầu vết đêm qua bị dọn dẹp đến không còn một mảnh, giường sưởi có đốt lửa, một bên còn có đồ ăn đang phóng nhiệt, quần áo sạch sẽ.

Đấy là..... có ý tứ gì?

Hàn Văn Tịch đang tự hỏi, lại thấy Cổ Bắc Nguyệt mang theo đồ vật xuất hiện ở cửa nhà giam.

Thì ra là thế à!

Bác Cung đại nhân sợ bị Cổ Bắc Nguyệt nhìn thấy chứng cứ động tư hình, cho nên xóa sạch mọi dấu vết, nhìn bề ngoài mọi việc đều rất tốt.

Ngục tốt dẫn đường vừa đi, Cổ Bắc Nguyệt vội vàng vẫy tay với Hàn Văn Tịch, "Vương Phi nương nương, nhanh nhanh qua đây."

Hân vội vàng ngồi xổm xuống, mở nắp chum canh ra, thật cẩn thận đổ canh vào trong chén, cách qua song sắt đưa tới trước mặt Hàn Văn Tịch, "Vương Phi nương nương hãy nhanh uống khi còn nóng, hạ quan tự mình nấu, nơi này rất âm lạnh, nước thuốc này có thể xua tan âm hàn."

Cổ Bắc Nguyệt là người thật sạch sẽ, bạch y thánh khiết, khí chất thanh thuần, cùng nhà giam âm lạnh tối tăm này không hợp nhau. Chính là khi nhìn đến hân, Hàn Văn Tịch lại có loại cảm giác thân thiết nói không nên lời.

Hàn Văn Tịch đi tới, nhìn thanh thuần trên mặt Cổ Bắc Nguyệt kia là quan tâm chân thành cùng thương hại, lại nhìn nhìn bát canh tỏa ra hơi nóng, trong lòng nàng nổi lên đau xót, vô có khó chịu. Mọi chuyện đêm qua hết thấy đều qua đi, giờ lại nhện không được cảm thấy thật ủy khuất.

Phải chăng một khi có người quan tâm, tâm cho dù kiên cường đến đâu cũng đều sẽ trở nên yếu ớt?

Nơi này âm lạnh? Nơi này không chỉ là âm lạnh, nơi này đủ lạnh để làm người mất mạng! Xua đuổi âm hàn? Một chén canh nóng, sao có thể chống lại được một thùng rồi một thùng nước đá đổ xuống vào đầu đêm qua? Nhưng mà, nam tử không có giao tình này, một câu như thế cũng đủ khiến cho Hàn Văn Tịch âm áp.

Từ nhỏ đến lớn, đều chưa từng có người quan tâm đến nàng một câu, càng đừng nói tự mình vì nàng nấu một chén canh nóng đuổi hàn âm thân.

-o-o-o-o-o-

() Đôi dòng về độc hắc lao: 毒癩: độc nấm biểu bì/độc hắc lao/ toxic ringworm: Đây là một loại vaccin gây ra trong cơ thể, cũng chính là nấm tay, nấm chân, nấm ben, nấm móng hoặc nấm đầu phát sinh trước, sau đó những bệnh này lại truyền nhiễm đến vùng da khác. (Là độc giống như độc vậy nên nhưng không phải là vậy đâu)*

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Âm áp, dựa hết vào người

Cổ Bắc Nguyệt tươi cười như tháng tư xuân phong ấm áp, mắt Hàn Văn Tịch đột nhiên cảm thấy hân đặc biệt đẹp, đặc biệt là thời điểm hân cười lộ lên càng mê người, hân giống cái đại ca nhà bên, thân thiết ấm áp.

"Cổ thái y, có tâm."

Hàn Văn Tịch tiếp nhận canh nóng đưa tới, uống một hơi không ngừng, nước thuốc này thật là có công hiệu, rất nhanh thân thể của nàng dần dần ấm lên.

Cổ Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng ăn ngủ nghiêng của Hàn Văn Tịch, nhìn thấy sắc mặt nàng trắng bạch, ít nhiều cũng đoán được đêm qua bị dùng tư hình. Hân không hỏi nhiều, đáy mắt hiện lên một mạt thương hại, khe khẽ thở dài.

Thời gian thăm hỏi có hạn, không chờ được Hàn Văn Tịch uống xong, Cổ Bắc Nguyệt liền thấp giọng nói, "Vương Phi nương nương, hạ quan đêm qua tự mình đi Tần Vương phủ, không gặp được Nghi thái phi, nhưng đã để Mộ Dung tiểu thư đi báo với Nghi thái phi. Ta nghĩ người rất nhanh sẽ được báo lãnh ra ngoài. Hạ quan sẽ an bài người thường xuyên qua đây thăm hỏi, kể từ đó....."

Nói tới đây, Cổ Bắc Nguyệt đem thanh âm ép tới càng thấp, "Kể từ đó, bọn họ cũng không dám động tư hình."

Hàn Văn Tịch nhìn Cổ Bắc Nguyệt, không đầu không đuôi liên liên hỏi câu, "Vì sao?"

Người nam nhân này, vì cái gì lại tận tâm tận lực như thế, chuyện này kỳ thật hân hoàn toàn có thể đặt mình ở ngoài, hân có biết hay không nếu hân lẫn lộn dính vào, hân sẽ bị hiềm nghi hợp mưu cùng tội phạm.

Cổ Bắc Nguyệt khó hiểu, "Cái gì vì sao?"

"Vì sao lại giúp ta như thế, ta cùng người lại không thân." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Ai ngờ, Cổ Bắc Nguyệt lại phì cười nghiêm túc, "Vương Phi nương nương, y giả cứu người, không ngừng với y thuật. Mạng của thiếu tướng quân đang được nắm giữ trong tay người....."

Cổ Bắc Nguyệt nói, ngữ khí ôn nhu không ít, tiếp tục nhàn nhạt nói, "Huống chi, Vương Phi nương nương đây cũng là một cái mạng người."

Hàn Văn Tịch trong lòng nao nao, trong lòng tán thưởng, có chút tự thấy mình kém cỏi không bằng.

Mộ Dung Uyển Như sẽ không đi thông báo với Nghi thái phi chứ? Hàn Văn Tịch không muốn làm Cổ Bắc Nguyệt mất đi sự tin tưởng, nên không giải thích nhiều, nàng nhàn nhạt hỏi, "Tình hình bên phủ tướng quân như thế nào rồi?"

"Tối hôm qua, Trường Bình công chúa thỉnh mấy cái thần y qua, đều không làm nên chuyện gì. Sáng nay Mục đại tướng quân lại đem hạ quan thỉnh đến, nhưng thiếu tướng quân vẫn là bộ dáng ấy, hạ quan đã khuyên qua Mục đại tướng quân, đáng tiếc....."

"Tình hình thiếu tướng quân như thế nào rồi?" Hàn Văn Tịch quan tâm nhất chính là chuyện này.

"Vẫn là bộ dáng như lúc trước, chỉ sợ..... Vạn nhất độc tính vĩnh viễn không hiện ra, Vương Phi nương nương người chẳng phải....."

Cổ Bắc Nguyệt chưa nói hết, nhưng Hàn Văn Tịch biết hân lo lắng cái gì, vạn nhất độc tính của Mục Thanh Võ vĩnh viễn không hiện ra tới, đến lúc đó ngay cả Long Phi Dạ cũng chưa chắc có thể rửa sạch tội danh cho nàng.

Trầm mặc một lát, Hàn Văn Tịch chất vấn hỏi, "Cổ thái y, ngay cả người cũng không tin ta, phải không?"

Không phải Cổ Bắc Nguyệt không tin nàng, mà là *không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất(*)*.

()不怕一万，只怕万一（Búpà yī wàn jù pà wàn yī): Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất: Nghĩa là không phải là lo không vượt qua được mà chỉ sợ là xui xẻo / Không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ. (Better be safe than sorry/Safety or certainty in the first place is better than regret for a venture going wrong/It's always wise to play safe/One cannot afford a single mishap. What if you run a risk?...)*

"Đã một ngày qua đi, trong vòng hạn ngày tới, độc tính của thiếu tướng quân nhất định sẽ hiện hiện ra, chỉ cần giải độc hân liền sẽ tỉnh! Người giúp ta trông hân, độc tính một khi hiện ra liền nói cho ta biết."

Hàn Văn Tịch ánh mắt sáng quắc lộ ra ánh sáng kiên định, nàng bắt lấy tay của Cổ Bắc Nguyệt, nghiêm túc nói, "Ta sẽ không lấy tính mạng của chính mình ra nói giỡn, hiện tại chỉ có người mới có thể giúp ta!"

Cổ Bắc Nguyệt vô tình cúi đầu nhìn lại, có chút ngoài ý muốn, nhưng khi nhìn thấy tia sáng trong ánh mắt của Hàn Văn Tịch, hân khẽ cười, bèn tay to ẩm áp đặt trên bàn tay nhỏ lạnh băng của Hàn Văn Tịch, cũng rất tích cực, "Được, ta nhất định sẽ tận lực."

Hàn Văn Tịch đại hi, nếu đổi thành người khác, nàng cũng không yên tâm được, lúc này nàng mới buông tay ra, cứ tự nhiên như vậy, không có ngại ngần gì.

"Nhớ kỹ, thường xuyên kiểm tra, một khi độc tính biểu hiện ra, liền lấy máu của hân đưa cho ta."

"Lấy máu?" Cổ Bắc Nguyệt không rõ ràng lắm.

Hàn Văn Tịch lấy ra một cây kim châm nói, "Đây, hãy cầm cây châm này, dùng nó để lấy máu, trên rốn gần chỗ vết dao kia."

"Lấy máu nghiệm độc?" Cổ Bắc Nguyệt đương nhiên hiểu, chỉ là trong phòng giam không có bất luận công cụ gì, cũng không có các dụng vật khác, Hàn Văn Tịch như thế nào có thể nghiệm ra tới?

Nhận thấy Cổ Bắc nguyệt đang chờ, Hàn Văn Tịch nhàn nhạt cười, "Cổ thái y, chỉ còn lại hai ngày, nếu như ta vô tội được phóng thích, sẽ nói cho người biết mọi thứ."

Không nghĩ rơi đến trong hoàn cảnh này, Hàn Văn Tịch vẫn còn cười được, Cổ Bắc Nguyệt trong lòng bội phục, hẳn cũng cười, đưa đầu ngón út ra.

Hàn Văn Tịch sững sốt, *gia hỏa này cũng chơi ngoan tay sao?*

"Ta thật sự rất hiểu kì." Cổ Bắc Nguyệt khẽ cười, cực kỳ đẹp.

Hàn Văn Tịch vươn đầu ngón út ra giữ chặt ngón của hắn, "Tốt, một lời đã định!"

Cổ Bắc Nguyệt nhìn Hàn Văn Tịch, chỉ cảm thấy nàng chính là một điều bí ẩn, nữ nhân này tuy rằng y thuật không có sự lợi hại như của Hàn lão gia, nhưng trên phương diện giải độc tựa hồ còn tốt hơn phụ thân nàng nhiều. Chuyện này, cũng không biết người Hàn gia có biết hay không? thời điểm sáng nay lui hẳn rồi đi, nghe hạ nhân nói Trường Bình công chúa cùng Mục đại tể thư đi Hàn gia thỉnh Hàn gia gia chủ rồi nủ.

Ngày đó, khi Cổ Bắc Nguyệt chạy về phủ Mục tướng quân, Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt đã mời được Hàn gia gia chủ tới, phụ thân của Hàn Văn Tịch, thân y *Hàn Tông An* (韩从安).

Lúc Cổ Bắc nguyệt vào nhà, Hàn Tông An đang bắt mạch cho Mục Thanh Võ, vừa thấy hắn tiến vào, Hàn Tông An liền đứng lên, chấp tay thi lễ, "Cổ thái y."

Tuy rằng ở trước mặt Hàn Tông An, Cổ Bắc Nguyệt là vẫn bối, nhưng vì thân phận của Cổ Bắc Nguyệt là thủ tịch ngự y, Hàn Tông An chỉ là một thường dân nên vẫn phải hành lễ.

Hàn Tông An y thuật tinh thông, ở *học viện y Vân Không Đại Lục* (云空大陆 - Cloud Realm Continent medical academy) học qua y được, sau đó trở thành quản lý học viện vào năm trước, vị trí thủ tịch ngự y vốn nên là của hắn. Đáng tiếc, nhiều năm qua hắn không thể trị hết quái bệnh của Thái tử. Cuối cùng, ngay cả Thái Y Viện đều vào không được, trở thành quản lý của học viện y không được hoàng tộc yêu thích nhất trong lịch sử.

Mà Cổ Bắc Nguyệt từ nhỏ cha mẹ đều mất, được gia gia nuôi dưỡng. Cổ gia gia lại là thủ tịch ngự y tiền nhiệm, đồng thời cũng là một trong những người quản lý học viện y Vân Không Đại Lục. Cổ Bắc Nguyệt từ nhỏ có thiên phú bẩm sinh, hơn nữa được gia gia dốc lòng dạy dỗ, cũng rất xứng đáng gánh chức thủ tịch ngự y.

"Hàn bá bá khách khí." Cổ Bắc Nguyệt chấp tay trả lễ, quần tử khiêm tốn, không siểm nịnh không kiêu ngạo, ôn tồn lễ độ.

Hàn Tông An cũng không khách khí, ngồi xuống, hỏi: "Người tới rất đúng lúc, cùng ta nói tình hình cụ thể đi."

"Trước hết không bằng Hàn bá bá nói cái nhìn của người, để tránh nghe ta nói xong, ảnh hưởng đến phán đoán của người." Nhìn Cổ Bắc Nguyệt như nhẹ nhàng khiêm tốn, nhưng lời nói luôn có hiệu quả *bốn lạng đẩy ngàn cân*(?).

(*) *四两拨千斤: Bốn lạng đẩy ngàn cân: có thể hiểu giống kiểu lấy nhu chế cương - Khi dùng nhu thì ta tận dụng lực của đối phương để làm cho đối phương mất sức hoặc làm cho đối phương mất sức nhiều trong khi mình mất sức ít mà dẫn đến thành công. (400 grams weighs more heavy than thousands kilograms - This means if some one use 100% of strength to push the wall or something heavy away but another person use only half amount of strength to push away)a small investment leading to immense profits.)*

Hắn vừa nói như thế, Hàn Tông An cũng không cần cưỡng cầu, vuốt râu nghiêm túc nói, "Ta có nghe tình huống đại khái từ Mục đại tướng quân, có điều trùng phải độc kia, ta nghĩ nên chờ thảo luận."

Cổ Bắc Nguyệt cũng không phát biểu ý kiến, nhàn nhạt hỏi, "Thảo luận như thế nào?"

Đáy mắt Hàn Tông An hiện lên một mặt hồ nghi, dò hỏi, "Nghe nói..... trùng độc này là do Văn Tịch chẩn ra?"

Thật ra trước khi Trường Tinh công chúa đi thỉnh hắn tới, thái hậu nương nương đã phái người tới chào hỏi qua hắn. Tuy rằng bọn họ không nói muốn hắn làm gì, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ hết thảy.

Mặc dù Hàn Văn Tịch đã bị bỏ tù, chỉ cần Mục Thanh Võ hôn mê một ngày, thì Hàn Văn Tịch một ngày không rửa sạch được niềm nghi, phải ở trong phòng giam thêm một ngày, đây chính là điều mà thái hậu muốn nhìn đến.

Hơn nữa, Mục Thanh Võ tay cầm binh quyền, lại thân thiết với Nhị hoàng tử, hoàn toàn đứng về phía Nhị hoàng tử bên kia, mà Nhị hoàng tử lại là đối thủ mạnh nhất của Thái tử.

Nếu Mục Thanh Võ hôn mê bất tỉnh, thậm chí bỏ mình, vui mừng nhất không ai khác chính là bè phái của Thái tử.

Mặc dù sự tình liên quan đến tính mạng của nữ nhi thân sinh, nhưng vì bảo vệ địa vị của Hàn gia, vì muốn lập công với thái hậu cùng Thái tử, Hàn Tông An không ngại thuận nước đẩy thuyền một phen giúp thái hậu nương nương vu oan Hàn Văn Tịch.

Hắn xem mạch thật lâu, nhưng vẫn không tìm ra được bệnh tình gì, cũng không tìm thấy dấu hiệu trùng độc, bất quá, nếu Hàn Văn Tịch đã trị liệu qua, mặc kệ Mục Thanh Võ vì sao lại chết, rốt cuộc nàng đều phải phụ trách!

"Vậy Hàn bá bá nghĩ như thế nào?" Cổ Bắc Nguyệt hỏi lại, không có thái độ gì.

Làm việc bên cạnh hoàng đế, trong triều đình trong hậu cung tất cả quan hệ lợi hại đều ở trong lòng hắn, hắn biết nếu hắn càng có liên quan đến Hàn Văn Tịch thì chính hắn cũng sẽ càng bất lợi.

Hàn Tông An chỉ là một con cáo già, cũng không nói những gì hắn nghĩ, chỉ có trách mắng, "Aiz, nha đầu này từ nhỏ không học vấn không có kỹ năng, năng hiểu cái gì nha! Nghe nói miệng vết thương kia là do nàng động dao giải độc?"

Hàn Tông An kiểm tra qua miệng vết thương, đã khép lại rất tốt, không phải người bình thường có thể xử lý được, nếu không phải Trường Bình công chúa nói trước, hẳn dù thế nào cũng không tin đây là từ tay của Hàn Văn Tịch xuất ra. *Nàng như thế nào mà làm được? Nàng là phế vật ngay cả được liệu đều không phân biệt được rõ ràng a!*

"Hàn bá bá nếu đã xem xét qua miệng vết thương, hẳn là biết bệnh tình của thiếu tướng quân cùng miệng vết thương kia không có liên quan với nhau chứ?" Cổ Bắc Nguyệt hỏi ngược lại.

Hàn Tông An vuốt râu chần chờ một lát, nhàn nhạt nói, "Này..... cũng chưa chắc được. Hiện tại không có cách gì xác định được bệnh."

Khoảnh khắc này, ánh mắt ôn hòa của Cổ Bắc Nguyệt hiện lên một mặt cảnh giới.

Vết dao kia trên người Mục Thanh Võ chính là điểm mấu chốt, đó là do Hàn Văn Tịch xử lý, nếu có thể chứng minh vết dao cùng với bệnh tình hiện tại không liên quan, Hàn Văn Tịch lập tức vô tội.

Nhưng bởi vì vết dao này mang đến rất nhiều phiền toái, cũng có thể sẽ là vết dao trí mạng, Hàn Văn Tịch chỉ có thể ở lại nhà giam.

Hàn Tông An không hổ là phụ thân thân sinh của Hàn Văn Tịch, ngay cả nhược điểm trí mạng của Hàn Văn Tịch cũng không bỏ qua.

"Nếu Hàn bá bá đã nói như thế, Tần Vương phi rốt cuộc có hay không có tội, phải đối....." Cổ Bắc Nguyệt giọng điệu âm áp nhẹ nhàng, nhưng lời này lại như một cây châm lấy máu muốn vạch trần sắc mặt thật sự của Hàn Tông An.

Cổ Bắc Nguyệt kiểm tra qua miệng vết thương của Mục Thanh Võ, rồi xem mạch, sau khi xác định Hàn Tông An không có động tay đông chân gì, mới nghiêm túc nói, "Mục tướng quân, có vẻ như y thuật của Hàn thân y không những không chữa được cho Thái tử, ngay cả thiếu tướng quân cũng không thể chữa trị được. May mắn, tình huống của thiếu tướng quân ta còn có nắm chắc, trong vòng hai ngày này, thiếu tướng quân sẽ hồi tỉnh, ta sẽ luôn luôn trông chừng ở đây!"

Mục đại tướng quân đang trầm mặc hồi lâu vừa nghe lời này, thỉnh linh ung nắm tay lên rồng to, "Đi ra ngoài! Các người hết thấy cứ đi ra ngoài cho ta, đều là phế vật!"

Đại tướng quân tính tình bạo phát đều đã có tiếng ở trong triều, từng có quan văn bị hắn đánh cho tàn phế!

Hàn Tông An sợ chết, vội vàng chạy ra ngoài. Tuy nhiên, Cổ Bắc Nguyệt lại đứng lên, trực diện với Mục đại tướng quân, hắn đưa ra một trang thư, giấy trắng mực đen, chính là giấy sinh tử!

"Mục đại tướng quân, ta lấy tính mạng của ta đảm bảo, thiếu tướng quân sẽ tỉnh lại trong vòng hai ngày này, ta có thể cứu hắn. Nếu như không như vậy, một mạng đổi một mạng!" Cổ Bắc Nguyệt hiền lành yếu đuối, nhưng những lời nói ra rất rõ ràng, không sợ sinh tử.

Mục đại tướng quân nắm tay cứng đờ ở giữa không trung, rất lâu sau đó, cuối cùng là rơi xuống, cắn răng nói, "Được, bản tướng quân lại cho người thêm một cơ hội!"

Lúc này, Hàn Tông An đã trở ra xa, hắn đang cân nhắc lời nói của Cổ Bắc Nguyệt là có ý tứ gì, hẳn ta hoài nghi cái gì sao? Có Cổ Bắc Nguyệt ở đây, phải xuống tay với Mục Thanh Võ sẽ rất khó khăn, vạn nhất Mục Thanh Võ thật sự tỉnh, mọi sự cũng coi như xong.

Hàn Tông An vừa cân nhắc, vừa ra khỏi biệt viện, lúc này, Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt trực diện đi tới.

Buổi sáng nhìn thấy Trường Bình công chúa còn êm đẹp, hiện tại vì sao phải mang khăn che mặt?

"Công chúa điện hạ, người đây là....." Hàn Tông An hồ nghi hỏi.

"Không có việc gì, người vì sao lại ra đây, Thanh Võ ca ca thế nào rồi?" Trường Bình công chúa vội vàng hỏi. Tối hôm qua nàng đi đến nhà giam, cũng không biết nhiệm phải đi vệ bản thù gì đó, sáng sớm trên chân và trên mặt đều vẫn luôn ngứa. Mới vừa rồi, còn nói lên những đốm hồng trên da, nhìn giống như bị chứng phát ban.

Mặt là nàng quý giá nhất, trộm tìm thái y lấy thuốc. Thái y nói là bị phát ban, một hai ngày sẽ biến mất, nàng mới yên tâm, uống thuốc xong liền vội vã chạy tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Cho người cơ hội chạy trốn

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

"Ai nha....." Hàn Tông An lắc đầu, "Thiếu tướng quân bệnh tình xác thật rất phức tạp, chỉ có thể chờ thêm mấy ngày, xem tình huống mới nói tiếp."

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa liền nói giận, "Hàn Tông An, có chuyện gì với người a! Người vì sao lại vô dụng như thế! Người không thể điều trị cho Thái tử ca ca, Thanh Võ ca ca người cũng cứu không nổi, vậy người tính là cái thần y gì? Người lang băm này, ta sẽ nói lại cho hoàng nãi nãi!"

Cái công chúa ngu xuẩn này một lòng muốn cứu Mục Thanh Võ, cũng một lòng muốn hại Hàn Văn Tịch, lại không biết chính mình là quân cờ trong tay thái hậu.

Hàn Tông An ngăn chặn lửa giận ở đáy lòng, kiên nhẫn khuyên nhủ, "Trường Bình công chúa bớt giận, ngay cả Cổ thái y cũng nhìn không ra bệnh, aiz..... Cũng không biết phải chờ Cổ thái y tới lúc nào? Vạn nhất thời gian càng kéo dài, vạn nhất....."

Lời này của Hàn Tông An trực tiếp đem mục tiêu chỉ hướng về phía Cổ Bắc Nguyệt, còn chưa nói xong về sau, Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt đều dâng lên sợ hãi.

Mục Lưu Nguyệt so với Trường Bình công chúa thông minh hơn nhiều, lập tức hiểu hết, vội vàng nói, "Công chúa, ngày đó Cổ thái y và Hàn Văn Tịch cùng thi nhau cứu, Hàn Văn Tịch có tội, Cổ thái y cũng có tội nha! Cha còn để hấn độc chiếm chăm sóc đại ca!"

"Đúng rồi! Cổ thái y cũng là đồng phạm!" Trường Bình công chúa bình tĩnh nhận ra, một khi kích động suốt nửa làm đau eo, phải biết rằng thương thế của nàng còn chưa có khỏi đâu.

Nàng xoa xoa eo, lúc này mới nói, "Ta đây liền đi Đại Lý Tự tố giác hấn!"

Hàn Tông An gật gật đầu, "Công chúa điện hạ, tại hạ trở về tìm và vị quản lý trong học viện Y cùng nhau bàn bạc, ngày mai bọn họ sẽ đến nhìn qua một cái?"

Người của học viện Y, cũng không phải là người thường.

Học viện Y Văn Không Đại Lục là nơi nhiều y giả hướng tới, hội tụ tinh anh y học của toàn bộ đại lục, đặc biệt là những vị quản lý hơn trăm tuổi đó, quả thực là giới quyền uy trong y học của Văn Không Đại Lục nhất!

Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt đều là đại hì, "Tốt tốt tốt! Chúng ta đây chờ tin tốt của người!"

"Ca ca nhất định được cứu rồi! Đến lúc đó sẽ làm cho cha đuổi Cổ thái y đi!"

"Thật tốt quá, Lưu Nguyệt, đi, chúng ta đi Đại Lý Tự làm đại sự!"

Trường Bình công chúa tâm tính rất tốt, khẳng định chắc chắn rằng Thanh Võ ca ca của nàng sẽ không có việc gì, Mục Lưu Nguyệt giống con trùng theo đuôi vội vàng đuổi kịp. Hai người cũng không nghĩ đến, quản lý học viện Y tuy là lợi hại, nhưng quy cũng không phải là thần tiên, ngày như bệnh của Thái tử đã hội chuẩn qua không quá vài lần, nhưng đến nay vẫn không hề có chuyển biến gì.

Nhìn bóng dáng các nàng đi xa, bên nội Hàn Tông An gọi lên một mặt lạnh lẽo, thiên hạ không có thuốc nào cứu được nhiều bệnh đi, bệnh của Thái tử hấn đã ăn qua một đời, hấn mới sẽ không lại dặt thêm cái này vào đâu.

Chỉ cần đuổi Cổ Bắc Nguyệt đi khỏi, tùy tiện tìm y thái y nào đó qua đây, muốn Mục Thanh Võ hôn mê bất tỉnh, muốn Mục Thanh Võ chết còn không phải dễ dàng sao?

Kể từ đó, cũng không cần hấn phải tự mình tiếp tay làm việc xấu.

Hàn Văn Tịch a Hàn Văn Tịch, người hại chết nương người, lại làm Hàn gia xấu hổ trước mặt thái hậu cùng Tần Vương phủ, lần này người cũng nên vì Hàn gia làm cái gì đó.

Làm sao Hàn Văn Tịch đang ở trong ngục biết được tình cảnh của mình có bao nhiêu hung hiểm?

Bởi vì Cổ Bắc nguyệt thường xuyên phái người tới thăm tù, Bắc Cung đại nhân đêm qua lại bị dọa, nên không dám lại dùng tra tấn đối với nàng.

Nhưng không nghĩ rằng, buổi chiều, lại có người tới ngoài ý muốn.

Lúc này, Hàn Văn Tịch đang nằm ở trên giường đất, đang bóp ngón tay tinh thời gian, tối nay hoặc là ngày mai, độc trong cơ thể Mục Thanh Võ nhất định sẽ hiển hiện ra. Chỉ cần Cổ Bắc Nguyệt có thể đứng lúc đem máu lấy được qua đây, nàng liền tỉnh trên tay không có được, cũng có thể lấy ra phương thuốc tạm thời bảo trụ tính mạng của Mục Thanh Võ.

Chờ a chờ a, Cổ Bắc Nguyệt khi nào mới có thể tới đây?

Lúc này, một *lao đầu* (*cai ngục*) đã đi tới, cũng không biết cùng ngục tốt gác ở cửa nói cái gì, mấy tên ngục tốt đều lui xuống.

Hàn Văn Tịch nhướng mày nhìn thoáng qua, không để ý tới, ai ngờ, lao đầu kia thế nhưng lại đi đến mở khóa cửa.

Dù nói thế nào thì Hàn Văn Tịch vẫn là một tội phạm quan trọng, một tên cai ngục nhỏ nhọ cư nhiên có thể vào đây?

Chỉ thấy lao đầu kia tầm 50 tuổi, bộ mặt hiền lành, hấn hoảng loạn mà nhìn nhìn xung quanh, xác định không có ai qua đây, mới vội vàng hướng Hàn Văn Tịch đi tới.

Hàn Văn Tịch khẽ phòng nhìn hấn một cái, không nói chuyện.

Bất ngờ, lao đầu vừa đi đến gần, đột nhiên "*Phiù phiù*" một tiếng quỷ xuống. "Tiểu ân nhân! Tiểu ân nhân! Lão hủ cuối cùng đã tìm thấy người a! Lão hủ còn tưởng rằng cả đời này cũng không tìm thấy người."

Ách.....

Hàn Văn Tịch hoàn toàn nhớ rõ kỷ ức của nguyên chủ lúc trước. Nguyên chủ ngay cái đại môn cũng không hề ra khỏi công mà chỉ quanh quẩn quanh sân của mình. Mỗi ngày bị khi dễ là phế tài xấu nữ, chưa làm qua việc *thương thiên hại lý* (*), cũng chưa từng qua làm chuyện tốt gì nha.

(*)*伤天害理 (shāng tiān hài lǐ) - thương thiên hại lý: (làm việc) tàn nhẫn; nhẫn tâm; không có tính người. (do things offensive to god and reason; do things that are against reason and nature; ruthless and devoid of human feelings)* -----

"Lão nhân gia, có sự tình gì người cứ nói đi." Hàn Văn Tịch xuống giường nâng người dậy, cái ngục kích động không chịu nổi bắt đầu nói, "Tiểu ân nhân, người nhất định không biết ta là ai, nhưng ta lại biết người là ai, người là nhi nữ của Thiên Tâm phu nhân đúng không, người đã gả cho Tần Vương, hiện tại chính là Tần Vương phi."

Thiên Tâm phu nhân.....

Tuy rằng Hàn Văn Tịch chỉ là kẻ thừa thân thế cùng kỷ ức của nguyên chủ, cũng không phải là bản thân nguyên chủ, nhưng đối với cái tên này ở tận sâu trong đáy lòng nàng trước sau có một mặt cảm giác ám áp không nói nên lời.

Thiên Tâm phu nhân, là mẫu thân nàng, một người y thuật cao siêu, một y giả nữ nhân nhân tâm chân chính, chỉ vì khi sinh hạ nàng, khó sinh mà chết.

"Tiểu ân nhân, mẫu thân người chính là ân nhân cứu mạng cả nhà chúng ta, *tháng chap(tháng 12 âm lịch)* năm *Ấy để tây giao (phía tây)* thôn Lạc Hà ôn dịch hoành hành, cả nhà ta đều nhiễm bệnh, là mẫu thân người y thuật tốt đã cứu cả nhà chúng ta, nếu không..... Nếu không chúng ta đang sống sờ sờ cũng bị thiêu chết rồi a!"

Lao đầu nói nói, lại quỷ xuống, nước nớc nói, "Sao người tốt đều đoán mệnh a, lão hủ còn chưa kịp tới báo ân, Thiên Tâm phu nhân đã đi rồi....."

Lao đầu tựa hồ là rất thương tâm, lệ rơi đầy mặt.

"Lão nhân gia, y giả té thế, đó là chức trách của mẫu thân ta, người không cần nhớ trong lòng, hảo hảo sống sót, đó là báo đáp tốt nhất đối với nương ta."

Hàn Văn Tịch khuyên, muốn đỡ lao đầu đứng dậy, ai ngờ lao đầu lại không dậy nổi, "Tiểu ân nhân, lão hủ hôm nay chính là tới báo ân, tiểu ân nhân, lão hủ không thể tro mắt nhìn người chết ở trong phòng giam a!"

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch kinh ngạc, "Chết ở chỗ này?"

Lao đầu khẩn trương quay đầu lại nhìn thoáng qua, xác định không có ai lại đây, lúc này mới kéo chặt tay Hàn Văn Tịch, thấp giọng nói, "Tiểu ân nhân, thời điểm người tiến vào ta đã sớm muốn tới thăm người, nhưng đến tới hôm qua mới tới phiên ta trực ban, ta trộm nghe được Bắc Cung đại nhân bọn họ nói chuyện, người phía trên muốn mệnh của người a!"

"Ta biết." Hàn Văn Tịch không dấu vết tránh thoát nắm tay của lao đầu, nhàn nhạt cười, nhiều người phía trên đều muốn mệnh năng đi.

Nhưng mà, lao đầu lại phi thường khản trương, "Tiểu ân nhân, là thái hậu nương nương muốn mệnh ngươi đây, bọn họ muốn giết Mục thiếu tướng quân, trị ngươi từ tội."

Thấy Hàn Văn Tịch ít nhiều không có phản ứng, lao đầu lại vội vàng nói, "Tiểu ân nhân, ngươi không biết Mục thiếu tướng quân là người của Nhị hoàng tử, thái hậu muốn nhân cơ hội thay Thái Tử điện hạ diệt trừ Mục thiếu tướng quân đâu!"

Nghe xong lời này, Hàn Văn Tịch liền kinh ngạc, nhưng mà, năng kinh ngạc cũng không phải ý đồ của thái hậu, mà là lao đầu này, một cai ngục nhỏ nhỏ biết đến không ít nha.

Lao đầu kích động khản trương, cố ý chạy đến cạnh cửa đi xem có người hay không, xác định không có ai mới lại chạy về, vội vàng nói, "Tiểu ân nhân, đêm nay hãy xem ta là thuộc hạ của ngươi. Người phía dưới ta đều đã chuẩn bị xong, ta biết một cái mật đạo, đến lúc đó ngươi chỉ cần đi theo ta là được. Ngươi đứng ngay góc ở chỗ này đợi, ta đã nghe bọn hắn nói, chỉ cần ngày mai khi thiếu tướng quân vừa chết, ngay lập tức đem ngươi giết, nói ngươi sợ tội tự sát."

"Ngươi..... Thà ta đi?" Hàn Văn Tịch không thể tưởng tượng hỏi.

"Đừng, chúng ta suốt đêm lên đi, tiểu ân nhân, xe ngựa tiếp ứng bên ngoài ta cũng chuẩn bị tốt, ngươi ngay lập tức có thể chạy rất xa, vĩnh viễn cũng đừng quay trở lại." Lao đầu nói lời thăm thía.

"Ta một chạy này, chẳng phải biến thành chạy ản, ta đời này làm thế nào để giải thích cho rõ ràng đây?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Xin lỗi, năng từ nhỏ là cô nhi, quen nhìn nhân tình ấm lạnh, thói đời nóng lạnh, muốn năng dễ dàng tin tưởng một người xa lạ, không có khả năng.

Hon nữa, nếu năng thật sự chạy, vậy tương đương thừa nhận chính mình khảm sai, điều này đối với một y giả chính là sỉ nhục lớn nhất. Nhìn viễn cảnh xa xa mà nói, năng cũng không tin thái hậu có thể dễ dàng giết chết Mục Thanh Vô.

Cai ngục này, đang nghĩ năng vẫn là Hàn Văn Tịch trước kia chưa hiểu việc đời, chưa từng trải qua chuyện này sao?

"Tiểu ân nhân, hiện tại không rảnh lo có tội hay không có tội, hiện tại bảo toàn mệnh mới là quan trọng a!" Lao đầu rất nôn nóng.

"Ta đi rồi, vậy ngươi làm sao bây giờ? Vấn đề là..... hại đến người khác, ta làm không được."

Hàn Văn Tịch cố tình cường điệu hai chữ "hại người", ánh mắt lao đầu có chút né tránh, lại nói lời thăm thía, "Tiểu ân nhân, lao hủ này mệnh nhỏ không đáng giá tiền, Thiên Tâm phu nhân cứu tánh mạng người một nhà Bào hủ, lao hủ lấy mệnh này báo đáp năng, cũng không quá a!"

Lao đầu lệ nóng rơi trào, kích động vạn phần, ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại thỉnh linh hỏi một câu, "Vi sao ta nên tin tưởng ngươi?"

Ách.....

Khoảnh khắc này, lao đầu thất thần, "Tiểu, tiểu ân nhân, ngươi này..... này, ta..... ta....."

Lao đầu chợt dạ ngập ngừng, sau một lúc lâu cũng không giải thích được, Hàn Văn Tịch bên môi nổi lên một mặt cười lạnh cũng lan tới trong lòng.

"Lão nhân gia, ngươi cũng đã lớn tuổi, lần lộn không dậy nổi, đi đi thôi."

Hàn Văn Tịch vừa nói, vừa hướng phía trên giường xuôi đi tới, một đôi con mắt sáng rực như lửa, lao đầu sợ hãi không dám lại nhìn đến ánh mắt của năng.

"Kia.....kia tiểu ân nhân ngươi..... ngươi bảo trọng."

Lao đầu miễn cưỡng ổn định lại, cuống quýt rời khỏi, Hàn Văn Tịch lặng im nhìn, trầm nghĩ, tối nay nếu năng thật sự chạy đi, thật sự đã bị Đại Lý Tự giết chết đi.

Rốt cuộc là ai, nghĩ ra chiêu gian trá tổn hại như vậy?

Lao đầu vừa ra khỏi cửa đã bị hai ngục tốt đưa tới một gian mật thất. Trong mật thất, Trường Bình công chúa, Mục Lưu Nguyệt cùng Bắc Cung Hà Trạch đang nói chuyện phiếm, vừa thấy lao lần đầu tới, Trường Bình công chúa vội vàng đứng dậy, "Như thế nào, năng đáp ứng rồi sao?"

Trường Bình công chúa tới cáo trạng Cổ Bắc Nguyệt, đồng thời cũng mang đến cho Bắc Cung Hà Trạch một cái diệu kế, dụ dỗ Hàn Văn Tịch vượt ngục.

Đem qua chính không được Hàn Văn Tịch, ngục lại đem chính mình bị gãy eo, còn nhiễm bệnh phát ban, Trường Bình công chúa hận không thể ngay lúc này có thể nhìn thấy Hàn Văn Tịch bị định tội!

Lao đầu vội vàng quý xuống, "Trường Bình công chúa, Tần Vương phi quá thông minh, tiểu nhân..... Tiểu nhân vô năng!"

Trường Bình công chúa cõ lòng đầy kỳ vọng lại bị thất bại, tức giận một chân liền đá qua, "Đồ vô dụng, còn chưa cút!"

Bắc Cung đại nhân hướng ánh mắt tới ngục tốt một cái, ngục tốt liền mang lao đầu đi.

Trường Bình công chúa捏o hai mắt lại, ánh mắt trở nên hung dữ đáng sợ, năng hướng Bắc Cung đại nhân làm động tác "Giết".

"Không thể!" Bắc Cung lập tức cự tuyệt, "Công chúa điện hạ, trăm triệu không thể. Nếu có thể, chúng ta đêm qua liền..... Mặc kệ như thế nào, năng không thể chết ở chỗ này được, Đại Lý Tự gánh không nổi cái trách nhiệm này a, huống chi..... Thái hậu nương nương bên kia cũng không có lên tiếng."

"Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì? Hoàng nãi nãi đã sớm trông mong năng ta chết đi!" Trường Bình công chúa chu lên miệng, lạnh lùng nói.

"Dù vậy, năng cũng không thể chết ở chỗ này nha, còn có Tần....."

Bắc cung đại nhân còn chưa có nói xong, Mục Lưu Nguyệt đột nhiên linh cơ vừa động, "Công chúa, Bắc Cung đại nhân, ta còn có một kế, các ngươi nhìn xem như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 31: Một là không làm, hai là không ngưng (*)

()—不做二不休: Một là không làm, hai là không ngưng: ý nói hoặc là không làm, nếu làm thì phải làm đến cùng. (don"t do number one, don"t stop number two/in for a penny, in for a pound: meaning to carry something through regardless of the consequences.)*

Cũng không biết Mục Lưu Nguyệt thấp giọng nói cái gì, chỉ thấy Trường Bình công chúa cùng Bắc Cung đại nhân đều lộ vẻ mặt vui mừng. Ngay sau đó Bắc Cung đại nhân liền giơ ngón tay cái lên, "Diệu kế! Mục đại tiểu thư quả nhiên là người thông minh!"

"Hào, Lưu Nguyệt, sau khi sự thành, sẽ có thưởng rất lớn!" Trường Bình công chúa trong mắt liên tục cười âm hiểm, lập tức phản phó Bắc Cung Hà Trạch đi chuẩn bị.

Hàn Văn Tịch, lần này không thể không giết được ngươi!

Hàn Văn Tịch nôn nóng mà chờ qua một buổi trưa, cũng không có tin tức gì của Mục Thanh Vô.

Lúc này, trời đã tối đen.

Lại một ngày trôi qua, ngày mai là kỳ hạn cuối cùng, năng dường như đang tự hỏi có thể Cổ Bắc Nguyệt đã lấy được máu và đang trên đường đến đây.

Chính là, thẳng đến thời gian com chiều, một tiểu độc đồng mới qua đây, đưa tới nước thuốc chống lạnh đặc chế, Hàn Văn Tịch vừa uống liền biết là do Cổ Bắc Nguyệt sắc, trong lòng năng cảm thấy ấm áp, gia hòa Cổ Bắc Nguyệt này thật là một người có tâm.

"Tình hình của Thiếu tướng quân bên kia ra sao?" Hàn Văn Tịch thấp giọng hỏi.

Tiểu độc đồng lắc lắc đầu, "Tần Vương phi, hôm nay cha ngươi đã tới, sau khi rời đi, Cổ thái y vẫn luôn trông bên cạnh thiếu tướng quân, nửa bước cũng chưa rời đi."

"Hàn Tông An? Hân nói cái gì sao?" Hàn Văn Tịch liền không trông mong gì đến người nọ, nằng có chút lo lắng, mọi người ở đó đều biết Hàn Tông An là con chó của thái hậu.

"Tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm, Vương Phi nương nương, nhanh nhanh uống khi canh còn nóng."

Tiểu được đồng cũng không ở lại lâu, Hàn Văn Tịch một bên ăn canh, hân một bên thấp giọng nói, "Hân thần y chẩn không ra bệnh, Mục đại tướng quân tính tình đại phát, cố thái y là ký giấy sinh tử, Mục đại tướng quân mới để hân lưu lại."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch đột nhiên ngăn ra, ngay sau đó cũng không biết vì sao nơi hộc mắt liền ế ẩm.

"Vương Phi nương nương, cố thái y để tiểu nhân chuyển lời với người, nói là để người thả lỏng tâm tình, đừng quá lo lắng, để chính người hãy bảo trọng chờ hân tới."

Hàn Văn Tịch trong đầu không tự giác hiện lên sự ám áp của Cố Bắc Nguyệt với cặp mắt trong veo kia, tâm tình đang nôn nóng bức bối thế nhưng mặc danh mà an tĩnh lại. *Cố Bắc nguyệt, tới nay, người sẽ đến sao?*

Một đêm này, Hàn Văn Tịch làm sao mà ngủ?

Đã là nửa đêm, nhưng mắt nàng vẫn mở to. Nàng tin tưởng chắc chắn phán đoán của mình sẽ không sai, chính là tới nay hoặc là ngày mai, thời gian một đêm một ngày, vận mệnh của nàng cùng Mục Thanh Vô đều sẽ bị đem ra xét xử.

Cố Bắc Nguyệt là hy vọng duy nhất của bọn họ, chỉ hy vọng Cố Bắc Nguyệt kia không không xảy ra sự cố gì.

Hàn Văn Tịch chờ a chờ a, rốt cuộc khi trời mờ lung sáng, bên ngoài nhà giam truyền đến động tĩnh, nghe ra được tiếng bước chân rất gấp rút.

Trong tâm tới, Hàn Văn Tịch không thể xác định là ai, mặc dù rất kích động, nhưng vẫn áp chế lại, yên lặng chờ đợi.

Rất nhanh, ánh sáng chiếu lại đây, chỉ thấy đúng là Cố Bắc Nguyệt đã tới!

Hàn Văn Tịch đại hi, lập tức ở trên giường sùi nhảy xuống, thấy có ngục tốt ở đây, nằng cũng không dám lớn tiếng.

Cố Bắc Nguyệt trộm gật đầu với đám ngục tốt để bọn họ rời đi, đây không phải là thời gian tới thăm tù, Cố Bắc Nguyệt nhất định đã tồn không ít bạc.

Ngục tốt vừa đi, Cố Bắc Nguyệt so với Hàn Văn Tịch còn gấp hơn, "Nhanh, đồ vật người muốn đây!"

"Độc tính bộc phát ra rồi?" Hàn Văn Tịch thấp giọng.

"Àn, thật bị người nói trúng rồi. Sốt cao không ngừng, mồ hôi phát tím, ta lấy máu xong liền lập tức qua đây, Mục đại tướng quân cuối cùng tin tưởng chúng ta, tự mình ở đó trông chừng."

Cố Bắc Nguyệt đem kim châm đưa cho Hàn Văn Tịch. Tuy rằng không hiểu nhiều về độc, nhưng khi bắt mạch cùng nhìn xem sắc mặt của Mục Thanh Vô, có thể thấy rõ độc kia là kịch độc. Ai cũng đều biết, đối mặt với kịch độc, chính là chạy đua cùng với thời gian, hân cần phải ngay lập tức cầm giải được trở về cứu người. Nếu không, vài và mấy ngày nay đều sẽ uống phí.

Hàn Văn Tịch không hỏi nhiều, xoay người đem kim châm để vào hệ thống giải độc kiểm nghiệm, mà kết quả, làm nằng sợ tới mức suýt nữa té ngã, "Là Vạn Xà Độc!"

"Vạn Xà Độc?" Cố Bắc Nguyệt nghe cũng chưa nghe nói qua.

"Chính là hỗn hợp mười loại Xà Độc độc nhất trên đời được tinh luyện mà thành, loại độc này độc tính ẩn nấp thật sự rất sâu, nhưng một khi bộc phát ra tới, *một canh giờ(2h)* nhất định sẽ không toàn mạng!"

Hàn Văn Tịch nói, không rảnh để giải thích nhiều như vậy, lập tức từ trong hệ thống giải độc lấy ra một số được đã chuẩn bị sẵn, "Đây, được này chỉ có thể tạm hoãn tốc độ bùng nổ của độc tính, người trước để cho hân uống thuốc, sau đó mới chế giải được tương ứng, nhất định trong hai canh giờ phải phối chế tốt giải được để hân dùng, nếu không....."

Hàn Văn Tịch cũng không rảnh lo nói tiếp "nếu không", vội vàng đem phương thuốc giải được đưa cho Cố Bắc Nguyệt để hân đi.

Thật ra, nếu nói nằng đang ở đó, liền có thể trực tiếp dùng châm bài độc. Nhưng nằng chính là ra không được, chỉ có thể dùng biện pháp uống thuốc để hóa độc. May mắn là để tìm mấy vị được kia đối với Cố Bắc Nguyệt mà nói là không có gì khó.

Phải biết rằng, từ Đại Lý Tự trở lại phủ Đại tướng quân cũng phải mất một ít thời gian, sắc thuốc cũng yêu cầu thời gian, thật đúng là cùng thời gian tranh đoạt mạng người nha.

Tranh thắng, vận sự đại cát.

Tranh thua, chính là hai mạng người!

Cố Bắc Nguyệt vốn đã rất sốt ruột, nghe Hàn Văn Tịch vừa nói như thế, cầm lấy đồ vật xong cũng không rảnh chào tạm biệt liền chạy đi.

Nhưng!

Cố Bắc Nguyệt vừa mới chạy được vài bước, Bắc Cung đại nhân liền tự mình mang theo mấy tên ngục tốt xông tới, "Cố thái y, nửa đêm, người nguyên lai là ở chỗ này nha, khó trách bản quan đến quý phủ tìm không thấy người."

Cố Bắc Nguyệt lòng nóng như lửa đốt, mặt ngoài lại bình tĩnh như cũ, "Không biết Bắc Cung đại nhân tìm tại hạ, có việc gì sao?"

Ai ngờ, Bắc Cung đại nhân vung tay lên, mấy tên ngục tốt liền tiến lên bắt lấy Cố Bắc Nguyệt.

"Bắc Cung Hà Trạch, người có ý tứ gì?" Cố Bắc Nguyệt lạnh lùng chất vấn.

"Người ngộ hại Mục Thanh Vô vì khám sai, bản quan hoài nghi người cùng Hàn Văn Tịch cấu kết, hiện tại đem người áp giải chờ hội thẩm." Bắc Cung đại nhân lớn tiếng nói.

Lúc này, Hàn Văn Tịch cũng đã nghe ra được, tức giận đến đá tường, bang nhân này không phải là cố ý chứ?!

"Bắc Cung đại nhân, ai cho người cái quyền lực này, thái y ngư dụng của Hoàng Thượng người cũng dám tổng giám?" Cố Bắc Nguyệt thản nhiên không gợn sóng, nhưng ánh mắt nghiêm nghị.

Bắc Cung Hà Trạch giờ cao doi tay hướng lên trời chấp tay thi lễ, "Thái hậu nương nương!"

"Chứng cứ đâu? Bắc Cung Hà Trạch, Mục đại tướng quân đã tin tưởng ta, hiện tại ta phải trở về giúp thiếu tướng quân giải độc, người dám giam ta lại, hậu quả tự chịu!" Rốt cuộc, Cố Bắc Nguyệt luôn ôn hoà nhất đã nổi giận, phải biết rằng, bấy giờ mạng của Mục Thanh Vô cùng Hàn Văn Tịch đều nắm giữ ở trong tay hân a!

"Ha ha, không cần nói vậy, Hân thần y đã đi thỉnh ban quân sự của học viện Y tới khám, người nên chết tâm này đi!" Bắc Cung đại nhân hừ lạnh.

"Buông ta ra! Các người sẽ hại chết thiếu tướng quân!"

"Ta muốn gặp Hoàng Thượng!"

"Bắc Cung Hà Trạch, Hoàng Thượng gần đây long thể bất an, ta cần phải tùy thời chờ lệnh, người suy nghĩ cho kỹ!"

.....

Cố Bắc Nguyệt không ngừng gầy gù, đáng tiếc hân là một đại phu, tay trái gài không chặt lắm sao có thể chống lại đám ngục tốt bu hân kia, rất nhanh, thanh âm của hân liền biến mất ở hành lang dài âm trầm.

Trường Bình công chúa đã sớm thúc giục Bắc Cung đại nhân bắt người, nói nếu phụ hoàng trách tội xuống nằng một người sẽ gánh chịu hết. Bắc Cung đại nhân cũng cố kỵ thân phận của Cố Bắc Nguyệt, chậm chạp không dám động thủ, nhưng hân mới điều tra rõ Hoàng Thượng đã nhiều ngày nay thân thể đều rất tốt, cũng chuẩn cho Cố Bắc Nguyệt được nghỉ phép, cho nên lúc này mới suýt đem vô thanh vô tức bắt người đem đi.

"Người tới, đi bẩm công chúa, nói sự tình đều đã làm xong thỏa đáng, không kinh động tới bất luận kẻ nào." Bắc Cung đại nhân vừa nói vừa ngáp dài, đầy mắt xẹt qua một mặt ánh sao, phất tay y bảo mọi người đều lui ra.

Rất nhanh, người đều đi hết rồi, ánh lửa cũng đều thối lui.

Hàn Văn Tịch rốt cuộc nhịn không được, hung hăng một chân đạp vào song sắt, không thể dùng ngôn ngữ nào để biểu đạt phần nộ cùng nôn nóng của nằng. Nằng không ngừng hít sâu, bước qua bước lại.

Chi còn lại *một canh giờ(2h)*, chỉ hai tiếng mà thôi, phải làm sao bây giờ?!

Khi Mục đại tướng quân thấy Cố Bắc Nguyệt không trở về, hân có phát hiện ra điều gì khác thường không? Hân có tới tìm người hay không? Nhưng khi nào thì hân sẽ đến? Chờ Mục tướng quân phái người tới lấy được mang về, còn kịp sao?

Không có Cố Bắc Nguyệt, mấy vị được trên phương thuốc kia có thể tìm được trong thời gian ngắn sao?

Vạn nhất, Mục đại tướng quân cho rằng Cố Bắc Nguyệt lừa hân, vậy phải làm sao bây giờ?

Bình tĩnh là tu dưỡng cơ bản nhất của một y giả, thậm chí thời điểm đối mặt với tử vong, y giả đều phải bình tĩnh, nhưng giờ này khắc này Hàn Văn Tịch lại cực kỳ cáu tiết!

Nàng chờ không nổi, đánh cuộc không nổi.

Thời gian trôi đi từng chút một, đôi tay của Hàn Văn Tịch nắm trên song sắt, tim đập càng lúc càng nhanh, có thể hình dung được nàng như con thú bị nhốt trong lồng.

Ai ngờ, liền ngay lúc này, một đạo hắc ảnh đột nhiên thoáng hiện, dừng lại trước mặt nàng.

Hàn Văn Tịch đầu tiên là sững sờ, thấy người tới là hắc y nhân che mặt, trong tay cầm đại đao, vội vàng liền lui về phía sau, "Người là ai?"

"Hàn Văn Tịch, có người trả tiền mua người ra ngoài, đứng nói nhảm nữa mau theo ta đi." Hắc y nhân nói, một đao chém xuống, chém rơi đại khóa, vọt vào.

Thích khách? Cướp ngục?

Kẻ thù của nàng đều hận không thể để nàng vĩnh viễn đứng ra khỏi thiên lao, làm sao có khả năng tiêu tiền nhờ người cướp ngục?

Hỏi tương lại vô kịch của lao đầu lú sáng, Hàn Văn Tịch ít nhiều cũng đoán được có chút khác thường, nói vậy nàng là bị trộm đi ra ngoài, hôm sau sẽ thêm một cái tội danh trốn ngục.

Đang muốn trốn, hắc y nhân đã nắm được bả vai của nàng, Hàn Văn Tịch vốn định giãy giụa kêu người, nhưng đột nhiên nghĩ lại liền bất động.

Cơ hội a!

Cơ hội rời khỏi thiên lao đi cứu người, không phải sao?

"Đại hiệp người đừng giết ta, cầu xin người, người đừng giết ta! Ta nguyện ý đi theo người." Hàn Văn Tịch ra vẻ sợ hãi.

"Chỉ cần người ngoan ngoãn đi theo ta, ta cam đoan sẽ không giết người." Hắc y thích khách ước gì Hàn Văn Tịch ngoan ngoãn.

Hàn Văn Tịch liên tục gật đầu, vì thế, hắc y thích khách mang theo nàng rời khỏi nhà giam, hướng phía đại môn đi.

Dọc theo đường đi, Hàn Văn Tịch thấy được không ít ngục tốt ngã trên mặt đất, còn có mấy tên lao ngục đứng đầu, tựa hồ hắc y thích khách thật sự là một đường giết tới.

Lúc ra đến đại môn gặp mấy tên ngục tốt, hắc y thích khách võ công cao cường, anh dũng vô cùng, một đao chỉ mạng, mang theo Hàn Văn Tịch trốn ra đại môn Đại Lý Tự.

Mắt của đại phu rất tinh, bất luận một chi tiết gì cũng đều nhìn ra được. Lúc trước Hàn Văn Tịch còn hoài nghi, một đường này nhìn qua, hoàn toàn khẳng định hắc y thích khách chính là người của Bắc Cung Hà Trạch, cố ý dẫn nàng chạy ra ngoài, muốn vu oan tội danh chạy tội cho nàng!

Hắc y thích khách ra khỏi đại môn cũng không dừng lại, mang theo Hàn Văn Tịch một đường chạy đi, ở một cái hẻm nhỏ rời xa Đại Lý Tự thì dừng lại.

"Người muốn mang ta đi đâu?" Hàn Văn Tịch sợ hãi hỏi.

Hắc y thích khách cười lạnh, "Tần Vương phi, người thuê ta muốn giết người, nhưng người cần thiết phải chết ở bên ngoài nhà lao, ha ha, xin lỗi."

Hắn đang nói, thanh linh giờ đại đao lên hướng cổ Hàn Văn Tịch chém tới, Hàn Văn Tịch vội vàng né tránh.

Hắc y thích khách khinh thường mà cười, "Trời rất nhanh sẽ sáng, Tần Vương phi, tiểu nhân sẽ đưa người lên đường!"

Nhưng mà, ngay lúc hắc y giả đại đao, ai ngờ tay hắc y đột nhiên co giật, nháy mắt không còn lực, đại đao "*dang*" một tiếng rơi xuống đất, cùng lúc đó, một tay kia của hắn, còn có hai chân hắn gân cốt tất cả đều đột nhiên co thắt, ngay sau đó không có một chút sức lực, cả người nằm liệt xuống ngay tại chỗ.

"Người..... Người....." Hắc y thích khách không còn sức lực nằm liệt trên mặt đất, khiếp sợ đến nỗi nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tranh cứu, chạy đua với thời gian

Hàn Văn Tịch nguyên bản còn đang khiếp đảm lập tức biến mất không còn thấy tâm hơi, thay thế chính là phần nộ không nói nên lời. Nàng hung tợn một chân dẫm lên trên mặt hắc y thích khách, "Người cái gì người? Người đi tìm chết đi! Trờ về nói cho Bắc Cung Hà Trạch, một mảnh này bốn Vương phi sẽ ghi nhớ kỹ!"

Nàng là một y giả, hơn nữa là độc y, nhưng đó chỉ là nói cho dễ nghe một chút mà thôi. Thành thật mà nói chính là một độc sư, nàng hiểu giải độc, hạ độc nàng càng là lĩnh nghề hơn.

Hắc y thích khách từ trong phòng giam lôi kéo tay nàng chạy đến nơi đây, dọc theo đường đi một chút để phòng đều không có, nàng nếu còn không nhân cơ hội hạ độc thì nàng đã không gọi là "độc sư".

Hàn Văn Tịch biết chính mình vừa ra khỏi thiên lao Đại Lý Tự mặc kệ chết hay không chết, chắc chắn sẽ bị gán vào tội danh chạy tội không tha, nhưng thời gian cấp bách, nàng cũng phải liều bằng bất cứ giá nào, nếu bọn họ muốn nàng trốn, vậy nàng đem gian lận đem tội danh này thành sự thật đi!

Lấn lộn hơn một giờ, nàng chỉ còn lại thời gian không đến một giờ. Rời khỏi ngõ nhỏ, Hàn Văn Tịch liều mạng mà chạy về hướng phủ Mục đại tướng quân, thân mình mảnh khảnh trong mệnh mòng sương mù sáng sớm bay nhanh, giống như là một chú nai con.

"Chú tử, kia..... kia giống như là Vương Phi nương nương." Sở Tây Phong sợ hãi mà nói.

Hắn cùng Tần Vương ra ngoài tìm được vừa mới trở về thành, liền trực diện nhìn thấy Tần Vương phi đang chạy như điên, may mắn bọn họ trốn nhanh, nếu không thật sự sẽ bị đâm bay.

Lúc này, chú tử hai người đều tránh ở trên nóc nhà ven đường, Long Phi Dạ một bộ thường phục cẩm bạch, tuần dật phi phạm, thanh lãnh tôn quý, tuần mi của hắn nhăn lại, chưa nói hai lời liền đuổi theo sau.

Sáng sớm tình mơ, nữ nhân này chạy nhanh như vậy để làm gì? Chạy trốn sao?

Hàn Văn Tịch liều mạng mà chạy a chạy a, đây là đi cứu mạng, so với chạy trốn còn muốn chạy nhanh hơn.

Đáng chết, sao từ Đại Lý Tự đến phủ Đại tướng quân lại xa như vậy?

Hàn Văn Tịch cũng không biết chính mình chạy trốn có bao nhiêu khùng bố, khi đến cửa phủ Đại tướng quân cơ hồ không thở nổi, nàng kéo nắm tay cửa lên điên cuồng gõ, thờ hồn hèn kêu không ra lời.

Rất nhanh, thủ vệ của liền tới mở cửa, vừa thấy là nàng thì khiếp sợ, "Tần Vương phi..... vì sao lại là người? Có thái y đâu?"

"Mau..... Ta....."

Hàn Văn Tịch còn thờ hồn hèn, nói không nên lời vì thế đơn giản không nói, vừa đẩy cửa ra vừa vội hướng vào phía trong đi. Ai ngờ, lúc này phía sau truyền đến một trận quát chói tai, "Hàn Văn Tịch, người vì sao lại ở chỗ này? Đứng lại cho ta!"

Thanh âm này, chẳng phải của Trường Bình công chúa thì là ai?

Hàn Văn Tịch bước chân hơi khựng lại, nhưng cũng không thêm quay đầu lại, ngay tức liền hướng phía trong chạy vào, Trường Bình công chúa nóng nảy, "Người tới, bắt lại cho ta, Hàn Văn Tịch vượt ngục!"

Mấy tên tùy tùng vội vàng chạy nhanh vào đuổi theo, Trường Bình công chúa cũng vén váy dài lên chạy tới. Nàng vừa mới nhận được tin từ Bắc Cung Hà Trạch, Cổ Bắc Nguyệt bị giam, nàng ngay lập tức đi tìm Hàn thần y. Hàn thần y nói còn phải đợi tin tức từ ban quân lý học viện Y, trước tiên cứ một vị thái y lại đây.

Hàn Văn Tịch lại thêm một lần liều mạng, hướng phòng ngủ của Mục Thanh Vô điên cuồng mà chạy, mấy tên người hầu cùng Trường Bình công chúa cũng liều mạng mà đuổi theo phía sau, rất nhanh, phủ Đại tướng quân an tĩnh *gà bay chó sủa(*)*, âm ỉ hết cả lên.....

(*)鸡飞狗跳: Kê phi cẩu khiêu: gà bay chó sủa: đại ý gây hỗn loạn.

Hàn Văn Tịch tin chắc rằng đây tuyệt đối là lần chạy trốn nhanh nhất trong bao nhiêu năm qua. Chạy đến trước cửa phòng Mục Thanh Võ suýt nữa thì không dừng lại được mà đâm sầm vào cánh cửa.

May mắn, nằng một tay ấn đến trên cửa, ngừng lại.

"Phanh phanh phanh! Phanh phanh phanh!" Nằng thở hồn hển điên cuồng gõ.

Mục đại tướng quân đang tự mình trông chừng vội vàng tới mở cửa, vừa thấy Hàn Văn Tịch liền khiếp sợ, "Ngươi..... Hàn Văn Tịch sao lại là ngươi? Cổ Bắc Nguyệt đâu? Hẳn không phải đi....."

Cổ Bắc Nguyệt không trở về, hẳn sớm phải người đi tìm, người đi tìm không trở về nên dù chính hẳn vội vã cũng không dám rời khỏi Mục Thanh Võ nửa bước, nay nhìn thấy Hàn Văn Tịch, thực sự có điểm ngốc.

Hàn Văn Tịch thật sự không có sức để nói ra lời, khoa tay múa chân chỉ vào bên trong, ý bảo Mục đại tướng quân để nằng đi vào.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng kêu của Trường Bình công chúa, "Hàn Văn Tịch..... Hàn Văn Tịch ngươi đứng lại để cho ta..... Không được để nằng đi vào! Mục tướng quân, nằng là đào phạm! Ngăn nằng lại!"

Đấy lại là chuyện gì nữa?

Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, giải độc là quan trọng nhất.

Khi Mục đại tướng quân nhìn thấy Cổ Bắc Nguyệt từ miệng vết thương của Mục Thanh Võ lấy ra máu độc có màu đen, lại nhìn thấy mũi của Mục Thanh Võ biến thành màu đen. Cho dù hẳn đối với y thuật độc thuật là dốt đặc cán mai, cũng biết Thanh Võ là độc phát rồi! Cho dù lúc trước hẳn không tin Hàn Văn Tịch thế nào chẳng nữa, bấy giờ lại hoàn toàn tin nằng.

Khi Hàn Văn Tịch nói bị trúng độc, đúng là liền trúng độc. Khi Hàn Văn Tịch nói mấy ngày nay độc tính sẽ biểu hiện ra, thật đúng là liền ứng nghiệm.

Độc lúc trước trong cơ thể Thanh Võ không phải cũng là Hàn Văn Tịch dùng châm pháp trích ra sao?

Mục đại tướng quân càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, Hàn Văn Tịch chẩn bệnh ra tới, Hàn Tông An lại nhìn không ra, còn nói sẽ mời cái gì ban trị sự học viện Y tới khám, đến nay lại còn chưa có tới.

Giải độc, là chuyện khẩn cấp cỡ nào a!

Ai có thể giải độc, Mục đại tướng quân liền nhận người đó là tổ tông!

Nghĩ đến đây, Mục đại tướng quân lại nghĩ tới Cổ Bắc Nguyệt trước khi đi đã nhắc nhở. Thái hậu tự thân ra lệnh bắt là quyết tâm muốn giam Hàn Văn Tịch, vô luận như thế nào, thái hậu đều sẽ sai người làm ra chứng cứ để chống lại nằng!

Mà chứng cứ, chính là Mục Thanh Võ a!

Trong triều kết đắng tranh giành lợi hại như vậy, Mục đại tướng quân không phải là đồ ngốc, đương nhiên biết được một đáng của Thái tử mơ ước binh quyền trên tay Thanh Võ đã lâu.

Mất thấy người của Trường Bình công chúa đuổi theo lại đây, Mục tướng quân nhanh chóng quyết định một thân đem Hàn Văn Tịch đẩy đi vào, chính mình ra tới cửa, tiện tay đóng cửa lại, thậm chí còn khoá cửa lại!

Ngay khi cửa vừa khóa lại, Trường Bình công chúa cùng người hầu liền đến, thấy bộ dạng Mục đại tướng quân trờng mắt, giống như một hung thần đứng trước cửa lớn, làm mấy tên người hầu xua nay *chó cạy thể chủ(*)* khiếp đảm, người đẩy ta ta đẩy người cũng không dám tiến lên.

(*)狗仗人势: Chó cạy thể chủ: ý vào cái thể có lợi của mình mà bắt nạt kẻ khác.

Trường Bình công chúa tức giận vì không thể chạy tiếp, hồng hộc thở mà đi tới, liền tiếp hít sâu lấy lại hơi, mệnh lệnh nói, "Mục tướng quân, lập tức mở cửa cho bản công chúa!"

"Trường Bình công chúa, đây là phòng ngủ của khuyến tử, ngươi sáng sớm muốn làm cái gì?" Mục tướng quân không vui hỏi.

Trường Bình công chúa sùng sốt, chấn kinh rồi, *Mục đại tướng quân đã xảy ra chuyện gì? Hẳn không phải cũng rất hận Hàn Văn Tịch sao? Là Hàn Văn Tịch hại Thanh Võ ca ca thành ra như vậy a!*

"Mục đại tướng quân, ngươi điên rồi sao? Để hung thủ Hàn Văn Tịch kia đi vào! Ngươi là có ý tứ gì a?" Trường Bình công chúa nổi giận.

"Cổ thái y đang trị liệu, ngươi đừng làm phiền!" Mục đại tướng quân thực sự không khách khí.

Trường Bình công chúa trợn tròn con mắt, ngay sau đó rống to, "Mục đại tướng quân ngươi bị ma quỷ ám ảnh! Ngươi còn già rồi, chính mắt ta đều thấy ngươi để Hàn Văn Tịch đi vào, bản công chúa nói cho ngươi biết, Hàn Văn Tịch là đào phạm, ngươi muốn chữa chấp tội phạm sao?"

"Công chúa, ngươi nhìn lầm rồi. Tần Vương phi đang bị nhốt tại thiên lao, làm sao có khả năng ở Mục phủ ta chứ?" Mục tướng quân nói dối cũng rất đúng tình hợp lý.

Vì nhĩ tử, trợn mắt nói nói dối hẳn cũng phải liều bằng bất cứ giá nào, chỉ cần nhĩ tử có thể tỉnh, cái gì hẳn cũng làm.

"Ngươi!" Trường Bình công chúa chán nản, "Ta rõ ràng thấy được, ngươi nói dối!"

"Đừng, Mục tướng quân ngươi là quan to nhất phẩm, không thể trợn mắt nói dối a!" Người hầu vội vàng phụ họa.

Mục đại tướng quân phẫn nộ trừng qua, "Ngươi cũng biết bản tướng quân là quan to nhất phẩm, ngươi có tư cách gì cùng bản tướng quân nói chuyện? Còn không lui xuống!"

Người hầu hồi đầu hồi mặt, chỉ có thể hậm hực lui về sau lưng Trường Bình công chúa.

Trường Bình công chúa chu miệng, "Hử, ta mặc kệ, chính ta đã thấy nằng, ta muốn đi vào!"

Nằng nói, tiến lên thật muốn xông vào, Mục tướng quân đơn giản dính chặt ở trên cửa lớn, giang hai tay ra, "Thanh Võ bệnh nặng yêu cầu phải nghỉ ngơi, lão phu xem hôm nay ai dám xông vào? Không có mệnh lệnh của Hoàng Thượng, lão phu cho dù chết ở chỗ này, cũng sẽ không mở cửa!"

Trong phòng, Hàn Văn Tịch đang chạy đua với thời gian một lần nữa rà quét, xác định vị trí sâu cạn của độc tính, nghe được lời này của Mục đại tướng quân, hơi nhẹ nhàng thờ ra, lão đồng tây này cuối cùng cũng không phải là lão hồ đồ.

Nằng chỉ có thời gian ba mươi phút, biện pháp sắc thuốc uống thuốc lại tìm kiếm được để phối chế giải được đã không còn kịp. Nếu nằng đã tới, tự nhiên là phải dùng châm thuật bài độc. Hệ thống giải độc rà quét tới tới lui lui, vị trí độc tố rất nhanh đã được định vị.

Ngoài cửa, Trường Bình công chúa chính là tùm tay của Mục đại tướng quân, dùng sức mà kéo, bắt đắc dĩ, kéo như thế nào cũng đều không nhúc nhích.

"Mục tướng quân, ngươi sẽ hại chết Thanh Võ ca ca!"

"Cho dù thế nào, ngươi cũng không thể để Hàn Văn Tịch một mình một người ở bên trong. Ta đã mang theo thái y tới, ngươi tốt xấu gì cũng để thái y đi vào nhìn một cái!"

"Hàn Văn Tịch nằng đã xử lý hai lần, hai lần cũng không có hiệu quả gì, nằng nói sẽ tỉnh lại nhưng đến bây giờ người cũng còn chưa tỉnh! Nằng thật sự không thể tin a! Mục tướng quân, ta cầu ngươi, ngươi để thái y vào đi thôi!"

.....

"Thái y? Là thái hậu nương nương phái tới ư?" Mục đại tướng quân ở trong lòng cười lạnh, thân hình như núi, lì lì bất động.

Trường Bình công chúa cũng bất động, không thể khuyến nhủ được, chỉ biết lo lắng suông. Ai ngờ, lúc này Mục Lưu Nguyệt lại mang một đoàn người chạy tới, đoàn người này không phải ai khác, chính là bọn Bắc Cung Hà Trạch.

Nằng đưa ra một diệu kế cho Bắc Cung đại nhân, an bài một tên thích khách cướp ngục sau đó giết Hàn Văn Tịch, rồi mới suất binh đuổi bắt. Sau khi nhìn thấy thi thể của Hàn Văn Tịch, thì vu oan cho nằng là chạy tội, rồi bắt hạnh lâm nạn. Nhưng ai biết Hàn Văn Tịch một nữ tử nhu nhược cư nhiên có thể chạy trốn từ lưỡi đao hạ xuống của hắc y thích khách.

Nếu không phải Mục Lưu Nguyệt báo tin, Bắc Cung đại nhân thật không biết bắt đầu từ đâu để đi tìm người.

Vừa thấy Bắc Cung Hà Trạch mang theo một đám quan binh lại đây, Trường Bình công chúa đại hãi, vội vàng nói, "Bắc Cung đại nhân, Hàn Văn Tịch đang ở trong phòng! Nhanh chạy qua đem nằng bắt lại!"

Mục đại tướng quân vừa thấy Bắc Cung Hà Trạch, thăm nghĩ không tốt, hận không thể lập tức đem Mục Lưu Nguyệt treo lên đánh!

Loạn thế, là tham gia quân ngũ thiên hạ; thái bình bình thế, đó chính là làm quan thiên hạ, bình không thể cùng quan đầu, nếu không sẽ bị mang trên người tội danh mưu phản!

Mà trong phòng, Hàn Văn Tịch đã tìm được vị trí cụ thể của Vạn Xà Độc. Độc tính hội tụ ở trên ngực Mục Thanh Võ, từ trong chỗ sâu một chút bộc phát ra tới. Vị trí này, khoảng cách rất gần tim, cần phải động châm ngay lập tức, không thể trì hoãn.

Hàn Văn Tịch cảm thấy thật may mắn vì mình tới còn tính sớm.

Nàng nỗ lực bỏ qua tiếng vang ngoài cửa, bình tĩnh lại, tập trung tinh thần, lấy ra kim châm lớn nhỏ, nhất nhất bày biện ở một bên, ngay sau đó động thủ cởi bỏ xiêm y của Mục Thanh Võ, sau đó tìm kiếm huyết vị chuẩn xác.

"Mục đại tướng quân, tại hạ đang thi hành nhiệm vụ, đuổi bắt đào phạm, còn thỉnh ngài tạo điều kiện." Bắc Cung Hà Trạch vẫn rất khách khí.

"Đào phạm không có ở chỗ này, mời Bắc Cung đại nhân rời đi." Mục đại tướng quân một chút mũi cũng không cho, chắn trước cửa không rời.

"Trường Bình công chúa rõ ràng nhìn thấy đào phạm đi vào, chẳng lẽ Mục đại tướng quân cảm thấy Trường Bình công chúa nói dối?" Bắc Cung Hà Trạch lại hỏi.

Mục đại tướng quân không trả lời, quay đầu nhìn về hướng khác.

"Mục đại tướng quân nếu không phối hợp, vậy đừng trách hạ quan vô lễ!" Bắc Cung Hà Trạch trước lễ sau binh, thanh âm lạnh lùng, hạ lệnh nói, "Người tới, đem Mục đại tướng quân dời qua một bên, vào nhà lục soát!"

Trong lúc nhất thời, chúng quan binh vây quanh đi lên, muốn bắt Mục đại tướng quân, Bắc Cung Hà Trạch cùng Trường Bình công chúa không giống nhau. Bắc Cung Hà Trạch có quyền lực để bắt đào phạm, vận dụng quan binh *nói danh xuất sư*.

"Các người dám!" Mục đại tướng quân rống giận, sợ tới mức mọi người cũng không dám lên xông, *hắn là Đại tướng quân a, thủ hạ nắm giữ mấy chục vạn binh lính đây!*

"Phụng mệnh thái hậu tróc nã đào phạm, các người còn thất thần làm gì?" Bắc Cung Hà Trạch cũng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cứu tinh, ngoan ngoãn chờ đợi

Trong phòng, Hàn Văn Tịch chính là vừa đâm xuống cây ngân châm thứ nhất. Nàng mặc dù thực không muốn, nhưng lại vẫn nghe hết thanh âm tranh chấp ở bên ngoài. Khi tới thời điểm mấu chốt, vạn nhất những người kia xông vào, sự tình sẽ càng thêm phiền toái, bảo đảm sẽ nói nàng lần thứ hai mưu sát!

Dù vậy, châm pháp bài độc của nàng không khẩn cấp được, cần thiết từng bước từng bước thi châm trên huyết đạo theo thứ tự, *Mục đại tướng quân, người ngàn vạn ngàn vạn chống đỡ a!*

Cũng chưa từng chú ý tới chính mình mở hơi lạnh đang chảy xuống, Hàn Văn Tịch cắn chặt răng, tập trung hết tinh thần, đâm vào cây ngân châm thứ hai.

Có câu nói kia của Bắc Cung Hà Trạch, bọn quan binh sôi nổi tiến lên. Mục đại tướng cau mày, không thể nhìn được nữa, rút trường kiếm khỏi vỏ, "Người đâu, bảo vệ thiếu tướng quân!"

Tiếng nói vừa dứt, bên cạnh biệt viện một đội binh lính lao tới, tất cả đều cầm trường kiếm trong tay.

Thấy thế, Bắc Cung Hà Trạch hít vào một hơi khi lạnh, tức giận quát, "Mục tướng quân, người đây là có ý tứ gì? Người muốn động binh sao?"

Câu này vừa ra, tất cả mọi người quanh mình đều trợn mắt há hốc mồm, không thể đoán được Mục tướng quân sẽ làm gì.

Mặc dù có câu nói gọi là *"Tướng tại ngoại quân mệnh hữu sở bất thụ"(*)*, nhưng Mục tướng quân giờ này khắc này ngay tại chỗ, không có mệnh lệnh của Hoàng Thượng, *hắn là không thể điều động binh lính*.

() "將在外君命有所不受": "Tướng tại ngoại quân mệnh hữu sở bất thụ": nghĩa là tướng ngoài trận, mệnh vua có thể không tuân theo. ("A general in the field is not bound by orders from his sovereign")*

Mà binh lính thủ hạ của hắn cũng chỉ có thể đóng quân ở ngoài chỗ, chỉ chứa một chi binh lực nhỏ ở quý phủ, dùng làm hộ vệ.

Binh lính há có thể cùng quan binh đối kháng? Huống chi Bắc Cung Hà Trạch phụng mệnh tới bắt người, xuất binh có danh nghĩa, Mục đại tướng quân đây là muốn chống lại ý chỉ thái hậu, cư nhiên muốn tạo phản sao?

Mục đại tướng quân rất rõ ràng hậu quả của mình sẽ là như thế, nhưng vì tính mạng của nhi tử, hắn có thể trả bất cứ giá nào!

"Mục đại tướng quân, ta chính là phụng mệnh bắt người, người dám động binh đối kháng, người thật sự muốn tạo phản sao?" Bắc Cung Hà Trạch lạnh giọng.

"Cha!"

Đột nhiên, Mục Lưu Nguyệt kêu to lên, "Cha, người bình tĩnh bình tĩnh a!"

Mà một bên, quần gia cùng người hầu cũng đều hoảng loạn, không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến nỗi này, cho dù là vì thiếu tướng quân, Đại tướng quân cũng không thể động binh cho người mượn cớ a!

Nếu sự tình nháo đến tai Hoàng Thượng, tội danh tạo phản, đặc biệt là tướng sĩ tạo phản, đó là muốn tru di cửu tộc! Trong triều bao nhiêu người chờ nắm bím tóc của phủ tướng quân đây?

Bị người nhà một kêu như thế, Mục đại tướng quân đang nổi nóng rốt cuộc bình tĩnh lại, *hắn trừng mắt hung tợn mà nhìn Bắc Cung Hà Trạch, đầy lòng lại nổi lên một mặt bi ai*.

Đây là thân làm người bi ai, đây là tử huyết của hắn, chẳng sợ Hoàng Thượng không còn coi trọng hắn, chỉ cần hắn vô cớ động binh, lại hoặc là chính hắn vô cớ đối kháng với quan phủ, vậy chỉ có một đường chết, không có bất luận đường sống nào.

Võ tướng thời thái bình thịnh thế, ở chỗ đó hoàng thành, kỳ thật là người vô dụng nhất.

Mục đại tướng quân oán hận buông xuống trường kiếm, binh lính quanh mình cũng chỉ có thể lui xuống.

Thấy thế, Bắc Cung Hà Trạch đại hì, một cái ánh mắt, mấy quan binh bu hân tới Mục đại tướng quân lại. Mục đại tướng quân không phải không thể chống cự, mà là không thể dùng võ để phản kháng.

Mục đại tướng quân bị ép giải qua một bên rồi, Bắc Cung Hà Trạch đắc chí tiểu nhân, "Mục đại tướng quân, người yên tâm, tìm được Hàn Văn Tịch, hạ quan cũng không dám định người tội chứa chấp nghi phạm, hạ quan sẽ nói người có công báo ân! Ha ha!"

Mục đại tướng quân tức giận như muốn nhanh cắn nát cả hàm răng, về mặt giận dữ nhìn Bắc Cung Hà Trạch, bị thương hết lên với Trường Bình công chúa: "Trường Bình công chúa, Thanh Võ thật là trúng độc, Hàn Văn Tịch không có chẩn bệnh sai, giải độc phi thường khẩn cấp, năng hiện tại là đang cứu mạng Thanh Võ a!"

Trường Bình công chúa mới không tin cái phế vật Hàn Văn Tịch kia, "Người là bị ma ám đi! Đang nói lời hồ đồ!"

Nàng nói, vội vàng hô to, "Thái y, người tới, tìm thái y tới, thái y đâu!"

Bắc Cung Hà Trạch đầy mắt hiện lên một mặt âm lãnh, thái hậu đã có một lệnh, mượn cơ hội này lấy tính mạng Mục Thanh Võ, Hàn Văn Tịch tới rất tốt, đúng là tên hung thủ tốt nhất được chọn.

"Người tới, bỏ khóa kia!" Bắc Cung Hà Trạch đột nhiên lạnh giọng.

"BANG!"

Tiếng đánh thật lớn vang lên, làm Hàn Văn Tịch bị dọa nhảy dựng lên, tay cầm ngân châm lần đầu tiên run lên.

Còn có mấy cây ngân châm nắm ở trong tay, nhưng tay lại cùng tâm run run giống nhau, thanh âm ngoài cửa, đúng là bọn người kia đang phá khóa, ngay sau đó, bọn họ liền sẽ đẩy cửa vào được!

Giờ này khắc này, khuôn mặt nhỏ thanh tú của Hàn Văn Tịch trở nên u sầu, đôi mắt rũ xuống, kiểu mới mím lại, lĩnh nghiêm mà không thể xâm phạm.

Một tay nàng còn đang tiếp tục thi châm, một cái tay khác rút lên chủy thủ bên người Mục Thanh Võ, nắm trong tay.

Chỉ cần lai cho nàng thời gian mười phút, nàng liền có thể đem độc tố đều bức ra, bằng bất cứ giá nào, mặc kệ ai ngăn cản nàng, nàng liền bắt cóc Mục Thanh Võ làm con tin, xem ai còn dám động!

Thời gian, đang trôi đi từng chút một, nhưng rất nhanh, Hàn Văn Tịch liền phát hiện ngoài cửa sau khi thanh âm kia vang lên, thế nhưng không có thêm thanh âm nào khác nữa, một mảnh yên tĩnh, mà thật lâu cũng không có người đẩy cửa tiến vào.

Này..... Có chuyện gì xảy ra vậy?

Ngoài cửa không những rất an tĩnh, tựa hồ một chút động tĩnh đều không có, chính xác là đang xảy ra chuyện gì?

Hàn Văn Tịch không nghĩ ra được, đơn giản cũng không thêm nghĩ nữa. Không động tĩnh hay có động tĩnh cũng tốt, nàng muốn nắm chặt thời gian thì chăm bài độc nha!

Đã không còn bị quấy nhiễu, lực chú ý của nàng so với lúc trước càng tập trung hơn, tốc độ cũng nhanh hơn không ít, một cây ngón châm, ngay ngắn có thứ tự đâm vào huyết vị tương ứng, bắt quả một lát sau, trên ngực Mục Thanh Vô liền trát đầy hơn 20 cây ngón châm. Làn da nguyên bản trắng nõn dần dần biến hồng, ánh mắt càng ngày càng thâm, rồi cuối cùng đang hồng hồng lại biến thành màu đen.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch đại hỉ, độc ngay lập tức phát bức ra, nàng lại mang tới một cây ngón châm, nhưng ai biết, lúc này, ngoài cửa lại truyền đến một trận tiếng đồng thời hô to.

"Tần Vương điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Ách.....

Hàn Văn Tịch tay cứng đờ, nàng đang rất tập trung phi thường tốt, nếu không phải dưới tình huống rất đặc thù, muốn quấy nhiễu nàng cũng không dễ dàng gì.

Nhưng một tiếng hô to này, làm nàng theo bản năng quay đầu lại.

Tần Vương!

Tần lang cũng là trượng phu của nàng, Long Phi Dạ?

Thiên a, là hân tời sao? Cho nên mới vừa rồi trong nháy mắt tất cả mọi người đều trở nên yên tĩnh?

Vì sao hân lại tới đây, hân tới làm cái gì?

Hân nhanh như thế đã tìm được dược liệu nên tới tìm nàng sao?

Tốt thôi, đó đều không phải là vấn đề mấu chốt, mấu chốt là tồn tại thân này đã tới, nàng liền an toàn, tuyệt đối an toàn.

Hàn Văn Tịch thật muốn nói, Long Phi Dạ người chính là vị cứu tinh trong chủ định của bốn cô nương a!

Long Phi Dạ đã đến, Hàn Văn Tịch xác định chính mình đã an toàn, mặc kệ bên ngoài nói cái gì, có bất cứ động tĩnh gì, đồ thông của nàng sẽ che chắn hết. Nàng hết sức chuyên chú bài độc cho Mục Thanh Vô.

Mà lúc này, ngoài cửa, tất cả mọi người đang quý. Ngay cả Trường Bình công chúa đều cúi xuống thân mình không dám ngẩng mặt lên, mà Mục Lưu Nguyệt ái mộ Tần Vương đã lâu cũng quý gối phía sau, ngây ngốc giống nhau, chú mục mà nhìn Long Phi Dạ, phảng phất như toàn bộ thế giới chỉ còn lại chính nàng cùng Long Phi Dạ, bất luận kẻ nào bất luận cái sự gì đều bị nàng vứt tất cả ra khỏi não.

Ở đây có không ít quan binh thị vệ chưa từng thấy qua Long Phi Dạ, một đám trong lòng run sợ cúi đầu, lại kích động lại sợ hãi, muốn nhìn nhưng lại không dám nhìn.

Nam nhân này giống như một vị thần đang tồn tại!

Long Phi Dạ vừa tuý ý đứng ở cửa phòng, thân hình cao lớn đỉnh bật như núi, đường cong lãnh ngạnh, ngũ quan như đao như tước, tựa như vương giả cao cao tại thượng, dường như đầy trời phong vân tất cả đều hội tụ đến trong mắt hân.

"Đều hãy bình thân." Thanh âm của hân nhất quán lạnh băng mà cường ngạnh.

Mọi người sòì nổi đứng dậy, nhưng đại đa số cũng không dám ngẩng đầu lên.

Long Phi Dạ một đường đuổi theo Hàn Văn Tịch tới đây, vẫn luôn ở trên nóc nhà nhìn nghe, đối với chuyện này nhiều ít cũng có hiểu biết.

Tầm mắt lạnh lẽo hướng Bắc Cung Hà Trạch, "Bắc Cung đại nhân, Tần Vương phi khi nào thì thành đạo phạm? Vì sao bốn vương lại không hay biết?"

Bắc Cung Hà Trạch run run lên một cái, đón ánh mắt lạnh băng của Long Phi Dạ lập tức cúi đầu, cả người giống như đặt mình trong hầm băng lạnh lẽo.

Đã là đạo phạm, đó chính là đã bị giam qua trong ngục, Tần Vương đây là đang chất vấn Bắc Cung Hà Trạch vì sao không thông qua hân cho phép đã bắt người đi.

"Bẩm..... Bẩm Tần Vương điện hạ, đây là..... Đây là..... Lệnh bắt mà thái hậu nương nương tự thân ban xuống."

Tránh đi Trường Bình công chúa vì không đủ để giải thích, cuối cùng chỉ có thể đem vị chủ tử đứng đầu nhắc tới.

"Cho nên, người đây là đang lấy thái hậu nương nương tới đàn áp bốn vương?" Long Phi Dạ vốn đã lạnh băng thanh âm lại lạnh thêm ba phần.

Bắc Cung Hà Trạch sợ tới mức lại quý xuống, "Hiểu lầm a, hiểu lầm a! Tần Vương điện hạ, vì thần cho dù có một trăm cái đầu cũng không dám làm như thế. Sự tình là như thế này: thiếu tướng quân bị ám sát, lúc thị vệ đuổi tới thiếu tướng quân đã bắt tình nhân sự, tất cả mọi người nhìn thấy Tần Vương phi cầm chủy thủ nhắm ngay bụng của thiếu tướng quân a! Sau đó, Tần Vương phi nói nàng có thể trị liệu, đáng tiếc, chuẩn bệnh vài lần cũng chưa thấy tốt lên."

"Mục đại tướng quân, đây là sự thật sao?" ánh mắt của Long Phi Dạ lạnh băng dừng ở trên người Mục đại tướng quân.

Tình tình tàn bạo nhất như Mục đại tướng quân ở trước mặt Tần Vương cũng ù rú xuống, thấp giọng đáp lại "Vâng".

"Hiện tại lại là chuyện như thế nào?" Long Phi Dạ lại hỏi.

Mục đại tướng quân do dự không biết nói như thế nào cho tốt.

"Nói!" Long Phi Dạ thỉnh linh tức giận.

Mọi người sợ tới mức tất cả đều run rẩy, Mục đại tướng quân là run đến lại hãi nhất, liên tục dập đầu ba cái vang lên, đem sự tình một năm một mười bẩm báo, bao gồm sự tình Mục Thanh Vô bị độc phát.

"Cho nên, không có bằng chứng đã đi bắt người, hiện giờ đang cứu người, các người lại muốn ngăn trở?"

"Không không! Tần Vương điện hạ, thái hậu nương nương cũng là thận trọng, rất cuộc..... Rất cuộc Tần Vương phi cũng có hiềm nghi, cho nên lệnh vị thần trước tiên giam giữ Vương Phi nương nương, sau đó thỉnh thái y tới chẩn bệnh." Bắc Cung Hà Trạch vội vàng biện giải.

"Được rồi được rồi! Tần hoàng thúc, hoàng nãi nãi cũng đau lòng hoàng tẩu, vì thế việc công nên xử theo phép công, không thể để cho người mượn cớ. Huống chi, Hàn Văn Tịch hiện tại cũng không thể cứu tỉnh Thanh Vô ca ca, ai không biết nàng là phế vật của Hàn gia, y thuật nàng làm sao có thể tin? Tần hoàng thúc, người trước vẫn nên để chúng ta đi vào nhìn một cái đi, vạn nhất....."

Trường Bình công chúa còn chưa nói xong, đã thấy tầm mắt lạnh băng của Long Phi Dạ thối qua tới, nàng liền sợ hãi cảm miệng.

Long Phi Dạ đổi tay để phía sau, gật đầu, "Ân, xác thật..... việc công nên xử theo phép công."

Vừa nghe lời này, Bắc Cung Hà Trạch cùng Trường Bình công chúa đều là thờ dài nhai nhồm một hơi. Trường Bình công chúa biết Hàn Văn Tịch ở đây mắt Tần hoàng thúc chẳng qua là nữ nhân so với tỷ nữ còn không bằng, Tần hoàng thúc chán ghét nàng đều còn chưa đủ, làm sao có khả năng che chở cho nàng?

Không khí vừa chặm lại, Bắc Cung Hà Trạch liền sợ hãi nói, "Tần Vương, nếu không, để thái y vào đi thôi, phòng ngừa....."

Nhưng Long Phi Dạ lạnh giọng ngắt lời, "Vạn nhất quấy nhiễu nàng, ảnh hưởng đến hiệu quả bài độc, Bắc Cung đại nhân người gánh nỗi sao?"

Này:.....

Chịu trách nhiệm đối với tính mạng của thiếu tướng quân, chịu trách nhiệm đối với tội danh của Tần Vương phi? Bắc Cung Hà Trạch sợ tới mức gan đều nứt ra.

"Tần Vương điện hạ, bô thần tin tưởng Vương Phi nương nương! Mới để cho Vương Phi nương nương một người đi trị liệu!" Đại tướng quân nghiêm túc nói, có nhắc nhở của Cố Bắc Nguyệt, hân không tin nhiệm đối với thái y do Trường Bình công chúa mang đến.

Long Phi Dạ từ trước cửa tránh ra, mắt lạnh quét mọi người liếc một cái, "Còn có ai muốn đi vào sao?"

Bắc Cung đại nhân cùng Mục Lưu Nguyệt đều sợ hãi hướng Trường Bình công chúa nhìn lại. Trường Bình công chúa muốn đi vào nha, nhưng nàng cũng không có can đảm a!

"Đã không ai, vậy thỉnh Bắc Cung đại nhân chờ." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyền - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Khẩn trương, kết quả như thế nào

"Không dám không dám"

Một câu "Thỉnh", Bắc Cung Hà Trạch làm sao chịu được?

Nhưng mà, Long Phi Dạ lại nói, "Nếu Tần Vương phi cứu không được Mục Thanh Vô, người liền mang về xử theo phép công, nếu Tần Vương phi cứu tình Mục Thanh Vô....."

Nói đến đây, hẳn ngừng lại, thanh âm lạnh lùng, "Người không có đầy đủ chứng cứ đã bắt Vương phi của bốn vương, cũng đừng trách bốn vương việc công xử theo phép công!"

Bắc Cung Hà Trạch giật mình một cái, dọa ngốc, hẳn cũng không xác định được Hàn Văn Tịch rốt cuộc là cứu người hay là hại người, hẳn tất cả đều là nghe theo Trường Bình công chúa cùng Thái hậu nương nương nha!

Tất cả mọi người đều kinh hồn táng đảm mà chờ, trong lòng ai cũng đang ngờ vực. Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt luôn hy vọng Mục Thanh Vô không có việc gì, nhưng lại không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ thoát tội, giờ lại rồi rắm lại khẩn trương. Khẩn tay trong tay đều nhanh chóng bị bóp nát.

Hạ nhân chuyển ghế đến, Long Phi Dạ khí phách mà ngồi ở cửa phòng, tựa như tự cao tự đại, thống ngự vạn vật thần chi.

Hắn nói chờ, ngay cả khi phải chờ đến ba ngày ba đêm cũng không ai dám động đến hắn.

Bắc Cung Hà Trạch càng nghĩ càng sợ, hẳn cũng những người khác không giống nhau, hẳn chỉ là đám đương một cái chức nhỏ nhỏ trong Đại Lý Tự, sinh tử của Mục Thanh Vô cũng không cùng hắn có quan hệ, vạn nhất thật đem người cứu tình, hẳn cũng lên xong đời.

Không được, nhất định phải nghĩ cách đi vào!

Nhưng ai biết, đúng lúc này, có tiếng đập cửa phát ra từ phía sau Long Phi Dạ truyền đến.

Này..... người bên trong đang gõ cửa?

Trong lúc nhất thời, toàn trường đều yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung lại đây, tiếng đập cửa kia như là gõ ở trong lòng mỗi người, *đông, đông, đông!*

Trong phòng cũng chỉ có Mục Thanh Vô cùng Hàn Văn Tịch hai người, sẽ là ai đang gõ cửa đây?

Chỉ thấy Long Phi Dạ lười biếng đứng dậy đi tới, tự mình đẩy ghế dựa qua một bên. Cửa là từ bên ngoài cài chốt lại, khóa bị cạy ra còn treo ở phía trên.

Hàn Văn Tịch có phải đã thành công giải độc cho Mục Thanh Vô? Mục đại tướng quân kích động lại khẩn trương, hẳn không thể tiến lên một phen đẩy cửa ra, chỉ là, thấy Tần Vương không có ý tứ tránh ra, hẳn chỉ có thể tự kiểm chế tâm tình nòn nóng của mình.

Long Phi Dạ cũng không nóng lòng mở cửa, mà là ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Bắc Cung Hà Trạch một cái. Bắc Cung Hà Trạch tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, hai chân nhũn ra, trước mắt biến thành màu đen, cũng không biết kết quả như thế nào, thật muốn nhắm mắt lại chứ không muốn xem.

Long Phi Dạ tự mình lấy ghế dựa ra, gõ xích sắt xuống, rút chốt cửa ra, tầm mắt mọi người đều nhìn chăm chăm tay hắn, theo dõi mỗi một động tác của hắn, đều bị kinh hồn táng đảm, hô hấp ngừng trệ.

Người bên trong tựa hồ nghe được thanh âm rút ra chốt cửa, cũng không gõ cửa nữa. Toàn trường càng thêm tĩnh lặng, *phanh phanh phanh*, mặc cho trái tim ai nấy đều đang đập nhanh kinh hoàng.

Đột nhiên, Long Phi Dạ một phen đẩy ra cửa phòng.

"Bang!"

Khoảnh khắc này Bắc Cung Hà Trạch tim suýt nữa nhảy ra khỏi ngực, chỉ thấy..... Chỉ thấy bên trong cánh cửa đứng một người, dáng người đỉnh bạt, mày rậm mắt to, ngũ quan hình dáng đặc biệt thâm thúy. Tuy rằng sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng cặp mắt to kia thần vận đầy còn, lộ ra quang mang ló lẹt.

Người này không phải ai khác, chính là thiếu tướng quân Mục Thanh Vô!

Hắn tỉnh! Hắn không chỉ có tỉnh, ánh mắt hắn còn sáng ngời, đứng ở cửa, ánh mắt phần nộ thẳng tới bức Bắc Cung Hà Trạch.

Sau khi vừa mới giải độc xong hẳn hẳn tỉnh, thời điểm Hàn Văn Tịch băng bó miệng vết thương đều nói hết thấy mọi chuyện đã xảy ra.

Mọi người còn chưa bình thường trở lại, Mục Thanh Vô đột nhiên tức giận, "Bắc Cung Hà Trạch, người có ý tứ gì? Tần Vương phi là ân nhân cứu mạng của bốn tướng quân, người dựa vào cái gì nói năng là thích khách, vu oan hãm hại nàng khám sai? Người dựa vào cái gì bắt giam nàng? Không có năng, mạng của bốn tướng quân đã sớm không còn, thế nào, người cũng ước gì bốn tướng quân sớm chết đi sao?"

Thiên a, Mục Thanh Vô cư nhiên tỉnh! Hàn Văn Tịch thật sự cứu hắn tỉnh!

Xong rồi xong rồi, hết thấy đều xong rồi!

Bắc Cung Hà Trạch hai chân run run, suýt nữa ngã mềm xuống dưới, "Hiểu lắm a! Thiếu tướng quân, hạ quan là oan uổng, hạ quan thật không biết Tần Vương phi có thể cứu sống người nha!"

Mục Thanh Vô lại phần nộ nhìn về phía Mục đại tướng quân, "Phụ thân! Tần Vương phi cùng hài nhi không oán không thù, vì sao sẽ hại hài nhi, vì sao sẽ là thích khách? Ngày đó hài nhi bị thích khách hạ độc, là bản thân vương phi cứu hài nhi, hài nhi sau khi thấy nàng mới bất tỉnh nhân sự!"

Mục đại tướng quân mặt đỏ bừng bừng, hồ thẹn không thôi, "Cha, này không phải cũng là lo lắng....."

"Người đây là lo hồ đồ! Người suýt nữa hại hai mạng người là Vương Phi nương nương cùng hài nhi người đây!" Mục Thanh Vô quở mắng.

Mục đại tướng quân sớm đã biết sai rồi, vội vàng quỳ xuống, "Lão phu sai rồi! Sai rồi!"

Mục Thanh Vô chính nghĩa đẩy mình, phần nộ đến cực điểm, hẳn che lại miệng vết thương, cất bước ra cửa, đang muốn tiếp tục răn dạy, lúc này mới phát hiện Tần Vương Long Phi Dạ đứng ở một bên, hẳn hoảng sợ, lập tức muốn quỳ xuống hành lễ.

Tần Vương ở đây, nào đến phiên hắn lớn tiếng nói chuyện như thế a!

"Miễn, Hàn Văn Tịch đâu?" Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi.

Lúc này, Hàn Văn Tịch mới thu thập xong, rửa tay sạch sẽ đi ra, nghe được chính Long Phi Dạ nói tên của mình, cũng không biết là thanh âm trầm thấp của hắn rất dễ nghe, hay là tên nàng dễ nghe, tóm lại, Hàn Văn Tịch nghe được liền cảm thấy thư thái vui vẻ.

"Thần tiếp ở đây." Hàn Văn Tịch về mặt dịu ngoan đi ra, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh hắn.

Trong lúc nhất thời, tầm mắt mọi người đang từ trên người Mục Thanh Vô dời đi, dừng ở trên người Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch. Phải biết rằng, hai người này từ lúc thành hôn đến nay, chưa từng có ai nhìn thấy bọn họ đứng chung một chỗ với nhau. Đến nỗi quan hệ giữa hai người bọn họ như thế nào, càng không ai biết được.

Hàn Văn Tịch dáng người nhỏ nhắn khí chất thanh tao, lại vừa đứng bên cạnh Long Phi Dạ, nháy mắt làm cho người ta có cảm giác như chim nhỏ nép vào người.

Hàn Văn Tịch tiến vào đại môn Tần Vương phủ, bên ngoài liền có các loại đồn đãi không tốt, có người còn tiên đoán Hàn Văn Tịch còn chưa từng nhìn thấy Tần Vương diện hạ. Nhưng lần này, Nghi thái phi cũng chưa có động tĩnh gì, Tần Vương thế nhưng tự mình xuất hiện ở chỗ này, đúng là làm người mọi người đều lập bắp kinh hãi. Chẳng lẽ, bởi vì Hàn Văn Tịch mạo mạo xoay người hay sao?

Tần Vương đối với nàng, rốt cuộc là có thái độ gì?

"Vì sao lại trốn ngục?" Long Phi Dạ lạnh nhạt chất vấn.

"Trốn ngục? Tội phạm mới trốn ngục! Ta không có tội, không tính là đào phạm đi?" Hàn Văn Tịch về mặt vô tội, quay đầu thành khẩn hỏi, "Bắc Cung đại nhân, người nói xem, người nói ta là trốn ngục sao?"

Mục Thanh Vô vào tỉnh, Hàn Văn Tịch liền nói cho hắn hết thấy, có Mục Thanh Vô là đương sự làm chứng, hẳn tính ngay cả hoàng đế cũng đừng mơ định tội với nàng.

Mà Long Phi Dạ nếu đã tới, nhất định sẽ không dễ dàng bị hại, hẳn không phải là tới để làm chính mình mất mặt đi?

Hiện tại Hàn Văn Tịch, đây tự tin!

Trốn ngục?

Đổi mặt với vấn đề này, Bắc Cung Hà Trạch một đầu đâm chết tám đều có, "Không không, Vương Phi nương nương không có tội, không phải đào phạm"

"Ta không có tội vậy người vì sao giam giữ ta?" Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc mà truy vấn.

Bắc Cung Hà Trạch hoảng hốt, lý luận đều bị hỗn loạn, cũng không biết giải thích như thế nào, ngay lập tức quý xuống dập đầu, "Hiểu lầm, thật là hiểu lầm, hạ quan dập đầu tạ lỗi với Vương Phi nương nương, nhận lỗi với Vương Phi nương nương, xin Vương Phi nương nương tha mạng a!"

Hàn Văn Tịch hạ xuống cặp mắt to vô hại, "Điện hạ, ý tứ của Bắc Cung đại nhân có phải hay không là do hiểu lầm mới hãm hại ta?"

Hiểu lầm cùng hãm hại, ý tứ lại kém nhau rất xa!

Vu hãm chính phi của Tần Vương? Tội danh này không phải giống tội lớn thông thường!

Bắc Cung Hà Trạch đang dập đầu động tác cứng đờ, chợt muốn khóc, chính là, hẳn cho dù khóc chết cũng vô dụng, chỉ có thể tiếp tục dập đầu tiếp tục cầu, "Tần Vương điện hạ, tha mạng a, Vương Phi nương nương, tha mạng a, hạ quan biết sai rồi, biết sai rồi!"

Hàn Văn Tịch dáy mắt hiện lên một mặt hận ý. Thời điểm khi Trường Bình công chúa lấy nước đá hắt lên người nàng vào đêm hôm ấy, thời điểm tối qua phái người ám sát nàng, Bắc Cung Hà Trạch có thể tưởng tượng qua kết cục hiện tại?

Nếu hôm nay không phải Long Phi Dạ xuất hiện đúng lúc ngăn cản đám người này, Mục Thanh Vô lúc này đã sớm độc phát vong thân, mà nàng, chứng cứ cũng vô cùng xác thực, một án tử tội.

Mặc kệ Bắc Cung Hà Trạch liều mạng dập đầu, Hàn Văn Tịch đều thờ ơ.

Nếu người kính ta một thước, ta kính người một trượng, người hủy ta *tam túc* (3 hạt kê), ta đoạt người *tam cốc* (3 hạt gạo). (人敬我一尺，我敬人一丈，人毁我三粟，我夺人三谷: *If someone respected her a foot, she'd respect them ten feet. If someone burned her three millets, she'd seize their three grains.*)

Nàng là đại phu, không phải là thánh mẫu, sẽ không cứu tất cả mọi người; nàng là tiểu nữ tử, không phải đại trượng phu, không có trí tuệ rộng lượng tha thứ người *thương hại* nàng. (*thương: làm bị thương; hại: làm hại*).

{ lời của người edit: câu văn này rất hay nên ta note lại ai không thích đọc thì pass dòng này nhé! 她是大夫，不圣母，不会人人都救;她是小女子，不是大丈夫，没那么大的胸襟原谅伤害她的人: She was a doctor, not a saint; she wouldn't save everyone that came her way. She was a small woman, not some great man; she didn't have the heart to forgive the people who harmed her.}

Có hậu thuẫn cường đại là Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch biết thời điểm phong thủy thay phiên chuyển tới.

Nàng khi định thần nhân, cuối cùng là hướng phía Trường Bình công chúa nhìn lại. Trường Bình công chúa đang sợ hãi, đều không rảnh vì Mục Thanh Vô đã tỉnh lại mà cao hứng, nàng chỉ hậm hực cúi đầu.

Chính là, đây lòng nàng đang hận cái kia a!

Thật tình không thể tiếp tục được sự thật trước mắt, Hàn Văn Tịch cái phở vật này cư nhiên thật sự cứu được Thanh Vô ca ca của nàng? phụ thân Hàn Văn Tịch đều bắt lực, bản lĩnh của Hàn Văn Tịch từ đâu ra? Nàng không tin!

Nhìn thấy trên ngực Thanh Vô ca ca cũng đang quần băng vải, trời mới biết nữ nhân này vừa rồi ở trong phòng lại làm gì với Thanh Vô ca ca. Một nữ nhân gia nhìn xem thân thể nam nhân, nàng không biết xấu hổ a?

Mà làm nàng tức giận nhất cũng không tài nào tiếp tục được chính là, Thanh Vô ca ca vừa mới tỉnh lại xuống giường cư nhiên lại tiếp gần tới, đây còn không phải là vì che chở cho Hàn Văn Tịch, đứng ra làm chứng giúp nàng ta?

Xưa nay Thanh Vô ca ca chỉ cần quan tâm một ít đến muội muội Mục Lưu Nguyệt của hắn, nàng đều sẽ ghen, huống chi là đang che chở cho nữ nhân khác?

Trường Bình công chúa đầu có thể cúi, tâm lại không thể cúi, càng nghĩ càng phẫn nộ.

Long Phi Dạ lại không có nhiều tâm tư thoải mái nhân hạ ở tại chỗ này nghe người ta kêu tha mạng như vậy. Hẳn không kiên nhẫn liếc nhìn Bắc Cung Hà Trạch một cái, lạnh lùng nói, "Bổn vương nói, việc công xử theo phép công. Người tới, áp giải xuống, đệ trình lên Lại bộ nghiêm khắc xử trí!"

Lời này vừa ra, quan binh thủ hạ của Bắc Cung Hà Trạch liền sôi nổi tranh nhau tiến lên, có thể vì Tần Vương cố hiển, cho dù là một hồi đều sẽ bị bọn họ xem như vinh quang cả đời.

Mà này không thể nghi ngờ chính là đánh Bắc Cung Hà Trạch một cái tát vang dội.

Bắc Cung Hà Trạch không rảnh lo chuyện mất mặt hay không mất mặt, đột nhiên hướng về phía Trường Bình công chúa bên kia đi qua, lại quý xuống cầu, "Trường Bình công chúa, chuyện này hạ quan toàn bộ đều là nghe người, người đến giải thích giúp hạ quan, cầu tình nha!"

Tần Vương đã chen chân vào chuyện này, mấu chốt là Mục Thanh Vô cũng tỉnh lại, thái hậu bên kia tự nhiên sẽ thu liễm, đem toàn bộ trách nhiệm đều đẩy sạch sẽ. Mà một khi đệ trình lên Lại bộ xử lý, Bắc Cung Hà Trạch không chỉ có chức quan khó bảo toàn, còn có khả năng sẽ phải chịu hình phạt nặng nề.

Trường Bình công chúa một chân liền đá văng Bắc Cung Hà Trạch, "Người còn dám nói! Đều không phải là người xúi giục ta sao, người tới, còn không áp giải đi!"

Bắc Cung Hà Trạch oan uổng hồ to, "Không phải ta, không phải ta! Là Mục Lưu....."

Bắc Cung Hà Trạch còn chưa nói xong, đã bị Mục Lưu Nguyệt chạy qua bịt miệng lại, "Người cái cầu quan này, suýt nữa hại tính mạng ca ca ta, đều là người xúi giục Trường Bình công chúa, Tần Vương đã rõ mọi việc, không cần nghe người giảo biện!"

Mục Lưu Nguyệt về mặt chính nghĩa, trong lòng lại sợ hãi nóng này, sợ Tần Vương biết được chân tướng, ấn tượng không tốt đối với nàng.

Chỉ tiếc, nàng ra sức diễn trò như thế, Long Phi Dạ lại hoàn toàn xem nàng như không khí, cũng chưa từng liếc mắt qua một cái.

Hàn Văn Tịch nhìn Mục Lưu Nguyệt biểu diễn, trong lòng một trận bực bội, liền tính bốn cô nương này cùng khối băng lớn *hữu danh vô thực*(*), dù thế nào mà nói thì bọn họ cũng là phu thê. *Người mưu lợi lấy lòng như thế, xem như ta không tồn tại sao?*

() 有名无实: Hữu danh vô thực: Chỉ có tiếng nhưng trong thực tế không có gì. (exist in name only; appearance without reality)*

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng cười nói: "Mục tiểu thư, lại nói tiếp... vẫn luôn nói ta bụng dạ khó lường, người muốn hại ca ca người, hình như là người, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**Net.

Chương 35: Bị trừng phạt, cáo mượn oai hùm (*)

() 狐假虎威: Cáo mượn oai hùm: dựa bóng của kẻ mạnh hơn để thị uy, ra oai hay làm chuyện không hay với người khác. (the fox exploits the tiger's might)*

Bị nói rõ điểm yếu trước mặt mọi người, Mục Lưu Nguyệt lập tức luống cuống. "Người..... Ta chỉ là quan tâm đến an nguy của ca ca ta, loại tình huống này, ai biết người là hảo tâm hay xấu ý..... Người nữ nhân này không cần nắm một chút sai nhỏ không chịu bỏ qua!"

"Nghịch nữ, còn không cảm miệng!"

"Bang" một tiếng roi sắc bén vang lên, đem Mục Lưu Nguyệt đang nói luyên thuyên quay trở về.

"A..... Cha! Người đánh ta!" một miếng vết thương hiện ra trên cánh tay Mục Lưu Nguyệt, da tróc thịt bong, so với Hàn Văn Tịch bị thương ngày đó còn muốn thảm hơn.

Mục đại tướng quân tức giận ngập trời: "Lão tử đánh chính là người! Tuổi còn nhỏ đã có tâm địa ác độc, Tần Vương phi thiệt tình muốn trị bệnh cứu người, người lại phỏng đoán này nọ, đối nghịch cùng Vương phi, suýt nữa hại tính mạng ca ca người, nghịch nữ như vậy, không nên đánh hay sao?"

Dứt lời, lại một roi vút qua, trên người Mục Lưu Nguyệt lại thêm một đạo vết máu, sợ tới mức đôi tay ôm lấy đầu, khóc lóc thảm thiết.

"Không cần đánh! Cha, ta biết sai rồi! Ô ô..... Ta cũng không dám nữa, không dám!"

Mục đại tướng quân ném roi xuống, tới quỹ trước mặt Hàn Văn Tịch, "Vương Phi nương nương, đã cứu nhĩ từ ta, lão thần cảm ơn ngài!"

Hắn nói, dập đầu thật mạnh một cái vang đầu, ngay sau đó lại nói, "Là lão thần vu hãm ngài, trừng phạt lão thần là đúng tội, thỉnh Tần Vương điện hạ ban tội, thỉnh Vương Phi nương nương ban tội."

Cái lão đồng tây này thô lỗ lại đã man, còn đòi thi óc đơn giản nhưng thật ra rất rộng lượng nha. Biết sai liền nhận, không giống Bắc Cung Hà Trạch cùng Mục Lưu Nguyệt như vậy, chỉ biết viện cớ.

Bất quá, này không đủ để làm hắn thoát tội, chuyện này nguyên nhân chính, chính là hắn! Hàn Văn Tịch từ trước đến nay không thiện lương như vậy.

Thấy Long Phi Dạ chậm chạp không mở miệng, Hàn Văn Tịch liền loan một lăm chú, "Mục đại tướng quân, ngài cũng đã lớn tuổi, ăn qua muối so với tiêu bối chúng ta còn nhiều hơn, ngài như thế nào lại không phân rõ đúng sai, nhìn không thấu thị phi đây?"

Hai chữ "Thị phi" này, ai nghe đều hiểu được là ám chỉ Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt. Trường Bình công chúa tức giận đến nắm chặt nắm tay, muốn cãi cò, nhưng ngài ta không chỉ tên nói họ, nằng cãi cò không được.

Mục đại tướng quân liền tục gật đầu, "Là lão thần già rồi nên hồ đồ, già rồi nên hồ đồ."

"Sau này nha, xem người xem sự, giữ mặt thật sáng. Ngài cũng là người đức cao vọng trọng, bốn vương phi sẽ không phạt ngài, chỉ mong ngài nhớ kỹ, bốn vương phi không phải là phế vật."

Hàn Văn Tịch lời này vừa ra, Long Phi Dạ ánh mắt lạnh băng trở nên thâm thúy thêm.

Nữ nhân này dù thông minh, Mục đại tướng quân cùng Bắc Cung Hà Trạch không giống nhau. Mục đại tướng quân chính là tướng quân tay cầm trọng binh a! Huống chi cáo trạng không phải là hắn, giam giữ Hàn Văn Tịch cũng không phải hắn, có thể dễ dàng giáo huấn như thế đã không tồi, như thế nào còn có khả năng phạt thật.

Hàn Văn Tịch kể từ đó, ngược lại là để lại một cái ấn tượng rất lớn cho Mục đại tướng quân.

Mục phủ, thiếu Hàn Văn Tịch một phần tình.

"Vâng! Lão thần lĩnh mệnh." Mục đại tướng quân đẩy mắt hiện lên một mặt thương thức, sáng khoải đáp ứng.

Cùng Mục đại tướng quân nói xong, Hàn Văn Tịch chuyển hướng sang Trường Bình công chúa. Từ khi chuyện này bắt đầu, Hàn Văn Tịch chịu đủ loại tra tấn ủy khuất, đều là do cái công chúa điêu ngoa ngoan độc này ban tặng. Không cho nằng một ít giáo huấn, Hàn Văn Tịch như thế nào giải thoát được căm phẫn này.

Bất quá Trường Bình thân là công chúa, khiển trách chuyện của nằng, không phải hoàng thân Hàn Văn Tịch này có thể làm.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn Long Phi Dạ, nghĩ thầm, *cái khối băng lớn này, có thể thay ta nói vài câu lời nói công đạo hay không?*

Trường Bình công chúa lúc này cũng trộm ngắm Long Phi Dạ liếc mắt một cái, thấy sắc mặt hắn không hề vui, trong lòng có điểm hoảng hốt. Sợ hãi tiến đến khom người, "Tần hoàng thúc, Trường Bình cũng là lo lắng cho Thanh Vô ca ca mới nhất thời hồ đồ, tin vào lời gièm pha, mới vội vàng đề Bắc Cung đại nhân hồ nháo, ngài tha thứ ho ta lần này đi."

"Chịu tội chính là hoàng thân ngài, không phải bốn vương." Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

Lời này thật là nằm ngoài dự kiến của Hàn Văn Tịch, già hóa này tới là tới, nhưng thật ra đem hết thấy đẩy đến sạch sẽ, loại thái độ không rõ ràng này, ai có thể đoán ra hắn đang nghĩ gì đây?

Cái khối băng lớn này tới cứu nằng là vì thể diện Tần Vương phủ, cũng là vì thuốc giải độc của hắn, điểm này Hàn Văn Tịch thật ra có thể khẳng định được.

Lời này, Trường Bình công chúa cũng đoán không ra, bất quá, nằng mới không tin rằng Tần hoàng thúc là vì Hàn Văn Tịch mà tới, Tần hoàng thúc sở dĩ đi đến, phần lớn là vì giữ gìn thể diện Tần Vương phủ đi.

Làm trò trước mặt Tần Vương. Trường Bình công chúa cũng không dám quá kiêu ngạo, chẳng sợ trong lòng có một trăm một ngàn điều không vui, chung quy vẫn là thấp đầu, "Hoàng thân, Trường Bình hiểu lầm ngài....."

Một câu xin lỗi, nói như tiếng muỗi hừ hừ. Nằng rất không cam lòng, đôi tay giấu ở trong tay áo nắm đến gần gấu, móng tay đều đâm đến trong lòng bàn tay. Hôm nay nằng xem như mất mặt ném về đến nhà, nằng trộm hướng Mục Thanh Vô một bên nhìn lại, chỉ thấy Thanh Vô ca ca đang nhìn nằng chán ghét.

Trường Bình công chúa nhanh chóng tức điên lên, nằng ám thầm ghi hận, *Hàn Văn Tịch, đều là ngài cái nữ nhân đáng giận này, lần này tính mạng của ngài lớn, lần sau ngài tuyệt đối sẽ không gặp may như vậy!*

Lúc này, Mục Thanh Vô che lại vết thương, quỹ xuống, "Đa tạ Tần Vương điện hạ, Tần Vương phi ân cứu mạng!"

Hàn Văn Tịch vội vàng đuổi tay ra đỡ: "Thiếu tướng quân, ngài thương thế còn chưa khỏi, nhanh nhanh đứng dậy. Miệng vết thương nếu bị nứt ra, ngài sẽ phải nằm thêm 8 đến 10 ngày!"

Mục Thanh Vô không dám để Hàn Văn Tịch đỡ, vội vàng tránh đi, kỳ thật nếu có thể, hắn rất hy vọng cùng nữ nhân này nói nhiều thêm một chút sau đó mới mở cửa ra.

Ngay đó nhìn thấy nữ nhân này một mình một người đi vào đại môn Tần Vương phủ, hắn liền biết, nữ nhân này không tầm thường!

Bất đắc dĩ, hắn bị thương quá nặng, một khi dịch chuyển, trước mắt tối sầm lại, cả người lao đảo thế nhưng lại hướng phía Hàn Văn Tịch bên này ngã xuống.

"Thanh Vô ca ca!"

Trường Bình công chúa hô to, như mũi tên chạy như bay đi qua, đúng lúc lôi kéo Mục Thanh Vô đến phía nằng bên kia, Mục Thanh Vô đã mất đi ý thức, bất tỉnh nhân sự.

Trường Bình công chúa nhìn về phía Hàn Văn Tịch, về mặt đây phần nọ: "Hàn Văn Tịch..... Thanh Vô ca ca vì sao lại hôn mê, có phải ngài động tay động chân gì hay không?"

Hàn Văn Tịch làm lơ Trường Bình công chúa, mà là vẫy vẫy Mục đại tướng quân lại đây nâng Mục Thanh Vô dậy, giúp hắn quay về trên giường nằm xuống.

Hàn Văn Tịch xem mạch, lúc này mới nói, "Hôn mê nhiều ngày, trong thân thể năng lượng không đủ, để hắn nghỉ ngơi đi, tỉnh lại cho ăn cháo gạo kê, ba ngày sau mới có thể bắt đầu tiến hành bồi bổ, tuần tự từng bước, không thể ăn quá nhiều."

Mục đại tướng quân liền tục gật đầu, "Đa tạ Tần Vương phi, ân cứu mạng. Mục phủ trên dưới đều sẽ nhớ kỹ."

Trường Bình công chúa vừa thấy tình cảnh này, trong lòng càng thêm nén giận, tức giận nói, "Mục đại tướng quân, ngài vì sao cái gì cũng đều nghe nữ nhân này, Thanh Vô ca ca vừa rồi rất tốt, hiện tại lại té xỉu, nhất định là có vấn đề!"

Mục đại tướng quân nghe được thì tức giận trong lòng, hắn không thể giống như Mục Lưu Nguyệt, cứng vọt cho Trường Bình công chúa một roi. Đáng tiếc Trường Bình là công chúa, không phải hắn có thể giáo huấn, không thể không mềm mẽ nhìn xuống. Bất quá, trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, Trường Bình công chúa tùy hứng điêu ngoa, có nằng ở đây, trong phủ sẽ không có một ngày bình yên. Mặc kệ như thế nào, hắn nhất định sẽ không để Trường Bình công chúa gả vào Mục phủ!

Hít sâu mấy hơi, Mục đại tướng quân mới bình tĩnh lại, lạnh lùng nói, "Công chúa điện hạ, Thanh Vô tạm thời không có việc gì, ngài vẫn là mới trở về đi."

Trường Bình công chúa lập tức lắc đầu, "Không, ta muốn nhìn thấy hắn, hắn bất tỉnh, ta không thể quay về, ta muốn chiếu cố hắn!"

"Công chúa điện hạ, ngài là *kim chi ngọc diệp* (金枝玉叶: *golden branch and jade leaf*), câu nói đầu tiên của ngài có thể muốn tính Thanh Vô chúng ta, Thanh Vô không nhận nổi chiếu cố của ngài."

Mục đại tướng quân có thể nói là phun hết mọi thứ trong đầu hắn ra, công chúa đánh không được, nói vài câu cũng là có thể đi.

Trường Bình công chúa không ngốc, nghe ra được chỉ ý trào phúng, nằng mím môi muốn khóc, "Mục đại tướng quân đây là đang trách tội ta sao? Ta lại không phải có ý!"

"Công chúa hiểu lầm, lão thần không dám. Lão thần chỉ là cảm thấy *nam nữ thụ thụ bất thân* (那女授受不親: *men and women should not touch hands when giving or receiving things*), công chúa lưu lại sẽ làm người đàm tiếu, vẫn là mới trở về đi." Mục đại tướng quân lạnh lùng nói.

Hàn Văn Tịch đứng một bên muốn cười ra tiếng. Thậm chí ngay bản thân nằng cũng có thể nhìn ra Trường Bình công chúa yêu thích Mục Thanh Vô. Lấy thân phận của nằng, hôn sự này vốn là nắm chắc. Bất quá kinh qua lần này nằng giáo hoạt như thế, Mục đại tướng quân có thể nhìn đến nằng mới là lạ. Mục đại tướng quân không đồng ý, liền tính dù là hoàng đế hay thái hậu, cũng vô pháp cưỡng bức. Trường Bình lại muốn gả vào Mục phủ, quả thực chính là vọng tưởng.

Bất quá, đây cũng là nằng tự làm tự chịu, Hàn Văn Tịch mới không đáng tiếc thay nằng.

Trường Bình công chúa cũng biết Mục đại tướng quân sẽ không tán thành hôn sự của bọn họ, nhưng cho dù là vậy, từ trước tới giờ cũng chưa từng nặng lời như thế với nằng nha.

Nằng còn muốn nói thêm, lại thấy biểu tình lạnh lùng của Mục đại tướng quân, làm tim nằng đau xót. Quay đầu nhìn thấy Hàn Văn Tịch đang tìm tìm nhìn nhìn nằng, trong lòng càng phát hỏa: "Ngươi cười cái gì mà cười, sớm muộn gì ngài sẽ có thời điểm để khóc!"

Trường Bình công chúa hung tợn rống lên một tiếng, dậm chân một cái, xoay người lệ rùng mà chạy đi.

Hàn Văn Tịch không chút nào để ý, nhìn bóng dáng Trường Bình công chúa đi xa, bên môi gọi lên một mặt ý cười vui sướng.

Trường Bình công chúa, ta xem ngươi có thể hoành hành đến bao lâu? Ngày đó ở thiên lao Đại Lý Tự trừng độc, rất nhanh sẽ hiệu nghiệm đi. Cái loại độc này là virus hiện đại, vì thể thái y hay thần y thời cổ đại không ai có thể chữa khỏi u của ngươi a!

Đến lúc đó, xem người khác là ai!

Hàn Văn Tịch không nhiều lời, nâng đề lại nẩy túi thảo dược, lại tỉ mỉ hướng dẫn Mục đại tướng quân cách thay đổi dược, cùng với hết thảy những kiêng kỵ cần thiết. Mục đại tướng quân đều nhất nhất nhớ kỹ.

Ngoài cửa, Long Phi Dạ bất động thanh sắc đem hết thảy xem ở trong mắt, lúc này rốt cuộc mở miệng, thanh âm cơ hồ không có độ ấm, "Hàn Văn Tịch, là lúc ngươi cần phải trở về chứ?"

Ách.....

Vừa mới náo động như thế nhưng lại để cho tồn đại thân này sốt ruột chờ ở cửa.

"Ấn, bây giờ liền trở về." Nàng tung ta tung tăng chạy ra, vui vẻ tươi cười, ẩn ẩn có loại cảm giác, gia hỏa này dường như không hề cao hứng.

Tốt thôi, thành hôn mới chưa được mấy ngày nâng đã vào thiên lao, thân là trưởng phu, hẳn xác thật là không có gì để cao hứng.

Mục đại tướng quân cùng đám người vội vàng đưa ra tới cửa, mà Long Phi Dạ không nói hai lời quay đầu liền đi.

Hắn chính là lạnh lùng như thế: giống một tòa băng sơn, lại giống một điều bí ẩn, mỗi người đều sợ hãi, tò mò.

Hàn Văn Tịch ngoan ngoãn cúi đầu, nhớ tới lời cảnh cáo lúc trước của Trường Bình công chúa, lại cảm thấy buồn cười. Nàng thật đúng là bị nói trúng rồi, để gia hỏa Long Phi Dạ này tới mang về nhà.

Long Phi Dạ chân dài, đi rất nhanh, Hàn Văn Tịch đều phải chạy chậm mới theo kịp, rốt cuộc, lúc nàng ra đại môn Mục tướng quân phủ, mới nhớ tới một việc.

Cố Bắc Nguyệt!

Cố Bắc Nguyệt còn bị nhốt tại thiên lao, tên kia là bị Bắc Cung Hà Trạch bí mật giam giữ, không mấy người biết đến, chắc là không bị tra tấn chứ?

Thấy Long Phi Dạ lên xe ngựa, Hàn Văn Tịch lo lắng nói, "Điện hạ, ta..... Ta đã quên một việc, chờ ta một chút được không?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Văn Tịch liền hối hận, tồn đại thân Long Phi Dạ này làm sao mà có khả năng chờ nàng? Vì thế, Long Phi Dạ đang muốn mở miệng, nàng liền vội vàng nói thêm, "Điện hạ, nếu không ngươi đi về trước đi, ta rất nhanh sẽ trở về."

Ai ngờ, Long Phi Dạ liếc cũng chưa liếc nàng một cái, trực tiếp buông màn xe, lạnh lùng nói, "Nửa canh giờ sau ta ở trong Phù Dung Viện không nhìn thấy ngươi, hậu quả tự chịu!"

Hắn lạnh nhạt đến độ không thèm hỏi nàng vì sao lại ở lại, dứt lời sai khiến xa phu rời đi.

Hàn Văn Tịch hơi sốc, thật lạnh! Nàng hơi rùng mình, vội vàng quay đầu trở về cùng Mục đại tướng quân nói chuyện về một giấy giấy sinh tử kia, cũng nói Mục đại tướng quân chạy nhanh đi Đại Lý Tự thả người.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyền - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Để người nhìn xem thật rõ

Sau khi giao đãi xong hết thảy, Hàn Văn Tịch cơ hồ là đắm lên thời gian mà chạy về Tầm Vương phủ.

Trong tâm cung, Long Phi Dạ đã đổi mới xiêm y, nằm ở trên ghế bập bênh trong thư phòng, một bó áo choàng tơ vàng mềm mại, quý khí vốn có sinh ra càng thêm vô cùng chói lọi. Hàn Văn Tịch lần đầu tiên phát hiện có nam nhân có thể đem vàng ăn mặc đẹp như vậy. Ở trước mặt hắn, thực dễ dàng cảm thấy tự ti.

Hàn Văn Tịch điều chỉnh hô hấp một chút, tiến lên, "Điện hạ."

"Ba vị được đều ở trên bàn, người hiện tại có thể phối chế giải dược." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói, cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái.

Hàn Văn Tịch hướng một bên phía trên bàn nhìn lại, chỉ thấy ba đồng lớn được liệu, phân biệt là từ hạ, từ thu, từ đông. *Trời mới biết, những dược này thật ra không dễ tìm, không nghĩ tới gia hỏa này một tìm chính là một đồng lớn.*

Hàn Văn Tịch mừng thầm, kỳ thật nàng chỉ cần dùng một ít, còn dư lại có thể dùng để mở rộng tồn kho trong hệ thống giải độc. Tuy vào từng loại độc tố, những dược liệu này có thể dùng cho rất nhiều phối phương giải độc khác nhau.

"Điện hạ chờ, thần thiếp phối chế xong sẽ đem tới đây." Hàn Văn Tịch nói, đang muốn đem dược liệu đều thu vào trong túi chứa bệnh của nàng.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ ánh mắt lạnh lùng lại nhìn qua, "Hãy phối dược ở chỗ này đi, bốn vương cũng muốn *hào hảo kiến thức (ý là muốn nhìn xem)*."

Ách.....

Gia hỏa này vẫn là hoài nghi nàng!

Hàn Văn Tịch kín đáo tròn trĩnh mắt, *người cứ hoài nghi đi, dù sao người vĩnh viễn đều đoán không ra chân tướng.*

"Điện hạ, trên tay thần thiếp cũng không có các dược liệu khác. Thần thiếp cần quay lại Vân Nhân Các để lấy chúng. Nếu điện hạ có hứng thú, không ngại cùng thần thiếp đi một chuyến." Hàn Văn Tịch cười nói.

"Vân Nhân Các?" Long Phi Dạ tò mò, không nhớ rõ trong Tầm Vương phủ có một cái nơi như vậy.

"Thần thiếp đem তো গাছ মৌ বি বো রো পিয়া Tây Bắc tu chính lại, lấy tên là *Vân Nhân Các* (云闲阁: *Leisurely Cloud Pavilion*), ngày sau thần thiếp sẽ sống ở chỗ đó, để tránh quấy rầy điện hạ." Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Kỳ thật trong lòng nàng có chút khản trương, sợ gia hỏa này đem nàng đuổi ra khỏi Phù Dung Viện đi ứng phó với Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyên Như, nhưng ai biết, hắn thật không có ý kiến gì, găt găt đầu liền đứng dậy muốn đi cùng nàng.

Hàn Văn Tịch trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhanh nhẹn đem ba vị dược liệu đều thu vào túi chứa bệnh của nàng. Động tác này, Long Phi Dạ cũng không có nhiều chú ý, hắn cũng không biết, động tác này của Hàn Văn Tịch bất quá là che dấu tai mắt người. Ba vị dược liệu đã sớm được nàng để vào hệ thống giải độc, nghiêm khắc dựa theo tỉ lệ cùng mấy vị dược vật khác tiến hành phối chế. Trong đó thậm chí có cả cơ chế tự động điều chỉnh nhiệt độ trong khi luyện chế dược.

Từ tâm cung Long Phi Dạ đi đến Vân Nhân Các của Hàn Văn Tịch phải xuyên qua hoa viên. Trong thời gian này, cũng đủ cho hệ thống giải độc đem dược vật phối chế ra thành phẩm, Hàn Văn Tịch kín lút lấy ra, giấu ở trong túi chứa bệnh.

Tới cửa Vân Nhân Các rồi, Long Phi Dạ mới mở miệng, "Vân Nhân có nghĩa là gì?"

"Vân tự vô tâm thủy tự nhàn." (*) Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, quay đầu hướng phía hắn nhìn lại, "Điện hạ, thần thiếp gả vào Tầm Vương phủ, chỉ cầu như một đám mây nhân nhả một góc."

(*)云无心水自闲": *"Vân tự vô tâm thủy tự nhàn": ý nói tâm hồn thư thái, hồn nhiên. Đây là một câu được trích trong bài thơ "Bạch Vân Tuyên" của Bạch Cư Dị ("A cloud naturally has no desires, just as the water is naturally leisurely")*

Kỳ thật Hàn Văn Tịch muốn nói với Long Phi Dạ chính là, *"Thân ài, người đừng hoài nghi ta, ta gả vào Tầm Vương phủ là bị bắt buộc, ta không có cái ý đồ gì. Ta chỉ muốn sống một cuộc sống bình đạm an ổn qua ngày. Ta sẽ không trêu chọc các người, các người cũng đừng tới trêu chọc ta!"*

Nhưng nàng rất rõ ràng nếu nói trắng ra như thế, Long Phi Dạ nhất định sẽ dùng ánh mắt giết chết nàng, cổ nhân không phải đều thích lấy thơ trừ tình để biểu đạt ý nghĩ sao? Nàng liền *nhập gia tùy tục* một hồi. (*nhập gia tùy tục: 如乡随俗: wherever you are, follow local customs/When in Rome, do as the Romans do*)

[Vân tự vô tâm thủy tự nhàn], tốt xấu cũng là danh ngôn của Bạch Cư Dị, Hàn Văn Tịch cho rằng Long Phi Dạ sẽ kinh diễm một phen, đáng tiếc, hắn chỉ nhìn nàng một lát, mặt không có biểu tình gì, không nói một lời liền đi vào trong các.

Người này không chỉ có cơ mật bị lộ, phòng chừng tâm cũng bị lộ đi.

Hàn Văn Tịch đi theo vào, phát hiện Long Phi Dạ đã ngồi trên ghế đang ngắm chừng bốn góc phòng, chính là đang đánh giá tiêu thiên đệ của nàng. Thằng nhãi này thân hình cao ngao như núi làm phòng khách nhỏ của nàng tức khắc tràn đầy áp lực.

Vừa thấy nàng tiến vào, hắn liền thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nói, "Có thể bắt đầu phối dược sao?"

"Ấn, thần thiếp đi lấy mấy vị dược." Hàn Văn Tịch đặc biệt cung kính.

Tò mò như vậy đúng không, hôm nay sẽ khiến cho người *kiến thức kiến thức (nhìn xem thật rõ/tốt)!*

Dưới sự quan sát nhìn xem như đâm thủng của Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch từ thư phòng nhỏ bên cạnh lấy ra mấy vị dược thảo cùng cối và chày giã được, sau đó làm trò trước mặt hỗn trộn cùng với ba vị dược vật kia được lấy ra từ trong túi chứa bệnh.

Những dược liệu trong túi này đúng là vừa mới ở hệ thống giải độc phối chế ra giải được. Mặc kệ là từ phân lượng dược liệu, tỉ lệ điều phối, hay là nhiệt độ luyện chế, độ chính xác về thời gian mà nói, đều là hoàn mỹ nhất. Nhân công phối chế luyện chế, căn bản không có khả năng đạt tới trình độ chính xác như thế này.

Được Tây Y cần lưu ý đến *tinh tế (tỉ mỉ/từng chi tiết nhỏ)* trong khâu tinh chế, trong khi đó được Trung Y lại phụ thuộc nhiều vào khâu *phối được(phân lượng từng dược liệu)*. Nhưng, nếu đem tinh tế trong Tây Y dùng vào trong luyện chế được Trung Y, hiệu quả liền không phải được sự truyền thống luyện chế có thể bằng được.

Nói cách khác, mặc dù là cùng loại Trung dược, Hàn Văn Tịch luyện chế ra, đều so với bất luận đại phu nào ở thời đại này luyện chế ra, *được hiệu(hiệu nghiệm của thuốc)* đều tốt hơn rất nhiều.

Những điều này, Long Phi Dạ làm sao mà biết được? Ai bảo hẳn không biết gì về sự chuyên nghiệp của người hiện đại đâu?

Những dược liệu được Hàn Văn Tịch lấy ra từ thư phòng, đều là chút dược vật dùng làm thuốc hạ sốt bình thường, cùng trộn vào thuốc giải với nhau cũng không có ảnh hưởng gì.

"Điện hạ, kỳ thật phối dược rất đơn giản."

Hàn Văn Tịch cười đến đặc biệt đẹp, một bên nói, một bên đem giải dược cùng một chút dược hạ sốt trộn đều với nhau, tất cả đều cho vào cối.

"Nói đến cùng, phương thuốc vẫn là quan trọng nhất, chỉ cần tìm được toàn bộ dược liệu, vò nát chúng với nhau, sẽ có kết quả mình mong muốn."

Hàn Văn Tịch một bên giã dược, một bên rất chuyên nghiệp giới thiệu, "Đương nhiên, giã dược cũng cần phải chú ý, mấu chốt nhất chính là lực độ, không thể quá nặng, cũng không thể quá nhẹ."

Nàng nói, đem chày đá đưa cho Long Phi Dạ, "Điện hạ, người có muốn thử hay không?"

Long Phi Dạ đã sớm không có nhẫn nại, nhẫn nại nói, "Còn phải mất bao lâu?"

Hàn Văn Tịch vẻ mặt nghiêm túc, cầm một chút dược vật đặt ở trong lòng bàn tay mở ra, ngửi ngửi, lúc này mới trả lời, "Phòng chừng đến một canh giờ đi"

Một canh giờ, đó chính là hai giờ.

Long Phi Dạ trực tiếp đứng dậy, "Khi nào người làm xong thì đưa thuốc đến tẩm cung."

Đây là mệnh lệnh, không đợi Hàn Văn Tịch trả lời, dứt lời liền đi.

"Tốt, điện hạ đi thông thả nha!" Hàn Văn Tịch vui mừng không gì sánh nổi, một đường đưa ra đến cửa, thấy người đã đi xa, rốt cuộc không nín được xì cười ra tiếng.

Ai kêu hẳn lại hoài nghi nàng, nếu còn có lần sau, nàng chắc chắn sẽ làm hẳn càng thêm nhàn chán.

Đóng cửa lại, Hàn Văn Tịch không lại đi giã dược, hết thấy dễ vào hệ thống giải độc giải quyết.

Sau hai giờ a, cũng đủ để nàng hảo hảo tẩm một cái, ngủ nướng trong chốc lát. Lăn lộn trong phủ Đại tướng quân làm nàng cảm thấy mệt mỏi, lại không được nghỉ ngơi, thân thể yếu mềm này, sợ là sẽ chống cự không nổi

Sau hai giờ, Hàn Văn Tịch thần thanh khí sảng mà xuất hiện ở bên ngoài thư phòng Long Phi Dạ.

Nàng phát hiện gia hòa này đang xem sách, lười biếng nằm nghiêng dựa vào bên giường. Tay cầm quyển sách, bộ dáng cúi đầu nhủ mày tư lự, nhìn như họa *trung tiên tuấn kiệt (đẹp như thần tiên)*, làm người cảm thấy rất không chân thật.

Cũng không biết vì sao, trong đầu Hàn Văn Tịch không tự giác hiện ra cảnh tượng trong đêm tối tăm đó. Ngon đèn dầu chiếu rọi ở trên cổ màu đồng nơi ngực hẳn, vân da rõ ràng kia, thị giác đánh sâu vào đã tính mười phần, là câu hồn người như vậy, chấn động nhãn tâm

Đáng chết, nàng tới là để đưa dược, nhưng nàng lại thơ thần thất thần bất động, như thế nào lại suy nghĩ bậy bạ đây?

Cần cần mới, Hàn Văn Tịch đi vào, "Điện hạ, dược đã chế xong."

Long Phi Dạ buông quyển sách xuống, ngồi dậy, lúc này mới hướng nàng nhìn qua, con người đen nhánh thâm thúy kia, thẳng tắp mà nhìn nàng chăm chăm.

Vô cớ, Hàn Văn Tịch tâm lạc một chút, theo bản năng tránh đi cái nhìn của hắn.

Vì cái gì, sao nàng lại cảm thấy nhút nhát như thế? Không phải là bồn chồn lo lắng, không phải là sợ hãi, mà là một loại khản trương.

Còn không phải là đưa dược thôi sao? Sự tình đơn giản đến nỗi nhắm hai mắt lại nàng đều làm được, nàng khản trương cái gì nha?

Hàn Văn Tịch âm thầm cười nhạo chính mình, tẩn lẩn, cúi đầu, một bên từ trong túi chứa bệnh lấy ra dược cùng một ít đồ dùng phụ tá, một bên sắp xếp lại tâm lý.

Rất nhanh, nàng đã khôi phục lại, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt thâm trầm bá đạo của Long Phi Dạ, một bộ dáng nghiêm túc, miệng lười chuyên nghiệp, "Đem áo trên người cởi ra."

Áo hoá to vàng mềm mại, thuần trắng để y. *Người này ngay cả động tác cởi quần áo đều ưu nhã như vậy, rất tôn quý.*

Rắn chắc tinh luyện, vân da gợi cảm bên trong, có đạo vết sẹo nhìn thấy kinh tâm, giống như một con con rết sống ở trên cổ màu đồng nơi ngực hẳn, dữ tợn lại có vẻ dã tính thô cuồng.

Không nghĩ tới mới qua mấy ngày, miệng vết thương của gia hòa này cư nhiên tất cả đều khép lại. Phải biết rằng miệng vết thương trúng độc thường sẽ khôi phục chậm hơn so với miệng vết thương bình thường

Hàn Văn Tịch không thể tưởng tượng mà nhìn, hơn nữa lòi tai có một chút hồng như vậy, một màn này làm Long Phi Dạ nhìn thấy phi thường khó chịu.

"Xem đủ chưa? Xem đủ rồi liền áp dược lên đi." Long Phi Dạ ngữ khí lạnh nhạt không kiên nhẫn.

Hàn Văn Tịch đột nhiên ngừng đầu nhìn hẳn, vẻ mặt càng thêm không thể tin nổi, lại đón nhận ánh mắt tràn đầy chán ghét của Long Phi Dạ.

Gia hòa này có ý tứ gì a? Hẳn đang nghĩ nàng xem cái gì nha?

Mặc dù có điểm ý niệm hoa si như vậy, nhưng đó là cách làm của một nữ nhân bình thường theo đuổi cái đẹp được không!

Trong lúc nhất thời, tất cả sự khản trương đều bị sự phẫn nộ thay thế, "Lập tức!"

Nàng nói, cũng không có lấy ra dược vật, mà là lấy ra dao nhỏ, đặt ở trên ngọn lửa hơi nóng

"Người đang làm cái gì?" Long Phi Dạ lạnh giọng

"Khai dao, nâng lực tự lành của người thật quá tốt, miệng vết thương đều khỏi hẳn, dược vật không có biện pháp ở trong khoảng thời gian ngắn thâm thấu đi xuống, cho nên chỉ có thể đem miệng vết thương mở ra." Hàn Văn Tịch nghiêm trang trả lời

Kỳ thật, không cần biện pháp này cũng có thể, chỉ cần trong giải dược nâng thêm mấy vị dược vật, tăng dược hiệu mạnh lên, hiệu quả là giống nhau.

Nhưng vì ánh mắt chán ghét kia của Long Phi Dạ làm nàng thực không cao hứng

Trên thế giới này vĩnh viễn không cần phải đắc tội với hai loại người, một là thợ cắt tóc, một là bác sĩ. Người trước sẽ làm người xấu đến sống không bằng chết, người sau sẽ làm người đau đến sống không thể chết không xong.

{ (Đoạn này ta thích nên lưu lại nguyên văn: 这个世界上永远不要得罪两种人，一种是理发师，一种是医生。前者会让你丑得生不如死，后者会让你疼得生死不能: In this world, there were two types of people you should never cross. One was the hairdresser, the other a doctor. The former could turn you so ugly you wanted to die, while the latter could make you so painful that you neither lived nor died.) }

"Người xác định?" Long Phi Dạ nhìn nàng hoài nghi

"Chắc chắn!" Hàn Văn Tịch không chút phân vân, giải thích nói, "Điện hạ, không khai dao cũng được, nhưng nếu không khai dao mà nói, dược này khả năng phải tốn thời gian hơn nửa tháng mới có thể đem độc tố trong cơ thể đều hấp thụ ra ngoài, chính người tự mình quyết định."

Hắn chỉ có thời gian 10 ngày, đến nay đã qua 7 ngày.

Loại bị quân chế này làm Long Phi Dạ rất không thoải mái, nhưng hắn cũng chỉ có thể bí mật tìm Hàn Văn Tịch giải độc.

"Động dao đi." Hắn đáp ứng.

Ở trên miệng vết thương rạch thêm một dao, cái loại cảm giác đau đớn này có thể so với trực tiếp rạch một dao còn khủng bố hơn rất nhiều, Hàn Văn Tịch rất chờ mong về mặt biến hóa của hắn. Nàng thiết tình không hề thù hờ lưu tình, nhưng ai biết, một dao đi xuống, Long Phi Dạ cư nhiên mày chỉ nhấm một chút, biểu tình lạnh nhạt, rồi mắt nhìn chăm chăm xem miệng vết thương của chính mình.

Một gia hỏa thật tốt, đau đớn như thế nào mới có thể làm hắn nhấm mày đây?

Hàn Văn Tịch phát hiện chính cái ý tưởng này của mình thật vô nhân đạo, thu liễm tâm tư, nâng vạt vàng áp được, động tác thật ra nhẹ đi không ít, tận lực giảm bớt cảm giác đau đớn của hắn.

Rất nhanh, đem được giải độc đặt ở trên miệng vết thương, băng bó bằng vải để cố định, kết thúc mọi việc.

"Tốt rồi, sáng mai ta lại qua đây lấy được ra, xử lý miệng vết thương." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

"Không cần đối được sao?" Long Phi Dạ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tới cửa, thiếu tướng quân nhớ ân

"Không cần, một ngày là đủ, được vật này sẽ đem tàn lưu độc tố trong cơ thể đều hấp thụ ra tới, miệng vết thương không thể dùng vào nước, buổi tối khi ngủ đừng dè lên miệng vết thương." Hàn Văn Tịch nghiêm túc giải thích.

Kỳ thật, gia hỏa này không sợ đau nên khai dao đúng là biện pháp nhanh nhất.

Long Phi Dạ gật gật đầu, bàn tay to nhẹ nhàng vung lên, ý bảo nàng có thể lui xuống.

Giờ khắc này, Hàn Văn Tịch xách theo túi chứa bệnh thật là giống một nô tài nha.

Tốt thôi, nàng nhìn!

Sáng hôm sau, Hàn Văn Tịch tới lấy thuốc ra, quả nhiên giống như theo lời nàng đã nói, tất cả độc tố đều bị giải được hấp thụ, nguyên bản tàn ra mùi hương được vật đến khi lấy ra ngoài thì tan tưởi không thôi.

Hàn Văn Tịch đơn giản băng bó lại miệng vết thương thật tốt, cuối cùng hoàn toàn thu phục xong độc của Long Phi Dạ.

Nàng cho rằng Long Phi Dạ sẽ nói cái gì đó, nhưng ai biết, nàng vừa thu thập tới một thứ, Long Phi Dạ chỉ làm cái động tác cao cao tại thượng kia, bàn tay to vẫy vẫy ý bảo nàng rời đi.

Thật là một gia hỏa ngạo mạn lại vô tình!

Hàn Văn Tịch trong lòng âm thầm có ý kiến, cũng không đi ngay lập tức, mà là cúi thân mình xuống, thành khẩn nói, "Điện hạ, sự tình ở phủ Đại tướng quân, đa tạ."

Sự việc của Mục Thanh Võ kia, tuy rằng biết rõ hắn là vì mặt mũi Tần Vương phủ, vì thuốc giải độc của hắn, nhưng chung quy vẫn là hắn đã cứu nàng một mạng.

Ai ngờ, Long Phi Dạ ngữ khí lạnh băng, "Người có thể giải độc, nhưng người không phải là Bồ Tát. Nhớ kỹ thân phận của người, bớt lo chuyện người khác, đừng thường xuyên ra khỏi cửa, nhớ kỹ chưa?"

Hàn Văn Tịch hậm hực, lên tiếng, "Vâng, thần thiếp nhớ kỹ. Thần thiếp cáo lui."

Nàng yên lặng nghĩ, chỉ cần là người tốt, việc thấy chết mà không cứu nàng thật làm không tới.

Về việc ít ra khỏi cửa, ha ha, Hàn Văn Tịch cười lạnh, *thần thiếp làm không được!* Bất nàng cả đời ngồi ở trong nhà phụ trách ăn-uống-tiêu-tiểu-ngủ, còn không bằng bảo nàng đi tìm chết.

Sở sở trong tay áo kia còn sót lại ba lượng bạc, Hàn Văn Tịch nghĩ, *nữ nhân, mặc kệ là thân phận gì ở thời đại nào, đều cần thiết có sự nghiệp của bản thân.*

Cùng Long Phi Dạ giả làm phu thê *hữu danh vô thực* [1], *nước giếng không phạm nước sông* [2], cũng khá tốt. Chờ nàng ổn định vị trí trong Tần Vương phủ xong xuôi, nàng sẽ tìm việc gì đó để làm, nếu không, nàng đi nơi nào để có bạc đây?

[1] *Hữu danh vô thực: chỉ có danh tiếng mà không có thực.*

[2] 井水不犯河水: *Nước giếng không phạm nước sông: ý là việc của ai, chuyện của ai người ấy lo, không xâm phạm đời tư của nhau (Well water didn't touch the river water: also known as "I'll mind my own business, you mind yours.")*

Mấy ngày kế tiếp, thời điểm Hàn Văn Tịch ở trong hoa viên đi bộ đều không nhìn thấy qua Long Phi Dạ, gia hỏa này xuất quỷ nhập thần, phỏng chừng đã sớm rời đi.

Nhưng Long Phi Dạ cư nhiên phái một tỷ nữ đệ nàng dùng, tên là *Trầm Hương* (沉香), nhỏ tuổi hơn Hàn Văn Tịch, tầm 15-16 tuổi, thân thể nhỏ nhắn, thanh tú sạch sẽ, tính tình ngoan ngoãn, khi cười hiện lên vẻ thẹn thùng.

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn một cái đã vừa ý.

"Người có biết võ công không?" Hàn Văn Tịch tò mò hỏi.

Trầm Hương lắc lắc đầu, "Nô tỳ không biết."

"Trước kia người hầu hạ nơi nào?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

"Nhà ta sống ở phía tây thôn Khê Thủy, hôm qua mới bị mua về, do một đại ca ca gọi là Sở Tây Phong mang ta tới." Trầm Hương ngoan ngoãn trả lời.

"Hắn có nói với người điều gì không?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

"Để nô tỳ nghe Vương Phi nương nương sai bảo, hắn nói hầu hạ Vương Phi nương nương thật tốt, nương nương sẽ có trọng thưởng." Trầm Hương thành thật nguyên lời mà nói.

Trọng thưởng?

Hàn Văn Tịch co giật khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, nàng lập tức giao phó việc thứ nhất cho Trầm Hương, nếu như Mộ Dung Uyển Như tới tìm, thì nói nàng đang ngủ, không rảnh.

Vì thế, Mộ Dung Uyển Như mời nàng uống trà, bị cự tuyệt; rồi nàng đi dạo phố, bị cự tuyệt, sáng nay lại sai người tới rủ nàng đi dạo chơi ngoài thành, lại một lần nữa bị cự tuyệt.

Nghĩ thái phi không ở quý phủ, lấy thân phận của Mộ Dung Uyển Như, còn không đủ cường cầu làm nàng bất cứ điều gì.

Tiểu Trầm Hương tuy rằng nhỏ, lại cần nắn có khả năng, có nàng lo liệu một ít việc vặt, Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng không ít.

Đương nhiên, nàng cũng không hề nhàn rỗi, thời gian mấy ngày nay, nàng đem hệ thống giải độc kiểm tra qua một lần. Hệ thống này giống như một loại không gian, bên trong có rất nhiều không gian nhỏ. Một cái là để kiểm tra độc tính, một cái là để phơi chế được vật, còn có một cái là để tồn trữ được vật cùng đó dùng y tế.

Hàn Văn Tịch nằm ở trong sân, một bên phơi nắng, một bên như đi vào cõi thần tiên trong hệ thống giải độc. Nàng cũng không phát hiện ra hệ thống không gian này cư nhiên còn có một số không gian nhỏ mà nàng chưa từng nhìn thấy trước đó, ý thức của nàng hiện tại không thể tiến vào.

Quái lạ, chẳng lẽ là còn có khu vực chưa khai phá ra sao? Trước kia nhân viên nghiên cứu cũng không hề nhắc qua với nàng.

Hàn Văn Tịch rất hiểu kì, nhưng nàng biết tò mò cũng vô dụng. Loại chuyện này nàng muốn nghĩ rất óc đều nghĩ không ra, may thay mấy cái không gian trong hệ thống giải độc hiện giờ cũng đủ để nàng tiêu xài.

Ý thức rút ra khỏi hệ thống giải độc, Hàn Văn Tịch giờ tay lên trên đầu, hưởng thụ những tia nắng ấm áp. Nàng nghĩ độc tiền của Trường Bình công chúa cũng nên đại bạo phát đi? Người thích cái đẹp như vậy, một khuôn mặt được che lại đi khắp nơi tìm thấy trị bệnh là một sự kiện thú vị cỡ nào nha.

Nàng đang âm thầm vui sướng, thì tiểu Trầm Hương từ từ chạy qua đây, "Vương Phi nương nương, ngoài cửa có người tới, nói người có khách nhân."

Khách nhân?

Loại người nào có thể tới Tần Vương phủ tìm Hàn Văn Tịch đây?

"Ai vậy?" Hàn Văn Tịch mở mắt ra, khó hiểu hỏi.

"Ma mà nói là khách quý, đang ở trong khách đường chờ đợi, là thiếu tướng quân gì đó cùng với thái y, nàng ta nói quá nhanh, làm nô tỳ nghe không rõ." Trầm Hương đáp.

Mục Thanh Võ cùng Cổ Bắc Nguyệt!

Hàn Văn Tịch lập tức vui vẻ, vội vàng đứng dậy đi tới. Nàng thật ra rất muốn gặp Cổ Bắc Nguyệt, để nói lời cảm tạ, nhưng vẫn luôn không tìm được cơ hội ra khỏi cửa, cũng không biết chạy đi đâu tìm hân.

Long Phi Dạ không thích nàng ra khỏi cửa, trong khoảng thời gian này nàng cũng muốn thu liễm lại.

Không nghĩ tới Cổ Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ lại tìm tới cửa.

Hàn Văn Tịch thay đổi một thân xiêm y xong mới ra khỏi viện tử, vừa đến khách đường đã nhìn thấy Cổ Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ đang ngồi uống trà.

Cổ Bắc Nguyệt vẫn là một bộ bạch y, ôn tồn lễ độ. Mục Thanh Võ cũng không còn là bộ đáng óm yếu, tư thế ngồi đứng với tiêu chuẩn quân nhân, ánh mắt sáng ngời.

Vừa thấy Hàn Văn Tịch tiến vào, hai người rất vui vẻ, đồng thời hành lễ, "Vi thần tham kiến Tần Vương phi, Vương Phi nương nương cát tường."

"Miễn lễ, ngồi đi." Hàn Văn Tịch tâm tình không tồi.

Mục Thanh Võ không nói hai lời, lập tức quỳ một gối trước mặt Hàn Văn Tịch, đôi tay siết chặt, "Vương Phi nương nương, hôm nay vi thần là đặc biệt tới đáp tạ ân cứu mạng."

"Nhanh nhanh đứng dậy, ngày ấy không phải đã tạ rồi sao?" Hàn Văn Tịch cười.

"Ngày ấy là ngày ấy, hôm nay vi thần là chính thức tới bái tạ. Vi thần không có gì để hồi báo, sau này nếu cần đến vi thần, thỉnh Vương Phi nương nương nhất định phải nói ra." Mục Thanh Võ rất nghiêm túc, mắt đen sáng ngời, thẳng tắp nhìn vào mắt Hàn Văn Tịch.

Đại nam hài tích cực thật đáng yêu như vậy.

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, "Tốt thôi, ta sẽ nhớ kỹ."

Trong khi nói, lấy ra một tờ giấy sinh tử, đối mặt với Cổ Bắc Nguyệt, "Cổ thái y, ta nghĩ ta cũng nên lưu tâm bái tạ người nha!"

Nhìn thấy vật kia, Cổ thái y đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó muốn ngăn lại Hàn Văn Tịch hành lễ.

"Vương Phi nương nương, không được!" Cổ Bắc Nguyệt cũng sốt sắng, háng lông mày khẩn trương nhu lại.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy, lại muốn đuổi tay giúp hân vuốt phẳng, nam tử ấm áp này thật sự là không thích hợp để nhủu mây.

"Thật sự đa tạ." Hàn Văn Tịch hai tay dâng lên giấy sinh tử, rất chân thành. Trong sự tình lần này, Cổ Bắc Nguyệt là người duy nhất cứu nàng mà không có động cơ gì.

Cổ Bắc Nguyệt nhìn giấy trắng mực đen kia, nhân nhạt nói, "Thứ này Vương Phi nương nương hãy thay ta hủy đi, kỳ thật, tại hạ đến đây là....."

Cổ Bắc Nguyệt còn chưa nói xong. Hàn Văn Tịch đã biết hân muốn nói cái gì, "Độc kia là ta gửi ra tới."

Khi ở trong thiên lao, nàng đã đáp ứng với hân chỉ cần cứu tính Mục Thanh Võ sẽ nói cho hân biết vì sao dưới tình huống hai tay trống trơn, có thể kiểm tra ra độc tính.

Hàn Văn Tịch không muốn nói dối, nhưng nếu nàng đem sự tồn tại của hệ thống giải độc nói cho Cổ Bắc Nguyệt biết, Cổ Bắc Nguyệt phỏng chừng cả đời đều không thể lý giải đi, vì vậy nàng chỉ có thể nói như thế.

Nhưng ai biết, lời này vừa ra, một cái thanh âm quen thuộc đã truyền đến, "Người ra tới, tâu tử có cái mũi thật là lợi hại."

Thanh âm này:..... Mộ Dung Uyển Như.

Nàng ta chăm chăm đi vào, một bộ váy dài màu vàng nhạt, thân thể mảnh mai, đặc biệt là eo thon nhỏ kia, một tay có thể ôm hết, dáng người mảnh khảnh động lòng người, khuôn mặt thanh tú càng động lòng người hơn.

Mộ Dung Uyển Như xuất thân là tỷ nữ, tuy rằng được Nghi thái phi nhận làm nghĩa nữ, nhưng không có phong hào gì.

Nàng thấy Cổ Bắc Nguyệt cùng thiếu tướng quân đều đầu đến hành lễ, thân nhẹ như yển hơi khom người, khiến cho người có ý xúc động muốn nâng nàng lên.

Nhìn xem, Mục Thanh Võ lập tức thương hương tiếc ngọc, "Mộ Dung cô nương khách khí, nhanh chóng bình thân."

Mộ Dung Uyển Như nhu mì gật đầu, lúc này mới bình thân, hướng bên cạnh Hàn Văn Tịch ngồi xuống, rũ mắt, "Tâu tử, người vẫn còn trách ta, đúng không? Ta đã đều cầu người ba lần rồi, người tốt xấu cũng nên nghe ta giải thích nha."

Ách.....

Không thể hiểu được lời nàng ta vừa nói, Hàn Văn Tịch cảm thấy mờ mịt.

"Chẳng lẽ Uyển Như cô nương có lý do gì khó nói, cho nên đêm đó đã không đi thỉnh Nghi thái phi?" Cổ Bắc Nguyệt mở miệng.

Hàn Văn Tịch lúc này mới nhớ tới chuyện này, kỳ thật nàng cũng không trông cậy vào Mộ Dung Uyển Như sẽ cứu mình, nàng ta không *bỏ đá xuống giếng* đã không tồi rồi.

Mộ Dung Uyển Như không nói ra, nàng thật sự đã quên.

Lại nói, Mộ Dung Uyển Như ba lần tìm nàng, không phải uống trà chính là đi dạo phố, căn bản là không hề nhắc tới chuyện này được không!

Hiện tại nàng ta đang làm gì, đang hỏi lỗi sao? Hay là đơn giản đang diễn trò ở trước mặt Cổ Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ? Có thể chi là để bảo vệ hình tượng chính mình mà thôi. Rốt cuộc, nếu Cổ Bắc Nguyệt đem sự tình này nói ra, danh dự của nàng liền bị hủy.

Mộ Dung Uyển Như thờ dãi một tiếng, bắt đầu dĩ nói, "Cổ thái y, việc kia xác thật là Uyển Như làm không được thỏa đáng, cảm thấy tự hổ thẹn a! Ngài không biết, mấy ngày nay ta vẫn luôn muốn gặp tâu tử giải thích rõ ràng, đáng tiếc tâu tử đều luôn đóng cửa không tiếp."

Mộ Dung Uyển Như nói xong, đứng dậy đi tới, tự tay mình rút ra một ly trà đưa đến trước mặt Hàn Văn Tịch, tiếp tục nói, "Tâu tử, ta biết người không phải là người lòng dạ hẹp hòi, mà là chuyện này quá nghiêm trọng. Ta thật sự không phải cố ý. Người uống chén trà này, cho ta một cơ hội nói lời giải thích được không?"

Lời này, sao mà càng nghe càng thấy giống như đang mắng nàng lòng dạ hẹp hòi đây?

Muốn giải thích thì cứ việc giải thích, nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?

Hàn Văn Tịch không tiếp lấy ly trà kia, lạnh lùng nói, "Người tìm người để cứu viện là Cổ thái y, không phải ta, người nên cùng hân giải thích."

Nói, thật là lợi hại!

Mộ Dung Uyển Như nao nao, nhưng rất nhanh khôi phục lại, hướng Cổ thái y nói, "Cổ thái y, ta là muốn giải thích với người, nhưng tâu tử vài ngày nay đều không thèm nhìn ta, ta đành phải cầu nàng ta thứ trước."

Hàn Văn Tịch muốn nhanh chóng nôn ra, muốn lấy lại hình tượng của chính mình thì phải dẫm chân lên một kẻ khác hay sao?

Muốn có hình tượng như vậy đúng không? Nàng hôm nay lên huy cho nàng ta xem.

"Vậy người nhanh chóng giải thích đi." Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

"Buổi tối hôm đó sau khi Cổ thái y rời đi, ta rất sốt ruột, lập tức đi ra cửa, còn chưa ra khỏi cửa liền hôn mê."

Mộ Dung Uyển Như nói, cúi đầu điềm đạm đáng yêu, trong tiếng nói lộ ra ghen ghét, "Tẩu tử, người cũng biết, thân thể ta không tốt, một khi sốt ruột thì như muốn ngất đi. Ta đành quay trở lại, nhưng ta đã sai Tiểu Lục Từ ra roi thúc ngựa đi bám bảo, ai biết cái điều nó kia cư nhiên không đi, trốn phía sau cửa mà ngủ..... Tẩu tử, người nói..... Tẩu tử, đều là ta không tốt!"

Một mặt chăm chọc nổi lên bên mũi của Hàn Văn Tịch, hỏi, "Thời điểm nào thì người biết rằng Tiểu Lục Từ không đi tìm mẫu phi?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Nghi thái phi trở về

Mộ Dung Uyển Như suy nghĩ một chút, "Buổi sáng. Ta hôn mê đến buổi sáng mới tỉnh, thấy mẫu phi còn chưa trở về, ta liền lại phái người đi ra ngoài, ai ngờ lại nhìn thấy Tiểu Lục Từ đang ngủ ở cửa."

"Nga....." Hàn Văn Tịch ý vị thâm trường mà kéo dài ngữ khí, "Cho nên, sau đó người cũng không lại phái người đi?"

Hàn Văn Tịch bị nhốt tại thiên lao chính là suốt ba buổi tối nha!

Mộ Dung Uyển Như ghen lời, sau một lúc lâu, mới nói, "Đi, ta tự mình đi, nhưng..... nhưng không đi tìm mẫu phi. Tẩu tử người cũng biết, lời nói của chúng ta quá nhẹ, không thể nói được lời gì để giúp người. Ta rất lo lắng, chỉ có thể tiếp tục tìm mẫu phi."

Phải biết rằng, Nghi thái phi rất thương nàng ta, nhưng mặt mũi của Nghi thái phi lại càng quan trọng hơn. Nàng ta dám lấy Nghi thái phi làm có để nói dối, nha đầu này lá gan xác thực không nhỏ nha.

"Cho nên, người cũng không thêm sai người báo cho Cổ thái y một tiếng rằng người không tìm thấy Nghi thái phi?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Mộ Dung Uyển Như nhủ chặt mày, lấp lánh lệ quang, "Tẩu tử, ta quá lo lắng đến độ..... ta đã quên mất."

"Nga....." Hàn Văn Tịch lại nói lời thâm thúy, "Vậy cuối cùng người tìm được mẫu phi sao?" Hàn Văn Tịch tiếp tục hỏi.

Mộ Dung Uyển Như ắc lắc đầu, "Không có, sau đó ta nghe ma ma trong phủ nói người đã trở lại, ta liền gấp quay về. Tẩu tử, ta vài lần muốn gặp người, muốn giải thích với người, người..... người đều không gặp ta....."

Nghe đến đó, Hàn Văn Tịch đều tự thấy không bằng, *đúng là một cao thủ lấp liếm nha.*

Vì thế, Hàn Văn Tịch nghiêm túc nhìn qua, "Ta đây vì sao lại nghe Tần Vương nói mấy ngày trước người đều ở quý phủ đây? Hẳn nhìn thấy người ở trong hoa viên rất nhiều lần."

Lời này vừa ra, sắc mặt Mộ Dung Uyển Như nháy mắt tái nhợt, Tần Vương.....

Hàn Văn Tịch nói tới chính mình sao? Thiên a, nữ nhân này đã cùng Tần Vương nói cái gì, Tần Vương sẽ nhìn nàng như thế nào nha?

Sự thật chứng minh, gặp phải cao thủ nói dối, người cần phải nói dối giỏi hơn nàng ta! (*Nguyên văn: 事实证明，遇到说谎高手，你必须比她更会扯谎！Facts proved that to defeat an expert liar, one had to tell even better lies!*)

"Tần Vương..... hần..... ta..... thân thể của ta không tốt, cho nên, cũng không thể mỗi ngày đều tự mình đi tìm, có điều ta đều phái người đi."

Giờ này khắc này, Mộ Dung Uyển Như giải thích có vẻ tái nhợt cỡ nào nha!

Cổ Bắc Nguyệt trong lòng hiểu rõ, lặng im không nói. Mục Thanh Võ từ trước đến nay là người ăn ngay nói thẳng. Trước đây ấn tượng của hắn đối với Mộ Dung Uyển Như cũng không tệ lắm, bây giờ xem như thấy rõ.

Hắn không chút khách khí hừ lạnh, "Mộ Dung cô nương, không cần giải thích nhiều lời, chúng ta còn có chuyện muốn nói cùng Tần Vương phi, thỉnh người tránh đi nơi nào đó một lúc."

Đây là muốn đuổi nàng đi khỏi.

Mộ Dung Uyển Nhi nước mắt lập tức tràn mi, rõ ràng sắc mặt xấu xí đều bị vạch trần, nàng lại vẫn điềm đạm đáng yêu, mang bộ dáng bị người vu hãm.

"Thực xin lỗi, ta cũng không biết có hiểu lầm gì ở đây, ta thật tình chỉ là muốn tốt cho tẩu tử, tẩu tử nếu không tha thứ cho ta, ta liền..... ta liền....."

Nàng nói, cư nhiên hai tay dâng trà, quý xuống, "Ta liền quý ở đây không dậy!"

Hàn Văn Tịch một bộ không hảo hứng, nhàn nhạt nói, "Nhị vị, sắc trời cũng không còn sớm, có sự tình gì ngày khác chúng ta lại nói"

Cổ Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ nhìn nhau, đều gật gù đầu.

Trước khi đi, Cổ Bắc Nguyệt nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Tuy rằng không giống Mục Thanh Võ hừ lạnh một tiếng gọn gàng dứt khoát như vậy, nhưng Mộ Dung Uyển Như nghe thấy trái tim như ngừng đập. Nàng không biết ý tứ của hắn như thế nào, nhưng cũng biết khẳng định không phải là ý tốt, thật là hự hửng nha.

Tiếng nói của hai người kia trong giới quý tộc đều có ảnh hưởng không nhỏ. Nếu bọn họ nói ra ngoài, hình tượng mà Mộ Dung Uyển Như khổ tâm xây dựng liền bị hủy!

Đáy do Hàn Văn Tịch hại nàng, nàng ta vì sao không chết ở trong ngục đi? Mộ Dung Uyển Như tràn ngập hận ý!

Thấy Hàn Văn Tịch bọn họ đều đã đi xa, Quế ma ma mới vội vàng chạy qua, "Tiểu thư, nàng ta không tha thứ cũng không quan trọng, chỉ sợ nàng ta đi cáo trạng cùng thái phi nương nương."

Nghi thái phi luôn đem mặt mũi đề lên trên hết thấy. Thậm chí nếu một hạ nhân trong Tần Vương phủ bị người của thái hậu quả trách nàng đều sẽ để ý cả ngày, huống chi là việc Hàn Văn Tịch bị bỏ tù lâu như thế?

Mộ Dung Uyển Như không đi bám bảo, nhất định cũng sẽ bị liên lụy.

Mộ Dung Uyển Như không nhúc nhích, đáy mắt hiện lên một mặt nham hiểm hung ác, "Mẫu phi khi nào thì trở về?"

"Ngày mai chính là sinh thần của Bồ Tát, thái phi nương nương hôm nay nhất định sẽ trở về lễ Phật, nhưng cũng không nói là sẽ về lúc nào. Tiểu thư, người xem chuyện này....." Quế ma ma thực sự lo lắng, Mộ Dung Uyển Như một khi bị phạt, đám hạ nhân các nàng cũng trốn không thoát.

Mộ Dung Uyển Như cười vừa lòng, ưỡn thẳng sống lưng, "Đã là hôm nay trở về, vậy ta sẽ không đứng dậy, ta sẽ quý gối ở nơi này nhận sai cùng mẫu phi."

Nếu là cáo trạng, nàng đương nhiên muốn đánh bại Hàn Văn Tịch.

Quế ma ma vừa nghe lời này trong lòng lập tức hiểu rõ, vội vàng thấp giọng nói, "Tiểu thư yên tâm, khi thái phi nương nương trở về, những ngày sau của nữ nhân kia sẽ trở nên khó khăn hơn, nô tỳ sẽ đi canh chừng cho người."

Hàn Văn Tịch tự mình đưa Cổ Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ tới cửa, ai ngờ xe ngựa vừa đi, một xe ngựa hoa hoa lệ lệ đã chạy nhanh mà đến.

Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái đã nhận ra, đây chính là xe ngựa của Nghi thái phi.

Nàng không phải muốn ở biệt viện một thời gian sao? Vì sao lại trở về sớm thế?

Vừa thấy xe ngựa của Nghi thái phi dừng lại, Hàn Văn Tịch xoay người muốn trốn, nhưng quá muộn. Quế ma ma từ phía bên trong đi ra, thỉnh lĩnh vừa túm chặt Hàn Văn Tịch, vừa hô to, "Thái phi nương nương cát tường, thái phi nương nương rất cuộc đã trở lại!"

Sức mạnh của Quế ma ma không phải người thường có thể so, Hàn Văn Tịch đều tránh thoát không được. Trong lúc nàng còn đang dùng sức giãy giụa thì Nghi thái phi đã xuống xe.

Thấy cảnh này, Nghi thái phi liền nổi giận, "Hai người đang làm gì vậy? Ở trước công lớn lời lôi kéo kéo, còn không biết xấu hổ hay sao?"

Quế ma ma và Hàn Văn Tịch giật mình, cùng lúc buông tay.

Hàn Văn Tịch âm thầm đảo mắt, khom người hành lễ, "Thần thiếp cung nghênh mẫu phi hồi phủ."

Quế ma ma quý xuống, hô to, "Thái phi nương nương, ngài rút cuộc đã trở lại, ngài nếu không trở lại, tiểu thư sẽ xảy ra chuyện a! Sẽ xảy ra chuyện a!"

"Cầu nô tài, có lời gì thì đi vào trong rồi nói, còn chē Tần Vương phủ ta chưa đủ mất hết mặt mũi sao?" Nghi thái phi răn dạy, mắt lạnh lùng liếc Hàn Văn Tịch một cái, lời nói mang hàm ý, ánh mắt kia càng mang theo gai góc.

Hàn Văn Tịch mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, chỉ có thể nhin, nằng ta là bà bà, là trưởng bối, lại là thái phi, nằng mà trêu chọc vào là dậy không nổi nha.

Nghi thái phi ung dung hoa quý, dáng vẻ hào phóng, tựa hồ không đem lời của Quế ma ma nói để ở trong lòng. Nhưng khi đoàn người đã đi vào cửa, một khắc đại môn kia đóng lại, lập tức không giống nhau.

Khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Nghi thái phi âm trầm đến khủng khiếp, "Quế ma ma, có chuyện gì xảy ra? Bốn cung mới rồi đi mấy ngày, chẳng lẽ liền có con khi muốn làm vua?"

Lời nói lại lần nữa nhắm vào Hàn Văn Tịch. Hàn Văn Tịch dùng ngón chân cũng nghĩ ra mục đích của Quế ma ma. *Có vẻ như Mộ Dung Uyển Như đang tính không định buông tha nàng, không chừng nàng ta đã sớm biết Nghi thái phi đã về.*

"Thái phi nương nương, người nhanh nhanh đi khách đường nhìn một cái, trời lạnh thế này, tiểu thư quý đã lâu, khuyên giải như thế nào cũng đều không chịu dậy, nói là phải quý đến khi ngài trở về, bồi tội với ngài." Quế ma ma vội vàng trả lời.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Nghi thái phi kinh ngạc, bước nhanh hướng khách đường đi tới.

Hàn Văn Tịch rất muốn nhân cơ hội này lần đi. Nhưng nàng có thể đi nơi nào? Với thân phận của Nghi thái phi, cho dù nàng trốn đến Phủ Dung Viện, Nghi thái phi chỉ cần truyền một lời, cũng sẽ lời nàng ra tới.

Xã hội hiện đại còn có cường quyền đàn áp người, hướng chỉ là xã hội hoàng quyền. Tránh không khỏi, Hàn Văn Tịch nỗ lực thuyết phục bản thân phải đối mặt với nó, thích ứng với nó.

Thấy Quế ma ma nhìn qua phía nàng, nàng lạnh lùng cười cười, chủ động theo sau.

Vừa đến khách đường thì nhìn thấy Mộ Dung Uyển Như vẫn đang quý gối tại chỗ, thân thể cứng nhắc đến thẳng tắp, hai tay đang gió một ly trà lên phía trên đầu.

"Ai da, Uyển Như, người đang làm gì vậy?"

Nghi thái phi kêu lên một tiếng đau lòng, bước qua muốn đỡ, "Đứng lên, nếu có chuyện gì thì hãy nói ra, ai dễ người quý ở đây, quý hồng đầu gối rồi phải làm sao bây giờ?"

"Mẫu phi, tai rồi, ta đã phạm phải sai lầm rất lớn, ta thực xin lỗi ngài, thực xin lỗi ca ca và tẩu tử, ta....."

Mộ Dung Uyển Như về mặt đầy áy náy, nói nội lại che mặt mà khóc, thương tâm muốn chết.

Nghi thái phi càng sốt ruột, "Đừng khóc a, khóc hồng mắt rồi thì làm sao bây giờ? Cho dù sự tình có lớn đến long trời thì vẫn có mẫu phi ở đây, mẫu phi làm chủ cho người, người nói một chút, rốt cuộc chuyện là như thế nào?"

Mộ Dung Uyển Như ngẩng đầu nhìn nàng, hai mắt đáng thương đầm lệ, đang muốn nói, nghẹn ngào một lát cái gì cũng nói không nên lời, lại vùi đầu khóc.

Nghi thái phi hít sâu một hơi, hướng một bên chủ vị ngồi xuống, lạnh giọng, "Quế ma ma, người nói!"

Quế ma ma chờ cơ hội này đã lâu, lập tức đem sự tình bẩm báo lại, còn không quên thêm mắm thêm muối, "Thái phi nương nương, tiểu thư vì việc này đã bị hôn mê. Nàng quá lo lắng cho Vương Phi nương nương ở trong tù chịu tội, cũng sợ lo lắng làm mất thể diện Tần Vương phủ chúng ta. Nàng đã phái hạ nhân, chính mình cũng đi tìm, nhưng vẫn không tìm được ngài, vì thế làm chậm trễ mọi việc."

Quế ma ma vừa nội xong, Mộ Dung Uyển Như mới nói trong nước nỡ, "Mẫu phi người đừng trách tẩu tử, chuyện này đều do ta sai, là ta không kịp tìm người!"

Chỉ thấy sắc mặt Nghi thái phi nguyên bản đang lạnh lùng chuyển biến càng ngày càng khó coi, một đôi mắt phượng tựa hồ mưa rền gió dữ âm trầm tiến đến.

Quế ma ma liếc qua nhìn Mộ Dung Uyển Như một cái, vội vàng nói tiếp, "Khi Vương Phi nương nương quay về, tiểu thư liền sai người đi Phủ Dung Viện cầu kiến, đã đi vài lần, muốn xin lỗi Vương Phi nương nương. Nhưng Vương Phi nương nương đều từ chối không gặp. Hôm nay Vương Phi nương nương vừa ra tới, tiểu thư liền bùng trả quý xuống, nhưng Vương Phi nương nương nằng....."

Rốt cuộc, nói còn chưa xong, Nghi thái phi bạo phát, "Hàn Văn Tịch!"

Hàn Văn Tịch đang đứng ở một bên, nhút nhát lên tiếng, "Thần thiếp ở đây."

"Quế ma ma nói chính là thật sự? Người thật sự bị giam? Bọn họ có lệnh bắt sao?" Nghi thái phi hỏi trong sự hoài nghi. So với chuyện này, thậm chí "tý khuất" của Mộ Dung Uyển Như đều không còn trọng yếu.

"Mẫu phi, là thái hậu nương nương tự thân ban ra lệnh bắt, nếu không, ai dám động đến tẩu tử nhà!" Mộ Dung Uyển Như nghẹn ngào bổ sung.

"Cái gì? Hàn Văn Tịch, người! Người!"

Nghi thái phi há hốc miệng vì tức giận, một tay dờ *tay vịn(của ghế)*, một tay chỉ vào Hàn Văn Tịch, nửa ngồi nửa đứng, phẫn nộ nói không nên lời.

"Thần thiếp có lòng tốt muốn cứu người. Mới vừa rồi thiếu tướng quân đã tới cửa bái tạ. Đại Lý Tự là vi vu oan hãm hại, Tần Vương điện hạ đã ra mặt, cũng đem người của Đại Lý Tự chuyển giao cho Lại bộ xử trí." Hàn Văn Tịch trả lời đúng lý hợp tình.

Nghi thái phi giương lên bản tay to, tức giận, "Bốn cung mặc kệ không lo nhiều như vậy! Người đã thua trong tay thái hậu, thậm chí người cũng bị giam trong thiên lao! Bốn cung làm gì còn mặt mũi nữa! Hiện tại lao bà kia nhất định là đang cười nhạo bốn cung không có bản lĩnh, cưới về một nàng dâu phế vật như người!"

Về mặt Hàn Văn Tịch tràn đầy nghi ngờ. Nàng đều biết Nghi thái phi rất coi trọng thể diện, có điều không nghĩ tới loại trình độ coi trọng thể này.

Đây quả thực là không thể nói lý!

Nàng cứu Mục Thanh Võ, lại làm cho bọn người của Trường Bình công chúa bị trừng trị, còn tính là bị mất mặt sao?

Nghi thái phi đứng lên ngồi xuống, đứng lên ngồi xuống, bản面容 trong chốc lát, đều không rảnh lo đến Mộ Dung Uyển Như đang quý, đứng ngồi không yên.

Đột nhiên, nàng dừng lại trước mặt Hàn Văn Tịch, thu hẹp đôi mắt phượng đang trong cơn phẫn nộ.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Mẹ chồng nàng dâu lớn tiếng

Nghi thái phi đến trước mặt Hàn Văn Tịch, mắt phượng nheo lại, tức giận nằng, "Hàn Văn Tịch, người cái tai họa này! Ngay từ khi thái hậu đem người ban cho Tần Vương, mặt mũi bốn cung đều đã mất hết, thậm chí trong ngày đại hôn ấy, người còn....."

Vừa nghe Nghi thái phi muốn tính nợ cũ, Hàn Văn Tịch thật tình không được. Nàng không phải loại người có thể nén giận. Thay vì thích ứng với tình hình, nàng sẽ đấu tranh cho quyền lợi cùng với tôn nghiêm mình đáng có.

Hàn Văn Tịch lớn tiếng cất ngang lời nằng mọ của Nghi thái phi, "Mẫu phi, ta cảm thấy chuyện này không hề làm chúng ta mất mặt, mà ngược lại làm cho Tần Vương phủ lớn mặt hơn. Thứ nhất, ta đã làm cho tất cả mọi người đều biết, ta không phải là phế vật, không biết gì về y thuật, hơn nữa so với cha ta không hề thua kém; Thứ hai, Trường Bình công chúa cùng người của Đại Lý Tự đều đã chịu sự trừng phạt, thái hậu cho đến bây giờ đều không thể nói được một lời, cũng không đi cứu người của Đại Lý Tự. Mặt mặt chính là bọn họ, các nàng chỉ có thể nghiền nát hàm răng cùng nuốt máu!"

"Đúng vậy nha, mẫu phi, tuy rằng tẩu tử tranh luận cùng người là không đúng, tuy rằng sự tình tẩu tử bị giam cũng không ít người biết đến, chính là, tẩu tử nói cũng không sai, thái hậu bên kia không phải cũng không truy cứu hay sao?" Mộ Dung Uyển Như giả mù sa mưa khuyên nhủ.

Nghi thái phi tựa hồ chỉ nghe được hai câu rồi, nằng giận dữ nhìn chăm chăm Hàn Văn Tịch, liên tục lắc đầu, "Hàn Văn Tịch, người thật đúng là đem chính mình biến thành cọng hành a! Bị giam trong Đại Lý Tự mà vẫn mặt dả? Ha ha ha, bốn cung hôm nay cuối cùng cũng được kiến thức, chưa từng thấy qua đồ không biết xấu hổ như người! Người còn dám tranh luận cùng bốn cung!"

Nghi thái phi nói xong, lui về đặt mông ngồi xuống thật mạnh, lạnh giọng một chữ một chữ hạ lệnh, "Quế ma ma, đánh cho ta! Hôm nay bốn cung phải hao hao giáo huấn nàng, cái gì gọi là mặt dài, cái gì gọi là mất mặt, cái gì, gọi là và mặt!"

Tiếng nói vừa dứt, Quế ma ma lập tức vịn tay áo lên, tiến lên gió tay định tát mặt Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch lập tức lui ta, Nghi thái phi quả thực là không thể nói lý, không có cách nào để nói rõ ràng.

Nàng mới bèn lui xuống, một bên để phòng Quế ma ma, lạnh giọng, "Mẫu phi, chuyện này đã được Tần Vương xử lý, nếu mẫu phi vẫn còn cảm thấy mất mặt, có thể đi tìm Tần Vương."

Quế ma ma bàng hoàng, không dám lại tiến lên, mà Nghi thái phi đột nhiên vỗ trán một cái, nháy dựng lên, không thể tin nổi chất vấn, "Hàn Văn Tịch, người dám lấy Tần Vương tới uy hiếp bốn cung?"

"Thần thiếp là ăn ngay nói thật, thần thiếp nhắc lại một lần cuối cùng, chuyện này thần thiếp cũng không có bị mất mặt. Tần Vương đã đem người của Đại Lý Tự giao cho bộ Lại xử trí, cũng bắt Trường Bình công chúa xin lỗi thần thiếp trước mặt mọi người. Vừa rồi thiếu tướng quân cũng tự mình tới cửa nói lời cảm tạ. Mẫu thần nếu không tin, có thể đến tướng quân phủ hỏi một câu sẽ rõ ràng hết thấy! Hơn nữa, có Tần Vương ra mặt, đây là đang nói cho thái hậu bọn họ, Tần Vương phủ có nhi tử người ở đây, không chấp nhận được bất luận kẻ nào khi dễ!"

Tuy biết rằng cái cọ đều vô dụng, nhưng Hàn Văn Tịch không thể từ bỏ nỗ lực, Nghi thái phi xem trọng mặt mũi, sự tình muốn hóa giải cũng chỉ có thể từ điểm này nhưng vào một tay.

Lời này vừa ra, Nghi thái phi cũng không lập tức phản bác, trầm mặc một chút.

Nhưng ai biết, Mộ Dung Uyển Như lại nói, "Mẫu phi, ta nghe nói việc này là do Trường Bình công chúa chính mình cáo trạng với thái hậu. Tốt xấu gì, tâu tử là chính phi Tần Vương, Trường Bình công chúa cũng nên nhìn mặt hoàng thúc, gọi tâu tử một tiếng hoàng thẩm. Có thể nhìn thấy Trường Bình công chúa, có phải là không đem Tần Vương để ở trong mắt, vì thế Tần Vương phạt nàng cũng hèn là hợp lý."

"Cái nhà đầu thú không biết phân biệt lớn nhỏ kia thật không có giáo dưỡng!" Nghi thái phi lại phát hỏa, không kiên nhẫn nhìn Hàn Văn Tịch, lạnh giọng "Còn không đều bởi vì người, đồ mắt mất xấu hổ, ngay cả vấn bối cũng có thể bỏ đến trên đầu người giương oai, người không phải là phế vật thì là cái gì đây? Người còn có cái gì dùng được? Người còn trở về làm gì, sao không dứt khoát chết ở thiên lao đi, nhắm mắt làm ngơ với bốn cung?"

Hàn Văn Tịch lưu luyến, cũng Nghi thái phi nói đạo lý, đó chính là *dân gây tai trâu*(*).

(*对牛弹琴: Dân gây tai trâu: Nghĩa đen: Gây đàn cho trâu nghe thì trâu sẽ chẳng hiểu gì. Ngụ ý: Nếu đối tượng tiếp nhận không hiểu gì về nội dung, lĩnh vực mà mình cần truyền bá, giảng dạy thì cả 2 phía đều phí công vô ích. Ngoài ra, câu thành ngữ này cũng chỉ việc thuyết giảng đạo lý với 1 người ngang ngang, nói mãi không chịu nghe. (Literally means play a harp to a cow. It is describe someone who is telling something complicated to the fool, or sometimes this idiom is used to describe a person who is trying to tell something to the wrong audience.)

Nghi thái phi cũng không hề cho nàng cơ hội cãi cò, tức giận nắnng Quế ma ma, "Người còn thất thần làm gì? Đánh cho ta! Đánh thật mạnh vào, hôm nay cho dù là Tần Vương tới, cũng không bảo vệ được nàng!"

Quế ma ma xồng lên, Hàn Văn Tịch một phen đầy ra, "Không thể nói lý với các người!"

Thấy thế, Nghi thái phi thất kinh, "Người dám động tay?"

"Mẫu phi, là do người động thủ trước, ta chỉ nghĩ cùng người hảo hảo giải thích." Hàn Văn Tịch sợ hãi chút nào.

"Người! Người!" Nghi thái phi tức điên rồi, từ trước tới nay không ai dám ở trước mặt nàng làm càn như thế.

"Người tới! Người tới, đem tiện nhân này giam ở phòng chứa củi nơi hậu viện cho ta! Lập tức!"

Thị vệ rất nhanh xồng lên áp trụ Hàn Văn Tịch, lần này, Hàn Văn Tịch đẩy không ra. Đương nhiên, nàng cũng không có gậy gựa, càng không cầu xin tha thứ, ánh mắt lạnh lẽo, tùy ý để thị vệ áp đi ra ngoài.

Một khi bắt đầu bước chân vào Tần Vương phủ, nàng cũng biết chung qui có một ngày Nghi thái phi sẽ ra tay, muốn sống sót ở trong cái nhà này, nàng phải có sự tự tin của chính mình!

Nghi thái phi nhìn thấy biểu tình kia của nàng, khó chịu vội vàng đứng lên đuổi theo hai bước, không thể tin nổi nói, "Cái đồ vật gì a? Nàng ta là đang nhìn ai đây? Tiểu tiện nhân, cho rằng gả vào đây thì có thể bay lên trên đầu trở thành phượng hoàng sao? Nói cho nàng, cho dù có lạc hồng khăn, bốn cung cũng có thể thu thập được nàng!"

Mộ Dung Uyển Như cũng theo lại đây, sợ hãi nói, "Mẫu phi, chuyện này cũng là ta....."

"Ta không phải đã nói với người ta ở biệt cung sao, vì sao lại tìm không được?" Nghi thái phi đang nổi nóng, trách cứ luôn người mình yêu thương nhất là Mộ Dung Uyển Như.

"Nhờ nữ biết sai rồi, mẫu phi người đừng nóng giận được không? Tức giận làm thân mình không tốt." Mộ Dung Uyển Như bưng trà lại, vừa ngoan ngoãn vừa sẵn sóc.

Uống mấy ngụm trà, Nghi thái phi mới bình tĩnh trở lại, nhàn nhạt nói, "Cũng không trách người, nàng ta đều đã đi vào nhà giam, mặt này đã sẫm mất hết!"

Nghi thái phi ngồi xuống, trầm mặc một lát, hỏi, "Chẳng lẽ, y thuật của nàng thật là tốt hơn Hàn thần y?"

"Nghe nói là Cố thái y và nàng cùng nhau trị liệu, cũng không biết chuyện như thế nào, công lao đều bị nàng một người đoạt hết. Mẫu phi, ta nghĩ tướng quân phủ cùng Cố thái y chắc là nể mặt người mà thôi." Mộ Dung Uyển Như thật biết nắm lấy cơ hội để nói lời tốt để nghe.

Nghi thái phi cười lạnh, "Dựa vào bọn họ cũng không dám không nể mặt bốn cung."

Thấy Nghi thái phi tâm tình không tốt lắm, Mộ Dung Uyển Như thử hỏi, "Mẫu phi, việc này là ca ca ra mặt đem người mang về, tâu tử bị giam giữ, vạn nhất ca ca hấn....."

Lời còn chưa nói xong, Nghi thái phi đứng lý hợp tình nghĩ, "Thì sao? Nàng ta dám động thủ ở trước mặt bốn cung, bốn cung không giáo huấn nàng, lần sau người bị nàng ta đẩy chính là bốn cung! Tần Vương chẳng lẽ còn muốn che chở? Chỉ cần hấn dám đến, bốn cung liền phạt luôn cả hấn! Truyền lệnh xuống, không có mệnh lệnh của bốn cung, ai cũng không được thả Hàn Văn Tịch ra ngoài!"

"Ài..... Nữ nhi đã biết." Mộ Dung Uyển Như giả mù sa mưa thở dài, trong mắt hiện lên một tia ý cười vô cùng dắc ý.

Hàn Văn Tịch, phòng chứa củi không như Phù Dung Viện, ta thân là muội muội, nhất định sẽ hảo hảo chiều cổ người.

Ban đêm, Hàn Văn Tịch lộn xộn trong phòng chứa củi, mồm to ăn cơm, tới đâu hay tới đó, kỳ thật, hiện tại loại tình huống này đã so với dự đoán lúc trước của nàng tốt hơn rất nhiều.

Lạc hồng khăn một hồi kia nếu như không có Long Phi Dạ hỗ trợ, phòng chùng nàng đã sớm bị xử tử rồi. Hiện tại, cho dù nàng chống đối Nghi thái phi, có tội cũng không chết được.

Không phải tội chết, nàng còn nhiều biện pháp đấu cùng Nghi thái phi.

Có điều, cũng không biết tên Long Phi Dạ kia có can thiệp hay không, sẽ đứng ở phía bên nào? *Sao nàng lại nghĩ đến tên kia đây?* Tốt thôi, một người lạnh như băng như vậy, nếu không có gì cần đến nàng, phòng chùng sẽ không thèm vì nàng nói một câu.

Hôm sau, đồ ăn ngày ba bữa cứ thế lơ thường, cả một ngày đều bình yên vô sự. Nhưng bắt đầu bước sang ngày thứ ba, đồ ăn đưa tới tất cả đều là đồ thừa.

Hàn Văn Tịch biết làm khó dễ đã bắt đầu rồi, nàng không nói một lời, trả lại nguyên đồ, ngày thứ tư ngày thứ năm, vẫn là ba bữa cơm thừa.

Suốt ba ngày, Hàn Văn Tịch đối đến không còn chút sức lực, nằm dài trong phòng chứa củi, mở to đôi mắt to linh động nhìn trời, mỗi nàng đã tái nhợt, nhưng như cũ vẫn nổi lên tươi cười mệ lệ.

Có đôi khi, nhận sai câu xin tha thứ có thể đổi lấy một ngụm cơm, nhưng ở chỗ này là đối không đến. Cho dù nếu nàng ăn cơm thì, chờ đợi nàng sẽ là tra tấn càng tàn khốc hơn. Huống chi, không phải nàng sai, có đánh chết nàng cũng không nhận.

Hàn Văn Tịch nàng cũng không phải là cuồng chịu ngược đãi, nàng đã áp ủ cuộc sống từ lâu, dám lớn tiếng cùng Nghi thái phi là bởi vì nàng đã chuẩn bị tốt đường lui.

Cơm thì thu đi cứ cơm thì đi. Nàng giờ ngưng tay lên tính thời gian. Ngày mai, Trường Bình công chúa nhất định sẽ đến, ngày mai nếu như không tới tìm nàng giải độc, mặt Trường Bình công chúa liền bị huỷ.

Chi cần Trường Bình công chúa đến, Nghi thái phi sẽ buộc phải thỉnh nàng ra khỏi phòng chứa củi đi.

Sáng sớm ngày thứ sáu, nhìn một mâm cơm thì đi qua, Mộ Dung Uyển Như cùng Quế ma ma đi ra từ khóm cây.

"Nàng ta đã nhịn đói ba ngày rồi, nhưng vẫn *vô thanh vô tức* (不声不响/无声无息: giữ im lặng), tính tình cái nhà đầu này dù quật cường." Quế ma ma cảm khái nói.

Lần này, Nghi thái phi kỳ thật cũng không muốn chính chết Hàn Văn Tịch, đặc biệt cũng không có đủ lý do thích đáng. Vì thế bị đẩy lên một chút, liền đem nàng bỏ cho chết đói đi, này giao đãi cùng nhi tử cũng không tốt không phải sao?

Huống chi, đến nay Nghi thái phi đều không hiểu rõ, vì sao Tần Vương lại thừa nhận lạc hồng khăn đây?

Tần Vương là người bận rộn, vài lần mặt trời lên mới thấy được thân ảnh, Nghi thái phi một bên chờ Hàn Văn Tịch cầu xin tha thứ, một bên chờ nhi tử trở về cáo trạng.

"Nó thế nào rồi? Nàng ta muốn cầu xin tha thứ sao? Mẫu phi sẽ không thể nghe được." Trên khuôn mặt nhỏ như nhũc động lồng người của Mộ Dung Uyển Như nổi lên một mặt âm ngoan.

Có lẽ sau này sẽ còn có nhiều cơ hội tốt hơn, nhưng đêm dài lắm mộng, Mộ Dung Uyển Như nàng không thích chờ đợi.

Xa xa nhìn phòng chứa củi, Mộ Dung Uyển Như dè dặt thanh âm, "Quế ma ma, tẩu tử tâm tình không tốt không ăn cơm, nhưng tốt xấu gì cũng phải uống nước, nếu không như thế nào có thể đứng lên đây?"

Nàng nói, một bên xoay người đi, một bên buồn bã nói, "Nghe nói *Hạc Đỉnh Hồng*(*) là độc dược có hiệu quả nhanh nhất."

(*)*Hạc Đỉnh Hồng*: (鹤顶红.: *Red Crown Crane*) *độc dược này thực ra là Hồng tín thạch (Thạch tín). Đây chính là khoáng vật tự nhiên của Asen (III) Oxit.*

Quế ma ma kinh sợ, đuổi theo hai bước muốn khuyên can, nhưng rất nhanh liền dừng lại. Những năm gần đây, người bên cạnh Nghi thái phi có bản đều đã bị Mộ Dung Uyển Như thu mua, Mộ Dung Uyển Như sớm hay muộn cũng sẽ được Nghi thái phi an bài làm trắc phi của Tần Vương.

Chính phi bất quá chỉ để trang trí, người nào được thái phi thương yêu mới là chủ nhân tương lai của Tần Vương phủ nha.

Nghĩ đến đây, Quế ma ma nhanh chóng quyết định, tự mình đi ra của mua độc dược.....

Giữa trưa, mặt mâm đồ ăn được đưa tới, theo thường lệ cũng cho một chén nước, nếu không phải bởi vì uống nước, Hàn Văn Tịch phòng chừng đã sớm đói đến hôn mê.

Thân thể này hiện giờ, có thể so với lúc trước khi nàng xuyên qua, bệnh tật đến ngay cả bản thân nàng cũng muốn phi nhỏ.

Nhưng mà, dù ăn một khi bụng xuống, hệ thống giải độc liền bắt đầu mãnh liệt nhắc nhở, Hàn Văn Tịch bụng nước tới, nhẹ nhàng ngửi một cái, lập tức biết là Hạc Đỉnh Hồng.

Loại độc này tương đối mãnh liệt, cũng là loại thường thấy nhất, không cần kiểm tra nằng cũng có thể ngửi ra tới.

Hàn Văn Tịch suy đoán, Nghi thái phi sẽ không khinh suất mà hạ sát nằng như vậy, đây nhất định là Mộ Dung Uyển Như động tay động chân.

Đồ ăn không có, hiện tại ngay cả nước cũng uống không được. *Mộ Dung Uyển Như nếu thật là người hạ độc, thù này ta nhất định sẽ báo!*

Hàn Văn Tịch chịu đựng đến buổi chiều, vừa lạnh lại đói khát, suy sụp luôn cận kề. Nhìn bốn vách tường bị bịt kín, nằng vẫn là nhàn nhạt cười, đối với tương lai tràn ngập hy vọng, nằng biết, rất nhanh nằng có thể đi ra ngoài.

Chạng vạng tối, cùng với Mộ Dung Uyển Như làm bạn, Nghi thái phi rút cuộc hưởng phòng chứa củi bên này đi đến.

"Nằng ta đã nhịn đói mấy ngày rồi, không phải là đã hôn mê chứ?" Nghi thái phi lười biếng hỏi, nằng nghĩ Hàn Văn Tịch nhất định là đói đến hôn mê, mới không thể hướng nằng cầu xin tha thứ.

"Có thể là, mẫu phi, tẩu tử thân thể ốm yếu, trừng phạt này có lẽ là đủ rồi." Mộ Dung Uyển Như hào tâm khuyên nhủ.

"Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, làm người, đặc biệt là làm nữ nhân đều không thể mềm lòng. Người thấy nằng đáng thương, nhưng nằng ta bộ dáng đầu ngoa, sẽ cảm kích người sao?" Nghi thái phi bắt đầu dĩ nói.

Mộ Dung Uyển Như lặng im cúi đầu, không nói nữa, trong lòng lại vô cùng chờ mong, rất nhanh, các nằng sẽ nhìn đến không phải là điều nữ Hàn Văn Tịch, mà là một khối thi thể!

-o-o-o-o-o-

(*)*Đôi dòng về độc Hạc Đỉnh Hồng*:鹤顶红.

Độc dược này thực ra là Hồng tín thạch (Thạch tín). Đây chính là khoáng vật tự nhiên của Asen (III) Oxit.

Độc tố này sau khi đi vào cơ thể sẽ khiến cho protein trong cơ thể biến chất, mất đi hoạt tính, gây tắc nghẽn đường cung cấp dưỡng khí cho các tế bào, khiến người nhiễm độc mau chóng rơi vào trạng thái tử vong.

Chất độc này có cơ chế hoạt động và cách phát huy tác dụng khá giống với chất độc Hidro Xyanua. (Sưu tầm.)

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Ác độc, nằng muốn giết người

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

Chi căn Hàn Văn Tịch đã chết, vị trí chính phi Tần Vương sẽ vĩnh viễn bị bỏ trống. Sau khi Mộ Dung Uyển Như lên làm trắc phi, nằng liền có thể hưởng thụ hết thảy những gì chính phi có được, quên đi ác mộng là xuất thân tỷ nữ của bản thân.

Rốt cuộc đã tới của phòng chứa củi, Mộ Dung Uyển Như luôn bình tĩnh đều có chút gấp gáp không chờ nổi. Thị vệ vừa đem khóa mở ra, nằng mang dây còi lồng chờ mong một phen đẩy đi vào.

Chi thấy, phòng chứa củi chất đầy củi đốt, một mặt thân ảnh màu *xanh băng*(冰蓝: *icy-blue*: *xanh nhạt như màu băng*) nằm liệt trong cỏ tranh, nhỏ xinh, đơn bạc tựa hồ gió thổi qua liền sẽ bay đi.

"Ha ha, ta biết là đã hôn mê." Nghi thái phi hừ lạnh, "Người tới, đánh thức nằng dậy."

Thị vệ lập tức lấy ra một xô nước mang lại đây, Mộ Dung Uyển Như trong lòng hiểu rõ, tâm tình kìm nén kích động, vội vàng nói, "Mẫu phi, nước rất lạnh nha, hay là để ta đi qua đánh thức tẩu tử được không?"

Nghi thái phi bắt đầu dĩ liếc nằng một cái, "Ngay cả người cũng mềm lòng!"

Mộ Dung Uyển Như đại hì, bước nhanh đi tới, làm bộ làm tịch đẩy đẩy Hàn Văn Tịch, "Tẩu tử, tẩu tử tỉnh tỉnh nha, tẩu tử, mẫu phi tới..... Tẩu tử. Tẩu tử, hảo hảo nhận sai với mẫu phi, mẫu phi sẽ tha thứ cho người."

Nàng một bên đẩy, một bên dùng mu bàn tay của mình ngăn cản tầm mắt của người phía sau mình, một tay kia không chế không được có chút run rẩy, là kích động, cũng có chút sợ hãi, những vẫn dứt khoát đuổi xuống lỗ mũi của Hàn Văn Tịch, muốn thăm dò hơi thở.

Theo tay tới gần, trái tim Mộ Dung Uyển Như co lại, nằng đã nghĩ kỹ nếu sau khi phát hiện Hàn Văn Tịch tử vong thì kêu như thế nào, nói như thế nào.

Nhưng!

Thời điểm tay của Mộ Dung Uyển Như còn chưa chạm được vào mũi của Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch đã lập tức mở bừng mắt, chăm chăm nhìn nằng dè phòng, "Ta còn chưa có chết đâu, người định làm gì?"

Mặc dù nằng đã rất yếu, nhưng Hàn Văn Tịch cũng chưa hôn mê. Sự thận trọng bẩm sinh làm nằng hiện tại như một con nhím đứng lên cảnh giới. Một đôi mắt phượng tựa như lưỡi đao lạnh lẽo, hun tọng nhìn chăm chăm Mộ Dung Uyển Như.

Mộ Dung Uyển Như đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó sợ tới mức "A" một tiếng thét chói tai, sau đó té ngã trên mặt đất.

"Uyển Như! Xảy ra chuyện gì?" Nghi thái phi kinh hô, hai tên thị vệ lập tức tiến lên, cư nhiên áp trụ Hàn Văn Tịch.

Đỡ Mộ Dung Uyển Như lên, Nghi thái phi cao cao tại thượng nhìn Hàn Văn Tịch, chất vấn: "Người đã làm gì Uyển Như?"

"Mấy ngày nay không ăn cơm..... Mẫu phi người cảm thấy ta còn có thể làm gì được nằng?" Hàn Văn Tịch chăm chọc hỏi lại.

Nghi thái phi nhất thời ghen lời, có chút then quá hoá giận, đá com thiêu một bên, "Thậm chí ngay cả một con chó của quý phu còn có thể ăn, vì sao người không thể?"

Đây là đang mắng nằng ngay cả chó cũng không bằng sao?

Hàn Văn Tịch miễn cưỡng ngồi dậy, "Mẫu phi..... Thân thiếp cùng người, đánh cuộc, như thế nào?"

Nghi thái phi có chút không vui, chung quy lại tò mò, "Người còn có thể có cái sự gì, nói nghe xem một chút."

Hàn Văn Tịch cố sức bụng tới nước trong ở một bên, "Mẫu phi, ta đánh cuộc..... Đánh cuộc chén nước này chỗ của quý phu sẽ không uống."

Lời này vừa ra, Mộ Dung Uyển Như kinh ngạc, "Tẩu tử, người vì sao lại cùng mẫu phi đánh loại cuộc như thế này? Mẫu phi cũng chi là tức giận quá mới lấy chó để làm ví dụ. Người là văn bối sao có thể phân cao thấp cùng trường bối nha."

Nằng nói, lập tức liền tiến lên đoạt lấy chén nước trên tay Hàn Văn Tịch, tức giận đổ đi.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch trong lòng cười lạnh, nàng quá yếu nên ngay cả nói chuyện đều phải cố hết sức, nơi nào có sức tranh cùng Mộ Dung Uyển Như. Bất quá nàng chỉ muốn xác định suy đoán của mình mà thôi, Mộ Dung Uyển Như khản trương như thế, không hề nghỉ ngơi, người hạ độc chính là nàng!

Hàn Văn Tịch nhìn nàng, khỏe mới tái nhợt gọi lên một mặt cười châm chọc, Mộ Dung Uyển Như giống như bị điện giật, vội vàng tránh đi cái nhìn của nàng.

Nàng nắm lấy tay của Nghi thái phi, "Mẫu phi người đừng nóng giận, hãy để tâu tử có thêm một chút thời gian, tâu tử nhất định sẽ biết sai."

Hàn Văn Tịch cười lạnh, Mộ Dung Uyển Như sợ nàng nhận sai đúng không? Sợ nàng cùng Nghi thái phi hòa hoãn quan hệ đúng không?

Mộ Dung Uyển Như giống như là đang khuyên can, vội vàng túm Nghi thái phi kéo đi. So với dựa vào ăn nói khép nép lấy lòng Nghi thái phi của Mộ Dung Uyển Như, Hàn Văn Tịch có lợi thế hơn một phần mà nữ nhân thời đại này không có, nàng lạnh lùng nhìn Mộ Dung Uyển Như, bên mỗi trước sau đều là một ý cười châm chọc.

Ngày lúc này, Quế ma ma đột nhiên hoang mang rối loạn từ bên ngoài xông tới, "Thái phi nương nương! Thái phi nương nương không tốt! Không tốt!"

"Cái gì làm người hoang mang rối loạn như vậy?" Nghi thái phi không vui chất vấn nói.

"Thái phi nương nương, Trường Bình công chúa tới!" Quế ma ma vội vàng trả lời.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch bên mỗi ý cười càng sâu, nhìn đến Mộ Dung Uyển Như vô có sợ hãi.

"Trường Bình công chúa?" Nghi thái phi thực kinh ngạc, *cái công chúa này bị thái hậu cưng hoàng hậu sủng hư nhưng cho tới bây giờ không hề ghé qua Tàn Vương phủ nha, nàng tới làm cái gì?*

Không có việc gì không đáng tam bảo điện()*, đã lâu nàng không có chính diện cùng với thái hậu. Nghi thái phi nháy mắt tràn ngập tinh thần cao độ, nàng tạm thời đem Hàn Văn Tịch vớt ra sau nào.

()无事不登三宝殿: Vô sự bất đăng tam bảo điện – wú shì bù dēng sān bǎo diàn: ý là không có việc thì không đến gõ cửa. (One never go to a Buddhist temple for nothing/would not go to somebody's place except on business or for help, etc./I wouldn't come to you if I hadn't something to ask of you.)*

"Tôi rồi thì tới bái phỏng, người hoàng loạn làm gì? Liền tính cho dù là thái hậu tôi cũng giống nhau! Để nàng ta chờ, bốn cung không rảnh gặp nàng." Nàng ưu nhả gợn tay lên, "Bốn cung đi ngâm nước ấm tắm trước, sau đó ngủ một giấc. Ài, vẫn là suối nước nóng của quý phủ thoải mái nha."

Thấy thế, Quế ma ma ưu thương, không dám nói, lại không thể không nói, "Thái phi nương nương..... Trường Bình công chúa nàng nói..... Nàng nói nàng muốn gặp Tàn Vương phi a!"

Cái gì?

Lời này vừa ra, mọi người ở đây đều sững sờ. Nguyên lai là tới tìm Hàn Văn Tịch. Mộ Dung Uyển Như kinh hãi, sợ hãi hướng Hàn Văn Tịch nhìn lại.

Nghi thái phi tự cho là đúng mặt đều nóng lên, then quá hoá giận, một chân hướng Quế ma ma đá tới, "Đồ vô dụng, bảm chuyện cũng không xong! Trường Bình công chúa gặp nàng ta làm gì?"

"Nô tỳ không biết a. Trường Bình công chúa rất sốt ruột. Nàng mới đêm nay nếu không gặp được, nàng sẽ ở đây qua đêm." Quế ma ma vội vàng trả lời.

Nghi thái phi lúc này mới hướng Hàn Văn Tịch nhìn qua, hừ lạnh, "Trường Bình tìm người làm gì?"

Hàn Văn Tịch thu hồi một mặt cười châm chọc kia, ra vẻ yếu ớt lắc đầu, không trả lời.

Nghi thái phi nheo hai mắt nhìn mắt lại, cũng không có hỏi lại, lạnh lùng phân phó Quế ma ma, "Người đi nói cho nàng ta, Tàn Vương phi không rảnh, để nàng ta chờ."

Thái hậu cư nhiên dám hạ lệnh bắt người của Tàn Vương phủ, nàng như thế nào có thể không nhân cơ hội cho Trường Bình công chúa một cái ra oai phủ đầu đây?

Nhìn một đám người vội vàng rời đi, Hàn Văn Tịch rốt cuộc thả lỏng để phòng, không còn sức lực nằm liệt trên thảo cỏ, hai tay nắm chặt thành nắm, rất thống khổ, nàng cảm giác bản thân đối đến mức dạ dày đều bị phá nát.

Nhưng mà, dưới đây lòng nàng vẫn khuyến khích chính mình, "Hàn Văn Tịch, nhất định phải chống đỡ, lại nhịn thêm một chút, rất nhanh sẽ không có việc gì."

.....

Trường Bình công chúa nơi nào chờ được, ở khách đường đại nháo một trận, đáng tiếc, Nghi thái phi tùy ý nàng ăn ĩ đều không thêm đề ý tới.

"Được lắm Hàn Văn Tịch! Hừ, bản công chúa đi tìm mẫu hậu tới, xem người có gặp hay không!" Trường Bình công chúa nói xong một câu này, nổi giận dưng dưng rồi đi.

Nghi thái phi tất buồn bực, "Uyển Như, người nói Trường Bình công chúa vì sao lại đến?"

"Ta cũng thấy rất kỳ quái, nàng cũng không đến mức mang thù vì chuyện của thiếu tướng quân chứ?" Mộ Dung Uyển Như suy đoán.

"Nàng dám! Bốn cung chưa tìm năng tính số đâu, nàng còn có mặt mũi tới đây?" Nghi thái phi lập tức nổi giận.

Mặc kệ Trường Bình công chúa vì sao tới tìm Hàn Văn Tịch, Mộ Dung Uyển Như đều sẽ không để Hàn Văn Tịch có cơ hội rời khỏi phòng chất củi, *nàng muốn tiên hạ thủ vi cường(*)*.

()先下手为强: Tiên hạ thủ vi cường: có nghĩa là người nào ra tay trước thì là kẻ mạnh, sẽ giữ thế chủ động và dễ thành công hơn. Đánh nhau cũng vậy, ai ra tay trước thì sẽ dễ dàng hạ gục đối phương hơn. (The early bird catches the worm)*

Màn đêm buông xuống, nàng liền ăn bài sát thủ, nhưng ai biết, thời điểm đêm khuya tĩnh lặng, Trường Bình công chúa cư nhiên lại tới nữa, hơn nữa, thật đúng là đem mời cả hoàng hậu tới.

Hoàng hậu rốt cuộc cùng Trường Bình công chúa không giống nhau, hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, là chính thể của hoàng đế, Nghi thái phi vẫn phải khách khách khí khí.

"Ai u, đêm nay gió nổi phương nào, đem mẫu tử các người thôi đến nơi này của bốn cung." Nghi thái phi về mặt ôn hoà tiến vào khách đường, đón lấy ly trà ngon từ tay tỳ nữ.

Hoàng hậu địa vị cao hơn thái phi, nhưng vì xuất phát từ hiếu đạo, hoàng hậu vẫn đến hành lễ với Nghi thái phi, đương nhiên, Nghi thái phi cũng cúi cúi người đáp lễ.

Trường Bình công chúa đã giận dữ, đứng ở một bên vẫn không nhúc nhích.

Nghi thái phi lúc này mới phát hiện Trường Bình công chúa khác thường, chỉ thấy trên đầu nàng đội một cái mũ tre với một tấm lụa trắng che xung quanh, không chỉ có che lấp mặt, thậm chí là che lấp toàn bộ đầu.

"Trường Bình đây là....." Nghi thái phi tò mò.

Nghi thái phi mới hỏi một chút, Trường Bình công chúa đã kích động phi thường, "Ta không có việc gì!"

"Trường Bình, không được vô lễ." Hoàng hậu không vui giáo huấn, kỳ thật, trong lòng lại là các loại bất đắc dĩ.

Trường Bình công chúa cũng không biết đêm đó ở trong thiên sao lấy đỉnh phải cái đồ vật do bản già, sau khi chân và mặt ngựa bị ngựa 2 ngày, thì bắt đầu thời kỳ vô cùng ngứa, gãi không được cào không xong, ai biết sau đó cư nhiên phát triển thành một loại gẻ lở.

Lúc đầu chỉ có ở trên chân, ngày hôm sau thì trên mặt cũng có, một tầng lớn một tầng lớn, rất giống bệnh vẩy nến, nhưng các thái y xem qua, lại đều nói không phải bệnh vẩy nến.

Chỉ có thể xác định không phải là bệnh vẩy nến, nhưng không ai chuẩn ra nguyên nhân là gì, có người hoài nghi là độc, nhưng tìm vài vị độc y xem qua, cũng không ra kết quả.

Bởi vì sự tình của Mục Thanh Võ, Trường Bình công chúa ghi hận Cố thái y, cũng không có tìm Cố thái y xem bệnh. Nhưng ngày hôm kia, trên chân cư nhiên bắt đầu lại ngứa, Trường Bình công chúa căn bản chịu không nổi, dùng sức mà gãi, một gãi liền gãi cho trầy da, thái y nhìn bị dọa không có gan nói nhất định sẽ lưu lại sẹo.

Trường Bình công chúa nóng nảy, chỉ có thể buông ăn oán tìm Cố thái y, Cố thái y nói đây hẳn là độc, hẳn cũng giải không được, kiến nghị nàng tới tìm Hàn Văn Tịch nhìn xem một cái.

Trường Bình công chúa liền nổi bão, nói không có khả năng.

Chính là, bắt đầu từ ngày hôm qua, trên mặt cư nhiên cũng bắt đầu ngứa. Nếu nàng mà gãi một cái liền sẽ lưu lại sẹo nha, vừa phát tác lên, Trường Bình công chúa khó chịu đến lén lén dầy dặt, như thế nào cũng không dám chạm tay vào.

Nàng không muốn bị hủy dung a!

Tuy rằng không cam lòng, cũng không thể nào tin tưởng y thuật của Hàn Văn Tịch, nhưng nàng đã cùng đường, một chút hy vọng cuối cùng cũng không thể từ bỏ, chỉ có thể khuất phục nà tới tìm Hàn Văn Tịch.

Nghi thái phi bên mỗi nổi lên một mặt ý cười châm chọc, "Tình tình của nha đầu này, ta đều đã quen."

Hoàng hậu có việc cầu người, không dám cãi lại, cười cười, "Nghĩ thái phi, Tần Vương phi không ở quý phủ sao? Trường Bình nói tối hôm qua tới tìm, không gặp được người."

Nghĩ thái phi không đáp mà hỏi lại, "Các người tìm Văn Tịch có việc gì?"

Hoàng hậu đang muốn mở miệng, Trường Bình công chúa ngắt lại, nàng mới không cần để Nghĩ thái phi biết mặt nàng đã bị huỷ, thêm một người biết, liền thêm một người nhạo báng nàng! Vạn nhất Nghĩ thái phi chê cười nàng, nàng sẽ càng mất mặt.

"Ta chính là có việc tìm nàng, Nghĩ thái phi người nhanh nhanh để nàng ra tới, ta có chuyện quan trọng muốn mang nàng tiến cung." Trường Bình công chúa tùy hứng mà nói.

Nghĩ thái phi nhẹ nhàng thờ ra một hơi, cũng không hề truy vấn, nhàn nhạt nói, "Như vậy a, chính là Văn Tịch cùng Tần Vương đã đi du ngoạn."

"Cái gì? Bọn họ đi nơi nào?" Trường Bình công chúa kính hãi, tiến lên vài bước, cực kỳ kích động.

"Ai nha, Trường Bình, tính tình của Tần hoàng thúc người cũng không phải không biết, hẳn đi nơi nào cũng không bao giờ hướng nương hân bẩm báo." Nghĩ thái phi về mặt bất đắc dĩ.

Trường Bình công chúa lòng nóng như lửa đốt, "Kìa..... Kìa bọn họ....."

Lúc này, hoàng hậu đột nhiên túm chặt tay Trường Bình công chúa, hoàng hậu dù sao cũng là hoàng hậu, còn biết rằng Nghĩ thái phi đang làm khó dễ.

Trường Bình công chúa còn muốn lên tiếng, hoàng hậu thỉnh linh nắm chặt tay nàng, lạnh giọng răn dạy, "Trường Bình, dạy người ít nhiều lần rồi, không được hấp tấp lỗ mãng, không biết lớn nhỏ. Chuyện của người là việc đại sự gấp gáp, nhưng Tần Vương phi không ở đây, người cũng không nên làm khó Nghĩ thái phi như vậy, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Việc gấp, lợi thế của nàng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

()"Trừ Mĩ" (薙髮): có những nghĩa là "Loại Thế", thế đánh bạc, ngân phiếu... trong chương này dùng theo nghĩa "lợi thế" thì hợp với văn phong nhất! (Chú thích cho phần tiêu đề)*

"Việc gấp nhà, nếu đó là việc gấp thì ta sẽ không trách nhà đầu này. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Về mặt Nghĩ thái phi ra về khiếp sợ.

Hoàng hậu giả vờ như không nghe được, tiếp tục giáo huấn Trường Bình công chúa, "Nếu Tần Vương phi đã cùng Tần Vương đi ra ngoài, vậy người nên đi tìm phụ hoàng người, để phụ hoàng tìm Tần Vương trở về. Phụ hoàng người sẽ không thể tìm không thấy Tần Vương."

Hoàng hậu nói, ý vị thâm trường hướng Nghĩ thái phi nhìn lại, "Thái phi nương nương, người nói có đúng không?"

Một cái lấy Tần Vương ra uy hiếp, một cái lấy hoàng đế ra áp người, tất cả hạ nhân ở đây nghe được nhịp tim đều tăng lên. Trường Bình công chúa như tỉnh lại từ trong mộng lung, vui mừng nói, "Đúng! Ta đi tìm phụ hoàng, lần này phụ hoàng nhất định sẽ giúp ta!"

Nghĩ thái phi biết tính tình của hoàng hậu, với thân phận nàng, từ trước đến nay sẽ không xuất động nói lời bốc đồng, hôm nay dám đem hoàng đế ra tới, điều này thuyết minh chuyện của Trường Bình công chúa chắc chắn là đại sự, ít nhất, nàng có mười phần nắm chắc chuyện này có thể làm cho hoàng đế bận trăm công ngàn việc cũng sẽ ra mặt.

"Mẫu hậu, đi, chúng ta lập tức đi tìm phụ hoàng!" Trường Bình công chúa rất kích động, túm hoàng hậu muốn rời đi.

Nghĩ thái phi nóng nảy, nếu là bình thường, nàng cũng mặc kệ không nghĩ nhiều như vậy, đến lúc đó tùy tiện tìm cái có là có thể đem Hàn Văn Tịch giao ra.

Chính là, giờ này khắc này, Hàn Văn Tịch đang bị nhốt tại phòng chứa củi, đói đến sắp chết. Vạn nhất chuyện này bị truyền ra ngoài, việc xấu trong nhà bị người biết, nàng hướng mặt nơi nào mà gác a!

Nghĩ thái phi đang muốn lên tiếng, Mộ Dung Uyển Như một bên đã mở miệng, "Hoàng hậu nương nương, Trường Bình công chúa, chờ một chút!"

Hoàng hậu sớm đã mong chờ, đang lo lắng Trường Bình công chúa thì dừng lại, chuyện hậu cung, nàng luôn cố gắng không gây phiền toái tới Hoàng Thượng, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến nàng được sủng ái.

Mộ Dung Uyển Như vội vàng tiến lên khom người, "Hoàng hậu nương nương, Trường Bình công chúa, kỳ thật Tần Vương phi đem qua đã trở về, chỉ là, mẫu phi hôm nay vừa mới từ biệt viện trở về, không rõ ràng lắm về việc này. Là do ta không hỏi bảm đúng lúc, đều do ta."

Có Mộ Dung Uyển Như đưa ra bậc thang này để leo xuống, Nghĩ thái phi cũng chẳng còn chút xấu hổ, vội vàng nói, "Đã trở lại sao? Như thế nào không nói sớm? Việc của Trường Bình công chúa chính là việc gấp, vạn nhất chậm trễ phải làm sao bây giờ?"

"Là nữ nhi sơ sót." Mộ Dung Uyển Như cúi đầu, về mặt áy náy.

Nghĩ thái phi không cho hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa cơ hội nói chuyện, vội vàng nói, "Hoàng hậu, Trường Bình, các người ngồi đây chờ chỗ lát, ta đây tự mình đi tìm nàng tới."

Trường Bình công chúa không cam lòng, hoàng hậu dùng một ánh mắt làm nàng cảm miệng, "Vậy làm phiền thái phi nương nương."

Khi Nghĩ thái phi quay đầu lại thì hơi mỉm cười, nhưng Mộ Dung Uyển Như đi ở phía sau, cả khuôn mặt ướt đầm vì lo lắng, rất khủng bố lại khó coi!

Vừa rồi nếu không phải là Mộ Dung Uyển Như, bậc thang của nàng cũng chưa hạ được, cũng không biết mặt mặt cỡ nào a.

"Rốt cuộc chuyện này là như thế nào!" Nghĩ thái phi vừa tức giận vừa vội vàng đi.

"Mẫu phi, sao ta cảm thấy từ từ đã biết chuyện này sẽ xảy ra?" Mộ Dung Uyển Như thấp giọng. Nếu có thể, nàng thà rằng để hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa đi tìm hoàng đế, nếu như vậy, nàng sẽ có thời gian xuống tay.

Chính là, kể từ đó, chuyện Hàn Văn Tịch chết nhất định sẽ đại nháo, đến lúc đó cuộc sống hàng ngày khó an nhàn nhất vẫn là nàng.

Rất nhanh, các nàng đã đến phòng chứa củi, Hàn Văn Tịch chỉ còn lại một hơi cuối cùng để chống đỡ. Nàng rất, rất mệt, mí mắt nặng trĩu đến độ sắp rơi xuống. Nhưng nàng trước sau đều mờ to mắt, nhìn chăm chăm đại môn.

Nàng đang đợi, không chỉ có chờ cơ hội giữ mạng sống của nàng, mà cũng đang đợi cơ hội nàng có thể hung hăng phản kích dọa bạch liên hoa Mộ Dung Uyển Như này.

Vừa thấy Nghĩ thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như xuất hiện ở cửa, bên môi tái nhợt của nàng liền nổi lên một mặt ý cười, sau đó, chậm rãi nhắm lại mắt.

Thấy thế, Nghĩ thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như đều bị dọa!

"Người tới! Người tới a! Truyền thái y, mau!" Nghĩ thái phi kêu lên sợ hãi. Tại thời điểm mấu chốt này, Hàn Văn Tịch không thể xảy ra chuyện nha.

Mộ Dung Uyển Như kêu lên một tiếng khuaht nghẹn, không thể không nhanh chạy qua đỡ lấy Hàn Văn Tịch, véo vào *huyệt Nhân Trung*(*) trên người nàng, tự mình rót nước ấm cho nàng uống.

() Huyệt Nhân Trung: 人中穴 (renzong acupoint): Huyệt nằm ở vùng rãnh mũi – môi nên gọi là Nhân Trung hoặc Thụy Cầu. Chủ trị: Trị miệng méo, môi trên co giật, cảm giác như kiến bò ở môi trên, lạnh và thối lạnh đau cứng, Cáp cứu ngất, hôn mê, động kinh, điên cuồng, truy tìm mạch.*

人中穴: Huyết nhân trung

ALL

IMAGES

VIDEOS

NEWS

MAPS

BOOKS

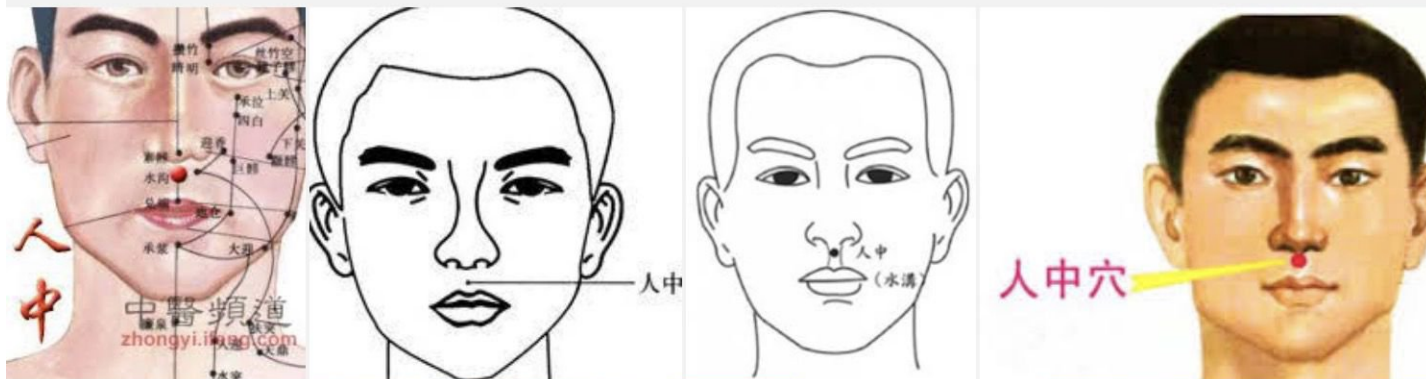
SEARCH TOOLS

latest

gif

clip art

hd

Rất nhanh, thái y của Tần Vương phủ là Lý Thái y gấp gáp trở về, nhìn thấy tình cảnh này, khi bắt kết cục lại rơi vào khẩn cấp cứu người. Hân vội vàng lấy thuốc viên ra để Mộ Dung Uyển Như giúp cho Hân Văn Tịch ăn, sau đó lại ấn một số huyết trên tay nàng.

Một phen cứu chữa, cuối cùng là cấp người tỉnh lại.

Nghị thái phi thở dài một hơi nhẹ nhõm. Bản thân rất muốn trừng phạt Hân Văn Tịch, ai biết kết cục lại rơi vào khẩn cấp cứu người. Mà lồng ngực của Mộ Dung Uyển Như có cảm giác thật là khó chịu, cũng không thêm quan tâm đến bộ dáng bên ngoài, chỉ trầm mặc.

Hân Văn Tịch mang vẻ mặt mờ mịt, đáy mắt lại cất giấu một nét ánh sao. Thật ra, lúc đầu nàng cũng không bị ngắt, thời điểm khi đám người này khẩn cấp cứu nàng, nàng chính là mất lạnh tính toán "nhìn xem"!

Thấy nàng tỉnh lại, Lý thái y lập tức làm Mộ Dung Uyển Như lại giúp Hân Văn Tịch uống nước đường. Sau khi hầu hạ thật cẩn thận một lúc lâu, Hân Văn Tịch cuối cùng cũng khôi phục được chút sức lực.

Trái tim treo cao của Nghị thái phi cuối cùng cũng hạ xuống, chất vấn nói, "Hân Văn Tịch, Trường Bình rốt cuộc đến tìm người làm gì?"

Hân Văn Tịch lắc lắc đầu, bộ dáng không có sức để nói chuyện.

Nghị thái phi nói nóng, lại không thể phát tác, chỉ có thể nhịn, "Vậy người hiện tại có thể gấp nàng sao?"

Hân Văn Tịch yếu ớt đến nỗi đầu cũng không thêm lắc, ánh mắt chuyển hướng về phía Lý thái y.

Lý thái y khó xử, "Thái phi nương nương, nếu không phải..... không phải việc gấp mà nói, vẫn nên để Vương Phi nương nương nghỉ ngơi đi, nấu một ít cháo gạo kê để nàng ăn."

"Việc gấp!" Nghị thái phi rống to, "Mặc kệ người dùng bất kỳ biện pháp gì, hãy làm nàng có tinh thần ngay lập tức!"

"Thái phi nương nương, này..... này, hạ quan năng lực hữu hạn a!" Lý thái y bị dọa tới.

"Mẫu phi, nếu không, ta đỡ tẩu tử đến trong phòng ta nằm trước, sau đó nói với hoàng hậu nương nương, tẩu tử nhiễm phong hàn, ngã bệnh, để cho bọn họ hạ mình đến phòng ta đi thôi." Mộ Dung Uyển Như đưa ra chủ ý.

Nghị thái phi cũng chỉ có thể đáp ứng, "Nhanh nhanh mang đi, nhanh lên, đừng lộ ra sơ hở gì!"

Nghị thái phi đang muốn xoay người, nhưng lại cho Hân Văn Tịch một ánh mắt cảnh cáo trước khi vội vàng rời đi.

"Tẩu tử, mấy ngày này để người chịu khổ, đến chỗ ta đi thôi"

Đáy mắt Mộ Dung Uyển Như hiện lên một mưu kế, gọi sai vật nằng Hân Văn Tịch đi.

Mộ Dung Uyển Như ở chính là Lan Uyển, là một toà tiểu viện gần Mẫu Đơn Viện của Nghị thái phi. Mộ Dung Uyển Như cũng không mang Hân Văn Tịch đến phòng ngủ của nàng, mà là an bài một gian phòng trống trong tiểu viện của nàng.

Hân Văn Tịch bị đặt ở trên giường, màn trướng vừa mới buông xuống, hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa liền đến.

Hân Văn Tịch bộ dáng muốn đứng dậy hành lễ, hoàng hậu vội vàng ngăn lại, ngồi vào trước giường, lôi kéo tay Hân Văn Tịch, "Miễn miễn, bệnh phong hàn nho nhỏ như thế nào thành ra như vậy, ta nhìn thần thể này cần phải bồi bổ thật là tốt nha!"

"Đa tạ..... Hoàng hậu nương nương quan tâm" Hân Văn Tịch trả lời yếu ớt.

Trường Bình công chúa đứng một bên, thật sự nhịn không được, gọi nàng là hoàng thất, nhưng miệng lưỡi lại là mệnh lệnh, "Tần hoàng thất, ta..... Ta có việc gấp, người nhanh nhanh cùng ta tiến cung."

Hân Văn Tịch thoáng nhìn Nghị thái phi đứng ở một bên, sắc mặt âm u, phi thường khuất nhục.

Nàng cũng không biết tính khí của Nghị thái phi đối với tình mẫu tử là gì, nhưng nàng biết, đây là cơ hội để nàng xoay người.

Vị Tần Vương điện hạ kia lạnh như băng, bất quá là vì bảo an mà thôi. Không thể bảo toàn cho nàng thời thời khắc khắc được. Nếu nàng không thể rời khỏi nơi này, vậy thì, nàng sẽ càng nỗ lực để đạt đến vị trí nữ chủ nhân cao cao tại thượng được mọi người công nhận.

Mà lúc này, đúng là cơ hội cực kỳ tốt!

Hân Văn Tịch không trả lời Trường Bình công chúa, mà thuận theo nhìn về phía Nghị thái phi, ý tứ là, để thái phi làm chủ.

Lúc này, Trường Bình công chúa lại bắt đầu cảm thấy trên mặt có chút ngứa, nàng khẩn trương, không đành để lo nghĩ nhiều, vội vàng cầu, "Nghị thái phi, người hãy đáp ứng đi, để hoàng thất cùng ta tiến cung đi, ta cam đoan an toàn toàn, khi người trở về sẽ hoàn hảo không có hao tổn gì."

Nếu là bình thường, hoàng hậu mới sẽ không để Trường Bình công chúa cầu Nghị thái phi như thế, nhưng nhìn bộ dáng nôn nóng của Trường Bình công chúa, nàng biết nàng ấy lại bị ngứa phát tác.

Rơi vào đường cùng, hoàng hậu cũng chỉ có thể mở miệng khuyên bảo, "Nghị thái phi, đó là việc riêng tư của tiểu hài tử, hãy để các nàng đi đi."

Nghị thái phi nguyên bản còn tưởng rằng Hân Văn Tịch sẽ mượn cơ hội này phản trương cho nàng xem một phen, ai biết, tiểu tức phụ này cư nhiên lại cho nàng mặt mũi, muốn nàng làm chủ.

Lập tức, Nghị thái phi không cảm thấy quá khuất nhục, ngược lại có loại cảm giác hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa tới đây là để cầu nàng.

Nàng nhìn Hân Văn Tịch liếc mắt một cái, trong lòng tự mãn. Năm lấy cơ hội, nàng mới sẽ không dễ dàng buông tha hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa như vậy.

"Văn Tịch, khu khu..... Người xem thần thể này của người bệnh thành như vậy, vạn nhất khi đi trên đường tiến cung gặp phải gió, bệnh tình nặng thêm, làm sao mẫu phi giải thích cùng Tần Vương đây? Hân còn không trách tội cái bà bà như ta không chiều cổ tốt cho người hay sao?"

Này..... Nghị thái phi thời điểm nào thì cũng học cách quan tâm đến nàng dâu đây?

Hoàng hậu nghe được lời này, sắc mặt đều đen. Nghi thái phi rõ ràng là mượn cơ hội để dễ người!

Thông minh như Hàn Văn Tịch, tất nhiên là nhìn ra tâm tư của Nghi thái phi, nàng vội vàng nói, "Mẫu phi thật biết nói đùa, tình tình của điện hạ thần thiếp cũng biết đến. Hân chi nghe lời người cùng Hoàng Thượng. Hân hiểu kính người còn không kíp, làm sao dám trách tội người đây? Mẫu phi quan tâm, thần thiếp ghi nhớ trong tim"

Tắc (tiếng tắc lưỡi), nghe lời này của Hàn Văn Tịch nói thật rất lợi hại, đây là ở trước mặt hoàng hậu đem Nghi thái phi đánh đồng cùng Hoàng Thượng. Không chỉ tránh được sự bất kính đối với hoàng đế, lại nịnh bợ được Nghi thái phi.

Hàn Văn Tịch thật tình không biết vừa rồi hoàng hậu đem hoàng đế ra để uy hiếp Nghi thái phi. Nhưng không thể không nói rằng những lời này của nàng như mật ngọt đi vào tâm khảm của Nghi thái phi, thảng cả một trăm câu của Mộ Dung Uyển Như từ xưa đến nay.

Mộ Dung Uyển Như ở một bên nghe được tâm thần hoảng hốt, *Hàn Văn Tịch nàng ta muốn làm cái gì a?*

Hoàng hậu tức giận đến nổi nhắp môi thành một đường thẳng, không nói nên lời. Trường Bình công chúa cũng không có thời gian ở chỗ này nghe các nàng gay gắt đối chọi nhau, ý tứ ẩn dấu trong lời nói của họ. Cảm giác ngứa trên mặt đã làm nàng không chịu nổi.

"Nghi thái phi, nếu bệnh tình của nàng nặng thêm, ta sẽ chịu trách nhiệm! Người hãy để nàng cùng ta tiến cung đi!" Trường Bình công chúa nghẹn ngào.

Chính là, Nghi thái phi vẫn chậm rãi, nhìn nhìn Hàn Văn Tịch, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Ài..... này....."

"Mẫu hậu!" Trường Bình công chúa khóc thật, túm lấy tay hoàng hậu, "Mẫu hậu, người khuyên nhủ giúp ta, mau a!"

Hoàng hậu ngực đều nhanh nghẹn lại, nhưng không thể không mở miệng, "Nghi thái phi, Trường Bình thật sự có việc gấp. Xe ngựa của chúng ta đều đang chờ ngoài cửa, cam đoan sẽ không để bệnh tình của Văn Tịch nặng thêm. Khi tới trong cung rồi, Cố thái y cũng ở đó, hân có thể kiểm tra Văn Tịch một cái, chẳng phải tốt sao. Người để Văn Tịch theo chân bọn họ đi thôi."

Không thể không thừa nhận, Nghi thái phi thật tình không phải là người thiện tâm, hoàng hậu cũng đều như vậy, nàng vẫn mang một bộ dáng do dự.

Rốt cuộc, Trường Bình công chúa khóc lớn, "Nghi thái phi, ta cầu xin người! Cầu xin người!"

Thật tuyệt, Nghi thái phi muốn chính là cái câu "*cầu xin*" này. Cuối cùng, nàng gật đầu, "Văn Tịch, người hãy cùng hoàng hậu tiến cung đi."

"Ân," Hàn Văn Tịch gật gật đầu, ngoan ngoãn.

Hoàng hậu lập tức sai người lại đây nâng Hàn Văn Tịch lên, để nàng ngồi kiệu ra khỏi cửa. Trước khi ngồi trên cỗ kiệu, Nghi thái phi cho Hàn Văn Tịch một cái ánh mắt, đáng tiếc, Hàn Văn Tịch vờ như không nhìn thấy.

Miệng nàng chứa mảnh nhân sâm mà Nghi thái phi đưa cho, nghĩ thầm, *Nghi thái phi, Mộ Dung Uyển Như, các người hãy chờ đến khi ta trở lại!*

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Để người chết không đèn được mạng

Xe ngựa chạng nhanh như bay, vừa ra khỏi Tần Vương phủ không xa liền dừng lại.

Độc trên mặt Trường Bình công chúa đã bắt đầu phát tác, lúc này là thời kỳ ngứa khó nhịn, chỉ cần rời khỏi Tần Vương phủ là ổn, thậm chí ở ngay ven đường, nàng cũng không rành lo nhiều như vậy.

Một tay cầm theo đèn lồng, một tay nắm góc váy, hoang mang rồi loạn chạy vào xe ngựa Hàn Văn Tịch. Hàn Văn Tịch đang lúc buồn ngủ, thấy nàng tiến vào, theo bản năng đuổi tay ngay cân ánh đèn chói mắt.

"Công chúa điện hạ, người đây là....."

Còn chưa nói xong, Trường Bình công chúa thể nhưng đột nhiên kéo xuống mũi có mạng che bằng lụa trắng, lộ ra mặt đầy *rêu độc*, lại bởi vì sắc mặt nàng trắng bạch, trước ngọn đèn dầu chiếu xuống có vẻ khủng bố dị thường.

()Trong chương 28, độc mà công chúa trúng là một loại nấm độc (毒菌), vì thế sau khi độc phát thì xuất hiện rêu độc ở trên mặt (毒藓)*

"Quý a!"

Hàn Văn Tịch buột miệng thốt ra, có một nửa là giả bộ, một nửa là thật sự. Loại virus rêu độc này nàng rất hiểu biết, cũng thực sự chưa từng gặp qua ca bệnh nào.

"Hàn Văn Tịch, người dám mắng bân công chúa là quý?" Trường Bình công chúa rất tức giận, bộ dáng của nàng thực sự giống quý như vậy sao?

Phàm là thái y từng xem bệnh qua cho nàng, không có ai bị nàng dọa đến, hiện giờ nàng cũng không dám soi gương.

"Không phải..... Không phải....." Hàn Văn Tịch cực kỳ suy yếu, muốn ắc đầu đều làm không được, tê liệt nằm xuống.

Kỳ thật, sau khi ăn đan được, uống cháo gạo kê vào, lại thêm lát nhân sâm, Hàn Văn Tịch đã sớm không yếu đi như vậy. Nhưng là, tại trước mặt cường thế như Trường Bình công chúa, nàng đương nhiên phải "yếu thế".

"Hàn Văn Tịch, ngồi dậy! Cố thái y nói người giải độc rất lợi hại, người nhanh nhanh giải độc cho ta, nhanh lên a! Ta ngựa muốn chết!" Trường Bình công chúa không chút khách khí ra lệnh.

Không nói đến Trường Bình công chúa vốn là văn bối, ngay cả hiện tại nàng có việc cầu người, cũng không nên rống to như thế, hất hàm vênh mặt sai khiến.

Thực sự không giáo huấn cho nàng một bài học, nàng sẽ không bao giờ biết cách cư xử.

"Công..... chúa, công chúa, ta..... ta....."

Hàn Văn Tịch nói một lúc lâu cũng chưa nói ra được một câu hoàn chỉnh, Trường Bình công chúa lại vội muốn chết, đôi tay vài lần đều đuổi đến trên mặt, suýt nữa nhịn không được mà giải.

"Người cái gì người a, nhanh nhanh giúp ta nhìn một cái!"

Nàng đang nói, đột nhiên tới gần, suýt nữa đem chính mặt mình dán đến trên mặt Hàn Văn Tịch. Nếu đổi làm người khác, đã sớm nôn ra, nhưng mà, Hàn Văn Tịch đã từng gặp qua độc còn ghê tởm hơn thể này nên nàng sớm đã có miễn dịch.

"Công chúa..... Công chúa..... Ta..... Ta không có..... Sức lực a!" Rốt cuộc, nàng đem nói lời hoàn chỉnh.

"Người nhìn xem! Hãy nhìn xem! Nhìn xem thì cần sức lực gì sao? Người không phải rất lợi hại sao? Sao vậy, hiện tại không làm gì được a?"

Trường Bình công chúa gấp đến độ giống như *kiến bò trên chảo nóng (热锅上的蚂蚁: ant on a scorching pot)*, một bên mệnh lệnh, một bên hai tay nắm tới bên trái bên phải, sợ không chế không được chính mình.

"Kia..... Kia công chúa, đem....."

Hàn Văn Tịch giống như người sắp tắt thở. Trường Bình công chúa nghe thấy không thể nhịn được nữa, lại rống to, "Người thật ra muốn nói cái gì?"

Trường Bình công chúa không biết, cảm xúc của nàng càng kích động, *adrenaline(*)* liền sẽ bạo phát, loại hormones kích thích tố này sẽ gia tăng tốc độ độc tố phát tác trên mặt.

()Adrenaline(肾上腺素): đôi khi gọi là "epinephrin" hay "adrenalin", là một hormone. Đây là một hormone có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm. (Theo wikipedia)*

"Đem ngọn đèn dầu đến đây..... gần một chút, ta mới có thể thấy rõ ràng." Hàn Văn Tịch chậm chậm mà nói

Cho dù thế nào, lúc này Hàn Văn Tịch sai Trường Bình công chúa làm gì, nàng ta nhất định sẽ làm. Nàng ta rất nghe lời, lập tức đem đèn lồng tới gần.

Nhưng ai biết, ánh sáng một khi chiếu đến, Hàn Văn Tịch cũng chưa kịp liếc mắt trên mặt Trường Bình chúa một cái, đột nhiên nhắm mắt lại, ngất đi.

"AhHHHHHH....."

Trường Bình công chúa tức giận không thể nên được, thét chói tai như nổi điên lên, như thế nào lại như vậy a?

Nàng gió dèn lồng lên hướng tới trên mặt Hàn Văn Tịch nhìn xem, nhưng cuối cùng vẫn là nhện xuống, cổ nén giống như chịu đựng ngựa không gãi.

Hàn Văn Tịch là hy vọng cuối cùng của nàng!

Nghe được một tiếng thét chói tai này, hoàng hậu đang chờ bên ngoài vội vàng hỏi, "Trường Bình, xảy ra chuyện gì?"

Trường Bình công chúa ra khỏi xe ngựa, ném đèn lồng trên mặt đất, rồi cuộc "Oa" một tiếng khóc gào lên, "Nàng hôn mê! *Ồ ồ*, cái tiện nhân kia nằng cuu nhiên hôn mê! Đồ vô dụng!"

Nàng khóc lóc, đôi tay đều không tự giác cào vào trên mặt, thấy thế, hoàng hậu sợ hãi, lập tức tiến lên giữ chặt đôi tay nàng, "Không được gãi! Sẽ dễ lại sẹo!"

Cung nữ một bên vội vàng giúp nâng đội mũ và dải lụa trắng che mặt lại, nhưng ai biết Trường Bình công chúa đột nhiên tránh thoát ra khỏi hai tay của hoàng hậu, ném đi mũ và dải lụa trắng, đôi tay hung hăng hướng trên mặt mà cào.

Trời mới biết nàng ngứa bao nhiêu a, dùng bao nhiêu sức mà gãi? Làn này vừa mới gãi, hai má liền chảy đầy máu! Trường Bình công chúa tựa hồ không có cảm giác đau, còn đang tiếp tục gãi.

"A....."

Hoàng hậu sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, "Người tới, mau..... Mau ngăn nàng lại, giữ lấy tay nàng!"

Thị vệ lập tức bước nhanh đến, túm lấy tay Trường Bình công chúa.

"Buông ta ra! Các người thật lớn mật! Buông ra!"

"Ngựa chết ta, buông tay! Ta ra lệnh các người buông tay, ta muốn giết các người!"

.....

Trường Bình công chúa kịch liệt giãy giụa, hoàng hậu bị dọa muốn khóc, "Mau, mau trói chặt hai tay nàng lại, bịt miệng nàng lại!"

Tuy rằng là nửa đêm, nhưng lúc này bọn họ đang ở trên đường cái, vạn nhất đem thức tỉnh bá tánh quanh mình, sự tình truyền ra ngoài, Trường Bình công chúa ngày sau làm sao mà gặp người nha!

Rất nhanh, hai tay Trường Bình công chúa đã bị trói lại, miệng cũng bị bịt lại.

Hoàng hậu hướng xe ngựa Hàn Văn Tịch nhìn lại, mắt đỏ rực hiện lên hận ý nhẹ nhẹ, *Hàn Văn Tịch, nếu không phải bởi vì người, Trường Bình sẽ không đi đến Đại Lý Tự, cũng sẽ không nhiễm độc này. Người tốt nhất có thể cam đoan mặt Trường Bình vạn vô nhất thất(*). Nếu không, bốn cung cùng thái hậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua người!*

() Vạn vô nhất thất: 万无一失: Tuyệt đối không có sai lầm gì.*

Đem Trường Bình công chúa mang về xe ngựa của mình, một đám người liền hoá tốc chạy về hoàng cung.

Ngựa chạy nhanh như bay, xe ngựa chuyên dụng to rộng thoải mái một chút xúc này đều không có. Hàn Văn Tịch nằm lười biếng, cũng không có mờ mắt ra, bên môi nổi lên một mặt ý cười vui sướng.

Đi ra ngoài hỗn loạn, đều là phải trả lại, đi ra ngoài hỗn loạn, liền sẽ không sợ hãi. *(Nguyên văn: 出来混的, 都是要还的. 出来混的, 就不会害怕)*

Khi đã trở lại trong cung, ánh sáng phương đông đã lộ dạng.

Trường Bình công chúa kiệt sức, độc phát tựa hồ đã qua đi, nàng sớm đã hôn mê.

Hàn Văn Tịch bị người đưa đến trong cung An Bình của Trường Bình công chúa, nàng nửa ngủ nửa tỉnh, cung nữ đem nàng an trí ở trên giường ấm.

Rất nhanh, hoàng hậu cùng Cố thái y đều tới.

"Nói là nhiễm phong hàn, người rất suy yếu, trên đường đã hôn mê." Hoàng hậu đại khái nói qua bệnh tình.

Cố Bắc Nguyệt không nói chuyện, ngồi ở bên giường, cách qua màn trướng rủ xuống bắt mạch cho Hàn Văn Tịch. Cố Bắc nguyệt là thánh thủ cỡ nào, bắt mạch một phen liền biết được tình huống của Hàn Văn Tịch.

Đây là do đôi quá mà ra, cũng không phải là bị bệnh gì, mà là do hư nhược, năng lượng không đủ, may mắn đã trải qua cứu chữa, vấn đề không còn lớn lắm. Hiện tại là thời kỳ dưỡng bệnh, hẳn là không suy nhược giống như hoàng hậu nói như vậy.

Cố Bắc Nguyệt con người nghiêm túc hiện lên một tia thái vị, đứng dậy đi tới, "Bẩm hoàng hậu nương nương, đây là bệnh phong hàn khá nghiêm trọng. Vương Phi nương nương thân thể rất suy nhược, cần phải chăm sóc cẩn thận. Nếu ép nàng dậy để nàng trị liệu cho công chúa mà nói, vì thân sợ....."

"Như thế nào?" Hoàng hậu vội vàng hỏi. Đầu đã vào cung, nàng mặc kệ thân thể Hàn Văn Tịch như thế nào, chỉ cần có thể xem bệnh cho Trường Bình, cho dù là lấy máu của Hàn Văn Tịch, nàng đều sẽ gật đầu.

"Vi thần chỉ sợ Vương Phi nương nương không những không thể xem được bệnh cho Trường Bình công chúa, ngay cả tính mạng của mình cũng khó mà bảo toàn nha!" Cố Bắc Nguyệt rõ ràng là khoa trương.

Chính là, hoàng hậu làm sao mà biết nhiều như vậy? Vừa nghe nói đến tình hình này thì rất khẩn trương, nếu nói như vậy, một Trường Bình là giữ không nổi, mạng của Hàn Văn Tịch nàng cũng bồi không nổi nha.

Sớm biết như thế, thì khuyên Trường Bình, dứt khoát ở lại Tần Vương phủ, bị chế cười thì bị chế cười đi, so với chịu trách nhiệm về tính mạng của Hàn Văn Tịch còn tốt hơn.

Hoàng hậu hít sâu một hơi, "Trước tiên cứu người đi, nàng cần an dưỡng bao lâu mới có thể khôi phục lại?"

"Thời gian một đến hai ngày, chỉ là, trong thời gian đó Trường Bình công chúa sẽ phải chịu khổ sở." Cố Bắc Nguyệt đứng sự thật trả lời.

Hoàng hậu mày căng thẳng, lời nói tích tụ đến độ nói không ra, cổ tĩnh, nàng lại không có biện pháp khác, chỉ có thể giao phó cho Cố Bắc Nguyệt, "Dùng được tốt nhất, cần phải làm Tần Vương phi mau chóng khôi phục, hiểu chưa?"

"Vi thần đã rõ." Cố Bắc Nguyệt gật gật đầu, "Vi thần sẽ lập tức đi viết phương thuốc."

Cố Bắc Nguyệt đi rồi, hoàng hậu đi xem Trường Bình công chúa, chỉ để lại một tiểu cung nữ trông chừng một bên.

Hàn Văn Tịch trong lòng mừng rỡ cười trộm, trời mới biết Cố Bắc Nguyệt sẽ mượn cơ hội làm ra thứ gì tốt cho nàng điều dưỡng thân mình đâu? Thời gian một hai ngày, tuy rằng không đến mức khôi phục hoàn toàn, nhưng nếu xuống giường hoạt động cũng sẽ không tổn hại tới thân thể.

Cố Bắc Nguyệt thật là người thông minh lại có tâm.

Không ngoài dự liệu của Hàn Văn Tịch, Cố Bắc Nguyệt phối chế một phương thuốc ôn tính bổ dưỡng phi thường quý báu cho nàng. Hàn Văn Tịch kỳ thật muốn ăn một bữa no nê, nhưng vì người đói đã lâu không thể ăn uống quá độ, nhẹ thì không tiêu hóa được, nặng thì đi dột nhà nà.

Cố Bắc Nguyệt cấp phối chế phương thuốc, không chỉ bằng phương thức này bổ dưỡng điều hòa thân thể của nàng, còn có thể giảm bớt sự muốn ăn mãnh liệt của nàng.

Có ẩm thuốc hay, hơn nữa giấc ngủ đầy đủ, hai ngày sau, Hàn Văn Tịch đã *sinh long hoạt hổ(*)*.

() Sinh long hoạt hổ (生龙活虎): khoẻ như vạm; mạnh như rồng như hổ; sinh khí dồi dào. (doughty as a dragon and lively as a tiger: to be brimming/bursting with energy, full of vim and vigor)*

Nhưng..... Trường Bình công chúa lại rất thâm, hai ngày nay độc phát tổng cộng là ba lần rồi, mỗi một lần đều là *tê tâm liệt phế*, làm tâm nàng muốn một đầu đâm chết đi đều có.

Khi Hàn Văn Tịch rời giường, Trường Bình công chúa lại nằm xuống, hai tay hai chân tất cả đều bị trói, phòng ngừa nàng tự mình hại mình.

Hoàng hậu ngồi ở bên giường khuyên bảo, Trường Bình công chúa hoàn toàn nghe không nổi, thì thào, "Hàn Văn Tịch cái tiện nhân kia đâu? Nàng sẽ không cứu ta có phải hay không?"

"Mẫu hậu, đem nàng mang lại đây, nàng nhất định là đang giả vờ! Nàng nhất định là muốn nhìn ta bị độc chết!"

"Đều là bởi vì nàng! Tất cả đều là nàng làm hại, nếu không phải nàng ta thì sẽ không đi thiên lao..... *Ồ ồ*, mẫu hậu, là nàng hại ta!" "Mẫu hậu, người buông ta ra..... Ta muốn đi tìm nàng!"

.....

Hàn Văn Tịch theo Cố Bắc Nguyệt đi vào, không lên tiếng lặng im lắng nghe. Trường Bình công chúa thậm chí cũng không nghĩ đến đem đó nàng ta đi thiên lao đã làm cái gì, cuu nhiên còn dám trách tội đến trên đầu nàng.

Khi nghe Cố Bắc Nguyệt nói đến tình tình của nàng ta nhiều ngày nay, còn có chút đồng tình muốn hôm nay sẽ cấp giải độc. Hiện giờ, Hàn Văn Tịch đối ý, người đáng thương tất có chỗ đáng giận!

Trường Bình công chúa không phải là người nằng nặc cứu, dùng cùng nằng nói loại đạo lý lớn gì mà *y giả nhân tâm (luong tâm người thầy thuốc)*.

"Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Vĩ thần tham kiến hoàng hậu nương nương, công chúa điện hạ."

Hàn Văn Tịch cùng Cố thái y cách lớp rèm buông hành lễ, hoàng hậu vội vàng cho hai người bình thân, ôn tồn nói, "Văn Tịch, nhanh nhanh tiến vào, Trường Bình chờ ngươi đã lâu."

Trường Bình công chúa đã không còn ớn ào, một đôi mắt phượng lại hung dữ chăm chăm nhìn xem Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch ngồi xuống cạnh giường, nhân nhạ nói, "Quá mờ, lấy đèn lại đây."

Cung nữ vội vàng đưa đèn lồng chiếu lại đây, ánh sáng mãnh liệt làm Trường Bình công chúa chớp mắt liên tục, nhưng nằng ta vẫn quật cường chăm chăm nhìn xem Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch nhân nhạ nói, "Trường Bình, đem mắt nhắm lại đi, ta xem xem trên mí mắt có rêu độc hay không?"

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa lập tức liền nhắm mắt, bộ dáng hoảng sợ kia, làm Hàn Văn Tịch thấp phẫn khinh thường.

Nha đầu này quật cường cái gì mà quật cường nha, có bản lĩnh tiếp tục trừng nằng sao.

Hàn Văn Tịch lúc này mới nghiêm túc mà đánh giá mặt nằng ta. Trong bóng tối âm thầm khởi động hệ thống rà quét xác định tình hình khuếch tán của độc tố cùng với *có độc biến(sự biến đổi của độc tố)* hay không, sau đó lại kiểm tra tình huống ở hai chân.

Trường Bình công chúa vẫn là may mắn, độc tố khuếch tán cũng không nhiều lắm, cũng không có độc biến.

Thấy Hàn Văn Tịch kiểm tra xong, hoàng hậu vội vàng dò hỏi, "Như thế nào, là trùng độc sao? Trùng chính là loại độc gì? Có thể giải sao?"

Trường Bình công chúa giờ mới biết đã kiểm tra xong rồi, vội vàng tròn mắt, hắt hăm vênh mặt sai khiến, "Hàn Văn Tịch, ngươi ngáp ngừng cái gì, nhanh nhanh nói a!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thảo dược cứu người

Đổi mặt với sự la hét của Trường Bình công chúa, Hàn Văn Tịch lấy tu dưỡng của bác sĩ chuyên nghiệp nhất, không đáng so đo với nằng ta. Biểu tình của nằng thông dong, hơi mang vẻ nghiêm túc, cho người ta một loại cảm giác quyền uy, lộ ra cảm giác an toàn vô pháp giải thích.

Nằng không trả lời, lòng bàn tay nhẹ nhàng tron gương mặt Trường Bình công chúa, nháy mắt khiến cho Trường Bình công chúa an tĩnh lại, ngay cả hoàng hậu cũng khản trương, không dám truy vấn.

Hàn Văn Tịch sờ sờ phía bên phải, lại sờ sờ bên trái, lúc này mới rà quét xem tình hình của độc tố, Trường Bình công chúa hẳn là rất nhanh sẽ lại bị độc phát đi.

Nằng bắt động thanh sắc sờ soạng hồi lâu. Trường Bình công chúa cùng hoàng hậu trong lòng sốt ruột cỡ nào a, nhưng trước sau lại không dám mở miệng truy vấn, càng đừng nói là nói nằng lỗ mắng. Ngay cả Cố Bắc Nguyệt hầu bên ngoài rèm buồng, cũng đều có chút khản trương.

Hắn biết Hàn Văn Tịch có thể giải độc, nhưng là, cũng không xác định được nằng có thể giải được loại độc trên mặt Trường Bình công chúa hay không, hẳn bắt quá là tiến cử mà thôi.

Một thất yên tĩnh, không khí khản trương!

Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch đột nhiên buông tay ra, giống như là bị kinh hách, vội vàng đứng dậy thổi lui, kinh hô, "Trời a, độc đã thay đổi rồi, rất nhanh sẽ lây bệnh!"

Cái gì?

Vừa nghe lời này, hoàng hậu thổi lui giống như trốn chạy. Tất cả cung nữ quanh mình cũng đều sợ hãi mà lui ra phía sau, *thật là đáng sợ!*

Nhiễm bệnh truyền nhiễm, đừng nói là công chúa, ngay cả là hoàng tử đều phải bị mang ra khỏi hoàng cung, đi đến biệt cung ở vùng ngoại thành giam lại, nếu trị không hết, thì cả đời đừng mơ tưởng quay lại.

Trường Bình công chúa sững sốt, ngay sau đó sợ tới mức gào khóc lên, "Ta không cần! Ta không cần! *Ô ô.....* Mẫu hậu, người cứu ta! Ta không muốn bị tiễn đi! Ta không cần!"

Hoàng hậu là người lui ra xa nhất, sắc mặt trắng bệch đến khản trương, khản trương hỏi, "Văn Tịch, rốt cuộc có thể trị được hay không a?"

Hàn Văn Tịch tránh không đáp lời, biểu tình ngưng trọng, "Có vẻ như, độc tính lại muốn phát tác."

Quả nhiên, lời này của nằng vừa rơi xuống, Trường Bình công chúa liền bắt đầu gầy gù, "Ngựa! Mẫu hậu, ta mặt lại bắt đầu đau ngựa! Người buông ta ra!"

"Các người buông tay ta ra!"

"Mẫu hậu, nếu không người giúp ta giải giải đi! Ta cầu xin người!"

Rất nhanh, chân nằng cũng ngựa, đáng tiếc hai chân cũng bị cột lấy, nằng dùng sức mà lại không thể làm nên chuyện gì.

Thấy thế, tất cả mọi người chấn kinh rồi, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch thực sự có bản lĩnh thật a, không nghĩ rằng nằng có thể xác định được thời gian độc phát.

Hoàng hậu nương nương sợ hãi, nói nào còn dám tiến lên, nắm tay Hàn Văn Tịch hỏi, "Thật là bị người nói trúng rồi! Văn Tịch, người quá lợi hại, người nhất định có biện pháp cứu Trường Bình đúng không?"

"Văn Tịch, bệnh truyền nhiễm cũng không phải là việc nhỏ, người nhất định có biện pháp đúng không?"

Chuyện này một khi truyền ra ngoài, đừng nói Trường Bình công chúa, ngay cả bọn người hoàng hậu nằng từng tiếp xúc qua cũng phải bị cách ly một thời gian. Mà hoàng hậu, mặc dù không bị nhiễm, phỏng chừng cũng phải một hai năm không thấy được Hoàng Thượng!

Thậm cung, có bao nhiêu đôi mắt như hồ rình mò nhìn chăm chăm vào vị trí hoàng hậu của nằng đây. Hoàng hậu làm sao vực dậy sau một hai năm tổn thất này.

"Cứu ta..... Mẫu hậu, mau nói nằng cứu ta đi!"

"Ta ngựa muốn chết, các người ai tới giúp ta nha!"

"Phụ hoàng, *ô ô.....* Ta muốn gặp phụ hoàng!"

.....

Trường Bình công chúa lần lên, nói nằng bắt đầu lộn xộn. Lúc này, Hàn Văn Tịch mới đẩy tay hoàng hậu ra, nghiêm túc nói, "Ta thử xem sao."

"Tốt tốt!" Hoàng hậu liên tục gật đầu.

Hàn Văn Tịch đi qua, ngồi xuống bên cạnh Trường Bình công chúa, thấy thế, mọi người đều rất khản trương, chuyển ánh mắt qua nhìn chăm chăm, nữ nhân này thật sự có thể có biện pháp hay sao?

Trường Bình công chúa điên cuồng kêu gào, dùng sức mà lắc đầu, vận dụng thân mình, vừa thấy Hàn Văn Tịch, liền lấy lại bình tĩnh, ngay sau đó mắng to, "Đều là người! Tất cả đều là bởi vì người!"

"Là người đem ta hại thành như vậy a!"

"Ta cảnh cáo người, người nếu mà không cứu được ta, mẫu hậu ta nhất định sẽ không bỏ qua người!"

"Trường Bình!"

Hoàng hậu lạnh giọng, "Nói cái lời nói hỗn trưởng gì đâu?"

Ngay sau đó lại muốn cùng Hàn Văn Tịch xin lỗi và giải thích, nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại giờ tay ý bảo nàng yên lặng.

Hoàng hậu an tĩnh lại, Trường Bình công chúa lại càng hiền hơn, "Hàn Văn Tịch, nếu người....."

Nhưng, lời này còn nói chưa xong, Hàn Văn Tịch liền đem thuốc mỡ bôi trên mặt nàng. Trong phút chốc, Trường Bình công chúa liền nhắm miệng, trừng lớn mắt với vẻ mặt không thể tin tưởng nổi!

Được này.....

Thật là sáng khoái nha!

Nói được bôi thuốc mỡ, mát lạnh như băng, cư nhiên một chút đều không hề ngứa!

"Nếu ta..... Như thế nào?" Hàn Văn Tịch thấp giọng.

Trường Bình công chúa sững sốt, ngay sau đó lắc đầu, "Không..... Không có gì....."

Hàn Văn Tịch lại ở trên một khối rêu độc khác bôi thuốc mỡ lên, loại băng ngăn ngừa này có cảm giác rất sáng khoái hơn hẳn làm thần tiên. Trường Bình công chúa hít sâu một hơi, ngay sau đó thở ra, nhin không được cảm khái, "Thật thoải mái nha!"

"Thoải mái đúng không?" Hàn Văn Tịch cười hỏi.

Trường Bình công chúa liên tục gật đầu, "Ta còn muốn! Còn muốn!"

Hàn Văn Tịch dò dẫm, mặt lộ vẻ khó xử, Trường Bình công chúa rất khẩn trương, nhìn trong tay Hàn Văn Tịch có một bình thuốc mỡ lớn, không rành lo mặt mặt vội vàng cầu xin, "Tần hoàng thất, cầu xin người, cầu xin người! Ta sai rồi, đều là do ta tự tìm, ta sai rồi, người cứu ta đi!"

Thấy thế, hoàng hậu cũng nóng nảy, "Văn Tịch, Trường Bình còn nhỏ, không hiểu chuyện, có chỗ đắc tội với người, người ngàn vạn đừng để trong tâm nha!"

Hàn Văn Tịch quay đầu nhìn lại, "Hoàng hậu nương nương thật biết nói đùa, Văn Tịch sao có thể mang thù với một văn bối đây. Chỉ là trên mặt nàng có những nơi khác bị thương, một khi dùng được này, Văn Tịch sợ sẽ lưu lại sẹo, cho nên lúc này mới chân chờ."

Nàng nói, đi xuống dưới giường ngồi xuống, vừa thay Trường Bình công chúa bôi được, vừa nghiêm túc nói, "Trước tiên ngừng ngừa ở chân lại, ở trên mặt, ta kiến nghị công chúa vẫn nên chịu đựng đi, miễn cho bị hủy dung. Ta sẽ tận lực ngăn chặn độc lây bệnh trước, sau đó sẽ phối chế ra giải được."

Lời này vừa ra, hoàng hậu cuối cùng là thở dài một hơi nhẹ nhõm, "Rất tốt rất tốt!"

Nàng vội vàng giao phó Trường Bình công chúa, "Người kiên nhẫn một chút đi, nếu người bị hủy dung, Thanh Vô ca ca sẽ không cần người nữa!"

Trường Bình công chúa nước mắt vẫn lưu lư, "Tốt tốt tốt! Ta nhẫn, ta có thể nhẫn..... *Ồ ồ.....* Ta đều nhịn như vậy nhiều lần rồi."

Nàng nỗ lực làm lực chú ý tập trung đến cảm giác sáng khoái băng lạnh trên hai chân, nhưng một bên nói nhẫn, một bên đôi tay không khống chế được gãi gãi, thật sự là quá ngứa quá thống khổ!

Sau khi Hàn Văn Tịch bôi thuốc xong, chỉ giao phó một câu, "Đi qua nhiều ngày nên khả năng đây sẽ là thời kỳ lây bệnh, tốt nhất không nên thường xuyên tiếp cận nàng."

Một câu này, không thể nghĩ ngờ đem Trường Bình công chúa nhốt vào địa ngục.

Thần tình, trong hoàng thất vĩnh viễn đều không có được.

Hoàng hậu là sẽ không lại đến thăm Trường Bình công chúa, chỉ để lại mấy cung nữ hầu hạ, liền vội vàng cùng Hàn Văn Tịch rời đi.

Nhìn bóng dáng Hàn Văn Tịch rời đi, Trường Bình công chúa cực kỳ hận. Nhưng nàng cũng không biết nàng còn bị dây vô bao nhiêu ngày đau.

Còn chưa đi đến khách đường, hoàng hậu liền sốt ruột dò hỏi.

"Văn Tịch, đây rốt cuộc là cái độc gì?"

"Rêu độc, hẳn là bị nhiễm ở thiên lao, địa phương kia quái bản, có rất nhiều độc tố."

Hàn Văn Tịch nói, ra về nghiêm túc, "Hoàng hậu nương nương, công chúa là *kim chi ngọc diệp*, không có việc gì cũng đừng để nàng chạy đến thiên lao."

Hoàng hậu đương nhiên biết được sự tình Trường Bình công chúa đi thiên lao động tự hình. Giờ này khắc này, đối mặt với trào phúng của Hàn Văn Tịch, mặt nàng đều đỏ, dù thẹn lại bức, cũng không thể không căng rắn nhịn xuống.

Cổ Bắc Nguyệt ở một bên, trộm liếc mắt ngắm Hàn Văn Tịch một cái, bên môi nói lên một mặt ý cười. *Nữ nhân này quả nhiên là một chút đều không thua, người thiếu nợ nàng sẽ phải tự mình trả lại cho nàng.*

Hồi lâu, hoàng hậu mới lại mở miệng, "Phải mất bao lâu thì có thể khỏi hẳn đây?"

"Giải độc là có thể, ta sẽ viết phương thuốc giải được rồi nhanh chóng để người bốc thuốc đi thôi."

Hàn Văn Tịch nói, đi nhanh vào cửa, hoàng hậu theo sát phía sau, vội vàng lệnh người hầu hạ bịt mồm.

Gống như những phương thuốc giải được diễn hình cũng chỉ cần mấy vị dược vật mà thôi. Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch lại viết ra một đồng lớn, ước chừng hai trang giấy trắng, hơn nữa, bên trong không thiếu một số dược vật quý hiếm.

Hoàng hậu xem không hiểu, Cổ Bắc Nguyệt một bên lại xem đến suốt nửa nhin không được cười ra tiếng.

Nữ nhân này, nàng xác định là đang viết giải được sao?

Nàng rõ ràng là nhân lúc *cháy nhà mà đi hôi của(*)* nha! Rất nhiều dược vật trong này đều là tương khắc nhau, tuyệt đối không thể xuất hiện trong cùng một phương thuốc.

() Cháy nhà mà đi hôi của (趁火打劫): còn có nghĩa mượn gió bẻ măng; thừa nước đục thả câu; đục nước bèo cỏ (looting a burning house: to take advantage of someone's misfortune to do him harm, a fish in troubled waters)*

Cuối cùng, Cổ Bắc nguyệt cho rằng Hàn Văn Tịch đã viết xong, nhưng ai biết nàng cư nhiên lấy trang giấy trắng thứ ba, viết xuống trên mặt giấy một dược vật cuối cùng, "Xác ve mười đốt". (十节蝉蛻: cicada sloughs)

Những con ve này sau khi *vũ hoá(thoát xác)* thì bỏ lại xác, là một loại dược thường thấy trong y học cổ truyền Trung Quốc. Nhưng bình thường bụng của xác ve chỉ có chín đốt, xác ve mười đốt, lại chính là vật hiếm lạ.

Hoàng hậu không hiểu, nhưng quen thuộc nắm giữ kho dược ngưng là Cổ Bắc Nguyệt thì đây mắt hiện lên một mặt phức tạp, bất động thanh sắc.

"Hoàng hậu nương nương, đây là phương thuốc, theo trên mặt giấy đã viết tìm tới, càng nhanh càng tốt, ta sẽ tự mình điều chế." Hàn Văn Tịch vẻ mặt nghiêm túc.

Hoàng hậu cảm phương thuốc lập tức chuyển giao cho Cổ Bắc Nguyệt, "Cố thái y, chuyện này liền giao cho người, cần phải mau chóng đem dược tìm đủ."

Hoàng hậu thật sự nghĩ sự tình rất đơn giản, bất quá cũng không thể trách nàng, kho dược trong cung loại dược gì mà không có đâu?

Cổ Bắc Nguyệt gật gật đầu, lập tức rời đi.

Buổi chiều cùng ngày, hẳn đã tìm đủ tất cả dược vật cần thiết trong danh sách đưa đến trước mặt Hàn Văn Tịch, chỉ là, chỉ duy nhất thiếu xác ve mười đốt.

"Thứ này không có trong cung?" Hoàng hậu vẻ mặt không tin, "Người đã tìm kỹ chưa?"

"Hoàng hậu nương nương, hạ quan có thể khẳng định trong kho dược không có."

Cổ Bắc Nguyệt nói, lo lắng liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, tiếp tục nói, "Xác ve mười đốt là đồ vật giá trị liền thành, đến nay cũng chỉ xuất hiện hai con, một con ở trong tay hoàng hậu Bắc Lịch Quốc, một con khác....."

"Ở nơi nào?" Hoàng hậu nóng nảy.

"Hạ quan chỉ biết là ở trên tay Nghi thái phi, nhưng thuộc hạ không rõ đã dùng hết hay chưa." Cổ Bắc Nguyệt đứng sự thật trả lời.

"Ồ trên tay mẫu phi nha?" Hàn Văn Tịch vẻ mặt khiếp sợ.

Tốt thôi, nàng đã sớm biết trước rồi, nếu không cũng sẽ không khai tên loại dược này ra. Nàng đã từng thấy qua vật này trong phòng Nghi thái phi, đồ vật kia đã bị Nghi thái phi ti mi bồi thành hàng mỹ nghệ, nghe nói là muốn để lại làm của hồi môn cho Mộ Dung Uyển Như. Mộ Dung Uyển Như mỗi lần nhìn đến đồ vật kia, đều rất là vui sướng.

Cái này, làm cho hoàng hậu khó xử.

Muốn lấy đồ vật trong tay Nghi thái phi, thế nhưng không hề dễ dàng nha.

Chần chờ một lát, hoàng hậu nói lời thăm thía, "Văn Tịch, hay là ngươi nói chuyện với mẫu phi ngươi về vấn đề này được không?."

Hàn Văn Tịch thờ dài một tiếng, "Hoàng hậu nương nương, mẫu phi ta hiền lành nhân hậu, việc cứu người nàng nhất định sẽ giúp, chỉ là....."

Hoàng hậu khẩn trương chờ nàng nói tiếp.

"Ài..... nếu như ta nhắc tới, chẳng phải là đem bệnh tình của Trường Bình nói cho nàng biết hay sao? Nhưng ngươi cùng Trường Bình lại không cho ta nói." Hàn Văn Tịch thật khó xử nha.

Lời này, cuối cùng là làm hoàng hậu ý thức được mấu chốt của chuyện này. Đấy mất nàng hiện lên một mặt lãnh lệ, không thể không hoài nghi rằng Hàn Văn Tịch là đang cố ý.

Hàn Văn Tịch sau khi chữa khỏi cho Trường Bình trở về, Nghi thái phi nhất định sẽ ép hỏi nàng, đến lúc đó nàng sẽ lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan: nói thì đắc tội với hoàng hậu, không nói thì Nghi thái phi không vui.

Nếu hiện giờ nàng đi hỏi xác và mồ hôi đốt, đó chính là hoàng hậu cho phép nàng nói tình hình thực tế cho Nghi thái phi, đến lúc đó ai cũng không trách được nàng.

Hoàng hậu trong lòng phần nộ. *Hàn Văn Tịch, ngươi thật đúng là thông minh. Ta thật là đã quá coi thường nàng.*

Thấy hoàng hậu chần chờ, Hàn Văn Tịch rất có kiên nhẫn mà chờ. Thật ra giải được chữa bệnh trong túi của nàng đã có sẵn. Nàng bắt quá là nhân dịp lấy một thêm chút dược liệu, thuận tiện đem phiền toái kia để Nghi thái phi giải quyết một chút, mở con đường cho mình về sau.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Hả giận, để người tận hứng

Đấy mất đen tối của Hoàng hậu đầy cảm phẫn, nhưng mà, phần nộ thì phần nộ, dưới tình huống có việc cầu người, nàng cũng không có biện pháp khác.

Nàng áp chế phần nộ, ôn tồn nói, "Văn Tịch, như vậy đi, ngươi hãy nói Trường Bình bị bệnh, nhưng đừng nói là bị bệnh gì, rốt cuộc cũng không phải là chuyện tốt gì, truyền ra ngoài thật không tốt."

"Hoàng hậu, mẫu phi ta cũng không phải là người ngoài, tất nhiên là sẽ không truyền loạn." Hàn Văn Tịch thiết tình là một nàng dâu tốt, lập tức thay bà bà biện giải.

Hoàng hậu liền tục gật đầu, gật ngạo khuyến nhủ, "Đó là đương nhiên, chỉ là..... vì bệnh này của Trường Bình sẽ lây lan, lại còn có bệnh ở trên mặt, cớ nương gia còn chưa có gả chồng, dù sao cũng phải lưu cho nàng chút mặt mũi, người nói đúng không?"

Hàn Văn Tịch một bộ dáng đã hiểu, gật gật đầu, "Thần thiếp hiểu. Vậy nói Trường Bình bị bệnh cấp tính kèm theo sốt, cần xác và mồ hôi đốt để thanh nhiệt giải độc."

"Đúng đúng, liền nói như thế, ngươi..... tự mình đi một chuyến đi?" Hoàng hậu hỏi thử.

Nàng đã nhượng bộ đến mức này, không có khả năng lại kéo mặt xuống đi cầu Nghi thái phi, điều ấy thật sự dù khuất nhục!

Nếu như Hàn Văn Tịch đi, vậy thì những chuyện nàng đã làm sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Nàng sẽ không đi, nghiêm túc nói, "Bên này ta còn phải trông chừng công chúa, để phòng ngừa vạn nhất độc phát lấy bệnh. Hoàng hậu nương nương, việc này không nên chậm trễ, ngươi còn phải tìm người thay ta đi một chuyến đi."

Vừa nói đến lấy bệnh, hoàng hậu lại trở nên khẩn trương, rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể đem sự tình đẩy cho Cố Bắc Nguyệt.

Cố Bắc Nguyệt cũng không phát biểu ý kiến gì, cung kính đáp ứng, lập tức liền đi phủ Tần Vương hỏi xin thảo dược.

Một buổi trưa, cũng không biết tình huống bên Tần Vương phủ như thế nào, mà Cố Bắc Nguyệt vẫn chậm chạp chưa trở về.

Hoàng hậu ở khách đường đứng ngồi không yên, khẩn trương chờ đợi, nhưng Hàn Văn Tịch lại tránh ở trong *Hòa Phòng (phòng để đốt lửa)*, chuyên tâm điều phối giải độc. Nàng không cho bất kỳ ai đến quấy rầy, kỳ thật nàng đã sớm đánh tráo những dược vật quý báu kia cho mình.

Nàng đem những vật quý báu đó, cùng với những dược vật không có trong kho dự trữ của hệ thống giải độc đều lấy ra tàng nhập vào trong hệ thống giải độc. Lại lấy ra một ít dược liệu bình thường đến không thể bình thường hơn, trộn lẫn với nhau và nấu chưng lên.

Giờ này khắc này, nàng chính là oa ở một bên bếp lò sưởi ấm, một bên cân nhắc tình huống Tần Vương phủ bên kia.

Nghi thái phi trước sau đều cho rằng nàng bị bắt bỏ tù là ném hết mặt mũi của nàng ta, như vậy, nàng hiện tại liền cho nàng ta cơ hội lên mặt, Nghi thái phi hẳn là rất vui đi.

Đã là Trường Bình chữa bị bệnh, cần đến dược liệu kia, Nghi thái phi không thể biện hộ nếu từ chối không giúp.

Hàn Văn Tịch tin rằng Nghi thái phi nhất định sẽ cho vị dược này. Nói vậy, Mộ Dung Uyển Như phải trở mặt nhìn của hồi môn mà mình đã ái mộ từ lâu bị mang đi, nhất định sẽ thực mất mát đi, nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch liền vui vẻ!

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch không ngờ tới, khi mặt trời lặn, Nghi thái phi cư nhiên tiến cung cùng Cố Bắc Nguyệt!

Ngay cả hoàng hậu đều rất ngạc nhiên, cố gắng gượng cười tiếp đãi.

Hoàng hậu không hỏi gì nhiều, mà đánh đón phủ đầu trước, "Nghi thái phi, chỉ là một vị dược mà thôi, còn làm phiền ngươi tự mình đưa lại đây, Trường Bình gánh không nổi nha!"

Ai ngờ, Nghi thái phi về mặt nghiêm túc, "Hoàng hậu, không phải bốn cung nói ngươi, sự tình lớn như thế, ngươi cũng muốn giấu ta? Ta còn tưởng rằng Trường Bình tìm Văn Tịch tiến cung là để chơi đâu! Ai ngờ cư nhiên là tới chữa bệnh!"

Hoàng hậu còn chưa kịp giải thích, Nghi thái phi liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch ngồi ở một bên một cái, lại nghiêm túc nói, "Sớm biết là tới chữa bệnh, ta sẽ không để nàng tới. Nàng có biết gì về y thuật đâu? Còn không phải chữa loạn và khai dược loạn ư? Không phải là làm hại Trường Bình hay sao?"

Hàn Văn Tịch mất nhìn mũi mũi nhìn tim, cái gì cũng không nói.

Hoàng hậu lại nóng nảy, vội vàng giải thích, "Sao có thể như thế? Có Cố thái y trông chừng mọi thứ tại đây."

"Cố thái y trông chừng? Vậy để Cố thái y trị nha, an toàn hơn!" Nghi thái phi nói, con mắt hướng Hàn Văn Tịch nhìn lại, "Nàng là nha đầu không có học vấn, không làm được việc gì, là kẻ dối trá. Nếu có thể chữa bệnh được thì sẽ không bị mắng là phế vật. Thậm chí vài ngày trước còn bị giam trong ngục thì có thể trị cái gì nha?"

Lời này vừa ra, mặt hoàng hậu đều đen lại, nàng hít sâu một cái!

Nghi thái phi hôm nay chính là tới cãi nhau!

Nhưng hoàng hậu chính là hoàng hậu, tu dưỡng vẫn là rất tốt.

Về mặt nàng bắt đắc dĩ thờ dài, "Ai u, thái phi nương nương ngươi cũng đừng khiêm tốn. Ai dám mắng Văn Tịch là phế vật nha, ta sẽ không để bọn họ yên! Sự kiện thiếu tướng quân kia chỉ là một sự hiểu lầm, hiểu lầm! Trường Bình đều đã xin bồi tội, ngươi là đại nhân không chấp tiểu nhân đi."

Nghi thái phi nghe thấy thì rất vui vẻ, liếc mắt nhìn nàng một cái, "Ai không biết, Trường Bình xấu tính là do ngươi sùng quá mà ra nha!"

Hoàng hậu đầy mặt hiện lên một mặt tục giận, nhưng vẫn chịu đựng như cũ, đứng dậy đi tới khom người, nửa nghiêm túc nửa đùa vui, "Vàng vằng vằng, là thần thiếp sai, thần thiếp xin bồi tội với thái phi nương nương."

Nghi thái phi ra về khẩn trương, vội vàng nâng lên, "Ta chịu không nổi chịu không nổi, bốn cung chỉ là chỉ đùa một chút mà thôi. Tiểu hài tử, tướng bối nào mà không yêu không sùng nha. Như Văn Tịch là người nhà, không phải ta mỗi ngày đều làm hư nàng hay sao?"

Nghe hai nữ nhân thăm cung người tới ta đi, *hư tình giả ý*(*), Hàn Văn Tịch cùng Cố Bắc Nguyệt đều nổi lên một thân da gà, nhìn nhau trầm mặc.

(*) *Hư tình giả ý*(虛情假意): Chỉ sự giả dối nhiệt tình bên ngoài, nhưng thật lòng thì không phải vậy.

Nhưng Hàn Văn Tịch biết, ngày sau khi nàng trở về, ít nhất sẽ không khổ sở như trước.

Nghĩ thái phi hư tình giả ý thật sự rất *tận hưởng* đâu!

(*rất vui*)

Nàng có rất nhiều tâm tình cùng thời gian hư tình giả ý, nhưng hoàng hậu lại không có nha. Suy cho cùng thì bệnh trên người Trường Bình công chúa đang là kỳ lây bệnh, nàng không muốn mất thời gian dù chỉ là một lát.

"Nghĩ thái phi, y thuật của Văn Tịch thế nhưng không hề thua Cố thái y, cũng không biết bên ngoài truyền ra như thế nào, cư nhiên lại nói nàng là phế vật. Theo ta thấy, thái hậu nói đúng. Tần Vương cưới Văn Tịch, đó là một may mắn lớn." Hoàng hậu chuyển sang thái độ nghiêm túc.

Nếu là trước đây, Nghĩ thái phi nghe xong lời này nhất định sẽ cảm thấy bị châm chọc, chính là hiện giờ, nàng lại nghe rất thoải mái.

Nguyên bản còn tưởng rằng Hàn Văn Tịch chưa khỏi cho thiếu tướng quân có điều gì mờ ám, nhưng sau buổi chiều Cố thái y tìm tới cửa và giải thích tình huống, nàng liền bị chấn kinh.

Như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến y thuật của Hàn Văn Tịch thật sự tốt như vậy.

Hiện giờ xem ra, bức Tần Vương cưới Hàn Văn Tịch, thái hậu nên là người hối tiếc đi!

Hoàng hậu lại bồi tội, lại nói tốt, Nghĩ thái phi rất thoải mái từ trong tâm khảm. Cùng người bên phe thái hậu đấu đá nhiều năm như vậy, thật lâu thật lâu cũng chưa được hà gặn qua như thế.

Vì thế, nàng thực sáng khoái mà lấy ra xác ve muii đốt, cũng không giao cho hoàng hậu, mà là tự mình giao cho Hàn Văn Tịch, ôn tồn nói, "Văn Tịch, người nhớ cẩn thận, Trường Bình công chúa liền giao cho người."

Hàn Văn Tịch đứng dậy tiếp nhận, "Mẫu phi yên tâm, thần thiếp minh bạch, thần thiếp lập tức đi nấu thuốc mang tới."

"Vương Phi nương nương, vì thân sẽ làm trợ thủ cho người." Cố Bắc Nguyệt vội vàng nói, hẳn biết phương thuốc Hàn Văn Tịch đưa ra là giả, tò mò muốn biết giải được chân chính là cái gì.

Thủ tịch ngự y làm trợ thủ cho Hàn Văn Tịch? Nghĩ thái phi càng thêm cao hứng, cười ha ha, "Cố thái y, đi, nhanh chóng đi thôi."

Nhưng mà, tới được nửa đường, Hàn Văn Tịch lại một câu đuổi Cố Bắc Nguyệt đi.

"Cố thái y, người đến xem Trường Bình công chúa bên kia một cái đi."

Cố Bắc Nguyệt biết nàng không muốn để hắn đi cùng, hẳn chờ một lát, muốn nói cái gì, nhưng chung quy vẫn là lựa chọn trầm mặc, cười cười, "Hạ quan tuân mệnh."

Nhưng khi hắn đang định quay đi, Hàn Văn Tịch lại quay đầu lại nhìn, lúm đồng tiền nở ra như hoa, "Cố Bắc Nguyệt, đa tạ!"

Nàng dứt lời quay đầu liền đi, Cố Bắc Nguyệt hơi thất thần, sau một lúc lâu mới bắt đầu đi lắc đầu, con người của hắn ám áp như gió thoảng tu.

Hàn Văn Tịch đến Hóa Phòng, đem được đã nấu lúc trước cho ra bát, lại từ trong túi chữa bệnh lấy ra gói thuốc giải được, hoà thuốc giải vào bát được đã nấu sẵn, tự mình mang tới.

Hoàng hậu cùng Nghĩ thái phi đều đang chờ trước cửa phòng Trường Bình công chúa, thấy Hàn Văn Tịch tự mình mang được tới, hoàng hậu đại hì, "Chính là được này đúng không?"

"Đúng vậy." Hàn Văn Tịch gật đầu.

Hoàng hậu tự mình mở cửa, nhưng không đi theo vào, còn muốn cản Nghĩ thái phi lại, "Thái phi nương nương, bên trong đều là mùi thuốc, Trường Bình sợ gió, nên mấy ngày nay không mở cửa sổ, chúng ta vẫn nên ở bên ngoài chờ đi."

Nghĩ thái phi chính là người có thói ó sạch, lúc này hơi thở cũng ngửi được mùi vị không tốt, nàng ngừng bước, "Cũng tốt."

Cố thái y tất nhiên là đi theo vào, để lại hoàng hậu cùng Nghĩ thái phi hai người ở ngoài phòng chờ đợi.

Nói là có thể trị, nhưng trị tốt hay không cuối cùng vẫn còn phải xem hiệu quả trị liệu. Hoàng hậu rất khẩn trương, đặc biệt là Nghĩ thái phi tiến cung với lòng kiêu ngạo đương nhiên cũng có chút thấp thòm.

Ai ngờ, cư nhiên chờ đợi đến *mưa canh giờ*(1h), rồi cuộc, hoàng hậu ngồi không yên.

"Người tới, đi vào nhìn một cái xem chuyện thế nào."

Nghĩ thái phi hơi nhủu mày, nghĩ thầm, *Hàn Văn Tịch a Hàn Văn Tịch, bốn cung hôm nay tới là để lên mặt, nếu người làm bốn cung mất mặt ở trong cung, chờ khi trở về bốn cung sẽ tuyệt đối không phải để người nhin dòi mấy ngày mây đêm đơn giản như vậy!*

Cung nữ thực sự rất sợ bị lây bệnh, lại không thể không đi vào, ai ngờ, đang muốn đẩy cửa đi vào, cửa lại từ bên trong mở ra.

Mở cửa chính là Cố Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch đi theo sau lưng, rất nhanh, thì nhìn thấy hai bên cửa sổ cũng đều bị mở ra.

Hoàng hậu cùng Nghĩ thái phi cơ hồ là đồng thời đứng dậy, trầm miệng một lời, "Như thế nào?"

"Thuốc đến bệnh trừ, chỉ là công chúa mấy ngày này bị mệt, thân thể rất suy yếu, phải chậm rãi điều dưỡng mới có thể khôi phục." Hàn Văn Tịch bình tĩnh trả lời.

"Thật sự à!" Hoàng hậu về mặt không thể tin nổi, "Thật sự..... Tất cả đều tốt?"

Kỳ thật, nàng muốn hỏi chính là còn có thể bị lây bệnh hay không, bất quá là Hàn Văn Tịch thôi không muốn bướng bỉnh đùa dai, nàng gật đầu gật đầu, "Hoàng hậu nương nương, Trường Bình đã chờ gặp người đã lâu, người nhanh chóng vào đi thôi."

Có lời này của Hàn Văn Tịch, tâm hoàng hậu đang treo trên cao cuối cùng là thu trở về, không nói hai lời liền nhanh chóng đi vào.

Nghĩ thái phi cảm giác thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nói nên lời, nàng cũng vội vàng đi theo vào.

Phòng trong, Trường Bình công chúa hai tay hai chân lúc trước bị trói giờ đều được tự do. Tuy rằng thân thể của nàng không có chút sức lực gì, nhưng đầu óc lại hưng phấn dị thường!

Chính mình lệnh tỷ nữ đem gương qua cho nàng chiếu, lần da tuy rằng so với ban đầu có chút thô ráp, hơn nữa hai bên má trái má phải đều để lại các vết thương, nhưng chung quy so với mặt đầy rêu độc mà nói thì tốt hơn nhiều!

Tuy rằng Cố thái y cùng Hàn Văn Tịch đều nói, vết sẹo trên mặt nàng phải mấy tháng sau mới có thể tiêu trừ hết, chính là, giờ này khắc này, nàng hưng phấn đến độ không so đo nhiều như vậy.

Mặt nàng sẽ lành lặn, sẽ không bị hủy dung, sẽ không lây bệnh sang người khác!

Trường Bình công chúa không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không nói rằng Hàn Văn Tịch đã cứu khuôn mặt cả đời của nàng.

Hoàng hậu gấp gấp đi vào, vừa nhìn thấy mặt Trường Bình công chúa, cả kinh bụng kín miệng.

Thiên a, là sự thật!

Thái y trong cung, còn có mấy vị độc y nổi danh đều trị không được, cư nhiên bị một chén được của Hàn Văn Tịch trị hết!

Hơn nữa hiệu quả còn thần tốc như thế!

Hoàng hậu ngồi xuống, nhìn mặt nữ nhi trắng nõn, kích động một lúc lâu cũng nói không nên lời.

Mà Nghĩ thái phi thì lại buồn bực, "Trường Bình, người nhiễm bệnh lại bị sốt cao đột ngột, vì sao mặt lại bị thương thành như thế?"

"Đây còn không phải là do bệnh đã phát chịu không nổi, nên tự mình gãi hay sao." Hoàng hậu vội vàng tìm có trả lời.

Trường Bình công chúa hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng, mắt không dỗi mà chăm chăm nhìn mặt gương, ai nói lời gì nàng cũng đều không thêm quan tâm.

"Sao vậy, Văn Tịch không nhân tiện trị giúp nàng sao?" Nghĩ thái phi hồ nghi hỏi.

Lúc này ma mà một bên mờ miệng, "Bẩm thái phi nương nương, Tần Vương phi đã đưa được đồ dùng bồi bên ngoài, nói phải mất mấy tháng nữa mới có thể khôi hân."

Nghị thái phi rất vừa lòng, cười nói, "Thế thì tốt, ha ha, Trường Bình, có một hoàng thân như thế, thật là phúc khí của người nha."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Sự ầm áp của đôi cánh thiên sứ

Phúc khí?

Trường Bình công chúa nhìn qua, đang muốn nói chuyện, hoàng hậu đã can lại, "Không phải vậy sao? Còn phải đa tạ được của thái phi nữa, thần thiếp nhất định sẽ bẩm thái hậu, để thái hậu nương nương chuẩn bị một phần đại lễ, hảo hảo cảm ơn các người."

Hoàng hậu cũng không dám để thái hậu biết được chuyện này, nhưng nàng biết, không nói lời như thế, Nghị thái phi sẽ không đi.

Lần này nàng chịu đủ rồi! Trường Bình khôi phục lại, nàng thật không nghĩ lại nhìn đến mẹ chồng nàng dâu Nghị thái phi cùng Hàn Văn Tịch này nữa!

Nghị thái phi xuân phong đắc ý, vui vẻ ra mặt, "Không cần khách khí, không cần khách khí. Văn Tịch vẫn là do thái hậu tứ hôn cho Tần Vương phủ!"

Hàn Văn Tịch lại giao phó một số việc cần lưu ý, liền cùng Nghị thái phi hỏi phủ.

Nhìn bóng dáng mẹ chồng nàng dâu hai người bọn họ nắm tay rời đi, hoàng hậu tức giận đến dậm chân, đột nhiên xoay người bước nhanh quay trở lại trong phòng.

Trường Bình công chúa còn đang đắm chìm trong vui sướng, nơi nào biết được mẫu hậu nàng vì cứu nàng mà chịu ít nhiều uất ức.

"Trường Bình, người sau này làm việc cần thận một chút cho ta, lần này đừng nói là ta, ngay cả hoàng nãi nãi người cũng đều mất hết mặt mũi!"

"Người không nhìn thấy bộ dáng khoe khoang của Nghị thái phi kia hay sao?!"

.....

Hoàng hậu nổi cáu, Trường Bình công chúa lúc này mới để hạ nhân đem gương cất đi, "Mẫu hậu, việc này không trách ta được, còn không phải đều là Hàn Văn Tịch sai sao? Nếu không phải là nàng, ta sẽ không đi đến cái loại địa phương quái quỷ như thiên lao đâu! Nàng cứu ta cũng là điều đương nhiên, đừng mơ tưởng ta sẽ báo đáp nàng!"

"Người còn nói, người có thể làm được việc gì khiến mẫu hậu yên tâm đây?" Hoàng hậu rống giận.

Trường Bình công chúa hoảng sợ, từ trước tới nay chưa từng bị mẫu hậu rống qua như thế đâu!

"Ta..... Ta....."

Trường Bình công chúa thay đổi suy nghĩ, "Mẫu hậu, không chừng độc này chính là nàng hạ! Ta sớm đã hoài nghi độc trên người Thanh Vô ca ca cũng là do nàng hạ! Nếu không, ngay cả một phế tài như nàng, sao lại đột nhiên lợi hại như vậy! Chính là nàng hạ độc, đương nhiên cũng chỉ có nàng mới có thể giải!"

Lời này vừa ra, hoàng hậu liền cảnh giác.

Hàn Văn Tịch là một phế tài đột nhiên biến thành thiên tài, đúng thật là không thể tưởng tượng nổi nha.

"Mẫu hậu, nếu không, chúng ta lại thử nàng một lần nữa?" Trường Bình công chúa vội vàng ra chủ ý.

Hoàng hậu mắt phượng lạnh lùng, hiện lên một mặt tỉnh kẻ, cho dù Hàn Văn Tịch xuất giá cũng vẫn là người Hàn gia, cũng vẫn là nữ nhi của Hàn thần y, có lẽ, nàng có thể tìm thái hậu thương lượng đối sách.....

Vừa ra khỏi cửa cung, Nghị thái phi liền buông tay Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch cũng không ngoài ý muốn, nàng biết trở thành ân nhân nữ nhi của thái hậu, lại là kẻ thù của Nghị thái phi, nàng cũng không cầu mong xa với Nghị thái phi sẽ đối đãi với nàng như nữ nhi thân sinh, nàng chỉ nghĩ muốn bót đi một ít phiền toái mà thôi.

Lên xe ngựa, câu đầu tiên Nghị thái phi liền hỏi, "Người học y thuật ở đâu?"

Ngay đó trả lời Long Phi Dạ như thế nào, Hàn Văn Tịch hiện tại liền như thế đó trả lời Nghị thái phi, mặc kệ ai hỏi, nàng đều sẽ trả lời như thế. Mặc kệ là Long Phi Dạ hay là Nghị thái phi, trước đó nhất định đều đã điều tra qua về nàng.

Bọn họ không tìm thấy sơ hở nào của nàng ở Hàn gia, mà nàng ở nơi này, càng đừng nghĩ tìm ra cái manh mối gì.

Nhắc tới Thiên Tâm phu nhân, sắc mặt Nghị thái phi âm trầm không ít, nàng cũng không có truy vấn thêm nữa, cũng không có truy cứu sự tình nàng bị giam tại thiên lao.

Mộ Dung Uyển Như chờ ở cổng lớn, khuôn mặt nhỏ thường *ngoan tình (ngoan ngoan, tình lãng)* giờ này khác này âm trầm làm người sợ hãi. Tìm nàng như bị mắc kẹt trong cuồng hòng cả nửa ngày nay, xác ve mồi đốt chính là của hồi môn mà nàng chờ mong, không nghĩ tới cư nhiên bởi vì một phương thuốc của Hàn Văn Tịch mà mất đi!

Trong quá khứ, cho dù là đối mặt với người khinh thường mình, nàng đều có thể mỉm cười đến tự nhiên. Nhưng đối mặt với Hàn Văn Tịch, nàng đều làm không được.

Thấy Nghị thái phi cùng Hàn Văn Tịch từ xa đi đến, Mộ Dung Uyển Như không ngừng hít thở thật sâu, một lúc thật lâu sau mới có thể tự mình bình tĩnh lại.

Nàng trực tiếp bước từ xa lại, về mặt quan tâm, "Tẩu tử, thế nào rồi? Hoàng hậu cùng công chúa không làm khó dễ người chứ?"

Hàn Văn Tịch bên môi nổi lên một nụ cười lạnh, nhân dịp nói, "Có mẫu phi đi cùng, bọn họ làm sao dám gây khó dễ cho ta, cũng phải nể mặt mẫu phi, không phải sao?."

Lời này vừa ra, Mộ Dung Uyển Như liền kinh ngạc, vội vàng giải thích, "Mẫu phi, ta không có ý này, ta là quan tâm tẩu tử mà thôi"

Nhìn bộ dáng ủy khuất kia, Hàn Văn Tịch cảm thấy dường như chính mình thật đang khi dễ nàng.

Nghị thái phi bĩu môi, có chút không kiên nhẫn, "Hàn Văn Tịch, người biết giữ mặt mũi bản cung thì tốt. Sau này ngày mùng 1 hàng tháng đến trường phòng lĩnh tiền tiêu hàng tháng. Vương phi thì phải có bộ dáng của Vương phi, nhìn một cái liền biết người là một thân nghèo khổ xác!" Nghị thái phi dứt lời, khinh thường mà đánh giá Hàn Văn Tịch từ đầu đến chân, lúc này mới xoay người rời đi.

Nhưng mà, Mộ Dung Uyển Như lại sống sợ tử chỗ, mẫu phi cư nhiên cho Hàn Văn Tịch tiền tiêu hàng tháng? Có tiền, Hàn Văn Tịch sẽ càng thêm tự do. Sau này nàng lấy cái gì để làm khó dễ Hàn Văn Tịch nha?

Mộ Dung Uyển Như không cam lòng, biểu tình ngoan tình rốt cuộc nhịn không được, khuôn mặt nhỏ phồng lên.

"Muội muội, nghe nói xác ve mồi đốt là của hồi môn của người, không phải là thật ư?" Hàn Văn Tịch cố ý hỏi nàng một tiếng.

"Người!" Mộ Dung Uyển Như khàn giọng tức giận, nước mắt lập tức lăn xuống, hừ lạnh một tiếng xoay người chạy đi.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch cười ha ha, *Mộ Dung Uyển Như nha Mộ Dung Uyển Như, sớm hay muộn có một ngày ta sẽ làm người hiện nguyên hình!*

Thu thập xong Mộ Dung Uyển Như, lại nghĩ đến những dược liệu quý báu mang về từ trong cung, tâm tình Hàn Văn Tịch càng trở nên tốt hơn. Nàng một đường vừa đi vừa nhảy trở lại Phủ Dung Viện, nhưng ai biết vừa đến hoa viên, lại gặp phải tòa băng sơn to lớn kia, Long Phi Dạ.

Gia hỏa này trở lại lúc nào vậy?

Cái gia hỏa này luôn xuất quỷ nhập thần, tựa hồ mỗi lần đều là bởi vì có việc mới trở về. Lần trước hân về là muốn giải được kia, rồi cuộc là muốn giải độc cứu người nào đấy? Mà bản thân hẳn cũng trúng độc, lại là chuyện như thế nào?

Theo hiểu biết của Hàn Văn Tịch, võ công của Long Phi Dạ thế nhưng không kém nha, vậy thì người có thể làm hân bị thương nhất định cũng không yếu đi.

Hàn Văn Tịch vô ý dừng chân, từ xa nhìn lại, chỉ thấy Long Phi Dạ đang ngồi giữa những bụi hoa phả trà một mình.

Đường cong lãnh ngạnh, khuôn mặt như được chạm khắc, cho dù là tùy ý ngồi xuống như vậy, giờ tay nhấc chân đều toát ra khí chất ưu nhã, tôn quý, tựa như vương giả cao cao tại thượng!

Một người một trà, tạo thành một thế giới của riêng mình, ai cũng không thể đi vào.

Hàn Văn Tịch một lần lại một lần vô tình nhìn đến ngày cả người, thẳng đến khi một đạo ánh mắt lạnh đến tê người bắn lại đây, nàng mới đột nhiên hoàn hồn.

Long Phi Dạ từ xa nhìn thẳng vào nàng, Hàn Văn Tịch theo phản xạ lộ ra một nụ cười tươi thân thiện, "Người đã trở lại à?"

Chỉ là, rất nhanh nàng liền hối hận, hần trở về thì liên quan quái gì đến nàng a!

Ngoài cười nhưng trong không cười, Hàn Văn Tịch xoay người muốn đi.

Long Phi Dạ lại bá đạo ra lệnh nói: "Lại đây!"

Hàn Văn Tịch không để ý tới, tiếp tục đi.

"Bồn vương đã chờ người rất lâu." Long Phi Dạ cao giọng.

Chờ nàng?

Lại muốn giải độc sao?

Tốt thôi, Hàn Văn Tịch thừa nhận chính mình cũng có điểm tò mò, cũng có điểm lo ngại khi hần cao giọng như vậy. Nàng quay trở lại, ngồi xuống trước mặt Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ mở miệng liền hỏi, "Sự việc của Trường Bình công chúa đã được giải quyết?"

Ách.....

Hần biết?

"Tin tức của Điện hạ thật là nhanh nha." Hàn Văn Tịch nói.

Long Phi Dạ cũng không truy vấn gì thêm, chỉ nhàn nhạt nói, "Nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm ngày mai cùng ta đi ra ngoài một chuyến."

Gia hỏa này muốn mang nàng đi ra ngoài?

"Đề làm gì?" Hàn Văn Tịch tò mò, mấy trò dục tặc với bằng hữu linh tính, Hàn Văn Tịch nàng sẽ không làm phiền.

"Giải độc." Long Phi Dạ lời ít mà ý nhiều.

Lại là một vụ này, Hàn Văn Tịch thật sự muốn nói với hần, *thay vì trở thành Vương phi của người, sao không để ta trở thành độc y ngự dụng của người đi.*

Đối mặt vấn đề này, thái độ của Hàn Văn Tịch thực rất chuyên nghiệp, "Giải độc gì?"

"Người đi thì biết." Long Phi Dạ nói.

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, "Muốn ta đến khám bệnh tại nhà phải trả phí."

Long Phi Dạ vẻ mặt rất khinh bỉ, thậm chí không thèm trả lời, chỉ gật đầu đứng dậy rời đi. Vừa mới bước được hai bước, mới nói, "Sáng mai giờ dần, ta tới tìm người."

Hàn Văn Tịch đang muốn gật đầu, lại lập tức cứng đờ, *chờ một chút!*

Giờ dần?

Giờ dần cũng phải rạng sáng tầm 3-5h. Người cổ đại quan niệm, thế này là sáng sớm ngày mai, nhưng với Hàn Văn Tịch thì đây là đêm khuya!

Thứ dậy sớm trong ngày mùa đông chính là một điều thống khổ nhất, huống chi còn muốn ra khỏi cửa. Sắc mặt Hàn Văn Tịch biến trắng, bước nhanh đuổi theo, "Hay đêm nay đi luôn, không thì ngày mai khi mặt trời mọc hăng đi! Sớm như thế ta đi không được."

"Vi sao?" Long Phi Dạ nhũn mày hỏi.

Hàn Văn Tịch chỉ cho một chữ, "Lạnh."

"Ta trả gấp đôi phí khám bệnh."

Long Phi Dạ rất hào phóng, nhưng ai biết Hàn Văn Tịch lại rất kiên quyết, "Gấp mười lần đều không đi."

Lúc này. Long Phi Dạ mới quay đầu nhìn lại, hỏi, "Hàn Văn Tịch, có độc gì người không giải được hay sao?"

Hàn Văn Tịch ngạc nhiên, ngay sau đó thái độ nghiêm túc trả lời, "Cái này rất khó nói, các loại độc trong thiên hạ rất đa dạng, nhiều đến không xuể. Thậm chí cùng một loại độc, lại có vô số *chi(lớp)*. Ngay cả cùng là một chất độc, còn phải căn cứ vào trúng độc sâu hay cạn, thời gian, cùng với tình trạng thân thể khi trúng độc. Vì thế biện pháp giải độc đều không giống nhau, cho nên, thần thiếp không thể trả lời chắc chắn cho người."

Long Phi Dạ nghiêm túc nghe, lại hỏi, "Nếu không phải người trúng độc thì sao?"

"Là động vật trúng độc sao?" Hàn Văn Tịch buồn bực, ý niệm duy nhất nàng nghĩ đến đó là ngựa của gia hỏa này, nếu không, hần còn có thể nuôi dưỡng động vật gì khác nha?

Nhưng mà muốn cứu ngựa của hần, cũng không cần phải nửa đêm ra khỏi cửa đi?

Ai ngờ, Long Phi Dạ không đáp, nhàn nhạt nói, "Đến đó người sẽ biết, nghỉ ngơi sớm một chút, giờ dần ta sẽ tới tìm người."

Dứt lời, hần đã đi rồi, Hàn Văn Tịch đuổi theo vài bước cũng không đuổi kịp.

"Ủy, chuyện gì đang xảy ra vậy? Rốt cuộc là cái gì trúng độc?"

"Người nói rõ ràng đi!"

"Người không nói, ta thật sẽ không đi đâu?"

.....

Mặc kệ Hàn Văn Tịch uy hiếp như thế nào đi nữa, Long Phi Dạ đều trước sau không quay đầu lại, rất nhanh, thân ảnh liền khuất dạng sau những bụi hoa.

Hàn Văn Tịch sững sờ tại chỗ, dồn nén cảm xúc. *Rốt cuộc là cái độc gì đây? Cái vật gì mà không phải là người trúng độc chứ?*

Có cần phải treo nàng lơ lửng như thế này hay không nha?

Nàng có muốn đi hay không?

Thân là một chuyên gia về độc lâu năm, nàng có một lòng hiếu kỳ cực kỳ lớn. Ở thời hiện đại cơ hồ đều đem hết độc khuẩn tới tay nghiên cứu một lần. Bấy giờ tới thời cổ đại rồi, nàng thậm chí càng hiếu kỳ hơn đối với những độc khuẩn độc tố đã tuyệt tích ở thời hiện đại, tâm như đang ôm một đứa trẻ sơ sinh ham học hỏi nha!

Long Phi Dạ thần bí như vậy, rốt cuộc sẽ là tình huống gì đây?

Một đêm này, Hàn Văn Tịch trần trọc trước khi chìm vào giấc ngủ, thời gian bất tri bất giác trôi qua.

"*Thích thích thích!*"

Tiếng đập mạnh vào cánh cửa, làm Hàn Văn Tịch vừa mới đi vào giấc ngủ lại bừng tỉnh, vừa nhìn đồng hồ cát, thấy đúng là giờ dần.

Hàn Văn Tịch nện vào xiên y dày nhất, nhưng vẫn không cảm thấy ấm hơn chút nào. Cánh cửa vừa mở ra, Long Phi Dạ cao ngạo thân hình như núi chắn hơn phân nửa khung cửa, nhưng gió lạnh thấu xương vẫn tận dụng mọi khe hở tiến vào. Nàng thậm chí còn chưa ra đến ngạch cửa, hàm răng trên dưới đã bắt đầu đánh vào nhau.

Nàng vội vàng trốn đến cạnh cửa, thể trạng vốn đã nhỏ, đôi tay cắm vào trong tay áo, rụt cổ lại, làm nàng càng có vẻ nhỏ hơn.

Long Phi Dạ cao cao tại thượng bề ngễ nhìn bộ dạng nhỏ nhắn đáng thương kia của nàng, cong môi, *nữ nhân này quá yếu!*

"Còn đi sao?" Hần lạnh lùng hỏi.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, nhưng cặp mắt to sáng ngời ánh lên ánh sáng quật cường.

Nàng lạnh đến nỗi môi đều đang run, nhưng thanh âm lại không hề run, "Đi, đương nhiên đi! 300 lượng, một lượng cũng không thể thiếu!"

Long Phi Dạ trong lòng giật mình, không thể không thừa nhận, câu trả lời này mỗi chữ đều nằm ngoài dự kiến của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Bốn vương ở đây, không cần phải sợ

Long Phi Dạ thậm chí không ý thức được sự thương thức của chính mình hiện ra trong đáy mắt khi lấy ra túi tiền ném cho Hàn Văn Tịch. Nhưng Hàn Văn Tịch lại ném trở về, nghiêm túc nói, "Thấy độc, giải độc xong sẽ nhận cũng không muộn."

Nàng thật ra là cái tiểu nữ nhân yếu tiền nhưng không tham.

Long Phi Dạ không nói gì, xoay người liền đi, Hàn Văn Tịch vội vàng cùng đi ra ngoài.

Mẹ ơi! (Nguyên văn: 妈咪!) Bên ngoài gió rất lớn, so với trong nhà không chừng lạnh gấp đôi! Long Phi Dạ bước đi rất nhanh, Hàn Văn Tịch ở sau lưng chạy chậm đuổi theo, trong lòng nghĩ, *ra đến cửa chắc là có thể ngồi xe ngựa đi?*

Nhưng ai biết, mới đến cửa Phù Dung Viện, Long Phi Dạ liền dừng bước.

Hàn Văn Tịch trốn sau lưng hần tránh gió, vừa run lập cập, vừa hỏi, "Xảy ra chuyện gì sao?"

Ai ngờ, Long Phi Dạ xoay người lại đây, một cánh tay mở ra giờ lên áo choàng to rộng kia của hần, vừa bá đạo vừa lạnh lùng, "Tiến vào."

Gió mạnh thổi đến làm áo choàng của hần bay phất phới, trong đêm đen, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, như được chạm khắc, giống như chúa tể bóng đêm, cao cao tại thượng bề ngễ nhìn nàng.

Hàn Văn Tịch sững sờ nhìn, sau một lúc lâu cũng chưa hiểu được chuyện này là có ý gì.

Long Phi Dạ lại không thể nhẫn nại, bàn tay to đuổi ra, một tay đem nàng ôm vào trong lòng, đặt dưới cánh tay. Một tay hần hợp lại, áo choàng to rộng liền đem quần chặt lấy nàng, chống đỡ sự thâm nhập của gió lạnh.

Trong khoảnh khắc, trái tim Hàn Văn Tịch bắt đầu đập mạnh, nàng luống cuống.....

Thiên a! Thân thể hần thật là ấm áp, còn toả ra Long Tuyền Hương làm lòng người mê mụi. Đây là cảm giác dưới cánh thiên sứ trong truyền thuyết hay sao? Ấm áp như vậy!

Hàn Văn Tịch còn chưa trở lại bình thường, Long Phi Dạ đã ôm lấy nàng, điểm nhẹ mũi chân, hướng về phía Tây Bắc của đế đô bay vút đi....

Hàn Văn Tịch được bọc trong áo choàng, rúc vào trong lồng ngực ấm áp của Long Phi Dạ, giống như bay trên không đi theo Long Phi Dạ, tốc độ so với cưỡi ngựa còn nhanh hơn!

Trong đêm tối, trừ bỏ ngọn đèn đầu ngẫu nhiên xẹt qua bên ngoài, cái gì cũng đều thấy không rõ, nàng cũng không biết hần muốn mang nàng đi nơi nào, nhưng lại rất yên tâm

Tuy rằng thân thể rất là ấm áp, nhưng gió ập vào trước mặt lại rất lạnh, lại sắc bén, giống như đao cắt, rất nhanh khiến cho Hàn Văn Tịch chịu không nổi.

Nàng cố gắng quay mặt sang một bên, lại cúi đầu, nhưng đều không thể tránh né, cuối cùng, nàng bắt đắc dĩ, thật cẩn thận thử nghiêng một bên người.

Nàng giật giật, thấy Long Phi Dạ không có phản ứng, lá gan liền lớn lên, cánh tay duỗi đến vòng ra sau lưng hần, hoàn toàn chuyển sang một bên, đem đầu chôn ở trên người hần.

Cái này, cuối cùng là hoàn toàn ấm áp.

Nói không khẩn trương là gạt người, nàng cứng đờ một hồi lâu, thấy Long Phi Dạ trước sau không có ý kiến, lúc này mới chậm rãi thả lỏng, hướng thụ ấm áp.

Long Phi Dạ mắt nhìn phía trước, duy trì tốc độ bay, nhưng mà, đường cong lãnh nghị nơi khúc môi kia của hần cũng không biết khi nào thì cong lên, tựa như khinh thường nàng là đồ nhất gan, lại tựa như bối rối khi nàng lớn mật. Mắt đen thâm thúy của hần, thần bí mà mê người, khiến người khó nắm bắt.

Hần mang theo nàng, nhảy qua những nóc nhà và những bức tường, treo đèo lội suối. Nàng chỉ cảm nhận được gió gào thét qua đi bên cạnh, đối với hết thấy hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí, bất tri bất giác có cảm giác mệt nhọc, trong mơ mơ màng màng buồn ngủ.

Chỉ đến khi Long Phi Dạ mang theo nàng rơi xuống đất, đứng trên mặt đất, nàng mới thanh tỉnh lại. Từ trong lồng ngực hần thò đầu ra, phát hiện chính mình đang đứng trên một vách núi cao cao, lúc này, đúng là sáng sớm.

Long Phi Dạ nhìn xuống dưới, "Người có thể buông tay."

Ách..... Nàng sững sờ, lúc này mới phát hiện giả hòa này đã sớm buông nàng ra, mà tay nàng không biết từ khi nào thì ôm lấy phía sau eo hần!

Hàn Văn Tịch mặt đỏ lên, giống như bị điện giật vội vàng thu hồi cánh tay, từ trong áo choàng to rộng của hần tránh thoát ra ngoài.

Vừa thoát khỏi sự che chở của hần, rét lạnh liền từ bốn phương tám hướng tập kích lại đây, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn cảm thấy mặt mình rất nóng.

Nàng không nhìn hần, cố gắng phớt lờ sự xấu hổ, nhàn nhạt nói, "Tôi nơi này làm gì?"

Long Phi Dạ nhìn thoáng qua sắc trời, nói, "Chờ thêm 15 phút."

Kỳ quái, giả hòa này rốt cuộc mang nàng tới đây làm gì? Không phải muốn giải độc sao?

Mười lăm phút nữa sẽ có người tới sao?

Hàn Văn Tịch không hỏi nhiều, đánh giá hoàn cảnh quanh mình, phát hiện xung quanh là núi non trùng điệp, đều không phân biệt được nơi này rốt cuộc là cái địa phương gì, mà trước mắt là một mảnh vực sâu, sương mù sáng sớm còn chưa tan ra, nhìn không thấy đáy. Mặt trời đã bắt đầu lộ dạng, ánh sáng bình minh vàng rực rỡ, lấp lánh trong một khung cảnh tuyệt đẹp.

Hàn Văn Tịch đã thật lâu không xem mặt trời mọc, đang nhìn ngắm đến xuất thần, ai biết trong đầu đột nhiên truyền đến thanh âm cảnh báo "*Đó đó đó đó đó*".

Có độc?

Từ âm lượng cũng tiết tấu của thanh âm cảnh báo, các loại độc cũng không giống nhau, đây là một loại độc cực mạnh!

Hàn Văn Tịch cảnh giác, quay đầu hướng Long Phi Dạ cũng đang xem mặt trời mọc nhìn qua, "Gần đây có độc, rốt cuộc chuyện là như thế nào?"

Long Phi Dạ có chút kinh ngạc, "Người làm sao biết được?"

"Độc này rất kỳ quái, mau nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc.

Lúc này, Long Phi Dạ mới nhìn về phía vực sâu, "Trong vực sâu này hàng năm đều tràn ngập khói độc, ban đêm toàn trăm ở đáy cốc, thời điểm mặt trời mọc sẽ nổi lên."

Hàn Văn Tịch thực ngoài ý muốn, không nghĩ tới không phải người trúng độc cũng không phải động vật trúng độc, mà là độc trong không khí.

"Người muốn đi xuống?" Hàn Văn Tịch hỏi.

"Phía dưới có một người Bắc Lịch Quốc nằm vùng ẩn nấp, am hiểu về sử dụng độc." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Thì ra là thế, hẳn là tôi dễ bắt người, nhưng lại bị khói độc gây trở ngại, không thể đi xuống.

Hàn Văn Tịch nhìn chăm chú vào sương trắng chậm rãi bay lên, mây đẹp chậm rãi dần xen, *đường như sự tình đều không giống như sự nhận biết của Long Phi Dạ như vậy nha!*

"Người làm được sao?" Long Phi Dạ hỏi.

Lúc này, đã đến 15 phút rồi. Chỉ thấy bên trong sương trắng, loáng thoáng xuất hiện một đoàn hắc khí (*khí màu đen*). Tiếng cảnh báo trong óc Hàn Văn Tịch đạt tới giá trị cực đại.

Chỉ là, rất nhanh, hắc khí lập tức lại hướng phía trong sơn cốc bay đi, biến mất không thấy tăm hơi.

"Nhìn thấy không? Đoàn sương màu đen này là độc nhất." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại nói, "Đó không phải là khói độc."

Khói độc trong miệng Long Phi Dạ, kỳ thật cũng chính là chương khí, là không khí bắn thấu từ trong núi rừng sâu thẳm. Thường xuất hiện vào cuối mùa xuân cho đến cuối thu, nếu không có đủ độ ẩm, chương khí không có cách gì có thể hình thành.

Hiện giờ là trời đông giá rét, ở đỉnh núi ánh mặt trời chiếu xuống đều lạnh như muốn đóng băng, huống chi là trong sơn cốc râm mát đâu?

"Vậy đó là cái gì?" Long Phi Dạ kinh ngạc.

Hắn đã từng phái một đội tinh binh đi xuống, còn chưa tìm được người đã từ vong một nửa, những người thoát lên được nói phía dưới có chương khí, không được bao lâu tất cả cũng đều độc phát mà chết.

Kẻ nằm vùng dưới sơn cốc nắm giữ trong tay cơ mật quân sự quan trọng của Thiên Ninh Quốc, một khi bị chạy thoát, hậu quả không dám tưởng tượng.

Hắn đã đuổi theo hơn một tháng, lúc trước trúng độc, cũng là do kẻ nằm vùng kia ban tặng.

Kẻ nằm vùng này rất gian trá, tới thời khắc cuối cùng mới sử dụng độc. Trước đó, ai cũng không biết hắn sẽ dùng độc.

Khi Long Phi Dạ đuổi tới nơi này, hẳn ta liền ẩn nấp và phong bế trong sơn cốc không ra ngoài nữa.

"Hắn là *đàn muỗi độc*." (毒蚊群)

Hàn Văn Tịch cũng thực ngoài ý muốn, không nghĩ tới sẽ gặp phải trường hợp như vậy.

Không ít sách cổ đều có ghi lại, sau khi một đoàn khí thể mù mịt thổi qua, cả người liền bị độc phát *vong thân* (*từ vong*). Vì thế đoàn khí thể mù mịt này đã được xem như là chương khí. Nhưng mà, trên thực tế, đoàn khí thể đen nghìn nghịt kia đều không phải là khí thể chân chính, mà là một lượng rất lớn muỗi tụ tập với nhau bay qua, làm cho nhân nghĩ lầm là khí thể.

Loại muỗi này có chứa khuẩn mang bệnh sốt rét ác tính. Cả người lẫn gia súc nếu bị chúng nó đốt qua, lập tức sẽ bị nhiễm bệnh sốt rét ác tính. Nếu không chữa trị kịp thời, rất nhanh sẽ giống như bị trúng độc.

Điều kiện khí hậu như hiện nay, không có khả năng sinh ra khí độc, nhưng sương mù trong sơn cốc lại thật ra rất có khả năng cất giấu đàn muỗi độc.

"Đàn muỗi độc?" Long Phi Dạ lần đầu tiên nghe nói tới cái từ này.

"Sương trắng không có độc, đoàn hắc khí kia chính là đàn muỗi độc, dưới tình huống ánh sáng không đủ, nhìn qua tựa như hắc khí, cho nên các người đều hiểu lầm." Hàn Văn Tịch nghiêm túc giải thích, ngay sau đó liền nói, "Mang ta đi xuống, ta phải tới gần đoàn hắc khí kia, mới biết được đó là loại muỗi độc gì."

Ở hiện đại chúng loại muỗi độc nhiều không đếm xuê, huống chi là thời cổ đại xa xưa. Rất nhiều loại đã bị tuyệt chủng ở thời hiện đại, vì thế muỗi độc thời cổ đại xác định chắc chắn so với thời hiện đại còn nhiều hơn.

Hàn Văn Tịch cần phải xác định năng liệu có nhận biết được hay không, có thể phối chế ra thuốc phòng chống muỗi có hiệu quả hay không.

Xác định sương trắng không có độc, hết thấy đều trở nên đơn giản đối với Long Phi Dạ, hắn không nói hai lời, ôm lấy bên eo Hàn Văn Tịch bay vọt đi xuống.

Vừa vào sơn cốc, hệ thống giải độc của Hàn Văn Tịch lại nhận thấy ra có độc tố tồn tại. Rất nhanh, năng xác định phương hướng, "Bên sườn phải." Long Long Phi Dạ ôm chặt năng, nháy mắt liền bay vút đi qua, nhưng không bao lâu sau khi đã tới gần độc tố, hệ thống giải độc lại có nhắc nhở, lại không ngờ lời nhắc nhở là ở bên trái cũng có độc tố.

Chẳng lẽ..... Không chỉ có một đám?

Hàn Văn Tịch kinh ngạc, ai biết, lúc này, hệ thống giải độc nhắc nhở khẩn cấp, hướng phía trên phía dưới đều có.

Thiên a, bốn phía trên dưới trái phải, đây là muốn vây quanh bọn họ hay sao?

"Chúng ta bị vây quanh." Hàn Văn Tịch thấp giọng.

Lời còn chưa dứt, Long Phi Dạ đã thấy một mảnh giống như sương mù đen nghìn nghịt từ bốn phía vây quanh bay nhanh lại đây.

Long Phi Dạ cũng không nghĩ tới sẽ có bốn đàn, nhưng hắn lại rất bình tĩnh, lạnh lùng hỏi, "Cần phải gần như thế nào thì người có thể tra ra độc tố?"

"Chạy nhanh đi, quá nguy hiểm! Tốc độ của bọn nó rất nhanh." Hàn Văn Tịch nhanh chóng quyết định muốn chạy trốn.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ lại lạnh giọng, "Trả lời vấn đề của bốn vương."

"Mười bước, khoảng cách mười bước, ta liền có thể xác định được đó là độc gì!" Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Mười bước, tỷ tốc độ của đàn muỗi độc thì sẽ bay tới ngay trước mắt. Khoảng cách mười bước, tới gần bọn họ đó chính là trong nháy mắt, hơn nữa, bọn họ sẽ bị bao vây bốn phía.

Nói cách khác, chờ đến lúc đàn muỗi bốn phía đều cách bọn họ mười bước, trong nháy mắt, bọn họ sẽ bị bao phủ ở trong sương đen.

Hàn Văn Tịch nghĩ cũng không dám nghĩ, năng hiện tại còn chưa biết muỗi độc mang theo cái độc gì, cũng không rõ ràng lắm chính mình có thể phá giải hay không, huống chi nếu chính năng trúng độc, thì phải làm sao bây giờ?

Trong lúc năng đang hết sức khẩn trương, Long Phi Dạ lại nói một câu, "Chúng ta chờ"

"Không được!" Hàn Văn Tịch hô to, tro mắt nhìn đàn muỗi độc càng ngày càng gần, năng tựa hồ có thể nghe được thanh âm *ong ong* phiền người, đáng sợ kia.

"Hãy chuẩn bị để kiểm tra chúng." Long Phi Dạ bá đạo mệnh lệnh.

Đây không phải trúng độc bình thường, mà là đàn muỗi độc a, bốn đàn muỗi độc rất lớn nha, bị bọn họ xẹt qua, cảm giác so với bị một đoàn lính dương bay nhanh qua còn khủng bố hơn, bọn họ sẽ bị nuốt chửng và bị xé tan xác.

Hàn Văn Tịch thừa nhận mình là người nhất gan, hô to, "Không được, ta sợ!"

Nhưng mà, Long Phi Dạ lại đột nhiên một tay đem năng ôm vào trong lồng, lạnh giọng, "Bốn vương ở đây, người không cần phải sợ!"

Thật là bá đạo! Thật là mạnh mẽ!

Hàn Văn Tịch ghét nhất là cuồng vọng và tự đại, nam nhân bá đạo không nói li, nhưng giờ này khắc này năng ngay cả một chút phản cảm đều không có. Trái tim đập mạnh trong lồng ngực, vô cớ liền bình tĩnh trở lại.

Người nam nhân mạnh mẽ này có thể làm cho người ta có cảm giác an toàn.

Lúc này, trên dưới trái phải bốn phương hướng đàn muỗi độc cũng đồng thời tới gần.

"Đã sẵn sàng chưa?" Long Phi Dạ thanh âm trầm thấp hỏi.

Lấy lại bình tĩnh, Hàn Văn Tịch dựa theo tiêu chuẩn chuyên nghiệp, khởi động hệ thống rà quét toàn diện, không ngừng chú ý tới động thái ở bốn hướng đen nghìn nghịt, nằng cũng trầm giọng, "Sẵn sàng."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Người ta rất sợ hãi

Đúng lúc này, đàn muỗi độc từ bốn hướng đang bay nhanh mà đến đột nhiên dừng lại. Hàn Văn Tịch biết, đây là dấu hiệu công kích của chúng.

Tầm mắt cấp tốc nhìn quét một vòng, nằng nhanh chóng quyết định, "Đi mau!"

Quả nhiên, sau một giây tạm dừng, đàn muỗi độc từ bốn hướng chen chúc ủa lại đây!

Trong phút chốc, Long Phi Dạ nhún tay một cái, đem Hàn Văn Tịch ép vào trong lồng ngực, hần giờ áo choàng lên đem bao lấy nằng kín mít. Ngay sau đó, thân ảnh chợt lóe như hóa thành một đạo tia chớp, xuyên qua khe hở giữa hai luồng hắc ảnh.

Không nhanh hơn một giây, cũng không chậm hơn một giây, ngay khi Long Phi Dạ xuyên qua khe hở hẹp hồi kia, bốn đàn muỗi độc dung hợp thành một đoàn, ngay sau đó điên cuồng hướng bọn họ lao đến.

Long Phi Dạ không hề dừng lại, hướng phía trên vách núi cấp tốc mà chạy như bay, đàn muỗi độc đuổi sát không rời. Khi truy đuổi, đội ngũ khổng lồ lại biến thành hình dạng một mũi tên nhọn, tốc độ cùng thể công nhanh hơn nhiều.

Hàn Văn Tịch bị khóa chặt trong áo choàng, nửa tắc da đều không lộ ra bên ngoài, nhưng nằng có thể nghe được thanh âm, *ong ong ong* đinh tai nhức óc, chứng tỏ đàn muỗi độc ở cách bọn họ rất gần, hơn nữa, chúng nó rất phẫn nộ, mới có thể phát ra thanh âm lớn như thế.

Hàn Văn Tịch muốn thò ra đầu nhìn một cái tình huống hiện tại ra sao, bọn họ đã đến trên vách núi hay chưa?

Nhưng còn đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy hai chân đã chạm đất.

Đã lên đến nơi?

Hàn Văn Tịch vui mừng khôn xiết, đột nhiên đẩy cánh tay Long Phi Dạ ra, kéo áo choàng xuống để nhìn. Chỉ thấy trong vực sâu, một đoàn đàn muỗi độc đen nghìn nghịt đang bay lơ lửng tại chỗ, không dám bay cao hơn. Không lâu sau, dần dần bao phủ vực sâu.

Hàn Văn Tịch quay đầu hướng Long Phi Dạ nhìn lại, dưới ánh mặt trời cười thật tươi, "Long Phi Dạ, người thật lợi hại!"

Hàn Văn Tịch đưa lưng về phía ánh mặt trời, cả người đều phủ lên một tầng ánh sáng vàng nhàn nhạt, nụ cười ngọt ngào như hoa nở rộ dưới ánh nắng mặt trời.

Long Phi Dạ nhìn nằng, trong khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng lại.

Nhưng rất nhanh hần lại lạnh như băng ném ra một câu, "Người nhất gan."

Hàn Văn Tịch lập tức thôi cười, kéo kéo khoe miệng, đảo mắt, lưỡi cùng hần so đo.

Tin tức vừa mới ra quét vẫn còn đang lưu trữ trong hệ thống giải độc, nằng vì kinh hồn táng đảm đến độ chưa kịp lấy ra, xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại và hít sâu một hơi.

Hệ thống giải độc kết nối cùng với ý thức của nằng, vì thế nếu nằng quá kích động mà lẫn lộn, hệ thống giải độc cũng sẽ lẫn lộn theo.

"Người đã xác định được loại chất độc gì sao?" Long Phi Dạ thúc giục nói.

Hần cho rằng Hàn Văn Tịch chỉ cần nhìn và ngửi.

Hàn Văn Tịch rất nhanh liền sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu, xoay người lại đây, nghiêm túc nói, "Điện hạ, chúc mừng người. Bốn đàn muỗi độc là cùng một loại muỗi độc, gọi là nhện muỗi. Nói cách khác trên người chúng đều mang theo độc tố giống nhau, chỉ có một loại độc tố, cũng loại với độc tố của con nhện goá màu đen, thường gọi là Độc Quả Phụ (寡妇毒)."

Cũng không biết là Hàn Văn Tịch nằng may mắn, hay là Long Phi Dạ may mắn, bởi vì ở hiện đại Hàn Văn Tịch đã có nghiên cứu đối với loại nhện muỗi kỳ lạ này. Đây là một hiện tượng rất kỳ lạ, muỗi có cùng dạng độc tố với nhện.

Không còn nghĩ ngợi gì nữa, trong hệ thống giải độc của Hàn Văn Tịch có mang theo được, không chỉ có có giải được, còn có nước thuốc chuyên dùng để diệt muỗi.

Nghe Hàn Văn Tịch vừa nói như thế, Long Phi Dạ gật gù đầu, hỏi: "Người cần bao lâu thì có thể phối ra giải được?"

"Người đoán." Hàn Văn Tịch cười, có thuốc giải trong kho, tâm tình tự nhiên không tồi.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại chậm rãi nheo cặp con ngươi nguy hiểm kia lại.

Tốt thôi, mặc kệ tâm tình tốt bao nhiêu, cũng không cần cùng tòa băng sơn này nói giỡn, sẽ bị đóng chết.

"Hiện tại liền có!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

Thấy Long Phi Dạ nường mảy, một bộ dáng không tin, nằng hừ nhẹ một tiếng, từ trong túi chữa bệnh lấy ra hai bình phun sương chứa nước thuốc cùng một hộp giải được.

Long Phi Dạ nhìn đồ vật cổ quái này, đôi mày tuấn lãng càng nhíu chặt hơn, vẻ mặt khó hiểu.

Hàn Văn Tịch cười thầm, hiếm khi nhìn thấy tòa đại băng sơn này có vẻ mặt này nha, ài, không thể không thừa nhận, bộ dáng hần nhần mây cũng mẽ người như vậy.

"Đây là giải được, đây là nước thuốc diệt muỗi. Ăn giải được vào, được sẽ có tác dụng trong *một canh giờ (2h)*, cho dù bị cắn cũng sẽ không bị bất kỳ ảnh hưởng gì hay lưu lại vết thương. Nước thuốc này có thể giết chết những con muỗi đó, đương nhiên, nếu người còn nghĩ ngờ, có thể dùng tay chụp một cái tát tát chết chúng nó."

Hàn Văn Tịch vừa giới thiệu, vừa tự mình làm mẫu, nhẹ nhàng nhấn một cái lên phun nước thuốc ra tới, tẩn ra một cỗ thanh hương nhàn nhạt.

Long Phi Dạ nghiêm túc nghe, nhìn. Tuy rằng đối với hình dạng bình nước thuốc phun sương với hần mà nói là rất xa lạ, nhưng hần cũng học cách sử dụng nó rất nhanh.

Hàn Văn Tịch lần đầu tiên phát hiện, bộ dáng nghiêm túc của người nam nhân này là mẽ người nhất!

Chỉ là, rất nhanh Long Phi Dạ liền khôi phục lại khuôn mặt không có biểu tình gì, "Mấy thứ này là từ đâu ra?"

"Độc Quả Phụ là một loại độc tố thường thấy, ta đương nhiên là có được dự phòng." Hàn Văn Tịch thân nhiên trả lời, ai thèm quan hần tin hay không tin đâu.

"Vì vậy người thật khéo đã chuẩn bị như thế sao?" Long Phi Dạ lại truy vấn.

Hàn Văn Tịch đáng lên giải được, "Rốt cuộc người muốn hay không muốn?"

Long Phi Dạ lúc này mới từ bỏ, ăn giải được vào, tùy tay đem áo choàng đưa cho Hàn Văn Tịch.

"Ta không lạnh nên không cần nó." Hàn Văn Tịch trả trở về.

Long Phi Dạ lại trở nên lạnh lùng, "Bị hủy dung, bốn vương không chịu trách nhiệm."

Nguyên lai....

Cho nên, thời điểm vừa rồi chạy trốn đi lên, trong lúc nguy cấp như vậy, hần cũng còn lo lắng đem nằng bọc đến kín mít, sợ nằng bị đốt?

Tốt thôi, nằng phá tướng, hần mất mặt, nằng đã từng là xấu nữ, làm hần mất mặt đã nhiều năm qua.

Hàn Văn Tịch phớt lờ sự ấm áp vừa mới này nò trong lòng, ăn giải được vào, quần chặt áo choàng, thuận tiện mang lên mũ choàng, che hơn phân nửa khuôn mặt.

Vừa mới sửa sang lại xong, cánh tay mạnh mẽ của Long Phi Dạ đã ôm lấy eo nhỏ của nàng. Tuy rằng cách một lớp xiêm y thật dày, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn có thể cảm nhận rất rõ rằng độ ẩm từ lòng bàn tay của hắn, thật nóng, thật nóng.

Không thể tưởng tượng được, một người nam nhân lạnh băng như vậy, lại có một đôi tay to ấm áp...

Muối độc quả nhiên thông minh hơn muối thường, Long Phi Dạ vừa mới mang Hàn Văn Tịch hạ xuống vực sâu, bốn đàn muối độc lại chia làm bốn hướng vây quanh lại đây. Lần này, tốc độ so với lúc trước còn muốn nhanh hơn, dường như chính là đang chờ bọn họ xuống dưới.

Ai ngờ, Long Phi Dạ không những không trốn, ngược lại lại hướng về phía trước đàn muối độc đen nghìn nghịt bay vút qua!

"A!"

Hàn Văn Tịch bị bất ngờ, không nghĩ tới gia hỏa này sẽ chơi như thế.

Mặc dù có thuốc miễn dịch, lại có nước thuốc diệt muối phòng thân, nhưng bị mấy vạn con muối đen nghìn nghịt bao phủ, trái tim Hàn Văn Tịch vẫn không nhịn được mà đập nhanh hơn, *đáng sợ quá, ghê tởm quá!*

Tuy rằng đã đem áo choàng bao bọc lấy toàn bộ đầu của mình, nhưng nàng vẫn có cảm giác rất rõ ràng từng tăng từng tăng muối đọng vào bọn họ, bò lên toàn thân nàng, nàng nghe được thanh âm *ong ong ong* thì như bị đè nén, gần như không thở nổi.

Nàng cũng không rảnh nghĩ đến việc sử dụng nước thuốc diệt muối. Nhưng rất nhanh, toàn bộ áp lực đều biến mất, Long Phi Dạ ôm nàng bay nhanh xuyên qua đàn muối độc, cách khá xa xa.

Hàn Văn Tịch lộ đầu ra, hít sâu một ngụm không khí mới mẻ, phát hiện bốn đàn muối độc đã nhập lại thành một đám, đang ở ngay trước mặt bọn họ.

Tựa hồ phát hiện bọn họ có miễn dịch, đàn muối độc cũng không kiêu ngạo giống lúc trước nữa, mà là đối đầu giằng co với bọn họ, chậm chạp không có tiến lên.

"Muối cũng có thể tự mình hiểu lấy nha." Hàn Văn Tịch trêu ghẹo nói.

Nhưng mà, Long Phi Dạ không nói một lời, ôm chặt lấy nàng, lại thỉnh linh hướng đàn muối độc bay vút qua.

Lần này, hắn không chỉ là xuyên qua đơn giản như thế, mà là đột nhiên dừng lại ngay giữa màn sương đen, cầm lấy nước thuốc diệt muối phun quét!

Một phun này, sương đen lập tức tan ra thành từng mảng nhỏ, muối độc phía sau bị kính hách, bắt đầu thối lui ra phía sau.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch rất vui, cũng lấy ra nước thuốc diệt muối hướng về phía sương đen mà phun. Quả thực là phun một chút, sương đen liền thiếu mất một mảnh. Cũng không biết muối độc có phải là đã bị dọa cho choáng váng hay không, một tầng lớn ngưng ở giữa không trung, cư nhiên không có trốn.

Hàn Văn Tịch càng phun càng hưng phấn. Một tay lại thò vào trong túi chứa bệnh, kỳ thật là hệ thống giải độc, mớic ra một lọ nước thuốc phun sương, tay trái một lọ, tay phải một lọ, hai tay đảo qua, phi thường khoái chí! Rất nhanh, một tầng lớn lại một tầng lớn sương đen đều biến mất, muối độc rất dày đặc.

Rốt cuộc, đến bây giờ muối độc mới nhận ra không thể địch nổi nên phản ứng lại, một số cổ cỏ chạy trốn chết, sương đen ngay lập tức tan ra.

Hàn Văn Tịch vui vẻ, cười to, "Hắn thực tuyệt sát*!"

* 韩式绝杀!: *Cú đánh chết người có một không hai của Hàn Văn Tịch!*

Long Phi Dạ nghiêng đầu bề ngễ nhìn xuống, nhìn nàng chăm chăm như là nhìn xem con mồi thật kỹ.

Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy da đầu chợt lạnh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, lập tức liền đón nhận ánh mắt thâm thúy của hắn, nàng hơi sững sốt, lập tức thu liễm tươi cười, đối với một người không bao giờ cười, quả thực là lăng phi tâm tình.

Long Phi Dạ thu hồi tầm mắt, không nói gì.

Vực sâu này là một đảo phong bế hình dạng chữ "V", tất cả bốn phía đều không có một vách đá hay ngọn cỏ nào. Liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy, căn bản không có cách gì để dấu người. Cho nên, tên mật thám của Bắc Lịch quốc kia chỉ có thể tránh ở dưới đáy của vực sâu.

Long Phi Dạ mang theo Hàn Văn Tịch, một đường không hề có trở ngại, đáp xuống. Đáy cốc là một mảnh loạn thạch hoang vu, bao phủ bởi cỏ ngắn mọc xung quanh.

Bọn họ đứng ở trên đỉnh một khối đại thạch cao nhất, Long Phi Dạ trước sau vẫn ôm Hàn Văn Tịch không buông, cặp mắt đen lạnh lùng tế lãnh nhìn quét khắp xung quanh.

Đột nhiên, một đạo thân ảnh xuất hiện trong không khí mỏng, đứng ở trên tầng đá đối diện bọn họ. Đứng là gian tể Bắc Lịch mà Long Phi Dạ đang đuổi bắt. Có điều, nằm ngoài dự kiến của Hàn Văn Tịch, không nghĩ tới gian tể này cư nhiên là một nữ nhân, lại còn là một nữ nhân rất tinh tế.

Nàng không cao lắm, nhưng có một vóc người hấp dẫn, đường cong duyên dáng, pháp phòng quyền rũ, có thể nói là cực phẩm trong "chìm nhỏ nép vào người"; Khuôn mặt nàng kiều mỹ, so với Mộ Dung Uyển Như còn muốn nhu mĩ hơn ba phần. Chẳng cần phải mở miệng, đã để lại cho người ta một loại diễm đam đáng yêu, cảm giác yếu đuối mong manh.

Gặp được nữ tử như vậy, đừng nói là nam nhân, cho dù là nữ nhân cũng đều sẽ vô có sinh ra ý muốn bảo hộ.

Vừa mới xuất hiện, nàng liền hai mắt nhắm lại, diễm đam đáng yêu cầu xin, "Tần Vương, nô gia sai rồi, nô gia cũng không dám nữa, người tha cho nô gia lần này đi!"

"Tần Vương, xin người hãy tha cho nô gia, nô gia sẽ làm tất cả những gì người muốn!"

Chi tiết, Long Phi Dạ từ trước đến nay đều không phải là người thương hương tiếc ngọc. Hắn thậm chí không nói lời vô nghĩa, buông Hàn Văn Tịch, rút ra trường kiếm.

Thấy cầu xin tha thứ không có hiệu quả, nữ gian tể lập tức liền trở mặt, tầm mắt nàng âm ngoan xẹt qua Hàn Văn Tịch, lập tức cũng rút kiếm chuẩn bị chống đỡ.

Ngay khi nàng rút kiếm ra, Hàn Văn Tịch thấp giọng, "Cẩn thận, trên thân kiếm của nàng có độc."

Trong lòng Long Phi Dạ hiểu rõ, ăn qua một lần mặt liền sẽ không ăn lần thứ hai, nếu sớm biết rằng nữ nhân này sẽ sử dụng độc, ngay từ đầu hắn đã không bị thương.

"Long Phi Dạ, ta thật không ngờ người có thể xuống đến tận đây, nhưng ta cam đoan người sẽ không thể đi lên!"

Nữ mật thám nói, thế nhưng không có công kích lại đây, mà là xoay người bỏ chạy. Long Phi Dạ rút kiếm liền đuổi theo, tốc độ nhanh như tia chớp, một lát đã đứng ở trước mặt nữ mật thám.

Hắn vẫn là như mọi khi: *tích tụ như kim(*)*, không có một câu vô nghĩa, rút kiếm chính là giết.

(*)*Tích tụ như kim: 惜字如金: (xī zì rú jīn = xī zì ru jīn):* kiệm lời.

Nhưng ngay lúc này, nữ mật thám đột nhiên né tránh, thối lên một tiếng huyết sáo vô cùng bén nhọn, vang vọng toàn bộ sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Lý do, nàng muốn gả cho người

Một tiếng huyết dài sắc bén.....

Bỗng nhiên bất ngờ, bốn phương tám hướng, trảo ra một đoàn một đoàn sương đen, che trời lấp đất mà đến, tựa hồ muốn đem che khuất toàn bộ bầu trời.

Đàn muối độc, không nghĩ tới sẽ có nhiều như thế, lại còn nghe lệnh của nữ nhân này.

Hàn Văn Tịch trong lòng cả kinh, *cư nhiên có thể khống chế được muối độc, chà trách nữ nhân này có thể đã thương được Long Phi Dạ, bản lĩnh không nhỏ nha!*

Nữ tử lại huyết sáo một tiếng, đột nhiên, màn sương đen trải dài như biển rộng, mãnh liệt hướng Hàn Văn Tịch bay đến.

"Long Phi Dạ, nếu ngươi không muốn nhìn nữ nhân kia chết, ngươi tốt nhất nên bảo toàn tốt tính mạng của ta!" Nữ mật thám vừa lui, vừa uy hiếp.

Nàng mai phục ở Thiên Ninh quốc lâu như vậy, trước nay chưa từng nhìn thấy Long Phi Dạ chạm qua một nữ nhân nào chứ đừng nói là ôm lấy, ngay cả cùng nữ nhân nói nhiều thêm một câu đều là rất hiếm.

Hôm nay, hần cư nhiên mang theo nữ nhân này tới, lại còn ôm ở trong ngực, ngay cả sống chết trước mắt như mảnh treo, làm nàng thực rất kinh ngạc. *Nữ nhân này rốt cuộc là người nào? Rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng ở trong lòng Long Phi Dạ?*

Mắt thấy một mảnh đen nghìn nghịt sẽ đem nàng bao phủ vây quanh, Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn Long Phi Dạ một cái, đột nhiên kêu to lên, "A..... Ta sợ quá nha!"

"Thật là đáng sợ! Điện hạ, cứu ta a! Nhanh chóng cứu ta a!"

"Ồ ô..... Thật ghê tởm a, điện hạ, người ta rất sợ hãi!"

.....

Nàng vừa hô to, vừa quơ chân múa tay đánh tán loạn.

Ánh mắt Long Phi Dạ lộ ra kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền hiểu được, bên mỗi nỗi lên một mặt cười bất đắc dĩ mà ngay cả bản thân cũng không phát hiện.

Nữ mật thám thấy thế thì tự nản, hừ lạnh nói, "Long Phi Dạ, nói vậy thăm trạng thuộc hạ của ngươi trúng độc, ngươi hẳn là gấp qua rồi có phải không?"

"Điện hạ, năng uy hiếp người a, thật đáng sợ!" Hàn Văn Tịch khần trương nói.

Cho dù là đối mặt với sự đe dọa của địch nhân, Long Phi Dạ từ trước đến nay đều là tốc chiến tốc thắng. Không muốn lãng phí thời gian trên người địch nhân.

Nhưng đối mặt với uy hiếp của nữ mật thám, lần lại có sự nấn nại cực kỳ, điều này khiến nữ mật thám thả lỏng cảnh giác, cũng không hề có hoài nghi Hàn Văn Tịch.

Nàng tràn đầy tự tin, nhường mày cười lạnh, "Long Phi Dạ, nếu ta chết, nàng sẽ chết, hơn nữa..... Ngươi cũng đừng mơ tưởng ra khỏi son cốt này."

Đáng tiếc, sự nấn nại của Long Phi Dạ có giới hạn, trên khuôn mặt tuấn lĩnh hiện lên thần sắc không vui, trong phút chốc, trường kiếm đã đặt ở trên cổ nữ mật thám

"Ngươi!" Nữ mật thám kinh hãi, tức giận cảnh cáo, "Long Phi Dạ, ngươi đã suy nghĩ rõ ràng sao?"

Long Phi Dạ lúc này mới mở miệng, ngữ khí vô tình và lạnh băng, "Bỏ vương muốn ngươi chết..... Không nhầm mắt!"

Tiếng nói vừa dứt, Hàn Văn Tịch liền ăn ý ngừng lại, bên mỗi gọi lên một mặt ý cười giảo hoạt.

Thấy thế, nữ mật thám lập tức cảm thấy bất an, "Các ngươi....."

Đáng tiếc đã quá chậm. Hàn Văn Tịch móc ra hai bình nước thuốc diệt muỗi, giống như một nàng công chúa, nhún một chân lên, ngay tại chỗ ưu nhã xoay tròn một vòng, nhân tiện cũng phun một vòng nước thuốc.

Chỉ thấy, vòng hắc ảnh lập tức thiếu mất một vòng. Nữ mật thám cả kinh trợn mắt há hốc mồm, căn bản không biết vật trong tay Hàn Văn Tịch là cái gì.

Hàn Văn Tịch lại ưu nhã xoay vài vòng, nhẹ nhàng vung tay lên, rất nhanh, hắc ảnh quanh mình thế thổi lui ra sau, nhanh chóng tan ra.

Nữ mật thám tức muốn học máu, không rảnh lo kiếm trên cổ, vội vàng huyết sáo, nhưng mặc kệ huyết như thế nào cũng đều không có hiệu quả. So với phục tùng mệnh lệnh, muỗi độc càng muốn bảo toàn tính mạng hơn.

Nữ mật thám nỗ lực rất nhiều lần, cuối cùng là tuyệt vọng, nàng không thể tin nhìn Hàn Văn Tịch, chất vấn nói, "Ngươi..... vật trên tay ngươi là cái gì?"

Hàn Văn Tịch đi tới, cười đến cong mắt, vẻ mặt vô hại. "Điện hạ nhà ta nói, muốn ngươi chết không nhắm mắt, xin lỗi, ta không thể nói cho ngươi a."

Tiếng nói vừa dứt, kiếm của Long Phi Dạ không hề lưu tình, nhẹ nhàng giương lên liền vậy ra một mặt máu tươi. Nữ mật thám ngã xuống, hai tròng mắt trừng lên rất lớn, đến chết cũng không biết được Hàn Văn Tịch đuổi muỗi như thế nào.

Hàn Văn Tịch ngồi xổm xuống, nghiêm túc ra quét thanh trường kiếm kia, phát hiện độc trên thân kiếm quả nhiên là Xà Độc mà Long Phi Dạ đã trúng lúc trước. Nhìn có vẻ như, gia hỏa này đuổi bắt nữ mật thám này cũng khá lâu. Lần trước tìm năng muốn giải được chắc cũng vì chuyện này.

Mật thám Bắc Lịch quốc hiểu rõ Độc Thuật, Hàn Văn Tịch cảm thấy, việc này hẳn là không đơn giản.

"Ngươi chỉ cần nhìn là có thể nhận ra trên thân kiếm của nàng ta có độc?" Long Phi Dạ buồn bực hỏi.

Muỗi độc có số lượng đông đảo, hơn nữa cũng có mùi vị, Hàn Văn Tịch đoán được cũng không có gì phải thắc mắc, chỉ là, trường kiếm này.....

Hàn Văn Tịch đứng dậy, rất thần nhiên, "Ta có thể nghĩ được."

Nếu Long Phi Dạ tin tưởng, đó chính là đồ ngốc, hần lạnh lùng nhìn nàng thật kỹ, không nói chuyện.

Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ nhún vai, "Kỳ thật ta từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm, đối với độc tố phi thường mẫn cảm, chỉ tiếc cha ta bọn họ cũng không hề biết."

Nàng nói, thờ dài một hơi, "Ài, nếu nương ta còn ở trên đời thì thật là tốt biết bao nha."

Tuy rằng đây là một câu nói cho có lệ, nhưng khi nói ra lời này, trong trái tim Hàn Văn Tịch vẫn có một chút khó chịu, có lẽ, đây là phản ứng bản năng của thân thể này đối mẫu thân đi, hay hoặc là, từ nhỏ nàng đã không có nơi nương tựa, có một chút khát vọng tình thương của mẹ.

Kiếp trước, ngay cả mẫu thân là ai nàng cũng không biết, hiện giờ, tuy rằng mẫu thân không còn nữa, nhưng nàng biết nàng ấy là ai, là người như thế nào, ngẫu nhiên còn có thể nghe được truyền thuyết về nàng ấy, đây đối với nàng mà nói, đã là một sự ấm áp.

Thấy bộ dáng thương cảm của Hàn Văn Tịch, đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt phức tạp, cũng không truy vấn thêm.

Từ trên người nữ mật thám, sau khi hần lục soát được quần cơ mật hàm, lập tức mang Hàn Văn Tịch rời đi.

Khi trở lại Tần Vương phủ ở đế đô, đã là quá trưa.

Chuyện thứ nhất sau khi trở về, đó là Long Phi Dạ ném cho Hàn Văn Tịch một tiền túi, Hàn Văn Tịch lúc này mới nhớ tới một vụ này.

Nàng cũng không ngượng ngùng, rất tự nhiên từ trong túi tiền của Long Phi Dạ rút ra 300 lượng bạc, cười ha ha nói, "Cảm ơn, rất rõ ràng!"

Long Phi Dạ không trả lời, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng hần biến mất trong hoa viên, Hàn Văn Tịch nhịn không được nghĩ, *gia hỏa này tới nay sẽ ở lại sao? Hay là vẫn còn có chuyện bận rộn?*

Nàng theo bản năng chính lại xiêm y, lúc này mới phát hiện áo choàng của hần còn ở trên người nàng.

Vốn định đuổi theo, nghĩ lại vẫn nên rửa ráy sạch sẽ rồi sẽ qua trả lại cho hần sau.

Vừa thấy Hàn Văn Tịch bọc áo choàng của nam nhân trở về, tiểu Trầm Hương từ từ chạy lại đây, "Chú từ, đây là áo choàng của ai nha? Người đã đi đâu? Sáng sớm nó tỷ tìm khắp nơi không thấy."

"Đi hóng gió." Hàn Văn Tịch với 300 lượng bạc, tâm tình rất sáng sủa.

"Áo choàng này....." Tiểu Trầm Hương còn muốn đuổi theo hỏi.

Hàn Văn Tịch giờ ngón tay đặt ở ngoài miệng "suyt" một tiếng, tiểu Trầm Hương cũng không dám làm phiền nàng thêm nữa.

Chạng vạng ngày hôm sau, Hàn Văn Tịch đi qua đưa áo choàng, gõ cửa hồi lâu cũng không thấy người mở cửa, nàng liền đẩy ra, phát hiện cửa không hề bị khóa.

Tên kia không có thói quen khóa cửa sao? Hay là nơi này quá an toàn?

Hàn Văn Tịch đi vào, phát hiện tất cả mọi thứ trong phòng vẫn giống như trước kia, sạch sẽ và phù hợp với chủ tử của nó, chỉ là, tòa băng son kia thật sự không có ở đây.

Tần Vương phủ đối với hắn mà nói, có lẽ chỉ là một nơi để ngủ mà thôi.

Đem áo choàng đặt trong thư phòng, Hàn Văn Tịch cũng không biết xảy ra chuyện gì, vô ý khe khẽ thờ dài, nhún vai rồi đi.

Mấy ngày tới, nàng cũng không hề nhàn rỗi. Nàng mua thêm một tu thuốc và kê sách trong Văn Nhân Các, cũng mua thêm mấy tập sách y dược, bổ sung những thiếu sót trong hệ thống giải độc.

Tuy rằng không nhàn rỗi, những ngày trời qua cũng coi như thoải mái. Nhưng mà, nàng cũng không biết, mặc kệ là Long Phi Dạ, hay là Nghi thái phi, hoặc là vài vị nữ chủ tử trong hậu cung kia, tất cả đều đang bí mật điều tra về nàng.

Phụ thân Hàn Tông An của nàng không chỉ bị thái hậu triệu kiến, mà cũng bị Long Phi Dạ triệu kiến qua, buộc Hàn Tông An phải lặp đi lặp lại toàn bộ cuộc sống của Hàn Văn Tịch trước khi xuất giá, muốn tìm ra chút manh mối.

"Chủ tử, đều đã điều tra qua, xác định vị sống ở Văn Nhân Các kia không phải giả làm Hàn Văn Tịch. Trước khi xuất giá, tỷ nữ cùng hai vị tiểu thư của Hàn gia đều tận mắt nhìn thấy nàng đắp hi khăn lên rồi bị đưa lên kiệu hoa. Từ Hàn gia đến vương phủ, xuyên thành mã qua, trên đường chính là phố xá, không thể động tay động chân được. Buổi tối hôm đó, hi bà cũng trông chừng cả buổi." Sở Tây Phong tỉ mỉ kỹ càng hỏi thăm.

"Đọc trên mặt là do nàng giải khí ở trong kiệu hoa?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

"Trước khi lên kiệu còn có vết sẹo, sau khi hạ kiệu thì không có, chỉ có thể là giải ở bên trong kiệu." Sở Tây Phong chặn chờ một lát, bổ sung nói, "Chủ tử, Vương Phi nương nương có thể một chén được liền giải được độc của Trường Bình công chúa, ta nghĩ việc này đối nàng mà nói chắc là không khó."

"Đã có tài có mạo (dung mạo), vì sao phải che giấu, để bị người xem thường?" Long Phi Dạ hỏi lại.

Kỷ thật trước đây hắn đối với Hàn Văn Tịch một chút hứng thú cũng không có. Mặc kệ nàng là người như thế nào, mặc kệ nàng có đẹp hay không, tóm lại, nữ nhân này là do thái hậu cùng hoàng đế ép đưa cho hắn, vĩnh viễn không lọt được vào mắt hắn. Hắn từng tính toán trong đêm tân hôn đem nàng dưới á khôi Phủ Dung Viện, đưa đến biệt cung ở vùng ngoại ô vĩnh viễn giam lỏng.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch trong đêm tân hôn cư nhiên cứu hắn, sau đó bày ra một thần y thuật cùng những cách xử sự, hết lần này đến lần khác đều nằm ngoài dự kiến của hắn.

"Điện hạ, lạnh lợi không bằng ngu ngốc, theo thuộc hạ nhìn thấy, nếu Vương Phi nương nương đem tài mạo đều lộ ra ngoài, thì chưa chắc có thể được gả cho người." Sở Tây Phong cười nói.

Lời này, nói rất giống như chính Hàn Văn Tịch muốn gả cho Long Phi Dạ nhiều biết bao nhiêu. Nàng sở dĩ ẩn nhẫn đều là vì muốn gả cho hắn. Ít nhất, bản thân Long Phi Dạ nghe ra chính là ý tứ này.

Long Phi Dạ nhìn qua, mặt không có biểu tình gì, nhưng ai biết Sở Tây Phong không sợ chết, cư nhiên lại nói, "Chủ tử, theo thuộc hạ nhìn thấy thì hình như Vương Phi nương nương thật sự thích người, thuộc hạ....."

Nhưng mà, còn chưa nói xong, ánh mắt trời xanh lạnh băng của Long Phi Dạ liền trầm xuống, làm Sở Tây Phong run run một cái lập tức thò thò ngậm miệng lại.

Trong khi đó Hàn Văn Tịch thật sự rất thoải mái, hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là, ngày lạnh luôn ngủ ngái.

Ngày khi nàng cho rằng Nghi thái phi sẽ vì sự tình của Trường Bình công chúa mà ngừng nghỉ một thời gian, thì một sự phiền toái khác lại tìm tới cửa, quấy nhiễu đến sự thanh tịnh của Nghi thái phi.

"Chủ tử, lại có người tới tìm thấy trị bệnh, vào không được cửa vương phủ chúng ta, liền chờ ở bên ngoài không chịu rời đi, nghe nói đó là tam phu nhân Trần Quốc Công." Tiểu Trầm Hương thờ hồng học chạy tới bẩm báo.

Cũng không biết là ai đã truyền ra lời đồn, sự tình Hàn Văn Tịch chữa khỏi bệnh cho Mục Thanh Võ được lan truyền ra ngoài. Nhưng càng ngày càng truyền ra những sự thần bí, nói nàng thâm tàng bất lộ, vì khiêm tốn nên che dấu, không phải là phở vật, mà là thiên tài trăm năm khó gặp.

Lợi dụng đủ mọi giả thuyết và sự tích, đem nói nàng giống như Hoa Đà tái thế, một thần y huyền thoại. Chứng bệnh mà các thái y cùng thần y không thể trị liệu được, tới tay nàng tất cả đều không có vấn đề gì, có thể dễ dàng giải quyết, chỉ một chén được liền có hiệu quả.

Truyền như vậy cũng không đáng nói, nhưng còn có truyền thuyết nàng là thánh thủ nhân tâm, khám bệnh không lấy tiền, trái tim theo đạo của người xưa, ưu tiên xem bệnh cho người nghèo.

Vì thế, bắt đầu từ đêm qua, đã có không ít người nhà có người bệnh nghe tin mà tới, không kể là quan to hiền quý, hoàng thân quốc thích, hay là bá tánh tầm thường, tất cả đều chạy tới đây tìm thầy trị bệnh.

Tung tin vỡ vụn đem nàng Hàn Văn Tịch lên cao như vậy, nắn hình tượng nàng hoàn hảo như vậy. Hiện tại có người tới cửa tìm thầy trị bệnh; hoặc là nàng phải sáng tỏ chính mình không có năng lực gì, làm trò cười cho thiên hạ; hoặc cũng chỉ có thể đến nhà họ khám bệnh. Một khi cự tuyệt, nhất định sẽ tạo cơ cho người khác.

Tất cả mọi thứ đều đột nhiên xảy ra, có thể tạo ra được dư luận lớn như thế ở trong đế đô, không phải là người bình thường có thể làm được.

Người phía sau này, không thể nghĩ ngờ là muốn giết nàng, dụng tâm quá thâm hiểm, làm nàng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, khó khăn không hề nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Bạch liên hoa bại trận

"Chủ tử, chúng ta làm sao bây giờ?" Tiểu Trầm Hương sốt ruột, ai ngờ, lúc này người hầu tới báo, "Vương Phi nương nương, thái phi muốn người lập tức đi qua."

Hàn Văn Tịch nhíu mày, *nhà đột còn gặp mưa suit đêm*, nếu nàng còn kỳ vọng Nghi thái phi có thể giúp nàng cùng vượt qua cửa ải khó khăn này mà nói, cũng chỉ là chính nàng đã suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Vừa mới vào cửa, Nghi thái phi đã xối xả nằng xuống, "Hàn Văn Tịch, người có chút bản lĩnh mà không khoe khoang thì thấy trong người không thoải mái phải không?"

"Mẫu phi hiểu lầm, Văn Tịch không đến mức tự tìm phiền toái." Hàn Văn Tịch nhún nhật trả lời.

"Tự tìm phiền toái? Ta thấy người là tìm phiền toái tới cho bốn cung đi. Người nổi danh được khen ngợi, trong cung ngoài cung không ai không biết bản lĩnh Hàn Văn Tịch người. Người có biết bốn cung đang bị những người đó làm ồn sắp chết hay không?!" Nghi thái phi tức giận.

Những người đó tới tìm thầy trị bệnh, đa số là thân phận thấp hèn vào không được đại môn Tần Vương phủ. Còn những người quan to hiền quý, Nghi thái phi tạm thời đều cự tuyệt.

Rốt cuộc, Tần Vương phủ không phải là phòng khám, đường đường là Tần Vương phi lại càng không phải đại phu. Nếu như những vương công quý tộc đó, có giao tình tốt cùng Nghi thái phi, có lẽ Nghi thái phi sẽ để Hàn Văn Tịch đi nhìn một cái. Nhưng tại thời điểm quan trọng, lời đồn truyền đi khắp toàn thành đều biết, một khi có tiền lệ, sự tình liền sẽ không thể yên ổn. *(Ý nói nếu chữa cho một người, thì phải tìm cách chữa cho người khác)*

Nhưng là, nếu như hết thảy này không phải phát sinh ở trước cửa Tần Vương phủ, vậy hoàn toàn có thể là một chuyện khác.

Trong lòng Nghi thái phi kỳ thật sớm đã có tính toán.

"Mẫu phi là người thông minh, hẳn đã nhìn ra được ở đây chắc là có người bịa đặt, muốn hãm hại Văn Tịch." Hàn Văn Tịch nghiêm túc đáp.

Nghi thái phi lại khịt mũi coi thường, đáy mắt xẹt qua một mặt tính kè, "Bốn cung không nghĩ nhiều như thế, người hiện tại nói cho bốn cung biết người định xử lý như thế nào!"

Đang nói chuyện, hộ vệ ngoài cửa lại vội vàng chạy đến muốn thông báo, thấy thế, Nghi thái phi ra vẻ phẫn nộ, hung hăng đập bàn, "Hàn Văn Tịch, người đi nhìn một cái, chính người đi nhìn một cái! Bốn cung nói cho người biết, hôm nay nếu không cho ta một lời giải thích, thì lập tức dọn ra khỏi Tần Vương phủ cho ta."

Dọn ra khỏi Tần Vương phủ?

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức liền hiểu, Nghi thái phi nào phải ngại người tới cửa tìm thầy trị bệnh phiền hà đâu? Đây là ghét bỏ nàng dấu phiền phức, muốn nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, đuổi nàng đi.

Hàn Văn Tịch cuối cùng minh bạch, mặc kệ nàng giúp cho Nghi thái phi có bao nhiêu mặt mũi, hết thảy đều là phí công. Nàng sai, không phải do nàng trêu chọc ít nhiều phiền toái, mà là do thân phận của nàng.

Hôm nay đối lại là Mộ Dung Uyển Như gặp phải loại phiền toái này, theo tính cách của Nghi thái phi, chắc chắn sẽ muốn tìm ra người tung tin đồn, hung hăng phản kích.

Nhưng nàng chỉ là *một tác phụ ngoại lai (con dâu là người ngoài)*, tức phụ không hợp tâm ý của Bào nhân gia nàng, giữa các nàng tồn tại những khác biệt không thể hoà hợp.

Trị không được, ai biết lời đồn hôm nay có phải chính là do Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như lập bẫy xuống người nàng hay không!

Một khi đã như vậy, nàng cũng không cần phải gương ép bản thân mình phải ần nhẫn, khuôn mặt tươi cười chào đón.

Hàn Văn Tịch cười lạnh, "Mẫu phi, người đây là muốn *phân gia** hay sao? Đại sự như thế, thần thiếp không thể tự mình làm chủ, người vẫn nên tìm điện hạ thương lượng đi."

**Phân gia (分家): chia/tách gia đình ra; đem của cải trong nhà chia ra, mỗi người thành một nhà riêng; hai bên phân li, mỗi bên làm theo ý mình.*

Long Phi Dạ ở nơi nào nàng sẽ ở nơi đó, phu xướng phụ tùy. Nàng đã không tiếc bản thân tự mình đập kiểu hoa vào cửa cũng phải tiến vào Tần Vương phủ, như thế nào có khả năng rời đi dễ dàng như thế?

Nàng một khi dọn ra, có bao nhiêu người sẽ đem nàng làm chủ đề bàn tán sau lưng, còn có thể bình bình an an mà sống được bao lâu đây?

Cộc hỏn sự này là do thái hậu tử hỏn, là mệnh lệnh của hoàng đế. Cho dù là Long Phi Dạ, nếu không có lý do chính đáng cũng không thể dễ dàng trực xuất nàng, huống chi là Nghi thái phi?

Phân gia?

Vừa nghe được hai chữ này, Nghi thái phi cũng sốt, Mộ Dung Uyển Như một bên cũng tròn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch lại dám nói ra lời này! Nghi thái phi yêu quý Tần Vương như yêu quý tính mạng chính mình. Khi tiền hoàng vừa mất, nàng liền lấy cơ sỏng trong cung phần muộn mà vội vàng dọn đến ở trong Tần Vương phủ.

Một người ngoài như Hàn Văn Tịch, cư nhiên dám nói "muốn phân gia"?

"Bang!"

Một tiếng vang thật lớn, Nghi thái phi đã mất đi lý trí, đập mạnh bàn đứng lên, "Hàn Văn Tịch, người vừa mới nói cái gì? Người nói rõ ràng cho bản cung!"

"Ta nói, nếu mẫu phi muốn nói tới phân gia, xin hãy đi tìm điện hạ nói chuyện, việc này thần thiếp không thể làm chủ được! Thần thiếp còn có việc, xin cáo lui trước."

Hàn Văn Tịch lạnh lùng dứt lời, xoay người định đi.

"Phân phân! Người tới, ngăn nàng lại cho ta!" Nghi thái phi tức giận, mấy tên thị vệ lập tức tiến lên cản người.

"Hàn Văn Tịch, người dám nói phân gia với bản cung, người có tư cách gì mà dám cụng bản cung nói chuyện phân gia? Phi Dạ sẽ không bao giờ giúp người! Người đừng nghĩ bản thân có gì đặc biệt! Người muốn tạo phản hay sao?" Nghi thái phi không thể kìm nén tức giận.

"Mẫu phi, oan uổng a!" Hàn Văn Tịch hô to, "Phân gia là ý tứ của người, cũng không phải là của ta, người ngăn vạn đừng oan uổng ta như thế!"

Cái gì?

Nghi thái phi cảm thấy tức ngực, cố gắng để đưa suy nghĩ vào lời nói, "Người, người nữ nhân này sao có thể mở to mắt nói dối như thế, ta nói như vậy khi nào?"

"Mẫu phi muốn ta dọn ra ngoài ờ, chẳng lẽ là muốn một mình ta dọn đi hay sao, Tần Vương không ra ngoài ở cùng ta hay sao?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc hỏi.

Lời này vừa ra, Nghi thái phi lại kích động, trong lúc nhất thời cũng không biết phản bác lại thế nào.

Hàn Văn Tịch một bộ dáng bùng tình đại ngộ, thất thanh, "Mẫu phi, không phải là thật sự muốn ta đi một mình chứ? Mẫu phi, từ ngày ta tiến gả vào phủ đến nay, không dám dật, không bắt kính, không nhiều lời, không trộm cướp, không đổ kỵ, không có bệnh hiểm nghèo, ta cũng đang cố gắng muốn sinh con nối dõi cho điện hạ, người vì cái gì mà muốn đuổi ta đi nha?"

Bây lý do để bỏ vợ(1): vô tử(2), dám dật, bắt kính với bố mẹ chồng, lảm mồm, trộm cướp, đổ kỵ, bệnh hiểm nghèo, Hàn Văn Tịch thật đúng là chưa từng phạm qua.

(1)Nguyên văn: 休妻七出: Hưu thê thất xuất: bây lý do để bỏ vợ/ly dị vợ.

(2)无子: vô tử: ở đây ý là không thể có con; vô sinh; hiếm muộn...

Tự đáy lòng Nghi thái phi chính là ý tứ muốn đuổi nàng đi, nàng có cảm giác tức giận chạy thẳng lên đầu, đang muốn nói ra, Mộ Dung Uyển Như nỏn nỏng xông tới cắt ngang.

"Tâu từ, hiểu lầm! Hiểu lầm! Người thật sự là oan uổng mẫu phi, vốn dĩ không phải là việc lớn, người vì sao lại nghĩ nhiều như vậy?"

Nàng ta vừa nói, với tình thần phần chấn vừa liếc ánh mắt nhìn Nghi thái phi, giúp nàng ngồi xuống.

"Tâu từ, ý tứ của mẫu phi, là để người đến ở biệt viện ngoài thành vài ngày. Hai ngày nay người đến tìm người xem bệnh nhiều như vậy, cuối cùng cũng không thể vào trong vương phủ, mà chúng ta cũng không thể đuổi tất cả bọn họ rồi đi không phải hay sao?"

Mộ Dung Uyển Như hiểu thuận bụng lên một lý trá giúp Nghi thái phi, an ủi nàng, "Mẫu phi, người đừng tức giận. Nếu để người ốm, tâu từ làm sao mà an tâm đây? Tâu từ đã hiểu lầm ý tứ của người, vậy để ta nói cùng với tâu từ, nàng sẽ hiểu, nhất định sẽ đồng ý."

Nghi thái phi lúc này mới gật gật đầu. Nàng ở trong cung sống gió nhiều năm như vậy, cũng không phải là người thiếu kiên nhẫn. Sau khi thảo luận cùng Uyển Như, mượn chuyện này lừa Hàn Văn Tịch tạm thời đi đến biệt viện, chờ sau khi nàng dọn đi, muốn quay về liền sẽ không dễ dàng.

Chỉ là, Hàn Văn Tịch hai chữ "Phân gia" kia, thật sự làm nàng tức giận suýt nữa mất đi lý trí.

Phi Dạ là niềm kiêu hãnh duy nhất của nàng, là dựa dẫm duy nhất của nàng, là sự trông cậy vào quãng đời còn lại của nàng, mặc kệ là ai, đừng mơ tưởng bắt cóc con trai của nàng!

Hàn Văn Tịch nhìn Mộ Dung Uyển Như, trong lòng cười lạnh, không thể không khích lệ đóa bạch liên hoa này một câu: *nàng ta thật biết cách nói.*

Trần an xong Nghi thái phi, Mộ Dung Uyển Như mới kéo Hàn Văn Tịch ngồi xuống ở một bên, Hàn Văn Tịch cũng ngồi xuống, nàng chẳng qua là hù dọa Nghi thái phi mà thôi, nàng thật sự không muốn xé rách mặt cung Nghi thái phi.

Cùng người gả cả cãi nhau là cách làm ngu xuẩn nhất. Mặc dù người rất có lý, đối phương vẫn cố tình làm khó dễ, nhưng rồi cuối cùng, đỉnh đầu sẽ bị chụp xuống cái mũ "không lễ nghĩa, không hiểu thuận", tất cả đều là người sai.

Mộ Dung Uyển Như rất nhẫn nại, cũng bụng một lý trá cho Hàn Văn Tịch, "Tâu từ, người bình tĩnh bình tĩnh. Ý tứ của Mẫu phi là người đi tới biệt viện ở trước mấy ngày, vừa có thể trị bệnh cho mọi người tìm đến, vừa ngắm nghĩ tìm đối sách, cũng sẽ không để người mãi mãi phải ở biệt viện làm đại phu. Sao người lại nói phân gia cái gì vậy? Trách không được mẫu phi tức giận, cho dù là cả ca nghe xong, cũng sẽ lo lắng nha!"

Lời này vòng trở về, cư nhiên biến thành Hàn Văn Tịch sai, Mộ Dung bạch liên hoa đủ lợi hại.

Với việc này, kể tiếp có phải là muốn nàng nhận sai xin lỗi Nghi thái phi hay không, rồi sau đó tiếp thu an bài của các nàng là tạm thời đến ở biệt viện phải không?

Mộ Dung bạch liên thủ đoạn thật là tốt, đáng tiếc Hàn Văn Tịch lại không dễ bị mắc lừa, nàng tránh cãi nhau nên nói thẳng, "Ta đã cứu thiếu tướng quân cùng công chúa, đó là bởi vì bọn họ trúng độc ta vừa vận biết giải mà thôi. Cái gì mà thánh thủ nhân, chụp loại mũ như vậy lên đầu ta cũng mang không nổi. Ta hiện tại sẽ đi làm sáng tỏ!"

Hàn Văn Tịch nói, đứng dậy định đi.

Nếu có người làm trò mắng nàng là phế vật, nàng tuyệt đối sẽ phản bác. Nhưng nàng không cần mọi người khắp thiên hạ ăn no không có việc gì làm đều biết nàng là thiên tài. Trời còn đổ kỵ với anh tài, huống chi là muốn nghìn chúng sinh đau?

Tăng bốc quá mức có thể làm cho một người rơi xuống, nàng không muốn trèo cao như vậy.

Nghi thái phi lại nóng nảy, tức giận, "Người đừng lại để cho ta! Người..... Người như vậy không phải là làm mình mất mặt xấu hổ hay sao?"

"Mẫu phi, người cũng không hiểu lầm ta chứ? Ta cũng không phải là đại phu, sẽ không xem bệnh, ta chẳng qua là có học qua chút giải độc mà thôi. Nếu bọn họ ép ta chữa trị cho người bệnh, vạn nhất y thuật không tốt, làm chết người, chẳng phải là càng mất mặt hơn hay sao?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói

Những lời này làm Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như đều không còn lời gì để nói, đáy mắt Mộ Dung Uyển Như xẹt qua một mạt hận ý âm trầm

Trận lời đồn này đúng là do nàng rải ra, thứ nhất có thể mượn cơ hội này đem Hàn Văn Tịch đuổi ra khỏi Tần Vương phủ, thứ hai, có thể trong khi Hàn Văn Tịch trị bệnh cứu người thì động tay chân, gán cho nàng một cái tội danh giết người khi chữa bệnh.

Muru kể *nhất tiễn song điêu** như thế, ai biết, Hàn Văn Tịch một hai câu lời nói cư nhiên phá tan!

***Nhất tiễn song điêu (一箭双雕): "một mũi tên bắn hai con chim". Đại ý nói về cách dùng lực tối thiểu để đạt hiệu quả tối đa. (an arrow that could kill two targets)*

Mộ Dung Uyển Như không cam lòng, nàng mang một bộ dáng bất đắc dĩ, thờ dài một hồi, "Tâu từ, Y và Độc vốn là cùng một nhà, người quá khiêm tốn. Hiện giờ bên ngoài truyền đến nhiều lời đồn như vậy, người muốn làm sáng tỏ, người không biết còn tưởng rằng người thanh cao, bên ngoài còn có một số vương công quý tộc. Nếu có cả ca ở đây, ta cũng không sợ phải đắc tội những người này, chỉ là....."

Nói tới đây, Mộ Dung Uyển Như muốn nói lại thôi.

"Chỉ là như thế nào?" Nghi thái phi trầm trọng hỏi.

Mộ Dung Uyển Như nhìn Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái, thật bất đắc dĩ, "Chỉ là, tâu từ tốt xấu cũng là đại diện cho ca ca, nếu tâu từ làm cho dân chúng thất vọng, ta sợ sẽ làm ảnh hưởng tới địa vị của ca ca trong lòng bá tánh, đây mới là điều quan trọng nhất nha."

Long Phi Dạ quyền cao chức trọng, ngay cả hoàng đế đều lễ nhượng ba phần, không chỉ bởi vì trong tay hắn nắm giữ thế lực, cũng bởi vì qua nhiều năm như thế hắn rất có uy vọng trong lòng bá tánh ở Thiên Ninh quốc.

Những lời này của Mộ Dung Uyển Như, thật đúng là nói đến chỗ mấu chốt.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại vui vẻ, Mộ Dung Uyển Như không đề cập tới Long Phi Dạ, năng cũng sẽ không đề cập đến. Loại phiền toái này, đây cho Long Phi Dạ thì không còn gì có thể tốt hơn.

Nàng nói, "Uyển Như nói rất phải, việc này ta cũng không dám làm chủ, vẫn là tìm điện hạ thương thương lượng lượng, sau đó hãy quyết định đi."

Không thể bức Hàn Văn Tịch dọn đi, Nghi thái phi đã tuyệt vọng hơn phần nửa. Bây giờ nói đến Long Phi Dạ, Nghi thái phi lập tức thận trọng hơn. Nàng không nghĩ "trộm gà không thành ngược lại còn mất nắm gạo"*, ảnh hưởng đến thanh danh của nhi tử.

**Nguyên văn: 偷鸡不成反蚀一把米: du kê bất thành phản thực nhất bá mễ: trộm gà không thành ngược lại còn mất một nắm gạo.*

"Người tới, đi Phù Dung Viện truyền lời, để Tần Vương nhanh chóng trở về, nói bốn cung có việc gấp cần gấp!" Nghi thái phi lập tức hạ lệnh.

Thấy thế, Mộ Dung Uyển Như âm thầm hít sâu, nàng biết chính mình đã thua hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Lệnh vua, một điều đáng sợ

Editor: Emily Ton (@Emily_Ton)

Hàn Văn Tịch vốn tưởng rằng Long Phi Dạ sẽ không trở lại nhanh như vậy, nhưng ai biết Long Phi Dạ cũng không hề ra khỏi cửa, ở ngay trong Phù Dung Viện, người hầu vừa đi qua bẩm báo, Long Phi Dạ đã tới.

Thần ánh cao ngạo cao lớn vừa xuất hiện ở cửa, đứng nói là Mộ Dung Uyển Như, ngay cả mấy mấy tiểu tỷ nữ đứng một bên cũng đều thẹn đỏ mặt, vừa khấn trương lại kích động, trong lòng như nai con chạy loạn, muốn liếc hắn nhiều hơn một cái, nhưng lại không dám.

Hắn mặc một bộ áo bào trắng rộng thùng thình, mái tóc đen được cuộn lại và giữ chặt bằng một cây trâm ngọc, giống như một vị thượng tiên bất tử vô tình vô dục đến từ Cửu Thiên, tuấn đạt siêu phàm, xuất trần lạnh lẽo.

Ngay cả Nghi thái phi nhìn thấy cũng không rời được mắt, có một nhi tử như thế là hạnh phúc nhất đời này của nàng.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại âm thầm trợn trắng mắt, gia hỏa này rõ ràng bản thân vẫn luôn trong phòng ở trạch cư, cửa nhà xây ra đại sự như vậy, chủ nhà chân chính là hắn lại có thể bất động thanh sắc, nàng quả thật rất bội phục.

Nghi thái phi vui mừng lời kéo Long Phi Dạ ngồi xuống trên ghế, đem sự tình thêm mắm thêm muối nói cho hắn nghe, nói ra thật đúng là Hàn Văn Tịch đã sai.

Hàn Văn Tịch mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nghĩ thầm, *Long Phi Dạ người nếu không giải quyết tốt việc này, lần sau cho dù là ba ngàn lượng bạc, có nữa nữa ta cũng không giúp người.*

Ai ngờ, nàng mới vừa mới nghĩ như thế, Long Phi Dạ liền lạnh lùng ném ra một câu, "Hàn Văn Tịch, người cảm thấy xử lý như thế nào cho thỏa đáng đây?"

"Thần thấp ngu dốt, thỉnh điện hạ làm chủ." Hàn Văn Tịch đặc biệt khiêm tốn.

"Ngu dốt phải thì ngẫm nghĩ lại thật kỹ." Long Phi Dạ lại nói.

Hàn Văn Tịch tâm cứng lại, liền nói, "Theo thần thấp thấy, tất nhiên là cần phải giải thích để làm sáng tỏ, mấu chốt là giải thích như thế nào, ai sẽ đi giải thích."

Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như cũng không đem lời nói của nàng để ở trong lòng, chính là, Long Phi Dạ lại gật gật đầu, ý bảo nàng cứ tiếp tục.

Thấy thế, hai mẹ con toàn không thể tin nổi nhìn qua.

Chỉ nghe Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói, "Thần thấp thấp kém, nếu mẫu phi có thể ra mặt giải thích là có sức thuyết phục nhất, với lại lúc trước người từ chối bọn họ cũng là mẫu phi ra mặt. Hơn nữa, những người tới cửa tìm thầy trị bệnh, không thiếu vương công quý tộc, nếu mẫu phi ra mặt, bọn họ cũng không dám có dị nghị gì. Đối với bá tánh bình thường, thần thấp kiến nghị mẫu phi cho bọn hắn mỗi người một chút quyền góp để bọn họ có thể tìm danh y khác chữa bệnh. Mặt khác, thứ nhất nó sẽ thể hiện mẫu phi là người có trái tim lương thiện, thứ hai, cũng sẽ không để cho người khác mượn cớ."

Cư nhiên muốn Nghi thái phi ra mặt đi giải quyết chuyện này?

Mộ Dung Uyển Như không thể tin nổi lấy tay che miệng lại, nàng nghĩ, *Hàn Văn Tịch, người thật là đang ảo tưởng đi, người hãy chờ thất bại đi.*

"Bốn cung ra mặt?" Nghi thái phi có chút không vui.

Hàn Văn Tịch bổ sung một câu, "Mẫu phi, người đại diện cho điện hạ, là thích hợp nhất."

Nàng nói, hướng Long Phi Dạ nhìn lại, "Điện hạ, người nói đúng không?"

Để gia hỏa này tới chính là làm chỗ dựa cho nàng, Hàn Văn Tịch kiểu gì cũng phải buộc hắn nói ra!

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt thương thức mà không ai có thể nhận thấy được, hảo phóng thoải mái gật đầu, "Àn."

Nghi thái phi tuy rằng yêu thương nhi tử, nhưng từ nhỏ nàng không được gần gũi cùng nhi tử, trưởng thành lại càng không thân, đặc biệt là mấy năm gần đây, rất khó để nói vài lời trong lòng, ngồi cùng nhau ăn một bữa cơm.

Thấy nhi tử gật đầu, trong lòng Nghi thái phi giống như là ăn mật ngọt, không rảnh so đo cùng Hàn Văn Tịch.

"Tốt thôi. Người tới a, chuẩn bị bạc, bốn cung sẽ giải quyết vấn đề này ngay."

Nghi thái phi đang muốn đi, lại quay đầu nhìn, "Phi Dạ, cơm chiều hãy qua chỗ ta ăn đi, người đã lâu không ăn cùng mẫu phi."

Nàng cũng không đợi Long Phi Dạ trả lời, vội vàng phản phó Mộ Dung Uyển Như đi thu xếp, Mộ Dung Uyển Như còn muốn ở lại lâu hơn một lát nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể không cam tâm tình nguyện rời đi.

Sau khi mọi người đều đi, khách đường chỉ còn lại Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch hai người.

Hàn Văn Tịch âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, một kiếp cuối cùng cũng qua đi, người phía sau tung ra lời đồn kia tốt nhất đừng để nàng tra ra được, nếu không, đừng trách nàng độc ý biến thành độc thù!

Nàng lên nhìn Long Phi Dạ, mặc kệ là nàng dùng gia hỏa này với danh nghĩa cáo mượn oai hùm, hay là mời chính hắn ra tới, đều rất hữu dụng!

Ngay khi Hàn Văn Tịch đang cười trộm, Long Phi Dạ nhàn nhạt nói câu, "Có tiến bộ....."

"Àn, cái gì?" Hàn Văn Tịch nghe không rõ.

Đáng tiếc, Long Phi Dạ không tính sẽ nói lại lần thứ hai, hắn đứng dậy hướng đại môn đi đến, ngay cả bóng dáng cũng làm cho người ta có cảm giác *cô lãnh (cô đơn, lạnh lùng)*.

Hàn Văn Tịch có loại ảo giác người gần ngay trước mắt, nhưng lại xa tận chân trời, nàng dưới đèn, đứng ở cạnh cửa, hồ to, "Hề, áo choàng ta đưa đến thư phòng người, người đã nhìn thấy chưa?"

Hàn Văn Tịch cho rằng gia hỏa này sẽ không để ý tới nàng, không nghĩ tới hắn lại quay đầu lại, gật gật đầu.

Hàn Văn Tịch sững sốt, ngay sau đó *"Ngà"* một tiếng, cũng không biết vì sao, lại đột nhiên cười, cười ngây ngây ngô ngô.

Một lát sau, Long Phi Dạ đã đi xa, Hàn Văn Tịch đột nhiên phát hiện không thích hợp, Nghi thái phi không phải muốn giữ hắn ở lại ăn cơm hay sao? Hắn cư nhiên không nói một tiếng liền rời đi?

Hàn Văn Tịch ho nhẹ vài tiếng, thấy bốn bề vắng lặng cũng vội vàng đi nhanh ra cửa, Nghi thái phi không giữ nàng lại, Long Phi Dạ cũng đi rồi, nàng còn đợi ở đây làm gì nha?

*Người phóng bỏ câu Nghi thái phi**, đơn giản chính là sự tình của Long Phi Dạ.

**Nguyên văn: 放宜太妃鸽子(放...鸽子-phóng... cấp từ): câu này mình không rõ ý nghĩa cụ thể lắm, chỉ hiểu đại ý là làm cho hy vọng của ai đó bay đi.*

Thời điểm khi Hàn Văn Tịch quay lại Phủ Dung Viện, tẩm cung Long Phi Dạ đã sáng đèn, điều này chứng tỏ hắn ở trong phòng.

Tối nay, gia hỏa này sẽ qua đêm tại tẩm cung sao?

Hắn trở về được mấy ngày rồi? Ở bên ngoài thì hẳn qua đêm ở đâu, như thế nào?

Sau khi Hàn Văn Tịch suy nghĩ một đồng vấn đề, cuối cùng mới phát hiện chính mình thật nhầm chán, tò mò những thứ ấy làm gì? Hắn có địa bàn của hắn, nàng có Văn Nhân Các của nàng, nước giếng không phạm nước sông.

Nàng nhún vai, xoay người hướng đi về Văn Nhân Các.

Tiểu Trầm Hương đã chuẩn bị đồ ăn thơm phức chờ nàng, vừa vào đến cửa, Hàn Văn Tịch đã ngửi thấy mùi cơm hạnh phúc.

Chỉ là, chân trước vừa mới bước vào đại môn, phía sau đã truyền đến tiếng bẩm báo của người hầu, "Vương Phi nương nương, Nghi thái phi muốn người lập tức đi qua."

Lại là những lời này, Hàn Văn Tịch thờ ra một hơi khí lạnh, lạnh lùng hỏi, "Có việc gì?"

"Thuộc hạ không rõ lắm, Nghi thái phi cũng truyền điện hạ qua đó, phỏng chừng, không phải là việc nhỏ." Người hầu theo đúng sự thật trả lời.

Hàn Văn Tịch không cho là đúng, Nghi thái phi thì có thể có việc đại sự gì? Ngay cả cộc phiên toái ngoài cửa kia, thật ra cũng không cần nàng đưa ra kiến nghị, Nghi thái phi cũng có tài trí thông minh đi thu phục.

Thậm chí còn gọi cả Long Phi Dạ, nhìn có vẻ như là bị cho leo cây.

"Àn, lập tức!" Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Người hầu vừa đi, chân sau của nàng tiếp tục bước vào đại môn, nàng trước hết chính mình ăn một ít cho no bụng rồi lại đi qua, gia yến gì đó tuyệt đối là sẽ đói bụng.

Hàn Văn Tịch khoan thai tới muộn, nhưng mà, sự tình lại hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của nàng.

Long Phi Dạ sớm đã tới rồi, khách đường của Nghi thái phi nhiều thêm một người, lão thái giám bên cạnh hoàng đế Thiên Huy(天徽皇帝) của Thiên Ninh quốc, Tiết công công!

Vừa vào cửa, tất cả mọi người đều hướng Hàn Văn Tịch nhìn qua, làm cho Hàn Văn Tịch vốn đang bắt an vô cơ khẩn trương lên.

Công công bên cạnh hoàng đế tìm tới cửa, mặc kệ là có chuyện gì, không tránh khỏi có quan hệ cùng hoàng đế.

Nhìn thấy biểu tình của Nghi thái phi cùng Long Phi Dạ, trong lòng Hàn Văn Tịch nổi lên thấp thòm, cảm giác sẽ không có chuyện gì tốt.

"Nô tài Tiết Quế Bình(薛桂平) thỉnh an Vương Phi nương nương." Tiết công công ý cười trên mặt, *âm dương quái khí**.

**Nguyên văn: 阴阳怪气: âm dương quái khí; nghĩa: tính tình quái gở, khó hiểu, lúc thế này lúc thế kia.*

"Đề Tiết công công chế cười, bình thân bình thân." Hàn Văn Tịch khách khí nói, Tiết công công không thể giống như nô tài bình thường nha.

"Tiết công công, ngồi đi." Nghi thái phi đã mở miệng, Tiết công công cũng không khách khí, ngồi xuống một bên, thấy thế, Hàn Văn Tịch cũng tìm vị trí ngồi bên cạnh Long Phi Dạ.

"Văn Tịch a, người tự mình giải thích cho Tiết công công, người không biết y thuật, chỉ biết giải độc, miễn cho Tiết công công trở về không có cái gì để bẩm báo." Nghi thái phi bình tĩnh nói.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch suýt nữa rơi tim, đây..... đây, *không phải là hoàng đế cũng nghe lời đồn, muốn tìm nàng xem bệnh đấy chứ?*

Trong lòng hoảng loạn, nhưng ngoài mặt Hàn Văn Tịch vẫn rất trấn định, "Tiết công công, chuyện này rất cuộc là như thế nào?"

"Hỏi Vương Phi nương nương, hoàng thượng nghe nói người có một thân y thuật lợi hại, có thể chữa được bệnh mà Cố thái y cùng Hàn thần y không thể chữa, cho nên, sai lão nô tới thỉnh người tiến cung một chuyến, giúp Thái Tử điện hạ kiểm tra mạch." Tiết công công khách khí nói.

Hàn Văn Tịch khoe miệng lại run rẩy, "kiểm tra mạch" ba chữ này nói ra thật nhẹ nhàng nha!

Thái tử là bảo bối của hoàng hậu cùng thái hậu, là một tay hoàng thượng bồi dưỡng thành trứ quân. Nhưng bảy năm trước lại mắc phải *quái bệnh (căn bệnh kỳ lạ)*. Hàn Tông An đã chủ động xin đi giết giặc trị liệu, tuy nhiên chạy chữa một mạch bảy năm cũng không chữa ra được nguyên nhân gây bệnh.

Hàn Tông An đã dành rất nhiều sức lực, tìm không ít người có liên quan đến y thuật trong ban trị sự khám qua, nhưng đến nay vẫn trị không hết.

Thiên hạ có rất nhiều bệnh trị không được, cổ tình Hàn Tông An kiểm tra mạch tượng của Thái tử lại ra *hi mạch (喜脉: có thai)*.

Một đại nam nhân như thế sao có khả năng sẽ có hi mạch đấy? Tất cả mọi người cho rằng đây là khám sai, nhưng mà, mọi người trong ban trị sự của viện y học cũng đều nhận định là hi mạch.

Cái này làm cho thái hậu giận dữ, Hàn gia cũng bối vầy bị thái hậu ghì hấn, thậm chí không niệm tình lúc trước Thiên Tâm phu nhân là ân cứu mạng, vài lần giận dữ muốn giết chết Hàn Tông An.

Chuyện này tất nhiên là bí mật không ai biết, chỉ có hoàng đế, thái hậu, hoàng hậu, Tần Vương cùng Hàn Tông An, Cố thái y và mấy người trong ban trị sự của học viện y biết được. Những người khác, chỉ biết là Thái tử mắc bệnh quái lạ, đến nỗi quái bệnh gì cũng bị đồn thổi bay đầy trời.

Ban trị sự của học viện y đi rồi, bị kịch lại xảy ra với Hàn Tông An.

Kỳ thật ban trị sự học viện y cũng đều khám không ra kết quả, trong lòng thái hậu cùng hoàng thượng cũng hiểu rõ, thỉnh người khác cũng sẽ không có kết quả, nên vẫn để Hàn Tông An tiếp tục trị liệu, để tránh sự tình bị tiết lộ ra ngoài, từ đó, mọi sự tức giận đều đổ lên thân một người là Hàn Tông An.

Hàn Văn Tịch sở dĩ biết được là do từ ký ức của nguyên chủ, nguyên chủ ngẫu nhiên có lần nghe lén được.

Hiện giờ, hoàng đế cư nhiên muốn nàng đi bắt mạch? Chẳng lẽ đây là muốn nàng *mìr thừa phụ nghiệp**, tiếp nhận vị trí của Hàn Tông An?

**Nguyên văn: 女承父业: nữ thừa phụ nghiệp; nghĩa: con gái thừa kế sự nghiệp của cha.*

"Tiết công công, đây đúng thật là một hiểu lầm rất lớn!"

Hàn Văn Tịch đột nhiên đứng lên, vẻ mặt sốt ruột, "Tiết công công, tuy rằng Hàn gia là thế gia y học, nhưng, ta trời sinh ra đã ngu dốt, mọi người đều biết ta không biết gì về y thuật, phải chăng Hoàng Thượng nghe lời đồn đãi bên ngoài, đã hiểu lầm ta hay không?"

Tiết công công cười cười, "Vương Phi nương nương thật khiêm tốn, cái gọi là không có lửa làm sao có khói, Vương Phi nương nương nhất định là có bản lĩnh này, nếu không mọi người bên ngoài cũng sẽ không lưu truyền như thế."

"Đó là một sự sai lầm, là hiểu lầm, mẫu phi ta vừa mới mới đi ra ngoài làm sáng tỏ sự việc." Hàn Văn Tịch đều khóc không ra nước mắt.

Ai ngờ, Tiết công công lại nói, "Vương Phi nương nương, cho dù bên ngoài những lời kia đều là hiểu lầm, chuyện đó thật sự có thể tin đi? Sự tình của thiếu tướng quân, còn có sự tình của Trường Bình công chúa, Hoàng Thượng đều đã nghe nói đến. Bệnh của thiếu tướng quân cùng Trường Bình công chúa, Cố thái y cùng Hàn thần y đều đã xem qua, cũng không thể tìm ra nguyên có, người lại bốc thuốc trừ bệnh, nửa ngày đã trị tận gốc. Hoàng Thượng nghe xong việc này, mặt rồng đại hỉ, khen người trở gỏi hơn thầy, rất có phong thái của Thiên Tâm phu nhân mẫu thân người năm đó."

Tiết công công nói với tâm trạng *hoan thiên hi địa**, Hàn Văn Tịch nghe đến lại ruột gan đứt từng khúc.

**Niềm vui vô biên.*

"Vương Phi nương nương, lần này chính là hoàng hậu nương nương tự mình tiến cử người, Vương Phi nương nương đứng thật là *thâm tàng bất lộ nha**!* Nếu người còn khiêm tốn, phải cẩn thận khi mặt rồng giận dữ." Tiết công công nửa đùa nửa thật nói.

***Cố tài mà che dấu không để lộ ra.*

Hoàng hậu!

Cái gì gọi là tăng bốc chết người, đây mới là chân chính tăng bốc chết người, những lời đồn bên ngoài so với cái này thì chẳng là gì nha?

Hàn Văn Tịch ngồi trở về, cuối cùng minh bạch.

Nàng lo lắng nhìn mặt Nghi thái phi, chỉ thấy bên môi Nghi thái phi ngấm một mặt chấm chọc, tựa hồ đang chờ xem trò hay của nàng.

Mà nàng Mộ Dung Uyển Như bên cạnh, một bộ dáng đồng tình, trong mắt rõ ràng là có ý lộ ra vui sướng khi người gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Dũng cảm, toàn lực ứng phó

Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như ước gì Hàn Văn Tịch nhanh chóng làm hoàng đế thất vọng, bị hoàng đế nghiêm trị, tốt nhất là phế đi, từ đây không cần quay trở lại.

Đặc biệt là Mộ Dung Uyển Như, lời đồn lần này chính là nàng tung ra, ý muốn đuổi Hàn Văn Tịch ra khỏi Tần Vương phủ, không ngờ, lại kinh động đến cả Hoàng Thượng.

Có Hoàng Thượng tới thu thập nữ nhân này thì không còn gì có thể tốt hơn, hoàng đế bức Long Phi Dạ cưới nàng, hoàng đế tự mình phế đi nàng, còn có tình huống gì đại khoái nhân tâm hơn thế này đâu?

Hàn Văn Tịch bất chợt nhìn qua Long Phi Dạ, chỉ thấy người nam nhân này cao cao tại thượng trước sau như một, biểu tình lạnh nhạt, xa lạ đến đáng sợ.

Trong lòng hắn, chắc là cũng đang vui sướng khi người gặp họa đi, cũng ước gì có thể phế bỏ nàng một chính phi đầu đầy sùi cao đi.

"Vương Phi nương nương, hôm nay đã muộn, hoàng thượng sai nô tài qua đây trước nhắn lời, để người hảo hảo nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày mai, nô tài sẽ đến đón người vào cung."

Tiết công công vừa nói, vừa đứng dậy. Nghi thái phi vội vàng đi theo, "Tiết công công, thật khó mới tới đây được, ăn một bữa cơm rồi lại đi."

"Đa tạ ý tốt của thái phi nương nương, lão nô còn phải trở về phục mệnh. Thái phi nương nương, Tần Vương điện hạ, cáo từ."

Tiết công công nói, lại không quên nhắc nhở Hàn Văn Tịch, "Sáng sớm ngày mai, Vương Phi nương nương đừng chậm trễ, Hoàng Thượng sau khi lâm triều muốn phải nhìn thấy người."

"Ta đã nhớ kỹ, Tiết công công đi thông thả." Hàn Văn Tịch tự nhiên thoải mái, trên mặt mỉm cười, trong lòng lại lạnh đến thấu xương.

Nam nhân có hi mạch?

Đừng nói ở cổ đại, việc này ở thời hiện đại đều là kỳ vãn! Nàng thậm chí còn không chữa trị được bệnh nặng, huống chi là quái bệnh nha?

Lời đồn bên ngoài, Hàn Văn Tịch có thể không thêm đề ý, nhưng kỳ vọng của hoàng đế, nàng lại không thể bỏ qua.

Ngay cả Tiết công công cũng dùng cách này để nói, xem ra Thiên Huy hoàng đế ôm hy vọng rất lớn vào y thuật của nàng, nếu nàng vẫn cự tuyệt, rõ ràng là không nể mặt mũi hoàng đế, nhưng nếu nàng không cự tuyệt, đến lúc đó y thuật không tốt, kết cục như thế nào liền dựa vào tâm tính của hoàng đế.

Nghe nói, Thiên Huy hoàng đế tính tình rất không tốt.

Chuyện này vẫn là do hoàng hậu ở sau lưng quạt gió thêm củi, nếu như y thuật không tốt, hậu quả có thể dễ dàng nghĩ đến.

Tiền Tiết thái y rời khỏi, Nghi thái phi một bộ dáng như chưa hề có sự tình gì phát sinh, thức giấc, "Uyển Như, nhanh chóng truyền đồ ăn lên, ca người nhất định đã đói bụng."

Nàng tâm tình cực tốt, tức nhìn Hàn Văn Tịch một cái, hiếm khi ôn tồn, "Văn Tịch, người cũng ở chỗ mẫu phi ăn đi, ăn no rồi trở về ngủ, sáng mai ngàn vạn lần đừng chậm trễ."

Tuy rằng Hàn Văn Tịch tâm đầu lạnh, nhưng nàng vẫn mỉm cười gật đầu, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như muốn nhìn nàng bị chê cười đúng không, nàng cố tình không cho xem!

Trên bàn cơm, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như rất ăn cần, không ngừng gấp đồ ăn cho Long Phi Dạ, thịnh canh, Long Phi Dạ lại không ăn nhiều, trước sau vẫn không nói một lời.

Hàn Văn Tịch hoàn toàn bị xem nhẹ nên cúp mắt, chính mình tự ăn cơm ăn canh.

Thôi, là phúc thì không phải họa mà nếu là họa thì tránh không khỏi, ngày mai hành sự tùy theo hoàn cảnh đi.....

Hàn Văn Tịch ăn uống xong, nàng cho rằng mình đã có thể ngủ ngon giấc, đáng tiếc, trần trọc một đêm, nàng đánh phải bực chán dựa vào bên cửa sổ phát ngốc.

Nhưng mà, đang lo lắng thì phát hiện cách đó không xa tầm cung Long Phi Dạ vẫn còn sáng đèn. *Đã muộn như thế, tên kia còn chưa ngủ? Hắn vì cái gì mà không ngủ được nha?*

Cũng không biết vì sao, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một câu hán từng nói qua, "*Bốn vương ở đây, người không cần phải sợ*".

Khoảnh khắc này, Hàn Văn Tịch có loại xúc động, muốn chạy qua đó hỏi hán một câu, "*lần này có thể cũng giống như lần trước tiến cung thỉnh an một hồi như vậy hay không, cùng đi với ta một lần nữa có được hay không?*"

Chỉ là, nhớ tới gương mặt trầm mặc lạnh băng của hắn, hai mắt sáng ngời của nàng lập tức ảm đạm xuống, *thôi*.

Hít sâu một hơi, đóng cửa sổ lại, Hàn Văn Tịch yên lặng nói với chính mình, *không có gì to tát cả, không sợ!*

Cho dù một đêm không ngủ, hôm sau Hàn Văn Tịch vẫn thức dậy rất sớm, để tiểu Trầm Hương ti mi trang điểm chải chuốt cho nàng một phen, tinh thần cả người có vẻ đặc biệt tốt.

Nếu như sự tình không thể trốn tránh được, vậy đừng cảm đối mặt với nó đi, Hàn Văn Tịch âm thầm nói với chính mình, không chi phải đừng cảm đi làm, hơn nữa cần phải nỗ lực làm hết sức, làm thật tốt.

Khi Tiết công công tới đón, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như đều tới.

Thứ nhất là nể mặt mũi Tiết công công, thứ hai, chính là tới để xem nàng bị chê cười. Thấy các nàng nhìn nàng cười, Hàn Văn Tịch cười so với các nàng còn xinh đẹp hơn.

Nàng là loại người thấy quan tài cũng không rơi lệ, còn có thể để các nàng chê cười hay sao?

Sau khi lên xe ngựa, Hàn Văn Tịch quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng trước sau không nhìn thấy thân ảnh Long Phi Dạ. Khi nàng ra khỏi Phủ Dung Viện, đến trong tầm cung hắn đã sớm tắt, đại môn đóng chặt, có thể hắn còn đang trong giấc mộng, chắc là sẽ không tới.

Khi đã tới trong cung, Thiên Huy hoàng đế đã hạ triều và ngồi trong ngự thư phòng chờ nàng. Hành lang dài của ngự thư phòng, là nơi yên tĩnh nhất so với bất cứ nơi nào trong cung. Cách đó không xa có thể nhìn thấy cung nữ thái giám đứng ở hai bên, không hề nhúc nhích, phẳng phai như những pho tượng.

Trong không gian một mảnh yên tĩnh, tiếng bước chân của Hàn Văn Tịch và Tiết công công có vẻ rất rõ ràng.

"Vương Phi nương nương, đi nhanh một chút, hoàng thượng ghét nhất là phải đợi người." Tiết công công thấp giọng thúc giục, mặc dù đang ở hành lang rất dài, khi hắn nói chuyện đều đặc biệt hết sức cẩn thận.

Bầu không khí yên lặng như thế, làm Hàn Văn Tịch vốn đã có chút thấp thỏm càng thêm khẩn trương.

Theo hiểu biết của nàng, Thiên Huy hoàng đế cũng được xem là nửa bạo quân, tính tình đặc biệt táo bạo, khi giết người, đều không nhân mày chút nào.

Rất nhanh, đã đến ngự thư phòng.

Tiết công công dừng bước ở ngoài cửa, thấp giọng, "Vương Phi nương nương, người tự mình vào đi thôi."

Chuyện của Thái tử, chỉ sợ Tiết công công cũng không có tư cách đề biết, hắn rất tự giác.

Nói xong, không đợi Hàn Văn Tịch phản ứng lại, liền uốn giọng hô to, "Bẩm..... Tần Vương phi đã đến....."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nhanh chóng đi vào.

Nàng lần đầu tiên tới nơi này, chỉ cảm thấy bầu không khí căng thẳng đến dọa người, nàng không hiểu lễ nghi, cũng không biết nên đi chỗ nào, vì thế cứ thẳng tắp phía trước đi vào.

Có điều nơi này yên tĩnh đáng sợ, so với bên ngoài còn muốn an tĩnh hơn vài lần, làm nàng cảm thấy tiếng bước chân của mình như có tội.

Rốt cuộc, Hàn Văn Tịch nhìn thấy phía trước có một bức rèm châu khá lớn, loáng thoáng có thể nhìn thấy có một người đang đứng bên trong thư án.

Thiên Huy hoàng để đang ở nơi đó sao?

Tìm Hàn Văn Tịch đập lạc một nhịp, tay nhỏ đan chéo nhau, lúc này mới cúi đầu đi vào.

Nàng thật cẩn thận nhấc một góc rèm châu lên, ai ngờ, một đạo ánh mắt sắc bén như ưng lập tức bắn lại đây, tức khắc làm Hàn Văn Tịch cảm giác được sát khí nổi lên bốn phía.

"Người chính là Tần Vương phi, Hàn Văn Tịch?" Thiên Huy hoàng để lạnh giọng, tuổi tầm bốn mươi, một bộ râu ngắn, mặt lạnh như Diêm Vương, không giận dữ nhưng tôn nghiêm đáng sợ.

Khác với lĩnh (*lạnh lùng*) của Long Phi Dạ, Long Phi Dạ lãnh là một loại lạnh nhạt, vô tình, cao cao tại thượng, mà lĩnh của Thiên Huy hoàng để lại là một loại nghiêm túc, hung dữ.

Hàn Văn Tịch đã khản trương lại thêm khản trương, nhưng vẫn có tỏ ra bình tĩnh, nàng tự nhiên hào phóng khom người hành lễ, "Bẩm Hoàng Thượng, thần thiếp chính là Tần Vương phi Hàn Văn Tịch."

Ai ngờ, Thiên Huy hoàng để lại đột nhiên lạnh giọng, "Ai cho ngươi tùy tiện tiến vào? Ai ăn chuẩn cho ngươi tiến vào?"

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức sững sờ ngay tại chỗ. Nàng xuyên qua một cái đã tới nơi đây, chỉ biết lễ nghi cơ bản, làm sao mà biết được ngự thư phòng nhiều quy củ như vậy a. Hơn nữa, vừa mới rồi không phải là Tiết công công đã có thông báo, không phải nói nàng có thể vào hay sao?

Hàn Văn Tịch vẫn giữ thần mình cúi đầu, nghĩ không ra mình sai ở điểm nào, trong lúc nhất thời đáp lời cũng không được, không đáp cũng không xong.

Tuy rằng mình là Tần Vương phi, nhưng, ở trong mắt hoàng đế, Hàn Văn Tịch bất quá chỉ là một bá tánh hèn mọn tầm thường mà thôi.

Ngay khi Hàn Văn Tịch đang khó xử, một thanh âm quen thuộc ở một bên truyền đến.

"Hoàng huynh, nàng vốn là một nữ nhân không có giáo dưỡng, hà tất cùng nàng so đo, chính sự quan trọng hơn."

Thanh âm trầm thấp, mang theo tu tỉnh đặc biệt, lạnh băng khiến người run lên, tuy rằng tràn đầy trào phúng, nhưng giờ này khắc này, khi Hàn Văn Tịch nghe thấy, lại mặc danh ám áp.

Là hần, Long Phi Dạ!

Nàng bắt giác ngừng đầu, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Long Phi Dạ mặc một bộ cẩm trang màu trắng, tuấn đạt tôn quý, lúc này đang ngồi ở một cái bàn trà bên cạnh, bụng một ly trà nóng bốc khói chậm rãi uống xuống.

Gia hỏa này cư nhiên tới, hơn nữa còn tới sớm hơn cả nàng!

Nhìn thấy hần ngồi đó khí định thần nhàn như vậy, Hàn Văn Tịch có cảm giác như trời trút được gánh nặng, thở dài nhẹ nhõm một hơi khó hiểu.

Hần là vì nàng mà đến hay sao? Đây lòng Hàn Văn Tịch hiện lên một niềm hy vọng xa vời mà ngay chính nàng cũng chưa từng nghĩ đến.

Không thể nghĩ ngợi, lời Long Phi Dạ nói rất có phân lượng, Thiên Huy hoàng để nhìn qua, không nói gì nữa, chỉ phát phát tay ý bảo Hàn Văn Tịch hãy bình thần.

Sau một lúc thật lâu, Hàn Văn Tịch mới biết được, cho dù là hoàng hậu tới ngự thư phòng cũng đều phải ở phía ngoài rèm châu mà hành lễ, đến khi hoàng đế cho phép mới có thể tiến vào bên trong điện kiến.

"Tạ ơn Hoàng Thượng." Hàn Văn Tịch bình thần, ánh mắt trộm liếc nhìn Long Phi Dạ cảm kích một cái, đáng tiếc, Long Phi Dạ không để ý đến nàng.

Tuy là đệ muội, chung quy vẫn là quân thần nên có khác, huống chi, nàng căn bản không lọt được vào mắt hoàng đế.

Long Phi Dạ đến có thể ngồi, Hàn Văn Tịch chỉ có thể đứng.

"Trẫm nghe hoàng hậu nói, Mục Thanh Vĩ hôn mê, rêu độc của Trường Bình, tất cả các đại phu đều bỏ tay không có biện pháp gì, người chỉ dùng một bát được liền trị hết?" Thiên Huy hoàng để đi thẳng vào vấn đề, cao cao tại thượng bề ngẩng nhìn Hàn Văn Tịch, căn bản không xem nàng là đệ muội mà đối đãi.

"Bẩm Hoàng Thượng, đúng là có việc này, nhưng, nghiêm khắc mà nói, thiếu tướng quân cùng Trường Bình công chúa đều không phải là bị bệnh, mà là bị trúng độc, thần thiếp có thể giải độc, nhưng không biết xem bệnh."

Mặc kệ thế nào, Hàn Văn Tịch cần thiết phải nói lời nói thật, nàng có thể thử xem qua Thái tử một chút, nhưng trước hết nàng vẫn nên thành thật tại đây.

Ai ngờ, hoàng đế lại nói, "Y và độc vốn là một nhà. Năm đó trẫm có nghe mẫu thân người nói qua, tất cả bệnh tật ở trên người đều do độc tố tạo nên, đạo lý này, người chắc là hiểu chứ?"

Khụ. khụ.....

Hàn Văn Tịch suýt nữa bị chính nước bọt của mình làm sặc, nàng không rõ làm có phải Thiên Tâm phu nhân đã từng nói qua những lời này hay không, nhưng không thể không nói câu nói này có vẻ đã vượt qua hiểu biết trong thời đại của nàng ấy.

Nếu nhìn theo quan điểm của y học phương Tây, nguyên nhân gây bệnh thật đúng là đều do *virus (病毒: khuẩn độc sinh ra bệnh)* gây ra.

Đáng tiếc, đây đều không nhất thiết là trường hợp của nàng, độc tố cùng virus cũng không phải là cùng một khái niệm, nàng có thể giải phần lớn độc tố, độc tố của động thực vật trong tự nhiên, hoặc độc tố do người phối chế ra.

Thậm chí bỏ qua những điều này, những lời của Thiên Huy hoàng để cũng khiến cho Hàn Văn Tịch khó xử. Nàng không có cách gì phủ định lời của mẫu thân đã từng nói, nhưng cũng không có cách gì giải thích để cho Thiên Huy hoàng để hiểu rõ được vì điều trong đó.

Hàn Văn Tịch suy nghĩ một lúc, khiêm tốn đáp, "Y độc một nhà, đó là khi *y* *già* cùng *độc già** đạt cảnh giới cao nhất, Văn Tịch bất tài chỉ học được da lông của mẫu thân mà thôi."

**Y già (医者): người hành nghề y (bác sĩ);*

Độc già (毒者): người chuyên dùng độc.

"Ha ha, trách không được hoàng hậu nói người rất khiêm tốn, bệnh mà ngay cả phụ thân người cùng Cố Bắc Nguyệt đều trị không được, người lại dễ như trở bàn tay trị khỏi. Nếu đây tính là da lông mà nói, vậy phụ thân người cùng Cố Bắc Nguyệt chẳng phải chính là phế vật hay sao?" Thiên Huy hoàng để nghiêm túc hỏi lại.

"Bẩm hoàng thượng, Hàn thần y cùng Cố thái y có thể chữa bệnh, Văn Tịch có thể giải độc, đây là hai việc không thể so sánh với nhau." Hàn Văn Tịch vẫn cố gắng giải thích.

Ai ngờ, hoàng đế lại không kiên nhẫn, không vui nói, "Tần Vương phi, trẫm cho truyền người tới là để chữa bệnh, không phải cho truyền người tới để khiêm tốn! Trẫm còn phải trông cậy vào người cũng có thể chữa khỏi bệnh cho Thái tử bằng một chén được! Chẳng lẽ người còn muốn tiếp tục thăm tâng băt lỵ?"

Lời này vừa ra, tìm Hàn Văn Tịch đập mạnh một cái, trời mới biết hoàng hậu thời đó ngồi gối như thế nào, cư nhiên làm hoàng đế tin tưởng vững chắc y thuật của nàng cao siêu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 52: Bệnh kỳ lạ, nam nhân có hỉ mạch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đổi mặt với sự không kiên nhẫn của Thiên Huy hoàng để, Hàn Văn Tịch biết nếu tiếp tục giải thích thì sẽ biến thành cãi cọ. Cãi cọ cùng hoàng đế, không phải nàng sẽ mất đầu hay sao?

Bắt gác kín đáo liếc Long Phi Dạ một cái, nàng chỉ biết giải độc, gia hỏa này cũng đã biết đến, tốt xấu cũng nên giúp nàng nói vài lời đi.

Đáng tiếc, Long Phi Dạ vẫn đang thanh thân phà trà, căn bản không để ý tới sự tình của nàng bên này.

Hàn Văn Tịch bên mỗi gọi lên một mặt trụ gối, nàng suy nghĩ quá nhiều, gia hỏa này làm sao có khả năng tới để giúp nàng đâu, hẳn là nhàn rỗi không có việc gì làm nên tới nhìn xem đi.

Giải thích không được liền không giải thích, Hàn Văn Tịch nàng sẽ tận lực trị liệu, ngay cả khi nàng không thể trị hết, hoàng đế cũng không thể giết nàng đi.

"Hoàng Thượng, nếu như đã cho truyền Văn Tịch tới chữa bệnh, vậy trước tiên để Văn Tịch bắt mạch cho Thái Tử điện hạ đi." Nàng nghiêm túc nói.

Thiên Huy hoàng đế chờ chính là những lời này của nàng, "Hàn Văn Tịch, ngươi cũng đừng khiến trẫm thất vọng."

Áp lực bức tới, Hàn Văn Tịch nỗ lực chống cự, rất nhanh đã cùng hoàng đế và Tần Vương đi tới Đông Cung.

Vừa đến cửa liền phát hiện ở đây canh gác rất nghiêm ngặt. Thái tử bị bệnh kỳ lạ, không ít người biết được sự tình. Nhưng Thái tử rốt cuộc bị quái bệnh gì, lại là một bí mật rất lớn.

Mà Hàn Văn Tịch, cũng chỉ biết đó là hi mạch. Tình trạng hiện giờ của Thái tử như thế nào, nhiều năm qua như thế bệnh tình có biến hay không, nàng đều không rõ ràng lắm. Chỉ biết rằng 7 năm trước từ khi Thái tử phát bệnh đến nay, không hề rời khỏi Đông Cung.

Thái tử từ nhỏ đã rất thông minh, lại là trưởng tử do hoàng hậu sinh ra, thân phận tôn quý, được hoàng đế sủng ái vô cùng, khi hẳn được ba tuổi, Thiên Huy hoàng đế đã phải không ít tâm tư bồi dưỡng đến nay.

Nhưng ai biết, cuối cùng lại thành nạn nhân của một căn bệnh kỳ lạ, nếu như trị không hết, Thiên Huy hoàng đế một lần nữa lại phải suy xét người được chọn làm *trữ quân* (người thừa kế ngai vàng).

Một khi lập trữ quân khác, không chỉ có căn phải tiêu phí thời gian cùng tính lực, hơn nữa, còn khiến cho trong triều kết bè kết phái tranh cãi, các hoàng tử tranh giành lẫn nhau.

Thiên Ninh quốc chính là lúc đang trên đà phát triển, nội loạn là điều mà Thiên Huy hoàng đế không muốn nhìn thấy nhất. Cho nên, chẳng sợ Thái tử bị bệnh bảy năm, đến nay hẳn cũng chưa từng từ bỏ, mà chỉ giam cầm Thái tử. Cho dù là nằm trên giường, Thái tử mỗi ngày vẫn đều quan tâm đến triều chính, đối với hết thảy đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Đi vào Đông Cung, nhìn thấy phòng thủ so với bên ngoài càng thêm nghiêm ngặt, trái tim Hàn Văn Tịch lại chìm xuống thêm ba phần.

Nàng nhận không được tự đặt ra một vấn đề để suy xét, Thái tử không phải là bị mắc căn bệnh quái lạ, mà là xấu hổ vì xuất hiện hi mạch, theo nghĩa nào đó mà nói, thì đây là sự sỉ nhục của hoàng tộc Thiên Ninh, thậm chí sẽ bị xem thành là dấu hiệu của tai họa.

Một khi đến cuối cùng hoàng đế đành phải từ bỏ Thái tử, đến lúc đó, những người biết được căn bệnh kỳ lạ của Thái tử, còn có thể sống hay sao?

Hàn Tông An, Cố Bắc Nguyệt..... Còn có, nàng là người sắp nhìn đến Thái tử.

Tuy rằng nàng là Tần Vương phi, nhưng từ thái độ của hoàng đế vừa rồi kia, rõ ràng không xem nàng là người trong hoàng tộc nhà!

Trầm mặc một đường, đã tới trong tầm cung rồi, chỉ thấy thái hậu cùng hoàng hậu sớm đã đến, mà Hàn Tông An cùng Cố Bắc Nguyệt lại không thấy tới, Hàn Văn Tịch vốn tưởng rằng bọn họ chắc cũng sẽ qua đây.

Có vẻ như, Thiên Huy hoàng đế sớm quyết định đem toàn bộ đại sự đều giao cho nàng.

Cách rèm châu, chỉ loáng thoáng nhìn thấy giường trong phòng bị màn lụa che lấp, Thái tử hẳn là nằm ở trên giường.

Khoảng cách này, nếu như có độc mà nói, hệ thống giải độc hẳn là sẽ nhắc nhở nàng.

Hàn Văn Tịch không hề nghe được nhắc nhở nào, nhưng nàng vẫn luôn ôm một tia hy vọng, đợi lát nữa lúc tới gần hơn thì rà quét toàn thân một chút, mới có thể khẳng định hoàn toàn.

Vừa thấy Hàn Văn Tịch tiến vào, thái hậu nương nương liền đặc biệt thân thiết, gait gao giữ chặt tay nàng, vẻ mặt kích động, phảng phất như lúc trước trao tặng lệnh bài cho Bắc Cung Hà Trạch không phải là nàng ta làm.

"Văn Tịch a, lệnh của người thật sự là ngoài ý muốn của ai gia, ai gia vốn tưởng rằng mẫu thân người đi rồi, phúc tinh của ai gia cũng đi rồi, không nghĩ tới người có thể thừa kế thừa y thuật của mẹ người, tốt tốt, rất tốt nha!"

Giải thích cho hoàng đế đều không có hiệu quả, nói gì đến giải thích cho vị chủ mưu trước mặt này? Hơn nữa, Hàn Văn Tịch không tin các nàng thực sự có thành tâm thành ý muốn nhìn thấy nàng cứu Thái tử.

Bất quá là muốn đem củ khoai lang phóng tay này từ trên tay Hàn Tông An ném đến trên tay nàng, từ đây có nhiều thêm một cái cơ để trị tội nàng.

Hàn Văn Tịch lười biện giải thêm, chỉ khẽ cười, "Ta cũng không rõ ràng lắm về tình huống cụ thể, ta sẽ tận lực thử xem."

Lúc này, hoàng hậu cũng tiến lên, giữ chặt một tay khác của Hàn Văn Tịch, bộ dáng phảng phất như rất thân thuộc với nàng. "Văn Tịch, người đừng quá khiêm tốn, bôn cung không cho phép người trị không hết! Nếu ngay cả người đều trị không được, kia..... kia....."

Hoàng hậu nói, rút khăn tay ra che mặt, nước nờ.

Hoàng thượng thấy thế, đẩy mắt hiện lên một mặt không kiên nhẫn, "Tốt tốt, Tần Vương phi, người cùng trầm vào đi."

"Vâng." Hàn Văn Tịch gật đầu, thấy thái hậu cùng hoàng hậu đều không tính đi vào, nàng cho rằng Long Phi Dạ cũng sẽ không đi vào, nhưng ai biết gia hỏa này vẫn luôn trầm mặc, cư nhiên đi ở phía trước nàng.

Một câu cũng đều không giúp nàng nói, giờ này khắc này, Hàn Văn Tịch nhìn thấy gia hỏa này thật sự có chút chương măt.

Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi, bước vào mặt thất, tới bên trong rồi, có thể ẩn ẩn nhìn thấy người trên giường.

Chỉ thấy người nọ được bọc chân, nằm ngửa, nhìn không rõ tướng mạo lắm, nhưng là Hàn Văn Tịch biết, hẳn đang tỉnh.

Đây, chính là Thái tử Thiên Ninh quốc, Long Thiên Mặc.

Trong khi Hàn Văn Tịch đang nhìn, thì nghe Long Thiên Mặc nói, "Thiên Mặc không thể xuống giường thành an, mong phụ hoàng thứ lỗi, Tần hoàng thúc thứ lỗi!"

Hàn Văn Tịch kinh ngạc trong lòng, nàng nguyên bản cho rằng Long Thiên Mặc sẽ bị sa lầy trong tuyệt vọng, tính khí bất thường, không nghĩ tới hẳn vẫn có lẽ nghĩa như thế.

Nghe thanh âm của hẳn, mặc dù có chút suy yếu, nhưng không hề có dấu hiệu suy sút người người bị bệnh đã lâu.

Bảy năm a, suốt bảy năm, hẳn đã trải qua căn bệnh kỳ lạ này, cho dù hẳn không nói lời nào, hay là đuổi mọi người ra ngoài, về tình cảm cũng đều có thể tha thứ.

Nam tử này, tố chất tâm lý của hẳn cường đại như thế nào nha? Không trách gì, Thiên Huy hoàng đế lại coi trọng hẳn như thế, đến nay vẫn không buông tay.

Thân là đại phu, Hàn Văn Tịch rất nhạy cảm loại tức có thể thấy được ý chí cường đại cầu sinh (cầu được sống) của hẳn, những mặt khác bỏ qua không nói, Hàn Văn Tịch thực sự rất thích loại người bệnh như thế này.

Nhưng gia hỏa này hoàn toàn xem nhẹ nàng, tốt xấu, nàng cũng mang thân phận hoàng thất nha, được thôi, Hàn Văn Tịch thừa nhận nàng thích không nổi.

Cách màn lụa, Hàn Văn Tịch ngồi xuống bên cạnh giường, nhàn nhạt nói, "Tay."

Sau một lúc lâu, Long Thiên Mặc mới vươn tay ra, không nói một lời, rõ ràng là không vui, không tin Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch kỳ thật muốn nói cho hẳn rằng, nàng so với hẳn còn không vui hơn nhiều, nhưng Hàn Văn Tịch sau khi đáp tay lên mạch tượng, liền vứt bỏ tất cả tạp niệm, nghiêm túc lại.

Thấy nàng nghiêm túc, Thiên Huy hoàng đế cùng Long Thiên Mặc cũng đều trầm mặc, cũng có chút khản trương. Long Phi Dạ một mình ngồi ở một bên, đánh giá khuôn mặt nhỏ của Hàn Văn Tịch, cũng không biết hẳn đang nhìn cái gì.

Hàn Văn Tịch cũng không lập tức bắt mạch, mà là âm thầm tiến hành khởi động hệ thống rà quét kiểm tra theo trình tự, đáng tiếc, kết quả làm nàng rất thất vọng: không có độc.

Thu liễm tâm tư, lúc này nàng mới bắt đầu nghiêm túc bắt mạch.

Tuy rằng là độc y, nhưng nếu phải xem bệnh nàng vẫn có thể xem, chỉ là không tinh thông.

Bắt mạch, là đơn giản nhất, đồng thời cũng là khó bậc nhất. Nàng vừa tiếp xúc với mạch tượng của Long Thiên Mặc, liền có hiểu biết đại khái, lại không dám chắc chắn.

Thoạt nhìn, thật sự rất giống hi mạch.

Hi mạch, trên thực tế nói đúng ra thì không tính là loại mạch tượng, chỉ có thể nói "hi mạch" là một loại trường hợp đặc biệt của "hoạt mạch*", chỉ áp dụng với phụ nữ.

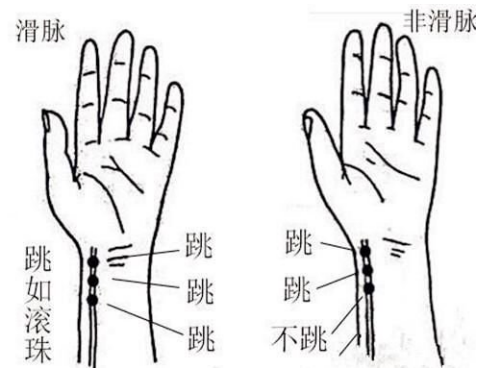
Giải thích:

滑脉: hoạt mạch: Một loại mạch tượng. Hoạt là trơn tru, síc mạch đi trơn tru như chuỗi hạt châu (viên ngọc) lăn (động) dưới ngón tay. Chủ về đàm ẩm, thực trệ, và người có thai.*

Theo y học cổ truyền Trung Quốc, phụ nữ bình thường nếu có mạch thai thì được gọi là *hi mạch*(喜脉). Nếu kỳ kinh của phụ nữ không tới, không có bệnh tật gì, lại có mạch tượng là *hoạt mạch*(滑脉), thì phải suy xét có mang thai hay không. Hoạt mạch, đập đều lưu loát, một phần nổi, một phần thực, một phần số, mạch thể có hình cầu sâu cảm.**

Giải thích:

****Nguyên văn: 滑脉，搏动流利，偏浮、偏实、偏数、脉体有圆湛感。: mình chỉ hiểu được như thế, đã google search về "hoạt mạch" và cũng chỉ tra được chừng ấy. Ai không hiểu thì... tự google tiếp nhé!**

Nếu có thiếu máu, bệnh phong thấp, nhiễm cảm cấp tính rồi lại bị sốt, viêm ruột dạ dày cấp mạn tính, các bệnh sơ gan cổ trướng hay một số triệu chứng khác, cũng sẽ xuất hiện hoạt mạch.

Hàn Văn Tịch kiểm tra chính là hoạt mạch, dựa trên quan điểm đó, thân thể Long Thiên Mặc cũng không có ô bệnh gì tương ứng.

Trong lúc nhất thời, Hàn Văn Tịch cũng mê mang, như vậy tính là mạch gì đây?

Hàn Tông An cùng những người đức cao vọng trọng trong ban quản trị học viện y đều xem ra hi mạch, nâng thì sao?

Cơ bản kiến thức của cô nhân không hiểu, nhưng nâng thì hiểu nha, nam nhân làm gì có dạ con và tử cung mà sinh hài tử từ nha!

Tuy rằng ở hiện đại có không ít y học lý luận đưa ra có thể thông qua thực hiện giải phẫu để nam nhân sinh con như một kỳ tích, nhưng là, đây chỉ là những lý luận mà thôi, huống hồ còn phải thông qua giải phẫu đâu.

Long Thiên Mặc này tính là cái gì?

Điều này chỉ có thể nói là không có bất luận triệu chứng gì của hoạt mạch đi.

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch buông tay Long Thiên Mặc ra.

Thấy thế, Thiên Huy hoàng đế vội vàng hỏi, "Như thế nào?"

"Hoàng Thượng, có thể mới Có thái y tới hay không?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói, ngay cả mạch tượng này nàng cũng muốn thỉnh giáo Cố Bắc Nguyệt một phen.

Nghe Hàn Văn Tịch vừa nói lời này, sắc mặt Thiên Huy hoàng đế không vui, "Cố Bắc Nguyệt đã xem qua? Hắn không có biện pháp! Người rốt cuộc nhìn ra cái gì?"

Hàn Văn Tịch cũng không sợ hãi, nói lời nói thật, "Hoàng Thượng, mạch tượng của Thái tử là hoạt mạch, tính hướng cụ thể của mạch tượng, Văn Tịch tạm thời không thể khẳng định chắc chắn, muốn làm thêm một số bước kiểm tra, ta cần có Cố thái y phụ trợ."

"Không phải hi mạch sao?" Hoàng đế chấn kinh.

Long Phi Dạ cũng nghiêm túc nhìn qua, thực sự kinh ngạc, lúc này, thái hậu cùng hoàng hậu cơ hồ là đồng thời vọt vào.

"Không phải hi mạch sao? Thật sự không phải hi mạch sao?"

"Văn Tịch, đó là cái gì nha? Người mau nói!"

"Văn Tịch, ai gia biết người sẽ không làm Hoàng Thượng thất vọng, người nhanh chóng nói, chuyện là như thế nào."

.....

Thái hậu cùng hoàng hậu đều rất kích động, trong nháy mắt nhìn thấy như thế, Hàn Văn Tịch nhanh chóng tin tưởng rằng các nàng đúng thật là thiết tình.

Nhưng đúng lúc này, Long Thiên Mặc đột nhiên nhấc chân lên, chỉ vào bụng của chính mình, chăm chọc chế điều, "Tần Vương phi, người nói không phải là hi mạch, vậy đây là cái gì?"

Mặc dù là cách màn lụa, Hàn Văn Tịch đều thấy rõ ràng.

Thiên a!

Chỉ thấy bụng của Long Thiên Mặc rất lớn rất lớn, quả thực chính là bụng hoài thai bảy tháng!

Đây là.....

Hàn Văn Tịch tựa hồ nghĩ tới cái gì, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, nàng đã biết, *sự tình thực phiền toái, rất phiền toái!*

"Ngay cả mạch tượng cũng xem không chuẩn, phụ hoàng, nhi thần cự tuyệt để nàng trị liệu." Long Thiên Mặc ngữ khí rất lạnh lùng, hẳn đã phiền muộn với Hàn Tông An, làm sao có khả năng còn tin tưởng nữ nhi phế vật của Hàn Tông An đây?

Cho dù Hàn Văn Tịch là Tần Vương phi, ngay cả hắn cũng kiêng kị Tần hoàng thúc ở đây nhất, hẳn cũng sẽ không khách khí, hẳn biết, Tần hoàng thúc vĩnh viễn sẽ không nhìn đến nữ nhân này.

"Là xem mạch sai sao?" Thái hậu bỗng cảm thấy mất mát.

"Ta còn tưởng rằng có kỳ tích xuất hiện, Văn Tịch, nguyên lai người còn chưa nhìn thấy bụng của Thiên Mặc nha! Ta còn tưởng rằng người..... Ai nha, người nói ngay cả mạch tượng người đều xem không ra, còn cứu người như thế nào nha!" Hoàng hậu cũng liền tục thở dài.

Long Thiên Mặc đắp chăn lại, đơn giản quay người đi.

Thấy thế, giữa lòng mày của Thiên Huy hoàng đế biến thành những đường kẻ thẳng đứng "||", hẳn phần nhô nên Hàn Văn Tịch, lạnh giọng, "Mua danh chuộc tiếng! Lừa dối lấy tiếng! Người..... Còn có phụ thân người, các người..... Người tới, mang ra ngoài đánh 30 đại bần cho trẫm!"

Thái hậu cùng hoàng hậu nhìn nhau liếc mắt một cái, rất ấn ý gợi lên ý cười lạnh băng. Long Phi Dạ trước sau vẫn ngồi đó, lạnh lùng nhìn Hàn Văn Tịch, dường như nữ nhân này cũng không phải Vương phi của hắn, không có chút quan hệ gì với hắn.

Thái hậu cùng hoàng hậu đều chờ Hàn Văn Tịch cầu xin tha thứ, chờ bỏ đá xuống giếng, bọn họ có thể gán cho nàng cái tội khi quân. Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch chỉ nhấp nháy ánh mắt, lộ ra vẻ mặt tức giận.

Nàng cư nhiên..... Cư nhiên phản nộ mà trừng Thiên Huy hoàng đế, không có chút khiếp sợ nào. Hai nắm tay nàng nắm chặt, thân mình nhỏ xinh như ẩn giấu một cỗ lực lượng, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Nữ nhân này, nàng muốn làm gì? Nàng biết chính mình hiện tại đang làm gì hay sao?

Thiên Huy hoàng đế không thể tin nổi cũng trừng lớn mắt, đây vẫn là lần đầu tiên có người dám trừng hắn như thế!

Chương 53: Kiên định, chính là hần sai

Hàn Vân Tịch phẫn nộ.

Nàng vẫn hiểu đạo lý "nói không truyền kinh, y không gõ cửa".

**Nguyên văn: 道不传经, 医不叩门: đạo bất truyền kinh, y bất khấu môn: nói không truyền kinh, y không gõ cửa; Nghĩa: đừng truyền đạo cho những người không muốn học, đừng chữa trị cho những người không muốn chữa. ("Don't spread the Dao to those who will not learn it, don't knock on doors for those who don't want treatment")*

Rõ ràng là Thiên Huy hoàng đề cho truyền năng tới để trị liệu, như thế nào lại giống như là đang nói năng tới cửa lừa người?

Nàng khi nào thì mua danh chuộc tiếng? Khi nào thì lừa đời lấy tiếng? Không phải những lời đồn đãi bên ngoài là do có người cố ý hay sao?!

Hai tên tiểu thái giám một bên muốn tiến lên đều bị một màn này dọa tới, sợ hãi không dám lộn xộn.

Thấy thế, thái hậu cùng hoàng hậu đều hai mặt nhìn nhau không thể tin nổi, nha đầu này không khỏi quá lớn mật đi, ở trước mặt hoàng thượng mà dám làm càn như thế?

Nhưng mà, bên môi Long Phi Dạ lại bất động thanh sắc nổi lên một mặt cong rất đẹp.

Trong yên tĩnh, Hàn Vân Tịch lạnh lùng mở miệng, một chữ một chữ nghiêm túc nói, "Hoàng Thượng, là ai đã chẩn bệnh ra tới hi mạch, ta mặc kệ. Ta nói lại lần nữa, mạch tượng của Thái tử chỉ là hoạt mạch, không phải là hi mạch. Nếu người cho truyền ta đến chỉ để nghiệm chứng kết quả chẩn bệnh của người khác, vậy người tìm lầm người rồi!"

Lời này, làm Thiên Huy hoàng để nói không nên lời. Hi mạch, là sự tình đã sớm xác định, hần thỉnh Hàn Vân Tịch tới là muốn để nàng trị liệu chứng bệnh hi mạch này.

Bởi vì, sau khi bụng của Thái tử to lên, Hàn Tông An từng kê thuốc sinh non, đáng tiếc, một chút hiệu quả cũng không có. Hàn Tông An cũng không biết xuống tay từ đâu, chỉ có thể mỗi ngày bắt mạch và cho Thái tử uống thuốc dưỡng thân thể, Thiên Huy hoàng để không thể không lo lắng nếu có một ngày, Thái tử thật sự sinh ra hải tử!

Lại không nghĩ rằng, Hàn Vân Tịch xem qua mạch tượng, lại không phải là hi mạch.

Nhìn thấy Thiên Huy hoàng để vẫn phẫn nộ như trước, Hàn Vân Tịch tiếp tục nói, "Hoàng Thượng, nam nhân không có khả năng mang thai. Vân Tịch dám lấy tính mạng mình ra đảm bảo, Thái Tử điện hạ không phải là hi mạch. Ở bệnh chỉ có thể ở trong bụng điện hạ, chắc hẳn là một bướu thịt rất lớn, cho nên thoát nhìn giống như là thai nhi, cũng có thể mới xuất hiện mạch tượng hoạt mạch. Nếu như không trị liệu, một khi bướu thịt tiếp tục lớn lên, nhất định nguy hiểm tới tính mạng của Thái tử!"

Lời này vừa ra, toàn trường kinh hãi!

Nữ nhân này cư nhiên có thể nói ra nhiều lời đúng lý hợp tình như thế?

Hàn Tông An trị liệu bảy năm, đều chắc chắn xác định là hi mạch, xác định trong bụng là một thai nhi. Hàn Vân Tịch a Hàn Vân Tịch, nàng dựa vào cái gì mà nói là ở bệnh nằm ở trong bụng đây?

Long Thiên Mặc đột nhiên xoay người nhìn qua, không thể không thừa nhận, tuy rằng hần không ôm một chút hy vọng gì đối với Hàn Vân Tịch, nhưng sau khi nghe kết quả chẩn bệnh, mắt hần vẫn không khống chế được lộ ra một tia sáng hy vọng.

Nếu không phải là hi mạch, chỉ là căn bệnh quái lạ, chỉ là bướu thịt như Hàn Vân Tịch đã nói, thì toàn bộ cuộc đời hần sẽ có hy vọng quay trở lại!

Phải biết rằng, nếu như xác định đúng là hi mạch, cho dù chữa trị được, nó cũng sẽ để lại một vết nhơ rất lớn trong cả cuộc đời hần, một khi bại lộ sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng.

Nếu như là u ác tính, vậy thì nó chỉ là điều bình thường, hần sẽ không phải hao hết tâm tư để phòng những hoàng tử khác nhìn trộm hay điều tra.

Nhìn về mặt quyết cường của Hàn Vân Tịch, Long Thiên Mặc đột nhiên có loại xúc động muốn tin tưởng nàng.

Mà lúc này, hoàng hậu lại có vẻ mặt phức tạp, nàng đương nhiên hy vọng nhi tử mình không có việc gì, nhi tử chính là toàn bộ của nàng. Chính là, nàng trước sau đều không thể nào tin tưởng hoàn toàn vào Hàn Vân Tịch, càng không hề hi vọng Hàn Vân Tịch lập công trong việc này.

"Vân Tịch, nhưng..... Phụ thân người bảy năm nay mỗi ngày đều bắt mạch cho Thái tử nha, cũng không thể đều luôn sai đi?" Hoàng hậu lo lắng mở miệng.

Lời này, không chỉ có nhắc nhở Hàn Vân Tịch, đồng thời cũng nhắc nhở Thiên Huy hoàng để cùng Thái tử, hoàn toàn đánh nát hy vọng của bọn họ.

Một cái mạch tượng, đối đại phu bình thường đều tính là rất đơn giản, huống chi là Hàn Tông An?

Đáy mắt Hàn Vân Tịch hiện lên một tia phức tạp, nhưng thái độ vẫn rất kiên định, "Chính là hần sai!"

Đây là.....

"Vân Tịch, nếu không, người hãy lưu lại vài ngày, quan sát thêm xem sao?" Hoàng hậu dò hỏi.

"Ta xác định một trăm phần trăm là hần đã sai rồi."

Hàn Vân Tịch thanh âm không lớn, lại tràn ngập cảm giác quyền uy chân thật đáng tin, nhìn nàng nghiêm túc, biểu tình kiên định, ngay cả hoàng hậu cũng thấy dao động.

Ngay lúc này, Long Thiên Mặc đột nhiên mở miệng, "Phụ hoàng, truyền Hàn Tông An tới, đối chất cùng nàng."

Thiên Huy hoàng để chân chờ một lát, lập tức đáp ứng, "Người tới, truyền Hàn Tông An tới đây!"

Trong quá trình chờ đợi, một thái yên tĩnh, tất cả mọi người vừa hoài nghi, vừa dùng ánh mắt mong chờ nhìn Hàn Vân Tịch. Hàn Vân Tịch thân là đại phu, nàng đã quen với loại ánh mắt này.

Nàng giống như không coi ai ra gì, an tĩnh ngồi ở một bên, trong đầu cố gắng tìm tòi những loại trường hợp tương tự mà nàng đã từng nghiên cứu qua.

Căn bệnh này của Thái tử thật sự rất kỳ lạ, nhưng kỳ lạ thì kỳ lạ, cũng không phải là chưa từng có tiền lệ. Trong trí nhớ, thời điểm nàng còn đi học cũng đã từng nghe qua trường hợp tương tự. Có khoảng 100 trường hợp tương tự được ghi lại trong tài liệu lịch sử y khoa hiện đại, có thể nói là rất hiếm thấy.

Thời điểm bắt mạch nàng cũng có điều hoài nghi, sau khi nhìn thấy bụng của Thái tử phình to, nàng cơ bản có thể chẩn đoán chính xác.

Bướu thịt cái gì, bắt quái là lý do để nàng thoái thác mà thôi, còn đó là chứng bệnh gì, nàng rất rõ ràng chính mình cũng không thể nói ra, một khi nói ra, nàng nhất định sẽ không toàn mạng.

Vấn đề hiện giờ nàng gặp phải, chính là làm sao để phủ nhận Hàn Tông An.

Rất nhanh, Hàn Tông An đã đến.

Đó là một người đàn ông 50 tuổi, với bộ râu màu xám như râu dê, mặc một bộ trường bào màu xám, tuy rằng ở trong cung cổ tình mang điệu bộ thấp kém, nhưng khó nén nổi nét phong phạm và uy nghi của một gia chủ.

Đây là kể từ sau khi Hàn Vân Tịch xuyên qua đến nay, lần đầu tiên nhìn thấy "phụ thân" nàng.

Sau khi Hàn Tông An tiến vào, nhất nhất hành lễ, chẳng sợ đối mặt Hàn Vân Tịch, hần cũng cung kính hành lễ, xưng hô một tiếng Tản Vương phi.

Hàn Vân Tịch ngừ khí lạnh nhạt, nhàn nhạt nói, "Miễn lễ."

Đối với người phụ thân này, không chỉ có xa lạ, mà còn có rất nhiều hận ý.

Cuộc đời Hàn Vân Tịch thống hận nhất chính là nam nhân ghen ghét nữ nhân, cố tình, Hàn Tông An chính là một người như thế.

Năm đó, Thiên Tầm phu nhân vì sao khó sinh mà chết, nàng vì sao vừa sinh ra đã là xấu nữ, mang theo một vết sẹo độc lớn lên, đường đường là một thế gia y thuật thế nhưng không ai trị liệu cho nàng, nghĩ vấn đó, Hàn Vân Tịch sớm hay muộn có

một ngày sẽ tìm hiểu rõ ràng

Hoàng hậu gấp gấp không chờ nổi nên mở miệng, "Hàn Tông An, Tần Vương phi nhận định trong bụng Thái tử là u ác tính, người xem thế nào?"

Hàn Tông An vốn tưởng rằng đối mặt với căn bệnh kỳ lạ này, Hàn Văn Tịch bỏ tay không có biện pháp gì, Thiên Huy hoàng đế mới cho truyền hán qua đây, nhưng ai biết lại là cái dạng tình huống thế này.

Hắn không thể tin nhìn về phía Hàn Văn Tịch, nha đầu thú này không khỏi quá to gan lớn mật đi, ngay cả cho dù nàng học được y thư do mẫu thân nàng lưu lại, đó bắt quá cũng chỉ là thuật giải độc mà thôi, năng cư nhiên dám chuẩn ra bệnh như vậy?

Hàn Tông An liên tục lắc đầu, "Tần Vương phi, người nói đó là u ác tính, có chứng cứ không?"

"Vậy người nói đó là thai nhi, có chứng cứ không?" Hàn Văn Tịch hỏi ngược lại.

Bên môi Hàn Tông An xẹt qua một mặt chăm chọc, "Mạch tượng chính là chứng cứ, bụng của Thái Tử điện hạ cũng là chứng cứ, Tần Vương phi, ngay cả ban quản lý của học viện y Văn Không cũng xác định, đây chính là hi mạch."

"Tồn tại tranh cãi chính là mạch tượng, mạch tượng không phải là bằng chứng đầy đủ." Hàn Văn Tịch thái độ cường ngạnh.

Nếu không phải e ngại thân phận của nàng, còn có mọi người ở đây, Hàn Tông An đã sớm phát giận. Chẳng trách mấy ngày nay thái hậu cùng Nghi thái phi đều phái người điều tra hắn, cái nha đầu thú này thật sự là đã thay đổi hoàn toàn.

Nếu là trước kia, cho dù nàng đã trở thành Tần Vương phi, cũng chưa chắc dám nói lời như thế với hắn nha!

"Vậy người nói đây là bướu thịt, thì như thế nào mà nhìn ra tới?" Hàn Tông An chất vấn nói, nha đầu thú này nếu thật sự có thiên đại bản lĩnh, chẩn bệnh chung quy vẫn không tránh khỏi mạch tượng.

Nàng cư nhiên nói mạch tượng không phải là bằng chứng đầy đủ, hắn lại muốn nhìn một cái, nàng sẽ lấy cái gì ra để làm bằng chứng.

"Độc!" Hàn Văn Tịch tự tin mười phần nói.

Lời này vừa ra lại khiến cho mọi người hít thở một hơi, *cư nhiên là độc?*

"Thái Tử điện hạ trúng độc, một loại độc tố gọi là *độc u thịt**, loại độc này sẽ không lập tức lấy đi tính mạng, nhưng nếu như lưu lại trong thân thể lâu dài, nó sẽ hấp thụ tất cả khí bản trong lục phủ ngũ tạng của cơ thể người, hình thành nên u ác tính. Một khi u ác tính lớn lên chèn ép lên kinh mạch, thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

**Độc u thịt hay còn gọi là bướu thịt (肉瘤·sarcoma): cơ bản là một khối u thịt; ung thư ác tính, tăng trưởng thịt.*

Kỳ thật đây là do Hàn Văn Tịch biên soạn để nói dối, nhưng lời nàng nói lại rất bình tĩnh, giống như là có thật.

Mọi người ở đây lại nghe đến trọn mắt há hốc mồm, thứ nhất không nghĩ tới trên thế giới này có tồn tại một loại độc tố quỷ dị như thế, thứ hai càng không nghĩ tới Thái tử lại bị căn bệnh quái lạ như vậy!

Đây căn bản so với hi mạch và mang thai là hoàn toàn khác nhau nha!

So với nam nhân mang thai, cách nói này của Hàn Văn Tịch có vẻ hợp tình hợp lý cỡ nào nha! Có thể tin cỡ nào nha! Ngay cả hoàng hậu một lòng muốn làm khó dễ Hàn Văn Tịch nàng, đều hiện lên vẻ kinh hi, giờ này khắc này, cũng nguyên ý tin tưởng Hàn Văn Tịch cỡ nào nha!

Hàn Tông An cũng ngăn ra, sau một lúc lâu mới nói nên lời, "Kia..... Vậy người có chứng cứ gì?"

Hàn Văn Tịch sẽ không ngây ngốc mà nói xem mạch tượng mà ra, trong mắt nàng lập loè ánh sáng tự tin, nói, "Ta có thể hóa độc giải độc, lấy u ác tính ra. Đã bảy năm qua, người có thể đỡ đẻ ra hài tử hay sao?"

"Người....."

Hàn Tông An rốt cuộc nhịn không được, lui ra sau hai bước, vẻ mặt không thể tin nổi. Những ai không biết bọn hắn là hai cha con, nhất định sẽ nghĩ bọn hắn là đối thủ cạnh tranh lẫn nhau.

"Vương Phi nương nương, người cũng không thể lấy tính mạng của Thái Tử điện hạ ra nói giỡn a!" Hàn Tông An nghiêm túc nói, tuy rằng hắn không quen thuộc với độc tố, nhưng hắn như thế nào cũng không muốn tin Thái tử là do trúng độc gây ra.

Mạch Tượng rõ ràng là hi mạch, trong bụng rõ ràng là sinh mệnh, ngay cả hắn đã sai, chẳng lẽ những người quyền uy nhất trong giới y học của học viện y cũng sẽ sai sao?

Tuy rằng ban quản lý học viện y đều đã đi rồi, nhưng những năm gần đây, hắn vẫn luôn bí mật khám sau đó thảo luận vấn đề này với vài vị trong ban trị sự.

Xác định là hi mạch, bọn họ cần tham thảo chính là làm sao để bụng Thái tử nở xuống, làm sao đem cái thai nhi không nên tồn tại kia bóp chết, nhưng không gây nguy hiểm cho tính mạng của Thái tử.

Thuốc phá thai hoàn toàn không có hiệu quả, vì vậy chỉ có thể sinh ra hài tử.

Nhưng sự tình sinh ra hài tử, đối với nữ nhân mà nói vốn đã rất nguy hiểm, huống chi là nam nhân?

Nói một cách trung thực, bọn họ đều minh bạch phải cân nhắc một điều, nam nhân nên sinh ra hài tử từ nơi nào, khai dao mổ bụng lại là sự mạo hiểm mà bọn họ không dám làm.

Huống chi, nếu thật sự nở ra hài tử, mạng của hắn cũng mất rồi. Hoàng đế vẫn luôn tin tưởng đó là hi mạch, nhưng đáy lòng trước sau vẫn luôn ôm kỳ vọng khám sai nha.

"Bổn vương phi không lấy tính mạng của Thái tử ra nói giỡn, ngược lại là người, ngay cả mạch tượng trúng độc cũng nhìn không ra, kéo dài những 7 năm, người có biết hay không nếu như sớm giải độc, bụng của Thái Tử điện hạ sẽ không lớn như vậy! Là người lĩnh phí thời gian của Thái tử 7 năm qua!" Hàn Văn Tịch phẫn nộ phản bác.

Nàng thừa nhận, là nàng mượn cơ hội để báo thù.

Đừng tưởng rằng nàng không biết, sự tình thiếu tướng quân, Hàn Tông An cũng cảm một chân. Không nói đến sự tình nàng bị khi dễ ở nhà mẹ đẻ, chỉ cần một chuyện hy sinh nữ nhi đi lấy lòng thái hậu, cũng đủ để cho Hàn Văn Tịch ghi hận hắn cả đời, loại người này mà cũng xứng làm phụ thân của nàng?

"Người, người nói bậy! Nói hươu nói vượn." Hàn Tông An nóng nảy, không rảnh lo đến thân phận, tức giận chỉ trích.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại phẫn nộ rần dấy, "Hàn Tông An lớn mật, đây là thái độ của người khi nói chuyện cùng với bổn vương phi hay sao? Kề dưới phạm thượng với người trên, thì bị tội gì?"

Lời này vừa ra, đều nằm ngoài ý muốn của mọi người ở đây, ai cũng chưa từng nghĩ đến Hàn Văn Tịch này là một Tần Vương phi không được sủng cư nhiên lại làm trò trước mặt mọi người, đối với Hàn Tông An mang tư thái của một Vương phi.

Nữ nhân này, cũng khá là thú vị không phải sao?

Chỉ thấy độ cong bên môi Long Phi Dạ càng thêm đẹp, mà Thiên Huy hoàng đế lại vuốt ve dưới cằm, suy tư.

Hàn Tông An hết trọn mắt lại há hốc mồm, lúc đầu không thể tin nổi, sau một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Hàn Văn Tịch cao cao tại thượng, bề ngễ nhìn hắn, "Ta có phải nói bậy hay không, chờ u ác tính được lấy ra thì rốt cuộc có thể nhìn thấy."

Trong khi nàng đang nói, quay người về phía Thiên Huy hoàng đế, "Hoàng thượng, kết quả chẩn bệnh ta đã nói rõ ràng, trị hay không trị thỉnh hoàng thượng làm chủ."

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Hy vọng, có cách để trị

"Trị hay không trị? Tần Vương phi ngu ý của người, chính là người có biện pháp trị liệu cho Thái tử?" Thiên Huy hoàng đế nghiêm túc chất vấn.

Ngay cả ca bệnh của Thái tử, nếu ở thời hiện đại chi cần làm một *siêu âm B-mode** đơn giản là có thể tìm thấy nguyên nhân, sau đó lập tức tiến hành giải phẫu mổ bụng, bắt quá là cùng loại với giải phẫu mổ bụng sản phụ mà thôi. Nhưng ở thời cổ đại này xét về điều kiện chữa bệnh, sẽ có điểm khó khăn.

**Siêu âm B (B超): Máy siêu âm bao gồm nhiều chế độ quét siêu âm khác nhau bao gồm: chế độ A, B, B+B, 4B, B+M, M và PW. Trong đó chế độ B-Mode là chế độ siêu âm 2B khá phổ biến và thông dụng...*

Nhưng mà, cho dù như thế, Hàn Văn Tịch vẫn không có chút do dự gì đâu, nàng tự nhiên có biện pháp khác.

"Trị liệu như thế nào?" Long Thiên Mặc vội vàng hỏi, lời này lập tức đã bại lộ ra hắn có tín nhiệm đối với Hàn Văn Tịch.

"Ta sẽ phối chế ra giải được của độc u thịt, đem khối u ác tính khá lớn trong cơ thể hóa giải thành máu độc, rồi sau đó động dao mổ bụng, dùng châm thuật tận lực bài trừ độc tố." Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Nếu như trực tiếp mổ bụng lấy ra đồ vật kia từ trong bụng Thái tử, đó nhất định sẽ là một vết rạch rất lớn và rất sâu, dưới tình huống không có dụng cụ thích hợp, nàng sẽ không mạo hiểm như vậy.

Nhưng nếu như lợi dụng được vật đem vạt trong bụng Thái tử hóa giải thành máu loãng, rồi sau đó mổ bụng bài độc, đây là một loại tiểu phẫu thuật giống như nàng đã từng làm với thiếu tướng quân Mục Thanh Vô.

Miền là không bị mất máu quá nhiều, rủi ro trong quá trình xử lý đều hoàn toàn nằm trong khống chế của nàng.

Tiếng nói vừa dứt, Hàn Tông An liền lên tiếng, "Vậy người vẫn không có cách gì chứng minh trong bụng Thái tử là u ác tính."

"U ác tính hóa thành máu loãng, Hàn thân y vẫn có thể đem máu loãng đi kiểm nghiệm là có độc hay không có độc." Hàn Văn Tịch bên môi gọi lên châm chọc, cổ tình cường điệu ba chữ "Hàn thân y".

Mặt của Hàn Tông An lúc đó lúc trắng, cực kỳ hận, lại nói không nên lời.

"Muốn khai đao mổ bụng nha." Hoàng hậu chặn chờ.

"Này..... Không ổn đi." Thái hậu cũng do dự, trên mặt lộ vẻ lo lắng, là thật sự lo lắng, rốt cuộc Thái tử là trường tôn mà nàng thương yêu nhất.

"Lúc trước thần thiếp giải độc giúp thiếu tướng quân, cũng là khai đao mổ bụng, vì thế còn bị thái hậu hiểu lầm đầu. Thái hậu nương nương, nếu người còn chưa tin thần thiếp, vậy thì truyền thiếu tướng quân đến xem, thương thế ở bụng thiếu tướng quân, hẳn là còn giữ lại sẹo." Hàn Văn Tịch giọng điệu rất bình tĩnh.

Đáy mắt Thái hậu hiện lên một mặt tức giận, *cái nha đầu thú này, cư nhiên còn nhớ tới chuyện này, đây rõ ràng là đang trào phúng nàng sao.*

Thái hậu trầm mặc.

Đưa ra một trường hợp đã mổ thành công, Hàn Văn Tịch lập tức đem cụ khai lang phóng tay ném cho Thiên Huy hoàng đế, đem quyền quyết định giao trên tay Thiên Huy hoàng đế.

"Hoàng Thượng, Văn Tịch đều đã nói rõ ràng, trị hay không trị, người làm chủ đi."

Thiên Huy hoàng đế liếc nhìn Long Thiên Mặc trên giường qua màn lụa đối diện, chậm chạp không có mở miệng.

Hàn Văn Tịch rất thông minh, nàng đưa ra một kết quả chuẩn bệnh hoàn toàn khác với Hàn Tông An. Thiên Huy hoàng đế nếu như tin tưởng nàng, thì để cho nàng trị liệu, nếu như không tin, cũng không thể lấy lý do gì để làm khó nàng.

Mà ở dưới lòng tình huống này, Hàn Tông An cũng không dám nhiều lời, rốt cuộc đã qua nhiều năm như thế hắn tìm không ra phương án trị liệu, nếu hắn lại làm miệng đơn giản là tìm đường chết.

Trong lúc nhất thời, một thất trở nên yên tĩnh.

Cuối cùng, Thiên Huy hoàng đế chậm rãi xoay người nhìn về phía Long Phi Dạ, "Tần Vương, người cảm thấy thế nào?"

Hàn Văn Tịch thực ngoài ý muốn, không nghĩ tới Thiên Huy hoàng đế lại đi hỏi Long Phi Dạ. Nhưng mà, Long Phi Dạ lại gặp biến bất kinh, tựa hồ sớm đã có tiêu liệu.

Thần thái của hắn rất thờ ơ, làm người đoán không ra, "Sự tình quan trọng đại, vẫn nên để hoàng huynh làm chủ."

Một câu nhân nhạ, quyền chủ động vẫn là ném lại cho Thiên Huy hoàng đế.

Đương nhiên, Thiên Huy hoàng đế cũng không phải là đèn cạn dầu, hắn lại tiếp tục hỏi, "Tần Vương tin tưởng Tần Vương phi sao?"

Hỏi như thế, bắt buộc Long Phi Dạ phải trực tiếp trả lời.

Hàn Văn Tịch trong lòng buồn bực, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bên ngoài loan truyền Thiên Huy hoàng đế cùng Tần Vương là tình thâm thù tặc (anh em thân thiết), Tần Vương không chế quyền lực, Thiên Huy hoàng đế luôn lễ nhượng ba phần.

Nhưng, nhìn xem trước mắt, quan hệ giữa Thiên Huy hoàng đế cùng Tần Vương nhìn như thế nào cũng không thấy được tình thâm thù tặc, ngược lại thật sự rất tình vì với nhau nha!

Thiên Huy hoàng đế vừa hỏi như thế, Long Phi Dạ nếu như trả lời tin tưởng, vậy vạn nhất Hàn Văn Tịch thất thủ, chẳng phải ngay cả hắn cũng có tội?

Nếu Long Phi Dạ trả lời không tin, vậy Hàn Văn Tịch coi như xong.

Lúc này, tất cả mọi người đều hướng Long Phi Dạ nhìn qua. Long Phi Dạ từng tự mình đến phủ Mục tướng quân cứu Hàn Văn Tịch, lần này, hắn sẽ nói như thế nào?

Hắn vì sao phải tự mình ra mặt tới phủ Mục tướng quân giáo huấn Trường Bình và quan nha Đại Lý Tự, giải vây cho Hàn Văn Tịch?

Hắn vì sao cho phép lạc hồng khăn tòn tại, hắn cùng Hàn Văn Tịch thật sự có quan hệ phu thê hay sao?

Hay là bởi vì Hàn Văn Tịch không hề là xấu xí, lại có y thuật, cho nên hắn nhìn Hàn Văn Tịch với con mắt khác, trong lòng thừa nhận vị chính phi này sao?

Có khối người đều rất tò mò về mấy vấn đề này nha!

Tất cả mọi người đều chờ mong câu trả lời của Long Phi Dạ, nhưng ai biết hắn lại nhân nhạ nói, "Bổn vương tin tưởng nàng cũng vô dụng, nếu Hoàng Thượng cùng Thái tử tin tưởng nàng thì mới có thể dùng."

Một câu nhẹ nhàng, *bổn lạng đầy ngàn cân**, hóa giải bầu của Thiên Huy hoàng đế.

**Xem giải thích ở chương 29!*

Hàn Văn Tịch suýt nữa cười ra tiếng, gia hỏa này thật là rất giáo hoạt cáo già nha.

Thiên Huy hoàng đế chu chu môi, đang muốn tiếp tục hỏi, Long Phi Dạ lại nói, "Hoàng huynh, Thái tử không còn nhỏ nữa, cũng nên độc lập."

Lời này, không thể nghi ngờ chính là nói: việc của Thái tử thì nên chính mình tự làm chủ.

Sự ủng hộ của Tần Vương đối mỗi một vị hoàng tử đều có ảnh hưởng quan trọng nhất, hoàng đế tự nhiên là hy vọng hắn sẽ ủng hộ Thái tử.

Thiên Huy hoàng đế ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn về phía Thái tử, "Thiên Mặc, hoàng thúc người giáo huấn rất đúng, việc của mình thì tự mình làm chủ đi."

Bảy năm, Long Thiên Mặc thực sự là chịu đủ rồi.

Mặc dù ở sâu trong nội tâm hắn đối với Hàn Văn Tịch vẫn là không tín nhiệm, nhưng so với chờ chết, hắn thà rằng buông bỏ một tay, hắn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, bệnh này nếu như lại kéo dài, phụ hoàng nhất định sẽ vứt bỏ hắn.

Trong yên tĩnh, thanh âm của Long Thiên Mặc có vẻ đặc biệt trong trẻo, "Ta tiếp nhận trị liệu!"

Hàn Văn Tịch thở dài nhẹ nhõm một hơi, Hàn Tông An mới bên khuôn mặt gà cạo lại đều đen. Không thể nghi ngờ, phản ứng của Thái tử chính là hoàn toàn loại bỏ hắn.

Đối với quyết định dừng cảm này của Thái tử, Thiên Huy hoàng đế rất vừa lòng, hắn gật gật đầu, nói, "Tần Vương phi, có thể lập tức bắt đầu sao?"

"Ta cần phải kiểm tra ti mi kỹ càng, xác định vị trí của bướu thịt, kích cỡ lớn nhỏ ra sao, mới có thể phối được được." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Đã quyết định sẽ trị liệu, cả người nàng đều thoải mái hơn, lập tức tiến lên kiểm tra ti mi kỹ càng.

Rất nhanh, nàng phát hiện vật trong bụng của Long Thiên Mặc so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn lớn hơn, hơn nữa, đúng thật là thực sự có sinh mệnh, bởi vì nàng ấn mấy cái huyết vị thì phát hiện vật kia sẽ động đậy.

Chỉ thấy đáy mắt nàng đêm ngày đen tối, một mảnh phức tạp.

"Như thế nào?" Long Thiên Mặc khẩn trương hỏi.

Hàn Văn Tịch cười cười, "Yên tâm, hai ngày này người chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, không cần phải suy nghĩ nhiều."

Nàng vừa nói, vừa lui ra ngoài, hoàng hậu cùng thái hậu cũng đều vậy lại đây.

"Như thế nào?"

"Có thể lập tức trị hay sao?"

"Cần phải có được gì, cứ việc nói."

.....

"Phương thuốc có chút phức tạp, ta phải nghiên cứu kỹ lưỡng, mới có thể xác định." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Lúc này, Hàn Tông An vội vàng chủ động xin đi giặt giũ, "Tần Vương phi, lão hủ bất tài, nhưng cũng hiểu biết về dược lý, nguyện ý phụ trợ người."

Hàn Văn Tịch nếu không trị được, Hàn gia cũng khó thoát một kiếp, trị được, hẳn làm trợ thủ cho nàng cũng có thể đỉnh vinh quang, đương nhiên, hẳn chủ yếu chính là muốn nhìn một chút, nha đầu thái này rốt cuộc tự tin từ đâu tới, rốt cuộc muốn trị liệu như thế nào!

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch như không nghe được lời hắn nói, chỉ nghiêm túc nói, "Hoàng Thượng, ta muốn thỉnh Cố thái y Cố Bắc Nguyệt làm phụ tá."

So với Hàn Tông An, Thiên Huy hoàng đế tự nhiên là tin nhiệm Cố Bắc Nguyệt hơn, hẳn lập tức đáp ứng, "Người tới, truyền Cố Bắc Nguyệt lại đây!"

Hàn Văn Tịch lại ngăn lại, "Hoàng Thượng, đây không phải là việc nhỏ, ta muốn đi đến Thái Y Viện nói chuyện cùng Cố thái y, trước khi mặt trời lặn sẽ viết ra phương thuốc."

Nơi này rốt cuộc người nhiều, Thiên Huy hoàng đế gắt đầu, sai người dẫn Hàn Văn Tịch đi.

Hàn Tông An bắt lực nhìn, lúc này, thái hậu lại lạnh lùng nói, "Hàn thân y, ai gia nghĩ người vẫn nên trở về chờ tin tức tốt của nữ nhi người đi."

"Thái hậu nương nương, thảo dân đã hầu hạ điện hạ bảy năm, hiểu biết tình huống của điện hạ nhất, không bằng để thảo dân lưu lại, phòng ngừa....."

Hàn Tông An nói còn chưa nói xong, hoàng hậu liền nói giận, "*Phi phi phi*, Hàn Tông An, người nói lời đen tối gì vậy? Đồ vô dụng mà còn có mặt mũi đứng ở chỗ này nói nói. Bỏn cung nói cho người biết, hi mạch là do người bày ra, chờ Thái tử tốt lên, bôn cung sẽ hảo hảo thu thập người!"

Hàn Tông An sợ tới mức không dám nói nhiều, vội vàng cáo lui, chạy trốn chết.

Nhìn bóng dáng chạng vạng của Hàn Tông An, đây mắt hoàng hậu toàn là khói mù, nàng nghĩ, *Hàn Văn Tịch lần này nếu trị được cho Thiên Mặc, chuyện của Trường Bình sẽ tạm thời không tính đến, có thể để nàng ta đem công đền tội.*

Nhưng nếu như không trị được, nàng nhất định phải đem Hàn gia nhỏ có tận gốc, làm cho thế gia y học này vĩnh viễn biến mất ở Văn Không Đại Lục! Lâm Hàn Văn Tịch trở thành tội nhân diệt tộc.

Thái hậu và hoàng hậu đều không rời đi, canh giữ ở bên cạnh giường Long Thiên Mặc, mà Thiên Huy hoàng đế tựa hồ cũng không có ý định rời đi, thần sắc ngưng trọng.

Không thể không thừa nhận, bọn họ đều rất khẩn trương.

Đây là cơ hội cuối cùng của Thái tử, nếu như Hàn Văn Tịch không cứu được hắn, Thiên Huy hoàng đế chỉ có thể nhận đau mà từ bỏ hắn.

Kết quả, nắm giữ ở trong tay Hàn Văn Tịch, ai cũng không thể đoán trước điều gì.

Long Phi Dạ dường như là người chịu ít ảnh hưởng nhất, hẳn đứng đây đi tới, nói, "Hoàng huynh, đi thôi, thần đệ bởi người phẩm trà."

Thiên Huy hoàng đế lúc này mới bình thường trở lại, gắt gât đầu, cùng Long Phi Dạ đi ra cửa.

"Thật đơn giản dễ trị vì một quốc gia, nhưng thật khó dễ trị một nhà." Thiên Huy hoàng đế cảm khái nói.

"Thái tử cát nhân tự nhiên sẽ có thiên tướng, hoàng huynh không nên buồn phiền." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Đây không phải là lần đầu tiên Thiên Huy hoàng đế thử hắn, nhưng vẫn luôn thử không ra thái độ của hắn, nên chỉ có thể từ bỏ.

Tuổi tác của hắn đã cao, mặc kệ là Thái tử hay là những hoàng tử khác, không có một ai là đối thủ của Tần Vương, kỳ thật, lúc trước nếu không phải thái hậu thủ đoạn âm ngoan tính kế Nghi thái phi, hẳn cũng không chiếm được ngôi vị hoàng đế này.

Bắc Lịch là địch của Thiên Ninh quốc, nhưng ở trong mắt Thiên Huy hoàng đế, vị đệ đệ bên cạnh này cùng với tuổi của hoàng tử cũng không sai biệt mấy, so với hồ lang của Bắc Lịch quốc còn khủng bố hơn!

"Chuyện mật thám của Bắc Lịch, điều tra đến đâu rồi?" Thiên Huy hoàng đế hỏi.

"Còn có một con cá lớn đang ẩn nấp, thần đệ đã giăng lưới." Long Phi Dạ đứng sự thật đáp.

"Người phải biết rằng, nếu không có nội gian, những mật thám kia sẽ không thể sống to gió lớn như vậy." Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nhắc nhở.

"Thần đệ minh bạch, hoàng huynh hãy thoải mái." Long Phi Dạ không chút hoang mang, bình tĩnh làm người cảm thấy lạnh.

Hai người vừa nói vừa đi vào Ngự Hoa Viên, mà lúc này, Hàn Văn Tịch vừa mới đến Thái Y Viện.

Cố Bắc nguyệt là người đứng đầu Thái Y Viện, Thái Y Viện tự nhiên chính là phạm vi thế lực của hắn.

Vừa nghe nói Hàn Văn Tịch đến vì sự tình của Thái tử, hẳn lập tức sàng lọc tất cả các loại thuốc trong nghiên cứu của mình, lệnh người canh gác ngoài cửa, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.

Hàn Văn Tịch còn chưa nói câu gì, thấy thế, không khỏi âm thầm bội phục, Cố Bắc Nguyệt nhìn như nhu nhược, nhưng cũng là một người lợi hại.

Nếu nói Long Phi Dạ là hỗ ly lạnh băng, vậy thì, gia hỏa này chính là hỗ ly ôn nhu.

Tự mình đóng cửa lại, hẳn không chút hoang mang đi tới, nhàn nhạt cười, "Tần Vương phi, chẩn bệnh ra sao?"

Đại sự như thế, nếu đổi thành là người khác, nhất định sẽ rất khẩn trương.

Nhưng Cố Bắc nguyệt vĩnh viễn đều luôn thông dong như vậy, Hàn Văn Tịch đặc biệt thích nhìn nụ cười ôn hoà của hắn, loại tươi cười này có thể làm nàng trong nháy mắt liền bình tĩnh trở lại. Nhưng mỗi lần tựa hồ đều là nàng đánh vỡ bình tĩnh trong mắt hắn.

"Không phải là hi mạch." Nàng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chân tướng, cần phải che dấu

Không phải là hi mạch?

Cố Bắc Nguyệt có chút kinh ngạc, kiên nhẫn chờ Hàn Văn Tịch nói tiếp.

"Nhưng trong bụng xác thật là có một sinh mệnh." Hàn Văn Tịch nói thẳng.

Vừa không phải là hi mạch, trong bụng lại có một sinh mệnh, đây là có ý gì?

Cố Bắc Nguyệt nhường mày lên, nhưng vẫn không lên tiếng, muốn Hàn Văn Tịch tiếp tục nói.

Nhưng mà, về mặt của Hàn Văn Tịch lại nghiêm túc hơn, "Kết quả chuẩn bệnh ta chỉ nói cho một mình người, người nguyên ý muốn biết hay không?"

Cố Bắc Nguyệt lúc này mới kinh ngạc, "Rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

"Ta cần người phụ trợ, nhưng người cần thiết phải giữ bí mật." Hàn Văn Tịch lại nói.

Cố Bắc Nguyệt không chút do dự gật đầu, có lẽ, ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao mình lại tin tưởng Hàn Văn Tịch như vậy.

Ngoại trừ Cố Bắc nguyệt, Hàn Văn Tịch thật đúng là không thể tìm được người thứ hai có thể tin nhiệm.

Bí mật này, thật sự là rất đáng sợ!

Ngay cả ở thời hiện đại, người hiện đại tất nhiên cũng khó mà tiếp thu được, huống chi là người cổ đại đâu?

Nàng thấp giọng, "Bệnh của Thái tử gọi là 'thai trong thai', hải tử trong bụng hắn, nghiêm khắc mà nói nó vốn là của hoàng hậu nương nương."

Lời này vừa ra, Cố Bắc nguyệt vẫn luôn thong dong đột nhiên lùi ra sau hai bước, lộ ra vẻ khiếp sợ. Chỉ là, rất nhanh hắn liền bình tĩnh lại, "Tần Vương phi, lời này, không thể nói bậy."

Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ muốn cười, nàng lại một lần nữa đánh vỡ sự ôn nhu bình tĩnh của người này. Nàng nhàn nhạt cười, "Ta biết, trước hết người hãy nghe ta giải thích."

Cố Bắc Nguyệt lúc này mới tới gần, gật gật đầu.

"Lúc trước thời điểm khi hoàng hậu nương nương đang mang thai Thái tử, kỳ thật là mang thai hai đứa nhỏ, chỉ là, trước khi hải tử kia còn chưa thành hình, Thái tử đã đem hải tử kia bao bọc vào trong cơ thể mình."

Chính xác mà nói, thai trong thai chính là thai kỳ sinh, chính là phôi thai sinh đôi trong quá trình phát triển, một phôi thai bị một phôi thai khác bao bọc vào bên trong, lưu lại trong cơ thể. Khi đứa bé sinh trưởng, bào thai kia sẽ hấp thụ chất dinh dưỡng từ đứa bé, phát triển thành dị dạng.

Trong những tình huống khác nhau, một số thai trong thai trong quá trình phát triển, sẽ được phát hiện rất sớm, nhưng có một số thai bên trong lại phát triển chậm rãi, sau nhiều năm mới bị phát hiện.

Trong lịch sử y học có ghi lại, trường hợp lâu nhất là 32 năm, Long Thiên Mặc năm nay chưa đến 20 tuổi, kỳ thật thời gian cũng không lâu lắm.

Cố Bắc Nguyệt cũng không hiểu cái gì là té bào, cái gì là phôi thai, Hàn Văn Tịch chỉ có thể dùng cách đơn giản nhất để giải thích cho hắn hiểu.

"Nói cách khác, lúc trước hoàng hậu nương nương chính là mang song bào thai, nhưng thời điểm khi thai nhi còn chưa thành hình, bào thai Thái tử đã đem bào bọc lấy một cái bào thai hải tử khác vào trong cơ thể, sau này khi bào thai Thái tử thành hình, đến lúc sinh ra, một sinh mệnh khác đã được lưu lại bên trong thân thể hắn, dựa vào hấp thụ máu và dinh dưỡng từ hắn để duy trì sinh mệnh, dần dần lớn lên."

Cố Bắc Nguyệt lúc này mới minh bạch, hắn không thể tin nổi lắc đầu, "Không nghĩ tới lại tồn tại loại sự tình như thế này."

Hắn đương nhiên cũng không tin nam nhân có thể sinh hải tử, đã trải qua nhiều năm như thế, tuy rằng hắn không tham gia vào việc trị liệu cho Thái tử, nhưng đã lật qua y thư nghiên cứu về ca bệnh này không hề ít.

Tuy rằng đối với lời giải thích của Hàn Văn Tịch thực sự giật mình, nhưng hắn nghĩ lại, lời giải thích này của Hàn Văn Tịch rất là hợp lý.

Cố Bắc Nguyệt trầm mặc lại trầm mặc, đột nhiên ngừng đầu nhìn Hàn Văn Tịch, ánh mắt ngưng trọng, nghiêm túc nói, "Mệnh này, không thể giữ lại! Tuy rằng đã qua nhiều năm như thế đều nói là hi mạch, nhưng kỳ thật trong lòng hoàng thượng đều luôn không muốn tin."

Hàn Văn Tịch đương nhiên biết mệnh này không thể giữ, nếu không nàng cũng sẽ không giữ bí mật, bịa chuyện cái gì mà bụng bị bướu thịt.

Thai trong thai, cơ bản không phải là hải tử khỏe mạnh bình thường, nó thậm chí chỉ có chân tay mà không có trái tim cùng đại não, một khi cử ra, cũng không sống được lâu.

Bỏ qua một bên không nói, liền tính là một hải tử hoàn chỉnh khỏe mạnh, cũng không thể giữ lại.

Thai tử như thế nào có khả năng sinh hải tử đâu?

Một khi thật sự sinh ra hải tử, những người biết được chuyện này tuyệt đối sẽ bị diệt khẩu, thậm chí bao gồm cả Thái tử cùng đứa nhỏ này.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, hoàng tộc Long thị sẽ bị đưa ra và xác nhận là một Yêu tộc, giúp cho những thế lực ngoa vực rạch tạo phản có đủ cơ để kích động bá tánh.

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch không quản được nhiều như vậy.

Nàng chỉ biết là, nàng không thể nói thật, hơn nữa cần thiết phải cứu người, nàng mới có thể toàn mạng mà sống.

Nhìn ánh mắt ngưng trọng của Cố Bắc Nguyệt, thanh âm của Hàn Văn Tịch trở nên lạnh băng, "Cho nên, ta cần phải bóp chết nó ở trong bụng."

"Phụ thân người đã từng kể qua không ít được sinh non, đều không có hiệu quả." Cố Bắc Nguyệt nghiêm túc nhắc nhở.

Hàn Văn Tịch bên môi nổi lên một mặt khinh thường, "Được của hắn đương nhiên sẽ không có hiệu quả, được sinh non là dùng cho nữ nhân."

Hàn Tông An kể những loại được đó chỉ có tác dụng đối với nữ nhân mang thai, Long Thiên Mặc nghiêm khắc mà nói thì không phải là mang thai, làm sao có khả năng sẽ có tác dụng đây?

"Ta cần một loại thuốc độc, đem vật trong bụng Thái tử hóa giải thành máu loãng, rồi sau đó dùng phương thức bài độc để bài xuất ra, hoàng thượng bọn họ nhìn đến sẽ chỉ là nước độc, Thái tử không hề mang thai, mà là bị ư ác tính đã lâu." Hàn Văn Tịch giọng điệu rất chắc chắn.

Nghe xong lời này, Cố Bắc Nguyệt trầm mặc một lát rồi giờ ngón tay cái lên, không thể nghĩ ngờ, cách làm này của Hàn Văn Tịch là thỏa đáng nhất, không chỉ có thể bảo vệ chính mình, cũng vĩnh viễn đem bí mật này chôn vùi.

Người không biết chân tướng, trong lòng vĩnh viễn sẽ không có nút thắt.

"Thái Tử diện hạ hắn là phải cảm tạ người." Cố Bắc Nguyệt cười.

Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ nhún vai, "Chỉ cầu mẫu hậu hắn ngày sau đừng tìm ta phiền toái là tốt rồi."

Cố Bắc Nguyệt biết, độc được đối với Hàn Văn Tịch mà nói thì cũng không khó, nữ nhân này vì sao còn muốn tìm hắn hỗ trợ đây?

"Người tìm ta....." Cố Bắc Nguyệt chặn chờ.

Ánh mắt kiên định của Hàn Văn Tịch đột nhiên âm thầm xuống, "Đồ vật kia rất lớn, lần này động dao mổ bụng so với lần trước tướng quân khó khăn ít nhất phải gấp mười lần, chỉ sợ máu loãng mới bài xuất ra được một nửa, Thái tử sẽ có khả năng mất máu quá nhiều mà chết."

Hàn Văn Tịch chuẩn bị được cho Thái tử, thật ra chính là độc được, lấy độc ăn mòn hóa giải vật trong bụng kia, nàng có thể dùng được vật phối chế ra được có *được hiệu (hiệu nghiệm của thuốc)* tính chuẩn nhất, cam đoan không ảnh hưởng đến các cơ quan bên trong cơ thể, chỉ đem vật kia hòa thành máu loãng.

Kể từ đó, những máu loãng kia sẽ có độc tính, cần phải lập tức bài xuất ra bên ngoài cơ thể. Hiện giờ vấn đề lớn nhất mà nàng gặp phải chính là mất máu quá nhiều, mà nàng thì cần phải có đủ thời gian để bài độc.

Ở hiện đại, chỉ cần truyền máu là được, nhưng hiện giờ, nàng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Cố Bắc Nguyệt.

Vấn đề này, Cố Bắc Nguyệt vừa nghe liền minh bạch.

Hắn nhìn Hàn Văn Tịch, đáy mắt liền lên một mặt phức tạp, hồi lâu mới mở miệng, "Theo ta biết có một loại được, được gọi là huyết sinh đan, sau khi dùng, ở trong thời gian ngắn sẽ có hiệu quả tạo ra máu....."

Còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã kinh hi, "Được này ở nơi nào?"

Thấy bộ dáng sốt ruột kia của nàng, đáy mắt Cố Bắc Nguyệt hiện lên một mặt sùng nịnh nhàn nhạt, "Tần Vương phi, được này rất khó có được."

"Hoàng thất có rất nhiều tiền có rất nhiều quyền, còn sợ không kiếm được?" Hàn Văn Tịch buột miệng thốt ra, tốt thôi, trong lòng nàng, hoàng tộc chính là bạo chúa, chính là cường đạo.

Cố Bắc Nguyệt càng thêm bất đắc dĩ, thấp giọng, "Tần Vương phi, ư Văn Không Đại Lục, hoàng tộc Thiên Ninh bất quá chỉ là một trong số các thế lực mà thôi."

Hàn Văn Tịch đương nhiên biết Văn Không Đại Lục rất lớn, có không ít thế lực, ngoa hồ tàng long. Nhưng hiện tại nàng quan tâm nhất chính là huyết sinh đan ở nơi nào, có huyết sinh đan, trị liệu cho Thái tử chỉ cần mất mấy phút là có thể hoàn thành.

"Vậy người nói cho ta biết vật kia rốt cuộc là ở trên tay ai nha?" Hàn Văn Tịch nóng nảy.

Cổ Bắc Nguyệt nói ra ba chữ, "Cổ Thất Sát."

Cổ Thất Sát?

Nói sâu thăm trong ký ức của Hàn Văn Tịch hồ nghe nói qua cái tên này rất là nổi danh, nàng lẩm bầm nói, "Quý tài Cổ Thất Sát, bị học viện y Văn Không đuổi đi?"

Cổ Bắc nguyệt gật gật đầu, "Đúng đúng. Gia hỏa này trời sinh ra đã là quý tài (*quy: ma quy; tài: tài năng*), hẳn rất có thiên phú về gieo trồng dược liệu, không ít dược liệu thường dùng hiện giờ chính là do thời trẻ hắn chiết cây nuôi trồng ra tới, vì thế mọi người gọi hắn là dược quý."

"Nghe nói hắn là con nuôi của trưởng lão học viện y, lấy được liệu thay ba bữa cơm, ăn được lớn lên?" Hàn Văn Tịch tò mò hỏi.

Cổ Bắc Nguyệt gật gật đầu, hiểu biết của hắn nhiều lắm cũng chỉ có như thế, tuy rằng gia gia là quản lý học viện y, nhưng quản lý so với trưởng lão vẫn thấp hơn một cấp bậc, hắn căn bản không tiếp xúc được với người phía trên. Hơn nữa, hắn cũng ngốc ở học viện y không lâu thì đã theo gia gia chuyển về để đồ Thiên Ninh.

"Cổ Thất Sát kia hiện tại ở nơi nào?" Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi.

"Sau khi bị học viện Y đuổi đi, hắn tự lập môn hộ, thành lập Dược Quý Cốc, chuyên môn thu thập và nghiên cứu linh đan diệu dược trong thiên hạ, mua bán dược vật toàn bằng tâm tình, muốn từ trên tay hắn mua được huyết sinh đan, cũng không phải là việc dễ dàng." Cổ Bắc Nguyệt nói.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch về mặt nhẹ nhàng, "Ta còn tưởng rằng người cần phải trả phí rất lớn đâu, không nghĩ tới lại dễ dàng như thế, một viên đan dược liền có thể thu phục được."

"Đan dược kia không dễ có được!" Cổ Bắc Nguyệt không thể không nhắc lại lần nữa.

Hàn Văn Tịch cười hắc hắc, "Ta chỉ phụ trách viết ra phương thuốc, sự tình tìm được ta không khoái phụ trách."

Đây là.....

Nhìn thấy nụ cười giảo hoạt kia của Hàn Văn Tịch, Cổ Bắc Nguyệt lúc này mới minh bạch ý tứ của nàng, chỉ cần đem phương thuốc viết ra, Hoàng Thượng tự nhiên phải nghĩ biện pháp lấy được huyết sinh đan tới tay.

Lấy không được, cũng không thể trách tội đến trên đầu hai người đại phu bọn họ.

Hàn Văn Tịch lập tức đến án thư cầm bút viết rất nhanh, viết xuống các thành phần và phân lượng (số lượng) mỗi vị dược liệu. Cổ Bắc Nguyệt tất nhiên là tò mò, ở bên cạnh nghiêm túc nhìn, bắt đầu đi càng xem càng không hiểu.

Hắn có thể nhận ra tất cả các dược liệu trong phương thuốc, đáng tiếc, trộn lại với nhau như vậy hắn lại hoàn toàn không hiểu sẽ có công hiệu thế nào.

Nếu muốn hạ độc hòa tan vật trong bụng của Thái tử, lại không làm ảnh hưởng đến các cơ quan trong cơ thể, công phu tạo ra dược này cũng không phải là đơn giản nha.

Rất nhanh, Hàn Văn Tịch đã viết xong danh sách một phương thuốc, đem huyết sinh đan viết ở cuối cùng.

"Tần Vương phi, phương thuốc này..... đã hoàn chỉnh?" Cổ Bắc Nguyệt nghi ngờ nói.

Hàn Văn Tịch ý vị thâm trường nhìn hắn một cái, "Bí mật!"

Phương thuốc này đương nhiên không phải là đã hoàn chỉnh, hơn nữa, mặc kệ phương thuốc này rơi đến trong tay ai, đều nhìn không ra được đây là một phương độc dược, bởi vì ba vị dược mấu chốt nhất cũng không được viết ở phía trên.

Phương thuốc bất quá chỉ là một cái hình thức mà thôi, trong hệ thống giải độc của nàng đã có được sẵn.

Hàn Văn Tịch là muốn giấu nghề nha, nếu nàng thật sự viết ra phương thuốc, vạn nhất ngày nào đó cháy tới trong tay cao thủ, không phải là nhược điểm bị rơi xuống hay sao, không phải là bại lộ chân tướng nàng trị liệu cho Thái tử thế nào hay sao?

Cổ Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng hề bề thần bí của Hàn Văn Tịch, cũng không truy vấn thêm, trong mắt lại thích thêm vài phần.

Có huyết sinh đan, vấn đề nan giải nhất của Hàn Văn Tịch đã được giải quyết, nàng có chút gấp gáp không thể chờ nổi để trở thành ân nhân cứu mạng của Thái tử, muốn xem một chút phản ứng của thái hậu và hoàng hậu.

Đương nhiên, nàng càng chờ mong phản ứng của Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như, giờ này khắc này, các nàng nhất định đang sốt ruột ở trong Tần Vương phủ đi!

Ấn, trước tiên nàng phải lấy được huyết sinh đan!

"Hãy nhanh lên, đi giao phương thuốc!" Hàn Văn Tịch cầm cánh tay Cổ Bắc Nguyệt muốn đi.

Cổ Bắc Nguyệt sững sốt, chặn chờ một lát, chung quy vẫn là yên lặng đẩy tay ra.

Hắn cái gì cũng không nói, nhưng Hàn Văn Tịch lại sững sốt, theo bản năng quay đầu lại nhìn qua, Cổ Bắc Nguyệt lập tức né tránh ánh mắt nàng.

Gia hỏa này.....

Hàn Văn Tịch xì cười ra tiếng, cũng không giải thích, tốt thôi, nàng một khi cao hứng thì quên hiện tại đang ở chỗ đại, nàng đã có phu quân, không thể cùng nam nhân thân mật.

"Khụ khụ....." Nàng ho nhẹ, lăm bầm như không có gì xảy ra, xoay người sang chỗ khác, "Nhất thời nhanh tay quá, không phải có ý phỉ lễ người nga."

Cổ Bắc Nguyệt đang định đi, lại sững sốt, nhưng rất nhanh vô thanh vô tức hiện lên một mặt cười ôn nhu nở rộ ở trên khuôn mặt hắn.

Hàn Văn Tịch không biết, nàng đã bỏ lỡ tươi cười tốt đẹp nhất trên thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Bá đạo, đi cùng bốn vương

Hàn Văn Tịch trình phương thuốc lên cho Thiên Huy hoàng đế, hơn nữa đứng sự thật nói về tầm quan trọng của huyết sinh đan.

Nàng âm thầm tính toán, mặc kệ Thiên Huy hoàng đế như thế nào đi xin thuốc, tốt xấu cũng phải mất mười ngày nữa tháng. Trong khoảng thời gian này, nàng có thể quay lại Tần Vương phủ thư giãn chờ đợi, thân mang trọng trách, xem Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như dám đối xử với nàng như thế nào! Hơn nữa, nàng còn có thể lấy cớ đi tìm Cổ thái y để tham thảo (tham gia thảo luận), tự do ra vào Thái Y Viện.

Thái Y Viện có nhiều y thư như vậy, có nhiều dược liệu như vậy, địa phương này đối với nàng mà nói quả thực chính là một kho hàng cực lớn!

Đưa phương thuốc lên rồi, Hàn Văn Tịch tạm thời thờ dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng ai biết.....

Thiên Huy hoàng đế buông phương thuốc xuống, nhìn về phía Long Phi Dạ, "Tần Vương, Dược Quý Cốc không phải là nơi bình thường, người tự mình đi một chuyến đi."

Tuy là giọng điệu thương lượng, nhưng ai nghe cũng đều biết đây là hoàng lệnh.

Long Phi Dạ vẫn là gương mặt lạnh băng giống như trên bài Poker, gật gật đầu, "Vâng."

Hàn Văn Tịch ngấm hần lức mặt mặt cái, nhìn không được vui sướng khi người gặp họa, khối băng lớn nha khối băng lớn, nhưng người lần nữa khoanh tay đứng nhìn, bị tai ương đưa đến cá trong ao đi*.

**Trích từ một câu châm ngôn: Cửa thành cháy, vạ đến cá trong ao.*

Huyết sinh đan cũng không phải là dễ mua như vậy nga!

Vạn nhất mua không được, tất cả tội lỗi đều sẽ đổ trên người của người!

"Hoàng thượng, những dược vật khác trong phương thuốc này trong Thái Y Viện đều có, Văn Tịch sẽ cùng Cố thái y nhanh chóng phối chế thật tốt, chờ huyết sinh đan vừa đến, lập tức có thể tiến hành trị liệu." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Thiên Huy hoàng đế gật gù đầu, "Vậy chờ tin tức của Tần Vương."

Lập tức, mọi người đều tán di, Hàn Văn Tịch lấy cơ cùng Cố Bắc Nguyệt phối dược, cũng không cùng Long Phi Dạ cùng nhau hỏi phủ, Long Phi Dạ cũng không hề để ý tới nàng.

Hoàng hậu một đường bồi thái hậu rồi đi, lo lắng sốt ruột, "Mẫu phi, đây là..... trái tim thần thiếp đang loạn, rốt cuộc có thể tin Hàn Văn Tịch hay không nha!"

Trong lòng Thái hậu cũng không tự tin, chần chờ một lát, thờ thật dài một tiếng, "Nếu nha đầu này lần này có thể trị tốt cho Thiên Mặc, ai gia nhất định sẽ trọng dụng nàng!"

Năm đó Thiên Tâm phu nhân cứu thái hậu một mạng, thái hậu định bụng để Hàn Văn Tịch gả cho Tần Vương, thật ra là muốn dùng một nước cờ, để Hàn Văn Tịch nằm vùng bên cạnh Tần Vương. Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch khi trưởng thành lại là một nữ nhi phế vật xấu xí, hơn nữa Hàn Tông An vẫn luôn không trị được bệnh cho Thái tử.

Hoàng hậu gật gù đầu, không nói thêm gì nữa.

Hàn Văn Tịch mãi đến khi đã khuya mới bụng rỗng trở về Tần Vương phủ, vừa vào cửa đã bị Nghi thái phi cho truyền.

Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như cả ngày đều đứng ngồi không yên, ngóng chờ tin tức. Hàn Văn Tịch có thể bình an trở về, đây là chứng tỏ điều gì đây?

"Tình hình của Thái tử như thế nào? Có thể trị hay sao?" Nghi thái phi đi thẳng vào vấn đề.

Hàn Văn Tịch buồn bực, Long Phi Dạ không phải đi trước hay sao? Chẳng lẽ hẳn còn chưa trở về?

Nàng cũng không quan tâm nhiều như vậy, thấy bộ dáng chờ mong của Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như, đáy mắt nàng hiện lên một mặt khinh miệt, ra vẻ thờ dãi, muốn nói lại thôi.

"Tất từ, rốt cuộc là như thế nào, mẫu phi cùng ta đều lo lắng một ngày." Mộ Dung Uyển Như nôn nóng hỏi.

"Cũng không có như thế nào, như vậy đi." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

"Như vậy là như thế nào a?" Nghi thái phi nhện không được.

"Cũng không có vấn đề gì lớn, ta có biện pháp trị liệu." Hàn Văn Tịch lúc này mới toạc ra.

Cũng không ngoài dự đoán của nàng khi nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Nghi thái phi, càng không là gì ánh mắt ghen ghét của Mộ Dung Uyển Như.

Người muốn nhìn nàng bị chê cười, sẽ luôn bị nàng mang chê cười trả trả về!

"Nói như thế, người đã chữa khỏi cho Thái tử?" Mộ Dung Uyển Như gấp gáp chờ không nổi nên hỏi.

"Còn thiếu một vị dược nên cũng không phải là vấn đề lớn, chỉ là, vị dược kia rất khó tìm, cần phải đến Dược Quý Cốc để mua." Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Lời này vừa ra, Nghi thái phi thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, bên môi Mộ Dung Uyển Như gọi lên một mặt châm chọc, nói, "Ta từng nghe nói qua Dược Quý Cốc, cốc chủ được mọi người gọi là dược quý đại nhân, là quái nhân rất khó chơi, cũng không nề mặt bất luận kẻ nào, đi mua thuốc 10 người thì có 8-9 người là tay không mà về, thậm chí có người bán mạng trụ ở nơi đó mới mua được dược."

Nghi thái phi nguyên bản còn khần trương, hiện tại khí định thần nhàn (thong dong), "Như vậy nha, muốn chữa khỏi bệnh cho Thái tử vẫn thực là phiền toái."

Hàn Văn Tịch rất đồng tình, liên tục gật đầu, "Đúng vậy đúng vậy, rất phiền toái!"

Nhưng mà, rất nhanh, nàng đã chuyển chủ đề, nói, "Bất quá, hoàng thượng đã phái Tần Vương diện hạ đi xin thuốc, theo ta thấy, việc này cũng không khó khăn đi?"

Lời này vừa ra, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như đều ngẩn ra.

Ngay sau đó, Nghi thái phi giận dữ đập bàn, "Cái gì? Để Tần Vương đi Dược Quý Cốc?"

Biểu tình của Hàn Văn Tịch vờ cũng tự nhiên và rất nghiêm túc, nàng gật gù đầu, "Tần Vương đi, nhất định có thể lấy được dược, quyết định của hoàng thượng sẽ không sai."

Ngược Nghi thái phi như bị một tảng đá đè lên, đột nhiên nắm chặt nắm tay, suýt nữa đã vung ra một cái tát.

Chính là, một câu cuối cùng kia của Hàn Văn Tịch "hoàng thượng quyết định" làm nàng đánh phải ức chế nuốt vào một hơi này.

Mộ Dung Uyển Như một bên ca người đều choáng váng.

Ai cũng đều biết rằng Dược Quý Cốc không phải là một địa phương tốt, càng không phải là nơi để người mua thuốc, vạn nhất khi Tần Vương đi nếu có chuyện gì không hay xảy ra? Vạn nhất hẳn không thể mua được dược trở về, mọi tội lỗi trong chuyện này chẳng phải đều đổ lên đầu Tần Vương hay sao?

Vì sao rõ ràng là họa của Hàn Văn Tịch, cuối cùng toàn bộ đều chọc tới trên người Tần Vương đây?

Nếu sớm biết tình thế sẽ phát triển thành ra như vậy, nàng sẽ không rài ra lời đồn nhằm hủy hoại Hàn Văn Tịch, Mộ Dung Uyển Như hối hận đến nỗi không chỉ có ruột biến thành màu xanh, ngay cả mặt cũng đều tái đi.

Một mỗi một ngày, trở về nhìn đến bộ dáng của hai mẹ con nhà này có khổ mà không thể nói, Hàn Văn Tịch lập tức thần thanh khí sảng, quên hết một mối.

"Mẫu phi, hoàng thượng lệnh thần thiếp nghi ngơi thật tốt mấy ngày, chuẩn bị mọi việc thật tốt để trị liệu cho Thái tử, thời gian cũng không còn sớm, thần thiếp xin cáo lui trước."

Nàng vừa nói, vừa cung kính hành lễ, tùy tiện xoay người rồi đi.

Nghi thái phi phần nộ như muốn bùng nổ bất cứ lúc nào, trên mu bàn tay nắm chặt đều nổi gân xanh, nhưng không thể làm gì Hàn Văn Tịch.

Hoàng đế, không phải là người mà Nghi thái phi có thể dễ dàng trêu chọc.

"Rốt cuộc là ai rài ra lời đồn, thật đáng chết!" Nghi thái phi tức giận.

Mộ Dung Uyển Như hãi hùng khiếp vía, một tiếng cũng không dám thoát ra khỏi cổ họng.

Hàn Văn Tịch bước chân đặc biệt nhẹ nhàng, nàng đây là đang sống trong thế giới hoàng quyền, lần đầu tiên phát hiện hoàng quyền thật sự là một thứ tốt!

Trở lại Phủ Dung Viện, xa xa nhìn thấy tấm cung Long Phi Dạ một mảnh đen nhánh, Hàn Văn Tịch không khỏi dừng chân.

Tên kia không trở về, lại đi đâu?

Chẳng lẽ đã trực tiếp đi Dược Quý Cốc? Không khỏi cũng quá thần tốc đi?

Nàng cần cần nói, nghĩ thầm, *tên kia vô công tốt như vậy, đi Dược Quý Cốc không đến mức gặp nạn đi, hơn nữa thanh danh hẳn lớn như vậy, không chừng dược quý Cố Thất Sát sẽ nể mặt hẳn cũng nên.*

Nghi đến điều này, Hàn Văn Tịch càng thêm yên tâm và thoải mái, ưu nhã xoay người hướng Văn Nhân Các của nàng mà đi.

Văn Nhân Các đèn đuốc sáng trưng, Hàn Văn Tịch nghĩ, nhất định là tiểu Trầm Hương lo lắng cho nàng, đốt đèn chờ nàng trở lại đi. Tuy rằng tiểu Trầm Hương là một tỷ nữ, nhưng là, trong nhà có một người chờ đợi nàng quay về, loại cảm giác này vẫn rất là ấm áp.

"Tiểu Trầm Hương....."

Hàn Văn Tịch còn chưa vào cửa đã kêu lên, nàng cực kỳ đói, để tiểu Trầm Hương tìm cái gì đó cho nàng ăn đi.

"Tiểu Trầm Hương, người....."

Nhưng ai biết, nàng vừa mới đến bậc cửa, đã nhìn thấy tiểu Trầm Hương cúi đầu khuất đảm đứng ở bên cạnh cửa. Mà trong phòng là một gia hỏa nào đó đang pha trà, từ góc độ này của Hàn Văn Tịch nhìn lại, khối trà lượn lờ, mỹ nam như họa.

Thiệt tình..... không có một chút chán thật nào.

"Long Phi Dạ....." Hàn Văn Tịch nhin không được lăm bắm ra tiếng.

Người nọ ở trong phòng không phải là ai khác, đúng là Tần Vương Long Phi Dạ, xem ra, tựa hồ là đang đợi nàng.

"Chủ tử..... Điện hạ chờ người đã lâu."

Tiểu Trầm Hương thấp giọng nhắc nhở, Hàn Văn Tịch mới bình thường trở lại. *Chờ đã lâu? Chẳng lẽ hẳn sau khi rời rồi liền đến nơi này của nàng hay sao?*

Hàn Văn Tịch vội vàng đi vào, "Thần thiếp tham kiến điện hạ."

Long Phi Dạ châm trà, cũng không ngược mắt lên, nhàn nhạt nói, "Đã hoàn thành phương thuốc chưa?"

"Án." Hàn Văn Tịch lên tiếng, tìm đập như trống, cần nhắc không hiểu gia hỏa này vì sao mà đến, nàng biết gia hỏa này so với hoàng đế còn tinh vi hơn, nhưng dù vậy, bệnh tình của Thái tử hần hần là nhìn không ra sơ hở.

Hắn tới đây làm gì?

Ai ngờ, Long Phi Dạ đứng dậy, nhàn nhạt nói, "Hãy dọn dẹp một chút, cùng bốn vương đi Dược Quý Cốc một chuyến."

"Cái gì?" Hàn Văn Tịch kinh ngạc thất thanh.

Long Phi Dạ lúc này mới nhường mây hướng nàng nhìn qua, "Có vấn đề gì sao?"

Có! Vấn đề rất lớn!

Đó không phải là cái nơi tốt đẹp gì, muốn nàng đi làm gì?

Hàn Văn Tịch ở trong lòng đã sớm có câu trả lời, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ khó xử, bất đắc dĩ nói, "Điện hạ, thần thiếp cũng không quen biết dược quý kia, không giúp được gì, sợ liên lụy đến điện hạ."

"Bốn vương không sợ người liên lụy." Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng thờ dài, lại nói, "Chính là, thần thiếp còn cần phải thương thảo tỉ mỉ chi tiết về việc trị liệu cùng với Cố thái y, sợ là....."

"Thái tử bị bệnh đã bảy năm, thêm ít ngày nữa cũng không có gì khác biệt, khi trở về rồi thương thảo cũng không muộn." Long Phi Dạ lại nói.

"Điện hạ, vạn nhất trên đường thần thiếp có gì bất trắc, sẽ rất khó giải thích với hoàng thượng nha." Hàn Văn Tịch lén mặt uy hiếp.

Đáng tiếc, có thể uy hiếp được Nghi thái phi nhưng lại không thể uy hiếp được Long Phi Dạ, hần rất bá đạo, "Sẽ không có việc không hay xảy ra."

Hàn Văn Tịch buồn bực, thế nhưng vắt hết óc lại không thể nghĩ được lý do có thể cự tuyệt hẳn, vì thế, nàng hỏi ngược lại, "Điện hạ, vì sao đột nhiên muốn thần thiếp đi cùng?"

Ít nhất nàng có thể hỏi lý do.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ không trực tiếp trả lời, ngữ khí lạnh băng càng cường ngang, "Cho người thời gian một chén trà nhỏ để chuẩn bị, bốn vương ở cửa sau chờ người."

Dứt lời, xoay người rồi đi, để lại Hàn Văn Tịch với vẻ mặt thất thần, sững sờ tại chỗ.

Long Phi Dạ, xem như người lợi hại!

Thời gian một chén trà nhỏ làm sao đủ để Hàn Văn Tịch thu thập, nhưng ai biết, tiểu Trầm Hương cư nhiên đã chuẩn bị tốt hành trang, còn có một phần điểm tâm chống đói.

Không thể nghỉ ngơi, đây là Long Phi Dạ đã sai khiến tiểu Trầm Hương chuẩn bị, hẳn là quyết tâm muốn mang nàng đi.

Hàn Văn Tịch khóc không ra nước mắt, tiểu Trầm Hương lại vui vẻ, "Chủ tử, ta nghe mọi người nói điện hạ chưa bao giờ mang nữ nhân ra khỏi cửa, hơn nữa, cũng chưa bao giờ dùng hầu gái, người là người thứ nhất nga."

Hàn Văn Tịch khòe miệng run rẩy, nàng nghĩ trong thiên hạ phòng chừng cũng chỉ duy nhất một nữ nhân là nàng biết được, cùng Tần Vương điện hạ ra khỏi cửa, sẽ không có chuyện tốt gì.

"Chủ tử, Dược Quý Cốc là nơi nào nha, người đi đến đó làm gì? Muốn đi bao lâu nha?"

Tiểu Trầm Hương vừa đưa Hàn Văn Tịch ra cửa, vừa tò mò dò hỏi.

Hàn Văn Tịch xem thường, "Người hưng phấn như thế, hay là người cũng cùng đi đi?"

Tiểu Trầm Hương sợ tới mức lập tức lui về trong phòng, dùng sức lắc đầu, cười đầy ái muội, mặt đều chuyên đỏ, "Nếu nô tỳ ở đó, sẽ bất tiện cho các người!"

Hàn Văn Tịch không nói nhìn trời, *tiểu Trầm Hương này tuổi còn nhỏ mà thật tinh ranh a, nghĩ rằng bọn họ là đi hưởng tuần trăng mật hay sao?*

Nàng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lười giải thích, hướng tiểu Trầm Hương phát phát tay, rồi đi.

Tới cửa sau rồi, Hàn Văn Tịch liền nhìn thấy xe ngựa.

Di, lần này gia hỏa này không mang theo nàng bay đi hay sao? Nàng dường như khá thích cảm giác phi hành gia.

Nghĩ cái gì đâu?

Hàn Văn Tịch lắc lắc đầu, một đầu chui vào xe ngựa, chỉ thấy Long Phi Dạ một tay gác đầu, lười biếng dựa người.

Nàng tìm vị trí mới bên, cũng lười biếng dựa người, thăm nghĩ, *đi thì đi, ai sợ ai đâu? Dù thế nào, người đều phải phụ trách đem bốn vương phi bình yên vô sự trở về.*

Ai ngờ, Long Phi Dạ giương mắt nhìn nàng một lúc, lạnh lùng hạ lệnh, "Đi đường tắt, tới Xà Cốc trước."

Xà Cốc?

Trong lòng Hàn Văn Tịch có dự cảm cực kỳ xấu....

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Đấu xà, thực lực cường đại

Xe ngựa to vững vàng yên ổn chạy như bay, không có chút xúc nảy nào, nếu không phải nghe được tiếng gió, Hàn Văn Tịch cũng không biết rằng xe ngựa chạy nhanh như vậy.

Trong xe ngựa chỉ có nàng và Long Phi Dạ, từ lúc nàng lên xe đến nay, Long Phi Dạ gần như chỉ nhìn nàng một lần mà thôi, cái gì cũng không nói mà chỉ nhắm mắt lại.

Hàn Văn Tịch trời sinh gan lớn, ngay cả trước mặt hoàng đế, nàng cũng dám tranh cãi, nhưng không hiểu sao, đối mặt với con người lạnh băng này, nàng vẫn có chút khiếp đảm.

Nàng vốn là muốn hỏi hần sự tình về Xà Cốc, nhưng thấy hần nhắm nghiền hai mắt, nàng đành thôi không hỏi nữa, bất tri bất giác, cẩn thận đánh giá hần.

Giương mặt hần giống như là được trời cao điêu khắc, mắt hẹp, mũi cao, môi mỏng, hoàn mỹ đến không thể chê vào đâu được.

Hàn Văn Tịch trước nay đều chưa từng nghĩ tới, trên thế giới này sẽ tồn tại nam nhân lạnh lùng như thế, mặc dù là thời điểm an tĩnh, toàn thân đều tản mát ra một cỗ băng lạnh chống người ở xa ngán đậm bên ngoài, làm người tự giác giữ xa khoảng cách.

Hắn từ nhỏ đã là như vậy hay sao? Đối với Nghi thái phi cũng lạnh nhạt như thế, đối tiền hoàng thi sao?

Trên thế giới này, đã có người nào từng nhìn thấy một mặt ấm áp của hắn, đã từng thấy qua khuôn mặt tươi cười của hắn hay chưa?

Bản khoản về vấn đề này, nàng nhận không được nghĩ, sẽ có thể xuất hiện một nữ tử hay không, có được hứa hẹn một đời của hắn, ba ngàn sùng ái?

Chỉ là, rất nhanh, Hàn Văn Tịch bật cười, nàng thật sự là suy nghĩ quá nhiều, nam nhân lạnh nhạt vô tình như thế, hắn sẽ có cảm tình sao?

Bỏ đi tạp niệm, Hàn Văn Tịch đòi tắm rửa, lười biếng dựa vào một bên, nàng vẫn nên cân nhắc Xà Cốc là một nơi như thế nào đi.

Tổng cảm thấy gia hỏa này mang năng ra ngoài, tràn ngập hương vị âm mưu đâu?

Lúc này, Long Phi Dạ chậm rãi mở mắt ra, nhìn Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái, chỉ là, nhận nhạt liếc mắt một cái mà thôi, liền lại nhắm mắt lại.

Xe ngựa đã đi suốt một đêm, hôm sau, Hàn Văn Tịch vừa mở mắt, lập tức đón nhận ánh mắt lạnh băng của Long Phi Dạ.

"A....."

Nàng hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy.

"Tỉnh?" Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi.

"Người đang làm gì?" Hàn Văn Tịch hung hăng hỏi, gia hỏa này dựa gần như vậy làm gì?

Long Phi Dạ đẩy ra, đẩy mắt hiện lên một mặt chán ghét, "Muốn gọi người tỉnh dậy."

Ách.....

Tốt thôi, Hàn Văn Tịch bình tĩnh lại, "Tôi rồi sao? Xà Cốc là cái địa phương gì? Rất nhiều rắn độc hay sao? Cho nên người dẫn ta cùng tới?"

Hàn Văn Tịch đêm qua nghĩ tới nghĩ lui, trừ bỏ nguyên nhân này, gia hỏa này không có lý do gì để mang năng ra ngoài.

"Cũng chỉ có một con rắn độc, xà đàn của nó là vật mà Cổ Thất Sát muốn nhất, lấy xà đàn đi đổi huyết sinh đan, hắn nhất định sẽ đổi." Long Phi Dạ giải thích nói.

Nguyên lai a..... tốt thôi, gia hỏa này quả nhiên là vạn năng, điều này cũng có thể tìm hiểu được.

Có được tin tức này, muốn lấy được huyết sinh đan sẽ dễ dàng hơn nhiều, đương nhiên, việc này mấu chốt nằm ở chỗ năng.

Lông tự tin của Hàn Văn Tịch lại tăng thêm vài phần, rắn độc cái gì, là thứ mà nàng không sợ nhất.

"Đi thôi, đưa ta đi nhìn một cái xem nó là chủng loại rắn độc gì."

Hàn Văn Tịch tràn đầy tự tin, nhảy xuống xe ngựa, đang muốn đi về phía trước, câu nói của Long Phi Dạ lại làm nàng lưu lo dừng bước, "Là độc cự mãng.*"

**Độc cự mãng (毒巨蟒): trần độc khổng lồ, rất lớn. (毒Độc trong độc được; 巨cự: to, lớn, khổng lồ; 蟒mãng: trăn)*

"Cái gì?"

Hàn Văn Tịch đột nhiên quay đầu lại nhìn, cau mày.

"Là độc cự mãng." Long Phi Dạ nhẫn nại nói lại một lần nữa, nếu là rắn độc bình thường, hắn hẳn là sẽ không mang năng tới, mang một nữ nhân lên đường, đủ loại phiền toái.

"Độc cự mãng....."

Hàn Văn Tịch lăm bậm tự nói, lần này là hoàn toàn chấn kinh rồi.

Phải biết rằng, *mãng xà (trăn)* là loài không có độc nha!

Những con rắn độc sẽ có những chiếc răng nanh có thể tiết ra học độc, nọc độc được phân bố đều trong thân kinh của chúng, dùng để tiêm vào trong cơ thể con mồi, chờ con mồi từ vong rồi sau đó cắn nuốt. Nhưng mà, mãng xà không có bản lĩnh tấn công bằng độc, công kích của chúng là dùng lực của sức mạnh đem con mồi cuốn lấy sau đó bóp chết, rồi mới cắn nuốt.

Mà nơi này mãng xà cư nhiên có độc, lại còn là cự mãng(trăn khổng lồ)?

Hàn Văn Tịch mê mang, nàng kiểm tra hệ thống giải độc một lần, một chút ghi lại cũng đều không có, không thể nghi ngờ, độc cự mãng này đối với nàng mà nói, là giống loài hoàn toàn mới.

Thấy vẻ mặt nàng tái nhợt, Long Phi Dạ hỏi, "Có vấn đề gì sao?"

"Xà này lớn bao nhiêu?" Hàn Văn Tịch hỏi.

"Ước chừng ba trượng (*1 trượng=3.3m*), hơn nữa di chuyển rất nhanh, còn phun ra khí độc." Long Phi Dạ đứng sự thật trả lời.

Theo hiểu biết của hắn, không ít người có chủ ý giết con độc cự mãng này, nhưng đến nay vẫn không có người nào có thể bắt được nó, người chết ở trong Xà Cốc cũng không ít.

Ba trượng, đó chính là mười mét nha, còn có thể di chuyển rất nhanh, có thể phun khí độc..... đây không phải là thành tích hay sao?

Vừa nghe lời này, sắc mặt của Hàn Văn Tịch càng khó coi, nàng nhanh chóng quyết định, "Việc này ta trị không được, độc của độc cự mãng ta không giải được, người hãy nghĩ biện pháp khác đi."

Nàng tay không tác sát, nếu không giải được độc, đến khi tới gần độc cự mãng, không phải bị độc chết, thì chính là bị cuốn đi rồi bị bóp chết hay sao?

"Vì sao?" Long Phi Dạ khó hiểu.

"Trên thế giới độc trong thiên nhiên có vạn vạn loại, mà ta không phải là vạn năng." Hàn Văn Tịch thoải mái hào phóng thừa nhận.

Long Phi Dạ cũng không muốn tự mình tới nơi này, nguyên lai còn tưởng rằng mang độc nữ tử Hàn Văn Tịch này tới, sẽ nhẹ nhàng hơn một chút, cái này... hắn chán chừ.

Ai biết đúng ngay lúc này, con ngựa bên cạnh đột nhiên giờ móng trước lên, hí lên hoảng sợ.

"Không tốt!" Long Phi Dạ lạnh giọng, lời còn chưa dứt, chỉ thấy trong rừng phía bên phải đột nhiên bay vụt ra một cái đầu rắn thật lớn, phun ra một cỗ khói độc.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Long Phi Dạ ôm lấy Hàn Văn Tịch, lập tức rút lui về phía hẻm núi, nhưng rất nhanh, một cái đuôi rắn khổng lồ giống như cây roi, hướng về phía chính diện bọn họ mà quất tới.

Long Phi Dạ không thể không lui tiếp, hướng trong sơn cốc mà đi, rất nhanh, toàn bộ thân thể độc cự mãng liền lộ ra tới, giống như một trường kiếm thật lớn, cấp tốc truy đuổi bọn họ.

Long Phi Dạ vừa cảnh giác động tĩnh quanh mình, vừa bay nhanh phía trước mà chạy.

Hàn Văn Tịch bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực, xem đến trợn mắt há hốc mồm, thời điểm nghe Long Phi Dạ nói, nàng còn không có cảm giác thực quan như vậy, hiện giờ vừa thấy, thật sự bị khiếp sợ.

Xà này, thật là khủng khiếp a!

Có vài lần, khói độc suýt nữa phun đến trên người, nhưng hệ thống giải độc của nàng đều không có nhắc nhở, lại một lần nữa chứng minh loại độc này rất xa lạ.

Nếu để Hàn Văn Tịch có đủ thời gian thu thập hàng mẫu trở về, nàng vẫn có thể nghiên cứu ra giải được, chỉ tiếc, hiện tại một giây tánh mạng đều nằm giữa sự sống và cái chết!

Càng đi trong sơn cốc, cây cối càng thêm rậm rạp, kể từ đó, hệ số nguy hiểm của bọn họ càng lớn hơn nữa.

Long Phi Dạ vẫn luôn đi phía trước, tốc độ nhanh khủng bố, Hàn Văn Tịch nghĩ thầm, nếu vào son cốc, gia hỏa này hẳn là nên nhanh chóng nghĩ cách tìm một cửa ra khác để chạy ra khỏi son cốc đi.

Nhưng!

Đột nhiên, Long Phi Dạ đổi phương hướng, ôm Hàn Văn Tịch hướng về phía rừng cây bên phải chạy trốn.

"Người không tính ra khỏi cốc hay sao?" Hàn Văn Tịch kinh hãi.

"Bỏ vương tôi là vì xà đan!" Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

So với độc cự măng này, được quý cốc Cổ Thất Sát càng khó đối phó hơn, hẳn không có nhiều nhân hạ thoải mái đi xin thuốc như vậy, nếu đã vào Xà Cốc, hẳn tuyệt đối sẽ không tay không mà về.

Độc cự măng tựa hồ cũng nghi ngờ hành động của Long Phi Dạ, nó ngừng lại một lát, lại ngay sau đó liền ập vào trong rừng cây rậm rạp.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch không rảnh lo khuyên Long Phi Dạ, hô to, "Nó biến mất rồi."

Long Phi Dạ nhanh chóng quyết định phi vọt lên, đồng thời cùng lúc khi hắn phi lên, độc cự măng phóng đến đã không nhìn thấy bọn họ nữa, *thật là mạo hiểm a!*

Tất cả đều là so tốc độ! Rất nhanh, độc cự măng lại không thấy đâu.

Long Phi Dạ dừng ở trên một cây đại thụ rất cao, một tay ôm lấy eo thon nhỏ của Hàn Văn Tịch, một tay ôm nhánh cây, cao cao tại thượng, quan sát toàn bộ son cốc.

Hàn Văn Tịch trong lòng tuy rằng sợ hãi, nhưng lần đầu tiên đứng ở trên cao quan sát thế giới, chỉ cảm thấy cảm xúc mênh mông, kích động không thôi.

Cùng gia hỏa này ra khỏi cửa, tuy rằng không có chuyện tốt, nhưng là, mỗi lần đều rất kích thích.

Nàng biết rằng muốn hắn trốn đi là không có khả năng, nếu hắn muốn chạy trốn, cũng đã sớm chạy thoát, nếu đã tới nơi này rồi, đơn giản là bằng bất cứ giá nào, cùng độc cự măng kia đánh một trận đi, không chừng thật sự có thể lấy được xà đan.

"Nhìn kia, ở nơi đó!"

Hàn Văn Tịch mất sắc, rất nhanh đã nhìn thấy động tĩnh trong rừng cây, bởi vì tồn tại sương mù độc hại của độc cự măng ở trong cốc, động vật đều đã chết hết, hoặc đã chạy trốn từ lâu, động tĩnh lớn như thế, chỉ có thể là của độc cự măng.

Long Phi Dạ liếc qua, mang theo Hàn Văn Tịch dừng lại trên một chạc cây bên phải ở phía dưới.

"Đứng yên." Hắn lạnh lùng nói.

Hàn Văn Tịch lập tức ôm chặt thân cây, không thể không thừa nhận, hắn buông lỏng tay ra, tất cả an toàn của nàng đều không có.

Long Phi Dạ không nắm bất kỳ cành cây nào, vững vàng đứng thẳng trên một nhánh cây ở trung tâm, thân hình đĩnh đạc như cây thông, trong tay hắn là cung và nỏ, tầm mắt lạnh băng nhắm ngay vào hình dạng không ngừng di động ở xa.

Hàn Văn Tịch từ một bên nhìn lại, chỉ cảm thấy người nam nhân này rất tàn khốc, nhìn như thế nào cũng giống một sát thủ ám hàng đầu.

Đột nhiên, động tĩnh ở cây cối kia đột nhiên im bất, độc cự măng ngừng lại.

Long Phi Dạ chậm rãi nhéo hai tròng mắt lại, không ngừng di động cung nỏ cũng theo một hướng, tên đã trên dây, tùy thời đều có khả năng phóng ra.

Hàn Văn Tịch khẩn trương hô hấp như ngừng lại, nhưng ai biết, ngay khi nàng cho rằng Long Phi Dạ sẽ bắn ra mũi tên, hắn thế nhưng thỉnh linh xoay người một cái, sau đó nhắm ngay phương hướng nào đó phía dưới, nhanh chóng phóng mũi tên ra, "huru" một tiếng sắc bén.

Chỉ thấy mũi tên nhọn kia giống như một đạo tia chớp chém thẳng xuống dưới, khí thế cường đại, tốc độ kinh người.

Mặc dù mũi tên đã bay đi, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn cảm giác được lực lượng cường đại đến từ trên đầu mũi tên nhọn.

Không nghĩ tới gia hỏa này cư nhiên vận nội công rót nhập vào trong mũi tên, chỉ là, hẳn vì sao phải thay đổi phương hướng đây?

Hàn Văn Tịch còn đang bối rối, Long Phi Dạ đã bắn ra vô số mũi tên nhọn, một mũi một mũi giống như thiên thạch lướt qua bầu trời, lại giống như tia chớp đánh xuống, năng lượng tràn đầy vô hạn.

Khi một cái đuôi rắn khổng lồ bắt đầu vung lên từ trong cây cối, Hàn Văn Tịch lúc này mới minh bạch, mới vừa rồi Long Phi Dạ từ bỏ đuôi rắn để bắn vào đầu rắn, nếu nàng đoán không nhầm, phần đầu của độc cự măng đã bị trọng thương, chính vì thế nên hoàn toàn hạn chế hành động của nó.

Phần đầu bị thương, phải kéo theo thân thể dài cùng với đuôi rắn như vậy, muốn chạy trốn là rất khó khăn.

Trận này bắn chết, nhìn như đơn giản, nhưng nếu đối thành là người khác, thứ nhất chưa chắc có thể thoát được sự đuổi bắt của trận độc, thứ hai, liên tính có thể đứng ở chỗ cao cao này giương cung bắn tên, cũng chưa chắc có thể bách phát bách trúng, làm độc cự măng bị trọng thương.

Hàn Văn Tịch biết, mỗi một mũi tên Long Phi Dạ bắn ra đều ẩn chứa lực lượng cực lớn, nếu không, một mũi tên nho nhỏ so với thân thể to lớn của độc cự măng, bất quá là chuồn chuồn lác cây mà thôi.

Long Phi Dạ đã dừng bắn, chính là, gân xanh trên mu bàn tay ở hai tay vẫn chưa biến mất.

Đuôi rắn khổng lồ điên cuồng vung vào không khí, rất nhanh đã san bằng tất cả cây cối quanh mình, Hàn Văn Tịch nhìn thấy đuôi rắn vung ném không lan đến đại thụ nơi bọn họ đang đứng, liền yên tâm cùng Long Phi Dạ hướng về phía đầu rắn nhìn lại.

Chỉ cần đầu rắn đã chết, đuôi rắn dù động tĩnh lớn bao nhiêu, bất quá cũng là kéo dài hơi tàn.

Bọn họ chờ, Long Phi Dạ lại lấy ra cung nỏ, nhưng mà, đúng ngay lúc này, phía đầu rắn đột nhiên vang lên một động tĩnh rất lớn, tựa hồ là đầu rắn gãy giữa một lần cuối cùng, chỉ là, không lâu sau, động tĩnh này liền dần dần biến mất.

"Rốt cuộc là đã chết?" Hàn Văn Tịch sợ hãi hỏi.

Long Phi Dạ không trả lời, đáy mắt cẩn thận lướt qua, tiếp tục đợi, ai ngờ, lúc này một đạo bóng trắng đột nhiên từ trên một cây đại thụ cách đó không xa bay vọt xuống, xồng thẳng phía đầu của độc cự măng mà đi.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy rất rõ ràng, đó là một bạch y nữ tử! (*Nữ tử mặc áo trắng*)

Thật to gan, cư nhiên dám ở trước mặt Long Phi Dạ ngồi hưởng ngư ông đắc lợi!

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Mất mát, lựa chọn của hắn

Dám cùng Long Phi Dạ đoạt đồ, bạch y nữ tử này sợ là chán sống rồi đi.

Khi Hàn Văn Tịch đang trầm ngâm, liền thấy rừng cây đột nhiên phun ra một màn khói độc màu trắng vuran tới tận trời, cơ hồ là hướng thẳng về phía nàng kia.

"Cẩn thận có độc!"

Đột nhiên, Long Phi Dạ kinh hô, trong phút chốc thân ảnh chợt lóe lập tức phi nhanh bay xuống!

Đây là.....

Hắn đây là đi cân, hay là đi cứu người a?

Dựa vào tính tình của hắn, không phải nên hừ lạnh "đáng đời", hoặc là "tìm chết" hay sao?

Hàn Văn Tịch ngốc người, không thể tin nổi mà nhìn chăm chăm. Rất nhanh, nàng liền nhận định chính mình không có nhìn lầm, mà mới vừa rồi là một tiếng thét kinh hãi, nàng tựa hồ cũng không có nghe lầm, như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến

Long Phi Dạ cũng sẽ có lúc gấp gáp.

Bạch y nữ tử kia là người nào?

Tốc độ của Long Phi Dạ rất nhanh, mắt người đều nhìn không rõ lắm, chỉ thấy một đạo hắc ảnh hiện lên, đến khi nhìn đến hắc, hắc đã ôm lấy bạch y nữ tử bay về phía trên cây đối diện.

Nhìn hai thân ảnh kia gần bó dựa vào cùng nhau, trong lòng Hàn Văn Tịch bỗng nhiên ngăn ra, chỉ là, rất nhanh đã bị năng xem nhẹ.

Khói độc màu trắng tan đi, cây cối lại khôi phục về bình yên, ai cũng không biết đầu rắn đã chết hay chưa.

Hàn Văn Tịch nhìn về phía cây đối diện, chỉ thấy Long Phi Dạ tựa hồ đang cùng nàng kia nói cái gì đó, đáng tiếc, khoảng cách quá xa, thứ nhất nàng không nhìn thấy tướng mạo nàng kia rõ lắm, thứ hai cũng không thể nghe được thanh âm của bọn họ.

Nàng kia rốt cuộc là người nào, cùng Long Phi Dạ có quan hệ gì?

Ngay lúc Hàn Văn Tịch đang buồn bực, đột nhiên một trận đất rung núi chuyển, chỉ thấy độc cự măng trong rừng cây cư nhiên đang xoay người, mà theo thân thể quay cuồng của nó, đuôi rắn khổng lồ kia thẳng tắp hướng cây đại thụ nơi Hàn Văn Tịch bên này vùng đánh lại đây.

Nhìn thấy đuôi rắn khổng lồ đang tới gần, Hàn Văn Tịch không biết phải làm sao, theo bản năng nhìn về phía Long Phi Dạ. Long Phi Dạ đang muốn qua chỗ nàng, ai ngờ, bạch y nữ tử đột nhiên lại phi thân xuống, thẳng hướng đầu độc cự măng bay đi.

"Quay lại đây!"

Long Phi Dạ hô to, nhưng bạch y nữ tử quay đầu lại nhìn nàng một cái, trong mắt gọi lên sự khiêu khích, ngược lại tốc độ bay xuống lại càng nhanh hơn.

Ngay đúng lúc này, đuôi rắn vùng thật mạnh đánh vào trên thân cây đại thụ nơi Hàn Văn Tịch đang đứng, một tiếng "bang" rất lớn vang lên.

"A....."

Hàn Văn Tịch sợ hãi, từ độ cao hơn mười mét, nàng không nhảy cũng chết, nhảy cũng chết, theo bản năng ôm lấy thân cây đại thụ, chỉ hy vọng đại thụ có thể chậm rãi ngã xuống.

Ai ngờ, cái đuôi khổng lồ của độc cự măng cư nhiên lại một lần nữa vùng lại đây, "Bang!"

"A....."

Hàn Văn Tịch tuy rằng đã ôm chặt lấy thân cây, nhưng lực va đập mạnh như thế, chấn động làm nàng ôm cũng ôm không được, theo bản năng liền buông lỏng tay, cả người trong nháy mắt thẳng tắp rơi xuống.

Một màn này, Long Phi Dạ đều nhìn thấy tất cả, đáy mắt hắc xẹt qua một mặt phức tạp, lại quay đầu đuổi theo bạch y nữ tử.

Hàn Văn Tịch chống vó, thẳng tắp rơi xuống, nàng không quay đầu nhìn thấy một màn phía bên kia của Long Phi Dạ, nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng, lấy tốc độ của hắc, nếu lựa chọn cứu nàng mà nói, đã sớm cứu!

Chính là, hắc không có tới, vẫn không bao giờ tới!

Cũng không biết khi nào thì nàng sẽ rơi xuống đất, thời điểm rơi xuống đất có đau hay không, Hàn Văn Tịch nhắm mắt lại, thanh âm nghẹn ngào, "Long Phi Dạ, người tên hắc đàn này! Ta sẽ hận người cho dù là đã chết!"

Trong khi Hàn Văn đang rơi xuống, Long Phi Dạ đã đuổi kịp bạch y nữ nhân, một chân hung hăng đá nàng văng khỏi độc cự măng, lạnh giọng, "Đoan Mộc Dao, người nên giữ đúng mực!"

"Ta còn tưởng rằng Phi Dạ ca ca cười vương phi, sẽ mặc kệ sống chết của Dao Dao." Đoan Mộc Dao một bộ bạch y xuất trần tuyệt mỹ, giống như nàng tiên nữ ở trên Cửu Thiên, khi cười lộ nổi lên hai má lúm đồng tiền nhỏ như ả nhân hiện làm nàng thêm vài phần đáng yêu.

Nàng là công chúa của quốc gia Tây Chu, là quốc gia có quan hệ đồng minh với Thiên Ninh quốc, cũng là sư muội của Long Phi Dạ.

"Bốn vương nói một lần cuối cùng, lập tức lăn, nếu không ta sẽ không khách khí!" Long Phi Dạ lạnh giọng, ánh mắt liếc về phía bên phải một cái, Hàn Văn Tịch liền phải rơi xuống đất.

Đoan Mộc Dao nường mày nhìn lại, "Phi Dạ ca ca, người nói tính mạng của ta quan trọng, hay là tính mạng của Vương phi người quan trọng đây?"

Nàng trong khi nói, cư nhiên lại muốn bay về phía đầu của độc cự măng bên kia.

Đây rõ ràng là đang dùng mạng của nàng để đe dọa áp chế Long Phi Dạ!

Long Phi Dạ đáy mắt hiện lên một mặt tức giận ngập trời, lạnh giọng, "Nếu muốn tìm chết, chờ người qua 18 tuổi, bốn vương có thể tiễn người một đoạn đường!"

Hắn nói, nghiêng người dùng một chân hung hăng đá Đoan Mộc Dao, một mặt đem nàng đá đi rất xa, hoàn toàn rơi vào rừng cây nơi xa, mặt khác cũng mượn lực từ trên người nàng, đẩy nhanh tốc độ của mình hướng về phía Hàn Văn Tịch bên kia bay vút qua.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Hàn Văn Tịch đã từ bỏ hy vọng, tuy rằng nhắm hai mắt lại, tuy rằng đưa lưng về phía mặt đất, nhưng nàng cảm giác được rất rõ ràng chính xác, nàng ngay lập tức sẽ rơi xuống đất.

Người nhảy lâu, có phải có loại cảm giác này hay không?

Rất nhanh, sau đầu nàng sẽ mạnh mẽ va chạm trên mặt đất, óc nát ra, chân tay nàng tất cả đều gãy nát?

Là ai từng nói, có hắc ở đây, không cần phải sợ?

Là ai từng nói, sẽ không có chuyện không hay xảy ra?

Một giọt nước mắt, vô thanh vô tức mà chảy xuống từ khóe mắt của nàng, nàng cắn chặt răng, đơn giản mở mắt ra, cho dù chết, cũng muốn lần cuối cùng nhìn xem thế giới này một cái.

Nhưng ai biết, nàng vừa mở mắt, ánh vào ni mắt cư nhiên là một gương mặt tuấn mỹ đến người hay tiên cũng đều phải ghen tỵ, lạnh như băng sương, như điều như khác.

Mắt hắc như bề nước lạnh, môi hắc mỏng như cánh ve.

Quen thuộc như thế, rồi lại xa lạ như thế..... *Long Phi Dạ!*

Hàn Văn Tịch không thể cưỡng lại nên nở nụ cười, đây là ảo giác trước khi chết hay sao? Không nghĩ tới nàng vẫn còn có hy vọng xa vời rằng hắc sẽ tới cứu nàng.

Long Phi Dạ cúi người xuống, ôm lấy eo Hàn Văn Tịch, mang theo nàng chậm rãi xoay tròn rơi xuống.

Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy ảo giác này quá chân thật, quá tốt đẹp giống như đang mơ một giấc mơ đẹp, tựa hồ hết thảy đất trời tất cả đều biến mất, chỉ còn lại nàng và hắc.

Nàng đã quên hết mọi sợ hãi, đã quên hết hận ý, tận hưởng ánh mắt sâu thẳm, trong vô tri vô giác, nàng vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắc.

Ai ngờ, lúc này, lại thấy lông mày tuấn lãng của Long Phi Dạ đột nhiên nhăn lại, hai tròng mắt vốn là lạnh băng lại lạnh xuống thêm ba phần.

Giờ khác này, Hàn Văn Tịch bình tĩnh!

Gia hỏa này đang nhử mây..... Gia hỏa này là thật sự!

Nàng sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, tay cứng lại ở trên khuôn mặt hắc, mà hắc mang theo nàng vừa rơi xuống đất, liền buông tay, ngay sau đó chán ghét gạt tay nàng đang dừng ở trên má hắc ra.

Hàn Văn Tịch đã không kịp phản ứng lại, hai chân mềm nhũn liền ngã, một ngã này cuối cùng đem nàng ngã tỉnh.

Tưởng tượng đến chính mình vừa rồi mới thất thố, Hàn Văn Tịch tức khắc đỏ bừng mặt, xấu hổ đến nỗi quên cả bỏ dậy.

Long Phi Dạ về mặt âm u, bề ngoài nhìn xuống, nhưng chung quy vẫn đuổi tay ra muốn kéo nàng đứng lên.

Hàn Văn Tịch đẩy mặt đỏ bừng, nhìn bàn tay to của hắc trong lòng vẫn cháy qua một tia ấm áp, đang muốn đuổi tay qua, ai biết Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói, "Phiền toái."

Lời này vừa ra, tay Hàn Văn Tịch bỗng nhiên cứng lại, ngay sau đó nhanh chóng thu hồi về.

Đáy mắt hiện lên một mặt mắt mát, ngay sau đó liền nổi giận!

Nàng thậm chí còn không muốn đi theo hắn, là hắn buộc nàng tới đây, bức nàng tới để giải Xà Độc.

Nàng vừa trải qua cú sốc lớn như thế, còn chưa có chỉ trích hắn một câu đâu, hắn lại khen ngược, ghét bỏ nàng trước.

Phi tâm hồn nàng con có chút ấm áp, hiện giờ xem ra, tất cả đều là một bên tình nguyện, vừa mới sống chết trước mắt, hắn liền lựa chọn người khác, không màng sinh tử của nàng. Hiện giờ tới cứu nàng, phỏng chừng cũng là lo sợ khi trở về không thể giải thích nổi với Thiên Huy hoàng đế đi.

Hàn Văn Tịch dùng chính đôi tay của mình ấn ở trên mặt đất mượn lực, đột nhiên đứng lên, nhìn chăm chăm về phía Long Phi Dạ. "Ta mệnh tiện, ta phiền toái. Phiền toái cũng là người tự tìm! Đem bốn vương phi mang ra ngoài như thế nào, thì mang về như thế ấy! Thiếu một cây lông tơ, bốn vương phi tuyệt đối trị không được cho Thái tử!"

Long Phi Dạ biểu tình chán ghét hơi cứng đờ, lạnh giọng. "Đừng nhát gan như thế, mạng của người còn ở đây."

Hắn nói, tránh đi ánh mắt giận dữ của Hàn Văn Tịch, xoay người nhìn về phía độc cự măng còn đang gầy giữa hấp hối, chỉ thấy độc cự măng còn đang phun khói độc màu trắng, nhưng không nhiều như lúc trước nữa, rõ ràng là đang cố kéo dài hơi tàn.

Hàn Văn Tịch nghẹn lời, muốn nói lại thôi, đơn giản là cái gì cũng đều không nói.

Nàng cảm thấy kỳ lạ, *bạch y nữ tử vừa rồi kia đâu? Đã rời đi rồi sao?*

Nữ nhân kia một lòng hướng về phía đầu rắn bên kia đi, tựa hồ không phải là tới đoạt xà đan, vậy thì làm cái gì nha?

Nàng ta cùng Long Phi Dạ có quen biết đi, mới vừa rồi rõ ràng là Long Phi Dạ sợ nàng ta trúng độc, nên muốn cứu nàng ta.

Hàn Văn Tịch đã tò mò lại thêm tò mò, càng phần nộ nhiều hơn, Long Phi Dạ có biết hay không nếu vừa rồi hắn đến chậm một bước, giờ nàng đã chết!

Tốt hay xấu cũng là do hắn mang nàng ra tới, hắn cứ như thế coi mạng của nàng như cỏ rác hay sao?

Long Phi Dạ chờ độc cự măng chết đi, Hàn Văn Tịch đơn giản ngồi xuống xếp bằng ở một bên, không nói một lời.

Nếu không phải kiêng kỵ độc tố của độc cự măng, lấy năng lực của Long Phi Dạ, phỏng chừng đã sớm lấy được xà đan, hiện giờ bọn họ chỉ có thể chờ độc cự măng tiêu hao hết tinh lực.

Nhưng mà, không được bao lâu, Long Phi Dạ đã không còn kiên nhẫn nữa.

Hắn nhảy lên một cây nhỏ bên cạnh, lấy ra cung nỏ nhắm ngay vị trí sương trắng độc đang toát ra, lại triển khai thế tấn công một lần nữa.

"Vút vút vút!"

Từng đạo mũi tên nhọn bay vút đi xuống, lực lượng không những không yếu bớt, ngược lại so với lúc trước còn cường đại hơn, chỉ thấy máu tươi văng ra khắp nơi.

Hàn Văn Tịch xem thấy mà kinh hồn táng đảm, lúc này mới từ từ nhận ra sự tức giận của người này, hắn thực sự không vui, đây rõ ràng là đang cố hả giận nha!

Nếu trong tay nàng không có lợi thế, có thể trở thành đối tượng hả giận của hắn hay không?

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch cảm thấy sồn tóc gáy.

Nàng nghĩ, vừa rồi nàng chống đối, còn chưa đến mức làm gia hỏa này phần nộ như thế đi, nàng trong mắt hắn sẽ không bao giờ có quan hệ đau khổ.

Hắn là bạch y nữ tử kia trêu chọc hắn đi.

Hàn Văn Tịch rất rõ ràng không nên tò mò nhiều như vậy, nhưng trong lòng thì vẫn luôn muốn hỏi hắn một câu.

Tuy biết rằng hắn sẽ không có khả năng nói ra, nhưng vẫn muốn hỏi hỏi nha.

Hàn Văn Tịch rồi rầm một lúc, được rồi, hiện tại nàng đâu có thể giận hay rùng mình cùng hắn đâu! Không hỏi!

Mặc dù thế công của Long Phi Dạ mãnh liệt như vậy, nhưng độc cự măng này dù sao cũng đã sống qua nhiều năm, không dễ dàng chết đi như vậy.

Đuôi rắn không lồ còn đang lắc lư diển cuồng, thậm chí, đầu rắn đầy máu tươi còn này lên hạ xuống vài lần, phun quanh mình một vòng sương độc màu trắng.

Thấy thế, Long Phi Dạ càng thêm mất kiên nhẫn, hắn nhảy xuống khỏi cái cây thấp, đi về phía trước tìm kiếm vị trí có lợi cho việc công kích.

Hàn Văn Tịch nhìn bóng dáng hắn, khuôn mặt nhỏ âm trầm, không nói một lời, thầm nghĩ, *họ Long, người hãy đi đi thôi, đi xa đi. Đem nàng ném ở chỗ này một mình, đợi lát nữa lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn, hắn hãy chờ mà chịu trách nhiệm đi!*

Ai ngờ, Long Phi Dạ còn chưa đi được vài bước, liền lộn trở lại, cao cao tại thượng quan sát Hàn Văn Tịch, mệnh lệnh nói, "Đứng lên."

"Đề làm gì?" Hàn Văn Tịch không khỏi hiếu kỳ nói.

Ai ngờ, Long Phi Dạ không trả lời nàng, mà là đột ngột tùm nằng lên, ôm chặt, một bước lên trời, bay đến trên một cây đại thụ gần đó cao 7-8 mét.

"A....." Hàn Văn Tịch một đường kêu to cho đến khi ở trên đỉnh đại thụ, mới vừa rồi ngã xuống suýt nữa ngã chết, nàng còn đang cố sau đi chứng được không, phỏng chừng trong vòng một năm cũng không dám lên cây!

Long Phi Dạ mất kiên nhẫn lạnh giọng. "Kêu ca cái gì?"

Hàn Văn Tịch thuận thế xoay người, vùi đầu vào trong lòng ngực hắn, đôi tay gắt gao khoanh hắn lại không rời, vừa sợ vừa giận, "Long Phi Dạ, ta cảnh cáo ngươi, ngươi lại đem đặt ta một mình ở trên cây, ta tuyệt đối..... ta tuyệt đối....."

Long Phi Dạ chờ.

Chính là, Hàn Văn Tịch lại ngẩn đầu, "tuyệt đối" sau một lúc lâu, mới nói ra được, "Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi!"

Long Phi Dạ sững sốt, cúi đầu thấy người trong lòng ngực cứ nhiên đang run rẩy, ma xui quỷ khiến, bên môi hắn thế nhưng hơi hơi gọi lên, nổi lên một mặt cười nhạt.

Nhất định không có người nói với hắn, khi hắn cười lộ lên, toàn bộ thế giới trong sẽ nhảy mất sẽ trở nên âm đậm thất sắc, bởi vì, chưa từng có người gặp qua ý cười thuần túy của hắn như thế.

Mặc kệ Hàn Văn Tịch ôm chặt lấy hắn, Long Phi Dạ hai tay cầm cung nỏ, nhắm ngay chính miệng của đại xà mà bắn.

"Hừ....." Một mũi tên xuyên miệng!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Tình địch, bạch y nữ tử

Một mũi tên xuyên miệng, hoàn toàn giải quyết độc cự măng.

Nhìn độc cự măng sau khi trở mình thật mạnh, không còn nhúc nhích, không còn phun ra khói độc màu trắng, Long Phi Dạ lúc này mới vừa lòng thu hồi cung nỏ.

Mà lúc này, nữ nhân nhát gan nào đó còn treo ở trong lòng ngực hắn, đối với hết thảy hoàn toàn không hay biết.

Bên môi hắn nổi lên một đường cong nhợt nhạt, hai tay đỡ phía sau, nhẹ nhàng phi xuống, dừng ở bên cạnh độc cự măng.

"Người có thể buông tay."

Khi giọng nói lạnh băng truyền đến như từ trên trời giáng xuống, Hàn Văn Tịch mới từ trong kinh sợ trở lại bình thường, phát hiện hai chân mình đã chấm đất, theo bản năng nằng nặng đầu nhìn lên, đón nhận ánh mắt tuyệt tình của người nào đó, lập tức buông tay như bị điện giật.

Long Phi Dạ không có để ý đến năng, rút chủy thủ ra đi lấy xà đan.

Hàn Văn Tịch ho nhẹ vài tiếng, vờ như chưa từng phát sinh sự tình gì đứng ở một bên quan sát, chỉ thấy động tác của hắn rất nhanh nhẹn dứt khoát, thành thạo lấy ra một viên xà đan nhỏ như viên đạn.

Có xà đan này, là tương đương với có huyết sinh đan, bọn họ đã thành công hơn phân nửa.

Hàn Văn Tịch lấy lại bình tĩnh, lấy kim châm ra đi thu thập máu của độc cự mãng, loại độc hiếm lạ này, năng đương nhiên muốn mang về nghiên cứu thật tốt.

"Người đang làm cái gì?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

"Không có gì." Hàn Văn Tịch khuôn mặt nghiêm túc, ngữ khí lạnh băng, tạm thời không muốn cùng hắn nhiều lời.

"Nhát gan." Long Phi Dạ lạnh lùng phát ra một nguyền.

Hàn Văn Tịch gặn dừ, nắm chặt nắm tay, không nói gì.

Sau khi lấy máu xong, năng nói, "Xà đan cũng lấy được rồi, ta đối với ngươi mà nói cũng không có tác dụng gì, ta muốn đi về."

Long Phi Dạ hơi sững sốt, thế nhưng cũng không giữ lại, lạnh lùng nói, "Đi thôi, bốn vương mang ngươi xuất cốc."

Vì thế, hai người một đường trầm mặc mà quay lại đường cũ đi trở về.

Bất đắc dĩ, ra khỏi sơn cốc rồi lại phát hiện xe ngựa cùng xa phu đều bị độc chết hết, không có ai bảo vệ đường về cho năng.

Hàn Văn Tịch trong lòng trộm vui sướng, thầm nghĩ, *"Xem ngươi hiện tại tỉnh làm gì với cái phiền toái là ta đây! Ai kêu ngươi lại tự tìm tới phiền toái!"*

Ai ngờ, Long Phi Dạ cho năng hai lựa chọn, "Hoặc tự mình đi trở về đi, hoặc cùng bốn vương đi một chuyến."

Hắn nói xong, không cho Hàn Văn Tịch thời gian suy nghĩ, xoay người lại hướng phía trong sơn cốc mà đi.

Hàn Văn Tịch thật sự quý giá tính mạng của mình, dọc theo đường đi bọn cướp rất nhiều, nguy hiểm rất lớn, năng nào dám tự mình trở về, quan trọng là năng cũng không biết đường quay về!

Năng còn đang chần chờ, bóng dáng tên kia đã cách rất xa.

Hắn ta nghiêm túc chăng?

Hàn Văn Tịch nóng nảy, vừa bước nhanh đuổi theo, vừa kêu.

"Uy! Long Phi Dạ ngươi thật quá đáng!"

"Người đứng lại đó cho ta, Long Phi Dạ!"

"Người nếu không đứng lại, ta lập tức sẽ đi!"

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Long Phi Dạ nghe được tiếng năng la hét, không những không dừng lại, ngược lại càng chạy càng nhanh, độ cong bên mỗi càng lúc càng lớn, Hàn Văn Tịch không thể không cố chạy nhanh hơn.

Vì thế, hai người một trước một sau, một đi một chạy, rất nhanh đã vượt qua sơn cốc.

Trên một cây cao trong sơn cốc, Đoan Mộc Dao vội lực ghé vào trên thân cây, bên môi còn ngậm vết máu, vừa rồi sức mạnh của chân Long Phi Dạ rất vừa vặn, làm năng bị trọng thương không thể nhúc nhích được, nhưng thương thế cũng không thể lấy đi tính mạng của năng.

Năng rõ ràng diện mạo như thiên tiên, nhưng lúc này một đôi mắt phượng lại hung ác nham hiểm như phù thủy, lạnh lùng nhìn hai bóng dáng đang đi ở phía xa kia.

"Hàn Văn Tịch, ngươi thật không biết xấu hổ, ngươi cư nhiên dám ôm sư huynh ta!"

Từng mà vừa rồi làm thị nữ của Đoan Mộc Dao cũng không thể tin nổi, Tần Vương luôn luôn có thói quen sạch sẽ cư nhiên cho phép nữ nhân gần người, còn ôm chặt cứng như thế?

Không phải là các năng đã nhìn lầm rồi chứ?

"Tiện nhân, ta nhất định phải giết ngươi." Đoan Mộc Dao càng nghĩ càng tức giận, phải biết rằng, lần này năng rời cung thật ra chính là hướng về phía Hàn Văn Tịch mà tới.

Thị nữ thấp giọng khuyên nhủ, "Công chúa, dưỡng thương quan trọng hơn."

"Ta sẽ không! Nếu ta chết, xem hắn sẽ làm gì, giải thích như thế nào cùng sư phụ!" Đoan Mộc Dao tức giận, vừa động, lại tác động đến nội thương, phun ra một ngụm máu tươi.

"Công chúa, ngươi cũng biết, Tần Vương hận nhất là bị người khác uy hiếp, ngươi hà tất....."

Thị nữ còn chưa nói xong, Đoan Mộc Dao liền lạnh giọng cắt ngang, "Chẳng lẽ ta ở trước mắt hắn cũng giống như người khác hay sao? Đây không phải là hắn thà rằng thương tổn ta, cũng muốn bảo vệ tính mạng nữ nhân kia hay sao? Hàn Văn Tịch ở trong lòng hắn khi nào thì quan trọng hơn bản công chúa?"

"Công chúa, Hàn Văn Tịch dù sao cũng là Tần vương phi do thái hậu Thiên Ninh chỉ định, Tần Vương cũng là bắt đắc dĩ đi." Thị nữ lại khuyên.

Đoan Mộc Dao cười lạnh, "Chỉ cần hắn không vui, thiên hạ sẽ không có việc gì là bắt đắc dĩ."

Hàn Văn Tịch gả vào Tần Vương phủ, là mệnh lệnh của Thiên Ninh hoàng đế, nhưng là, hắn vì cái gì vẫn muốn đem nữ nhân kia lưu tại trong Tần Vương phủ?

Đại hôn đã qua lâu như vậy, năng vẫn luôn yên lặng chờ hắn xử lý bỏ rơi Hàn Văn Tịch, nhưng chính là lần lại chậm chạp không có hành động gì, thậm chí còn mang theo bên người đầu?

Sư huynh sư muội nhiều năm như thế, từ nhỏ đến lớn, hắn đã bao giờ mang năng ra cửa hành sự qua?

Nữ nhân kia lại là phế vật nhất gan, rốt cuộc hắn vừa mắt ở điểm nào?

Đoan Mộc Dao càng nghĩ càng phẫn nộ, lạnh giọng, "Thu Nhi, chúng ta đi để đó Thiên Ninh. Ta muốn ở tại Tần Vương phủ..... đường thượng!"

"Công chúa, Thái Tử điện hạ còn ở Dược Quý Cốc để xin thuốc cho hoàng hậu nương nương, người tốt xấu cũng nên đi qua một chuyến." Thị nữ vội vàng nhắc nhở.

Đoan Mộc Dao lúc này mới nhớ tới chuyện này, chỉ có thể gặt đầu, thầm nghĩ, *chờ năng cầu được xong rồi đi để đó cũng không muộn.*

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Lúc này, Hàn Văn Tịch lại bị Long Phi Dạ ôm lấy, bay trên không phi hành, cấp tốc xuyên qua cây cối.

Năng tự rằng mặt lạnh nhìn Long Phi Dạ, nhưng trong lòng lại càng tò mò về bạch y nữ nhân kia, chỉ là, chung quy năng vẫn đoán không được ý đồ của năng ta.

Quả nhiên là tò mò hại chết miêu, rồi rầm hồi lâu, Hàn Văn Tịch rốt cuộc nhìn không được đã mở miệng, "Uy, bạch y nữ tử vừa rồi là ai nha?"

Ai ngờ, năng rồi rầm lâu như vậy mới hỏi nên lời, Long Phi Dạ lại vờ như không nghe thấy, mắt nhìn phía trước, mặt vô biểu tình.

Hàn Văn Tịch mắt tròn trắng, hoàn toàn mất đi lòng hiếu kỳ.

Một ngày bốn ba, sáng sớm hôm sau bọn họ đã đến Dược Quý Cốc.

Vừa mới vào núi cốc, Hàn Văn Tịch đã ngửi thấy hương các loại thảo dược, trời mới biết trong sơn cốc gieo trồng bao nhiêu loại dược liệu nha, đây đúng thật là một địa phương thần kỳ.

Rất nhanh, bọn họ đã đến lối vào chân chính, chỉ thấy một thân cây của cây nho vắt thành vòng trên cổng lớn và có hai dược đồng canh gác hai bên, mà trước cửa có hai đám người: một bên đang xếp hàng, một bên đang quý dưới đất.

Nhìn có vẻ giống như xếp hàng chính là tới mua thuốc, mà quý là tới xin thuốc.

Hàn Văn Tịch nhìn bọn họ trong chốc lát, chỉ thấy sau khi người xếp hàng cùng một lão quân gia hàn huyền trong chốc lát, một đám đều ù rù cụp đuôi, gia nhập đội ngũ quý xuống cầu xin, nhìn có vẻ như là không mua được dược liệu.

Đột nhiên, một người đang quý vọt qua, hô to, "Dược quý đại nhân, ta nguyện ý trả một ngàn vạn lượng hoàng kim cầu xin một gốc cây long cần thảo, xin lão nhân gia ngài hãy thương xót! Ta đang chờ dược để cứu mạng người!"

Lão quân gia lập tức đi tới, tức giận mắng, "Ồn ào cái gì vậy! Nơi này là chỗ để người khỏe giàu hay sao? Người tới, đem đuôi hất đi!"

"Minh quân gia, tiểu nhân nào dám khoe giàu, tiểu nhân là dùng toàn bộ gia sản của gia tộc để tới xin thuốc! Còn thỉnh Minh quân gia rủ lòng thương xót, đi thông báo một tiếng!" Người nọ vội vàng vừa quý vừa cầu.

Chính là, Minh quân gia lại không thông cảm với người nọ, bàn tay vung lên lệnh người đuổi đi.

Hàn Văn Tịch xem đến nhàn nhây lại.

Nâng biết long cần thảo này là dược liệu trân quý, chỉ là, dù sao cũng không đáng giá một ngàn vạn lượng hoàng kim nha! Hơn nữa, nhân gia đều đã tâng gia bại sản.

Nhìn người nọ lệ rơi đầy mặt, bộ dáng tuyệt vọng, Hàn Văn Tịch đặc biệt khó chịu, thật muốn đưa hẳn một gốc cây long cần thảo, hệ thống giải độc của nàng vừa lúc cũng có vài cộng.

Chỉ tiếc, nhìn trước mắt hàng trăm người, nàng vẫn là từ bỏ, giúp được một người, không giúp được toàn bộ.

Nếu như trước mắt chỉ giúp một người, nàng sẽ không bị xem như là người tốt, sẽ chỉ bị xem giống như ác nhân Dược Quý Cốc thấy chết mà không cứu.

Huống chi, bọn họ là tới xin thuốc, không phải tới để phá sản bãi của nhân gia.

Lúc này, Minh quân gia đã nhìn thấy bọn họ, khoa tay múa chân lại đây, "Uy uy, hai người các người, nói chính là hai người các người, đứng nơi đó làm gì? Không biết quý cụ sao? Còn không đi xếp hàng?"

Long Phi Dạ nhìn lại, lạnh lùng mệnh lệnh, "Người, lại đây."

Minh quân gia sùng sốt, ngay sau đó về mặt không thể tin nổi, "Người nói cái gì?"

"Bảo người lại đây, nghe không hiểu tiếng người hay sao?" Long Phi Dạ hỏi ngược lại.

Minh quân gia lập tức phát hỏa, xông tới, liếc mắt một cái đã nhìn ra Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch khí chất bất phàm, giàu có và đáng kính. Nhưng là, quyền quý tới Dược Quý Cốc xin thuốc rất nhiều đi, người tôn quý hẳn đều kiến thức qua, nhưng chưa từng thấy qua kiểu ngạo như thế!

Hắn đánh giá Long Phi Dạ, phi thường khinh thường, "Người là cái thứ gì, dám nói chuyện với lão tử như thế, các người muốn xin thuốc, ha ha, không có cửa!"

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại một phen nắm lấy cổ áo hắn, đem hẳn giờ lên, lạnh giọng, "Lần đi nói cho Cổ Thất Sát, Long Phi Dạ mang xà đan của độc cự mạng tới, hỏi hắn đổi hay không đổi."

Minh quân gia đang muốn thờ dài, vừa nghe đến ba chữ "Long Phi Dạ", lập tức trừng lớn mắt, lại nghe được mấy chữ "Độc cự mạng đan", ngay sau đó dùng sức gạt đầu.

Long Phi Dạ lúc này mới thả người, lão quân gia còn chưa lập tức đi thông báo, thái độ cung kính hơn, "Không biết là Tàn Vương điện hạ, có điều đắc tội, thứ lỗi thứ lỗi, thỉnh Tàn Vương điện hạ chờ, tiểu nhân lập tức đi thông báo."

Hàn Văn Tịch ở một bên kinh ngạc, lúc này mới phát hiện ba chữ "Long Phi Dạ" không chỉ có dùng tốt ở trong đế đô Thiên Ninh, ở bên ngoài tựa hồ cũng dùng thực tốt.

Thiên Ninh hoàng đế kiêng kỵ Long Phi Dạ, tất có nguyên do.

Chỉ chốc lát sau, lão quân gia cơ hồ là té ngã lộn nhào ra tới, chân chó cực kỳ, "Tàn Vương điện hạ, dược quý đại nhân cho mời, thỉnh đi theo tiểu nhân!"

Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch vừa vào cửa lớn liền lên xe ngựa, một đường bay nhanh, Hàn Văn Tịch phát hiện, phía sau cánh cửa này, thăm thực vật cự nhiên tất cả đều là dược liệu, hơn nữa càng đi vào bên trong càng là trân quý.

Rất tốt, Cổ Thất Sát gia hòa này tuy rằng không có y đức, nhưng xác thực là một nhân tài khó có được nha!

Rất nhanh, xe ngựa đã dừng lại trước một toà biệt viện lịch sự tao nhã bên dòng suối, Minh quân gia cũng không theo chân bọn họ đi vào, chỉ thông báo một tiếng, "Tàn Vương điện hạ đến."

Rất nhanh, một thanh âm âm dương quái khí thông thả truyền ra tới, quý dị đến nỗi không giống như là tiếng người vọng lại, "Tàn Vương điện hạ, lần đầu tiên tới liền mang đến độc cự mạng đan, bản đại nhân nên lấy cái gì để đổi cùng người đây?"

"Huyết sinh đan." Long Phi Dạ lạnh lùng trả lời.

Lời này vừa ra, trong phòng liền trầm mặc.

Một lúc lâu sau, thanh âm nửa nam nửa nữ quái gở mới lại vang lên, "Các người..... Vào đi."

Hàn Văn Tịch bị thanh âm quý dị kia làm nổi lên một thân da gà, theo phía sau Long Phi Dạ đi vào.

Mà khi nhìn thấy người trong nhà, Hàn Văn Tịch lại nổi thêm một tầng da gà, chỉ thấy vị trí chủ vị ngồi một hắc y nhân, thân hình cao lớn, một bộ áo đen che lấp toàn thân, ngay cả đầu đều đội một mũ choàng đen lớn, từ xa nhìn lại, phảng phất là một người không có mặt.

Đây, chính là quý tài Cổ Thất Sát.

Hàn Văn Tịch nguyên bản cho rằng hẳn hẳn là một lão nhân, hiện giờ, cơ bản là đoán không ra tuổi tác của hắn, thậm chí ngay cả giới tính cũng đều mơ hồ.

Hàn Văn Tịch tò mò, Long Phi Dạ lại không quan tâm nhiều như vậy, lạnh lùng nói, "Cổ Thất Sát, người đổi hay không đổi?"

"Ài....." thanh âm sâu kín của Cổ Thất Sát, thờ dài một tiếng, "Thật không khéo, có người cảm *thất tình đông trùng hạ thảo** tới, cũng muốn đổi huyết sinh đan, hai loại đồ vật khác nhau đều là vật mà bản đại nhân mơ tưởng đã lâu, các người nói bản đại nhân lựa chọn như thế nào đây?"

**Thất tình đông trùng hạ thảo (七情虫草): một vị thuốc.*

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 60: Ngoài ý muốn, sư huynh sư muội

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người dịch: Emily Ton

Cái gì?

Cư nhiên cũng có người mang theo thất tình đông trùng hạ thảo tới trao đổi huyết sinh đan với Cổ Thất Sát? Lại còn tới sớm hơn cả bọn hắn.

Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thực ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng sự tình đã nắm chắc thắng lợi, không nghĩ tới xảy ra việc ngoài ý muốn như thế.

Nhưng đáng mừng nhất chính là, Cổ Thất Sát còn chưa đem huyết sinh đan trao đổi ra ngoài, nếu không bọn họ đúng thật là đi không một chuyến.

"Dược quý đại nhân định lựa chọn như thế nào đây?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

"Ai nha..... Tàn Vương, người nói bây giờ nên làm sao đây?" Cổ Thất Sát thở dài rất nhẹ, nhưng vô cố lần người sờ lên cả tóc gáy, thanh âm kia phảng phất bay bay bên tai.

"Rất đơn giản, cùng bốn vương trao đổi." Long Phi Dạ lạnh lùng dứt lời, lập tức lấy ra độc cự mãng đan, trực tiếp xem nhẹ cái gì mà thất tinh đồng trùng hạ thảo kia.

Lúc này, trên mặt Dược quý đại nhân lập tức hiện lên một tia sáng, lộ ra một đôi mắt hẹp dài mà yêu dã, lăng lăng nhìn chăm chăm Long Phi Dạ như con mồi trong lòng bàn tay.

Hồ hự!

Đây là ý niệm thứ nhất trong lòng Hàn Văn Tịch, kia rõ ràng là một đôi mắt quyến rũ yêu mị a! Cái Dược quý đại nhân này, không phải đã là lão già hay sao? Như thế nào còn có đôi mắt tả mị như vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng cười đùa từ một bên, "Tàn Vương điện hạ, còn chưa hỏi một chút bốn Thái tử có đáp ứng hay không đâu?"

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy người tới là một nam tử khí phách phi phàm, hình dáng khuôn mặt thâm thúy đại khí, thân hình cao lớn uy mãnh, một bộ hắc bào lớn màu đen tuyền viền vàng xa hoa làm tôn lên vẻ tôn quý cùng thần bí của hắn.

Hắn không nhanh không chậm đi tới, tầm mắt lãnh ngạo đảo qua Long Phi Dạ, lăm lăm đánh giá qua Hàn Văn Tịch, tựa hồ như trong lòng đã hiểu rõ thân phận của nàng, đáy mắt tuy có chút tia kinh ngạc, nhưng rất mau liền biến mất không thấy.

Hàn Văn Tịch ghét nhất loại đánh giá ngạo mạn vô lễ này, năng lạnh lùng nhìn qua, biết hắn tự xưng là Thái tử, nhưng không biết là từ nước nào.

"Diệp Thái tử chẳng lẽ không đáp ứng sao?" Long Phi Dạ mở miệng.

Ngay khi Long Phi Dạ lên giọng lạnh nhạt, ba chữ "Diệp Thái tử" tựa hồ là có tình nói cho Hàn Văn Tịch nghe, nói cho nàng biết địa vị của người nam nhân này là gì.

Nguyên lai là hắn!

Danh hào này Hàn Văn Tịch đã từng nghe qua, đây đúng là Thái tử Tây Chu quốc, Đoan Mộc Bạch Diệp, thường gọi là Diệp Thái tử.

Khác với Thái tử Thiên Ninh quốc, vị Diệp Thái tử Tây Chu quốc này ở Văn Không Đại Lục chính là có tiếng cực kỳ kiêu ngạo, tàn nhẫn âm hiểm, còn chưa đáng vị, đã đem những người bất đồng chính kiến trong triều diệt trừ không còn một mảnh.

Tây Chu quốc ở phía sườn tây Thiên Ninh quốc, là liên bang có quan hệ thông gia với Thiên Ninh quốc, theo lý, quan hệ giữa Đoan Mộc Bạch Diệp cùng Long Phi Dạ hai người hẳn là không tồi, nhưng nhìn tình hình trước mắt này, tựa hồ như không tốt nha.

Đoan Mộc Bạch Diệp cao 1m8 không khác nhiều so với Long Phi Dạ, hẳn đến gần Long Phi Dạ, nhẹ nhàng ấn bả vai Long Phi Dạ, giọng điệu có tính chậm rãi, một chữ một chữ nói, "Không, đáp, ứng!"

Ai ngờ, tiếng nói vừa dứt, trên vai Long Phi Dạ liền bộc phát ra một đạo lực mạnh mẽ rất hữu lực, hung hăng đem tay của Đoan Mộc Bạch Diệp hất ra, cùng lúc đó, Đoan Mộc Bạch Diệp đứng không vững, lui ra sau hai bước.

Hắn đột nhiên híp mắt, lạnh giọng, "Long Phi Dạ, người hiểu cái gì gọi là tới trước đến sau hay sao?"

"Bốn vương không hiểu!" Long Phi Dạ giọng điệu so với hắn còn kiêu ngạo và ngạo mạn hơn, nói. Nháy mắt liền bước đến trước mặt Đoan Mộc Bạch Diệp, muốn đoạt lấy thất tinh đồng trùng hạ thảo trong tay Đoan Mộc Bạch Diệp.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch sững sốt, ngay sau đó rất vui, gia hỏa Long Phi Dạ này đủ dã man, đủ bá đạo, năng thích!

Đoạt lấy thất tinh đồng trùng hạ thảo, xem Đoan Mộc Bạch Diệp lấy cái gì trao đổi cùng Dược quý đại nhân?

Chấn động trên vai vừa rồi kia đủ để chứng minh Đoan Mộc Bạch Diệp không phải là địch thủ của Long Phi Dạ, hắn lập tức lui ra sau, vừa né tránh, vừa lạnh giọng, "Long Phi Dạ, người hèn mọn!"

Người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, đề tiện cùng cao thượng chỉ có người thắng mới có quyền lực định ra.

Long Phi Dạ không những không dừng tay, ngược lại một chiêu so với một chiêu thậm chí còn tàn bạo và ngoan độc hơn, tốc độ nhanh đến nỗi Đoan Mộc Bạch Diệp đều không rảnh mà nói nhảm nhiều.

Hàn Văn Tịch ở một bên xem đến kinh hồn táng đảm, một lần lại một lần mắt đều thấy Long Phi Dạ gần như cướp được đồ vật, đáng tiếc lại bị tránh thoát.

Dược quý đại nhân cao cao tại thượng, lười biếng ngồi dựa trên vị trí chủ vị, hai tròng mắt hẹp dài híp lại, nhìn xem thích thú.

Đột nhiên, Long Phi Dạ một tay nắm lấy cổ tay Đoan Mộc Bạch Diệp, một tay kia bắt được hộp gấm trong tay hắn, nhưng ai biết, đúng ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc này, Dược quý đại nhân đột nhiên hô to một tiếng, "Dừng....." Thanh âm này có tính kéo dài, lười biếng không thôi.

Long Phi Dạ vừa phân tâm, Đoan Mộc Bạch Diệp liền né tránh, ngay sau đó lạnh giọng, "Dược quý đại nhân, Dược Quý Cốc của người khi nào thì cho phép người ngoài tùy ý động thủ?"

Dược quý cốc có quy củ của Dược Quý Cốc, không cho phép người ngoài tùy ý động thủ.

"Ha ha, bản đại nhân bất quá là muốn kiến thức kiến thức võ công của nhị vị mà thôi, Diệp Thái tử, người làm bản đại nhân có chút thất vọng nha." Dược quý đại nhân thờ dài nói.

"Người!" Đoan Mộc Bạch Diệp tức giận muốn tiến lên, ai ngờ, Dược quý đại nhân lại từ trong áo màu đen chậm rãi lấy một cái tay gậy tro xương ra tới, giống như tay của một lão yêu ngàn năm, trong tay thương thức mấy cái phi tiêu hình con bướm ánh vàng rực rỡ.

Không thể nghĩ ngờ, đây là cánh cáo.

Một con rồng mạnh vẫn không thể đàn áp một con rắn trong chính hang ổ của mình, Đoan Mộc Bạch Diệp chỉ có thể nén lại sự tức giận, mà đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt không vui, thu tay, lạnh lùng truy vấn, "Dược quý, người rút cuộc muốn đòi với ai?"

"Dược quý đại nhân, trong thiên hạ không chỉ có một con độc cự mãng, nhưng thất tinh đồng trùng hạ thảo thì chỉ có một con, giống như cô lại giống như sâu, nhưng lại không phải cô cũng chẳng phải sâu, người có thể suy nghĩ thật kỹ, hơn nữa, là bốn Thái tử tới trước." Đoan Mộc Bạch Diệp lập tức nhắc nhở.

"Độc cự mãng không ít, nhưng độc cự mãng 500 năm này thì chỉ có một con." Long Phi Dạ cũng nhắc nhở.

"Ai nha nha....."

Dược quý đại nhân lại một lần than nhẹ, thanh âm sâu kín, phảng phất từ chỗ sâu trong địa ngục thờ dài truyền đến. Hàn Văn Tịch lại một lần nhìn không được rùng mình một cái, năng quan sát đến tay của dược quý đại nhân, nhìn thế nào cũng thấy không thấy khớp với mắt dài hẹp như hồ ly tinh của hắn.

Mặc kệ dược quý đại nhân than nhẹ, Long Phi Dạ cùng Đoan Mộc Bạch Diệp đều không nói lời nào. Hàn Văn Tịch ở một bên nhìn thấy, thật đúng là đoán không ra Dược quý đại nhân sẽ lựa chọn đồ vật của ai.

Cuối cùng, Dược quý đại nhân cười lên quái dị, "Ha ha, bản đại nhân đều muốn cả hai nha, nếu không, các người tiếp tục đánh một hồi đi?"

Hắn nói, cư nhiên còn thận trọng mà giải thích với Long Phi Dạ, "Tàn Vương, bản đại nhân cho phép người đoạt, nhưng cướp được đồ vật về thì sẽ là của bản đại nhân, như thế nào?"

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch suýt nữa phun ra, cái lão nhân vô lương tâm này, quá tham, quá giá trị! Bất quá, năng thích, dù sao Long Phi Dạ chỉ dùng thêm chút sức lực mà thôi, bọn họ không mệt.

Sắc mặt của Đoan Mộc Bạch Diệp trong phút chốc biến trắng, hắn nắm chặt nắm tay, tức giận, "Cổ Thất Sát, người muốn chính mình phá hỏng quy củ của Dược Quý Cốc hay sao?"

Dược quý đại nhân lúc này mới mang một bộ đáng bùng tình đại ngộ, "Không thể phá hỏng quy củ nha, hay là các người ra ngoài cốc đánh đi?"

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Bạch Diệp suýt nữa hộc máu, Long Phi Dạ nhún vai, "Cũng đúng."

Ai ngờ, ngay đúng lúc này, một thanh âm thanh thúy truyền đến, "Ca, người ở bên trong sao?"

Gọi ca ca? Đây là muội từ tới tìm ca ca?

Hàn Văn Tịch buồn bực, chỉ thấy một bạch y nữ tử bước chân nhẹ nhàng đi vào. Nàng tuyệt mỹ xuất trần, tựa như thiên tử không dính khói bụi phàm tục. Khóe môi treo lên hai lúm đồng tiền nhỏ bên má nhưng lại không mất đi linh khí cùng hoạt bát của tiểu nữ tử. Nàng là sự kết hợp hoàn hảo của vẻ đẹp quyến rũ và mẽ say.

Hàn Văn Tịch ngay lập tức đã biết nàng ta là ai, nàng ta thân là muội muội của Đoan Mộc Bạch Diệp, văn-võ-mạo tam toàn của Tây Chu quốc, được nhiều người biết đến - Trường Nhạ công chúa, Đoan Mộc Dao.

Nghe nói, vị công chúa này từ sau khi thành hôn, hàng năm các quốc gia hay hậu duệ hoàng tộc, quý tộc đều đến Tây Chu hoàng cung cầu hôn càng ngày càng nhiều, mà vị công chúa này mất cao, đến nay cũng chưa từng liếc mắt nhìn qua một người.

Hàn Văn Tịch nhớ rõ chính mình trước nay chưa từng thấy qua vị công chúa này, nhưng vì cái gì mà thân ảnh của nàng thoát nhìn lại có loại cảm giác quen thuộc đây?

Đoan Mộc Dao vừa vào cửa, nhìn thấy Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch thì sững sốt, không nghĩ tới sư huynh cũng sẽ tới đây, hơn nữa lại còn mang theo cả Hàn Văn Tịch!

Đáy mắt Đoan Mộc Dao hiện lên một mặt ghen tỵ, làm bộ chưa từng phải sinh sự tình lúc trước cùng Long Phi Dạ, bước dài tiến lên, cổ tình đụng phải Hàn Văn Tịch một chút, đoạt vị trí bên cạnh Long Phi Dạ, vui mừng nói, "Sư huynh, sao người cũng ở chỗ này?"

Cho đến bây giờ thì Hàn Văn Tịch đã biết, bạch y nữ tử ở trong Xà Cốc tìm chết, chính là nàng ta!

Nguyên lai a, nàng ta là sư muội của Long Phi Dạ, ở trong Xà Cốc nàng ta một mực lao đến khi độc của cự蟒 tìm chết, chẳng lẽ là muốn nháo cùng sư huynh sao, tựa hồ là ghen tuông của tiểu sư muội rất lớn nha!

Đoan Mộc Dao xuất hiện, đáy mắt Đoan Mộc Bạch Diệp hiện lên một mặt tính kế, cười nói, "Đao Dao, sư huynh người muốn đoạt huyết sinh đan cùng chúng ta đây? Hay là, người cùng hấn đánh một hồi?"

Đoan Mộc Dao chấn kinh, nhủ thầm nói, "Sư huynh, đây là sự thật chẳng? Người muốn huyết sinh đan làm gì?"

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt không kiên nhẫn, đang muốn mở miệng, Hàn Văn Tịch lại đoạt trước. Nàng bước một bước đứng bên cạnh Long Phi Dạ, nương mảy nhìn về phía Đoan Mộc Dao, nghiêm túc nói, "Điện hạ, huyết sinh đan thần thiếp nhất định phải có!"

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Dao lại một lần nữa chấn kinh, sao lại như vậy, sư huynh cư nhiên đoạt đồ vật vì một nữ nhân sao? Lại là tranh đoạt cùng nàng.

Không, nàng tuyệt đối không cho phép.

Hơn nữa, nàng không chịu nổi khi Hàn Văn Tịch ở trước mặt sư huynh tự xưng "thần thiếp".

"Sư huynh, huyết sinh đan là của ta! Ta thật vất vả mới tìm được thất tinh đồng trùng hạ thảo tới trao đổi, người không được tranh đoạt với ta!" Đoan Mộc Dao quá thực là giọng điệu mệnh lệnh, vừa bá đạo vừa nuông chiều.

Nhưng mà, Long Phi Dạ như thể không nghe thấy, không để ý tới Hàn Văn Tịch, cũng không để ý tới Đoan Mộc Dao, lạnh lùng nhìn về phía Đoan Mộc Bạch Diệp, "Diệp Thái tử, nếu Được quý đại nhân đã có ý tứ này, hai người đi ra ngoài đấu một hồi đi?"

Nếu như lúc trước, có lẽ Đoan Mộc Bạch Diệp sẽ đáp ứng, nhưng vừa mới so chiều vài lần, Đoan Mộc Bạch Diệp rất rõ ràng chính mình không thể chiếm tiện nghi.

Đáy mắt hiện lên một tia âm hiểm, Đoan Mộc Bạch Diệp cười, "Nếu Dao Dao đã tới, sư huynh sư muội các người nên hào hào luận bàn một hồi đi, theo ta thấy, cũng chỉ là luận bàn mà thôi, không cần phải xuất sức."

Hắn nói, hướng Được quý đại nhân nhìn lại, "Được quý đại nhân, người cảm thấy thế nào?"

Được quý đại nhân cười lên "khanh khách" quái dị, "Sư huynh sư muội luận bàn, ha ha, bản đại nhân rất thích!"

Vừa nghe lời này, Đoan Mộc Bạch Diệp lập tức đem thất tinh đồng trùng hạ thảo giao cho Đoan Mộc Dao, cũng nói lại điều kiện của Được quý đại nhân, Đoan Mộc Dao cả kinh, lập tức nắm chặt thất tinh đồng trùng hạ thảo.

"Được quý đại nhân....." Long Phi Dạ đang muốn phản bác.

Được quý đại nhân lại cười ha ha, "Tần Vương điện hạ, bản đại nhân thực sự rất chờ mong." Hắn nói, liền ra lệnh người chăm trà, quyết định hào hào thưởng thức trò hay một hồi.

Cái đồ vật này thật không có lập trường, Long Phi Dạ neho hai trông mắt nguy hiểm lại, Hàn Văn Tịch trong lòng lại thăm mắng, để Đoan Mộc Dao ra mặt, quan hệ giữa sư huynh sư muội còn chưa rõ ràng, bây giờ quyết đấu cùng nhau, đứng nói đến kết quả, quá trình đều rất khó đoán.

Đoan Mộc Dao dường như là muốn liều mạng để bảo vệ thất tinh đồng trùng hạ thảo, Long Phi Dạ, sẽ nhường Đoan Mộc Dao hay sao?

Tuy rằng thái độ của hắn đối với Đoan Mộc Dao cũng rất lạnh nhạt, nhưng biểu hiện ở trong Xà Cốc lại rất tích cực nha, hắn sốt ruột như vậy rõ ràng là sợ Đoan Mộc Dao sẽ chịu tổn thương, thậm chí, có thể tủy ý ném sinh tử của nàng sang một bên.

Hàn Văn Tịch nghĩ đến điều này, dưới đáy lòng yên lặng rơi nước mắt một phen. Vì thế, nàng dứt khoát bỏ qua, dù sao nàng chỉ chịu trách nhiệm trị bệnh cứu người, có thể lấy được huyết sinh đan hay không, không nằm trong phạm vi trách nhiệm của nàng.

TO BE CONTINUED...

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61: Tỷ thí, nữ nhân tranh chấp

Nghĩ như thế, trong lòng Hàn Văn Tịch cảm thấy thoải mái hơn nhiều, lặng yên không một tiếng động thối lui ra sau, đến một bên ngồi xuống chuẩn bị xem diễn, *Tần Vương điện hạ, thần thiếp chờ mong biểu hiện tốt của người!*

Đã có lời của Được quý đại nhân, Đoan Mộc Bạch Diệp bên mỗi gọi lên một nụ cười châm chọc, "Tần Vương điện hạ, luận bàn mà thôi, không cần quá nghiêm túc."

Hắn dứt lời, liền lui sang một bên, một thất trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Long Phi Dạ, vừa khẩn trương lại chờ mong.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ một khi có phản ứng lại khiến người trở tay không kịp, mắt hắn lạnh băng cư nhiên dừng ở trên tay Đoan Mộc Dao, vẻ mặt rất lạnh khốc, thân ảnh đột nhiên chột lóe đã tới gần Đoan Mộc Dao.

Gia hỏa này đoạt thật a!

Hàn Văn Tịch hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền bình thường trở lại, thật muốn hô to trầm trồ khen ngợi Long Phi Dạ.

Tuy rằng nàng biết cử chỉ này của Long Phi Dạ là vì muốn lấy được huyết sinh đan, nhưng nàng vẫn là đặc biệt vui vẻ, quân gì đến sư huynh sư muội bọn hắn đi tìm chết, nàng quyết định tha thứ cho hành động của gia hỏa này ở Xà Cốc.

Ngươi ý muốn nhất không ai khác ngoài hai anh em Đoan Mộc Bạch Diệp cùng Đoan Mộc Dao, nháy mắt Đoan Mộc Dao lùi ra phía sau, hốc mắt lập tức đỏ một vòng.

Sư huynh tuy rằng trước sau cũng không thêm nhìn nàng, nhưng đó là do tính tình của sư huynh rất lạnh lùng, đã qua nhiều năm như thế, sư huynh chưa từng đoạt đồ vật của nàng bao giờ nha!

Hôm nay, hắn cư nhiên vì Hàn Văn Tịch đoạt đồ vật với nàng, hắn muốn cướp đồ vật của nàng cho Hàn Văn Tịch!

Không!

Đoan Mộc Dao không tài nào tiếp thu được sự thật này, nàng hung tợn nhìn qua Hàn Văn Tịch, hận không thể hiện tại lập tức tiến lên xé xác nữ nhân kia!

Đoan Mộc Bạch Diệp tức giận, "Long Phi Dạ, người đây là muốn cướp đồ vật của nữ nhân hay sao?"

"Đồ vật kia không phải là của nàng!" Long Phi Dạ khí phách phản bác.

Lúc trước Đoan Mộc Bạch Diệp đề tiện, bị chặn họng đến nỗi nói không nên lời, Đoan Mộc Dao thở phì phì, giống như, giống như, giống như Long Phi Dạ, đơn giản đem thất tinh đồng trùng hạ thảo tâng nhập vào trong ngực, sau đó ưỡn ngực thu bụng, không chút nào sợ hãi nói, "Sư huynh, khó có được cơ hội, chúng ta phải hào hào đánh giá một hồi, muốn cướp thì tới đi!"

Đấy là.....

Một thất đột nhiên yên tĩnh, ngay sau đó Dược quý lão nhân liền "Ha ha ha" cười ha hả, thanh âm khi thì âm dương quái khí, khi thì trầm thấp già nua, khi thì phóng ra sang sảng, tràn ngập toàn bộ gian nhà.

"Tốt! Tốt, biện pháp rất tốt, ha ha ha!"

Khóe miệng của Hàn Văn Tịch run rẩy liên tục, *Đoan Mộc Dao, xem như người lợi hại, có biết xấu hổ hay không a!*

Nam nhân dễ tiện vĩnh viễn không thể so sánh với nữ nhân dễ tiện! Mặt của Long Phi Dạ đều đen một vòng, đáy mắt hiện lên một mạt chán ghét, hai bên đều đang cầm cự, theo tiếng cười của Dược quý đại nhân, một thất lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Dược quý lão nhân cao cao tại thượng ngồi ở trên chủ vị, tâm tình cực kỳ vui sướng, Dược Quý cốc đã thất lâu thật lâu không có nào nhiệt qua như thế, hẳn nhất nhất đảo qua tất cả mọi người, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên người Hàn Văn Tịch, ngay sau đó hai tròng mắt hẹp dài kia liền phát tác mà mị.

Tất cả mọi người đều đang đứng, giằng co, nữ nhân này thật thú vị, cư nhiên cũng ngồi xem diễn giống như hần.

Vì thế, trong yên tĩnh, Dược quý lão nhân mở miệng, giọng điệu thông thả mà bình thản, "Tần Vương điện hạ, đoạt đồ vật của nữ nhân, vẫn nên là nữ nhân tới đoạt, tương đối thích hợp hơn."

Lời này không thể nghĩ ngờ là đem mục tiêu chỉ hướng về phía Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch tròng lớn mắt nhìn Dược quý đại nhân, *cái lão đồng tây này muốn làm cái gì?*

Đoan Mộc Bạch Diệp cùng Đoan Mộc Dao cùng nhau nhìn qua Hàn Văn Tịch, lúc này mới chú ý tới năng cư nhiên thanh thản mà ngồi ở một bên.

Thấy tư thái nhàn nhã này của Hàn Văn Tịch, Đoan Mộc Dao càng thêm phần nộ, *nàng ta dựa vào cái gì nha!*

Đoan Mộc Dao đã sớm chứng kiến sự nhát gan cùng vô năng của Hàn Văn Tịch ở trong Xà Cốc, nàng vốn là không muốn động thủ cùng sư huynh, bây giờ thật tốt, Dược quý đại nhân đưa ra một ý kiến rất hay.

Bên mỗi gọi lên một mạt chăm chọc, Đoan Mộc Dao cười lạnh nói, "Hàn Văn Tịch, muốn đồ của mình thì tự mình tới đoạt đi, bản công chúa có thể chấp người ba chiều."

Tiếng nói vừa dứt, Long Phi Dạ nhàn nhạt nói, "Dược quý đại nhân, nàng không biết võ công."

"Không biết võ công nha?" Dược quý đại nhân tựa hồ có chút hoài nghi, nữ tử không biết võ công lấy tự tin từ đâu ra, khi định thần nhân ngồi ở chỗ này như thế?

Đoan Mộc Dao làm sao biết được chân tướng vì sao Long Phi Dạ muốn huyết sinh thân, thấy hần bảo vệ năng ta như thế, hai tròng mắt nàng giống như tràn ngập ý độc, "Không bán linh thi đừng ra ngoài mà mắt mặt xấu hổ."

Hàn Văn Tịch đối với biểu hiện của Long Phi Dạ có chút vừa lòng, ít nhất là trước sau đều cùng một chiến tuyến không thay đổi, thấy Đoan Mộc Dao kiêu ngạo như thế, nàng cũng không sốt ruột, chậm chậm đứng dậy, bộ dáng ra vẻ đáng thương hề hề, "Dược quý đại nhân, nữ nhân gia động tay động chân nhiều thì thật thô lỗ nha! Hơn nữa ta cũng không biết võ công, hay là, tỷ thí cách khác đi?"

Lời này vừa ra, Dược quý lão nhân còn chưa có cơ hội đề nói, Đoan Mộc Dao liền tức giận chất vấn trước, "Hàn Văn Tịch, ý tứ của ngươi là gì, người nói ai thô lỗ đấy?"

"Ai dễ ỷ thì nói người đó." Hàn Văn Tịch khi định thần nhân nói, Đoan Mộc Dao đang muốn tức giận, ai ngờ, Hàn Văn Tịch ngay sau đó lại nói, "Đường đường là công chúa Tây Chu, danh dương Chu quốc, văn-võ-mạo tam toàn, tu dưỡng nhất định là rất tốt, sao có thể là người thô lỗ đấy?"

Ý nghĩa sau những lời này, làm Đoan Mộc Dao đang muốn phát tác đột nhiên không thể nói gì nữa, tức giận ngập trời cũng phát tác không ra, chỉ có thể khất nghẹn trong lòng.

Đoan Mộc Bạch Diệp neho lại hai tròng mắt, tuy rằng rất phần nộ, nhưng đáy mắt cũng tràn ra một tia bội phục, cái nữ tử không biết võ công này, so với nữ tử có võ công còn lợi hại hơn!

Khóe miệng Long Phi Dạ hơi gọi lên, Dược quý đại nhân lại mừng rỡ cười to ha ha ha, quả thích trận diễn này.

Đoan Mộc Dao không thể bực lộ khi tức ra ngoài, liên tục hít sâu một hồi mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, "Tốt, Hàn Văn Tịch, bản công chúa đáp ứng ngươi, tỷ thí cái gì tùy ý ngươi tự chọn."

Hàn Văn Tịch nói không sai, năng ta chính là tài nữ có tiếng ở Văn Không Đại Lục, văn-võ-mạo tam toàn, tỷ thí với nữ tử yếu đuối bất quá chỉ là cầm cờ, thư pháp, họa linh tinh.

Vài thứ kia, từ nhỏ nàng đã luôn đánh thắng tất cả, Hàn Văn Tịch là một đích nữ thất sủng của một tiểu gia nhà nghèo, lấy cái gì mà so cùng nàng nha?

Hàn Văn Tịch nhiu mày suy tư, "Để cho công bằng, tỷ thí cái gì hãy để Dược quý đại nhân làm chủ đi."

Dược quý đại nhân tự nhiên là đáp ứng, dù sao mặc kệ các năng thắng thua như thế nào, hần đều có thể có được hai dạng bảo bối khác biệt, xem nữ nhân tranh đấu so với xem nam nhân đánh nhau còn đẹp hơn nhiều.

"Rất tốt, hãy quyết định như thế!" Hần lại cười quái dị lên một lần nữa, tựa hồ rất kích động. "Bản đại nhân ra đề, các ngươi hãy tỷ thí thì....."

Chỉ là, nói tới đây lại bị mắc kẹt, tỷ thí cái gì đây?

Trong nháy mắt Dược quý đại nhân an tĩnh lại, nghe qua tiếng cười quái dị của hần, Hàn Văn Tịch không cảm thấy khủng bố như vậy, chỉ là, lúc này đột nhiên phát hiện, thời điểm cái quái vật này an tĩnh lại, là đáng sợ nhất.

Tuy rằng thật sự cách khá xa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được trên người hần phát ra thần bí cùng khủng bố, trời mới biết hần sẽ ra cái đề mục kỳ quái đáng sợ gì đây?

Đoan Mộc Dao nâng cao cằm, khiêu khích nhân Hàn Văn Tịch, quyết tâm giành chiến thắng, thấp phần kiêu ngạo, mặc kệ là tỷ thí cái gì, hôm nay nàng nhất định phải biểu hiện thật tốt ở trước mặt sư huynh, càng muốn ở trước mặt sư huynh hào hào nhục nhả "Tần Vương phi" này một phen.

Tuy rằng trong lòng Hàn Văn Tịch không có tự tin, nhưng mặc kệ là cái gì so với luận võ đều tốt hơn nhiều lần, sức lực của nàng phòng chừng đều không động được tới Đoan Mộc Dao.

Hàn Văn Tịch thua người không thua trận, cũng nhường mấy khiêu khích nhìn qua.

Công chúa thì thế nào, công chúa bốn quốc nàng đều có thể thu thập, huống chi là công chúa nước láng giềng.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Một lúc lâu sau, Dược quý đại nhân mới chậm rãi ngừng đầu lên, "Bản đại nhân nghĩ kỹ rồi!"

Tất cả mọi người lập tức đều nhìn qua, Dược quý đại nhân tâm tình rất tốt, cười quái dị liên tục, "Tìm được, hai người các ngươi hãy tỷ thí tìm được đi!"

Tìm được?

"Tìm được gì? Phương pháp tìm như thế nào?" Đoan Mộc Dao thực ngoài ý muốn, đây hoàn toàn nằm ngoài suy đoán của nàng.

"Bản đại nhân sẽ cung cấp một phương thuốc, một quyển *được thảo đồ**, cho các ngươi tìm trong toàn bộ Dược Quý cốc, người nào tìm đủ được vật trong phương thuốc, sẽ thắng." Dược quý đại nhân khoe khoang nói, đối với chủ ý của mình phi thường vừa lòng.

**Được thảo đồ (药草图): bản đồ thực vật, mô tả hình ảnh và đặc tính của cây thuốc.*

Đáy mắt Đoan Mộc Dao xẹt qua một mạt tính kế, nàng đối với được liệu chính là đốt đặc cán mai, còn Hàn Văn Tịch thì sao?

Nữ nhân này là phế vật của Hần gia, tuy rằng lời đồn đây trời về một đêm biến thành thiên tài thân y của nàng ta ở đó đó Thiên Ninh, nhưng Đoan Mộc Dao lại trước sau đều không tin, nàng cảm thấy đây bất quá là nữ nhân này tự mình tung tin vịt mà thôi, nếu không, nhiều người tới cửa tìm thầy trị bệnh như vậy, nàng ta như thế nào một người cũng đều không thấy đấy?

Cho nên, Hàn Văn Tịch hẳn là cũng giống như nàng, đối với được liệu là đốt đặc cán mai.

Nếu Hàn Văn Tịch cũng giống như nàng đối với được liệu là đốt đặc cán mai, có phải chính mình sẽ càng chiếm ưu thế hơn hay không, rốt cuộc Dược Quý cốc lớn như vậy, muốn đi khắp sơn cốc tìm được liệu sẽ cần một thể lực cực kỳ lớn.

Nhìn Hàn Văn Tịch kia đơn thân bực thế, xác định chắc chắn là kiếm không được, lui một bước mà nói, ngay cả khi thân thể nàng ta có thể kiếm được, tốc độ của nàng ta cũng còn lâu mới nhanh bằng nàng nha!

Nghĩ đến đây, Đoan Mộc Dao lập tức lên tiếng, nịnh nọt nói, "Dược quý đại nhân qua nhiên là cao nhân, ra đề đều không giống như thường nhân, chỉ là, không biết tìm được này có thể để người ngoài trợ giúp hay không?"

"Đã là hai người các ngươi tỷ thí, tự nhiên không thể có người ngoài trợ giúp." Dược quý đại nhân nghiêm túc trả lời.

Vừa nghe lời này, Đoan Mộc Dao càng thêm có niềm tin, không có Long Phi Dạ trợ giúp, hai chân của Hàn Văn Tịch có thể đi bộ bao xa? Có thể đi nhanh bao nhiêu?

Nàng có khinh công phi một cái, có thể so với năng ta đi bộ nửa ngày đi.

"Được quý đại nhân, ta nguyện ý khuất chiến!" Đoàn Mộc Dao phi thường sáng khoái.

Được quý đại nhân rất vừa lòng, nhìn về phía Hàn Văn Tịch, "Tần Vương phi, người thì sao?"

"Có điểm khó khăn nha....." Hàn Văn Tịch khẽ thờ dãi.

"Hiện tại người cũng có thể nhận thua." Đoàn Mộc Dao lập tức trào phúng.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại nghiêm túc nói, "Mặc dù có điểm khó khăn, nhưng dù sao ta cũng là xuất thân từ thế gia y học, tỷ thí tìm được, Trường Nhạc công chúa người không cảm thấy không công bằng hay sao?"

Đoàn Mộc Dao chăm chọc cười, thấp giọng nói, "Nghe nói người từ xưa tới nay đều là phế vật của Hàn gia, thật đáng thương nha! Bản công chúa nhường người một chút cũng không hại gì."

"Nói như thế, Trường Nhạc công chúa cảm thấy trận tỷ thí này là rất công bằng sao?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Đoàn Mộc Bạch Diệp ở một bên nghe tổng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, đang muốn mở miệng, Đoàn Mộc Dao trong lòng có quý, sợ Hàn Văn Tịch đề cập đến vấn đề thể lực, gấp không chờ nổi nói, "Rất công bằng, nếu người đáp ứng, thì lập tức bắt đầu đi."

Hàn Văn Tịch một bộ dáng bất đắc dĩ, gật gật đầu, "Được thôi."

Tốt thôi..... Đã có người muốn tự mất mặt, nàng có biện pháp gì đây? Hàn Văn Tịch mới sẽ không nói cho Đoàn Mộc Dao, thời điểm nàng học Trung y, đã từng có một đoạn thời gian chuyên môn huấn luyện lên núi tìm được!

Sinh trưởng và tập tính của dược vật không giống nhau, địa điểm sinh trưởng cũng không giống nhau, hơn nữa, có một số loại dược vật sẽ sinh trưởng ở bên nhau, còn có một số loại lại tuyệt đối không có khả năng cùng lớn lên bên nhau.

Chỉ cần quen thuộc những quy luật về tập tính và sinh trưởng của dược vật, đừng nói cho nàng là một cái son cóc, liền tính cho nàng cả một tòa núi lớn, giống nhau, nàng có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn đem dược liệu đã được chỉ định mang tới!

Dựa vào những kỹ năng như vậy dễ kiếm ăn, có thể bỏ qua mấy trò sở trường hay sao?

Nghe thấy Hàn Văn Tịch đã đáp ứng, bên mỗi Đoàn Mộc Dao gọi lên một mặt cười thâm kín, nàng đã gấp không chờ nổi muốn nhìn bộ dáng nàng ta thua trận và làm mất độc cự mững đan trước mặt Long Phi Dạ.

"Thật tốt, đã nói tốt thì sẽ không được dối ý, các người nếu như dối ý, bản đại nhân ta sẽ rất không vui!"

Tiếng cười kia của Được quý đại nhân, tựa hồ như vui đùa, lại tựa hồ như lời cảnh cáo, lúc này vừa dứt lời mới lười biếng đứng dậy, dáng đi ung dung hướng về phía án thư đi viết phương thuốc.

Được Quý cóc nhiều dược liệu như thế, hẳn sẽ viết ra phương thuốc như thế nào đây?

Bản đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Uy hiếp, được quý mang thù

Được quý đại nhân gây tro cả xương tay, cơ bản là da bọc xương, một màn kế tiếp khiến xương cốt đặc biệt rõ ràng, lại còn là màu đen, làm người nhìn thấy đều sồn tóc gáy, nhưng mà, dù là tay như vậy, cầm bút lại vẫn ra dáng ra hình, viết ra ký tự rất *kinh kiện hùng kỳ (mạnh mẽ & đậm nét)*, đáng vẻ thoải mái.

Rất nhanh, Được quý đại nhân liền *bá bá bá* tràn ngập một tờ giấy hoàn chỉnh, ước chừng có hơn hai mươi vị dược liệu.

Thấy thế, đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt cực tạp, không vui nói, "Chờ huyết sinh đan là cần dùng gấp để cứu mạng người, người muốn các nàng tìm đến ngày tháng năm nào?"

"Được quý đại nhân, không thể phí thời gian để cứu mạng người." Đoàn Mộc Bạch Diệp cũng mở miệng.

"Khụ khụ!"

Được quý đại nhân ho nhẹ vài tiếng, không cao hứng, *dược liệu không nhiều lắm, chỉ cần tìm trong chốc lát, không chơi nhiều lắm nha?* Ít nhất cũng tìm mất mười ngày nửa tháng đi, như vậy hẳn sẽ có thể mỗi ngày nhìn xem mỹ nhân tìm được, sẽ không quá nhàm chán.

Còn việc cứu mạng hay không cứu mạng, cùng hẳn có quan hệ gì đâu? Bên ngoài son cóc người chờ cứu mạng quá nhiều đi.

"Ngại nhiều, vậy đừng chơi." Được quý đại nhân cười lạnh.

Điều này làm Đoàn Mộc Bạch Diệp cùng Đoàn Mộc Dao đều nóng nảy, đang muốn đáp ứng, Long Phi Dạ lại nói, "Được."

Dứt lời, cư nhiên xoay người muốn đi, Được quý đại nhân đột nhiên hip mất, lạnh lùng nhìn bóng dáng Long Phi Dạ, toàn thân tan mát ra hơi thở nguy hiểm.

Long Phi Dạ có thể cảm nhận được một cỗ hơi thở cường đại bức tức sau lưng, chỉ là, về mặt của hẳn vẫn lãnh ngạo như cũ, bước chân kiên định, thậm chí còn thúc giục Hàn Văn Tịch, "Còn không đi?"

Tỷ thí tìm được là thể mệnh của Hàn Văn Tịch, Long Phi Dạ không nghĩ sẽ cự tuyệt, nhưng nếu phải tìm nhiều vị dược như vậy mà nói, dựa vào thể lực của Hàn Văn Tịch chắc chắn sẽ đuối không lại Đoàn Mộc Dao, cuối cùng Hàn Văn Tịch sẽ bị thua.

Một bước này, Long Phi Dạ sẽ không làm.

Hàn Văn Tịch đương nhiên trong lòng cũng biết rất rõ lời thể cùng bất lợi của bản thân, trong lòng âm thầm bội phục, gia hỏa Long Phi Dạ này quả nhiên có khí phách! Nàng không nói hai lời lập tức cùng rời đi.

Thấy hai người thật sự muốn đi, trong mắt Được quý đại nhân tức giận càng ngày càng lớn, Đoàn Mộc Dao cách hẳn gần nhất vô cố dăng lên sợ hãi, mà lúc này, Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch đã đi tới cửa, sắp ra khỏi cửa.

Đột nhiên, một đạo phi tiêu hình con bướm từ trong tay Được quý đại nhân bay ra, nhìn không ra quỹ đạo của phi tiêu, chỉ thấy nháy mắt đã tới gần Long Phi Dạ, nhưng mà, Long Phi Dạ đều không có xoay người, phía sau chân ra một đạo lực vô hình, trực tiếp đẩy lùi những phi tiêu con bướm, bay ngược trả lại cho Được quý đại nhân.

Thấy thế, Đoàn Mộc Dao cùng Đoàn Mộc Bạch Diệp đều chấn kinh rồi, không nghĩ tới mới mấy tháng không gặp, vô công của Long Phi Dạ cư nhiên có tinh tiến nhiều như vậy.

Được quý đại nhân tâm tâm niệm niệm độc cự mững đan đã rất nhiều năm qua, làm sao có khả năng để Long Phi Dạ đi thật.

Hơn nữa, huyết sinh đan cũng không phải là độc dược duy nhất có ở Được Quý cóc, địa phương khác hẳn là cũng có, dựa vào năng lực của Long Phi Dạ chưa chắc sẽ tìm không thấy.

Nhìn Long Phi Dạ đầu cũng không quay lại, một chân bước ra ngạch cửa, Được quý đại nhân rốt cuộc lạnh lùng mở miệng, "Long Phi Dạ, bản đại nhân đáp ứng người!"

Lần này, Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch mới quay trở lại, phải nói rằng, hai người này thật sự là có phu thê tương thông, đều khí định thần nhàn.

Được quý đại nhân lạnh lùng nhìn bọn họ, đáy mắt hiện lên một mặt hận ý, *Long Phi Dạ, lần này xem như người lợi hại, người tốt nhất vĩnh viễn đừng tới chỗ ta cầu độc môn bí dược của Được Quý cóc! Hơn nữa, hiện tại bản đại nhân sẽ báo thù cho người xem!*

Được quý đại nhân xé bỏ bí phương thứ nhất, một lần nữa đề bút.

Long Phi Dạ càng sốt ruột, hẳn càng phải kéo dài thời gian, không viết rất nhiều dược liệu, vậy thì viết mấy vị, hẳn cũng có thể làm cho Hàn Văn Tịch và Đoàn Mộc Dao một hai năm cũng đều tìm không thấy.

Đến lúc đó, hẳn muốn nhìn xem là Long Phi Dạ sốt ruột trước, hay là Đoàn Mộc Bạch Diệp sốt ruột trước.

Được quý đại nhân treo bút ở trên tờ giấy trắng, lần này cũng không có lập tức hạ bút, mà là nghiêm túc suy tư.

Được quý vật tìm có rất nhiều loại, có ngoại hình cùng loại với dược vật bình thường, che giấu bản tính vô cùng mạnh mẽ, rõ ràng ở trước mắt mà lại tìm không thấy; có điều kiện sinh trưởng cực kỳ hà khắc, tìm khắp nơi đều tìm không thấy, hơn nữa đừng nói là dược liệu, còn có loại quý hiếm, đã sinh trưởng trong một thời gian dài, trong son cóc nhiều lắm cũng chỉ có một hai cây.....

Được quý đại nhân tất nhiên là muốn viết xuống các loại điều kiện cụ thể của dược vật.

Mọi người đều chờ, Đoàn Mộc Dao nãy phen hướng Hàn Văn Tịch nhìn lại, ánh mắt lạnh băng mà khinh thường.

Hàn Văn Tịch lần này không nghĩ cùng tham gia đấu ánh mắt cùng nàng ta, nàng tiến đến bên cạnh Long Phi Dạ cố ý dựa thật gần, thấy thế, Đoàn Mộc Dao lập tức tức giận quay đầu đi, không muốn nhìn xem!

Long Phi Dạ cúi đầu bề ngẩng nhìn Hàn Văn Tịch, ngay sau đó lui một bước ra xa cực tuyệt, Hàn Văn Tịch quả là xấu hổ, nhưng mà, một màn này Đoàn Mộc Dao cũng không có nhìn đến.

Hàn Văn Tịch không thể không thận trọng nha, nàng nghĩ hôm nay nếu không phải chính Long Phi Dạ muốn huyết sinh đan, mà là nàng muốn, phỏng chừng hẳn sẽ khoanh tay đứng nhìn mà thôi.

Kỳ thật cần bản không cần hỏi giá hóa này cùng Đoàn Mộc Dao là sư huynh sư muội hay là gì, bởi vì, giá hóa này đối với bất luận kẻ nào cũng đều là lạnh băng vô tình, ở trong lòng hẳn, không tồn tại ngoại lệ.

.....*Người dịch: Emily Ton*.....

Rốt cuộc, sau một thời gian dài chờ đợi, Được quý đại nhân đã quyết định, hẳn đề bút viết ở trên tờ giấy trắng chỉ có ba loại được, viết thành hai bản, giao cho Hàn Văn Tịch cùng Đoàn Mộc Dao.

Hàn Văn Tịch cũng chưa nhìn xem, Đoàn Mộc Dao liền một niệm ra tới, "thất sát diên vĩ, đan bạch y mẽ, quý đá tường*,"

**Thất sát diên vĩ, đan bạch y mẽ, quý đá tường: 七煞鸢尾, 单白依米, 鬼打墙: tên các loại cây thuốc.*

Này:..... Vừa nghe đến những tên đó, nháy mắt Hàn Văn Tịch trợn mắt há hốc mồm

Nàng đột nhiên nhìn về phía phương thuốc trong tay, một chữ một chữ xem qua, xác định không có nhìn lầm.

Thiên a, thực sự là ba vị được này!

Hàn Văn Tịch mang về mặt kích động, kích động đến muốn khóc, vì thế, người bên ngoài thoát nhìn, giờ này khắc này về mặt của nàng chính là khóc không ra nước mắt.

Long Phi Dạ thấy bộ dáng này của nàng, đáy mắt hiện lên một mặt phức tạp, không cần nhắc nổi nữ nhân này.

Mà Đoàn Mộc Dao lại cười lộ lên, "Tần Vương phi, xuất thân là thế gia y học, người đã từng gặp qua ba vị được này đi?"

Hàn Văn Tịch kích động hít hít cái mũi, lắc lắc đầu, "Chưa từng thấy qua."

Đoàn Mộc Dao nhảy mặt chắc chắn tự tin, *rất tốt, bây giờ hoàn toàn là lúc để đưa thế lực*. Rất nhanh, Được quý đại nhân ra lệnh cho người đưa tới hai tập được thảo đồ.

"Như thế nào..... Chúng ta, bắt đầu đi?" Được quý đại nhân gấp không chờ nổi dò hỏi

"Không thành vấn đề." Đoàn Mộc dao đã sớm nóng lòng muốn thử, chỉ cần có đồ tập để đối chiếu, chỉ với ba vị được, dựa vào tốc độ và thế lực của nàng, cho dù đem toàn bộ Được Quý cốc đảo ba thước đất cũng rất đơn giản.

Hàn Văn Tịch nắm chặt tập được thảo đồ, "Àn!"

"Tốt, bắt đầu! Bản đại nhân sẽ chờ ở chỗ này....."

Được quý đại nhân còn chưa nói xong, Đoàn Mộc Dao đã cất tập được thảo đồ vào trong ngực, thân ảnh chợt lóe xông thẳng ra ngoài cửa rồi đi.

"Thật nhanh..... A ha ha ha! Bản đại nhân phi thường chờ mong."

Được quý đại nhân cười đến nổi cả người nhanh chóng nhảy lên, đương nhiên lúc này hẳn chú ý nhiều hơn vẫn là Hàn Văn Tịch, ai bảo Long Phi Dạ đắc tội với hẳn đầu?

Thấy Đoàn Mộc Dao như vậy mau, Hàn Văn Tịch sững sốt, ngay sau đó bình thường trở lại, cầm lấy tập được thảo đồ chạy ra, chỉ là, tốc độ chạy bộ của nàng, làm Được quý đại nhân cảm thấy nôn nóng thay nàng.

Được quý đại nhân đứng dậy, đi theo bên cạnh Hàn Văn Tịch, nhìn như bước chậm rãi, tốc độ lại nhanh hơn Hàn Văn Tịch, "Hàn Văn Tịch, sao lại chậm như thế, bản đại nhân không ngại nói cho người biết, toàn bộ Được Quý cốc cũng chỉ có một gốc cây quý đá tường, người đi chậm, sẽ thua nga!"

Hàn Văn Tịch quay đầu lại nhìn, về mặt ra vẻ khiếp sợ, "Thật vậy chăng?"

Được quý đại nhân cười khiến con người hẹp dài yếu đã đều biến thành một đường thẳng tắp, "Bản đại nhân chưa bao giờ lừa nữ nhân."

"Đa tạ."

Hàn Văn Tịch ngọt ngào cười, tốc độ nhanh hơn, cuối cùng chạy đến trong viện, mà lúc này, Đoàn Mộc Dao sớm đã không thấy tung tích.

Long Phi Dạ cùng Đoàn Mộc Bạch Diệp đã sớm ở bên ngoài chờ, thấy Hàn Văn Tịch lúc này mới đến, Đoàn Mộc Bạch Diệp bên mỗi gọi lên một mặt châm chọc, trêu ghẹo nói, "Tần Vương phi thông thả ung dung như thế, rất có tự tin sao?"

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch cư nhiên quay đầu nhìn lại, khôi phục lại bộ dáng kích động như khi vừa mới nhìn thấy phương thuốc, liên tục gật đầu, rất tán thành lời nói của Đoàn Mộc Bạch Diệp.

Lần này nhìn như thế nào cũng đều không giống như khóc không ra nước mắt, mà là thật sự kích động.

Ách.....

Đoàn Mộc Bạch Diệp sững sốt, *đã xảy ra chuyện gì với nữ nhân này, biểu tình này của nàng là có ý tứ gì?*

Không thể không thừa nhận, Long Phi Dạ cũng bị Hàn Văn Tịch làm cho hồ đồ, *phản ứng của nàng như vậy rốt cuộc là sao đây? Ba vị được này nàng có nhận biết, hay là không nhận biết đây?*

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch cư nhiên mặc kệ bọn họ, tìm ghế đá ngồi xuống một bên, nhẹ nhàng đặt tay trên ngực làm mình bình tĩnh lại.

Thấy thế, ngay cả Được quý đại nhân hay khoe khoang cũng đều an tĩnh lại, *nữ nhân này..... không phải là muốn trực tiếp từ bỏ đi?*

Nếu là như thế, hẳn nên chuẩn bị hảo hảo cười nhạo Long Phi Dạ một phen.

Hàn Văn Tịch thiết tình không phải có ý tỏ vẻ huyền bí, nàng là thật sự thật sự rất kích động nha! Điều không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt!

Nhìn Được quý đại nhân, nàng đều muốn đi qua khen ngợi hẳn thật nhiều, *Được quý đại nhân thiết đúng là thiên tài a! Không không không, hẳn là quý tài! Hẳn viết ba vị được tất cả đều là độc được!*

Hôm nữa, máu chó nhất chính là, ba vị được này tất cả đều ở trong cái viện này đây!

Phải biết rằng, nơi này chính là nơi để bị mọi người xem nhẹ nhất, cho nên Đoàn Mộc Dao ngu ngốc kia lập tức liền lao đi.

.....*Người dịch: Emily Ton*.....

Độc được có hai loại, một loại sẽ hiện ra độc tố sau khi đã trải qua đun sôi và chiết xuất, vì thế nó được phân loại là *độc thảo ẩn tính* (隐性毒草: loại không thể nhìn thấy). Một loại khác ngay khi này mầm sẽ hiện ra độc tố, vì thế nó được phân loại là *độc thảo hiện tính* (显性毒草: loại có thể nhìn thấy). Thực không khéo, ba vị được mà Được quý đại nhân viết ra toàn bộ đều thuộc về một loại phía sau.

Khi Hàn Văn Tịch vừa tiến vào Được Quý cốc, hệ thống giải độc lập tức nhắc nhở qua rất nhiều lần, sơn cốc này độc được không ít, mà thời điểm tiến vào cái sân này, hệ thống giải độc lại nhắc nhở lần nữa.

Nàng quen thuộc nhất chính là thảm thực vật độc được, đối với loại độc thảo hiện tính này, cần bản không cần qua kiểm tra, nàng tùy ý quét mắt liếc một cái liền biết là độc thảo gì.

Đoàn Mộc Dao, người phải hào hào tìm đi thôi, "thất sát diên vĩ, đan bạch y mẽ" hai loại độc thảo này đều không phải là được thảo tầm thường, mà là độc thảo cực kỳ hiếm lạ, mặc dù trong sơn cốc này có cây thứ hai cây thứ ba, trong một khoảng thời gian ngắn chính bản thân Được quý lão nhân cũng không nhất định có thể tìm ra chúng!

Mà quý đá tường cũng chỉ có một gốc cây, hẳn là Được quý lão nhân cố ý nuôi dưỡng, ở bên ngoài vĩnh viễn sẽ tìm không thấy.

Mặc kệ Long Phi Dạ, Đoàn Mộc Bạch Diệp cùng Được quý đại nhân đều kinh ngạc nhìn nàng, Hàn Văn Tịch để tay lên ngực, sự tình kích động nhân tâm như thế, nàng cần một chút thời gian để bình phục tâm tình một chút.

Rốt cuộc, Đoàn Mộc Bạch Diệp nhận không được, không vui hỏi, "Tần Vương phi, người còn không đi tìm hay sao? Người muốn nhận thua?"

Chết đã đến nơi rồi còn kiêu ngạo, chờ một lát nữa mà khóc đi.

Hàn Văn Tịch đứng dậy, cười nói, "Diệp Thái tử, Trường Nhạc công chúa nóng vội, người vì sao cũng nóng này theo đâu?"

Nàng nói, tay tuy ý đem tập được thảo đồ còn chưa lật xem qua trao cho Long Phi Dạ, "Điện hạ, giúp ta cầm."

Đáy mắt Long Phi Dạ loé lên một tia sáng, cũng không mở miệng nói gì, lặng im tiếp nhận tập được thảo đồ.

Đoan Mộc Bạch Diệp không có lời gì để nói, đáy lòng càng thêm bất an, chẳng lẽ nữ nhân này có phần nắm chắc? Chỉ là, rất nhanh ý tưởng này liền lại bị hấn phủ định, không có khả năng, mặc dù nàng nhận thức được những được liệu đó, cũng không có khả năng có thể tìm được ngay lập tức.

Nàng lấy từ tin từ đâu tới? Nàng bắt quả là đang cố đánh lừa mọi người mà thôi.

Nghĩ đến điều này, Đoan Mộc Bạch Diệp khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt cao lãnh, hẳn sẽ chờ xem, không tin Hàn Văn Tịch có thể làm ra trò trống gì.

Nhưng mà, Được quý đại nhân trong lòng có quý lại nổi lên bất an, *nữ nhân này ngồi ở trong viện không đi, không phải là nàng đã phát hiện cái gì đi?*

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Phế vật muốn nghịch thiên

Nhìn Hàn Văn Tịch như vậy, tựa hồ không tính sẽ rời khỏi sân, trong lòng Được quý đại nhân có quý nhện không được nổi lên hoài nghi, chỉ là, hẳn cuối cùng vẫn đều không tin Hàn Văn Tịch có thể tìm ra được ba vị được liệu.

Ba vị được liệu này nói thế nào cũng là hẳn đã hao hết tâm tư mới nghĩ ra được, hơn nữa tất cả đều sinh trưởng ở trong cái viện này, dù là người thông minh cũng sẽ không nghĩ đến nhanh như thế, hơn nữa, ngay cả khi Hàn Văn Tịch hoài nghi được thảo kia lớn lên ở trong cái viện này, nàng còn phải đi tìm đâu!

Được quý đại nhân đang nghĩ, tầm mắt dừng ở tập được thảo đồ trên tay Long Phi Dạ, đồ tập này Hàn Văn Tịch cũng chưa từng xem qua, cho dù nàng hoài nghi ba vị được thảo ở trong cái viện này, cũng phải thời gian đi tìm, cũng chưa chắc có thể tìm ra.

Nghĩ như thế, được quý đại nhân yên tâm hơn nhiều, đối với đề mục mình ra vẫn rất có tin tưởng.

Hắn liếc mắt nhìn Long Phi Dạ bất động thanh sắc đến nay mặt vẫn vô biểu tình, con người yêu đã lộ ra một mặt cười tà ý, thầm nghĩ, *để xem tiểu tử này có thể kiêu ngạo đến khi nào, ít nhất sau ba ngày Hàn Văn Tịch không tìm ra được thảo, đến lúc đó hẳn đang vội vã cứu người còn không phải ngoan ngoãn tới cầu xin.*

Ai ngờ, ngay thời điểm được quý đại nhân đang khoe khoang, hẳn đột nhiên có cảm giác lưng như bị kim kích, theo bản năng quay đầu nhìn lại, thế nhưng đón nhận ánh mắt Hàn Văn Tịch tràn ngập ý cười.

Được quý đại nhân nao nao, đang buồn bực, ai ngờ, đôi mắt đẹp của Hàn Văn Tịch nhìn quanh, mắt đen lưu chuyển, nhìn về phía thềm đá bên phải ở sau lưng hắn.

Chỉ thấy dưới thềm đá kia mọc đầy rêu xanh, bên cạnh rêu xanh trải dài chính là một vòng cỏ đuôi chó.

Quý cốc đại nhân theo ánh mắt Hàn Văn Tịch nhìn lại, tầm mắt dừng lại ở trên đám cỏ đuôi chó kia, tức khắc, tim hắn đập lạc một chút, suýt nữa đã ngừng đập.

Phải biết rằng thất sát diên vĩ đã trà trộn bên trong một vòng cỏ đuôi chó ở đây nha!

Chẳng lẽ.....

Nếu có thể nhìn thấy được mặt của Được quý đại nhân, nhất định sẽ nhìn thấy mấy hấn trời chật thành ký tự "||", không, *đây nhất định chỉ là trùng hợp, Hàn Văn Tịch là một phế vật, làm sao có khả năng chưa nhìn tập được thảo đồ đã nhận ra thất sát diên vĩ, phải biết rằng, rất nhiều được sư cũng không biết thất sát diên vĩ trông như thế nào nha!*

Được quý đại nhân rất nhanh liền thu hồi tầm mắt, đáy mắt hiện lên một mặt nham hiểm hung ác, tin tưởng vững chắc Hàn Văn Tịch sẽ không tìm thấy!

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại đứng dậy, tự mình đi qua, cái này, tầm mắt Được quý đại nhân lập tức hướng theo qua, chỉ thấy Hàn Văn Tịch chuẩn xác chọn thất sát diên vĩ mà không hề cầm nhầm cỏ đuôi chó, đang muốn nhỏ tặn góc.

"Dừng tay!" Được quý đại nhân thất kinh hô lên, thanh âm này, một chút âm dương quái khí đều không có, một chút thấp trầm gầ mua cũng không có, mà là rất hung hăng tàn ác, mơ hồ nghe được một tia âm sắc chân chính của hắn.

Hàn Văn Tịch không buông tay, cười nói, "Thất sát diên vĩ, đúng không?"

Tuy rằng nàng đã cầm trên tay, nhưng nghe chính miệng nàng nói ra, Được quý đại nhân vẫn là có chút không thể nào tiếp thu.

Đây là trường hợp phế vật muốn nghịch thiên hay sao?

Được quý đại nhân neho hai tròng mắt lại, chậm rãi không trả lời.

Hàn Văn Tịch nhún vai, làm bộ muốn nhỏ lên, Được quý đại nhân khó thở, không thể không trả lời, "Dừng!"

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Bạch Diệp một bên đột nhiên đứng lên, vẻ mặt không thể tin nổi, "Hàn Văn Tịch, người....."

"Hàn Văn Tịch, người là làm thế nào biết được thất sát diên vĩ ở trong sân, lại như thế nào tìm ra được?" Được quý đại nhân cũng rất hiểu kì.

Nữ nhân này ngay cả đồ tập cũng chưa liếc mắt nhìn xem một cái đã tìm ra tới, thậm chí nàng cũng không thêm dành thời gian để tìm, tựa hồ chỉ liếc mắt một cái đã tìm ra.

"Bối vi ta thông minh." Hàn Văn Tịch thả tay cười, cây thất sát diên vĩ này còn rất nhỏ, nàng là người yêu được, sẽ không phạm của trời, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là nàng bởi không nói Được quý đại nhân.

"Thông minh? Ta thấy là gian lận đi! Người rõ ràng là một phế vật như thế nào có thể nhận thức thất sát diên vĩ?" Đoan Mộc Bạch Diệp châm chọc mỉa mai nói.

"Vừa rồi có người chính miệng nói công bằng, như thế nào, hiện tại muốn chơi xấu hay sao? Diệp Thái tử, ta mới tìm được một gốc cây mà thôi, người nên tin tưởng mọi người, không phải sao?." Hàn Văn Tịch trêu ghẹo nói.

Một câu nói ra làm Đoan Mộc Bạch Diệp không lời nào để nói, nói thêm gì nữa, không thể nghĩ ngờ là đánh mất mặt chính mình cùng Dao Dao.

"A, bốn Thái tử cũng không tin người có thể tìm ra cây thứ hai!" Đoan Mộc Bạch Diệp oán hận nói.

"Bản đại nhân cũng không tin người có thể tìm ra cây thứ hai....."

Được quý đại nhân híp mắt nhìn chăm chăm Hàn Văn Tịch, tầm mắt trước sau không rời đi, thanh âm sâu kín, ánh mắt âm trầm, cho dù Hàn Văn Tịch ngẫu nhiên thế nào mà nhận thức thất sát diên vĩ, không đến mức ngay cả đan bạch y miễn cũng nhận được đi.

Hắn cũng không tin cái loại gian tà này!

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch hơi mỉm cười, con người linh động mà giao hoạt lại một lần nữa lưu chuyển, nhìn xuống bụi cỏ phía trước hàng rào.

Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, ngay cả Đoan Mộc Bạch Diệp cũng khẩn trương theo ánh mắt nàng nhìn qua, Đoan Mộc Bạch Diệp nhìn qua nhìn lại, nhưng cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không thấy nguyên cớ vì sao.

Nhưng mà, Được quý đại nhân lại trong nháy mắt hít vào một hơi khí lạnh, hai tròng híp lại trở nên nghiêm túc hơn, không cần nhìn theo ánh mắt Hàn Văn Tịch, hẳn cũng biết dưới bụi cỏ phía trước hàng rào có vật gì.

Đó là một mảng cỏ có một ít hoa đại đã nở, trong đó cũng chỉ có một dóa màu trắng, không đáng để chú ý tới, lại chính là cỏ đan bạch y miễn giá trị liền thành!

Chẳng lẽ, Hàn Văn Tịch ngay cả đan bạch y miễn cũng nhận thức?

Hàn Văn Tịch thu hồi tầm mắt, nhìn bộ dáng thần thế Được quý đại nhân cứng đờ, cười đến đặc biệt sáng lạn, "Đan bạch y miễn, còn muốn ta chỉ ra sao?"

Được quý đại nhân không trả lời, tầm mắt gắt gao chăm chú nhìn nàng, giống như mắt hắn thật sự bị đóng đinh trên người nàng.

Được quý đại nhân chưa từng thất thủ trong được học thượng thừa, hôm nay tuy rằng không phải hẳn tự mình tham gia tỷ thí, nhưng hẳn chính là người đã ra đề mục nha. Hẳn tính toán vốn là không người nào có thể tìm ra, nhưng không nghĩ rằng Hàn Văn Tịch còn chưa đến nửa canh giờ cư nhiên đã tìm ra hai cây, tuy rằng nói là tìm, kỳ thật nàng căn bản cũng chưa có tìm, được không!

Nàng ngay cả đan bạch y miễn đều nhận thức, nói nàng là phế vật đâu?

Ngay cả một được sự cực kỳ lợi hại, cũng khó mà nhận thức được thất sát diễn vĩ, đan bạch y mẽ so với thất sát diễn vĩ càng là được hiếm lạ hơn a, lại còn là độc được.

"Được quý đại nhân, đóa hoa trắng nhỏ kia chính là đan bạch y mẽ, muốn ta đi qua chỉ ra hay sao? Màu trắng kia, cũng chỉ có một đóa." Hàn Văn Tịch cố ý nói ra thật tỉ mỉ kỹ càng.

Được quý đại nhân hít sâu một hơi, hân vút hết óc để ra đề mục a, cư nhiên bị người phá giải dễ dàng như thế, còn có một mặt độc thảo quý đã tường cuối cùng, chẳng lẽ nàng cũng đã sớm tìm thấy?

Được quý đại nhân vẫn không có câu trả lời, Đoan Mộc Bạch Diệp lại đột nhiên lấy đồ tập được thảo đặt ở trên bàn trà của Long Phi Dạ, lật vài tờ đến khi tìm ra ký hiệu trên văn đồ giải thích về đan bạch y mẽ.

Hân cố ý đối chiếu qua lại nhiều lần, một đối chiếu này, Đoan Mộc Bạch Diệp liền choáng váng ngay tại chỗ, quả thật là đan bạch y mẽ!

"Diệp Thái tử, không sai chứ?." Hàn Văn Tịch cười hỏi.

Đồ tập rơi xuống đất, Đoan Mộc Bạch Diệp chậm rãi đứng lên, sắc mặt đen đến dọa người, "Một mặt được cuối cùng là quý đã tường người cũng đã tìm được rồi?"

Hàn Văn Tịch đẩy mắt hiện lên một mặt giảo hoạt, đột nhiên nhìn sang bên phải.

Đoan Mộc Bạch Diệp giống như phản xạ có điều kiện, lập tức cũng nhìn theo về phía bên phải, ngay sau đó Hàn Văn Tịch lại quay sang nhìn bên trái, Đoan Mộc Bạch Diệp lại quay đầu hướng sang trái.

"Ha ha ha, nó nằm ngay dưới chân người!" Hàn Văn Tịch cười to.

Đoan Mộc Bạch Diệp thể nhưng thật sự cúi đầu, thấy thế, Hàn Văn Tịch cười nghiêngngại, suýt nữa té ngã, dưới chân Đoan Mộc Bạch Diệp rộng tước, cái gì cũng đều không có.

Ách..... Cư nhiên bị lừa!

Sắc mặt Đoan Mộc Bạch Diệp vừa trắng vừa hồng, hai tay đều nắm thành nắm đấm.

Mà đây mắt Được quý đại nhân lại âm thầm đến tối, một mảnh phức tạp, quý đã tường là loại mà đích thân hân trông trên nóc nhà, nhìn qua không khác gì cỏ dại, đừng nói là được sự, ngay cả không ít đỉnh cấp độc sư tới nơi này của hân, cũng đều không nhìn ra đâu!

Hàn Văn Tịch lừa Đoan Mộc Bạch Diệp như thế, phỏng chừng cũng không thể tìm ra đi?

Nghĩ đến điều này, Được quý đại nhân lấy lại được một chút tự tin, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, kỷ dị nhắc nhở, "Hàn Văn Tịch, thất sát diễn vĩ cùng đan bạch y mẽ người đã tìm được rồi, nhưng là, tìm không thấy quý đã tường, người cũng không thấy được."

Ai ngờ, tiếng nói của hân vừa dứt, ánh mắt của Hàn Văn Tịch lập tức trở nên ý vị thâm trường, thấy thế, Được quý đại nhân trong lòng có chút luống cuống, chỉ là, ý vị thâm trường này rất nhanh liền biến mất, Hàn Văn Tịch như lơ đãng hướng lên nóc nhà liếc mắt một cái.

Phán lo đáng này, so với ý vị thâm trường vừa rồi lại làm cho Được quý đại nhân hải hùng khiếp vía nha!

Chẳng lẽ ngay cả quý đã tường nàng đều tìm được rồi? Nàng là thiên tài hay sao?

Phải biết rằng, Được quý đại nhân vì tìm cây quý đã tường này mang về gieo trồng, đã phải trèo đèo lội suối tìm suốt ba ngày ba đêm!

Thấy Được quý đại nhân khần trương, Hàn Văn Tịch cười, đặc biệt thờ ơ, cái gì cũng chưa nói.

Nhưng mà, Đoan Mộc Bạch Diệp một bên thấy nàng cùng Được quý đại nhân ý vị mắt đi mây lại, lập tức minh bạch, quý đã tường cũng ở trong cái viện này!

Sao có thể như vậy!

Đây đều là được liệu rất hiếm lạ, Được quý đại nhân vừa rồi còn nói quý đã tường cũng chỉ có một gốc cây, chính điều này làm cho Dao Dao lập tức đã sớm lao đi, bây giờ chạy đi đâu mà tìm nha!

Đoan Mộc Bạch Diệp lăm gì còn tâm trạng để lo lắng cây được thảo thứ ba nằm ở nơi nào nha, hân hiện tại quan tâm nhất chính là thân muội tử của hân, tuy rằng là người có thủ đoạn tàn nhẫn, âm hiểm, nhưng hân đối với cái thân muội muội này vẫn là đau đến trong xương cốt đi, không thể khiến nàng chịu một chút ủy khuất.

"Được quý, người ra đề rất tốt!"

Đoan Mộc Bạch Diệp tức giận xoay người muốn rời đi, thân ảnh Long Phi Dạ lại chợt lóe lên ngăn cản trước mặt hân, âm thanh lạnh lùng nói, "Vừa mới định ra quy củ, người khác không thể tương trợ, người đừng quên."

Đoan Mộc Bạch Diệp khó thở, nhưng cũng không có lý do gì để rời đi, Được quý lão nhân ở đây, hân không dám chơi xấu, chỉ có thể hung hăng phát tay áo ngồi xuống một bên hờn dỗi.

Lần này, bọn họ nhất định là thua rồi.

Được quý đại nhân không có tâm tình oán Đoan Mộc Bạch Diệp, lúc này, tất cả lực chú ý của hân nằm tại trên người Hàn Văn Tịch, ánh mắt thẳng lăng lăng không hề rời đi.

Hân rất muốn biết, Hàn Văn Tịch rốt cuộc có nhận ra quý đã tường hay không, hân đang chờ Hàn Văn Tịch nói ra.

Mà Đoan Mộc Bạch Diệp cũng chỉ có thể chờ, chờ Hàn Văn Tịch công bố đáp án rồi mới đem Dao Dao tìm trở về, chính là, Hàn Văn Tịch lại có tính ngời, cái gì cũng không nói, mắt cũng không loạn chuyển.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Trong khi đó, Đoan Mộc Dao Dao đã đi khắp sơn cốc tìm kiếm thất sát diễn vĩ, nàng nhìn tập được thảo đồ ba bốn lần về hình ảnh và mô tả của nó, trước khi khéo léo quyết định đầu tiên tìm một mảng cỏ đuôi chó, vì thế, khi nàng phi hành qua sơn cốc, vừa nhìn thấy một tảng lớn cỏ đuôi chó liền hạ xuống, đối chiếu với tập được thảo đồ, cẩn thận so sánh từng cây với hình ảnh trong đồ tập.

Nàng nói nào biết được hết thấy phát sinh trong viện Được quý đại nhân nha? Vừa tìm kiếm, vừa không quên nhớ thương Hàn Văn Tịch, nàng nghĩ, *Hàn Văn Tịch có thể sẽ phải dành thời gian cả đời chỉ để tìm một đám cỏ đuôi chó đi!*

Sau khi loại bỏ một tảng lớn cỏ đuôi chó, Đoan Mộc Dao Dao điểm nhẹ mũi chân, tiếp tục bay đi tới nơi tiếp theo, tuy rằng nhiệm vụ hơi gian nan một chút, nhưng nàng vẫn rất có niềm tin.

Rất nhanh, trời đã bắt đầu tối dần.....

Trời tối, Hàn Văn Tịch vẫn chưa tìm được quý đã tường, đương nhiên, nàng trước sau cũng không hề rời khỏi sân.

Những ngọn đèn dầu được thắp sáng trong sân Được Quý cốc. Đoan Mộc Bạch Diệp dạo bước tới tới lui lui ở cửa sân, sắc mặt trắng bệch, lòng nóng như lửa đốt, lại không thể đi ra ngoài. Được quý đại nhân ngồi trên một chiếc giường có hoa nở bên cạnh, thỉnh thoảng ngấm nóc nhà một cái, thỉnh thoảng lại ngấm Hàn Văn Tịch một cái, nhẩn nại chờ đợi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Không ngăn cản người nhận thua

Cả buổi chiều, Đoan Mộc Bạch Diệp cũng không ít lần thúc giục Hàn Văn Tịch nhanh chóng tìm quý đã tường, sự tình tới cực điểm này rồi thì không thể vẫn hỏi được nữa, hân thà rằng sớm thua một chút, cũng không muốn để Dao Dao ngồi ở bên ngoài tìm kiếm.

Nhưng Hàn Văn Tịch lại không nóng nảy, lúc này, nàng đang cùng Long Phi Dạ ngồi ở bên bàn đá uống trà và ăn điểm tâm.

Long Phi Dạ ngồi thờ ơ, toàn thân tản ra khí phách lạnh nhạt, phảng phất hân mới là chủ nhân của sân này, Hàn Văn Tịch một tay chống đầu, một tay bưng chén trà, thích ý thanh thản.

Về cây quý đã tường cuối cùng kia, nàng cái gì cũng chưa nói, Long Phi Dạ cái gì cũng chưa hỏi, nhưng không thể không thừa nhận, nữ nhân này lại một lần nữa làm hân bất ngờ, dù để hân kinh ngạc.

Không có lý do, nhưng hân tin tưởng chắc chắn nàng nhất định có thể tìm được quý đã tường.

Long Phi Dạ lơ đãng giương mắt liếc nhìn Hàn Văn Tịch một cái, trong mắt hiện lên một mặt âm trầm tàn thương mà ngay cả chính hân cũng không phát hiện ra.

Đối với nữ nhân, lần đầu tiên hân tàn thương như thế.

Trên người nữ nhân này, còn ẩn dấu ít nhiều bản lĩnh mà hẳn không biết đâu?

Rốt cuộc, trời hoàn toàn tối đen, mà Đoan Mộc Dao đến nay cũng chưa trở về.

Đoan Mộc Bạch Diệp thật sự nhịn không được, bước đến trước mặt Hàn Văn Tịch, "Tần Vương phi, nếu người đã tìm được quý đá tường, hãy tiết lộ ra đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người."

Ngay cả khi Hàn Văn Tịch mang bộ dáng thanh thản này, Quý tài tin tưởng rằng cũng không tìm được quý đá tường đâu, *nàng kéo dài thời gian như thế, không nghỉ ngơi chính là đang cố ý muốn Dao Dao lẫn lộn nha!*

Mắt của Dược quý đại nhân sáng sủa hẳn lên, đáy mắt hiện lên tia phức tạp nhẹ nhàng, hẳn đã hy vọng Hàn Văn Tịch có thể tìm được quý đá tường khiến hắn kinh diễm một phen, đồng thời, lại không hy vọng đề mục mà chính mình tí mĩ nghĩ ra sẽ bị phá giải dễ dàng như thế, đương nhiên, hẳn hận nhất vẫn là không thể làm Long Phi Dạ ăn đau khổ.

Hàn Văn Tịch nhướng mày nhìn Đoan Mộc Bạch Diệp liếc mắt một cái, rất nghiêm túc nói, "Diệp Thái tử quá đề cao ta, theo ta được biết, quý đá tường này là loại dược rất tà mọn. Một ngọn núi cũng chỉ có thể trồng được đúng một gốc cây, nếu không tất cả đều sẽ chết. Sơn cốc này to như thế, Dược quý đại nhân cũng nói chỉ có một gốc cây dược thảo, thật tình rất khó tìm nha, ta làm sao có khả năng tìm được nhanh như thế đây?"

Hàn Văn Tịch lời này vừa ra, Dược quý đại nhân trong mắt liền lộ ra tia thường thức, đến bây giờ, hẳn không thể không bội phục nữ nhân này, ngay cả tập tính của quý đá tường nàng cũng biết, nhìn dáng vẻ rất là giống như người đồng đạo trong nghề.

Tuổi còn trẻ, lại là một nữ tử, không đơn giản a!

Dược quý đại nhân nhìn Hàn Văn Tịch, nhìn nhìn, hai tròng mắt dần dần nheo lại, tia thường thức dần dần thay thế dịch ý ban đầu.

Nhưng mà, những lời này của Hàn Văn Tịch đối với Đoan Mộc Bạch Diệp mà nói, lại là một loại trào phúng.

Dược quý đại nhân vừa mới nói quý đá tường cũng chỉ có một gốc cây, Hàn Văn Tịch hiện giờ cường điệu như thế, không thể nghi ngờ là muốn ám chỉ cho Đoan Mộc Bạch Diệp, nàng là cố ý, tốc độ của Đoan Mộc Dao không phải rất nhanh sao, ngay cả ở bên ngoài đi bộ nhiều hơn vài vòng, dù trời đã tối, nàng tạm thời cũng không nghỉ sẽ từ bỏ đi.

Đoan Mộc Bạch Diệp siết chặt nắm tay, nếu Hàn Văn Tịch là nam nhân, hẳn nhất định sẽ một quyền đánh qua đầu!

Nếu Hàn Văn Tịch ở trong sân kéo dài một ngày, Dao Dao phải vất vả một ngày, nàng kéo dài một tháng, Dao Dao phải vất vả một tháng, thậm chí một năm.....

Dao Dao hoàn toàn bị động!

Đoan Mộc Bạch Diệp rất hy vọng Dao Dao có thể nghĩ thông suốt, trở về trong viện tìm một chút nha, so với tìm quanh sơn cốc, tìm tại cái tiểu viện này

quả thực là dễ dàng hơn nhiều.

Chính là, ngay cả hắn cũng không tin Dao Dao có thể suy nghĩ thông suốt mà trở về, thứ nhất là Dao Dao không thông minh như vậy, thứ hai là tính tình của nha đầu này hẳn biết, nếu chưa tìm được một gốc cây dược liệu, nàng ngại mất mặt nên chắc chắn sẽ không trở về.

Đoan Mộc Bạch Diệp ngực như bị nghẹn, cổ trắn áp con thịnh nộ của mình, cảm thấy càng nhìn Hàn Văn Tịch ngực càng thêm đau, nữ nhân này thật giỏi hoạt, cái gì mà đệ nhất phế vật, cái gì mà không biết đến dược liệu, hết thảy đều là giả vờ đi!

Thời gian trôi qua từng chút một, Dược quý đại nhân truyền bữa tối, Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch phu thê cùng nhau ăn cơm, Đoan Mộc Bạch Diệp lại một chút đồ ăn đồ uống cũng đều không động đến.

Dao Dao a Dao Dao, người hãy trở về nhanh nhanh một chút nha!

Nhưng, cả một đêm, Đoan Mộc Dao cũng không có trở về, theo lão quân gia tới báo, nhìn thấy Trường Nhạc công chúa giờ cây đuốc phi khắp nơi trên toàn bộ sơn cốc.

Vừa nghe lời này, ngay trước mắt mọi người, Hàn Văn Tịch cười xi một tiếng, suýt nữa làm cho Đoan Mộc Bạch Diệp tức hộc máu.

Có Long Phi Dạ trông chừng Đoan Mộc Bạch Diệp, Hàn Văn Tịch rất yên tâm, nàng đã sớm đi ngủ tại phòng khách, không thể không nói, nàng đã khiến cho ngay cả Dược quý đại nhân cũng đều ngủ không được, đành bởi Long Phi Dạ trông chừng Đoan Mộc Bạch Diệp.

Xe ngựa một đường bốn ba, một đêm này Hàn Văn Tịch ngủ đến đặc biệt sâu, đặc biệt ngon, ngày hôm sau mặt trời lên cao nàng mới lười biếng đi đến sân.

"Chào buổi sáng." Hàn Văn Tịch tâm tình rất tốt, vấn an tất cả mọi người

Long Phi Dạ nhướng mày nhìn nàng một cái, không nói chuyện, Dược quý đại nhân chỉ lăm lăm không biết là nói cái gì.

Đoan Mộc Bạch Diệp híp mắt nhìn qua, thỉnh linh vọt tới trước mặt Hàn Văn Tịch, chỉ là, cơ hồ như đồng thời, Long Phi Dạ cũng tới trước mặt nàng rồi, đem nàng bảo vệ ở phía sau, lạnh lùng nhìn Đoan Mộc Bạch Diệp, ánh mắt hiện lên một mặt không vui.

Tuy rằng biết Long Phi Dạ bảo hộ nàng là có lý do, chính là vì huyết sinh đan mà thôi, nhưng trong lòng Hàn Văn Tịch vẫn sinh ra một tia ám áp, điều này ít nhất chứng tỏ rằng mình xứng đáng có được sự bảo vệ của vị thiên hạ đệ nhất vương này.

"Các người rốt cuộc muốn như thế nào?" Đoan Mộc Bạch Diệp rốt cuộc bạo phát.

Tuy rằng chỉ mới một ngày một đêm, nhưng hẳn đau lòng thay thân muội tử của hắn nha, Dao Dao là kim chi ngọc điệp, từ nhỏ được mọi người nâng nui yêu chiều trong lòng bàn tay, cho dù là luyện công ở sư môn cũng chưa từng trải qua loại đau khổ này đi!

Huống chi, đây căn bản chính là do Hàn Văn Tịch bày bố, Hàn Văn Tịch ở chỗ này chế giễu, thời gian kéo dài càng lâu, đối với bọn họ mà nói sẽ càng thêm nhục nhã.

Đây là lần đầu tiên Đoan Mộc Bạch Diệp bị ăn một một chuyến ở trước mặt nữ nhân, nhục nhã như thế, không thể nhịn được nữa!

"Diệp Thái tử, tạm thời đừng nóng nảy, không phải ta cũng không tìm được cây dược thảo thứ ba hay sao, nếu người chờ không nổi, có thể đầu hàng, ta sẽ không ngăn cản người." Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc đề nghị

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Bạch Diệp đột nhiên gio tay lên muốn tát, tức giận, "Hàn Văn Tịch, người!"

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt sát ý, nắm lấy cổ tay của Đoan Mộc Bạch Diệp, lạnh giọng, "Tần Vương phi, không phải người mà người có thể đe dọa."

Thấy sát ý của Long Phi Dạ, Đoan Mộc Bạch Diệp trong lòng cả kinh, hẳn quen biết Long Phi Dạ nhiều năm như vậy, đầu đã từng gặp qua Long Phi Dạ sẽ tích cực vì nữ nhân như vậy nha?

"Tần Vương, đừng nói với ta rằng người thật sự là vì nữ nhân này mà đối lấy huyết sinh đan!" Đoan Mộc Bạch Diệp thăm dò nói

Long Phi Dạ hung hăng đẩy hắn ra, làm hắn đụng vào một bên tường, lạnh giọng trả lời, "Cùng người không quan hệ, hoặc là nhận thua, hoặc là ở một bên chờ."

Đoan Mộc Bạch Diệp siết chặt nắm tay, lại không thể không chờ đợi.

Rất nhanh, nửa ngày đã trôi qua, Hàn Văn Tịch vừa phơi nắng, vừa uống trà, thỉnh thoảng hướng Đoan Mộc Bạch Diệp nhìn lại, cười như không cười, ý vị mỉa mai khiêu khích.

Đoan Mộc Bạch Diệp vốn đã giận, làm sao chịu được Hàn Văn Tịch khiêu khích như thế, hẳn cả đời kiêu hãnh, vẫn là lần đầu tiên bị nữ nhân nhìn qua như thế.

Có thể nhẫn hay không thể nhẫn?

Rốt cuộc, hẳn không nhịn được, đứng lên, oán hận nói, "Dược quý đại nhân, chúng ta nhận thua, lập tức cho gọi Dao Dao quay về!"

Nhận thua.....

Dược quý đại nhân gãi gãi lỗ tai, lớn tiếng nói, "Cái gì, Diệp Thái tử đã nói cái gì vậy? Bản đại nhân không nghe rõ."

Đoan Mộc Bạch Diệp, Thái tử khát máu, khi nào chịu khuất nhục qua như thế, khi nào lại dễ dàng nhận thua qua như thế?

"Chúng ta nhận thua, muốn thất tình đồng trùng hạ thảo thì lập tức tìm Dao Dao trở về!" Đoan Mộc Bạch Diệp tức giận ngất trời, phát ra thanh âm âm trầm giống như từ trong địa ngục truyền ra tới.

Đáy mắt Dược quý đại nhân hiện lên một mặt khinh thường, lập tức hạ lệnh, "Người ơi, đi tìm Trường Nhạc công chúa mang về đây!"

Đoan Mộc Bạch Diệp thậm chí không muốn nhìn Hàn Văn Tịch nữa, nâng áo bảo ngồi xuống một bên, đen mặt.

Hàn Văn Tịch đại hì, cười ha ha nhìn về phía Long Phi Dạ, cũng không quan tâm đến sự tức giận của Đoan Mộc Bạch Diệp, tự nhiên hào phóng lớn tiếng nói, "Long Phi Dạ, ta đã thắng!"

Hàn Văn Tịch cười rặng rỡ khiến cả người toả ra một loại ánh sáng bức người, loại ánh sáng này, làm tâm mắt Long Phi Dạ như đóng băng trên mặt nàng, thật lâu đều không có dời đi.

Thấy khuôn mặt Long Phi Dạ không có biểu tình hay phản ứng gì, Hàn Văn Tịch nâng hai ngón tay lên thành một hình chữ "V", cười càng thêm sáng lạn, "Uy, chúng ta đã thắng."

Long Phi Dạ kéo kéo khóe miệng, cũng không biết là có phải cười hay không, tóm lại là cứng đờ, Hàn Văn Tịch thật muốn trợn trắng mắt, ngẫm lại vẫn là thôi đi, khối đại băng này trời sinh trên mặt đã bị tê liệt, nàng đã quen thói.

Đoan Mộc Bạch Diệp vốn đang khó thở, nghe Hàn Văn Tịch vui mừng như thế, càng tức giận không thể át xuống, vốn không muốn nhìn nàng, giờ này khắc này lại hung tợn mà nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt kia nếu có thể giết người, Hàn Văn Tịch nhất định sớm đã *hồi phi yên diệt (bị giết không còn tro bụi)*.

Ánh mắt của Dược quý đại nhân lại sâu kín mà nhìn chăm chăm Long Phi Dạ, nếu không phải Hàn Văn Tịch tham gia trận tỷ thí này, hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng để Long Phi Dạ mang huyết sinh đan rời đi.

Gia hỏa này từ nơi nào tìm được một nữ tử đáng chú ý như thế? Năng nếu có thể lưu lại Dược Quý cốc, thật sự là một lựa chọn không tồi.

.....*Người dịch: Emily Ton*.....

Chẳng bao lâu sau, Đoan Mộc Dao đã được tìm trở về, cả người tối tăm ám đạm, chỉ thấy nàng tóc dài hỗn độn, váy trắng nguyên bản không dính bụi trần giờ loang lổ đất bần, hẳn là một đêm không ngủ đi, hai tròng mắt che kín to máu lộ ra một màu khờ nần.

Người đưa nàng trở về cũng không nói cho nàng đã xảy ra chuyện gì, khi tiến vào sân, thấy Hàn Văn Tịch cũng ở đây, Đoan Mộc Dao ngay lập tức phản chấn tinh thần, cười lạnh, "Như thế nào, Hàn Văn Tịch ngươi muốn nhận thua hay sao?"

Đừng nói bà cây thảo dược, liền tính là một gốc cây nữ nhân này đều tuyệt đối tìm không thấy, nàng ta không nhận thua, vậy tìm nàng trở về làm cái gì nha?

Hàn Văn Tịch không nói lời nào, nhưng nghiêng ngẫm lên xuống đánh giá nàng.

Đoan Mộc Bạch Diệp vừa đau lòng muội tử vừa tức giận, kéo Đoan Mộc Dao qua, không vui nói, "Lấy thất tinh đồng trùng hạ thảo ra đi."

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Dao liền sùng sốt, "Cái gì?"

"Bọn họ thắng, đem đồ vật lấy ra." Sắc mặt Đoan Mộc Bạch Diệp trầm thêm vài phần.

Đoan Mộc Dao rất sùng sốt, ngay sau đó tức giận, "Không có khả năng! Thắng như thế nào, đồ vật đâu?"

Tuy biết rằng hoàng huynh sẽ không lừa nàng, nhưng, nàng vẫn không tin, chuyện này quá đột ngột!

"Là hoàng huynh ngươi tự nhận thua với Dược quý đại nhân, không tin ngươi hỏi Dược quý đại nhân xem." Hàn Văn Tịch cười nói, vẻ mặt vô hại.

Đoan Mộc Dao đột nhiên hướng Dược quý đại nhân nhìn lại, thấy Dược quý đại nhân gật đầu, nàng không thể tin nổi thối lui vài bước, ngay sau đó nắm lấy cổ áo Đoan Mộc Bạch Diệp, tức giận chất vấn, "Ai bảo ngươi nhận thua, ai bảo ngươi nhận thua?"

Đoan Mộc Bạch Diệp đường đường là một Thái tử, thế nhưng bị muội muội nắm cổ áo như thế, cũng không tức giận, vẻ mặt ngược lại đau lòng thay nàng, thấp giọng giải thích.

Chính là, Đoan Mộc Dao một khi nghe xong, liền nói giận, lấy được huyết sinh đan là một chuyện, mất mặt lại là một chuyện khác, nàng làm sao có thể bại bởi Hàn Văn Tịch đây? Vẫn là làm trò trước mặt sư huynh!

"Đồ vật đâu, bản công chúa muốn đích thân nhìn một cái!"

Đoan Mộc Dao cực kỳ phẫn nộ, xông thẳng đến trước mặt Hàn Văn Tịch, ngay cả Đoan Mộc Bạch Diệp cũng ngăn không được.

Hàn Văn Tịch rất vui vẻ chỉ giáo, chỉ vào thất sát diên vĩ cùng đan bạch y mẽ ở trong viện cho Đoan Mộc Dao xem, Đoan Mộc Dao vẻ mặt ngoài ý muốn, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, phát hiện chính mình ngu xuẩn biết bao nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Tới tay, tương lai gặp lại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đoan Mộc Dao rốt cuộc phát hiện chính mình quá thực không chỉ là bị nhục nhã mà còn là tự mình tìm nhục nhã!

Hàn Văn Tịch căn bản không hề rời khỏi viện này, thậm chí ngay cả quý đại tướng nàng cũng tìm được rồi, cổ tình kéo dài thời gian, để nàng giống như cái vai hề chạy quanh sơn cốc.

"Hàn Văn Tịch, ngươi..... ngươi....." Đoan Mộc Dao vừa thẹn vừa bức, chỉ vào Hàn Văn Tịch, tức giận đến nói không nên lời, "Ngươi..... Ngươi gian lận! Ngươi xuất thân là thế gia y học quen thuộc với dược liệu, ta lại đối với dược liệu dốt đặc cán mai, cái này không công bằng! Ta không phục!"

Hàn Văn Tịch đã sớm biết vị công chúa này không có tín nhiệm gì, nàng nhìn về phía Dược quý đại nhân, "Dược quý đại nhân, người phải đứng ra chủ trì công đạo nha."

Lúc này Dược quý đại nhân nhìn như thế nào cũng đều thấy Hàn Văn Tịch rất thuận mắt, hẳn lên giọng âm dương quái khí cảnh cáo, "Ha ha, Trường Nhạc công chúa, trước khi tỷ thí là người nói quy tắc rất công bằng, hiện tại ngươi muốn đổi ý, bản đại nhân sẽ rất không cao hứng."

Đoan Mộc Dao không biết trời cao đất dày, còn muốn tiếp tục tranh cãi, Đoan Mộc Bạch Diệp giữ nàng lại, gắt gao bóp chặt cổ tay nàng, thấp giọng, "Đủ rồi, đây không phải là nơi để hồ nháo."

Dược quý đại nhân tuy rằng âm dương quái khí, âm tình bất định, thậm chí thần thần thao thao (kỳ lạ khó hiểu), điên điên khùng khùng, nhưng hẳn tuyệt đối không phải dễ trêu chọc, đã bị nhục nhã một phen, Đoan Mộc Bạch Diệp không nghĩ một lần nữa sẽ đánh cuộc với thanh danh của mình, càng không muốn làm cho sự việc rắc rối hơn.

Hoàng huynh cũng có chút tức giận, Đoan Mộc Dao trong lòng mặc dù có một trăm điều không vui, vẫn phải quay người đi, ngoan ngoãn từ trong ngực lấy thất tinh đồng trùng hạ thảo ra tới.

Sau khi giao đồ vào trong tay hoàng huynh, nước mắt nàng lập tức tràn mị, liếc mắt oán nhìn Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch một cái, tức giận quay đầu chạy ra ngoài.

Hàn Văn Tịch, ta hận ngươi, lần sau ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!

Đoan Mộc Bạch Diệp đem thất tinh đồng trùng hạ thảo giao cho Dược quý đại nhân, lạnh lùng nói, "Dược quý đại nhân, đã đánh cuộc thì phải chịu thua, tại hạ nói được thì làm được."

Dược quý đại nhân vươn tay gầy trơ cả xương ra để lấy, ôm đồm cất vào trong áo đen, rất nhanh liền phát ra tiếng cười khanh khách quái dị, không hề để ý tới Đoan Mộc Bạch Diệp.

"Tần Vương, tương lai gặp lại." Đoan Mộc Bạch Diệp còn tính có chút phong độ, chấp hai tay thi lễ.

Tuy là nói với Long Phi Dạ, nhưng lại có mười phần ý vị cảnh cáo nhìn Hàn Văn Tịch, *Hàn Văn Tịch, ngươi đứng là một nữ tử thủ vị, đừng tiếc ngươi làm tổn thương Dao Dao, nhục nhã bốn Thái tử, người tốt nhất đừng có ngày rơi vào trong tay của bốn Thái tử!*

Hắn dứt lời, phất tay áo xoay người rời đi.

Cảnh cáo đáng sợ hơn nữa Hàn Văn Tịch cũng đều đã gặp qua, nàng mới không sợ, nói thầm một câu, "Đã đánh cuộc thì phải chịu thua, đây nơi nào là có chút chịu thua nha?"

Dược quý đại nhân cất kỹ thất tinh đồng trùng hạ thảo lại dùng giọng âm dương quái khí mà cười rộ lên, "Tần Vương phi, bản đại nhân thật sự rất khâm phục ngươi."

Hàn Văn Tịch lập tức sờn tóc gáy, theo bản năng trốn phía sau Long Phi Dạ, sự khâm phục của cái đồ quái vật này, nàng nhận không nổi.

Long Phi Dạ đưa lên độc cự măng đan, lạnh lùng nhắc nhở, "Dược quý đại nhân, ngươi nên đem huyết sinh đan lấy ra đi."

Vừa nhìn đến Long Phi Dạ, Dược quý đại nhân lập tức thay đổi thái độ ngạo mạn, chậm rãi nói, "Chờ."

Nói xong, mới chậm rãi đi vào phòng trong để lấy, sau một lúc lâu, cuối cùng trở lại, mang ra một cái hộp gỗ, chậm chậm mở ra. Trong hộp nằm yên một viên đan dược nhỏ như viên đạn có màu đỏ như máu, tối gần còn ần ần có thể ngửi được mùi máu tươi.

Đây là huyết sinh đan mà Cố Bắc Nguyệt đã nói, hai mắt Hàn Văn Tịch lập tức như ánh sao, duỗi tay ra muốn lấy, ai ngờ Dược quý đại nhân lại vội vàng thu hồi lại, cười hắc hắc nói, "Tần Vương phi, ngươi nói cho ta biết quý đại tướng ở nơi nào

trong sân đi, thứ này sẽ lập tức thuộc về ngươi, như thế nào?"

Hàn Văn Tịch sững sốt, đang muốn mở miệng, Long Phi Dạ đã lạnh giọng, "Cổ Thất Sát, chẳng lẽ ngươi cũng muốn đổi ý?"

"Bản đại nhân không nói chuyện cùng ngươi." Được quý đại nhân cũng lạnh giọng, trở mặt còn nhanh hơn.

Hàn Văn Tịch lại nói, "Nếu ta không nói?"

Ách.....

Ánh mắt Được quý đại nhân trầm xuống, hiện lên sát ý trong loé mắt trước khi được đầu đi, hần hít một hơi thật sâu, hai tay vẫn là dâng lên huyết sinh đan.

Hàn Văn Tịch sợ hấn đối ý, vội vàng nhận lấy cho vào túi an toàn, sau đó, nâng hít một hơi thật sâu, vật quan trọng nhất rốt cuộc đã tới tay, bệnh của Long Thiên Mặc có thể tính đã được bảo toàn hơn phân nửa.

Đồ vật đã tới tay, bọn họ tự nhiên muốn nhanh chóng trở về, toàn bộ Đồng Cung bên kia phòng chừng đều đang sốt ruột.

Ai ngờ, Được quý đại nhân cứ nhiên một đường theo chân bọn họ tới cửa, cười hắc hắc quần lên, "Tần Vương phi, người hãy nói cho ta đi, ngươi thật sự tìm thấy đúng không?"

Hàn Văn Tịch cười thần bí, "Hắc hắc, lần tới trở lại sẽ nói cho ngươi biết."

Được quý đại nhân còn muốn quần lâu hơn, Long Phi Dạ quay đầu lại cho hần một cái ánh mắt lạnh lùng, Được quý đại nhân chỉ cảm thấy sát ý tàn ra quanh mình, hai mắt cũng nheo lại một mắt ngay hiềm, khiêu khích trả lại.

Nhưng mà, thời điểm khi Hàn Văn Tịch cùng Long Phi Dạ đi ra khỏi sơn cốc, Được quý đại nhân cũng không còn dấy đưa nữa, mà chỉ nhìn từ xa xa, thấy bóng dáng bọn họ đã biến mất không còn, Được quý đại nhân mới cười ha hả.

Ai ngờ, thanh âm này không chỉ rất có sức thu hút, còn trầm thấp dễ nghe, rõ ràng là thanh âm của nam tử trẻ tuổi nhà.

Hai tay của hần vurun ra từ chiếc áo choàng màu đen, ôn nhuận như bạch ngọc, thon-dài-đẹp, hoàn toàn không giống như trước gầy trơ cả xương như vậy.

Mặc dù là độc cự mãng đan cùng tinh tinh đồng trùng hạ thảo rất quý đều đang nằm ở trong lòng bàn tay hần, cũng đều không đẹp bằng đôi tay này của hần.

Hần lẩm bầm tự nói, ý cười tinh tế, "Hàn Văn Tịch..... ha ha, có ý tứ! Chúng ta sẽ gặp lại nhau trong tương lai!"

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Ở trên đường trở về, Long Phi Dạ hỏi Hàn Văn Tịch, "Quý đã tưởng ở nơi nào trong viện?"

Không nghĩ tới ngay cả gia hỏa này cũng tò mò, Hàn Văn Tịch thần bí hề hề, "Không nói cho ngươi."

Người hần cứng đờ, phản ứng của Hàn Văn Tịch có chút ngoài ý muốn, chỉ là rất nhanh liền khôi phục vẻ lạnh nhạt ban đầu.

Hai người đi lộ, sáng sớm ba ngày sau đã trở lại đế đô Thiên Ninh.

Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch đã rời đi nhiều ngày, nhưng khiến cho đám người hoàng đế hoàng hậu rất lo lắng, nếu không phải Tần Vương đem người mang đi, phòng chừng tất cả mọi người sẽ cho rằng Hàn Văn Tịch đã chạy trốn.

Mới sáng sớm, nhưng Đồng Cung đã dậy người, Thiên Huy hoàng đế bài triều xong lập tức tới nơi đây, thái hậu cùng hoàng hậu đã nhiều ngày qua đều trông chừng không rời một tấc, ngay cả Hàn Tông An cũng không hề rời đi, cung cung kính kính hầu ở sau lưng thái hậu, bụng đầy tự khuật mà không dám nói, Cổ Bắc Nguyệt vẫn canh giữ ở bên cạnh giường trong phòng Thái tử.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, Tần Vương cùng Tần Vương phi đang tiến cung, đang hướng về bên này lại đây."

Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch mới vào cửa cung, Tiết công công cơ hồ là té ngã lộn nhào mà chạy tới bẩm báo.

Thiên Huy hoàng đế đại hỉ, "Huyết sinh đan mang về tới sao?"

Vừa nghe lời này, Hàn Tông An khẩn trương lên, hai mắt không chuyển nhìn chăm chăm vào Tiết công công, chờ hần trả lời.

Hàn Văn Tịch đã đem bệnh tình phân tích thấu triệt đến như vậy, lại còn có một mực chắc chắn chẩn bệnh không sai, tuy rằng Hàn Tông An bị buộc đến không còn lời nào để nói, nhưng đến nay hần vẫn không tin kết quả chẩn bệnh của Hàn Văn Tịch!

Chỉ cần lấy được huyết sinh đan, Hàn Văn Tịch lập tức có thể bắt đầu trị liệu, một khi trị liệu, sẽ biết rốt cuộc là hần đúng, hay là Hàn Văn Tịch đúng rồi!

Trong bụng Thái tử chính là một hải tử, hần phải nhìn xem Hàn Văn Tịch làm thế nào mà biến hải tử thành u ác tính!

Tiết công công làm xấu hổ, "Nô tài..... Nô tài quên rồi!"

Kỳ thật, Tiết công công đã không dám hỏi, hần có tư cách gì đi hỏi Tần Vương điện hạ nhà, cho dù đi hỏi, Tần Vương điện hạ cũng sẽ không thêm liếc hần một cái.

"Đồ vô dụng, còn không chạy nhanh đi." Thái hậu quờ mắt, so với Thiên Huy hoàng đế còn sốt ruột hơn.

"Vâng vâng vâng, nô tài lập tức đi!"

Tiết công công đang muốn đi, Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch đã vào tới, hai người một đường phong trần mệt mỏi, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng phong thái vẫn như cũ, đặc biệt là Long Phi Dạ, tiến vào, thân hình cao lớn cao ngạo lập tức làm cho mọi người có cảm giác uy áp, ngay cả hoàng đế uy nghi cũng khó có thể địch nổi.

Thiên Huy hoàng đế nóng vội vì lo lắng, nhưng không đến mức cuồng quit, vừa nhìn thấy Long Phi Dạ tiến vào, hần đã tiến lên, quan tâm nói, "Tần Vương, một đường có thuận lợi không?"

"Nhờ hồng phúc của hoàng huynh, hết thảy đều thuận lợi." Long Phi Dạ chấp tay thi hành lễ, Hàn Văn Tịch đi theo ở bên cạnh hần cũng khom người.

"Ha ha, tốt lắm tốt lắm tốt lắm, đều hãy bình thân." Thiên Huy hoàng đế cười nói, hần nhìn thì không nóng nảy, mà mọi người quanh mình lại lòng nóng như lửa đốt, toàn mắt trông mong nhìn Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch, chờ đợi tin tức.

"Kia, huyết sinh đan có mang về được không?" Thiên Huy hoàng đế lúc này mới hỏi chính sự.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều khẩn trương lên, đặc biệt là Hàn Tông An mảy trần đều nhần hết lại, phòng trong, Cổ Bắc Nguyệt cùng Thái tử Long Thiên Mặc cũng không hện mà cũng không nhúc nhích, an tĩnh lắng nghe.

Long Phi Dạ mặt không có chút biểu tình, không lo lắng như mọi người, bởi vì đồ vật không ở trên tay hần.

Hàn Văn Tịch liếc mắt quét qua mọi người một cái, mừng thầm, *để các người chờ cũng coi như là không uống công bốn vương phi đi vát và một chuyện như thế.*

Tầm mắt của nàng đảo qua Hàn Tông An, Hàn Tông An trong lòng tức khắc kinh hãi, cái nha đầu này có ý tứ gì đây?

Hàn Văn Tịch chỉ trì hoãn vài giây như vậy, chính là, người nóng vội thì chờ không được.

"Tần Vương, các người lấy được huyết sinh đan sao?" Hoàng hậu thật sự nhìn không được, đã mở miệng.

Long Phi Dạ không nói chuyện, nhưng hướng về phía Hàn Văn Tịch nhìn lại, ánh mắt kia ý tứ là nói cho nàng biết, *nên một vừa hai phải.*

Tốt thôi, Hàn Văn Tịch cười, lập tức từ trong tay áo móc ra một hộp gấm rồi mở ra, "Đây là huyết sinh đan, thuận lợi tới tay!"

Trong lúc nhất thời, tầm mắt mọi người tất cả đều tập trung lại đây, Thiên Huy hoàng đế không dám xem thường, vội vàng kêu, "Cổ thái y, Cổ thái y người lại đây."

Cổ Bắc Nguyệt ra tới cửa, bước nhanh lại đây.

"Cổ thái y, đây là huyết sinh đan?" Thiên Huy hoàng đế chất vấn nói.

Người được mọi màu tươi, lại nhìn thấy màu sắc của nó, Cổ Bắc Nguyệt rất chắc chắn, hần đại hỉ, "Bẩm Hoàng Thượng, thái hậu, hoàng hậu nương nương, đây chính xác là huyết sinh đan, bệnh của Thái tử được cứu rồi, chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng!"

Có Cổ Bắc Nguyệt đích thân xác nhận, cuối cùng mọi người đều yên tâm.

Nhưng mà, huyết sinh đan vừa đến tay, đây cũng có nghĩa là Hàn Văn Tịch sẽ bắt đầu trị liệu, kỳ thật, Thiên Huy hoàng đế cùng thái hậu hoàng hậu cũng chưa hoàn toàn tin tưởng vào kết quả chẩn bệnh của Hàn Văn Tịch, chỉ là, so với kết quả

chẩn bệnh của Hàn Tông An, bọn họ đánh nguyên ý tin tưởng Hàn Văn Tịch nhiều hơn mà thôi.

Đương nhiên, đây cũng coi như là Thiên Huy hoàng đế cho Thái tử một cơ hội cuối cùng.

Nếu trị được, tự nhiên là vạn sự đại cát; nếu trị không được, đó chính là Thiên Huy hoàng đế muốn từ bỏ Thái tử.

Quan hệ lợi hại này, hoàng hậu là người am hiểu thấu triệt nhất, đối với Thiên Huy hoàng đế mà nói, nhi tử rất nhiều, nhưng là, đối với hoàng hậu mà nói, nàng cũng chỉ có một nhi tử là Thái tử mà thôi.

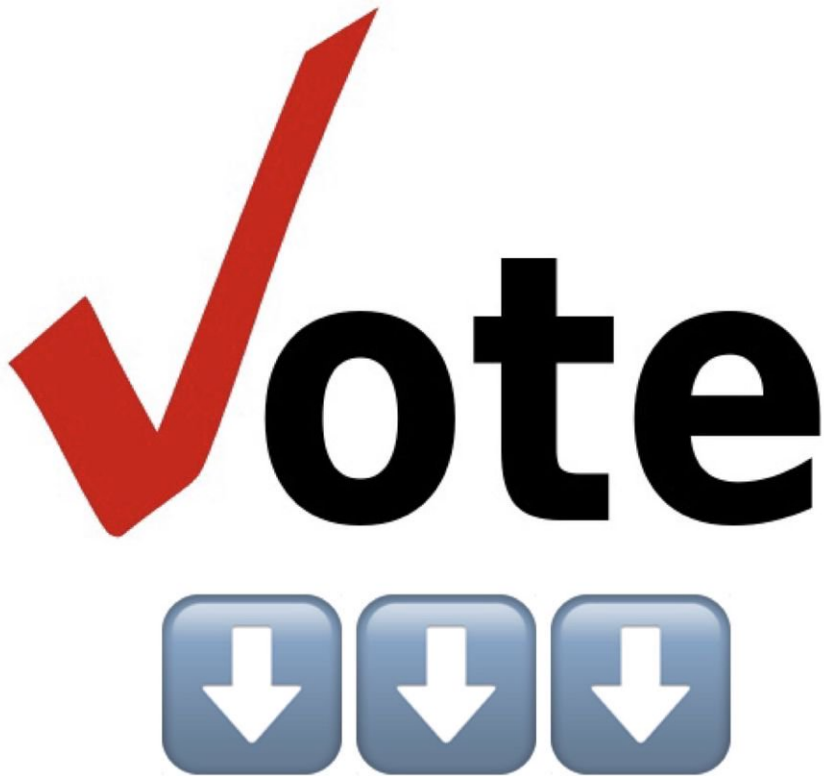
Nàng mới mặc kệ Hàn Văn Tịch chẩn bệnh là đúng hay sai, mới mặc kệ trong bụng Thái tử chính là u ác tính hay là hài tử, nàng chỉ cần một cái kết quả, đó chính là Thái tử không có việc gì.

"Hàn Văn Tịch, hiện tại đã có thể bài độc hay chưa?" Trong mắt Thiên Huy hoàng đế cũng lộ ra khẩn trương nhẹ nhàng.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, "Chưa được."

Cái gì, huyết sinh đan đều đã tới tay mà còn chưa được?

Lời này vừa ra, mọi người đều yên tĩnh, ngay cả Long Phi Dạ cũng nhíu mày nhìn qua.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Khẩn trương, thời khắc quan trọng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vì cái gì mà huyết sinh đan đã tới tay, Hàn Văn Tịch còn chưa thể bắt đầu bài độc đây?

Mọi người đều kinh ngạc, ai ngờ, Hàn Văn Tịch giải thích nói, "Ta quá mệt mỏi, buổi chiều hãy bắt đầu đi, để tránh sai sót."

Một đường bốn ba, Hàn Văn Tịch mới mệt, những người này sốt ruột, nhưng không phải nàng, nàng còn phải chiếu cố đến thân thể của mình nha.

Thân là đại phu chăm sóc đối với chính mình chính là chăm sóc đối với người bệnh, tuy rằng huyết sinh đan đã tới tay, bài độc đối với nàng mà nói bất quá là một phẫu thuật nhỏ, nhưng là, dù sao cũng phải khai đao, nếu trong quá trình không cẩn thận một cái, hậu quả liền không nói rõ trước được.

Nghe nàng vừa nói lời này, đáy mắt Thiên Huy hoàng đế xẹt qua vài phần không vui, chỉ là, kiêng kỵ bốn chữ "để tránh sai sót", Thiên Huy hoàng đế cũng không nhiều lời gắt gỏng đáp ứng.

Hàn Văn Tịch ngủ say cả một buổi sáng ở Đông Cung, ngoại trừ Long Phi Dạ, tất cả mọi người đều không hề rời đi, tuy rằng đều nóng vội, nhưng cũng chỉ có thể đợi nàng một buổi sáng.

Buổi chiều tỉnh lại, sau khi ăn một ít điểm tâm, Hàn Văn Tịch rốt cuộc trở lại trong viện, Cố Bắc Nguyệt đã làm tốt một ít chuẩn bị chờ nàng.

Không nhìn thấy Long Phi Dạ, đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

"Hàn Văn Tịch, hiện tại người đã có tinh thần đi?" Thiên Huy hoàng đế cao cao tại thượng hỏi.

"Bẩm Hoàng Thượng, tinh thần Văn Tịch đã hồi phục không ít." Hàn Văn Tịch cúi xuống một chút, đứng sự thật trả lời.

"Vậy là tốt rồi, người nên biết nếu xảy ra sai lầm gì....." Thiên Huy hoàng đế chưa nói hết về sau, nhưng so với nói tiếp càng có lực chấn nhiếp cảnh cáo cao hơn.

"Văn Tịch minh bạch," Hàn Văn Tịch cúi đầu, hai mắt hạ xuống, rất bình tĩnh, nếu Thiên Huy hoàng đế đã nói như thế, nàng tự nhiên cũng muốn đưa ra yêu cầu, "Hoàng Thượng, thời điểm khi thần thiếp đang trị liệu, ngoại trừ Cố thái y, không cho phép bất luận kẻ nào ở đây."

Lời này vừa ra, hoàng hậu là người thứ nhất bất an, lạnh giọng, "Hàn Văn Tịch, người đây là có thái độ gì?"

Hàn Tông An hầu hạ một bên mượn cơ hội lập tức nghỉ ngơi, "Tần Vương phi, chẳng lẽ lúc người trị liệu có âm mưu gì không thể để mọi người bắt gặp hay sao, nên muốn đuổi mọi người rời đi hay sao? Hay là, trong bụng của Thái tử vốn là một thai nhi, người sợ người khác nhìn thấy?"

Hàn Văn Tịch mặt lạnh liếc qua, châm chọc nói, "Nếu không, Hàn thần y người tới trị sao?"

"Người!" Hàn Tông An không đáp lại, ngược lại đối với Thiên Huy hoàng đế nói, "Hoàng Thượng, theo thảo dân thấy, ở đây nhất định có điều kỳ quái!"

Cố Bắc Nguyệt biết thói quen của Hàn Văn Tịch, đang muốn giải thích, Hàn Văn Tịch lại nghiêm túc bẩm Thiên Huy hoàng đế, "Hoàng Thượng, lần trị liệu này rất hao tâm tổn sức. Các người ở đây sẽ làm cho Văn Tịch có áp lực quá lớn, không thể nào chuyên tâm, để giảm bớt nguy hiểm trong lúc cứu trị, vì suy nghĩ cho sự an nguy của Thái tử, còn thỉnh Hoàng Thượng hãy hiểu cho. Còn về hoài nghi của Hàn thần y, Văn Tịch đã sớm nói qua, sau khi hoá giải u ác tính trong bụng Thái tử xong, Hàn thần y có thể tự mình tới kiểm nghiệm"

Khi Hàn Văn Tịch rơi vào trạng thái, một mặt nghiêm nghị chuyên nghiệp liền hiển hiện ra, tuy rằng giọng nói không lớn, nhưng tràn ra một cỗ cảm giác uy quyền lệnh người không thể bỏ qua.

Không chờ Thiên Huy hoàng đế trả lời, Hàn Văn Tịch lại nghiêm túc nói, "Ngoài ra, Văn Tịch còn có một yêu cầu, trong quá trình Văn Tịch trị liệu, hy vọng có thể cam đoan cánh vật xung quanh hoàn toàn an tĩnh và an toàn, loại bỏ những quấy nhiễu không cần thiết và những điều ngoài ý muốn."

Ở đây đều là nhân vật tôn quý nhất đế quốc này, nhưng, giờ này khắc này, đại phu là lớn nhất!

Tuy rằng tái độ của Hàn Văn Tịch làm Thiên Huy hoàng đế thực sự không thoải mái, nhưng đã tới thời điểm quan trọng rồi, Thiên Huy hoàng đế chỉ có thể đáp ứng năng, không nói đến có trách nhiệm hay không có trách nhiệm, nếu có sai sót gì làm Thiên Huy hoàng đế không vui, chờ sau khi trị liệu kết thúc hẳn sẽ lập tức lệnh người kiểm tra hiện trường, Hàn Văn Tịch cũng không thể làm được trò xiếc gì.

"Được, trăm đáp ứng người, hy vọng người cũng đừng làm cho trăm thất vọng, vào đi thôi." Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nói

Thiên Huy hoàng đế đã đáp ứng rồi, Hàn Tông An còn có thể nói gì nữa, hần phần hận nhìn Hàn Văn Tịch, mong chờ để kiểm tra sau trị liệu.

"Đa tạ Hoàng Thượng thông cảm, Văn Tịch sẽ không làm người thất vọng." Hàn Văn Tịch vẫn rất có tự tin, vẫn để mất máu quá nhiều rồi cuộc đã được giải quyết, vì thế lần trị liệu này khá đơn giản và thuận tiện.

Lúc này năng mới bình thân, cùng Cố Bắc Nguyệt muốn đi vào phòng, hoàng hậu vội đuổi theo, lôi kéo tay năng, "Văn Tịch, Thiên Mặc liền giao cho người."

Hàn Văn Tịch đang muốn mở miệng, ai ngờ, hoàng hậu lại đề thấp giọng, lạnh lùng cảnh cáo, "Hàn Văn Tịch, người tốt nhất đảm bảo Thiên Mặc bình bình an an, nếu không, bổn cung tuyệt đối sẽ không bỏ qua người!"

Hoàng hậu nói, bên môi nổi lên một nụ cười ngạo mạn, "Đương nhiên, nếu người trị được cho Thiên Mặc, bổn cung và thái hậu cũng sẽ không bạc đãi người."

Hàn Văn Tịch trong lòng cười lạnh, phiền toái trước mắt còn không phải là hoàng hậu đã tìm cho năng hay sao, cái gì mà bạc đãi hay không bạc đãi, năng mới không hiếm lạ, đừng lại tìm năng gây phiền toái năng liền cảm ơn.

Hàn Văn Tịch không trả lời, ánh mắt thật sâu liếc mắt nhìn hoàng hậu một cái, kín đáo đẩy tay năng ta ra, lập tức vào nhà, còn tự mình đóng cửa lại.

Thấy thế, hoàng hậu tức giận đến đen cả mặt, *giới cho một Hàn Văn Tịch, nếu không phải bởi vì người là chính phi của Tần Vương, bổn cung chỉ cần dùng một cái ngón tay đã có thể bóp chết người, đợi lát nữa người ra ngoài tốt nhất còn có thể nắm chắc được như thế, nếu không, bổn cung sẽ xử đẹp người!*

Khi cửa phòng đóng lại, thái hậu cùng hoàng hậu cũng không có rời đi, mà là đứng ở ngoài cửa cẩn thận nghe lén, hy vọng có thể nghe được động tĩnh gì đó, hoàng hậu tức giận chùng chất, nhưng lo lắng vẫn là nhiều hơn.

Hoàng đế cũng không đi xa, ngồi xuống ở trong sân, nhìn thái hậu cùng hoàng hậu len lút ở trước cửa, bộ dáng không ra thế thống gì, không khỏi có chút phiền chán.

"Mẫu hậu, qua đây ngồi đi." Hần nhân nhật nói.

Thái hậu lúc này mới qua đây, đẩy mắt tất cả đều là lo lắng, "Ài..... trái tim ai già cứ nhảy lên nhảy xuống, thật là bất an a!"

Hoàng hậu đang muốn phụ họa, thấy trong mắt hoàng đế không có kiên nhẫn, chỉ có thể từ bỏ, ngồi xuống một bên bởi thái hậu.

Thời gian chờ đợi, ngay cả nhiều hơn một giây cũng đều cảm thấy lâu dài, mà phòng trong, Hàn Văn Tịch bận rộn đã sớm quên mất thời gian.

Năng đã kiểm tra tất cả mọi thứ cần thiết cho Long Thiên Mặc, xác định sau khi dùng được giấy tê lập tức có thể động dao.

Cần thiết phải gây tê toàn thân, thứ nhất, sau khi ăn độc được vào sẽ rất khó chịu, thứ hai, khi động dao, Long Thiên Mặc cũng chưa chắc chịu được; đương nhiên, quan trọng nhất chính là, năng không hy vọng Long Thiên Mặc nhìn thấy quá nhiều.

Hệ thống giải độc của năng có một loại được gây tê kiểu mới rất dễ dùng, chỉ chốc lát sau, Long Thiên Mặc đã hoàn toàn hôn mê.

Cố Bắc Nguyệt lúc này mới bắt đầu đun sôi được, một bao được độc lớn nấu thành một chén canh độc được nhỏ. Quả nhiên là độc được, hương vị đặc biệt quý dị, ngay cả người như Cố Bắc Nguyệt từ nhỏ đã ngâm mình trong được lớn lên cũng chịu không nổi, may mắn là Long Thiên Mặc đã hôn mê, nếu không muốn hẳn uống được sẽ có phiền toái rất lớn.

Sau khi nấu được xong, Cố Bắc Nguyệt tự mình rót cho Long Thiên Mặc uống.

Hàn Văn Tịch đi đến trước ấm được, đang muốn động thủ xử lý bã của độc được, lại đột nhiên dừng lại, do dự, mùi của được này nồng hơn với dự đoán của năng nha!

Cho dù là năng giấu ở trong túi chứa bệnh, hay là giấu ở trong rương khám bệnh mang theo bên người của Cố Bắc Nguyệt, đều có khả năng sẽ đoán ra được, đến lúc đó nếu bị lực soát ra thì sẽ rất khó giải thích.

Làm sao bây giờ?

Hàn Văn Tịch quay đầu lại nhìn Cố Bắc Nguyệt liếc mắt một cái, thấy lực chú ý của hần đều ở trên người Long Thiên Mặc, đẩy mắt năng hiện lên một tia phức tạp, đổi vị trí, đưa lưng về phía Cố Bắc Nguyệt để chặn tầm mắt hần.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch cũng không biết, giờ này khắc này, trên nóc nhà có một đôi mắt lạnh băng thăm thẳm đang chăm chăm nhìn năng đầu.

Long Phi Dạ liếc mắt một cái đã nhìn thấy sự khác thường của Hàn Văn Tịch, ngay lập tức hoài nghi ấm được kia có vấn đề, chỉ là, hần không có đủ thông tin để làm rõ chuyện là như thế nào.

Chẳng lẽ, Hàn Văn Tịch có điều gì giấu diếm Cố Bắc Nguyệt?

Lúc này, tay của Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng cầm lấy bã được, hình như đang ngủ, nhưng mà, ngay khi Long Phi Dạ phân tâm, tất cả bã được trong tay Hàn Văn Tịch bỗng nhiên biến mất không thấy.

Long Phi Dạ đột nhiên nhú mày, lập tức dời thêm một mảnh ngói để có thể nhìn xem rõ ràng hơn một chút, chỉ thấy bã được trong ấm sớm đã rỗng tuếch, mà Hàn Văn Tịch xoay người đi đến rương khám bệnh mang theo bên người của Cố Bắc Nguyệt lấy ra một bao được.

Vật đã đi đâu?

Là hần nhìn lầm, hay là đã biến mất trong hư không nên không thể thấy? Long Phi Dạ nghĩ trăm nghìn lần cũng nghĩ không ra.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Đem bã của độc được thu vào hệ thống giải độc là an toàn nhất, không cách nào có thể nghĩ thấy nó từ trong đó.

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn Cố Bắc Nguyệt một cái, thấy hần còn đang cẩn thận nếm độc được cho Long Thiên Mặc, năng thở ra một hơi khí lạnh, cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Từ trong rương khám bệnh của Cố Bắc Nguyệt lấy ra được liệu đã được phối chế lúc ban đầu, những được liệu này chính là phương thuốc mà năng đã tùy ý viết ra lúc trước.

Năng đem nguyên cả một bao được liệu cho vào ấm được, chỉ thêm một nửa nước, đun lên một lần nữa, chờ năng bài độc xong rồi, được kia cũng đã nấu thành chỉ còn lại bã.

Đến lúc đó cho dù là Thiên Huy hoàng đế hay Hàn Tông An có kiểm nghiệm qua, năng cũng đều không sợ.

Sau khi đã rót hết một chén độc được, ánh mắt của Hàn Văn Tịch trở nên nghiêm túc hẳn lên, tuy rằng đây chỉ là một phẫu thuật nhỏ rất đơn giản, nhưng là, vẫn luôn có nguy hiểm, mà hiện giờ một bước này, đúng là một bước quan trọng nhất, cũng là một bước nguy hiểm nhất.

Độc được xuống bụng, bắt đầu hóa giải tại nơi trong bụng Long Thiên Mặc, nếu so với nói nó là thai nhi, Hàn Văn Tịch càng nguyện ý thay bằng "vật", bởi vì, vật kia bất quá là có sinh mệnh đặc thù, có lẽ sẽ không có hình dạng con người cụ thể.

Nghĩ như thế, cũng giảm bớt ác cảm tội ác mà năng phải đối mặt với sinh mạng con người.

Hàn Văn Tịch rất thần nhiên coi quần áo của Long Thiên Mặc, làm bụng to của hần lộ ra.

Tuy rằng biết lúc này thân phận của Hàn Văn Tịch là một đại phu, nhưng nhìn thấy động tác của năng một màn nhanh nhẹn như thế, Cố Bắc Nguyệt vẫn có chút lưu luyến, bất quá càng bội phục nhiều hơn, *nữ nhân này không ngưng ngừng xoắn xít như những nữ nhân khác, hành vi của năng thật là liêu lĩnh, nhưng tâm rất bằng phẳng, làm việc rất quyết đoán, rất dứt khoát.*

"Cố thái y, trước khi ta động dao, không được nói chuyện cùng ta, cho dù xảy ra bất kỳ điều gì cũng không được quấy rầy ta!" Giọng của Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc.

Cần mất một thời gian nhất định để độc được hóa giải tại kia, Hàn Văn Tịch nhận thấy đã đủ thời gian để quyết định tiếp động dao.

Sớm quá, sẽ không thể hoá giải hết toàn bộ thai nhi trong bụng, muộn quá, khả năng độc tổ sẽ bắt đầu gây nguy hiểm cho lục phủ ngũ tạng, sinh ra phiền toái mới, hoặc là lưu lại di chứng sau này.

Những điều đó, Hàn Văn Tịch sẽ không cho phép xảy ra, mà nàng cũng gánh không nổi.

Phải biết rằng, ba vị bên ngoài kia cũng không phải là dễ trêu chọc, còn có một Hàn Tông An đang chờ nắm bím tóc nàng đầu.

Một bước này, chỉ cho phép thành công, không được thất bại!

Tuy rằng Cổ Bắc Nguyệt không rõ ảo diệu trong đó, nhưng hẳn biết rất rõ đây là một bước quan trọng nhất, nếu không vừa rồi Hàn Văn Tịch cũng sẽ không yêu cầu Thiên Huy hoàng để cái yêu cầu thứ hai.

"Tốt, người đừng quá khẩn trương." Cổ Bắc Nguyệt nói, xoay người lập tức tránh xa, cố gắng giảm bớt quấy nhiễu.

Tầm mắt của Hàn Văn Tịch dừng ở trên bụng phồng lên của Long Thiên Mặc, ánh mắt nghiêm nghị và chuyên chú hơn, nàng lập tức âm thầm khởi động chức năng rà quét tầng sâu của hệ thống giải độc, rà quét độc tố trong bụng của Long Thiên Mặc, theo dõi động thái di chuyển của chúng khắp cơ thể, dựa vào biến hoá độc tính của độc được, có thể tính toán được tiến độ ăn mòn của độc được đối với vật kia.

Giờ này khắc này Hàn Văn Tịch rất tập trung tinh thần, cả người nghiêm túc tẩn mẩn ra một cỗ không dung quấy rầy, không dung tới gần.

Tuy rằng chức năng rà quét tầng sâu của hệ thống giải độc là rất thông minh, nhưng vẫn yêu cầu nàng phải dùng ý thức để phối hợp, lực chú ý của nàng cần thiết phải đạt tới 100%, nếu không, nhất định sẽ ảnh hưởng tới tính toán rà quét của hệ thống mà sinh ra khác biệt, do đó ảnh hưởng đến thời gian động dao.

Cổ Bắc Nguyệt đứng từ xa nhìn nàng, đáy mắt toàn là kinh diễm, hẳn thích nhất là bộ dáng nghiêm túc của nữ nhân này.

Ai ngờ, đúng lúc này.....

I'm happy when I see you

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyền - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Quấy nhiễu, là ai thu phục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngay thời điểm Hàn Văn Tịch đang tập trung tinh thần, ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Hàn Tông An, hẳn đang cầu xin Thiên Huy hoàng để, lên giọng khá lớn.

Đáng chết!

Cổ Bắc Nguyệt mắng một tiếng, nhưng không dám mở cửa đi ra ngoài ngăn cản, sợ một khi mở cửa thì người bên ngoài đều sẽ tràn vào đây, sẽ càng khiến Hàn Văn Tịch bị ảnh hưởng nhiều hơn.

Ngoài phòng, Hàn Tông An ngay từ đầu vẫn đang chờ mong kiểm tra sau trị liệu, chỉ là càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, càng nghĩ càng thêm khẩn trương, hẳn không thể ngồi chờ chết, vạn nhất Hàn Văn Tịch cầu kết với Cổ Bắc Nguyệt ở bên trong thật sự đang chơi trò gì thì sao? Chẳng phải là hắn đã xong đời rồi sao.

Mặc kệ như thế nào, cho dù có một chút khả năng, hẳn tuyệt đối sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

Hắn cần phải đi vào chính mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Hàn Văn Tịch.

"Hoàng Thượng, đề thảo dân cũng đi vào nhìn một cái đi! Thảo dân đã hầu hạ Thái Tử điện hạ nhiều năm như vậy, hiểu biết về tình huống thân thể của điện hạ so với Cố thái y còn nhiều hơn nha."

Thiên Huy hoàng để lạnh lùng nhìn hắn, do dự.

"Hoàng Thượng, đề thảo dân đi vào, tốt xấu cũng nhiều thêm một người, có thể thấy rõ rằng Tần Vương phi rốt cuộc là trị liệu như thế nào, dùng được như thế nào, kể từ đó, so với sau kiểm tra càng thêm an toàn, không phải hay sao?"

Lời này của Hàn Tông An rất rõ ràng, Thiên Huy hoàng để bây giờ vẫn còn nghi ngờ đối với Hàn Văn Tịch, vừa nghe lời này, thế nhưng gật đầu, "Người vào đi thôi."

Hàn Tông An đại hi, "Tạ Hoàng Thượng, thảo dân nhất định sẽ nhìn xem rõ ràng."

Hàn Tông An rất vui mừng, giọng nói cũng khá lớn, Cổ Bắc Nguyệt nghe rất rõ ràng mạch, mà Hàn Văn Tịch trước sau vẫn không nhúc nhích, cũng không biết có nghe được hay không.

Thấy Hàn Tông An sắp qua đây, trong lòng Cổ Bắc Nguyệt nóng như lửa đốt, tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm thế nào bây giờ.

Đề Hàn Tông An tới gõ cửa, cự tuyệt hẳn; hay là, hẳn đi ra cửa ngăn cản người, hai biện pháp này đều sẽ làm ảnh hưởng rất lớn đến Hàn Văn Tịch a!

Cổ Bắc Nguyệt vẫn luôn bình thản giờ này mà đều xoắn lại, mà lúc này, Hàn Văn Tịch thật ra cũng nghe được động tĩnh ở bên ngoài, chỉ là nàng đang cố gắng dùng năng lực xưa tan sự quấy nhiễu, trực tiếp bỏ qua.

Nhưng, không ai có thể cam đoan, đợi lát nữa Hàn Tông An qua đây gõ cửa, Hàn Văn Tịch còn có thể khống chế nổi lực chú ý của chính mình hay không.

Thời khắc quan trọng a, Hàn Tông An lại tới cửa.

Cổ Bắc Nguyệt quyết định bằng bất cứ giá nào, một tay đặt ở trên cửa, chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài, Hàn Văn Tịch tựa hồ nhận thấy được động tác này của hắn, nháy mắt liền mất tập trung. Nàng lập tức cố gắng hoàn hồn lại chính mình, từng hạt từng hạt mồ hôi rất lớn thoát ra từ trên trán, mà lưng nàng sớm đã ướt đầm.

Chính là, lực chú ý không tài nào mà tập trung lại được, nếu cứ tiếp tục như thế chắc chắn sẽ xảy ra sai sót, còn có thể là sai sót rất lớn!

Làm sao bây giờ?

Tuy nhiên, ngay tại thời điểm vạn phần khẩn cấp này, một giọng nói lạnh băng vang lên, "Hoàng Thượng, người vừa rồi không phải đã đáp ứng nàng, không được để bất luận kẻ nào quấy rầy hay sao?"

Giọng nói này là..... Tần Vương!

Tần Vương chính là Tần Vương, lời này vừa ra, Hàn Tông An liền lú lo dừng bước.

Cổ Bắc Nguyệt nghe được giọng nói này, trái tim treo cao ở giữa không trung cuối cùng cũng hạ xuống, tay đang ấn ở trên cửa cũng hạ xuống theo, mà Hàn Văn Tịch cũng thờ dãi một hơi nhẹ nhõm.

Giống như thời điểm khi năng cứu thiếu tướng quân, lúc nàng bị quấy nhiễu đến nỗi tay lấy ngón chấm đều run, nhưng mà, vừa nghe đến giọng của hắn, trái tim lập tức an tâm, chỉ cảm thấy thế giới xung quanh đều an toàn.

Hai trông mắt nàng nhú lại, lập tức tiến vào trạng thái, quên hết thấy quanh mình.

Cũng không biết Long Phi Dạ ở bên ngoài đã làm gì, sau câu nói kia, ngay cả Cổ Bắc Nguyệt ở cạnh cửa cũng đều không nghe thêm nửa điểm thanh âm nào nữa.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Ngoài cửa, Hàn Tông An đã bị bịt miệng, Long Phi Dạ ngồi ở bậc cửa, tuy rằng ngồi hơi thấp, nhưng cả người vẫn tẩn mẩn ra hơi thờ tôn quý lệnh người khó bỏ qua, giờ tay nhắc chân đều rất tiêu sái.

Bởi vì đã hứa hẹn từ trước, Thiên Huy hoàng đế không nói nhiều lời, đẩy mắt hiện lên một tia phức tạp, hắn vẫn luôn cân nhắc Long Phi Dạ đối với chính phi này, rốt cuộc là có thái độ gì đây?

Một người từ trước đến nay đều cao cao tại thượng không quan tâm đến chuyện của người khác, cứ chỉ này của hắn, là suy nghĩ vì sự an nguy của Thái tử, hay là vì để tránh cho Hàn Văn Tịch mắc lỗi mà phạm tội đây?

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Trong phòng, vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Thời gian, trong chờ đợi dường như chậm lại, dần dần nghe được âm thanh *lộc lộc lộc* phát ra từ trong bụng Long Thiên Mặc, là độc được đang hóa giải thai cốt.

Thanh âm này, từ nhỏ đến lớn, sau đó là nhỏ dần, rồi dần dần biến mất, theo thanh âm biến mất, không khí một thất cũng khẩn trương tới cực điểm.

Đột nhiên, ánh mắt Hàn Văn Tịch sáng ngời, thấp giọng, "Chuẩn bị huyết sinh đan!"

Thành công!

Cổ Bắc Nguyệt nở nụ cười, lập tức chuẩn bị huyết sinh đan, tùy thời phối hợp với Hàn Văn Tịch để cho Long Thiên Mặc uống vào.

Hàn Văn Tịch lại đợi một lát, nghe được một tiếng nhắc nhở "*đỉnh*" của hệ thống rà quét, dây thần kinh căng chặt của nàng lập tức được thả lỏng.

Thời gian, tới rồi!

Hoạt động hai tay một chút, Hàn Văn Tịch lập tức bắt đầu động dao, động tác nhanh nhẹn lão luyện, hơn nữa rất xinh đẹp.

Lưỡi dao sắc bén rạch ở trên bụng Long Thiên Mặc một đường dài hai tấc (*20cm*), máu đỏ tươi bắt đầu chảy ra, nhưng một khi Hàn Văn Tịch bắt đầu thi châm, máu chảy ra liền biến thành màu đen.

Hàn Văn Tịch vừa tìm huyết thi châm, vừa quan sát lượng máu chảy ra, rất nhanh, toàn bộ giường đệm đều bị nhuộm đỏ.

Từ đầu đến cuối nàng vẫn luôn cúi đầu, vẻ mặt rất chuyên chú, chuyên nghiệp, tuy rằng là có kỹ năng và đây là sở trường của mình, nhưng nàng vẫn chưa bao giờ thiếu cảnh giác, "Cố thái y, dừng được!"

Cổ Bắc Nguyệt phối hợp rất tốt, huyết sinh đan quả nhiên là vật thần kỳ, sắc mặt của Long Thiên Mặc trắng bệch dần dần chuyển biến, bắt đầu hồng nhuận lên.

Hàn Văn Tịch giương mắt nhìn thoáng qua, lại kiểm tra mạch tượng, rất vừa lòng, tiếp tục vùi đầu tìm huyết thi châm.

Tuy rằng quá trình này rất lâu dài, nhưng hệ số nguy hiểm đã được giảm xuống đến mức thấp nhất.

Rốt cuộc, sau nửa canh giờ (1h), tất cả độc tố trong cơ thể Long Thiên Mặc đều bị thanh trừ hết, thậm chí sau đó cũng không cần tiếp tục dùng được để loại bỏ tàn dư nữa.

Hàn Văn Tịch dùng một ít dược giảm viêm, dùng được vật dính hợp thật tươi, thật cẩn thận băng bó vết dao thật tốt, cuối cùng, sửa sang lại quần áo cho Long Thiên Mặc, hoàn thành mọi việc.

Hàn Văn Tịch vừa quay đầu, liền "*hồ.....*" thờ ra một hơi thật dài, đã long tinh thần, sau đó cảm thấy kiệt sức, mới ngày qua một môi tích lũy, cộng với một môi hơn một canh giờ kia, tất cả đều bạo phát.

Nhưng mà, nàng vẫn kiên trì, bắt mạch, xem kỹ sắc mặt, cuối cùng sau khi xác định không có sai lầm gì, mới ngồi xuống một bên, nhân nhạ nói, "Cố thái y, mở cửa đi."

Đáy mắt Cổ Bắc Nguyệt ẩn một tia đau lòng, cũng không lập tức đi mở cửa, mà là đi lấy một ly nước ấm để Hàn Văn Tịch uống, sau đó lại từ trong buồng khám bệnh mang theo bên người của mình lấy ra vài miếng nhân sâm, ôn nhu nói, "Ngâm ở trong miệng, người nghỉ một lát trước đi, không vội."

Hàn Văn Tịch tiếp nhận nhân sâm và đặt nó vào trong miệng, liền biết thứ này có giá trị xa xỉ, không có ngàn năm cũng đến 500 năm đi, một mảnh nhỏ có giá trị thiên kim, hắn một lần đưa cho nàng lại là ba phần to.

Cũng không biết có phải nàng quá mệt mỏi mà xuất hiện ảo giác hay không, nàng dường như nhìn thấy quanh thân Cổ Bắc Nguyệt quanh quần một vòng màu vàng nhân nhạ, giống như một vị Thiên Sư ôn nhu.

Thấy trên mặt Hàn Văn Tịch đã tốt hơn một chút, Cổ Bắc Nguyệt mới đi mở cửa ra.

Thiên Huy hoàng đế và mọi người đang nôn nóng chờ ở trong sân, vừa thấy cửa phòng mở ra, hoàng hậu là người đầu tiên bước nhanh lại đây, "Thái tử thế nào rồi?"

Cổ Bắc Nguyệt mỉm cười hồi bẩm, "Chúc mừng Hoàng Thượng, thái hậu, hoàng hậu nương nương. Trị liệu rất thành công, Thái Tử điện hạ không có việc gì!"

"Thật sự?" Thiên Huy hoàng đế đột nhiên đứng lên, đứng không vững còn suýt nữa bị ngã, động tác này đã hoàn toàn bại lộ sự khẩn trương của hắn.

Thái hậu cũng đứng dậy theo, vui mừng khôn xiết, không thể tin nổi, "Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?"

"Trị liệu rất thuận lợi, ư ác tính trong bụng điện hạ đã hóa giải, tất cả độc tố đều đã bị bài xuất ra!" Cổ Bắc Nguyệt đứng sự thật trả lời.

"Mau..... Mau vào nhìn một cái!"

Hoàng hậu thật sự rất vui mừng, là người đầu tiên muốn đi vào, thấy bộ dạng sứt ruột kia của nàng, Cổ Bắc Nguyệt vội vàng khuyên, "Hoàng hậu nương nương, người chậm một chút, cẩn thận vấp ngã."

"Không chậm được, đã qua nhiều năm như vậy, bốn cung năm mợ cũng nghĩ đến ngày này a! Bốn cung biết Thiên Mặc sẽ không có việc gì!"

"Hoàng đế, ai gia đã nói nhất định là Hàn Tông An khám sai, Thiên Mặc sao có thể có loại quái bệnh này đây?" Thái hậu cũng rất vui mừng nói.

Hai nữ nhân đều vui sướng đến độ đã quên mất thân phận của mình, vừa nói vừa dẫn đầu nhanh chóng bước vào trong phòng, Thiên Huy hoàng đế cũng không rảnh lo nghĩ nhiều như vậy, bước nhanh vào phòng.

Chỉ có Hàn Tông An trợn mắt há hốc mồm, ngã ngồi trên mặt đất, có lẽ là khiếp sợ quá mức, miệng mở ra quá lớn, miếng vải bịt mồm rớt xuống từ trong miệng hắn.

Người duy nhất bình tĩnh cũng chỉ có Long Phi Dạ, hắn liếc Cổ Bắc Nguyệt đang đứng ở cửa một cái, xoay người rời đi.

Trong phòng, trần ngập một cỗ mùi máu tươi gay mũi, lộ ra nước bắn mùi hôi thối, Hàn Văn Tịch đã thu thập hết đồ vật, chỉ để lại ẩm sắc thuốc cùng một khăn trải giường máu đen.

Long Thiên Mặc an an tĩnh tĩnh nằm ở trên giường, bụng lớn lúc ban đầu giờ cơ bản gần như biến mất, chỉ để lại một vết sẹo lớn lên trên da, vì bị một vòng lụa trắng quấn quanh nên cũng nhìn không rõ ràng lắm.

Nói một cách chân thực, mùi máu tươi trong phòng rất khó ngửi, nhưng tất cả mọi người đều đang vui vẻ, ai cũng không rảnh lo ghét bỏ nó.

Dù sao cũng là mẹ ruột, hoàng hậu không quan tâm đến máu đen đầy giường, đặt móng ngồi lên trên, vuốt mặt nhĩ tử, kích động nghẹn ngào, "Thật sự tốt sao? Thật sự tốt đúng không?"

Thái hậu nhìn chăm chăm vào bụng hắn, vẻ mặt không thể tin nổi, "Tốt, tốt, tốt, thật sự rất tốt."

Nhưng Thiên Huy hoàng đế vẫn nhớ đến thân phận của mình, vẫn rất bình tĩnh, "Hàn Văn Tịch, Thái tử đã tốt rồi đúng không?"

"Bẩm Hoàng Thượng, giống như Cố thái y đã nói, ư ác tính trong bụng của Thái tử đã hóa giải, hơn nữa tất cả đều đã bị bài xuất, sau khi hết thuốc tễ, Thái tử lập tức sẽ tỉnh lại, ta để lại ba loại được, mỗi ngày vào buổi tối hãy đổi một lần, miếng vết thương sẽ khỏi hẳn." Hàn Văn Tịch nghiêm túc hồi bẩm.

"Mất bao lâu nữa mới có thể tỉnh?" Thiên Huy hoàng đế lại hỏi.

Ngày lúc đó, cả thái hậu và hoàng hậu đang đắm chìm trong vui sướng đều nhìn qua, Hàn Văn Tịch đương nhiên biết ý tứ của Thiên Huy hoàng đế, Thái tử còn chưa tỉnh, thì nàng sẽ không đi đâu được.

"Khoảng nửa canh giờ (1h) nữa." Nàng đứng sự thật trả lời.

"Tần Vương phi, người hãy lưu tại thiên điện nghỉ ngơi trước đi, để tránh xảy ra rắc rối phát sinh." Thiên Huy hoàng đế nhân nhạ nói, cũng không hỏi qua ý kiến của Hàn Văn Tịch, mà là mệnh lệnh.

Nhưng hán cũng không gọi thẳng tên họ của nàng, một tiếng "Tần Vương phi" đủ thấy thái độ của hán đối với nàng đã thay đổi.

Hàn Văn Tịch đang ước gì được nghỉ ngơi một chút, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Cố Bắc Nguyệt một cái, đang muốn đi cùng cung nữ, giọng nói của Hàn Tông An lại truyền đến từ bên ngoài, "Tần Vương phi, chậm đã!"

Rất nhanh, Hàn Tông An đã từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt nghiêm nghị, chấp tay thi lễ bái, "Hoàng Thượng, theo ý của thảo dân, bệnh tình của Thái Tử điện hạ kết luận vào lúc này vẫn còn quá sớm."

Kỳ thật, bụng to của Thái Tử điện hạ đã không còn nữa, chỉ cần Thái Tử điện hạ có thể tỉnh, lúc này lại truy cứu vật trong bụng Thái Tử điện hạ là cái gì, đã không cần nữa!

Cho dù thật sự là hải tử, Thiên Huy hoàng đế cũng tuyệt đối không cho phép chuyện này truyền ra ngoài!

Nhưng đối với Hàn Tông An mà nói, giám định này lại rất cần thiết, điều này quan hệ đến danh dự của hán, quan trọng hơn là liên quan đến tính mạng của hán.

Đương nhiên, dưới tình huống không có người ngoài ở đây, Thiên Huy hoàng đế cũng muốn biết chân tướng là gì.

Thiên Huy hoàng đế phát phát tay, ý bảo cung nữ hãy lui hết ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chẩn đoán chính xác, tội diệt tam tộc

Tuy rằng Hàn Tông An nóng lòng muốn thử, nhưng Thiên Huy hoàng đế cũng không để hán lập tức kiểm tra, mà là chất vấn, "Cố thái y, người đã kiểm tra qua, máu kia thực sự là có độc?"

Cố Bắc Nguyệt chính là một con hồ ly ôn nhu, hán rất khiêm tốn, "Hoàng Thượng, người đều biết, độc không phải là sở trường của hạ quan. Không bằng để Hàn thân y nhìn một cái."

Hán nói, lại bổ sung một câu, "Đương nhiên, sự an toàn là trên hết, cũng có thể thỉnh độc y chuyên về độc được tới kiểm nghiệm một phen?"

Hàn Tông An tin tưởng vững chắc kết quả chẩn bệnh của mình, đến nay vẫn tràn đầy tự tin, "Cố thái y nói đúng, xác thật cũng nên thỉnh độc y chuyên về độc tới kiểm nghiệm một phen."

Đang nói, nhìn về phía Hàn Văn Tịch ở một bên, "Tần Vương phi, người nói đúng không?"

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, bên môi ngậm một nụ cười châm chọc, trước sau đều bất động thanh sắc.

"Người tới, đi tìm ba vị độc y lại đây, lập tức!" Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng hạ lệnh.

Tình hình này, thái hậu cùng hoàng hậu cũng đều hiểu, mẹ chồng nàng dâu hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, không nói chuyện.

Kỳ thật, vạt nhất máu đen kia không phải độc, mà là máu thai nhi, như vậy Hàn Văn Tịch cùng Hàn Tông An mặc kệ là ai đúng ai sai, đều sẽ có kết quả không tốt, bởi vì Thái tử đã tốt rồi, còn cần đại phu sao? Hàn Tông An tuy là danh y, lại bắt quá là chỉ là một thường dân, Hàn Văn Tịch tuy là Tần Vương phi, nhưng cũng chỉ có hư danh.

Hàn Tông An vội vã muốn chứng minh kết quả chuẩn bệnh của mình, lại xem nhẹ một điều quan trọng nhất.

Rất nhanh, ba gã độc y đã vào tới, Thiên Huy hoàng đế để bọn hán kiểm tra máu đen trên giường, cuối cùng bấm báo kết quả.

Nhìn ba gã độc y lấy máu để kiểm nghiệm, mỗi người trong phòng đều có tâm tư riêng, Hàn Tông An đảo mắt nhìn qua túi chứa bệnh của Hàn Văn Tịch và rương khám bệnh mang theo bên người của Cố thái y, bộ dáng như phát hiện ra điều gì đó.

Hàn Văn Tịch dường như rất mệt mỏi, lưng yên không một tiếng động ngồi xuống một bên, tốt thôi, mệt thì mệt, nàng vẫn rất chờ mong kết quả kiểm nghiệm.

Rất nhanh, ba gã độc y phải đưa ra kết luận.

"Bẩm Hoàng Thượng, máu này xác thật là có độc, hơn nữa độc tính không đơn giản, có thể xem như kịch độc. Chỉ là hạ quan ngu muội, không biết đây là loại độc gì." Độc y đúng sự thật hồi bẩm.

Lời này vừa ra, Hàn Tông An đang tràn đầy tự tin đột nhiên kinh ngạc, tức giận, "Không có khả năng!"

Thiên Huy hoàng để mắt lạnh nhìn lại, Hàn Tông An lúc này mới bình tĩnh lại, để nén khiếp sợ cùng phần nộ, cung kính nói, "Hoàng Thượng, cho dù máu này có độc, nhưng cũng không thể xác định được máu đó đã có độc khi còn ở trong bụng điện hạ, hay là sau khi chảy ra mới bị hạ độc."

"Hàn thần y, lời này của ngươi là có ý gì?" Cổ Bắc Nguyệt vẫn luôn bình thản đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Hàn Tông An đương nhiên là hoài nghi cả Cổ Bắc Nguyệt, chỉ là, hắn không dám nói ra mà thôi.

"Hoàng Thượng, không có chứng cứ xác thực, không đáng tin cậy, càng không có cách để xác định chân tướng!" Hàn Tông An nhắc nhở nói.

"Đã muốn hạ độc, vậy tự nhiên là có giải được!" Cổ Bắc Nguyệt nói.

Thiên Huy hoàng để vẫn luôn tin nhiệm Cổ Bắc Nguyệt, hắn gắt gât đầu, tầm mắt dừng ở ám sắc thuốc cách đó không xa.

Cổ Bắc Nguyệt rất đậm nhiên, "Hoàng Thượng, được là do vì thần nẫu, không có độc. Bất quá, nếu như độc y đã tới, vậy không ngại cũng qua đó kiểm nghiệm?"

Mấy thứ này đã sớm bị Hàn Văn Tịch xử lý qua, làm sao có khả năng lộ ra dấu vết đây?

Thiên Huy hoàng để rất cẩn thận, gắt gât đầu, độc y lại đi qua kiểm nghiệm

Một lát sau đưa ra kết luận, "Hoàng Thượng, đây là được liệu, không có độc, chúng loại rất nhiều, bình thường hạ quan không quen thuộc với được liệu lắm, không sao phán đoán ra được vật cụ thể."

Nghe xong lời này, sắc mặt của Hàn Tông An lại trắng bệch thêm ba phần, mà trong lòng Thiên Huy hoàng để cũng hiểu rõ hơn về tình huống đã xảy ra.

"Hàn Tông An, ngươi tình thông được liệu, không bằng, ngươi nhìn một cái xem đó là những được gì đi." Thiên Huy hoàng để nói, trong giọng nói lộ ra vài phần lạnh lẽo.

Hàn Tông An vẫn không tin, vẫn muốn nắm bằng được cái đuôi nhỏ của Hàn Văn Tịch, "Vâng!"

Vì thế, Hàn Tông An đem được vật trong ám được đều đảo ra ngoài, nhất nhất phân tích, kiểm tra, đem toàn bộ được vật đã tìm được viết xuống, viết thành một phương thuốc.

Hàn Văn Tịch từ đầu đến cuối đều nhìn với ánh mắt lạnh băng, năng thật sự không biết vì sao lúc trước mẩu thân lại gả cho một nam nhân như vậy, nhìn như thể nào mà lọt được vào mắt nha?

Một hồi lâu, Hàn Tông An rốt cuộc đem bã được đầu đã được phân tích, viết thành một phương thuốc hoàn chỉnh.

Hắn nghĩ, chỉ cần một vị được của phương thuốc này không giống với phương thuốc lúc ban đầu, đã đủ để chứng minh Hàn Văn Tịch động tay chân.

Phương thuốc được giao trong tay Thiên Huy hoàng để, mà lúc này, Cổ Bắc Nguyệt cũng lấy ra phương thuốc lúc ban đầu, Thiên Huy hoàng để tự mình đối chiếu, trong lúc nhất thời thất yên tĩnh, tất cả mọi người đều khẩn trương chờ đợi kết quả.

Cũng không biết có phải bị nhiễm phải không khí này hay không, Hàn Tông An cũng không nhận được mà khẩn trương lên, hai bàn tay vắt chéo ở sau lưng rồi rắm.

Rốt cuộc, trong yên tĩnh, Thiên Huy hoàng để ngừng đầu lên nhìn về phía Hàn Tông An, trong lúc nhất thời, trái tim mọi người như đập lạc một nhịp, kết quả so sánh rốt cuộc.....

"Bang!"

Đột nhiên, Thiên Huy hoàng để đập mạnh bàn, ngay sau đó đem hai bản danh sách phương thuốc ném trên mặt Hàn Tông An, tức giận nói, "Thật tốt cho một Hàn thần y, ngươi tự mình nhìn một cái đi!"

Sắc mặt của Hàn Tông An hoàn toàn biến trắng, nhất phương thuốc lên so sánh, phát hiện hai bản danh sách phương thuốc này cư nhiên là..... Cư nhiên là giống nhau như đúc!

Thiên..... sao có thể như thế?

"Không! Không!"

Hàn Tông An liên tục lắc đầu, "Hoàng Thượng, không thể, không thể! Nhất định là Hàn Văn Tịch đã hạ độc hãm hại hải tử, nhất định là có độc trong bã được, nhưng năng đã cất dấu chúng rồi!"

Ít nhất hắn còn đoán ra được, đáng tiếc, hiện tại mới đoán ra, đã quá muộn.

"Hàn Tông An, ngươi nói hươu nói vượn gì thế?" Hoàng hậu ở một bên rốt cuộc nổi giận.

Sự thật đều đã phơi bày trước mắt, trong bụng Thái tử không có hải tử, trong bụng Thái tử chính là u ác tính, Hàn Tông An cư nhiên còn dám nói ra lời khinh miệt và bôi nhọ Thái tử!

"Hoàng hậu nương nương, Hàn Văn Tịch nhất định là hạ độc, nhất định sẽ có độc trong bã được! Ngươi hãy tin tưởng ta!" Hàn Tông An bên bờ sụp đổ.

Hắn đột nhiên nhắm phía rương khám bệnh của Cổ Bắc Nguyệt đặt ở một bên, mở ra và điên cuồng tìm kiếm, chỉ là, đừng nói là bã được, ngay cả độc được cũng đều không có.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch thoải mái hào phóng đem túi chữa bệnh của chính mình ném qua, "Hàn thần y, cũng nhìn một cái đi "

Hàn Tông An một khi tiếp nhận liền tìm kiếm, đem toàn bộ đồ trong túi chữa bệnh của Hàn Văn Tịch đều đảo ra tới, trong lúc nhất thời, các loại kim châm đủ kích cỡ rơi xuống đầy đất, còn có một ít bóng gác trắng, nhưng không có được ở bên trong.

Lần này, đừng nói là Hàn Tông An, mà Thiên Huy hoàng để, thái hậu và hoàng hậu thấy vậy, đều hoàn toàn tin Hàn Văn Tịch, hoàn toàn tin trong bụng Thái tử chính là u ác tính!

Hai tay Hàn Tông An mềm nhũn, buồng túi trị bệnh của Hàn Văn Tịch ra, chỉ nghe thấy trong đầu "Ong" một tiếng, đầu tựa hồ bị đồ vật gì đó hung hăng va vào, lập tức có cảm giác chóng váng, ngay sau đó hai chân cũng nhũn ra!

"Không..... Không có khả năng!"

"Sao lại có chuyện này....."

Cư nhiên thật sự không có độc được? Hàn Văn Tịch chẩn bệnh lại đúng, nhưng, hắn cũng không nhìn lầm nha, đó chính là một hải tử a!

"Không..... Không có khả năng!"

"Tuyệt đối không có khả năng, ta không tin!"

.....

Hàn Tông An nói, hai chân mềm nhũn ngồi liệt xuống.

Thực tế kiên định ở trước mắt, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết giải thích như thế nào, hắn sai rồi, chẳng lẽ ngay cả ban trị sự của học viện y Văn Không cũng đều sai rồi hay sao?

Điều này hoàn toàn đảo lộn quan điểm của hắn, nhưng hắn lại không cách nào cãi lại.

Hắn đột nhiên nhìn về phía Hàn Văn Tịch, thấy Hàn Văn Tịch đang cười, hắn đột nhiên nổi giận, rống to, "Hàn Văn Tịch, ngươi nói cho ta biết tại sao! Thái tử rõ ràng là mang hải tử, rõ ràng là có!"

Lời này, có lẽ trước đây còn có thể nói, nhưng sau khi Thiên Huy hoàng để hoàn toàn tin tưởng Hàn Văn Tịch, lại nói những lời này chính là..... tìm chết.

Cái gì gọi là "họa là từ miệng mà ra"? Đây chính là "họa là từ ở miệng mà ra"!

Thiên Huy hoàng để vốn đã tức giận, nghe xong lời này càng thêm phần nộ.

Đang muốn nổi bão, hoàng hậu đã không thể kiềm chế tức giận trước, quở mắng, "Đồ hỗn trưởng, lừa dối lấy tiếng, khám sai hại người, chứng cứ vô cùng xác thực ngươi còn dám giáo biện? Nam nhân sinh con, một người cũng chẩn bệnh ra tới! Hàn Tông An, bốn cung hôm nay nếu như không giết ngươi, thì ta không thể xin lỗi vì những năm tháng mà Mặc nhi của ta đã chịu ủy khuất!"

Bị một giáo huấn như thế, Hàn Tông An đang điên cuồng giờ mới bình tĩnh lại, một câu cũng không dám cãi lại, vừa nghe đến từ "chết", đầu hắn càng thêm trống rỗng, không biết phải làm sao.

Hai tròng mắt của Thiên Huy hoàng để lạnh lùng hiện lên sát ý, một chân hắn đá qua, lạnh giọng, "Hàn Tông An, đến lúc này ngươi còn không biết sai, còn dám bôi nhọ Thái tử! Ngươi thật sự là to gan lớn mật! Chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ! Ngươi tới, đem kẻ lừa đảo này tống vào thiên lao chờ thẩm vấn, trảm muốn tiêu diệt tam tộc hắn!"

Diệt tam tộc?*

{*灭三族: *diệt ba họ gồm: họ cha, họ mẹ, họ vợ (hoặc họ chồng)*}

Hàn Tông An khám sai chứng bệnh, nhục nhã Thái tử ảnh hưởng tới thanh danh của hoàng thất, chỉ cần một tội danh này cũng đủ để diệt tam tộc, huống chi, quái bệnh này còn kéo nhiều năm như vậy, lãng phí phần lớn tuổi thanh xuân của Thái tử a.

Diệt tam tộc, xem như tiền nghi Hàn Tông An, nhưng mà, ba chữ này đối với hắn mà nói lại giống như *ngũ lôi oanh đỉnh*![¶]

**Ngũ lôi oanh đỉnh (nguyên văn: 五雷轰顶): Năm tia chớp cùng đánh vào đầu. Nghĩa: phải chịu sự dả kích vô cùng lớn.*

Mặt khác, sắc mặt Hàn Văn Tịch vẫn luôn nhàn nhả bằng quan bồng hơi dỗi, vô thức ngồi dậy.

Hàn Tông An đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó gào lớn, "Hoàng Thượng, thảo dân sai rồi thảo dân biết sai rồi! Xin Hoàng Thượng tha mạng!"

"Hoàng Thượng, hãy vì Văn Tịch đã cứu Thái tử, xin hãy tha cho thảo dân, tha cho Hàn gia! Hoàng Thượng!"

"Tha mạng à! Thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, xin niệm tình thảo dân đã cúc cung tận tụy nhiều năm qua, không có công lao cũng có khổ lao, xin tha cho thảo dân lần này....."

Hàn Tông An liều mạng đập đầu, liều mạng cầu xin, kêu trời khóc đất, đáng tiếc, rất nhanh người hầu đã đi lên áp người. Khuôn mặt lạnh lùng, giận dữ của Thiên Huy hoàng đế mặt làm người sợ hãi, một chút cũng không lưu tình.

Lúc này, Hàn Tông An rốt cuộc nhớ tới Hàn Văn Tịch vẫn là nữ nhi của hắn.

Hắn đột nhiên bỏ nhào dưới chân Hàn Văn Tịch, kêu to, "Văn Tịch a, nữ nhi a, người có ân với Thái tử, người hãy cứu cha, cứu tam tộc Hàn thị đi!"

Hai tròng mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một chút phức tạp.

Tuy rằng, Hàn Tông An chẩn bệnh không sai, hơn nữa, trị liệu báo thù của hắn cũng chuẩn xác, chuyện này Hàn Tông An đúng là bị oan uổng, nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại không tính giúp hắn.

Không nói đến sự tình thiếu tướng quân, Hàn Tông An thân là phụ thân không những không hỗ trợ, còn thọc dao nhỏ ở phía sau lưng nàng, nhưng tất cả những sai lầm mà nàng phải chịu đựng từ thời thơ ấu, đều có đủ lý do để Hàn Văn Tịch không cứu hắn.

Ở trong mắt nàng, Hàn Tông An xứng đáng.

Nhưng chuyện này lại liên quan tới tam tộc Hàn thị a.

Diệt tam tộc, tam tộc Hàn thị gồm phụ tộc, mẫu tộc, thê tộc, từ trên xuống dưới có ít nhất trăm người đi.

Hơn nữa, ngay cả nàng cùng người một tộc của mẫu thân đều bị liên lụy.

Thiên Huy hoàng đế có ý tứ gì đây?

Hàn Văn Tịch không để ý tới Hàn Tông An, do dự một lúc trước khi nhìn về phía Thiên Huy hoàng đế, đang muốn mở miệng, Thiên Huy hoàng đế đã lên tiếng, "Người có công cứu Thiên Mặc, trăm sẽ không liên lụy người, chỉ là, tội của Hàn Tông An không thể tha thứ, Hàn thị cần phải trả giá đại giới vì điều này!"

Hàn Văn Tịch đứng dậy hành lễ, nhưng vẫn mở miệng, "Thỉnh hoàng thượng suy nghĩ cẩn thận!"

Tuy rằng mấy phòng thê thấp trong Hàn gia, mấy huynh đệ tỷ muội đều đã từng ngược đãi nàng, nhưng tội không đáng chết, huống chi, tam tộc Hàn thị còn có rất nhiều rất nhiều người vô tội đâu!

Tuy rằng chuyện này là do Hàn Tông An dục lên, nhưng nàng cũng thoát không được can hệ, nàng không phải y gả thánh mẫu, nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ trở thành đao phủ, không nghĩ sẽ trở thành tội nhân của một tộc Hàn thị.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ép hỏi, cứ như vậy sao

Người dịch: Emily Ton

"Hoàng Thượng, Văn Tịch không dám tranh công, chỉ cầu Hoàng Thượng tha cho tam tộc Hàn thị!"

Hàn Văn Tịch nói, lập tức quỳ xuống, rất nghiêm túc, "Hoàng Thượng, Hàn Tông An chẩn ra quái bệnh, vẫn luôn giữ kín, Văn Tịch tin tưởng ngoại trừ Hàn Tông An, tam tộc Hàn thị đều không người biết đến tình huống cụ thể, cũng không có người dám phê bình Thái tử. Văn Tịch nguyện ý đoán công chuộc tội, cầu Hoàng Thượng tha người vô tội, cầu Hoàng Thượng khai ân."

Vừa nghe lời này, Hàn Tông An đang hoảng loạn cuối cùng bình tĩnh một chút, cũng vội vàng cầu theo, "Hoàng Thượng, thảo dân lấy tánh mạng đảm bảo, bệnh tình của Thái tử trước đây thảo dân tuyệt đối chưa từng tiết lộ cho bất kỳ ai, cầu Hoàng Thượng thay mặt cho mọi người trong này và Văn Tịch, tha cho thảo dân lần này."

Sắc mặt Thiên Huy hoàng đế khó chịu và không nói gì, thái hậu chỉ lặng im nhìn, cũng không lên tiếng, trong lòng lại cười lạnh không thôi, sự quyết đoán của Hàn Tông An kém rất xa so với Thiên Tâm phu nhân, hiện giờ so sánh cùng với nữ nhi, càng kém xa hơn rất nhiều.

Hàn Văn Tịch cầu tình cho tam tộc Hàn thị, Hàn Tông An thế nhưng vẫn chỉ cầu tình cho chính bản thân mình.

"Mẫu hậu, không thể tha bọn họ, nếu không Mặc nhi qua ừy khuất!" Hoàng hậu thấp giọng nói, hận không thể lập tức giết Hàn Tông An.

Ở trong hoàng tộc, một người có thể thay đổi toàn bộ thế cục, giống như nắm đó Thiên Tâm phu nhân cứu thái hậu. Nếu không có mấy năm nay bị chậm trễ, Thái tử đã sớm hoàn toàn đứng vững trong triều, những vị hoàng tử khác cũng sẽ không thể phát triển thế lực.

Nhưng thái hậu liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, đáy mắt hiện lên một mặt tính kế, nói, "Hoàng Thượng, tâm địa của Văn Tịch cũng giống với Thiên Tâm phu nhân a, tâm địa Bồ Tát, người hãy theo ý nàng đi."

Hàn Văn Tịch không nghĩ tới thái hậu không những không bỏ đá xuống giếng, ngược lại mở miệng hỗ trợ nàng, có cảm giác kỳ lạ, cho dù nàng cứu Thái tử, thái hậu cũng chưa chắc sẽ đối đãi với nàng thật tình, chỉ là, trong lúc nhất thời nàng cũng không rảnh lo nghĩ nhiều như vậy.

Thiên Huy hoàng đế giương mắt nhìn thái hậu liếc mắt một cái, ngay sau đó lại nhìn về phía Hàn Văn Tịch, lúc này mới lên tiếng, "Được, hôm nay trăm sẽ nể mặt người cùng nương người, tha tam tộc Hàn thị....."

Lời vừa nói đến đây, Hàn Tông An đại hì, vội vàng đập đầu nói lời cảm tạ, nhưng ai biết Thiên Huy hoàng đế tức giận dùng một chân đá hắn văng ra, lạnh giọng, "Tam tộc Hàn thị có thể tha, phế vật nhà người, trăm tuyệt đối không tha!"

Hàn Tông An bị gạt ngã qua một bên, cả người đều choáng váng, đột nhiên cảm thấy sức lực đều mất hết, cả người nằm liệt dưới sàn nhà.

"Đạ tạ Hoàng Thượng!" Giọng nói của Hàn Văn Tịch vang dội, tự ty leng keng, nàng vốn cũng chỉ nghĩ cứu tam tộc Hàn thị, không tính toán cứu Hàn Tông An, kết quả này, nàng thực thỏa mãn.

"Người tới, còn không đem Hàn Tông An áp giải đến thiên lao cho trăm, ha ha, trăm muốn hãm đạo phổ thị chúng, ngo môn chém đầu!" Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nói.

"Không..... Hoàng Thượng, Văn Tịch..... Không..... Cứu cứu ta đi..... Văn Tịch!"

Hàn Tông An kêu lớn, bất đắc dĩ rất nhanh đã bị người hầu áp đi ra ngoài, tiếng gào càng ngày càng xa, đến khi biến mất không thấy.

Hàn Văn Tịch cân nhắc một câu của Thiên Huy hoàng đế "Ngo môn chém đầu", nhìn có vẻ như đang tính toán mượn cơ hội này đem bệnh tình của Thái tử thông cáo thiên hạ, để làm sáng tỏ mọi điều.

Rốt cuộc, căn bệnh kỳ lạ cũng dễ dàng làm người miễn man bất định, ảnh hưởng đến hình tượng Thái tử, nếu như nói là bị trúng độc, vậy thì rất bình thường.

Nhưng, kể từ đó, thế gia y học Hàn gia nhất định sẽ mất đi thanh danh, ngày sau sợ là sẽ rất khó đứng chân trong giới y học.

Đối với Hàn thị lấy y mà sống mà nói, không thể nghĩ ngờ đây là đại nạn cực lớn nha!

Bỏ qua một bên những ân oán oán đó không nói, huy hoại danh dự trăm năm của Hàn gia xác thật rất đáng tiếc, chỉ là, Hàn Văn Tịch biết, Thiên Huy hoàng đế có thể nhượng bộ, đây đã là kết quả tốt nhất.

Sau khi Hàn Tông An bị áp đi, sự tức giận của Thiên Huy hoàng đế đã giảm đi rất nhiều, hẳn lúc này mới tới gần giường, nghiêm túc đánh giá sắc mặt nhi tử, nhân nhạ hỏi, "Hàn Văn Tịch, còn một canh giờ nữa thì hồi tỉnh, đúng không?"

"Vâng!" Hàn Văn Tịch rất chắc chắn.

"Người tới, mang Tần Vương phi đi xuống nghỉ ngơi." Thiên Huy hoàng đế nhân nhạ nói, nhìn Thái tử, con người đen nhánh một lần nữa cháy lên ngọn lửa hy vọng.

"Tạ Hoàng Thượng." Hàn Văn Tịch thu thập xong túi chứa bệnh của mình, mới cùng cung nữ đi qua phòng bên cạnh.

Nàng thật sự rất mệt mỏi, cũng tạm thời không có tính lực nghỉ nhiều về sự hình của Hàn Tông An. Còn một canh giờ, vì vậy nếu nàng không nằm trên giường, chỉ sợ sẽ không dậy nổi. Nàng dựa vào chiếc giường ấm áp, một tay chống đầu, đang định hép mắt nghỉ ngơi chờ lúc lái, ai biết một khi nhắm mắt liền đã ngủ rồi.

————

Trong phòng yên tĩnh, tiếng bước chân của Long Phi Dạ rất nhẹ, dường như cố ý thả chậm.

Hắn đi đến trước mặt Hàn Văn Tịch, cao cao tại thượng bề bề nhìn nàng, vốn tưởng rằng nàng sẽ tỉnh lại, ai biết nữ nhân này ngủ sâu như vậy, hoàn cảnh lạ lẫm cư nhiên một chút dễ phòng cũng đều không có.

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt không vui, ngồi xuống bên cạnh Hàn Văn Tịch.

Nhưng mà, hẳn ngồi xuống, Hàn Văn Tịch cũng không hề phát hiện, dung nhan khi ngủ thật an tĩnh và vui vẻ, không kém vài phần quyền rũ, vài phần kiều thái của tiểu nữ nhi.

Đây là lần đầu tiên Long Phi Dạ nhìn nàng gần như thế, cũng là lần đầu tiên nghiêm túc nhìn nàng như thế, ánh mắt hẳn trời sinh đã lạnh lùng rồi dần trở nên bá đạo, tựa như khoá chặt con mồi, làm cản đánh giá từng chỗ kiêu mỹ trên người nàng.

Trong yên tĩnh, Long Phi Dạ làm càn vuốt tay ra, lòng bàn tay nhẹ nhàng ấn ở trên kiều mồi của nàng, thấp giọng, "Hàn Văn Tịch, người rốt cuộc là người như thế nào?"

Hắn điều tra thật lâu, cũng hoàn toàn không tìm được sơ hở của nàng, nhưng, hẳn chung quy vẫn không tin, nữ nhân này là phe vật xấu nữ sợ phiền phức và nhát gan lúc trước.

Bởi vì, nếu nàng phải giả vào Tần Vương phủ, lúc trước sẽ không cần phải nguy trang, không cần thiết phải nhận hết uy khuất ở Hàn gia.

Nhưng mà, khiến hẳn hoàn toàn xác định suy đoán của chính mình chính là, hẳn vừa mới ở trên nóc nhà trong tầm cung Thái tử nhìn xem hết thầy đều rất rõ ràng.

Nữ nhân này đưa lưng về phía Cổ Bắc Nguyệt, giống như ảo thuật đem bã độc được trong ẩm được tất cả đều làm biến mất không còn, khiến cho Hàn Tông An tìm đâu tìm không thấy, đây có thể xem là một kỹ năng độc hại của nàng hay không?

Đừng nói Hàn gia, ngay cả học viện y Vân Không cũng chưa chắc có loại kỹ năng này đi?

Trời mới biết Hàn Văn Tịch có bao nhiêu mặt nha, ngủ say như chết vậy, thẳng đến khi lòng bàn tay Long Phi Dạ tăng thêm lực, nàng mới đột nhiên bừng tỉnh, vừa mở mắt liền nhìn thấy hai tròng mắt lạnh lẽo mà mê ly của Long Phi Dạ.

Ách..... Đây là.....

Hàn Văn Tịch rũ tầm mắt xuống, lập tức liền nhìn đến ngón tay của hắn đang ấn ở trên mồi nàng, động tác này, thật là ái muội a!

Hàn Văn Tịch mơ mơ màng màng trợn mắt lớn hơn nữa, nàng không phải là đang nằm mơ đi?

Nếu không, Long Phi Dạ sao có khả năng khi nàng đang ngủ lại đùa giỡn nàng như thế?

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch đột nhiên cả kinh, lập tức đẩy tay Long Phi Dạ ra!

Nàng vuốt ve hai mắt của mình..... có phải là nàng đã ngủ đến ngốc hay sao?

Đây là ăn quả gòn được không!

"Long Phi Dạ, người đang làm gì?" Hàn Văn Tịch tức giận, đột nhiên lui ra sau, cuộn tròn dể phòng.

Long Phi Dạ không tính sẽ giải thích hành vi của mình, lười biếng dựa vào phía bên kia của giường, nương mảy đánh giá, "Hàn Văn Tịch, người thật là lén lút, dám hạ độc đối với Thái tử?"

Hàn Văn Tịch kinh hãi, *gia hỏa này cư nhiên biết?*

"Người nói cái gì vậy, ta không rõ ý tứ của người." Nàng đương nhiên muốn giả ngu.

"Bổn vương đều nhìn thấy, người đã đối ẩm độc được." Long Phi Dạ lại nói.

Hàn Văn Tịch càng kinh ngạc, gia hỏa này cư nhiên nhìn lên, chẳng lẽ hẳn cũng nhìn thấy nàng đem độc được tâng nhập vào trong hệ thống giải độc hay sao?

Tuy rằng thực sự bất an, nhưng là, Hàn Văn Tịch lấy lại bình tĩnh rất nhanh, cho dù có bị vạch trần tại hiện trường, nàng vẫn có thể tự bảo vệ mình, huống chi không bị vạch trần tại hiện trường, nàng chết cũng sẽ không nhận.

"Không biết diện hạ là nhìn như thế nào, hẳn là nhìn lầm rồi đi." Nàng tự nhiên mà nói, lại nhắc nhở nói, "Điện hạ, loại lời nói này cũng không thể nói bậy, hạ độc là tội lớn, Hoàng Thượng trách tội xuống dưới, người và ta đều không dám đương nổi."

Nhìn vẻ mặt thanh thản của Hàn Văn Tịch, Long Phi Dạ lại thả lỏng hơn so với nàng, nhân nhạ nói, "Bổn vương dám đương nổi."

Hàn Văn Tịch đáy mắt hiện lên một mặt âm trầm, nhưng vẫn nhẫn nại nói, "Điện hạ, nói loại lời này cần phải có chứng cứ, thời điểm thần thiếp trị liệu cho Thái tử, toàn bộ quá trình cũng có Cổ thái y ở đó, Cổ thái y có thể chứng minh lời nói của người là giả."

Ai ngờ, lời này vừa ra, Long Phi Dạ lại đột nhiên cúi người tiến đến, tới gần nàng.

Hàn Văn Tịch bị bất ngờ, đột nhiên ngã ra sau, nếu không phải thành giường đủ cao, phòng chừng nàng đã sớm ngã bở nhào.

Nàng một tay che ở trước ngực hẳn, nhìn xem hẳn, gia hỏa này đang muốn làm gì, có thể háo hão nói chuyện hay không?

"Cổ Bắc Nguyệt dựa vào cái gì sẽ giúp người? Cổ Bắc Nguyệt đã biết quá nhiều đi." Long Phi Dạ cười lạnh nói.

"Điện hạ, Cổ thái y phụng mệnh hiệp trợ thần thiếp, tự nhiên muốn giúp thần thiếp." Hàn Văn Tịch giả ngu, nghiêm túc trả lời.

"Người biết bổn vương nói cái gì, bệnh tình của Thái tử rốt cuộc là chuyện như thế nào?" Long Phi Dạ cũng nghiêm túc hẳn lên.

"Điện hạ, bệnh tình của Thái tử, thần thiếp đã nói rất rõ ràng." Hàn Văn Tịch căng thẳng.

Rốt cuộc Long Phi Dạ mất hết nhẫn nại, lạnh lùng nói, "Hàn Văn Tịch, người cảm thấy Hoàng Thượng sẽ tin người cùng Cổ Bắc Nguyệt, hay là tin bổn vương?"

Điều này..... Hàn Văn Tịch nghẹn lời, lúc này mới phát hiện khối đại băng sơn này cư nhiên cũng có một mặt lưu manh!

Nàng bủi mũi, không vui nói, "Có thể háo hão nói chuyện hay không? Tránh ra!"

Bị nàng hung hăng như thế, Long Phi Dạ có chút ngốc lảng, nhưng cũng lui về, vẫn thanh thản luôn miệng bình như cũ, ánh mắt lại không rời Hàn Văn Tịch, thế nào cũng phải làm nàng nói cho mình bạch.

Hàn Văn Tịch rơi vào đường cùng, chỉ có thể đem tình huống "thai trong thai" đứng sự thật nói ra.

Long Phi Dạ nghe rất nghiêm túc, cuối cùng mày hơi nhướn lên, có chút không thể tin nổi.

Hàn Văn Tịch thấy biểu tình của của hẳn, trong lòng cảm khái, gia hỏa này không giống như người bình thường, ngay cả Cổ Bắc Nguyệt nghe xong loại sự tình này đều rất khiếp sợ, còn hẳn chỉ có tò mò mà thôi.

Giải thích rõ ràng, Hàn Văn Tịch cũng không nhiều lời, lười nhắc dựa vào trên gối cao, cùng hẳn đối diện.

Hỏi rõ ràng, hẳn muốn như thế nào đây?

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại chỉ giao đãi một câu, "Chuyện này dừng ở đây, vĩnh viễn không cần phải nói lại cho những người khác."

Cắt lời, hẳn liền xuống giường, rời đi.

Cứ như vậy?

Có ý tới ép hoi nàng, cũng chỉ vì muốn biết chân tướng? Hàn Văn Tịch có chút kinh ngạc, nàng đều đã làm tốt chuẩn bị nếu bị uy hiếp. Hắn rốt cuộc có nhìn thấy nàng lấy đồ vật ra từ hệ thống giải độc hay không?

Hoài nghi, lại không có được câu trả lời, Hàn Văn Tịch nghĩ, nếu hắn không hỏi, hắn là không thấy được đi.

Tốt thôi, nàng không thể nhìn thấu người này.

Bị Long Phi Dạ làm phiền một hồi như thế, Hàn Văn Tịch tuy rằng rất mệt, cũng không buồn ngủ nữa, nàng cũng lười đi chuyển, cuộn trong trên giường suy nghĩ mọi chuyện.

Rất nhanh, thái giám trong hưng phấn chạy tới gõ cửa, "Vương Phi nương nương! Vương Phi nương nương, Thái Tử điện hạ đã tỉnh! Đã tỉnh!"

So với thời gian Hàn Văn Tịch dự đoán còn sớm hơn một chút, Hàn Văn Tịch đại hỉ, lập tức lấy lại tinh thần, đi qua phòng ngủ của Thái tử.

Phòng trong, hết thấy đều như cũ, Thiên Huy hoàng đế, thái hậu cùng hoàng hậu tất cả đều vây quanh ở bên giường, Thiên Huy hoàng đế truyền không ít thái y lại đây, đều nhất nhất bắt mạch cho Long Thiên Mặc!

Long Thiên Mặc vẫn nằm trên giường trong tư thế cũ, mắt lại mở rất to, con ngươi đen nhánh tràn ngập vui sướng nói không nên lời, chẳng ngại mình vẫn là bệnh nhân, lại làm người thấy được tinh thần phần chần của mình!

Nếu không phải bởi vì mẫu hậu cùng hoàng nãi nãi của hắn đều không thích nàng, Hàn Văn Tịch vẫn thực sự rất thích loại người bệnh kiên cường này.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Giật mình, cư nhiên thu mua

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người dịch: Emily Ton

Vừa thấy Hàn Văn Tịch đi qua, thái độ của Thiên Huy hoàng đế so với trước đây hoàn toàn không giống nhau, "Vân Tịch, tới tới, mau xem mạch cho Thiên Mặc, các thái y đều nói là bình thường, người vẫn là nên nhìn một cái đi.

Trời mới biết Thái tử tỉnh lại đã làm Thiên Huy hoàng đế vui vẻ như thế nào đâu!

Từ "Hàn Văn Tịch" đến "Tần Vương phi" lại đến "Vân Tịch", Hàn Văn Tịch nghe thấy rất thoải mái, nàng biết nỗ lực của mình không hề ổng phí, mặc kệ là sâu trong nội tâm Thiên Huy hoàng đế nhìn nàng như thế nào, ít nhất phải thừa nhận đã có tôn trọng đối với nàng.

Nàng đi qua, thái hậu cùng hoàng hậu vội vàng tránh ra, đều mang vẻ mặt ôn hoà, ngay cả Long Thiên Mặc lúc trước rất khinh thường nàng, đều mang vẻ mặt cảm kích, "Tần hoàng thất, vất vả người!"

Hàn Văn Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, ngồi xuống nghiêm túc bắt mạch. Với điều này, một thất tất cả đều an tĩnh lại, an tĩnh đến nỗi ngay cả thanh âm một cây châm roi xuống đất cũng đều nghe được rất rõ ràng.

Mặc dù không có vấn đề gì, nhưng khi Hàn Văn Tịch tự thần xuất mồi, mọi người vẫn đều rất khâm trọng, Cố Bắc Nguyệt đứng một mình, nhìn bộ dáng Hàn Văn Tịch già vờ nghiêm túc, khóe miệng bất giác nổi lên một mặt cười ảm áp.

Nữ nhân này, cho dù là bộ dáng già vờ nghiêm túc, đều đẹp như vậy.

Sau một phen làm bộ làm tịch nghiêm túc, Hàn Văn Tịch mới mở miệng, "Không có việc gì, an dưỡng mấy ngày đúng hạn đối được, một khi miệng vết thương khép lại liền có thể xuống giường. Đã dùng huyết sinh đan, cũng không cần tắm bổ, không có việc gì."

Thiên Huy hoàng đế gật gù đầu, "Có thái y, đây đều giao cho người."

"Vâng!" Cố Bắc Nguyệt thấp giọng trả lời.

Hàn Văn Tịch đứng dậy, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng cuối cùng đã đem chuyện khó giải này hoàn toàn thu phục, sự căng thẳng trong đầu nhiều ngày như thế cuối cùng có thể hoàn toàn thả lỏng xuống dưới.

Tuy rằng lúc trước thời điểm cầu tình cho tam tỷ của Hàn thị, Hàn Văn Tịch đã nói muốn đem công để đổi, nhưng Thiên Huy hoàng đế vẫn muốn ban thưởng cho Hàn Văn Tịch, giao đãi cho thái giám một đồng đồ vật rất lớn, Hàn Văn Tịch cũng không nhớ hết được, chỉ có thể tạ ơn.

Thiên Huy hoàng đế vốn định ở bên Thái tử nhiều hơn, bắt đầu đi có nhiệm vụ khẩn cấp cần xử lý, chỉ có thể rời đi trước, trước khi rời đi còn giao đãi, nếu Hàn Văn Tịch rảnh rồi thì thường xuyên tiến cung tới bồi thái hậu, Hàn Văn Tịch tươi cười sáng lạn, đáp ứng.

Có điều, trong lòng nàng chung quy vẫn là bất an, thái hậu cùng Nghi thái phi là đối thủ một mắt một cùn, Thiên Huy hoàng đế sao lại không biết, hơn nữa, quan hệ giữa hắn và Long Phi Dạ càng rất vi diệu, nàng vẫn là nên ít can thiệp vào chuyện ở trong cung thì tốt hơn.

Từ câu chuyện mẫu thân cứu thái hậu kia, nàng đã sớm minh bạch một đạo lý, người hoàng tộc, sẽ không bao giờ thực sự mang ơn, có thể nói, tuyệt đối sẽ không bởi vì mang ơn mà mềm lòng, mà từ bỏ lợi ích.

Ngay cả khi người cứu tính mạng quý giá nhất của bọn họ.

Chuyện này, Hàn Văn Tịch chỉ xem như chính mình giải quyết một cái phiền toái mà thôi.

"Tần hoàng thất, đợi ta khỏi hẳn, nhất định tự mình tới cửa bái tạ!" Long Thiên Mặc đến nay còn đắm chìm trong vui sướng, thoát nhìn thật ra rất có thành ý.

Hàn Văn Tịch cười cười, "Việc nhỏ mà thôi, không cần ghi tạc trong lòng, Thái tử hãy nghỉ ngơi thật tốt, nếu có gì không thoải mái nhất định phải nói với Cố thái y."

Sau khi giao đãi xong, Hàn Văn Tịch mới cùng thái hậu và hoàng hậu cùng nhau ra cửa. Đã đến lúc phải cáo từ, ai ngờ, thái hậu lại giữ tay nàng lại, giống lần đầu tiên gặp mặt thân thiết như vậy, "Vân Tịch, trước khoan trở về, đến chỗ ai gia dùng bữa tối đi, một vài nhiều ngày như thế, ai gia nhất định phải hảo hảo giao đãi người."

"Ha ha, Vân Tịch, Bô tổ tông chưa từng lưu người dùng bữa, người thật là có phúc khí nha!" Hoàng hậu cũng cười nói.

Trời mới biết lời này là thật hay giả, nhưng hiện tại, lời này đã đưa Hàn Văn Tịch vào tử lộ, nếu như cự tuyệt, vậy không phải làm mất mặt thái hậu hay sao.

"Vây thần thiếp đánh cung kính không bằng tuân mệnh." Hàn Văn Tịch nhìn như vui mừng, nhưng trong lòng lại liên tục kêu khổ, hiện tại nàng chỉ muốn trở về hảo hảo tắm một cái, ngủ một giấc được không!

Nàng cũng biết thái hậu mở miệng giúp nàng, tuyệt đối không phải là chuyện tốt, trời mới biết thời gian này, thái hậu muốn làm cái gì đâu!

Thái hậu đi ở giữa, hai bên là Hàn Văn Tịch và hoàng hậu, một đường hướng trong cung thái hậu đi tới, Hàn Văn Tịch lặng im không nói chuyện, bắt chợt nhớ tới Long Phi Dạ.

Tên kia hiện tại ở nơi nào? Đã ra khỏi cung hay là vẫn đang ở chỗ Thiên Huy hoàng đế đây?

Có thể qua đây mang nàng về nhà hay không?

Sự thật chứng minh, Hàn Văn Tịch suy nghĩ quá nhiều.

Tới trong cung thái hậu rồi, tiệc tối đã chuẩn bị tốt, rượu ngon món ngon, thập phần phong phú, vài ngày không ăn làm Hàn Văn Tịch nhìn thấy đều nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, *thèm nha*.

Sau khi ngồi xuống, nói vài lời khách sáo, thấy thái hậu cùng hoàng hậu đều đã động đũa, Hàn Văn Tịch lập tức vui mừng bắt đầu ăn uống thỏa thích.

"Vân Tịch, không cần khách khí, coi như ở nhà mình mà ăn cơm, ai gia cũng mẫu phi người không giống nhau, trên bàn cơm không có nhiều quy củ như vậy." Thái hậu vốn định giúp Hàn Văn Tịch gấp đồ ăn, ai ngờ, Hàn Văn Tịch tự mình gấp không ít, tựa hồ không nghe thấy thái hậu nói gì, vội đầu gằm lấy gắp đồ.

Hàn Văn Tịch không thấy xấu hổ, thái hậu cùng hoàng hậu nhìn nhau, ngược lại cảm thấy kỳ tưng.

"Nhìn xem, đôi đi đi, ăn nhiều một chút ăn nhiều một chút." Hoàng hậu vội vàng lên tiếng, cấp một bịch thang cho thái hậu đi xuống.

Hàn Văn Tịch đang lắng nghe, câu đầu tiên lại là so sánh với Nghi thái phi, thái hậu muốn làm gì đây?

Nàng không lên tiếng, trồi đầu bao la, bụng lớn nhất, thiên đại sự tình, trước hết chờ nàng no bụng rồi lại tính.

Thái hậu uống mấy thìa canh, lại mở miệng, "Văn Tịch, lúc trước mẫu thân ngươi....."

"Thái hậu nương nương, món canh này là đầu bếp nào làm, uống ngon thật." Hàn Văn Tịch cười ngắt lời.

"Tổng quản của ngự trù phòng* tự mình nấu và trình bày ở đây, nếu ngươi thích, thường xuyên qua đây bảo đảm để ngươi uống đủ." Thái hậu cười ha ha nói.

**Tổng quản của ngự trù phòng (御廚房的总厨): đầu bếp trưởng của phòng bếp trong cung.*

"Thần thiếp không dám," Hàn Văn Tịch nói.

"Sao lại không dám? Ngươi không biết, lúc trước khi ngươi dính hôn tử trong bụng mẹ, ai gia thiếu chút nữa đã nhận ngươi....."

"Thái hậu nương nương, đồ ăn này cũng ngon, cũng là tổng quản làm sao?" Hàn Văn Tịch lại ngắt lời.

Rốt cuộc, thái hậu ngoài cười nhưng trong không cười gật gật đầu, không nói gì nữa. Vì thế, bữa cơm này Hàn Văn Tịch ăn rất thông thuận, rất thỏa mãn, rượu đủ com no rồi mới nói chuyện.

Sau khi rửa xong, chuyển qua một cái bàn trà, thái hậu rốt cuộc có cơ hội mở miệng, không nghĩ tới nàng vẫn tiếp tục nói câu lúc trước còn chưa nói xong, "Văn Tịch, trước khi ban hôn ngươi từ trong bụng mẹ, ai gia thiếu chút nữa đã nhận ngươi làm nghĩa nữ, mẫu thân ngươi cũng đã đáp ứng."

Vừa nghe lời này, tay bưng trà của Hàn Văn Tịch hơi cứng lại, thái hậu hiện giờ nói tới điều này, có mục đích gì đây?

Nàng không nói, lặng im tiếp tục chờ.

Thái hậu dừng một chút, cười nói, "Văn Tịch a, ngươi vẫn còn nguyên ý làm nghĩa nữ của ai gia sao?"

Khoé miệng của Hàn Văn Tịch có chút run rẩy, "Thái hậu nương nương, nhờ phúc của ngươi, đem Văn Tịch gả cho Tần Vương, Văn Tịch cả gan, sớm đã xem thái hậu nương nương như người một nhà."

Nói theo quan điểm khác, Hàn Văn Tịch cũng coi như là con dâu của thái hậu nha.

Cư nhiên muốn nhận nàng làm nghĩa nữ, thông minh như Hàn Văn Tịch lập tức liền nghĩ được ý vị mượn sức người.

"Ha ha, tức phụ (con dâu) vẫn luôn không được thân mật như nữ nhi." Thái hậu giống như đang nói giỡn, vừa lời kéo tay Hàn Văn Tịch vừa cười.

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn hoàng hậu một bên một cái, quả nhiên, sắc mặt của hoàng hậu cũng là tức phụ lập tức không hề đẹp chút nào, đương nhiên, lời này của thái hậu cũng không phải nhằm vào hoàng hậu, mà là nhằm vào Nghi thái phi.

Hàn Văn Tịch là tức phụ của Nghi thái phi, mà hiện tại thái hậu muốn nhận nàng làm nữ nhi, những lời này chính là đang muốn thu mua nàng để đối phó với Nghi thái phi!

Hàn Văn Tịch cuối cùng minh bạch vì sao lúc trước thái hậu lại đem nữ nhi của ân nhân dính hôn tử trong bụng mẹ gả cho nhi tử của địch nhân, nguyên lai là tính toán để nàng nằm vùng làm gián điệp nha!

Có điều, không nghĩ tới nàng trưởng thành lại là một phế vật xấu nữ không thể dùng.

Không nói đến sự tình gian tế, Hàn Văn Tịch không muốn làm, cho dù làm, cũng tuyệt đối sẽ không làm ở bên cạnh Long Phi Dạ. Thái hậu cùng Nghi thái phi tranh đấu, nói đến cùng vẫn là Hoàng Thượng cùng Long Phi Dạ tranh đấu, để nàng nằm vùng đến bên cạnh Long Phi Dạ, quả thực là đi tìm chết!

Thái hậu nương nương tuy rằng nói rất mật mờ, nhưng nếu một người thông minh lại có thể nghe hiểu rất rõ ràng.

Thấy Hàn Văn Tịch do dự, thái hậu đánh một cái ánh mắt cho hoàng hậu, hoàng hậu liền mở miệng, "Văn Tịch, thái hậu không có nữ nhi, vẫn đều luôn mong muốn có nữ nhi, nói là nghĩa nữ, tất nhiên là đối đãi giống như thân nữ nhi, đến lúc đó nếu như có người dám khi dễ ngươi, đừng nói là thái hậu cùng bốn cung, ngay cả hoàng đế, cũng sẽ không bỏ qua bọn họ."

Chắc chắc chắc, trong lòng Hàn Văn Tịch cảm khái, dù hoặc lớn bao nhiêu nha, đây là đang nói cho nàng biết chỉ cần nàng gật đầu, hoàng đế cũng có thể sẽ là chỗ dựa của nàng hay sao?

Nhìn y cười ôn hòa của hoàng hậu, còn có thái hậu mặt dày mặt chờ mong, Hàn Văn Tịch thật muốn nói cho các nàng, gian tế xưa nay đều là dùng xong liền giết, chỗ dựa cái gì, tất cả đều là ngón phiếu không.

Hàn Văn Tịch lặng im uống xong trà trong tay, cười cười, nói, "Nữ nhi tự nhiên là thân mật hơn tức phụ."

"Đừng vậy đừng vậy." Hoàng hậu gật đầu.

"Tức phụ chung quy vẫn là người ngoài." Hàn Văn Tịch lại nói.

Hoàng hậu cho rằng nàng đã đáp ứng rồi, lập tức gật đầu.

"Tức phụ không thân mật!" Hàn Văn Tịch lại nói.

Lúc này, hoàng hậu rốt cuộc nghe thấy có điều không thích hợp, chính mình chính là tức phụ a, bà bà đang ở ngay bên người nha!

Đáy mắt nàng hiện lên một mặt không vui, nhưng vẫn phải tiếp tục chịu đựng, có điều không hề gật đầu.

Tuy nhiên, Thái hậu lại nghe rất hài lòng, lúc trước nàng đã nói, chỉ cần Hàn Văn Tịch có thể trị được cho Thái tử, nàng sẽ không so đo hiềm khích trước đây nữa, dựa theo kế hoạch nhiều năm trước, để Hàn Văn Tịch trở thành mật thám xếp vào trong Tần Vương phủ.

Ban đầu còn tưởng rằng Hàn Văn Tịch sẽ suy xét lâu hơn, ai biết nàng ta cư nhiên tán thành lời nàng nói như thế.

"Văn Tịch, ngươi đã minh bạch thì tốt, rất tốt, việc này nếu không ta liền....."

Ai ngờ, thái hậu còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã đứng lên, khom người hành lễ, "Có thể có được yêu thương của thái hậu nương nương là phúc phận của Văn Tịch, Văn Tịch tạ ơn thái hậu nương nương."

Thái hậu rất vui lòng, vuốt tay tới đỡ, "Nha đầu ngọc, nếu không phải nương ngươi đi quá sớm, chúng ta làm sao có chút hiểu lầm, ngươi cũng không cần phải ăn nhiều đau khổ như vậy nha, có ai gia chống lưng, Nghi thái phi thật sự sẽ không dám làm khó ngươi."

Hàn Văn Tịch đậm đậm cười, nhìn như bất đắc dĩ, kỳ thật là châm chọc, nàng nói, "Thái hậu nương nương, mẫu thân tuy đã đi về cõi tiên, nhưng Văn Tịch rốt cuộc đã gả làm vợ người, xuất giá tòng phu, việc nhận nghĩa nữ này Văn Tịch là không làm chủ được, không bằng thái hậu nương nương hỏi Tần Vương một câu đi?"

Cái gì?

Lời này vừa ra, thái hậu cùng hoàng hậu đều sùng sốt, ngay sau đó sắc mặt đại biến.

Đáy mắt Thái hậu hiện lên một mặt hung ác nam hiểm, suýt nữa bùng nổ, *Hàn Văn Tịch a Hàn Văn Tịch, nói lâu như vậy, ngươi cư nhiên đang chơi đùa ai gia!*

Rõ ràng biết chuyện này chính là hướng về phía Nghi thái phi cùng Tần Vương, nàng cư nhiên dám nói muốn đi tìm Tần Vương thương lượng!

Rất tốt!

Hay cho câu "xuất giá tòng phu", thật sự hoàn toàn cự tuyệt, cự tuyệt đến thật là khéo! Làm nàng cùng hoàng hậu đều không thể tức giận, không thể trách tội.

Sống biết như thế, nàng sẽ không mở miệng cầu tình cho tam tộc Hàn thị!

Hai tay gấu ở trong tay áo nắm chặt thành nắm tay, kim chế tức giận, thái hậu không thấy bậc thang để xuống, chuyện này một khi truyền tới lỗ tai của Tần Vương cùng Nghi thái phi, không chỉ làm cho bọn họ bị chê cười, còn hiểu ý sinh ra để phòng.

Hoàng hậu cũng tức giận, "Ai nha, quên không nói đến Tần Vương, mẫu hậu, ngươi thích Văn Tịch, nhưng ngươi ta chung quy là người của Tần Vương phủ, ngươi cũng không phải không biết tính tình của Nghi thái phi cùng Tần Vương. Chuyện môn cùng người tranh cãi, nếu bọn họ biết việc này, sự sẽ không thành!"

Note: Tạm dừng! Giống như những truyện khác của mình:

Mình dịch & edit, các bạn đọc & vote, vì vậy, sau chương này mình chờ truyện này đạt tầm 1.5k votes thì mình sẽ áp tiếp!

Các bạn vui vẻ đọc, mình vui vẻ dịch & edit ☐☐. Mình vẫn đọc đến đâu thì edit đến đó, chỉ là tạm thời ản đi mà thôi.

Hoặc các bạn có thể chờ cùng đọc tiếp trên diễn đàn!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chanh chua gặp phải độc miệng

Hoàng hậu đã tạo ra bậc thang, thái hậu tất nhiên là theo xuống, "Nhìn xem, hôm nay ai gia thật cao hứng, đã quên mất chuyện phiên toái kia."

Hàn Văn Tịch trong lòng cười lạnh, không nói gì, để mẹ chồng nâng đầu hai người bọn họ kẻ xướng người hoạ, tự mình diễn trò.

"Mẫu hậu, ta nghĩ cũng không nhất thiết phải nhận con gái nuôi làm gì, đều là người một nhà, chỉ cần người yêu quý Văn Tịch, để Văn Tịch thường xuyên tới thăm, tất cả đều giống nhau." Hoàng hậu nói rất nhẹ nhàng, phảng phất như đây thật sự không phải là đại sự gì.

Thái hậu gật gù đầu, "Được rồi được rồi, Văn Tịch, người cảm thấy thế nào?"

"Hết thảy do thái hậu nương nương làm chủ, Tần Vương trăm công ngàn việc, thần thiếp sẽ không đi quấy nhiễu hần." Hàn Văn Tịch đương nhiên muốn bày tỏ ý kiến, cho dù không đầu nhập thái hậu, cũng không thể đắc tội tự tìm chết đi?

Có lời này của Hàn Văn Tịch, thái hậu mới miễn cưỡng tươi cười, "Ha ha, người đứng là một hài tử hiểu chuyện."

Sự tình nếu không thể đồng ý, Hàn Văn Tịch cũng không tiện ở lâu, sau một câu khách sáo, nàng liền đứng dậy cáo từ.

Người vừa đi, khuôn mặt thái hậu nháy mắt xụ xuống, quét qua chén trà Hàn Văn Tịch dùng qua, "Đồ không biết tốt xấu!"

"Mẫu hậu không nên tức giận, tổn hại đến thân thể mà mất nhiều hơn được. Thần thiếp đã từng nói, nha đầu này thật không đơn giản, sau này chúng ta cần phải lưu tâm đến." Hoàng hậu vội vàng làm dịu sự tức giận của thái hậu, giọng điệu khuyên bảo.

"Hừ, nha đầu thú vị không biết trời cao đất dày, ai gia dùng nàng đó là cất nhắc nàng, lại dám cự tuyệt! Nàng ta hãy chờ xem, một ngày nào đó, ai gia sẽ khiến nàng ta phải hối hận, ai gia không tin nàng ta có thể sống tốt ở Tần Vương phủ! Lần này xem như nàng ta may mắn, lần sau nàng ta tốt nhất đừng nên thua trong tay ai gia!"

Thái hậu thật sự tức giận, nàng không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ cự tuyệt, tâm tình thật lâu cũng không thể bình phục lại.....

Hàn Văn Tịch chỉ nghĩ chuyện này giống như một trò cười, sau khi rời khỏi cung, nàng cuối cùng có thể hoàn toàn thở dài một hơi nhẹ nhõm. Thời điểm đi ngang qua Hàn gia, nàng dừng chân nhìn một lúc lâu, Hàn gia ở đó đồ tuy không phải là hậu duệ quý tộc, nhưng cũng có uy tín danh dự như một đại thế gia.

Lúc này, đại môn màu đỏ như son đóng chặt, hết thảy thoạt nhìn đều rất yên bình, nhưng là, Hàn Văn Tịch biết, ngày mai khi tội trạng của Hàn Tông An được định xuống, gia tộc này sẽ rối loạn, tàn lụi.

Kỷ ức thuộc về thân thể này, không ngừng hiện ra trong óc, tất cả đều là kỷ ức khi còn bé, đều là kỷ ức nhọc nhãi bị khi dễ, tuy rằng là kỷ ức của nguyên chủ, nhưng sớm đã theo thân thể này, đã biến thành hồi ức của chính nàng.

Từng mảnh rõ ràng chính xác như vậy, phảng phất vừa mới phát sinh hôm qua.

Một lúc lâu, bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên một nụ cười lạnh nhạt, xoay người rời đi.

..... Người dịch: Emily Ton.....

Trở lại Tần Vương phủ đã là nửa đêm, Hàn Văn Tịch cũng không chắc chắn mình có thể gõ cửa hay không, nhưng ai biết, từ rất xa có thể nhìn thấy ngọn đèn dầu ánh ra từ cửa sổ, đặc biệt ngọn đèn trong đại đường là sáng nhất.

Thấy thế, trong lòng Hàn Văn Tịch thầm nghĩ, *đã nửa đêm rồi chẳng lẽ quý phi xử phạt ra đại sự gì? Với tình cách của Nghi thái phi, hiếm khi nàng sẽ bỏ lỡ giấc ngủ ngon đâu! Ngay cả khi trời sắp nắng cũng sẽ không thức đêm nha!*

Hay là Long Phi Dạ xảy ra chuyện gì?

Hàn Văn Tịch phỏng đoán đủ điều, không nhịn được nghĩ rằng *không biết liệu bọn họ có thể là đang đợi nàng hay không?*

Rất nhanh, nàng đã đi đến cửa, phát hiện lão nô thủ vệ cư nhiên đang đứng chờ nàng, nàng chỉ gõ một cái, cửa lập tức mở ra.

"Vương Phi nương nương, chúc mừng chúc mừng a! Thái phi đã chờ người rất lâu, nhanh chóng qua đó đi." Lão nô rất hưng phấn, cười không ngấm được miệng.

Chúc mừng?

Điều này, Hàn Văn Tịch hoàn toàn kinh ngạc, không ngờ thật đúng là có quan hệ cùng nàng! *Từ trong miệng nô tài của Nghi thái phi nói ra câu chúc mừng, có thể có chuyện tốt sao?*

Hàn Văn Tịch đẩy bụng hồ nghi, cũng không rảnh lo hỏi nhiều, lập tức đi đến đại đường.

Ai ngờ, vừa đến đại đường, lại nhìn thấy ba rương bảo vật đều đang rộng mở, một rương *kim nguyên bảo* (元宝: vàng thoi), một rương *ngân nguyên bảo* (银元宝: bạc thoi), còn một rương toàn là trang sức châu báu, bên cạnh đó là những cuộn lụa thượng đẳng.

Vâng lời, Hàn Văn Tịch nhìn thấy mắt đều phóng ánh sao, *từ đâu ra nhiều đồ tốt như thế a!*

Vàng bạc châu báu đều hoá hết cả mắt, trách không được Hàn Văn Tịch, nàng trước hết nhìn đồng vàng bạc châu báu, sau đó mới nhìn đến Nghi thái phi.

Nghi thái phi ngồi ngay ngắn ở trên chủ vị, khuôn mặt tinh xảo âm trầm đến độ có thể lấy nước ra khỏi đó. Mộ Dung Uyển Như hầu ở bên cạnh nàng, vừa thấy Hàn Văn Tịch tiến vào, trong mắt hiện ra ghen tị, ngưỡng mộ và gét bỏ!

"Mẫu phi, người tìm thần thiếp?" Hàn Văn Tịch khom người hành lễ.

"Ha ha, đại công thần đã trở lại nha, hãy nhanh chóng bình thần, đại công thần hành lễ, bốn cung sao gánh nổi?"

Giọng nói của Nghi thái phi trở nên chanh chua, phỏng chừng nàng đã biết được sự tình trong cung.

Hàn Văn Tịch bình thần, nhìn lại từng hòm vàng bạc bảo vật, trong lòng hiểu rõ, đây hẳn là do Thiên Huy hoàng đế ban thưởng, thật là tốt, sao lại đưa đến nhanh như thế nha?

Hàn Văn Tịch kín đáo liếc mắt nhìn Nghi thái phi một cái, khoe miệng co giật vài cái, mẫu thân nàng cứu thái hậu, nàng cứu tôn tử của thái hậu, trách không được Nghi thái phi lại nổi bão.

"Tẩu tử, không nghĩ tới ý thuật của người lợi hại như vậy, ngay cả quái bệnh của Thái tử cũng có thể chữa khỏi, Hoàng Thượng cùng thái hậu nương nương nhất định rất vui về đi? Nhìn xem, tất cả đều là thưởng cho người, suốt đêm đã đưa lại đây." Mộ Dung Uyển Như cười nói.

Nghi thái phi còn đang nổi nóng, nàng ta nhắc tới hoàng đế cùng thái hậu, không thể nghĩ ngờ là thêm dầu vào lửa.

"Ha ha, làm Hoàng Thượng và thái hậu vui vẻ, ngày tháng trôi qua của người có thể sẽ tốt hơn một chút nha!" Nghi thái phi cười lạnh.

Nghi thái phi đây là đang có ý gì? Nửa đêm không ngủ được, nên bỏ dậy chanh chua nàng sao? Thật là không có lòng độ lượng!

Hàn Văn Tịch thật sự không chịu nổi loại ân ý này, chăm chọc mỉa mai, Nghi thái phi cũng đã từng trải qua vài lần đánh giá cùng nàng, nếu còn không biết tính tình nàng ta, nàng không ngại lại biểu hiện một lần nữa cho nàng ta xem.

"Mẫu phi nói rất đúng, Hoàng Thượng và thái hậu nương nương đều rất vui vẻ, Hoàng Thượng nói, nếu không phải lời đồn đãi lan rộng ở đế đô, hẳn cũng không biết thần thiếp tinh thông ý thuật." Hàn Văn Tịch cười trả lời.

Lời này vừa ra, mặt Mộ Dung Uyển Như lập tức trắng hơn ba phần.

Mặt Nghi thái phi cũng là trắng bệch, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch còn dám nói như thế, tiểu tiện nhân này thật đúng là càng lúc càng lớn mật.

"Vậy..... sao?" Nghi thái phi cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi, "Đây cũng là vận khí của người, ban thưởng nhiều như thế, bốn cung có phải nên chúc mừng người hay không đây?"

"Đương nhiên. Vinh quang của thần thiếp chính là vinh quang của mẫu phi, cũng là vinh quang của Tần Vương phủ, Hoàng Thượng cùng thái hậu nương nương nhất định sẽ nhớ kỷ ân tình này của Tần Vương phủ." Hàn Văn Tịch lại nói.

Sao với Nghi thái phi chanh chua, nàng quả thực là độc miệng a!

Luôn dùng dao nhỏ đâm vào miệng vết thương đau nhất của Nghi thái phi, chuyện này đối với nàng mà nói chính là si nhục được không, Hàn Văn Tịch cư nhiên lại nói đó là vinh quang của nàng, máu chó chính là, ngoài mặt nàng còn phải tươi cười với Hàn Văn Tịch.

Nghi thái phi tức giận đến nổi cắn cả hàm răng, không thể nói nên lời, nàng cũng không biết chính mình chờ đến nửa đêm, rốt cuộc là chờ Hàn Văn Tịch trở về để làm gì, chờ nàng trở lại khoe khoang, hay là trở về chăm chọc mỉa mai sao?

Thấy Nghi thái phi không nói, Hàn Văn Tịch lại nói, "Mẫu phi, lần này điện hạ cũng là đại công thần, là điện hạ liễu minh lấy được huyết sinh đan, nếu không có huyết sinh đan, thần thiếp cũng không trị liệu được."

Cái gì?

Những lời này như nọc độc xuyên qua, khiến trái tim, lá lách, phổi và thận của Nghi thái phi đều đau, chính nhĩ từ mình yêu quý nhất cư nhiên mạo hiểm đi xin thuốc để cứu tôn tử địch nhân!

"A....."

Trong lòng Nghi thái phi rít gào, "Đủ rồi, Hàn Văn Tịch, người đủ rồi!"

Hai tay sớm đã nắm chặt thành nắm tay ở trong tay áo, móng tay đâm hết vào lòng bàn tay, nhưng cũng không đau bằng trái tim đau!

Nàng nghĩ, *nếu như để nàng biết lúc trước là ai đã rải ra lời đồn, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha!*

Mộ Dung Uyển Như bỗng nhiên chợt dạ, rốt cuộc đánh thu liễm lại, không dám thêm mắm thêm muối.

Nhìn Nghi thái phi tức giận đến nổi mặt đều vằn vện, Hàn Văn Tịch tâm tình rất tốt, đã nhanh chóng quên đi mệt mỏi, hừ, nàng không nổi bão, Nghi thái phi thật đúng là đang nghĩ nàng là con mèo điên hay sao?

"Mẫu phi, trị liệu cho Thái tử rất hao tổn tâm lực, ta cũng rất mệt mỏi, nếu không có điều gì để nói, thần thiếp xin cáo từ trước, hoàng thượng đã nói, để thần thiếp hào hào nghỉ ngơi."

Mặt sau lời nói kia của Hàn Văn Tịch chính là cô tinh nói cho Nghi thái phi nghe, nàng sẽ không ngốc đến nỗi lấy thái hậu tội uy áp Nghi thái phi, nhưng, hoàng thượng liền không giống nhau, nàng nói như thế, tốt xấu cũng có thể an bình mấy ngày, nghỉ ngơi thật tốt.

Nàng đang muốn đi, ai ngờ, Nghi thái phi lại lạnh giọng mệnh lệnh, "Hàn Văn Tịch, người đứng lại cho bốn cung!"

Giọng nói này, rất hung dữ, Hàn Văn Tịch tổng cảm thấy giọng nói của Nghi thái phi không giống như thường ngày, chỉ là, rốt cuộc không giống chỗ nào, nàng lại nghe không ra.

Nàng dừng bước, thong dong bình tĩnh, "Mẫu phi còn có điều gì muốn phân phó?"

"Hàn Văn Tịch, thái hậu lưu người ở lại trong cung dùng bữa tối?" Nghi thái phi lạnh giọng chất vấn, không chanh chua giống như vừa rồi, mà có chút nghiêm túc hơn nhiều.

Hàn Văn Tịch giật mình, *việc này nàng ta đều biết, có vẻ như, trong cung chắc cũng có cơ sở ngầm của Nghi thái phi nha.*

"Vâng" Hàn Văn Tịch đứng sực thật trả lời.

"Thái hậu vì sao lại lưu người lại?" Nghi thái phi lại hỏi, nếu không phải nghe được tin tức này, nàng cũng không đến mức hơn nửa đêm không ngủ được ngồi chờ Hàn Văn Tịch trở về.

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một mặt dễ phòng, Nghi thái phi đây là đang hoài nghi điều gì hay sao? Chuyện này rất lớn, vạn nhất làm Nghi thái phi hoài nghi nàng có gì đó cùng thái hậu, dựa theo tính tình Nghi thái phi, làm sao có thể bỏ qua cho nàng nha?

Hàn Văn Tịch tuy rằng không thay đổi thái độ, nhưng vẫn rất cẩn thận trả lời, "Thái hậu chưa bao giờ lưu người dùng bữa ở trong cung, nói thần thiếp có công trị liệu cho Thái tử, muốn thưởng cho thần thiếp."

Đáy mắt của Nghi thái phi trở nên đen tối âm đạm, tâm tình bất định, thái hậu từ trước đến nay không lưu người dùng bữa ở trong cung, nàng ta lưu nha đầu này lại chưa chắc đã là chuyện đơn giản!

Nàng ta có phải cùng nha đầu này nói điều gì đó hay không? Thiên Tâm phu nhân cứu nàng ta, nha đầu này lại cứu tôn nhi bảo bối nhất của nàng ta, nàng ta còn có lý do gì để oán hận nha đầu này đâu?

Huống chi, nha đầu này hiện tại không xấu, còn có một thân y thuật đâu! Đứng là có thể trọng dụng!

Nhớ tới trước đây, thái hậu đem nữ nhân của ân nhân chỉ hôn cho Tần Vương, chính là có dụng tâm kín đáo đi?

Nghi đến điều này, đáy mắt Nghi thái phi lại trở nên âm trầm hơn, nàng thẳng mắt nhìn chăm chăm Hàn Văn Tịch, vẫn lặng yên không nói chuyện.

Hàn Văn Tịch còn tưởng rằng nàng sẽ truy vấn thêm, thấy thế, trong lòng nàng hơi hoảng, Nghi thái phi rốt cuộc có ý tứ gì? Nàng ta muốn làm gì đây?

Nghi thái phi nhìn chăm chăm Hàn Văn Tịch hồi lâu, ý vị thâm trường cười lạnh một tiếng, lúc này mới phát tay áo bỏ đi.

Nụ cười này, làm Hàn Văn Tịch cảm thấy sồn cả tóc gáy, nàng biết, những ngày tháng sau này của nàng chung quy là sẽ không có bình yên.

Tuy nhiên, sau khi đã trả qua những thử thách của mình, Hàn Văn Tịch rất nhanh liền điều chỉnh lại tâm tình, ánh mắt thản nhiên, thản thắng không sợ bóng xiêm*, Nghi thái phi muốn tra liền đi tra đi, nàng cũng không sợ.

**Thản thắng không sợ bóng xiêm (身正不怕影子斜): Hán-Việt: thân chính bất phạ ảnh từ tà. Nghĩa: chỉ người thẳng thắn, không chịu khuất phục. (Người Dịch: @EmilyTon)*

Chỉ là, trước khi điều tra rõ ràng, tốt nhất đừng mạo muội tới tìm nàng phiền toái, nếu không nàng nhất định sẽ toàn lực phản kích!

Nghi thái phi vừa đi, Mộ Dung Uyển Như chợt dạ âm thầm thở hắt ra, nàng sợ nhất không gì hơn chính là mẫu phi truy cứu người rài ra lời đồn, may mắn là việc thái hậu lưu Hàn Văn Tịch lại dùng bữa đã đổi đi lực chú ý của mẫu phi.

Theo hiểu biết của nàng đối với mẫu phi, tiếp theo một đoạn thời gian rất dài, mẫu phi chắc hẳn vẫn sẽ canh cánh trong lòng, cũng nhất định muốn truy tra việc này đến cùng.

Hàn Văn Tịch, cho dù là đã trị được quái bệnh cho Thái tử, có hoàng đế chống lưng thì như thế nào, hoàng đế trăm công ngàn việc, mới không quên được nhiều như vậy đâu.

Mộ Dung Uyển Như tươi cười nhu nhọc động lòng người đi tới, giọng khuyên bảo, "Tần tử, mẫu phi cũng là vì người mà cao hứng. Nhưng sau khi chờ đợi quá lâu, khó tránh khỏi có chút không vui, người đừng để ở trong lòng."

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Giàu có, thu mua nhân tâm

"Sao sẽ như thế. Uyển Như muội muội, người nhìn những đồ trang sức này một cái, chọn mấy thứ mình thích đi." Hàn Văn Tịch đặc biệt hào phóng.

"Không không, đây là Hoàng Thượng thưởng cho tần tử." Mộ Dung Uyển Như vội vàng cự tuyệt.

"Không cần ngại, nhiều như vậy ta cũng dùng không hết, chọn vài món." Hàn Văn Tịch rất nhiệt tình, kéo tay Mộ Dung Uyển Như lại đây.

Thật ra, những châu báu này Mộ Dung Uyển Như đã sớm liệt xem qua, Thiên Huy hoàng đế ban thưởng tất cả những thứ này đều là cống phẩm từ bên ngoài, có tiền cũng mua không được.

Trong đó có vài thứ Mộ Dung Uyển Như đặc biệt rất thích, thấy Hàn Văn Tịch nhiệt tình như thế, nàng cũng không đưa đẩy nữa mà đi lên chọn.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại nói, "Ta nha, còn nghĩ một khi tra ra là ai đã tung tin truyền ra ta có thể chữa bệnh, cũng sẽ ban thưởng một ít cho người kia. Tốt xấu, nàng ta cũng có công lao, không phải sao?"

Lời này vừa ra, tay Mộ Dung Uyển Như tức khắc cứng lại.

"Uyển Như muội muội, người nói người tung tin đồn ấy sẽ là người gì đâu? Không phải là nàng ta muốn hại ta, mà là nghĩ muốn giúp ta đi?" Hàn Văn Tịch hỏi rất nghiêm túc.

Trên mặt Mộ Dung Uyển Như ngay trang rất hoàn hảo, nhưng tay lại bán đứng nàng ta, Hàn Văn Tịch còn kéo tay nàng ta, tay nàng ta lại như bị điện giật co lại.

Hàn Văn Tịch xem ở trong mắt, cười càng thêm sáng lạn, nhưng vẫn đem tay nàng kéo xuống, "Uyển Như muội muội, người nhanh chóng chọn đi nha, đừng khách khí."

Mộ Dung Uyển Như chợt dạ, miễn cưỡng ổn định lại, khách khí nói, "Không được không được..... hoàng thượng, đồ do hoàng thượng ban thưởng không thể tùy tiện tặng người. Tần tử, bây giờ cũng không còn sớm nữa, người đi nghỉ sớm đi, ta đi bồi mẫu phi."

Nàng dứt lời, không rảnh nhiều lời, cơ hồ là chạy trốn chết.

Hàn Văn Tịch nhìn bóng dáng nàng, đáy mắt chôn xuống một hạt giống cứu hạn.

Có rất ít người biết nội tình nhiều như vậy, người có thể hoạch định rài ra lời đồn này lại càng ít hơn, trừ bỏ vài vị trong cung kia, chính là vị trong quý phủ này.

Nếu như hoàng hậu muốn để nàng trị liệu cho Thái tử, cũng không cần phải xoắn trên diện rộng như thế, chỉ cần thổi gió bên gối là được, cho nên, Mộ Dung Uyển Như là hiền nghi lớn nhất.

Lại là nàng ta, lần này lại là nàng ta, bạch liên hoa, lần này người hãy tâm đắc đi thôi; lần sau, bốn vương phi nhất định phải bắt bằng được đuôi cáo của người!

Sau khi Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như rời khỏi, Hàn Văn Tịch xem như hoàn toàn giải quyết hết bất bình của mình, nhìn phản thưởng lớn trước mắt, tươi cười hiện lên trong mắt.

Cảm giác này giống như là trúng xổ số, trở nên giàu có sau một đêm, từ đây về sau không cần phải đếm bạc sinh hoạt nữa.

Nàng tùy tay cầm lấy một thỏi bạc ném cho tỷ nữ một bên, "Đi tìm vài người tới giúp ta đem mấy thứ này dọn đến Phủ Dung Viên."

Tỷ nữ hoảng loạn tiếp được thỏi bạc nặng trĩu, hơi há hốc mồm, Vương Phi nương nương thật sự muốn cho mình nhiều như thế sao? Phải biết rằng, ngay cả thái phi nương nương cũng không có hào phóng như thế nha.

"Còn không đi?" Hàn Văn Tịch nhu mày hỏi.

"Đi, nô tỳ lập tức đi, Vương Phi nương nương chờ!" Tỷ nữ vui mừng khôn xiết, cắt bạc xong lập tức chạy đi.

Rất nhanh, tỷ nữ đã mang đến sáu bảy trắng đĩnh, bang nhân này xưa thấy Hàn Văn Tịch, tất cả đều là nết lớn để ở trên đĩnh đầu, hiện giờ một đám đều cung đều kính, Vương Phi nương nương này Vương Phi nương nương nọ*, giống như chân chó.

**Nguyên văn: 王妃娘娘长王妃娘娘短: vương phi nương nương trưởng, vương phi nương nương đoản (vương phi nương nương dài, vương phi nương nương ngắn) {Người dịch: @EmilyTon}*

Có tiền có thể sai quý đầy ma (有钱能使鬼推磨), lời này tuyệt đối là chân lý.

Toàn bộ đồ được cẩn thận đưa đến Văn Nhân Các trong Phủ Dung Viên, ai ngờ, Hàn Văn Tịch phi thường hào phóng, cho bọn họ một thỏi vàng để bọn họ phân chia.

Mấy tên nô tài dôi này cũng chưa từng nhìn qua vàng vài lần, cũng không dám tin nổi, cung kính đối với Hàn Văn Tịch giống như nhìn thấy lão tổ tông, cảm tạ vài lần mới bằng lòng rời đi.

"Chủ tử, đó là vàng a! Đủ để trả tiền công vài tháng cho bọn họ!" Tiểu Trầm Hương thở phà phi.

"Tiểu Trầm Hương, người biết nguyên tác hạ độc hay sao?" Hàn Văn Tịch chất vấn.

Tiểu Trầm Hương tức tức đầu, Hàn Văn Tịch cười nói, "Muốn hạ độc triệt để, thì loại độc tràn đi khắp lục phủ ngũ tạng này là khó giải nhất. Đây cũng là một đạo lý thu mua nhân tâm"

Tiểu Trầm Hương vẫn tức tức đầu, không hiểu, Hàn Văn Tịch bắt đầu đi, "Ngươi cảm thấy Mộ Dung Uyển Như có thể hào phóng như thế hay sao?"

"Nàng cho dù có hào phóng như vậy, cũng không có tiền như chủ tử." Tiểu Trầm Hương bĩu môi nói, hiện tại ở trong mắt nàng, chủ tử chính là một phú bà.

"Chính là đạo lý này, cho nên, từ bây giờ trở về sau những người này chỉ biết hướng về ta, sẽ không hướng về nàng ta." Hàn Văn Tịch cười nói.

*Tài tụ nhân tán, tài tán nhân tụ**, Hàn Văn Tịch nghĩ sự tình một thời vàng rực của nàng, rất nhanh sẽ truyền khắp trong bọn hạ nhân Tần Vương phủ, xem ai còn dám bắt kính đối với nàng.

**Tài tụ nhân tán, tài tán nhân tụ (財聚人散, 财散人聚): Nghĩa: Khi không có tiền cho thì không có người đến, nếu có thể đem tiền cho đi thì người sẽ đến. {Người dịch: @EmilyTon}*

Trời đã mờ lung sáng sủa, Hàn Văn Tịch đã không còn buồn ngủ, vì thế vừa đếm bạc cùng tiểu Trầm Hương, vừa cắt vừa chữa, thật tương ứng với câu nói kia, đếm tiền đếm đến rút gân tay.

Thời điểm trời sáng, cuối cùng thu thập xong hết mọi thứ, tiểu Trầm Hương một muốn chết, đang muốn đi hòa phòng kiểm bữa sáng, ai biết vừa mới ra khỏi Phủ Dung Viên, đã có hạ nhân bùng com sáng nóng hằm hạp đứng chờ!

Kỳ thật tiểu Trầm Hương cũng không hiểu những đạo lý mà chủ tử đã nói, nhưng là, nhìn đến một màn này trước cửa viện, nháy mắt nàng đã hiểu, có bạc thật tốt!

Hàn Văn Tịch ăn chút ít, có thể là do mệt nhọc quá độ, không muốn ăn gì cũng không thấy buồn ngủ, nhưng cả người đều nhấc không nổi, nàng cân nhắc một lát, sai tiểu Trầm Hương qua đi tắm cùng nhìn xem

"Chủ tử, Tần Vương điện hạ không trở về." Tiểu Trầm Hương rất nhanh liền tới hồi báo.

Hàn Văn Tịch lập tức vui vẻ, thu thập đồ vật chuẩn bị đi qua suối nước nóng cọ rửa, ngày mùa đông một thành như vậy, biện pháp tốt nhất chính là ngâm mình trong suối nước nóng.

Sau khi nàng xác định phòng trong thật sự không có ai, để tiểu Trầm Hương gác ở ngoài cửa, một đầu chạy đến suối nước nóng trong hồ.

Cái hồ này tuy ở trong phòng Long Phi Dạ, nhưng vẫn là một cái hồ thiên nhiên, nước rất mềm mại, nhiệt độ vừa phải, sâu cạn vừa vặn tốt, Hàn Văn Tịch ngâm mình xuống, lập tức thả lỏng toàn thân.

Nàng dựa vào bên cạnh hồ, ngửa đầu, tùy ý suối nước nóng gột rửa thân thể, hưởng thụ một khắc thanh thản này, rất nhanh, Hàn Văn Tịch đã mơ mơ màng màng trong buồn ngủ.

.....

Một đạo thân ảnh dừng ở phía bên phải tường tắm cung, là chủ nhân đã trở lại.

Long Phi Dạ đang muốn đi tới, nhưng nhìn thấy tiểu Trầm Hương đang ngồi phát ngốc trước cửa, đáy mắt hần hiện lên một mặt hồ nghi, nhưng tựa hồ như nghĩ tới điều gì, ngay sau đó lặng yên không một tiếng động nhảy lên nóc nhà.

Tỷ nữ này ở cửa, chẳng lẽ là Hàn Văn Tịch ở phòng trong?

Nữ nhân này đến lãnh địa của hần làm gì?

Đáy mắt Long Phi Dạ trở nên u ám, thật cẩn thận rút ra một khối ngói, ai ngờ, ánh vào mí mắt lại là một bộ hoạt sắc sinh hương mỹ nhân tắm gội!

Ánh mắt lạnh băng cứng lại, Long Phi Dạ lập tức dời mắt đi, chỉ là, một lát mà thôi, hần lại một lần nữa nhìn xuống xem, chỉ thấy bên cạnh ao xiêm y hỗn độn đầy đất, nữ nhân kia vai ngọc lóa chói, xương quai xanh gáy ngọc, ả hiện trong sương khói, dụ hoặc bất tận.....

Nữ nhân này, thật to gan, dám chạy đến suối nước nóng nơi này của hần ngâm mình!

Con người lạnh băng của Long Phi Dạ càng thêm âm trầm, rõ ràng thực không cao hứng, chỉ là..... chỉ là, thời gian một chút xói mòn, hần lại chậm chạp không hề dời mắt đi.

Ánh mắt hần lãnh ngạo, lăm lăm, tựa như đang thưởng thức một kiện tác nghệ thuật, rõ ràng là nhìn xem, cũng có một chút vẻ hạ lưu, ngược lại cho người ta một loại cảm giác đương nhiên. Tốt thôi, hần giờ này khác này, khuôn mặt tuấn tú kia, biểu tình kia chính là kiểu người không rời được một tác phẩm nghệ thuật!

Đột nhiên, một trận gió thổi tới, Long Phi Dạ ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy Sớ Tây Phong đang đến đây.

Đáy mắt hiện lên một mặt không vui, hần lập tức phát tay ngự ý bảo Sớ Tây Phong rời ra xa, ngay sau đó đem mái ngói để lại như cũ, lúc này mới tự mình rơi xuống phía sau hậu viện gấp Sớ Tây Phong.

"Chủ tử, người....." Sớ Tây Phong bụng đầy nghi hoặc, *chủ tử vừa mới đang làm gì đâu?*

Long Phi Dạ không trả lời, "Sự tình như thế nào?"

"Bẩm chủ tử, thù lĩnh mật thám Bắc Lịch rất có khả năng đang ẩn núp ở đó đó, là một kẻ am hiểu về độc, thuộc hạ tra khảo mấy người còn sống, tất cả khẩu cung đều như nhau, độc được của các nàng đều đến từ cùng một người, nhưng là người nào, các nàng cũng không biết." Sớ Tây Phong nghiêm túc trả lời.

Bắc Lịch đã sắp xếp rất nhiều mật thám trong Thiên Ninh, am hiểu dùng độc, mục tiêu là độc hại các đại tướng quân thân Thiên Ninh quốc. Nếu không phải Hàn Văn Tịch phát hiện trong cơ thể thiếu tướng quân có độc tiềm tàng, Long Phi Dạ cũng không nắm được manh mối nhanh như vậy.

Mấy ngày nay, hần đều bận rộn vì chuyện này.

"Theo dõi nguồn gốc của chất độc, trước đừng kinh động để thiếu tướng quân." Long Phi Dạ ra lệnh, độc tiềm tàng trong cơ thể thiếu tướng quân chính là độc mãn tính, ít nhất cũng đã bị hạ nhiều năm, có thể hạ độc này nhất định là người bên cạnh.

Nếu như độc trong người thiếu tướng quan hệ tới mật thám, như vậy có thể nói lên mật thám này ẩn núp ở Thiên Ninh đã nhiều năm, hơn nữa ẩn núp rất sâu.

"Vâng!" Sớ Tây Phong cung kính lĩnh mệnh.

Thời điểm Long Phi Dạ trở lại nóc nhà tắm cung, Hàn Văn Tịch đã ra ngoài, "nữ nhân ngu ngốc" thông minh này đối với hết thấy đều hoàn toàn không biết gì cả, mới tắm xong trông nàng như nước Phủ Dung, thanh lệ thoát tục, trên khuôn mặt nhỏ trần đầy tươi cười thỏa mãn, cùng tiểu Trầm Hương vừa nói cười, vừa hỏi Văn Nhân Các.

"Ngu ngốc, thời điểm nào mới có tâm đề phòng." Long Phi Dạ lăm bằm tự nói, phi thường bất mãn.

Thực tế thì, trách không được Hàn Văn Tịch, nàng không biết võ công, làm sao có thể dễ dàng nhận ra được động tĩnh quanh mình đâu? Hơn nữa, bởi vì sự chuyên nghiệp, nàng bắt đầu làm việc gì, năng lực bài xích quỷ nhiễu rất lớn, cơ bản đều xem nhẹ hết thấy quanh mình.

.....

Nghĩ ngợi đủ rồi Hàn Văn Tịch quyết định mang tiểu Trầm Hương lên phổ một chuyến, gần đây có bạc, thứ nhất có thể mua thêm một ít vật phẩm yêu thích đã lâu, thứ hai, nàng nghĩ muốn đi nghe ngóng sự tình Hàn gia một cái.

Đến thời điểm này, Hàn Tông An cũng đã bị định tội đi, thông cáo hần là đã ban ra.

Thiên Huy hoàng để không những không dấu điểm chuyện này, mà còn giống trống khua chiêng xử lý Hàn Tông An, nhân cơ hội này báo cho thiên hạ biết tình trạng thân thể của Thái tử đã tốt đẹp.

Chỉ là, Hàn Văn Tịch không nghĩ tới sự tình sẽ nháo lớn như thế, nàng vừa đến trên đường cái, liền nghe thấy các nơi đều đang nghị luận chuyện này, mà bố cáo cũng dán đầy trên đường cái.

Thiên Huy hoàng để định Hàn Tông An tội khi quân và mưu hại Thái tử, tuy rằng không viết rõ là Hàn Văn Tịch cứu Thái tử, nhưng là, chuyện này cũng sớm lưu truyền trong giới thượng lưu.

Hàn Văn Tịch ngồi trong phòng riêng của một tuần lâu, nghe thanh âm nghị luận truyền đến từ bên ngoài.

"Hàn gia sáng nay đã đại loạn, nghe nói có mấy phòng di nương đều một mồi đóng gói đồ có giá trị rồi chạy!"

"Tội lớn như thế, thế nhưng chỉ trừng phạt một mình Hàn Tông An, ta nghĩ ở đây có điều gì mờ ám đâu!"

"Ha ha, Tần Vương phi là đích nữ Hàn gia, ta nghĩ là Tần Vương phi ra mặt bảo vệ Hàn gia đi?"

"Nghe nói ba ngày sau sẽ phái đạo phổ thị chúng, ai nha, Hàn Tông An cũng coi như là một thế hệ danh y, nhưng bây giờ....."

"Các người nói hần vì sao lại muốn mưu hại Thái tử đây? Không có lý do nha!"

"Sự tình thiên gia, không thể nhìn thấy, khó nói!"

.....

Hàn Vân Tịch thông dong nghe, những điều đó nàng đều không để ý, nàng nghĩ, ba ngày sau phải dạo phố thị chúng, nàng cũng nên đi đến phòng giám thẩm vị phụ thân kia, hỏi một câu về sự tình khó sinh của mẫu thân.

Chuyện này Hàn Vân Tịch đã hỏi thăm qua, cũng không nghe nói thai của mẫu thân không tốt, hoặc là bị bệnh gì cả, làm sao có thể sẽ khó sinh đây? Bản thân mẫu thân chính là đại phu nha, thân thể của mình hẳn là rõ ràng nhất.

Hàn Vân Tịch tổng cảm thấy có điều mờ ám, mà người rõ ràng chân tướng nhất, hẳn chính là vị trưởng phu Hàn Tông An kia.

Hon nữa quan trọng nhất chính là, vết sẹo trên mặt nàng như thế nào mà có, nếu như sinh ra đã có sẵn, điều này chứng tỏ có người muốn bóp chết nàng từ trong bụng mẹ nha, việc này càng phải điều tra rõ.

Chiều hôm đó, Hàn Vân Tịch sai tiểu Trầm Hương mang đồ vật đã mua về phủ trước, chính mình đi thiên lao.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Toàn mạng, cha con đàm phán

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hàn Tông An là từ tù, không thể thăm hỏi, nhưng Hàn Vân Tịch có thân phận đặc biệt, hiện giờ lại là ân nhân cứu mạng Thái tử, tuy rằng sự tình không công khai, nhưng quan phủ Đại Lý Tự vẫn có cách để biết, đã sớm giao đãi xuống dưới nếu Hàn Vân Tịch tới nhất định phải cho vào. Những tên ngục tốt trước đây từng động tư hình với nàng, tất cả đều bị dọa trốn đi, sợ bị nhận ra.

Ngục tốt dẫn đường thấp giọng bẩm báo, "Vương Phi nương nương, Hàn Tông An từ đêm qua Đến giờ đều thét lên, nói muốn gặp người."

"Àn, người đi xuống trước đi, nếu có việc gì ta sẽ gọi." Hàn Vân Tịch nhàn nhạt nói.

Hàn Tông An muốn gặp nàng cũng không có gì kỳ lạ, đơn giản là cầu nàng cứu hắn một mạng. Hàn Vân Tịch cũng không hiểu người như vậy, biết rõ là đối địch, vậy cần gì phải cầu đây? Có cầu cũng chẳng đến được đâu, ngay cả cốt khí cũng không thể có hay sao?

.....

Khi Hàn Tông An vừa nhìn thấy Hàn Vân Tịch, kinh ngạc vội vã phóng qua, may mắn có song sắt đỡ hấn lại, mới một đêm và nửa ngày, Hàn Tông An đã không ra hình người, tóc trên đầu toán loạn, áo tù hỗn độn, rõ ràng là đã bị tra tấn qua.

Người tiến vào thiên lao, có thể không bị gia hình sao? Chính Hàn Vân Tịch cũng đã từng trải qua.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

"Nữ nhi, người rốt cuộc đã tới....."

"Cha biết người nhất định sẽ đến! Cha biết người nhất định sẽ không bỏ cha mà không quan tâm."

Giọng nói của Hàn Tông An như ngen nơi cổ họng, hốc mắt thâm sâu, hai tròng mắt đỏ rực, giống như một lão nhân nghèo đói đáng thương hề hề, không biết còn tưởng rằng Hàn Vân Tịch là một nữ tử bất hiếu đã bỏ rơi hắn.

Hàn Vân Tịch lạnh lùng nhìn, dựa vào ven tường, xếp bằng ngồi xuống, thấy thế, hốc mắt Hàn Tông An lại đỏ một vòng, ôm song sắt, chậm rãi ngã ngồi xuống dưới.

"Nữ nhi, hiện tại cũng chỉ có người mới có thể cứu cha!"

"Cha tất cả đều trông cậy vào người nha..... Người nói một câu đi?"

.....

Ánh mắt Hàn Tông An tràn ngập thân thiết và hy vọng, giọng nói già nua đau thương, nhưng Hàn Văn Tịch lại vẫn thờ ơ.

Nàng lạnh lùng nhìn kỹ hắn. Hàn Tông An thấy nàng lạnh nhạt, hơi cứng đờ, đột nhiên trầm mặc, dùng ánh mắt thật sâu nhìn nàng, cực kỳ thâm trầm.

"Hàn Tông An, người cuối cùng cũng nhớ tới, ta là nữ nhi người nhà." Hàn Văn Tịch lúc này mới mở miệng, vẻ mặt trào phúng.

Trong trí nhớ, vị cha này có từng một lần gọi qua một tiếng "Nữ nhi"?

Hàn Tông An nhấp nhấp miệng, sờ soạng mặt già một phen, liên tục lắc đầu, lẩm bẩm tự nói, tựa hồ rất hối hận, nhưng Hàn Văn Tịch cũng không nghe rõ hắn đang nói gì.

Rất nhanh, Hàn Tông An lại ngẩng đầu lên, kích động ôm song sắt, "Nữ nhi, cha biết sai rồi, cha đã ở tuổi này, người hãy tha thứ cho cha đi? Cha cầu người!"

"Bằng vào cái gì?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng, hài tử đều đã trưởng thành mới đến cầu xin tha thứ, thật là buồn cười.

"Văn Tịch, tốt xấu ta cũng là cha người nhà, chẳng lẽ người có thể trơ mắt nhìn cha bị đạo phỉ chúng hay sao? Cha già rồi không chịu nổi mất mặt như vậy nha!"

"Hiện giờ cũng chỉ có người mới có thể cứu cha, coi như cha cầu người, cầu người..... Cầu người hãy vì mẫu thân đã mất của người, cứu cha lần này đi!"

Hàn Tông An không nói lời này còn tốt, vừa nói lời này, lửa giận của Hàn Văn Tịch lại bùng lên, nàng không kiên nhẫn ngắt lời, "Hàn thần y, người đã quá đề cao ta, tử tội của người đều đã định rồi, ta không có mặt mũi lớn như vậy."

"Không! Người cứu mạng Thái Tử điện hạ nha, hoàng thượng nhất định sẽ nghe người! Nữ nhi, ngay cả Hàn thị tam tộc người đều cứu được, người hãy cứu cứu cha đi. Hoàng Thượng nhất định sẽ nghe người! Người hiện tại là đại công thần nha!"

"Nếu không, người đi cầu Tần Vương, Tần Vương nói Hoàng Thượng sẽ nghe!"

Hàn Tông An như là bắt được một cọng rom cứu mạng cuối cùng, dùng sức mà nói, dùng sức mà cầu, "Văn Tịch, chỉ cần người cứu cha, tất cả mọi sự cha đều đáp ứng người."

Nhưng mà, hắn càng như vậy, Hàn Văn Tịch lại càng sinh ra chán ghét.

"Tất cả mọi sự đều đáp ứng, phải không?" Nàng cười lạnh hỏi.

Hàn Tông An vội vàng gật đầu, đáng thương cực kỳ.

"Rất tốt, vậy người nói cho ta biết, nương ta đã chết như thế nào." Hàn Văn Tịch lạnh lùng chất vấn, đây cũng là mục đích duy nhất chuyến này của nàng.

Ai ngờ, lời này vừa ra, Hàn Tông An đang cầu xin đột nhiên im bặt. Hàn Văn Tịch không bỏ qua nháy mắt phức tạp ẩn trong đáy mắt hắn, truy vấn nói, "Nương ta khó sinh mà chết, có nhân chứng không? Có cố gắng nào để cứu giúp không?"

Câu nói thẳng của Hàn Văn Tịch, vẫn để vô cùng sắc bén khiến cặp mắt già của Hàn Tông An vẫn đục đau thương, lập tức rõ nét hơn rất nhiều.

Hắn vốn tưởng rằng Hàn Văn Tịch nhất định cũng giống mẫu thân nàng, mềm lòng, dễ thương lượng, chỉ cần hắn hào hào cầu xin một phen, nha đầu này sẽ mềm lòng, sẽ cứu hắn. Lại không nghĩ rằng, nàng vì chuyện này mà tới.

Nhìn biến hoá trên sắc mặt của Hàn Tông An, bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên một nụ cười lạnh lùng, nàng biết, nàng hoài nghi là đúng.

"Như thế nào, thấy rất kỳ quái vì sao ta sẽ hỏi như thế sao?"

Trong giọng nói của Hàn Văn Tịch ẩn chứa tức giận, nàng nghĩ, nếu chân tướng giống như nàng suy đoán, là do Hàn Tông An ghen ghét thiên phú y học của mẫu thân mà thấy chết không cứu, hại chết mẫu thân, như vậy, trước khi nam nhân này chết, nàng nhất định phải khiến hắn sống không bằng chết!

Chỉ là, tình huống thế nhưng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Hàn Văn Tịch.

Hàn Tông An nhìn Hàn Văn Tịch, đột nhiên nở nụ cười, "Không nghĩ tới a, không nghĩ tới Hàn Tông An ta sẽ có một ngày như thế, a ha ha ha!"

Hàn Văn Tịch nhàu mày nhìn hắn, không thể lý giải vì cái gì mà nam nhân một khắc trước còn đau khổ cầu xin nàng, giờ khắc này lại cười đến thế lương như vậy?

Đối mặt chất vấn của nàng, không phải hắn nên chột dạ, nên sợ hãi hay sao?

Chẳng lẽ, chân tướng không phải giống như nàng tưởng?

"Người nói, hay là không nói?" Hàn Văn Tịch không có nhẫn nại tốt như vậy.

"Hàn Văn Tịch, người xác định không cứu v phụ sao?" Hàn Tông An đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, trong giọng nói hơi lộ ra ý uy hiếp.

Điều này, Hàn Văn Tịch bây giờ mới phát hiện, cái lão đồng tây này từ này tới giờ vẫn luôn diễn kịch, cố gắng diễn khổ tình để kiểm lấy sự đồng tình.

Hàn Văn Tịch lập tức đứng lên, lạnh giọng cảnh cáo, "Người mơ tưởng! Người có thể không nói, nhưng là, ta nói cho người, ta có rất nhiều biện pháp làm người mở miệng."

"Nếu người bảo toàn cho ta một mạng, ta sẽ nói chân tướng cho người, người có bằng lòng hay không?" Hàn Tông An cũng đứng lên, một bộ dáng giả nua hoảng loạn, trở nên thông dong, tự tin mười phần.

"Người đã không có tư cách nói điều kiện với ta!" Hàn Văn Tịch tức giận.

"Có ta biết chân tướng, người nhất định sẽ rất cảm thấy hứng thú, đó là do ta đã ước định cùng Thiên Tâm phu nhân." Hàn Tông An cố tình dè dặt giọng nói, tràn ngập cảm giác thần bí.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch liền kinh ngạc, Hàn Tông An cư nhiên lại gọi mẩu thân nàng là "Thiên Tâm phu nhân", sao nghe ngữ khí này, đều không giống như là đang nói chính thể từ của mình nha!

Nhìn sắc mặt của Hàn Văn Tịch, đáy mắt Hàn Tông An hiện lên một mặt ghen ghét, vì cái gì Hàn Văn Tịch lại thông minh như vậy, mà nhóm người Hàn gia giúp phế vật này sao lại ngu xuẩn như vậy? Vì cái gì mà hắn không có một nữ nhi như vậy?

"Rất cuộc chuyện là như thế nào?" Hàn Văn Tịch càng thêm bất an.

Hàn Tông An khi định thần nhân nói, "Chỉ cần người đáp ứng bảo toàn một mạng cho ta, ta nhất định nói cho người biết."

"Người không nói cho ta, ta nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết." Hai tròng mắt của Hàn Văn Tịch đều thu hẹp thành một đường thẳng tắp, toàn thân tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Chính là, phân lượng lợi thế trong tay Hàn Tông An lại quá nặng, hắn cũng không sợ hãi, hơn nữa, hắn là một chi gia chủ, sự tình to lớn cỡ nào mà hắn chưa từng gặp qua, chưa từng trải qua, há có thể dễ dàng thỏa hiệp?

"Cứ việc tới, dù sao lão phu cũng là người sắp chết, sống không bằng chết cũng bất quá ba ngày." Hàn Tông An cười lạnh nói.

"Người!" Hàn Văn Tịch tiến tới gần hơn.

Hàn Tông An không lui ra sau, thần thái thản nhiên, "Nếu người không tin, người có thể thử xem."

Lão đồng tây này!

Hàn Văn Tịch thối lui trở về, đôi tay giấu ở trong tay áo gắt gao nắm thành nắm tay, "Được, ta đáp ứng người, người chờ!"

Nàng dứt lời, không nhìn Hàn Tông An lâu mà chỉ liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Vì muốn biết chân tướng năm đó, nàng chỉ có thể đáp ứng Hàn Tông An, nàng không dám mạo hiểm, vạn nhất Hàn Tông An không nói, nàng vĩnh viễn sẽ không biết được chân tướng.

Nhưng là, nàng chỉ đáp ứng bảo toàn cho hắn một mạng, không hề đáp ứng sẽ đem hắn ra khỏi phòng giam.

.....

Vừa rời khỏi thiên kiao, Hàn Văn Tịch lập tức tiến cung, không phải là đi gặp Thiên Huy hoàng đế, mà là Thái tử.

Thiên Huy hoàng đế từng nhượng bộ một lần, đã rất không tình nguyện, lại đi cầu lần nữa, chưa chắc có thể cầu được gì, ngược lại sẽ khiến Thiên Huy hoàng đế cảm thấy phản cảm, còn có Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch cân bản không dám nghĩ. Nàng chỉ có thể đi tìm Thái tử.

Lấy lý do kiểm tra miệng vết thương để gặp Thái tử, cũng không cần thông báo, thái giám một đường cung cung kính kính đưa nàng tới Đông Cung.

Cố Bắc Nguyệt vừa mới rời đi, vì thế hai người không gặp nhau.

Vừa thấy Hàn Văn Tịch tới, thực nằm ngoài mong đợi của Long Thiên Mặc. Ngày đó, sau khi Hàn Văn Tịch giao công việc đổi được cho Cố Bắc Nguyệt, cũng đã giao đãi rất kỹ càng tỉ mỉ, Long Thiên Mặc cho rằng nàng sẽ không quay lại nữa.

Lúc trước Long Thiên Mặc đối với xấu nữ Hàn Văn Tịch đặc biệt rất khinh thường, cho dù là do hoàng nữ nài nỉ chỉ hôn, hắn đều cảm thấy cười Hàn Văn Tịch, thật là ủy khuất cho Tần hoàng thúc, nhưng mà, lúc này từ đáy lòng hắn đối nàng lại tràn đầy thương thức và cảm kích.

Hắn không giống thái hậu, hoàng hậu và Nghi thái phi từng có oán oán với Hàn Văn Tịch, tuy rằng biết phụ hoàng có đề phòng với Tần Vương, nhưng, hắn cũng biết, phụ hoàng vẫn luôn hy vọng hắn nhận được sự ủng hộ của Tần Vương, cho nên, đối với Tần Vương phi, hắn rất vui lòng giữ mối quan hệ tốt đẹp.

"Hoàng thân, còn phiền người tự mình vất vả tới." Long Thiên Mặc rất khách khí, tuy rằng tuổi tác không sai biệt nhiều, nhưng vẫn có sự tôn kính ở đây.

Hàn Văn Tịch không kiểm tra miệng vết thương, chỉ xem mạch tượng. "Khỏi phục không tồi, nhìn có vẻ là hai ba ngày sau thật sự có thể xuống giường."

"Tất cả là nhờ hoàng thân lợi hại." Long Thiên Mặc khách khí.

Tuy rằng Hàn Văn Tịch không biết trái tim của Long Thiên Mặc là đen hay trắng, nhưng là, cách đối đãi ngoài mặt, so với Trường Bình công chúa thì tốt hơn nhiều, tu dưỡng như thế, không hổ là trư quân.

Khách khí một phen, Hàn Văn Tịch thử hỏi, "Thái tử, bệnh nặng của người bây giờ đã khỏi, Hoàng Thượng có nghĩ đến sẽ đại xá thiên hạ hay không?"

Long Thiên Mặc cũng là người thông minh, vừa nghe lời này của Hàn Văn Tịch, đáy mắt lập tức hiện lên một tia phức tạp, chần chờ một lát, mới trả lời, "Cũng chưa từng nghe phụ hoàng nhắc tới."

"Vậy Thái tử có tính toán này không?" Hàn Văn Tịch dò xét.

Lời nói đến đây, Long Thiên Mặc cơ bản đã xác định Hàn Văn Tịch có việc tới cầu, hắn cười cười, rất dứt khoát, "Chẳng lẽ, hoàng thân có người muốn xá tội?"

Không nghĩ tới Long Thiên Mặc sẽ trực tiếp như thế, ngược lại khiến Hàn Văn Tịch cảm thấy ngỡ ngàng, nàng cũng cười, "Thái tử thật là người thông minh nha."

Người dịch: Emily Ton

"Hoàng thân quá khen. Có sự tình gì, hoàng thân đừng ngại cứ việc nói thẳng." Long Thiên Mặc nghiêm túc nói.

"Phụ thân Hàn Tông An của ta, hiện giờ đã bị định tử tội, ba ngày sau đạo phổ thị chúng, ngo mồn chém đầu." Hàn Văn Tịch nói, than nhẹ một tiếng, "Tuy hắn chết vẫn chưa hết tội, nhưng chung quy lại vẫn là phụ thân ta, ta là nữ nhi tổng không thể thật sự tro mắt nhìn hắn chết đi, cả đời cầm tù so với cái chết cũng còn tốt hơn."

Hàn Văn Tịch cố ý nhấn mạnh những lời nói phía sau, lời nói đến đây, Long Thiên Mặc lập tức đã hiểu ý tứ của nàng.

Trên thực tế, Hàn Văn Tịch không nói, hắn cũng đoán được, Hàn Văn Tịch muốn đại xá thiên hạ, đơn giản là muốn cứu phụ thân nàng.

Chỉ là, chuyện này, chỉ cần nàng và Tần hoàng thúc mở miệng, Tần hoàng thúc đề nghị với phụ hoàng, phụ hoàng nhất định sẽ đáp ứng, không nghĩ tới nàng không đi tìm Tần hoàng thúc, lại tới đây tìm hắn, điều này quả là rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Chân tướng, vượt quá mong đợi 1

Nhìn Hàn Văn Tịch, Long Thiên Mặc mặc dù có chút không hiểu, nhưng hắn cũng không cự tuyệt hỗ trợ.

Tuy rằng phụ hoàng đã có ban thưởng, nhưng on cứu mạng của Hàn Văn Tịch là hắn thiếu, hắn vốn cũng tính toán tìm cơ hội trả on. Hon nữa, đại xá thiên hạ là lý do rất tốt, hắn có thể nhân cơ hội tranh thủ dành lại trái tim dân chúng, yên lặng nhiều năm như vậy, một lần nữa rời núi, cần phải có động tác khai hòa!

Long Thiên Mặc gật gù đầu, nói, “Bốn Thái tử bị bệnh đã lâu nay được chữa khỏi, đại xá thiên hạ là ý kiến rất hay, hoàng thân cứ về trước, tối nay thời điểm phụ hoàng lại đây, ta sẽ bẩm việc này.”

Tuy rằng biết Long Thiên Mặc sẽ đáp ứng, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ thuận lợi như thế, Hàn Văn Tịch rất vui, càng nhìn Thái tử này với con mắt khác.

Trước khi đi, Long Thiên Mặc gọi nàng lại, “Tần hoàng thân, nếu gặp hoàng thúc, thay ta vãn an, nói sau khi ta khỏi hẳn, sẽ qua gặp hắn.”

Hàn Văn Tịch gật đầu, theo những gì nàng biết, Long Phi Dạ cùng Thái tử và các hoàng tử khác, cũng không thân cận lắm, cứ chỉ này của Long Thiên Mặc, rõ ràng là có ý lấy lòng Long Phi Dạ.

Chỉ là, nhân gia bị bệnh đã lâu, Long Phi Dạ cũng không hề tới nhìn một cái, thực sự có chút lạnh tâm.

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhiều như vậy, trong lòng nàng hiện tại đều toàn là sự tình của Hàn Tông An.

Hàn Văn Tịch trở lại Tần Vương phủ liền không ra khỏi cửa, vẫn luôn mong đợi tin tức, còn thường xuyên đề tiểu Trầm Hương đi ra bên ngoài hỏi thăm.

Ai ngờ, đến buổi chiều ngày thứ hai, báo cáo trên đường cái vẫn chưa được gỡ bỏ, nghị luận vẫn đầy đường như trước. Nghe nói mấy phòng bên trong Hàn gia, người trước người sau đi thăm tù, nhưng đều không thể gặp được Hàn Tông An, lúc sau trở về vì tranh đoạt gia sản mà đánh nhau.

Nhưng mà, sáng sớm hôm sau, tin tức tốt đã tới.

Tiểu Trầm Hương vừa gõ cửa, vừa hô to, “Chú tử, chú tử, sáng sớm hôm nay hoàng thượng đã ban bố lệnh đại xá thiên hạ, trừ bỏ tội danh mưu phản, những tử tội khác được miễn, sửa thành sẽ bị giam cầm vĩnh viễn! Nói là Thái tử tự mình xin lệnh!”

Hàn Văn Tịch cơ hồ là nhảy dựng lên ở trên giường, rửa mặt mặc đồ xong, cơm cũng không rảnh để ăn, lập tức chạy đến thiên lao.

Lệnh đại xá thiên hạ vừa mới được ban bố, tin tức truyền đến nhanh nhất không nơi nào khác chính là thiên lao. Hàn Tông An từ xa nghe được không ít thanh âm nghị luận, thậm chí còn nhìn thấy mấy tử tù bị áp giải ra khỏi nhà lao dành cho tù từ đem đến phòng giam.”Nghe nói là Thái tử đề nghị muốn đại xá thiên hạ, ha ha, lần này chúng ta xem như là nhờ phúc Thái tử a!”

“Chính xác, rất nhanh chúng ta có thể ra ngoài đứng không?”

“Nhìn xem, mấy tử tù kia đều bị mang đi, phòng chừng là muốn thả bọn họ đi đi! Ha ha, rất nhanh sẽ đến phiên chúng ta!”

.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chân tướng, vượt quá mong đợi 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thật đúng là một gia hỏa cứng đầu!

Hàn Văn Tịch kêu một tiếng này, Hàn Tông An mới ngừng lại, ai ngờ vừa chuyển đầu nhìn qua, lập tức một trận choáng váng, cả người lập tức tê liệt ngã xuống!

"Người....."

Hàn Văn Tịch kinh hãi, vội vàng kêu ngục tốt đến mở cửa, Hàn Văn Tịch đi vào nhìn một cái, thờ dài nhẹ nhõm.

May mắn, đầu lâu của Bão Hàn Tông An xương cốt chắc chắn là đủ cứng, chỉ là bị thương chảy máu ngoài da, bởi vì choáng váng mà té ngã, não cũng không bị chấn động.

Hắn nằm liệt trên mặt đất nhắm hai mắt lại, cũng không hoàn toàn ngất đi.

Hàn Văn Tịch ý bảo ngục tốt lui ra, nàng ngồi xuống bên cạnh Hàn Tông An, dù sao đã đáp ứng hắn, vậy chờ hắn nghỉ ngơi đủ rồi lại hỏi tiếp đi.

Hàn Tông An tuy rằng không có trở ngại gì, nhưng cũng bị chóng mặt nghiêm trọng, rốt cuộc hắn đã ở chỗ này bị lẫn lộn mấy ngày mấy đêm.

Hàn Văn Tịch ở một bên kiên nhẫn chờ, căn nhắc *Thiên Tâm phu nhân và Hàn Tông An rốt cuộc có quan hệ gì, thân sinh phụ thân nàng rốt cuộc là ai? Thiên Tâm phu nhân có phải sắp chết đều không thể nhắm mắt hay không?*

Hàn Văn Tịch kiên nhẫn chờ, Hàn Tông An lại nóng nảy, tuy rằng còn choáng váng, lại nóng vội hỏi, "Hàn Văn Tịch, người đáp ứng rồi? Thật sự đáp ứng rồi?"

Hàn Văn Tịch mắt lạnh nhìn lại, bĩu môi, không vui nói, "Người hiện tại có thể nói cho ta chân tướng sao?"

Nhưng mà, Hàn Tông An lại không vội nói ra chân tướng, mà cúi đầu thở dài, "Hàn Vân Tịch, ta già rồi, lần này đã là thân bại danh liệt, y thuật của Hàn gia lại không có người kế thừa. Máy nhĩ tử dưới gối của ta người đều hiểu biết, không người nào có thể làm được, đặc biệt là lão đại. Chỉ có lão Thất là đáng để bồi dưỡng thành nhân tài, đáng tiếc tuổi của hắn quá nhỏ gánh không nổi a, người ngàn vạn ngàn vạn che chở hắn giúp ta."

Hàn Vân Tịch lúc này không có nhiều tâm tư, lạnh lùng thúc giục, "Ta minh bạch, người có thể nói."

Lúc này, Hàn Tông An từ trong lồng ngực móc ra một cái khăn, Hàn Vân Tịch liếc mắt một cái liền biết đây là khăn tay của nữ nhân, hơn nữa kiểu dáng rất xưa cũ.

Chỉ thấy Hàn Tông An mở khăn tay ra, trên mặt khăn tay cư nhiên có hàng chữ bằng máu, Hàn Vân Tịch kinh ngạc, nghiêm túc nhìn kỹ hơn thì phát hiện đây cư nhiên là một thỏa thuận!

Thiên a, đây là thỏa thuận giữa Thiên Tâm phu nhân cùng Hàn Tông An, bọn họ lại là phu thê thỏa thuận (hôn nhân hợp đồng)!

"Hàn Vân Tịch, ta và mẫu thân ngươi, cũng chính là Thiên Tâm phu nhân, bất quá là phu thê hữu danh vô thực mà thôi, thời điểm nàng gả cho ta, đã mang thai ngươi." Hàn Tông An nhàn nhạt mở miệng.

"Ngươi vì sao cưới nàng?" Hàn Vân Tịch khiếp sợ, buột miệng thốt ra, vốn còn tưởng rằng mình được thành hình sau khi cưới gả, không nghĩ tới lại là một chuyện như thế.

"Bởi vì....." Hàn Tông An dừng lại, cong môi lên cười tự chế giễu, "Bởi vì nàng y thuật tinh thông, có thể giúp ta lên làm quản lý của học viện y khoa. Chúng ta bất quá chỉ là một hồi giao dịch mà thôi."

Nếu không có thỏa thuận này, Hàn Vân Tịch có lẽ vẫn không tin, chính là, chứng cứ đang nằm ngay trước mặt, nàng mặc danh có chút khấn trương, cắn chặt răng hỏi, "Nàng vì cái gì muốn gả cho ngươi, thân sinh phụ thân ta đâu?"

Nhưng mà, Hàn Tông An lại liên tục thở dài, "Ta cũng muốn biết nha."

Cái gì?

Hàn Tông An cũng không biết?

Hàn Vân Tịch quả thực không thể tin được lỗ tai chính mình, "Ngươi cái gì cũng không biết, cũng dám cưới nàng?"

"Khuê nữ nha, ta không chỉ không biết phụ thân ngươi là ai, hơn nữa, ta cũng không biết địa vị của mẫu thân ngươi, mẫu thân ngươi khi mang thai ngươi được một tháng thì tới tìm ta, hứa hẹn có thể giúp ta trở thành ứng cử viên cho vị trí quản lý học viện y khoa, không quá mười năm có thể lên làm quản lý, điều kiện là, cưới nàng và cho nàng danh phận vị trí chính thất, thừa nhận ngươi là hài tử của ta, cho ngươi một gia đình."

Hàn Tông An liên tục thở dài, đối mặt với một nữ tử có y thuật kỳ tài như Thiên Tâm phu nhân, hắn sao lại không tâm động, sao lại không tiếc hận, hắn đã từng thử qua, hỏi qua, Thiên Tâm phu nhân đều không nói gì.

Hắn thậm chí đã từng nghĩ tới, khiến cho Thiên Tâm phu nhân xoá sạch hài tử trong bụng, cùng hắn bắt đầu một lần nữa, nhưng bị Thiên Tâm phu nhân vô tình cự tuyệt.

Sau khi "cưới" Thiên Tâm phu nhân, hắn càng phát hiện thêm nữ nhân này y thuật rất tinh thông. Khi Thiên Tâm phu nhân dùng y thuật của mình trị cho những ca bệnh tuyệt vọng, nổi danh ở đó đó Thiên Ninh và trở thành người phát ngôn của Hán gia, hắn rất ghen ghét!

Mặc kệ là ở danh vọng, hay là ở tài năng y thuật, hắn không thể chịu đựng được thế tử mình đều tài giỏi hơn mình, ngay cả khi thế tử này bắt quá chỉ là phu thê thỏa thuận mà thôi.

Hắn đã từng điên cuồng truy tra thân thế nàng, đáng tiếc, một chút manh mối đều tìm không được.

Hàn Vân Tịch rất khó hiểu, buồn bực hỏi,
"Nương ta không phải là người dòng họ Bách Lí
thuộc huyện Hà Trạch hay sao?"

Này đó, Hàn Vân Tịch cũng từng điều tra qua, ai
ngờ, Hàn Tông An lại cười lắc đầu, "Thân phận
này là ta thay nàng bịa đặt ra, dùng bạc mua một
gia tộc ở huyện Hà Trạch. Ta sớm điều tra qua,
đáng tiếc, một chút manh mối đều không có,
nàng nha, tựa như xuất hiện từ trong không khí
mỏng."

Nói đến đây, đáy mắt Hàn Tông An hoặc nhiều
hoặc ít vẫn lộ ra một chút bất đắc dĩ cùng sùng
nịnh. Mặc dù ghen ghét, nhưng là, đáy lòng Hàn
Tông An đến nay vẫn tồn tại một tấm chân tình
đối với Thiên Tâm phu nhân.

Chỉ tiếc, thân phận của Thiên Tâm phu nhân rất thần bí, y thuật tinh vi, hần chung quy vẫn là trèo cao không đến.

Hàn Vân Tịch rất ngoài mong đợi, kiểu gì cũng chưa từng nghĩ đến sự tình thế lại là thế này, địa vị Thiên Tâm phu nhân lại thần bí như thế, Hàn Tông An cũng không biết, vậy còn ai sẽ biết đây?

Thiên Tâm phu nhân gả cho Hàn Tông An không đến một năm thì khó sinh mà chết, ở đó đó Thiên Ninh nàng thậm chí đều không có bằng hữu.

Nàng tên gọi Bách Lí Thiên Tâm, nói vậy đây cũng là giả danh đi.

"Cho nên, người cũng không điều tra xem phụ thân ta là người nào?" Hàn Vân Tịch lẩm bẩm tự nói.

Hàn Tông An bất đắc dĩ nở nụ cười, "Ta cũng giống người, cũng rất muốn biết."

Rốt cuộc là nam tử như thế nào, mới có thể chiếm giữ được trái tim Thiên Tâm phu nhân đây, nữ nhân kia không chỉ có y thuật tinh vi, hơn nữa trí tuệ rất rộng lớn, tiền hoàng chỉ gặp qua nàng một lần, đều khen ngợi không thôi.

"Vậy vì sao nàng lại khó sinh mà chết!" Hàn Vân Tịch đột nhiên chất vấn, rất nhiều điều nằm ngoài ý muốn, nàng cũng không có quên vấn đề mà nàng quan tâm nhất.

Ai ngờ, Hàn Tòng An lại nở nụ cười khinh thường, "Hàn Vân Tịch, ngươi nghĩ là nguyên nhân gì đây? Ta nói cho ngươi, trí tuệ của mẫu thân ngươi vượt qua ngươi rất xa, theo ta thấy trong nhà mấy phòng thiếp thị kia, nàng căn bản không thêm để ở trong mắt, hơn nữa, ngươi cảm thấy ta nguyện ý để nàng chết hay sao?"

Hàn Tòng An nhìn ra được Hàn Vân Tịch đang hoài nghi hắn, nhưng là, hoài nghi như vậy làm hắn cảm thấy đặc biệt buồn cười.

"Hàn Vân Tịch, ta là người không có động lực giết hại mẫu thân ngươi nhất." Hàn Tòng An một chữ một chữ nói rất nghiêm túc.

Tuy rằng ghen ghét, tuy rằng cực kỳ thống hận bào thai trong bụng Thiên Tâm phu nhân không có quan hệ huyết thống gì với hắn, nhưng là, Hàn Tòng An còn không đến mức tàn nhẫn như vậy, nhẫn tâm hạ sát thủ. Hơn nữa, Thiên Tâm phu nhân còn đáp ứng hắn sẽ giúp hắn lên làm quản lý học viện y, Thiên Tâm phu nhân chết, ảnh hưởng tới hắn và Hàn gia là lớn nhất.

"Ta tuyệt đối không tin là do khó sinh mà chết, chỗ này nhất định có vấn đề nào đó! Mẫu thân ta là đại phu, chẳng lẽ nàng còn không rõ ràng về tình trạng thân thể của mình hay sao?" Hàn Vân Tịch tức giận hỏi.

Hàn Tòng An không có lý do gì giết hại mẫu thân, nhưng là, lý do khó sinh, nàng không cách nào tiếp thu, theo hiểu biết của nàng, trước khi sinh Thiên Tâm phu nhân cũng không phát hiện ra bất kỳ khác thường gì.

Cơ thể Thiên Tâm phu nhân nhất định là không có trở ngại gì, nếu như khó sinh, vậy đó có thể là do thai vị có vấn đề.

Hàn Tòng An nhìn Hàn Vân Tịch, sau một lúc lâu mới mở miệng, "Hàn Vân Tịch, người khi sinh ra là chân đạp hoa sen, mệnh người có thể bảo toàn, xem như người mạng lớn."

Lời này vừa ra, không thể nghi ngờ đã xác minh những suy đoán của Hàn Vân Tịch. '*Chân đạp hoa sen*' nói thì dễ nghe, nhưng trên thực tế rất là khủng bố, mấy chữ này chính là một tên gọi khác cho cái gọi là "*mông vị*"*, nói cách khác hài tử là chân hạ xuống, thời điểm sinh ra là chân ra trước.

* 臀位: *breech position*: *Mông vị*; hay còn gọi là *vị trí ngôi mông trong sinh nở*; *đẻ ngược*: *chân hoặc mông đưa trẻ ra trước chứ không phải đầu*)

Loại tình huống này rất dễ gây ra sự thiếu dưỡng khí đối với thai nhi, cơ thể mẹ mất máu quá nhiều. Ở hiện đại cần thiết phải là sinh mổ, nếu không không có bệnh viện nào dám đỡ đẻ; Mà ở cổ đại, điều kiện chữa bệnh rất hạn chế, tuy rằng sẽ có trường hợp đặc biệt, nhưng bà mẹ cơ bản đều sẽ hỏi một câu: *muốn cứu người lớn hay là cứu đứa nhỏ*.

"Trước khi nương sắp sanh không có giao đãi qua điều gì sao?" Hàn Vân Tịch chất vấn nói.

Tuy rằng tình huống 'chân đạp hoa sen' thường rất nguy hiểm, nhưng là, bản thân Thiên Tâm phu nhân chính là một trường hợp đặc biệt. Dựa vào y thuật của Thiên Tâm phu nhân, nàng ít nhất có thể cảm nhận được thai vị bằng tay. Một khi biết thai vị bất thường, liền có thể lợi dụng châm cứu để điều chỉnh. Ngay cả khi cuối cùng cũng không điều chỉnh được, ít nhất trước khi sắp sanh cũng có thể báo cho bà mụ, chuẩn bị sẵn sàng.

Chính là, trước khi Thiên Tâm phu nhân sắp sanh lại không hề nói gì, sinh hài tử là việc đại sự, nàng vì sao lại để mình lâm vào tình huống nguy hiểm đây?

Sự nghi ngờ của Hàn Văn Tịch, thật ra cũng chính là điều mà Hàn Tông An vẫn luôn không thể hình dung được, hần lắc lắc đầu, "Không có, ta đã hỏi qua mấy lần, nàng đều nói rất tốt."

Hàn Tông An nhớ rõ khi đó trong cung có cử bà nọ lại đây trước, nhưng, cũng không nghe bà mụ nói gì, trước thời điểm sinh thì phát hiện ra hài tử là chân đạp hoa sen, bà mụ cũng đều bị dọa.

Hàn Văn Tịch liên tục lắc đầu, khẳng định, "Nhất định là có vấn đề!"

"Vấn đề có lẽ xảy ra ở chính trên người nương người, đáng tiếc....." Hàn Tông An thở dài, người đều đã đi nhiều năm như vậy rồi, đáp án này sợ là vĩnh viễn như tảng đá chìm dưới đáy biển đi.

"Sẹo độc trên mặt ta đây lại là chuyện thế nào?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, nếu nàng không nhớ lắm, vết thương có độc này là nàng vừa sinh ra liền có.

Đó chính là độc a, như thế nào lại vừa sinh ra sẽ có, chẳng lẽ Thiên Tâm phu nhân bị hạ độc? Muốn đưa Thiên Tâm phu nhân vào chỗ chết? Kể từ đó, hài tử còn sống của nàng chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao?

Đây xem như là manh mối duy nhất còn lại, Hàn Văn Tịch nôn nóng nhìn Hàn Tông An, chính là, Hàn Tông An lại cúi đầu.

"Chuyện như thế nào?" Hàn Văn Tịch khẩn trương.

Hàn Tông An sau khi trầm mặc một lúc lâu, mới ngẩng đầu nhìn lên, "Sẹo độc trên mặt người, thật ra không phải sinh ra đã có, là..... là lão phu hạ độc."

"Cái gì?" Hàn Văn Tịch giãn tím mặt, nàng không mong đợi điều này!

Hàn Tông An tránh đi ánh mắt phẫn nộ của Hàn Văn Tịch, nhàn nhạt nói, "Nương người đã chết, ta lưu người lại thì có lợi gì?"

Hàn Vân Tịch đối với hắn mà nói, bất quá là cốt nhục của người khác, không có chút quan hệ gì với hắn, nhưng, chính là một hài tử như vậy, sinh ra đã được chú định thân phận tôn quý là Tần Vương phi, hắn không chỉ phải nuôi nấng lớn lên, mà còn phải cung phụng giống như tổ tông, tôn kính.

Nếu như Thiên Tâm phu nhân còn sống, có lẽ, Hàn Tông An có thể nhận, chính là, Thiên Tâm phu nhân đột nhiên không còn, Hàn Tông An làm sao mà nhận?

Hắn không chỉ không nhận nổi, mà còn hận Hàn Vân Tịch, nếu không phải vì đứa nhỏ này, Thiên Tâm phu nhân sẽ không chết!

Dứa nhỏ này, giết không được, bỏ không xong, biện pháp duy nhất của hắn chính là hủy hoại nàng, hủy hoại dung mạo nàng, không cho nàng học y, kể từ đó, thái hậu cũng chỉ có thể từ bỏ nàng.

Quả nhiên, sau khi thái hậu biết được nàng là một xấu nữ, chỉ quan sát bên ngoài một đoạn thời gian, sau lại biết được Hàn Vân Tịch không có thiên phú y học gì, tuy rằng không hủy bỏ hôn ước, nhưng cơ bản là tuyệt vọng. Phải biết rằng, lúc trước thái hậu chính là ngóng trông Thiên Tâm phu nhân có thể sinh ra một nữ tử kỳ tài giống như Thiên Tâm phu nhân.

Bởi vì có hôn ước trong người, Hàn Tông An vẫn luôn nuôi dưỡng Hàn Vân Tịch, bất quá là xem như đang nuôi dưỡng một hạ nhân, hắn thậm chí còn trồng cây có tiểu thư nào khác trong phủ có thể thay thế Hàn Vân Tịch xuất giá. Chỉ tiếc, hắn tiếp nhận ca bệnh khó giải quyết của Thái tử, từ đây bị thái hậu ghi hận, hắn cũng không dám để cập bất cứ điều gì về cuộc hôn nhân đã sắp xếp này lần nữa.

Hàn Vân Tịch xem như chân chính thấy rõ ràng Hàn Tông An, bên môi nàng trước sau đều ngậm ý cười lạnh lùng, "Hàn Tông An, người lưu ta lại thì có ích gì, người dám nói vị trí quản lý học viện y của người, không có công lao của nương ta sao? Người là nguy hiểm từ chỉ biết lấy oán trả oán!"

Thiên Tâm phu nhân tuy rằng đã chết, nhưng là, nàng vẫn thực hiện hứa hẹn năm đó giúp Hàn Tông An lên làm quản lý học viện Y. Không phải là bởi vì có danh hiệu này, những năm gần đây Hàn gia có không ít chỗ tốt hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Công tử nhà ai thế vô song

Đổi ý?

Hàn Vân Tịch mắt lạnh nhìn Hàn Tông An, cúi người lấy chìa khoá nhà kho trong tay hắn, "Người suy nghĩ nhiều quá."

Nếu như nàng đã đáp ứng việc gì, nàng tất nhiên sẽ không đổi ý.

Hơn nữa, chuyện này cũng không phải là nhỏ, cứu Hàn gia, cùng cứu tam tộc Hàn thị kỳ thật là một đạo lý, Hàn gia từ trên xuống dưới ít cũng phải trăm người, mỗi người đều không phải là ác nhân, trong đó cũng không thiếu hạng người thiện lương vô tội, hơn nữa, y thuật Hàn gia cần phải có truyền thừa, để có thể cứu được nhiều người bệnh hơn.

Nhớ trước đây, Thiên Tâm phu nhân sở dĩ lựa chọn Hàn Tông An, sợ là không phải nhìn trúng Hàn Tông An, mà là nhìn trúng Hàn gia.

Hàn Vân Tịch sẽ không đem chuyện này đặt thành chuyện quan trọng nhất phải làm, nhưng là, nàng sẽ tận lực.

Thấy Hàn Vân Tịch nhận lấy chìa khoá nhà kho, Hàn Tông An yên tâm hơn nhiều, hắn cũng rất rõ ràng mình phạm vào đại tội như vậy, từ tội có thể miễn, nhưng trừng phạt là khó thoát, đời này sợ là vĩnh viễn sẽ phải ở trong phòng giam.

Hàn Vân Tịch không nghĩ sẽ nói nhiều với người này nữa, xoay người rời đi, nhưng mà, Hàn Tông An lại gọi lại, "Hàn Vân Tịch, người từ từ!"

Hàn Vân Tịch dừng bước, đầu cũng không quay lại. "Có gì chỉ giáo?"

"Hàn Vân Tịch, bệnh của Thái tử....." Hàn Tông An nói tới đây, dừng một chút, ngay sau đó ngừng khi kiên định, "Lão phu rất tin tưởng mình chẩn bệnh không sai!"

Hàn Văn Tịch nao nao, nghĩ thầm, *người này thật là đáng giận, nhưng y thuật vẫn rất khó lường.*

Nhưng mà, nàng cũng không tính sẽ trả lời, tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Tông An lại truy vấn, ngăn ở cửa nhà lao, "Kết cục đã định, ta chỉ muốn biết chân tướng!"

Bên mỗi Hàn Văn Tịch nổi lên một mặt chăm chọc, "Hàn thần y, người hãy ngừng lại thật kỹ đi, dựa vào thiên phú trác tuyệt của người, ta tin tưởng rất nhanh người sẽ hiểu ra!"

Hàn Văn Tịch nói, đẩy tay hắn ra, đi nhanh ra khỏi nhà lao, tự mình khoá cửa lại.

"Ta thật không rõ!" Giọng nói của Hàn Tông An cao lên vài phần, rất kích động.

Hàn Văn Tịch vói về mặt thờ ơ, "Nếu không hiểu rõ, vậy thì tiếp tục ngừng lại đi."

Nàng nói xong, dứt khoát xoay người rời đi, không nói chân tướng cho Hàn Tông An, cũng coi như là một loại trừng phạt đối hẳn đi, khiến hắn sẽ vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Hàn Văn Tịch cũng không có cảm giác áy náy, hết thấy vậy đều là trừng phạt Hàn Tông An đúng tội, nếu hắn có thể lấy một trái tim biết ơn, đưa nàng trở thành nữ nhi mà nuôi dưỡng. Như vậy, hôm nay, cho dù nàng phải liều mạng, cũng nhất định phải cứu hắn ra ngoài.

Chi tiếc, trên thế giới này không có nếu, mà mới vừa rồi, nàng cũng không nhìn thấy sự áy náy ở đáy mắt Hàn Tông An.

Đi qua hành lang dài âm u lạnh lẽo, Hàn Văn Tịch vòng tay quanh mình, cúi đầu, lăm vào trầm tư.

Mẫu thân chết, chân tướng là gì? Phụ thân nàng lại là người ra sao?

Nhiều năm qua như vậy, nàng nên điều tra từ chỗ nào; biến người mệnh mạng, nàng nên bắt đầu từ chỗ nào để tìm?

Thiên Tâm phu nhân vì sao đã thụ thai, lại gả cho người khác?

Là bởi vì tuyệt vọng, hay là bất đắc dĩ?

Nàng là một nữ tử truyền kỳ như vậy, trụ không tới một năm ở đó đó Thiên Ninh, đã mang đến kinh diễm cho một thời đại. Dưới tình huống nào mà nàng, chưa lập gia đình mà đã có hài tử đây? Hay là, thật ra trước khi tới Hàn gia, nàng đã thành hôn?

Phụ thân, vẫn còn ở trên nhân thế, có biết đến sự tồn tại của nàng sao?

Rất nhiều nghi vấn bối rối Hàn Văn Tịch, biết càng nhiều, nghi vấn lại càng nhiều.

Cuối cùng, nàng thờ dài một tiếng, cất kỹ chìa khoá nhà kho trọng trung cho gia chủ Hàn gia, nàng nghĩ, nếu có thời gian vẫn nên đến chốn cũ Hàn gia đi nhìn một chút.

Đương nhiên, Hàn gia lúc này chính là đang loạn, Hàn Văn Tịch tạm thời không có tâm tình đi xem náo nhiệt, quyết định trước để vài vị phu nhân chanh chua, âm hiểm ác độc trai cô đánh nhau một phen.

Ra khỏi thiên lao, Hàn Văn Tịch rầu rĩ không vui, đi lang thang trên đường cái không có mục tiêu, thẳng đến khi trời tối mới trở lại Tàn Vương phủ.

.....

Thiên Huy hoàng để hạ lệnh ban bố đại xá thiên hạ, đồng thời cũng công khai tình hình thực tế căn bệnh kỳ lạ của Thái tử, ba ngày sau, Thái tử một lần nữa thượng triều, tham dự triều chính.

Thái tử chính là trừ quân, hắn vừa ra khỏi núi, chắc chắn sẽ gây nên một đợt sóng gió trong triều đình Thiên Ninh.

Tuy rằng sự tình Hàn Văn Tịch đã trị được bệnh cho Thái tử cũng không có công khai, nhưng sớm đã truyền khai trong tầng lớp trên cao, oán hận Hàn Văn Tịch muốn nhiều hơn so với cảm tạ. Đương nhiên, người lau mắt mà nhìn là nhiều nhất.

Những điều này, Hàn Văn Tịch cũng chưa cảm giác được, mấy ngày kế tiếp nàng đều dành thời gian ở trong Phủ Dung Viên.

Long Phi Dạ mấy ngày nay đều không trở lại, Nghi thái phi phòng chừng bị nàng làm cho tức giận cũng không nhẹ, nhưng cũng không tìm nàng phiền toái, mà bọn hạ nhân không một ai lại dám chậm trễ nàng, ngày của Hàn Văn Tịch cuối cùng là tốt hơn một ít so với trước đây.

Chi là, nàng chung quy vẫn vì sự tình của Thiên Tâm phu nhân mà tâm sự nặng nề, mỗi khi hỏi thăm sự tình Hàn gia, đều được báo lại rằng ai ai là người Hàn gia cùng ai ai lại đánh nhau một trận, ai ai lại một mối ôm đồ chạy trốn.

Đương nhiên, ba đại phu nhân Hàn gia là sẽ không trốn, một bên vì tranh giành địa vị gia chủ khiến đầu roi máu chảy, một bên vừa tìm mọi cách muốn gặp Hàn Tông An, đáng tiếc, bởi vì không có phương pháp cho dù dùng bạc cũng không thể thấy người.

Hôm nay, Hàn Văn Tịch đang ở lật xem phần giới thiệu về học viện y Vân Không, tiểu Trầm Hương tới báo, "Chủ tử, nghe nói người học viện y đã đến Hàn gia, thu hồi danh hiệu thành viên quản lý học viện y của gia chủ Hàn gia, họ cũng cầm đi lệnh bài quản lý."

Đây là sự tình đã sớm được đoán trước, Hàn Văn Tịch cố ý lật xem phần giới thiệu học viện Y, đúng là đang muốn tìm manh mối. Thiên Tâm phu nhân sở dĩ có thể giúp Hàn Tông An lên làm quản lý, có lẽ có chút quan hệ ở học viện Y.

Vì chuyện này, nàng lại đi thiên lao một chuyến, bất đắc dĩ, Hàn Tông An cũng chỉ nói Thiên Tâm phu nhân chỉ dạy hắn y thuật, gả cho hắn chưa đến một năm thì chết, có thể lên làm quản lý học viện Y, nguyên nhân chủ yếu là do cá nhân hắn nỗ lực.

Hàn Văn Tịch tức giận đến nỗi không muốn lại nhìn đến hắn, muốn điều tra sự tình học viện Y, tìm Cố Bắc Nguyệt hỗ trợ hẳn là cũng giúp được.

Nguyên tưởng rằng Cố Bắc Nguyệt là người bạn ruột, muốn gặp thì cần phải hẹn trước, ai ngờ, buổi sáng Hàn Văn Tịch sai người đi truyền tin tới Cố phủ, buổi chiều Cố Bắc Nguyệt đã có thể gặp nàng.

Hai người ước định ở trà lâu lớn nhất để đó Thiên Ninh, Trà Tiên Lâu*.

**Minh Tiên Lâu (茗仙樓): 茗,Minh nghĩa là chè, trà; 仙,tiên trong thần tiên; 樓,Lâu: lầu, quán, tầng, gác. {Người dịch: @EmilyTon}*

Vừa nhìn thấy Cố Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch rất kinh ngạc, nhận không được nhớ tới một câu thơ: *mạch thượng thiếu niên nhan như ngọc, thụộ gia công tử thế vô song*.*

**陌上少年顔如玉，谁家公子世无双：Tạm dịch: Trên đường thiếu niên dáng như ngọc (đẹp), công tử nhà ai thế vô song (tuần tú).*

Không nghĩ tới Cố Bắc Nguyệt don giản bỏ đi một thân sam y bó tay bó chân, một bộ bạch y không dính bụi trần, lại đẹp như thế, nếu không nhìn đến đáy mắt hắn một mặt đạm nhiên thông dong, Hàn Văn Tịch thật hoài nghi chính mình đã nhận sai người.

Bạch y làm nổi bật da thịt trắng như tuyết của hắn, khí chất sạch sẽ, xuất trần phiêu dật.

Hắn ẩm áp, không phải là mềm mại, không nữ tính, mà là một loại hương vị nam nhân nói không nên lời, như là nước hoa, lệnh người ngồi một ngồi, liền cảm thấy đặc biệt an tâm, sẽ khó có thể quên.

Hàn Văn Tịch đã từng nói đùa, Cố Bắc Nguyệt cho người ta cảm giác giống như là Phật, Cố Bắc Nguyệt đều cười, lắc lắc đầu nói chính mình không mập.

Nữ dung mạo khuyên thành, nam tuấn mị vô song, hướng một toà trà lâu, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt, đương nhiên, không ai biết được thân phận bọn họ.

Hai người bọn họ thế nhưng thật ra rất ăn ý bình tĩnh tự nhiên, đặc biệt là Cố Bắc Nguyệt.

Hàn Văn Tịch chần chờ hồi lâu, chung quy vẫn là giấu đi bất mị về thân thể, chỉ hỏi Cố Bắc Nguyệt một ít về sự tình học viện y Vân Không, rồi mới bắt đầu chất vấn về quá trình Hàn Tông An lên làm quản lý.

Từ nơi Cố Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch biết được người được đề cử có tư cách trở thành quản lý học viện Y là trực tiếp tuyển chọn ra, và quản lý học viện Y sẽ được chọn ra từ những người được đề cử này.

Ba năm sau khi Thiên Tâm phu nhân mất, Hàn Tông An bởi vì đã là một gia tộc có danh vọng, nhờ vào y thuật cá nhân mà được người đề cử vào vị trí quản lý của học viện Y, sáu năm sau, chính thức trở thành quản lý.

Thiên Tâm phu nhân đã nói với hắn trong vòng mười năm, thật sự là mười năm sau thì hẳn lên làm quản lý.

"Thời điểm hẳn lên làm quản lý, ta cùng với gia gia đều rời khỏi học viện Y, cũng không biết tình huống cụ thể, nhưng hẳn là ứng cử viên trẻ tuổi nhất của học viện Y, cũng là người quản lý trẻ tuổi nhất."

Cố Bắc Nguyệt dừng một lát, lại bỏ sung, "Sự cạnh tranh về quyền quản lý rất kịch liệt, mặc dù người đã được đề cử nhưng để lên làm quản lý, mười năm hai mươi năm, thậm chí cả đời đều tranh cử mà không thể trở thành quản lý. Đó là trường hợp chỗ nào cũng có."

Tuy rằng lời không nói toạc ra, nhưng Hàn Văn Tịch hiểu, tuy rằng y thuật của Hàn Tông An rất lợi hại, nhưng nếu gặp phải một cao thủ cùng nhau so tài, cũng không tính là xuất chúng nhất.

Quản lý học viện Y phân đa đều là các lão tiền bối trên trăm tuổi, cho dù là được đề cử cũng không ít người tóc đã trắng xoá, Hàn Tông An một đường đi được như thế không khỏi quá thông thuận?

"Lúc trước đề bạt hẳn, là người nào?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Cố Bắc Nguyệt chỉ có thể lắc đầu, "Đây là bí mật, sợ là chính Hàn Tông An cũng không biết."

Nguyên lai là như thế, vậy thì xem ra, nàng cũng không cách gì hỏi ra được điều gì từ trong miệng Hàn Tông An.

Thấy nàng nháu mày, bên môi Cố Bắc Nguyệt xẹt qua ý cười mà không ai nhận thấy được, hẳn nhân nhật nói, "Ta thử nhờ người tra xem, chỉ là, chưa chắc có thể tra ra được."

Di, gia hòa này thật sự có phương pháp.

Lần này, Hàn Văn Tịch tươi cười, đặt chén trà ở trên bàn, sáng khoái thẳng thắn, "Trước cảm tạ người, một ngày khác nhất định sẽ mời người uống rượu."

Cố Bắc Nguyệt có chút không quen với ngữ khí này của Hàn Văn Tịch, chỉ cảm thấy điều này không giống Vương phi, một chút ưu nhã và tôn quý của chính cung nương nương nên có cũng đều không có, nhưng mà, trên người nàng hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những điều này, lại hấp dẫn hẳn.

Cố Bắc Nguyệt nghĩ, *nếu như Hàn Văn Tịch không phải sinh ra ở Hàn gia, không phải là Tầm Vương phi, nàng nhất định có thể bay cao hơn*, nhưng chúng đều được giấu ở trong lòng hẳn, hẳn chỉ cười hờ hợt, không nói gì.

Khó được có cơ hội gặp mặt ở bên ngoài, hai người ngồi xuống an vị tới khi trời chạng vạng, Hàn Văn Tịch phát hiện Cố Bắc Nguyệt thoát nhìn rất ít nói nhưng cũng có nói chuyện mà không im lặng lúng túng.

Bọn họ hàn huyên về y thuật, hàn huyên về được học, còn hàn huyên không ít về các ca bệnh, Hàn Văn Tịch khi thì nghiêm túc suy tư, khi thì cười ha ha, nhưng mà, Cố Bắc Nguyệt lại trước sau chỉ nhân nhật cười, đặc biệt nho nhã.

Thẳng đến khi tiểu Trầm Hương chạy tới nhắc nhở, Hàn Văn Tịch mới phát hiện thời gian đã nhanh chóng trôi qua, trời đang trở nên đen tối.

"Ngày khác lại hẹn đi, ca bệnh kia ta còn muốn thỉnh giáo cùng người." Hàn Văn Tịch tính thông Độc Thuật, nhưng y thuật lại không đủ, nàng hiểu học lại bất được Cố Bắc Nguyệt, vì thế không nghĩ sẽ buông tay, hận không thể mang về nhà làm giáo viên dạy kèm.

"Vương Phi nương nương, kỳ thật là đã vượt qua quy củ." Cố Bắc Nguyệt không thể không thấp giọng nhắc nhở.

Rời khỏi Tầm Vương phủ, hết thấy có quy củ hay không có quy củ đối Hàn Văn Tịch mà nói đều là vô nghĩa. Người càng thẳng thắn, càng không sợ ái muội, mà người càng dễ ý, trong lòng càng có quý.

Hai trông mắt trong sáng của nàng hiện lên một tia giáo hoạt, thấp giọng. "Ngày 15 mỗi tháng, liền hẹn ở chỗ này, người không phải Cố thái y, ta không phải Tầm Vương phi, chúng ta như bạn đồng hành, luận bàn y thuật, như thế nào?"

Luận bàn y thuật, nha đây là môn học y cùng hẳn, muốn cùng hẳn học y mà không muốn tiết lộ về Độc Thuật, Cố Bắc Nguyệt liếc mắt một cái liền nhìn thấu, nhưng cũng không nói ra.

Ngày 15 hằng tháng, quên hết thân phận, ước hẹn nói về y thuật, đây là sự tình tốt đẹp cỡ nào nha, chỉ tiếc, Cố Bắc Nguyệt ôn nhu vĩnh viễn vẫn rất có lý trí.

Hắn cười ảm áp, "Vương Phi nương nương thật biết cách nói giỡn, không còn sớm nữa, trở về đi."

"Cố Bắc Nguyệt." Hàn Văn Tịch đột nhiên nhủ thầm, nguyên tưởng rằng hẳn sẽ đáp ứng, không nghĩ tới gia hòa này cư nhiên cự tuyệt.

"Vương Phi nương nương, vì thân cũng không phải có thể tùy tiện ra khỏi cung, trở về đi." Cố Bắc Nguyệt vẫn cười.

Tươi cười kia, nhìn như ảm áp, nhưng mang theo một loại kiên định, làm mọi người nhìn thấy đều không có biện pháp, Hàn Văn Tịch mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ, tùy ý phát phát tay xem như lời cáo biệt.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chột dạ, vương phi vì sao phải trốn

Thời điểm xuống lầu, tiểu Trầm Hương lập tức mở miệng. "Chủ tử, ngài hồ đồ a!"

"Xảy ra chuyện gì?" Hàn Văn Tịch hỏi một cách lơ lửng.

"Chủ tử, ngài là Tầm Vương phi a, ngài..... ngài....." Tiểu Trầm Hương vẫn luôn cảm thấy chủ tử thực thông minh, nhưng lúc này lại cảm thấy bức bối với đầu đưa của nàng.

Nàng ta lời kéo tay chủ tử, dựa gần ở bên tai nàng thấp giọng. "Ngài đã là *phu chi phụ** (*phu nữ đã có chồng*), lại là chính phi thân vương! Việc này vạn nhất truyền tới lỗ tai Tầm Vương, ngài liền xong đời!"

**Phu chi phụ (夫之归): 夫chồng, 妇vợ; nghĩa: phụ nữ đã có chồng.*

Tiểu Trầm Hương có thể có điểm ngốc ngếch, nhưng ở trong trường hợp nào đó vẫn rất miễn cảm.

Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ trợn trắng mắt, nàng đương nhiên hiểu những điều đó, nàng cũng không phải lên gặp tình nhân, đây bất quá là cảm thấy Cố Bắc Nguyệt là bằng hữu có thể kết giao, ước hẹn ra ngoài tâm sự mà thôi, hơn nữa, nàng cũng không phải nói chuyện phẩm đức tiêu khiển, ve vãn yêu đương, nàng thực sự là có việc cầu nhân gia.

Hơn nữa, nàng cùng Long Phi Dạ chỉ là hữu danh vô thực, Long Phi Dạ còn làm trò trước mặt nàng ôm nữ nhân khác, cứu nữ nhân khác và bỏ mặc nàng không màng tới đâu!

Nghĩ lại sự kiện của Đoan Mộc Dao, Hàn Văn Tịch vẫn có chút không cách nào tiêu tan.

"Chủ tử, ngài có đề tâm không?" Tiểu Trầm Hương thực sự nghiêm túc.

"Ta cũng không làm ra bất cứ sự tình gì, người không cần sốt ruột như vậy được không, người nói giống như ta đã vượt quá ranh giới." Hàn Văn Tịch có chút không chịu nổi, nàng đối Cố Bắc Nguyệt, thuần túy chỉ là bằng hữu.

Ai ngờ, đang nói chuyện, bước chân nàng đột nhiên dừng lại, suýt nữa đã ngã quỵ xuống.

Chỉ thấy thân ảnh cao lớn cao ngạo vừa đến đang tiến vào cửa, rất là quen thuộc..... Long Phi Dạ!

Tuy rằng hẳn có tình ân mặc thấp điệu, nhưng là, Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái vẫn nhận ra.

Hàn Văn Tịch một khắc trước còn hào hùng, giờ khắc này theo bản năng xoay người liền hướng trên lầu mà chạy, tiểu Trầm Hương chạy theo sau. Tới trên lầu rồi, nàng trộm nhìn xuống dưới, thấy Long Phi Dạ không đi lên, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiểu Trầm Hương rất kính ngạc nhìn nàng. "Chủ tử, ngài vì sao lại chột dạ?"

Ách.....

"Ta..... ta..... có quá nhiều người giống như người sẽ suy nghĩ bậy bạ, vì vậy ta cần phải có biện pháp phòng ngừa." Hàn Văn Tịch tạo ra một cái có đề nói, trên thực tế, vừa mới kia là phản ứng thân thể mau hơn đầu, sau khi nàng nghĩ lại, vì sao nàng lại chạy?

Cố Bắc Nguyệt vẫn còn chưa đi, đem một màn này xem ở trong mắt, hẳn cũng không đi lên tiến đến, chỉ là bên môi nói lên một nụ cười nhân nhật, lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Sau khi Hàn Văn Tịch bình tĩnh lại, lúc này mới nhớ tới Cố Bắc Nguyệt còn ở trên lầu, chỉ là, thời điểm nàng xoay người nhìn lại, đã không thấy bóng người.

"Người đâu?" Hàn Văn Tịch buồn bực.

Tiểu Trầm Hương giúp đỡ nhìn một vòng, cũng không thấy bóng người, "Chủ tử, không đứng rồi, rõ ràng là chúng ta đi trước."

Cầu thang bộ chỉ có một cái, các nàng lui về từ thang lầu vẫn luôn chắn ở ngay cầu thang, làm thế nào Cố Bắc Nguyệt lại có khả năng đi xuống trước?

Hàn Văn Tịch hồ nghi, cuối cùng đành đến cầu thang dẫn đi thông lầu ba, cũng không nghĩ nhiều, có thể Cố Bắc Nguyệt đã đi lên lầu.

Nhưng mà, nàng cũng không biết, Cố Bắc Nguyệt lúc này vẫn đang ở cửa khách điểm, hẳn quay đầu lại liếc mắt nhìn lầu hai một cái, nhân nhật cười, quay người lại, thân ảnh như ảo, lập tức biến mất không thấy.

Nếu đều đã lui về, Hàn Văn Tịch đơn giản sẽ chờ đến khi Long Phi Dạ rời đi, nàng mới xuống lầu.

.....

Một đường trên xe ngựa, tiểu Trầm Hương muốn cười cũng không dám cười, Hàn Văn Tịch bĩu môi, nhìn ngoài cửa sổ, không khi chủ tó hai người đặc biệt quý dị.

Trở lại Phủ Dung Viên, chỉ thấy đèn trong tẩm cung Long Phi Dạ vẫn sáng, thấy chủ tử nhìn qua, tiểu Trầm Hương rút cuộc không nhịn được, bật cười lên.

Ai ngờ, cười liền "ha ha ha" không ngừng lại được.

Hàn Văn Tịch thẹn quá hoá giận, chộc răng một cái, "Nha đầu chết tiệt nhà ngươi, cười cái gì vậy! Còn không mau quay về!"

Dứt lời, tiểu Trầm Hương còn chưa kịp đi, nàng đã đi trước.

Một đêm này, cũng không biết vì cái gì, Hàn Văn Tịch mất ngủ, nàng bọc chăn dựa vào mép giường, nhìn đèn sáng trong tẩm cung Long Phi Dạ.

Kỳ thật, hôm nay tiểu Trầm Hương nhắc nhở, nàng vẫn nghe lọt tai.

Tuy đã gả vào Tần Vương phủ một thời gian, nhưng là, hôm nay mới đột nhiên mãnh liệt cảm giác được chính mình là nữ tử đã có phu quân, mặc dù hữu danh vô thực, nhưng chi cần mang danh phận này thì nàng sẽ bị trói buộc cả đời.

Long Phi Dạ có thể lại cười, nhưng nàng thì vĩnh viễn không thể tái giá.

Nghĩ nghĩ, Hàn Văn Tịch đột nhiên lắc đầu, *nghĩ cái gì vậy? Có thể còn mạng để sống, có thể sống yên ổn thì tốt rồi, nghĩ nhiều như vậy để làm gì?*

Thẳng đến khi trời sáng, Hàn Văn Tịch mới bắt đầu ngủ, một ngủ này liền ngủ thẳng đến chiều.

Mấy ngày trời qua, sự tình Hàn gia tuy rằng còn nghị luận ở đầu đường cuối ngõ, nhưng cũng không phải là chủ đề nổi bật nữa, Hàn Văn Tịch sở sở chìa khóa nhà kho trong tay áo, nghĩ thầm chính mình cũng nên đi Hàn gia một chuyến.

Ai ngờ, đang muốn ra cửa, thiếu tướng quân Mục Thanh Võ lại tới cửa cầu kiến.

Vừa thấy đến Mục Thanh Võ, Hàn Văn Tịch liền thẹn ghẹo nói, "Thiếu tướng quân, nghe nói Trường Bình công chúa gần đây rất bận nha?"

Sau khi trên mặt Trường Bình công chúa đã được chữa lành, lo lắng bị che cười, lấy cớ tránh lạnh đi đến phía nam chơi, nếu không, nàng thật sự là có khả năng sẽ bám theo Mục Thanh Võ đến đây.

Mục Thanh Võ có chút bất đắc dĩ, cười cười tránh không đáp lại, chi nghiêm túc nói, "Tần Vương phi, tại hạ tiến đến là....."

Áp ứng giống như không phải là phong cách của vị thiếu tướng quân, rốt cuộc là vì sao mà lời đã đến bên miệng rồi còn nói không ra?

"Thiếu tướng quân có việc gì cứ nói." Hàn Văn Tịch buồn bực, gia hòa này có thể tìm tới Tần Vương phủ, hẳn là có chuyện quan trọng đi.

"Xác thật có việc, là về sự tình ta trúng Vạn Xà Độc, Vương Phi nương nương nói đây là độc mãn tinh, quanh năm suốt tháng tích lũy mà thành, chỉ là, ta cùng phụ thân điều tra một phen, trước sau đều tìm không ra người hạ độc, cho nên..... hôm nay tới là muốn thỉnh Vương Phi nương nương đến quý phủ cùng quân doanh nhìn một cái."

Mục Thanh Võ tuy là võ tướng ngay thẳng, nhưng, một khi phải cầu người, nháy mắt thẹn thùng tựa như nam hài mới lớn.

Hắn chốt dạ nha!

Thứ nhất, *không có việc gì không đáng tam bảo điện**, thứ hai, đã nói nếu Hàn Văn Tịch có việc cứ việc thì cứ mở miệng, hiện giờ còn chưa giúp đỡ được gì cho Hàn Văn Tịch, ngược lại bây giờ lại tới mang đến phiền toái cho nàng.

**Xem giải thích ở chương 40. (Ở đây là muốn nhờ giúp đỡ)*

Nguyên lai là vì việc này nha, Hàn Văn Tịch cũng không cảm thấy điều gì, thật ra, lúc trước nàng cũng từng cân nhắc qua chuyện này. Rốt cuộc, Vạn Xà Độc cũng không phải là độc được dễ quản, chỉ là quá bận rộn nên đã quên.

Chần chờ một lát, Hàn Văn Tịch hỏi, "Các người điều tra như thế nào?"

"Thăm vấn hòa bình cùng tỷ nữ bên ngoài, người hầu." Mục Thanh Võ đứng sự thật trả lời, sinh hoạt của Mục Thanh Võ rất đơn giản, không phải trong nhà thì chính là quân doanh, có thể tới gần hẳn, có thể hạ độc cũng chỉ có những người này.

Tuy rằng thăm vấn chưa chắc đã là biện pháp tốt nhất, nhưng là cũng vẫn có thể xem như là một loại phương thức điều tra.

"Trong quý phủ cùng quân doanh, ở phương diện nhân sự, gần đây nhất có biến động gì?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, nàng giải độc cho Mục Thanh Võ, sự tình đã sớm truyền ra ngoài, lại còn có thăm vấn hạ nhân trong phủ Đại tướng quân, người hạ độc nhất định sẽ có điều kiêng kỵ mà tránh hành động.

"Đều không có, cho nên....."

Mục Thanh Võ rất muốn nói cho Hàn Văn Tịch, Tần Vương cũng đã dò hỏi qua chuyện này, chỉ là, Tần Vương từng nói muốn bảo mật, hẳn suy nghĩ vẫn là không nên nói ra, "Cho nên chi có thể tìm người giúp đỡ."

"Ta cũng không phải là thám tử a." Hàn Văn Tịch cười bất đắc dĩ.

Tới cửa tới cầu đã rất thẹn thùng, Hàn Văn Tịch vừa nói như thế, Mục Thanh Võ cũng không biết nói gì cho phải, gãi gãi đầu, cảm xúc viết hết ở trên mặt.

Nhìn bộ dáng nam hài mới lớn của hắn, Hàn Văn Tịch nhìn không được tượng tượng đến bộ dáng anh dũng giết địch trên chiến trường của hắn, tổng cảm thấy tương phản quá lớn.

Hàn Văn Tịch chỉ có thể mở miệng kết thúc sự lúng túng của hắn, nàng hỏi nói, "Vậy các người mời ta, cụ thể là phải làm gì đây?"

Nàng xác thật không phải là thám tử nha.

Độc đều đã hạ, hiện giờ cũng đã giải, nàng đi cũng không có đất dụng võ.

"Vạn Xà Độc là độc hiếm thấy, người so với chúng ta quen thuộc hơn nhiều, có lẽ có thể tìm ra dấu vết để lại nào đó." Mục Thanh Võ nghiêm túc trả lời, kỳ thật, tới tìm Hàn Văn Tịch, cũng coi như là nỗ lực cuối cùng của bọn họ.

Nhưng mà, lời này tựa hồ nhắc nhở Hàn Văn Tịch điều gì đó, đáy mắt nàng hiện lên một tia phức tạp.

Cần nhắc một lát, Hàn Văn Tịch cũng không hỏi nhiều, sáng khoái đáp ứng, nghiêm túc giao đãi, "Như vậy đi, sáng sớm ngày mai ta đến quý phủ nhìn một cái đi, các người hãy xem như ta tới cửa tái khám, đừng để lộ ra, miễn cho rút dây động rừng."

Hàn Văn Tịch tổng cảm thấy muốn hạ độc ở trong quân cơ trọng địa không phải là một chuyện dễ dàng, muốn tìm dấu vết để lại vẫn nên đến quý phủ tướng quân đi, rốt cuộc, các loại người trong quý phủ so với binh lính quân doanh phức tạp hơn nhiều.

Vừa nghe lời này, Mục Thanh Võ lập tức đại hi, vội vàng đứng dậy với đôi tay ôm quyền hành lễ, phi thường tích cực, "Đa tạ Vương Phi nương nương, ngày nào đó nếu có yêu cầu gì, thỉnh Vương Phi nương nương....."

Lời này còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ ngắt lời, "Thiếu tướng quân, sao lại nói lời khách khí như thế, chẳng lẽ đây là muốn cùng ta giao dịch phải không?"

Rốt cuộc, hắn lại nói lời tương tự như lần trước ghé qua.

Mục Thanh Võ đời này còn chưa từng phải đi cầu người như thế, nhất thời xấu hổ, vội vàng chấp tay thi lễ, "Tần Vương phi, hạ quan thành thật không phải có ý tứ này, chỉ là..... Ài..... phiền toái Tần Vương phi!"

Hàn Văn Tịch càng nhìn hắn càng cảm thấy thích thú hơn, nàng cũng không cố tính tính toán giao hảo cùng Mục Thanh Võ, nhưng là, nếu nhân gia đã tìm tới cửa, phân giao tình này vẫn là có thể có, rốt cuộc Đại tướng quân phủ ở trong triều chính là một cỗ thế lực không nhỏ.

Ở thờ đại mai xuất thân lớn hơn trời, xuất thân quyết định vận mệnh, nhà mẹ đẻ nàng đã như vậy, nàng tốt xấu tự mình nên tìm một số bằng hữu, tìm điểm hậu thuẫn.

Sau khi Mục Thanh Võ cáo từ, Hàn Văn Tịch chính thức nhớ tới câu nói của hắn "Ngày nào đó nếu như có yêu cầu gì, thỉnh cứ việc mở miệng", không nhịn được lại cười.

Nàng cũng không đem lời này nhớ ở trong lòng, nhưng là, Mục Thanh Võ lại dùng cả đời để thực hiện lời hứa hẹn, đương nhiên, đây là lời sau này sẽ nói.

.....

Hôm sau, sáng sớm yên tĩnh mang theo tiểu Trầm Hương đi Đại tướng quân phủ, Hàn Văn Tịch trực tiếp đến trong viện Mục Thanh Võ, Mục đại tướng quân cũng vẫn luôn chờ.

"Tần Vương phi, người hạ độc chắc chắn là nội gian!" Tâm tình Mục đại tướng quân rất ngưng trọng.

"Nếu không phải bởi vì độc trong người thiếu tướng quân dẫn tới độc phát ra Vạn Xà Độc, phỏng chừng người bị độc, còn phải sau thời gian mấy năm nữa, độc tính mới có thể phát tác ra ngoài." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Muốn tra ra người hạ độc, nhất định phải suy xét từ hai phương diện: một phương diện chính là hạ độc cùng phương thức độc phát, và phương diện khác đó là nơi phát ra độc được.

Trước nói về phương diện thứ nhất: hạ độc cùng phương thức độc phát.

Vạn Xà Độc tuy rằng là kịch độc, nhưng đồng thời cũng là một loại độc mãn tính. Sở dĩ nói là kịch độc, bởi vì một khi phát tác, sau một canh giờ nhất định sẽ không toàn mạng; sở dĩ nói là độc mãn tính, đó là bởi vì Vạn Xà Độc cần phải thâm nhập tiềm tàng từng chút một trong cơ thể người quanh năm suốt tháng, đến thời gian nhất định mới có thể đại bùng phát.

Cho nên, người có thể quanh năm suốt tháng hạ độc chút được, tuyệt đối là người có thể thường xuyên tiếp xúc với Mục Thanh Võ.

Mục Thanh Võ lấy ra một bản danh sách, "Tần Vương phi người nhìn một cái, hạ nhân quý phủ có thể tiếp cận ta, danh sách đều ở chỗ này, người đều đã thẩm tra qua, hiện tại toàn bộ đều đang bị nhốt."

Mục đại tướng quân có tình cảm rất sâu đậm với phu nhân đã mất, cũng không có thấp thỏm, cho nên, ngoại trừ Mục tướng quân cùng Mục Lư Nguyệt, có thể tiếp cận Mục Thanh Võ cũng chỉ có hạ nhân.

Hàn Văn Tịch đại khái xem qua danh sách, phát hiện không có nhiều người lắm, bao gồm người của hóa phòng cũng chỉ bảy tám người.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Đánh cuộc, đặt cược thật lớn

Sự tình thăm vấn, Hàn Văn Tịch không tra qua, nếu Mục đại tướng quân đều đã thăm vấn qua, năng nghĩ cho dù năng thăm vấn lại một lần nữa cũng vô dụng.

Nếu đã xác định là nội gian, như thế chỉ có thể tìm chứng cứ.

Nhìn thoáng qua danh sách trong tay, Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, "Đi thôi, trước ta muốn lục soát một lần, có lẽ sẽ có dấu vết gì để lại."

Chỉ cần trong tướng quân phủ còn sót lại một ít độc được, năng nhất định có thể tìm ra.

Hàn Văn Tịch trước tiên kiểm tra tất cả các đồ vật trong phòng Mục Thanh Võ, bao gồm mấy vại lá trà được đưa về từ quán doanh.

Sau đó, Mục đại tướng quân cùng Mục Thanh Võ dẫn đường, bọn họ trực đi *hóa phòng (nhà bếp)*, đồ ăn trong tướng quân phủ đều được xuất ra từ nơi này, đây là nơi có tiềm nghi lớn nhất.

Mục đại tướng quân cùng Mục Thanh Võ nguyên tưởng rằng Hàn Văn Tịch sẽ điều tra khá lâu, lại không nghĩ rằng năng chỉ đi một vòng quanh hóa phòng, liền đi ra.

"Không có." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

"Tần Vương phi, người xác định?" Mục đại tướng quân với vẻ mặt hoài nghi.

"Trăm phần trăm khẳng định, đi thôi, đi phòng chứa nước (phòng giặt) nhìn xem." Hàn Văn Tịch rất tự tin.

Tuy rằng không thể tin nổi, nhưng là, từ sau khi chứng kiến qua kỹ năng giải độc của Hàn Văn Tịch, Mục đại tướng quân không muốn tin cũng phải tin, Mục Thanh Võ cơ bản là không nghi ngờ Hàn Văn Tịch, nếu hỏi hẳn vì cái gì, hẳn chỉ có thể nói hẳn sẽ không đi hoài nghi người đã cứu mạng mình.

Tầm quan trọng của phòng chứa nước không phân cao thấp với hóa phòng, Hàn Văn Tịch khởi động hệ thống rà quét, đi một vòng rồi, thậm chí ngay cả ba cái giếng trong viện đều nghiêm túc kiểm tra một lần.

Đáng tiếc, phòng chứa nước cũng không có thu hoạch gì, sau đó bọn họ lại đi đến nơi ở của những người có tên trong danh sách tiềm nghi, thậm chí lục hết tất cả vật phẩm đều điều tra một phen, tất cả mấy gian nhà ở đều đi qua một lần. Hàn Văn Tịch đang muốn ra cửa, liền nhìn đến Mục Lư Nguyệt đang nghiêng diện đi tới.

Nàng ta lạnh lùng đánh giá Hàn Văn Tịch, bên môi ngậm một tia cười khinh thường.

"Làm càn, nhìn thấy Tần Vương phi không biết hành lễ sao? Còn thất thần làm gì?" Đại tướng quân quát mắng.

Mục Lư Nguyệt lúc này mới không tính nguyên hành lễ, nhưng mà, châm chọc bên môi cũng không hề giảm bớt, ngược lại càng thêm rõ ràng, Hàn Văn Tịch tới điều tra nội gian hạ độc, năng ta một khi biết chuyện này liền cảm thấy thật buồn cười.

Nữ nhân này bất quá cũng có y thuật lợi hại, cứu cả ca cùng Thái tử thì như thế nào, sau khi được người khen vài câu, năng thật đúng là cho rằng chính mình rất lợi hại, nên mọi thứ cũng sẽ lợi hại sao?

Hôm nay Mục Lư Nguyệt vốn là muốn ra cửa, nhưng khi nghe nói Hàn Văn Tịch tới liền có ý chờ.

"Tần Vương phi, người lợi hại như vậy, nhất định là đã tìm được manh mối gì đi?" Mục Lư Nguyệt cười lạnh hỏi.

Hóa phòng, phòng chứa nước cũng chưa tìm được gì, hiện giờ chỉ còn lại thiên viện này, tuy rằng ngữ khí của Mục Lư Nguyệt có chút chanh chua, nhưng, Mục đại tướng quân cùng thiếu tướng quân cũng muốn biết kết quả nha.

Mục Thanh Võ hung tợn trừng mắt nhìn Mục Lư Nguyệt liếc mắt một cái, ngược lại đối Hàn Văn Tịch nói, "Vương Phi nương nương, như thế nào?"

"Không có." Hàn Văn Tịch đặc biệt thần nhiên, năng đã nói trước chỉ là tới điều tra mà thôi, cũng không cam đoan qua nhất định có thể tìm được manh mối, không có chính là không có, có gì mà phải ngượng ngùng.

Nhưng mà, Mục Lư Nguyệt lại nộ nộ cười ha ha, ngay sau đó lập tức che miệng lại, "Tần Vương phi, ta không phải chế cười người đâu, người đừng hiểu lầm."

Hàn Văn Tịch bên môi nổi lên một tia cười lạnh, cũng chưa từng liếc nhìn năng ta một cái, năng không thèm để ý, đi thẳng ra bên ngoài.

Người vừa đi ra, Mục Thanh Võ liền một phen lôi kéo Mục Lư Nguyệt, lạnh giọng, "Nhà đầu thú, người đi rồi! Nơi này không có việc của người, quay về nơi người đã chạy đến!"

Mục Lư Nguyệt hung hăng ném tay hẳn ra, có ý hướng bên ngoài kêu, "Như thế nào, người cười cũng không được phép à! Có bản lĩnh thì khiến cho người tâm phục khẩu phục, không có bản lĩnh thì tới phổ trương thể hiện làm gì?"

Tiếng nói vừa dứt, Mục Thanh Võ liền bùng kín miệng năng ta lại, ai ngờ, Mục Lư Nguyệt một ngum cắn tay Mục Thanh Võ, đẩy hẳn ra, tiếp tục kêu lên, "Không có bản lĩnh mà còn sợ người ta nói nha?"

Tuy rằng, Hàn Văn Tịch đã đi xa, nhưng vẫn nghe được những lời này, khuôn mặt Mục đại tướng quân bởi ở một bên đều đã tái mét, đang muốn xoay người đi giáo huấn, lại bị Hàn Văn Tịch ngăn lại.

Nàng tự mình xoay người đi qua, thấy Hàn Văn Tịch tới, Mục Thanh Võ dùng sức một phen che lại miệng của Mục Lư Nguyệt, giải thích nói, "Nhà đầu này điên điên khùng khùng, nói mê sảng, Vương Phi nương nương đừng để ở trong lòng."

Mục Lư Nguyệt dù sao cũng thân là muội tử của Mục Thanh Võ, là nữ nhi thân sinh của Mục tướng quân, Mục Thanh Võ tuy rằng đang có giải thích, kỳ thật cũng là đang cầu tình giúp Mục Lư Nguyệt, sợ Hàn Văn Tịch tức giận, trị Mục Lư Nguyệt tội bất kính.

Mục Lư Nguyệt dù tệ thế nào chăng nữa, chung quy vẫn là thân muội tử hẳn, mà năng cho dù tới đến mấy, chung quy vẫn là người ngoài.

Điểm này, Hàn Văn Tịch đã nhìn thấu, hôm nay nếu năng đã tới, đương nhiên sẽ không bởi vì Mục Lư Nguyệt nói vài câu khó nghe, mà khiến Mục tướng quân phẫn nộ tan rã trong không vui.

Hơn nữa, trong lòng Hàn Văn Tịch biết rõ ràng, tuy rằng thân phận mình cao quý, nhưng, trong tay không có thực quyền nhất định, không thể đàn áp người.

Không có được sự tán thành hoàn toàn của Long Phi Dạ, danh vị Tần Vương phi đối năng mà nói bất quá chỉ là một hư danh mà thôi, cho dù năng đã cứu Thái tử thì như thế nào, ai sẽ chân chính tán thành năng là Tần Vương phi?

Đừng nói đến Nghi thái phi, nếu hôm nay ở đây là Mộ Dung Uyển Như, Mục Lư Nguyệt cho dù có nhiều bất mãn, cũng chưa chắc dám kiêu ngạo như thế.

Nếu không phải bởi vì năng là ân cứu mạng, hai cha con Mục đại tướng quân cũng chưa chắc kính trọng năng như thế.

Muốn sống mà có được địa vị, có tôn nghiêm, chung quy vẫn là phải dựa vào chính mình.

Hàn Văn Tịch phát phất tay, ý bảo Mục Thanh Võ buông tay.

Mục Thanh Võ có chút lo lắng, cảnh cáo Mục Lư Nguyệt vài lần rồi mới buông tay, Mục Lư Nguyệt không ngu ngốc, không đến mức tiếp tục làm trò nổi nằng lỗ mắng trước mặt Hàn Văn Tịch.

Nàng ta đứng trước mặt Hàn Văn Tịch, vẻ mặt tươi cười, trầm nghĩ, "*Hàn Văn Tịch, cha ta cùng ca ca chúng quy vẫn sẽ che chở ta, người có thể làm gì ta đây? Cùng lắm thì lại bị phạt một hồi, bị đánh một hồi, bốn tiểu thư không sợ! Hôm nay bốn tiểu thư chính là muốn nhục nhã người một phen.*"

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn Mục Lư Nguyệt, thần nhiên cười, hỏi nói, "Mục Lư Nguyệt, người cảm thấy bốn vương phi sẽ tìm không ra hung thủ?"

"Lư Nguyệt không dám, Tần Vương phi là người kỳ diệu, là người thần, thiên hạ không có sự tình gì làm khó được Tần Vương phi." Mục Lư Nguyệt cố ý nói mỉa mai, ý châm chọc mười phần.

Một bên, sắc mặt Mục đại tướng quân cùng Mục Thanh Võ đều trắng bệch, Mục tướng quân thật sự nhịn không được, tức giận, "Mục Lư Nguyệt, nơi này không có việc của người, lần!"

Lời này của Mục Lư Nguyệt đã hoàn toàn chọc giận Hàn Văn Tịch, lần trước cũng khiến nàng ta ăn mấy roi của Mục tướng quân, coi như nàng may mắn, không nghĩ tới lần này nàng ta còn dám *được một tác lại muốn tiến một thước*.

Nàng nổi danh không có uy quyền, nên không muốn phát sinh thêm thị phi, Mục Lư Nguyệt thật sự nghĩ rằng nàng dễ khi dễ vậy sao?

Hàn Văn Tịch ngăn Mục đại tướng quân lại, nhàn nhạt cười nói, "Mục Lư Nguyệt, về chuyện nội gian, cần bản có dám đánh cuộc một hồi với bản Vương phi hay không? Ai thua..... coi áo ngoài ra và chạy một vòng trên đường Huyền Vũ, như thế nào?"

Đặt cược, thật lớn!

Mục đại tướng quân cùng Mục Thanh Võ đều tròn mắt há hốc mồm, như thế nào cũng không thể tưởng được đường đường là Tần Vương phi cư nhiên sẽ nghĩ ra loại đặt cược này.

Mục Lư Nguyệt đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó liền hưng phấn lên, sợ bị Hàn Văn Tịch giành trước, vội vàng nói, "Đương nhiên dám, ta đánh cuộc người không tìm ra được nội gian!"

Đại tướng quân phủ tìm nội gian cũng đã tìm một tháng, bởi vì sự tình liên quan đến an toàn tính mạng ca ca, hoàng đế đã từng bí mật bày mưu đặt kế để vùi vùi mặt thám Đại Lý Tự qua đây điều tra, đáng tiếc đều không có kết quả.

Mục Lư Nguyệt cảm thấy ca ca đi nhờ Hàn Văn Tịch đến giúp đỡ, quả thực chính là đầu bị lừa đá (bị con lừa đá vào đầu), Hàn Văn Tịch tới, cũng bắt quả là làm ra vẻ ta đây mà thôi.

Hiểu chút ý thuật, liền thật sự cho rằng chính mình có khả năng nha? Thật là chế cười!

Nàng đương nhiên muốn đánh cược, đến lúc đó khiến Hàn Văn Tịch coi quân áo chạy một vòng trên đường cái Huyền Vũ, làm ra sự tình mất mặt xấu hổ như vậy, dù lý do để Tần Vương điện hạ hù nàng!

Bởi vì là chi hôn, nếu chính phi vô tội mà chết, vị trí chính phi liền phải vĩnh viễn để trống, nhưng nếu như bởi vì chính phi phạm phải *tam tông tứ đức**, phạm phải sai lầm lớn, vậy thì sau khi hù rút chính phi, Tần Vương liền có thể lập chính phi như cũ!

*(*Tam tông tứ đức: 三从四德: Quy tắc của nữ tử ở thời cổ đại, theo đạo Khổng Tử. Tam tông: 1) tuân lệnh cha trước khi kết hôn; 2) sau khi lấy chồng phải nghe chồng; 3) nếu chồng qua đời phải nghe con trai. Tứ đức: công dung-ngôn-hạnh. (Three Obediences and Four Virtues: in ancient china a woman was required to the rules, according to Confucian ethics: Three Obediences: 1) obey her father before marriage, 2) obey her husband during married life; 3) obey her sons in widowhood life. Four Virtues: fidelity, physical charm, propriety in speech and efficiency in needle work. Người dịch: Wattpad@Emily_Ton)*

Mộ Dung Uyển Như ngóng trông Hàn Văn Tịch chết, mà Mục Lư Nguyệt thì hận không thể khiến Hàn Văn Tịch bị hù.

Thấy Mục Lư Nguyệt tự tin như vậy, đây mắt Hàn Văn Tịch liền lên một mặt giảo hoạt, nghiêm túc nói, "Được, nếu bốn vương phi tìm ra nội gian, liền tính người thua."

"Trong vòng một tháng, có dám hay không?" Mục Lư Nguyệt khiêu khích nói, nàng đương nhiên muốn hạn chế thời gian.

Một tháng, tựa hồ có chút ngắn nha, nhưng mà, Hàn Văn Tịch vẫn vui vẻ đáp ứng, lần này, tìm ra nội gian là chuyện nhỏ, khiến vị đại tiểu thư này tâm phục khẩu phục mới là chuyện lớn!

Nàng như thế nào cũng phải tự mình giáo huấn thật tốt vị đại tiểu thư kiêu ngạo ngang ngược này một chút, khiến nàng ta sau này nhìn thấy nàng thì lập tức tìm đường vòng mà đi!

"Nếu trong vòng một tháng người không tìm ra nội gian, liền tính người thua!" Mục Lư Nguyệt chất vấn, muốn Hàn Văn Tịch trả lời khẳng định.

"Còn thỉnh Đại tướng quân làm chứng." Hàn Văn Tịch nhìn về phía vị đương gia Đại tướng quân phủ.

Tuy rằng, hôm nay đã đi một vòng mà cũng chưa điều tra ra điều gì, Mục tướng quân ít nhiều có chút mất mát, nhưng mặc kệ kết quả như thế nào, hắn vừa không muốn nữ nhi mất mặt, cũng không muốn Tần Vương phi mất mặt nha!

"Vương Phi nương nương, ta nghĩ đánh cược này vẫn là thôi đi, rồi cuộc chuyện nội gian....."

Ai ngờ, lời còn chưa dứt, Mục Lư Nguyệt liền đánh gãy, "Cha, đây là Vương Phi nương nương chính mình nói muốn đánh cược, chúng ta không thể khiến Vương Phi nương nương mất hứng."

"Người còn nói!" Mục đại tướng quân tức giận đến suýt nữa quát roi.

Mục Lư Nguyệt không hề kiêng kị, lui ra sau một bước, lại khiêu khích nhìn Hàn Văn Tịch, sợ nàng hối hận.

"Đại tướng quân, đều nói *quân vô hí ngôn**, bốn Vương phi tuy là nữ tử yếu đuối, tốt xấu cũng là chính phi Tần Vương, nói chuyện sao lại không có đạo lý?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

**Quân vô hí ngôn: 君无戏言: vua không nói đùa.*

Lời đều đã nói đến mức này, Hàn Văn Tịch đã bùng tôn uy Vương phi ra tới, chính là, Mục đại tướng quân lo lắng a, ai thắng ai thua hắn đều gánh không nổi.

"Vương Phi nương nương, người hãy nhìn mặt lão thần....."

Lời còn chưa nói xong, ai ngờ Mục Thanh Võ một bên đã mở miệng, "Cha, Lư Nguyệt đã tự mình đáp ứng, cũng không thể lại phạm thượng, lật lọng đi!"

Lời này của Mục Thanh Võ thực ngoài ý muốn của Hàn Văn Tịch, nhìn dáng vẻ của hắn dường như đã hết kiên nhẫn đối mọi người được nuông chiều này rồi, rất tốt, gia hỏa này không làm nàng thất vọng.

Mục đại tướng quân liếc mắt nhìn Mục Thanh Võ một cái, lại thấy vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc của Hàn Văn Tịch, không có lựa chọn khác, chỉ có thể đáp ứng.

Vừa thấy cha gật đầu, đây lòng Mục Lư Nguyệt tràn ngập niềm vui, nàng gấp không chờ nổi nghĩ đến viết thư nói tin tức tốt này cho Trường Bình công chúa, khiến Trường Bình công chúa nhanh chóng quay về để đồ để xem trò vui.

Nhưng mà, Mục Lư Nguyệt rất nhanh liền phát hiện, vui mừng của nàng đến quá sớm.

"Mục đại tướng quân, nếu ở quý phủ không tìm thấy dấu vết gì để lại, hiện giờ xem ra, chỉ có một biện pháp." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Lời này vừa ra, Mục Lư Nguyệt liền nhủ mấy nhìn qua, thấy ánh mắt Hàn Văn Tịch tự nhiên không quan tâm, nàng vô có chút khẩn trương.

"Vương Phi nương nương thỉnh giảng." Mục đại tướng quân cũng khẩn trương.

"Tìm từ nguồn." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

"Nguồn?" Mục Thanh Võ khó hiểu.

"Chính là nơi phát ra độc được." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Vạn Độc Xã là một loại độc được rất hiếm thấy, đây là hỗn hợp của mười loại Xã Độc độc nhất trên đời được tinh luyện thành.

Sở dĩ xưng là "Vạn Xã Độc", cũng không phải thật sự là từ một vạn nọc độc của xã độc phối chế thành, mà là bởi vì nọc độc của mười loại Xã Độc độc nhất có thể vượt qua một vạn nọc độc của rắn độc bình thường.

Chỉ cần tên này, dù thấy trình độ khủng bố.

Muốn điều phối ra loại độc được này, cũng không phải là sự tình đơn giản, không chỉ phải hiểu được ti lệ điều phối, hơn nữa, mấu chốt nhất chính là phải tìm đủ 10 loại rắn độc độc nhất, chiết xuất ra nọc độc của chúng.

Tuy rằng nói y-độc là chung một nhà, quá nhiều được sẽ biến thành độc, một ít độc rất nhỏ có thể biến thành được hiệu, nhưng mà, đây đều là tính hướng đặc thù, y cùng độc vẫn có sự khác biệt rất nghiêm ngặt.

Nhưng là, mười loại Xã Độc này lại là trường hợp đặc biệt, chúng đều là kịch độc, cũng là thuốc hay được dùng để trị liệu một số bệnh hiểm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 79: Mạnh mới, cần phải chính xác

Nếu muốn tìm đủ 10 loại Xà Độc, xác thật rất khó, nhưng nếu muốn tìm được vài loại trong đó, vẫn là tương đối dễ dàng.

"Đại tướng quân, trong 10 đại xà độc thì có 7 loại có thể làm thuốc, những dược phòng lớn cơ bản có bán, còn lại 3 loại là Xà Độc rất hiếm thấy. Nếu xác định người hạ được là người bên cạnh thiếu tướng quân, như vậy trong thời gian hai ba năm, nội gian này nhất định sẽ mua Xà Độc để chế độc dược, loại độc dược này sau khi phối chế nhiều lần chỉ có thể cất giữ trong vòng một ngày."

Một ngày!

Lời này của Hàn Văn Tịch vừa ra, Mục đại tướng quân liền kinh ngạc, đây là mạnh mới a, lại là mạnh mới mấu chốt.

Mục Thanh Vô đại hi, "Tần Vương phi, còn thỉnh viết xuống tên mười loại Xà Độc, hạ quan lập tức đi điều tra!"

Một phen lời nói của Hàn Văn Tịch khiến cho Mục Lưu Nguyệt cả kinh trợn mắt há hốc mồm, lại làm hai cha con Mục đại tướng quân kinh hi, tuy rằng đặt cược rất lớn, nhưng so với bắt được nội gian, chẳng phải lớn hơn sao.

Một ngày không bắt được nội gian, Mục Thanh Vô thậm chí là Mục đại tướng quân đều sẽ nguy hiểm thêm một ngày, hơn nữa, chuyện này còn có khả năng liên lụy đến gian tế Bắc Lệ quốc, càng không thể đại ý được.

Mục Thanh Vô đã sớm không quen nhìn Mục Lưu Nguyệt, hận không thể khiến nàng bị giáo huấn một trận, mà Mục đại tướng quân tạm thời cũng không quân được nhiều như vậy, trước tiên phải tìm ra được nội gian mới là điều quan trọng nhất, chuyện khác sau này lại nói đi.

Hàn Văn Tịch chỉ viết xuống 7 tên Xà Độc, giữ lại ba loại khác.

"Tần Vương phi, không phải có 10 sao?" Mục Thanh Vô khó hiểu hỏi.

"Người trước tiên hãy đi tìm bảy loại này đi, nhìn xem những tiệm thuốc nào có bán ra, có người mua qua hay không, trước điều tra rõ ràng, còn lại ta đều đã có an bài." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Mục Thanh Vô là người thông minh, không tiếp tục truy vấn, mà lúc này, Mục Lưu Nguyệt ở phía sau nhìn, không tự giác hiện lên lo lắng.

Nhưng, lo lắng thì lo lắng, Hàn Văn Tịch bất quá chỉ là phỏng đoán mà thôi, kết quả điều tra như thế nào còn không biết đâu!

Mục Lưu Nguyệt chính là không tin, nàng muốn lập tức đi viết thư cho Trường Bình công chúa.

Đó là một ngày, sau khi Hàn Văn Tịch rời đi, Mục Thanh Vô liền tự mình đi điều tra chuyện này.

Hắn đã dành ba ngày, đem hết những tiệm thuốc lớn lớn bé bé trong ngoài để đồ đều điều tra một lần, xác thật như theo lời Hàn Văn Tịch, những dược vật kia không ít tiệm thuốc đều có bán ra, chỉ là, kết quả điều tra vẫn nằm ngoài ý muốn của hắn.

Ba ngày sau, Mục Thanh Vô lại đến Tần Vương phủ báo phòng.

..... *Editor: Emily Ton.....*

"Vương Phi nương nương, 32 tiệm thuốc lớn lớn bé bé trong toàn thành, tổng cộng mười tiệm thuốc có bán ra những loại Xà Độc này, nhưng....."

Mục Thanh Vô cau mày, thực nghiêm túc, "Nhưng, những chương quỷ ở các dược phòng đều nói, những Xà Độc đó thường không được sử dụng, nếu không phải là phương thuốc đặc thù, cơ bản không có đại phu nào dám khai ra những loại rắn độc này. Trong 10 dược phòng thì có 8 tiệm chưa từng bán được bất luận một loại nào trong 7 loại Xà Độc. Mà 2 tiệm còn lại, đều chỉ bán ra một lần, đều là sự tình 5-6 năm trước."

Vạn Xà Độc tích lũy ở trong cơ thể Mục Thanh Vô nhiều nhất là ba năm, nếu nói như thế, nội gian cũng không mua Xà Độc ở các tiệm thuốc.

"Vương Phi nương nương, có thể Xà Độc trong tay nội gian là từ nơi khác mang lại đây, ở bên trong phủ phối chế ra Vạn Xà Độc?" Mục Thanh Vô suy đoán nói.

Nhưng Hàn Văn Tịch quyết đoán lắc đầu, "Nếu như mang lại đây, nhất định phải mang không ít mới đủ dùng. Đây chính là độc, mang một lượng lớn độc dược bên cạnh, tuyệt đối không phải là sự tình nội gian sẽ làm"

"Hoặc, có người cung cấp đưa tới, thậm chí là đủ để chế ra độc dược và đưa vào Đại tướng quân phủ." Mục Thanh Vô tiếp tục suy đoán.

Loại độc mãn tính cần phải thực hiện một lần trong 2-3 ngày tiếp theo, sau khi thành độc dược chỉ có thể bảo quản một ngày, nếu không sẽ bắt đầu có mùi và thay đổi màu sắc.

"Thời gian ba năm, thường xuyên tặng đồ đến Đại tướng quân phủ như thế....." Hàn Văn Tịch như đang suy tư điều gì.

Tướng quân phủ khác với những dinh thự khác, Đại tướng quân cùng thiếu tướng quân sống ở nơi này, nếu như đặt ở hiện đại chính là quân khu đại viện, cũng coi như là địa điểm quan sự quan trọng, một nửa hạ nhân nơi này là binh lính, một nửa là nô bộc binh thường, mặc kệ là binh lính hay là nô bộc binh thường, đều là không cho phép tùy ý thường xuyên ra vào.

Đột nhiên, ánh mắt Mục Thanh Vô sáng ngời, kinh sợ nói, "Lão Lý chuyên thu thập nước thải, còn có lão Vương chuyên đồ *dạ hương (chất thải...!)*"

Hai người này cũng không phải là 2-3 ngày mới tới, mà là mỗi ngày đều tới.

Tuy rằng chỉ là phỏng đoán, nhưng vẫn tốt hơn so với không có phương hướng nào cả.

"Thiếu tướng quân, người hãy dựa theo mạnh mới này điều tra đi, ta sẽ tra nguồn gốc của ba loại Xà Độc còn lại." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

"Được, nếu có tình huống gì xảy ra, hãy để thuốc hạ tùy thời tới bẩm!"

Mục Thanh Vô đứng dậy tới, lấy tiêu chuẩn của quân nhân, ôm quyền, khom người, làm ra động tác rất dứt khoát nhanh nhẹn, tràn ngập phong thái nam tính.

Tuy rằng già hóa này tuổi còn trẻ, thành tích trong quân cũng không cao, chính là, đại lễ như thế, trong triều cũng không quá vài người mới nhận được nha.

Mục Thanh Vô đang muốn đi, Hàn Văn Tịch lại kêu hắn trở lại, "Thiếu tướng quân, sau này thời điểm không có ai, đừng khách khí như thế, cũng đừng Vương phi này Vương phi no, hãy gọi thẳng tên của ta là được."

Biểu tình cương nghị của Mục Thanh Vô bỗng nhiên chuyển sang sùng sốt, ngay sau đó là hồ nghi, cúi tay giải đầu, lộ ra bộ dáng đại nam hài, "Vương Phi nương nương, người..... người vừa nói gì?"

Hàn Văn Tịch dờ khóc dờ cười, thôi thôi, hắn là người tuân thủ kỷ luật như vậy, nàng vẫn là không nên làm khó dễ hắn.

"Không có gì, người đi đi." Hàn Văn Tịch chỉ có thể từ bỏ.

Sau khi Mục Thanh Vô rời đi, nàng lập tức sai tiểu Trầm Hương đi Cổ phủ truyền lời, định ngày hẹn với Cổ Bắc Nguyệt.

Nàng chỉ có thời gian một tháng, cho nên, biện pháp phá án nhanh nhất chuẩn xác nhất chính là phương pháp bài trừ. Bảy loại Xà Độc có thể dễ dàng mua được trong đế đô, cũng có khả năng được mua từ địa phương khác rồi đưa đến, rất khó để theo dõi, đây tạm thời được xem là mạnh mới kết thúc đi.

Nhưng mà, ba loại Xà Độc khác cũng không phải là loại phổ biến, huống chi, độc dược dùng để hạ độc trong ba năm không hề ít do đó lượng nọc độc cũng không hề ít, Hàn Văn Tịch tin tưởng, chỉ cần tìm ra nơi phát ra ba loại Xà Độc này, sẽ cách chân tướng không xa.

Ba loại Xà Độc phân biệt này là Mê Diệt (迷迭), Trúc Thanh (竹青), Tiểu Tương (潇湘), đều là loài rắn rất nhỏ, chỉ dài ba bốn tấc, nhưng là, độc tính lại không thua gì loại độc cự mãng mà Hàn Văn Tịch đã từng kiến thức qua.

Khác với độc cự mãng, số lượng ba loại rắn độc mê diệt, trúc thanh, tiểu tương cũng không thiếu, nhưng mấu chốt chính là có thể bắt lấy chúng, không nhiều người có thể thuận lợi bắt được và lấy ra nọc của Xà Độc, dựa theo tính toán của Hàn Văn Tịch, toàn bộ Văn Không Đại Lục không dưới 10 hộ gia đình có thứ này!

Đương nhiên, đây chỉ là suy tính của Hàn Văn Tịch, nàng không có phương pháp nào để điều tra, nhưng Cổ Bắc Nguyệt là người có thâm niên trong giới y dược, hắn là sẽ có phương pháp.

Cổ Bắc Nguyệt xác thật rất bận, cũng không có thời gian muốn gặp liền có thể gặp như trước, hoàng đế nhiệm phong hàn, hắn canh giữ ở trong cung, nửa bước không thể rời, cũng không biết khi nào mới có thể ra khỏi cung, Hàn Văn Tịch chỉ có thể đợi.

"Chủ tử, người cùng Mục đại tiểu thư đánh cuộc một tháng, có đủ thời gian sao?" Tiểu Trầm Hương thực sự lo lắng.

"Phong hàn mà thôi, nhiều lắm là mất 5-6 ngày, thiếu tướng quân cũng cần thời gian để tìm hiểu." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, trong lòng cảm thấy may mắn, may mắn là Thiên Huy hoàng đế không phải bị bệnh gì nặng, nếu không Cổ Bắc Nguyệt trong vòng 1-2 tháng đều đứng mơ tưởng rời khỏi cung nửa bước.

Tiểu Trầm Hương ở một bên bâu môi, không cao hứng. "Chú từ, người vì sao không đi tìm Tần Vương điện hạ nhờ giúp đỡ?"

Hàn Văn Tịch rõ ràng nghe được, lại vờ như không nghe được, đứng dậy rời đi.

Tiểu Trầm Hương tiếp tục nhỏ giọng, "Tần Vương điện hạ có quan hệ rộng lớn hơn Cổ thái y nhiều, chủ từ người thật là phí phạm của trời."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch không thể không dừng bước, quay đầu mỉm cười nhìn qua, "Được rồi, trước đây không phải là ta chưa từng phí phạm của trời."

Nàng đương nhiên biết Long Phi Dạ có quan hệ rộng rãi hơn Cổ Bắc Nguyệt rất nhiều, chỉ là, nàng mới không tin tên kia ăn no không có việc gì làm sẽ giúp nàng đâu.

"Chú từ, cho dù người ngược ngừng đi tìm Tần Vương điện hạ nhờ hỗ trợ, người cũng có thể nói thiếu tướng quân đi tìm, đây là sự tình của phủ tướng quân." Tiểu Trầm Hương lại nhắc nhở.

Lần này, Hàn Văn Tịch híp mắt nhìn qua, "Ta ngược ngừng sao?"

Nhìn thấy vẻ mặt chủ từ hiện lên bộ dáng nguy hiểm, tiểu Trầm Hương lúc này mới cảm miệng, thầm nghĩ, "*người chột dạ.....*"

Sau khi khiến tiểu Trầm Hương ngậm miệng, Hàn Văn Tịch đặc biệt tiểu sai bước đi, lý do khiến nàng bị mọi người làm khó dễ, còn không phải bởi vì không chiếm được sự tán thành chân chính của Long Phi Dạ hay sao. Nếu tên kia chân chính tán thành nàng, chứng thực vị trí chính phi Tần Vương nàng đang ngồi, phỏng nhân ra toàn bộ Thiên Ninh quốc, ai dám dễ dàng khiêu khích nàng, đặc tội nàng nha!

Thời đại này, mẫu bằng từ quý (mẹ dựa vào con trai mình), thế bằng phu tôn (vợ sống dựa vào chồng), mà nàng, chỉ có thể dựa vào chính mình, cũng chỉ có thể tin tưởng vào chính mình.

Hàn Văn Tịch vừa chờ tin tức, vừa lật xem 《Vân Không Chỉ》, đây là một quyển điển tịch giới thiệu các quốc gia và các thế lực ở Vân Không Đại Lục. Trong Vân Không Đại Lục có ba quốc gia là Thiên Ninh quốc, Bắc Lịch quốc, Tây Chu quốc, ngoài ba quốc gia này còn có các thế thực độc lập bên ngoài, nổi danh nhất chính là Tiểu Dao Thành, Nữ Nhi Thành cùng Y Thành.

Học viện y khoa mà Cổ Bắc Nguyệt thường đề cập đến, chính là một toà học viện quy mô rất lớn nằm ở Y Thành, có thể nói là uy tín nhất trong giới y học trong toàn bộ Vân Không Đại Lục.

Bắt đầu đi, 《Vân Không Chỉ》 bắt quả chỉ là một quyển điển tịch tường thuật tóm lược, đối với ghi chép tin tức về thế gia y học, độc môn lĩnh tính lại rất ít, Hàn Văn Tịch cũng không thể tìm thấy những thứ nàng muốn ở trong đó.

"Chú từ, Hàn gia chính là thế gia y học nổi danh nhất Thiên Ninh quốc, nghe nói tàng trữ không ít được."

Tiểu Trầm Hương vừa thuận miệng nói như thế, nhưng mà, lời này lại nhắc nhở Hàn Văn Tịch!

Đúng vậy, Hàn gia!

Đế đô Thiên Ninh, thậm chí là toàn bộ Thiên Ninh quốc, trừ bỏ hoàng thất, phỏng chừng không có nhà nào tàng trữ được nhiều hơn Hàn gia, nàng sao có thể bỏ sót Hàn gia đây?

"Đi, đi Hàn gia nhìn một cái!" Hàn Văn Tịch nhanh chóng quyết định.

..... Editor: Emily Ton.....

Vào giữa trưa, Hàn Văn Tịch mang theo tiểu Trầm Hương tới gõ đại môn Hàn gia.

Thời điểm khi Hàn Văn Tịch xuyên qua, đã ngồi trên kiệu hoa rồi khỏi Hàn gia, tất cả ấn tượng về Hàn gia đều đến từ ký ức của nguyên chủ.

"Kéo kẹt....."

Cửa vừa mở ra, gã sai vật thủ vệ bên trong tức giận thì thầm, "Người nào a, đang giữa trưa còn để người ngủ nữa chứ?"

"Tần Vương phi giá lâm!" Tiểu Trầm Hương hô lớn.

"Tần Vương phi tới làm gì a?"

Gã sai vật vẫn không cho là đúng, chỉ là, rất nhanh đã bình thường trở lại, sợ tới mức mở rộng đại môn, té ngã lộn nhào, vừa nhìn thấy Hàn Văn Tịch lập tức quỳ xuống hành lễ, "Vương Phi nương nương! Tiểu nhân không biết Vương Phi nương nương đại giá quang lâm, Vương Phi nương nương tha mạng a!"

Gã sai vật thật sự sợ tới mức không nhẹ nha, đừng nói là hắn, ngay cả từ trên xuống dưới Hàn gia cũng không có người nào tin rằng Hàn Văn Tịch có thể bước vào đại môn Tần Vương phủ, hơn nữa, lúc ấy còn không ít người suy đoán vị đại tiểu thư này sẽ chết đâu!

Hoàng Thượng đã ra lệnh phải cưới, Tần Vương không cưới, muốn hóa giải một mâu thuẫn này, thì việc Hàn Văn Tịch chết là biện pháp duy nhất.

Chỉ là, ai cũng chưa từng nghĩ vị đại tiểu thư này không chỉ rất thuận thuận lợi lợi vào cửa, tính tình cũng thay đổi hoàn toàn, kỹ năng vượt bậc trong y thuật khi trị liệu cho thiếu tướng quân, nhất thời nổi tiếng.

Hơn nữa, đã nhiều ngày qua còn có lời đồn đãi, nói đại tiểu thư thậm chí cũng tham gia trị liệu quái bệnh cho Thái tử, lóa giả bị định tội, đại tiểu thư lại bình bình an an, nguyên nhân đứng đầu ở đây, trong dân gian có rất nhiều cách nói.

"Đứng lên đi!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

Gã sai vật ngẩn đầu nhìn thấy vẻ đẹp của Hàn Văn Tịch, thấp phần kinh ngạc, nhưng lại đón nhận một ánh mắt sắc bén bức thẳng vào tâm người của Hàn Văn Tịch, hắn cũng không dám nhìn tiếp, không thể không tin những lời đồn đãi kia là sự thật, hắn vội vàng bỏ dậy, cũng không dám đứng thẳng ngang người.

Hàn Văn Tịch bình tĩnh ngồi xuống ở ngạch cửa cao cao, hỏi, "Trong nhà còn lại mấy phòng phu nhân?"

Gã sai vật nào dám dấu diếm, lập tức đúng sự thật trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 80: Hàn gia, đại thiếu gia cuồng vọng

Không hỏi không biết, vừa hỏi đã bị dọa nhảy dựng.

Tiểu thiếp của Hàn Tông An không ít, nhưng là, tất cả đều đã đào tẩu chỉ còn lại nhị phu nhân Từ phu nhân, tam di nương Lý thị và Thất di nương Hách Liên thị.

Nghiêm túc mà nói, Từ phu nhân cũng là thị thiếp, chỉ có thể xưng di nương.

Nhưng vì Từ phu nhân có thân phận đặc thù, nàng là đích nữ của Lại bộ thượng thư, nắm đó vì ngưỡng mộ Hàn Tông An nên gả vào Hàn gia, bởi vì Thiên Tâm phu nhân là ân nhân cứu mạng của thái hậu, cho nên mặc dù Thiên Tâm phu nhân đã qua đời, nàng cũng không dám chiếm vị trí chính thất. Mà nắm đó đích nữ Lại bộ thượng thư sao có thể hạ mình là di nương? Hàn Tông An liền gọi nàng là nhị phu nhân, trong khi mọi người gọi nàng là Từ phu nhân.

Nhóm thị thiếp đào tẩu phần lớn đều cuộm đi không ít đồ trang sức và vật có giá trị, nhưng những người lưu lại đều là những người thông minh, kinh thường những thứ bạc đồ, các nàng muốn tranh chính là nhà kho được liệu quý báu cùng 《Hàn Thị Y Điển》của Hàn gia.

Vừa nghe gã sai vật nói như thế, Hàn Văn Tịch không tránh khỏi nhăn mày lại, *chỉ còn lại những người này, nàng làm sao mà trọng chấn Hàn gia nha!*

Nội phòng Từ phu nhân cũng chỉ có một đại thiếu gia, nội phòng tam di nương có một nữ nhi, còn có nội phòng Thất di nương Hách Liên thị cũng chỉ có một nam hài tử, mới có sáu tuổi nha!

Đặt Hàn gia vào trên tay bọn họ, chẳng phải tàn bại nhanh hơn sao?

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch tạm thời không thừa thời gian và tâm tư quản nhiều như vậy, lấy án tử của Đại tướng quân phủ làm trọng, bại bởi Mục Lưu Nguyệt, mất mặt là chuyện nhỏ, coi xiêm y chạy như điên chính là đại sự nha!

"Đừng gây phiền phức, đưa ta đi nhà kho." Hàn Văn Tịch thấp giọng nói.

Lời này vừa ra, gã sai vật liền kinh ngạc, chẳng lẽ ngay cả vị đại tiểu thư đã gả ra ngoài rồi cũng muốn trở về tranh đồ vật trong nhà kho? Phải biết rằng, những ngày qua chỉ vì chia kho nhà kho, ba vị nữ nhân ở lại quý phủ chính là tranh đến người chết ta sống.

Đương nhiên, kinh ngạc chỉ để ở trong lòng, gã sai vật cũng không dám lên tiếng, vội vàng đi phía trước dẫn đường.

Nhị phu nhân nói muốn giảm bớt phí tổn, đã sa thải không ít hạ nhân, con đường gã sai vật mang Hàn Văn Tịch đi lại là nơi hẻo lánh, dọc theo đường đi cũng không gặp người nào.

Nhưng mà, ngay khi sắp đến nhà kho, một bên hành lang dài bỗng truyền đến một trận tiếng cười, tựa hồ có không ít người.

Hàn Văn Tịch dừng bước, theo tiếng nhìn lại, nhưng bị một mảnh trúc tông che lấp.

"Đó là nơi nào, chuyện gì đang xảy ra?" Nàng thấp giọng hỏi. Hàn gia đã trong tình cảnh như vậy, ai còn có tâm tình vui sướng cười đùa như vậy đây?

"Bẩm Vương Phi nương nương, bên kia là Văn Thủy Các của Thất di nương Hách Liên thị, có thể là đại thiếu gia bọn họ đang ở bên kia." Gã sai vật đáp.

Văn Thủy Các của Hách Liên thị?

Hàn Văn Tịch không có ấn tượng sâu sắc nào đối với vị phu nhân này, trong tất cả những vị phu nhân của Hàn Tông An, đó là vị vào cửa muộn nhất, vị trẻ tuổi nhất, đương nhiên, cũng là vị được sủng ái nhất. Nàng sinh được một nam hài cho Hàn Tông An gọi là Hàn Văn Dật, đứng hàng *lão thất* (con thứ bảy), năm nay chỉ mới sáu tuổi, ở trong ngực Hàn Tông An đã giao đãi nằng, đúng là vị tiểu thiếu gia này.

Hàn Văn Tịch đối vị thiếu gia này cũng không có ấn tượng gì, nghe tiếng cười đều là thanh âm của những gã sai vật, nghĩ thầm *hắn là đang chơi đùa cùng tiểu thiếu gia đi, hài tử nhỏ như vậy thì hiểu cái gì nha?*

Hàn Văn Tịch hôm nay vội có chính sự, cũng không hỏi nhiều mà chuẩn bị rời đi, ai ngờ, lúc này, đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang "*bạch bạch bạch*" trộn lẫn với tiếng cười hỗn loạn, tựa hồ như đang đánh người.

Hàn Văn Tịch lú lo dừng bước, "Chuyện gì vậy?"

"Tiểu nhân phỏng đoán là thất thiếu gia lại bị đánh." Gã sai vật nói, bắt đầu đi thò dài, "Vương Phi nương nương, lão gia vừa xảy ra chuyện, thất thiếu gia được sủng ái nhất là người đầu tiên gặp tai ương. Tất cả mọi người đều hoài nghi chia khoá nhà kho ở trong tay Thất di nương! Cũng không biết Thất di nương nghĩ như thế nào, sớm có người khuyên nàng rời khỏi, nhưng nàng vẫn không đi. Ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không có người làm chủ cho nàng, làm sao mà đấu được với nhị phu nhân và tam di nương nhà!"

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch liền trầm mặt, lạnh lùng nói, "Mang ta qua đó!"

Chìa khoá nhà kho đang ở trên tay nàng, Hách Liên thị làm sao mà có chìa khoá. Hách Liên thị xuất thân nghèo khổ, huynh tẩu bên nhà mẹ đẻ lại không phải là người lương thiện, một khi nàng rời khỏi Hàn gia, sợ là không có nơi nào để đi.

Gã sai vật vội vàng đi phía trước dẫn đường, rất nhanh, Hàn Văn Tịch đã đi dọc theo hành lang dài vòng qua dãy trúc tùng. Từ xa, Hàn Văn Tịch có thể nhìn đến một tiểu nam hài cỡi trần với đôi tay bị buộc, ngồi xổm trong bụi cỏ, mà phía sau hắn, là một đám người lớn đang vây xem, cầm đầu chính là đại thiếu gia Hàn gia Hàn Ngọc Kỳ đang cầm một cây gậy trúc mà "*bạch bạch bạch*" đánh vào lưng hắn.

Một đám người lớn ngược đãi một tiểu hài tử, cư nhiên còn cười lớn tiếng như vậy.

Hàn Văn Tịch ngăn ra, không khỏi nhớ tới khi nguyên chủ tuổi còn nhỏ cũng bị vị đại thiếu gia này quát đánh qua, nàng khi đó đã mười tuổi, mà đứa nhỏ trước mắt chỉ mới sáu tuổi, bị đánh so với nàng còn thảm hơn!

Quá phân!

Tức khắc, trong lòng Hàn Văn Tịch xôn lên một trận lửa giận, nàng bước nhanh tiến đến, tức giận ngập trời, "Hàn Ngọc Kỳ, người dùng tay lại cho ta!"

Mọi người vừa nghe đến giọng của Hàn Văn Tịch, đều đồng loạt nhìn qua, tuy rằng trên mặt nàng đã không có sẹo đỏ, nhưng tất cả vẫn lập tức nhận ra nàng, ngày ấy đại hôn, không ít người từng gặp qua nàng.

"Hàn Văn Tịch!" Hàn Ngọc Kỳ buột miệng thốt ra, không mong đợi Hàn Văn Tịch sẽ đến.

Hàn Văn Tịch sai bước lại đây, chỉ thấy tiểu hài tử đang run bần bật vì lạnh, tám lưng thon gầy tât cả đều là từng vết vết thương đầy máu, giống như bị roi quát đánh đã man, cảnh tượng rất khủng khiếp.

"Trầm Hương, mau, quần áo!" Hàn Văn Tịch kêu lên.

Tiểu Trầm Hương đi nơi nào để tìm quần áo nha, may mắn nàng nhanh chóng gạt mình, lập tức sai gã sai vật đi cùng cời áo ngoài ra.

Hàn Văn Tịch cảm xiêm y, đang tiến lên muốn cứu hài tử kia, ai biết Hàn Ngọc Kỳ lại đưa mắt ra hiệu lệnh cho mấy gã sai vật ngăn xung quanh thất thiếu gia Hàn Văn Dật.

Hắn khoanh hai tay trước ngực và đi về phía trước, liếc mắt đánh giá trên dưới Hàn Văn Tịch một cái, lạnh lùng cười nói, "Hàn Văn Tịch, mấy tháng không gặp người đã trưởng thành hơn a! Người không an ổn ở Tần Vương phủ, dám chạy đến địa bàn của bốn thiếu gia xen vào việc người khác?"

"Làm cán, thấy Tần Vương phi còn không quý xuống, các người muốn tạo phản sao?" Tiểu Trầm Hương lạnh lùng răn dạy.

Lúc này, Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên cười ha ha, "Tần Vương phi? Tần Vương cưới nàng sao? Tần Vương nhận nàng sao? Đã kiểu môn của nàng sao? Nữ nhân không biết xấu hổ, tự mình đưa tới cửa, còn có mặt mũi tự xưng là Tần Vương phi!"

Hạ nhân quanh mình vốn đều đang kiêng kỵ thân phận Hàn Văn Tịch, kiêng kỵ những lời đồn đãi bên ngoài, hiện giờ thấy thái độ của đại thiếu gia, cũng đều sõi nổi ngẩng đầu lên, kính thường đánh giá Hàn Văn Tịch.

Nhớ trước đây vị đại tiểu thư này, không phải là luôn bị đại thiếu gia khi dễ từ nhỏ đến lớn hay sao? Ngay cả trước lúc đại tiểu thư xuất giá, đại thiếu gia suýt nữa còn xé hi phục của nàng, nàng cũng không dám làm gì.

Phải biết rằng, đại thiếu gia là nhi tử độc nhất của Từ phu nhân, là cháu ngoại của Lại bộ thượng thư, tin tức của hắn so với những lời đồn đại bên ngoài đáng tin cậy hơn nhiều.

Đại thiếu gia có loại thái độ này, nói vậy vị Tần Vương phi bất quá cũng là hư danh mà thôi.

"Hàn Ngọc Kỳ, người dám phạm thượng, người nên....." Tiểu Trầm Hương giận dữ, Hàn Văn Tịch ngăn lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Hàn Ngọc Kỳ.

Hàn Ngọc Kỳ vốn còn đang thò ơ, chỉ là, khi nhìn đến ánh mắt của Hàn Văn Tịch, hắn bỗng cảm thấy vô cơ có chút bất an, loại bất an làm hắn rất bực bội.

Vì sao hắn lại sợ Hàn Văn Tịch đây? Hàn Văn Tịch bất quá chỉ là có hư danh Vương phi, vừa không được Nghi thái phi cùng Tần Vương yêu thích, cũng không được thái hậu yêu thích, mà hắn, còn có ông ngoại chống lưng, lão gia tử vừa vào ngục, Hàn gia tử trên xuống dưới liền không ai có hậu thuẫn như hắn.

Hắn sợ ai nha?

Nghĩ đến điều này, Hàn Ngọc Kỳ lạnh giọng, "Hàn Văn Tịch, thức thời liền tránh khỏi đường của bốn thiếu gia, nếu không, ngay cả người bốn thiếu gia cũng đánh!"

Hàn Văn Tịch không để ý tới hắn, mà lạnh lùng nói, "Trầm Hương, đi, báo Đại Lý Tự, nói Hàn Ngọc ở Kỳ Hàn gia mắc tội phạm thượng, xuất khẩu cuồng ngôn vũ nhục bốn vương phi!"

"Vâng!" Tiểu Trầm Hương lập tức liền đi.

Đám người này đúng thật là mắt chó xem người (*nguyên văn*: 狗眼看人), chờ người của Đại Lý Tự tới, khiến cho bọn họ kiến thức kiến thức sự lợi hại của Vương Phi nương nương!

Đại Lý Tự?

Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên cười ha ha, "Đại Lý Tự nha, ai nha, bốn thiếu gia rất sợ hãi nha! Làm sao bây giờ nha!"

Giọng điệu âm dương quái khí kia, chọc đến mọi người cười to một trận.

Rất nhanh, Hàn Ngọc Kỳ lập tức đứng đắn hẳn lên, ánh mắt kính thường nhìn Hàn Văn Tịch một cái.

Hắn mới không sợ Đại Lý Tự đâu, hắn cũng không biết Đại Lý Tự Khanh* Bắc Cung Hà Trạch đã phạm vào tội gì, nhưng hắn từng nghe người ở phủ thượng thư nói qua, người phía trên chỉ định để ông ngoại hắn tự mình thăm vấn, mà đại nhân mới nhậm chức Đại Lý Tự Khanh là Âu Dương đại nhân cũng là do ông ngoại hắn tiến cử lên.

**Khanh: một quan hàm trong triều đại cũ. (Đại lý tự do quan Tự Khanh đảm đầu, Tự thiếu khanh thứ nhì và có các thuộc cấp Chú sự, Tư vụ, Thư lại giúp việc.)*

Đại Lý Tự Khanh cùng Lại bộ thượng thư đều thuộc hàng tam phẩm, vì thế ông ngoại hắn rất có uy phong.

Mặc kệ tiểu Trầm Hương rời đi, Hàn Ngọc Kỳ khi định thần nhàn ngồi xuống một bên, nhường mây lạnh lùng nhìn Hàn Văn Tịch, "Tâm tình của bốn thiếu gia hôm nay rất tốt, hãy chờ người của người tới vậy!"

Hàn Văn Tịch không để ý tới hắn, thấy bóng dáng hài tử một bên đang run bần bật, có cảm giác đau thay hắn, nàng đang muốn tiến lên, nhưng mấy gã sai vật lập tức ngăn cản, mà gã sai vật mang Hàn Văn Tịch tới, nào dám lên tiếng, yên lặng lui ra thù ở một bên.

Đó là một cảnh bề tấc.

Thấy hài tử từ cuộn tròn như quả bóng, dãy lưng Hàn Văn Tịch càng thêm sốt ruột, hài tử nhỏ như thế, nếu còn tiếp tục kéo dài thì không đau chết cũng sẽ bị lạnh chết.

Thở vào lần, nhưng mấy gã sai vật như một bức tường người không nhúc nhích, một bước cũng không nhường.

Hàn Văn Tịch không thể đẩy được bọn họ, nằng tức giận cảnh cáo, "Hàn Ngọc Kỳ, ngươi tốt nhất đừng hời hợt!"

"Hời hợt? Ha ha, Hàn Văn Tịch, người hời hợt sẽ là người đi!" Hàn Ngọc Kỳ cười ha hả, hẳn chỉ nghe nói qua về sự tình giải độc của thiếu tướng quân, đến nay cũng đều không tin, ai mà biết được tình huống cụ thể bên trong nhà, hẳn rất chờ mong bên Đại Lý Tự phái người tới.

Một đôi mắt phương của Hàn Văn Tịch đều thu hẹp lại thành một đường thẳng tắp, nơi này cách Đại Lý Tự cũng không xa, nằng chờ!

Nhưng mà, ngay khi hai bên đều đang trong thế giằng co, đột nhiên một tiếng kêu bên nhọt truyền đến, "Đặt Nhì! Đặt Nhì!"

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thiếu phụ tầm hai mươi tuổi đang hoảng sợ chạy vội lại đây, người này không phải ai khác, chính là mẫu thân hải tử kia, Thất di nương của Hàn gia Hách Liên Tuý Hương.

Nàng đến, không rành lo nhìn đến ai, nhìn thấy tình cảnh của nhi tử, lập tức lớn tiếng khóc lên thảm thiết, giống như phát điên lao qua.

"Ngán nằng lại!" Hàn Ngọc Kỳ lạnh giọng, đột nhiên đứng lên.

Hách Liên Tuý Hương bất quá là một nữ tử yếu đuối, một gã sai vật tiến lên ngăn nằng lại, hung hăng đẩy nằng ngã trên mặt đất.

Nhưng, nằng nhanh chóng bò dậy, tức giận mắng Hàn Ngọc Kỳ, "Hàn Ngọc Kỳ, ngươi còn có phải là người hay không? Ngươi muốn làm gì hãy hướng về phía ta mà tới, làm khó một tiểu hải tử, ngươi là loại nam nhân gì?"

"Ha ha, hướng về phía ngươi? Vậy được, ngươi hãy ngoan ngoãn đem chìa khoá nhà kho giao ra đây, bọn thiếu gia lập tức sẽ thả ngươi đi." Hàn Ngọc Kỳ cười lạnh nói.

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch liền đã hiểu.

"Ta không có! Ta đã nói bao nhiêu lần với ngươi, ta không có chìa khoá, lão gia làm sao có khả năng đem chìa khoá giao cho hai mẹ con chúng ta! Lão gia đột nhiên xảy ra chuyện, chìa khoá nhất định vẫn còn ở trên người lão gia!" Hách Liên Tuý Hương nghiến tức nói.

"Ha ha, ngươi cho rằng ta sẽ tin chuyện ma quỷ của ngươi sao? Từ khi ngươi vào cửa, cha ta mỗi ngày đều ngủ ở phòng ngươi, mỗi ngày đều giáo huấn y thuật cho tiểu tử kia, ngươi cho là ta không biết hay sao? Ngay cả khi cha ta không đem chìa khoá nhà kho giao cho ngươi, ngươi cũng nhất định biết hắn đã giấu chìa khoá nơi nào!" Hàn Ngọc Kỳ hừ lạnh.

"Ta không biết! Lão gia mỗi ngày tới đó là bởi vì thấy Văn Đặt hiểu học, mỗi ngày lão gia đều tới tự mình dạy hắn." Hách Liên Tuý Hương vội vàng giải thích. Nằng nói, thừa dịp gã sai vật không chú ý lại muốn hướng đi về phía nhi tử bên kia, nhưng, chung quy vẫn bị gã sai vật đẩy trở về, ngã trên mặt đất.

Lần này, Hách Liên Tuý Hương không thể đứng dậy nổi nữa, nằng hướng về phía hải tử từ kinh sợ khóc lớn, "Nhi tử, ngươi như thế nào? Hãy trả lời mẫu thân một câu!"

"Nhi tử, ngươi đừng hù dọa mẫu thân nha, ngươi hãy nói một câu với mẫu thân, ngươi hãy nhìn mẫu thân đi!"

"Nhi tử, nhi tử, ngươi đừng hù dọa mẫu thân được không!"

.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Chìa khoá, có gan thì tới lấy

Editor: Emily Ton

Ngay cả khi Hách Liên Tuý Hương kêu to như thế, hải tử đang cuộn tròn như quả bóng đều không hề đáp lại. Hàn Văn Tịch liền kết luận, đứa nhò này đã lạnh tới mức mất đi ý thức, hơn nữa thân mình nhỏ bé phòng chừng đã cứng lại rồi, nếu cứ tiếp tục sợ là sẽ xảy ra đại sự.

Nằng lo lắng a, tiểu *Trầm Hương* a tiểu *Trầm Hương*, cứu bình khi nào mới có thể đến nha!

Nằng mang danh Vương phi chỉ là hư danh, tuy rằng không đối phó được Trường Bình công chúa, hay Mục Lưu Nguyệt, nhưng tốt xấu vẫn có thể kinh động được Đại Lý Tự Khanh, cho dù Hàn Ngọc Kỳ cậy vào Lại bộ thượng thư, cũng vẫn hù được.

Loại xuẩn ngốc tự đại như Hàn Ngọc Kỳ chính là thiếu giáo huấn!

Không nghe được lời nhi tử đáp lại, Hách Liên Tuý Hương đều như phát điên, nằng bò đến dưới chân Hàn Ngọc Kỳ, khóc lóc cầu xin, "Đại thiếu gia, chìa khoá nhà kho thật sự là không ở trên tay chúng ta, ta cầu xin ngươi, thả chúng ta đi!"

"Đại thiếu gia, nói như thế nào thì Văn Đặt cũng là đệ đệ ngươi, hãy vì lão gia, ngươi thả hắn đi! Ta cầu xin ngươi!"

"Đại thiếu gia, ta dập đầu cầu xin ngươi!"

Hàn Văn Tịch thật sự nhìn không được nữa, đang muốn can, ai biết, Hàn Ngọc Kỳ cư nhiên phát rõ dùng một chân đá văng Hách Liên Tuý Hương, lạnh giọng, "Ngươi nói không có thì sẽ không có hay sao? Ngươi tới, soát người cho bọn thiếu gia!"

Cái gì?

Vừa nghe lời này, Hách Liên Tuý Hương sợ tới mức cuộn tròn trên mặt đất, mà Hàn Văn Tịch không nói hai lời, thỉnh linh đẩy gã sai vật đang che trước mặt mình, vọt tới trước người Hách Liên Tuý Hương giờ hai tay ra che chở.

"Chìa khoá nhà kho ở ngay trên người bốn vương phi, ai có gan hãy lục soát bốn vương phi!" Nằng lạnh giọng, mắt phương giận dữ, toàn thân tản mát ra một cỗ khí phách không dung néu xâm phạm, tất cả mọi người nhìn đến không khỏi giật mình một cái.

Cái gì?

Chìa khoá nhà kho ở trên tay Hàn Văn Tịch?

Hàn Ngọc Kỳ đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó cười ha ha, "Hàn Văn Tịch, trò đùa này không buồn cười một chút nào cả."

"Phải không?"

Bên môi Hàn Văn Tịch gọi lên một nụ cười châm chọc, chậm rãi từ trong tay áo rút chìa khoá ra tới trước mặt mọi người. Đây là chiếc chìa khoá bằng đồng, cổ xưa mà không mất đi vẻ tinh xảo, đã được truyền qua tay của bao nhiêu thế hệ Hàn gia, tựa hồ có linh khí, óng ánh tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tuy rằng, rất nhiều người ở đây cũng chưa thấy qua chìa khoá này, nhưng, đại thiếu gia Hàn Ngọc Kỳ đã từng thấy qua thứ này nhiều lần trong tay phụ thân hắn!

Đây là tượng trưng cho gia chủ Hàn gia, là ước mơ tràn bão tha thiết của hắn, vì thế hẳn chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra!

Chỉ thấy mắt hắn trừng lớn, nhìn đến ngây người.

"Hiện tại, có buồn cười không?" Hàn Văn Tịch cười lạnh hỏi.

"Ngươi..... cư nhiên..... ngươi tiện nhân này, ngươi có tư cách gì mà có được chìa khoá nhà kho! Đưa ta!"

Sau khi Hàn Ngọc Kỳ bình thường trở lại, biểu tình tham lam giống như chó bị bỏ đói lâu ngày nhìn thấy thịt, lúc này, mọi người xung quanh cũng đều chấn kinh.

Thiên a, chìa khoá nhà kho như thế nào lại ở trên tay Hàn Văn Tịch?

Điều này có nghĩa là gì a?

Chẳng lẽ lão gia tự mình giao cho Hàn Văn Tịch? Sao có thể có khả năng đó nha, lão gia không phải ghét nhất chính là nữ nhi con vợ cả hay sao?

Ai cũng đều không thể hiểu được, Hàn Ngọc Kỳ cũng không muốn hiểu, ánh sao tham lam bắn ra từ hai tròng mắt hần, hần thỉnh thoảng lại đẩy muốn cướp.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch đã sớm có dự đoán trước, lập tức thu chìa khóa vào trong lòng ngực, cất giấu ngay trước ngực.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ lia lo dừng bước, "Người!"

"Như thế nào?" Hàn Văn Tịch nhường mấy khiêu khích.

Bất kể Hàn Ngọc Kỳ có gan tày trời, cũng không dám đặt sự động tay động chân trên người nàng nha, rốt cuộc, dù nàng vô dụng, cũng là Tàn Vương phi!

Hàn Ngọc Kỳ có thể mở miệng cuồng ngôn, nói năng lỗ mãng, nhưng, thật sự muốn động thủ lúc soát nằng, đừng nói ông ngoại hần là Lại phi thượng thư, cho dù ông ngoại hần là hoàng đế, Long Phi Dạ cũng tuyệt đối sẽ không dễ yên!

Điều này liên quan đến phẩm giá và danh dự của một người nam nhân.

Mặc kệ nói như thế nào thì Hàn Văn Tịch vẫn là Tàn Vương phi, Long Phi Dạ có thể vĩnh viễn không chạm vào nàng, cũng tuyệt đối không cho phép bất kỳ nam nhân nào động thủ.

Vật mơ ước tha thiết ở ngay trước mắt, lại không chiếm được, Hàn Ngọc Kỳ tức giận đến nỗi ngực đều thở phập phồng.

"Hàn Văn Tịch, chìa khóa nhà kho vì sao lại ở trong tay ngươi? Có phải ngươi trộm hay không?" Hần lạnh giọng chất vấn, hần tuyệt đối không tin phụ thân sẽ đem chìa khóa cho nàng.

Không nói đến phụ thân ghét nằng nhất, hẳn nói nằng là nữ nhi đã già ra ngoài, chỉ cần điểm này, nằng đã không có tư cách để kể thừa vị trí gia chủ Hàn gia.

Hàn Văn Tịch lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Ngọc Kỳ một cái, kinh thường trả lời, nằng tự mình đỡ Hách Liên Tuý Hương ngồi dậy, thấp giọng nói, "Yên tâm, có ta ở đây, sẽ không có việc gì."

Hách Liên Tuý Hương cũng sợ hãi Hàn Văn Tịch tới mức không nhẹ, lúc này đều có chút ngốc, chỉ là, rất nhanh nằng liền phục hồi tinh thần lại, vội vàng cầu xin, "Văn Tịch, Văn Tịch! Người cứu Dật Nhi đi, Văn Tịch, ta cùng Dật Nhi trước đây chưa từng làm khó dễ người, người vì cha người, cứu Dật Nhi đi!"

Hàn Văn Tịch cũng không giận giữ đối với vị Thất di nương này, nhưng nằng nhớ rất rõ ràng, toàn bộ Hàn gia cũng chỉ có vị Thất di nương này chưa từng làm khó nằng.

"Hài tử là vô tội, cho dù người từng làm khó ta, ta cũng sẽ cứu." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Ai ngờ, lời này nhắc nhở Hàn Ngọc Kỳ, hần đột nhiên cười ha ha, "Hàn Văn Tịch, lập tức đem chìa khoá nhà kho giao ra đây, nếu không bốn thiếu gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua nhai ranh kia!"

Hần trong khi đang nói, đi nhanh về phía Hàn Văn Dật, mấy gã sai vặt đều không kịp tránh ra, hung hăng bị hất ra.

"Bang!"

Đồ phát từ này, cư nhiên lại quất đánh Hàn Văn Dật, trời mới biết lần này hần đánh tàn nhẫn bao nhiêu a, đánh trên vết thương cũ đến mức da tróc thịt bong!

"Không....."

Hách Liên Tuý Hương kêu lên một tiếng sợ hãi, trước mắt lập tức tối sầm lại hôn mê trong lòng ngực Hàn Văn Tịch.

"Hàn Ngọc Kỳ!"

Hàn Văn Tịch không thể nhịn được nữa, buông Hách Liên Tuý Hương, đứng lên, toàn thân tàn máu ra một cổ sát khí đáng sợ, trong lúc nhất thời tất cả mấy gã sai vặt đều vậy lại đây, như thể Hàn Văn Tịch thật sự có thể làm điều gì đó chống lại chủ tử bọn họ.

Tâm Hàn Ngọc Kỳ bỗng nhiên khiếp sợ, nhưng bất quá chỉ trong nháy mắt mà thôi, Hàn Văn Tịch là một nữ tử yếu nhược có thể làm gì hần nha?

"Như thế nào?" Trong tay Hàn Ngọc Kỳ thường thức roi trúc, khiêu khích hỏi.

Hàn Văn Tịch một tay lấy ra chìa khóa nhà kho, một tay ấn đầu mấy cái chấm độc, lạnh lùng nói, "Chìa khoá nhà kho ở ngay chỗ này, đừng làm khó dễ tiểu hài tử, người lại đây lấy đi."

Vừa thấy chìa khóa nhà kho, Hàn Ngọc Kỳ vui mừng ra mặt, không suy nghĩ nhiều, ném roi trúc xông tới muốn cướp.

Hàn Văn Tịch lui ra sau một bước, Hàn Ngọc Kỳ cũng chưa nhận thấy được sự khác thường, đang đuổi tay lại đây, ai ngờ, một tay kia của Hàn Văn Tịch đang cầm độc châm đã hung hăng hướng cổ tay hần phóng xuống!

"A....."

Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên kêu to, "Người dám châm bốn thiếu gia!"

Hần đang nói liền gợn tay lên muốn đánh, ai ngờ đột nhiên cảm thấy tay phải giống như bị vật gì cắn một ngụm, đau khiến hần không tài nào nâng nổi tay lên.

"Hàn Văn Tịch, người....." Hàn Ngọc Kỳ thể mới biết mình đã trúng kế, tay trái nắm tay phải, khi đau đớn tăng lên, mày hần đều đan lại với nhau.

"Kiến độc, người hẳn từng nghe qua, lập tức thả hài tử kia ra, nếu không hãy chờ bị cắt đi!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng cảnh cáo.

Kiến độc (蚊毒), là loại độc cấp trung, ngay từ đầu sẽ đau đớn kịch liệt, rất nhanh sẽ có cảm giác cánh tay giống như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến gặm cắn, vô cùng ngứa. Không một người bình thường nào có thể chịu đựng được, hơn nữa mặc kệ thứ kiến độc này!

Trừ phi có giải được, nếu không độc tố này sẽ dọc theo cánh tay dần dần lan tràn đến toàn thân, người sẽ không bị độc chết, nhưng sẽ tự cho chính mình đến nỗi người không ra người quý không ra quý, sống không bằng chết.

Nếu không có giải được, biện pháp tốt nhất chính là đem tất cả những bộ vị bị trúng độc đều chém rớt, ngăn cản độc tố lan tràn.

Nhưng, loại độc tố này có một đặc điểm, chỉ có bị độc kiến cắn trực tiếp mới có thể trúng độc, bởi vì không có cách nào chiết xuất ra loại độc này, tuy rằng Hàn Ngọc Kỳ không hiểu về độc thuật, nhưng tốt xấu cũng là xuất thân thế gia y học, hần biết thứ kiến độc này!

Tuy rằng tay rất đau, nhưng hần cũng không hoàn toàn tin vào lời cảnh báo của Hàn Văn Tịch.

"Hàn Văn Tịch, người nghĩ rằng một thủ thuật tầm thường sẽ gạt được ta sao?" Hàn Ngọc Kỳ nói, cũng bất động nhìn Hàn Văn Tịch, một cái ánh mắt, gã sai vặt một bên lập tức nhặt roi trúc lên xuống tay đối Hàn Văn Dật.

Nhưng, đang muốn quất đánh xuống, ai ngờ, Hàn Ngọc Kỳ bỗng nhiên hét hoảng kêu to, "A..... Ngứa!"

Chỉ thấy tay trái hần vốn đang cầm giữ tay phải, giờ này khắc này đã không tự giác bắt đầu gãi.

Lần này, mọi người đều kinh ngạc, *chẳng lẽ thật sự là kiến độc hay sao?*

Thiên a, Hàn Văn Tịch sao lại có loại độc này, lấy ra như thế nào nha!

Kiến độc vừa phát tác, Hàn Ngọc Kỳ làm gì còn lo lắng nhiều như vậy, hần bắt đầu vừa gãi như điên, vừa hét to, "Ngứa..... ngứa chết ta! Ngứa chết ta! Mau, mau tới giúp ta!"

Mấy gã sai vặt vội vàng tiến lên, giúp đỡ hần cùng nhau gãi ngứa bên tay phải, ban đầu chỉ là ngứa ở bàn tay cùng dưới cánh tay, nhưng, chỉ một lát mà thôi, cảm giác ngứa đã khuếch tán tới toàn bộ cánh tay.

"A..... Ngứa chết ta!"

"Bên này, bên này ngứa, ta chịu không nổi! Chịu không nổi!"

Hàn Ngọc Kỳ không rảnh lo giữ hình tượng, xé ống tay áo, hung hăng cào, lập tức trên cánh tay bị cào hiện ra một vết máu tươi thật dài, thấy thế, mấy gã sai vặt cũng không dám xuống tay.

"Gãi a! Nhanh lên, ngứa chết a, ta chịu không nổi!"

Hàn Ngọc Kỳ rống giận, lúc này hần sớm đã mất đi lý trí.

"Đại thiếu gia, đại tiểu thư nhất định có giải được!" Lúc này, một gã sai vặt nhắc nhở nói.

Lần này, Hàn Ngọc Kỳ mới từ trong điên cuồng bình thường trở lại, đột nhiên ngừng đầu nhìn lại Hàn Văn Tịch, rống giận, "Tiên nhân, lập tức đem giải được cho ta!"

"Lập tức thả Dật Nhi, nếu không ta sẽ khiến ngươi ngửa toàn thân!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói, một bước cũng không nhường, độc thuật, đối với nàng mà nói, không chỉ có thể cứu người, cũng có thể đã thương người, giết người.

Nếu Hàn Ngọc Kỳ cảm thấy bây giờ còn có lợi thế nói điều kiện cùng nàng, vậy thì quá mức ngây thơ!

"Người..... Người mơ tưởng!" Hàn Ngọc Kỳ mới sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy, thời điểm khi phụ thân không ở đây hẳn đều mơ tưởng đến chìa khoá nhà kho, huống chi, bây giờ đã bị bỏ tù.

Chịu đựng! Hẳn chịu đựng!

"Người tới, tiếp tục đánh cho bốn thiếu gia!" Hắc vừa hạ lệnh, vừa không tự giác gãi ngứa.

Nắm chặt nắm chặt, đột nhiên phát hiện không chỉ có cánh tay, toàn bộ bà vai đều đang bắt đầu ngứa, kiến độc lan tràn là từ chậm đến nhanh, ngay từ đầu chậm, sau đó dần dần rất nhanh, mà đáng sợ nhất không gì hơn chính là lan tràn đến trên mặt!

Trời mới biết kiến độc này của Hàn Văn Tịch có phải đã được cải tiến hay không, Hàn Ngọc Kỳ vừa mới cảm giác được ngứa nơi bà vai, ngay sau đó, cổ cũng bắt đầu ngứa, rất nhanh, cả khuôn mặt đều bắt đầu ngứa!

"Không..... Không....."

Hắn rống to, giống như con khỉ, gãi cổ và mặt, rốt cuộc kháng cự không được, "Giải được, Hàn Văn Tịch, cho ta giải được, ta lập tức liền thả Hàn Văn Dật!"

Hàn Văn Tịch đầu chịu dễ dàng nhượng bộ, nàng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, một chữ một chữ nói, "Thả người trước, nếu không đừng bàn nữa!"

Hàn Ngọc Kỳ đã bị tra tấn đến mức không chịu nổi nữa, nếu tiếp tục như thế, hẳn sẽ tự chặt đứt hai tay, thậm chí ngay cả đầu cũng sẽ chém rớt, quá ngứa, thật sự chịu không nổi!

Hắn đột nhiên quay đầu về phía gã sai vặt rống giận, "Thả người! mau, thả người!"

Gã sai vặt bị bộ dáng điên cuồng của đại thiếu gia làm cho sợ hãi tới mức không nhẹ, tất cả đều vội vàng tán ra, Hàn Văn Tịch bước xa tiến lên, tay rằng nóng vội, nhưng vẫn rất cẩn thận, sợ làm đau Hàn Văn Dật.

Nàng nhặt xiêm y trên mặt đất lên, nhẹ nhàng bao bọc lấy hắn từ phía sau, ngay sau đó ôm vào trong lòng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 82: Quạt cường, làm tốt lắm

Vừa ôm Hàn Văn Dật vào trong lòng ngực, Hàn Văn Tịch liền kinh ngạc.

Thiên a, cho dù là cách một lớp áo ngoài thật dày, nàng cũng có thể cảm giác được thân thể lạnh lẽo của đứa nhỏ, hẳn đang run rẩy.

Ngày mùa đông, trời mới biết lạnh bao nhiêu a!

Hàn Văn Tịch cho rằng đứa nhỏ này sớm đã đông cứng, sớm đã bất tỉnh nhân sự, nhưng, khi nàng nhìn đến khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của hắn, trong lòng không khỏi giật mình.

Đứa nhỏ này cư nhiên vẫn còn tỉnh!

Mỗi lần tái tái còn đang run rẩy, lại gất gao cắn chặt hàm răng, cặp con ngươi, trắng đen rõ ràng, trong sáng sạch sẽ như những tảng băng trong tuyết, đầy mắt rõ ràng đang ngậm nước mắt quanh mí, nhưng trước sau vẫn không hề rơi xuống.

Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái đã thấy được, khỏe miệng tái nhợt của hắn đều thấm vết máu, chứng tỏ hắn đã cắn khớp hàm chặt biết bao nhiêu?

Hắn chỉ mới sáu tuổi, trên khuôn mặt còn chưa thoát khỏi tính trẻ con nhưng tất cả đều tràn ngập quạt cường cùng bất khuất.

Tuổi này, hài tử ít nhiều còn ăn vạ làm nũng trong lòng ngực cha mẹ, Hàn Văn Dật cũng đã hiểu được cái gì gọi là tôn nghiêm, cái gì gọi là không khuất phục!

Mặc dù đã bị coi quân áo và bị cười nhạo, bị quát hơn một canh giờ, hắn cũng không hề kêu lên một tiếng đau, không hề khóc một tiếng, thậm chí đều không hề cầu xin tha thứ.

Giờ khắc này, khuôn mặt nhỏ non nớt mà lại quạt cường, như là dấu vết ở trong lòng Hàn Văn Tịch, khiến nàng cả dỗi đều không thể nào quên.

Nàng không tự giác ôm sát Hàn Văn Dật, hy vọng cho hắn nhiều thêm một chút ấm áp, "Dật Nhi, làm tốt lắm!"

Một bên, Hàn Ngọc Kỳ đều sắp tan rã, "Hàn Văn Tịch, giải được! Giải được đâu!"

Hàn Văn Tịch lúc này mới từ trong túi chứa bệnh tùy thân mang theo bên người lấy ra một bọc giải được nhỏ ném qua, Hàn Ngọc Kỳ vội vàng tiếp được, ăn ngấu nghiến.

Độc phát đến mau, nhưng giải được đến cũng mau, chỉ chờ lát sau, Hàn Ngọc Kỳ có cảm giác ngứa ngáy trên mặt, trên cổ đều biến mất, cuối cùng trên cánh tay cũng đều biến mất không thấy.

Chỉ là, hắn sớm đã chặt vật bất kham, hai ống tay áo tất cả đều bị xé rách, cổ áo cũng bị xé rách, trên cánh tay, trên cổ còn có trên mặt mũi, tất cả đều dày đặc vết cào, vài nơi đều cào nát da, vết máu mờ mờ.

Không biết còn tưởng rằng hắn cùng chó điên đã đánh nhau một trận.

Sau khi bình tĩnh lại Hàn Ngọc Kỳ thở hổn hển, về mặt hung thần ác sát nhìn chăm chăm Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch ôm chặt Hàn Văn Dật, mắt lạnh nhìn qua, cũng không sợ hãi.

"Hàn Văn Tịch, ngươi dám ám toán bốn thiếu gia, ngươi cho rằng bốn thiếu gia sẽ dễ dàng buông tha ngươi sao?" Hàn Ngọc Kỳ từng bước một tới gần.

"Người sẽ không. Cho nên, thứ ta cho ngươi không phải là giải được." Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói, tiểu Trầm Hương còn chưa mang cứu binh đến, thật vất vả mới có cơ hội hạ độc, nàng như thế nào sẽ dễ dàng giải độc như vậy đây?

Loại súc sinh như Hàn Ngọc Kỳ khi đã bị chọc giận, sự tình gì cũng đều làm được, đầu nàng lại không có lỗ thủng nên mới không ngu ngốc trung thực cùng hắn.

"Người!" Hàn Ngọc Kỳ khó thở.

"Người không phải là đang đợi người Đại Lý Tự tới sao? Có lòng, hãy chờ cho bốn vương phi! Nếu không, ta cam đoan mỗi nửa canh giờ ngươi liền độc phát một lần!" Hàn Văn Tịch cảnh cáo nói, tuy rằng là đang ngồi, tôn uy phát ra cũng đủ để chấn động toàn trường.

Hàn Ngọc Kỳ đã chịu qua một lần tội noi nào còn dám dễ dàng mạo hiểm, hắn oán hận cắn răng, "Chờ thì chờ, bốn thiếu gia mới không sợ ngươi!"

Mặc kệ là ai tới từ Đại Lý Tự, đều biết hắn là thân cháu ngoại của Lại bộ thượng thư, đều biết Hàn Văn Tịch bất quá chỉ là hữu danh vô thực, Tần Vương phi bị hai bên khinh bỉ, ai dám khó xử hắn nha!

Hắn chờ!

Hôm nay nếu Hàn Văn Tịch không đem chìa khoá nhà kho giao ra đây, nàng đừng mơ tưởng rời khỏi Hàn gia một bước!

Hàn Ngọc Kỳ ngồi xuống, không rảnh lo một thân chật vật, trông mắt hắn không chuyển nhìn chăm chăm xem Hàn Văn Tịch, sợ chìa khóa nhà kho bay mất.

Tuy ý hắn nhìn xem nàng, Hàn Văn Tịch trấn an hài tử trong lòng ngực.

Mặc dù ấm áp, Hàn Văn Dật vẫn gao gao cắn chặt hàm răng, cả người thân kinh căng thẳng căng lên, hắn nhận thức Hàn Văn Tịch, cũng nhìn ra được Hàn Văn Tịch tới cứu hắn, nhưng, hắn không dám thả lỏng, hắn sợ hãi một khi thả lỏng, hắn liền sẽ khóc.

Hắn sẽ không khóc!

Ở trong cái nhà này, mẫu thân được sùng ái nhất, nhưng cũng ảm đạm nhất, tuy rằng hắn cũng là nhi tử được cha sùng nhất, nhưng là, bắt đầu từ khi còn nhỏ, bởi vì mẫu thân ảm đạm, hắn nhận hết ỳ khuất.

Hắn chưa từng khóc qua, lần này, hắn cũng không muốn khóc.

"Văn Dật, không có việc gì, đừng cần căng, hãy thả lỏng được không?" Hàn Văn Tịch ôn nhu khuyên.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Hàn Văn Dật, áp tay vào khuôn nhỏ lạnh băng của hắn làm ấm áp nhiệt, nhưng, Hàn Văn Dật vẫn thờ ơ, tuy rằng bóng dáng Hàn Văn Tịch ánh vào trong con ngươi trong vắt, nhưng, hắn cũng không muốn nhìn nắng.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch vẫn có tính nhẫn nại tiếp tục khuyên.

"Văn Dật, ngoan, nghe lời, người đã chảy máu."

"Không có việc gì, thả lỏng được không? Tỷ tỷ ở đây, tỷ tỷ bảo hộ người, bọn họ không dám làm gì nữa."

"Sau này tỷ tỷ đều sẽ bảo hộ người, không cần sợ hãi, không có việc gì."

.....*Editor: Emily Ton*.....

Nhìn nai như thế, dần dần trái tim Hàn Văn Dật ấm áp lên, mà dần dần, bóng dáng Hàn Văn Tịch trong mắt hắn càng ngày càng mờ hồ, Hàn Văn Tịch biết, đứa nhỏ này đã không chịu đựng nổi nữa, cũng dần dần nguyên ý từ bỏ căng cứng.

"Ng Sloan, không sợ, tỷ tỷ biết người kiên cường nhất." Nàng nhẹ nhàng vuốt ve đầu tóc mềm mại của hắn, dụng tâm giống như đang âu yếm hài tử của mình.

"Văn Dật, tỷ tỷ biết, người là nam tử hán dũng cảm, người sẽ không khóc, người chưa bao giờ khóc, đúng không?"

"Văn Dật, một môi thì hãy ngủ đi, không có việc gì, tỷ tỷ ở đây, sẽ vẫn luôn ở đây."

.....

Giọng nói của Hàn Văn Tịch càng ngày càng mềm mại, càng ngày càng nhỏ, mà mắt Hàn Văn Dật cũng dần dần khép lại, cuối cùng hắn thả lỏng, cuối cùng là kiệt sức ngủ thiếp đi.

Khi mắt hắn hoàn toàn khép lại, thời điểm khớp hàm cắn chặt cũng buông ra, một hăng nước mắt cuối cùng cũng chậm rãi chảy xuống từ khóe mắt hắn.....

Tuy rằng cũng không thật lòng nhận giao đãi của Hàn Tông An, nhưng, lúc này trái tim Hàn Văn Tịch cũng cảm thấy đau, nặng nề bất đắc dĩ, "Đặt Nhì, tỷ không lừa người, tỷ đã đáp ứng cha người rồi, nhất định sẽ bảo hộ người."

Hàn Văn Tịch bế Hàn Văn Dật lên muốn đi vào trong phòng, mấy gã sai vặt lập tức muốn cản, nhưng mà, nàng dùng một ánh mắt sắc bén khiến cho bọn họ sợ hãi lui ra sau, đám sai vặt sỏi nổi hướng ánh mắt dò hỏi về phía Hàn Ngọc Kỳ.

Hàn Ngọc Kỳ rất kinh thường phát phát tay ý bảo gã sai vặt lui ra, dù sao đi nữa thì Hàn Văn Tịch cũng trốn không thoát.

Hàn Văn Tịch đem Hàn Văn Dật ôm vào trong phòng, thừa dịp hắn hôn mê bất tỉnh không có cảm giác đau, nàng nhanh nhẹn xử lý miệng vết thương trên lưng hắn, áp lên được vật tốt nhất, nghiêm túc băng bó.

Sau khi cẩn thận xử lý xong, nàng mới đắp chăn lên người Hàn Văn Dật, lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gào hùng phấn của Hàn Ngọc Kỳ, "Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch người ra đây, người ra đây cho bọn thiếu gia!"

Người Đại Lý Tự tới sao? Hắn còn có thể kiêu ngạo như thế?

Hàn Văn Tịch hồ nghi, vội vàng ra cửa, một người Đại Lý Tự cũng chưa nhìn đến, chỉ thấy tiểu Trầm Hương thờ hồn hèn đứng ở cửa.

"Người đâu?" Hàn Văn Tịch hỏi.

"Chủ tử..... Chủ tử..... Ấu....." Tiểu Trầm Hương thờ hồn hèn, lời đều nói không rõ.

Nàng chạy đến Đại Lý Tự vừa nói sự tình của Tần Vương phi, Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân liền cung kính kính, lập tức ngồi xe ngựa chạy qua đây. Con đường từ Đại Lý Tự đến Hàn gia thật sự phải chen chúc mà đi, tiểu Trầm Hương ghét bỏ xe ngựa chậm chạp, chạy như điên trở về, một đến nỗi nàng thiết tình không thể nói nên một câu vui sướng.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ cười ha ha, "Ha ha ha, sợ hãi muốn chết đi, không phải là bị người Đại Lý Tự đuổi ra chứ?"

Ai ngờ, tiếng nói vừa dứt, bên ngoài đã truyền đến thông báo kinh hoàng của gã sai vặt, "Đại thiếu gia, Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân đích thân tới, nói muốn gặp người!"

Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân tự mình tới đây?

Vốn còn tưởng rằng Đại Lý Tự khanh sẽ phái người lại đây, không nghĩ tới là tự mình tới. Hàn Ngọc Kỳ mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng tự mãn càng nhiều hơn, dù nói thế nào thì Âu Dương đại nhân cũng là do ông ngoại hắn tiến cử lên, đương nhiên phải nể mặt mới ông ngoại.

Cũng tốt, Đại Lý Tự khanh tự thân xuất mã tới giáo huấn Hàn Văn Tịch, xem nhà đầu Hàn Văn Tịch không biết trời cao đất dày sau này còn dám mang danh Vương phi tới Hàn gia ra vẻ ta đây nữa không!

Hắn hướng về phía Hàn Văn Tịch cười châm chọc, đều đã quên chính mình một thân chật vật, bước ra khỏi viện từ muốn đi nghênh đón.

Lúc này, Âu Dương đại nhân vừa lúc lại đây, thần sắc hắn hoảng loạn, bước chân vội vàng. Hắn cùng Lại bộ thượng thư chỉ là bằng hữu già nhiều năm, tất nhiên là nghe nói qua tính tình cháu ngoại này của hắn ta.

Hắn thật sự sợ đến chậm một bước, khiến Tần Vương phi bị úy khuất gì, hắn phải *ăn không hết gói đem đi*.

Phải biết rằng, một chuyện lần trước của Đại Lý Tự khanh tuy rằng là do Lại bộ xử trí, nhưng, nguyên nhân chân chính đúng là do đắc tội Tần Vương phi, chọc giận Tần Vương điện hạ nha!

Chuyện này tuy rằng không công khai, Lại bộ thượng thư cùng hắn đều hiểu rõ trong lòng, Tần Vương phi tuyệt đối không dễ chọc.

Thấy Âu Dương đại nhân lại đây, Hàn Ngọc Kỳ cười ha ha, vội vàng chấp tay thi lễ, "Âu Dương đại nhân, việc nhỏ thế này còn làm phiền người tự thân xuất mã, thật là....."

Hàn Ngọc Kỳ còn chưa nói xong, Âu Dương đại nhân đã từ bên cạnh hắn lướt người đi qua, bước xa đi vào trong viện.

Hắn bị bỏ qua? Hàn Ngọc Kỳ nhảy mắt liền sùng sốt, Âu Dương đại nhân có ý gì đi đây?

"Hạ quan tham kiến Vương Phi nương nương, Vương Phi nương nương cát tường, hạ quan cứu giá chậm trễ, mong rằng Vương Phi nương nương thứ tội!"

Sau khi nghe giọng nói của Âu Dương đại nhân cung cung kính kính truyền đến từ phía sau, Hàn Ngọc Kỳ kinh ngạc, đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Âu Dương đại nhân quỳ một gối ở trước mặt Hàn Văn Tịch, chấp tay thi lễ, cúi đầu, nhìn qua không chỉ có cung kính, thậm chí còn có chút khiếp đảm.

Điều này.....

Hàn Ngọc Kỳ nhìn không được véo véo mặt mình, *thiên a, đây không phải là đang nằm mơ đi, đã xảy ra chuyện gì với Âu Dương đại nhân vậy?*

"Âu Dương đại nhân, Hàn Ngọc Kỳ *đi hạ phạm thượng (người dưới mạo phạm người trên)*, nói ra lời cuồng ngôn uy hiếp bốn vương phi, người nói, phải bị tội gì!" Hàn Văn Tịch lạnh giọng chất vấn nói.

Nàng đương nhiên biết được quan hệ của Lại bộ thượng thư cùng vị Đại Lý Tự khanh mới nhậm chức này, chỉ là, vị Đại Lý Tự khanh mới này hẳn là cũng rất rõ ràng tính tình của nàng.

"Tất nhiên..... tất nhiên là....." Âu Dương đại nhân chân chò.

"Cái gì?" Hàn Văn Tịch lạnh lùng truy vấn nói.

"Đi hạ phạm thượng, phạt đánh 50 trượng, uy hiếp Vương phi..... từ tội!" Âu Dương đại nhân đứng sực thật trả lời.

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ rốt cuộc bình thường trở lại, kinh hô, "Âu Dương đại nhân, người thật sự là đem chuyện của tiện nha đầu này xem như một chuyện nghiêm túc sao? Người sợ nàng cái gì a, nàng bất quá là....."

"Im miệng!" Âu Dương đại nhân tức giận, nhưng mà, thanh âm đồng thời vang lên còn có Từ phu nhân.

Chỉ thấy một phụ nhân hơn ba mươi tuổi từ bên ngoài vội vàng đi tới, một thân đẹp đẽ quý phái, khí chất bất phàm.

"Không biết Vương Phi nương nương đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, còn thỉnh Vương Phi nương nương thứ tội!" Từ phu nhân vừa vào cửa đã hành lễ.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ lại một lần nữa trợn mắt há hốc mồm, hắn nhớ rõ ngày hôm qua nẫu thân khi nghe được những lời đồn đãi ở bên ngoài về Hàn Văn Tịch, còn thực sự tức giận mắng Hàn Văn Tịch là phế vật đầu.

Hôm nay đi một chuyến trở về từ phủ thượng thư, như thế nào liền thay đổi thành một người khác nha!

Từ phu nhân mấy ngày nay đều vì sự tình thăm tử mà bận rộn, nàng đã nhiều lần tới phủ thượng thư cầu phụ thân, đều bị lão phụ thân cự tuyệt. Hôm nay lại đi một chuyến, lão phụ thân mới trộm đem một hồi chân tướng sự tình Bắc Cung Hà Trạch bị bãi miễn nói cho nàng nghe. Hơn nữa, còn nói cho nàng một sự kiện, người Hàn gia sở dĩ nơi nơi đều không tìm thấy phương pháp thăm tử, đúng là bởi vì Hàn Văn Tịch đã có giao đãi, không được cho người Hàn gia thăm tử.

Từ phu nhân vừa nghe việc này, liền biết đại sự không ổn, trước đây nàng cùng nhi tử đã luôn nhiều lần khi dễ Hàn Văn Tịch, một đường trở về, còn đang nghỉ ngơi nên dần bù như thế nào, nhưng ai biết vừa về tới lại nghe nói trong nhà đã xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Lập uy, trọng phạt đại thiếu (1)

Hàn Ngọc Kỳ không thể tin nổi nhìn nhìn Âu Dương đại nhân, lại nhìn nhìn mẫu thân Từ phu nhân, buồn bực không thôi, hai người này đều bị trúng tà hay sao? Khách khí với Hàn Văn Tịch như vậy?

"Mẫu thân....."

Hắn đang muốn mở miệng. Từ phu nhân vừa xoay thân mình, vừa trở nên nghiêm khắc, mắng, "Đồ không biết tốt xấu, mắt chó không thấy Thái Sơn! Còn không mau bồi tội với Vương Phi nương nương! Tuy rằng Vương Phi nương nương là tỷ tỷ người, cũng không thể chấp nhận được vui đùa kiểu này của ngươi!"

Nàng vừa tức giận rần dấy, vừa không ngừng đưa mắt ra hiệu cho Hàn Ngọc Kỳ, nhưng, gia hỏa Hàn Ngọc Kỳ thật sự ngu dốt, một chút cũng đều không hiểu, hắn hồ nghi nhìn mẫu thân mình, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Từ phu nhân vừa tức giận vừa cấp bách, thỉnh linh nhéo lỗ tai trên người nhi tử, tức giận mắng, "Nghịch tử, ngươi quý xuống cho ta! Vui đùa cái gì không đùa, ngươi dám vui đùa này cùng tỷ tỷ người, ngươi có biết uy hiếp Vương Phi nương nương là từ tội hay không? Ngươi muốn tìm chết, không ai quản được ngươi!"

"A..... đau, buông ra..... buông ra!"

Hàn Ngọc Kỳ vì đau nên liên tục kêu khổ, không thể không thuận theo khuất thân mà xuống, mà ngay lúc này, Từ phu nhân nhân cơ hội ở bên tai hắn thấp giọng, "Tiểu tử thôi, ngươi cho rằng ta nguyện ý theo nàng ta sao! Đồn đãi là sự thật! Hàn Văn Tịch thật sự cấu Thái tử, chính miệng ông ngoại ngươi nói!"

Cái gì, đồn đãi là sự thật?

Hàn Văn Tịch thật sự cấu Thái tử, cho nên, hiện tại nàng là đại công thần sao?

Hàn Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy đầu như bị vật gì va vào thật mạnh, chấn kinh khiến hắn trong lúc nhất thời thất thần dừng lại, hai chân mềm nhũn trực tiếp quỵ xuống.

"Vương Phi nương nương, tiểu tử thôi này từ nhỏ đã không biết lựa lời, ngươi cũng biết, rốt cuộc tuổi còn nhỏ, ngươi tạm tha hắn lần này đi, đều là ta sai, là ta không dạy dỗ con mình, ta nhận lỗi với ngươi!"

Từ phu nhân đặc biệt thành khẩn, đầy mắt lại cất giấu sự bất mãn, phải biết rằng, trước đây nàng đối Hàn Văn Tịch từ trước đến nay đều là vênh mặt hất hãm sai khiến, hồ tới gọi đi.

Lúc này, Âu Dương đại nhân một bên cùng với vàng cầu tình, "Vương Phi nương nương, đại thiếu gia..... ha ha, đại thiếu gia xác thật là kỳ cục nha, chỉ là, đây cũng coi như gia sự của Hàn gia, thật sự nháo đến Đại Lý Tự, trên mặt người cũng không sáng sủa gì, còn khiến người bên ngoài chế giễu không phải sao?"

Trong lòng Hàn Văn Tịch cười lạnh, nàng đương nhiên biết được quan hệ giữa Âu Dương đại nhân cùng Lại bộ thượng thư, lời này của Âu Dương đại nhân nói ra thật đáng tin cậy.

Nàng không để ý tới Từ phu nhân cùng Âu Dương đại nhân, cao cao tại thượng bề ngẩng nhìn Hàn Ngọc Kỳ, nửa nói giỡn hỏi, "Đại thiếu gia, mắng tiện nha đầu là ai đây?"

Lời này vừa ra, Từ phu nhân cùng Âu Dương tướng quân hoàn toàn bị dọa, Hàn Ngọc Kỳ càng là kinh hồn táng đảm, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, quỵ đều quỵ không được.

"Hàn..... không không không, Vương Phi nương nương, thảo dân..... thảo dân chỉ nói giỡn, Vương Phi nương nương đừng xem là thật, thảo dân miệng tiện! Thảo dân nhận lỗi với người! Thảo dân sai rồi! Sai rồi!"

Hàn Ngọc Kỳ sợ tới mức nói năng đều có chút lộn xộn, nếu như Hàn Văn Tịch trở thành công thần vì đã cấu Thái tử, vậy nàng cũng không phải chỉ là đồ có kỷ danh Vương phi nha!

Ít nhất, hoàng thất đã thừa nhận nàng, kể từ đó, dựa vào thân phận bá tách binh dân như Hàn gia, hơi có bất kính đối với nàng, tất nhiên là trọng tội!

Nghĩ đến hành vi vừa rồi của mình, Hàn Ngọc Kỳ hồi hận đến ruột gan đều tái.

Hắn thỉnh linh thương cho mình một cái tát, "Vương Phi nương nương, thảo dân miệng tiện, thảo dân tự phạt!"

Thấy thế, Từ phu nhân đột nhiên kinh hãi, che miệng lại không thể tưởng tượng, nhi tử là bảo bối của nàng nha!

Đáng tiếc, Hàn Văn Tịch mất lạnh nhìn, bất động thanh sắc, không hề phản ứng.

Hàn Ngọc Kỳ chỉ có thể căng da đầu lại tát lần nữa, đương nhiên, động tác cũng không tính là mạnh, hắn sợ đau nha.

Chính là, lần tát thứ hai, Hàn Văn Tịch vẫn thờ ơ, mặt không có biểu tình nhìn hắn.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ còn muốn tiếp tục đánh tiếp hay sao? *Không, hắn sợ đau!*

Hàn Ngọc Kỳ rơi vào đường cùng, chỉ có thể đưa ánh mắt về phía mẫu thân cầu cứu, Từ phu nhân thấy hai lần tát mà đau lòng vô cùng, muốn phát tác nhưng lại không dám, vội vàng khom người khuyên bảo, "Vương Phi nương nương, tốt xấu cũng là thân đệ đệ, hắn cũng là vô tâm có lỗi, không phải thật sự bất kính đối với người. Chỉ cần giáo huấn, lần sau hắn cũng sẽ không dám."

Lúc này, Hàn Văn Tịch rốt cuộc đã mở miệng, "Sợ đau nha?"

"Đau, mặt đều sưng lên, giáo huấn này cũng đủ để hắn nhớ suốt đời." Từ phu nhân vội vàng nói.

"Vậy sao....."

Hàn Văn Tịch cúi người xuống, khi định thân nhân nâng cằm Hàn Ngọc Kỳ, Hàn Ngọc Kỳ vô cùng khản trương, không dám lộn xộn.

Hàn Văn Tịch nghiêm túc quay nắm mặt hắn, ngo trái ngo phải, đều sạch sẽ trắng nõn, bảo dưỡng còn tinh tế hơn so với nữ tử, một chút dấu vết cũng đều không có.

Nếu hắn tính đây cũng coi như đau đớn, vậy trên cánh tay nàng khi còn nhỏ từng vết vết thương bị rơi vứt qua thì tính là gì? Từng vết thương máu chảy đầm đìa sau lưng Hàn Văn Dật lại tính là gì?

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một sự phẫn nộ, lạnh giọng, "Mặt sưng phù hay không, không phải là do các ngươi nói!"

Nàng dứt lời, hung hăng ném cằm Hàn Ngọc Kỳ ra, lạnh giọng, "Tiểu Trâm Hương, đánh cho bốn Vương phi!"

"Không....."

Từ phu nhân kinh hồ, nghĩ khi đột nhiên sắc bén ba phần, "Văn Tịch, hắn là thân đệ đệ người, các người đều là cùng một cha! Người không thể nhẫn tâm như thế!"

Hàn Văn Tịch cười lạnh, "Năm trong phòng kia cũng là thân đệ đệ, cũng là cùng một cha, vì sao hắn có thể nhẫn tâm như vậy?"

Nhi tử mình làm gì, trong lòng Từ phu nhân đương nhiên hiểu rõ.

Nàng nhất thời nghẹn lời, chuyện vừa chuyện, lạnh lùng nói, "Văn Tịch, tiểu tử thôi này không hiểu chuyện, chẳng lẽ ngươi cũng theo....."

Từ phu nhân còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã cười lạnh, "Như thế nào, Nhị di nương đây là đang trách Văn Tịch không hiểu chuyện sao?"

Nhị di nương?

Từ phu nhân sững sốt, trong lúc nhất thời cũng chưa phản ứng lại được cách xưng hô của Hàn Văn Tịch đối với nàng.

Đúng, nàng không phải là chính thất, nhưng, Hàn Tông An cưới nàng chính là dựa theo nghi lễ chính thất, nghề thủ dùng kiệu tám người nâng, từ ngày đầu tiên nàng vào cửa, tất cả mọi người đều gọi nàng là Từ phu nhân, hôm nay vẫn là lần đầu tiên nghe được ba chữ "Nhị di nương"!

Ba chữ này, đại biểu cho thiếp!

Hàn Văn Tịch đây là đang nhục nhã nàng!

Tay trong tay áo Từ phu nhân đều căng thành móng vuốt, *được lắm Hàn Văn Tịch!* nàng đã cố gắng khuyên bảo, nàng ta còn muốn như thế nào a! Nếu không phải trên tay nàng ta có nhược điểm của Ngọc Kỳ, nàng mới không phải bận tâm như thế!

Từ phu nhân hít sâu một hơi, nỗ lực bỏ qua cách xưng hô của Hàn Văn Tịch, cố gắng giữ bình tĩnh, *hào hân không ăn một trước mắt*, nàng nhịn.

"Không không, ta sao sẽ có ý tứ này, Văn Tịch, người là đại tỷ, từ nhỏ người là người hiểu chuyện hơn so với bọn hần."

Hàn Văn Tịch cười lạnh, "Ý tứ của Nhị di nương, vẫn là trách ta không hiểu chuyện sao?"

Từ phu nhân lại nghẹn lời một lần nữa, cũng không biết nên nói gì, khuỷu tay huyệt Ấu Dương đại nhân bên cạnh một cái.

"Vương Phi nương nương....."

Ấu Dương đại nhân đang muốn khuyên, Hàn Văn Tịch lại gợi tay ngăn lại, hỏi, "Ấu Dương đại nhân, người vừa nói đi hạ phạm thượng, phạt đánh 50 trượng, không phải là lừa bốn Vương phi chứ?"

Ấu Dương đại nhân sùng sốt, thấy Hàn Văn Tịch nghiêm túc như vậy, sợ ôm tội vào thân, vội vàng lắc đầu, "Không dám không dám, xác thật là phạt đánh 50 trượng."

"Vậy vừa rồi Hàn Ngọc Kỳ lại mắng bốn vương phi là tiện nha đầu, đây cũng tính là đi hạ phạm thượng đi?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Ấu Dương đại nhân đành phải gật đầu, "Tính."

"Nếu tính, vậy hai lần đi hạ phạm thượng, có phải nên đánh 100 trượng đúng không?" Hàn Văn Tịch đột nhiên lạnh giọng.

Lời này vừa ra, cả người Hàn Ngọc Kỳ lập tức nằm liệt, cả người vô lực, đầu óc trống rỗng. Từ phu nhân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mắt lạnh hướng về phía Ấu Dương đại nhân nhìn lại, tất cả đều là cảnh cáo!

Nhưng, cảnh cáo thì sao, Ấu Dương đại nhân cũng không dám đắc tội Hàn Văn Tịch nha, chỉ có thể tránh đi tầm mắt của nàng.

"Ấu Dương đại nhân, đem người mang ra ngoài cho ta, chấp hình!" Hàn Văn Tịch không cho bọn họ cơ hội thở dốc.

Đánh 100 trượng, có thể sẽ ra mạng người, so với phạt trượng, bản tay tát mặt tính là cái gì nha?

Bọn họ chỉ có hai con đường, hoặc đánh, hoặc 100 lần trượng.

"Đánh!"

Từ phu nhân không có lựa chọn, nàng đột nhiên đứng lên, vội vàng nói, "Vương Phi nương nương, tiểu tử thói nên đánh! Nên đánh!"

Thừa dịp Hàn Văn Tịch còn chưa kháng kháng yêu cầu đánh trượng, nàng vội vàng tiến lên giữ chặt tay tiểu Trầm Hương, "Cô nương, người đánh! Đánh!"

Tiểu Trầm Hương cực kỳ chán ghét nẫu từ này, hung hăng vùng tay ra, lao thân ở đây, chậm rì rì nói, "Cô nương ta tay nhỏ, đại thiếu gia da dày, không chừng đại thiếu gia mặt chưa sưng, tay của ta đã sưng lên trước."

Hàn Văn Tịch cười thầm, *tiểu Trầm Hương này nguyên lai cũng là một tiểu độc miệng nha*.

Vừa nghe tiểu Trầm Hương nói không đánh, Hàn Ngọc Kỳ tựa hồ dọa cho choáng váng, ngồi liệt dưới đất vẫn không nhúc nhích. Đây mất Từ phu nhân âm trầm, hiện lên một tia tính kế, hốc mắt đỏ lên liên khóc.

"Văn Tịch, người hãy buông tha cho đệ đệ người một con ngựa đi, ta cầu xin người....."

Cầu xin? Giá vợ đáng thương?

Bên mỗi Hàn Văn Tịch nổi lên một nụ cười lạnh, hướng về phía Thất di nương Hách Liên Tuý Hương vẫn còn đang hôn mê ở một bên nhìn lại, nếu cầu xin có tác dụng, vị nẫu thân đáng thương này sẽ không bị người uy hiếp muốn lục soát người.

Nếu cầu xin có tác dụng, nàng từ nhỏ đến lớn, cũng sẽ không bị ăn nhiều đau khổ như vậy.

Hàn Văn Tịch hung hăng ném tay Từ phu nhân ra, không lưu tình, "Ấu Dương đại nhân, đem người mang đi cho ta!"

"Không! Không cần!"

Từ phu nhân hô to, ngăn Ấu Dương đại nhân lại, "Ta đánh! Ta tự mình đánh! Văn Tịch, ta tự mình giáo huấn hần!"

Nàng nói, sợ Hàn Văn Tịch không cho cơ hội, không chút do dự hung hăng tát một cái trên mặt Hàn Ngọc Kỳ, "Bang!" Một thanh âm thật lớn vang lên.

Lần này, trực tiếp đánh tỉnh Hàn Ngọc Kỳ, hần theo bản năng che mặt lại, đang muốn trốn, Từ phu nhân lạnh giọng, "Người tới, giữ hần lại cho ta."

Một đám gã sai vặt quanh mình, mắt đều xem đến choáng váng, nghe Từ phu nhân kêu lên như thế, hai người mới đi lên nắm giữ Hàn Ngọc Kỳ.

"Nương....."

Hàn Ngọc Kỳ lời vừa ra khỏi miệng, Từ phu nhân lại một cái tát vùng qua, "Bang!"

Tiếng vang trong trẻo, làm một đám gã sai vặt quanh mình toàn tâm run rẩy kinh sợ, mà Ấu Dương đại nhân cũng không dám nhìn xem, quay đầu đi chỗ khác.

Hai cái tát này, khiến cho gương mặt Hàn Ngọc Kỳ xuất hiện dấu ấn hồng của bàn tay, hơi sưng vù lên.

Từ phu nhân tay đau, tâm càng đau, nàng yêu quý đứa con trai bảo bối này a! Đừng nói là bản thân nàng, ngay cả Hàn Tông An nàng cũng tuyệt đối không cho phép đánh nhi tử một chút.

Nhưng, hôm nay, nàng lại phải đích thân động thủ, tay Từ phu nhân đang run, trái tim đều vỡ tan thành từng mảnh.

Hàn Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy hai má nóng rát, đau khiến hần ngay cả sờ cũng không dám sờ.

Như vậy, đủ rồi chứ?

"Vương Phi nương nương, nó đã sưng lên, hoàn toàn sưng lên." Từ phu nhân nghẹn ngào nói, trong lòng hận không thể xông lên tát Hàn Văn Tịch!

Nó thực sự có chút sưng vù, nhưng so với vết thương trên lưng của Dật Nhị, đơn giản là quá tầm thường, *đánh hai cái tát để đối lấy 100 trượng, Từ phu nhân không khỏi quá nhục tâm tính toán đi?*

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói, "Bốn vương phi vừa rồi đã nói, sưng hay không sưng, không phải do người nói!"

Cái gì?

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ đều muốn khóc, Từ phu nhân đã bắt đầu khóc trước, nhưng lại không dám cãi cò, chỉ có thể cắn răng và tiếp tục.

Bên trái một tát, bên phải một tát liên tiếp không ngừng, 'Bang! Bang! Bang!' Tiếng vang hết đợt này đến đợt khác, nghe rất kịch liệt.

Từ phu nhân đau tay, Hàn Ngọc Kỳ đau mặt, hai mẹ con khóc thành một mảnh, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn không kêu bọn họ dừng lại.

Cuối cùng, tất cả những gã sai vặt quanh mình đều không dám nhìn, trong lòng sôi nổi sợ hãi, vị đại tiểu thư này, không..... chính xác phải nói là Tần Vương phi, thiệt tình không dễ chọc a, bọn họ hoàn toàn nhìn lầm!

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Lập uy, trọng phạt đại thiếu (2)

Hách Liên Tuý Hương chết ngắt ở một bên cũng không biết tại thời điểm nào thì tỉnh lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn Từ phu nhân đánh chính nhi tử của mình, thẳng đến khi nhìn thấy Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân mới ít nhiều hiểu được những gì đã xảy ra.

Rốt cuộc, tay Từ phu nhân cũng không còn lực, mà mặt Hàn Ngọc Kỳ cũng sưng đỏ giống như mặt heo, Từ phu nhân ngã ngồi xuống dưới, "Vương Phi nương nương, người xem..... sưng lên! Thật sự sưng lên....."

"Ngẩng đầu lên để ta nhìn xem." Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

Hàn Ngọc Kỳ dù sợ đau bao nhiêu, đều phải chịu đựng cơn đau, vội vàng ngẩng đầu lên, thấy đầu heo đỏ thẫm, Hàn Văn Tịch suýt cucrì ra tiếng, đương nhiên, nàng vẫn là nhìn.

"Ấn, xem như sưng lên đi." Nàng nhân nhật nói.

Vừa nghe lời này, Từ phu nhân cùng Hàn Ngọc Kỳ song song ngã ngồi trở về, cuối cùng là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch lại nói tiếp, "Một tội đi hạ phạm thượng, có thể tính quên đi, nhưng là, một tội uy hiếp bốn vương phi"

Nàng không nói hết lời, mà là nhìn về phía Âu Dương đại nhân.

Cái gì?

Đều đã đánh thành như vậy rồi mà còn muốn tiếp tục vấn tội? Hơn nữa vẫn là uy hiếp hội tội.

Âu Dương đại nhân bất ngờ, tìm đều đập lạc một nhịp, không nghĩ tới nữ nhân này lại khó chơi như thế.

Từ phu nhân cùng Hàn Ngọc Kỳ lập tức đều sững sốt, chưa bình thường trở lại, vì sao lại như thế này, Hàn Văn Tịch rốt cuộc muốn làm gì như?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trong viện một mảnh yên tĩnh, tất cả những gã sai vặt đã sợ tới mức ngay cả hô hấp cũng dường như ngừng lại, không dám lớn tiếng.

Vừa mới đây tất cả mọi người đều nghe được chính miệng Âu Dương đại nhân nói qua, uy hiếp Tần Vương phi đó là từ tội!

"Âu Dương đại nhân, Hàn đại thiếu gia mang theo nhiều gã sai vặt uy hiếp bốn vương phi như vậy, còn muốn cướp đồ của bốn vương phi, đã đặt sự an toàn của bốn vương phi trong vòng nguy hiểm, một tội này, án luật nên phán như thế nào đây?" Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc hỏi.

Lời này vừa ra, tất cả những gã sai vặt có liên quan quanh mình đều "phù phù" quý xuống, xong rồi xong rồi, bọn họ cũng muốn gặp nạn!

Mà lúc này, người nghe tin đã tới vây đầy quanh sân, cơ hồ tất cả hạ nhân đều đã tới, mà Tam di nương Lý thị cùng nữ nhi nàng là Hàn Nhượng Tuyết cũng ẩn thân ở trong đó.

Lý thị khoảng 30 tuổi nhưng được bảo dưỡng rất tốt, không thua gì thiếu phụ kiều mỵ, còn trẻ hơn so với thiếu phụ, mà nữ nhi Hàn Nhượng Tuyết của nàng lớn lên cũng đặc biệt tương tự nàng, một đôi mắt to ngập nước rất động lòng người.

Các nàng không nói nhiều lời, bắt động thanh sắc nhìn xem, so với mẫu tử Từ thị, mẹ con Lý thị có vẻ trầm ổn thông dong hơn nhiều.

Trong viện, trong một mảnh yên tĩnh, Âu Dương đại nhân phi thường khó xử, "Vương Phi nương nương, điều này..... điều này....."

Hắn còn chưa nói xong, Từ phu nhân đột nhiên hô to một tiếng, khốc lốc thâm thiết, "Văn Tịch a! Người thật sự muốn nhẫn tâm như vậy hay sao?"

"Văn Tịch..... Ngọc Kỳ chính là trưởng tử Hàn gia a, là người thừa kế Hàn gia, hy vọng của Hàn gia a! Cha người đã thành như vậy, chẳng lẽ người còn muốn hủy hoại hy vọng cuối cùng của Hàn gia sao?"

"Ta cầu xin người, tha hần lần này đi." Từ phu nhân chỉ có thể già vò đáng thương, liên tục gạt lệ, đều không rảnh lo lắng cho hình tượng của mình.

Mà Hàn Ngọc Kỳ cũng khóc thành tiếng, cầu xin, "Tỷ, người muốn ta làm gì đều được, người tạm tha ta lần này đi, lần sau ta cũng không dám nữa."

Không thể không nói, một mặt này, làm đại vị mẫu tử Từ thị ở trong nhân tâm Hàn gia xuống dốc không phanh, mà Hàn Văn Tịch không thể nghĩ ngờ là đã lập hạ uy nghiêm!

Ngay cả mẫu tử Từ thị đều phải cầu nàng như thế, ngày sau từ trên xuống dưới Hàn thị, trong ngoài còn có người nào dám không đem nàng để vào mắt, không kiêng kị nàng đâu?

Hàn Văn Tịch trong lòng cười lạnh, nàng chỉ chờ những lời này của Hàn Ngọc Kỳ, bất quá nàng chỉ muốn lừa dọa hai mẹ con này thôi, sao có thể sẽ thật sự đem sự tình nháo đến Đại Lý Tự, thật sự trị Hàn Ngọc Kỳ từ tội đây?

Nếu thật sự trị tội, không phải là nàng sẽ trở thành vô tình vô nghĩa trong mắt mọi người, là nữ nhân ác độc không niệm tình thù tử hay sao?

Hơn nữa, Hàn Tông An xem như đã bị phế, dù sao Hàn gia cũng phải có người chống đỡ, mà nàng là một nữ nhi đã gả ra ngoài, quyền lực dù lớn, chung quy cũng là người ngoài.

Từ phu nhân có hậu thuẫn mạnh nhất, có nàng ở đây, ít nhất những nhóm thân tộc sẽ không mơ ước đến gia sản của Hàn gia, Thất di nương một phòng chung quy quá yếu, tạm thời còn không có khả năng duy trì loạn trong gác ngoài của Hàn gia.

Hàn Văn Tịch nhìn kỹ Hàn Ngọc Kỳ, thật lâu sau, mới lạnh lùng nói, "Được, vì mặt mũi phụ thân, từ tội có thể miễn, tội sống khó tha!"

Vừa nghe lời này, hai mẹ con Từ phu nhân như được đại xá, trái tim treo ở giữa không trung của Từ phu nhân cuối cùng là thu trở về, mà Hàn Ngọc Kỳ miệng cộp gan thò thể nhưng suyết nữa bị dọa ngắt đi, may mắn mẫu thân hần đúng lúc đỡ lấy, hung hăng nhéo trộm ở trên eo hần một phen, mới làm hần thanh tỉnh.

Đã đủ mất mặt, lúc này nếu còn bị dọa ngắt xù, ngày sau làm sao có thể ngẩng đầu làm người ở Hàn gia nha!

"Đa tạ Vương Phi nương nương khai ân, đa tạ Vương Phi nương nương khai ân!"

Từ phu nhân liên tục tạ ơn, nhưng mà, thời điểm cúi đầu, đáy mắt lại hiện lên một tia hận ý.

Nàng sống trong nhung lụa, một người tâm cao khí ngạo, nàng là nữ chủ nhân toàn gia, hôm nay vì tánh mạng nhi tử, không thể không ăn nói khép nép, thậm chí trước mặt mọi người khốc lốc thâm thiết cầu xin Hàn Văn Tịch, nàng có thể không hận hay sao?

Dã nha đầu này có cha mà không có mẹ nuôi dưỡng, bay lên đầu liên thật sự xem mình là phượng hoàng hay sao?

Đừng tưởng rằng cứu được một mạng của Thái tử, thái hậu cùng hoàng hậu sẽ buông tha nàng! đừng tưởng rằng vào đội môn Tần Vương phủ, Nghi thái phi sẽ thừa nhận nàng; đừng tưởng rằng mình là Tần Vương phi, nàng liền có tư cách trở về quản sự tình Hàn gia!

Lần này, nàng cùng Ngọc Kỳ nhìn, ăn một chút ít, chỉ cần không có nhục điểm gì dính ở trên tay nàng, nàng có thể lại làm gì bọn họ đây?

Tội sống khó tha vậy thì sẽ khó tránh thoát, chỉ cần không chết, bất quá là chịu chút khổ da thịt, Hàn Văn Tịch còn có thể làm gì khác với Ngọc Kỳ đây?

Sự tình Hàn gia, còn phải dựa vào phu nhân nàng cùng trưởng tử Ngọc Kỳ đứng ra làm chủ. Hàn Văn Tịch muốn lấy đi một phần một hào từ Hàn gia, đều là mơ tưởng, muốn bảo vệ một phòng Thất di nương, càng là không có cửa!

Âu Dương đại nhân trả lời không nổi, lúc này cũng có bậc thang đi xuống, vội vàng nịnh hót, "Vương Phi nương nương khoan dung đại lượng, là phúc của Hàn gia a!"

Hàn Văn Tịch cười cười, "Vậy Âu Dương đại nhân cảm thấy định tội sống như thế nào đây?"

Điều này.....

Từ phu nhân cùng Hàn Ngọc Kỳ trao đổi ánh mắt nhìn qua, Âu Dương đại nhân quyết đoán là nếu không tìm đường chết thì sẽ không phải chết, hần rất muốn trả lời một điều đã bị đánh sưng lên, tội sống nên xử lý nhẹ đi, chỉ là, nhìn biểu tình ngoài cười nhưng trong không cười của Hàn Văn Tịch, hần nào dám nói, chỉ có thể xấu hổ cười cười, "Tất nhiên là nghe Vương Phi nương nương."

Lời này vừa ra, ánh mắt hai mẹ con Từ phu nhân kêu lên một câu ai oán.

"Tiểu Trầm Hương, người cảm thấy sao?" Hàn Văn Tịch lười nhác hỏi.

"Chủ tử, từ tội có thể miễn, nhưng tội sống thì phải đánh 100 trượng." Tiểu Trầm Hương tùy ý đáp, giống như đang nói về thời tiết.

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ liền trừng lớn mắt, Từ phu nhân chịu đựng tức giận, giữ nguyên giọng lạnh lùng, "Tiểu cô nương này thật biết nói giỡn....."

"Như thế nào là nói giỡn, ta xem chủ ý này cũng không tồi." Hàn Văn Tịch thuận miệng vừa nói như thế, cũng như là đang nói về thời tiết.

Giờ này, khuôn mặt mọi người đều hoàn toàn trắng bệch, ngay cả sắc mặt của Từ phu nhân cũng hoàn toàn đen, nàng nhìn không được nữa, Âu Dương đại nhân cũng thiếu kiên nhẫn, vội vàng khuyên, "Vương Phi nương nương, đánh 100 trượng

sẽ đánh chết người, lúc này vừa mới đánh qua, hạ quan xem ra, tội sống này liền xử nhẹ đi.”

Hàn Văn Tịch đương nhiên biết đánh 100 trượng sẽ chết người, nằng bất quá là hù dọa Từ phu nhân, phải biết rằng có thể nhìn thấy vị đại tiểu thư Lại bộ thượng thư hoa dung thất sắc (mắt màu trên khuôn mặt), cũng không phải là sự dễ dàng.

Nàng lớn lên trong một ngôi nhà áp bức, bị hành hạ cho đến khi trưởng thành, ba ngày một lần mắng, năm ngày một lần đánh, vài lần dùng roi trúc đánh nàng đến nỗi hai tay cơ hồ bong da.

Hết thấy này phần lớn đều do Từ phu nhân ban tặng, tính tình Từ phu nhân nàng còn không rõ ràng hay sao?

Nữ nhân này, mặc kệ là ôn tồn khuyên can, hay là kêu trời khóc đất cầu xin, tâm nàng đều rất ác độc, giống như luôn ẩn giấu một nọc rắn độc, tùy lúc tùy thời sẽ cắn ngược lại.

Mà duy nhất có thể chế trụ nàng, không thể nghi ngờ chính là nhi tử bảo bối của nàng.

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn Từ phu nhân một cái, biểu tình như suy tư điều gì, "Xử lý nhẹ nha? Điều này....."

Thấy thế, mọi người đều rất khẩn trương, Từ phu nhân vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Âu Dương đại nhân, Âu Dương đại nhân chần chờ một lát, thật cẩn thận khuyên, "Vương Phi nương nương, không

bằng không bằng án theo gia quy của Hàn gia,

như thế nào?"

Gia quy của Hàn gia cũng nghiêm khắc không kém, nhưng, mặc kệ thế nào cũng đều nhẹ hơn nhiều so với đánh 100 trượng.

Hàn Văn Tịch từ nhỏ chính là không ít lần chịu qua gia quy, hơn một trăm gia quy, trong lòng nàng đều hiểu rõ. Nhìn dáng vẻ thì dường như Âu Dương đại nhân cùng Từ phu nhân đến nay vẫn còn đang ôm hi vọng nha.

Rất nhanh, nàng rốt cuộc đã khiến cho bọn họ tuyệt vọng, nàng lạnh lùng nói, "Bổn vương phi hiện tại trị hần chính là tội uy hiếp, Âu Dương đại nhân, người đừng kết hợp mọi thứ!"

Âu Dương đại nhân trong lòng ngăn ra, tức khắc bùng tỉnh đại ngộ, nhìn có vẻ như Hàn Ngọc Kỳ bất quá là không thể trốn thoát một kiếp này.

Từ phu nhân vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn khuyên ngăn, Hàn Văn Tịch lại lạnh lùng nói, "Đánh 50 trượng, còn có ai vì hần cầu tình, cùng nhau đánh!"

Lời này vừa ra, toàn trường một mảnh yên tĩnh, Từ phu nhân không thể tin nổi nhìn Hàn Văn Tịch, không nghĩ tới tận nha đầu này còn dám làm thật.

Đánh 50 trượng, cho dù không bị đánh cho tàn phế, thì cũng phải một hai tháng không xuống giường được. Tại thời điểm quan trọng này khi mọi người đang tranh đấu cho vị trí gia chủ, thân là đại thiếu gia Hàn Ngọc Kỳ ngay cả giường đều xuống không được, như thế nào còn tranh cùng Tam di nương và Thất di nương a?

Đây không phải là có ý định khiến đại thiếu gia bị loại trừ trước tiên sao?

Từ phu nhân gất gao nắm chặt nắm tay, đang muốn bùng nổ, ai biết Hàn Ngọc Kỳ đã không chịu nổi trước, thỉnh linh vọt tới trước mặt Hàn Văn Tịch, "Hàn Văn Tịch, người đừng cho mặt lại không cần! Bổn thiếu gia chịu đủ rồi, bổn thiếu gia nói cho người biết, hôm nay nếu người dám....."

Lời này còn chưa nói xong, Âu Dương đại nhân liền vội vàng tiến lên giữ chặt, "Đại thiếu gia, không được vô lễ!"

Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên tránh thoát, còn muốn tiếp tục mắng, Âu Dương đại nhân vội vàng đi qua, thấp giọng nhắc nhở, "Từ phu nhân, không được không được! Nếu sự tình cứ đi xuống như thế nhất định sẽ không thể挽 hồi, phải biết rằng, đại thiếu gia mạo phạm Vương Phi nương nương trước, mặc kệ địa vị Vương Phi nương nương hiện tại trong Vương phủ như thế nào..... Ài, nàng chung quy vẫn là mặt mũi của Tần Vương phủ, sự tình nháo lớn, cho dù Thượng Thư đại nhân ra mặt cũng chưa chắc....."

Âu Dương đại nhân còn chưa nói xong, Từ phu nhân cũng hiểu được đạo lý này, nàng dù rất không tình nguyện, cũng không thể không lập tức giữ chặt nhi tử, "Ngọc Kỳ, người đây là bị đánh nên hồ đồ rồi sao? Người còn không....."

Hàn Ngọc Kỳ đã quen với việc khi dễ người khác, hôm nay lại bị khi dễ thậm lại như vậy, làm sao mà giữ được bình tĩnh, tức giận đối Từ phu nhân nói, "Mẫu thân, người sợ rằng làm gì? Không phải người đã nói, cho dù nàng là Vương phi cũng không thể đối với chúng ta muốn làm gì thì làm hay sao, chúng ta còn có ông ngoại chống lưng! Ông ngoại cũng không phải là người ăn chay!"

Từ phu nhân đương nhiên đã từng nói qua như vậy, thậm chí nhiều điều còn quá thái hơn như thế, nhưng, không thể làm trò nói trước mặt Hàn Văn Tịch nha!

Nàng không thể không hung hăng nhéo xuống trên cánh tay Hàn Ngọc Kỳ, làm hần cảm miệng.

"Đù rồi! Người nếu lại nổi điên nói hươu nói vượn, người liền cắt khỏi Hàn gia cho ta!" Từ phu nhân chỉ có thể cảnh cáo như thế.

Hàn Ngọc Kỳ sợ nhất chung quy vẫn là mẫu thân hần, vừa nghe lời này, chỉ có thể hậm hực trầm mặc xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Lý thị, đề nén dục vọng

Hàn Văn Tịch vừa nghe Hàn Ngọc Kỳ nói, cũng không có gì bất ngờ, Từ phu nhân trong ngày nằng xuất giá, từng đối với kiểu hoa nói qua lời như vậy, còn có lời càng khó nghe hơn, càng kêu ngoạ hơn.

Những lời như, *Hàn Văn Tịch nàng không thể trở thành phượng hoàng cho dù có bay lên đâu, tiện nha đầu chính là tiện nha đầu*.

Những lời như, *Hàn Văn Tịch nàng gả cho Tần Vương chính là cóc muốn ăn thịt thiên nga*.

Những lời như, *nếu đổi thành người khác, đã sớm đi đâm tường mà chết, cũng chỉ có nàng da mặt dày ba thước, mới dám bước lên kiểu hoa*.

Tuy rằng, ngày ấy đi nhầm đường là Nghi thái phi gao đài với hi bà, nhưng, Từ phu nhân cũng dễ hi bà dùng thủ đoạn chơi xấu cũng không ít, cho dù là hi phục, trang điểm hay là trang sức tất cả đều bị động tay chân, thậm chí còn cắt xén của hồi môn của nàng, khiến nàng khi xuất giá phải mang theo một cái rương quần áo cũ mà muội muội không cần.

Hết thấy này, Hàn Văn Tịch đều biết, hôm nay, nàng đã báo thù cho tiểu Dật Nhi, cũng là báo thù cho chính mình!

Thấy Hàn Ngọc Kỳ bất động, Hàn Văn Tịch lạnh lùng hạ lệnh, "Người tới, đem đại thiếu gia kéo ra ngoài cho ta, hung hăng mà đánh!"

Tuy rằng hạ nhân nàng mang đến chỉ có một mình tiểu Trầm Hương, nhưng, mấy gã sai vặt một bên của Hàn gia lại không người nào dám chậm trễ, vội vàng đi chuẩn bị, vài người kéo Hàn Ngọc Kỳ đi ra ngoài.

"Buông ta ra....., Buông ra!"

"Tần Vương phi, ta cầu xin người, tha mạng a! Tha mạng a!"

"Ta sẽ không dám nữa, sẽ không dám nữa....."

..... *Dịch: Emily Ton....*

Mặc kệ Hàn Ngọc Kỳ cầu xin như thế nào, Hàn Văn Tịch đều thờ ơ, hôm nay nếu đã đem sự tình nháo ra, nàng đơn giản liền đại nháo, khiến cho tất cả Hàn gia từ trên xuống dưới đều thấy rõ ràng, nàng là nữ nhi đã gả ra ngoài cũng không phải là dễ chọc.

Hàn Ngọc Kỳ bị mang ra ngoài, tất cả mọi người bên ngoài đều tự giác tránh ra, vây đầy hai bên trái phải.

Hàn Ngọc Kỳ bị đặt trên trường ghế, sao có thể an tâm nằm bò nha, lập tức muốn xuống dưới, thấy thế, Hàn Văn Tịch lạnh giọng, "Đem hần cột vào trên ghế cho ta! Thật chặt!"

"Vâng..... vâng....." Gã sai vật ngay cả răng cũng đều đang run rẩy, nhưng không thể không vâng theo.

Mà Từ phu nhân đuổi theo ra tới, đỡ lấy vách tường, mới miễn cưỡng đứng vững, nàng cũng không dám nhìn xem nhi tử, nàng nhìn Hàn Văn Tịch, cửu hận từ mắt phụt ra tới, hận nữ nhân này không lập tức chết đi!

Hàn Văn Tịch, người tốt nhất đứng có một ngày nằm trong tay bốn phu nhân, nếu không, bốn phu nhân nhất định sẽ đem người băm vụn vụn!

Rất nhanh, Hàn Ngọc Kỳ đã bị cột kín mít vào trên ghế, hai gã sai vật một trái một phải, đều cầm *đại bàn tử (tám ván/khúc gỗ dài)*.

"Năm mươi lần, một chút đều không thể thiếu! Đánh cho ta!" Hàn Văn Tịch lạnh giọng hạ lệnh.

Tiếng nói vừa dứt, "Bang!" Nghiêm từ liền đánh, chỉ cần nghe tiếng vang này, liền biết không biết dùng sức thế nào.

"Dừng!" Hàn Văn Tịch mất lạnh hướng già sai vật nhìn lại, "Như thế nào, dói bụng sao? Nếu không, để ngươi cũng ăn mấy bữa từ?"

Gã sai vật sơ hãi, không đợi Hàn Văn Tịch nhiều lời, lập tức nghiêm túc hung hăng hướng trên móng Hàn Ngọc Kỳ đánh tiếp, "Bang" một tiếng vang thật lớn vang lên!

Cùng lúc đó, Hàn Ngọc Kỳ cũng kêu to lên, "A....."

Vết xe đổ, một gã sai vật khác nào dám chậm trễ, theo sát nghiêm từ hưng hăng nện xuống.

"A....." Tiếng kêu của Hàn Ngọc Kỳ vô cùng thảm.

Năm mươi đại bản, một lần hạ xuống một lần hạ xuống, mỗi một lần hạ xuống đều rất nặng nề, mọi người quanh mình nhìn xem đến nỗi trái tim đang đập cũng theo đó mà nặng nề nhảy lên, Từ phu nhân che miệng, đỡ vách tường, như thế nào cũng không dám nhìn xem.

Trong viện yên tĩnh, trừ bỏ thanh âm của bản từ, cũng chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết "A a a" của Hàn Ngọc Kỳ, thật sự giống như đang giết heo.

Rốt cuộc, năm mươi đại bản, một lần một lần tất cả đều đánh xong, đôi tay của hai gã sai vật đều đã tê rần, móng Hàn Ngọc Kỳ quả thực là huyết nhục mơ hồ, cảnh tượng kinh tâm, người đã sớm hôn mê.

Từ phu nhân lo qua, thấy thế, đau lòng suýt nữa ngất xỉu, vội vàng hô to, "Đại phu, người tới, truyền đại phu!"

Nàng nói nào còn lo lắng đến chìa khoá nhà kho trên tay Hàn Văn Tịch, một bên sai người đem đại thiếu gia chạy nhanh về phòng, một bên thúc giục đại phu, cả người đều giống như điên.

Tất cả hạ nhân nhìn xem đều trợn tròn mắt, từ trước tới nay chưa từng thấy qua Từ phu nhân hoang mang lo sợ như thế.

Từ phu nhân cùng đại thiếu gia đi rồi, Hàn Văn Tịch mới nhìn về phía mọi người đang vây xem, vừa nhìn thấy, lập tức khiến tất cả mọi người đều cúi đầu, vội nổi tự giác lui ra.

Tam di nương cùng nhị tiểu thư lập tức ẩn thân ở bên cạnh một cây đại thụ, không lộ diện cũng không rời đi.....

Hai mẹ con Tam di nương là nghe nói trên tay Hàn Văn Tịch có chìa khoá nhà kho mới chạy tới, ai biết liền gặp được một màn Hàn Văn Tịch đang trọng phạt đại thiếu gia.

Từ phu nhân y vào thế lực lớn của nhà mẹ đẻ, hoành hành ngang ngược nhiều năm như vậy, đã sớm nên có người ra mặt giáo huấn một chút, chỉ là, các nàng trăm triệu đều không nghĩ tới người ra mặt sẽ là Hàn Văn Tịch.

Phải biết rằng, Hàn Văn Tịch tuy là đại tiểu thư con vợ cả, nhưng từ trước đến nay đều là nhất gan sơ phiền phức, ăn nhấm thoải nhưng chủ nhân nhà, hơn nữa, ngay cả khi nàng đã trở thành Tần Vương, đó cũng bất quá chỉ là bài trí mà thôi.

Nhị tiểu thư Hàn Nhượng Tuyệt từ xa nhìn thấy khuôn mặt Hàn Văn Tịch, đáy mắt hiện lên một mặt ghen ghét, thấp giọng nói, "Mẫu thân, mặt nàng thật tốt a!"

Hàn Nhượng Tuyệt là nữ nhi xinh đẹp nhất Hàn gia, nhưng, hiện giờ sọc đỏ trên mặt Hàn Văn Tịch không còn, nhan sắc trực tiếp áp đảo Hàn Nhượng Tuyệt. Trong ngày đại hôn, không ít người Hàn gia từng gặp qua mỹ mạo của Hàn Văn Tịch, đám hạ nhân đã sớm nghĩ luận thật lâu, Hàn Nhượng Tuyệt chưa từng thấy qua, cho nên trước sau vẫn không tin.

Nhưng hiện giờ nhìn thấy người thật, ngay chính nàng cũng đều không thể không thừa nhận.

"Bên ngoài truyền rằng nàng có thể giải độc, cứu thiếu tướng quân, theo ta thấy có thể là sự thật." Lý thị nhàn nhạt nói, đáy mắt có chút bóng ma.

Nếu không phải như thế, Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân vì sao lại kiêng kị nàng như thế, nàng lại dựa vào cái gì mà dám mang thân phận Vương phi quay về nhà mẹ đẻ kiêu ngạo đây?

Lời này vừa ra, sắc mặt của Hàn Nhượng Tuyệt cũng phức tạp hẳn lên, chỉ là rất nhanh liền khôi phục, cười nói, "Mẫu thân, người nói nàng trở về, không phải là tới giành đồ trong nhà kho chứ?"

Lý thị hừ lạnh, "Nữ nhi đã gả ra ngoài, lễ tính nàng là hoàng hậu cũng không có tư cách này."

Tuy rằng Lý thị sinh đã sinh hạ nữ nhi, nhưng cũng không thiếu tâm tư bồi dưỡng, luận về y thuật, chẩn chính đánh giá, một thể hệ người Hàn gia có thể xem như nhân tài kiệt xuất.

Nàng vẫn luôn tìm kiếm tuyển chọn người tốt cho nữ nhi của mình, tính toán chiều hiền ở rể, kể từ đó, Hàn Nhượng Tuyệt sẽ có tư cách kế thừa vị trí gia chủ.

"Chìa khoá nhà kho như thế nào lại ở trên tay nàng? Ta nghĩ chắc chắn là nàng đã cướp lấy từ trong tay phụ thân, ngay cả nàng cũng có tâm tư này!" Hàn Nhượng Tuyệt oán hận nói.

Đáy mắt Lý thị lập loè ánh sáng phức tạp, nàng nhìn Hàn Văn Tịch hồi lâu, mới nói, "Tuyệt Nhi, đã rất lâu rồi ngươi không đi bãi phóng Mực đại tiểu thư đúng không?"

Hàn Nhượng Tuyệt gật gật đầu, quan hệ giữa Hàn Nhượng Tuyệt cùng Mực Lưu Nguyệt, tuy rằng không thân mật như Mực Lưu Nguyệt cùng Trường Bình công chúa, như những người bạn thân nhất, nhưng cũng coi như so là tỷ muội tốt, Hàn Nhượng Tuyệt luôn đưa đưa một ít ngôn y nhỏ hiềm lạ cho Mực Lưu Nguyệt, mỗi lần đều khiến Mực Lưu Nguyệt chơi thật sự vui vẻ.

Đương nhiên, tất cả đều là Lý thị chỉ giáo nàng. Lý thị nói treo lên Mực Lưu Nguyệt chẳng khác nào treo lên Trường Bình công chúa, có Trường Bình công chúa làm hậu thuẫn, so với Lại bộ thượng thư của Từ thị còn mạnh hơn nhiều.

Từ sau khi Hàn Văn Tịch gả vào Tần Vương phủ, Hàn Nhượng Tuyệt đều không dám đi tìm Mực Lưu Nguyệt, sợ Mực Lưu Nguyệt một khi phát giận, liên lụy đến trên người chính mình, rốt cuộc nàng cũng coi như là muội muội của Hàn Văn Tịch.

"Sự tình Đại tướng quân phủ, còn có một chuyện quái bệnh của Thái tử, ta nghĩ người vẫn nên đi thăm dò lời nói của Mực Lưu Nguyệt." Lý thị nhàn nhạt nói.

"Ta sẽ tận lực." Hàn Nhượng Tuyệt nghiêm túc trả lời, thấy mẫu thân phải đi, vội vàng ngăn lại, "Mẫu thân, chẳng lẽ cứ buông tha nàng như thế, tính đem chìa khoá của cha cho nàng, điều này cũng không hợp lý nha, nàng rốt cuộc là nữ nhi đã gả ra ngoài, chúng ta nên lấy lại nhà."

Lý thị dừng bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn từ tay Hàn Nhượng Tuyệt đang túm chặt năng chậm rãi di chuyển lên, dừng ở trên mặt Hàn Nhượng Tuyệt.

Thấy thế, Hàn Nhượng Tuyệt mới hậm hực buông tay, biết mẫu thân tức giận.

"Từ phu nhân còn chưa nóng nảy, người gấp cái gì? Muốn kích động, cũng không nên là chúng ta kích động." Giọng điệu của Lý thị vừa lạnh lại vừa nghiêm khắc.

Từ nhỏ đến lớn, mẫu thân đều lạnh băng như thế, Hàn Nhượng Tuyệt đã thành thói quen, năng cúi đầu, "Vâng, nữ nhi minh bạch."

Hậu thuẫn của Từ phu nhân rất mạnh, hơn nữa lần này Hàn Văn Tịch đã vì Hàn Văn Dật, đánh Hàn Ngọc Kỳ thành ra như vậy, dựa theo tính tình của Từ phu nhân, có thể tha cho Thất di nương, có thể không cùng tìm cách chống lại Hàn Văn Tịch hay sao?

Nếu nói Thất di nương Hách Liên Tuý Hương là ẩn nhẫn, như vậy Lý thị chính là một người *thấp điệu nhất (dễ nên dục vọng)*, nàng vĩnh viễn đều luôn thanh tĩnh nhân nhả đứng xem người làm trò, ngồi chờ ngư ông đắc lợi.

Hai mẹ con Lý thị lặng yên không một tiếng động rời đi, Hàn Văn Tịch đã đem Thất di nương đi đến trong phòng, Dật Nhi vẫn còn hôn mê, Hàn Văn Tịch sờ sờ trán hần, xác định không bởi vì miệng vết thương nhiễm trùng mà phát sốt, lúc này mới yên tâm.

"Tần Vương phi, hôm nay..... hôm nay nếu không có người, ta cũng không biết....."

Thất di nương nhìn nhìn nhi từ an tĩnh trên giường, lại nhìn nhìn Hàn Văn Tịch, nghẹn ngào đến độ nói không nên lời.

Hàn Văn Tịch nhìn Thất di nương, trong lòng bất đắc dĩ, một mẫu thân gây yếu ẩn nhẫn như thế, làm thế nào bảo hộ được Dật Nhi nhà, sợ là muốn dựa nhờ này tới bảo hộ mẫu thân đi.

Lần này nàng đã đem chìa khoá nhà kho ra, giáo huấn Hàn Ngọc Kỳ, ít nhất trong thời gian ngắn Từ phu nhân sẽ không dám động đến hai mẹ con này, nhưng, cũng chỉ là tạm thời mà thôi, chung quy không phải kẻ lâu dài.

Gia chủ mới của Hàn gia, chung quy là phải nâng đỡ lên nhanh một chút, mặc dù Dật Nhi tuổi còn nhỏ, có một thân phận gia chủ, đám người kia cũng không đến mức dám kiêu ngạo như vậy.

Chi tiết, nàng cùng Mực Lưu Nguyệt đã có đánh cuộc trước, cũng không có thời gian cùng đám người này đầu tư đầu dưng, nếu nói là chủ ý của Hàn Tông An, Hàn Tông An đều đã bị giam, phỏng chừng Từ thị cùng Lý thị cũng sẽ không đáp ứng.

Hàn Văn Tịch ý bảo Thất di nương không cần nhiều lời, trước ngồi xuống, nàng cân nhắc một lát, liền nói, "Tiểu Trầm Hương, người ở lại đây chiếu cố Thất thiếu gia."

"Vâng, chủ tử yên tâm, có nô tỳ ở đây, nhất định sẽ không để người khác khi dễ Thất thiếu gia!" Tiểu Trầm Hương lập tức lĩnh mệnh, nha đầu này đã trở nên thông minh hơn.

Vừa nghe lời này, Thất di nương vui mừng khôn xiết, vội vàng đứng dậy muốn quý tạ, "Đa tạ Vương Phi nương nương, Dật Nhi có thể được Vương Phi nương nương chiếu cố, là phúc phận từ huyền ba đời của hần!"

Hàn Văn Tịch tự mình giữ lưng nàng, nghiêm túc nói, "Thất di nương, chiếu cố thật tốt Dật Nhi, có đôi khi..... thời điểm cần cứng rắn cần thiết phải cứng rắn, Từ phu nhân cũng không phải là chính thất, Hàn Ngọc Kỳ tuy là đại thiếu gia, nhưng cũng là thứ xuất giống như Dật Nhi, không có gì phải sợ bọn họ. Sau này tiểu Trầm Hương sẽ ở nơi này, có sự việc gì cứ nói cùng nàng, minh bạch sao?"

Thất di nương kích động đến độ không biết nói gì cho tốt, liên tục gạt đầu, nước mắt cơ hồ là thành chuỗi rơi xuống.

Hàn Văn Tịch lại giao đãi tiểu Trầm Hương một số sự tình, lúc này mới đi ra cửa, mắt thấy trời đã trở nên tối đen, nàng thậm chí còn chưa hoàn thành chính sự hôm nay của mình!

Gã sai vật thú về lúc trước vẫn luôn hầu ở bên ngoài sân, không dám rời đi, vừa nhìn thấy Hàn Văn Tịch ra ngoài, vội vàng giống như chân chó tiến đến, "Vương Phi nương nương, tiểu nhân vẫn luôn ở đây chờ ngài."

Gã sai vật này cũng coi như thông minh, Hàn Văn Tịch gạt gạt đầu, "Đ dẫn đường đi."

Lần này nàng xác thật là đi về hướng nhà kho, nhưng cũng không phải là muốn vật trong nhà kho, mà là muốn tra một tra xem trong nhà kho có ba vị Xã Đốc nàng muốn tìm hay không.

Dưới sự dẫn đường của gã sai vật, Hàn Văn Tịch rất nhanh đã đến nhà kho Hàn gia.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86: Nhà kho, tình huống thế nào

Nhà kho Hàn gia ở phía sau chủ viện Bách Thảo viện của Hàn Tông An, là một tòa mặt kho ngầm, lồi vào có hộ vệ chuyên môn gác nhà kho. Những hộ vệ đó cũng không phải là gã sai vật, một đám đều có võ công. Mặc dù Hàn Tông An đã bị giam giữ, nhưng bọn họ vẫn luôn thủ vững ở chỗ này, chờ đợi gia chủ đời kế tiếp xuất hiện.

Nhà kho là một khu vực bị cấm, tất nhiên là không cho phép tùy ý tới gần, rất xa, gã sai vật liền dừng bước, "Vương Phi nương nương đi thôi, tiểu nhân ở chỗ này chờ ngài."

Hàn Văn Tịch đi qua, lập tức có hộ vệ tiến lên ngăn cản, "Người nào, dám tự tiện tới gần nhà kho?"

"Đích nữ Hàn Văn Tịch." Hàn Văn Tịch lạnh lùng trả lời.

Hộ vệ nghiêm túc nhìn, lúc này mới nhận ra là Hàn Văn Tịch, nhưng vẫn như cũ không đi chuyển, "Đã là đại tiểu thư, thì càng nên biết gia quy Hàn gia."

Hàn Văn Tịch khí định thần nhàn lấy chìa khóa nhà kho ra, "Thấy chìa khóa nhà kho như thấy gia chủ, các người hẳn là rõ ràng đi."

Thấy thế, hộ vệ kinh hãi, mà mấy hộ vệ khác cũng đều bị thu hút lại đây, nhận ra đây xác thật là chìa khóa nhà kho.

Trên thực tế, thấy chìa khóa nhà kho như thấy gia chủ, bọn họ là hạ nhân, không có quyền chất vấn Hàn Văn Tịch như thế nào có được chìa khóa, chỉ có thể cung kính cho đi.

Hàn Văn Tịch dừng cảm tiếp cận, từ nhỏ nàng đã từng nghe nói nhà kho Hàn gia rất lớn, chỉ là, tự mình đi vào, mới biết được đến tột cùng nó lớn bao nhiêu.

Dùng chìa khóa mở cửa lớn nhà kho, phát hiện bên trong phân thành hai kho trái phải, bên trái là kho tiền, được lưu trữ toàn là thoi vàng thoi bạc, là tiền tài dự phòng của Hàn gia, chưa đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không bắt đầu dùng.

Bên phải là kho dược, Hàn Văn Tịch vừa đến cửa, mũi vị dược liệu nồng đậm liền ập vào trước mặt, loại hơi thở quen thuộc này, khiến tâm tình nàng cảm thấy thoải mái không ít.

Kho dược này giống như một tòa thư viện loại nhỏ, giá dược san sát cao ngất, mỗi một bên giá dược đều có dược liệu đã phân loại, mà trước ngăn kéo trên giá đều được viết tên dược liệu, phân loại, rất tỉ mỉ kỹ càng rõ ràng, rất tiện để tìm kiếm.

Rất nhanh, Hàn Văn Tịch đã tìm đến một loại độc dược, Hàn gia không phải độc môn, mà là y học thế gia, độc dược nơi này không phải là độc dược chính nghĩa, mà là những dược thảo đó có thể dùng làm thuốc độc.

Nếu không tìm thì không biết, một khi tìm đã bị dọa nhảy dựng. Hàn gia tăng trừ dược so với trong tưởng tượng của Hàn Văn Tịch muốn cao lớn và rộng hơn rất nhiều. Đáng tiếc, nàng đều đã đem mỗi loại độc dược trong mỗi ngăn kéo nhất nhất tìm một lần, ngay cả âm các cũng đều đã tìm, nhưng chỉ tìm được bảy vị Xã Đốc thường thấy, trước sau vẫn không thấy ba vị dược khác mà nàng đang muốn tìm.

Nhìn có vẻ như ba vị Xã Đốc kia cũng không phải xuất phát từ Hàn gia, tuyền này lại bị chặt đứt.

Hàn Văn Tịch đóng lại một ngăn kéo cuối cùng, nhẹ nhàng thở dài, lúc này, khoẻ nhất lại thoáng nhìn qua bản viết một bên, phía trên là một quyển sách, đã lật xem được một nửa.

Hàn Văn Tịch đi qua, lật đến bìa mặt, chỉ thấy bốn chữ to 《Hàn Thị Y Điển》, *nguyên lai thứ này nằm tại đây nha!*

Chần chờ một lát, Hàn Văn Tịch vẫn là đem 《Hàn Thị Y Điển》 thu vào trong tay áo, bên môi nàng nổi lên một nụ cười giảo hoạt, lẩm bẩm, "Vẫn còn quá sớm để đưa cho Dật Nhị, ta trước sẽ thay nó báo quán!"

Một đường đi ra khỏi nhà kho, Hàn Văn Tịch đều cúi đầu cân nhắc, hiểm nghi tại Hàn gia có thể được bài trừ, hiện giờ cũng chỉ có thể chờ xem bên Mục Thanh Võ có tra ra được manh mối gì hay không.

Thật hy vọng có thể nhìn thấy Cổ Bắc Nguyệt sớm chút, với quan hệ rộng rãi của hắn, nàng sẽ không cần phải tìm kiếm vất vả như vậy.

Rời khỏi nhà kho không bao lâu, gã sai vật thú về liền đuổi theo, "Vương Phi nương nương, phải về phủ sao? Tiểu nhân đưa ngài ra ngoài."

Hàn Văn Tịch nhìn hắn chăm chăm, nhân nhật nói, "Người tên gì?"

"Bẩm Vương Phi nương nương, tiểu nhân là Vương Tiểu Tử, là người canh gác đại môn, sự tình ra ra vào vào của quý phủ tiểu nhân đều biết." Vương Tiểu Tử vội vàng trả lời.

Hàn Văn Tịch đang lo không tìm được ai để sử dụng, không nghĩ tới có gia hỏa đã chủ động dâng lên như thế.

Nàng thấp giọng nói, "Đề ý đến phòng Thất di nương, hiểu không?"

Đang nói, ném một thoi bạc qua, "Đi uống rượu cùng với mấy huynh đệ, đường ở Hàn gia, bốn Vương phi vẫn nhận ra được!"

Vương Tiểu Tử là người thông minh, tiếp nhận bạc, vui mừng khôn xiết, liên tục tạ ơn, "Tạ Vương phi nương nương cất nhắc, tiểu nhân nguyện ý vì Vương Phi nương nương tận lực như chó hay ngựa."

Hàn Văn Tịch đã đi xa, Vương Tiểu Tử vẫn còn đứng tại chỗ đắm chìm trong vui sướng, đã làm thủ vệ nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng hắn cũng nắm bắt được cơ hội thăng tiến, hẳn có thể không vui sao?

Không nói đến thân phận cao quý Tần Vương phi, liền nói trên tay nàng có chìa khóa nhà kho, ngày sau còn không phải nàng nói ai là gia chủ, thì người đó chính là gia chủ hay sao? Trong cuộc tranh đấu của đại gia tộc, loại tiểu nhân giống như hắn phải tìm đúng hàng ngũ nào mà đứng là quan trọng nhất, chỉ cần đi theo Tần Vương phi, bảo đảm sẽ không đứng sai đội ngũ trong cuộc tranh đoạt vị trí gia chủ.

Để có một đội ngũ tốt, hắn đương nhiên cần mượn sức của một số huynh đệ để giúp đỡ Thất di nương, nghĩ đến điều này, Vương Tiểu Tử vui rạo rục cần thận cất bạc, lúc này mới vội vàng rời đi.

Lúc này, Lý thị từ một bên bụi hoa đi ra, nàng nhìn nhìn cửa vào nhà kho cách đó không xa, lại nhìn nhìn bóng dáng Vương Tiểu Tử, bên môi nổi lên một ý cười khinh miệt.....

.....

Sự cạnh tranh vị trí gia chủ Hàn gia rất khốc liệt, nhưng, Hàn Văn Tịch đánh cuộc cùng Mục Lưu Nguyệt còn cấp bách hơn, nàng chỉ có một tháng, nhảy mất 10 ngày đã nhanh chóng trôi qua.

Hàn Văn Tịch trở lại quý phủ, đợi hai ngày, nguyên bản cho rằng Cổ Bắc Nguyệt hẳn là đã có thời gian gấp nàng, thế nhưng ai biết bị kịch đã xảy ra.

"Vương Phi nương nương, quán gia Cổ phủ nói trong vòng một tháng Cổ thái y đều sẽ không thể ra khỏi cung, sự tình cụ thể là gì, tiểu nhân đã hỏi không được." Gã sai vật đứng sự thật bảm bảm.

"Cái gì?" Hàn Văn Tịch kinh sợ.

Gã sai vật cho rằng nàng chưa nghe rõ, vội vàng nói lại, "Quán gia Cổ phủ nói Cổ thái y ở trong cung, trong vòng một tháng sẽ không thể ra khỏi cung, tiểu nhân hỏi vì sao, quán gia nói không biết."

Sắc mặt Hàn Văn Tịch sớm đã trắng bệch, Cổ thái y một tháng không thể ra khỏi cung, vậy nhất định là bệnh tình của Thiên Huy hoàng đế đã chuyển biến xấu nha! Loại chuyện này, quán gia chưa chắc biết được, cho dù có biết, cũng chưa chắc dám nói ra.

"Hồng rồi!"

Hàn Văn Tịch lẩm bẩm tự nói, chần chờ một lát, liền ra cửa đi phủ Mục đại tự quản.

.....

"Vương Phi nương nương, vì thần đang muốn đi bái, không nghĩ tới người đã tới rồi." Mục Thanh Vô thực ngoài ý muốn, trong lòng cũng âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn Lưu Nguyệt đã đi ra ngoài với bằng hữu, bằng không để nàng nhìn thấy Tần Vương phi, không biết lại sẽ nháo ra sự tình gì.

"Sự tình lần trước người tra, có tiến triển gì không?" Hàn Văn Tịch hỏi.

Lần cuối cùng, bọn họ căn cứ vào được tính cùng tần xuất hạ độc Vạn Xà Độc, người hạ độc, hoặc chính là người bên trong Mục gia, hoặc chính là người thường xuyên lui tới Mục gia. Ngay cả nếu là người bên trong, cũng cần đến người thường xuyên cung cấp độc được.

Mục Thanh Vô thấp phần bất đắc dĩ, "Vương Phi nương nương, vì thần nghiêm túc điều tra qua....."

Mục Thanh Vô còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã thấy trán hắn mấy mồ che phủ, liền biết không có kết quả, manh mối này cũng bị chặt đứt.

Vì sao lại như vậy?

Lý luận của bọn họ cũng không có vấn đề gì nha, Vạn Xà Độc sau khi được phối chế nhất định phải dùng hết trong vòng một ngày, nếu không sẽ có màu sắc cùng hương vị, dựa vào sự cẩn thận của Mục Thanh Vô thì sẽ phát hiện ra.

Mà muốn tích lũy ra độc tố, ít nhất cũng cần phải hai ba ngày hạ độc một lần, mặc kệ nói như thế nào, người hạ độc nhất định có liên hệ vô cùng chặt chẽ với phủ Đại tướng quân.

Chỉ là, đã điều tra qua, đã thăm vấn qua tất cả mọi người tình nghi, thế nhưng vẫn không tìm ra.

Chẳng lẽ là bọn họ đã bỏ rơi chi tiết nào đó, xem nhẹ nhân vật nào đó hay sao?

Muốn tra ra nội gian, chỉ có hai con đường, một chính là tiếp tục điều tra những nhân vật hiểm nghi trong phủ Đại tướng quân, một đường khác chính là ba vị Xà Độc hiểm thấy kia, và sau đó, chính là mục đích chuyển đi này của Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch lấy ra một đơn được đưa cho Mục Thanh Vô, "Thiếu tướng quân, đây là ba loại Xà Độc khác, là Xà Độc phi thường hiếm thấy, đừng nói là các tiệm thuốc, cho dù là đại bộ phận thế gia y học cũng sẽ không có, có lẽ, bắt đầu từ ba vị Xà Độc này, sẽ nhanh hơn một chút."

Nàng đã giữ lại chúng trước đây, nhưng, hiện giờ không tìm được Cổ Bắc Nguyệt, chỉ có thể đem manh mối này cũng giao cho Mục Thanh Vô, ít nhất, Mục Thanh Vô có nhiều quan hệ xã hội hơn nàng, nhiều thêm một đường hy vọng.

Mục Thanh Vô nhìn thoáng qua đơn được, chờ chờ một lát, nhưng rất nhanh, liền ngừng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng Hàn Văn Tịch, trực tiếp hỏi, "Tần Vương phi lúc trước không đem ba vị Xà Độc này nói ra, là sợ..... Là sợ ta cùng phụ thân làm việc thiên vị đúng không?"

Chất vấn chột tốt như vậy, làm Hàn Văn Tịch trở tay không kịp, nhưng mà, Mục Thanh Vô hỏi rất đúng, nàng xác thật là có tâm tư này.

Nàng cùng Mục Lưu Nguyệt đánh đổ một tháng, đánh cuộc người thua thì cỡi áo ngoài chạy một vòng trên đường cái Huyền Vũ, hậu quả của việc này dù là nàng hay là Mục Lưu Nguyệt, ai cũng đều không thể thừa nhận. Nhưng, loại đánh cuộc này chỉ có thắng thua, không có tay thế giả những vào, hai người bọn nàng nhất định sẽ có một người thua.

Nếu như trong quá trình ta án, tất cả đều hoàn toàn dựa vào Mục đại tướng quân cùng thiếu tướng quân, hai cha con bọn họ hoàn toàn có thể kéo dài thời gian, chờ đến một tháng sau mới tra ra nội gian, kể từ đó đối bọn họ không có tổn thất gì, hơn nữa cũng sẽ không làm Mục Lưu Nguyệt thua trận.

Mục Lưu Nguyệt dù như thế nào, chung quy vẫn là nữ nhi duy nhất của Mục đại tướng quân, nàng đương nhiên là muốn giấu nghề, tự mình đi điều tra, ai biết Cổ Bắc Nguyệt không thể ra khỏi cung đâu?

Nếu Mục Thanh Vô đã hỏi như thế, Hàn Văn Tịch cũng không có gì phải đầu đuôi, nàng thản nhiên cười, thoải mái hào phóng thừa nhận, "Đúng!"

Ai ngờ, Mục Thanh Vô luôn luôn khiêm tốn bỗng nhiên trở nên đặc biệt nghiêm túc, đặc biệt nghiêm trọng, hai tròng mắt trong veo của hắn thẳng bức nhìn Hàn Văn Tịch, nghiêm túc nói, "Vương Phi nương nương, ngoài nghĩ Mục Thanh Vô ta là người nào?"

Điều này.....

Nhìn đầy mắt Mục Thanh Vô lối lạc quật cường, Hàn Văn Tịch đột nhiên có cảm giác lấy bụng tiểu nhân đo dạ quân tử, nhưng, nàng cũng không cho rằng tự bảo vệ mình như thế là sai.

"Thiếu tướng quân, nếu mọi người thua, người thật sự sẽ thiết diện vô tư, để nàng cỡi quần áo đi ra bên ngoài chạy một vòng hay sao?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc chất vấn.

Ai ngờ, Mục Thanh Vô lại không hề do dự, "Ta sẽ!"

Trong lòng Hàn Văn Tịch hơi ngán ngạo, nàng không muốn tin, nhưng nhìn thấy cặp mắt trong sáng của Mục Thanh Vô, lại khiến nàng không thể nghi ngờ.

"Ta cùng phụ thân mấy ngày hôm trước còn từng khuyên qua nàng, để nàng biết điều không phải, ngay cả khi đó là đánh cuộc, chỉ tiếc nha đầu kia không thấy quan tài không đổ lệ." Mục Thanh Vô nhún nhật nói.

"Cho nên..... Người muốn khuyên ta?" Hàn Văn Tịch nhún mày hỏi.

"Không, mỗi người đều phải trả giá cho sự lựa chọn riêng của chính mình, Vương Phi nương nương, đây là hai người người cùng Lưu Nguyệt đánh cuộc, mà vì thần cùng người, chỉ có một chuyện tra án, thỉnh Vương Phi nương nương cứ việc yên tâm, vì thần nhất định toàn lực phối hợp." Mục Thanh Vô nghiêm túc nói.

Nhìn Mục Thanh Vô, trong lòng Hàn Văn Tịch tràn đầy cảm khái, không trách được Mục Thanh Vô tuy tuổi còn trẻ đã nắm giữ trọng binh, xuất thân danh môn quý tộc, lại có nguyên tắc như thế, quang minh lỗi lạc, đúng là hiếm có, trong cả triều văn võ Thiên Ninh quốc có thể có mấy người?

Hàn Văn Tịch biết, nàng có thể giải phóng trái tim một trăm lần.

"Thiếu tướng quân, ta sẽ tin tưởng người. Đầu tiên, ba vị Xà Độc này, nhanh chóng tìm người điều tra. Tiếp theo, theo ta thấy, phạm là người có thể tiếp cận người, cũng cần phải bí mật điều tra, bất luận thân phận là gì, bao gồm người chỉ thân." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Vừa nghe lời này, Mục Thanh Vô chấn kinh rồi, "Người chỉ thân?"

"Đúng, thiếu tướng quân, chúng ta đã bỏ qua chi tiết rất quan trọng, người hạ độc, có thể muốn mượn tay người khác, mà người bị mượn, rất có khả năng đến nay cũng còn chưa biết!" Hàn Văn Tịch nói thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Xà độc, bốn vương xử lý

Nếu đã xác định được người hạ độc có liên hệ chặt chẽ cùng Đại tướng quân phủ, như vậy, bọn họ cũng không thể bài trừ tình huống này nha!

Vừa nghe Hàn Văn Tịch nói như thế, lúc này Mục Thanh Vô mới hiểu được, "Tâm tư của Vương Phi nương nương quả nhiên rất kín đáo, vì thần minh bạch."

Sau khi Hàn Văn Tịch lại cùng Mục Thanh Vô thương nghị một số chi tiết, mới rời khỏi phủ Đại tướng quân. Nhưng mà, nàng cũng không biết, chân trước nàng vừa rời đi, chân sau của Long Phi Dạ đã đến.

Đây là lần thứ hai Long Phi Dạ đến Mục tướng quân phủ vì chuyện tình nội gian của Bắc Lịch quốc.

Hắn mặc một bộ hắc y, khí phách ngời trên vị trí chủ vị ở đại đường, mặt mày thanh lãnh, tự cao tự đại, tựa như vương giả thống ngự thế giới.

Toàn bộ đại đường an an tĩnh tĩnh, chỉ có Mục đại tướng quân đứng hầu bên trong.

Chỉ sau một lát, Mục Thanh Vô đã vội vàng chạy tới, vừa vào cửa, lập tức chào theo nghi thức tiêu chuẩn của quân đội, "Vị thần tham kiến Tần Vương điện hạ."

Long Phi Dạ giờ tay ý bảo hắn miễn lễ, lạnh lùng chất vấn nói, "Hàn Văn Tịch vừa mới rời đi?"

Hàn Văn Tịch?

Không thể không nói, ba chữ này nói ra từ trong miệng Tần Vương điện hạ, đã khiến hai cha con Mục đại tướng quân cảm thấy thật kỳ quái, trong ấn tượng của bọn họ, Tần Vương chưa bao xưng hô thẳng tên bất kỳ nữ nhân nào như vậy.

Đương nhiên, hắn không có khả năng sẽ gọi Hàn Văn Tịch là ái phi, trước đây hẳn đều giống như mọi người gọi nàng là Tần Vương phi. Kể từ khi nào thì hắn bắt đầu thay đổi thói quen của mình?

Tò mò thì tò mò, mặc kệ là Mục đại tướng quân hay là Mục Thanh Vô đều không có là gan để hỏi, vì Tần Vương điện hạ trước mặt tại đây, áp lực so với ở trước mặt Thiên Huy hoàng đế còn lớn hơn.

“Vương Phi nương nương vừa mới rời đi, đây là manh mối mới nàng vừa đưa.” Mục Thanh Vô nói, vội vàng dâng lên đơn được vừa mới có được, giải thích thêm, “Đây là ba vị Xã Độc trước kia Vương Phi nương nương chưa nói ra, nói là vật rất hiếm thấy, người trong đại lục Văn Không có thể có vật ấy, rất ít.”

Long Phi Dạ gật gù đầu, hỏi, “Kết quả điều tra người hiếm nghi trong quý phủ ra sao?”

Mục đại tướng quân thấp phần xấu hổ, “Bẩm điện hạ, đến nay vẫn không có kết quả.””Mở rộng phạm vi người hiếm nghi, tiếp tục truy tra.” Long Phi Dạ nói, đáy mắt hiện lên một mặt ánh sao, thấp giọng nói, “Đặc biệt là nữ nhân.”

Vừa nghe lời này, Mục đại tướng quân cùng thiếu tướng quân đều kinh ngạc, Tần Vương phụng hoàng mệnh truy tra gián tế Bắc Lịch quốc, thế nhưng điều tra ra đến nay tất cả đều là nữ nhân nha.

Nếu nói như thế, Mục Thanh Vô trùng cùng chuyện này chần chẫn là có can hệ, nói cách khác, rất có khả năng mật thám Bắc Lịch sớm đã mai phục trong Đại tướng quân phủ.

Phải biết rằng, Đại tướng quân phủ chính là nơi rất mẫn cảm, không ít quân cơ mật đều xuất phát từ nơi này.

Sự tình, nghiêm trọng!

Lúc này, Mục đại tướng quân nơi nào còn lo lắng bệnh vực Mục Lưu Nguyệt là người nhà mình nha, sớm đã đem đánh cuộc giữa Mục Lưu Nguyệt cùng Hàn Văn Tịch vứt ra sau nào.

Hắn nhanh chóng quyết định, “Tần Vương điện hạ yên tâm, mật tướng nhất định sẽ mở rộng phạm vi điều tra, bất kể thân thích!”

Mục Thanh Vô vẫn luôn rất rõ ràng phụ thân sẽ thiên vị Lưu Nguyệt, thấy cơ hội này, hắn nghiêm túc nói, “Phụ thân, Tần Vương phi hoài nghi người hạ độc khả năng chính là mượn tay người khác, theo ý hải nhi, vài vị đường huynh muội thường xuyên lui tới, cũng không thể bỏ qua.”

Hắn nói, chần chờ một lát, lại bổ sung, “Đương nhiên, bên phía Lưu Nguyệt cũng đều phải tra một tra.”

Nếu đây là ngày khác, khi Mục Thanh Vô nói ra như vậy, Mục đại tướng quân nhất định sẽ tức giận mà mắng hắn hồ đồ, thân muội muội hắn như thế làm sao có khả năng sinh lòng xấu xa, như thế nào sẽ bắt can như thế.

Nhưng, hiện tại dưới tình huống thế này, lại đang ở trước mặt Tần Vương điện hạ, Mục đại tướng quân không dám đánh mất sự bình tĩnh của mình, nhìn Tần Vương, nói, “Vương Phi nương nương nói rất có đạo lý.”

Long Phi Dạ như suy tư điều gì, rất nhanh đã gật gù đầu, thu hồi đơn được, “Ba vị Xã Độc này bốn vương sẽ tự mình xử lý, sự việc còn lại, cần phải đẩy nhanh tốc độ hơn.”

“Rồi!” Hai cha con Mục đại tướng quân cùng nhau hô lên, cung kính lĩnh mệnh.

Long Phi Dạ đứng dậy rồi đi, chính là, khi đã đi tới cửa, lại đột nhiên dừng bước, hắn không quay đầu lại, giọng điệu trước sau như một lạnh băng, “Bốn Vương nghe nói..... Hàn Văn Tịch cùng Mục đại tiểu thư đánh cuộc?”

Cái gì?

Sự tình Hàn Văn Tịch cùng Mục Lưu Nguyệt đánh cược, Tần Vương điện hạ cư nhiên cũng biết.

Mục đại tướng quân vì để giảm bớt ảnh hưởng, đã sớm hạ lệnh cấm khẩu, tất cả những hạ nhân biết được việc này đều không được loạn truyền.

Tần Vương điện hạ như thế nào biết đến?

“Bẩm điện hạ, xác thật là có việc này, tiểu nữ không hiểu chuyện, cả gan làm loạn, mật tướng nhất định sẽ giáo huấn nàng thật tốt.” Mục đại tướng quân vội vàng giải thích.Mặc kệ như thế nào, hắn đều sẽ toàn lực ngăn cản chuyện này phát sinh, nếu như không được, dù phải bức bách hẳn cũng phải buộc Lưu Nguyệt đi xin lỗi, loại kết quả lưỡng bại câu thương, hắn gánh không nổi nha.

“Thỉnh điện hạ hãy tin tưởng, mật tướng nhất định sẽ.....”

Tuy nhiên, lời này của Mục đại tướng quân còn chưa nói xong, Long Phi Dạ đã ngắt lời, nhàn nhạt nói, “Bốn vương thật ra rất chờ mong kết quả.”

Hắn nói xong, cũng không hỏi thêm gì nhiều liền nhanh chóng rời đi, thần ảnh rất nhanh đã biến mất trong sân.

Đây là.....

Mục đại tướng quân sững sờ tại chỗ, sau một lúc lâu mới bình thường trở lại, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Mục Thanh Vô, “Người..... người vừa mới nghe..... nghe được Tần Vương điện hạ nói gì sao?”

Mục Thanh Vô cũng rất ngoài ý muốn, lẩm bẩm nói, “Điện hạ nói, hắn thật ra rất chờ mong kết quả.”

Sắc mặt Mục đại tướng quân trắng nhợt, nóng nảy, “Đây là..... đây là ý tứ gì?”

Chẳng lẽ Tần Vương điện hạ cũng muốn nhìn thấy Lưu Nguyệt cưỡi áo ngoài chạy một vòng trên đường cái Huyền Vũ hay sao? Nghĩ đến điều này, Mục đại tướng quân lập tức phủ định ý nghĩ của mình, hắn tuyệt đối là suy nghĩ quá nhiều, vô duyên vô cớ, Tần Vương điện hạ sao có thể nhân hạ thoải mái làm khó dễ một tiểu nữ tử như Lưu Nguyệt nha!

Chẳng lẽ..... hắn muốn nhìn thấy Tần Vương phi thua, cưỡi áo ngoài ra chạy một vòng?

Không không không!

Mục đại tướng quân tát một cái lên trán mình, điều này càng là không thể đi, Tần Vương phi nếu thật sự phải chạy như thế, đó chính là tát vào mặt Tần Vương điện hạ nha!

Mục đại tướng quân khó thở, mày rậm mắt gần trùng lớn nhìn Mục Thanh Vô, “Điện hạ đang kỳ vọng vào cái gì đây?”

“Kết quả đánh cược.....” Mục Thanh Vô sợ hãi nói.

“Kết quả của ai!” Mục đại tướng quân lại hỏi.

Mục Thanh Vô không có câu trả lời cho câu hỏi đó, Mục đại tướng quân gần dữ bữa môi, quay đầu đi chỗ khác, rút roi ra hung hăng quát một cái trong trong khí, “Mục Lưu Nguyệt! Nha đầu thú này khi nào mới có thể không gây thêm chuyện a!”

Tần Vương điện hạ nếu đã nói như thế, mặc kệ ý tứ của hắn là gì, dù sao Mục đại tướng quân là không thể nào buộc Mục Lưu Nguyệt đi xin lỗi, cũng không thể cầu Tần Vương phi hủy bỏ đánh cược.

Đến lúc đó, thật sự không biết làm sao để thu thập tàn cục đây!

Mục Thanh Vô thấy phụ thân tức giận như vậy, hắn nghiêm túc nói, “Phụ thân, Lưu Nguyệt cũng đã lớn, tự mình gây ra sự tình gì thì hãy để nàng tự mình phụ trách đi. Sự tình một chuyện nội gian rất quan trọng, vạn nhất thật sự là gián tế của Bắc Lịch quốc, Hoàng Thượng trách tội xuống dưới, chúng ta đều không thể giải thích.”

Sự tình nếu đã phát triển thành như vậy, Mục đại tướng quân còn có thể nói gì, hắn bực bội nhìn Mục Thanh Vô liếc mắt một cái, “Lập tức đem danh sách ra tới, tra xét từng người một! Nếu như thật sự là người của quý phủ, bản tướng quân tuyệt đối sẽ không tha!”.....Edit & Dịch: Wattpad@Emily Ton.....

Lúc này, Mục Lưu Nguyệt hoàn toàn không biết gì về sự tức giận của phụ thân nàng nha.

Nàng đang cùng bằng hữu ở trong một quán trà nổi danh nhất vùng ngoại ô để đô, Thiên Hương Trà Viên. Nàng đương nhiên quan tâm đến tiến triển của cuộc điều tra, đáng tiếc phụ thân cùng ca ca đều không nói. Nhưng là, nàng nhìn thấy bộ dáng phụ thân cả ngày mặt ủ mày ỉu, cũng đại khái đoán ra được điều tra không có tiến triển gì.

Đã 10 ngày qua đi, chỉ còn lại 18 ngày, xem tình huống trước mắt, Hàn Văn Tịch chính là dữ nhiều lành ít nha!

Hơn nữa, cho dù có tiến triển mới trong 18 ngày tới, nàng cũng không sợ, dù sao phụ thân cùng ca ca đều đang hỗ trợ tra án, nàng không tin ngay cả phụ thân cùng ca ca sẽ mặc kệ sống chết của nàng.

Dù nói như thế nào, cũng sẽ có biện pháp kéo dài hơn một tháng.

Lần này, nàng không chỉ muốn Hàn Văn Tịch tự ăn ác quả*, mà còn phải dùng một đạo lý thật tàn nhẫn nói cho Hàn Văn Tịch: uống cho cái danh vị trống rỗng Tần Vương phi, còn không bằng ké có nền tảng gia đình tốt! Nàng có thể gả vào Tần Vương phủ cũng không có gì để cao ngạo!

*Tự thực ác quả (自食恶果: zìshí èguo): tự ăn ác quả, nghĩa là chịu đựng những hậu quả của hành động do mình gây ra. (eat her own bitter fruit: meaning to suffer the consequences of one's own actions, to stew in one's own juice @EmilyTon)

Nghĩ đến điều này, Mục Lưu Nguyệt cười ha ha.

Lúc này, Hàn Nhượng Tuyệt đang tự mình mang một ấm trà đi tới, thấy thế, cười nói, “Đại tiểu thư của ta, đang nghĩ đến sự tình gì, khiến người vui vẻ như vậy, nói ra để muội muội ta cũng vui cùng đi.”

Nàng nói, đem ấm trà đặt ở bên cạnh bàn, ngồi bắt chéo chân, đôi tay chống cằm, dùng tư thái ngồi chờ Mục Lưu Nguyệt nói.

Mục Lư Nguyệt nhìn nàng một cái, lại ha hả cười vài tiếng mới bình tĩnh trở lại, “Không có, sao có thể có sự tình gì?”

Hàn Nhục Tuyệt ái muội nhìn nàng một cái “Trên mặt đều cười như hoa nở, không phải là nghĩ đến nhà ai.....”

Lời này còn chưa nói xong, Mục Lư Nguyệt liền cầm lấy chén trà trước mặt muốn đập vỡ nó, Hàn Nhục Tuyệt vội vàng ngăn lại, “Được được được, ta không hỏi là được! Ta tự mình và miệng!”

Hàn Nhục Tuyệt làm bộ nhẹ nhàng đánh vài cái vào miệng mình, trước khi nâng tới, còn tưởng rằng vị đại tiểu thư này sẽ bới vì sự tình của Hàn Văn Tịch mà không thích nâng đầu, không nghĩ tới thái độ trước sau vẫn như một.

Bất quá, nghĩ đến cũng là chuyện bình thường, trước đây Mục Lư Nguyệt sở dĩ nguyên ý kết giao cùng nàng, không chỉ bởi vì nàng đã tặng không ít hậu lễ, mà càng là bởi vì từ nơi nàng có thể nghe được không ít tin tức về Hàn Văn Tịch.

Mục Lư Nguyệt liếc mắt nhìn nàng một cái, lại cười, “Cũng không khác nhau nhiều lắm”

Thấy tâm tình của Mục Lư Nguyệt không tồi, Hàn Nhục Tuyệt kín đáo nghĩ, hôm nay xem như đúng thời điểm để gặp.

“Tối tối tối, nô tỳ lại pha thêm một ấm trà ngon, bồi tội với đại tiểu thư.” Hàn Nhục Tuyệt giả vờ bắt chước giọng hạ nhân nói.

Mục Lư Nguyệt nhướng mày, “Tốt thôi, bốn tiểu thư chờ.”

Vừa nói, hai người vừa cười, Hàn Nhục Tuyệt mở hộp đựng lá trà ra, đưa qua, “Người người, xem nó có mùi hương thế nào.”

Người Thiên Ninh rất nghiện trà, đặc biệt là những người ở đế đô. Bên trong thành đế đô Thiên Ninh đều là trà lâu lớn bé, trong khi những vùng ngoại ô phần lớn đều là trang trại trà. Những người như Mục Lư Nguyệt và nàng đây chính là loại người thấp phần chú ý đến trà đạo, đều sẽ không đi trà lâu, là trà cùng nước suối của bọn họ so với trà lâu muốn tốt hơn rất nhiều.

Nếu bọn họ nhận hạ thoái mái, hoặc là có việc không tiện thương nghị ở trong nhà, phần lớn các nàng sẽ hẹn ước đến vùng ngoại ô tới trang trại trà, lựa chọn lá trà vừa mới ngắt đã được hong khô, sau đó lấy nước suối trong núi, dùng để pha trà, màu sắc và hương vị lại đạt tới một cảnh giới cao hơn so với trà nhà.

Nghiêm túc mà nói, Mục Lư Nguyệt cùng Hàn Nhục Tuyệt cũng xem như bạn trà. Bất cứ khi nào hai người hẹn gặp nhau, luôn luôn là trang trại trà, Hàn Nhục Tuyệt đã tặng rất nhiều loại trà có giá trị liền thành cho Mục Lư Nguyệt.

Mục Lư Nguyệt nhẹ nhàng ngửi ngửi, hương trà thâm nhập vào mũi, thấy nó rất trong và tươi mát, nàng nhắm mắt lại vừa thưởng thức mùi thơm vừa ra dấu ý bảo Hàn Nhục Tuyệt pha trà.

Ngay cả khi có cùng một loại lá trà, nước, ấm trà, cũng có thể pha được một ấm trà khác nhau dưới tay của những người khác nhau. Hàn Nhục Tuyệt là cao thủ trong phương diện này, vì vậy Mục Lư Nguyệt rất thích uống trà do chính tay tay nàng ta pha.

Nhưng mà, nàng cũng không biết được rằng, trà đạo của Hàn Nhục Tuyệt là học được từ mẫu thân nàng ta, Lý thị.

Rất nhanh, một tách trà nhẹ được đưa đến trước mặt Mục Lư Nguyệt, Mục Lư Nguyệt trước tiên ngửi hương trà, lại nhắm nhĩ nếm thử vị trà một chút, sau đó mới chân chính uống xuống.

Sau khi nếm trà dư vị một lát, liền liên tục khen ngợi, “Kỳ diệu thay! Kỳ diệu thay! Ta nghĩ lần sau phải mời Trường Bình công chúa cùng đi theo, để nàng nếm thử.”

Vừa nghe lời này, trong lòng Hàn Nhục Tuyệt mừng thầm, từ lâu nàng đã sớm muốn kết thân với Trường Bình thông qua Mục Lư Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Uống trà, mỗi người ôm một tâm tư

Người Dịch: Emily Ton

Mục Lư Nguyệt lần này cũng không phải là lần đầu tiên nhắc tới Trường Bình công chúa trước mặt Hàn Nhục Tuyệt.

"Thật hay giả, người đã đáp ứng ta rất nhiều lần rồi." Nàng ỳ ỳ khua nói thầm

Mục Lư Nguyệt cười, "Vài lần trước đây không phải đều có việc nên bị trì hoãn hay sao, thế này thì sao, khi hội Hoa Mai bắt đầu, ta sẽ nói Trường Bình công chúa cũng mời người đi, như thế nào?"

Lời này vừa ra, Hàn Nhục Tuyệt lập tức phản khởi, "Lư Nguyệt, người không thể chỉ nói những điều khiến ta cao hứng!"

Hội Hoa Mai, ba năm một lần, là do Trường Bình công chúa khởi xướng tổ chức từ mấy năm trước, lấy thưởng mai phẩm trả làm vui, tất cả mọi người tham dự đều là nữ tử, đều là người do Trường Bình công chúa tự thân tuyển chọn sau đó phát thiệp mời, mỗi phần lớn là nữ nhi quyền quý Thiên Ninh quốc.

Một khi được mời, nghĩa là được tán thành trong vòng thượng lưu ở Thiên Ninh, cho nên, thịnh hội này vẫn luôn được chúng nữ tử hưởng tới.

Trước đây lúc Hàn Tông An còn chưa vào ngục, Hàn gia cũng coi như là gia đình có thanh thế, chi tiết là thân phận thường dân, không có ảnh hưởng, cho nên, Hàn Nhục Tuyệt căn bản không có cơ hội.

"Ta thế cũng không được sao? Không tin ta như thế?" Mục Lư Nguyệt nói, đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

"Không cần không cần, ta đương nhiên tin người!" Hàn Nhục Tuyệt đều bị hưng phấn làm rối đầu óc, cũng không hoài nghi vì sao Mục Lư Nguyệt đột nhiên mời mình.

Đương nhiên, hưng phấn thì hưng phấn, Hàn Nhục Tuyệt nàng cũng không quên mục đích của chuyện này, nàng trêu ghẹo cười nói, "Thật ra cũng không phải là ta không tin người, nhưng một thời gian dài như vậy người không hẹn ước ta, ta còn tưởng rằng Mục đại tiểu thư của chúng ta đã quên ta rồi?"

Lời này vừa ra, tựa hồ làm giảm đi sự hứng thú của Mục Lư Nguyệt, ỳ trà thứ hai vừa mới nhắc lên liền lại buông xuống.

Nàng ý vị thâm trường nhìn Hàn Nhục Tuyệt, lạnh lùng nói, "Người còn dám trách ta? Trong khoảng thời gian này ta suýt nữa bị vị đại tiểu thư kia của người làm cho lẫn lộn gần chết!"

Hàn Nhục Tuyệt biết cơ hội đã tới, chần chờ một lát, thấp giọng, "Nhân gia hiện tại chính là Tần Vương phi."

Mục Lư Nguyệt hừ lạnh, "Tần Vương phi thì như thế nào, cũng phải chờ Tần Vương thừa nhận nàng."

"Nghe nói....." Hàn Nhục Tuyệt muốn nói lại thôi.

"Nghe nói cái gì?" Mục Lư Nguyệt nhàu mày, sắc mặt lại khó coi vài phần, ghét nhất là loại muốn nói lại thôi.

"Nghe nói nàng cứu ca ca người, lần trước đã được truyền khắp phổ lớn ngõ nhỏ, nói gì mà y thuật của nàng rất lợi hại, thậm tăng bất lệ, còn có người nhìn đến không ít quyền quý đến cổng lớn Tần Vương phủ cầu trị." Hàn Nhục Tuyệt sợ hãi hỏi.

Mục Lư Nguyệt nhấp nháy ánh mắt không vui, những việc này rốt cuộc liên quan đến việc ca ca bị hành thích, hiện giờ hung thủ còn chưa bắt được, hơn nữa người hạ độc cũng chưa bắt được, phụ thân ngàn vạn lần dặn dò không thể công khai. Hơn nữa, những việc này Hàn Văn Tịch xác thật có công lao, nàng cũng không muốn nhắc tới.

Nhưng mà, nhìn thấy bộ dáng vội về mặt khiếp sợ của Hàn Nhục Tuyệt, Mục Lư Nguyệt lại rất khó chịu.

"Lư Nguyệt, không phải là sự thật đi, Hàn Văn Tịch thực sự lợi hại như vậy sao? Trước kia lúc nàng còn ở nhà chính là phế vật nha? Chẳng lẽ trước kia nàng đều luôn giả vờ? Nàng là thiên tài?"

Hàn Nhục Tuyệt về mặt khoa trương, thấy Mục Lư Nguyệt vẫn không dao động, nàng lại tiếp tục nói, "Nếu là như thế, vậy chúng ta thật đúng là xem thường nàng nha, nha đầu này....."

Lời này còn nói chưa xong, Mục Lư Nguyệt đã nhịn không được, lạnh lùng ngắt lời, giọng ngữ thô thiển, "Thiên tài cái rắm!"

Hàn Nhục Tuyệt vội vàng hoảng loạn hướng xung quanh nhìn nhìn, "Đại tiểu thư, suy..... Người không lựa lời mà nói, nếu như bị người nghe được, ngại mai người chính là vai chính trong những câu chuyện phiếm của cả đế đô!"

Khuôn mặt nhỏ của Mục Lư Nguyệt trở nên tối tăm u ám, bĩu môi không vui, "Hàn Văn Tịch bất quá chỉ biết giải độc mà thôi, không tính là thần y gì, rất nhiều người trong thiên hạ cũng biết giải độc."

Nói đến đây, Mục Lư Nguyệt vẫn chưa cam lòng, lại bổ sung nói, "Giải độc thì có bản lĩnh gì, chỉ cần có giải được thì ai cũng đều có thể giải độc, được không?"

Nhưng mà, Hàn Nhục Tuyệt lại giật mình, "Nguyên lai ca ca người là trúng độc nha! Không phải nói bị đâm hay sao?"

"Trên thân kiếm của thích khách có độc!" Mục Lư Nguyệt lại nói.

"Như vậy a..... Nhưng..... vì sao bên ngoài lại tung tin đồn nhảm nói rằng nàng còn bị giam vào thiên lao, sau đó lại được thả ra, Đại Lý Tự khanh liền thay đổi người, đây rốt cuộc chuyện như thế nào?" Hàn Nhượng Tuyệt truy vấn nói.

Thấy đáy mắt Mục Lư Nguyệt chần chờ, nàng biết, nơi này nhất định có bí mật, vì thế, nàng lại bổ sung một câu, "Ta còn nghe mấy tỷ muội nói, là Tần Vương đã đứng về phía nàng, nói gì mà Tần Vương không hỏi đúng sai, tự mình đến thiên lao đem nàng ra ngoài?"

Tần Vương đứng về phía nàng?

Hàn Nhượng Tuyệt lời này vừa ra, Mục Lư Nguyệt liền đập bàn thật mạnh một tiếng "*Bang*", "Nực cười, Hàn Văn Tịch cũng xứng đáng sao!"

Hàn Nhượng Tuyệt kinh ngạc nhìn nàng, đáy mắt lộ ra sắc thái hoài nghi.

Mục Lư Nguyệt thực sự không thích loại ánh mắt này, nàng hít sâu một hơi, lạnh lùng nói, "Bây giờ, ta sẽ nói cho ngươi một bí mật, ngươi phải chắc chắn rằng sẽ không lộ ra ngoài, nếu không, sau này ngươi cũng đừng tới gặp ta."

Hàn Nhượng Tuyệt vội vàng gật đầu, "Lư Nguyệt, ngươi cũng không phải không biết, những lời ngươi nói cho ta, từ trước đến nay chỉ có tiến không ra."

Mục Lư Nguyệt chần chờ trong chốc lát mới gật gật đầu, hạ giọng, "Thật ra, ca ca ta trúng hai loại độc."

"Cái gì?" Hàn Nhượng Tuyệt sợ hãi, nàng thật sự rất ngạc nhiên.

"Suyt....." Mục Lư Nguyệt hưng tơn trừng mắt liếc nàng một cái, Hàn Nhượng Tuyệt vội vàng che miệng lại, tỏ vẻ không dám.

Mục Lư Nguyệt lúc này mới tiếp tục nói, "Loại thứ nhất đã bị Hàn Văn Tịch giải, sau đó ta ca lại phát tác, không tốt và không ngừng sốt cao, vì vậy Hàn Văn Tịch đã bị hạch tội. Ai biết loại độc thứ hai đã ẩn núp nhiều năm qua, may mắn là nàng cũng biết cách xử lý, sau đó đưa ra giải pháp nên cũng thoát tội."

Mục Lư Nguyệt nói, vì muốn đánh mất uy tín của Hàn Văn Tịch, nên cố ý nói dối, "Trên thực tế, nàng cũng chỉ là mèo mù dưng phải chuột chết (瞎猫碰到死老鼠), vừa vận biết giải hai loại độc kia mà thôi. Chuyện này từ đầu chỉ cuối Tần Vương chưa từng xuất hiện, Tần Vương mới mặc kệ sống chết của nàng, người đứng nghe bên ngoài loạn truyền."

Đáy mắt Hàn Nhượng Tuyệt hiện lên một tia phức tạp, nàng đương nhiên biết Mục Lư Nguyệt đã không nói hết sự thật, nhưng là, sự tình Hàn Văn Tịch cứu thiếu tướng quân phòng chừng không phải là giả.

"Nguyên lai là như thế này a, ha ha, không nghĩ tới nàng có thể giải độc." Hàn Nhượng Tuyệt thì thầm.

Mục Lư Nguyệt cảm thấy rất khó chịu khi nghe những lời này, luôn cảm thấy Hàn Nhượng Tuyệt tựa hồ rất ngưỡng mộ Hàn Văn Tịch.

Đáy mắt hiện lên một mặt tinh kế, nàng thấp giọng nói, "Nhượng Tuyệt, còn có một việc, ta chỉ nói với một mình ngươi thôi, ngươi phải giữ nó như một bí mật."

"Đương nhiên, ngươi yên tâm!"

Thấy bộ dáng Mục Lư Nguyệt rất thần bí, Hàn Nhượng Tuyệt rất khẩn trương, nàng vốn là tới hỏi sự tình thiếu tướng quân, không nghĩ tới còn có thể biết nhiều hơn nữa.

Sớm biết như thế, nàng nên mời Mục Lư Nguyệt uống trà sớm hơn.

Giọng nói của Lư Nguyệt ép tới đặc biệt thấp, "Nhượng Tuyệt, sự tình cha ngươi bị bỏ tù..... thật ra cũng có liên quan đến Hàn Văn Tịch."

Lời này vừa ra, Hàn Nhượng Tuyệt liền choáng váng, mắt trừng lớn nhìn chằm chằm Mục Lư Nguyệt.

"Nhìn cái gì mà nhìn, choáng váng nha!" Mục Lư Nguyệt vẫy vẫy tay trước mặt nàng, kéo nàng lại gần, tiếp tục nói, "Việc này, ta chỉ mới nghe được những điều này khi tiến cung mấy ngày trước. Tuy rằng không biết thật giả, dù sao, ngươi vẫn nên lưu tâm đến nó."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nha!" Hàn Nhượng Tuyệt nóng nảy.

"Nghe nói bệnh của Thái tử, là Hàn Văn Tịch hiệp trợ Cổ thái y cùng nhau trị, Hàn Văn Tịch còn hoàn toàn loại bỏ các kết quả chuẩn bệnh của cha ngươi." Mục Lư Nguyệt nói.

Sự tình Thái tử, hoàng thượng chiếu cáo thiên hạ chỉ nói Hàn Tông An khám sai, bệnh lâu ngày của Thái tử đã được chữa khỏi, chân tướng là gì, tất cả mọi người đều không thể biết rõ.

Nhưng là, Mục Lư Nguyệt là người nào nha, nàng đã sớm biết chân tướng, đương nhiên, nàng cũng sẽ không nói chân tướng cho Hàn Nhượng Tuyệt, nàng sẽ chỉ thêm nắm thêm muối vào trong chân tướng, bôi đen Hàn Văn Tịch một phen.

Thấy Hàn Nhượng Tuyệt thất thần, Mục Lư Nguyệt hạ giọng tới mức thấp nhất, "Hàn Văn Tịch chính là đang mưu đồ gây rối nha!"

Hàn Nhượng Tuyệt vẫn luôn mơ tưởng tìm người ở rể, trở thành gia chủ đời kế tiếp của Hàn gia, Mục Lư Nguyệt châm ngòi như thế, Hàn Nhượng Tuyệt làm thế nào mà không hận chết Hàn Văn Tịch.

"Nếu nói như thế, chính là nàng hại cha!" Hàn Nhượng Tuyệt tức giận.

Mục Lư Nguyệt lúc này mới lui về ngồi lại, tự mình rót một ly trà cho Hàn Nhượng Tuyệt, nàng cũng không tiếp tục nói, chỉ gật gật đầu.

"Được nha, chẳng trách nàng không cho chúng ta thăm hỏi cha, chẳng trách chia khoá nhà kho của Hàn gia lại ở trên tay nàng, nữ nhi đã già ra ngoài, nàng còn mơ tưởng trở về tranh giành gia sản hay sao?"

Hàn Nhượng Tuyệt không bình tĩnh, thở phì phì, nơi nào còn có sự nhàn hạ thoải mái mà ngồi uống trà nha, nàng cần phải lập tức trở về nói chuyện này cho mẫu thân.

"Lư Nguyệt, sự tình trọng đại, ta phải trở về!" Hàn Nhượng Tuyệt đứng dậy, nghiêm túc nói.

Mục Lư Nguyệt đi chuyển này cũng đã đạt được mục đích, nàng gật gật đầu, thấp giọng nhắc nhở, "Ngươi ngàn vạn lần đừng bán đứng ta nha."

"Yên tâm! Ta đi trước." Hàn Nhượng Tuyệt vội vàng rời đi, đã quên lá trà đặt ở một bên. Lá trà này chính là mẫu thân nàng chọn lựa rất kỹ càng, mỗi lần uống trà cùng Mục Lư Nguyệt, nàng đều tặng nàng ta một vại.

Sau khi châm ngòi thành công, tâm tình của Mục Lư Nguyệt cũng tốt lên, nơi nào còn quan tâm đến ý đến lá trà, nàng lại uống thêm vài chén trà, lúc này mới lười biếng đứng dậy, nàng muốn tới suối nước trà nóng và ngắm mình vào đó, thư giãn.

Nàng nghĩ, người Hàn gia rất nhanh sẽ đến tìm Hàn Văn Tịch gây phiền toái, mà Trường Bình công chúa lúc này chắc cũng đã nhận được tin tức của nàng, mấy ngày nữa sẽ quay về để đi đó. Đến lúc đó, nhất định Hàn Văn Tịch sẽ vội đến nỗi không còn thời gian để điều tra chuyện nội gián.

.....*Dịch: Emily Ton.....*

Buổi chiều ngày hôm đó, Hàn Nhượng Tuyệt đã trở lại Hàn gia, đi thẳng đến chỗ Lý thị.

"Mẫu thân, Hàn Văn Tịch chính là có tâm tranh gia sản, ta nghĩ chúng ta nên đi tìm Từ phu nhân cùng nhau thương lượng, dù thế nào cũng nên đòi lại chìa khoá nhà kho trước rồi lại nói." Hàn Nhượng Tuyệt đến nay lòng còn nóng như lửa đốt, sự tình liên quan đến vị trí gia chủ của nàng nha.

Nhưng mà, Lý thị chỉ coi chút kinh ngạc mà thôi, cũng không hoảng loạn giống như Hàn Nhượng Tuyệt, "Nói như thế cũng coi như nàng đã cứu Thái tử, ha ha, trách không được khí thế lớn như vậy, ngay cả Áu Dương đại nhân cũng phải nhường, nói vậy Từ thị cũng biết nội tình đi."

Lời này vừa ra, Hàn Nhượng Tuyệt liền sáng tỏ, nếu không phải Từ phu nhân có điều kiêng kị, ngày ấy sao sẽ để Hàn Ngọc Kỳ ăn đánh như vậy?

"Nhưng, cho dù nàng có hậu thuẫn thì sao, nữ nhi đã già ra ngoài sao có thể nắm giữ chìa khoá gia chủ, nói thế nào đều không thông, không có đạo lý!" Hàn Nhượng Tuyệt nghiêm túc nói.

Lý thị liếc mắt đánh giá nữ nhi một cái, đáy mắt toàn là ghét bỏ, thấy thế, Hàn Nhượng Tuyệt vội vàng muốn giải thích, nhưng Từ thị đã lạnh giọng răn dạy, "Tình tình này của ngươi, tương lai làm sao lo nổi đại sự? Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, bình tĩnh ổn định, người rốt cuộc đã nghe lọt được lần nào?"

Hàn Nhượng Tuyệt lúc này mới bình tĩnh lại, hậm hực cúi đầu, nhớ tới giáo huấn của mẫu thân trước đây, chuyện này Từ phu nhân nhất định sẽ không bỏ qua, các nàng hiện tại không cần thiết phải xuất đầu lộ diện.

Tùy ý Hàn Nhượng Tuyệt đứng đó, cúi đầu, Lý thị khi định thần nhìn ngời pha trà uống, sau mấy chén trà nóng ấm người, mới nói, "Sự tình ngày hôm nay ta sai người đi hỏi, người đã hỏi ra được gì?"

Lần này định ngày hẹn Mục Lư Nguyệt, chủ yếu là hỏi về sự tình của thiếu tướng quân nha.

Hàn Nhượng Tuyệt đương nhiên không quên chuyện này, nhưng, nàng không rõ, mẫu thân hỏi sự tình thiếu tướng quân, không phải là muốn biết Hàn Văn Tịch có bao nhiêu tự tin hay sao?

Hiện giờ đã biết Hàn Văn Tịch cứu Thái tử, vậy sự tình của thiếu tướng quân còn tính là gì nha?

"Đã hỏi, giống như lời lưu truyền bên ngoài không sai biệt lắm." Hàn Nhượng Tuyệt nhàn nhạt nói.

"Ta nói, muốn người hỏi kỹ càng tí mi!" Lý thị lạnh giọng, nắm tay đều nắm chặt, nha đầu trước mắt này nếu không phải là nữ nhi thân sinh của nàng, phỏng chừng đã sớm bị kéo đi ra ngoài đánh.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Lý thị, bí mật không ít

Editor: Emily Ton

Đối mặt với sự sắc bén của mẫu thân, Hàn Nhượng Tuyệt giật mình một cái, vội vàng trả lời, "Mục Lư Nguyệt nói Hàn Văn Tịch không phải chữa bệnh cho thiếu tướng quân, mà là giải độc!"

Lời này vừa ra, nắm tay Lý thị đột nhiên cứng đờ, chỉ là, nàng cái gì cũng chưa nói.

"Thiếu tướng quân bị thích khách đánh lên, trên thân kiếm có độc, Hàn Văn Tịch vừa vận có thể giải độc, cứu thiếu tướng quân, nhưng, ai biết thiếu tướng quân còn trúng một loại độc mãn tính, vừa vận cũng bị Hàn Văn Tịch phát hiện, cũng có thể giải." Hàn Nhượng Tuyệt nói.

Tiếng nói vừa dứt, nắm tay Lý thị đột nhiên buông lỏng, chỉ thấy nàng tròn mắt há hốc mồm, hai mắt trống rỗng, cả người ngẩn ra.

Hàn Nhượng Tuyệt bị dọa, vội vàng đi qua nâng đỡ, "Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì? Người cảm thấy nơi nào không thoải mái hay sao?"

Lúc này Lý thị mới bình thường trở lại, biểu tình trên mặt còn có chút cứng đờ, nàng lẩm bẩm, "Không..... không có gì, người rót một ly nước ấm tới đây giúp mẫu thân."

Hàn Nhượng Tuyệt vội vàng đến một bên rót nước, lúc này Lý thị mới thở ra một hơi thật dài, làm mình bình tĩnh trở lại. Nàng nhìn phía sau lưng Hàn Nhượng Tuyệt, đáy mắt đêm ngày đen tối, âm tình bất định, sau một lúc lâu, mới nhàn nhạt nói, "Hàn Văn Tịch làm sao phát hiện ra độc mãn tính?"

"Mục Lư Nguyệt không nói rõ, ta cũng không hỏi nhiều." Hàn Nhượng Tuyệt đáp.

"Thiếu tướng quân vì sao lại trúng độc mãn tính đây? Độc mãn tính dù sao cũng cần thời gian lâu dài để hạ." Lý thị lại hỏi.

Hàn Nhượng Tuyệt xoay người lại, "Nuông, lúc ấy ta cũng nghĩ như vậy, trong phủ Đại tướng quân chắc chắn là có người muốn hại thiếu tướng quân, loại sự tình này ta cũng không tiện hỏi."

Lý thị gật gật đầu, chậm rãi uống thêm mấy ngụm trà, thuận miệng lại hỏi, "Tuyệt Nhi, hôm nay để người tặng Mục đại tiểu thư trà xuân, người đã tặng rồi sao?"

Hàn Nhượng Tuyệt bây giờ mới nhớ tới chuyện này, cúi đầu, "Ta..... ta đi vội quá, nên đã quên."

Gánh nặng trong lòng Lý thị bỗng nhiên được giải tỏa, lại hỏi, "Vậy là trà không rế kia, người để chỗ nào?"

"Liền đặt ở ngay bên cạnh bàn, nếu không, ta hiện tại sai người đi lấy, trực tiếp đưa đến Đại tướng quân phủ?" Hàn Nhượng Tuyệt hỏi.

"Không cần." Lý thị lập tức cự tuyệt, "Quên đi, coi như đưa cho người có duyên vậy."

Hàn Nhượng Tuyệt hậm hực, cũng không dám nhiều lời sai trái.

"Ta mệt mỏi, muốn ngủ trong chốc lát, người đi xuống đi." Lý thị nhàn nhạt nói, nói xong lười biếng dựa xuống gối cao.

"Mẫu thân, để ta bắt mạch cho người xem sao?" Hàn Nhượng Tuyệt thực sự quan tâm, nhưng mà, Lý thị chỉ phất phất tay, ý bảo nàng đi ra ngoài.

Từ nhỏ, mẫu thân chính là nghiêm khắc như thế, có đôi khi thậm chí rất lạnh nhạt, Hàn Nhượng Tuyệt sớm thành thói quen.

"Vậy người nghỉ ngơi thật tốt." Nàng lại rót ra một chén nước đặt một bên, sau đó mới lui ra.

Hàn Nhượng Tuyệt vừa đi, Lý thị lập tức ngồi dậy, khuôn mặt vốn đang lặng im nháy mắt thay đổi hoàn toàn, âm u giống như mây đen dày đặc trên trời, ngay cả ánh mắt luôn trầm tĩnh cũng trở nên sắc bén.

"Người tới!" Nàng trầm giọng nói.

Tiếng nói vừa dứt, một nữ thị vệ trong trang phục màu đen liền đi ra từ phía sau bình phong một bên.

"Lập tức đi vườn trà Thiên Hương mang vật kia về, còn có, hãy rửa sạch căn nhà gỗ nhỏ có chứa Xà Độc!" Lý thị nghiêm túc giao đãi.

"Vâng! Thuộc hạ mệnh lệnh!" Hắc y thị nữ lĩnh mệnh, lập tức rời đi.

Lý thị ngồi hồi lâu, mắt phương sắc bén chậm rãi nheo lại, "Hàn Văn Tịch a Hàn Văn Tịch, bốn phu nhân thật sự là xem thường người, người dám làm hư chuyện tốt của bốn phu nhân! Năng lực của người thật lớn nha! Bốn phu nhân tuyệt đối sẽ không để người yên!"

.....Dịch: Emily Ton.....

Thời gian từng ngày qua đi, bất tri bất giác lại qua ba ngày, chỉ còn mười lăm ngày liền hết một tháng.

Sau khi giao đãi hết mọi sự tình cho Mục Thanh Vô, Hàn Văn Tịch bên này cũng không hề nhàn rỗi.

Mấy ngày nay nàng đều không ra khỏi cửa, tránh ở trong thư phòng Văn Nhân Các nghiên cứu về Vạn Xà Độc.

Trên tay nàng cũng không có mười vị Xà Độc kia, nhưng, trước đây khi thu thập mẫu kiểm nghiệm, nàng đã để máu có chứa độc tố Vạn Xà Độc của Mục Thanh Vô vào trong hệ thống giải độc. Hệ thống giải độc sẽ tự phân tán các độc tố khác nhau trước khi tạo ra các bản sao, bổ sung vào kho độc.

Hàn Văn Tịch đã nhiều ngày qua, luôn cân nhắc về phương thức hạ độc.

Trong nhiều trường hợp, phương thức hạ độc là một rào cản cho người hạ độc. Ví dụ như, có một số độc được dễ dàng sinh ra phản ứng với đồ vật khác, khiến độc tính bị suy yếu, đôi khi sẽ phát sinh màu sắc hoặc thay đổi mùi vị, do đó chỉ có thể hạ ở trong nước sạch. Mặt khác, cũng có một số độc được không thể hạ ở trong nước sạch, nếu không sẽ rất dễ dàng bị phát hiện.

Hàn Văn Tịch cân nhắc, muốn hạ độc trong nước sạch để Mục Thanh Vô uống thường xuyên cũng không phải là chuyện dễ dàng, huống chi, phòng nước phòng lửa, còn có tất cả hạ nhân hầu hạ Mục Thanh Vô đều đã tra qua, cũng không có dị thường gì.

Có phải nàng nghĩ sai rồi hay không, Vạn Xà Độc cũng không phải bị hạ ở trong nước?

Căn cứ theo ghi chép trong hệ thống giải độc, Vạn Xà Độc chỉ có thể hạ ở trong nước sạch, hơn nữa một khi phối chế xong, cần thiết phải dùng hết trong vòng một ngày, nếu không sẽ biến sắc biến vị.

Nhưng, hệ thống giải độc này dù thế nào thì vẫn là trí năng hóa, chung quy cũng là do con người nghiên cứu ra. Ở hiện đại cũng không có Vạn Xà Độc, những ghi chép từ hệ thống giải độc cũng là sau khi tra ra từ sách cổ, được biên soạn vào.

Không công nhận rằng, hệ thống giải độc trong phương diện kiểm tra đo lường độc tính, hay là phương diện điều phối giải độc đều có công năng rất lớn, vượt qua cả đại não của bất cứ thiên tài nào, nhưng là, ở phương diện chế độc, hệ thống giải độc vẫn còn khá yếu.

Có lẽ, có biện pháp hạ Vạn Xà Độc vào trong dung dịch khác, ở dưới tình huống những không ảnh hưởng tới độc tính, còn có thể không sinh ra biến đổi về màu sắc và mùi vị?

Hoặc có lẽ, người hạ độc đã động tay động chân trong thời điểm chế độc, thay đổi độc tính của Vạn Xà Độc, hoặc thay đổi tính chất nào đó của Vạn Xà Độc, khiến cho phương thức hạ độc cũng thay đổi theo?

Tuy rằng, loại khả năng này rất thấp, bởi vì muốn điều phối ra Vạn Xà Độc cũng không phải là chuyện dễ dàng, nếu muốn tiến hành cải tiến đối Vạn Xà Độc, lại càng thêm khó.

Nhưng, dưới tình huống đã điều tra lâu như vậy cũng chưa tra ra manh mối gì, Hàn Văn Tịch không thể không thận trọng suy xét đến khả năng này.

Nếu không hạ ở trong nước sạch, vậy cũng nên hạ ở trên đồ vật mà Mục Thanh Vô thường xuyên ăn uống, trừ bỏ một ngày ba bữa cơm, Hàn Văn Tịch rất nhanh liền nghĩ tới một thứ, *trà!*

Người Thiên Ninh rất ham mê uống trà. Trong đó đó, từng nhà đều sẽ trang bị lá trà, từ buổi sáng đến buổi tối đều không rời khỏi nước trà.

"Có thể là trà hay không?" Hàn Văn Tịch lâm bầm tự nói, đang muốn gọi tiểu Trầm Hương tới, lại đột nhiên nhớ tới tiểu Trầm Hương đã bị nàng lưu tại Hàn gia bảo hộ Thất thiếu gia.

Nàng chỉ có thể tự mình ra Phủ Dung Viên một chuyến, tìm gã sai vật giúp nàng tìm đủ các chủng loại lá trà tới.

Ai ngờ, mới vừa phản phó gã sai vật xong và quay trở lại trong viện, từ xa đã nhìn đến một hình bóng quen thuộc, đang đi từ hành lang dài bên kia.

Thần ảnh kia cao lớn cao ngạo như vậy, khí thế bức người, đáng đi lại ưu nhã, tôn quý như vậy. Hình bóng một mình từ xa khiến cho tất cả hết thấy quanh mình đều âm đạm không ánh sáng, lệnh người không thể bỏ qua.

Vào buổi chiều yên tĩnh trong hành lang dài, mỹ nam tử ưu nhã lạnh lùng độc hành, nếu nói cảnh đẹp yên tĩnh chính là một bức họa, mỹ nam này ưu nhã đó chính là tiên trong bức họa kia.

Là hắc..... Long Phi Dạ.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn, không tự giác nhìn đến thất thần.

Đột nhiên, tiên trong bức họa không thấy nữa, không..... là Long Phi Dạ đột nhiên biến mất không thấy!

Hàn Văn Tịch bình thường trở lại, thấp phần kính ngạc, *người đâu?*

Theo bản năng nàng tiến lên vài bước, nhìn xung quanh, nhưng vẫn không thấy người.

Hàn Văn Tịch bình thường trở lại, chỉ cảm thấy dường như đã lâu rồi chưa gặp gia hỏa này, một lần gặp mặt cuối cùng hẳn là ở trà lâu, nàng thấy hắc, nhưng hắc cũng không phát hiện ra nàng.

Nàng vẫn luôn lo lắng trong lần trị liệu cho Thái tử, khi nàng giấu đi bất thối nên khởi động hệ thống giải độc đã bị hắc nhìn coi, nhưng, tên kia đến nay cũng chưa từng hỏi tới sự kiện kia, phòng chừng cũng không nhìn thấy gì đi.

Hiện tại mới qua buổi trưa, gia hỏa này trở về thật là sớm nha.

Kỳ thật, hắc trở về ngày nào, thời điểm nào sẽ trở về, ngày nào đó không trở về, Hàn Văn Tịch đều rất rảnh rịch, ai khiến nàng đứng ở cửa sổ gác mái là có thể nhìn đến ngọn đèn trong tâm cung hắc đâu?

Thời điểm này thường thì gia hỏa này sẽ không trở về, qua đêm nơi nào đó sao? Hôm nay sao lại trở về sớm như thế, để làm gì đây?

"Kỳ quái....."

Nàng lâm bầm tự nói, đồng thời cũng thu hồi lòng hiếu kỳ, tên kia đều luôn giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, đột nhiên biến mất cũng không tính là gì.

Nhưng mà, ngay lúc Hàn Văn Tịch muốn tiếp tục đi về phía trước, bỗng một giọng nói trầm thấp lạnh băng của người nào đó truyền đến từ phía sau, "Hàn Văn Tịch, người tìm bốn vương có việc gì?"

Hàn Văn Tịch hoảng sợ, đột nhiên xoay người nhìn lại, chỉ thấy người vừa mới rời rõ ràng còn ở phía trước, giờ này khắc này đã đứng ở phía sau nàng, thần hình cao lớn nguy nga tựa như một ngọn núi phía sau nàng, khiến nàng đột nhiên cảm thấy áp lực rất lớn.

Hàn Văn Tịch theo bản năng lui ra sau một bước, kéo ra khoảng cách với hắc, giữ mình an toàn, đương nhiên, nàng có chút không thể hiểu được, "Điện hạ, ta không phải đang tìm người."

"Vậy người đứng ở chỗ này nhìn xung quanh làm gì?" Long Phi Dạ chất vấn nói.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức xấu hổ, bị hắc phát hiện?

Nàng không thể không ngẩng đầu nhìn lên, ai ngờ, vừa nhắc đầu liền đón nhận ánh mắt đầy khinh thường và không kiên nhẫn của Long Phi Dạ, "Có việc?"

Gia hỏa này!

Cho hắc một cái ánh mắt, hắc thật đúng là đang nghĩ chính mình là tiêu điểm?

Tốt thôi, tuy rằng hắc xác thật là tiêu điểm, nhưng là, Hàn Văn Tịch hiện tại vẫn không thể thừa nhận điều đó.

Vì sao hắc vẫn luôn dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, chẳng lẽ cho dù nàng nỗ lực nhiều bao nhiêu, trong mắt hắc vẫn không chịu nổi hay sao?

Vẫn luôn khinh thường thể hiện bản thân mình với người khác, cũng không ngại ánh mắt người khác nhìn mình. Hàn Văn Tịch cũng không biết được chính mình hiện tại vì sao lại để ý đến ánh mắt người nam nhân này nhiều bao nhiêu, nàng chỉ cảm thấy đây là vũ nhục.

Càng tức giận, tươi cười trên mặt nàng càng sáng lạn.

Nàng cười đặc biệt kiều ngạo, "Không có việc gì. Ta nghĩ là điện hạ đã hiểu lầm, ta ở chỗ này nhìn xung quanh, là muốn tìm người khác, không phải tìm điện hạ."

Lời này vừa ra, ánh mắt Long Phi Dạ vốn đang lạnh băng đột nhiên lạnh thêm ba phần, dường như khiến nhiệt độ không khí quanh mình đều giảm xuống vài độ.

Hừ, người lại cao ngạo lần nữa xem.

Hàn Văn Tịch bỏ qua lạnh băng trong mắt hắc, lại nói, "Nếu điện hạ không có chuyện gì khác đề nói, thần thiếp xin cáo từ."

Đang nói, nâng cao cằm, ưu nhã xoay người muốn rời đi, ai ngờ, đúng ngay lúc này, Long Phi Dạ lạnh lùng đã mở miệng, "Chậm đã, bốn vương còn có việc."

Hàn Văn Tịch lú lo dừng bước, xoay người lại, vẫn mỉm cười rất ngọt ngào, "Không biết điện hạ còn có chuyện gì?"

"Vào nhà nói." Long Phi Dạ cũng không liếc nhìn nàng, ném xuống lời này, xoay người liền đi.

Hàn Văn Tịch cho rằng hắc sẽ đi đến tâm cung bên kia, ai biết tên kia cư nhiên đi về hướng Vân Nhân Các.

"Thực sự là có chuyện sao?" Hàn Văn Tịch hồ nghi, vội vàng cùng đi qua.

Long Phi Dạ vừa vào cửa liền ngửi được một mùi rất khó chịu, tuy rằng chưa từng bước vào phòng của bất cứ nữ nhân nào, nhưng là, hắc cũng biết phòng của nữ nhân hẳn là rất sạch sẽ.

Đôi lông mày không tự giác nhăn lại, hắc theo hướng mùi vị phát ra mà đi, liền tới thư phòng của Hàn Văn Tịch. Chỉ thấy trên một cái bàn to rộng đang bày biện vài chén chất lỏng màu đen, mùi tanh tươi đang thoát ra từ những thứ chất lỏng đó.

Long Phi Dạ đánh giá cảm phòng một vòng, ánh vào mí mắt tất cả đều là dơ bẩn, lộn xộn, và hỗn loạn. Hắc có thói ở sạch nên rất chán ghét cảnh hỗn loạn này, nhưng, không hiểu vì sao hắc cũng không hề rời đi ngay lập tức.

Hàn Văn Tịch theo sau tiến vào, không nghĩ tới gia hỏa này sẽ đến thư phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Lá trà, kiểm tra không có kết quả

Hàn Văn Tịch tự biết thư phòng rất hôi, nàng ngượng ngùng cười, "Điện hạ, mời ra bên ngoài, không khí nơi này hơi khó ngửi."

"Bên ngoài đều hôi như nhau." Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

"Vậy chúng ta đi đến sân thôi." Hàn Văn Tịch nhún vai, không ngượng ngùng vì có chủ nhân ở đây, cũng không phải là nàng đã mời hắc qua đây.

Thần là bác sĩ, nàng cũng có một chút thiên về ở sạch, nhưng, phẩm là khi nàng dốc lòng với nghiên cứu độc dược không quen thuộc, lập tức sẽ không chú ý đến sạch hay bẩn. Hiện tại, thư phòng này còn tính là chưa có trở ngại gì, nếu qua một hai ngày, phòng chừng sẽ còn dơ bẩn hơn cả đồng rác.

Đương nhiên, chờ nàng nghiên cứu xong, lập tức sẽ thu dọn sạch sẽ, chỉnh chỉnh tề tề.

"Người đang chế độc?" Long Phi Dạ không có ý định rời đi.

"Nhâm chán chơi chơi mà thôi!" Hàn Văn Tịch đáp, trên thực tế, trên bàn sách chính là mấy chén Vạn Xà Độc, buổi chiều ngày hôm qua nàng đã lấy ra từ hệ thống giải độc và để vào trong nước trong, qua một ngày liền biến thành như bây giờ.

"Đây là độc gì?" Long Phi Dạ lại hỏi.

"Vạn Xà Độc, lần trước đã thu thập một ít độc tố trong máu của thiếu tướng quân, nhân rồi không có việc gì nên nghiên cứu." Hàn Văn Tịch đáp, đó không phải là nói thật, nhưng cũng không phải là nói dối.

Nhưng mà, trong mắt Long Phi Dạ, nàng chính là đang nói dối.

Nhìn dáng vẻ nữ nhân này là đang bận rộn vì sự tình Mục Thanh Võ, nhưng, vì sao nàng lại muốn gạt hắn? Nghe Sở Tây Phong nói nàng đi tìm Cổ Bắc Nguyệt hai lần, nhưng Cổ Bắc Nguyệt đều không thể ra khỏi cung.

Long Phi Dạ cũng không vạch trần ngay tại chỗ, nhưng nằm ngoài dự đoán đó là tìm một vị trí ở một bên ngồi xuống, nhân nhạ nói, "Vậy người đang nghiên cứu cái gì?"

Hàn Văn Tịch liếc qua, phát hiện ngay cả khi hắn đang ở giữa đống được liệu dơ loạn có mùi, vẫn đều cao quý sạch sẽ như vậy, giống như vị thần từ trên trời giáng xuống, không một tia bụi bặm có thể dính chạm vào người.

Hắn có ý tứ gì a? Liệu có phải muốn có một cuộc trò chuyện hay không?

"Còn chưa nghiên cứu ra được cái gì?" Hàn Văn Tịch nhân nhạ trả lời, nàng nói, cũng không cho Long Phi Dạ cơ hội tiếp tục hỏi, hỏi ngược lại, "Điện hạ vừa mới nói còn có việc..... Là chuyện gì?"

Ai ngờ, Long Phi Dạ vừa mới ngồi xuống, lại đứng lên, giọng điệu lạnh băng không có một tia độ ấm, "Không có việc gì."

Hắn nói, liền đi qua bên cạnh nàng, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi Văn Nhân Các.

Cứ như vậy, không có việc gì?

Hàn Văn Tịch thực sự buồn bực, đuổi tới cửa, chỉ thấy bóng dáng Long Phi Dạ sớm đã đi xa, *gia hỏa này rồi cuộc tới làm gì nha?*

Mỗi lần đều không thể hiểu được như thế!

.....*Dịch: Emily Ton.....*

Long Phi Dạ bước đi nhìn như chậm rãi, kỳ thật thần ánh không ngừng chuyển động, chớp mắt đã về đến cửa tẩm cung.

Sở Tây Phong đang chờ ở cửa mang về mặt kính ngac, "Điện hạ, không phải người sớm đã về rồi sao?"

Phải biết rằng, hắn chính là đang có tin tình báo rất quan trọng để bẩm báo nha, dựa theo tính tình vị chủ từ này, như thế nào lại có khả năng đến trễ?

Hon nữa, nhìn sắc mặt hắn, bộ dáng tâm tình tựa hồ không thông thuận lắm.

Long Phi Dạ không nói tiếng nào, đẩy cửa vào nhà, Sở Tây Phong đi theo phía sau hắn, cũng không nhìn thấy hắn đang nhuu mày.

Đáng chết, rõ ràng đang vội vả muốn tới gặp Sở Tây Phong, nhưng ở trong sân nhìn đến nàng lại thà chậm bước chân, thậm chí còn đi vòng vòng chỗ đó của nàng. Hắn chán ghét loại hành vi vô ý thức, chán ghét loại cảm giá không thể khống chế này.

Thấy chủ tử dừng bước, Sở Tây Phong theo sau, thấp giọng nói, "Điện hạ, có tin tức."

Long Phi Dạ lúc này mới trở lại bình thường từ trong trầm tư, nghiêng đầu nhìn lại, sườn mặt hiện lên đường cong lạnh lùng mà thần bí, "Nhà ai?"

Hiệu suất làm việc của Long Phi Dạ, còn phải nói sao?

Ngày đó từ trên tay Mục Thanh Võ cầm đến đơn được của Hàn Văn Tịch, hắn lập tức tự mình liên lạc người quen trong giới y được, tiến hành âm thầm điều tra.

"Điện hạ, ba vị Xà Độc kia xác thật hiếm lạ, chỉ có ba gia đình có cả ba vị Xà Độc, nhưng trong nhà có đầu một hoặc hai vị trong đó, lại có mười mấy gia đình."

Sở Tây Phong đứng sự thật trả lời, có chút thất thần, tổng cảm thấy chủ tử hôm nay có chút không thích hợp, nhưng cũng không nói gì.

Long Phi Dạ đội một lát, thấy Sở Tây Phong không nói nữa, lập tức xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn tú vốn bình tĩnh đã che một tầng sương lạnh, "Còn gì nữa?"

Sở Tây Phong nhện không được rùng mình một cái, sợ hãi nói, "Ba gia đình có cả ba vị Xà Độc là: Lý gia ở Bắc Lịch quốc, ngư được phòng của hoàng thất Tây Chu, noi thứ ba chính là Được Quý Cốc. Còn lại mười mấy gia đình khác, vẫn chưa điều tra được rõ ràng, thuộc hạ đã lệnh người tăng cường điều tra Lý gia ở Bắc Lịch quốc, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức cụ thể hơn."

Sau khi có bài học từ tâm trạng của Long Phi Dạ, Sở Tây Phong bắm xong sự tình tìm được, lập tức lại bắm một sự kiện khác, "Điện hạ, mật thám bị nhốt tại bị lao có hai người đã chết vì đói, hiện giờ chỉ còn lại hai người sống, theo thuộc hạ nhìn thấy, muốn các nàng mở miệng không phải là chuyện dễ dàng."

Long Phi Dạ gật gật đầu, "An bài đi, bốn vương tự mình thăm vấn."

.....*Dịch: Emily Ton.....*

Trên gác Văn Nhân Các, Hàn Văn Tịch lười biếng tựa ở bên cửa sổ nhìn toà cung điện thần bí cách đó không xa, cau mày, gã sai vật còn chưa đem lá trà lại đây, tiểu Trầm Hương lại không có ở đây, nàng nhân tới mức không có việc gì nên cũng không biết vì sao lại lên tới trên lầu dạo chơi, tựa cửa sổ phát ngốc.

Chi chốc lát sau, nàng đã nhìn thấy Sở Tây Phong đi ra từ tẩm cung, bước chân vội vàng rời đi, tựa hồ như có việc gấp gì đó.

Rốt cuộc Long Phi Dạ suốt ngày bận rộn gì đây? Hắn quyền cao chức trọng ở Thiên Ninh quốc, hắt xì một cái đều có thể khuấy động cả triều đình Thiên Ninh phải đáp lại. Nhưng, hắn rất hiếm khi thượng triều nghị sự, càng rất hiếm khi tiến cung. Chẳng lẽ chuyện tình mật thám Bắc Lịch quốc vẫn chưa kết thúc?

Khi Hàn Văn Tịch còn đang suy ngẫm, lúc này, thị vệ đã đưa lá trà tới.

Trong vườn Phù Dung, tất cả hạ nhân đều là thị vệ của Long Phi Dạ, một tỷ nữ cũng đều không có, Long Phi Dạ chỉ cho nàng một tiểu Trầm Hương, tiểu Trầm Hương không có ở đây, nàng đương nhiên phải dùng chung thị vệ của Long Phi Dạ.

"Bẩm Vương phi, đây là đồ sai vật ở hòa phòng bên kia đưa lại đây." Thị vệ mang đến một đống lá trà lớn, cung cung kính kính hầu ở ngoài sân, cũng không dám vào cửa.

"Giúp ta đưa nó tới thư phòng." Hàn Văn Tịch hét lên từ trên lầu.

Ai ngờ, thị vệ lại nghiêm túc nói, "Bẩm Vương Phi nương nương, Tần Vương điện hạ có lệnh, không cho bất luận kẻ nào bước vào Văn Nhân Các nửa bước."

Hàn Văn Tịch sững sốt, cho rằng chính mình nghe lầm, "Cái gì?"

"Bẩm Vương Phi nương nương, Tần Vương điện hạ có lệnh, không cho bất luận kẻ nào bước vào Văn Nhân Các nửa bước."

Lần này, Hàn Văn Tịch mới nghe mình bạch, cắn giận buột miệng thốt ra, "Vì cái gì nha?"

Thị vệ nào biết đâu rằng, mệnh lệnh này đã được Sở Tây Phong hạ xuống không lâu trước đây, ngày đó thật ra không chỉ có Sở Tây Phong, nhiều người đều nhìn thấy điện hạ ngồi trên nóc nhà ở tẩm cung, ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì với điện hạ.

"Thuộc hạ không biết, thỉnh cầu Vương Phi nương nương tự mình tới lấy." Thị vệ nói xong liền đem đồ đặt ở cửa, xoay người rời đi.

Hàn Văn Tịch đảo mắt liên tục, *Long Phi Dạ đúng là quý hẹp hòi!*

Roi vào đường cùng, nàng chỉ có thể tự mình xuống lầu để lấy lá trà, lá trà không nặng, nhưng rất nhiều chủng loại, nàng phải dọn ba chuyến mới xong.

Gã sai vật ở hòa phòng làm việc thực đáng tin cậy, cơ bản đã tìm đủ hết tất cả các chủng loại lá trà có thể uống, hơn nữa phân loại theo từng chủng loại rất rõ ràng.

Bốn chủng loại phổ biến: hồng trà, trà xanh, bạch trà, hắc trà. Phía dưới mỗi một chủng loại đều căn cứ vào nơi sản xuất khác nhau mà phân ra không ít chủng loại, thêm vào cũng có 50 loại.

Những chủng loại trà có thể khác nhau, bởi vì thổ nhưỡng (đất trồng), nước tưới, khí hậu, trình độ công khổ. Sự biến đổi về thời gian cùng với phương pháp bảo quản khác nhau, thành phần trong lá trà đều không giống nhau, vì vậy khi uống lên vị cũng hoàn toàn không giống nhau.

Đương nhiên, chỉ những quý tài có thẩm niên với trà mới có thể nhắm nháp ra được, Hàn Văn Tịch cũng yêu trà, nhưng cũng không phải là cấp cao thủ, đương nhiên không có khả năng nhắm nháp ra tới.

Nhưng, nâng có hệ thống giải độc nha! Hệ thống giải độc được chế tạo có thể phân biệt được tất cả các loại được và phân giải ra tất cả các thành phần có trong chúng.

Y được Trung cổ gọi là các loại thảo mộc, bao gồm các loại được thực vật (rễ, thân, lá, quả), được động vật (nội tạng, da, xương...) cùng các được khoáng vật tạo thành.

Lá trà tự nhiên cũng được xem như là một loại trong được thực vật.

Hàn Văn Tịch lấy từng mẫu từ trong năm mươi loại trà, pha ra 50 chén nước trà, sau khi để vào hệ thống giải độc để phân tích, nâng liền đi ngủ.

Thời điểm khi đang ngủ, ý thức đều được thả lỏng nhất, không có quá nhiều nhất, cũng là thời điểm hệ thống giải độc làm việc có hiệu suất tối cao nhất.

Có lẽ là lượng công việc quá lớn, thẳng đến sáng sớm hôm sau Hàn Văn Tịch mới thanh tỉnh lại.

Kết quả như thế nào?

Hàn Văn Tịch rất thất vọng, không nghĩ tới cho dù là nhằm vào lá trà, hay là nhằm vào nước trà, các loại thành phần được phân tích ra đều không tương thích với Vạn Xà Độc.

Nói cách khác, chính là nếu muốn đem Vạn Xà Độc trà trộn ở trong lá trà, hoặc là nước trà, căn bản đều không có khả năng. Một khi trộn lẫn vào: hoặc là độc tính lập tức hiện ra, nước trà sẽ biến chất; hoặc là độc tính sẽ chịu ảnh hưởng, sau khi người dùng một thời gian và kết quả kiểm tra phân tích ra sẽ không phải là Vạn Xà Độc.

Hàn Văn Tịch ngồi ở thư phòng nghiên cứu lá trà, đôi mày tú lệ đan chéo nhau, *chẳng lẽ nâng lại sai rồi, độc cũng không phải được hạ thông qua lá trà?*

Không phải nước, cũng không phải lá trà, vậy còn có vật gì đây?

Lúc trước nâng từng hỏi qua Mục Thanh Võ, Mục Thanh Võ xưa nay trừ bỏ ngày ba bữa cơm bình thường, cũng không ăn gì đặc biệt hay dùng điểm tâm gì, tất cả những gì hắn uống cũng chỉ có hai loại là nước trong cùng trà.

Đương nhiên, ngày ấy khi đi kiểm tra trong quân phủ, nâng đã kiểm tra hết đồ vật của Mục Thanh Võ, lá trà trong quý phủ cùng lá trà trong quân đều đã kiểm tra qua, cũng không có gì khác thường.

Ngủ lâu, đầu nặng nề, nhìn trên bản sách một đồng đồ vật hỗn độn, Hàn Văn Tịch không khỏi thêm phiền muộn.

Rốt cuộc, rốt cuộc đã bị lỗi nơi nào, để sót chi tiết nào đây?

Tính đến hôm nay, chỉ còn 14 ngày nữa sẽ tròn một tháng, đã nhiều ngày qua phía bên Mục Thanh Võ cũng không có tin tức gì.

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch càng nhìn mây khói tương, khỏe mắt hạ xuống, nhìn chăm chăm vào án thư hồi lâu, cả người bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc, trên mặt viết người sống chó gần.

Đúng vậy, tâm tình..... không tốt!

Cũng không biết qua bao lâu, nâng đột ngột đứng lên xoay người rồi đi, nâng quyết định đi ra ngoài hít thở không khí, đến Hàn gia để thăm Hàn Văn Dật.....

.....

Trong Văn Thủy các Hàn gia, tiểu Trầm Hương đang cùng Thất di nương làm công việc thủ công trong sân, cho dù Hàn Tông An có ở đây hay không, tất cả tài chính đều do Từ thị quản trưởng, tiền lệ mỗi tháng chia cho các phòng đều là hữu hạn, bên Thất di nương càng là bị cắt xén đến lợi hại, Thất di nương không thể không trộm lăm chút công để trợ cấp chi phí.

Thất di nương tuy rằng được Hàn Tông An sủng ái, nhưng vẫn luôn chịu đựng mà không phản nà, chỉ có thể nhún nhường. Trên thực tế, Hàn Tông An vẫn luôn biết rằng Từ thị bất công, bất đắc dĩ kiêng kỵ quyền thế nhà mẹ đẻ Từ thị, cũng chỉ có thể ủy khuất Thất di nương.

Có lẽ, cũng đúng là bởi vì Thất di nương không tranh, Hàn Tông An mới nguyện ý thường đến nơi này của nâng.

"Thất di nương, chỉ cần người chờ đợi, Vương Phi nương nương sẽ nâng đỡ tiểu thiếu gia chúng ta lên dòng chính, đến lúc đó nơi này sẽ do người đảm đương, phong thủy thay chuyển theo thời gian, ta nhất định nghĩ cách giúp người dọn dẹp Từ phu nhân thật tốt một chút!"

Tiểu Trầm Hương nói rất nghiêm túc, Thất di nương lại mang về mặt sợ hãi, "*Phi**..... Trầm Hương, người nói gì vậy, nhỏ giọng một chút!"

**tiếng hà hơi, thờ dài.*

Tiểu Trầm Hương bắt đầu đi nhìn trời, cảm giác như bị tan vỡ a!

Mấy ngày qua, nâng vẫn luôn khuyên bảo Thất di nương, cố gắng tạo cho nâng ấy niềm tin, nhưng ai biết Thất di nương vẫn luôn mang đức hạnh này, rất cẩn thận, dù nói một câu đều sợ đắc tội Từ thị, chọc phải phiền toái.

Tiểu Trầm Hương buông tay xuống, hít sâu một hơi, đứng lên nghiêm túc nói, "Thất di nương, chìa khóa nhà kho đều đang nằm trên tay chủ tử nhà ta, người còn sợ gì đây? Ngày đó chủ tử nhà ta thu thập đại thiếu gia, người cũng chính mắt nhìn thấy, phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Tình cờ gặp mặt, nhanh mồm dẻo miệng

"Trầm Hương!" Thất di nương nóng nảy, một tay kéo nâng ngồi xuống, "Trầm Hương, người không hiểu. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Dật Nhi còn nhỏ, ta đều không muốn gì hết, chỉ cầu hắn có thể bình bình an an lớn lên."

"Ngày đó nếu không phải chủ tử nhà ta ngăn cản đúng lúc, tiểu thiếu gia còn có đường sống hay sao? Thân thể nhỏ bé của hắn sao chịu được vài lần đánh nhả?" Tiểu Trầm Hương cực kỳ tức giận.

Lúc này, Tiểu Dật Nhi đang ghé vào trên cửa sổ, trộm nhìn mẫu thân.

Xiêm y của hắn thực sự rất cũ, tẩy trắng lại tẩy trắng, ống quần tay áo đều đã ngả. Tuy rằng không mới và đẹp giống như những hài tử khác, khéo léo vừa người, nhưng vẫn rất sạch sẽ, còn có một khí chất khó nói nên lời.

Nghe xong lời mẫu thân nói, trên khuôn mặt non nớt của Tiểu Dật Nhi dần dần hiện lên biểu tình mất mát, hắn cắn răng, vài lần muốn mở miệng, chỉ tiếc, mỗi lần lời nói vừa đến bên miệng đều lại nuốt trở về.

Mẫu thân ân cần, đã dạy hắn phải nhẫn, hắn là hài tử hiểu chuyện nhất, chỉ là, từ khi bắt đầu hiểu chuyện đến nay đều vẫn luôn rầu rĩ không vui.

Tiểu Trầm Hương càng nói càng tức giận, chỉ có thể không ngừng khuyên nhủ Thất di nương, cuối cùng đã đổi đề tài, tiểu Trầm Hương cũng không phát hiện, nói nói, liền nói về vấn đề khác.

Tiểu Dật Nhi cảm thấy mất mát nên hạ khóa mắt xuống, búi cái miệng nhỏ, chậm rãi trượt xuống từ trên cửa sổ, nhưng mà, đúng ngay lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

"Tiểu Trầm Hương, xem ta mang đến cái gì ăn ngon cho các người!"

Giọng nói này.....

Tiểu Dật Nhi đột nhiên ngó đầu nhỏ ra từ trên cửa sổ, chỉ thấy người tới là đại tỷ tỷ ngày đó đã cứu hắn - Hàn Văn Tịch, nâng xách hai bao đồ lớn đi vào từ bên ngoài.

Là nâng!

Tiểu Dật Nhi vĩnh viễn đều sẽ không quên khuôn mặt xinh đẹp, cặp mắt kiên định kia, càng sẽ không thể quên giọng nói chi nghe qua một lần kia.

Ngày đó hàn lạnh đến độ nhanh chóng quên đi ý thức, đưa lưng về phía mọi người, cũng không biết phía sau rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe được giọng nói của nâng giáo huấn Hàn Ngọc Kỳ, âm lượng không lớn, nhưng rất có khí phách, rất mạnh mẽ.

Ngày той điểm hàn bắt đầu hôn mê, nâng nói, "Dật Nhi, không sợ, tỷ tỷ nhất định sẽ bảo hộ người."

Cho dù hàn kính trọng cha nhất, cho dù hắn yêu mẫu thân nhất, nhưng chưa từng có người nói qua với hắn như vậy.

"Tỷ....."

Nhìn Hàn Văn Tịch đi vào, Tiểu Dật Nhi kín đáo thấp giọng gọi một tiếng, có chút khiếp sợ, có chút thật cẩn thận. Hắn có rất nhiều tỷ tỷ, nhưng vẫn là lần đầu tiên hô lên từ này.

Tâm tình Hàn Văn Tịch không tốt lắm, mua sắm là lựa chọn đầu tiên, xách hai bao đồ lớn tiến vào, một bao là đồ ăn vặt nóng hổi hấp, một bao là đồ chơi cho Thất di nương cùng Dật Nhi bởi bỏ thân mình.

"Chú từ, người rót cuộc đã tới!" Tiểu Trầm Hương đặc biệt hưng phấn, lập tức chạy qua, chú từ nếu vẫn chưa tới, nàng sẽ cho rằng chính mình đã bị vứt bỏ.

Thất di nương vội vàng đứng dậy hành lễ, "Gặp qua Vương Phi nương nương, Vương Phi nương nương....."

Lời còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch liền phát tay, "Miễn miễn, Dật Nhi đâu, nhanh chóng kêu ra đây, ta mang đồ ăn ngon tới cho các người!"

Tiểu Dật Nhi vừa nghe đã hưng phấn lên, đang muốn lao ra ngoài, nhưng mẫu thân còn chưa gọi, hắn vẫn là dừng bước.

"Vương Phi nương nương, người chiêu cổ Dật Nhi như thế, còn phiền người tiêu pha, ta đây....." Thất di nương rất áy náy.

Tâm tình Hàn Văn Tịch vốn không tốt lắm nên ra ngoài hít thở không khí, nghe Thất di nương khách sáo như thế, lập tức thiếu kiên nhẫn, "Thất di nương, lại nói lời khách khí, người đợi bên ngoài, chúng ta cùng Dật Nhi ăn trước."

Lời này vừa ra, Thất di nương liền sững sờ, mà Tiểu Dật Nhi đang tránh ở một bên nhìn không được xi cười một tiếng.

"Ai đang cười?"

Hàn Văn Tịch theo tiếng nhìn lại, Tiểu Dật Nhi lập tức trốn khỏi tầm nhìn, đáng tiếc, Hàn Văn Tịch mắt sắc đã nhìn thấy đỉnh đầu nhỏ của hắn.

Tiểu từ này ngày đó đúng cảm như vậy, hôm nay sao lại thẹn thùng? Còn trốn nấp như con mèo con?

Hàn Văn Tịch nhủ lại hai tròng mắt, cảnh cáo tiểu Trầm Hương cùng Thất di nương đều không được lên tiếng, nàng lặng yên không một tiếng động đi đến cạnh cửa sổ, thăm dò nhìn lại, cư nhiên không nhìn thấy người.

Hàn Văn Tịch vui vẻ, tìm ở trong phòng, liền nhìn đến Tiểu Dật Nhi đang tránh ở phía sau bình phong, đồ mặc cái đầu nhỏ ra ngoài nhìn nằng từ phía xa, biểu tình ngoan manh, lộ ra chút khiếp đảm, tựa hồ như muốn tới gần, nhưng lại không dám.

Hàn Văn Tịch nhếch miệng cười, đi vòng qua đại môn, lăm lăm muốn chạy tới, Tiểu Dật Nhi cá kinh, xoay người chạy ra cửa sau, điều này làm Hàn Văn Tịch càng thêm thích thú.

"Tiểu ngu ngoan!" Nàng cười, trực tiếp chạy ra phía sau để chặn người, ai biết tốc độ của Tiểu Dật Nhi lại nhanh như vậy, ngay thời điểm Hàn Văn Tịch chạy đến cửa sau, hắn đã vọt ra.

Thất di nương ở một bên đang muốn kêu dừng lại, tiểu Trầm Hương lập tức tiến lên che miệng nàng, thật hiếm khi Vương Phi nương nương có tâm trạng chơi đùa, như thế nào lại ngăn lại đây?

Hàn Văn Tịch bắt vào không khí, hai tròng mắt nhủ lại, cười hắc hắc, "Dật Nhi, xem ai chạy trốn mau hơn!"

Thấy nàng cười, Tiểu Dật Nhi nhấp nháp miệng, ánh mắt nhỏ chọt chọt cái, lại chạy xa hơn, kéo ra khoảng cách.

Hàn Văn Tịch lập tức đuổi theo, lần này tốc độ còn nhanh hơn, Tiểu Dật Nhi bị dọa, xoay người chạy ra phía ngoài sân, ai ngờ, chạy hướng này lại trực diện đụng phải Từ phu nhân đang muốn tiến vào!

"A....."

Từ phu nhân la hoảng, lui ra sau hai bước suýt té ngã, may mắn tỷ nữ bên cạnh nâng đỡ đúng lúc.

Tiểu Dật Nhi lú lo đứng bước, vừa nhắc đầu nhìn đến khuôn mặt Từ phu nhân thì biến sắc, hắn lập tức thối lui ra sau.

Từ phu nhân kinh hoàng còn chưa trấn định lại, tỷ nữ một bên đã quở trách, "Tiểu tạp chủng nhà người, nương người dạy người như thế nào, không có mắt à!"

"Đám Từ phu nhân bị thương rồi, người bồi được sao? Người đứng lại!"

Trong cửa viện vì có thạch bình chống đỡ, Từ phu nhân nhìn không thấy người bên trong, nhưng người bên trong lại nghe rất rõ ràng lời quở trách của tỷ nữ kia.

Thất di nương vội vàng muốn đi ra ngoài, tiểu Trầm Hương lại níu nàng lại, thấp giọng, "Vương Phi nương nương ở đây, sợ gì?"

Tiểu Trầm Hương ở chỗ này lâu như vậy, còn đang chờ Từ phu nhân tới cửa tính sổ, không nghĩ tới Từ phu nhân thật là không biết chọn ngày xung đột, cố tình lựa chọn thời điểm khi Vương Phi nương nương tới đây cũng cùng tới.

Lúc này, Hàn Văn Tịch vẫn đứng ở phía sau bình phong, không hề nhúc nhích, cách Tiểu Dật Nhi không xa.

Tiểu Dật Nhi cũng không phân bác, phần nộ nhìn chằm chằm tỷ nữ kia, lui ra sau từng bước một.

Từ phu nhân lấy lý bình tĩnh, vừa nhìn thấy ánh mắt phần nộ của tiểu Dật Nhi, nàng lập tức nổi giận, "Hàn Văn Dật, bảo người đứng lại người nghe không hiểu hay sao? Ánh mắt này của người là có ý gì? Chẳng lẽ người còn có lý khi đụng phải bốn phu nhân? Nương người đã dạy dỗ người đối đãi với trưởng bối như thế hay sao? Đồ không có giáo dưỡng!"

Đã nhiều ngày trôi qua, Từ phu nhân đều ở bên nhi tử, mừng Hàn Ngọc Kỳ nở hoa, chỉ có thể nằm không thể xuống giường, tính tình rất táo bạo. Từ phu nhân bởi ở bên người nhiều ngày, hắn mới bằng lòng tra được, cảm xúc cũng ổn định hơn một ít.

Vừa được nhân nhả một chút, đương nhiên chuyện thứ nhất Từ phu nhân muốn làm chính là tới nơi Thất di nương!

Nàng biết tỷ nữ bên người Hàn Văn Tịch đang ở nơi này, nhưng, tỷ nữ bên người thì thế nào? Đừng nói là tỷ nữ bên người, cho dù là Hàn Văn Tịch cũng không quản được việc nhà của Hàn gia.

Lần trước bởi vì nhi tử chống đối và mạo phạm, vì thế mới có nhục điểm ở trên tay Hàn Văn Tịch, Từ phu nhân mới không thể không thu liễm khí thế, không thể không thoái nhượng.

Có điều hiện tại, bọn họ không còn có nhục điểm gì dính ở trên tay Hàn Văn Tịch, nàng thật muốn nhìn xem, nhi nữ đã già ra ngoài như Hàn Văn Tịch có tư cách gì quay về và nhúng tay vào sự tình nhà mẹ đẻ.

Nàng hôm nay chính là có ý tới tìm Thất di nương phiền toái, đang lo không nắm được bí mật nào của Thất phòng, không ngờ, đã đụng phải Hàn Văn Dật.

Từ phu nhân nói, ra hiệu một ánh mắt, tỷ nữ liền tiến lên muốn bắt người.

Ai ngờ, ngay đúng lúc này, Hàn Văn Tịch một phen túm lấy Hàn Văn Dật, chính mình lao ra từ phía sau bình phong. Trong nháy mắt, cũng không biết là Hàn Văn Tịch đụng phải tỷ nữ, hay là tỷ nữ đụng phải Hàn Văn Tịch, tóm lại, Hàn Văn Tịch sau khi lui lại mấy bước, không cẩn thận, đứng không vững và ngã xuống mặt đất!

"Ai nha....." Nàng hô to, "Đồ không có giáo dưỡng nơi nào, dám dám bốn Vương phi!"

Từ phu nhân không nghĩ tới Hàn Văn Tịch cũng ở đây, trong lúc nhất thời không thể trấn tĩnh, trợn mắt há hốc mồm, mà động tác của tỷ nữ kia bỗng nhiên tê liệt, nàng cũng không rõ ràng lắm mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vừa nhìn thấy Hàn Văn Tịch ngồi ở dưới đất, sắc mặt nàng biến trắng, cả người sợ tới mức suýt nữa sụp đổ, "Nô tỷ..... nô tỷ..... nô tỷ không phải cô ý!"

"Nữ tỷ trong phòng ai, lỗ mũi, ta nghĩ người chính là cô ý!" Hàn Văn Tịch tức giận mắng, cố ý làm lơ sự tồn tại của Từ phu nhân.

Tỷ nữ bị nàng rống lên như thế, hai chân mềm nhũn quỵ xuống, sợ tới mức lời đều nói không rõ, "Nô tỷ..... nô tỷ không phải....."

Từ phu nhân ở một bên nhìn thấy, Hàn Văn Tịch không thèm nhìn nàng, nàng càng không muốn nhìn đến Hàn Văn Tịch!

Tiểu tiện nhân này lại tới làm gì? Chi có nhi nữ đã già ra ngoài bị lưu mới chạy về nhà mẹ đẻ, nàng thật tình là không biết xấu hổ à!

Đương nhiên, hết thái độ phần nộ này Từ phu nhân đều giấu ở trong lòng, dù sao nàng cũng xuất thân là tiểu thư khuê các, lại quản lý gia đình nhiều năm như vậy, những thứ trên mặt bàn, nàng vẫn rất hiểu.

"Hiểu lắm hiểu lắm, thật sự không phải là cô ý, Văn Tịch, người tới lúc nào, sao ta lại không biết." Từ phu nhân ôn tồn nói, vội vàng tiến lên muốn đỡ.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt cũng lập tức biến đổi, cười nói, "Ta đây xem ra Dật Nhi cũng không phải có ý đụng vào người đi, nhị di nương?"

Từ phu nhân sững sờ, rốt cuộc cũng hiểu ra dụng ý của Hàn Văn Tịch, lại nghe ba chữ "Nhị di nương", ánh mắt trở nên lạnh lùng, khuôn mặt tình xảo trở nên dữ tợn.

"Đúng vậy nha, sao có thể là cô ý. Hạ nhân không hiểu chuyện, chúng ta là chủ tử tự nhiên sẽ không so đo." Từ phu nhân miễn cưỡng cười nói.

Không thể không nói, Từ phu nhân nói chuyện vẫn rất lợi hại, lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch nếu như lại so đo, chẳng phải sẽ biến thành "hạ nhân" không hiểu chuyện trong miệng nàng sao.

Hàn Văn Tịch cũng không phải ăn no không có việc gì nên đi tìm lỗi, chẳng qua là vì muốn cứu Tiểu Dật Nhi, nên vừa nghe Từ phu nhân nói như thế, tự nhiên cũng bỏ qua sự tình vừa rồi.

Ánh mắt nàng liếc nhìn về phía Hàn Văn Dật đang tránh ở một bên, nhân nhật cười nói, "Nhị di nương là tới tìm Thất di nương đi?"

"Ta đặc biệt qua đây muốn nhìn thương thế của Thất thiếu gia một cái, thấy hần tung tăng nhảy nhót, hẳn là không có việc gì đi? Ta cũng không cần phải lo lắng." Từ phu nhân lười biếng nói, nụ cười bên môi kèm theo một tia châm chọc.

"May mắn được cứu trợ đúng lúc, nếu không, ai biết sẽ bị thương thành dạng gì đâu, không chừng mười ngày nửa tháng đều không xuống giường được." Hàn Văn Tịch cũng không khách khí.

Mười ngày nửa tháng không xuống giường được chính là Hàn Ngọc Kỳ được không, Từ phu nhân lại bị thua thêm một vòng, nhất thời lửa giận công tâm, thật sự nhện không được, lạnh lùng nhắc nhở, "Văn Tịch nha, từ khi ta gả vào Hàn gia, chính cha ngươi đều luôn gọi ta là phu nhân, Hàn gia không có nhị di nương, chỉ có Từ phu nhân."

"Phải vậy không? Sao ta lại không biết việc này, thái hậu nương nương dường như cũng không biết....."

Hàn Văn Tịch còn chưa nói xong, Từ phu nhân đã ngắt lời, học giọng điệu lạnh lùng của Từ phu nhân, nói, "Nhị di nương nha, từ sau khi ta gả vào Tần Vương phủ, chính cha ta đều luôn gọi ta là Tần Vương phi, nơi này không có Văn Tịch, chỉ có Vương Phi nương nương."

Hàn Văn Tịch cười cười, thầm nghĩ, *Từ thị a Từ thị, người ít nhất còn biết sợ hãi.*

"Ai nha, bắt quả chì là xưng hô mà thôi, bốn Vương phi quen thói gọi người là nhị di nương, thân thiết hơn."

"Văn Tịch, kỳ thật việc này....."

Từ phu nhân còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã ngắt lời, học giọng điệu lạnh lùng của Từ phu nhân, nói, "Nhị di nương nha, từ sau khi ta gả vào Tần Vương phủ, chính cha ta đều luôn gọi ta là Tần Vương phi, nơi này không có Văn Tịch, chỉ có Vương Phi nương nương."

Đây là.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 92: Hứa hẹn, lớn lên sẽ bảo vệ ngươi

Dịch: Emily Ton.

Hàn Văn Tịch, nha đầu thái nữ cư nhiên dùng lời năng nói quay lại kính nể. Từ phu nhân khó thở, ngực bị đè ép, một dòng máu tươi lập tức tràn lên cổ họng, nếu không phải nàng cố nén lại, phỏng chừng thật sự sẽ phun ra máu!

Nhưng!

Đồ tiện nhân không biết liêm sỉ này, thật đúng là cho rằng chính mình cứu Thái tử thì có thể lấy danh thái hậu ra điều võ dương oai hay sao?

Nàng không khỏi quá ngây thơ rồi!

Tay Từ phu nhân giấu ở trong tay áo nắm chặt thành nắm tay, lồng mày dài ra, sắc bén gần đứt. Nàng vốn đang tính toán chờ thương thế nhi tử tốt hơn một chút, nàng sẽ lấy danh nghĩa trưởng tử đòi lại chìa khoá nhà kho từ tay Hàn Văn Tịch, hiện tại nàng không rảnh lo nhiều như vậy!

Chọn ngày chỉ bằng nhắm ngày, hiện tại nàng phải lấy lại chìa khoá nhà kho, đàn áp sự kiêu ngạo của Hàn Văn Tịch!

"Vương Phi nương nương nói đúng, là dân phụ thất lễ." Từ phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười, cúi người.

"Không đáng ngại, sửa đổi là tốt." Hàn Văn Tịch rất đủ tự tin, cũng không chột dạ.

"Thất thiếu gia nếu không có việc gì, ta đây sẽ không vào nữa. Vương Phi nương nương, người tới vừa lúc, ta còn đang nghĩ khi nào thì tới cửa bái phỏng đây. Không bằng, đến bên kia của dân phụ uống chén trà?" Từ phu nhân lại nói.

Lời này vừa ra, trong lòng Hàn Văn Tịch liền hiểu rõ, Từ phu nhân là muốn chìa khoá nhà kho!

Tiểu Trầm Hương đã nhiều ngày nay vẫn luôn tràn đầy tin tưởng khuyên nhủ Thất di nương, nàng nói nào biết được lo lắng của Thất di nương nha, nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại hiểu.

Nàng là nữ nhi đã gả ra ngoài, mặc dù dựa vị tôn quý, nhưng nói theo luân lý thế tục, đừng nói là nhúng tay vào sự tình trong nhà mẹ đẻ, ngay cả thường xuyên về nhà mẹ đẻ, đều sẽ khiến người đàm tiếu.

Phải biết rằng, Thiên Ninh quốc còn tính tương đối coi trọng văn minh, rất nhiều nơi nữ nhi đã gả ra ngoài, chỉ có bị hưu mới có thể quay về nhà mẹ đẻ.

Cho nên, nếu Từ thị liên hợp với mấy di nương thương thảo muốn lấy lại chìa khoá nhà kho trong tay nàng, nàng thật đúng là phải trả lại.

Bất quá, Hàn Văn Tịch nếu dám đến, tất nhiên đã chuẩn bị đối sách ứng phó. Không sợ!

"Có sự tình gì không thể nói ở chỗ này sao?" Hàn Văn Tịch ra vẻ cái gì cũng không biết, tò mò hỏi.

"Việc này có thể đúng hay sai, hiện giờ Hàn gia vẫn do ta quản sự, nên đến phòng ta nói chuyện thì tương đối thích hợp hơn."

Từ phu nhân nói xong, đang muốn đi, nhưng lại xoay người lại, kính thường liếc mắt nhìn Hàn Văn Dật một cái, hướng trong viện hô, "Thất di nương, nếu không người cùng qua đây đi."

Thất di nương trong lòng ngăn ra, biết đại sự không ổn, nhưng, nàng cũng không thể nể hà, chỉ có thể đi theo, trước khi đi dặn dò Tiểu Dật Nhi, "Ngươi đợi ở trong viện cùng với Trầm Hương tỷ tỷ, đừng chạy loạn, biết không?"

Hàn Văn Dật ngoan ngoãn gật đầu, trộm nhìn bóng dáng Hàn Văn Tịch, ánh mắt nhỏ đen bóng nhìn chằm chằm không chớp mắt, giống như từ đây về sau sẽ không thể nhìn thấy vị tỷ tỷ này nữa.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch đã bước đi vài bước rồi, đột nhiên quay đầu nhìn lại, "Tiểu Dật Nhi, lại đây, cùng đi với tỷ."

Tiểu hài tử đứng là tiểu hài tử, Hàn Văn Dật lập tức nhếch miệng lên cười, không giấu được cảm xúc, đang muốn chạy tới, nhưng Thất di nương lại nói, "Vương Phi nương nương, chuyện người lớn thương lượng, tiểu hài tử vẫn nên....."

"Cũng không phải là đại sự gì, để hần tôi cũng không sao! Ta thích hần." Hàn Văn Tịch cười, vẫy tay về phía tiểu Dật Nhi.

Đáy mắt Thất di nương hiện lên một tia lo lắng, muốn nói lại thôi, nàng vốn định chờ Vương Phi nương nương tới, sẽ nói sự tình chìa khoá nhà kho cùng nàng, ai biết, đến lúc này lại đụng phải Từ phu nhân, sự tình liền không nói được.

Thấy mẫu thân cũng không ngăn cản, Tiểu Dật Nhi cực kỳ hưng phấn, lập tức chạy như bay lại đây, chỉ là, tiểu tử này chung quy vẫn thẹn thùng, rõ ràng đang chạy về phía Hàn Văn Tịch, nhưng cuối cùng lại kéo tay mẫu thân hần lại.

Hàn Văn Tịch bị chọc cười, một phen bế tiểu Dật Nhi lên, "Sợ ta như thế làm gì? Ta đã cứu ngươi, cũng sẽ không ăn ngươi!"

Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Dật Nhi đỏ lên, không nói chuyện.

Từ phu nhân ở một bên nhìn thoáng qua, bên mỗi gọi lên một tia châm chọc, mặc kệ Hàn Văn Tịch yêu quý tiểu tử này, chìa khoá nhà kho cũng không đến phần hần!

Hàn Văn Tịch, người cá cười đi, bốn phu nhân rất chờ mong phản ứng lát nữa của ngươi.

"Đi, đi mời cả Tam di nương, cứ nói có chuyện quan trọng, nhất định phải qua đây!" Từ phu nhân thấp giọng phản phó.

Đọc theo đường đi, Hàn Văn Tịch đều trừu chọc tiểu Dật Nhi, tiểu Dật Nhi tuy rằng thẹn thùng, nhưng tính tình cũng rất quật cường, mặc kệ Hàn Văn Tịch trừu chọc như thế nào, hần đều không nói một lời, có lẽ là duyên phận đi, Hàn Văn Tịch đã rất kiên nhẫn, cũng không tức giận.

"Ủy uy uy, tiểu tử, ngươi biết ta là ai sao? Ngươi không trả lời ta, ta sẽ trị tội ngươi!" Hàn Văn Tịch cảnh cáo nói.

Đáng tiếc, Hàn Văn Dật chỉ nhìn nàng, chớp đôi mắt to đáng yêu, không trả lời.

Hàn Văn Tịch nghĩ nghĩ, hỏi, "Tiểu tử, tỷ tỷ đang tính sẽ trở thành người giám hộ ngươi, bảo hộ ngươi, đến khi ngươi trưởng thành, định cam on ta thế nào đây?"

Ai ngờ, lần này Tiểu Dật Nhi cư nhiên chu chu môi, sợ hãi mở miệng, "Chờ ta trưởng thành, ta..... ta sẽ bảo vệ ngươi."

Hàn Văn Tịch bất ngờ, cười vui tươi hơn hơ, "Tiểu tử ngươi cuối cùng cũng mở miệng nha, được, tỷ tỷ ta nhớ kỹ, tới, ngoan tay!"

Nàng nói, vươn ngón tay út ra, Tiểu Dật Nhi thẹn thùng cười, cũng vươn ngón tay út ra.

Lời kéo ngón út của Tiểu Dật Nhi, trong lòng Hàn Văn Tịch thật ra có chút nặng nề, *Tiểu Dật Nhi, ngươi hãy thuận thuận lợi lợi lớn lên nha!*

Ngoại trừ U Lan Cự của Thiên Tâm phu nhân, các phòng trong quý phủ chỉ có Lạc U Cự của Tử phu nhân là lớn nhất, vị trí tốt nhất.

Ban đầu, viện này còn phù hợp với tên gọi của nó: yên tĩnh và đẹp. Đáng tiếc sau khi trải qua mấy phen cải tạo của đại thiếu gia Hàn Ngọc Kỳ, hoàn toàn mất đi lịch sự tao nhã vốn có, trở nên xa hoa cao điệu, không biết còn tưởng rằng đã đến nhâm địa phương.

Dọc theo đường đi Tử phu nhân đều chờ mong, đợi lát nữa thương thảo chìa khoá nhà kho cùng Hàn Văn Tịch, nàng ta sẽ có phản ứng như thế nào?

Nàng đã nghĩ kỹ tất cả các loại lý do, lần này nếu Hàn Văn Tịch vẫn không giao ra chìa khóa nhà kho, nàng ta muốn ra khỏi đại môn Hàn gia sẽ không đơn giản như vậy!

Nhưng ai biết, một đám người vừa đến cửa Lạc U Cự, đã nhìn thấy nhị tiểu thư Hàn Nhục Tuyết chật vật chạy ra từ bên trong, giống như là đang chạy trốn.

Chuyện gì đang xảy ra?

Hàn Nhục Tuyết quay người lại, nhìn thấy mấy người Hàn Văn Tịch, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó là ghen ngào, "Tử phu nhân, đại thiếu gia quá khi dễ người!"

"Chuyện gì đã xảy ra?" Tử phu nhân nhu mày hỏi.

Ai ngờ, Hàn Nhục Tuyết còn chưa kịp cáo trạng, đã nghe được một mảnh xao động bên trong cánh cửa, ngay sau đó liền nhìn đến một đám gã sai vặt và tỷ nữ như ong vỡ tổ tràn ra từ đại môn, không ít người còn bị vấp ngã trên mặt đất, lăn lộn mấy vòng.

"Phu nhân, phu nhân, đại thiếu gia lại phát hỏa, không những đuổi hết toàn bộ mọi người ra ngoài, còn đập vỡ vài thứ, suýt nữa khiến nhị tiểu thư bị thương!"

"Phu nhân, đại thiếu gia còn đập vỡ tất cả các loại được, kể cả thuốc mỡ lúc sáng người bôi trên người hấn cũng không thoát, tiểu nhân khuyên như thế nào cũng không khuyên được."

.....

Nghe gã sai vặt bẩm như thế, mặt Tử phu nhân lập tức biến đen, thời điểm nàng rời đi không phải còn rất tốt hay sao? Nghiệt tử này như thế nào lại biến đổi tâm trạng nhanh như vậy!

Ở trước mặt Hàn Văn Tịch cùng Thất di nương nháo lên như thế, đây không phải là quá xấu hổ hay sao?

Gã sai vặt còn muốn nói thêm, Tử phu nhân lạnh lùng ngắt lời, "Đủ rồi, các người đều là đồ vô dụng, không một kẻ có thể hầu hạ người thật tốt, trách không được đại thiếu gia đuổi các người ra! Còn không cút hết cho ta!"

Gã sai vặt và tỷ nữ nào dám lẩm miệng, tất cả đều sôi nổi tự nhận xui xẻo lui ra.

"Tử phu nhân, là người mời ta cùng mẫu thân tới, đại thiếu gia là có ý tứ gì đây! Thật là quá đáng!" Hàn Nhục Tuyết cả giận nói.

Tam di nương Lý thị tự tay rằng xuất thân không tốt như Tử phu nhân, nhưng nhân gia tốt xấu cũng có xuất thân từ nhà giàu, nhà mẹ đẻ ở thành Thiên Thủy miền bắc Thiên Ninh cũng coi như là nhân gia không tồi.

Tuy rằng Lý thị là nữ nhi thứ xuất, nhưng thời điểm gã đi năm đó, của hồi môn cũng không ít, hơn nữa nàng từ trước đến nay đều khẳng khái rộng lượng, không trực tiếp xung đột quá nhiều cùng Tử thị. Tử phu nhân cùng nàng cũng xem như nước giếng không phạm nước sông, đều có phần chịu đựng và khoan dung đối với hai từ từng người.

"Nhục Tuyết, nương ngoại đâu? Còn ở bên trong sao?" Tử phu nhân ra vẻ quan tâm.

"Nương ta sai ta qua đây trước, nàng sẽ đến sau, may mắn không tới cùng nhau, nếu không, ta dám cam đoan ngay cả nương ta, đại thiếu gia cũng dám đá thương!" Hàn Nhục Tuyết xưa nay không quen nhìn nhất đương nhiên là Hàn Ngọc Kỳ, tất nhiên tóm được cơ hội tốt này liền cáo trạng một phen.

"Ai nha, là hấn không tốt là hấn không tốt! Người hãy nề tình hấn bị thương như thế, đừng so đo cùng hấn." Tử phu nhân an ủi nói.

"Tử phu nhân ngoại yên tâm, ta mới không keo kiệt như vậy đâu." Hàn Nhục Tuyết nói, lúc này mới làm bộ làm tịch, giả bộ lo lắng ngừng đầu, nhìn thấy mấy người Hàn Văn Tịch.

"Văn Tịch! Đây không phải là Văn Tịch tỷ hay sao?" Hàn Nhục Tuyết kinh hi hô lên một tiếng, ra vẻ oán giận trừng mắt liếc nhìn về hướng Thất di nương, lại dậm chân một cái, đặc biệt diễn trò như thật, "Thất di nương, Văn Tịch tỷ tới vào lúc nào, ngoại cũng không nói cho ta một tiếng!"

Hàn Văn Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, thầm nghĩ: *Được lắm Nhị tiểu thư xinh đẹp và tinh vi, quan hệ cùng các phòng đều rất tốt, lúc trước vì sao lại không đối tốt với nàng đây?*

Đã từng là tỷ tỷ nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nghe được nàng ta kêu một tiếng Văn Tịch tỷ.

Năm đó nàng là đại tiểu thư con vợ cả đã thất thế, Hàn Nhục Tuyết thân là nhị tiểu thư cũng chính là lão đại của các tỷ muội, nhưng không ít lần lên lét xúi giục các muội muội phòng khác gây khó dễ cho nàng, *đừng tưởng rằng tránh ở phía sau thì nàng không biết!*

Hàn Nhục Tuyết nghiêm túc đánh giá khuôn mặt Hàn Văn Tịch, hưng phấn đều viết hết ở trên mặt, "Văn Tịch tỷ, mặt ngoại thật tốt nha, thật xinh đẹp, ta....."

Ai ngờ, Hàn Nhục Tuyết còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã lạnh lùng ngắt lời, "Nhị tiểu thư, bốn Vương phi không thân với ngoại, phải không?"

Ách..... biểu tình của Hàn Nhục Tuyết lập tức trở nên cứng ngắc, chỉ là, rất nhanh nàng đã khôi phục lại, "Văn Tịch tỷ chính là thích nói giỡn."

Đáng tiếc, Hàn Văn Tịch không tính toán cho nàng mặt mũi, lạnh lùng nói, "Bốn Vương phi không phải đang nói đùa."

Lời này vừa ra, không khí đột nhiên lạnh xuống, đáy mắt Hàn Nhục Tuyết hiện lên một tia hận ý, nghĩ thầm, *Hàn Văn Tịch đáng là đồ không biết xấu mặt, hại cha bị giam, đoạt được chìa khoá nhà kho rồi, cư nhiên còn dám đến Hàn gia điếu võ dương oai.* Nàng cho rằng nàng làm những chuyện gièm pha đó không ai biết hay sao?

Nàng nhẫn, nàng muốn chờ xem Tử phu nhân làm thế nào để đòi lại chìa khóa nhà kho, làm thế nào thu thập nàng ta!

Tử phu nhân triệu hồi tất cả mọi người tới đây nhất định chính là vì sự tình chìa khoá nhà kho. Nghĩ đến điều này, Hàn Nhục Tuyết nhin tức giận xuống, hơi cổ mím cười, cố ý làm đại lễ với Hàn Văn Tịch, "Dẫn nữ Hàn Nhục Tuyết tham kiến Vương Phi nương nương, Vương Phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Hàn Văn Tịch quá kờ biếng để nhìn đến nàng, lạnh lùng nói, "Miễn lễ."

Lúc này, trong viện đột nhiên truyền đến một trận rống giận, "Tiện nhân không biết xấu hổ đang ở đâu? Nàng còn dám tới đây sao? Bốn thiếu gia nghĩ rằng nàng chính là tặc cái, đã trộm đồ nhà ta mà còn dám tới nhà ta điếu võ dương oai!"

"Bốn thiếu gia thật muốn nhìn xem tiện nhân này còn có thể kêu ngoa đến lúc nào!"

"Thức thời thì nhanh chóng đem đồ trả lại, nếu không, bốn thiếu gia nhất định sẽ khiến nàng phải hối hận!"

.....

Tiếng náo nhào này, không chi tên nói họ, nhưng từng câu đều rõ ràng đang ám chỉ Hàn Văn Tịch. Thực rõ ràng, vị đại thiếu gia bên trong đã biết Hàn Văn Tịch tới, mắng chính là vì Hàn Văn Tịch đang cầm chìa khóa nhà kho!

Mất phương của Hàn Văn Tịch híp lại, khiếu khích như thế, nàng đương nhiên sẽ không ngu ngốc tranh chấp cùng Hàn Ngọc Kỳ, không đánh đã khai, đem chính mình ví như tên trộm.

Hàn Ngọc Kỳ muốn có được chìa khóa nhà kho, kiếp sau cũng đừng mơ tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: Đòi hỏi, lý do đầy đủ

Dịch: Emily Ton.

Từ phu nhân nguyên bản còn cảm thấy mất mặt, vừa nghe nhi từ mắng như thế, trong lòng đại hỉ, cuối cùng nhi từ đã có tiến bộ.

Nàng cười lạnh nhìn Hàn Văn Tịch, chờ Hàn Văn Tịch phản bác!

Mà Hàn Nhượng Tuyệt cũng rất bất ngờ, vô cùng vui sướng khi người gặp họa, "Ai nha, Từ phu nhân, đại thiếu gia đây là đang mắng ai vậy? Thật là khó nghe."

"Mắng người nên bị mắng, ai là phạm tội ai là tặc, thì chính là mắng người đó." Từ phu nhân cười ha ha nói, chỉ hận không có người tới đây cùng nàng kẻ xướng người hoạ.

"Như vậy a, ha ha, là tặc đương nhiên nên mắng, so với chuột cống ngấm còn hôi hơn, chẳng biết xấu hổ!" Hàn Nhượng Tuyệt phụ họa nói.

"Cũng chỉ thế thôi, đáng tiếc, đầu năm nay loại người này còn đặc biệt nhiều."

.....

Từ phu nhân cùng Hàn Nhượng Tuyệt mượn cơ hội dùng giọng lạnh lùng châm chọc, vốn tưởng rằng Hàn Văn Tịch sẽ nổi bão, nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch vẫn cứ thờ ơ, thấy thế, hai người chỉ cảm thấy nắm tay đánh tới trên bông, không thể sử dụng hết sức lực đẩy người, nghẹn đến mức khó chịu.

Hàn Nhượng Tuyệt không cam lòng, đang muốn mở miệng, đúng lúc này, Hàn Văn Tịch lại mở miệng, "Nhị di nương, người thỉnh mọi người tới, là đứng ở đây nghe đại thiếu gia chửi đồng hay sao?"

Nàng nói, tùy tay buông tiêu Dật Nhi ra, giao cho Thất di nương, lại nói, "Đường đường là đại thiếu gia Hàn gia, như thế nào lại có loại tố chất này, cùng đàn bà đánh đá có gì khác nhau?"

Từ phu nhân đang muốn trả lời, đột nhiên, một cái bình nước được ném ra từ bên trong, "Lăn, tiện nhân! Cút hết cho ta!"

Vừa nghe lời này, sắc mặt Từ phu nhân vốn đang đắc ý đột nhiên thay đổi, *tiêu từ thái Ngạc Kỳ có vấn đề gì sai, đầu óc không rõ ràng lắm hay sao? Như thế nào lại mắng tất cả mọi người?*

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn những mảnh vỡ nhò của bình hoa đầy đất, nhẹ nhàng cười, bên môi gợi lên một tia châm chọc, không nói gì.

Nhưng, ý cười châm chọc giống như một cây kim đâm vào tim Từ phu nhân, Từ phu nhân có cảm giác mất mặt.

Để mọi người chờ ở chỗ này, nàng cũng không biết nhi từ sẽ làm ra sự tình mất mặt như vậy, rõ ràng là không thích hợp, mà Hàn Văn Tịch cũng sẽ không vui. Nhưng nếu để mọi người cùng nhau đi vào, trời mới biết trong phòng đã bị tiêu từ Ngạc Kỳ lần lộn biến thành dạng gì, đến lúc đó chẳng phải khiến Hàn Văn Tịch chế giễu hay sao?

Từ phu nhân còn đang cân nhắc một lúc, tự hỏi có nên đi đến đại sảnh chính ở tiền viện hay không, đúng lúc này, Hàn Nhượng Tuyệt đã mở miệng, "Từ phu nhân, nếu không, chúng ta đứng đi vào, đại thiếu gia đang dưỡng bệnh cần được thanh tịnh. Nương ta còn chưa qua đây, hay là chúng ta đến viện nương ta đi, cách nơi này rất gần, chỉ mất vài bước đi bộ sẽ đến."

Hàn Nhượng Tuyệt không nghĩ sẽ bỏ qua cơ hội tốt như thế! Nàng hận không thể lập tức xem Từ phu nhân gây khó dễ cho Hàn Văn Tịch vì sự tình chia khoá nhà kho!

Hàn Nhượng Tuyệt đã đưa ra một bậc thang lớn như thế, Từ phu nhân tự nhiên vui sướng, liên tục gật đầu, "Cũng tốt cũng tốt."

"Vương Phi nương nương, thỉnh dời bước, nương ta có trà Xuân tốt nhất nga." Hàn Nhượng Tuyệt tâm tình rất tốt.

Trà Xuân?

Hàn Văn Tịch buồn bực, Thiên Ninh quốc hiện tại vẫn đang là trời đông giá rét, phải một tháng nữa mới đến Tết âm lịch, lấy đâu ra trà Xuân nha?

"Đi thôi, trời đông giá rét uống trà Xuân, cho dù phải đi xa, bản Vương phi cũng muốn đi qua." Nàng nhàn nhạt cười nói.

"Tam di nương tuy là người phương bắc, nhưng chính là lý quỳ trà. Ta nghĩ trà Xuân nhất định là được mua với giá cao từ Nam Cương về đi?" Từ phu nhân cũng cười nói.

Nguyên lai là từ Nam Cương tới, Nam Cương lúc này hẳn đang là mùa xuân.

Sự tình mất dài như thế, Hàn Nhượng Tuyệt trước nay đều sẽ không kiêng dè, dọc theo đường đi khoe ra rất nhiều sự tình có quan hệ với lá trà. Hàn Văn Tịch yên lặng lắng nghe, trước kia từng đứng là không biết Tam di nương cùng Hàn Nhượng Tuyệt đối trà đạo có nhiều nghiên cứu như vậy.

Lạc Hà Uyển của Tam di nương quả nhiên rất gần sân của Từ phu nhân, xuyên qua một mảnh cỏ liền đến.

Thời điểm Hàn Văn Tịch các nàng đến, Lý thị đang muốn đi ra cửa.

Vừa thấy người tới, Lý thị vội vàng bước nhanh tiến lên, khom người hành lễ với Hàn Văn Tịch, "Dẫn phụ Lý thị, gặp qua Vương Phi nương nương, Vương Phi nương nương vạn phúc."

Không thể không nói, Lý thị khiến Hàn Văn Tịch có cảm giác còn muốn tốt hơn so với Thất di nương, Thất di nương quá mức hèn mọn nhất gan, Lý thị này không kiêu ngạo không siểm nịnh, khiến người rất thoải mái.

Đối với Lý thị, Hàn Văn Tịch không có ấn tượng sâu đậm, trong trí nhớ vị Tam di nương này chưa từng có xung đột cùng với bất cứ phòng nào, nhân gia không dám trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không chủ động trêu chọc người khác.

Xuất hiện trong công chúng, luôn là người hào phóng khéo léo, sẽ không bị bỏ qua, nhưng cũng không đưa tới quá nhiều chú ý.

Hàn Văn Tịch nghĩ, nếu Hàn Nhượng Tuyệt là thân nam nhi mà nói, có lẽ Hàn Tông An sẽ suy xét nhường vị trí gia chủ cho Tam phòng đi.

Tuy rằng Hàn Nhượng Tuyệt có thể chiều té ở rẻ, nhưng, điều này chung quy cũng không phải sự tinh sáng sủa gì, huống chi, Hàn gia cũng không phải là không có nam nhi kế thừa.

"Bình thân." Hàn Văn Tịch phất phất tay, cho phép Tam di nương đứng lên.

Tam di nương đứng dậy, cũng không quên gật đầu chào hỏi Từ phu nhân, Thất di nương, thái độ của nàng rất khách khí, tu dưỡng cực tốt, còn cười với Tiêu Dật Nhi. Hàn Văn Tịch xem ở trong mắt, bất động thanh sắc.

Từ phu nhân giải thích ý đồ đến đây, Tam di nương liền mời mọi người tiến vào viện từ.

Vừa vào sân, lập tức đã có hương trà tràn vào trong mũi, nghe nói từ trước tới nay Tam di nương không bao giờ ngừng uống nước trà trong phòng mình.

Mọi người vào phòng, tam di nương tự mình mang tới một vài trà Xuân, cười nói, "Ta cũng là mấy ngày trước đây mới có được trà này, đang nghĩ ngợi đưa một ít tới cho các vị nếm thử chút mới mẻ, vừa vận hôm nay đều tới, Từ phu nhân, mặc kệ người có sự tình gì, nếu đã tới, chúng ta phải nếm thử trà này trước"

Từ phu nhân đương nhiên đáp ứng, mặc dù bản tâm, vẫn ngon lành uống xuống vài chén trà. Thất di nương thứ nhất là không hiểu về trà, thứ hai cũng không có tâm tư, lo lắng sốt ruột đều viết hết trên mặt, vài lần muốn nhắc nhở Hàn Văn Tịch, nhưng cũng không biết nhắc nhở như thế nào.

Thế nhưng Hàn Văn Tịch thật ra không hề nóng lòng, thường thức phẩm trà, phải nói rằng, trà Xuân này quả thực so với loại trà nàng mang về làm thực nghiệm còn muốn tươi ngon hơn nhiều!

Gã sai vật đưa trà cho nàng chính là trà Thu, tuy rằng được bảo quản khá tốt, nhưng rốt cuộc thời gian đã lâu, vì thế màu sắc hương vị đều kém xa.

Hàn Văn Tịch vừa uống, vừa cân nhắc, cùng một cây trà, hương vị trà Xuân và trà Thu vẫn khác hẳn nhau, nói vậy thành phần lá trà cũng sẽ kém rất nhiều đi!

Nàng có nên lấy một ít trà Xuân và tiến hành kiểm tra đo lường hay không?

Nàng còn đang chần chờ, hỏi, "Tam di nương, vì sao hương vị trà Xuân này lại ngon hơn cả trà Thu vậy?"

Tam di nương cười cười, nói, "Ý nghĩa chân chính của trà Xuân, cũng không phải là lá trà được ngắt vào mùa Xuân, mà là sau khi trải qua đông, cây trà sẽ nảy ra mầm diệu lực đầu tiên sẽ được thu thập và chế biến thành lá trà. Lá trà của trà Xuân đầy đặn và dày, trong lá trà chứa đựng hương thơm nhất định, còn có rất nhiều chất đặc biệt khác, cho nên so với trà Hạ trà Thu mà nói, hương vị tươi thơm hơn, mùi vị cũng hợp lòng người nhất."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch liền cảnh giác, hương thơm nhất định, cùng với những chất khác?

Tam di nương có ý gì đây? Chẳng lẽ chính là các loại nguyên tố vi lượng có trong lá trà?

Phải biết rằng, mấy thứ này chỉ được nghiên cứu rộng rãi ở trong thời hiện đại, ở thời cổ đại cho dù là được sư Trung y cũng chỉ có hiểu biết thô sơ về thành phần và được hiệu (hiệu nghiệm của thuốc) mà thôi, trên đơn được hiếm khi sẽ xuất hiện đơn vị nhỏ như "đồng cân**".

**đồng cân (錢: qian): ở đây ý nói đến một đơn vị đo lường, xấp xỉ 1/10 của một lượng, hoặc 3.78g.*

Không nghĩ tới Tam di nương cư nhiên có thể nghiên cứu những chi tiết cụ thể như thế!

Đến tết cùng là trong thời đại này những quý trà đều có thể nghiền cứu tinh tế như vậy, hay là do Tam đi nương đặc biệt nghiền cứu ra đây?

Trong lòng Hàn Văn Tịch cả kinh, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, nàng tiếp tục hỏi, "Nếu nói như thế, trong phương diện bảo quản trà Xuân, chân cũng khác với các loại trà khác đi?"

Tam đi nương tựa hồ đã nhận ra điều gì, đáy mắt hiện lên một tia dễ phòng, cười cười, "Trà Xuân chân chính rất cuộc rất hiếm, trong một tháng phần lớn đều có thể uống hết, vì vậy sẽ không chú ý nhiều về phương diện bảo quản."

Hàn Văn Tịch lại định thử hỏi thêm mấy vấn đề, sắc mặt Tam đi nương vẫn không đổi, trước sau khẽ mỉm cười, rất kiên nhẫn, nhưng mà, những câu trả lời lại chính là những điều mà Hàn Văn Tịch đã biết, cũng không có gì mới mẻ.

Sau vài ly trà, Từ phu nhân rốt cuộc không nhịn được nữa, bắn cho Tam đi nương một cái ánh mắt, khiến nàng dừng nói chuyện.

Tam đi nương ngậm miệng, thay đổi ngậm là trà khác, một lần nữa đi pha trà.

Từ thị rất vừa lòng, buông chén trà xuống, nhân nhặt cảm khái, "Vương Phi nương nương, sau khi lão gia bị giam, nhà này đã xảy ra không ít chuyện, mấy phòng đi nương đều cuốn đi không ít bạc, hiện giờ chỉ dư lại ba tỷ muội chúng ta. Ài....."

Từ phu nhân nói, có ý nhìn nhìn Lý thị, lại nhìn nhìn Thất đi nương, tiếp tục nói, "Lão gia đã bị phán vĩnh viễn sẽ bị giam cầm, ngay cả thăm hỏi đều không được. Hiện giờ gia nghiệp lớn của Hàn gia, ngay cả người làm chủ cũng không có, có bao nhiêu người trong tộc đều đang thêm khát nữa? Hôm qua Tam đường thúc còn tới hỏi ta, nói rằng nếu các thiếu gia trong nhà không chống đỡ nổi, thì hãy nhanh chóng giao chìa khoá nhà kho cho hắn. Còn nói rằng chìa khoá nhà kho cùng 《Hàn Thi Y Điển》là một phần của gia tộc Hàn thị, chứ không phải là của chúng ta. Các người nói xem, lời này có tức người hay không?"

Tiếng nói vừa dứt, một mảnh tĩnh lặng, ai cũng đều biết chìa khoá nhà kho đang ở trên tay Hàn Văn Tịch. Thất đi nương cúi đầu không dám lên tiếng. Tam đi nương bận rộn với việc pha trà nên cũng không lên tiếng.

Người thông minh đều nghe ra được, lời của Từ phu nhân nói ra rất đẹp đề, cũng không đem mũi tên chia về phía Hàn Văn Tịch, nhưng rõ ràng chính là đang ám chỉ Hàn Văn Tịch không có tư cách giữ chìa khoá nhà kho nhất.

Hàn Văn Tịch cũng không mở miệng, một tay nâng ôm túi Dật Nhi, một tay trực tiếp chấm trà, lão thần khắp nơi, khí định thần nhàn. Trà Xuân này ngon mà không nhờn, hương vị tuyệt vời, nàng có chút luyến tiếc.

Ở đây chỉ có biểu tình của Tiểu Dật Nhi là nghiêm túc nhất, ánh mắt đen bóng rất chuyên chú, tựa hồ đang nỗ lực nghiền ngẫm những lời nói của Từ phu nhân.

Thấy không ai có phản ứng gì, Từ phu nhân cũng không hoảng hốt, hôm nay nâng tâm Thất đi nương cùng Tam đi nương tới đây, cũng không trông cậy hai vị đi nương này sẽ nói chuyện giúp nàng, bất quá chỉ cần có các nàng ở đây mà thôi, miễn cho khi chìa khoá nhà kho đứng ở trên tay nàng, hai vị này sẽ không thừa nhận.

Từ phu nhân nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, lại nói, "Hôm qua là Tam đường thúc tới, sáng nay Từ đường thúc cũng tới một chuyến, ý tứ không sai biệt lắm so với Tam đường thúc. Các người nói bọn họ đây không phải là đang khi dễ Hàn gia không có ai hay sao?"

Tuy rằng không người trả lời, Từ phu nhân vẫn nói rất hăng say, "Dù nói thế nào thì Ngọc Kỳ chúng ta cũng đã thành niên, đường đường là đại thiếu gia, bọn họ sao có thể như vậy a?"

Lúc này, Hàn Nhượng Tuyệt vẫn luôn ngồi ở bên cạnh Tam đi nương rốt cuộc nhịn không được, hỏi, "Từ phu nhân, cha ta đã bị giam cũng được một khoảng thời gian, vì sao bọn họ bây giờ mới tìm tới cửa?"

Lời này vừa ra, Tam đi nương lập tức hung hăng dậm lên một chân Hàn Nhượng Tuyệt ở dưới bàn, Hàn Nhượng Tuyệt rất đau, nhưng không thể không cố nén.

Có một người đáp lại, trong lòng Từ phu nhân đại hỉ, thờ dài nói, "Ài, cũng không biết bọn họ nghe được tin tức từ nơi nào, nói rằng chìa khoá nhà kho đang nằm ở trong tay Vương Phi nương nương. Cho rằng là bởi vì các thiếu gia chúng ta đều không chống đỡ nổi đường gia, thế nào cũng phải dựa vào quyền thế của Vương Phi nương nương, vì vậy mới đem nhà kho chìa khoá để lại cho nương nương!"

Giọng nói của Từ phu nhân vừa rơi xuống, rốt cuộc bắt gặp ánh mắt Hàn Văn Tịch nhìn lại, "Vương Phi nương nương, người nói việc này..... việc này nếu truyền ra ngoài, Hàn gia bị mất mặt không quan trọng, nhưng sẽ ảnh hưởng không tốt đối với người nhà! Nếu Nghi thái phi phát hiện ra, xác định chắc chắn cũng sẽ không cao hứng đi."

Nếu Nghi thái phi biết được, đương nhiên sẽ không cao hứng! Hàn gia tuy rằng là đại gia nghiệp, nhưng cũng không bằng một góc bằng sơn của Tần Vương phủ, Nghi thái phi sao có thể sẽ quan tâm đến chút gia sản nhỏ nhỏ của Hàn gia đây?

Việc này một khi truyền ra ngoài, không nói những điều khác, chỉ cần một chuyện Tần Vương phi quay về nhà mẹ đẻ tranh đoạt gia sản, cũng đủ khiến Hàn Văn Tịch trở thành đầu đề đứng đầu ở đó đó!

Nói đến cùng, chính là làm mất mặt Tần Vương phủ nhà!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Ép hỏi, lý thị lên tiếng

Edit & Dịch:Emily_Ton.

Tần Vương phi chỉ là vinh quang nơi danh hào, đồng thời cũng mang lại cho Hàn Văn Tịch rất nhiều sự hạn chế, Hàn Văn Tịch đã sớm lĩnh ngộ đạo lý này.

Tuy rằng loại thủ đoạn uy hiếp này của Từ phu nhân rất có hiệu quả, đáng tiếc, với nàng cũng hoàn toàn không có gì mới mẻ nữa.

Bất quá, nếu Từ phu nhân muốn chơi, nàng cũng sẽ không để ý mà bởi nàng chơi đến cùng!

Nàng cười cười, nói, "Nhị đi nương, Hàn gia rối loạn như thế, người còn có thể quan tâm đến tâm tình mẫu phi ta, bốn vương phi nhất định sẽ chuyển đạt quan tâm của người tới mẫu phi."

Lời này vừa ra, Từ phu nhân liền không bình tĩnh, Hàn Văn Tịch có ý từ gì đây? Chẳng lẽ nàng không sợ hay sao? Còn gọi mẫu phi mẫu phi thân thiết như vậy?

Hàn Văn Tịch khí định thần nhàn, lại nói, "Nếu vài vị đường thúc quan tâm tới chìa khoá nhà kho như vậy, quan tâm đến người thừa kế Hàn gia, vậy lần sau bọn họ còn tới, thỉnh Nhị đi nương chuyển cáo bọn họ một tiếng, cứ nói, cha ta bất quá chỉ là bị giam, còn chưa chết đâu. Chọn gia chủ cho nhà này, trong lòng lão nhân gia hắn sẽ tự hiểu rõ! Không cần phải ăn no không có việc gì làm, nhọc lòng người mang ý xấu!"

Từ phu nhân vừa rồi dùng những lời lẽ ám chỉ Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch lúc này lại dùng *chỉ cây dâu mà mắng cây hòe** trả lại, điều này, Từ phu nhân sao có thể còn ngồi yên được a!

**Nguyên văn: 指桑骂槐: chỉ cây dâu mắng cây hòe, giống như chỉ chó mắng mèo, nói bóng nói gió. (means pointing at the mulberry tree but cursing the locust tree; abuse a person by ostensibly pointing to someone else)*

Nàng không nghĩ tới Hàn Văn Tịch còn dám đề cập đến Hàn Tông An!

Nàng có được tin tức từ Lại bộ bên kia, Hàn Văn Tịch cứu Thái tử, bác bỏ kết quả chẩn bệnh của Hàn Tông An, đây đúng là nguyên nhân chân chính khiến Hàn Tông An bị giam. Nói câu khó nghe, chính là Hàn Văn Tịch đã hại Hàn Tông An!

Hiện giờ nàng lại hạn chế người Hàn gia đến thăm hỏi Hàn Tông An, đây rõ ràng là đã đoạt chìa khoá nhà kho, sự sự tình bại lộ!

Nhà đầu thì không biết xấu hổ này, cư nhiên còn có tự tin dùng sự tình của phụ thân nói ra, Từ phu nhân vô tình cắn chặt hàm răng.

Hôm nay nếu đã nói ra sự tình này, nàng sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy!

"Vương Phi nương nương nói lời này rất có lý. Chỉ là, theo dân phụ thấy, Vương Phi nương nương dù sao cũng là nữ nhi đã gả ra ngoài, chìa khoá nhà kho của Hàn gia đặt ở trên tay người, khó tránh khỏi sẽ bị người đảm tiếu."

Nói đến đây, Từ phu nhân ngừng lại, nói tiếp, "Ta tin rằng lúc trước lão gia cũng là dưới tình thế cấp bách, mới đem chìa khoá nhà kho phó thác cho người, để người chuyển giao lại cho Hàn gia đi?"

Hàn Văn Tịch không nói chuyện, nương này bắt đầu nghiền ngẫm đánh giá Từ phu nhân, trong lúc nhất thời, quanh mình đột nhiên trở nên an tĩnh, không khí đều khẩn trương lên.

Từ phu nhân rõ ràng rất đúng lý hợp tình, cũng không biết vì cái gì bị Hàn Văn Tịch đánh giá như thế, bỗng nhiên vô cớ chột dạ.

Rốt cuộc, nàng nhịn không được, "Lý thị, Hách Liên thị hai người các người cũng nói vài lời đi, hiện giờ quý phụ cũng chỉ còn lại ba tỷ muội chúng ta, đúng là thời điểm cần phải đồng tâm hiệp lực, Hàn gia cũng không thể thua ở trên tay chúng ta!"

Hách Liên thị dừng nói là trả lời, ngay cả ngừng đầu cũng không dám, Lý thị vẫn trầm mặc như cũ, một bộ dáng không liên quan đến mình, đang ngồi thêm trà cho mọi người và làm hết lễ nghĩa của chủ nhà.

Hiện trường, lại một lần nữa lâm vào yên tĩnh.

Ai ngờ, đúng ngay vào lúc này, đột nhiên một tiếng thì thầm truyền đến từ bên ngoài.

"Các người đang ở đây thương thảo chìa khoá nhà kho sao? Bốn thiếu gia tốt xấu cũng là trưởng tử Hàn gia, các người có phải nên tôn trọng ý kiến của bốn thiếu gia hay không?"

"Chìa khoá nhà kho ở đâu, lập tức lấy ra đây!"

.....

Trước nghe giọng, sau mới thấy người, chỉ thấy đại thiếu gia đặc biệt kích động, một tay chống gậy, một tay che miệng, khắp khiêng đi tới đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn Hàn Văn Tịch.

Chắc là vừa rồi hẳn mới biết được Từ phu nhân muốn bàn về sự tình chia khoá nhà kho, nếu không lúc trước đã sớm lao tới từ Lạc U Cư.

Lúc trước bị Hàn Ngọc Kỳ nằng nhừ như vậy, Hàn Văn Tịch đã không so đo, không nghĩ tới hẳn cư nhiên còn tìm đến nơi đây.

Hàn Văn Tịch không có nhẫn nại tốt như vậy, lạnh lùng nói, "Chìa khoá nhà kho ở trên tay bốn Vương phi, người thì thăm gì vậy?"

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ càng thêm kích động, đột nhiên muốn nhanh chóng tiến lên, ai biết dưới chân không cẩn thận một cái, cả người ngã về phía trước như chó ăn phân (*nguyên văn*: 身子前倾正给摔了个狗吃屎), "Bịch" một tiếng đặc biệt nặng nề.

"Ai u!"

Đại thiếu gia kêu lên đau đớn, không thể ngẩng đầu lên.

Thấy thế, mọi người đều ngốc lảng, đầu tiên là tiểu Dật Nhi cười ha ha, ngay sau đó Hàn Văn Tịch cũng vui vẻ, "Ha ha, đại thiếu gia trên mặt đất không có phân đâu, người nằm lên đó làm gì?"

"Nhì từ!" Từ phu nhân hô to một tiếng, vội vàng tiến lên, "Nhì từ, người không sao chứ!"

Từ phu nhân cố hết sức đầu hấn, thật vất vả mới khiến Hàn Ngọc Kỳ ngừng đầu lên, chỉ thấy trên trán hẳn, hai má, còn có chớp mũi tất cả đều trắng da, đỏ một mảnh, nói có bao nhiêu buồn cười liền có bấy nhiêu buồn cười.

Thấy thế, tất cả mọi người lập tức cười vang một mảnh, ngay cả Thất di nương rất cẩn thận đều nhịn không được cũng bật cười.

Lúc này, Từ phu nhân đang nâng Hàn Ngọc Kỳ bỗng xoay người lại, ai biết, vừa nghiêng người, mông rơi xuống đất, Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên hô to, "Đau..... Đau!"

Hắn giống như bị điện giật đột nhiên nghiêng người nằm xuống, nằng mông khỏi mặt đất, ngay sau đó đẩy Từ phu nhân ra, hung hăng đáng sợ, "Người muốn đau chết ta à?"

Từ phu nhân thấy hẳn đau đến nổi khuôn mặt đều vận vẹo, chính mình cũng đau lòng vô cùng, quan tâm vô cùng, "Nương không phải cố ý, người không sao chứ! Còn đau không? Chúng ta trở về, nương tra được cho người."

Nhưng mà, Hàn Ngọc Kỳ lại quay đầu trừng mắt nhìn hướng về phía mọi người một bên, dữ dằn, "Cười cái gì mà cười, buồn cười thế sao?"

Lúc này, trừ bỏ Hàn Văn Tịch, tất cả mọi người đều ngừng cười, đặc biệt là Thất di nương, nằng lập tức đưa mắt ra hiệu cho tiểu Dật Nhi, tiểu Dật Nhi chỉ có thể mím miệng chịu đựng.

"Thực buồn cười nha, ha ha ha, ta đều cười đến đau cả bụng! Đại thiếu gia, người sao lại chưa từng trải qua bị đánh như vậy nha, mới vài cái đã bị thương nặng như vậy?" Hàn Văn Tịch vui sướng.

"Người!" Hàn Ngọc Kỳ suýt nữa bị tức chết, động tác thỉnh linh lại muốn nhào lên, Từ phu nhân vội vàng dè lại, "Người chậm một chút! Chậm một chút!"

Vừa bị nhắc nhở, Hàn Ngọc Kỳ mới bình tĩnh lại, một tay che miệng, một tay ấn tay Từ phu nhân, thật cẩn thận đứng lên.

Thần hình cao to hơn nửa béo phì, sự thần trọng này có vẻ đặc biệt buồn cười, tóm lại, Hàn Văn Tịch chính là cười không ngừng, cười đến đau cả bụng.

Tiểu Dật Nhi ở ngay bên cạnh Hàn Văn Tịch, ghen đến lâu, thấy Hàn Văn Tịch cười thành như vậy, rất cuộc cũng nhịn không được, "Xi" ra tiếng.

Lúc này, Hàn Ngọc Kỳ vừa mới đứng vững lập tức hướng mắt lạnh nhìn qua, tức giận, "Hàn Văn Dật, người dám chế cười bốn thiếu gia?"

Không làm gì được Hàn Văn Tịch, hẳn vẫn có thể mắng Hàn Văn Dật đi!

"Tuổi còn nhỏ, dám cười nhạo huynh trưởng, người đứng là đồ không có giáo dưỡng!"

Lời này vừa ra, Tiểu Dật Nhi lập tức an tĩnh, Thất di nương hạ thấp đầu, một tiếng cũng không dám thoát ra khỏi cổ họng. Làm trò trước mặt mẫu thân mắng nhi từ không có giáo dưỡng, không thể nghi ngờ đây là một loại vũ nhục.

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một tia ánh sáng lạnh lùng, một tay ôm Tiểu Dật Nhi, cười lạnh nói, "Dật Nhi, muốn cười thì cứ cười. Người đã lớn như vậy, trưởng bối ở đây hẳn cũng dám nói năng lỗ mắng, hẳn cũng xứng nói từ giáo dưỡng? Còn có nha, ngay cả đường cũng đi không tốt, ta xem nha, nương hẳn không chỉ không dạy hẳn làm người như thế nào, ngay cả đường đi cũng chưa chỉ giáo đâu! Thật là quá buồn cười! Nếu là ta nha, sợ người chế cười liền chạy đi trốn, làm bám gi nha?"

Hàn Văn Tịch nói, lại có tình cười ba tiếng "ha ha ha", nằng trêu chọc khuôn mặt nhỏ của Tiểu Dật Nhi, "Tối, cười một cái tý xem!"

Có đại tỷ ty che chở, Tiểu Dật Nhi không sợ gì nữa, chậm rãi nhếch môi, nở một nụ cười tuyệt đẹp với Hàn Văn Tịch.

"Đừng rồi! Cười một cái, tâm tình sẽ thoải mái hơn nhiều!"

Từ phu nhân tức giận đến nổi sắc mặt đều tím, Hàn Ngọc Kỳ ăn nói vụng về, làm sao có thể phản bác được. Vì thế tức giận xống lên, lập tức rống to, "Tần Vương phi, đừng nói nhảm nữa, hiện tại hãy giao chìa khoá nhà kho ra đây! Đó là vật của Hàn gia, người đã là người xuất giá, không có quan hệ cùng người! Lập tức giao ra đây!"

Chung quy, tất cả vẫn đều hướng về phía chìa khoá nhà kho.

Hàn Văn Tịch khí định thần nhàn, nằng cao cầm, "Không mang!"

"Người!" Hàn Ngọc Kỳ nắm chặt nắm tay, cắn răng thấp giọng, "Tiền nhân, tìm đánh!"

Từ phu nhân sớm đã muốn động thủ, chỉ là, nằng đã từng trải qua không ít mưa gió nên chung quy vẫn có sự bình tĩnh. Nằng dè tay Hàn Ngọc Kỳ lại, thấp giọng, "Đã bị ăn một lần rồi còn chưa đủ à? Xúc động làm gì? Hãy xem lão nương thu thập nằng như thế nào!"

Vừa nhắc tới 50 đại bản kia, trong lòng Hàn Ngọc Kỳ vẫn còn sợ hãi.

Hắn chỉ có thể tạm thời cắn chặt mồm nhịn! Dù sao chờ đến lúc chìa khoá nhà kho tới tay, hẳn sẽ chậm rãi tra tấn Hàn Văn Tịch. Nằng yêu thương Hàn Văn Dật đứng không, đến lúc đó hẳn nhất định sẽ "hầu hạ" tiểu từ thái kia thật tốt!

Từ phu nhân hít sâu một hơi, đỡ nhi từ đi qua, Hàn Ngọc Kỳ không thể ngồi, chỉ có thể đứng ở một bên.

Thấy thế, Lý thị lúc này mới lên tiếng, "Người tới, còn không tới đỡ đại thiếu gia!"

Hai gã sai vặt vội vàng chạy tới, trái phải đỡ Hàn Ngọc Kỳ, lúc này, Từ phu nhân mới yên tâm, một lần nữa ngồi xuống.

Vấn đề vừa mới hỏi, nằng vẫn luôn nhớ tới!

"Tần Vương phi, vậy lúc trước lão gia chính là dưới tình thế cấp bách, mới đem chìa khoá nhà kho phó thác cho người, để người chuyển giao cho Hàn gia đi?" Từ phu nhân lại một lần nữa đặt câu hỏi.

Hôm nay nằng thế nào cũng phải bức cho Hàn Văn Tịch không thể không trả lời vấn đề này.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch vẫn trầm mặc.

Chìa khoá nhà kho đối Hàn Ngọc Kỳ mà nói, quả thực giống như là ma chú, vừa thấy Hàn Văn Tịch trầm mặc, hẳn lập tức chất vấn, "Tần Vương phi, người trả lời nha, không phải là chột dạ ỉ?"

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch vẫn trầm mặc không nói.

Thấy thế, trong lòng Hàn Ngọc Kỳ càng thêm khảng định, chìa khoá nhà kho nhất định là Hàn Văn Tịch đã đoạt lấy từ trên tay phụ thân. Hẳn đang muốn làm khó dễ, ai ngờ, lúc này Lý thị vẫn luôn im miệng không nói lại đột nhiên mở miệng, "Ta nghĩ, chìa khoá nhà kho ở trên tay Vương Phi nương nương, lão gia nhất định đã có giao đãi đi?"

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một tia cười lạnh, nằng trầm mặc, chính là đang chờ Tam di nương mở miệng!

Lúc trước còn cảm thấy Từ thị nói chuyện lợi hại, nhưng vừa nghe lời này của Lý thị, mới biết được cao thủ chân chính, chính là Lý thị.

Lý thị vừa nói như thế, rõ ràng là đang thử.

Nếu như chìa khoá nhà kho là do Hàn Tông An chủ động giao cho nằng, nhất định sẽ có giao đãi với nằng đem chìa khoá cho một phòng nào đó, mà lúc này, nằng cũng nên nói ra.

Nếu như chìa khoá nhà kho là do nằng đoạt lấy từ trên tay Hàn Tông An, đối mặt với vấn đề như vậy, nằng có thể sẽ khó trả lời.

Lý thị thật sự thông minh. Theo lẽ thường, thời điểm khi Hàn Tông An giao chìa khoá quán gia cho Hàn Văn Tịch, chính là muốn nhờ nàng chuyển giao cho người Hàn gia. Đáng tiếc, Lý thị đã đánh giá quá cao về tình huống của Hàn gia mà xem nhẹ Hàn Tông An.

Hàn Tông An có thể hồ đồ với những chuyện của Thiên Tâm phu nhân, nhưng hẳn rất đủ sáng suốt trong những vấn đề khác. Hẳn biết rõ đức hạnh của mấy thiếu gia, cũng rất rõ ràng tâm tư của mấy phòng di nương. Trong lòng hẳn không có thiện vị đặc biệt nào, hết thấy đều là vì Hàn gia.

Mặc dù hẳn đặc biệt giao đãi Hàn Văn Dật, nhưng cũng không nói muốn để Hàn Văn Dật kế thừa vị trí gia chủ, hẳn đem quyền lựa chọn giao cho Hàn Văn Tịch.

Sao với thế lực phía sau của Từ phu nhân là Lại bộ, Hàn Tông An càng thêm nguyện ý tin tưởng Hàn Văn Tịch.

Vừa nghe lời này của Lý thị, trong lòng Từ phu nhân đại hỉ, vội vàng bổ sung, "Đừng nha, lão gia nhất định có giao đãi gì đó với người đi, Vương Phi nương nương, đây đã là lúc nào rồi, hôm nay tất cả mọi người đều ở đây, người hãy nói đi."

Trong lòng Hàn Văn Tịch cười lạnh, nàng vốn dĩ tính toán điều tra xong sự tình tương quan phủ xong thì sẽ xử lý đến sự tình Hàn gia. Hiện giờ, nếu Từ phu nhân nóng vội như thế, Lý thị cũng kìm nén không được, nàng nói ra trước cũng không có trở ngại gì.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Ngoài ý muốn, kinh hiện xà độc

Hàn Văn Tịch chậm rãi uống một ly trà, lúc này mới mở miệng, "Phụ thân, xác thật giao đãi một việc với ta."

Lời này vừa ra, ngay cả Thất di nương vẫn luôn cúi đầu cũng đều ngừng lên, nâng cau mày, thấp phần lo lắng.

Lý thị lại rất bình tĩnh, Hàn Nhược Tuyết cũng giống Từ phu nhân, rất khản trương.

Đương nhiên, khản trương nhất không ai hơn Hàn Ngọc Kỳ, hẳn gấp không chờ nổi buột miệng thốt ra, "Việc gì?"

"Đại sự." Giọng nói của Hàn Văn Tịch trở nên trầm trọng, điều này khiến cho Hàn Ngọc Kỳ càng thêm khản trương, hẳn cũng quên truy cứu thật giả, không vô thức nghiêng về phía trước, vội vàng truy vấn, "Đại sự gì nha?"

"Phụ thân nói, chìa khóa nhà kho tạm thời giao cho ta bảo quản, chờ có người thích hợp được chọn làm gia chủ, ta lại đem chìa khóa giao ra, trong khoảng thời gian này, hy vọng các thiếu gia tiểu thư các phòng đều dốc lòng nghiên cứu y học, không cần có nhiều tưởng niệm đến hiệu quả và lợi ích."

Lời này vừa ra, ánh mắt Hàn Ngọc Kỳ trở nên lạnh lẽo, tức giận nói, "Không có khả năng! Người gạt người!"

Hẳn biết, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ tìm cơ như vậy, chỉ là, hẳn nghĩ nếu muốn lừa gạt người ở đây, không khỏi quá ngây thơ rồi đi!

Phụ thân sao có khả năng làm như thế?

Không nói đến phụ thân là vì nàng mới bị giam, ngay cả trước khi bị giam, phụ thân ghét nhất, không thích nhất chính là vị đại tiểu thư này!

Cho dù hiện tại phụ thân còn chưa có ý lập gia chủ khác, cũng không có khả năng sẽ đem chìa khóa nhà kho ủy thác cho Hàn Văn Tịch a! Nàng tính là gì nha!

"Vương Phi nương nương, lời nói ra không có chứng cứ, hình như không thích hợp." Giọng nói của Từ phu nhân cũng lạnh đi.

Hàn Nhược Tuyết ở một bên dường như không nhận được, đối với nàng mà nói thì những gì Hàn Văn Tịch nói ra quả thực giống như một trò đùa.

"Vương Phi nương nương, loại vui đùa này không hề buồn cười một chút nào. Hay là, người thông khí với Đại Lý Tự, để mọi người được gặp mặt phụ thân, miễn cho..... chúng ta tin tưởng người, nhưng những người trong tộc cũng không tin người nha!"

Lời này của Hàn Nhược Tuyết nói rất trực tiếp, lần này, Lý thị cũng không cần năng.

Hàn Ngọc Kỳ vội vàng phụ họa, "Đúng! Tần Vương phi, có bản lĩnh thì hãy đi Đại Lý Tự chăm chúc chăm chúc, để chúng ta gặp mặt phụ thân một lần! Nếu không, chúng ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng người!"

"Nhưng, Vương Phi nương nương, nghe nói giam cầm vĩnh viễn cũng không có quá nhiều quy định hạn chế như vậy, mỗi năm đều cho phép người nhà vào thăm một hai lần. Ta từng nhớ rất nhiều người nhưng đều không thể gặp được lão gia, không chừng đã có người phía trên áp xuống, nếu người đi chăm chúc, hẳn sẽ không thành vấn đề đi?" Từ phu nhân cũng gấp không chờ nói, truy vấn.

"Vương Phi nương nương, chúng ta tất nhiên là tin người, nhưng, việc này dù sao cũng là đại sự, người vừa rồi cũng nói lão gia chỉ là bị giam, hẳn vẫn còn sống. Theo ta thấy, việc này vẫn nên để cho vài vị thiếu gia và tiểu thư gặp qua lão gia, tương đối thỏa đáng, cũng miễn cho người bị mang tiếng hiểu lầm." Lời của Lý thị nói luôn đẹp mắt như vậy.

Hàn Văn Tịch gật gù đầu, thật tốt, Nhị phòng cùng Tam phòng rốt cục là đứng trên cùng một mặt trận thống nhất.

Mọi người đều đang chờ Hàn Văn Tịch mở miệng, vốn tưởng rằng nàng sẽ chột dạ mà cự tuyệt, nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch cư nhiên gật gù đầu, "Được, vậy sau khi bốn Vương phi trở về sẽ lập tức làm việc này, nhanh chóng an bài để các người có thể gặp mặt lão gia."

Nàng nói vắn đăm phong khinh như vậy, giống như đang nói về thời tiết hôm nay không tồi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người, lộ ra biểu tình không thể tin nổi, ngay cả Thất di nương không tỏ thái độ cũng kinh ngạc, *các nàng..... các nàng không nghe lầm đi?*

Hàn Văn Tịch nguyên bản cảm thấy tù, đúng là bởi vì không hiểu biết tình huống của Hàn gia, không hiểu biết về Hàn Văn Dật, sợ những người Hàn gia này sau khi gặp Hàn Tông An, nói nhiều, sẽ phần nào ảnh hưởng đến việc nàng nâng đỡ gia chủ Hàn gia.

Hiện giờ, sự thật chứng minh tiểu Dật Nhi cũng nàng hợp ý nhất, người được nàng chọn cũng đã sớm âm định, lúc này, nàng cũng không sợ người Hàn gia đi gặp Hàn Tông An nữa.

Nàng còn ước gì đám người này nhanh chóng đến gặp một lần, sau này ít tới tìm nàng phiền toái.

Hôm nay tới Hàn gia, vốn là nghĩ đến nhìn xem Tiểu Dật Nhi, trừ gian một chút, không nghĩ tới Từ phu nhân lại gấp không chờ nổi muốn thảo luận về chìa khóa nhà kho cùng nàng như thế.

Cũng tốt, nhân lúc còn sớm giải quyết việc này, sau đó còn phải chuyển tâm cần nhắc sự tình Đại tướng quân phủ.

Hàn Văn Tịch uống xong ly trà, buông Tiểu Dật Nhi, lười biếng đứng lên, sự tình nếu đã định ra như thế, nàng cũng nên quay về.

Ai ngờ, ngay thời điểm khi nàng đứng lên, một trận gió Tây Bắc thổi qua, hệ thống giải độc đột nhiên cảnh báo, "*đó, đó, đó.*"

Có độc!

Cảnh báo bất ngờ của hệ thống giả độc nằm ngoài dự kiến của Hàn Văn Tịch, khiến nàng lập tức cứng đờ.

Nhưng, chỉ một lát mà thôi, gió ngừng, cảnh báo của hệ thống giả độc cũng ngay lập tức dừng lại.

Với tần suất nhắc nhở mới vừa rồi của hệ thống giả độc mà nói, độc tố cách chỗ nàng rất gần, nhưng, nàng đã ngồi ở chỗ này lâu như vậy vì sao hệ thống giả độc đến nay mới đưa ra lời nhắc nhở đây? Vì sao khi gió nổi lên mới nhắc nhở đây?

Không thể nghi ngờ, một trận gió Tây Bắc vừa rồi đã thổi độc tố tới, trong gió có hơi thở của độc!

Nói như vậy, chỉ những độc tố có độc tính rất kịch liệt mới có thể bị gió thổi qua, có thể có tàn lưu hơi thở vương vào trong gió.

Hơi thở lưu lại trong gió cũng biến mất rất nhanh, có thể bị hệ thống của nàng kiểm tra đo lường ra, vậy chứng tỏ rằng chất độc cách nơi nàng đứng cũng không xa.

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch đột nhiên xoay người nhìn về phía góc Tây Bắc của sân, chỉ thấy phía góc Tây Bắc của viện này có một gian nhà gỗ nhỏ, không có cửa sổ, cửa bên ngoài đã được khoá.

Chẳng lẽ là nơi đó?

Chỉ là, khoảng cách này cũng không xa, không vượt qua phạm vi kiểm tra của hệ thống giả độc, chẳng lẽ hàm lượng độc được nơi đó cực kỳ ít, vì vậy chúng chỉ có thể được phát hiện khi có gió thổi dấu vết của chúng lên?

Hàn Văn Tịch hoàn toàn bị gọi lên lòng hiếu kỳ, Tam đi nương trong viện sao lại có độc dược đây? Nó đã được cất giữ trong căn nhà gỗ, vì sao lượng dược lại ít như vậy? Độc dược gì đã được cất giữ?

Nàng bước đi theo bản năng, ai ngờ, lúc này Tam đi nương đột nhiên đứng lên, gọi lại, "Vương Phi nương nương, người nhìn cái gì vậy?"

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình thường trở lại, chần chờ một lát, nhưng cái gì cũng không nói, cười cười, "Không có gì."

Tuy nói không có gì, nàng vẫn bước đi qua, đáy mắt Tam đi nương hiện lên một mặt cảnh giác, nhưng cũng không qua ngăn cản.

Hàn Văn Tịch sau khi tới trước cửa căn nhà gỗ nhỏ, chính thức khởi động hệ thống giải độc và bắt đầu rà quét, kết quả thật đáng kinh ngạc!

Thiên a!

Hoà ra là Xà Độc!

Nhịp tim Hàn Văn Tịch đập nhanh hơn, hệ thống giải độc phân tích thêm một bước, rất nhanh đã phân tích ra ba vị Xà Độc, tuy rằng không phải là ba vị phối phương hiếm lạ nhất của Vạn Xà Độc, nhưng, lại là ba vị khác trong bảy vị Xà Độc!

Hàn Văn Tịch không khống chế được nhịp đập "thịch thịch thịch" tăng tốc của trái tim, không thể không nghĩ ngợi!

Nàng không bao giờ nghĩ rằng có thể kiểm tra ra Xà Độc ở nơi này, vì sao lại xảy ra thuận lợi như thế?

Căn nhà gỗ nhỏ này còn ẩn dấu cái gì?

Lập tức kiểm tra phân lượng đã rà quét, phân lượng cực kỳ ít, rất có khả năng là tàn lưu phần độc. Nếu không có hệ thống giải độc, cho dù nàng đi vào và xem xét thật kỹ, cũng chưa chắc có thể tìm ra.

Phân lượng này, nếu như ẩn núp trên cơ thể người, hoặc là hạ vào trong nước, chưa chắc có thể kiểm tra ra, cũng chưa chắc sẽ nguy hại đến tánh mạng, tuy nhiên, nếu đặt trong hình thức là phần độc, bất quá vẫn không trốn được "hỏa nhãn kim tinh*" của hệ thống giải độc.

**Hỏa nhãn kim tinh (火眼金睛): Mắt lửa người vàng, dùng để mô tả đôi mắt sáng suốt (golden-gaze fiery-eyes)*

Hàn Văn Tịch không cam lòng, lại kiểm tra đo lường thêm một lần nữa, nhưng mà, trừ bỏ ba vị Xà Độc ra, không có gì khác!

Thấy nàng vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, mọi người đều rất buồn bực.

Tay Tam đi nương giấu ở trong tay áo dần dần nắm chặt thành nắm đấm. Nơi đó, đúng là nơi nàng xưa nay dùng để điều chế độc, tuy nhiên, trước đó mấy ngày nàng đã sớm phân phó hạ nhân xử lý toàn bộ độc dược, tất cả các tù được đều được thu thập sạch sẽ, Hàn Văn Tịch sao có thể nghĩ ngợi nơi đó?

Hàn Văn Tịch giải độc cho thiếu tướng quân, lại xác định độc kia chính là độc mẫn tính, Đại tướng quân phủ nhất định là muốn tóm bằng được *nội quỷ** hạ độc. Chẳng lẽ, Hàn Văn Tịch cũng đang hỗ trợ tìm kiếm nội quỷ hay sao?

**Nội quỷ (内鬼): Con quỷ/ma bên trong (ý nói nội gián).*

Cho dù là như vậy, nha đầu thú Hàn Văn Tịch có thể giải độc, chẳng lẽ cũng có thể tra độc hay sao?

Thậm chí lui lại một vạn bước, cho dù nàng có thể tra độc, cho dù trong phòng có độc dược, nàng ta cũng không có lý do gì vô duyên vô cớ mà hoài nghi đến trên đầu nàng, vô duyên vô cớ có hứng thú đối với căn nhà gỗ nhỏ này nha!

Nghĩ đến đây, Tam đi nương nắm chặt nắm tay lần nữa, nàng nghĩ, *nàng nhất định là đã suy nghĩ quá nhiều, Hàn Văn Tịch bất quá chỉ đơn thuần là có hứng thú đối với căn nhà gỗ nhỏ này mà thôi.*

Nàng từ trước đến nay đều rất bình tĩnh, không thể tự mình rối loạn đầu trận tuyến.

"Vương Phi nương nương, người đây là đang làm gì vậy?" Hàn Nhượng Tuyệt mở miệng, nhà tranh nhỏ này là nơi mẫu thân xưa nay dùng để học phối dược, thật là kỳ quái, Hàn Văn Tịch vì sao đột nhiên lại cảm thấy hứng thú với căn nhà này đây?

Hàn Văn Tịch lúc này mới quay đầu nhìn qua, tầm mắt lơ đãng đảo qua Tam đi nương, tuy nhiên, cũng không dừng lại, nhàn nhạt cười nói, "Ta thấy kiến tạo căn nhà gỗ rất tinh xảo, rất thích nó."

Lời này vừa ra, trái tim Tam đi nương cuối cùng cũng được buông xuống, nàng đã biết là chính mình lo lắng quá nhiều.

Hàn Nhượng Tuyệt đang muốn mở miệng, Tam đi nương đã đoạt trước, "Vương Phi nương nương, nhà này là phòng phối dược của ta, mấy năm trước đã được kiến tạo nên."

Nguyên lai là phòng phối dược nha!

Hàn gia là thế gia y học, con cái đều phải học tập y dược, mà các đi nương sau khi gả vào Hàn gia, dù nhiều dù ít cũng đều phải học y, các nàng phần lớn đều học dược lý, kiến thức về dược, phân biệt dược, phối dược.

Tam đi nương nói, đi tới, "Vương Phi nương nương nếu thích, vậy không bằng đi vào nhìn một cái, lúc trước lão gia thấy nhà này của ta, cũng rất thích."

Hàn Văn Tịch hiện tại đang hoài nghi Tam đi nương, ai biết Tam đi nương cư nhiên lại thân nhiên như thế, thật là thú vị.

Đáy mắt nàng hiện lên một mặt phức tạp, cười cười, "Vây đi vào nhìn một cái đi."

Khi cánh cửa căn nhà gỗ nhỏ vừa được mở ra, mùi hương thảo dược liền đập vào mặt, chỉ thấy không gian trong phòng cũng không lớn, hai bên trái phải đều là tủ dược. Ở giữa là một cái bàn dài cùng một bếp lò dùng để sắc thuốc. Tất cả đều đã được dọn dẹp rất chỉnh chỉnh tề, rất sạch sẽ.

Hàn Văn Tịch bước vào, tùy ý kéo ra mấy cái ngăn kéo, phát hiện bên trong đúng thật là dược liệu. Nàng chậm rãi đi qua, lặng yên không một tiếng động khởi động hệ thống giải độc, từ từ tìm kiếm vị trí cụ thể của ba vị Xà Độc.

Nhà gỗ nhỏ quá nhỏ, những người khác đều đứng ngoài cửa nhìn vào, chỉ có Tam đi nương tự mình theo vào, đi ở sau lưng Hàn Văn Tịch, nặng nề bước thong thả, bình thản ung dung.

Nhưng không lâu sau, Hàn Văn Tịch dừng bước, nhẹ nhàng đặt tay lên một cái ngăn kéo trước mắt.

Thấy thế, Tam đi nương đột nhiên kinh hãi, nàng nhớ rất rõ ràng, ngăn kéo này chính là nơi cất giữ một vị Xà Độc.

Theo Hàn Văn Tịch chậm rãi kéo ngăn kéo ra, trái tim của Tam đi nương lại đập nhanh thêm một lần.

Trong ngăn kéo đương nhiên không có Xà Độc, mà là dược liệu khác, nhưng, cũng không biết vì sao, nàng vẫn vô cớ chợt sợ.

Dược liệu?

Hàn Văn Tịch kinh hãi, nàng rõ ràng kiểm tra ra chính là Xà Độc, vì sao lại biến thành dược liệu?

Không hề nghi ngờ, Xà Độc vốn ở nơi này đã bị thay đổi, hơn nữa hẳn là cách đây không lâu, cho nên lượng độc tố nhỏ như vậy vẫn còn có thể bị kiểm tra đo lường ra.

Hàn Văn Tịch vốn muốn hỏi, nhưng, chần chờ một lát, vẫn quyết định trước mắt không nên hỏi.

Nàng tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh lại tập trung vào một cái ngăn kéo khác, lúc này, Tam đi nương lại kinh hãi, cái ngăn kéo này cũng từng cất giữ Xà Độc.

Hàn Văn Tịch mở ra, vẫn như cũ chỉ nhìn thấy dược liệu, nhưng, hệ thống giải độc lại nhắc nhở nàng, nơi này còn sót lại lượng độc tố rất nhỏ, là nọc độc của Xà Độc.

Lại bị thay đổi sao? Tình cờ như thế?

Hàn Văn Tịch nghĩ ngợi, lơ đãng xoay người nhìn về phía Tam đi nương. Tam đi nương không nghĩ tới nàng sẽ xoay người, không kịp chuẩn bị, sắc mặt lộ ra một chút hoảng loạn, "Vương phi..... Vương Phi nương nương, xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Hứa hẹn, mười ngày sau

Edit & Dịch: Emily Ton.

Thấy Lý thị lộ ra biểu tình hoảng loạn, Hàn Văn Tịch trong lòng có chút hồ nghi, cũng không biết là bởi vì do mình xoay người quá nhanh, khiến nàng ấy sợ, hay là trong lòng nàng ta có quỷ.

"Không có việc gì, nơi này của người còn chứa khá nhiều dược liệu." Hàn Văn Tịch cười nói, tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Văn Tịch quay người lại, Tam di nương mới âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, nàng cũng không bỏ lỡ động tác của Hàn Văn Tịch khi mở ra ngăn kéo thứ hai từng chứa Xà Độc, rõ ràng so với lúc trước còn thông thả hơn nhiều.

Người có thể giải Vạn Xà Độc, nhất định sẽ biết được *phương dược (phương thuốc/thành phần)* chế độc Vạn Xà Độc.

Chẳng lẽ Hàn Văn Tịch hoài nghi gì sao?

Không!

Tất cả độc dược đều đã được rửa sạch, cho dù Hàn Văn Tịch mở hết một đám ngăn kéo ở nơi này ra, nàng cũng sẽ không phát hiện được gì. Thậm chí Hàn Văn Tịch thật sự hoài nghi đến trên đầu nàng, cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ sự hoài nghi này.

Tam di nương chung quy vẫn là Tam di nương, nàng rất nhanh đã bình tĩnh lại, tiếp tục đi theo phía sau Hàn Văn Tịch.

Lần này, Hàn Văn Tịch cũng không trực tiếp mở ra cái ngăn kéo có hơi thở Xà Độc kia, mà là tùy tay mở ra mấy cái ngăn kéo bình thường không có độc tố, cuối cùng mới mở ra cái ngăn kéo có hơi thở Xà Độc.

Cuối cùng vẫn không nhìn thấy Xà Độc đâu, chỉ có dược liệu.

"Tam di nương, dược liệu nơi này của người đều không hề rề rã." Hàn Văn Tịch cười trêu ghẹo nói.

"Vương Phi nương nương nói đùa, dược liệu của ta không nhiều cũng không hiếm lạ, được phòng Hàn gia mới gọi là nhiều, nhà kho mới gọi là hiếm lạ. Vương Phi nương nương nếu có hứng thú, mấy người chúng ta bồi người đi qua được phòng nhìn một cái?" Tam di nương cười nói, nhìn không ra có gì khác thường.

Dược phòng Hàn gia xác thật có rất nhiều dược liệu, so với nhà kho còn nhiều hơn, chẳng qua đều là những dược liệu bình thường mà thôi, Hàn Văn Tịch cũng không có hứng thú.

Thậm chí ở dược phòng phát hiện 7 trong 10 vị Xà Độc thường thấy, đó cũng là điều bình thường, bởi vì những vị Xà Độc đó đều có thể làm thuốc.

Nhưng mà, nơi này của Tam di nương thì lại không đơn giản.

Nếu nói, ba vị Xà Độc này của Tam di nương, cũng là dùng để phối dược, điều này cũng có khả năng. Chỉ là, Hàn Văn Tịch trước sau đều không muốn tin, sẽ có sự trùng hợp như vậy. Cả ba vị Xà Độc tất cả đều biến mất, bị thay thế bởi dược liệu khác.

Mím cười đánh giá Tam di nương, Hàn Văn Tịch nghĩ, *nếu lúc này mà hỏi Tam di nương, có thể sẽ rút dây động rừng hay không?*

Thận trọng suy xét một lát, nàng quyết định trước hết không nói gì cả.

"Hôm nay ta sẽ không đi, ta cũng đã mệt mỏi, cần phải trở về." Nàng nói, lười biếng đuổi eo lười, lúc này mới đi ra khỏi nhà gỗ nhỏ.

Bên ngoài, mẫu tử Từ phu nhân cùng Hàn Nhượng Tuyệt đều đang sốt ruột vì sự tình chia khóa nhà kho, thấy thái độ vô tư của Hàn Văn Tịch, bọn họ thật sự là hận đến nghiến răng nghiến lợi, đặc biệt là Hàn Ngọc Kỳ.

"Vương Phi nương nương!" Hần gọi bốn chữ này bằng một giọng kỳ lạ, hơi dừng lại trước khi tiếp tục nói, "Người thật sự muốn an bài chúng ta gặp mặt phụ thân, không phải là đang cố lừa chúng ta đi?"

"Như thế nào, đại thiếu gia nghi ngờ lời nói của bốn Vương phi hay sao?" Hàn Văn Tịch lạnh lùng hỏi ngược lại.

"Không phải nghi ngờ, chỉ là không biết có thể tin tưởng hay không." Hàn Ngọc Kỳ nói một câu vô nghĩa bằng giọng điệu kỳ lạ.

Từ phu nhân cũng mở miệng, cười khúc khích, "Vương Phi nương nương, ta nghĩ hay là như vậy, người hãy định ra một khoảng thời gian, để tất cả chúng ta còn có chuẩn bị."

"Đúng vậy, có thời gian xác định, chúng ta cũng có chuẩn bị tốt hơn." Hàn Nhượng Tuyệt nóng vội cũng vội vàng phụ họa.

Đương nhiên bọn họ muốn định ra một thời gian, nếu không trời mới biết khi nào thì Hàn Văn Tịch mới làm chuyện này đâu, cuối cùng không chừng cứ kéo dài mãi không giải quyết được gì.

Hàn Văn Tịch nhất nhất đánh giá qua tất cả mọi người, ra vẻ suy tư, một bộ dáng khó xử.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ liền cười lạnh, "Vương Phi nương nương, người không phải là muốn nói người không thể khiến Đại Lý Tự bên kia chấm dứt được đi?"

"Việc này nha, thật đúng là khó làm." Hàn Văn Tịch thờ dãi.

Thấy Hàn Văn Tịch khó xử như thế, mọi người đều mừng thầm, đều cho rằng đã bức nàng đến tuyệt cảnh, khiến nàng không thể đáp lại.

Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch thờ dãi và thờ dãi trước khi nói, "Mười ngày đi, mười ngày sau, ta sẽ an bài cho các người đến gặp phụ thân."

Kỳ thật, chỉ cần nàng nói một câu, người Hàn gia lập tức có thể nhìn thấy Hàn Tông An, nhưng là, đám người này sốt ruột như thế, nàng đương nhiên muốn khiến cho bọn họ chờ đợi giống như sống một ngày bằng một năm.

Bọn họ chờ nàng chế cười, chờ nàng vạch trần "quý kẻ". Mà nàng, lại muốn chờ xem phản ứng của bọn họ sau khi nhìn thấy Hàn Tông An.

Nói vậy, phản ứng của Từ phu nhân cùng đại thiếu gia nhất định sẽ là xuất sắc nhất.

Không nghĩ tới Hàn Văn Tịch nhanh như thế đã đưa ra thời gian cụ thể, đều nằm ngoài dự đoán của Từ phu nhân và Hàn Nhượng Tuyệt. Hàn Ngọc Kỳ không dám tin, lại truy vấn một câu, "Vương Phi nương nương, người chắc chắn? Người đừng nói không giữ lời, chơi đùa chúng ta!"

Điều này khiến Hàn Văn Tịch nổi giận, lạnh giọng, "Như thế nào, đại thiếu gia muốn bốn Vương phi viết chứng từ hay sao? Chẳng lẽ là thành viên trong hoàng thất, khi nói chuyện còn không thể tính toán gì hết hay sao?"

Một câu "người hoàng thất" nhắc nhở Hàn Ngọc Kỳ nói chuyện phải đúng mực, nếu mong không muốn bị ăn trượng hình (roi), tốt nhất hẳn nên thu liễm lại.

Căm giận liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, Hàn Ngọc Kỳ không cam tâm tình nguyện nói, "Ta sẽ tin người một lần!"

Thất di nương là trầm mặc nhất, nàng nhìn Hàn Văn Tịch, chủ yếu vẫn là hiện lên lo lắng.

Nàng cũng không tin vào gia sẽ đem sự tình lớn như thế phó thác cho Vương Phi nương nương, thật sự sợ rằng Vương Phi nương nương sẽ nháo ra sự tình gì đó bất lợi với chính mình.

Vương Phi nương nương thật vất vả mới cứu được thiếu tướng quân cùng Thái tử, ở trong hoàng tộc cũng có chút địa vị, vạn nhất lại nháo ra sự tình mất mặt nào đó, vậy phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa, một khi Vương Phi nương nương thất thế, đặc tội với Từ phu nhân như thế, cuộc sống sau này của nàng và tiểu Dật Nhi sẽ càng không dễ chịu lắm.

Thất di nương hiện giờ chỉ có thể ngóng trông mười ngày sau có thể gặp mặt Bào gia, Bào gia có thể an bài một phần cho hai mẹ con bọn họ.

Lấp kín miệng Hàn Ngọc Kỳ, Hàn Văn Tịch sờ sờ đầu tiểu Dật Nhi, nói, "Dật Nhi, người hãy xem y thư thật tốt, đừng giống người nào đó không có học vấn không có kỹ năng, suốt ngày chỉ biết tranh quyền đấu lợi. Chúng ta tương lai là phải trở thành đại phu, đương nhiên điều đầu tiên mà đại phu cần là nhân phẩm, tiếp theo mới có thể nói đến y phẩm*, minh bạch sao?"

**Nhân phẩm (人品): đạo đức làm người; Y phẩm (医品): đạo đức của người thầy thuốc. (Dịch: Emily Ton)*

Lần này, Tiểu Dật Nhi không nhìn mẫu thân hân, mà trực tiếp gật đầu, rất nghiêm túc đáp ứng, "Minh bạch!"

Hàn Văn Tịch vui mừng, phân phó Thất di nương, nói: "Thất di nương, có việc gì cũng đừng giấu ghẹn ở trong lòng, cứ việc tìm tiểu Trầm Hương mà nói, nhìn thấy nàng cũng giống như nhìn thấy ta."

Lời này, cùng với nói cho Thất di nương nghe, cũng chính là muốn nói cho Từ phu nhân nghe, nàng còn muốn tiếp tục để tiểu Trầm Hương lưu tại Hàn gia.

Sau khi giao đãi xong, tâm tình Hàn Văn Tịch đặc biệt tốt, nàng lại quay đầu lại liếc mắt nhìn căn nhà gỗ nhỏ một cái, mới xoay người rời đi.

Nàng nghĩ, nàng nên lấy một ít trà Xuân về và kiểm tra đo lường, còn phải nghĩ ra biện pháp nào đó tự mình tới kiểm tra cái sân này của Tam di nương, không chừng sẽ có phát hiện bất ngờ khác. Đương nhiên, việc này phải làm càng nhanh càng tốt, nếu không Tam di nương cảnh giác, nàng sẽ không tìm thấy bất cứ cái gì.

Mùa đông khắc nghiệt, trà Xuân đúng là vật hiếm lạ, nhưng cho dù là hiếm lạ, Tam di nương vẫn có thể có nó, Hàn Văn Tịch nhất định cũng phải có được.

Chuyện thứ nhất sau khi trở lại Tần Vương phủ, Hàn Văn Tịch lập tức đưa một lượng lớn bạc cho Hạ quân gia, để hắn dùng tốc độ nhanh nhất đem tới một lượng lớn Trà Xuân và Trà Hạ được bảo quản tốt nhất tới đây.

Lúc trước nàng đã làm thực nghiệm với Trà Thu, phân loại đầy đủ hết, cổ tình còn sót lại Trà Xuân và Trà Hạ. Lần này, từ cảm hứng của Tam di nương, nàng chờ mong có thể phát hiện ra điều gì đó.

Sau khi Hàn Văn Tịch rời đi, Mộ Dung Uyển Như mới đi ra từ nơi ẩn nấp của mình, khí định thần nhàn, lạnh lùng nhìn về phía Hạ quân gia.

Từ khi Hàn Văn Tịch cứu Thái tử, sau đó lại dự yến cùng thái hậu, tâm thần Nghi thái phi luôn cảm thấy không yên. Mỗi ngày nay không đến tìm Hàn Văn Tịch phiền toái, nhưng vẫn luôn dằn dò Mộ Dung Uyển Như, nhất định phải giám sát chặt chẽ Hàn Văn Tịch, một khi có dấu vết gì để lại, lập tức tới bắt bảo.

Mộ Dung Uyển Như đương nhiên vẫn luôn canh chừng, nhưng, trái với dự tính của nàng chính là, Hàn Văn Tịch cũng không có liên lạc gì với người trong cung, ngược lại phát sinh không ít chuyện ở Hàn gia.

Theo tin tức thám tử từ tin cậy mà nàng đã gửi đi, Hàn Văn Tịch nắm giữ chìa khoá nhà kho tượng trưng cho gia chủ Hàn gia, lại còn dám đánh đại thiếu gia.

Nữ nhi đã già ra ngoài cư nhiên còn nhúng tay vào sự việc bên nhà mẹ đẻ, không chế chia khoá gia chủ? Việc này nếu truyền ra ngoài, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ lại trở thành đối tượng nghị luận ở đầu đường cuối ngõ, bị mọi người chỉ trích.

Mộ Dung Uyển Như cũng không lập tức bảm bảo việc này với Nghi thái phi. Nàng chờ! Chờ người Hàn gia đem sự tình này nháo lớn hơn một chút!

Theo hiểu biết của nàng, Từ phu nhân ở Hàn gia cũng không phải là người dễ trêu chọc, đương nhiên nếu Từ phu nhân không thể nháo lớn một trận, nàng sẽ không để ý cũng trộm giúp Từ phu nhân một phen.

"Hạ quân gia, tâu từ ta phân phó người làm gì vậy? Đường như rất gấp?" Mộ Dung Uyển Như cười hỏi

"Vương Phi nương nương sai tiểu nhân đi mua một ít trà, có thể là hóa phòng bên kia đưa qua đây chưa đủ." Hạ quân gia nói, vội vàng lấy ra ngân lượng mà Hàn Văn Tịch vừa mới đưa cho hắn.

"Ha ha, nàng cũng biết uống trà?" Mộ Dung Uyển Như cười cười khinh thường, lo lắng nhìn thoáng qua ngân lượng ở trên tay Hạ quân gia, ánh bạc lấp lánh, nàng nhìn đến đó cá mắt.

Nàng đã tính toán tất cả vàng bạc trang sức do hoàng thượng ban thưởng, cũng đủ để nuôi Hàn Văn Tịch cả đời! Mà nàng, mỗi tháng chỉ dựa vào tiền sinh hoạt để sống, tuy rằng không ít, nhưng chung quy vẫn không đủ để nàng tiêu xài hoang phí, mỗi khi tới cuối tháng vẫn phải từng quản mấy ngày.

Một khi so sánh chúng, thật là khó thờ!

Nghi đến điều này, Mộ Dung Uyển Như không chút khách khí lập tức cầm một nửa bạc trong tay Hạ quân gia, không nói hai lời, chỉ hừ lạnh một tiếng liền rời đi.

Hạ quân gia đương nhiên không dám lên tiếng, nhưng trong lòng lại cực kỳ oán hận. Trước kia, sau khi Nghi thái phi ban thưởng cho hạ nhân, không ít lần đều bị Mộ Dung tiểu thư cướp đi.

Trong quý phủ ai mà không biết vị tiểu thư đường nữ này ái mộ Tần Vương đã lâu? So với Nghi thái phi, vị tiểu thư đường nữ này còn thống hận Vương Phi nương nương nhiều hơn đi.

Tuy nhiên, không nói đến ban thưởng hào phóng, trong khoảng thời gian gần đây, không ít trái tim của hạ nhân đã hướng về phía Vương Phi nương nương.

Vương Phi nương nương là người hiền lành, chưa bao giờ gây khó dễ với hạ nhân, chỉ cần điểm này cũng có thể gạt Mộ Dung Uyển Như qua mấy con phố.

Nếu không phải vì Nghi thái phi yêu quý Mộ Dung Uyển Như, mọi người chưa chắc đã sợ một tiểu thư đường nữ như nàng.

Hạ quân gia nói lời vừa rồi cũng là vì Vương Phi nương nương, chỉ nói với nàng ta mình phải đi mua ít trà, cũng không nói mua nhiều hay ít, càng không nói là mua Trà Xuân. Tuy rằng hắn không biết Vương Phi nương nương muốn nhiều lá trà như vậy để làm gì, nhưng tóm lại đừng để Mộ Dung tiểu thư biết là tốt rồi.

May mắn là Vương Phi nương nương đã đưa rất nhiều bạc, mặc dù đã bị lấy đi một nửa, Hạ quân gia vẫn có đủ để dùng.

.....

Hàn Văn Tịch khôi phục lại tâm tình, đang định trở lại Văn Nhân Các thu dọn và vệ sinh, rửa sạch sẽ thư phòng một chút.

Ai ngờ, vừa mới đến cửa sân, đã nhìn thấy một lão ma ma tầm 40 tuổi, khuôn mặt nhàn từ thần thiện, trang điểm mộc mạc, tay chân nhanh nhẹn, xách một đồng lớn rác rưởi từ bên trong đi ra.

Hàn Văn Tịch sững sốt, *đấy là người nào?*

"Lão nô Triệu ma ma thỉnh an Vương Phi nương nương, lão nô là do Tần Vương điện hạ phái tới. Tần Vương điện hạ nói, để lão nô cùng Trầm Hương hầu hạ nương nương." Triệu ma ma vội vàng hành lễ, tự giới thiệu, cũng không quên trộm liếc mắt ngắm Hàn Văn Tịch một cái.

Hàn Văn Tịch lúc này mới hiểu ra, nàng đánh giá Triệu ma ma, bất giác nhẹ nhàng cắn cắn môi, "Ồhhh....."

Giọng điện "Ồhhh" đặc biệt kéo dài, nghe có vẻ có ý ý thâm trường. Triệu ma ma bỗng cảm thấy bất an, nhìn nhìn chính mình, thấy rác trên tay, vội vàng giải thích, "Vương Phi nương nương, đây đều là do điện hạ sai nô tỳ rửa sạch."

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Có việc, thật sự là có việc

Edit & dịch: Emily Ton.

Tầm mắt lo lắng của Hàn Văn Tịch dừng ở trên đồng rác trong tay Triệu ma ma, trong lòng hồ nghi, Long Phi Dạ sai bà ấy tới?

Tên kia vì sao lại đột nhiên phái người tới cho nàng sai sử?

Chẳng lẽ là hắn biết tiểu Trầm Hương đã đến Hàn gia, sợ nàng không có hạ nhân dùng nên điều thêm nhân thủ mới tới cho nàng?

Lạnh nhạt như khối băng lớn như vậy, thời điểm nào đã bắt đầu "xen vào việc của người khác" như thế?

Thấy ánh mắt kia của Hàn Văn Tịch, Triệu ma ma cảm thấy bất an, vội vàng nghiêm túc giải thích, "Vương Phi nương nương, lão nô không có ném loạn đồ vật, mấy thứ này đều là do Tần Vương điện hạ chỉ định lão nô vứt bỏ."

Lúc này, Hàn Văn Tịch mới bình thường trở lại, nàng cũng không chú ý tới lời của Triệu ma ma vừa nói, chỉ "ồ" một tiếng, hỏi, "Triệu ma ma, đúng không?"

"Đúng vậy đúng vậy." Triệu ma ma vội vàng trả lời.

"Không có việc gì, người đi đi, cẩn thận một chút." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, tiếp tục đi về phía trong viện.

"Vương phi....." Triệu ma ma tựa hồ còn muốn nói thêm điều gì, chỉ là, thấy Vương Phi nương nương đã tiến vào viện, chỉ có thể từ bỏ.

Nàng nghĩ, *vị Vương Phi nương nương này đúng thật là không hề xấu chút nào, so với trong tưởng tượng còn đẹp hơn nhiều, thậm chí còn dằn dò nàng để tắm, trái tim tựa hồ cũng không tệ lắm.*

Hàn Văn Tịch vừa đi vừa bêu mồi cân nhắc, khối băng lớn kia làm sao biết được tiểu Trầm Hương không có ở đây, làm sao lại đột nhiên phát thiện tâm phái thêm nhân thủ cho nàng?

Tốt thôi, mặc kệ như thế nào, tính ra hắn còn có tâm, nàng có phải nên đi qua tạ ơn hay không?

Hàn Văn Tịch bước chân nhẹ nhàng vô thức, đang nghĩ tới xoay người đi đến tâm cung Long Phi Dạ một chuyến, ai ngờ, đúng lúc này trong Văn Nhân Các lại đột nhiên truyền ra một giọng nói quen thuộc, "Vừa trở về, người lại muốn đi đâu?"

Giọng nói trầm thấp, mang theo đá lạnh như băng, khiến Hàn Văn Tịch bất giác rung mình một cái, vừa vào nhà đã thấy, quả nhiên là Long Phi Dạ đang ngồi ở vị trí chủ tọa trong phòng.

Thường nhìn thấy hắn luôn mặc hắc y, hôm nay hắn lại mang một bộ bạch y, áo rộng tay dài, trên cổ áo chữ V có thêu bằng vàng. Chi tiết bỏ sung này càng khiến hắn thêm phong thần tuấn lãng, xuất trần thoát tục, có cảm giác tôn quý nói không nên lời, khiến người không dám mạo phạm.

Cũng không biết có phải vì hiếm khi nhìn thấy hắn hay không, hay là không quen Long Phi Dạ mặc đồ trắng. Hàn Văn Tịch dễ dàng nhập thần nhìn xem, mơ hồ.

Cổ tình, Long Phi Dạ ghét nhất lại chính là ánh mắt nhìn như hoa si thế này.

Hai trong mắt sâu thăm thẳm thủy trầm xuống, hân lạnh giọng, "Tính toán đi đâu?"

Hắn đã đợi nàng ở chỗ này hơn một canh giờ (2h), Trầm Hương không ở đây, nữ nhân này vừa ra khỏi cửa, cơ bản sẽ không ai biết nàng đi hướng nào, tìm đều tìm không thấy người, nếu ở bên ngoài xảy ra sự tình gì, chỉ sợ cũng sẽ không người biết được.

Hàn Văn Tịch lập tức hoàn hồn, thăm mắng chính mình vì sao lại làm vào mơ hồ như thế, nam sắc bậc này, không phải có thể tùy tiện thương thức.

"Không biết điện hạ qua đây, thất lễ."

Hàn Văn Tịch khách khách khí khí cúi cái người, lúc này mới trả lời, "Vừa rồi gặp Triệu ma ma trước cửa, biết là hạ nhân do điện hạ ban thưởng, đang định đi qua tạ ơn điện hạ quan tâm."

Ai ngờ, Long Phi Dạ lạnh lùng nói, "Trong Phủ Dung Viên* của bốn vương, không chấp nhận được nơi dơ bẩn, sau này Triệu ma ma sẽ chỉ phụ trách dọn sạch Văn Nhân Các."

Cái gì?

"Điện hạ đây là chê ta ở bẩn?" Hàn Văn Tịch buột miệng thốt ra.

Long Phi Dạ kéo kéo khóe miệng, dừng một lát, cuối cùng vẫn trả lời, "Đúng."

Hàn Văn Tịch lập tức hít một hơi khí lạnh, nguyên lai gia hỏa này phải Triệu ma ma qua đây là để chuyên quét tước vệ sinh, nói trắng ra một chút, gia hỏa này chê nàng dơ bẩn, sợ Văn Nhân Các của nàng ô nhiễm Phủ Dung Viên*.

**Phủ Dung Viên (芙蓉园); Phủ Dung Viện (芙蓉院): "viên" nghĩa là vườn; "viện" nghĩa là dinh viện, khu nhà ở có tường bao xung quanh. (Dịch: Emily Ton)*

Nàng còn nghĩ rằng hắn đã biết Trầm Hương không có ở đây, thông cảm nàng không có thù hata, sợ nàng vất vả.

Quả nhiên chỉ là mơ tưởng của riêng nàng.

Gia hỏa đáng giận này, nàng nên sớm biết khi hắn "xen vào việc của người khác" tuyệt đối là không có ý định gì tốt!

"Đa tạ điện hạ quan..... tâm, thần thiếp nhớ kỹ!" Giọng nói của Hàn Văn Tịch lập tức trở nên lạnh lẽo, cổ nói ra hai chữ "quan tâm" với ý vị sâu xa.

Nàng cho rằng gia hỏa này hẳn rồi không có việc gì làm, đặc biệt tới nhắc nhở nàng chuyện vệ sinh sau này. Bây giờ mọi chuyện đã xong hẳn là nên đi, nhưng mà, Long Phi Dạ lại vẫn ngồi bất động trên ghế chủ nhà.

Hàn Văn Tịch ngẩng đầu nhìn, đón nhận hai trông mắt lạnh băng của hắn, mặt không có biểu tình gì hạ lệnh trực khách, "Điện hạ nếu không có chuyện gì khác, thần thiếp muốn nghỉ ngơi."

Mỗi lần nhìn đến người này, thời điểm khi hắn không nói lời nào thật đúng là một loại hưởng thụ, nhưng, một khi hắn mở miệng, nàng liền không muốn nhìn đến hắn.

Nếu Long Phi Dạ không nhớ lầm, lần này cũng không phải lần đầu tiên Hàn Văn Tịch hạ lệnh trực khách đối với hắn, nhiều nơi trong thiên hạ đều trông ngóng hắn đại giá quang lâm, nữ nhân này có tính lại không biết tốt xấu.

"Bốn vương tới tìm người, nhất định phải có việc sao?" Giọng nói của Long Phi Dạ ngoại trừ lạnh băng, còn lộ ra một tia cường ngạnh.

Gia hỏa này tới đây là để cãi nhau hay sao?

"Vây điện hạ tới đây làm gì?" Hàn Văn Tịch hỏi lại, thật ta nàng muốn hỏi chính là *"Người là vì không có việc gì nên tới đây tìm việc hay sao?"*

Nếu nàng nhớ không nhầm, lần cuối cùng người này qua đây hình như cũng không có sự tình gì.

Hàn Văn Tịch vừa hỏi như thế, Long Phi Dạ đột nhiên không biết trả lời như thế nào, đáy mắt lạnh băng hiện lên một tia không vui, hắn đứng lên, rất dứt khoát, mệnh lệnh nói, "Tìm người giải độc, đi ngay bây giờ."

Lúc trước bắt được mấy tên nội gian Bắc Lịch quốc, cho dù hắn dùng biện pháp gì, tất cả đều không hề cung khai, thậm chí không ăn không uống, đã chết đói mấy tên, còn lại bốn người cư nhiên tất cả đều trúng độc.

Hắn đã triển khai phòng hộ rất tốt, cũng không để lại con đường cho các nàng tự sát, hơn nữa những người đó đã bị bắt tới hơn một tháng, *như thế nào lại vô duyên vô cớ liên bị trúng độc.*

Sở Tây Phong tìm mấy vị độc y nghiên cứu trong hai ngày, nhưng bọn họ thậm chí cũng không nhìn ra được đó là độc gì, sáng nay lại bị chết thêm một tên, hiện giờ chỉ còn lại ba tên nội gian.

Những người đó nhất định là đã uống thuốc độc, mà uống thuốc độc tự sát liền chứng tỏ rằng các nàng đã không chịu nổi thẩm vấn. Tại thời điểm mấu chốt này, một khi để các nàng tự sát thành công, sẽ lãng phí mọi công lao của hắn.

Hai vị độc y cũng không có biện pháp, hân lập tức liền nghĩ tới Hàn Văn Tịch.

Giọng điệu mệnh lệnh của Long Phi Dạ khiến Hàn Văn Tịch cảm thấy khó chịu, lại nghĩ đến vừa rồi hắn ghét bỏ nàng dơ bẩn, nàng lập tức lười biếng trả lời, "Điện hạ, thần thiếp mệt mỏi, người hãy thỉnh cao nhân khác đi."

Đối với cự tuyệt của Hàn Văn Tịch, Long Phi Dạ cũng không có ngạc nhiên, bước chân vừa muốn bước ra ngoài đột nhiên im bất, hắn cũng không quay đầu lại, nhẹ nhàng cười khinh thường, tùy tay ném về phía sau một túi bạc, chuẩn xác không sai đúng ở trên bàn trà bên cạnh Hàn Văn Tịch, một tiếng "cạch" vang lên, nghe thanh âm liền biết bạc bên trong không hề ít.

Nếu là trước kia, Hàn Văn Tịch sẽ hiếm lạ bạc này, rồi cuộc nàng cần phải có bạc để sinh hoạt, mua được liệu.

Nhưng sau khi được Thiên Huy hoàng để ban thưởng, chỉ cần nàng không tiêu xài hoang phí, hay kiến tạo phòng xá dinh thự, bạc tồn kho cũng đủ nàng chi tiêu cả đời.

Hiện giờ nàng có thể tùy hứng mà nói, *tiền đời bốn vương phi không còn là vấn đề nữa.*

Đương nhiên, trước mặt người giàu có như Long Phi Dạ, nàng vẫn không có tự tin như vậy.

Nàng không nhúc nhích, nhân dịp nói, "Điện hạ, thần thiếp đã mệt nhiều ngày nay, sẽ ảnh hưởng đến độ chính xác khi chẩn bệnh, còn thỉnh điện hạ thỉnh cao nhân khác, miễn cho hồng việc."

Lời này vừa ra, thần thể cao ngạo của Long Phi Dạ hơi hơi cứng đờ, rõ ràng không lường trước được Hàn Văn Tịch sẽ lại cự tuyệt lần nữa, hắn chậm rãi nhắm lông mày tuấn lãng, quay đầu nhìn lại.

Hàn Văn Tịch lập tức cảm giác được một đôi mắt đen lạnh lẽo như băng bắn đến, nói không chột dạ là không có khả năng, nhưng, hôm nay nàng chính là muốn giằng co cùng gia hỏa này!

Không đi chính là không đi, nàng muốn nhìn xem, gia hỏa này làm thế nào để thay đổi nàng?

Hàn Văn Tịch cúi đầu thu liễm đôi mắt, im lặng không nói, mà Long Phi Dạ lạnh lùng nhìn nàng, cũng không nói một lời.

Một thất yên tĩnh, không khí tràn đầy căng thẳng, thời gian tựa hồ như đang đóng băng tại chỗ, như thể bề tắc này vĩnh viễn sẽ không bị đánh vỡ.

Bề tắc như thế, ai sẽ mở miệng trước đây?

Sau một hồi lâu, Hàn Văn Tịch bắt gặp mỉm cười, cũng không biết có phải bởi vì căng thẳng thần kinh hay không, vật cực tất phản*, nàng đột nhiên thả lỏng, ngẩng đầu lên nhìn biểu tình của Long Phi Dạ.

**Vật cực tất phản (物极必反): vật đi đến tận cùng ắt hẳn sẽ quay trở lại; nghĩa đen: mọi thứ sẽ đi theo hướng ngược lại khi đạt đến giới hạn nào đó. (when things reach an extreme, they can only move in the opposite direction - idiom; a thing turns into its opposite if pushed too far) (Dịch: Emily Ton)*

Liệu có đáng sợ hay không?

Hiếm khi gia hỏa này cũng có sự tình không làm được, cũng có thời điểm ăn một nhai!

Chỉ là, thời điểm lúc nàng cẩn thận muốn ngẩng đầu nhìn lên, Long Phi Dạ lại đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng hạ xuống, không nói một tiếng đã nhanh chóng rời đi.

Hàn Văn Tịch bất ngờ, vội vàng ngẩng đầu nhìn hắn rời đi, cũng không nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng của hắn, chỉ nhìn thấy một bóng dáng lạnh lùng.

Cuối cùng, không có ai phá vỡ sự im lặng, chính tự nó tiêu tan.

Bởi vì, hắn đi rồi.

Không hiểu sao, một sự thất vọng này lên trong lòng, Hàn Văn Tịch thực sự có chút mất mát, dường như sự tình không nên kết thúc như thế này, thay vào đó nên phát sinh thêm nhiều điều hơn nữa.

Chỉ là, Hàn Văn Tịch cũng không biết sự tình nên xảy ra như thế nào.

Nàng rõ ràng không muốn đi, hiện giờ cũng không cần phải đi, vì cái gì mà một chút cảm giác may mắn cũng đều không có?

Nàng rõ ràng muốn nhìn thấy hần bị đánh bại một lần, hiện giờ, cũng coi như đã khiến hần tức giận đi, nhưng, vì sao một chút cảm giác sáng khoái trà thù nàng đều không có?

Với tính cách của gia hỏa kia, đã bị cự tuyệt một lần, sau này hần là sẽ không lại đến tìm nàng giải độc đi?

Nàng nên vui mừng nha!

Hàn Văn Tịch thở hắt ra, nhún vai, càng ít can thiệp tới sự tình của tên kia, sẽ càng ít đi một phần phiền toái, khá tốt.

Nghĩ thông suốt, Hàn Văn Tịch mới duỗi eo lưng, ngồi xuống rót nước uống.

Mà cũng ngay lúc này, nàng mới chú ý tới trong phòng có biến hóa.

Kỳ thật cũng không thể nói biến hóa, chỉ là sạch sẽ và gọn gàng hơn rất nhiều, sàn nhà, bàn ghế tất cả đều được cọ rửa sạch sẽ bóng loáng, có thể chiếu ra bóng người.

Nguyên bản thư phòng truyền tới mùi vị tanh tươi, đã sớm biến mất không thấy, trong không khí còn tràn ngập hương thảo được nhàn nhạt, tựa hồ ngay cả không khí cũng đều bị tinh lọc qua.

"Sạch sẽ như thế? Triệu ma ma sẽ không có thói ố sạch nghiêm trọng đi?" Hàn Văn Tịch nhìn ngạc cảm thán, lăm bầm lâu bầu đi về phía thư phòng, chỉ thấy thư phòng cũng bị thu thập rất sạch sẽ, tất cả những nước trà độc trên bàn sách đều không còn nữa.

Trên bàn, tất cả những vật nàng đã đặt trên đó đều không quan trọng, không sợ bị ném đi, nhưng, không thể không nói Hàn Văn Tịch cũng không thích người khác chạm vào đồ vật trong thư phòng nàng.

Đáy mắt hiện lên một tia không vui, nàng đến gần, nhất nhất kiểm tra, phát hiện những thứ vứt bỏ đều là nên vứt, còn tất cả những vật hữu dụng đều được lưu lại, còn được lau chùi rất sạch sẽ và được bày biện ngay ngắn có thứ tự ở bên nhau.

Hơn nữa, ở giữa án thư, còn có một chậu nước dưỡng cỏ đồng tiền*, sinh trưởng rất xanh mượt xum xuê, làm tăng thêm sức sống cho thư phòng màu xám này, thoạt nhìn đúng là cảnh đẹp ý vui.

**Đồng tiền thảo (铜钱草): cỏ đồng tiền; là một loại cỏ lâu năm được dùng làm thảo dược trong y học cổ truyền Trung Quốc (Asiatic pennywort: a small perennial plant used as a medicinal herb in traditional Chinese medicine) (Dịch: Emily Ton)*

Được rồi, Hàn Văn Tịch thừa nhận rằng nàng rất vào lòng, với trình độ sạch sẽ thế này, nàng có thể sẽ không so đo về việc Triệu ma ma đã chạm vào đồ vật của nàng.

Lúc này, Triệu ma ma đang từ bên ngoài trở về, thấy Hàn Văn Tịch ở trong thư phòng, bà vội vàng qua đây, "Vương Phi nương nương, Tần Vương điện hạ đi rồi?"

"Án," Hàn Văn Tịch gật gù đầu, lại bỏ sung nói, "Ngày sau hần tới đây, người đến báo cho ta một tiếng, còn có, sau này đồ vật trong thư phòng ta, người vẫn đừng nên dịch chuyển, ta sẽ tự mình thu thập."

Triệu ma ma cũng không giải thích rằng vừa rồi thật ra bà muốn nói, có muốn giữ Tần Vương điện hạ ở lại ăn cơm hay không, nhưng vì chủ tử của mình đi quá nhanh nên bà không kịp giải thích, bà chỉ cung kính trả lời, "Vâng."

Mất thấy hôm nay trời đã tối, bà vốn tưởng rằng Tần Vương điện hạ sẽ lưu lại dùng bữa, ai biết đã đi rồi đâu?

"Vương Phi nương nương, bữa tối thích ăn gì? Để lão nô đi phân phó người bên hòa phòng làm." Triệu ma ma hỏi.

Hàn Văn Tịch đang muốn trả lời, lại đột nhiên nhớ tới lời Long Phi Dạ nói lúc này, vì thế, nàng nhường mảy liếc mắt đánh giá Triệu ma ma một cái, nghiền ngẫm cười nói, "Triệu ma ma, người không phải chỉ phụ trách công việc dọn sạch Văn Nhân Các thôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 98: Đang hưởng phúc, không biết đó là phúc!

Chỉ phụ trách công việc quét dọn, Tần Vương điện hạ không nói qua như thế nha!

Triệu ma ma sững sốt, ngay sau đó liền nghiêm túc nói, "Vương Phi nương nương, lão nô..... không rõ ý tứ của người là gì."

Điều này, Hàn Văn Tịch cũng hồ nghi, "Tần Vương điện hạ để người qua đây làm gì?"

Triệu ma ma không biết Vương Phi nương nương vì sao đột nhiên lại hỏi như thế, bà lặp lại lời tự giới thiệu lúc trước, nói "Vương Phi nương nương, Tần Vương điện hạ để lão nô qua đây hầu hạ người, ngày sau có việc gì, cứ việc phân phó cho lão nô."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch cũng sững sốt.

Tên Long Phi Dạ kia, lừa nàng! Không đúng, tên kia chính là cố ý mượn cơ hội nói rằng nơi này của nàng dơ bẩn!

Nơi này của nàng dơ bẩn thì có liên quan gì đến sự tình của hần, hần cần thiết phải độc miệng nói nàng như vậy hay sao?

Nhàm chán!

Hàn Văn Tịch bĩu môi, đang muốn mở miệng, Triệu ma ma lại nói, "Vương Phi nương nương, người cứ việc yên tâm, lão nô tuy già, nhưng so với những nha hoàn trẻ tuổi hiện tại đều có thể sai sử nhiều hơn. Từ khi Tần Vương phủ được xây dựng nên, lão nô đã hầu hạ ở chỗ này."

"Sớm như thế? Vậy người cũng coi như nhân vật cấp bậc nguyên lão đi?" Hàn Văn Tịch thực sự ngạc nhiên, tiểu Trầm Hương là người mới tới, một chút bối cảnh đều không có, cho nên, nàng đại khái có thể yên tâm dùng.

Triệu ma ma có lịch sử lâu như thế, nhất định đã trải qua kinh nghiệm phức tạp, sẽ không có liên lụy gì cùng Nghi thái phi đi?

"Ha ha, lão nô xác thật là nhân vật cấp bậc nguyên lão." Triệu ma ma rất tự hào, "Vương Phi nương nương, lão nô trước kia là người trong cung, nhìn điện hạ lớn lên! Điện hạ tin nhiệm lão nô, sau khi được phong vương, liền mang theo lão nô từ trong cung ra ngoài làm nô tỳ, mọi sự tình lớn nhỏ bé bé trong Phủ Dung Viên đều là do lão nô thu xếp."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch càng bất ngờ hơn, *nguyên lai Phủ Dung Viên cũng có nô tỳ*, nàng từng cảm thấy kỳ lạ, *một cái sân lớn như vậy mà không có nô tỳ sai sử, những thị vệ đó sao có thể sửa sang sạch sẽ đến như vậy?*

"Trước kia, vì sao ta chưa từng nhìn thấy người?" Đương nhiên, nàng quan tâm nhất là vấn đề này.

"Mấy tháng trước ta về quê ở phía nam, hôm nay vừa mới quay lại, điện hạ liền kêu lão nô tới." Triệu ma ma nói, sợ Hàn Văn Tịch không tin, vội vàng bổ sung thêm, "Vương Phi nương nương, thị vệ trong viện này lão nô đều quen biết, không tin người có thể hỏi bọn hần."

Triệu ma ma vừa đến, hành lý cũng chưa kịp thu thập, đã bị điện hạ kêu qua dọn dẹp Văn Nhân Các, đặc biệt là gian thư phòng kia.

Triệu ma ma sau khi qua đây, mới biết là tới nơi ở của Tần Vương phi, bà rất ngạc nhiên, chưa từng nghĩ đến điện hạ sẽ cho phép nữ nhân này đến sống trong Phủ Dung Viên.

Trước đây không phải rất bài xích cộc hôn sự này sao?

Khi bà nhìn đến mờ hỗn độn trên án thư trong thư phòng, bà lại gạt nẩy mình, phải biết rằng điện hạ có thói ố sạch nghiêm trọng, ghét nhất là dơ bẩn hỗn loạn, hần cư nhiên có thể cho phép Vương Phi nương nương biến nơi này thành ra như vậy?

Chỉ sau khi Triệu ma ma thu thập sạch sẽ hết thấy, điện hạ mới vào nhà, lát sau ngồi xuống ở chủ vị, câu nói đầu tiên chính là, "Triệu ma ma, ngày sau người hãy ở tại chỗ này hầu hạ."

Triệu ma ma tự nhiên là tò mò, thử hỏi một câu, "Nghe nói Tần Vương phi lớn lên rất đẹp."

Nhưng, điện hạ không thốt ra từ nào, cũng không liếc nhìn bà một cái, Triệu ma ma tất nhiên là không dám hỏi nhiều, trong lòng hoài nghi vị Tần Vương phi này phải chăng có được sủng ái hay không.

Lợi dụng thời gian quét tước sân vườn, bà đã tìm thấy vệ dõ hồi, bắt đặc dĩ, thị vệ cái gì cũng không biết.

Tuy rằng Triệu ma ma nghĩ trăm lần cũng nghĩ không ra, thực không thể tưởng tượng nổi, nhưng là, bà có thể khẳng định một điều, nếu điện hạ lưu Tần Vương phi ở tại Phủ Dung Viên, còn để bà qua đây hầu hạ, mặc kệ như thế nào, trong lòng điện hạ vẫn là đã thừa nhận vị Vương Phi nương nương này.

Tất nhiên nếu là nữ nhân được điện hạ thừa nhận, bà đương nhiên sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ.

Vừa nghe Triệu ma ma nói như thế, Hàn Văn Tịch nhàn nhạt hỏi, "Triệu ma ma, nếu nói như thế, người là người đã hầu hạ điện hạ lớn lên đi?"

Triệu ma ma cười gật gật đầu, rất hiền lành, "Nhiều năm như thế, điện hạ cũng chỉ quen lão nô hầu hạ, tính tình của hần, lão nô còn rõ ràng hơn cả Nghi thái phi."

"Người qua đây, vậy điện hạ bên kia....." Hàn Văn Tịch thử hỏi.

"Vương Phi nương nương, đây không phải đều là trong một viện hay sao. Người yên tâm, lão nô sẽ không lười biếng." Triệu ma ma cười nói.

Hàn Văn Tịch sững sốt hồi lâu, mới "*ngơ*" một tiếng, phát phát tay, "Minh bạch, không có gì khác, người có thể bận rộn với mình trước đi."

"Vương Phi nương nương, buổi tối muốn ăn gì, lão nô lập tức đi phân phó hòa phòng." Triệu ma ma làm đúng phận sự.

"Người làm chủ đi." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, toàn bộ đầu của nàng đều loạn, nơi nào còn lo lắng muốn ăn cái gì.

Sau khi Triệu ma ma cáo lui, nàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Long Phi Dạ cư nhiên đem một nô tỳ quan trọng như thế đưa cho nàng?

Có thể có âm mưu gì hay không? Chẳng lẽ là tới giám thị nàng?

Rất nhanh, Hàn Văn Tịch liền phủ định ý tưởng này, nàng ở trong Phủ Dung Viên, vốn dĩ đã ở trong phạm vi thể lực của Long Phi Dạ, muốn giám thị nàng không phải rất dễ dàng sao?

Thật là kỳ quái!

Tên kia rốt cuộc có ý tứ gì nha?

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Buổi tối hôm đó, Triệu ma ma phân phó hòa phòng làm không ít đồ ăn, còn cố ý nấu canh sẫm bôi bỏ thần mình cho Hàn Văn Tịch.

Không thể không nói, so với tiểu Trầm Hương, Triệu ma ma xác thật là một hạ nhân có thẩm quyền không lời nào nói được, không nhiều lời lắm, làm xong chuyện nên làm liền chủ động lui xuống, sẽ không vô cớ quấy rầy.

Hàn Văn Tịch cũng không biết, Triệu ma ma đã trộm quan sát nàng ở trong bóng tối đầu.

Tuy rằng ấn tượng đối với Vương Phi nương nương này không tồi, nhưng là, Triệu ma ma dù thế nào cũng đều nghĩ không ra, *Tần Vương điện hạ vì cái gì mà nhìn nhận nữ nhân này?*

Bà còn từng đánh đổ cùng Sở Tây Phong. Sở Tây Phong đánh cuộc rằng điện hạ trước ba mươi tuổi sẽ không có hứng thú đối với nữ nhân, còn bà đánh cuộc rằng điện hạ đời này đều sẽ không gần nữ sắc.

Bất quá, nếu nữ chủ tử Phủ Dung Viên đã tới, Triệu ma ma vẫn rất vui vẻ, ít nhất Tần Vương điện hạ bọn họ sẽ không phải sống cô độc trong quảng đại còn lại.

Triệu ma ma nghĩ, nàng nên đến gần chủ tử này nhiều thêm một chút, đến khi quen thuộc, lại dạy nàng chiêu cổ điện hạ như thế nào.

.....

Sau khi Hàn Văn Tịch bận rộn xong ở thư phòng, ngồi trong viện uống trà, vậy vẫy tay với Triệu ma ma, ý bảo bà lại đây.

"Vương Phi nương nương có gì phân phó?" Triệu ma ma rất cung kính.

"Triệu ma ma, nơi này của ta không đa lễ như vậy, đừng làm phức tạp lên, ngồi đi." Hàn Văn Tịch nói, vỗ vỹ vị trí bên cạnh.

"Vương Phi nương nương, tôn ti có khác, nô tỳ không thể ngồi." Triệu ma ma đặc biệt nghiêm túc.

Hàn Văn Tịch thở than, quả nhiên là người trong cung ra tới, hoàn toàn khác với tiểu Trầm Hương.

"Vậy người ngồi ghế đầu đi." Hàn Văn Tịch nói.

"Cảm ơn Vương Phi nương nương." Triệu ma ma lúc này mới ngồi xuống một bên, thấp hơn Hàn Văn Tịch một cái đầu.

Hàn Văn Tịch chần chờ một lát, liền thấp giọng hỏi, "Điện hạ có một sự muội, người biết không?"

Lời này vừa ra, đáy mắt Triệu ma ma hiện lên một nụ cười, "Biết, là Trường Nhạc công chúa Tây Chu quốc, Đoan Mộc Dao."

Hàn Văn Tịch bất quá chỉ muốn thử thôi, không nghĩ tới Triệu ma ma thật đúng là biết, lại còn thật sự trả lời nàng.

"Vậy bọn họ thuộc môn phái nào?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

"Thiên Sơn Kiếm Tông." Triệu ma ma trả lời không chút suy nghĩ.

Hàn Văn Tịch kinh ngạc, cư nhiên dễ dàng nói cho nàng như vậy.

Thiên Sơn Kiếm Tông (天山剑宗: Celestial Mountain Sword Sect), chính là một trong ba thế lực trong võ lâm, chuyên luyện về kiếm thuật trong thiên hạ, nghe nói khảo hạch nơi đó rất nghiêm khắc, mỗi năm chỉ chiêu nạp một đệ tử.

Long Phi Dạ có thể vào đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên, gia hỏa kia vốn là loại người cường hãn, điều Hàn Văn Tịch ngạc nhiên chính là, Đoan Mộc Dao cư nhiên cũng có thể vào, nói như thế, võ công của nàng ta không hề thấp.

Đương nhiên, hiện tại nàng không rảnh để suy xét vấn đề này, nàng đang tò mò Triệu ma ma thật sự sẽ hỏi gì đáp nấy như vậy hay sao?

Đáy mắt hiện lên một tia giao hoạt, Hàn Văn Tịch lại nói, "Triệu ma ma, điện hạ hần ban đêm thường xuyên không về ngủ, bên ngoài hần là còn có nơi để ở đi?"

Nhưng mà, lần này Triệu ma ma lại chần chờ, thấy thế, bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên một nụ cười, có vẻ như nàng đã đưa ra câu hỏi đúng.

Ai ngờ, phản ứng của Triệu ma ma lại nằm ngoài dự kiến của nàng.

Triệu ma ma nhìn nhìn quanh mình, ép giọng nói xuống thật thấp, "Vương Phi nương nương, đây là việc riêng tư của điện hạ, lão nô nói cho người, người đừng nói là lão nô đã nói, cũng đừng nói đi ra ngoài."

Ách.....

Hàn Văn Tịch bất ngờ, trừng lớn mắt, Triệu ma ma đang muốn nói, Hàn Văn Tịch ngăn cản, nghi ngờ nói, "Từ từ! Người vì sao lại muốn nói cho ta?"

Triệu ma ma sững sốt, thật vô tội, "Vương Phi nương nương, là người hỏi trước nha."

"Ta hỏi người liền nói sao?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Triệu ma ma nhìn nàng, đột nhiên bật cười, giống như một lão ngoan đồng, "Nguyên lai, Vương Phi nương nương đây là đang thử nô tỳ."

Bị bóc mẽ nên Hàn Văn Tịch có chút xấu hổ, nàng kéo kéo khóa miệng, "Triệu ma ma người suy nghĩ quá nhiều, không có việc gì, người đi xuống đi."

Nhưng mà, Triệu ma ma cũng không rời đi, mà là cười nói, "Vương Phi nương nương hoài nghi cũng là chuyện thường tình, tốt cuộc nơi này là Tần Vương phủ, Vương Phi nương nương cũng không được hoan nghênh."

Lời này vừa ra, ánh mắt Hàn Văn Tịch trở nên lạnh lùng, *lão ma ma này quả nhiên không đơn giản a, đang tính toán muốn ngà bài cùng nàng hay sao?*

"Người còn muốn nói điều gì?" Nàng lạnh lùng hỏi.

Nhưng, Triệu ma ma lại một lần nữa nằm ngoài dự kiến của nàng.

"Vương Phi nương nương, người có thể yên tâm, lão nô tuyệt đối là người của điện hạ. Lão nô là do tiền đề ban thưởng cho điện hạ, cũng không có quan hệ gì với Nghi thái phi. Lão nô trung thành và tận tâm đối điện hạ!" Triệu ma ma bởi vì rất nghiêm túc, nếp nhăn trên mặt càng trở nên căng chặt.

Hàn Văn Tịch không nghĩ tới bà ta sẽ nói ra như vậy, *nguyên lai không có quan hệ gì với Nghi thái phi nha!*

Tuy nhiên, nàng vẫn không rõ, nghi ngờ nói, "Đã là trung thành và tận tâm, vì sao người lại dễ dàng bán đứng hần như thế?"

"Vương Phi nương nương là chính thể của điện hạ, lão nô trả lời người mấy vấn đề, như thế nào lại xem như bán đứng điện hạ đây?"

Những lời này của Triệu ma ma khiến Hàn Văn Tịch nói không nên lời, nàng chỉ cảm thấy đặc biệt chăm chọc.

"Triệu ma ma, người thật sự là hồ đồ, hay là giả bộ hồ đồ, ta bất quá chỉ là vật trang trí mà thôi, người thật đúng là xem ta thực sự là người đó sao? Người hầu hạ điện hạ nhiều năm như thế, hẳn là phải biết điện hạ không cam tâm tình nguyện cưới ta."

Chính thể?

Nàng ngay cả hạ nhân bên cạnh Long Phi Dạ còn không bằng, bọn họ, ngay cả bằng hữu đều không được tính, bất quá chỉ có mấy lần giao dịch như những người xa lạ.

Danh hiệu chính thể này mang đến cho nàng bao nhiêu phiền toái nha, nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch mang một bụng đều là lửa giận, lại nói, "Triệu ma ma, điện hạ không tìm ta phiền toái ta liền cảm ơn trời đất, đối với chính thể, hẳn yêu ai thì cứ cưới người đó đi, ta sẵn sàng từ bỏ vị trí của mình bất cứ lúc nào."

Triệu ma ma từ trước tới nay chưa từng nghe qua nữ nhân nào dám ghét bỏ điện hạ như thế!

Phải biết rằng, đừng nói là Phù Dung Viên, nữ tử muốn tiến vào đại môn Tần Vương phủ có thể xếp hàng dài ra đến vùng ngoại ô đi, vị nương nương này cư nhiên khinh thường như thế.

Triệu ma ma rất tức giận, không chút suy nghĩ liền nói, "Vương Phi nương nương, điện hạ có thể lưu người ở lại Phù Dung Viên, còn để lão nô qua đây hầu hạ, sao có thể không nghiêm túc như thế? Hơn nữa, trước đây Nghi thái phi muốn lão nô rời khỏi điện hạ, điện hạ cũng không chịu đâu! Vương Phi nương nương đừng đang hưởng phúc mà không biết đó là phúc!"

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch đột nhiên nhu chặt mày, mà Triệu ma ma cũng rất kinh ngạc, sợ tới mức vội vàng quý xuống, "Nô tỳ hồ đồ! Nô tỳ nhất thời xúc động nói không lựa lời nên đã mạo phạm Vương Phi nương nương, thỉnh Vương Phi nương nương giáng tội!"

Khóe miệng Hàn Văn Tịch run rẩy, cũng không biết vì sao, tim đột nhiên đập nhanh lên *thịch, thịch, thịch*.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Đứng lại, hãy làm một thoả thuận

Editor: Emily Ton.

Triệu ma ma quý xuống, cúi đầu, lòng tràn đầy sợ hãi.

Mặc dù đã hầu hạ Tần Vương điện hạ nhiều năm qua, nhưng hạ nhân vẫn chính là hạ nhân, kiêng kỵ nhất không phải sự tình làm không xong, mà là mạo phạm chủ tử.

Ngay trong giây đầu tiên tới Văn Nhân Các, bà đã mạo phạm Vương Phi nương nương, cuộc sống từ nay về sau sẽ trôi qua như thế nào đây?

Vạn nhất, Vương Phi nương nương cáo trạng với Tần Vương điện hạ, sự tình càng thêm nghiêm trọng. Phải biết rằng, bà đã can trọng hầu hạ bên cạnh Tần Vương điện hạ nhiều năm như vậy, cũng chưa từng khiến điện hạ không hài lòng.

Triệu ma ma sợ hãi, Hàn Văn Tịch lại choáng váng, bên tai quanh quẩn lời khiển trách vừa rồi của Triệu ma ma.

"Vì sao điện hạ lại không nghiêm túc với người?"

Có vẻ như, vì lão ma ma này đột nhiên trở về, cũng đột nhiên qua đây, còn chưa biết rõ ràng quan hệ giữa nàng và Long Phi Dạ, bà ta hẳn là có hiểu lầm gì đó.

Nhưng, rõ ràng biết đó là hiểu lầm, bên môi Hàn Văn Tịch vẫn bắt gặp nổi lên một tia cười trộm, chính mình cũng không phát hiện ra.

"Khu khu!"

Nàng ho nhẹ vài tiếng, nhân dịp nói, "Triệu ma ma, hãy quên lần này đi, niệm tình người cũng không phải có ý đó. Về quan hệ của điện hạ với ta....."

Hàn Văn Tịch dừng lại một chút, nhin không được cười ra tiếng, nàng vỗ vỗ bả vai Triệu ma ma, cười nói, "Ha ha, sau này người sẽ minh bạch."

Nói xong, cất bước nhẹ nhàng đi vào nhà.

Triệu ma ma chậm rãi ngừng đầu lại, nhìn thấy bóng dáng Hàn Văn Tịch, lại nghĩ đến lời nàng vừa mới nói, càng thêm cảm thấy không thích hợp.

Bà nên đi tìm tiểu tử Sở Tây Phong hỏi tình huống thật ti mỉ kỹ càng một chút.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Đêm khuya tĩnh lặng, tẩm cung Long Phi Dạ vẫn còn sáng đèn, một đạo thân ảnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước cửa.

Ám vệ ẩn ở một bên đã sớm biết có người tới gần, chỉ là thấy người tới, ai cũng không dám lên tiếng.

Người tới, không phải người khác, đúng là Tần Vương phi Hàn Văn Tịch.

Từ rất xa đã thấy tẩm cung còn sáng đèn, Hàn Văn Tịch lập tức tới đây, nhưng, tới cửa rồi lại chần chờ.

Sau khi chần chờ một lúc lâu, Hàn Văn Tịch vẫn không gõ cửa, xoay người muốn rời đi, nhưng ai biết đúng ngay lúc này, đại môn đột nhiên chuyển động.

Hàn Văn Tịch hoảng sợ, theo bản năng muốn trốn, nhưng đáng chết cư nhiên ở ngay lúc này không cẩn thận bị lộ bậc thang, ngã xuống!

"A!"

Nàng kêu lên một tiếng, lập tức che miệng lại, đáng tiếc là quá muộn. Đại môn mở ra, Long Phi Dạ đứng ngay ở bên trong cánh cửa, một bộ trang phục hắc y, giống như một vị vua bóng đêm, mắt lạnh cao cao tại thượng bề ngễ nhìn nàng.

"Làm gì?" Giọng nói của Long Phi Dạ so gió đêm đông còn muốn lạnh lẽo hơn.

"Ta..... ta....." Hàn Văn Tịch khẩn trương, ấp úng nói không nên lời.

Nhưng mà, khuôn mặt Long Phi Dạ quá lạnh đến mức đáng sợ, bước ra khỏi cửa, đi qua bên cạnh nàng, cũng không liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Ta sẽ đi giải độc cùng người!" Hàn Văn Tịch vội vàng buột miệng thốt ra.

Lúc trước không dò hỏi Triệu ma ma còn cảm thấy yên tâm thoải mái, sau khi dò hỏi Triệu ma ma, nàng cảm thấy rất áy náy, hơi rối rắm, nhưng vẫn tới đây.

Nàng cũng không biết chính mình vì sao lại áy náy, có lẽ, giúp hẳn giải độc, coi như là hỏi báo hẳn thu lưu nàng ở tại Phù Dung Viên, giúp nàng giải quyết không ít phiền toái đi.

Long Phi Dạ dừng bước, sau khi trầm mặc một lúc lâu, lạnh lùng hỏi, "Vì sao lại thay đổi chủ ý?"

"Vừa rồi..... vừa rồi đã ngủ trong chốc lát, tinh thần khá hơn nhiều, hẳn là có thể chẩn bệnh chính xác." Hàn Văn Tịch đáp.

Bên môi Long Phi Dạ nổi lên một mặt cười lạnh, "Đáng tiếc, bốn vương không cần."

Hắn vừa nói, vừa tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Văn Tịch đột nhiên đứng lên, không biết rằng chân đã bị treo, một động tác kịch liệt này khiến nàng đau đến nỗi lại bị ngã trở lại, đau quá nhin không được nên kêu lên một tiếng, "A nha!"

Long Phi Dạ liú lo dừng bước, nhưng, bất quá chỉ là một lát mà thôi, lập tức lại sai bước rời đi.

"Long Phi Dạ, người đứng lại, ta tới là muốn thỏa thuận với người!" Hàn Văn Tịch vội vàng buột miệng thốt ra.

Điều này, Long Phi Dạ thật sự dừng bước, thấy thế, Hàn Văn Tịch vội vàng nói, "Dù nói thế nào thì ta cũng từng giúp người hai lần, người cũng nên giúp ta một hồi, đúng không?"

"Nếu bốn vương nhớ không lầm, hai lần tìm người làm việc, bốn vương đều đã thanh toán chi phí." Long Phi Dạ không quay đầu lại, lạnh lùng nhắc nhở.

"Cho nên lúc này đây ta cũng sẽ không bạc đãi người, ta giúp người giải độc, người giúp ta một việc, chúng ta theo như nhu cầu, giúp đỡ lẫn nhau hai bên cùng có lợi." Hàn Văn Tịch cười nói.

Sau một hồi lâu, Long Phi Dạ rốt cuộc xoay người nhìn qua, "Việc gì?"

Hàn Văn Tịch âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, biết rằng gia hỏa này vẫn chưa tìm được người giải độc.

Kỳ thật năng cũng không phải tới thỏa thuận điều kiện với hắn, mà là cảm thấy hắn tới tìm năng giải độc, hắn là dụng phải trường hợp khó khăn, hơn nữa đợi năng hơn một canh giờ, hắn là rất cấp bách đi.

Đối với việc thỏa thuận, bất quá chỉ là vừa rồi nghĩ ra được do cấp bách quá mà thôi.

Thấy khuôn mặt Long Phi Dạ vẫn lạnh lùng như khối băng, Hàn Văn Tịch cũng không sợ hãi, năng cười hắc hắc làm lành, vẫy vẫy tay, "Người qua đây nói chuyện."

Long Phi Dạ kéo kéo khóe miệng, rõ ràng là thiếu kiên nhẫn, nhưng là, hắn vẫn đi qua, cúi xuống.

Lúc này, Hàn Văn Tịch mới hạ thấp giọng, "Ta giúp người giải độc, người dẫn ta đi một chuyến lên vào Hàn gia, ta muốn tìm vài thứ ở trong phòng Tam đi nương Lý thị."

"Làm thế?" Long Phi Dạ nhướn mày.

"Không phải!" Hàn Văn Tịch lập tức phủ định, ép giọng nói thấp hơn, "Ta đi tra án! Mục Thanh Võ nhờ ta tra độc, lần trước hắn trúng Vạn Xà Độc."

Long Phi Dạ đã sớm biết được chuyện này, đáng tiếc, Hàn Văn Tịch lại không biết hắn cũng đang chú ý tới nó.

"Người hoài nghi Hàn gia?" Long Phi Dạ có chút kinh ngạc.

"Cũng không thể xem là hoài nghi, nhưng bên kia có chút manh mối, ta phải đi tìm một chút mới có thể xác định chắc chắn." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói, để gia hỏa này biết sự tình Đại tướng quân phủ cũng không có ảnh hưởng gì nhiều.

Năng đây cũng không phải là yêu cầu hắn hỗ trợ, mà là thỏa thuận giao dịch, đương nhiên, nếu hắn sẵn sàng giúp đỡ, năng cũng sẽ không dễ tâm.

Long Phi Dạ chần chờ một lát, nhàn nhạt nói, "Đi giải độc trước."

"Điện hạ đây là đáp ứng rồi?" Hàn Văn Tịch vui vẻ.

Long Phi Dạ trước sau vẫn mặt lạnh, đứng lên, mặt không có biểu tình, "Ân."

Hàn Văn Tịch muốn đứng lên đi theo, lúc này mới ý thức được mắt cá chân của mình bị kẹt, năng chỉ có thể dùng đôi tay chống trên mặt đất, dùng một chân đứng lên.

Thân là bác sĩ, tuy không phải khoa chính hình, nhưng năng vẫn hiểu những điều thông thường này.

Từ mức độ đau đớn, cũng biết năng không bị thương đến xương cốt, chỉ là chút đau đớn, không có trở ngại gì.

Năng thứ nhẹ nhàng để chân xuống, sự đau đớn tựa hồ vẫn nằm trong phạm vi tiếp thu của năng, khắp khiên hắn là không thành vấn đề.

Sau khi thở một hơi nhẹ nhàng, năng nhàn nhạt nói, "Điện hạ, dẫn đường đi."

Long Phi Dạ bắn ánh mắt nhìn qua chân năng một cái, lập tức đi nhanh về phía trước, Hàn Văn Tịch khắp khiên đuổi theo, nhưng, không lâu sau đó, tốc độ của động tác càng cao khiến mắt cá chân càng thêm đau làm năng chịu không nổi!

Lại cố chịu đựng trong chốc lát, rốt cuộc, năng dừng bước, "Điện hạ, chờ một chút!"

Long Phi Dạ xoay người nhìn qua, ánh mắt lạnh băng khóa ở mắt cá chân của năng, Hàn Văn Tịch thật bất đắc dĩ, nghĩ thầm, *lại bị người này cười nhạo*.

"Chân ta dường như....."

"Bốn vương cho rằng chân người là làm bằng sắt, có vẻ như bốn vương lại đánh giá người quá cao." Long Phi Dạ lạnh lùng ngắt lời.

Hàn Văn Tịch tròn trắng mắt, cũng biết hắn sẽ chế cười năng, đang muốn phản bác, ai ngờ, Long Phi Dạ lại đi tới, thỉnh lĩnh dùng một tay bế năng lên.

Hàn Văn Tịch xúc không kịp đề phòng, theo bản năng dùng hai tay ôm cổ Long Phi Dạ, chớp mắt lo lắng chạm phải sườn mặt hắn, *lạnh quá!*

Khoảnh khắc này, Hàn Văn Tịch cứng đờ, ngoại trừ nhịp đập trái tim "*thịch thịch thịch*", toàn bộ thân thể đều cứng.

Vì sao đột nhiên.....

Đây là..... đây là "bể công chúa" trong truyền thuyết sao?

Gia hỏa này muốn làm gì?

Tựa hồ cảm nhận được hình dáng trong lòng ngực cứng đờ, khóe miệng Long Phi Dạ lộ ra một đường cong nhẹ nhàng, cũng không biết là ý khinh thường, hay là ý cười. Hắn điểm nhẹ mũi chân, thân ảnh mạnh mẽ, ôm Hàn Văn Tịch nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm.

Lúc này, Sở Tây Phong cùng Triệu ma ma mới từ một bụi hoa bên cạnh cần thận lộ đầu ra, hai người hai mặt nhìn nhau, không thể tin nổi.

"Tiểu sư a, không phải người nói bọn họ không có gì sao? Đây là..... đây là..... chuyện gì vậy?" Triệu ma ma không hiểu gì cả.

"Ta thật sự cũng không rõ ràng lắm, dù sao từ khi nữ nhân này sống ở đây, rồi mới..... còn lại ta cũng không biết." Sở Tây Phong bất đắc dĩ trả lời.

"Không phải..... bọn họ đây..... điện hạ đối năng....." Triệu ma ma vẫn là không thể lý giải. Nếu điện hạ đến bây giờ vẫn không thừa nhận nữ nhân này là Tần Vương phi, không nhìn đến nhân gia, vậy hắn vì sao vẫn muốn lưu người nha.

Hơn nữa, cư nhiên còn ôm nhân gia!

Tần Vương điện hạ có thói ỏ sạch nghiêm trọng, đừng nói cùng nữ nhân, ngay cả bắt tay cùng nam nhân, hắn đều không vui nha!

Thời điểm Sở Tây Phong lần đầu tiên nhìn thấy Tần Vương điện hạ ôm Hàn Văn Tịch, về mặt của hắn so Triệu ma ma lúc này còn khoa trương hơn, đương nhiên, về mặt hắn lúc này cũng rất mờ mịt.

"Tiểu sư a, cái này..... ta hoàn toàn hồ đồ rồi!" Triệu ma ma nhàu mày một cái, làm sâu thêm nếp nhăn trên mặt.

Sở Tây Phong phát phát tay, "Ma ma, đừng nhìn lòng về sự tình của điện hạ, trở về đi trở về đi, ngày sau hầu hạ Vương Phi nương nương hãy tự mình lưu tâm để mắt là được, đừng thật sự xem năng giống như nữ chủ tử."

Sở Tây Phong nói, lại cảm thấy không đúng, lập tức bổ sung, "Nhưng cũng đừng xem năng không giống như chủ tử!"

"Thế giới người trẻ tuổi, lão nhân gia ta thật sự không hiểu nổi!" Triệu ma ma bất đắc dĩ lắc đầu, vừa nhớ tới những lời bản thân mình đã nói với Vương Phi nương nương, không khỏi thêm ảo não, đáng tiếc, hồi hận cũng không kịp.

Ái, trong lòng Vương Phi nương nương nhất định là đang chế cười bà.....

.....

Long Phi Dạ mang Hàn Văn Tịch tới một ngôi nhà giấu sâu trong ngõ nhỏ.

Nơi này nhìn từ bên ngoài chính là một ngôi nhà riêng, nhưng vào bên trong lại phát hiện ra đây chính là biệt viện riêng của Long Phi Dạ, tên gọi *Cô Uyển* (孤苑: *Solitary Enclosure*).

Vừa vào cửa, Long Phi Dạ lập tức đặt Hàn Văn Tịch lên bàn, để năng ngồi xuống. Hàn Văn Tịch một đường khăn trương, đến nay trái tim vẫn còn đập rất mạnh.

Gia hỏa này rất cao lớn, mặc dù năng đang ngồi ở trên bàn, cũng không cao bằng hắn đứng.

Nàng ngẩng đầu liếc mắt ngắm hân một cái, hỏi, "Người trúng độc ở chỗ này?"

"Àn," Long Phi Dạ rầu rĩ lên tiếng, xoay người đi lấy một ít được tán lại đây, Hân Văn Tịch vừa ngửi mùi liền biết là thuốc trị bong gân, trị trẹo chân cho nàng.

Gia hỏa này tính ra còn có lương tâm, cũng biết trước tiên nên xử lý vết thương trên chân nàng.

Hân Văn Tịch vội vàng bỏ đi giấy vớ, lộ ra một chân ngọc mượt mà trắng nõn. Long Phi Dạ vừa quay đầu lại thì nhìn thấy chân ngọc của nàng, đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó nhần mày lại, bắt đầu đánh giá Hân Văn Tịch.

Nữ nhân này không có chút kiêng dè gì sao? Đối người khác, cũng là dạng này sao?

Nàng là nữ tử xuyên qua, lại còn là một bác sĩ, lộ tay hay lộ chân đối nàng mà nói đều hết sức bình thường.

Thấy biểu tình cau mày của Long Phi Dạ, nàng xem thể nào cũng cảm thấy không thích hợp.

Có cái gì đẹp sao?

Nàng cúi tay qua, "Đem được cho ta, ta còn có sở trường xoa bóp."

Nhưng mà, Long Phi Dạ, tầm mắt lạnh nhạt chậm rãi nhìn xuống, nhìn chăm chăm chân ngọc mềm mại của nàng.

Làm gì vậy?

Hân Văn Tịch nhìn hân một cái, theo tầm mắt hân nhìn xuống dưới, lúc này mới chú ý tới chân mình như bạch ngọc, mềm mại trắng nõn, cân xứng rất đẹp.

Nàng tựa hồ bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Long Phi Dạ, bắt gặp ánh mắt thâm trầm của hân, tim nàng đập đột nhiên đập lạc một nhịp, luống cuống.

Trời!..... cư nhiên nàng đã quên ở thời cổ đại, lộ cánh tay đều phải gài chõng nha!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Bá đạo, danh nghĩa là người của ta

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi trở lại bình thường, Hân Văn Tịch giống như bị điện giật vội vàng đem chân lui về trong váy, lại nhìn ánh mắt kia của Long Phi Dạ, mặt nàng tức khắc đỏ ửng!

Gia hỏa này sẽ không cho rằng nàng là lời ông bướm đi? Hoặc là cho rằng nàng đang câu dẫn hân đi?

Tất cả mọi thứ!

Hoàn toàn mất mặt!

"Điện hạ, thần thiếp tự mình có thể bôi được, ngại ra ngoài trước đi." Hân Văn Tịch miễn cưỡng mở miệng.

Nhưng mà, Long Phi Dạ không những không đi, ngược lại kéo ghế dựa lại đây, ngồi ở trước mặt nàng, mở thuốc dầu trị bong gân ra.

Đấy là muốn giúp nàng bôi được hay sao?

Tương tượng đến ánh mắt vừa rồi của hân, Hân Văn Tịch cảm thấy không được tự nhiên, miễn cưỡng tươi cười, "Điện hạ, ta..... có thể tự mình làm."

"Vương Phi nương nương đều đã kéo vớ cời giấy, bốn vương tử nhiên cũng muốn cống hiến sức lực." Trong giọng nói lạnh băng của Long Phi Dạ lộ ra một chút châm chọc.

Hân Văn Tịch ý sao nghe thể nào đều cảm thấy giọng điệu này không thích hợp, hơn nữa, nàng cũng không tin gia hỏa này thật sự sẽ có hảo tâm như vậy, tự mình thay nàng bôi được, sự tình gần cốt bị thương, vạn nhất hân không lưu ý tay dùng lực lớn, chẳng phải nàng sẽ đau đến chết?

"Điện hạ, ngại và ta tuy là phu thê, nhưng là..... nhưng là....."

Hân Văn Tịch chần chờ một lát, đơn giản nói thẳng, "Điện hạ, nam nữ thụ thụ bất thân, ngại vẫn nên đi ra ngoài trước đi."

Bên môi Long Phi Dạ nổi lên một nụ cười lạnh lùng, ánh mắt bá đạo bắt đầu tập trung đánh giá nàng, "Tần Vương phi, ngại xác định muốn cùng bốn vương thảo luận vấn đề phi lễ hay sao?"

Hân Văn Tịch bỗng nhiên có chút chột dạ, nhưng vẫn đứng lý hợp tình trả lời, "Tần Vương điện hạ, ngại và ta vốn là hữu danh vô thực, ta bất quá chỉ là Vương phi trên danh nghĩa, ta vì cái gì không thể cùng ngại thảo luận vấn đề phi lễ? Thành ngại hãy nghiêm túc hơn!"

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại hỏi lại, "Hân Văn Tịch, bốn vương thời điểm nào nói qua ngại là Vương phi trên danh nghĩa? Ngươi vào đại môn Tần Vương phủ ta, chính là mang danh nghĩa người của Long Phi Dạ ta."

Hân nói, liếc mắt nhìn giấy mặt bên một cái, lạnh lùng cảnh cáo, "Thỉnh ngại nhớ kỹ chính mình là phụ nữ đã có chồng, giữ gìn tốt nữ tắc của ngại!"

"Ngươi!" Hân Văn Tịch chán nản, gia hỏa này rõ ràng là đang nhục nhã nàng không biết giữ đạo làm vợ!

Chẳng qua chi là cời giấy ra, nàng nói nào nghĩ nhiều như vậy, là tâm hân bất chính, nghĩ nhiều quá nên nghĩ sai lệch đi!

Thật đáng giận, tuy nhiên, đáng chết, Hân Văn Tịch phát hiện chính mình cư nhiên không phản bác lại.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Long Phi Dạ, Hân Văn Tịch quyết định bằng bất cứ giá nào, đơn giản vươn chân ra, trực tiếp duỗi đến trước mặt Long Phi Dạ, chi thiếu chút nữa là đá đến trên mặt hân.

"Vậy làm phiền điện hạ rồi!" Nàng một chữ một chữ, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Long Phi Dạ vẫn ngồi yên không nhúc nhích, cặp mắt lạnh lùng, lại thăm đến thăm người, hân giờ tay bắt lấy chân nhỏ của Hân Văn Tịch, dùng một chút lực thật mạnh, kéo xuống!

"A!"

Hân Văn Tịch đau khóc ở trong lòng, tay gia hỏa này đã dùng lực nắm nơi sưng đỏ mà nàng bị trật khớp, *có thể không đau sao?*

Nhưng, nàng rất quật cường, mấy điều không nhẫn một chút, loại đau đớn khủng bố hơn nàng đã từng trải qua, chút đau đớn này tính là cái gì?

Long Phi Dạ giương mắt nhìn nàng một cái, trên mặt âm u, một cái tay khác duỗi tới, nâng chân nàng lên từ phía dưới, từ dưới hướng lên trên lại nắm chỗ mắt cá chân bị thương của nàng.

"Con mẹ quái quỷ nhà ngươi!" (Nguyên văn: "你他娘的魂淡!")

Hân Văn Tịch đau đớn mắng ở trong lòng, âm thầm cắn răng, vẫn không lên tiếng.

Bên môi Long Phi Dạ ngậm một độ cong lạnh lẽo, lấy dầu trị bong gân xoa vào chỗ vết thương trên chân Hân Văn Tịch.

Nước thuốc lạnh băng, đụng tới chỗ bị thương, nóng rất đau đớn của Hân Văn Tịch lập tức giảm đi rất nhiều, nàng bắt giác âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng ai biết, nàng vừa mới buông lỏng dây thần kinh đang căng chặt, ngón tay Long Phi Dạ liền duỗi qua, ngón trỏ cùng ngón giữa cùng nhau bắt đầu bôi!

Bôi, xoa!

Xác thật là danh xứng với bôi, tay nam nhân vốn dĩ đã lớn, hơn nữa hân lại cố ý làm, trong chỗ lát hướng lên trên, một hồi lại đi xuống, dùng sức bôi nước thuốc ở trên miệng vết thương của nàng.

Đau!

Mỗi một chút đều rất đau, hơn nữa, theo tay hần dùng sức bôi, cảm giác lạnh lẽo của nước thuốc rất nhanh liền biến mất, thay thế là cảm giác nóng rát, đừng nói làn da, ngay cả gân cốt đều có loại cảm giác bỏng cháy!

Loại cảm giác này, quả thực giống như là đang xèo thịt trên miệng vết thương, huyết nhục mờ hồ! Không thể chịu đựng được!

Mới trong chớp lát, sau lưng Hàn Văn Tịch đã ướt đầm, mồ hôi toát ra lớn như hạt đậu, nhưng mà, nàng vẫn cắn chặt khớp hàm, trước sau cúi đầu, gất gao nhìn chăm chăm xem miệng vết thương, vẫn không nhúc nhích, tùy ý Long Phi Dạ lần lộn.

Không chết được, đau thì đau đi!

Long Phi Dạ cho rằng nàng sẽ cầu xin tha thứ, nhưng ai biết, thật lâu sau đó, tay hần đã có chút đau, nữ nhân này cư nhiên vẫn không lên tiếng.

Long Phi Dạ theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua, thấy nàng vẫn đang êm đẹp không hề té xỉu, hần mới nhẹ nhàng thở ra, ngay cả bản thân cũng không phát hiện.

Nghiêm túc nhìn lại, chỉ thấy Hàn Văn Tịch cúi đầu, mồ hôi đầy đầu, hần nghĩ, *nữ nhân này sắp chịu không nổi, nên đầu hàng đi?*

Nhưng ai biết, đúng ngay lúc này, Hàn Văn Tịch ngẩng đầu nhìn lên, một chút bộ dáng muốn đầu hàng đều không có, ngược lại là vẻ mặt quật cường. Ánh mắt nàng không có chỗ nào sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt hần, phảng phất muốn nhìn xem hần chết dạ.

Long Phi Dạ nao nao trong lòng, không khỏi nhủ mảy, cũng nhìn vào mắt nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, xung quanh không tiếng động, một kẻ quật cường, một kẻ lạnh nhạt, bọn họ giống như là thù địch, ai cũng đều không chớp mắt trước, ai cũng đều không muốn nhường một bước.

Nhưng Long Phi Dạ cũng không ý thức được chính mình đã ngừng tay, mà Hàn Văn Tịch cũng không ý thức được, chân đã không còn đau.

Thời gian trôi qua trong yên tĩnh, trời đất cũng bất tri bất giác tĩnh lặng.....

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên, truyền đến tiếng đập cửa "*bang bang bang*", ngay sau đó là nghe tiếng thị vệ nôn nóng bẩm báo, "Điện hạ, dưới dạ lao lại chết thêm một người!"

Lúc này, hai người mới phục hồi tinh thần lại, cùng nhau định thần nhìn nhìn đối phương, lập tức cùng nhau tránh đi.

Hàn Văn Tịch cúi đầu, không nhớ nổi vừa mới xảy ra chuyện gì với mình, nhìn hần làm gì đây?

Long Phi Dạ mặt mày trầm xuống, hơi mắt về bình tĩnh thường ngày, hần bấu môi, ném đi thuốc trị bong gân, lạnh lùng nói, "Lập tức xử lý cho tốt, ta chờ người ở cửa."

Hần vừa nói, vừa xoay người rời đi, bước chân rõ ràng hơi nhanh, cũng không biết là vì sự tình bên ngoài khẩn cấp, hay là vì nguyên nhân khác.

Hàn Văn Tịch lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy hần đóng cửa lại, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, như trút được gánh nặng.

"Hồn đàn!" Nàng mắng một tiếng, tiếng nói vừa dứt, Long Phi Dạ lập tức thúc giục ở cửa, "Hàn Văn Tịch, người tốt nhất nhanh lên!"

"Vương bát đàn!"

Hàn Văn Tịch lại mắng thêm một câu, nhanh nhẹn lấy được trên mặt đất, bọc một tảng lụa trắng quanh mắt cá chân, muốn đi giày vào, lại phát hiện giày này quá phức tạp, chân bọc vài lụa trắng cần bàn không xuyên nổi.

Nàng chần chờ một lát, chỉ có thể dùng vài lụa trắng bọc kín hết tất cả bàn chân của mình, bọc kín mít vài tầng, như vậy, cũng không xem như lộ chân đi?

Không thể không nói, thuốc chữa bong gân của Long Phi Dạ rất hữu dụng, không bôi trực tiếp tại trên miệng vết thương, cảm giác lạnh băng thật tốt, giảm đi cảm giác đau đớn rất nhiều.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch cũng không hiếm lạ, tùy tay ném thuốc bong gân ở trên bàn, nhẹ nhàng nhảy xuống bằng một chân, khắp khiêng đi ra ngoài.

Long Phi Dạ liếc mắt nhìn dưới chân nàng một cái, nhưng không nhìn thấy gì, làn váy của nàng rất dài, thời điểm đi đường hai chân phần lớn cũng là giấu dưới làn váy.

"Người trúng độc đã chết sao?" Hàn Văn Tịch hỏi.

"Đã chết một người." Long Phi Dạ nói, ở trước mặt nàng hơi ngồi xổm xuống, muốn cống nàng, "Lên đi."

Hàn Văn Tịch chần chờ, nhưng Long Phi Dạ lại không có kiên nhẫn, "Mau, độc phát rồi."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch mới biết rằng hần là đang vội đi giải độc, không có lựa chọn, nàng vội vàng leo lên, hai tay ôm cổ hần, nàng hai chân lên.

Hàn Văn Tịch rất nhẹ, Long Phi Dạ cũng nàng chẳng cần phải cố hết sức, Hàn Văn Tịch cũng chưa cảm thụ được chút cảm giác được hần cống là gì, thân ảnh hần đã biến mất trong bóng đêm.

Tốc độ của hần rất nhanh, xuyên qua hoa viên, thông qua mật đạo, chỉ một lát đã đến địa lao, đặt Hàn Văn Tịch ở phía sau đình thi đài (停尸台 - *đình thi đài: nơi để thây người chết*).

Tuy rằng Hàn Văn Tịch bị mang lại đây, nhưng có cảm giác giống như chính mình vừa chạy xong 400m, gấp đến độ không thở nổi một hơi.

Nàng vừa đứng vững, hệ thống giải độc lập tức có cảnh báo.

Có độc!

Kỳ thật, không cần hệ thống giải độc cảnh báo, Hàn Văn Tịch cũng có thể nhìn ra, thi thể trên đình thi đài chính là do trúng độc mà chết.

Khu vực ở giữa lòng mây của người chết, mỗi ngón tay tất cả đều biến thành màu đen, đây là hiện tượng trúng kịch độc mà chết.

Hàn Văn Tịch âm thầm thở hồn hển một hơi, lúc này mới mở miệng, "Người này hần là đã chết một hai ngày đi?"

Long Phi Dạ gật gật đầu, chỉ một cỗ thi thể phía một bên khác, "Đó là vừa mới chết."

Hàn Văn Tịch đi qua nhìn, quả nhiên lại thấy một khối thi thể, nàng vừa đến gần thì thấy, dấu hiệu trúng độc vẫn chưa hoàn toàn hiển hiện ra ngoài, nhưng mới đã biến thành màu đen.

Sau khi nàng kiểm tra mắt và mũi người chết, lại dò xét móng tay, nhân nhạt nói, "Uống thuốc độc tự sát?"

"Nàng không có cơ hội uống thuốc độc." Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

Nội gian bị hần giam cầm trong địa lao này, hai tay hai chân tất cả đều bị trói. Toàn bộ vũ khí và độc dược trên người cũng đều bị lục soát ra hết, hơn nữa, mỗi người đều được giam riêng. Từng người một, tất cả đều bị nhét khăn trong miệng, phòng ngừa âm ỉ sẽ cắn lưỡi tự sát.

Ngoài ra, xét thấy nội gian này am hiểu dùng độc, trước khi cầm tù, Long Phi Dạ đã sớm mệnh lệnh độc y kiểm tra trong khoang miệng của các nàng rồi, cũng không phát hiện dấu hiệu cất giữ độc.

Trước đây đều là do Sở Tây Phong thẩm vấn, đám người này đều không nói gì, cũng không ăn không uống, muốn chậm rãi đối chết, lúc trước đã chết đối mấy tên.

Mà mấy ngày trước, Long Phi Dạ tự mình tới thẩm vấn, bị khổ hình, bắt đầu phát hiện có người trúng độc mà chết.

Địa lao sẽ không có nội gian, rất rõ ràng là những người này không thể chịu nổi khổ hình, nên uống thuốc độc mà chết.

Hiện tại, Long Phi Dạ không rõ chính là các nàng lấy độc dược từ đâu, làm sao để uống thuốc độc?

Bây giờ chỉ còn lại hai tên nội gian, vạn nhất lại lục tục trúng độc mà chết, đều sẽ uống phí sức lực lúc trước hần thẩm vấn lâu như vậy.

Hàn Văn Tịch vừa dùng ngón châm lấy máu độc từ hai cỗ thi thể kiểm tra, vừa nghe Long Phi Dạ nói về tình huống xảy ra.

Ngay từ đầu nàng đã không có hứng thú gì, nhưng mà vừa nghe tình huống này, nàng liền tò mò.

Thông thường, một người muốn uống thuốc độc tự sát, phần lớn sẽ đem độc dược giấu ở dưới hàm răng, nhẹ nhàng cắn một cái lập tức sẽ trúng độc, nhưng, những phạm nhân này đều đã bị kiểm tra qua khoang miệng.

Các nàng uống thuốc độc như thế nào?

Hàn Văn Tịch mượn cơ lấy đồ trong túi chữa bệnh, đem máu đổ vào trong hệ thống giải độc, chỉ trong giây lát đã có kết quả: **Mẽ Độc***!

**Mễ độc (米毒): Mễ (米) nghĩa là gạo. (Độc gạo : Rice Poison) (Dịch: Emily Ton)*

"Cứ nhiên là Mễ Độc!" Hàn Văn Tịch chấn kinh, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ khó hiểu, "Mễ độc?"

Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc, "Còn có người sống không?"

"Còn có hai người." Long Phi Dạ đứng sự thật trả lời.

Hàn Văn Tịch chấn chờ một lát, nghiêm túc nói, "Hãy lấy mỗi người một giọt máu lại đây, còn có, tìm một chén nước com tôi đây."

Long Phi Dạ làm theo, rất nhanh, máu tươi của hai tên tù phạm, cùng một chén nước com đều được đưa đến trước mặt Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch múc một muỗng nước com để vào trong máu tươi của một tù nhân, im lặng nhìn.

Trong một thời gian dài, máu tươi không có biến hoá gì, Long Phi Dạ khó hiểu, nhưng vẫn nghiêm túc nhìn Hàn Văn Tịch cau mày. Hắn trước sau cũng không mở miệng, tuy nhiên hai thị vệ quanh mình đều tò mò không thôi, *Vương Phi nương nương đang làm gì nha?*

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Bí mật, cường giả đứng phía sau

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trong phòng giam một mảnh yên tĩnh. Hàn Văn Tịch nghiêm túc nhìn chăm chăm nước com trước mặt. Biểu tình nghiêm túc của nàng làm trái tim mọi người tò mò quanh mình đều không tự giác trầm xuống, cùng chờ với nàng.

Tâm mắt Long Phi Dạ dừng ở trên mặt Hàn Văn Tịch, tựa hồ đã thật lâu hắn không nhìn đến nữ nhân này nghiêm túc, chuyên nghiệp.

Nếu lưu nàng lại bên cạnh, giống như một độc sư ngư dụng, có thể là một lựa chọn có lý trí hay không?

Ngay khi Long Phi Dạ đang cân nhắc, ánh mắt nghiêm túc của Hàn Văn Tịch đột nhiên sáng ngời, kinh hô, "Quả nhiên đúng!"

Long Phi Dạ vội vàng nhìn lại nước com, chỉ thấy nước com nguyên bản có màu trắng trong đột nhiên trở nên vẩn đục, chỉ chớp lát sau liền biến đen!

"Cho nên, trong máu các nàng có độc?" Long Phi Dạ tất nhiên là người thông minh, đại khái minh bạch chuyện là như thế nào.

Nước com không có độc, khiến nước com biến đen không thể nghi ngờ chính là máu tươi của tù phạm.

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, "Đúng! Trong máu bọn họ có độc, loại độc này chính là Mễ Độc."

"Sao có thể như thế?" Long Phi Dạ hỏi. Nếu trong máu có độc, tù phạm này vì sao còn có thể sống đến tận bây giờ, vì sao lúc trước hắn thỉnh độc y đều tra không ra dấu hiệu các nàng bị trúng độc?

Tuy rằng đối độc tố cũng không hiểu biết, nhưng là, Long Phi Dạ cũng biết, độc tố một khi lan truyền vào máu, trình độ trúng độc sẽ rất nghiêm trọng, thậm chí là không cách nào cứu trị.

Vừa rồi hắn lệnh người lấy máu từ trên ngón tay tù phạm, bất quá chỉ là vài giọt máu tùy y mà thôi, thử một lần liền có độc như thế, độc này phỏng chừng đã hoàn toàn lan rộng vào trong máu khắp người tù phạm đi.

Một thân máu đều là máu độc, nhưng vẫn giống như người bình thường, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Long Phi Dạ chưa chắc sẽ tin.

"Đây là một loại độc rất đặc thù. Sở dĩ tên là Mễ Độc, đúng là bởi vì độc tố này chỉ khi gặp được loại thực phẩm là gạo, mới có thể hiện ra độc tố." Hàn Văn Tịch ngừng lại, lại nói, "Nếu ta đoán không sai, người trúng độc này, trước khi trúng độc nhất định đều uống qua nước com."

Long Phi Dạ lập tức nhìn thị vệ một bên.

"Bắt đầu hạ, đúng là như thế, cả ba bữa com đều là nước com, đều mạnh mẽ ép uống, sẽ có người uống xuống, cũng có người lập tức nhổ ra." Thị vệ vàng bầm báo.

"Nói cách khác, nếu đồ ăn thực sự không có quan hệ cùng gạo, các nàng vĩnh viễn sẽ không trúng độc?" Long Phi Dạ nghiêm túc hỏi.

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, "Đúng, vĩnh viễn đều sẽ không trúng độc, hơn nữa cho dù độc y lợi hại bao nhiêu, đều kiểm tra không ra trong máu các nàng có chứa độc tố."

Nàng đang nói, lại tùy tay đem nước com đổ vào một ly máu tươi khác, không lâu sau, cũng xuất hiện tình huống giống nhau, màu trắng của nước com dần thủ biến đen.

Không thể nghi ngờ, máu của hai tên tù phạm đều có độc.

"Thì ra là thế." Bên môi Long Phi Dạ nổi lên một nụ cười lạnh, trách không được hắn tra như thế nào cũng đều tra không ra, không nghĩ tới đối phương lại tăng độc thâm đến như vậy.

"Thay vì đối chết, vì sao không uống nước com, trúng độc mà chết?" Long Phi Dạ hỏi.

Hắn nghĩ không ra, một đám nội gian này đều không cung khai, nếu muốn chết, vì sao lại không ăn không uống?

Bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên một ý cười bất đắc dĩ, "Điện hạ, tên Mễ Độc này nghe thì rất bình thường, nhưng là một khi độc phát, người bình thường rất khó có thể chịu nổi, nếu đối thành ta, ta cũng thà rằng đối chết, cũng sẽ không muốn bị độc phát mà chết."

Lúc này Long Phi Dạ mới minh bạch, có vẻ như những người này trúng độc, đều là bởi vì thị vệ ép các nàng uống nước com, không cần thận nên uống xuống.

"Điện hạ, chủ tử phía sau của các nàng..... Tuyệt đối là không bình thường!" Ánh mắt Hàn Văn Tịch lộ ra lo lắng, nghiêm túc nhắc nhở. Cao thủ hạ độc lợi hại như vậy, thật khó đối phó nha.

Tới đây và nhìn thấy những người này, nàng đương nhiên biết ở đây chính là đang cầm tù nội gian Bắc Lịch quốc. Lần trước, nàng cùng Long Phi Dạ xuống vực sâu, gặp phải người có thể khống chế đàn muỗi độc, cũng là nội gian Bắc Lịch quốc. Mỗi tên nội gian đều là cao thủ dùng độc, nếu nàng đoán không lầm, phía sau đám người này còn có một tên thủ lĩnh, mà Mễ Độc chính là do tên thủ lĩnh này hạ.

Không chỉ Mễ Độc rất khó phối chế ra, mà người biết được sự tồn tại của Mễ Độc cũng đều rất hiếm và rất ít. Hàn Văn Tịch dám cam đoan, 10 độc y trong thiên hạ, ít nhất có 9 người không biết tồn tại của loại độc này.

Trên tay nàng cũng không có loại độc này, bởi vì loại độc này đã thất truyền ở hiện đại, mà căn cứ vào sách cổ ghi lại, phối phương của loại độc này ở thời cổ đại cũng bị thất truyền từ lâu, không nghĩ tới lại có thể dụng phải ở đây.

Nếu không phải hệ thống giải độc có ghi lại tư liệu lịch sử, Hàn Văn Tịch nghĩ, cho dù nàng nghiên cứu trong mấy năm, cũng chưa chắc tìm ra câu trả lời nha.

"Chôn độc tì mi như thế, xác thật là không bình thường!"

Long Phi Dạ hừ nhá, ngay sau đó hạ lệnh, "Người tới, chuẩn bị hình cụ, bốn vương hiện tại sẽ thẩm vấn! Bốn vương muốn để các nàng biết, trên thế giới này còn có sự tình so Mễ Độc phát tác còn đáng sợ hơn!"

Hàn Văn Tịch không có giải được của Mễ Độc, nhưng là, cũng coi như đã giúp Long Phi Dạ giải được đáp án, nàng đang muốn thúc giục hắn nên đi Hàn gia, vừa nghe hắn nói lạnh lùng như thế, nàng không khỏi có chút khiếp đảm.

Nhìn đường cong lãnh nghị của hắn, sườn mặt góc cạnh rõ ràng, Hàn Văn Tịch bất giác lùi ra sau mấy bước, quyết định vẫn nên nhịn, chờ hắn hoàn thành sự tình của mình trước đi.

Nàng đã gặp qua bộ dáng lạnh như băng của gia hỏa này, còn chưa gặp qua bộ dáng nghiêm túc như thế của hắn, có vẻ như chuyện nội gian Bắc Lịch quốc, đã làm phiền hắn một thời gian dài.

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch cũng tò mò, ở Vân Không Đại Lục, độc y là một nhánh thuộc bên ngoài, không thuộc về nhánh chủ lưu. Rất ít người nghiên cứu độc tố, ngay cả học viện y Vân Không cũng không xem độc y như là trọng tâm chính của chương trình học, ở trên toàn bộ đại lục, cao thủ dùng độc hẳn là không nhiều lắm nha!

Người đứng phía sau đám nội gian này là một người như thế nào đây?

Người này là đang ở Bắc Lịch quốc, hay là cũng giống như những nội gian này, đang ẩn thân ở để đồ Thiên Ninh? Tất cả nội gian đều là nữ tử, người phía sau chẳng lẽ cũng sẽ là một nữ nhân?

Nếu không có hệ thống giải độc phụ trợ, đánh giá, năng sẽ thua sao? Hàn Văn Tịch càng nghĩ, càng tò mò, thật đúng là muốn gặp thủ lĩnh đứng phía sau một lần.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Thấy Long Phi Dạ đi sâu vào hẻm ngục, năng chặn chờ một lát, cũng khập khiễng bước chân đi qua.

Hàn Văn Tịch vào cửa thì thấy, phạm nhân còn chưa bị mang lại đây, bọn thị vệ đang chuẩn bị hình cụ. Long Phi Dạ thì ngồi ở một góc bên trong, ánh lửa u ám bao phủ trên khuôn mặt hắn. Trông hắn giống như người thống trị vạn vật đang ẩn thân ở trong bóng tối nhìn xem thế gian, thần bí, lạnh lùng, uy nghiêm, ánh mắt tràn ngập khí phách cuồng vọng!

Bạch y lam hắn giống như tiên, hắc y lại lam hắn giống như quỷ.

Hàn Văn Tịch đứng bằng một chân, nhìn xem đến nỗi không rời mắt được, người nam nhân này rõ ràng cách năng không quá vài bước, lại giống như xa tận chân trời.

Long Phi Dạ liếc mắt nhìn năng một cái, không nói gì, cảm khẽ năng, ý bảo năng phía bên phải cách đó không xa có vị trí để ngồi.

Hàn Văn Tịch cũng không nói gì, gật gật đầu, khập khiễng đi qua, ngồi xuống, tức khắc có cảm giác hai chân đều được giải phóng.

Sau khi ngồi xuống, Hàn Văn Tịch mới chú ý tới trong gian hình phòng cũng không có hình cụ, chỉ có một cái lồng sắt lớn, những lưới sắt rất gần nhau và rất vững chắc, ở một bên còn mở ra một cái miệng hình tròn, lớn bằng khuôn mặt người thường.

Đây là hình cụ sao?

Hàn Văn Tịch suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được hình cụ nên dùng như thế nào, càng muốn biết như thế nào mà loại hình cụ này so với Mễ Độc phát tác còn đáng sợ hơn?

Rất nhanh, thị vệ đưa tới một cái lồng chuột bằng sắt, bên trong có nhốt một con chuột đen đáng sợ, đầu và đuôi như được gắn thêm vào, uóc chừng dài bằng cánh tay người, hơn nữa miệng con chuột này còn đặc biệt bén nhọn.

Hàn Văn Tịch không đoán được chuột này dùng để làm gì, chỉ là, nhìn vài lần thì bất giác rung mình từng đợt, sơn tóc gáy.

Tựa hồ ngay cả thị vệ cũng rất sợ hãi chuột này, cũng không dám trực tiếp dùng tay bắt, mà là mở lồng chuột ra, đem chuột đen để vào lồng sắt lớn, ngay sau đó đóng miệng lồng sắt lớn lại.

Chuột lớn rơi xuống lồng sắt lớn, lập tức giống như điên bắt đầu chạy cuồng trên dưới trái phải, tựa hồ bị giam lâu rồi, đã rất lâu không được hoạt động, lại tựa hồ như vội vã muốn chạy trốn ra khỏi lồng sắt, tóm lại, con chuột đặc biệt hung phẫn.

Hàn Văn Tịch càng xem càng thấy buồn bực, đứng ngay lúc này, thị vệ ném vào một khối thịt tươi to bằng ngón tay cái, ném ở phía sau lưng con chuột lớn, chính là khứu giác chuột lớn phi thường nhanh nhạy, lập tức xoay người bật lại đây, cơ hồ là một ngụm nuốt thịt tươi kia, cần cũng chưa cần!

Hàn Văn Tịch bất giác ngồi ngay ngắn, kính hồ, "Con chuột này là dùng thịt tươi nuôi dưỡng!"

Long Phi Dạ không trả lời, thị vệ rất cung kính, "Bẩm Vương Phi nương nương, đúng vậy."

Hàn Văn Tịch lập tức minh bạch chuyện là như thế nào, nhìn không được giết mình một cái, ôm chặt hai cánh tay, quá khủng bố!

Con chuột ăn thịt này rõ ràng đã bị bỏ đói vài ngày, đối diện với vừa nhảy xuống đã đi tìm đồ ăn. Hơn nữa, nó hẳn là đã từng vào cái lồng sắt lớn này rất nhiều lần, biết rằng vừa tiến vào sẽ có thịt ăn, mới có thể hưng phấn tán loạn như thế.

Nếu Long Phi Dạ đem tù phạm khoá vào trong lồng sắt này, vậy chẳng phải là.....

Hàn Văn Tịch nghĩ cũng không dám nghĩ, bất giác quay đầu nhìn về phía Long Phi Dạ, chỉ thấy Long Phi Dạ mặt không có biểu tình, hai trông mắt lạnh băng vô tình, giống như một hòn ma ác độc ban đêm.

Khổ hình này, quả nhiên so Mễ Độc phát tác còn muốn khủng bố hơn, đối mặt với loại khổ hình này, sẽ còn có người không cung khai sao?

Rất nhanh, hai nữ tù phạm đều bị mang lại đây, hai tay bị trói ở sau lưng, đầu tóc đều rối loạn, bộ dáng như cây khô héo, phỏng chừng là đã đói bụng vài ngày.

Một nữ tù phạm bị áp đến một bên và trói chặt, trong khi một người khác bị áp đến bên lồng sắt. Ngay khi khăn trong miệng được lấy ra, năng liền tức giận hướng về phía Long Phi Dạ mắng. "Long Phi Dạ, ngươi đừng uống phí sức lực, ngay cả khi ta chết, cũng tuyệt đối không trả lời bất cứ câu hỏi nào của ngươi!"

"Ta khuyên ngươi đừng lại uống phí sức lực, vô dụng!"

Bên mỗi Long Phi Dạ gọi lên một nữ cưỡi chăm chọc, không trả lời năng, với một ánh mắt sắc bén, thị vệ liền áp nữ tù phạm qua.

Đầu của nữ tù phạm hung hăng bị dè vào trên lồng sắt, mà con chuột đen lớn bên trong một khi ngửi được mùi "đồ ăn", đột nhiên bật lại từ bên trong, móng vuốt sắc bén cách lưới sắt dày đặc, cào xé như điên, tựa hồ như muốn phá lưới sắt kia.

Hàn Văn Tịch xem đến kinh hồn táng đảm, nếu không phải có lưới sắt dày đặc ngăn lại, trời mới biết đầu của nữ tù phạm này sẽ bị cào thành bộ dáng gì nha!

Chó ăn thịt chuột, mặc kệ người là ai, chỉ cần có thịt, nó nhất định ăn!

Nữ tù phạm tựa hồ cũng ý thức được khổ hình lần này không giống như lúc trước, năng đột nhiên giãy giụa, nhưng, thị vệ lại gắt gao bóp chặt cổ năng, để đầu năng ở trên mạng lưới.

Nữ tù phạm lớn tiếng kêu gào, "Long Phi Dạ, ngược đãi nữ nhân, ngươi còn xem như một nam nhân hay sao? Có bản lĩnh ngươi hãy giết ta đi!"

"Long Phi Dạ, ngươi có nghe hay không, ngươi là đồ máu lạnh vô tình, ngươi không phải là người!"

"Ngươi tính là anh hùng hảo hán gì! Hãy một đao giết chết ta đi!"

.....

Long Phi Dạ không nói chuyện, thị vệ đột nhiên liền kéo nữ tù phạm ra, lấy khăn bịt miệng năng.

Một thất lập tức an tĩnh lại, lúc này, Long Phi Dạ mới sâu kín mở miệng, giọng nói u lãnh đến nỗi làm nhiệt độ quanh mình hạ xuống vài độ.

"Trong mười năm qua, hơn 10 người đã chết ở trên tay ngươi, bao gồm một hài tử mới sáu tuổi, cùng một đứa trẻ còn trong tã lót. Ngươi cũng xứng nói chuyện làm người cùng bốn vương?"

Hàn Văn Tịch nguyên bản còn có chút đồng tình với nữ tù phạm, vừa nghe Long Phi Dạ nói như thế, năng lập tức phẫn nộ, những nội gian này, làm những điều người nhận không ra, cư nhiên ngay cả hài tử cũng không buông tha, quả thực quá đáng giận, năng ta xứng đáng có ngày hôm nay!

Nữ tù phạm bắt mắt quay đầu giãy giụa, nhưng mà, Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói, "Chấp hình."

Chấp hình? Đây là đem người ném vào hay sao? Hay là.....

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Thẩm vấn, thủ đoạn lang tính

Edit & Dịch: Emily Ton

Hàn Văn Tịch cho rằng thị vệ sẽ đem nữ tù phạm ném vào trong lồng sắt, để con chuột gặm cắn, nhưng, kết quả lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ngay cả bản thân nữ tù phạm cũng chưa từng nghĩ đến sẽ là như thế!

Thị vệ nắm nữ tù phạm, áp mặt năng đến bên cạnh lồng sắt, tay chân lạnh lẽo mở cửa sổ nhỏ lớn bằng đầu người ra. Trước khi con chuột ăn thịt còn chưa lao lại đây, nắm đầu nữ tù phạm, cố gắng đem đầu nữ tù phạm chặn lại cái cửa sổ nhỏ kia!

Thiên a!

Hàn Văn Tịch tức khắc hít một hơi thật mạnh, hậu tri hậu giác*, nguyên lai kết cục đắc tội với Long Phi Dạ, khủng bố như thế!

**Hậu tri hậu giác (后知后觉): Nhận thức muộn màng; (slow to understand; hindsight)*

Đầu của nữ tù phạm vừa ngăn chặn nơi cửa sổ nhỏ, con chuột ăn thịt dúi là nháy mắt liên nhào tới. Chân sau bắt lấy thiết vòng, ổn định thân thể, chân trước giống như một cái móc sắt, xuyên qua đầu tóc nữ tù phạm và móc vào da não nàng. Miệng lộ ra răng nanh nhọn nhọn, hướng về phía đầu nữ tù phạm bắt đầu gặm xuống!

"Ồ ồ.....Ồ ồ ồ....."

Nữ tù phạm đương nhiên biết đang xảy ra điều gì phía sau đầu mình, sắc mặt nàng trắng bệch, đôi mắt trừng lớn tựa như chuông đồng, tràn ngập sợ hãi. Nàng dùng sức gậy giữa, dùng sức để động dẩy thân thể, trong miệng đã bị lấp kín phát ra thanh âm nức nở, như là đang cầu xin tha thứ.

Long Phi Dạ cũng không để ý tới, nhưng mà, nữ tù phạm lại nức nở không ngừng, nhìn về phía Long Phi Dạ, hai tròng mắt sợ hãi lộ ra sắc thái cầu xin rất rõ ràng.

Bất cứ ai cũng đều nhìn ra được, nàng đang cầu xin tha thứ.

Lúc này, Long Phi Dạ nhẹ nhàng nâng tay, thị vệ mới ném một miếng thịt vào trong lồng sắt. Con chuột ăn thịt lập tức dúi khỏi mục tiêu, buông đầu nữ tù phạm ra sau, hướng về phía miếng thịt lao đi. Thị vệ lập tức lợi dụng cơ hội này, kéo nữ tù phạm ra, đóng lại cửa sổ nhỏ.

Nữ tù phạm nhắm mắt, hai chân mềm nhũn, ngồi liệt dưới đất, sức lực cả người tựa hồ mất hết, sợ tới mức run lên bần bật, kinh hồn chưa định.

Hàn Văn Tịch cau mày, nhìn về phía sau đầu nàng, chỉ thấy tóc dài hỗn độn, một mảnh huyết nhục mờ mờ.

Nàng lại nhìn về phía con chuột lớn trong lồng sắt, lập tức có loại cảm giác ghê tởm, không muốn xem nhiều.

"Hiện tại, người có thể quyết định muốn viết ra danh sách hay không?" Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi, vật hấn muốn chính là danh sách toàn bộ nội gian, một khi nắm được thứ này, trận trò chơi với Bắc Lịch quốc sẽ hoàn toàn kết thúc!

Nữ tù phạm cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, cũng không biết có phải bị dọa đến choáng váng hay không, ít nhất theo Hàn Văn Tịch, nàng đã bị dọa cho choáng váng.

Nhưng mà, sự thật chứng minh Hàn Văn Tịch đã quá xem nhẹ nội gian này.

Sau một lúc lâu, chỉ thấy nàng kia chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa rồi còn nhìn Long Phi Dạ cầu xin, lúc này lại hung tợn trừng mắt liếc nhìn Long Phi Dạ một cái, quay đầu đi nhìn về hướng khác, không trả lời vấn đề của hấn.

Nếu như có cốt khí như thế, vừa rồi vì sao lại nức nở cầu xin tha thứ?

Hàn Văn Tịch đột nhiên nhàu mày, không thể đánh giá cao những người như thế.

Long Phi Dạ không có nhân nại tốt như vậy, nheo hai tròng mắt lại, lạnh lùng nói, "Tiếp tục!"

Thị vệ lập tức lại nắm nữ tù phạm lên, đẩy mắt nữ tù phạm hiện lên một tia sợ hãi, nhưng trước sau vẫn không cầu xin tha thứ, nàng nghĩ, *trên tay Long Phi Dạ chỉ còn lại hai người, nhất định sẽ không dễ dàng để các nàng chết, chi cần chịu đựng qua một kiếp này thì sẽ không có việc gì.*

Nhưng ai biết, lần này thị vệ cũng không nắm đầu nàng đi chốn nơi cửa nhỏ của lồng sắt, mà là đột nhiên túm nàng lại đây, để khuôn mặt nàng đối mặt với cửa sổ nhỏ!

"Không....."

Nữ tù phạm lập tức minh bạch thị vệ định làm gì, dưới đáy lòng nàng lớn tiếng rít gào, trừng lớn mắt, "Không cần....."

Đây là để con chuột ăn thịt gặm cắn mặt nàng!

Nàng hồi hận, nàng kịch liệt gậy giữa giống như bị điên, phát ra tiếng khóc *ồ ồ ồ*, nước mắt lập tức chảy dài trên mặt, nhưng, lần này, Long Phi Dạ cũng không kêu dừng lại, thế nhưng thật sự muốn nàng chết!

"Bang!"

Một tiếng vang lớn, thị vệ nắm lấy nàng và để mặt nàng nghênh diện với cửa sổ nhỏ, đối diện với chuột lớn!

Lúc này, con chuột ăn thịt còn đang gặm cắn miếng thịt mà thị vệ đã ném vào ở cách đó không xa, vừa tham lam vội vàng cắn xé, vừa không quên liếc liếc đôi mắt một cái lại đây.

"Ồ ồ.....Ồ ồ ồ....."

Nữ tù phạm cố gắng lắc đầu, cố gắng lui ra sau, nhưng đều vô ích, thị vệ giữ nàng rất chặt.

Rốt cuộc, chuột lớn sẵn thịt đã ăn xong miếng thịt thị vệ ném vào lúc trước, nó chậm rãi xoay người, trực diện mặt nàng!

"Ồ....."

Nữ tù phạm sợ tới mức hốc mắt đều muốn nứt ra, nỗi kinh hoàng tràn ngập trong mắt như muốn phồng lên, mà rất nhanh, chuột lớn ăn thịt đã nghênh diện nhào tới!

Hàn Văn Tịch quay đầu đi, không dám nhìn, nhưng rất nhanh đã nghe được thanh âm cắn xé tàn nhẫn.

Ánh mắt Long Phi Dạ lạnh băng, vô tình tới cực điểm, hấn chậm rãi quay đầu nhìn một nữ tù phạm đang bị trôi ở một bên, lạnh lùng nói, "Người đâu?"

Hàn Văn Tịch lúc này mới nhớ tới một bên còn có một nữ tù phạm, búng tỉnh đại ngộ, Long Phi Dạ nguyên bản đã tính toán là giết chết người nọ, hấn đây là *giết gà dọa khỉ** nha!

**Giết gà dọa khỉ (杀鸡儆猴): nghĩa đen là giết người này để răn đe người khác. (killing the chicken to warn the monkey; to punish an individual as an example to others) (Dịch: Emily Ton)*

Hấn chân chính muốn thăm vấn chính là nữ tù phạm đang bị trôi ở một bên!

Nhìn đường cong lạnh trùng trên sườn mặt của người nam nhân này, Hàn Văn Tịch đột nhiên cảm thấy hấn giống như là một con sói, đối đãi địch nhân, vĩnh viễn đều bình tĩnh như vậy, quyết đoán, thậm chí là tàn nhẫn!

Lúc này, nữ tù phạm kia còn đang hoảng sợ nhìn đồng bạn của mình, nàng như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến Long Phi Dạ sẽ giết đồng bạn nàng, phải biết rằng, nội gian Long Phi Dạ bắt được cũng chỉ còn lại hai người các nàng mà thôi.

Một khi các nàng chết, Long Phi Dạ sẽ bị chặt đứt tất cả các manh mối!

Lúc trước Long Phi Dạ không phải còn thực sự lo lắng các nàng sẽ chết hay sao? Thậm chí còn tìm đọc y kiểm tra xem vì sao trong số các nàng đột nhiên có người trúng độc bỏ mình, nhưng, lần này hấn vì sao lại tàn nhẫn như thế?

Thấy nữ tù phạm không có phản ứng, Long Phi Dạ ra hiệu một ánh mắt, thị vệ liền rút khăn nhét trong miệng nữ tù phạm ra, nữ tù phạm đột nhiên lạnh giọng, "Long Phi Dạ, người cũng có thể giết ta! Ta sẽ không đầu hàng!"

Bên mỗi Long Phi Dạ gọi lên một nụ cười lạnh, lưỡi biếng lưỡi đứng lên, từng bước một đi đến lồng sắt.

Đáy mắt nữ tù phạm hiện lên một tia lo lắng, ánh mắt theo sát, chỉ thấy Long Phi Dạ đột nhiên dùng một tay kéo ra nữ tù phạm đang dán mặt trên cái lồng sắt, ngã trên mặt đất, con chuột ăn thịt tựa hồ rất sợ hãi Long Phi Dạ, lập tức trốn chạy ra xa, không dám đuổi theo ra.

Mà nữ tù phạm kia ngã trên mặt đất, chông vó, khuôn mặt hoàn toàn bị hủy, nhưng không chết! Cả khuôn mặt đều bị cắn xé rách nát, nhưng vẫn không chết.

Nàng không ngừng run rẩy, khuôn mặt cơ hồ đã bị tàn phá thành từng mảnh nhỏ, miệng cũng bị cắn, không thể nói nên lời.

Long Phi Dạ lúc này mới ngừng đầu nhìn nữ tù phạm đang bị cột vào một bên, cười lạnh nói, "Bỏn vương sẽ không giết các người, nhưng là, nhất định sẽ khiến các người sống không bằng chết!"

Hấn nói, lạnh lùng hạ lệnh, "Người tới, dẫn đi tìm đại phu tới tra được, vết thương lành lại tiếp tục chấp hình! Người tiếp theo."

"Không....."

Nữ tù phạm bị trôi không tự giác nói ra, chính mắt thấy đồng bạn chịu chịu hình, nàng rất rõ ràng hình chuột này rất khủng bố, nàng thừa nhận chính mình cũng không dám đối mặt, đừng nói đối mặt, cho dù chỉ là một chút suy nghĩ đều sồn cả tóc gáy.

"Người hiện tại tại hồi hận còn kịp." Long Phi Dạ lạnh lùng nhắc nhở.

Nữ tù phạm nghĩ cũng không nghĩ nhiều, cực kỳ kích động, "Ta đáp ứng!"

Nhanh như thể đã đáp ứng rồi?

Hàn Văn Tịch đang buồn bực, ai biết, nữ tù phạm lại nói, "Long Phi Dạ, ta đáp ứng người! Nhưng là, trước hết xin hãy cho ta ăn cơm no, bình phục tâm tình một chút."

Đôi bụng mấy ngày mấy đêm, một chút sức lực cũng không còn, nếu muốn cung khai, xin một bữa ăn trước, đó cũng là điều rất bình thường.

Nếu Hàn Văn Tịch không giải được bí mật của Mễ Độc, có lẽ, Long Phi Dạ sẽ đáp ứng.

Nhưng, nữ tù phạm cũng không biết, hôm nay Long Phi Dạ sợ đi sẽ *dại động càn qua** như thế, mạo hiểm dùng hình nguy hiểm chết người để thăm vấn, đúng là bởi vì hắn đã biết được bí mật của Mễ Độc.

**Đại động càn qua (大动干戈-dàdòng-gāngē): đi đến chiến tranh (go to war)*

Một khi tù phạm bị thăm vấn có tâm tự sát nhưng lại không thể chết được, như vậy, các nàng chỉ có thể cung khai!

"Com?" Long Phi Dạ lạnh lùng cười, "Người cảm thấy bốn vương sẽ giúp người uống thuốc độc tự sát sao?"

Lời này vừa ra, sắc mặt nữ tù phạm đột biến, Long Phi Dạ nói như thế, chẳng lẽ hắn đã biết sự tồn tại của Mễ Độc?

Không, điều này tuyệt đối không có khả năng!

Thủ đoạn hạ độc của chủ tử các nàng ẩn nấp như vậy, Mễ Độc chính là độc được thượng cổ, người biết được đã thiếu lại càng thêm thiếu, Long Phi Dạ như thế nào biết được?

Nữ tù phạm không thể tin nổi nhìn Long Phi Dạ, Long Phi Dạ lại không có nhần nại lảng phí thời gian cùng nàng, "Người tới, chấp hình!"

Không chết được, chậm rãi tra tấn, lần thứ nhất không cung khai, lần thứ hai không cung khai, lần thứ ba rốt cuộc sẽ cung khai!

Nàng muốn chết, chỉ có cách chờ thời gian, đối chết!

Nhưng là, trước khi đối chết, nàng sẽ phải đối mặt với sự tra tấn không thể nào tưởng tượng được.

Rất nhanh, thị vệ đã áp nữ tù phạm lại đây, khuôn mặt nữ tù phạm nhọt nhọt không màu, kinh hồn táng đảm, hai chân nhũn ra, gần như không thể đi đứng.

Sau khi đi qua bên cạnh người bạn đồng hành của nàng, liếc mắt nhìn một cái khi lướt gần khuôn mặt nàng ấy, tức khắc hoang mang lo sợ, đột nhiên nhắm mắt lại, kinh thanh, "Ta đáp ứng! Long Phi Dạ, ta đáp ứng người!"

Nếu nàng không cung khai, trước khi nàng đối chết, sẽ phải nhận bao nhiêu lần hình chuột nha?

Không, nàng chịu không nổi, cho dù chỉ một lần đều chịu không được, không cách nào uống thuốc độc mà chết, nàng không thể chờ đến ngày từ vong!

"Đưa giấy bút cho nàng!"

Long Phi Dạ nói, trở về chỗ ngồi, trên người tàn ra khí phách không dung nếu trái nghịch.

Nữ tù phạm run rẩy, "Ta không biết đồng đảng có những người nào..... chúng ta đều không quen biết lẫn nhau!"

Long Phi Dạ cười, rất nhẹ rất nhẹ, nhưng có vẻ đặc biệt đáng sợ ở trong phòng giam yên tĩnh.

"Ta chỉ biết những người chúng ta phải giết trong vòng ba năm tới, những mặt khác ta thật sự là không biết gì." Nữ tù phạm vội vàng cung khai.

Nhìn nữ tù phạm bị dọa thành như vậy, không giống là đang nói dối, thị vệ rất nhanh liền đưa giấy bút tới, nữ tù phạm dùng bàn tay run rẩy cầm lấy bút, rất lâu sau đó, mới viết xuống một phần danh sách.

"Ta chỉ biết về 20 người này, mặt khác ta thật sự không biết!" Giọng nói của nàng nghẹn ngào, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

Long Phi Dạ vừa cầm lên để xem, tựa hồ thấy được cái gì, đáy mắt lập tức hiện lên một tia phức tạp, chỉ là, hắn cũng không biểu hiện ra ngoài.

Hắn lạnh lùng hỏi, "Chủ tử người có vị trí nào ở Bắc Lịch Quốc? Bọn họ có ẩn núp ở Thiên Ninh không?"

Tổ chức nội gián nghiêm mật như vậy, đã ẩn núp ở Thiên Ninh Quốc từ 3 - 4 năm, thậm chí còn lâu hơn, người chủ phía sau tuyệt đối không phải là người bình thường.

"Ta không biết!" Nữ tù phạm buột miệng thốt ra, vội vàng giải thích thêm, "Chúng ta chỉ nghe lệnh từ đội trưởng, ta chỉ thấy qua đội trưởng, từ trước tới nay chưa từng thấy qua người phía trên."

Loại phương thức tổ chức này, thật ra rất giống tổ chức nội gián, mặc dù người phía dưới bị phát hiện, bị nghiêm hình tra tấn, cũng không thể bán đứng được người phía trên.

"Đội trưởng người là vị nào?" Long Phi Dạ rất có hứng thú hỏi.

"Nàng gọi là Muối tỷ, trước đó không lâu đã chết ở trên tay người." Nữ tù phạm đứng sự thật trả lời, dừng một chút, mới bổ sung, "Nàng có thể không chế đàn muối độc....."

Lời này vừa ra, Long Phi Dạ mới nhớ tới, nguyên lai là nữ mật thám có thể chỉ huy muối độc.

Thật không nghĩ tới nàng ta lại là đội trưởng của nhóm nữ gián tể, nếu lúc trước không phải bởi vì hắn ở trong sơn cốc, vì sợ xảy ra điều ngoài ý muốn, thật sự không nên giết nữ nhân kia nhanh như vậy.

Long Phi Dạ lại thăm vấn nữ tù phạm một số vấn đề, mới đứng dậy ý bảo thị vệ đem người đều dẫn đi, tiếp tục giam cầm.

Hàn Văn Tịch đem hết thấy xem ở trong mắt, vẫn luôn trầm mặc không nói, chỉ âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, sự tình tàn nhẫn như thế cuối cùng đã qua đi, mà lúc này, Long Phi Dạ lại đem danh sách đưa qua, đáy mắt hiện lên một cái nhìn căm tức, "Người hãy nhìn xem....."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Ngoài ý muốn, nàng là người nguy hiểm nhất

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nhìn thấy biểu tình của Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch bỗng cảm thấy bất an, nàng tiếp nhận danh sách, liếc mắt nhìn xem một cái, tím suýt nữa ngừng đập!

Trên danh sách có 20 tên, cư nhiên có 5 tên là của tiểu hải tử, lớn nhất đều không vượt qua 10 tuổi, tất cả đều là cháu đích tôn hậu duệ nhà quý tộc Thiên Ninh, thậm chí còn bao gồm một hoàng tôn!

So với đám người này mà nói, sự tàn nhẫn vừa rồi của Long Phi Dạ được coi là cái gì đây?

Nhưng là, đây cũng không phải là điều khiến Hàn Văn Tịch khiếp sợ nhất, nàng khiếp sợ nhất không gì hơn bằng cái tên nàng rất quen thuộc..... Mục Thanh Vô!

Thiên a!

Mục Thanh Vô cư nhiên cũng ở trong danh sách, là người mà nữ mật thám dự kiến sẽ giết trong vòng 3 năm tới.

Lúc trước Hàn Văn Tịch cũng hoài nghi người hạ độc Mục Thanh Vô có khả năng sẽ là mật thám Bắc Lịch Quốc, nhưng, đó bất quá chỉ là một ý niệm mà thôi, nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy. Rốt cuộc Mục đại tướng quân phủ ở Thiên Ninh quốc quyền cao chức trọng, không chế binh quyền, thủ địch ở quốc nội cũng không ít.

Không nghĩ tới độc trong cơ thể Mục Thanh Vô, thật đúng là do những nữ mật thám này hạ, nói như thế mật thám hạ độc ẩn núp ở quanh tướng quân phủ đã nhiều năm nha!

Nếu không có cơ hội một hồi ngẫu nhiên kia, ai cũng không thể phát hiện được độc đã tiềm tàng trong cơ thể Mục Thanh Vô. Dựa theo kế hoạch của nữ mật thám, trong thời gian ba năm tới tiếp tục hạ độc đối Mục Thanh Vô. Một khi Vạn Xá Độc tích lũy đến phần lượng nhất định, Mục Thanh Vô nhất định sẽ độc phát vong thân, thân tiền đại lại đều không cứu được.

Hàn Văn Tịch đột nhiên ngừng đầu lên, không thể tưởng tượng nhìn về phía Long Phi Dạ, mà độ cong trên khoé môi Long Phi Dạ cũng càng lúc càng lớn, lạnh lùng cười nói, "Hàn Văn Tịch, bốn vương hiện tại sẽ mang người đi Hàn gia, hy vọng người đừng khiến cho bốn vương thất vọng."

Lời này vừa ra, trong lòng Hàn Văn Tịch ngẩn ra, sắc mặt chợt trắng bệch!

Nàng lui lại phía sau mấy bước, cau mày, "Người có ý tứ gì?"

"Là người đã nói với bản vương, người hoài nghi tam di nương Hàn gia Lý thị, sao lại mau quên việc này như thế?" Long Phi Dạ hỏi.

Kết quả thăm vấn hôm nay khiến hắn rất vừa lòng, mà tin tức Hàn Văn Tịch mang đến, càng làm hắn thêm chờ mong.

Tuy rằng hắn không hiểu gì về độc, nhưng, hắn biết Vạn Xà Độc mà Mục Thanh Vô trùng là một loại đặc thù nhất. Có thể lặng yên không một tiếng động hạ độc nhiều năm như vậy với Mục Thanh Vô, nhất định không phải giống như nữ gian tế.

Có lẽ, lúc này đây đi Hàn gia, bọn họ sẽ có thu hoạch rất lớn!

Những gì Long Phi Dạ đang suy xét, đương nhiên Hàn Văn Tịch cũng hiểu, nàng lập tức biện giải, "Không phải hoài nghi, chỉ là khả năng sẽ có manh mối mà thôi, còn thỉnh diện hạ không cần ôm hy vọng quá nhiều, miễn cho thất vọng quá lớn."

Nàng đang cũng không phải cố gắng biện giải vì tam di nương, mà là đang biện giải vì Hàn gia.

Hàn Tông An lưng đeo tội danh đã đủ để khiến cho Hàn thị diệt tộc, may mắn kết quả chuẩn bệnh lúc trước không được công khai, nàng cũng đã đoán công chuộc tội. Lần này, vạn nhất thật sự tra ra được cái gì đó ở Hàn gia, lại vạn nhất thật sự điều tra ra có người Hàn gia là gian tế của Bắc Lịch quốc, vậy thì Hàn gia từ trên xuống dưới sẽ đều rất khó thoát khỏi kiếp nạn này!

Phải biết rằng, thông đồng với địch phản quốc là một tội lớn giết không tha, cho dù là đại xá thiên hạ, cũng có quy định minh xác, không đặc xá cho tội danh này.

Gần như kỳ hạn cuối cùng đánh cuộc cùng Mục Lưu Nguyệt sẽ nhanh đến, Hàn Văn Tịch so bất luận kẻ nào đều hy vọng có thể tra ra được gì đó từ nơi Lý thị, nhưng, giờ này khắc này, nàng lại cũng so bất luận kẻ nào đều không hy vọng hung phạm hạ độc sẽ ở Hàn gia.

Không nói đến những người vô tội ở Hàn gia, chỉ cần một Tiểu Dật Nhi, đã khiến cho nàng luyến tiếc.

"Mặc dù chỉ là có khả năng....." Long Phi Dạ nhượng nhượng mày, cười nói, "Bản vương vẫn rất có hứng thú."

Hàn Văn Tịch nhìn hắn, cau mày, sau một lúc lâu đều nói không nên lời.

Sớm biết rằng Long Phi Dạ hội thăm ra danh sách này, nàng sẽ không nói sự tình Hàn gia cho hắn, chính nàng trước hết nên nghĩ biện pháp đi tra một tra, nắm bắt mọi thứ trong lòng trước, mới biết được nên ứng đối như thế nào nha.

"Như thế nào, Vương Phi nương nương muốn làm việc thiện vị để giúp đỡ thân nhân?" Long Phi Dạ hỏi, khó có thể nhìn thấy bộ dáng hoảng loạn của nữ nhân này, đáy mắt nghiền ngẫm của hắn lại dày thêm ba phần.

"Ta không có!" Hàn Văn Tịch lập tức phủ nhận, nhưng, đón nhận ánh mắt soi kỹ của Long Phi Dạ, nàng vẫn là tránh đi.

"Nhân lúc trời còn chưa sáng, đi thôi?" Long Phi Dạ từng bước ép sát.

Thiên hạ không có bức tường nào không tiết lộ những bí mật của nó, Hàn Văn Tịch biết một khi tam di nương thực sự có hiểm nghi gì, nhất định sẽ không trốn nổi mắt người này, bị điều tra ra là chuyện sớm hay muộn. Hiện tại nếu nàng còn muốn đầu đuôi, không bằng nói thẳng, phòng bị với những khả năng chưa xảy ra.

Nàng cắn chặt răng, nghiêm túc nói, "Điện hạ, ta cam đoan sẽ không làm việc thiện vị để giúp đỡ thân nhân, nhưng là, muốn thỉnh người đáp ứng một việc với ta, như thế nào?"

Long Phi Dạ có chút bất ngờ, hắn ngồi trở về, tỉnh ngịch dò hỏi, "Vương Phi nương nương đây là đang nói điều kiện cùng bản vương sao?"

Theo hiểu biết của hắn, từ nhỏ Hàn Văn Tịch vẫn luôn bị ngược đãi ở Hàn gia, nàng đối Hàn gia cũng không có tình cảm gì, thậm chí nàng còn đem Hàn Tông An đưa đến thiên lao, đối những người Hàn gia khác còn có lưu luyến gì đây?

Nàng là vì người nào, để ý như thế?

Ý nghĩ ngày, làm tâm tình Long Phi Dạ vốn không tồi đột nhiên có chút không thoải mái.

Hàn Văn Tịch rất muốn trả lời hắn "Đúng", nhưng, hiện tại nàng không có chút tự tin này, nàng cũng không biết tam di nương có trong sạch hay không.

"Điện hạ, thần thiếp hiểu rõ độc tính, có thể trợ người giúp một tay. Chỉ cần người đáp ứng thần thiếp một thỉnh cầu nhỏ nhỏ, thần thiếp nhất định sẽ tận lực cố gắng sức lực vì điện hạ, bất tất cả mặt thánh!"

"Cho nên, người không phải đang nói điều kiện cùng bản vương, mà là đang uy hiếp bản vương?" Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi lại, khó có được sự nhẫn nại tốt như thế.

"Người!" Hàn Văn Tịch chán nản, *ý định của gia hòa này là gây khó khăn cho nàng sao?*

Thấy Hàn Văn Tịch phản nộ, Long Phi Dạ cũng không nói lời nào, ánh mắt thật sâu, tỉnh ngịch nhìn nàng.

Hàn Văn Tịch chán chờ hồi lâu, mới mở miệng, "Điện hạ, người không ngại thì trước hết nghe ta nói điều kiện, sau đó suy xét cũng không muộn."

Long Phi Dạ như suy tư điều gì gật gù đầu, "Nói."

"Vạn nhất thật sự tra ra có mặt thám ở Hàn gia, thần thiếp khẩn cầu điện hạ buông tha người vô tội ở Hàn gia." Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc.

"Những người vô tội nào?" Long Phi Dạ truy vấn nói.

"Điện hạ, hiện giờ Hàn gia tuy chỉ còn lại ba phòng thế thiếp, nhưng là, từ trên xuống dưới cũng phải có mấy chục mạng người, thần thiếp rất tin tưởng, cho dù mặt thám thật sự là đang ở Hàn gia, không phải ai cũng biết, người vô tội vẫn rất nhiều." Hàn Văn Tịch nghiêm túc trả lời.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại cười 'ta ha', cười lạnh, "Hàn Văn Tịch, người có biết hay không, nếu mặt thám thật sự xuất phát từ Hàn gia, ngay cả người..... cũng không có khả năng trốn tránh mà không hề hấn gì! Người muốn giúp người khác tìm đường lui, không bằng trước hết hãy nghĩ tới đường lui cho chính mình."

Điều này.....

Trái tim Hàn Văn Tịch đập lạc một nhịp, trong óc lập tức trống rỗng.

Nếu Long Phi Dạ không nhắc nhở, Hàn Văn Tịch thật đúng là quên mất chính mình, nàng cũng là người Hàn gia nha. Mặc dù nàng gả vào Tần Vương phủ, cũng không thay đổi được xuất thân của nàng, nhà mẹ đẻ vinh viễn đều không đoạn tuyệt được quan hệ cùng nàng.

Mà người ở trong Hàn gia, chính nàng là người có cơ hội tiếp cận hoàng tộc nhất, nguy hại đến hoàng tộc, theo Thiên Huy hoàng đế thì thà rằng giết sai cũng không bỏ lỡ, một khi chứng minh Hàn gia có hiểm nghi, nàng chính là một người nguy hiểm nhất trong người Hàn gia!

Thấy sắc mặt Hàn Văn Tịch trắng bệch, bên nói Long Phi Dạ nổi lên một ý cười vừa lòng, nhưng rất nhanh đã biến mất không thấy.

Hắn vẫn mang ngữ khí cao cao tại thượng, "Vương Phi nương nương nếu phụ trợ bản vương tìm ra tất cả nội gian, bản vương có thể sẽ suy xét, đảm bảo cho người."

Thấy Long Phi Dạ đáng chết không có biểu tình gì, trong tâm Hàn Văn Tịch có ý muốn đánh người, nhưng, nàng có thể làm thế sao?

Vô tình nhất là gia đình đế vương, huynh đệ đều có thể phản bội nhau, quan hệ cốt nhục cùng huyết thống cũng đều có thể giết hại lẫn nhau, người ngoài vô tội ở trong mắt bọn họ thì tính là cái gì.

Không phải do Long Phi Dạ tàn nhẫn, mà là do triều đại này tàn nhẫn, Long Phi Dạ chỉ có lòng tốt nhắc nhở nàng điểm này mà thôi.

Đồng thời, Long Phi Dạ cũng nhắc nhở nàng, chỉ có quyền thế chỉ cao vô thượng, mới có thể khiến mình có may mắn còn tồn tại trong thế giới tàn nhẫn này.

Quyền thế, nàng có thể dựa vào Long Phi Dạ, mà Hàn gia, đã sớm vô quyền vô thế!

Nếu Hàn gia thực sự có nội gian, trách tội cũng chỉ có thể trách nội gian đáng giận kia liên lụy đến một nhà vô tội!

Hàn Văn Tịch biết chính mình không thể thay đổi được sự thật này, nàng chỉ có thể thuận thế mà làm.

Nàng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Long Phi Dạ, sợ hãi nói, "Nếu điện hạ muốn suy xét, vậy..... có thể suy xét đảm bảo nhiều thêm một người hay không?"

"Người nào?" Long Phi Dạ lập tức truy vấn.

"Đệ đệ ta, Hàn Văn Dật, hắn bất quá chỉ mới sáu tuổi, còn chưa hiểu được bất cứ cái gì." Hàn Văn Tịch vội vàng trả lời.

Lời này vừa ra, Long Phi Dạ tựa hồ có chút bất ngờ, trầm mặc hồi lâu không nói.

"Diện hạ, người vừa mới gần mắt nữ mật thám mưu sát trẻ nhỏ, thần thiếp biết, diện hạ yêu quý trẻ nhỏ, chắc hẳn là từ tâm người." Hàn Văn Tịch cảm thấy vốn từ nghèo nàn nên *chup mông ngựa* *. Nàng từ trước đến nay không phải là người sẽ nói loại lời nói này, nhưng vì Dật Nhi, nàng có thể.

**Vỗ mông ngựa (拍起马屁): nịnh hót, tâng bốc. (patting the horse"s behind)*

Long Phi Dạ không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ nói ra loại lời nói này, *từ tâm hẳn? Nữ nhân này vuốt mông ngựa chup đến đầu ngựa rồi đi?*

"Đừng vậy sao?" Long Phi Dạ cười lạnh hỏi lại.

"Đừng vậy....." Hàn Văn Tịch hơi chột dạ với chính mình.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại vui vẻ đáp ứng. "Được, bốn vương có thể đáp ứng người!"

Hàn Văn Tịch rất là bất ngờ, gia hỏa này cứ như vậy mà đáp ứng rồi sao? Đơn giản như thế? Nàng còn tưởng rằng hẳn sẽ lại gây khó dễ cho nàng một phen?

Hôm nay gia hỏa này đã xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là bởi vì thám vấn có kết quả, tâm tình rất tốt?

"Thật sự?" Hàn Văn Tịch phải xác định lại.

Long Phi Dạ đứng lên, hỏi ngược lại, "Người đây là đang nghi ngờ lời của bốn vương sao?"

Hàn Văn Tịch lập tức lắc đầu, nơi nào còn dám nhiều lời vô nghĩa, "Đa tạ Tàn Vương điện hạ!"

"Hiện tại có thể đi rồi sao?" Long Phi Dạ lại hỏi.

Hàn Văn Tịch lập tức gật đầu, vội vàng xoay người để đi, quên mất chính mình đang có thương tích ở chân, đột nhiên dẫm một chân.....

"A!"

Nàng đau kêu lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ trở nên rỏ rớm, *đau nha!*

Chỉ cảm thấy cảm giác đau đớn từ dưới chân nổi lên từng vòng, đau đến nỗi da đầu nàng đều tê dại.

Long Phi Dạ liếc mắt nhìn xuống một cái, cũng không nhìn đến chân nàng, hẳn cũng không hỏi nhiều, vẫn giống như lúc trước, hơi cúi người xuống trước mặt nàng.

Thân thể gia hỏa này tuy gầy nhưng to lớn rắn chắc, dáng người thon dài đỉnh bạt cho dù là hơi ngồi cúi xuống, đều cho có một loại cảm giác cao ngạo, tôn quý mà thần bí.

Hàn Văn Tịch đột nhiên có loại cảm giác an toàn nói không nên lời, đang cẩn thận muốn leo lên, ai ngờ, Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói, "Trời sắp sáng, nhanh lên."

Không thể nghi ngờ, thúc giục lạnh băng này đã đánh mất cảm giác an toàn kia của Hàn Văn Tịch, bên môi nàng nổi lên một nụ cười lạnh, tùy tiện leo lên, nắm chặt trên vai Long Phi Dạ, mặc kệ hẳn có đau hay không!

Cảm giác an toàn?

Đúng là chế cười, gia hỏa này không đem bán nàng, nàng nên cười trộm.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Thời điểm khi rời khỏi Cô Uyển, sắc trời xám xịt đã bắt đầu sáng lên, chỉ qua nửa canh giờ nữa sẽ là bình minh.

Tốc độ của Long Phi Dạ đặc biệt nhanh, nhanh đến nỗi Hàn Văn Tịch không thể nhìn rõ hết thấy mọi thứ xung quanh, chỉ cảm thấy nhà cửa hai bên giống như từng luồng hắc ảnh xẹt qua bên cạnh.

Vào thời điểm này, gió còn rất lạnh, cùng với tốc độ phi nhanh của Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy gió gào thét trên đầu, chà xát ở trên mặt đặc biệt đau.

Không có lựa chọn nào khác, nàng chỉ có thể chôn mặt vào sau lưng Long Phi Dạ, để hẳn thay nàng chịu gió.

Nàng lấy đầu để ở phía sau cổ hắn, Long Phi Dạ đang chuyên tâm bay nhanh liền cảm giác được sau cổ đột nhiên bị đụng một chút, đặc biệt không thoải mái, nhưng hắn chỉ nhui mày và giữ im lặng.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 104: Thăm viếng ban đêm, mạng sống ngàn cân treo sợi tóc

Có một khoảng cách từ Cô Uyển đến Hàn gia, Long Phi Dạ tốc độ dù nhanh, cũng cần thời gian, chỉ chốc lát sau, Hàn Văn Tịch liền cảm thấy không thoải mái, cổ đau.

Nàng ngẩng đầu lên, cuồng phong gào thét lại nghiêng diện lao đến, thổi trúng tóc dài của nàng tung bay, mặt đau như bị đao cắt.

Hàn Văn Tịch lại một lần nữa vui đầu xuống, chỉ là, rất nhanh lại ngẩng đầu, nếu nàng cứ giữ động tác cúi đầu quá lâu, phỏng chừng khi tới Hàn gia rồi, cổ nàng sẽ cứng lại.

Long Phi Dạ đương nhiên phát hiện được mỗi cử động nhỏ của người phía sau, nhưng, mắt hắn trước sau đều nhìn về phía trước, bất động thanh sắc, phảng phất như một thói quen.

Nhưng..... nhưng..... Tàn Vương điện hạ, đây là lần đầu tiên công người nha!

Hồi lâu, cổ của Hàn Văn Tịch rốt cuộc đau chịu không nổi, nguyên bản một đêm không ngủ, nàng liền mỏi mệt. Cứng đờ ở sau lưng Long Phi Dạ lâu như vậy, nàng có chút kiệt sức.

Nàng chán chờ mệt lãt, một bộ biểu tình lăm lăm, bí mật liếm liếm môi, bàn tay vốn đang bấu vào trên vai Long Phi Dạ cẩn thận duỗi duỗi, chậm rãi ôm lấy cổ Long Phi Dạ.

Vừa ôm một cái, Hàn Văn Tịch liền không dám chuyển động, sau khi thấy Long Phi Dạ không có phản ứng gì, nàng sợ hãi vui vẻ. Ôm như vậy khiến cánh tay nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trông mắt nàng xoay xoay vài vòng, lại liếm liếm môi, thư cẩn thận nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ dán ở trên vai hắn.

Đương nhiên, động tác của nàng vẫn rất cứng, lần trước bị Long Phi Dạ mang đi diệt độc muỗi, lúc đó Long Phi Dạ bá đạo ôm nàng vào trong ngực, nhưng hôm nay, lại là nàng chủ động gần hắn.

Gia hỏa này có thể lại cảm thấy nàng là loi ong bướm hay không, không giữ đạo làm vợ đâu?

Vừa nhớ tới cảnh cáo lúc trước của hắn, Hàn Văn Tịch liền buồn bực, *cổ nhân cổ hủ nha!*

Hàn Văn Tịch đội trong chốc lát, cũng không nghe thấy Long Phi Dạ lên giọng bắt mẫn, nàng nghĩ *tốc độ của gia hỏa này nhanh như vậy, hẳn là không rảnh để ý đến nàng đi.*

Lúc này, thần kinh căng chặt của nàng mới được thả lỏng, cũng không biết trong lòng mình sự cái gì, âm thầm thờ dài một hơi nhẹ nhõm, trong lòng lầm bầm nói, *"Tàn Vương điện hạ, xin lỗi, không có ý gì khác, chỉ là mượn dựa một chút."*

Đến khi người phía sau cuối cùng cũng an phận, lông mày nhui chặt của Long Phi Dạ cũng mới được buông ra. Hắn trước sau vẫn bất động thanh sắc, nhưng ánh mắt lại sâu sắc hơn, đáy mắt một mảnh bóng ma, đêm ngày đen tối, khiến người không thể cân nhắc.

Một đường yên tĩnh, chỉ có tiếng gió gào thét lướt qua, còn có âm thanh mà hai người cũng không biết đến..... nhịp tim của bọn họ.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Tới Hàn gia rồi, trời vẫn còn tối tăm, trời vào đông vẫn luôn sáng muộn.

Hàn Văn Tịch chỉ đường, Long Phi Dạ rất nhanh đã mang theo nàng lặng yên không một tiếng động dừng lại ở trên nóc nhà Tam di nương.

Tuy rằng đã được Long Phi Dạ hứa hẹn, nhưng là, Hàn Văn Tịch như cũ vẫn không hy vọng tìm được dấu vết gì để lại ở trong phòng Tam di nương. Đứng liền luy tới Hàn gia là tốt nhất, luôn có biện pháp tìm ra được manh mối từ địa phương khác.

Cách bố trí sân của Hàn gia phần lớn đều giống nhau. Hàn Văn Tịch dựa vào ký ức trước kia, cũng đại khái biết bố cục trong viện của Tam di nương, cùng một loại với *tứ hợp viện**.

**Tứ hợp viện (四合院): Với bố cục là xây nhà bao quanh một sân vườn theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc.*

Lúc này, trong viện một mảnh yên tĩnh, còn chưa có người tỉnh dậy. Nhưng là, Hàn Văn Tịch biết, chưa đầy một canh giờ (2h) nữa thì những người hầu sẽ tỉnh dậy.

"Hiện tại người có thể nói cho ta biết manh mối là gì sao?" Long Phi Dạ thấp giọng hỏi nói

Hàn Văn Tịch lộ ít ỏi má y nhiều đêm chuyển ngày đó năng uống trà xuân ở trong viện Tam di nương, còn nói ra những phát hiện trong nhà gỗ nhỏ. Long Phi Dạ là người thông minh, vừa nghe đã hiểu.

Căn nhà gỗ nhỏ của Tam di nương xuất hiện Xà Độc, cũng không kỳ quái. Nhưng Xà Độc đều bị đổi đi đúng lúc như thế, tất có điểm khả nghi.

"Cho nên, ta nghĩ tìm một lần nữa toàn bộ sân này, nhìn xem có tàn tích các vị Xà Độc khác hay không." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói

Tàn tích Xà Độc trong nhà gỗ nhỏ sở dĩ sẽ bị năng phát hiện, bởi vì: 1) Độc tính của Xà Độc độc hơn so với độc được bình thường, hệ thống giải độc tương đối miễn cảm. 2) Ngăn kéo của hai tủ thuốc, không được xử lý sạch sẽ.

Lúc trước, Hàn Văn Tịch rất hy vọng có thể tìm được tàn tích Xà Độc khác trong viện này, hiện giờ, năng thiệt tình không hy vọng như thế.

"Manh mối này có thể khả nghi, nhưng tính khả nghi không cao." Long Phi Dạ khách quan nói.

Hàn Văn Tịch đương nhiên rõ ràng, "Ta hy vọng là ta đã suy nghĩ quá nhiều."

Lời này vừa ra, bên nói Long Phi Dạ liền nổi lên một nụ cười lạnh lùng châm chọc, nhìn thấy Hàn Văn Tịch đặc biệt không vui.

"Để ta xuống." Nàng nói lạnh lùng, trong giọng nói lộ ra phần mệnh lệnh.

Long Phi Dạ sững sốt, đón nhận ánh mắt giận dữ của nàng, thế nhưng ma xui quỷ khiến cũng không thêm so đo nhiều cùng nàng, hần ôm lấy nàng đặt xuống mặt đất, lặng yên không một tiếng động cạy đại môn.

Hàn Văn Tịch thấy động tác mở cửa như nhện lão luyện của hắn, trong lòng không khỏi cảm khái, gia hỏa này quý vị là Tần Vương cao cao tại thượng, tiềm năng trở thành tên trộm cư nhiên tốt như thế.

Không cần phải nói, nếu không có Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch thật đúng là vào không được.

Cửa đây ra, Hàn Văn Tịch khắp khiêng đi vào, Long Phi Dạ theo sát phía sau, lặng yên không một tiếng động che cửa lại, không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Vừa vào cửa đã đến khách đường lớn, tuy rằng nơi này không có khả năng sẽ có dấu vết tàn lưu Xà Độc, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn khắp khiêng đi một vòng, khởi động hệ thống giải độc bắt đầu tìm kiếm

Long Phi Dạ tựa cửa như một vị thần, đứng ở cạnh cửa, nhìn thân ảnh Hàn Văn Tịch chậm rãi đi động trong bóng tối.

Nếu Hàn Văn Tịch tay chân nhanh nhẹn mà nói, năng đi một vòng sẽ rất nhanh, chỉ là, hiện giờ trên chân có thương tích, khó tránh khỏi sẽ chậm trễ thời gian. May mắn thay nàng có hệ thống giải độc, nếu không, thật sự là phải dựa vào tìm kiếm người đi điều tra, phòng chừng sẽ phải phiền toái tới Long Phi Dạ bởi năng đi.

Rất nhanh, bọn họ đã lục soát tất cả sân của Tam di nương, cũng không có phát hiện gì, chỉ còn lại phòng ngủ Tam di nương và Hàn Nhược Tuyết. Lúc này, hai mẹ con còn đang trong mơ ngủ.

"Đều không có?" Long Phi Dạ rõ ràng có chút thất vọng.

"Còn có hai gian phòng ngủ, đi tìm xem." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, trong lòng lại mừng thầm. Vài ba vị Xà Độc nhất định chỉ là trùng hợp, nhất định chỉ là do nàng suy nghĩ quá nhiều!

Long Phi Dạ không hỏi nhiều, cùng Hàn Văn Tịch đi về phía phòng ngủ Hàn Nhược Tuyết. Khuê phòng của nữ tử chính là khác biệt, vừa mới tới cửa đã có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt. Long Phi Dạ chặn chờ một lát, thấp giọng, "Quay lại khi trời đã sáng."

Hàn Văn Tịch nhìn thoáng qua sắc trời, nghiêm túc nói, "Còn kịp, đỡ phải đi thêm một chuyến."

Thứ nhất, trong người Hàn Văn Tịch có đánh cuộc, không muốn lãng phí nhiều thời gian như vậy. Thứ hai, nếu không biết mọi chuyện rõ ràng như thế nào, sau khi trở về nàng sẽ ngủ không yên.

Tìm khắp nơi cũng chưa tìm được tàn tích Xà Độc, vô cùng có khả năng thật sự là nàng đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng là, cũng vô cùng có khả năng Xà Độc đã được giấu ở trong phòng ngủ.

Long Phi Dạ đang muốn mở miệng, Hàn Văn Tịch đã móc ra một vật cùng loại với đàn hương từ trong túi chứa bệnh, thật cẩn thận bật lửa, ở trên cửa sổ giấy chọc cái lỗ, đuổi vào.

Đứng nơi lạm dụng mê hương là thủ đoạn hạ lưu, thời điểm mấu chốt dùng nó vẫn luôn tốt.

Hàn Văn Tịch tính toán thời gian, cười hắc hắc nói với Long Phi Dạ, "Điện hạ, cạy cửa."

Long Phi Dạ nghe những lời này cảm thấy rất táo bạo, kỳ thật muốn tra Tam di nương, hần có thể đơn giản đến vào lúc ban ngày, cho dù là đào hết toàn bộ tòa nhà, cũng sẽ không bị người phát hiện, hần thật sự là điên rồi mới có thể suốt đêm mang nữ nhân này lên tới tới đây để làm việc này.

Hần mang khuôn mặt không có biểu tình cạy cửa ra, thấy Hàn Văn Tịch đi vào, hần lại không nhúc nhích, đứng tại chỗ, thậm chí đầu cũng không thêm nhìn vào phía bên trong.

Phòng nữ nhân, hần từ trước đến nay đều luôn kiêng dè, hướng chi bên trong còn có người đang ngủ.

Hàn Nhược Tuyết nguyên bản đã ngủ, hơn nữa lại trúng mê hương, cho dù động tĩnh lớn hơn nữa cũng đều rất khó tỉnh lại. Hàn Văn Tịch tra xét một vòng, cuối cùng mới tra tới trên giường.

Nhấc lên tấm rèm đang buông xuống, chỉ thấy tư thế ngủ của Hàn Nhược Tuyết không tốt chút nào, cánh xuân tiết ra ngoài rồi tỉnh rồi ngủ.

Hàn Văn Tịch bất giác quay đầu nhìn lại phía ngoài cửa, nghĩ thầm, *Long Phi Dạ không tiến vào, tựa hồ là đúng.*

Cũng không biết nên nói tiếc nuối, hay là nên nói may mắn, trong phòng Hàn Nhược Tuyết cũng không tìm được manh mối gì, hiện giờ chỉ còn lại Tam di nương Lý thị.

Hàn Văn Tịch không dám nhìn mặt Long Phi Dạ, năng nghĩ, những thất vọng tới nay đủ để gia hỏa này xua tan hết tâm trạng vui vẻ lúc trước đi?

Hàn Văn Tịch vẫn giống như vừa rồi, dùng mê hương khiến Lý thị hôn mê trước mới mở cửa đi vào. Long Phi Dạ vẫn đứng ở ngoài cửa như cũ, tuy rằng là đứng, nhưng hần vẫn cẩn thận chú ý động tĩnh quanh mình.

Nếu tam di nương Lý thị là nội gián, tòa sân này sẽ không đơn giản như mặt ngoài nhìn qua như vậy, ít nhất sẽ ngầm có thủ vệ lui tới.

Phòng Lý thị so Hàn Nhược Tuyết lớn hơn, mà nơi này cũng là nơi khả nghi nhất.

Hàn Văn Tịch đặc biệt nghiêm túc điều tra, năng hết sức chăm chú, không hy vọng bỏ qua bất luận dấu vết gì để lại.

Chi là, nghiêm túc điều tra một vòng, hệ thống giải độc cũng không có bất kỳ nhắc nhở nào. Cuối cùng, ánh mắt Hàn Văn Tịch nhắm ngay vào giường, đó là một chỗ cuối cùng trong toàn bộ sân chưa điều tra đến!

"Tam di nương, Vạn Xà Độc nhất định không phải là do người họ!"

Hàn Văn Tịch lăm bằm tự nói, từng bước một đi qua. Nếu như Long Phi Dạ đi theo vào mà nói, có lẽ, hần đã sớm nhận thấy được điều gì đó không thích hợp, đáng tiếc, lúc này Long Phi Dạ đang ở ngoài cửa.

Hàn Văn Tịch từng bước một tới gần giường, người không biết vô công như năng làm sao có thể cảm nhận được sát khí phát ra từ sau bức trướng? Tam di nương một khi ngửi phải mê hương liền tỉnh, giờ này khắc này, trong tay đang nắm một thanh chủy thủ sắc bén.

Tam di nương mang vẻ mặt hung ác nham hiểm như ác quỷ, hoàn toàn khác với trước kia, nàng vừa mới nghe giọng nói lăm bằm lâu lâu, liền biết người tới là Hàn Văn Tịch. Không nghĩ tới Hàn Văn Tịch thật sự đã hoài nghi tới trên đầu nàng, cư nhiên dám lén vào Hàn gia để tra năng!

Nha đầu này dựa vào cái gì mà hoài nghi tới trên đầu nàng đây?

Chẳng lẽ năng ngày đó thật sự tìm thấy dấu vết gì để lại trong căn nhà gỗ nhỏ, năng kéo ra ba cái ngăn kéo, xác thật đều là từng lưu trữ Xà Độc, nhưng, đã được rửa sạch, bất luận hương vị gì cũng đều không lưu lại, năng như thế nào mà phát hiện ra?

Nha đầu này có thể giúp Mục Thanh Vô giải Vạn Xà Độc, độc thuật hần là không kém, nhưng, cho dù độc sư có lợi hại bao nhiêu, cũng không cách nào ngửi ra tàn lưu mùi hương của ba vị Xà Độc nha!

Tam đi nương đầy bụng khó hiểu, nhưng là, lúc này nàng cũng không rảnh lo suy xét nhiều như vậy.

Nàng còn chưa động thủ, nha đầu thú này cứ nhiên muốn đánh đòn phủ đầu, *rất tốt*, hôm nay, nàng sẽ thanh toán cho nàng ấy!

Hàn Văn Tịch chết ở chỗ này, sẽ không ai biết. Hoàng tộc Thiên Ninh thiếu một cao thủ giải độc, còn nàng có thể tránh được không ít phiền toái.

Nghĩ đến điều này, sát ý trong mắt Tam đi nương lại dày thêm vài phần.

Hàn Văn Tịch dừng bước ở trước trường đang rũ xuống, nếu không có hệ thống giải độc, nàng sẽ không thể kiểm tra kỹ lưỡng như vậy, nhưng nhờ có hệ thống giải độc trong tay, nàng đương nhiên không thể bỏ qua bất cứ dấu vết tàn lưu nào, thậm chí bao gồm cả đôi tay của tam đi nương!

Nàng không hy vọng tra được cái gì, nhưng là, nàng có nguyên tắc của nàng, nếu đã hứa hẹn với Long Phi Dạ, rồi cuộc nhất định phải làm nghiêm túc.

Nàng tập trung tinh thần, hết sức chăm chú để đề cao độ nhạy của hệ thống giải độc. Bên trong bức rèm đang buông, mắt phương tề lạnh của Tam đi nương nhú lại, một tay cầm chủy thủ, một tay nắm lấy bức rèm

Hàn Văn Tịch nâng lên tay, cũng nắm lấy bức rèm, đang muốn nhấc lên, ai ngờ, ngay đúng lúc nghìn cân treo sợi tóc, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh như băng, "Hàn Văn Tịch, được không?"

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch theo bản năng quay đầu lại, mà Tam đi nương ở sau bức trường đột nhiên kinh hãi, nàng ta đương nhiên nhận ra được giọng nói lạnh băng vô tình này.

Là hửn, Long Phi Dạ!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 105: Trà trang, manh mối tái hiện

Long Phi Dạ!

Cư nhiên là Long Phi Dạ, Tam đi nương trước nay đều chưa từng gặp qua Long Phi Dạ, nhưng là, cũng đã kết thù rất sâu!

Trong hai tháng qua, Long Phi Dạ giết chết vô số thù hạp của nàng, thậm chí người mà nàng tự hào nhất, đại đệ tử có thể chỉ huy đàn muỗi độc đều chết ở trên tay hửn.

Nàng có thể không hận sao?

Tam đi nương hận không thể lao ra ngoài, quyết liều chết một phen cùng Long Phi Dạ, nhưng, trời sinh nàng có lý trí rất rõ ràng, nàng không thể, nàng giết không được người nam nhân này. Một khi nàng bị bại lộ, tâm huyết nhiều năm như thế của Bắc Lịch quốc sẽ hoàn toàn uống phí.

Nàng vừa rồi còn đang buồn bực, Hàn Văn Tịch xông tới, thủ vệ đang âm thầm ẩn nấp vì sao không có động tĩnh, hiện tại đã minh bạch, nguyên lai là có Long Phi Dạ cùng tới!

Thủ vệ bất động là đúng, vì một khi hành động, nàng rất cuộc không thoát khỏi bị hiểm nguy.

Nhưng, nàng không rõ chính là, Long Phi Dạ vì sao lại ở bên nhau cùng Hàn Văn Tịch, hửn không phải rất xem thường nữ nhân này sao?

Chẳng lẽ, bắt đầu từ khi Hàn Văn Tịch giải được độc cho Mục Thanh Vô, nàng đã đánh được sự tin tưởng của Long Phi Dạ?

Thậm chí, Hàn Văn Tịch am hiểu độc thuật cũng đang điều tra một chuyện nội gián, giúp Long Phi Dạ? Cho nên, Long Phi Dạ đối độc thuật dốt đặc cán mai mới có thể giết chết đại đệ tử đắc ý nhất của nàng? Vì vậy, đầu sỏ gây nên tội chính là Hàn Văn Tịch?

Nghĩ đến điều này, Tam đi nương siết chặt chủy thủ trong tay!

Bắc Lịch quốc đã phải mất mấy năm, chuyên môn huấn luyện ra những nội gián này chính là vì đề phòng Long Phi Dạ. Không nghĩ tới các nàng ẩn núp nhiều năm qua, thời điểm đang muốn bắt đầu thu hoạch, Hàn Văn Tịch cư nhiên tiến vào một chân, khiến tất cả các kế hoạch của nàng đều bị quấy nhiễu!

Mà hiện tại, cư nhiên còn tra tới được nơi này của nàng.

Hàn Văn Tịch, không giết được người, Lý Minh Nguyệt (李明月) ta sẽ không làm người!

Tinh thể bức bách, Lý Minh Nguyệt không còn cách nào khác ngoài ngăn chặn ngọn lửa đang bùng cháy trong ruột, nàng lặng yên không một tiếng động thu hồi chủy thủ, nằm nghiêng trở về.

"Nhanh!"

Hàn Văn Tịch quay lại nói một câu với Long Phi Dạ, đột nhiên nhấc rèm buông lên, nàng kiểm tra giường một lần, lại kiểm tra bàn tay của Tam đi nương, hệ thống giải độc vẫn không có nhắc nhở gì.

"Phiù....."

Với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, trái tim Hàn Văn Tịch cuối cùng cũng được thả xuống, "Đều không có, thật tốt quá."

Nàng vỗ nhẹ Lý Minh Nguyệt bên dưới tấm chăn, cười nói, "Tam đi nương, mạo phạm."

Dứt lời, thật cẩn thận thay Lý Minh Nguyệt dịch lại chăn, buông buông rèm, lúc này mới rời đi.

Nhưng mà, vừa nghe thấy tiếng đóng cửa, Lý Minh Nguyệt lập tức mở bừng mắt, vẻ mặt âm trầm khiến người sợ hãi, "Thật tốt quá? Ha ha, Hàn Văn Tịch, ta nhất định sẽ để người biết cái gì gọi là chân chính tốt!"

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Hàn Văn Tịch vừa ra khỏi cửa, Long Phi Dạ nhìn thấy biểu tình của nàng, cũng đoán được đại khái, nhưng, hửn vẫn hỏi, "Như thế nào?"

"Đều không có gì, điện hạ, ta nghĩ chắc là chúng ta hiểu lầm." Hàn Văn Tịch cười nói, tâm tình rất tốt.

"Tra không được tàn tích khác, cũng không thể hoàn toàn chứng minh mình không có hiểm nguy." Giọng nói của Long Phi Dạ âm trầm thêm vài phần, hửn rất không vừa lòng.

"Ba vị Xà Độc trong căn nhà gỗ kia là loại thường thấy nhất, xuất hiện ở chỗ này cũng chẳng có gì lạ." Hàn Văn Tịch lập tức biện giải, ngay sau đó lại nói, "Đương nhiên, điện hạ nếu còn nghi ngờ, có thể đi hỏi Tam đi nương một câu, có cất giữ Xà Độc hay không, lý do là gì!"

Thời điểm lúc trước tới uống trà, Hàn Văn Tịch từng nghĩ trực tiếp đi hỏi Tam đi nương, nhưng, suy xét đến khả năng sẽ rút dây động rừng, cho nên nàng mới quyết định tới kiểm tra trước một phen.

Hiện giờ, cái gì cũng chưa kiểm tra ra, vậy cũng không có gì phải băn khoăn.

Long Phi Dạ đang muốn mở miệng, lúc này cách đó không xa truyền đến tiếng nước chảy, giống như hạ nhân đã rời giường.

"Đi!"

Long Phi Dạ không nói hai lời, lập tức ôm lấy Hàn Văn Tịch nhấc lên nóc nhà, một lát mà thôi, bóng người liền biến mất ở trong sắc trời tối tăm, vô thanh vô tức.

Thời điểm khi Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch trở lại Phủ Dung Viện của Tần Vương phủ, ánh mặt trời đã ló dạng.

Long Phi Dạ tuy rằng dọc theo đường đi đều không hài lòng, nhưng vẫn luôn nhớ kỹ về vết thương trên chân Hàn Văn Tịch. Hửn đem Hàn Văn Tịch đưa đến Văn Nhân Các, đặt ở trong phòng khách, để nàng ngồi ở trên bàn.

Đúng lúc này, Triệu ma ma đang mang nước lại đây, thấy tình cảnh này, theo bản năng lui ra sau hai bước. Nhưng, chân chờ một lát, bà vẫn cười đi đến, khom người hành lễ, "Nô tỳ vãn an điện hạ cùng nương nương mạnh khỏe."

Long Phi Dạ gật gật đầu, ý bảo bà bình thân.

Triệu ma ma đứng dậy, vội vàng pha hai ly trà đưa đến, khom mắt liếc về phía trên gác mái, cười nói, "Điện hạ cùng nương nương thức dậy thật sớm."

Lời này vừa ra, trà ở trong miệng Hàn Văn Tịch suýt nữa phun ra ngoài, lời này của Triệu ma ma là có ý tứ gì đây?

Hiểu lầm Long Phi Dạ đêm qua ngủ lại nơi này sao?

Hiển nhiên, Long Phi Dạ vừa nghe cũng đã hiểu ý tứ trong lời này, hần ho nhẹ vài tiếng, cúi đầu uống trà, cư nhiên không nói chuyện.

"Điện hạ, nương nương chờ một lúc, nô tỳ sẽ đi chuẩn bị đồ ăn sáng." Triệu ma ma vội vàng nói, đang nói đã muốn rời đi.

Nhưng mà, lúc này Long Phi Dạ lại mở miệng, "Không cần, bốn vương còn có việc."

"Điện hạ dù vội, cũng nên dùng đồ ăn sáng, đừng bỏ đói bụng mình." Triệu ma ma khuyên nhủ.

Long Phi Dạ đứng dậy, cũng không để ý nhiều tới Triệu ma ma, đối Hàn Văn Tịch nói, "Sự kiện kia ngại đừng rút dây động rừng, bốn vương sẽ có an bài, mình bạch sao?"

"Kỳ thật....." Kỳ thật Hàn Văn Tịch đọc theo đường đi đã cố gắng tìm hết cách khuyên bảo, nhưng Long Phi Dạ lại vẫn muốn tra.

"Người, làm đến đây thôi." Giọng Long Phi Dạ âm trầm. Đọc theo đường đi công nữ nhân này trở về, nghe năng ỏ ào ở bên tai, hần cơ bản là đã dùng hết nhãn nại.

Hàn Văn Tịch bủn mủi, chỉ có thể trầm mặc.

Long Phi Dạ tựa hồ sợ năng xằng bậy, lại nhìn năng một cái với ý vị sâu sắc, mới xoay người rời đi.

Người vừa đi, Hàn Văn Tịch lập tức đảo mắt. Mặc dù không tiếp thu được quyết định của Long Phi Dạ, nhưng, theo lý trí mà nói, năng vẫn muốn đồng ý truy tra thêm. Xét cho cùng, nội gian ẩn nấp sâu đến nỗi chỉ cần có một chút hiềm nghi đều không thể buông tha.

Hàn gia Hàn gia..... *Ái*, năng cũng không biết vận mệnh Hàn gia sẽ như thế nào nha!

"Vương Phi nương nương, người vì sao không lưu điện hạ lại dùng bữa?" Triệu ma ma hỏi.

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình thường trở lại, không chút suy nghĩ trả lời, "Vi cái gì mà lưu hần lại?"

Ách.....

Triệu ma ma đột nhiên nghẹn lời, không biết chuyện là như thế nào.

"Không..... Không vì cái gì, nô tỳ lập tức đi chuẩn bị đồ ăn sáng." Triệu ma ma nói, vội vàng lui ra, trong lòng năng cảm khái, tâm tư hai chủ tử quá khó cân nhắc!

Nhìn bóng dáng Triệu ma ma, bụng Hàn Văn Tịch đột nhiên kêu lên *lộc lộc*. Đói bụng nếu không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc bụng lập tức liền đói, lần nào cũng đúng.

Hàn Văn Tịch hồ nghi, thật cẩn thận nháy xuống từ trên bàn, chân vừa chạm đất, lúc này mới nhớ tới giày của mình còn lưu tại Cô Uyển.

Năng khép kiếng năng người lên ngồi lại, lười biếng nằm xuống, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Đêm qua một đêm, tựa hồ đã làm rất nhiều chuyện, nhưng, lại cảm thấy thời gian trôi qua đặc biệt mau, không thể không nói, hiện tại năng còn chưa hồi phục lại được các giác quan của mình.

Cũng không biết tên kia có đói bụng không, sáng sớm, có sự tình gì phải vội đây? Là đi báo hộ mấy người trên bàn danh sách đêm qua sao? Trong ấn tượng, bản danh sách đêm qua còn khá nhiều người vẫn còn sống.

Dù vội, ăn cơm cũng không mất bao nhiêu thời gian đi, đây mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một cảm giác mất mát mà chính mình cũng chưa phát hiện, bủn mủi, lười nghĩ đến tên kia.

Đứng đầu nội gian Bắc Lịch quốc rốt cuộc là người nào, có thể là người bọn họ biết hay không, ẩn nấp ngay ở bên cạnh bọn họ?

Hàn Văn Tịch cân nhắc cân nhắc, bất tri bất giác đã ngủ rồi.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Triệu ma ma đưa đồ ăn sáng tới, vừa thấy bộ dáng mặt mũi của năng cũng không dám quấy rầy, vì thế, Hàn Văn Tịch một người liền trực tiếp ngủ tới trưa hôm sau, mãi đến khi Mục Thanh Vô tới cửa cầu kiến.

Hiệu suất làm việc của Mục Thanh Vô vẫn là không tồi. Mấy ngày qua, đã chuẩn bị một bản báo cáo chi tiết tỉ mỉ về công việc điều tra, ghi lại kỹ càng tỉ mỉ những người đã thường xuyên lui tới và những sự tình của bọn họ trong vòng 3 năm qua.

Hàn Văn Tịch ngủ một giấc, máu cá người đều thanh tỉnh, năng lặng im nhìn bản báo cáo điều tra, mỗi một tỉn tức đều không hề bỏ qua. Trên mặt bản báo cáo ghi lại không ít nhân vật. Có năm người là bạn tốt của Mục Thanh Vô, bốn người là đường huynh Mục Thanh Vô, hai đường muội, còn có một người bị đặt ở cuối cùng, cũng là dễ thấy nhất, Mục Lưu Nguyệt!

Tuy rằng Hàn Văn Tịch chưa từng có tình loại trừ Mục Lưu Nguyệt ra, nhưng là, thời điểm khi năng nhìn đến tên này, không tự giác nhoeo miệng cười, không thể không nói Mục Thanh Vô thật sự là một người tốt.

"Người thật đúng là đã viết cả tên muội muội người lên?" Hàn Văn Tịch trêu ghẹo hỏi.

"Vương Phi nương nương đã từng nói qua, người hạ độc vô cùng có khả năng mượn tay người khác, đừng nói thân muội muội, chỉ cần là cần thiết, ta cũng sẽ đem tên phụ thân viết lên." Mục Thanh Vô mày rậm mắt to, mắt sáng ngời có thần, đặc biệt nghiêm túc.

Trong lòng Hàn Văn Tịch bội phục, gật gật đầu, tiếp tục xem.

Trên tư liệu, đều có chú thích chi tiết về mỗi người, ghi lại tần suất lui tới cùng Mục Thanh Vô, địa điểm gặp mặt, còn có sự tình phát sinh cụ thể.

Sau khi Hàn Văn Tịch xem xong tên người, mới bắt đầu từ tên thứ nhất, tập trung xem các chi tiết liên quan. Năng vừa xem, vừa trêu ghẹo hỏi, "Thiếu tướng quân, đây chính là sự riêng tư của người nha."

"Chỉ cần có thể trợ giúp tra ra nội gian, cho dù Vương Phi nương nương muốn xem quân cơ bí mật, cũng là có thể tấu xin hoàng thượng." Mục Thanh Vô vẫn tích cực như vậy.

"Đừng! Ta không muốn biết." Hàn Văn Tịch vội vàng cự tuyệt, năng hiểu đạo lý biết càng nhiều càng nguy hiểm.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn, dần dần trở nên nghiêm túc. Mục Thanh Vô hầu ở một bên, không dám lên tiếng, lo lắng ngăn đầu nhìn đến sườn mặt nghiêm túc của Hàn Văn Tịch, hần có chút không dòi nói tâm mất.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này ở cửa Tàn Vương phủ, hần đã biết nữ nhân này không đơn giản, nhưng, không nghĩ tới bọn họ sẽ có nhiều tương tác như vậy. Hần từng nghĩ, nếu năng không gả vào Tàn Vương phủ, bọn họ có lẽ ngay cả tương tác cũng sẽ không có đi.

Hàn Văn Tịch đang chuyển chú trên tư liệu, nào biết đầu rằng Mục Thanh Vô đang nhìn chăm chăm năng một bên.

Năng xem tất cả từng điều đã ghi lại, phần lớn không có địa phương nào đáng giá hoài nghi, bằng hữu mới, chủ yếu là uống rượu, Vạn Xà Độc tuyệt đối không thể hạ ở trong rượu, điểm này năng có thể khẳng định, hơn nữa tần suất uống rượu cũng không tính là cao.

Mà mấy đường huynh muội lui tới, tuy rằng thường xuyên, nhưng không có quy luật gì, phần lớn là đến quý phủ bái phỏng mà thôi.

Cuối cùng, tâm mắt Hàn Văn Tịch dừng ở trên tư liệu về Mục Lưu Nguyệt. Không thể không nói Mục Lưu Nguyệt là người có quan hệ thường xuyên cùng Mục Thanh Vô nhất. Trên cơ bản, Mục Thanh Vô trở lại Đại tướng quân phủ sẽ lập tức nhìn thấy muội muội, hết thảy này đều rất bình thường.

Nhưng, có một điều đã ghi lại, khiến cho Hàn Văn Tịch cảnh giác.

Trà!

Mục Lưu Nguyệt cư nhiên thường xuyên mời Mục Thanh Vô đến trà trang Thiên Hương ở vùng ngoại ô để uống trà!

Hàn Văn Tịch đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Mục Thanh Vô, mà Mục Thanh Vô lúc này cũng đang nhìn năng chăm chăm, lần này, bốn mắt va chạm, tiếp xúc nhau.

Mục Thanh Vô giống như lâm tặc bị bắt tại hiện trường, lập tức chột dạ cúi đầu, nhưng Hàn Văn Tịch lại kinh hãi, nơi nào nhận thấy được sự khác thường của hần, vội vàng hỏi, "Thiếu tướng quân, muội muội người thường xuyên mời người đi uống trà?"

Lẽ tai Mục Thanh Vô có chút nóng lên, dòi này còn chưa từng chột vật qua như thế, hần cũng không biết đã xảy ra chuyện gì với mình.

Hần miễn cưỡng ngừng đầu lên, đáp, "Đừng vậy, mỗi tháng đều sẽ đi một hai lần, trà trang Thiên Hương ở vùng ngoại ô, Lưu Nguyệt là khách quen nơi đó."

"Mỗi tháng 1-2 lần?" Hàn Văn Tịch hồ nghi, mỗi tháng 1-2 lần, tần suất này cũng không giống với tần suất hạ độc, hơi quá xa.

"Các người mua trà từ nơi đó sao?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, người đi trà trang, phần lớn sẽ mua lá trà trở về, việc này nàng vẫn có hiểu biết.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Truy vấn, khoá định mục tiêu

Mục Lư Nguyệt những năm gần đây, thường xuyên mời Mục Thanh Võ đi trà trang Thiên Hương uống trà, nhưng tần suất cũng không cao, không phù hợp với tần suất hạ độc.

Tuy nhiên, người uống trà phần lớn đều sẽ mua trà từ trà trang về uống, mua lá trà trở về tự nhiên là đều uống mỗi ngày.

Vốn đã đặt tiêu điểm ở trên lá trà, nghe Mục Thanh Võ vừa nói như thế, Hàn Văn Tịch càng thêm chú ý.

Mục Thanh Võ nhớ lại một lát, nghiêm túc nói, "Thông thường mỗi lần đi sẽ mang về không ít lá trà, lá trà nơi đó tốt hơn so với những nơi khác, lại có nhiều chủng loại độc nhất vô nhị."

Hàn Văn Tịch gật gật đầu như suy tư điều gì. Lúc trước nàng từng tra lá trà mà Mục Thanh Võ lưu tại trong nhà và từ quán doanh đưa qua, đều không có độc tố.

"Lần trước, ta xem xét những lá trà đó, cũng là từ trà trang Thiên Hương mua về sao?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Hàn Văn Tịch đã hỏi đến câu này, Mục Thanh Võ nếu còn chưa ý thức được lá trà có vấn đề, hẳn chính là ngu ngốc.

"Vương Phi nương nương, người hoài nghi các nàng hạ độc ở trên lá trà?" Mục Thanh Võ hồ nghi hỏi.

"Chỉ có thể nói không thể loại trừ khả năng lá trà. So với những vật khác, nó có tiềm nghi lớn nhất." Hàn Văn Tịch thẳng thắn trả lời.

Mục Thanh Võ nhăn lại mày tuấn lãng, nghiêm túc cân nhắc, sau một lúc lâu, hẳn mới tỉ mỉ kỹ càng giao đãi, "Ta khá bất bẻ đối với lá trà. Trà trong quán đều là mang từ nhà qua, trà trong nhà, một phần là do bằng hữu đưa tới, một phần là do Lư Nguyệt đưa qua."

Mục Thanh Võ cười cười, nói "Ta tự mình mua cũng không nhiều lắm."

Hàn Văn Tịch cũng cười, nói như vậy, người uống trà không mua trà, người mua trà không uống trà. Mục Thanh Võ quý vị là thiếu tướng quân, có bao nhiêu người chờ đợi để đưa trà tốt cho hắn nha?

Nếu Vạn Xà Độc này không phải là độc mãn tính, phải mất một thời gian dài và chậm rãi hạ độc, phỏng chừng bọn họ muốn tìm manh mối giữa tất cả những người đưa lá trà, sẽ không đơn giản như vậy. May mắn thay, độc này phải được hạ có tần suất, bọn họ có thể lần theo tần suất này để tìm ra đầu mối.

Không cần Hàn Văn Tịch hỏi, Mục Thanh Võ cũng rõ ràng, hẳn lại nói, "Người bên ngoài đưa trà, cũng không cố định, cơ bản có thể bài trừ....."

Hắn nói tới đây, chính mình đều kinh ngạc, đột nhiên nhìn về phía Hàn Văn Tịch, giọng nói bất giác lớn hơn, "Chẳng lẽ là Lư Nguyệt bên kia?"

Hàn Văn Tịch sớm đã hoài nghi, chỉ là có chút khó nói nên lời mà thôi.

Nếu Mục Thanh Võ đã tự mình nói ra, nàng cũng không khách khí, "Nếu vấn đề thật ra nằm ở trên lá trà, nàng là tiềm nghi lớn nhất."

Lời này vừa ra, sắc mặt Mục Thanh Võ lập tức trắng bệch, nhưng, hắn cũng không phủ định gì.

Hàn Văn Tịch hiểu sự khó xử của hắn, nhàn nhạt nói, "Thiếu tướng quân, hiện giờ đều chỉ là phỏng đoán mà thôi, hết thảy còn phải chờ xác định xem lá trà có độc hay không, mới có thể tiến thêm một bước phỏng đoán. Đương nhiên, ta tin tưởng lệnh muội tuyệt đối không có tâm mưu hại người, chỉ sợ..... nàng bị người lợi dụng."

Dù sao cũng là thân muội muội, Mục Thanh Võ lại là người quang minh lỗi lạc, cũng là người có cảm tình. Vừa nghe Hàn Văn Tịch nói như thế, hắn mới ngẩng đầu lên một lần nữa, "Vương Phi nương nương yên tâm, tại hạ sẽ tận lực phối hợp điều tra với người."

Có những lời này, Hàn Văn Tịch vẫn yên tâm hơn, nâng tự mình rót trà cho Mục Thanh Võ, tiếp tục hỏi, "Thiếu tướng quân, người nghiêm túc nghĩ lại, trong nhà còn có lá trà nào chưa từng kiểm tra qua hay không?"

Mục Thanh Võ cũng không suy nghĩ, hẳn rất khẳng định, "Không có."

"Vậy lúc trước lá trà uống xong, còn giữ lại bình không?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, mày thanh tú hơi nhăn, biểu tình giống như khi nàng giải độc, rất nghiêm túc cẩn thận.

Mục Thanh Võ vẫn lắc đầu như cũ. Hắn có yêu cầu rất cao đối lá trà, phần lớn là vứt bỏ chúng trước khi uống xong, bởi vì cho dù đã được bảo tồn rất khá, lá trà để lâu, vẫn sẽ bị biến vị.

"Vậy, một vại lá trà, thiếu tướng quân sẽ uống bao lâu?" Hàn Văn Tịch hiểu kỳ nói.

"Ta không chắc về điều này. Lá trà khác nhau, phương thức bảo tồn và thời gian cũng khác nhau. Thời điểm dài nhất là 2 tháng, ngắn nhất thì hơn 10 ngày." Mục Thanh Võ đúng sự thật trả lời.

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, ghi tạc trong lòng, vấn đề tiếp theo, "Vậy thiếu tướng quân còn nhớ rõ lệnh muội đưa lá trà tới, phần lớn đều là trà gì, đều là tới như thế nào?"

Nếu đã xác định đầu mối này, đương nhiên muốn truy tra đến cùng, không buông tha bất luận khả năng nào.

Mục Thanh Võ vừa nghĩ lại, vừa trả lời, "Trà đưa tới có rất nhiều chủng loại, phạm là có ba loại trà quý xuân hạ thu nàng đều sẽ đưa tới, đôi khi cũng sẽ đưa tới một ít trà hoa."

"Trà hoa?" Hàn Văn Tịch khó hiểu. Thông thường, chỉ có nữ tử mới uống trà hoa nha. Nghiêm túc mà nói, trà hoa thậm chí không được coi là trà.

Thấy Hàn Văn Tịch hồ nghi, Mục Thanh Võ biết nàng hiểu lầm, vội vàng giải thích, "Phải nói là trà xanh mùi hoa đi. Các lá trà được tiếp xúc với hương thơm tự nhiên của hoa, khiến cho trên lá trà có chứa mùi hương của hoa, khi pha trà lên người thấy mùi hoa."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch liền cảnh giác, không thể nghĩ ngờ, loại trà có mùi hương là mùi hoa này có thể che dấu không ít khí vị độc được.

"Thiếu tướng quân nhớ rõ các chủng loại trà thường uống hay không?" Hàn Văn Tịch truy vấn.

Mục Thanh Võ nghĩ nghĩ, lấy ra giấy bút, viết xuống tất cả các chủng loại lá trà mà Mục Lư Nguyệt đưa qua từ trong trí nhớ. Một khi viết xong, vừa xem lập tức đã hiểu.

Lá trà mà Mục Lư Nguyệt đưa, nhiều nhất chính là trà xanh, tiếp theo chính là trà xanh có mùi hoa, hồng trà là ít nhất, bạch trà và hắc trà chỉ có một hai lần.

"Trà xanh và trà xanh mùi hoa, có thể bảo tồn trong bao lâu?" Hàn Văn Tịch tiếp tục truy vấn.

"Trà xanh được hơn một tháng, nếu bảo tồn tốt thì một tháng rưỡi, trà xanh mùi hoa có thể đặt tới hai tháng." Mục Thanh Võ đáp.

Như thế xem ra, kết hợp với tần suất hạ độc mà phỏng đoán, mục tiêu chính là ở trên trà xanh và trà xanh mùi hoa.

Bên mỗi Hàn Văn Tịch nổi lên một nụ cười, hỏi nói, "Trà đó của lệnh muội, đều là mua từ trà trang Thiên Hương sao?"

Mục Thanh Võ gật gật đầu, "Phần lớn đều là đến từ trà trang Thiên Hương, trên vại trà đều có biểu tượng của trà trang Thiên Hương. Nhưng, cũng thường xuyên có một ít không có biểu tượng, hẳn là do người khác đưa cho nàng."

Người khác đưa? Việc này sẽ tương đối phiền toái.

Hàn Văn Tịch không vội, chậm rãi lần tìm theo từng manh mối một. Nàng thoáng nhìn ra bên ngoài, thấy sắc trời đã muộn. Lúc này nếu đi ra cửa và đến trà trang Thiên Hương phỏng chừng trời đã đen.

"Thiếu tướng quân, sáng mai chúng ta đi trà trang Thiên Hương, như thế nào?"

"Hết thời ngày theo Vương Phi nương nương an bài." Mục Thanh Võ vẫn luôn dễ thương lượng, mặc dù trong quân sự vụ không ít, nhưng hắn cũng không dám trì hoãn chuyện này. Thứ nhất là quan hệ đến tính mạng của bản thân mình, thứ hai, Tần Vương điện hạ đang nhìn chằm chằm mọi thứ.....

Hẹn thời gian ngày mai xuất phát, Mục Thanh Võ liền cáo từ, nhưng mà, Hàn Văn Tịch cũng không nhàn rỗi.

"Trà xanh..... trà xanh mùi hoa....."

Nàng lăm băm tự nói, một đầu chui vào thư phòng, thẳng đến trời tối cũng không ra ngoài.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Triệu ma ma đi qua đi lại vài lần ở cửa thư phòng, do do dự dự có nên gõ cửa hay không, vị chủ tử này, chính là ba bữa cơm sớm trưa tối cũng chưa ăn nha!

Trời đã tối rồi, mắt thấy đã nhanh qua giờ cơm tối, Triệu ma ma thật sự nhịn không được, đem đồ ăn mang tới cửa.

Triệu ma ma đang muốn gõ cửa, ai ngờ, Long Phi Dạ bước vào.

Thấy thế, Triệu ma ma đem đồ ăn đặt ở một bên, vội vàng bước nhanh qua, cung kính hành lễ, "Điện hạ."

Long Phi Dạ một thân phong trần mệt mỏi, chỉ sợ cũng bận rộn cả ngày, hần quét mắt liếc nhìn nhà ở một cái, giọng lạnh nhạt, kiêu lòi, "Người đâu?"

Triệu ma ma rõ ràng biết hần hỏi chính là ai, nhưng cố ý giả ngu, "Điện hạ hỏi..... chính là Vương Phi nương nương?"

Giọng nói của Long Phi Dạ đột nhiên lạnh thêm ba phần, nhưng vẫn là hai chữ đơn giản kia, "Người đâu?"

Triệu ma ma nói nài còn dám giả ngu, vội vàng trả lời, "Vương Phi nương nương ở trong thư phòng."

Triệu ma ma cho rằng hần sẽ đi qua, đang muốn nói về sự tình bữa tối, ai biết, Long Phi Dạ lại tùy tay ném tới một bao đồ, giọng điệu rất không vui, "Giao cho nàng, nói cho nàng trông giữ tốt, đồ này không phải là có thể vứt loạn."

Đó là một khối thổ cẩm bao quanh lấy một đồng vật nhỏ, Triệu ma ma cầm ở trong tay, kín đáo sờ soạn cũng không biết bên trong bao là cái gì.

Đương nhiên, bà cũng không dám hỏi nhiều, lên tiếng, "Vâng".

Long Phi Dạ tựa hồ còn muốn giao đãi thêm gì đó, nhưng chỉ bĩu môi, chung quy cái gì cũng chưa nói, đứng dậy muốn đi.

"Điện hạ, xin dừng bước!" Triệu ma ma vội vàng gọi lại.

Long Phi Dạ nhìn qua, không nói gì, thiết tình im lặng là vàng nha! (惜字如金: *Silence was golden*)

Triệu ma ma sớm đã thành thói quen, thấy mắt bà hiện lên một nụ cười trộm, nghiêm túc nói, "Điện hạ, thời điểm không còn sớm, không bằng ở chỗ này dùng bữa?"

"Không cần." Long Phi Dạ suy xét cũng chưa suy xét cự tuyệt. Trừ bỏ yếu hội tất yếu, từ trước đến nay hần đều không có thói quen dùng bữa cùng người khác, cho dù là Nghi thái phi bên kia, hần cũng thường xuyên từ chối.

Nhưng mà, Triệu ma ma lại nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, bắt đầu đi nói, "Điện hạ, Vương Phi nương nương ở thư phòng đều ngày người cả ngày, một ngày này ba bữa cơm cũng đều không ăn. Lão thân khuyên không được, có lẽ, Vương gia nói, Vương Phi nương nương sẽ nghe."

Đáy mắt thâm thúy của Long Phi Dạ hiện lên một tia không vui, nhìn thoáng qua về phía cửa thư phòng đang đóng chặt.

Triệu ma ma hầu hạ điện hạ nhiều năm, biết rõ tính tình hần, hần nhất định là có suy nghĩ về điều này, nếu không đã sớm đi luôn.

Triệu ma ma không tự giác chờ mong, nhưng ai biết Long Phi Dạ sau khi nhìn một lúc lâu, thế nhưng lạnh lùng nói, "Không ăn cơm là chuyện của nàng, không quan hệ cùng với bản vương, ngày sau chuyện này cũng không cần bẩm báo."

Điều này.....

Tốt thôi, Triệu ma ma không cũng ngoài ý muốn, chỉ là có chút thất vọng.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ vừa mới dứt lời, đột nhiên "kêu kẹt" một tiếng, cửa thư phòng tự nhiên mở ra.

Chỉ thấy Hàn Văn Tịch mặt không có biểu tình, thoải mái hào phóng đi ra.

Nàng nói nài nào ngồi ở thư phòng cả ngày? Hôm nay cả ngày nàng đều đang ngủ được không?

Nàng nói nài nào một ngày ba bữa cơm đều không ăn, là do bận rộn nên đã quên được không?

Nàng từ trước tới nay đều không phải là người sẽ bực đãi chính mình, một khi có cảm giác đối thi lập tức ra cửa muốn tìm đồ ăn, ai biết vừa muốn mở cửa, liền nghe được Triệu ma ma vừa rồi đang "cáo trạng", lại nghe được giọng nói vô tình vô nghĩa kia của Long Phi Dạ.

Linh hồn không có nhân tình này!

Hàn Văn Tịch đột nhiên ra ngoài, Triệu ma ma cùng Long Phi Dạ đều có chút bất ngờ, Triệu ma ma cực kỳ xấu hổ, sợ lời vừa nói sẽ bị vạch trần.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch cũng không nhắm chán như vậy, chân nàng còn có chút đau, khắp khuỷu đi tới, cúi cúi người, "Điện hạ."

"Ăn."

Từ ngữ cứng đờ thoát ra khỏi khóe miệng, Long Phi Dạ nhàu lông mày, cũng không biết mình đang không thoải mái ở đâu.

Hàn Văn Tịch bình thân, xoay người hỏi, "Triệu ma ma, ta đói bụng, truyền bữa tối."

Khi nàng nói, lập tức đi về phía hành lang bên cạnh, đều không liếc mắt nhìn Long Phi Dạ một cái.

Một lần nữa, Long Phi Dạ lại nhàu lông mày. Thấy thế, Triệu ma ma nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể cúi đầu và đưa các món ăn qua.

Long Phi Dạ cứ như thể bị bỏ khỏ ở trong phòng khách, không người tiếp đãi.

Triệu ma ma bụng đồ ăn thom ngào ngát, cũng không dám đi ngang qua từ bên cạnh hần, cố ý vòng theo đường bên cạnh đưa đến.

Hàn Văn Tịch đã đói là, đồ ăn một khi được đưa tới, nàng lập tức ăn uống thỏa thích.

Ai biết, mới ăn được một lát, một cái bao thổ cẩm bọc đồ vật được ném vào từ bên ngoài, nện ngay ở trước mặt nàng.

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Long Phi Dạ vẫn tiếp tục đeo băng trên khuôn mặt, đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Thủ pháp, siêu cấp thoải mái

Long Phi Dạ nâng chiếc áo bào ngồi xuống đối diện với Hàn Văn Tịch, lạnh lùng nói, "Triệu ma ma, thêm một bộ chén đĩa, bốn vương đêm nay dùng bữa ở chỗ này."

Vừa nghe điện hạ muốn lưu lại dùng bữa, Triệu ma ma tất nhiên là vui sướng, lập tức thêm chén đĩa, cười ha hả nói, "Điện hạ, nương nương, các người chờ, nô tỳ sẽ lập tức sai hòa phòng làm thêm vài món ăn mang qua, cùng với rượu nho yêu thích nhất của điện hạ."

Đáng tiếc, mặc kệ là Long Phi Dạ hay là Hàn Văn Tịch đều không để ý tới bà. Hai người đang bốn mắt nhìn nhau. Triệu ma ma vừa nhìn thấy không khí không đúng, lập tức cảm miệng, hậm hực đi ra.

Hàn Văn Tịch nhìn Long Phi Dạ một lát, tầm mắt di chuyển xuống dưới, dừng ở bọc tay nài trên bàn.

Nàng cố ý buông chiếc đĩa, không vui hỏi, "Điện hạ, người ném loạn thứ này..... không tốt đi?"

Mặc kệ là vật gì, cho dù phải đưa cho nàng, cũng không thể gạt nó lại đây như thế, thật sự là thô lỗ.

"Đồ này xác thật không phải có thể tùy ý vứt loạn, người tốt nhất giữ nó cho tốt, đừng để bốn vương phái nhìn thấy lần thứ hai." Long Phi Dạ lạnh lùng cảnh cáo.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức buồn bực, bên trong này chẳng lẽ là đồ của nàng?

"Đồ của ta?" Nàng hồ nghi hỏi nói.

Bên môi Long Phi Dạ nổi lên một tia khinh thường, không trả lời.

Hàn Văn Tịch vội vàng cầm qua, cẩn thận mở ra, ai ngờ, ánh vào mi mắt lại là..... lại là giày vớ của nàng!

Một đôi giày còn có đôi vớ, đúng là đêm qua nàng đã cởi ra ở Cô Uyển.

Đêm qua trên chân băng bó được, phình phình nên không thể xuyên được giày vớ, nàng chỉ có thể đi chân trần. Nàng hầu như đã quên những thứ này, ai biết Long Phi Dạ cư nhiên mang về cho nàng.

Thứ này tuy rằng không phải có thể tùy tiện vứt loạn, nhưng, cũng không đến mức khiến hấn đen mặt ném qua đây nha!

Mặc dù trong lòng bất mãn, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn rất khách khí, "Đạ tạ điện hạ, thần thiếp nhớ kỹ."

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại lạnh lùng cất vớ nói, "Cho nên, buổi tối hôm đó người không đi giày, đi chân trần tiến vào địa lao, lại đi chân trần đi tới Hàn gia?"

Cô nhân báo thù, người nam nhân này quả thực chính là đồ cổ trong phái báo thù, quán nàng đi chân trần hay không đi chân trần, nhưng lại không phải là trọng phu chân chính của nàng, không phải là quân quá rộng hay sao?.

Hàn Văn Tịch đúng sự thật trả lời, "Vâng!"

Lời này vừa ra, Long Phi Dạ đột nhiên cau mày, đôi mắt nheo lại một cách nguy hiểm.

Hàn Văn Tịch không muốn để ý đến hấn, chỉ là, bị hấn nhìn chăm chăm đến nỗi quanh mình đều có cảm giác bắt đầu phát ra sát ý.

Nữ nhân tốt không đấu cùng nam nhân cổ đại!

Nàng vội vàng giải thích, "Trên chân thần thiếp đã bọc băng gạc rất dày, không xuyên nổi giày vớ."

Nàng đang nói, sợ gia hỏa này không tin, vội vàng đá một chân ra, vén lên vẩy lên, "Không tin người nhìn xem!"

Long Phi Dạ nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên chân bị thương của Hàn Văn Tịch đã được bọc vài tầng lụa trắng bằng vải bó thật dày, tất cả đều bọc đến kín mít từ mắt cá chân đến đầu ngón chân, không biết còn tưởng rằng đã được bọc thạch cao.

Bộ dáng này, Long Phi Dạ tựa hồ rất vừa lòng, hấn thu hồi tầm mắt, cũng không truy cứu, ho nhẹ hai tiếng, nhàn nhạt hỏi, "Đêm qua bôi được, vẫn không tốt hơn sao?"

Ha ha.....

Hàn Văn Tịch trong lòng cười lạnh, *gia hỏa này vừa lòng, hiểu được thế nào là quan tâm tới người khác nha?*

Hấn vừa lòng, nàng lại đang khó chịu.

Hàn Văn Tịch ngẩng đầu nhìn, hơi mỉm cười không hề báo trước, về mặt vô hại.

Long Phi Dạ sững sốt, *mữ nhân này cười cái gì?*

Ai ngờ, ngay sau đó Hàn Văn Tịch lập tức thay đổi sắc mặt, về mặt âm u, một chữ một chữ lạnh lùng nói, "Đạ tạ điện hạ ban tặng, không tốt mau như vậy."

Thật ra thì chi là một chút bong gân mà thôi, hơn nữa thuốc trị bong gân của Long Phi Dạ hiệu quả cũng không tồi, rất nhanh là có thể phục hồi. Nhưng, tối hôm qua nàng suýt nữa là tàn trên tay gia hỏa này, đơn giản chỉ cần hấn dùng sức trong khi tra được, cũng đủ để hủy hoại chân nàng.

Hàn Văn Tịch trở mặt nhanh như lật sách, khiến Long Phi Dạ bất ngờ. Hiện tại hấn đang trầm mặc, Hàn Văn Tịch lại cười, "Đạ tạ điện hạ quan tâm."

Long Phi Dạ nhìn nàng, càng thêm trầm mặc, ánh mắt thâm thúy đã sâu lại càng thêm sâu.

Hàn Văn Tịch ghét nhất chính là cảm giác kém hơn một bậc ở trước mặt gia hỏa này. Ngay cả khi nàng có chút nhát gan, nhưng vẫn thoải mái mà hào phóng đón nhận ánh mắt hấn.

Lúc này, Long Phi Dạ đột nhiên đứng lên.

Muốn đi?

Hàn Văn Tịch lập tức hạ mắt xuống, bỏ qua sự mất mát ở đáy lòng, nàng lớn mật khiêu khích thì như thế nào? Gia hỏa này không phải vẫn luôn như vậy hay sao? Hoặc là bá đạo khiến nàng không thể nói lời nào, hoặc chính là rồi đi không nói một lời.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ cũng không rời đi, mà chỉ là thay đổi vị trí, ngồi xuống bên cạnh Hàn Văn Tịch.

"Chán." Giọng nói của hấn lạnh băng, chỉ nói một chữ.

Hàn Văn Tịch sững sốt, buột miệng thốt ra, "Người muốn làm gì?"

Long Phi Dạ không trả lời, mà là duỗi tay vớt chân nàng lên, đặt ở trên đùi mình.

"Buông ra!"

Hàn Văn Tịch hung hung, đang muốn giãy giụa, Long Phi Dạ lại dè lại một phen, trầm giọng nói, "Đừng nhúc nhích."

Hàn Văn Tịch vẫn muốn tránh thoát, nhưng, dùng sức như thế nào đều không thể nhúc nhích được. Nàng nhiu mày nhìn hấn, nhìn không tới chính diện của hấn, lại phát hiện sườn mặt gia hỏa này so với chính mặt càng đẹp mắt hơn, đường cong hoàn mỹ tựa như đã được điêu khắc nên, đặc biệt lạnh cứng, tuấn lãng.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn, bất tri bất giác an tĩnh lại.

Long Phi Dạ một tay ấn chân Hàn Văn Tịch, một tay coi bộ mô đoàn băng gạc trên chân Hàn Văn Tịch. Băng gạc khá nhiều, ít nhất phải có 20 vòng thật dày.

Không giống với đêm qua, động tác tối nay của hấn mềm nhẹ không ít, coi bộ từng vòng, nhẫn nại không hề thua kém đại phu chuyên nghiệp như Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch lặng im nhìn, thấy động tác của hấn rất cẩn thận, cũng không biết thế nào, trái tim nàng, bắt gặp cũng thật trọng theo.

Một hồi lâu, tất cả băng gạc quấn quanh mắt cá chân đến ngón chân đều được coi bỏ.

Đêm qua bị gia hỏa này thô bạo trừng phạt, hơn nữa sau khi bị thương nàng cũng không nghĩ ngơi thật tốt, mắt cá chân so với thời điểm vừa mới bị thương đêm qua, còn sưng đỏ thêm ba phần.

Long Phi Dạ rũ mắt nhìn thấy, ánh mắt chìm xuống.

"Được." Hấn nhàn nhạt nói.

Hàn Văn Tịch sững sốt, buột miệng thốt ra, "Cái gì?"

"Trong bao quần áo có được." Hấn không ngừng đầu, tầm mắt vẫn luôn dừng ở trên mắt cá chân của nàng.

Hàn Văn Tịch lúc này mới hiểu ra, vội vàng tìm từ trong bao thì cầm được quần áo, thật đúng là sờ thấy một lọ được, đúng là bình được đã dùng đêm qua.

Gia hỏa này còn đưa được lại đây nha.

Hàn Văn Tịch đột nhiên có chút hồi hận, vừa mới rồi tựa hồ không nên keo kiệt nói móc hắn như thế, nàng không dám nhìn hắn, cúi đầu đưa thuốc bong gần qua.

Long Phi Dạ mở được ra, đổ một chút vào trong lòng bàn tay, trước tiên xoa xoa hai lòng bàn tay, rồi mới giống như đêm qua, dùng một tay nâng lên từ phía dưới mắt cá chân Hàn Văn Tịch, chỉ là, lúc này đây, động tác của hắn cực kỳ mềm nhẹ.

Khi lòng bàn tay hắn đột nhiên chạm vào, Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy da thịt trên chân giống như đã chạm vào một khối băng, lập tức không có đau đớn cháy bỏng. Theo bản năng nàng ngừng đầu nhìn hắn, lúc này, Long Phi Dạ cũng đang muốn nhìn qua.

Bốn mắt nhìn nhau, lỗ tai Hàn Văn Tịch bất ngờ nóng lên, nàng muốn không chế cũng đều không khống chế được.

Dáng chết!

Nàng mắng chính mình ở trong lòng, sợ bị Long Phi Dạ phát hiện.

"Như vậy có đau không?" Long Phi Dạ nhàn nhạt hỏi.

Hàn Văn Tịch khản trương lập tức lắc đầu, kỳ thật, vẫn có một chút đau.

Long Phi Dạ lại phủ một tay kia lên, nhẹ nhàng vuốt ở nơi sưng đỏ, lại hỏi, "Còn bây giờ thì sao?"

Một cảm giác lạnh lẽo phủ lên từ trên xuống dưới da thịt, thấm thấu đi vào, làm cơ bắp nguyên bản căng chặt đều được thả lỏng, có loại cảm giác giải thoát nói không nên lời.

"Không đau." Hàn Văn Tịch lại lắc đầu, lần này là thật sự không đau.

Long Phi Dạ một tay trên một tay dưới, ôn nhu nhẹ nhàng xoa, nhưng mà, chỉ là khi bắt đầu nhẹ nhàng xoa như thế, Hàn Văn Tịch bỗng nhiên giống như bị điện giật, nhẹn không được nổi lên một thân da gà.

Lòng bàn tay hắn ấm áp, được lại lạnh lẽo, một lạnh một nóng, theo lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa qua, loại cảm giác này, tuyệt vời nói không nên lời. Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy chính mình gần như không chịu nổi.

Long Phi Dạ vẫn tiếp tục, thủ pháp của hắn vô cùng tốt, động tác dần dần mở rộng, lực đạo cũng tăng thêm. Hàn Văn Tịch cũng không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy toàn bộ chân đều thả lỏng, quả thực đây chính là một loại hưởng thụ, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹn không được kinh ngạc cảm thán ở trong lòng. "*Thật thoải mái nha!*"

Ai ngờ, đúng ngay lúc này, cửa đột nhiên truyền đến một tiếng vang lớn "*bang*".

Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch song song quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy Triệu ma ma xấu hổ đang đứng ở cửa, mơn ngon và rượu ngon đỏ ửng đầy dặt dưới chân.

Triệu ma ma đã hoàn toàn bị sốc, bà hầu hạ Tần Vương điện hạ lâu như thế, chưa từng gặp qua hắn tự mình thoa được cho người khác, lại còn là nữ nhân, thậm chí còn đang xoa bóp.

Thấy biểu tình kinh ngạc của Triệu ma ma, Hàn Văn Tịch cúi đầu, bối rối, chỉ cảm thấy mình cùng Long Phi Dạ tựa hồ làm sự tình gì đó không muốn người nhận ra.

Nhưng mà, Long Phi Dạ lại dường như không có việc gì, lạnh lùng nói, "Triệu ma ma, đi lấy chút băng gạc lại đây."

Triệu ma ma trong lúc nhất thời thất thần bất động, vẫn không nhúc nhích.

"Còn không đi?" Long Phi Dạ không vui hỏi lại.

Triệu ma ma lúc này mới hồi hồn, vội vàng nói, "Vâng! Vâng! Nô tỳ lập tức đi!"

"Hiện tại tốt hơn chút nào không?" Long Phi Dạ nhàn nhạt hỏi, đôi mắt thăm thẳm không có lạnh băng, nhưng cũng không có quan tâm, tựa hồ đang hỏi một vấn đề không đáng kể.

Hàn Văn Tịch nhìn mắt hắn, đột nhiên phát hiện chính mình không hiểu một chút gì về người nam nhân này.

"Tốt hơn." Nàng đứng sự thật trả lời.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Tiếp nhận băng gạc Triệu ma ma đưa tới, Long Phi Dạ nhanh nhẹn băng bó. Lúc này Hàn Văn Tịch mới phát hiện, ngay cả thủ pháp băng bó miệng vết thương của hắn đều rất lão luyện, nhìn có vẻ như là thường xuyên làm việc này.

Là thường xuyên băng bó cho chính mình? Hay là thường xuyên giúp người khác đây?

Hàn Văn Tịch đang thất thần, Long Phi Dạ đã băng bó xong, chỉ dấy hai tầng băng gạc.

"Như vậy sẽ không cản trở việc xuyên giày vớ." Hắn mang khuôn mặt không có biểu tình và nói, cư nhiên còn nhớ tới chuyện này.

Hàn Văn Tịch không nhận được cười xị một tiếng, Long Phi Dạ lập tức nhú mày, lạnh lùng, "Có vấn đề gì sao?"

"Không, khá tốt." Hàn Văn Tịch nào dám nói thật suy nghĩ của nàng, *ngày sau ai thật sự muốn gả cho nam nhân bảo thủ này, trở thành thê tử chân chính của hắn, còn không phải bị hắn quản lý gắt gao?*

Không chừng sẽ gấu trong một cái lồng vàng, dưỡng ở khuê phòng, sẽ không cho người khác nhìn mặt.

Long Phi Dạ cũng không hỏi nhiều, buông chân nàng xuống, ném thuốc bong gần cho nàng, nhàn nhạt nói, "Không có gì trở ngại, ngày mai lại đổi một lần, đừng chạm vào nước, hạn chế đi lại."

"Àn." Hàn Văn Tịch gật gật đầu, một thể hệ danh y nháy mắt biến thành người bệnh nghe lời.

Long Phi Dạ đứng dậy, cũng không có ý tứ lưu lại ăn cơm, xoay người muốn đi.

"Chuyện của Hàn gia, điện hạ điều tra đến đâu rồi?" Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi.

"Còn chưa có gì." Long Phi Dạ đáp, cũng không dừng lại bước chân.

Hàn Văn Tịch không quay đầu nhìn lại, cũng không hỏi nhiều, rũ mắt, nghe tiếng bước chân hắn đi xa, về mặt lặng im.

Đột nhiên, Long Phi Dạ lại mở miệng, "Sự tình là trà, có tiến triển sao?"

Hàn Văn Tịch lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hắn dừng chân ở cửa, đang nhìn về phía nàng.

"Có chút tiến bộ, ngày mai muốn cùng thiếu tướng quân đi trà trang Thiên Hương một chuyến." Nàng vội vàng trả lời.

Long Phi Dạ gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều, quay đầu rời đi.

Bóng dáng đều đã biến mất, Hàn Văn Tịch mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn một bàn đồ ăn, cũng không biết ngây ngô cười cái gì, lại bật cười xị một cái.

Triệu ma ma ở một bên nhìn xem mà không thể hiểu được, *Vương gia không lau lại ăn cơm, Vương Phi nương nương vẫn rất cao hứng?*

Bà sợ hãi hỏi, "Vương Phi nương nương, đồ ăn đều đã lạnh, hay là để lão nô mang đi hâm nóng?"

"Không cần."

Hàn Văn Tịch cầm lấy chiếc đũa, tựa hồ sự thèm ăn của nàng đã tốt hơn, mồm to ăn cơm, mồm to ăn canh.

Một đêm này, đèn trong tâm cung Long Phi Dạ vẫn luôn sáng, mà Hàn Văn Tịch dựa vào bên cửa sổ phòng ngủ, ngồi trên ghế quý phi suy ngẫm về các câu hỏi, bất tri bất giác đã chìm vào giấc ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Người có hiềm nghi lớn nhất

Hôm sau, Mục Thanh Vô còn chưa qua, Hạ quân gia đã đưa tới một đống lớn lá trà, đa số là trà xuân, trà thu, trà đông cũng không ít, đều là lứa mới được bảo quản.

Ai nói người cổ đại thiếu điều kiện bảo quản? Thấy vật trước mắt, Hàn Văn Tịch chỉ có thể cảm khái, từ xưa đến nay, bạc luôn giúp mọi người hoàn thành mọi sự.

Nhìn một vại lá trà thơm, com sáng nắng còn chưa kịp ăn, một đầu chui vào thư phòng đi làm thực nghiệm

Nàng vẫn giống như trước đây, phân biệt lá trà thành các loại và phân giải lá chè trong nước. Nàng thậm chí đã thử nghiệm nhiều lần với trà xanh, chi tiếu, đã có kết quả đáng thương.

Lại một lần nữa, tất cả đều thất bại, không có kinh ngạc hay vui mừng nào.

Nàng nhóm chúng vào các chủng loại dựa theo phương thức thời gian hong sấy, sau đó là dựa theo mùa vụ xuân hạ thu đông, đáng tiếc, đều không có thành công.

Hàn Văn Tịch ra khỏi thư phòng, cúi đầu, có chút ủ rũ.

Là nàng đã hoài nghi sai đối tượng, hay là còn có nơi nào đã bị nàng xem nhẹ đây?

Nơi sản xuất?

Có thể là nơi sản xuất hay không?

Phân loại lá trà, trừ bỏ phương thức sao khô, ngát theo mùa, chỉ còn dư lại nơi sản xuất của chúng.

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch mới lặn nửa phần chấn tĩnh thần, có lẽ, hôm nay đi trà trang Thiên Hương sẽ có thu hoạch đi!

"Vương Phi nương nương, nên dừng bữa." Triệu ma ma nhắc nhở nói.

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình thường trở lại, vừa mới ngồi xuống, Triệu ma ma lại nói, "Điện hạ dậy sớm, đang pha trà trong sân."

Tay Hàn Văn Tịch đang cầm chiếc đĩa hơi run lên, chỉ là trong nháy mắt mà thôi, cũng không có phản ứng gì khác.

Triệu ma ma rũ mắt nhìn nàng hồi lâu, lại thuận miệng sâu kín nói câu, "Điện hạ thích nhất là trà Nam Sơn Hồng của trà trang Thiên Hương."

Hàn Văn Tịch vẫn trầm mặc, tự mình lo ăn, phảng phất như không nghe được điều gì.

Ấn no, thấy Triệu ma ma không còn ở đây, Hàn Văn Tịch mới đi ra sân, ánh mắt bất giác thoắt về hướng hoa viên, chi tiếu, ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Ai ngờ, Triệu ma ma đột nhiên xuất hiện từ phía sau, cười ha hả, "Vương Phi nương nương....."

Hàn Văn Tịch hoảng sợ, giống như ăn trộm chợt dạ, vừa quay đầu lại đi qua, hung hăng nói, "Người đang làm gì vậy?"

Triệu ma ma rất úy khuất, sợ hãi nói, "Người hầu bên ngoài tôi bẩm, thiếu tướng quân đang chờ người ở cửa sau."

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình tĩnh lại, lập tức đi như trốn.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Mục Thanh Vô thấy Hàn Văn Tịch khắp khiêng đi ra, thể mới biết chân nàng bị thương.

"Vương Phi nương nương, chân người xảy ra chuyện gì?"

Kỳ thật Hàn Văn Tịch đã có thể đi đường bình thường, chỉ là sợ sau này sẽ để lại di chứng, không dám dùng quá sức nên mới khắp khiêng.

Nàng nhảy lên xe ngựa, "Chi bong gần một chút, không có việc gì."

"Vương Phi nương nương, nếu không ngại khác lại đi đi, chân người....."

Tuy rằng "tình tế và mảnh mai" không phải là những từ được sử dụng đối với nữ nhân này, nhưng là, Mục Thanh Vô vẫn do dự.

"Không có việc gì, nhanh chóng đi thôi, những ngày còn lại không nhiều lắm, ta không muốn bị thua." Hàn Văn Tịch mới nhắc nhở, tính đến hôm nay, thời gian nàng cùng Mục Lưu Nguyệt đánh đổ chỉ còn lại 12 ngày.

Mục Thanh Vô cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể lên xe, nhưng mà hẳn cũng không dám cùng ngồi chung với Vương Phi nương nương ở trong xe ngựa, mà là ngồi ở bên cạnh xa phu.

Hàn Văn Tịch vốn định để hẳn vào ngồi, chỉ là, nhớ tới cảnh cáo của Long Phi Dạ ngày hôm qua, nàng do dự một chút, vẫn là từ bỏ.

Long Phi Dạ là người có chút theo phong cách cổ, nhưng mà, ở thế giới này, mặc kệ là thiếu nữ hay là phụ nữ đã có chồng, tóm lại chi cần là nữ nhân, phải biết "cư xử", nếu không thu liễm, bị người nắm phải bím tóc, sẽ chọc đến phiền toái một thân.

.....

Thời điểm đến trà trang Thiên Hương, thời gian còn sớm, khách nhân trong vườn trà cũng không nhiều.

Toà trà trang Thiên Hương này được vây quanh bởi ba *tòa sơn trà (múi trồng trà)*. Phía trước là một dòng suối, phong cảnh tuyệt đẹp thanh tĩnh. Trang viên chiếm một diện tích rất rộng, bên trong vườn cùng tất cả đình viện lớn lớn bé bé có hơn 30 tòa. Hòn nữa, ở phía Tây Nam còn có một toà sơn trang xuôi nước nóng, cũng là của vườn trà Thiên Hương.

Không nói đến kiến tạo tòa vườn trà này hao phí bao nhiêu nhân lực và vật lực, chỉ cần khối đất ngay vùng ngoại ô để đó này, đã có giá trị lên thành.

Nghề nói trang chủ trà trang Thiên Hương làm người cực kỳ thận trọng, hành tung thấp phần thần bí, là người *phù khả địch quốc**, đến nay người tới uống trà cũng chưa người nào gặp qua bản tôn hần, cũng không biết là thần thánh phương nào.

**Phù khả địch quốc (富可敌国): Người có tài sản tương đương với toàn bộ quốc gia. (having wealth equivalent to that of an entire nation) {dịch: Emily Ton}*

Mục Thanh Vô đã sớm có hẹn trước, nhìn thấy xe ngựa Đại tướng quân phủ, gã sai vật giữ cửa không dám ngăn trở, cũng không dám chậm trễ, lập tức dẫn xe ngựa tới một chỗ đình viện độc lập.

Đình viện này tên là làm Tân Vũ Viện (新雨院), đứng là sân nơi Mục Lưu Nguyệt đã bao dải hươ, vừa lúc, hôm nay nàng ấy không qua đây.

Hàn Văn Tịch vừa xuống xe đã bị hết thảy quanh mình hấp dẫn, đình viện độc lập mang tính riêng tư rất cao. Bốn phía tường cao, trồng đầy hoa, một cái bàn trà được ẩn ở giữa những bụi hoa, hương đăng lượn lờ, thẩm mũi nhân tằm.

"Vương Phi nương nương, hãy cẩn thận."

Mục Thanh Vô ra hiệu một ánh mắt, trà nữ lập tức tiến lên nâng, Hàn Văn Tịch lại nói không cần.

Nàng khắp khiêng dọc theo đường đá nhỏ đi vào bụi hoa, ngồi xếp bằng xuống bên cạnh quây trà, nếu không phải có việc trong người, nàng thật đúng là muốn ở chỗ này nghỉ ngơi mấy ngày, triệt để thư giãn một chút!

Nếu nơi này được đặt ở hiện đại, thì quả thực chính là hội sở cao nhất và được xếp thứ hạng cao nhất, thích hợp để tổ chức các cuộc họp mật đàm, hoặc thậm chí là thích hợp để hẹn hò với tình nhân.

"Nhìn có vẻ như Vương Phi nương nương thực thích nơi này." Mục Thanh Vô cũng ngồi xuống.

"Nếu có thể có một chén trà ngon, vậy càng tốt." Hàn Văn Tịch trêu ghẹo nói.

Hôm nay tới, thứ nhất là để kiến thức tòa trà trang này, thứ hai chính là tới để tìm hiểu tiêu phí của Mục Lưu Nguyệt cùng với những cuộc gặp gỡ với bằng hữu.

Hàn Văn Tịch tuyệt đối tin tưởng Mục Lưu Nguyệt sẽ không mưu hại thân ca ca, nếu có người mượn tay nàng hạ độc ở trên lá trà, như vậy, Vạn Xà Độc hoặc đến từ trà trang Thiên Hương, hoặc sẽ từ lá trà mà bằng hữu nàng đã tặng.

Trên vại lá trà của trà trang Thiên Hương đều có dán nhãn, nếu như trà trang Thiên Hương hạ độc, vậy sẽ quá mức rõ ràng, hung thủ cũng sẽ không ngốc như vậy.

Hàn Văn Tịch càng có khuynh hướng nghi ngờ là do bằng hữu Mục Lưu Nguyệt hạ độc, nếu như bằng hữu đưa lá trà có độc, vậy nhất định là người thường xuyên đưa tặng lá trà.

Từ xưa đến nay, tặng lễ đều là sự tâm thượng, nhưng mà, lễ này cũng không phải là tùy tiện loạn đưa, đồng dạng cũng sẽ không có tùy tiện loạn thu.

Mục Lưu Nguyệt là vị đại tiểu thư, ăn mặc chi phí đều là ăn xài phung phí nên cũng không tham, cũng không thiếu mấy bình lá trà.

Có thể thường xuyên tiếp nhận trà lễ của người khác, nhất định là có lý do.

Hoặc là trà này đặc biệt tốt, có thể bắt lấy khẩu vị của Mục Lưu Nguyệt, hoặc chính là người đưa trà này, có nghiên cứu đặc biệt về trà cùng Mục Lưu Nguyệt thưởng thức trà ngon.

Mục Lưu Nguyệt không chỉ đến trà trang mua trà, mà cũng tới để kết bạn uống trà. Hàn Văn Tịch đương nhiên muốn tra một trà trà trang Thiên Hương trước.

Mục Thanh Võ đã đặt mua trà xanh, trình độ trà nghệ của trà nữ rất chuyên nghiệp: rửa sạch, lấy, pha, ngâm, nếm, rót, trình tự tám thủ tục đều làm rất tinh tế.

Hàn Văn Tịch nhấp nháy chén, lúc này mới mở miệng hỏi, "Lá trà này đều là loại trong trà trang sao?"

"Bể Vương Phi nương nương, tất cả các loại trà từ trà trang là được cung cấp từ ba toà son trà phía sau, là trà trang hong bôi ra tới. Nhưng, khách nhân cũng có thể tự mình mang trà lại đây." Trà nữ đứng sực thật trả lời.

Hàn Văn Tịch như suy tư gì gật gù đầu, lại hỏi, "Mục đại tiểu thư cũng thường xuyên tự mình mang trà đến đây đi?"

Lời này vừa ra, trà nữ cũng không lập tức trả lời, nhưng có vẻ lúng túng.

Mỗi một đình viện độc lập trong trà trang Thiên Hương đều có trà nữ cố định. Hơn nữa, nhiều đình viện độc lập đều bị khách nhân bao dùng hàng năm, những trà nữ đó liền trở thành trà nữ tư nhân, chỉ hầu hạ người cố định.

Hôm nay nếu không phải bởi vì Mục Thanh Võ, Hàn Văn Tịch muốn vào Tân Vũ Viện này, chưa chắc đã vào được.

Khi những trà nữ hầu hạ khách nhân, các nàng có thể nghe và nhìn thấy rất nhiều sự tình. Một trong những công việc quan trọng nhất của các nàng chính là bảo vệ bí mật của khách nhân.

"Vương Phi nương nương hỏi chuyện, cứ việc trả lời, ta đã chào hỏi qua chấp sự của các người." Mục Thanh Võ nhàn nhạt nói.

Muốn điều tra Mục Lưu Nguyệt, kỳ thật chỉ cần đi hỏi bản thân nàng là được, nhưng mà, Mục Thanh Võ rõ ràng tính tình thâm muội từ nhất. Không đi hỏi còn tốt, một khi đi hỏi, nàng không những sẽ không đúng sự thật trả lời, ngược lại sẽ bịa đặt ra không ít lời nói dối, quấy nhiễu điều tra.

Cho nên, hẳn chỉ có thể mang Vương Phi nương nương đến trà trang Thiên Hương để tra.

Mục Thanh Võ dù sao cũng là thân ca ca của Mục Lưu Nguyệt, có những lời này của hẳn, trà nữ yên tâm hơn nhiều, lập tức trả lời, "Bể Vương Phi nương nương, Mục đại tiểu thư mỗi lần tới đều không tự mình mang trà, thời điểm tự mình tới đều là uống trà của trang viên. Thời điểm tới cùng bằng hữu, phần lớn là do bằng hữu nàng mang trà lại đây."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch cùng Mục Thanh Võ đều lập tức cảnh giác, không thể nghĩ ngờ, tình huống này cùng với tình huống bọn họ phỏng đoán thực phù hợp.

"Đại tiểu thư thường xuyên cùng người nào uống trà?" Mục Thanh Võ vội vàng dò hỏi.

Trà nữ suy nghĩ một lúc, đáp, "Thường xuyên tới có vài vị, Trưởng Bình công chúa, tam tiểu thư Tề tướng gia, đại tiểu thư Bình bộ thượng thư, thất tiểu thư Lâm gia, nhị tiểu thư Hàn gia....."

Trà nữ nói một đồng tên, ngay cả Mục Thanh Võ cũng đều kinh ngạc, không nghĩ tới muội từ nhà mình giao hữu rộng lớn như vậy.

Trà nữ nói đến cuối cùng, lại bổ sung một câu, "Một lần gần đây nhất, đại tiểu thư đã cùng đến với nhị tiểu thư Hàn gia."

"Hàn gia nào?" Hàn Văn Tịch nhận không được dò hỏi, tuy rằng Hàn gia ở đó để có thể có quan hệ cùng Mục Lưu Nguyệt, cũng chỉ có nhà mẹ đẻ nàng, nhưng là, nàng vẫn muốn xác định một chút.

"Chính là thế gia y học Hàn gia, nhà mẹ đẻ Vương Phi nương nương." Trà nữ thấp giọng trả lời.

Nhị tiểu thư Hàn gia, nữ nhi Lý thị Hàn Nhượng Tuyệt?

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một tia chán chờ, tuy rằng lúc này nàng càng thêm xác định hiềm nghi Lý thị, chỉ là, nàng vẫn rất bình tĩnh, rốt cuộc đây đều là phỏng đoán, không có chứng cứ chắc chắn.

Nếu nàng hiện tại liền đem mục tiêu phong tỏa ở trên người Lý thị, vô cùng có khả năng sẽ bỏ qua những manh mối khác, bỏ lỡ hung phạm.

Hàn Văn Tịch chưa từng điều tra qua vụ việc trước đây, nhưng mà, nàng nghĩ, tra án cùng với chuẩn bệnh hẳn là có cùng đạo lý đi, không thể chủ quan ước đoán. Tương tự, nếu có quá nhiều chứng bệnh, cần thiết phải bài trừ, đến khi có chứng bệnh chính xác thì mới chẩn bệnh. Nếu không, cuối cùng sẽ chỉ là khám sai bệnh, hại người.

Hàn Văn Tịch không nói thêm gì nữa, mà Mục Thanh Võ không rõ ràng lắm về sự hiềm nghi Lý thị của nàng nên có vẻ vô tư hơn nhiều, hẳn chất vấn, "Trong những người này, người nào thường cùng đại tiểu thư uống trà nhiều nhất?"

Trà nữ lập tức suy nghĩ, lắc lắc đầu, "Điều này nó tỷ chưa từng nghiêm túc theo dõi, các vị tiểu thư đều thường xuyên tới, nó tỷ cũng không có ấn tượng đặc biệt."

"Người nào thường xuyên đưa trà?" Mục Thanh Võ lại hỏi.

Lần này, trà nữ không hề nghĩ ngợi, không chút do dự trả lời, "Nhị tiểu thư Hàn gia."

Vừa nghe lời này, trái tim Hàn Văn Tịch đột nhiên đập lạch một nhịp, đột nhiên có loại dự cảm thật sự không tốt.

Mục Thanh Võ cũng không lập tức hỏi tiếp, hẳn liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, ánh mắt dần dần trở nên phức tạp.

Nhị tiểu thư Hàn gia, đó là người nhà mẹ đẻ Vương Phi nương nương, là muội muội cùng cha khác mẹ của Vương Phi nương nương nha.

Nếu Hàn Nhượng Tuyệt là hung thủ mà nói, vậy Hàn gia gặp phải đó là tai ương ngập đầu!

"Người cẩn thận ngẫm lại, còn có những người khác không?" Mục Thanh Võ lại chất vấn nói.

"Tướng phủ cùng tiểu thư Bình Bộ thượng thư, cũng thường xuyên đưa trà cho đại tiểu thư, nhưng, không thường xuyên giống như Hàn nhị tiểu thư. Hàn nhị tiểu thư dường như mỗi lần đều đưa, Mục đại tiểu thư rất thích trà của Hàn nhị tiểu thư."

Trà nữ trả lời, suy nghĩ một lát, lại nói, "Cần hai ba năm qua, Hàn nhị tiểu thư đưa nhất định là nhiều nhất, đặc biệt là năm trước, một hai tháng liền đưa một hồi."

Lời này vừa ra, ngay cả Mục Thanh Võ cũng đều trầm mặc, không tiếp tục hỏi tiếp.

Không thể nghĩ ngờ, Hàn Nhượng Tuyệt là hiềm nghi lớn nhất!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Cùng nhau chia sẻ hy vọng

Edit & Dịch: Emily Ton.

Thấy Mục Thanh Võ cùng Hàn Văn Tịch đều trầm mặc, trà nữ đã sớm nhận thấy có điều không thích hợp, chỉ là, thiếu tướng quân hỏi những việc này, trà trang đều sẽ ghi lại tình huống, nàng không dám nói dối.

Trước đó không lâu Hàn nhị tiểu thư đã đề lại một vị trà xuân thượng đẳng ở chỗ này. Không ít quyền quý tới uống trà, đều sẽ dễ quên lá trà, cũng sẽ không quay lại tìm. Vì thế nàng nói lên tâm tà, đem đầu đi vị lá trà kia.

Ai biết, ngày hôm sau Hàn gia lại có người tới tìm, nàng cũng ngại không dám lấy ra, chỉ có thể nói dối là không nhìn thấy.

Hàn nhị tiểu thư đưa trà đều là trà tốt loại thượng đẳng, so với trà trang còn muốn tốt hơn nhiều, nếu có thể bán qua tay ở trà thị, nhất định có thể bán với giá tốt.

Trà nữ đang tính toán tìm thời gian trộm mang ra ngoài đi bán, nhưng ai biết hôm nay lại gặp được chuyện như vậy.

Nàng kinh hồn táng đảm, nơi nào còn dám đi bán lá trà, chỉ cầu đừng tra được tới trên đầu chính mình. Nếu như bị chấp sự trà trang biết nàng trộm đầu trà của khách nhân, nàng cũng chỉ có một con đường chết.

Thấy Mục Thanh Võ cũng trầm mặc, Hàn Văn Tịch trong lòng nhẹ nhàng thở dài mới hỏi, nhàn nhạt nói, "Thiếu tướng quân, người có thể khiến ta yên tâm, ta tự nhiên cũng có thể khiến người tin tưởng, yên tâm đi!"

Lời này, trà nữ nghe không hiểu, nhưng Mục Thanh Võ lại hiểu.

Thời điểm điều tra Mục Lưu Nguyệt, hẳn từng cam đoan, nhất định không làm việc thiên tư. Hiện giờ, hiềm nghi lớn nhất rơi xuống Hàn gia, Vương Phi nương nương giờ đây cũng đưa ra hứa hẹn tương tự.

Không nghĩ tới Vương Phi nương nương bất quá là một giới nữ lưu, cũng đại nghĩa nghiêm túc như vậy, Mục Thanh Võ chấp tay ôm quyền, về mặt kính trọng cùng tín nhiệm.

Đúng là một phần tín nhiệm này, khiến áp lực với Hàn Văn Tịch càng thêm lớn hơn, đồng thời cũng càng hạ quyết tâm lớn hơn. Mặc kệ hung thủ là ai, chỉ cần là hung phạm, năng lực nhất định sẽ điều tra ra.

"Hàn nhị tiểu thư đưa lá trà, có ngâm trà ở chỗ này sao?" Nàng rót cuộc đã mở miệng.

Trà nữ tức tức đầu, "Hàn nhị tiểu thư mang trà đến ngâm phần lớn là đã mở niêm phong và phần còn lại trong hộp sẽ để lại và thưởng cho chúng ta, đưa cho Mục đại tiểu thư chính là chưa mở niêm phong."

"Là cùng một loại lá trà sao?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

"Có đôi khi cùng, có đôi khi không phải, điều này không nhất định." Trà nữ đúng sự thật trả lời.

"Có lưu lại sao?" Hàn Văn Tịch tiếp tục hỏi.

Trà nữ lập tức đứng dậy, chỉ chốc lát sau liền cầm tới hai vại lá trà, "Đây là một hộp gần nhất Hàn nhị tiểu thư lưu lại."

Hàn Văn Tịch kiểm tra lá trà, cũng không phát hiện có độc tố gì, hết thảy đều bình thường.

Mục Thanh Võ chặn chờ một lát, tự mình ngâm lá trà kia uống, vừa ngửi hương trà, về mặt hẳn liền say mê.

"Xây ra chuyện gì?" Hàn Văn Tịch tò mò hỏi.

Mục Lưu Nguyệt sở dĩ sẽ vẫn luôn nhận lá trà do Hàn Nhượng Tuyệt đưa, ít nhất lá trà này sẽ không phải là vật bình thường.

"Vị này..... trà này là trà xuân Nam Cương mẻ đầu tiên, một trong những trà xanh thượng phẩm." Mục Thanh Võ phi thường khẳng định.

Cùng cây trà, khi trồng ở những địa phương khác nhau, sẽ tạo ra sự khác biệt trong lá của chúng. Khí hậu, thổ nhưỡng, nguồn nước tưới quyết định nguyên tố vi lượng trong lá trà cũng khác nhau, do đó khiến cho hương vị nước trà không giống nhau.

Người bình thường là nhắm nháp không ra, nhưng, quý trà có thâm niên chỉ cần vừa ngửi đã rõ ràng.

"Đây xác thật là mẻ đầu của trà xuân đến từ Nam Cương, chỉ có đất đỏ ở Nam Cương mới có thể trồng được hương vị trà xanh này. Thiếu tướng quân thật là lợi hại!" Trà nữ khen ngợi.

Thật ra, nàng rất muốn nói một vại trà của Hàn nhị tiểu thư mà nàng không đưa ra so với một vại này còn muốn tốt hơn, đáng tiếc, nàng không dám.

"Trà này thực hiếm lạ sao?" Hàn Văn Tịch khó hiểu hỏi.

"Vương Phi nương nương, trà Nam Cương là trà có nhu cầu lớn nhất, đặc biệt là trà xuân. Chúng được sản xuất với số lượng nhỏ, mỗi khi còn chưa ngắt lấy, đã bị đặt hết trước." Trà nữ đúng sự thật trả lời.

Nếu không phải đang uống trà này, hơn nữa lại có trà nữ nhắc nhở, Mục Thanh Võ cũng sẽ không hề lưu tâm đến nơi sản xuất trà xanh mình thường uống nhất.

Hắn ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Hàn Văn Tịch, nghiêm túc nói, "Vài ba năm qua ta thực sự mê khẩu vị loại trà này, trong trà mà Lưu Nguyệt đưa tới, khá nhiều trà xanh Nam Cương."

Trà xanh Nam Cương?

Hàn Văn Tịch hơi nhăn mày lại, thừa dịp Mục Thanh Võ cùng trà nữ không chú ý, lặng lẽ lấy vại lá trà để vào trong túi chứa bệnh tủy thần mang theo, lại lấy một cây ngón châm nhấp một chút nước trà để vào, thật ra chính là để vào hệ thống giải độc và phân giải.

Sau khi phân giải, kết quả cho thấy sự khác biệt rõ rệt, vại lá trà này cùng với nước trà có hàm lượng sắt cực cao!

Trước đó, nàng từng phân giải hai nhóm lá trà, đem thành phần trong từng loại lá trà kết hợp cùng với Vạn Xã Độc, vẫn đều luôn thất bại.

Lần đầu tiên là phân tích theo chủng loại trà, lần thứ hai chính là lá trà ba mùa, còn nơi sản xuất, vẫn chưa từng phân tích qua.

Trà xanh trà xuân Nam Cương, có thể chính là nó hay không?

Hàn Văn Tịch không chờ được nữa, ngay sau khi phân tích thành phần của lá trà, nàng lập tức tiến hành điều phối với chất độc ở trong hệ thống giải độc.

Lông mày nàng nhíu chặt, về mặt nghiêm túc, hết sức chăm chú, hy vọng có được một đáp án rõ ràng chuẩn xác.

Mục Thanh Võ cùng trà nữ ở một bên nhìn thấy, còn tưởng rằng có chuyện gì đang xảy ra với nàng.

"Vương Phi nương nương người không sao chứ?" Mục Thanh Võ quan tâm hỏi.

Bất quá một lát mà thôi, Hàn Văn Tịch đã phục hồi tinh thần, khẽ thở dài một tiếng, "Không có việc gì."

Được thôi, lại thất bại!

Trà xanh trà xuân Nam Cương thất bại, không phải nó.

Là bọn họ hiểu lầm Hàn Nhượng Tuyệt, hay là, lá trà Hàn Nhượng Tuyệt đưa tới để ngâm và lá trà đưa cho Mục Lưu Nguyệt, còn có gì đó không giống nhau sao?

Nếu có, dựa vào trình độ quý trà của Mục Thanh Võ, thường uống như thế, cũng có thể ít nhiều nếm ra.

Hàn Văn Tịch chặn chờ một lát, phát phát tay để trà nữ cùng thị nữ quanh mình đều lui ra.

Người vừa đi, Mục Thanh Võ vội vàng hỏi, "Vương Phi nương nương, người có phát hiện gì sao?"

"Lá trà Lưu Nguyệt tặng cho người, có gì khác với những loại trà người từng uống hay sao?" Hàn Văn Tịch chất vấn.

Mục Thanh Võ biết dụng ý của Vương Phi nương nương khi hỏi vấn đề này, chỉ là, hẳn cũng không biết làm thế nào để cho nàng một hồi đáp rõ ràng.

"Vương Phi nương nương, điều này hơi khó xác định. Cùng nơi sản sinh, mùa, chủng loại lá trà, chỉ cần bảo quản hong sấy bình thường, hương vị không khác nhau nhiều lắm, nhưng lại có rất nhiều khác biệt nhỏ."

Mục Thanh Võ dừng lại một lát, mới tiếp tục, "Khi so sánh một chén trà từ cùng một nơi sản xuất, trà mà Lưu Nguyệt đưa tới sẽ tốt hơn so với trà của người khác đưa, chủ yếu là trong kỹ xảo bảo quản lá để chúng tươi hơn. Đường nhiên, có đôi khi cũng do nước dùng để pha trà, đồ đựng, thời gian dùng để ngâm trà làm nên sự khác biệt. Thật khó nói."

Mục Thanh Võ nói, Hàn Văn Tịch vừa nghe liền hiểu, muốn từ những nhân tố này để tìm ra đáp án khẳng định, hiển nhiên là không có khả năng.

Thậm chí chỉ cần một kỹ thuật đơn giản để bảo dưỡng lá trà, cũng sẽ tạo ra những sự khác biệt to lớn. Bọn họ phải chạy đi đâu để tìm ra chúng nha?

Hàn Văn Tịch nguyên bản là muốn tìm ra phương pháp phối chế lá trà độc, rồi mới căn cứ vào phối phương nghịch phương để tìm chứng cứ. Hiện giờ xem ra, muốn đi dọc theo manh mối này để tra, không biết ngày tháng năm nào mới có thể tra ra được gì đó.

Nàng sùng sục lại ý nghĩ một chút, bỏ qua các loại nhân tố ảnh hưởng một bên, lại trở về điểm đáng ngờ trên lá trà.

Nếu xác định điểm đáng ngờ ở trên lá trà, bọn họ hiện tại chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là tìm ra lá trà chứa độc.

Nhưng, điểm mấu chốt này, không chừng hung thủ đã sớm có phòng bị, muốn tìm được lá trà chứa độc, sao có thể đơn giản như vậy?

Nếu từ bỏ hiềm nghi này, như vậy, bọn họ chỉ có thể hiềm nghi từ phương diện người xuống tay.

Hàn Văn Tịch suy xét, cũng giống như suy xét của Mục Thanh Võ, thấy về mặt Mục Thanh Võ ngưng trọng, nàng lại cười.

"Thiếu tướng quân, một chuyện này vẫn có thu hoạch, về phương diện lá trà chưa có tiến triển, ít nhất..... chúng ta có thể xác định được người hiềm nghi."

Thật ra, chỉ cần những manh mối của ngày hôm nay, Hàn Nhược Tuyết đã bị hiềm nghi không nhỏ. Hơn nữa, những gì nàng phát hiện ở nơi đó của Tam di nương, hiềm nghi càng lớn hơn nữa.

Hàn Văn Tịch cũng không nói ra Long Phi Dạ đã chen chân vào chuyện này, rốt cuộc chuyện này liên quan đến nội gián Bắc Lịch quốc, Long Phi Dạ lại vẫn luôn bí mật điều tra. Trong lòng nàng yên lặng chờ mong, Long Phi Dạ có thể tìm được những manh mối khác.

Mục Thanh Vô không nghĩ tới một chuyện hôm nay sẽ tra ra được trên người nhị tiểu thư Hàn gia. Sau khi trở về, hẳn nhất định trước tiên phải bẩm báo với Tần Vương điện hạ. Hẳn hẳn, để Tần Vương điện hạ đi điều tra bối cảnh của tam phòng Lý thị cũng nhị tiểu thư Hàn gia, hẳn là không khó.

Việc này quan hệ đến án nội gián Bắc Lịch quốc, vì vậy không thể công khai, hẳn cũng sẽ không cần phải tiết lộ cùng Vương Phi nương nương.

Hai người vô tình đều đem tiêu điểm đặt ở trên người kẻ hiềm nghi, cũng đều đem hy vọng kỳ thác ở trên người Long Phi Dạ, nhưng không nhận thức được ý nghĩ của nhau.

Mục Thanh Vô gật đầu, "Vương Phi nương nương yên tâm, việc này, tướng quân phủ nhất định sẽ nắm chặt thời gian điều tra, nếu có bất luận tin tức gì đều sẽ báo cho người trước tiên."

"Nếu ta có tiền triển, cũng sẽ nói cho người." Hàn Văn Tịch thẳng thắn nói.

Mục Thanh Vô sững sốt, chẳng lẽ vị chủ tử này muốn đích thân đi tra Hàn gia hay sao? Phải biết rằng, thứ nhất rằng là nữ nhi đã gả ra ngoài của Hàn gia, thường xuyên về nhà mẹ đẻ cũng không tốt, thứ hai, nàng là Tần Vương phi tôn quý và có một số việc nhất định có điều cô kỵ.

"Vương Phi nương nương, theo ý hạ quan, người vẫn nên....."

Mục Thanh Vô còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã lười biếng đứng lên, "Đi thôi, chúng ta đi mua chút trà!"

Đầu óc nàng có chút loạn, muốn làm sạch tâm trí một chút, tạm thời không muốn đàm luận án này.

Mục Thanh Vô lại khuyên, nói, "Vương Phi nương nương thích trà gì, có thể để trà nữ mang nó lại đây."

"Nghe nói nơi này..... Nam Sơn Hồng không tồi, phải tự mình lên núi ngắt lấy?" Hàn Văn Tịch nghĩ thầm, *nàng phải đến hồi lộ Long Phi Dạ, để hẳn nắm chặt thời gian đi tra tam phòng Hàn gia.*

Dựa vào hiệu suất làm việc của tên kia, ba bốn ngày nhất định sẽ có tin tức, vạn nhất tra sai, nàng còn có thời gian mấy ngày để điều chỉnh.

"Vương Phi nương nương thật biết hàng, Nam Sơn Hồng của trà trang Thiên Hương được đặc biệt trồng cho hoàng tộc, không bán ra ngoài." Mục Thanh Vô cười nói.

Hàn Văn Tịch có chút mất mát, "Nói như thế là không thể mua?"

"Hạ quan mua không được, nhưng Vương Phi nương nương là người trong hoàng tộc, tự nhiên là có thể mua được. Cũng không biết hạ quan hôm nay có thể tận dụng được sự hiện diện đáng kính của Vương Phi nương nương hay không?" Mục Thanh Vô trầm gập hỏi.

Sau vài lần ở cùng với nhau, trong bất tri bất giác, hẳn trở nên thân mật rất nhiều, không câu nệ cung kính giống như lúc trước, nhưng mà, chính hẳn cũng chưa phát hiện ra.

Hàn Văn Tịch lập tức hứng thú, "Đương nhiên rồi."

Dưới sự dẫn đường của trà nữ, Mục Thanh Vô cùng Hàn Văn Tịch đã tới trên sơn núi phía sau. Nơi này đúng là khu gieo trồng Nam Sơn Hồng, từng hàng từng hàng kê lại với nhau. Lối đi nhỏ chỉ có thể thông qua một người, cây trà tuy không cao, nhưng cũng không thấp, bên trong điểm dừng đầu tiên, đã bị che nửa thân mình.

Dưới chỉ điểm của trà nữ, rất nhanh Hàn Văn Tịch đã nắm giữ được kỹ xảo hái trà, cùng Mục Thanh Vô đi vào vườn trà.

Dù sao cũng là đường núi, trên chân Hàn Văn Tịch lại có thương tích, Mục Thanh Vô cũng không rảnh để lo hái trà, vẫn luôn hộ ở bên cạnh Hàn Văn Tịch, sợ nàng sẽ ngã, bong gân lần nữa.

Thấy nhiều lá trà đều có dấu vết bị côn trùng cắn, Hàn Văn Tịch lăm lăm bấm đầu bấm, "Côn trùng có hại không ít nha, nhất định không phun nông được đi?"

Ở hiện đại, lá trà được phun *nông được* (农药: thuốc trừ sâu) là sự tình hết sức bình thường, thậm chí nhiều nông dân trồng chè lòng da hiềm độc vì để đảm bảo một vụ thu hoạch đầy đủ, sử dụng quá nhiều nông được, hoặc là sử dụng nông được mà quốc gia đã có lệnh cấm rõ ràng.

"Nông được?" Mục Thanh Vô nghe không hiểu.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại đột nhiên quay đầu lại, kính thanh, "Độc được!"

Nếu đem Vạn Xà Độc hạ ở trên cây trà?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Thích khách, ngoài dự đoán của mọi người

Beta: Thái Hà (@TaeHa2704)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nếu đem nông được hạ ở nước trà, nước trà nhất định sẽ biến sắc biến vị, ngay cả một lượng nhỏ, đều sẽ có hương vị rất gay mũi.

Nhưng mà, nếu đem nông được phun ở trên cây trà, lá trà thu hoạch được sẽ trải qua xử lý và hong khô, lại pha thành nước trà, như thế một chút hương vị nông được đều không có.

Nếu có đủ số lượng nông được trong thành phần lá trà, như vậy, cho dù là kiểm tra lá trà hay là nước trà, vẫn là có thể kiểm tra đo lường ra lượng tàn lưu nông được. Sử dụng lá trà có tàn lưu nông được lâu dài, sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với thân thể con người.

Như vậy, điều gì sẽ xảy ra nếu đem nông được đổi thành độc được, đổi thành Vạn Xà Độc?

Có phải cũng là cùng đạo lý hay không? Lá trà có chứa Vạn Xà Độc, nhưng khi ngâm lại không thay đổi một chút hương vị, màu sắc, không thay đổi vị? Chỉ có chuyên nghiệp tinh vi kiểm tra đo lường mới có thể kiểm tra đo lường ra tới?

Nghĩ đến điều này, trong lòng Hàn Văn Tịch kinh hãi, hai tròng mắt đều trừng lớn, "Nhất định chính là như vậy!"

Mục Thanh Vô lại không hiểu ra sao "Vương Phi nương nương, người đang nói gì vậy?"

Hàn Văn Tịch đang muốn giải thích, ai ngờ, một luồng gió lạnh sắc bén đột nhiên truyền đến từ phía sau.

"Vương Phi nương nương cẩn thận!"

Mục Thanh Vô kinh hô, thành linh đầy Hàn Văn Tịch về hướng cây trà, ngay sau đó chính mình xoay người bảo hộ.

Kinh nghiệm phong phú nơi sa trường như hẳn, lập tức đã nghe ra được đây chính là thanh âm mũi tên nhọn được bắn đến từ phía sau.

Có thích khách!

Thời điểm Mục Thanh Vô xoay người qua bảo vệ Hàn Văn Tịch, đồng thời cũng rút trường kiếm ra, hung hăng đánh mũi tên nhọn đang nghênh diện phóng tới qua một bên, động tác nhanh nhẹn liên tiếp và dứt khoát, rất đẹp mắt.

Mũi tên nhọn đã bị chuyển hướng, nhưng không nhìn thấy dấu hiệu của thích khách, trước mắt trống rỗng, trờ bỏ cây trà vẫn là cây trà, toàn bộ sườn núi nhỏ một mảnh yên tĩnh.

Mục Thanh Vô không chút do dự, vừa cánh gác động tĩnh quanh mình, vừa hô to, "Người tới mau kêu thụ vệ, có thích khách!"

Hái trà sư ở một bên sụ tới mức lập tức xoay người liên chạy. Khí thế vườn trà còn chưa đến đây, đột nhiên lại có thêm một mũi tên bắn lên từ phía bên phải, Mục Thanh Vô vung trường kiếm lên, dễ dàng đánh rớt.

Vương Phi nương nương ở phía sau lưng hẳn, hẳn không dám đuổi theo, hơn nữa, địa thế nơi bọn họ đang đứng rất bất lợi cho việc rút lui, Mục Thanh Vô chỉ có thể bất động, chờ đợi người đến cứu viện.

May mắn thay, nhìn xem tốc độ bắn tên, thích khách chỉ có một người.

Hàn Văn Tịch nằm trên cây trà, không dám lộn xộn cử động, nằng thừa nhận chính mình thực sự nhát gan, một chút võ công nằng đều không biết, chỉ cần không cẩn thận một cái thì mạng nhỏ sẽ không còn nha!

"Vương Phi nương nương, cứu binh lập tức sẽ đến, ủy khuất người." Mục Thanh Vô thấp giọng.

"Không..... không có việc gì! Người cẩn thận một chút." Hàn Văn Tịch khó chịu, nằng khom lưng 90 độ, đỉnh cây trà chích vào toàn bộ vùng bụng khiến nằng muốn hét lên.

"*Hưu.....*" Lại là một mũi tên khác, đến từ phía bên trái!

Mục Thanh Vô hung hăng đánh rớt như cũ, lạnh giọng, "Người nào? Lén lút, tính gì là anh hùng hảo hán!"

Hàn Văn Tịch đỏ mặt hỏi..... người ta là thích khách, người nói đến anh hùng hào hán làm gì, đây rõ ràng là năng lực hữu hạn, đánh lên không thành, chỉ có thể tiếp tục đánh lên.

Nếu không, còn không phải là thừa dịp cứu binh còn chưa tới, ra tay tốc chiến tốc thắng?

Trước nay Hàn Văn Tịch cũng chưa từng gặp qua thích khách, chưa từng gặp qua cảnh đánh đánh giết giết, vì vậy điều này khiến nằng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhưng ai biết, Mục Thanh Vô lại đột nhiên kinh hãi, thấp giọng nói:

"Vương Phi nương nương, người tôi không ít! Đắc tội?"

"Cái gì?"

Hàn Văn Tịch còn chưa hiểu, Mục Thanh Vô đã xoay người lại đây, một tay ôm nằng vào trong lồng ngực, ngay sau phóng lên không mà bay.

Mà cơ hồ là đồng thời, vô số mũi tên tồn từ bốn phương tám hướng đồng loạt bay vụt lại đây, "*Hưu! Hưu! Hưu!*" Từng đạo phá tiếng gió liên tiếp không ngừng, không dứt bên tai!

Mục Thanh Vô một tay giữ chặt bảo hộ Hàn Văn Tịch trong ngực, một tay khác cầm kiếm vung lên đánh rớt những mũi tên nhọn, đồng thời không ngừng xoay người tránh né.

Hàn Văn Tịch chui đầu vào trong ngực hắn, kịch liệt trốn tránh, xoay tròn, chóng mặt, không nhìn tới những gì đang xảy ra, nhưng lại rõ ràng nghe được âm thanh của trường kiếm cùng mũi tên nhọn đánh chạm vào nhau "*keng! keng! keng!*" Đồn dập, vang dội, cực kỳ khốc liệt.

Mai phục cư nhiên nhiều người như vậy, đây là hướng về phía Mục Thanh Vô mà tới, hay là hướng về phía nằng mà tới?

Mục Thanh Vô hết sức chăm chú ngăn cản, thích khách vẫn không hiện thân, ẩn giấu ở trong cây trà, bọn họ dễ dàng sử dụng nó để phóng ra các mũi tên.

Lý do vừa rồi dĩ không phóng ra vạn tiễn, là vì lo sợ nếu bại lộ quá sớm, không thể gây thương tổn cho hắn, muốn khiến hắn sau khi tê mỏi, sẽ sử dụng toàn bộ hóa lực.

Thực rõ ràng, những thích khách này rất hiểu biết hắn!

Có thể là thích khách lần trước hành thích hắn ở đây đó hay không?

Lúc này, Mục Thanh Vô cũng không rảnh lo nghĩ nhiều như thế, nhiệm vụ hàng đầu của hắn chính là bảo hộ Vương Phi nương nương, không thể để nằng chịu bất kì thương tổn gì. Nếu không, hắn sẽ không thể giao đãi với Tần Vương phi.

Mũi tên nhọn càng ngày càng nhiều, Mục Thanh Vô cân bản không có cơ hội đảo tẩu, thậm chí cơ hội chủ động công kích cũng đều không có, hắn chỉ có thể ngăn cản.

May mắn duy nhất của hắn chính là, nơi này là vườn trà, viện binh rất mau sẽ đến.

Nếu như bọn họ bị ám sát ở vùng hoang vu, chỉ cần binh lực loại này của địch quân, hắn cũng không kéo dài được bao lâu.

"Mau! Họ đều trốn tránh ở trong cây trà!"

"Chia nhau ra và lục soát!"

Rất nhanh, giọng nói mệnh lệnh sắc bén truyền đến, không phải người khác, đúng là người quản lý vườn trà, người phát ngôn của trang chủ, Thượng Quan chấp sự.

Đó là một người đàn ông 40 tuổi, bộ ria mép hình chữ V lộn ngược, vẻ mặt nghiêm nghị.

Hắn xoay người, rút kiếm phi lên giữa không trung, vừa hỗ trợ Mục Thanh Vô, vừa hạ mệnh lệnh.

Ngay sau đó, một số lượng lớn các thanh y thị vệ đều phi xuống từ đỉnh núi, một đám thân ảnh mạnh mẽ, cầm kiếm chui vào khu vườn trà dày đặc.

Viện binh vừa đến, chỉ nghe thấy một tiếng còi quý dị vang lên, thế công của mũi tên nhọn nhảy mất dừng lại, chỉ thấy một đám thích khách hắc y che mặt đứng lên từ trong cây trà, rút lui theo bốn phương tám hướng.

Thượng Quan chấp sự lập tức phi thân truy đuổi theo, ném trường kiếm, đâm thẳng vào sau lưng của một thích khách. Khi hắn truy kịp, rút kiếm ra, đánh rớt một số mũi tên phóng tới, lập tức phi thân tiến lên, trường kiếm đã để ở trên cổ một thích khách khác.

"Đừng nhúc nhích, nếu không người chi có đường chết!" Thượng Quan chấp sự lạnh giọng.

Trong những tình huống này, đương nhiên muốn lưu người sống. Bắt giữ một tên còn sống, quan trọng hơn so với giết tất cả bọn chúng.

Nhưng ai biết, thích khách cũng không quay đầu lại, vô thanh vô tức thỉnh lĩnh chủ động tới gần, cổ lau mũi kiếm, tự sát!

Thượng Quan chấp sự cả kinh, cũng không rảnh lo như vậy nhiều, lại lần nữa đuổi theo thích khách xung quanh, mà bốn phương tám hướng, thị vệ trà trang đã cùng đánh nhau với thích khách, thanh âm binh khí va chạm vào nhau hết đợt này đến đợt khác.

Mục Thanh Vô cũng muốn đuổi theo, cũng muốn bắt một người sống tới hỏi một chút. Nhưng mà, hắn vẫn là nhìn, hắn cần phải bảo hộ Vương Phi nương nương nha.

Che chở Hàn Văn Tịch rời xa chiến trường, đứng ở trên chỗ mặt đất cao hơn, vừa rơi xuống đất, hắn lập tức buông tay, nghiêm túc nói, "Vương Phi nương nương đắc tội."

"Không có việc gì không có việc gì, tạ ơn người!" Hàn Văn Tịch vỗ nhẹ ngực mình, chưa ổn định lại từ trong kinh hoàng.

Nguyên bản cho rằng chỉ có một thích khách, ai biết mai phục nhiều như vậy, may mắn có viện binh, nếu không, nằng cùng Mục Thanh Vô chết như thế nào cũng không có người biết đến.

Nhìn phía dưới quanh mình đánh nhau kịch liệt, Mục Thanh Vô cũng không dám bắt cần, tùy thời chú ý tình huống quanh mình.

Ngay sau đó, một đám viện binh mới xuất hiện, vây quanh toàn bộ sườn núi từ bên ngoài, khiến cho thích khách không còn chỗ trốn.

Thích khách dần dần rút lui ra sau, dần dần hướng về phía trung tâm và gom lại cùng nhau, bọn họ cũng không từ bỏ công kích, một đám lưng tựa lưng, mũi tên từ nỏ không ngừng bắn ra, buộc thủ vệ trà trang phải cẩn thận ngăn cản.

Hàn Văn Tịch cùng Mục Thanh Vô nhìn thấy, đều lo lắng Thượng Quan chấp sự có thể bắt được người còn sống hay không.

"Thiếu tướng quân, những người này là đang hướng về phía người đó?" Hàn Văn Tịch thấp giọng hỏi, nằng biết chính mình đắc tội với không ít người, nhưng là, chỉ những ân ân oán oán đó còn không đáng để kẻ thù đại động can qua hành thích nằng như vậy. Phải biết rằng, hành thích Vương phi chính là trọng tội, nhẹ thì trăm ba đời, nặng thì tru di cả tộc.

"Ân, bọn họ đối ta thực hiểu biết."

Mục Thanh Vô nhàn nhạt nói, tầm mắt không rời chiến trường.

Nhưng ai biết, ngay đúng lúc này, bên tai Hàn Văn Tịch đột nhiên truyền đến thanh âm "*Đồ đồ đồ*".

Tần suất của thanh âm cảnh báo nói cho nằng biết, có độc tố đang nhanh chóng tiếp cận với tốc độ cao từ phía sau bọn họ.

Hàn Văn Tịch trong lúc nhất thời không thể bình thường trở lại, bất giác quay đầu nhìn về phía sau.

"A....."

Hàn Văn Tịch lớn tiếng kêu lên sợ hãi, cũng không biết sức lực tới từ nơi nào, hung hăng đẩy Mục Thanh Vô một phen, Mục Thanh Vô bất ngờ bị đẩy đến trên mặt đất.

Cơ hồ là đồng thời, một thanh kiếm đã đâm tới từ phía sau, đâm đúng vào vị trí mà Mục Thanh Vô vừa mới đứng, nếu không có Hàn Văn Tịch đẩy ra, như vậy, hậu quả..... không dám tưởng tượng!

Cư nhiên có thể vô thanh vô tức tới tới gần, còn suýt nữa muốn lấy tính mạng Mục Thanh Vô, Mục Thanh Vô cũng không nhận ra?

Đây là một cao thủ như thế nào nha?

Phía sau, người cầm kiếm hoá ra là một nữ sát thủ mặc đồ đen, không thể nghĩ ngờ, võ công của nàng cao hơn cả Mục Thanh Vô.

Trong nháy mắt nàng tới gần, một bàn tay đã nắm lấy tay Hàn Văn Tịch!

"Buông ta ra! Buông ra!"

Hàn Văn Tịch hét lên, sợ hãi đấu tranh dữ dội, *nguyên lai mục tiêu của những thích khách không phải là Mục Thanh Vô, mà là nàng!*

Ai cũng không lường trước được sự việc sẽ phát sinh như vậy, nữ thích khách này mới là thích khách chân chính a! Tất cả những kẻ khác đều là yểm hộ!

Ngay cả Thượng Quan chấp sự cũng nhìn lại đây, sửng sốt.

Nhưng mà, Mục Thanh Vô phản ứng rất nhanh, hần nhanh chóng cầm kiếm muốn phi thân lên, nhưng ai biết, nữ sát thủ vừa bắt lấy tay Hàn Văn Tịch, vừa đột nhiên xoay người, trường kiếm hung hăng đâm về phía Mục Thanh Vô.

Hết thấy này đều phát sinh quá nhanh, Mục Thanh Vô không có lựa chọn, hần thà rằng bị đâm một kiếm, cũng phải bảo hộ Vương Phi nương nương.

Hần không hề né tránh, dùng vai đón nhận mũi kiếm của nữ thích khách, mà mũi kiếm của hần cũng đồng thời hướng đến trái tim của nữ thích khách.

Ai ngờ ngay tại lúc hỗn loạn này, Hàn Văn Tịch lại kinh hô, "Hãy cẩn thận vì trên thân kiếm của nàng có chất kịch độc, người sẽ chết!"

Mục Thanh Vô thất thần một cái, ngay thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, thời khắc khi mũi kiếm của hai người đều phải đâm lẫn nhau, nữ thích khách chuyển lệch mũi kiếm về một bên, hung hăng hất thanh trường kiếm của Mục Thanh Vô, cùng lúc đó, đột nhiên kéo Hàn Văn Tịch vào trong lòng ngực, xoay người bỏ chạy!

"Vương Phi nương nương!"

Mục Thanh Vô sợ hãi, nháy mắt nhảy lên, đồng thời Thượng Quan chấp sự đã sớm bay vút qua trước hần, đuổi theo.

Mục Thanh Vô không hề trì hoãn, cố gắng hết sức đuổi theo, nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là, tốc độ của nữ thích khách cực kỳ nhanh, cho dù là Mục Thanh Vô hay là Thượng Quan chấp sự, đều đuổi không kịp.

Nhìn thấy các nàng sắp rời khỏi trà trang Thiên Hương, hai người nỗ lực điên cuồng đuổi theo, nhưng trước sau đều không thể đuổi kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn tám lạng kia rời đi theo hướng núi hoang, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Xong rồi!

Thượng Quan chấp sự thờ hồng hộc nằm liệt trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, Tần Vương phi đã bị bắt cóc ở trà trang Thiên Hương, việc này hần làm sao gánh vác được a?

Sắc mặt Mục Thanh Vô so với Thượng Quan chấp sự còn muốn trắng hơn. Sau khi hiểu biết, hần nhận ra rằng những tên thích khách này là hướng về phía Vương Phi nương nương mà tới!

Hai người hai mặt nhìn nhau, nhưng lại không nhìn thấy một cái bóng màu đỏ lướt qua bên kia, lao vào trong vùng núi hoang.

Rất nhanh, hai người liền nhớ đến những tên thích khách còn lưu lại trên sườn núi phía nam, chỉ tiếc, thời điểm khi bọn hần đuổi tới, đã thấy thi thể đầy đất, tất cả hác y thích khách đều tự vẫn bỏ mình.

"Đồ vô dụng!" Thượng Quan chấp sự tức giận dùng một chân đá bay tên thị vệ.

Mục Thanh Vô nắm chặt nắm tay của mình đến nỗi các khớp tay đều kêu răng rắc, lạnh giọng, "Lục soát núi! Thượng Quan chấp sự, lập tức lục soát toàn bộ núi cho ta! Còn có, phải người đến Tần Vương phủ báo tin!"

Dứt lời, không rảnh lo đề thờ, lập tức đi thẳng về phía núi hoang.

Thượng Quan chấp sự nào dám trì hoãn, lập tức an bài hết mọi sự tình, còn chính hần thì lập tức bay về hướng đỉnh núi phía tây. Xảy ra sự tình lớn như thế, hần cần thiết phải bảo báo với trang chủ!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyền - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Độc người, địch thủ cường hãn

Beta: Thái Hà.

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hàn Văn Tịch bị nữ sát thủ nắm chặt, cho dù nàng gãy gậy như thế nào, nữ sát thủ đều không dao động.

Thích khách này đối Mục Thanh Vô thấp phần hiểu biết, rồi lại hướng về phía nàng mà tới, chẳng lẽ thích khách này có quan hệ với Vạn Xã Độc của Mục Thanh Vô?

Bọn họ biết nàng đang điều tra nguồn gốc của Vạn Xã Độc, nên bọn họ đã bắt cóc nàng?

Trừ bỏ lý do này ra, Hàn Văn Tịch không nghĩ ra được lý do thứ hai.

Nàng chính là người rất quý mạng mình, hiện giờ còn có thể bình tĩnh phân tích vấn đề như thế, đó là bởi vì nàng chắc chắn nữ thích khách sẽ không giết nàng.

Nếu muốn giết nàng, hà tất phải bắt cóc làm gì?

Nữ thích khách có rất nhiều cơ hội một kiếm chấm dứt tính mạng nàng.

Nếu đó là một vụ bắt cóc, vậy nhất định sẽ có yêu cầu. Cho nên, tạm thời nàng xem như vẫn an toàn.

Lúc này, bên tai Hàn Văn Tịch tất cả đều là tiếng vang "*đó đó đó*", nữ thích khách này không chỉ trên thân kiếm có độc, trên người còn ản dấu không ít độc được.

Có vẻ như là người thông thạo trong việc sử dụng độc được, võ công lại tốt như thế, chẳng lẽ là đầu sỏ gian tế Bắc Lịch quốc?

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch ra vẻ gãy gậy, nắm một cái đã bắt được cánh tay nữ sát thủ, nhân cơ hội đâm móng tay vào.

Ai ngờ, nữ thích khách lập tức cúi đầu nhìn xuống, kinh thường mà mai, "Hàn Văn Tịch, thu hồi tiêu xắc của người, không có gì ghê gớm, hử!"

Nàng ta biết Hàn Văn Tịch đã hạ độc, nhưng không hề ngăn cản, đang nói, mắt liếc nhìn về phía cánh tay. Lúc này, độc trong móng tay Hàn Văn Tịch đã thấm thấu đến làn da của nàng. Nhưng, nàng ta không có một chút phản ứng nào.

Làm sao có thể như thế?

Hàn Văn Tịch hiện lên vẻ mặt khiếp sợ, phải biết rằng, nàng chính là đã hạ độc kiến nha, chính là được đã tra tấn Hàn Ngọc Kỳ đến chết đi sống lại.

Người trúng độc này, ngay từ đầu sẽ đau đớn kịch liệt, rất nhanh sẽ có cảm giác cánh tay giống như đang bị hàng ngàn hàng vạn con kiến gặm cắn, người sẽ không bị độc chết, nhưng sẽ căo xước chính mình đến nỗi người không ra người, quý không ra quý, sống không bằng chết.

Nhưng, nữ thích khách này không chỉ không có cảm giác đau đớn, hơn nữa, cánh tay vẫn còn có sức mạnh như vậy, đủ để túm chặt lấy nàng.

Không có khả năng!

Phải biết rằng, độc của kiến cỏ không thể lấy ra, chỉ khi bị kiến độc cắn phải mới có thể bị trúng độc. Độc kiến mà nàng sử dụng chính là thứ được mang theo từ hệ thống giải độc, được chiết xuất từ thân kiến độc như một chất độc. Vì vậy, trúng loại độc kiến này cũng không giống như bị kiến độc cắn phải, có một sự khác biệt giữa chúng, và giải được cũng không hề giống nhau.

Nói cách khác, độc kiến mà Hàn Văn Tịch hạ, chỉ có năng mới có giải được, nữ thích khách này không có khả năng có giải được!

Ở dưới tình huống không có giải được, năng ta cư nhiên không có bất cứ phản ứng gì?

Tà!

Hàn Văn Tịch không tin điều này. Năng nghiêng rắng, dùng sức đâm móng tay vào sâu hơn, để độc kiến thăm thấu nhanh hơn.

Nhưng ai biết, nữ thích khách vẫn khinh thường cười, bỏ qua cơn đau, cũng không thèm nhìn năng, mượn lực trên cây, phi nhanh hơn.

Chẳng lẽ.....

Hàn Văn Tịch bỗng nghĩ tới một điều, suốt nửa buổi miệng thốt ra, may mắn kịp thời ngậm miệng. Nhưng mà..... sắc mặt nàng trắng bệch, thấp phần khó coi.

Miền dịch!

Nguyên nhân người này không phản ứng lại với độc kiến, có khả năng là bởi vì năng ta miến nhiễm đối với độc được.

Có những người đã được miến dịch bẩm sinh, cho nên sẽ không bao giờ bị trúng độc, những người như thế đã ít lại càng thêm hiếm. Thậm chí nếu có, cũng chỉ miến dịch đối với một hai loại độc tố. Nhưng, nếu tiêm vào các loại kháng thể sinh ra miến dịch, như vậy sẽ có khả năng miến dịch với một loạt các loại độc được. Tất cả các loại chất độc trong cùng một thể loại, không thể hạ độc được năng.

Tiêm kháng thể là cách nói ở thời hiện đại. Còn thời cổ đại, được gọi là "Dưỡng độc".

Tiêm kháng thể độc được ở thời hiện đại được chia thành ba giai đoạn: miến dịch cấp 1, miến dịch cấp 2, miến dịch cấp 3. Cấp bậc càng cao, lực miến dịch sẽ càng cao, có thể thừa nhận độc tố càng mạnh.

Đương nhiên, lực miến dịch càng cao, năng chức năng bình thường khác trên thân thể cũng càng bị tổn hại nghiêm trọng hơn, thậm chí có khả năng nguy hiểm cho tính mạng. Do đó, cả nghiên cứu phát minh hay là ứng dụng lâm sàng, đều bị kiểm soát rất chặt chẽ, hoặc thậm chí là bị cấm.

Hàn Văn Tịch nhớ rõ năng từng đọc qua một văn bản cổ độc, ở thời cổ đại, dưỡng độc cũng có cùng loại phân chia, chia thành: độc người, thi độc, cổ độc.

Độc người (毒人) có tuổi thọ hạn chế, nhiều lắm là 30 năm, có nhân cách độc lập của mình, không khác gì so với người bình thường. Những người này có khả năng miến dịch đối với độc tố cấp thấp, không nguy hiểm đến tính mạng mà chỉ ảnh hưởng đến da, thịt và tóc.

Thi độc (毒尸), thật ra là cùng loại với tử sĩ, tuổi thọ sẽ không vượt quá một năm, miến dịch đối với độc tố trung cấp, độc tố trí mạng ảnh hưởng đến xương và máu.

Đối với cổ độc (毒蛊), rồi cuộc là tồn tại như thế nào? Rất ít sách cổ ghi lại về những gì mà họ đã làm, Hàn Văn Tịch cũng không có hiểu biết nhiều lắm. Năng chỉ biết rằng, những độc được cấp cao có tác dụng đối với các cơ quan nội tạng, đều không làm gì được cổ độc. {Dịch: Emily Ton}

Hàn Văn Tịch vẫn luôn cảm thấy độc được thời cổ đại rất phong phú, nhưng độc thuật lại không bằng thời hiện đại. Trên sách ghi lại độc cổ đại, rất có khả năng chỉ là một giả thiết mà thôi, không có điều kiện để thực hiện, cho dù thật sự có, cũng chỉ có thể là trường hợp đặc biệt.

Nhưng ai biết, năng đã quá xem nhẹ độc thuật thời cổ đại!

Hôm nay, năng đã gặp một, dễ như trở bàn tay.

Dựa theo tình huống của nữ thích khách này, năng ta chắc hẳn là độc người.

Phát hiện Vạn Xà Độc, dần nuôi dưỡng, đã làm tâm của Hàn Văn Tịch sinh ra kiêng kỵ, hiện giờ lại xuất hiện độc người. Rồi cuộc cao thủ dùng độc nào đã đứng phía sau giúp nội gian Bắc Lịch quốc?!

Lúc trước Hàn Văn Tịch còn hoài nghi nữ sát thủ này chính là kẻ đứng đầu nhóm nội gian. Hiện giờ xem ra, năng ta bất quá cũng chỉ là một công cụ mà thôi. Phía sau, nhất định còn có người.

Không thể không thừa nhận đối thủ rất thần bí và cường hãn (dùng mạnh), vượt xa ước tính của Hàn Văn Tịch.

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch cũng không phải là đèn cạn dầu, năng mang theo một kho độc lớn bên người, còn sợ sẽ không có độc được có thể khống chế được nữ thích khách độc người này hay sao?

Năng ra vẻ nhụt chí, động tác tự do buông tay nữ thích khách, lạnh giọng chất vấn, "Người rồi cuộc là ai? Bất cóc ta làm gì?"

Nữ thích khách tựa hồ rất khinh thường Hàn Văn Tịch, thậm chí còn có bất mãn, hừ lạnh một tiếng khinh miệt, không trả lời.

"Người dám bắt cóc ta, Tần Vương điện hạ nhất định sẽ không buông tha các ngươi!"

Hàn Văn Tịch vừa có ý khiêu khích, vừa dùng tay nhô lạnh yên không một tiếng động dẫn đến trong túi chứa bệnh, ý niệm vừa động, năng tùy tay lấy một nắm Thực Cốt Tán.

Thực Cốt Tán (蚀骨散), danh như ý nghĩa, một loại độc chuyên môn dùng để ăn mòn xương cốt, một khi tiến vào máu, lập tức liền sẽ xâm nhập cốt tủy.

"Hàn Văn Tịch, ngươi thật đúng là xem mình thành phượng hoàng? Thật là không biết xấu hổ!"

Nữ thích khách càng thêm khinh thường, năng dừng lại bên cạnh một vách đá, giữ chặt Hàn Văn Tịch tựa hồ như muốn nhảy xuống.

"Giống nhau đi, ngươi cũng không sai biệt lắm." Hàn Văn Tịch bình tĩnh nói, ánh mắt đảo qua miệng vết thương mà năng vừa tạo nên trên cánh tay của nữ thích khách.

"Người dám mắng ta!" Nữ thích khách lại bị chọc giận, trừng mắt lạnh nhìn lại, cánh tay cũng chuyển hướng về phía Hàn Văn Tịch.

"Thì thế nào?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng khiêu khích, ngay sau đó lạnh mắt lẹ tay, tay cầm Thực Cốt Tán lập tức nắm lấy tay có miệng vết thương của nữ thích khách.

Nhưng!

Trái với mong đợi của năng, nữ thích khách có tính cách rất cao, năng ta cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, lập tức liền đẩy Hàn Văn Tịch ra, nhanh như chớp giật, rút kiếm cắt bỏ một miếng thịt trên cánh tay mình!

Toàn bộ quá trình, không vượt qua mười giây đồng hồ!

Thật nhanh! Thật tàn nhẫn!

Hàn Văn Tịch vấp ngã một bên, không thể đứng lại nên bước vài bước và ngã ngồi xuống đất, suốt nửa ngã xuống vách đá.

Năng chỉ cần cầm vào miệng vết thương của nữ thích khách, độc nhất định đi xuống, nhưng năng chưa từng nghĩ đến nữ thích khách sẽ cắt thịt mình không chút do dự, phản ứng này không khỏi cũng quá nhanh, quá chuyên nghiệp đi?

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhiều như vậy trong khi đang ngồi ở rìa vách đá, năng sợ tới mức tim đập nhanh muốn chết, vội vàng đứng dậy muốn chạy.

Nhưng mà, nữ thích khách lại nháy mắt tới gần, nắm cổ áo năng, rống giận "Người tiện nhân này, đi tìm chết đi!"

Hàn Văn Tịch còn muốn dùng độc, năng cũng chỉ có thể dùng độc, nhưng ai biết, nữ thích khách căn bản không cho năng cơ hội, thỉnh linh ném năng ra, đẩy xuống vách đá.

"A....."

Chỉ nghe được một tiếng thét chói tai, ngay sau đó liền nhìn đến nữ thích khách đuổi theo, rất nhanh, cả hai thân ảnh đều biến mất ở trong vực sâu.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

"Bang!"

Một tiếng vang lớn, vang vọng toàn bộ đại đường tướng quân phủ. {Beta: Thái Hà}

Long Phi Dạ cao cao tại thượng đứng bên cạnh ghế chủ tọa, mặt lạnh như băng, tức giận ngập trời, như thể sắc trời trước khi xảy ra trận bão tuyết, đặc biệt là cặp mắt lạnh băng, thăm đến thăm người.

Bởi vì hần thịnh nộ mà tạo thành uy áp mãnh liệt. Đại đường to lớn như vậy tựa hồ đều bị thu nhỏ bởi hơi thở lạnh lẽo, uy hiếp đến cả Đại tướng quân cũng tất cả người hầu trà tràng Thiên Hương đang quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám nâng.

Tần Vương phi bất cóc, đây là sự tình nghiêm trọng có lẽ nào a!

Lửa gần nhảy lên trong mắt thắm của Long Phi Dạ, hẳn cũng không ý thức được mình phần nộ bao nhiêu, thậm chí không cách nào bình tĩnh lại.

Người bắt cóc Hàn Văn Tịch rất quen thuộc đối với Mục Thanh Vô, nhất định chính là người trong đám nội gian Bắc Lịch quốc.

Hàn Văn Tịch rơi vào trên tay các nàng, còn có thể tốt được sao?

Mục đại tướng quân biết chuyện này rất nghiêm trọng, nhưng cũng không nghĩ rằng Tần Vương điện hạ sẽ phần nộ như thế. Lúc này, cũng không dám nói nói đến lĩnh tội cầu phạt gì, quan trọng nhất chính là nhanh chóng cứu người.

Tay hẳn đều có chút run, bấm "Tần Vương điện hạ, Thanh Vô đã điều phái nhân mã, phong tỏa tất cả lối ra vào những toà núi lớn nhỏ, người nhất định vẫn còn ở trong núi. Đám người kia bắt người, ít nhất tính mạng Vương Phi nương nương tạm thời sẽ không bị nguy hiểm."

Ai ngờ, Long Phi Dạ buột miệng thốt ra, "Bốn vương cấm bắt luận kẻ nào động vào một cây lông tơ của nàng!"

Hắn đương nhiên biết nội gian Bắc Lịch quốc bắt cóc Hàn Văn Tịch, không phải sẽ lấy tính mạng nàng, mà là có yêu cầu khác. Nhưng mà, Hàn Văn Tịch ở trong tay nữ nhân kia, có thể không phải chịu tra tấn sao?

Nữ nhân nhất gan kia nhất định là bị hù chết!

Nghe Tần Vương điện hạ nói những lời này, Mục đại tướng quân càng bị chấn kinh. Như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến Tần Vương điện hạ sẽ che chở Hàn Văn Tịch như thế. Trong lúc nhất thời, hẳn cũng không dám nói chuyện.

Người là do con của hắn mang đi ra ngoài, nếu không tìm được nàng trở lại, hoặc là xảy ra sự tình gì, với thái độ này của Tần Vương điện hạ, tướng quân phủ không thoát được tội!

"Điện hạ, lão thần hiện tại lập tức tiến cung, xin Hoàng thượng điều binh." Mục đại tướng quân về mặt nghiêm túc, lục soát núi đầu tiên sẽ cần đến nhân mã, thuyền chuyển đội quân lớn là có hiệu quả nhất.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại cự tuyệt, "Không cần, việc này không được kinh động tới những người khác!"

Không nói đến Thiên Huy hoàng đế sẽ không đáp ứng. Nếu đáp ứng, Long Phi Dạ cũng không nghĩ sẽ công khai chuyện này, việc này liên lụy đến nội gian Bắc Lệ, hiện giờ Hàn gia lại có hiểm nghị, sự tình một khi công khai, sẽ ảnh hưởng đến việc truy tra nội gian của hắn không nói, cũng không có một chút chỗ tốt nào đối với Hàn Văn Tịch.

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một tia phức tạp, lạnh giọng, "Sở Tây Phong, tất cả nhân mã Cô Uyển đều phái đi, bí mật lục soát núi cho bốn vương, còn có, đưa hai người trong phòng kia tới trà trang Thiên Hương!"

Tần Vương điện hạ đây là chuẩn bị trao đổi con tin sao?

Lần này, Mục đại tướng quân càng thêm không thể tin nổi. Phải biết rằng, đối với tù nhân bắt được trong tay, Tần Vương điện hạ từ nay đều sẽ không tha, lần này cư nhiên chỉ vì một nữ nhân, phá lệ!

Thật ra, Hàn Văn Tịch bị bắt cóc, đúng là thời cơ rất tốt để Tần Vương điện hạ thoát khỏi Tần Vương phi, nhưng vì sự tình liên quan đến nội gian Bắc Lịch quốc, ngay cả Thiên Huy hoàng đế cùng Thái Hậu bên kia cũng không dám gây nhiều khó dễ.

Đừng nói là Mục đại tướng quân, ngay cả Sở Tây Phong cũng đều không thể lý giải. Nhưng mà, đối mặt với chủ tử đang nổi nóng, hẳn không dám hỏi nhiều nữa câu, lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Đôi mắt Long Phi Dạ lạnh như băng nhìn về phía người hầu trà trang Thiên Hương, lạnh giọng, "Nói cho trang chủ các người, bốn vương muốn gặp hẳn!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Sợ hãi, thú nhận hay không thú nhận

Beta: Thái Hà.

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi Hàn Văn Tịch xảy ra chuyện, trà trang Thiên Hương lập tức bị phong tỏa, người bên ngoài không thể tiến vào, người bên trong cũng không thể đi ra.

Long Phi Dạ vừa đến, Mục Thanh Vô liền vội vàng tới gặp.

Mục Thanh Vô tìm từ buổi chiều ngày hôm qua đến giữa trưa hôm nay, đều không tìm thấy một chút dấu vết để lại, hẳn thật sự không có một mũi nào trở lại. Nhưng mà, Tần Vương điện hạ đã tới, hẳn nhất thiết phải quay trở lại.

Vừa vào cửa, Mục Thanh Vô liền trực tiếp quý xuống, "Thuộc hạ không thể báo hộ Vương Phi nương nương, tội đáng chết vạn lần!"

"Nếu người chỉ muốn thỉnh tội với bốn vương, bốn vương hiện tại liền trị người tử tội!" Long Phi Dạ không chút khách khí.

Hiện tại thỉnh tội, có thể dùng được vào việc gì?

Mục Thanh Vô hiểu điều này, chỉ là, trong lòng hẳn thật sự bán khoán.

"Rốt cuộc chuyện là như thế nào?" Long Phi Dạ lạnh giọng, nghe nói từ trong miệng của Mục đại tướng quân cùng người hầu trà trang Thiên Hương cũng không hoàn toàn biết hết những gì đã xảy ra, chỉ có đương sự Mục Thanh Vô là rõ ràng nhất.

Mục Thanh Vô đã nói nguyên nhân đưa bọn họ tới trà trang Thiên Hương, cùng với sự tình đã trải qua, tí mỉ kỹ càng bẩm báo với Long Phi Dạ, bao gồm những nghi ngờ đối với nhị tiểu thư Hàn gia Hàn Nhược Tuyết.

"Đã điều tra rõ ràng, các người vì sao còn muốn leo lên ngọn núi phía nam?" Long Phi Dạ khó hiểu.

"Vương Phi nương nương nói muốn hái chút Nam Sơn Hồng trở về, thuộc hạ cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại sự tình này." Mục Thanh Vô hối hận không thôi, sớm biết như thế, hẳn sẽ tự mình đi.

Hàn Văn Tịch cũng thích uống Nam Sơn Hồng?

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên sự phức tạp, lại hỏi, "Các người đi từ Tân Vũ Viện đến ngọn núi phía nam mất thời gian bao lâu?"

Có khá nhiều người đã mai phục ở đây núi phía nam, nhất định là có người đã nói trước Hàn Văn Tịch sẽ đi qua nên mới thiết lập mai phục, Long Phi Dạ hỏi như thế, không thể nghi ngờ là hoài nghi trong trà trang Thiên Hương có mặt thám.

"Đường núi khó đi, không đến nửa canh giờ (1h)." Mục Thanh Vô đúng sự thật trả lời.

Không đến nửa canh giờ, thời gian này không được tính là ngắn, vì vậy cũng đủ cho thích khách chuẩn bị tốt mai phục.

Mẫu chốt chính là, làm thế nào mà một số lượng lớn thích khách có thể tiến vào trà trang Thiên Hương? Phải biết rằng, trà trang Thiên Hương không phải giống như một trà trang thông thường, mà là nơi phục vụ cho tất cả quyền quý ở đế đô, phòng thủ nơi này rất nghiêm ngặt.

Đúng ngay lúc này, Thượng Quan chấp sự chạy tới.

Cho dù Thượng Quan chấp sự cố gắng thế nào đều không thể tìm thấy trang chủ đại nhân, dùng hết các biện pháp liên lạc, cũng không thể liên lạc được.

Trang chủ đại nhân có một biệt viện ở trên đỉnh núi phía tây của trà trang Thiên Hương, vì thế, phần lớn thời gian đều sống ở nơi đó. Mặc dù trang chủ đại nhân không tới thường xuyên, nhưng một tháng qua vẫn luôn ở tại trà trang.

Trang chủ có bản mực lệ sự vụ trong trà trang, Thượng Quan chấp sự là một trợ thủ có năng lực. Nhưng mà, hiện giờ sự tình xảy ra lớn như thế, Thượng Quan chấp sự cũng bó tay không có biện pháp, không dám đương nổi.

Tần Vương điện hạ đã tới, trang chủ lại không có tin tức, Thượng Quan chấp sự chỉ có thể căng da đầu tiến vào gặp mặt.

Vừa vào cửa, đã thấy Long Phi Dạ đang ngồi cao tại thượng, vẻ mặt lạnh giá, giống như một vị hung thần, hẳn lập tức cảm thấy áp lực như bị núi đè, vội vàng quý lạy, "Thảo dân Thượng Quan Minh bái kiến Tần Vương điện hạ."

"Thượng Quan chấp sự, bốn vương nhớ rõ, người không phải là trang chủ." Long Phi Dạ lạnh lùng nói, hẳn thích Nam Sơn Hồng của trà trang Thiên Hương, Thượng Quan chấp sự từng dùng danh nghĩa trang chủ tiến cống và lần.

"Bẩm Tần Vương điện hạ, thuộc hạ cũng đang tìm trang chủ. Trang chủ đại nhân từ trước đến nay hành tung bất định, thuộc hạ đã dùng tất cả các phương thức liên lạc, tìm kiếm toàn diện." Thượng Quan chấp sự đúng sự thật bẩm báo.

"Người không thể tìm thấy trang chủ?" Long Phi Dạ nhường mày hỏi.

Những lời này, rất ý vị thâm trường. Thượng Quan chấp sự trong lòng kinh hãi, vội vàng làm rõ quan điểm của mình.

"Tần Vương điện hạ, thảo dân có thể đại diện toàn quyền trang chủ, toàn lực phối hợp điều tra việc này. Tất cả thủ vạ trả trang đều đã vào núi điều tra, tất cả trả nữ trả phở liên quan đến việc hôm qua, hai vị trả sư, cùng với tất cả thủ vạ của núi phía nam đều đang bị cầm tù, chờ Tần Vương điện hạ tự mình thẩm tra."

Thượng Quan chấp sự là người thông minh, đã sớm đoán được Tần Vương điện hạ sẽ hoài nghi đến trên đầu trà trang Thiên Hương. Thật ra, đêm qua hắn đã mất ngủ một đêm, suy nghĩ một đêm, cũng hoài nghi gian tế lẫn vào trà trang. Nếu không, một số lớn thích khách như vậy, không có khả năng vô thanh vô tức mai phục tại sườn núi phía nam.

Đối với sự trả lời của Thượng Quan chấp sự, Long Phi Dạ tựa hồ vẫn vừa lòng, hắn đứng dậy, lạnh lùng nói, "Thẩm".

Những ngọn núi phía nam đều đã bị phong tỏa, không có cách nào khiến thích khách có thể trốn khỏi khu vực này. Long Phi Dạ một mặt sai người của mình bí mật lục soát núi, mặt khác cũng đang đợi đối phương đưa ra điều kiện.

Bất cóc con tin, nhất định sẽ có yêu cầu, hắn không sợ gì khác, chỉ sợ đối phương bất động, không cầu. Chỉ cần đối phương động, có yêu cầu, hắn liền nhất định có thể tìm được Hàn Văn Tịch.

Đương nhiên, nếu có thể bắt được nội gian trong trà trang Thiên Hương, bọn họ sẽ có ưu thế sẽ lớn hơn. Chỉ là, muốn tốc độ càng nhanh càng tốt, thời gian kéo dài càng lâu, Hàn Văn Tịch sẽ phải chịu đựng càng nhiều.

Nghe Long Phi Dạ nói muốn thẩm tra, Thượng Quan chấp sự mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, không dám trì hoãn, vội vàng dẫn đường.

"Tần Vương điện hạ, trừ bỏ trả sư trên ngọn núi phía nam và các thủ vạ bị nhốt lại cùng nhau, những người khác đều tách riêng giam giữ. Hai trả đồng trong Tân Vũ Viện, một trả nữ cũng không biết đã xảy ra sự gì trên ngọn núi phía nam" Thượng Quan chấp sự vừa bước đi vội vã, vừa thấp giọng nói.

Thật ra, không chỉ trả đồng, trả nữ trong Tân Vũ Viện đều không biết trên ngọn núi phía nam đã xảy ra sự tình gì, trừ bỏ những người trên ngọn núi phía nam ra, những người khác trong trà trang Thiên Hương cũng đều không biết trong trang rốt cuộc đã xảy ra sự gì.

Thượng Quan chấp sự đã làm công tác bảo mật rất tốt, hắn để lại một tay như thế, thực sự có lợi cho cuộc thẩm vấn.

Long Phi Dạ nhẹ nhàng "Àn" một tiếng, khuôn mặt tuấn mỹ khiến người và thần đều ghen tỵ vẫn lạnh băng như cũ, như thể các nét mặt đều bị đóng băng, khiến người hoài nghi giả hóa này rốt cuộc có biểu cảm hay không?.

Thượng Quan chấp sự trộm ngắm Long Phi Dạ vài lần, đợi hồi lâu, thấy hắn cũng chưa nói chuyện, mới sợ hãi hỏi, "Tần Vương điện hạ, muốn thẩm tra người nào trước?"

"Người Tân Vũ Viện." Long Phi Dạ không hề suy xét, trực tiếp trả lời.

Long Phi Dạ vừa đến phòng thẩm vấn, hai trả đồng đã bị mang lại đây, đều là hải tử, chỉ tầm mười tuổi, một đường khóc suốt suốt tiến vào.

Vừa vào cửa, nhìn thấy trận thế trong phòng, hai đứa nhỏ lập tức bị dọa, không chế không được gào lên khóc *oa oa oa*.

"Không được khóc!" Thượng Quan chấp sự tức giận.

Nhưng, lời trách mắng này, hai đứa nhỏ không những không dừng lại, ngược lại tiếng khóc lớn còn hơn nữa, sụp xuống thành một đoàn.

Thượng Quan chấp sự mở hỏi dây dẫu, thật ra, theo hiểu biết của hắn, hai đứa nhỏ này hắn là sẽ không có vấn đề gì lớn, chỉ là, việc này nguy hiểm quá lớn, Tần Vương điện hạ chưa thẩm tra qua, hắn không dám nói lời nói bậy.

Mắt hắn trộm nhìn Tần Vương điện hạ, thấy Tần Vương điện hạ bất động thanh sắc, hắn chỉ có thể kéo tách hai hải tử ra, sai người che miệng bọn họ.

Tiếng khóc dừng lại, một thất cuối cùng rơi vào yên tĩnh.

"Không được khóc, chỉ hỏi các người mấy vấn đề, đứng sự thật trả lời, nếu không sẽ cho các người nếm mùi đau khổ!" Thượng Quan chấp sự cảnh cáo nói.

Ai ngờ, Long Phi Dạ đột nhiên mở miệng, "Không cần phải hỏi, nếu không thú nhận, đều kéo ra ngoài chôn."

Lời này vừa ra, hai đứa nhỏ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nguyên bản còn chỉ là khóc, lần này lập tức gấy giữa kịch liệt.

Thượng Quan chấp sự buông miệng một hải tử ra, ai ngờ, đứa nhỏ này cư nhiên khóc lóc hô to, "Ồ ô..... Ta thú nhận! Ta thú nhận!"

Thú nhận?

Cư nhiên muốn thú nhận?

Một chuyện Tần Vương phi bị bắt cóc trên ngọn núi phía nam cũng chưa công khai, đứa nhỏ này biết cái gì? Thú nhận cái gì? Chẳng lẽ, hắn thật sự chính là mật thám.

Thượng Quan chấp sự cùng Mục Thanh Võ hai mặt nhìn nhau, đều thực sự không thể tin nổi.

Long Phi Dạ có chút buồn bực, nhưng vẫn không nói câu nào.

Ai ngờ, đứa nhỏ này lại là hét khóc, "Ta thú nhận! Ta thú nhận! Bích Lục tỷ tỷ bán đứng Mục đại tiểu thư..... Ô ô..... là Bích Lục tỷ tỷ không tuân thủ quy củ, chúng ta cái gì cũng không biết, ô ô ô....."

Điều này.....

Thượng Quan chấp sự vỗ vổ đầu, không hiểu ra sao, Long Phi Dạ cùng Mục Thanh Võ lại lập tức minh bạch.

Trà nữ Bích Lục trong Tân Vũ Viện đã trả lời Mục Thanh Võ và Hàn Văn Tịch không ỉ vấn đề, trả đồng ở một bên nghe được, cho rằng bọn họ đang thẩm tra chính là chuyện này.

Long Phi Dạ một tay vất trán, một tay vẩy vẩy, không nói gì, ý bảo Thượng Quan chấp sự đem người mang đi.

Thượng Quan chấp sự không thể hiểu được, Mục Thanh Võ vội vàng giải thích, tự mình mở trời cho hai trả đồng, thấp giọng nói, "Mang ra ngoài, trấn an cho tốt, mang trả nữ lại đây."

Vừa nghe giải thích, Thượng Quan chấp sự lúc này mới minh bạch, còn chuyện vì sao Mục Thanh Võ và Hàn Văn Tịch lại điều tra Mục Lưu Nguyệt, hắn tuy tò mò, nhưng không dám hỏi nhiều, vội vàng đem người rời đi.

....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ngay khi trà nữ Bích Lục bị mang ra khỏi nhà giam, nhìn không được cả người phát run, tâm nàng hốt hoảng, không biết trên núi phía nam đã xảy ra sự tình gì, không biết Thượng Quan chấp sự vì sao lại giam cầm nàng.

Ngay hôm qua tiếp đãi Vương Phi nương nương và thiếu tướng quân xong, nàng lập tức nghỉ ngơi. Ban đầu, muốn trộm đi xử lý vụ lạ lạ trả kia, nhưng ai biết, nàng còn chưa kịp xuống tay, đã nghe được chuyện xảy ra bên núi phía nam, tất cả ra vào của toàn bộ trả trang đều bị niêm phong.

Mọi người trong trà trang đều hoảng sợ, tất cả mọi người đều hỏi thăm nơi nơi, nhưng không ai biết rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì trên ngọn núi phía nam.

Không bao lâu, thị vệ lập tức vọt tới trong phòng, mạnh mẽ mang nàng đưa đi.

Mặc kệ nàng cầu thế nào, khóc thế nào, thị vệ cũng không nói vì sao với nàng. Đêm qua một đêm, nàng trần trọc, làm thế nào cũng đều không ngủ được, nghĩ thế nào cũng đều thấy không thích hợp.

Ngoài bí mật giấu đi vạ trả xuân của Hàn nhị tiểu thư, nàng không phạm sai lầm gì!

Nhưng, cho dù sự tình nàng trộm giấu trà xuân bị phát hiện, cũng không có khả năng tạo nên động tĩnh lớn như vậy, niêm phong toàn bộ trả trang.

Bất quá chỉ là một vạ lạ lạ trả, sau khi người Hàn gia tới hỏi một hồi, cũng không bao giờ quay lại.

Ngay cả trước khi Hàn thân y vào ngục, trước khi Hàn gia suy tàn, dựa vào địa vị của Hàn gia, cũng không đến mức khiến cho Thượng Quan chấp sự phong tỏa trả trang chỉ bởi vì một thứ, tìm kiếm dây vườn.

Bích Lục cũng không phải là tiểu trả đồng chưa từng trải, nàng đã ở trả trang Thiên Hương gần mười năm. Bắt đầu từ trả đồng từng bước một đi đến vị trí trả nữ, chuyên trách là người hầu phụng quyền quý, mặc dù không tính thông minh, nghe nói nhiều sự tình cũng sớm trở nên thông minh.

Nàng biết sự tình xác định chắc chắn không đơn giản như vậy, hắn là không có quan hệ nhiều lắm đến vạ trả xuân kia.

Nhưng, nàng nghĩ rất óc cũng không biết mình đã phạm sai lầm gì, đến nỗi bị giam cầm!

Ngoại trừ nàng bị giam cầm, có phải còn có những người khác hay không?

Hiện tại thị vệ đang muốn mang nàng đi thẩm vấn hay sao? Thượng Quan chấp sự tự mình thẩm vấn nàng sao? Có thể có tra tấn hay không?

Nhưng, muốn thăm tra nàng về cái gì nha?

Trong lòng Bích Lục đầy bất an, nhìn đến cửa phòng thăm vấn, không khỏi lùi bước, nàng thấp giọng nức nở, "Hai vị đại nhân, rốt cuộc chuyện là như thế nào?"

Thị vệ cũng không dám lên tiếng, trực tiếp tóm Bích Lục đi vào.

Bích Lục suốt nửa té ngã, đứng vững ngẩng đầu nhìn lên, nàng hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy một nam nhân giống như vị thần cao cao tại thượng ngồi ở trước mắt, khuôn mặt hân lạnh như băng tuyết phủ lên, toàn thân tản ra khí phách vương giả khiến nhân tâm kính sợ.

Bích Lục từng thấy nhiều quyền quý, nhưng trước nay chưa từng gặp qua tôn quý như vậy, nam nhân độc đoán.

Nàng vốn đã hoảng hốt, nhưng bây giờ tâm trí hoàn toàn trống rỗng.

Người nam nhân này..... là ai?

Đột nhiên, Thượng Quan chấp sự đập hai chân nàng từ phía sau, buộc nàng phải quỳ xuống, lúc này mới bình thường trở lại, mới nhìn thấy Thượng Quan chấp sự cùng Mục Thanh Vô đều ở một bên.

Thượng Quan chấp sự đã học thông minh từ Long Phi Dạ, không nói nhiều lời, trực tiếp lạnh giọng chất vấn, "Bích Lục, ngươi thú nhận hay không thú nhận?"

Lấy hư thăm thật, hư hư thật thật。(以虚探实，虚虚实实)

Nếu như Bích Lục trong sạch, cho dù nàng muốn thú nhận cũng thú nhận không ra cái gì. Nhưng, nếu như nàng biết chút gì, vậy kết quả sẽ khiến người rất mong đợi!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Vạn hạnh trong bất hạnh

Thú nhận hay không thú nhận?

Vừa nghe lời chất vấn này, trái tim Bích Lục đập mạnh!

Nàng tưởng rằng Thượng Quan chấp sự ít nhất sẽ nói gì đó hoặc là hỏi gì đó. Dựa vào đó, nàng lập tức có thể biết được rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, cũng dễ dàng ứng phó.

Nhưng ai biết, câu đầu tiên của Thượng Quan chấp sự là hỏi nàng có thú nhận hay không!

Nàng phải thú nhận điều gì?

Bọn họ đã biết điều gì sao?

Trừ bỏ sự tình trộm giấu lá trà, nàng còn phải thừa nhận điều gì nữa?

Bích Lục cúi đầu, trái tim kinh hoàng đập vào lồng ngực, nàng rất khẩn trương, lo lắng.

Nàng có nên thừa nhận điều đó?

Nàng không nhận được trọng liếc mắt nhìn vị nam nhân cao cao tại thượng giống như một vị thần cách đó không xa. Một cái liếc mắt khiến nàng lập tức sợ hãi thu hồi tầm mắt, tim đập thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng không biết người nam nhân này là ai. Nhưng mà, nàng khẳng định thân phận người nam nhân này phi thường tôn quý mới có thể khiến Thiếu tướng quân cung cung kính kính hầu ở một bên.

Trà trang nhất định là đã xảy ra sự tình rất lớn, nhất định không quan hệ đến việc nàng trộm giấu lá trà đi?

"Ngươi thú nhận hay không thú nhận!" Thượng Quan chấp sự lại chất vấn lần nữa.

"Ta không biết..... cái gì ta cũng không biết!"

Bích Lục buột miệng thốt ra, miệng phản ứng còn muộn nhanh hơn cả đầu.

"Không biết? Ta thấy ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!" Thượng Quan chấp sự ra vẻ phẫn nộ, liếc roi ra và vung vào không khí, "Vút" một tiếng sắc bén.

Bích Lục hoảng sợ, theo bản năng dùng hai tay bưng kín lỗ tai, co lại và run lên bần bật, tâm trí nàng hoàn toàn trống rỗng, quên hết thấy mọi thứ!

Cho dù nàng thông minh thế nào chăng nữa, cũng chỉ là một trà nữ bình thường. Bị dọa như thế, nước mắt lập tức chảy ra, kính hồ, "Thượng Quan chấp sự, tha mạng a! Tha mạng a!"

"Bích Lục, ngươi là nữ nhân thông minh, ngươi hẳn biết đến đạo lý thắng thất sẽ được khoan dung, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!" Thượng Quan chấp sự lạnh lùng nhắc nhở.

Ai biết, tiếng nói vừa dứt, Bích Lục lập tức đầu hàng.

Nàng run rẩy, môi răng đều đánh vào nhau "Ta thú nhận..... ta..... ta thú nhận, thú nhận, ta sẽ thú nhận tất cả!"

Thấy thế, ánh mắt lạnh lùng của Long Phi Dạ, rốt cuộc bắt đầu đánh giá trà nữ này.

"Nói!" Thượng Quan chấp sự khẩn trương, không nghĩ tới một bức như thế, thật đúng là bức ra tới.

"Ta chính là..... ta..... ta....."

Bích Lục với đôi môi vẫn luôn run rẩy, sau một lúc lâu đều không thể nói nên một câu hoàn chỉnh.

Mục Thanh Vô lòng nóng như lửa đốt, bước lại gần, cũng không rảnh quan tâm đến đối phương là nữ nhân, nắm lấy cổ áo của Bích Lục, tức giận, "Nói!"

"Ta..... ta trộm..... trộm lá trà của khách nhân, ta....."

Bích Lục nói đứt quãng. Nhưng còn chưa nói xong, Mục Thanh Vô cùng Thượng Quan chấp sự đều lập tức sững sờ.

Trộm lá trà?

Mục Thanh Vô khiếp sợ buông Bích Lục ra, Bích Lục cuối cùng có thể thở một hơi bình thường, nàng bò tới dưới chân Thượng Quan chấp sự, gãi gao ôm lấy, đau khổ cầu xin.

"Thượng Quan chấp sự, ngươi tha ta đi! Cầu ngươi! Vài lá trà kia ta vẫn giấu ở trong phòng, thậm chí vẫn chưa mở niêm phong, ta sẽ trả lại cho Hân nhị tiểu thư, ta sẽ xin lỗi nàng ấy, ngươi tha ta đi!"

Có lẽ, nếu Bích Lục bình tĩnh hơn, nàng sẽ không thú nhận.

Nhưng mà, nàng chợt dạ khi đối mặt với cây roi của Thượng Quan chấp sự, nơi nào còn có thể bình tĩnh, nàng chưa từng gặp phải sự tình đáng sợ như thế, tất cả mọi suy nghĩ của nàng đều rối loạn, đầu óc trống không, chỉ có thể khai nhận.

Thượng Quan chấp sự thật tình cảm thấy rất mất mặt, không nghĩ tới một khi thẩm tra, không thăm tra ra sự tình trên núi phía nam, mà lại thẩm tra ra điều đáng xấu hổ này!

Hắn tức đầu, cau mày nhìn Bích Lục, không biết phải nói gì, phải chăng là do năm nay hắn quá bận rộn, bỏ bê việc quản giáo đám nô tài hay sao?

Thật là mất mặt!

"Thượng Quan chấp sự, ngươi tha ta đi..... tha ta đi, lần sau ta sẽ không dám nữa, thật sự không dám!"

"Thượng Quan chấp sự..... ngươi....."

"Cảm niệm!" Thượng Quan chấp sự chấn nắn, thỉnh lĩnh rống lên một tiếng, Bích Lục sợ tới mức lập tức im bật.

Thượng Quan chấp sự căng da đầu, sợ hãi nhìn Long Phi Dạ.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại rất có hứng thú, lạnh lùng hỏi, "Người đã đầu lá trà của Hàn nhị tiểu thư?"

Bích Lục chỉ cảm thấy giọng nói lạnh băng, mặc dù trầm thấp nhưng tương đối dễ nghe, giống như giai điệu của tiếng đàn, có thể trừu chọc tiếng lòng người ta, năng nghe đến nổi mê mẩn, không ý thức được Long Phi Dạ đang hỏi nàng.

"Còn thất thần làm gì, Tản Vương điện hạ đang hỏi ngươi!" Thượng Quan chấp sự giận mắng.

Lúc này Bích Lục mới đột nhiên hoàn hồn, không thể tin nổi nhìn về phía Long Phi Dạ.

Tản Vương điện hạ?

Thiên a, hẳn chính là Tản Vương điện hạ!

Trách không được, trách không được người nam nhân này lại tôn quý như vị thần bóng đêm.

Tản Vương điện hạ, vốn là nam nhân tồn tại giống như một vị thần!

Bích Lục lại một lần ngơ ngẩn, ngơ ngác mà nhìn Long Phi Dạ, sau một lúc lâu cũng chưa có câu trả lời.

Ánh mắt như vậy, khiến Long Phi Dạ bất giác nhớ tới Hàn Văn Tịch. Chỉ là, mắt của nữ nhân kia đẹp hơn nhiều!

Long Phi Dạ phiền chán đến cực điểm, sắc mặt càng ngày càng lạnh.

Mục Thanh Vô biết tính tình của hắn, vội vàng mở miệng, "Lá trà mà Hàn nhị tiểu thư muốn tặng cho Lư Nguyệt sao?"

"Có..... Không....." Bích Lục nói năng có chút lộn xộn.

"Rốt cuộc có phải hay không!" Mục Thanh Vô cảm thấy phiền nhiễu, hẳn nghĩ Tản Vương điện hạ căm ghét nữ hoa si là có đạo lý.

"Nô tỳ không rõ ràng làm, lá trà kia là do Hàn nhị tiểu thư mang đến, thời điểm khi nàng rời đi đã quên mang theo. Trước kia, nàng đều luôn đặt ở một vị trí nhất định trước khi đưa cho Mục tiểu thư, lần này chưa đưa đã rời đi..... cũng..... cũng không biết có phải là đã quên đưa hay không." Bích Lục vội vàng giải thích.

Vừa nghe lời này, Mục Thanh Vô liền kinh ngạc, vội vàng nói, "Đồ đâu?"

Sợ Mục Thanh Vô không tin, Bích Lục càng thêm căng thẳng, "Nô tỳ chưa từng động vào, nó ở ngay trong phòng nô tỳ."

Mục Thanh Vô vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới cư nhiên thăm tra ra một sự kiện như thế.

Phải biết rằng, hắn và Vương Phi nương nương đều đã từ bỏ tìm kiếm lá trà chứa độc, ai biết ở thời điểm mấu chốt này lại tìm ra được!

Dựa theo phỏng đoán của bọn họ, Hàn nhị tiểu thư đưa lá trà cho Lư Nguyệt, có khả năng mang theo chất độc.

Chỉ cần kiểm tra ra độc tố trong vại lá trà kia, tất cả bi ẩn về Vạn Xà Độc sẽ dễ dàng được giải quyết.

Điều này phải nói là trong bất hạnh có vạn hạnh!

Mục Thanh Vô nhìn về phái Tản Vương điện hạ, thấy sắc mặt hắn khá hơn nhiều so với lúc trước.

Thượng Quan chấp sự lắng nghe ở một bên, tuy rằng không biết chuyện là như thế nào. Nhưng mà, hắn rất thông minh, lập tức lệnh người đi tìm vại lá trà đem tới.

Đối với Bích Lục, đã bị dọa thành ra như vậy, đã thừa nhận hết về sự tình lá trà, nhất định không phải là nội gian.

Thượng Quan chấp sự không dám hỏi Tản Vương điện hạ, dùng ánh mắt nhìn Mục Thanh Vô, dò hỏi xem nên xử trí thế nào.

"Tạm thời giam giữ, chờ xét xử!" Mục Thanh Vô nghiêm túc nói, hắn nói chờ xét xử, cũng không phải là án bắt cóc, mà là một án về Vạn Xà Độc, nếu kiểm tra ra trong lá trà có độc, Bích Lục chính là nhân chứng.

Đương nhiên, ẩn ý trong lời này của hắn, Thượng Quan chấp sự cũng không biết.

Không lâu sau đó, lá trà bị Bích Lục trộm giấu đã được lục thấy, đưa lại đây.

Đó là một bình sứ trắng có hình bầu dục, cao năm tấc, không có nhãn hiệu, được niêm phong rất tốt.

Mục Thanh Vô vừa nhìn thấy dấu hiệu niêm phong trong lòng liền hiểu rõ, hắn nhớ rõ Lư Nguyệt đã đưa cho hắn rất nhiều trà ngon, đều có loại niêm phong thế này.

Mặc dù Mục Thanh Vô gấp không chờ nổi muốn đem lá trà đi tìm độc sự kiểm tra. Nhưng mà, thấy Tản Vương điện hạ không nói lời nào, hắn chỉ có thể nhận. Rốt cuộc, tìm Vương Phi nương nương quan trọng hơn!

Hắn tự mình tiếp nhận, kiểm tra niêm phong, sau khi xác định bên trong là lá trà, mới trao nó cho Tản Vương điện hạ.

Thượng Quan chấp sự tỏ mò, cho rằng Tản Vương điện hạ sẽ nói điều gì đó. Nhưng ai biết, Long Phi Dạ đã không nói bất cứ điều gì.

Hắn đặt vại lá trà một bên, tay dài thon đẹp đặt ở phía trên vại, ngón tay không cầm lấy, lười biếng mà thần bí, khiến người không thể cân nhắc.

Trầm mặc một lát, Long Phi Dạ nhìn về phía Thượng Quan chấp sự, "Tiếp tục thăm tra."

"Điện hạ, tất cả những người còn lại đều là người phụ trách trên núi phía nam, đều bị giam giữ với nhau. Tất cả bọn họ đều có mặt khi Vương Phi nương nương bị ám sát và bắt cóc. Có một vị trà phở dẫn đường, hai vị trà nữ, còn có 15 tên thủ vệ chuyên phụ trách bảo an khu vực núi phía nam." Thượng Quan chấp sự dùng sự thật bảm báo.

Long Phi Dạ cân nhắc một lát, giao vại lá trà trong tay cho Sứ Tây Phong đang hầu một bên, lạnh lùng giao đãi "Mang về, cẩn thận kiểm tra."

Dứt lời, hắn mới đứng dậy, "Nếu nhiều người như vậy, bốn vương sẽ tự mình qua đó."

Quay trở lại để phân tích tình hình, cho dù thích khách có bản lĩnh âm thầm mai phục ở trong vườn trà, cũng phải có người nói báo, nếu không thì bọn họ làm sao biết được Hàn Văn Tịch và Mục Thanh Vô sẽ đi đến ngọn núi phía nam?

Nhất định là có nội gian, hắn không tin thăm tra không ra!

Trong khi Long Phi Dạ bắt đầu tự mình thăm vấn, ba đội người ngựa: trà trang Thiên Hương, Tướng quân phủ và Cô Uyên cũng không dám thả lỏng trên núi hoang quanh trà trang, nắm chặt thời gian điều tra.

Tuy nhiên, không ai trong số bọn họ có thể nghĩ đến thích khách sẽ tránh ở trong sơn động vách đá ở dưới vực sâu.

.....*Beta: Thái Hà.*

Edit & Dịch: Emily Ton.....

Hàn Văn Tịch nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầy đầu, trong mơ mơ màng màng cũng không biết tự lẩm bảm nói gì, như là đang có một con ác mộng.

Đột nhiên, nàng hét lên một tiếng và ngồi dậy, đồng thời mở mắt ra.

Trong mộng, nàng không ngừng rơi xuống và rơi xuống vực thẳm, ngay một khắc khi nàng sắp rơi xuống mặt đất, nàng bỗng nhiên bừng tỉnh, dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, lúc này Hàn Văn Tịch mới ý thức được chính mình đang ở trong một sơn động tối tăm, nàng không phải đã ngã xuống vách đá hay sao?

Không phải đã ngã chết sao? Vì sao lại ở chỗ này?

Nàng cũng không nhớ rõ mình đã hôn mê như thế nào, ký ức chỉ dừng lại ở một khắc khi ngã xuống vách đá kia.

Thói quen nghề nghiệp khiến nàng tìm kiếm túi chữa bệnh của mình trước tiên, may mắn thay, nó vẫn còn đây!

"Tĩnh!"

Đột nhiên một giọng nữ lạnh băng truyền đến, Hàn Văn Tịch cảm thấy giọng điệu có chút quen thuộc. Nhưng, nàng cũng không nghĩ nhiều, vội vàng xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy hai nữ tử đang đứng phía sau, một người trong số bọn họ dùng ngón tay màu đen (hắc y nữ tử) và trên cánh tay có cột băng vải, đúng là nữ thích khách đã bắt cóc nàng. Một nữ tử khác mang khăn che mặt màu xanh (thanh y nữ tử), đúng là người vừa rồi đã nói, tuy rằng không nhìn thấy rõ tướng mạo. Nhưng vẫn nhìn ra được, hắc y nữ tử còn rất trẻ tuổi, mà thanh y nữ tử không còn trẻ nữa.

Nàng đề cao cảnh giác, tức giận hỏi "Rốt cuộc các người là ai? Bắt cóc ta làm gì?"

"Khí thế không hề nhỏ! Có nãi nãi ta thậm chí còn chưa tính sổ với người!" Hắc y nữ tử thở phì phì, bước tới.

Nếu không phải chủ tử đã phản phò, muốn lưu lại tính mạng Hàn Văn Tịch, nàng sớm đã giết nữ nhân này.

Tiền nhân tự cao này cư nhiên có bản lĩnh dám ra tay hạ độc với nàng, quả thực là chán sống!

"Có bản lĩnh hãy tháo khăn che mặt, để bản Vương phi nhìn xem người có dạng gì! Nếu không, bản Vương phi thật sự không nhớ rõ đã thiếu nợ gì với người!" Hàn Văn Tịch hừ lạnh.

"Người còn dám tranh luận!"

Hắc y nữ tử vừa rồi vừa bước đến, thỉnh thoảng tay lên hung hăng muốn tát, ai ngờ, Hàn Văn Tịch phất tay ra chặn, trong tay ả đầu chằm độc, lập tức đâm vào lòng bàn tay hắc y nữ tử.

"A!" Hắc y nữ tử hét lên một tiếng, đá một chân ra, "Người tiền nhân này!"

"Thời điểm này thì tha ta ra, nếu không, ta cam đoan trong nửa canh giờ (1h), người nhất định sẽ bị độc phát mà chết!"

Hàn Văn Tịch lạnh giọng, mặc dù đang ở trong tay các nàng, nàng cũng không phải có thể tùy tiện bị khi dễ!

Hắc y nữ tử tức mắt nhìn lòng bàn tay một cái, không cho là đúng, "Kẻ dùng chút độc tầm thường, cũng dám lấy ra để rồi mất mặt xấu hổ!"

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại càng không cho là đúng hơn nữa, chằm chọc cười nói, "Kẻ dùng độc người tầm thường, có gì để mà kiêu căng?"

Lời này vừa ra, hắc y nữ tử và thanh y nữ tử hoàn toàn kinh ngạc, Hàn Văn Tịch cư nhiên biết "độc người".

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Chờ đợi, đang chờ đợi gì?

Edit: Thái Hà.

Dịch & Beta: Emily Ton.

Hàn Văn Tịch chính là người như vậy, chẳng sợ bị người đập dưới lòng bàn chân, ngao cốt vẫn luôn bất phàm, bình tĩnh tự tin.

Bởi vì nàng biết, người đâm lên nàng, chỉ bởi vì thấy nàng hèn mọn mà cười nhạo nàng, sẽ không thương hại nàng nếu nàng cầu xin tha thứ, để nàng rời đi.

Nàng không rõ ràng lắm vì sao nữ thích khách hắc y xa lạ này lại khinh thường đối với nàng như thế. Nhưng mà, nàng sẽ không dễ dàng để mình bị xem thường.

"Ai nói cho người ta là độc người?" Nữ thích khách hắc y vội vàng chất vấn.

Trên mặt nàng ta bình tĩnh, nhưng trong lòng lại khiếp sợ không thôi. Phải biết rằng, nghiên cứu độc thuật vốn không phải là một con đường chủ lưu chính thống ở Văn Khổng Đại Lục. Người nghiên cứu đã ít lại càng thêm hiếm, mà thuật dưỡng độc bên trong độc thuật càng có ít người biết đến, hiếm người hiểu được.

Hàn Văn Tịch cho dù không phải là phế vật Hàn gia, cũng không có khả năng biết đến, Hàn gia cũng không quen thuộc với độc thuật.

Chẳng lẽ, nàng thật sự đã xem nhẹ bản lĩnh của nữ nhân này hay sao?

Bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên nụ cười chằm chọc. Liếc mắt đánh giá nữ thích khách hắc y một cái, lại đánh giá nữ thích khách thanh y, lúc này mới lạnh lùng nói "Cũng không phải là sự tình ghê gớm gì, phạm là người có mắt đều nhìn ra được, người là độc người, nàng cũng vậy."

Khi Hàn Văn Tịch nói, chỉ thẳng vào nữ thích khách thanh y đối diện. Theo Hàn Văn Tịch, nữ thích khách thanh y mới là cao thủ chân chính.

"Như thế nào? Người cho rằng dùng chút độc tầm thường là có thể khiến ta thương tổn hay sao? Đúng là một ý nghĩ kỳ lạ!" Nữ thích khách hắc y nói, liếc mắt nhìn lòng bàn tay mình một cái. Động tác này sớm đã bản đúng nàng ta.

Nếu thật sự không để bụng, hà tất nhìn xem nhiều làm gì?

Nhưng, Hàn Văn Tịch lại khinh thường đề ý tới nàng ta, bình tĩnh mỉm cười đối với nữ thích khách thanh y.

"Nửa canh giờ, nàng ấy nhất định độc phát vong thân. Nếu không, chúng ta đánh cuộc đi?"

"Người!" Nữ thích khách hắc y chân nắn, thỉnh thoảng nâng một chân đá qua. Hàn Văn Tịch muốn tránh nhưng không kịp, vai đã hứng chịu một chân, khiến nàng phải ngã nằm trên đất.

Đau!

Nữ nhân này là người biết võ, sức của đôi bàn chân không phải lớn như bình thường. Mà nàng, trừ bỏ một tay độc thuật ra, bất quá chỉ là một nữ tử tay trái gà không chặt.

Tuy nhiên, ngay cả khi nàng nằm sấp xuống, ánh mắt nàng vẫn lạnh lùng ngạo mạn và tôn quý. Rõ ràng là đang nhìn xem người khác, nhưng lại khiến cho người ta có một loại ảo giác chính mình đang bị nhìn chăm chăm từ xa.

Điều này khiến cho nữ nhân hắc y rất khó chịu, thậm chí có chút chột dạ, nàng ta lại nâng lên một chân, dừng lại trên khuôn mặt của Hàn Văn Tịch.

Nàng ta uy hiếp nói, "Người hạ độc gì trên người ta? Nói, nếu không bản tiểu thư sẽ hủy hoại khuôn mặt này của người!"

"Người không có tư cách uy hiếp ta, lấy chân người ra. Nếu không, ta sẽ không cho người giải được, ta nói được thì sẽ làm được!" Hàn Văn Tịch neho mắt nhìn, giọng nói lạnh lùng, tán ra uy nghi bất khả xâm phạm.

Nữ thích khách hắc y vốn là độc sư, lại là độc người, nàng ta cũng không cảm nhận được trong lòng bàn tay có độc. Nhưng, nhìn con người lạnh lùng ngạo mạn của Hàn Văn Tịch, nàng ta không thể không e sợ.

Nửa canh giờ (1h), cũng không tính là lâu, nhưng nàng ta cũng không biết tất cả các chất độc đang tồn tại khắp thiên hạ.

Chân treo ở giữa không trung, đầm xuống cũng không được, không đầm xuống cũng không xong, nữ thích khách hắc y bắt đầu hối hận. Mới vừa rồi vì sao không cẩn thận khiến cho bị trúng độc dễ dàng như thế?

Người là do nàng bắt cóc tới, nàng lại bị con tin hạ độc, việc này nếu như bị chủ thượng biết được, chẳng phải chủ thượng sẽ ghét nàng hơn sao?

Lúc này, nữ thích khách thanh y tiến đến, một chân đá văng chân của nữ thích khách hắc y, xem như tạo cho nàng ta một cái bậc thang để xuống.

Sơ với nữ thích khách hắc y, nữ thích khách thanh y trầm ổn và bình tĩnh hơn nhiều, nàng ta nhấc tay nữ thích khách hắc y lên, bắt động thanh sắc nghiêm túc kiểm tra.

Hàn Văn Tịch vừa nhìn, vừa xoa vai, bỏ dấy.

Vừa rồi có cơ hội tốt như vậy, nàng đương nhiên đã thật sự hạ độc. Hơn nữa là một loại độc rất hiếm thấy. Nếu không phải là cao thủ trong cao thủ, hẳn là sẽ không thể kiểm tra ra.

Nếu nữ thích khách thanh y cũng tra không ra, nàng sẽ có lợi thế nói điều kiện với hai nữ nhân này.

Thật bất ngờ, một thời gian không lâu sau đó, nữ thích khách thanh y nhìn qua, nhàn nhạt nói, "Hàn Văn Tịch, đây là kịch độc được tạo thành từ hai loại độc tố Hắc Quả Phụ và Thất Bộ Xà, tên là Hắc Thất."

Ánh mắt Hàn Văn Tịch tối sầm lại, kinh ngạc.

Độc thuật của nữ thích khách thanh y so với tường tượng của nàng còn muốn tốt hơn. Phải chăng Vạn Xà Độc trong lá trà chính là do nàng ta nghiên cứu chế tạo ra?

Nàng ta và Hàn Nhục Tuyết, tam di nương Lý thị có quan hệ gì sao? Quan hệ cấp trên và thuộc hạ? *Hay nàng ta chính là.....*

Nếu đúng như vậy, một ý niệm đáng sợ hiện lên trong đầu Hàn Văn Tịch, khiến nàng nhịn không được rung mình một cái.

"Ta không nhìn lầm đi, người trúng độc này, sẽ không có bất luận dấu hiệu trúng độc nào. Chỉ có sau khi chết, độc tính mới thể hiện ra." Nữ thích khách thanh y lại nói.

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình thường trở lại, tuy rằng không muốn thừa nhận. Nhưng, nàng vẫn rất có phong độ giờ ngón tay cái lên. "Lợi hại!"

Hàn Văn Tịch và nữ thích khách thanh y đều rất bình tĩnh. Nhưng nữ thích khách hắc y lại không bình tĩnh được, nàng thành linh tránh thoát khỏi tay nữ thích khách thanh y, duỗi tay về phía Hàn Văn Tịch, tức giận "Cho ta giải được!"

Nàng tuy rằng không nhận biết được Hắc Thất. Nhưng cũng từng nghe nói qua, loại độc được này rất đặc thù, giải được của nó xuất phát từ độc được. Cho nên, một phần Hắc Thất chỉ tương ứng với một phần giải được, do đó người ta thường sẽ mang theo độc được và giải được với nhau.

Nói cách khác, ngoại trừ độc sư tinh luyện phối chế ra Hắc Thất, không ai khác có được giải được.

Hàn Văn Tịch mang về mặt vô hại, cười nói, "Giải được có thể cho người. Nhưng mà, thỉnh người mang ta tới như thế nào, thì đưa ta trở về như thế ấy, nửa canh giờ hẳn là đủ đi."

"Người mơ tưởng! Ngay cả khi ta chết, cũng muốn kéo theo người tuần táng cùng!" Ánh mắt nữ thích khách hắc y đã trở nên ngoan độc. Cảm giác bị con tin uy hiếp cực kỳ khó chịu.

Nhưng, Hàn Văn Tịch lại cố tình muốn chọc giận nàng, cười ha hả nói "Người muốn chết, ta cũng không ngăn cản người. Chứ từ nhà người lệnh người bắt cóc ta, nhất định có yêu cầu, sao có thể sẽ dễ dàng ta chết đây?"

Nàng biết, còn có người ở phía trên hai người này, còn có một độc sư đáng sợ nhất, độc sư đường độc.

"Người!" Nữ thích khách hắc y rất táo bạo, lại giờ bàn tay lên một lần nữa. Nhưng ngay đúng lúc này, nữ thích khách thanh y lại lập tức giữ chặt tay nàng.

"Đủ rồi, người quay về phục mệnh trước, chủ thượng nhất định sẽ có giải được của Hắc Thất." Nàng nói một cách không vui.

"Ta không đi! Hôm nay nếu nàng không lấy ra giải được, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng!" Nữ thích khách hắc y tức giận, hung hăng ném tay nữ thích khách thanh y ra.

Chủ thượng sai cho bọn họ bắt cóc Hàn Văn Tịch vì hai lý do. Thứ nhất là bởi vì Hàn Văn Tịch đang điều tra sự tình Mục Thanh Võ trúng độc. Thứ hai, còn lại là bởi vì chủ tử nhìn trúng độc thuật của Hàn Văn Tịch, muốn thu Hàn Văn Tịch dưới trướng của mình, lưu lại để dùng.

Những năm gần đây độc thuật của nàng ta vẫn luôn không có tiến triển, trình độ chênh lệch với thanh y càng lúc càng lớn, chủ thượng đã rất ghét bỏ nàng ta.

Một khi Hàn Văn Tịch quy hàng chủ thượng, rất có khả năng sẽ dần dần thay thế vị trí của nàng ta. Một khi chủ tử không cần nàng ta, sẽ đem nàng ta đi làm thực nghiệm. Phải biết rằng, những năm gần đây, chủ thượng vẫn đang cố gắng thử đường thi độc.

Hiện giờ, nếu nàng ta trở về với hai bàn tay trắng trơn, lại muốn xin chủ tử giải được Hắc Thất. Như thế sẽ chỉ khiến chủ thượng càng thêm thất vọng, không khác gì tự đào mồ chôn mình.

Không, nàng tuyệt đối không cho phép phát sinh loại chuyện này!

"Hắc Sát, toàn bộ ngọn núi đều đã bị vây quanh, hiện tại không phải là thời điểm người có thể hồ nháo." Thanh y trầm giọng nhắc nhở, thấp phần bắt mắt.

"Ta mặc kệ! Ta muốn giải được!" Hắc Sát nói, không hề báo trước rút trường kiếm ra.

Hàn Văn Tịch bất ngờ, cả kinh vội vàng lui về phía sau, không nghĩ tới Hắc Sát cư nhiên dám động thủ?

Theo hiểu biết của nàng, gian tế giúp Bắc Lịch quốc là một tổ chức rất nghiêm mật, kỷ luật nghiêm minh, không có khả năng sẽ vi phạm mệnh lệnh phía trên.

Hắc y nữ tử này vì sao lại hận nàng như vậy?

Thanh y lập tức cầm rút kiếm đuổi theo "keng" một tiếng đánh vào trên mũi kiếm của Hắc Sát, nhưng Hắc Sát lại đánh gạt sang một bên, dễ như trở bàn tay.

Thanh y nữ tử lại đuổi theo, ai ngờ, kiếm phong của Hắc Sát hơi lệch, mạnh mẽ đánh rơi trường kiếm của thanh y.

Độc thuật của thanh y cao hơn Hắc Sát, nhưng võ công lại không bằng nàng ta.

Hắc Sát bước hai ba bước đã đến trước mặt Hàn Văn Tịch, mũi kiếm để ở trên cổ nàng, hung hăng rống, "Giải được!"

Hàn Văn Tịch không muốn cho, đây là cơ hội duy nhất của nàng, lợi thế duy nhất. Trời mới biết, rốt cuộc là vì sao hai người này lại bắt cóc nàng.

"Có cho hay không?" Hắc Sát lạnh giọng, đẩy mạnh lực đạo, mũi kiếm thật sự đâm vào da thịt của Hàn Văn Tịch.

Đau!

Hàn Văn Tịch từ trước đến nay đều ăn mềm mà không ăn cứng. Nguyên bản còn đang do dự, lông mày nhăn lại, cũng giằng co, lạnh giọng, "Không cho!"

Hai tròng mắt Hắc Sát thu hẹp thành một đường thẳng, tán ra hơi thở nguy hiểm. Bởi vì tay nắm quá chặt, khiến thanh trường kiếm cũng đang run rẩy.

Hàn Văn Tịch nheo mắt, lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt nàng ta, hai người giằng co, không khí một mảnh khẩn trương.

"Hắc Sát, người hãy suy nghĩ kỹ, là trở về cúi thấp đầu với chủ thượng, hay là chết ở chỗ này! Người chỉ có thời gian nửa canh giờ!" Thanh y lạnh giọng nhắc nhở, trầm ổn như nàng, cũng cảm thấy kích động.

Tay Hắc Sát hơi cứng đờ, tựa hồ dao động. Nhưng ai biết, đúng ngay lúc này, Hàn Văn Tịch thành linh tiến về phía trước, để mũi kiếm đâm vào sâu hơn, máu lập tức tràn ra.

Hắc Sát còn đang do dự lập tức thu hồi trường kiếm, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, giận mắng, "Hàn Văn Tịch, người điên rồi!"

"Có gan, hãy giết ta! Không có gan, lập tức lùi!" Hàn Văn Tịch lạnh giọng.

"Người!"

Hắc Sát không còn lời nào để nói, nàng thừa nhận chính mình chung quy đã thua. Chủ thượng còn chưa thu phục được Hàn Văn Tịch, nàng đã thua trước.

"Hàn Văn Tịch, xem như người lợi hại!"

Thu hồi trường kiếm, về mặt của Hắc Sát không cam lòng. Cằm giận xoay người rồi đi, lập tức biến mất ở cửa động.

Hàn Văn Tịch lấy băng gạc ra ấn ở trên cổ, tuy rằng cố gắng một hơi, đáng tiếc không có lợi thế.

Nàng cũng chưa nghĩ đến chủ thượng của các nàng sẽ đến gần đây.

Nếu các nàng có thể gặp chủ thượng trong vòng nửa canh giờ, dựa theo cước trình của Hắc Sát, nửa canh giờ cũng không tính là quá xa.

Nếu đang ở gần đây, vì sao không tới gặp nhau? Bắt cóc nàng, rốt cuộc là vì cái gì?

Mà nơi này cách trang Thiên Hương bao xa? Long Phi Dạ hẳn là biết sự tình nàng đã bị bắt cóc đi, sẽ đến cứu nàng sao? Hay là.....

Được rồi, chính nàng cũng biết, đây là một thời cơ rất tốt để Long Phi Dạ thoát khỏi nàng, Tần Vương phi được chỉ huy.

Thấy Hàn Văn Tịch bình tĩnh xử lý miệng vết thương của mình. Đây mất thanh y hiện lên mặt tia thương thức. Trách không được chủ tử lại bắt kẻ hậu quả mà bắt cóc vị Tần Vương phi này, so với Hắc Sát mà nói, nha đầu này ưu tú hơn nhiều.

Hàn Văn Tịch thông thả ung dung xử lý tốt miệng vết thương, lúc này mới nhìn về phía thanh y, lạnh lùng truy vấn "Nói đi, mời ta tới, có gì cần làm sao?"

Nghe cách nàng nói, thanh y không khỏi cười, "Hàn Văn Tịch, độc thuật của ngươi là học được từ ai?"

"Nếu ngươi muốn thảo luận vấn đề này với ta, không bằng quay lại trà thom trên trang, chúng ta chậm rãi nói chuyện." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt trả lời.

"Ngươi thực thông minh." Thanh y không phải là đang nhạo báng, mà là nàng đang khẳng định.

"Vạn Xà Độc là ngươi hạ?" Hàn Văn Tịch nhàn cơ hội dò hỏi.

Thanh y không đáp, đi về phía cửa động. Hàn Văn Tịch lập tức đuổi kịp, truy vấn nói, "Các ngươi còn mai phục bao nhiêu người ở Thiên Ninh?"

Nhưng, thanh y ngậm miệng, vẫn không đáp.

Hàn Văn Tịch đang muốn hỏi thêm, lúc này, hai thích khách hắc y che mặt đi vào từ phía ngoài động, ngăn cản Hàn Văn Tịch.

"Ngươi đang đợi người tới? Chờ chủ thượng nhà ngươi?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Ai ngờ, thanh y không những không trả lời, ngược lại hạ lệnh, "Trời nắng lại, ném vào bên trong cùng."

So với nữ thích khách thanh y, Hàn Văn Tịch càng thích Hắc Sát lưu lại phía sau hơn. Nữ nhân này quả thực sự là kín không hề hở, nàng không thể hỏi được thông tin gì, cũng không tìm thấy bất kỳ cơ hội đào tẩu nào.

Rất nhanh, nàng đã bị trời lại và bị ném ở bên trong cùng của sơn động.

Thanh y, ngươi đang chờ đợi điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Hắc gọi là Cố Thất Thiếu

Bên ngoài sắc trời dần dần tối sầm, Hàn Văn Tịch cuộn tròn ở trong góc. Cả buổi chiều, thanh y đều không qua nhìn nàng một cái, cũng không nói với nàng một câu.

Điều này khiến Hàn Văn Tịch càng thêm khẳng định, thanh y đang đợi, có lẽ là chờ phát sinh điều gì đó, hoặc là đang chờ người tới.

Hàn Văn Tịch cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu, chỉ có thể thông qua cửa động để nhìn sắc trời mà phán đoán ra ban ngày hay là đêm tối.

Nàng và Mục Thanh Vô ngày ấy đi trà trang Thiên Hương, khi ấy vẫn còn 12 ngày để đánh cuộc, vạn nhất nàng hôn mê 2-3 ngày, thêm vào ngày hôm nay, chẳng phải là mất bốn ngày hay sao?

Vậy thời gian còn lại cũng chỉ có 7-8 ngày. Bảy tám ngày nói dài cũng không dài lắm, mà nói ngắn cũng không ngắn lắm!

Mà một án Vạn Xà Độc, cho đến bây giờ cũng chỉ xác định được người hiểm nghị, cũng không có được bất luận chứng cứ cụ thể nào.

Cũng không biết Long Phi Dạ có tra ra được cái gì ở tam phòng Hàn gia hay không, vạn nhất nàng đã đi sai hướng, vạn nhất đã tới thời gian ước định, nhưng vẫn chưa tra ra hung phạm, chẳng phải là nàng thật sự thua Mục Lưu Nguyệt hay sao?

Người thua cuộc phải cởi áo choàng bên ngoài và chạy vòng quanh phố!

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch bị dồn nén, thua là một chuyện, nỗ lực lâu như vậy đều bị uổng phí, khiến người càng thêm bức bối.

Nàng càng nghĩ, máy nắn càng chặt. Chỉ là, chốc lát sau lại đột nhiên buông lỏng, mở miệng thở ra một hơi tức khí, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Được rồi, nàng có thể trở về hay không, còn chưa xác định được, nhưng lại nhớ tới sự tình đánh đổ.

Suy nghĩ về nó, nàng liền hạ đầu gục xuống, trong lòng cảm khái. Nếu nàng có võ công thì thật là tốt biết bao, ít nhất còn có một con đường sống, không cần mỗi lần đều bị động như vậy.

Hàn Văn Tịch đã không nhận ra vô số các biểu hiện lướt qua mặt nàng trong những suy nghĩ này. Tuy nhiên, có người đã thường thức được mùi ngon đang trốn tránh ở một lỗ thủng phía bên kia vách đá.

"Uy..... Uy....."

"Độc nha đầu..... Độc nha đầu....."

Hàn Văn Tịch đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói này, nàng lập tức tập trung lực chú ý, nghiêm túc lắng nghe và phát hiện loáng thoáng có người đang nói chuyện với nàng.

"Bên này..... bên phải, ha ha!"

"Bên phải."

Đột nhiên, giọng nói nói lớn lên, Hàn Văn Tịch lập tức nhìn sang bên phải, trừ bỏ một bức tường đá, cái gì cũng chưa nhìn thấy.

"Nha đầu ngu ngốc."

Trong giọng nói lộ ra ý cười, tựa hồ như được truyền tới từ bức tường đá.

Quái lạ!

Tầm mắt Hàn Văn Tịch tìm tới ở trên vách đá, rất nhanh liền thấy được một lỗ nhỏ ở trên vách đá, trong đó có một đôi mắt yêu đã dài hẹp, đang nhìn nàng chằm chằm!

Hàn Văn Tịch khiếp sợ, gần như hét lên.

May mắn thay, nàng đã nhận xuống!

Đôi mắt chớp vài cái, lộ ra ý cười, nhìn nàng thân thiện.

Nàng biết người này sao?

Hàn Văn Tịch nhớ rõ người nàng quen biết, nhưng cũng không có người nào có mắt đẹp yêu đã và đào hoa như thế.

Tuy rằng cửa động rất nhỏ, cũng không có biện pháp hoàn toàn nhìn rõ cặp mắt kia. Nhưng Hàn Văn Tịch vẫn rất khẳng định.

Ai nha?

Nàng lấy lại bình tĩnh, cảnh giác nhìn về phía cửa sơn động.

Trong sơn động, những thích khách hắc y che mặt khác sớm đã đi ra ngoài, một mình thanh y đang ngồi dựa lưng về phía nàng ở cửa động, khoảng cách có chút xa, cũng không nhận thấy được động tĩnh nơi này.

"Yên tâm, nàng ta không thể nghe thấy." Nam tử thấp giọng, trong giọng nói đều lộ ra ý cười, tựa hồ tâm tình rất tốt.

Hàn Văn Tịch quay đầu lại nhìn, cảnh giác đánh giá mắt kia, thấp giọng hỏi "Ta không quen biết người đi?"

"Ta biết người là đủ." Nam tử cười nói.

"Vậy người là ai?" Hàn Văn Tịch vừa dò hỏi, vừa tự hỏi có thể có một sơn động phía sau vách đá này hay không? Người nọ hẳn ở ngay cách vách.

"Người tới cứu ngươi." Nam tử nói, tựa hồ lui ra sau một bước, Hàn Văn Tịch trong mơ hồ thoáng nhìn qua mũi hắc, đặc biệt cao thẳng đẹp.

Mắt hẹp dài đào hoa, mũi cao thẳng, nếu lại cặp với đôi môi quyến rũ, vậy chẳng phải là một mỹ nam tử?

Đương nhiên, lúc này Hàn Văn Tịch không có tâm tư để nghĩ đến điều này.

Nàng rất khẳng định, nàng chưa từng thấy qua gia hỏa này.

"Huỳnh đài, ở ngay lúc này thừa nước đục thả câu, không thích hợp đi." Nàng nhàn nhạt nói, dịch vị trí, quay mặt vào vách tường.

"Không tệ. Ta hiện tại cũng không tính toán cứu người, vì thế chúng ta hãy nói chuyện trong khi nhàn rỗi." Nam tử cười đặc biệt mê người, thanh thần lười biếng, không giống như đang ở trong một hoàn cảnh nguy hiểm chút nào.

Rõ ràng là đang đùa giỡn nàng! Hàn Văn Tịch nhìn không được trọn trắng mắt, đơn giản quay đầu đi không để ý tới. Nàng nghĩ, gia hỏa này hẳn là đi ngang qua để mua nước tương đi*?

**Đi ngang qua để mua nước tương (打酱油): ở đây có nghĩa là nàng nghĩ người kia dừng lại nhưng sau đó sẽ rời đi bởi vì không có gì liên quan đến mình cả. (Dịch: Emily Ton)*

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch chờ đợi hồi lâu, nam tử thực sự không nói chuyện tiếp.

Nàng vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng nhìn thấy lỗ nhỏ trống rỗng, không có gì.

Không thể nào, thật sự là mua nước tương sao?

"Uy..... Uy....."

"Người còn ở đây không?"

Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi, thật vất vả mới có người tới, nói như thế nào thì nó cũng là cơ hội để đào tẩu.

"Uy..... Người còn ở đây sao?"

Bất đắc dĩ, Hàn Văn Tịch hỏi vài tiếng, cách vách không có bất luận âm thanh nào đáp lại.

Hàn Văn Tịch nóng nảy, nhìn thoáng qua về phía cửa sơn động, thấy thanh y vẫn không nhúc nhích, nàng cẩn thận dịch chuyển vị trí, dịch đến bên cạnh vách đá, xuyên qua lỗ nhỏ có thể lờ mờ nhìn thấy thật sự còn có một cái sơn động cách vách. Nhưng, không có thân ảnh người nào.

"Người còn ở đó không? Nếu còn ở đó thì hãy nói 'chỉ' một tiếng."

Hàn Văn Tịch gần như hết sức, nhưng ai biết, lời này vừa rơi xuống, cách vách đột nhiên liền truyền đến một tiếng "Chỉ".

Hàn Văn Tịch sửng sốt, ngay sau đó phản khởi "Uy, người vẫn còn ở đây?"

"Ta không phải là 'Uy', ta gọi là Cổ Thất Thiểu....."

Giọng nói rất thấp, Hàn Văn Tịch cũng không nghe rõ "Uy, người nói gì vậy?"

"Ta không phải là 'Uy', ta gọi là Cổ Thất Thiểu."

Người nọ lập lại, tựa hồ là cố tình hạ thấp giọng của mình.

Lần này, Hàn Văn Tịch nghe được, đột nhiên kinh hãi "Cái gì, Cổ Thất Sát?"

Chỉ nghe thấy một trận cười khế cách vách, cũng không biết người nọ có nghe được Hàn Văn Tịch nói không, hẳn vẫn lập lại câu nói vừa rồi, giọng nói lại rõ ràng hơn rất nhiều "Ta không phải là Uy, ta gọi là Cổ Thất Thiểu."

Lần này, Hàn Văn Tịch cuối cùng nghe rõ. Cổ Thất Thiểu, ba chữ này có âm gần giống như "Cổ Thất Sát", trách không được nàng lại nghe nhầm.

Nhưng, Cổ Thất Thiểu cũng chỉ là để xưng hô mà thôi, không phải tên thật đi?.

Dù sao, nàng chưa từng nghe qua, cũng không quen biết.

Xác định có người ở đó, Hàn Văn Tịch lại khó khăn dịch chuyển vị trí, đưa lưng về phía vách tường, cố gắng khiến mình trông tự nhiên hơn.

Mới ngồi yên không lâu, thanh y liền quay đầu nhìn qua, thấy Hàn Văn Tịch vẫn không nhúc nhích, cũng không hề tránh né ánh mắt nàng ta, chăm chăm nhìn thẳng nàng ta.

Thanh y nhìn một lát, không nói gì, quay đầu lại.

Hàn Văn Tịch âm thầm thở ra một hơi tức khí, cũng không dám nói chuyện ngay, chờ đợi trong chốc lát, thấy thanh y không quay đầu lại nữa, lúc này mới thấp giọng, "Uy, người vì sao lại muốn cứu ta?"

"Ta không phải là Uy, nếu người không ngại, có thể gọi ta là Tiểu Thất."

Giọng nói vui vẻ lại truyền đến, đột nhiên khiến Hàn Văn Tịch có cảm giác lạnh người, một đại nam nhân gọi là Tiểu Thất, nàng nghĩ gia hỏa cách vách này nhất định là *tao bao**.

**Tao bao (骚包): ngụ ý nói đến người phóng túng, phô trương.*

Cách vách, Cổ Thất Thiểu cũng giống như Hàn Văn Tịch, cũng đang dựa lưng mình ngồi xuống vách tường đá.

Nhưng, hẳn cũng không ngồi nghiêm chỉnh giống như Hàn Văn Tịch, mà là lười biếng thả lỏng, giống như một chú mèo đang nằm phơi nắng vào mùa đông, lười biếng đến tận xương tủy.

Hắn mặc trên người một bộ áo bảo đồ rực như lửa, ống tay to dài, xa hoa tuyệt mỹ lan đầy mặt đất. Một tay hắn tùy ý để trên một đùi, năm ngón tay thon dài trắng nõn, da thịt có phần tái nhợt hơn so với người thường, vô cùng mịn màng.

Hắn cười nhẹ nhàng, tính tế như nữ tử, khuôn mặt tuyệt mỹ đủ để khiến bầu trời và trái đất sáng lên, yêu đã khiến người *hồn cốt đều tiêu (linh hồn biến mất)!*

"Người vì sao muốn cứu ta?" Cách vách, Hàn Văn Tịch lại hỏi.

"Bởi vì ta thích người, tất nhiên." Cổ Thất Thiểu trả lời một cách tự nhiên, tựa hồ là đang nói đùa.

Hàn Văn Tịch dường như đã thích ứng với sự đùa giỡn của hắn, chỉ đơn giản bỏ qua những lời này của hắn, nàng nhẫn nại hỏi "Vậy người định lúc nào thì cứu ta đây?"

"Có lẽ sau mấy ngày nữa." Cổ Thất Thiểu lại nói, cũng không biết là trả lời cho có lệ, hay là thật sự đang tính toán thời gian.

Hàn Văn Tịch không cam lòng, tiếp tục truy vấn "Đó là mấy ngày?"

Tuy nhiên, lần này Cổ Thất Thiểu cũng không trả lời, ngược lại hỏi "Cổ còn đau không?"

"Đó là mấy ngày?" Hàn Văn Tịch lại tiếp tục.

"Đọc nha đầu, người học độc thuật từ ai mà lợi hại như thế? Sự phụ người vẫn còn sao?" Cổ Thất Thiểu tiếp tục hỏi.

"Đó là mấy ngày?" Hàn Văn Tịch cứng đầu lặp lại.

"Ta nhớ rõ trước kia người không lợi hại như vậy, đúng không?" Cổ Thất Thiểu lại hỏi, mặc dù là đặt câu hỏi, nhưng lại giống như đang nói với chính mình, hắn ngửa đầu, nhìn mây lại, ngồi im lìm giống như một bức tranh mỹ nhân trầm tư.

Cách vách, hai mắt Hàn Văn Tịch nhìn trời, đã bỏ cuộc.

Gia hỏa thần thần bí bị này rốt cuộc là ai? Vì sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này. Là đuổi theo các nàng xuống dưới, hay là ngẫu nhiên gặp được?

Hắn biết nàng, người biết nàng hẳn là rất nhiều đi, nàng làm thế nào để đoán?

Nam nhân cách vách không rõ lai lịch, mà nữ nhân phía trước cửa động cũng không rõ mục đích, Hàn Văn Tịch thờ dài, nàng chỉ có thể chờ!

.....*Editors: Thái Hà; Emily Ton.....*

Đêm đã khuya.

Trong nhà giam trà trang Thiên Hương truyền đến từng đợt tiếng kêu rên rĩ, Long Phi Dạ thăm vấn liên tục từ giữa trưa cho đến bây giờ vẫn chưa kết thúc.

Một lần nữa, hân lại dùng hình chuột không bỏ, thay vì giết một người răn trăm người, hân đã dùng hình thăm vấn tất cả đám người.

Trong phòng giam tối tăm, lồng sắt thật lớn được đặt ngay ở trung tâm, tất cả mọi người đều đứng, một mình Long Phi Dạ ngồi.

Người thăm vấn là Thượng Quan chấp sự, Mục Thanh Võ là người giám sát dùng hình tra tấn. Từ lúc thăm vấn đến nay, Long Phi Dạ chưa từng nói qua một câu, toàn thân tản ra hơi thờ rét lạnh càng ngày càng khủng bố. Không nói đến những người đang bị thăm vấn, ngay cả những người xung quanh đang chờ đợi, từ xa nhìn đến hung thần trong bóng tối kia, tất cả một đám đều són tóc gáy, kinh hồn táng đảm.

"A....."

Người đang bị dùng hình phát ra một loạt tiếng kêu thê thảm, vang vọng toàn bộ nhà giam.

Trái tim hân phải đối mặt với con chuột đang mờ rộng miệng, con chuột đen lớn đang đảo bỏi tìm hân.

"A..... tha mạng a! Ta không biết gì cả! A..... ta thật sự....."

Đột nhiên, tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên im bật, ngay sau đó liền thấy người nọ ngã xuống phía sau, ngực bị cán xé thành một cái động lớn, một con chuột đen lớn vùi đầu trong đó, chỉ chừa một nửa thân mình bên ngoài.

Lại một người nữa chết vì bị tra tấn.

Thượng Quan chấp sự thăm vấn rất chậm, hỏi rất cẩn thận, tuy rằng liên tục từ giữa giờ trưa cho đến bây giờ, thật ra cũng không thăm tra được bao nhiêu người.

Chẳng mấy chốc, nhiều người xung quanh không nhìn được lại bị nôn mửa, thậm chí có người trực tiếp bị dọa ngất đi.

Tuy nhiên, dọa ngất cũng vô dụng, rất nhanh lại bị đánh thức, loại hình xếp hàng chờ đợi đến phiên thăm vấn của mình còn tàn nhẫn hơn.

Ở đây cũng có khoảng hơn 20 người, Long Phi Dạ quyết tâm muốn thăm tra ra kết quả, giết chóc quyết đoán, lãnh khốc vô tình như hân, từ đầu tới cuối, lồng máy đều chưa từng nhúc nhit một chút.

Một thất yên tĩnh, chỉ nghe được những âm thanh không rõ ràng của hàm răng đánh vào nhau truyền đến, tròi mới biết được bọn họ có bao nhiêu sợ hãi.

Long Phi Dạ mặt không biểu tình, nhẹ nhàng phát phát tay, ý bảo Thượng Quan chấp sự thăm người tiếp theo.

Thấy thế, một thị vệ trẻ tuổi trong đội ngũ phía trước lập tức quỳ xuống, phủ phục trên mặt đất và khước lớn.

"Ta không biết gì cả! Ta thật sự không biết..... Thượng Quan chấp sự, ta sẽ thành hôn vào cuối tháng, người buông tha ta đi! Ta cầu xin người!"

Thượng Quan chấp sự do dự, phải biết rằng, nếu cứ thăm tiếp như thế, sẽ càng có thêm nhiều người vô tội phải chết, hân nhìn về phía Tần Vương điện hạ. Nhưng mà, Tần Vương điện hạ không có chút phản ứng nào.

Không có lựa chọn nào khác, Thượng Quan chấp sự chỉ có thể mạnh mẽ tìm người lên. Ai ngờ, đúng ngay lúc này, đột nhiên có người từ đám người cuối cùng vọt lên phía trước, lớn tiếng nói "Đủ rồi, đừng thăm nữa, ta thú nhận! Ta thú nhận!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Sào huyệt, đã muộn một bước

Rốt cuộc, có người nhìn không được nên đã đứng ra.

Long Phi Dạ nhận định trong nhóm người này có nội gián, vì vậy nhất định sẽ có!

Hai trong mắt bình tĩnh và lạnh lùng của hân lúc này mới chậm rãi di động, nhìn về hướng người nọ vừa lao ra, chỉ thấy đó là một nam nhân trung niên, ăn mặc không giống như những thủ vệ bình thường.

"Hoắc Dương, chính là người!"

Thượng Quan chấp sự gạt mình, gia hỏa này đúng là thợ cưa thú vệ bên núi phía nam, được đề cử là người dẫn đầu của đội kế tiếp, là một tay đắc lực do hân đề bạt lên, như thế nào sẽ là mặt thám?

Hoắc Dương nhìn Thượng Quan chấp sự, xấu hổ cúi đầu, Mục Thanh Võ lập tức tiến lên dè Hoắc Dương lại.

"Các người mai phục như thế nào, người đâu?" Long Phi Dạ lạnh giọng, rốt cuộc tự mình thăm vấn.

"Những người đó đã mai phục ở trên núi phía nam từ lâu, bọn họ cũng không phải tới vì Vương Phi nương nương, bọn họ....."

Hoắc Dương nếu đã đứng ra, đó chính là quyết tâm phải chết, không có gì phải sợ. Nhưng, đón nhận con người lạnh băng của Long Phi Dạ, hân vẫn cảm thấy sợ hãi, dùng một lát trước khi nói tiếp.

"Bọn họ..... bọn họ là đặc biệt ở chỗ này để chờ Hoàng Thượng, cũng không biết vì sao khi nghe nói Vương Phi nương nương lên núi, liền xuống tay đối với Vương Phi nương nương."

Thượng Quan chấp sự đột nhiên tức giận, "Được lắm, Hoắc Dương, người đã mai phục bao lâu! Người làm sao có thể đem người vào trong?"

Mấy năm gần đây, mỗi năm Thiên Huy Hoàng Đế sẽ dành một ngày tự mình tới trà trang Thiên Hương hái trà, dấu điểm thân phận, cái trang vị hành, đều do Thượng Quan chấp sự tự mình tiếp đãi.

Cho nên, mấy năm nay Thượng Quan chấp sự luôn tăng cường phòng bị ở ngọn núi phía nam.

"Năm trước, bọn họ đã mai phục tại vùng phụ cận, vị thế rất nhanh liền có thể lại đây." Hoắc Dương đứng sự thật trả lời, hân thậm chí không có mặt để nhìn quan chấp sự, quỳ hai đầu gối xuống.

"Thượng Quan chấp sự, ta đã không đáp ứng được kỳ vọng của người! Ta là bị ép buộc, các nàng đã bắt mẫu thân ta, ta không còn lựa chọn nào khác!"

Vừa nghe lời này, Thượng Quan chấp sự giận không thể át, ngay sau đó một chân hung hăng đá "Người là người duy nhất có mẫu thân sao? Hôm nay đã chết nhiều huynh đệ như vậy, ai không có mẫu thân? Người, đồ vương bát đần!"

Hoắc Dương là người đứng đầu đội, có hân làm nội ứng, thích khách muốn tránh thoát thủ vệ và tiến vào núi phía nam sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hơn nữa, Hoắc Dương là người có thể biết ai chuẩn bị lên núi hái trà đầu tiên.

"Người Bắc Lịch quốc?" Long Phi Dạ nghe hai mắt ngay hiem, không nghĩ tới đối tượng mật thám muốn ám sát cư nhiên là hoàng đế, lần này Bắc Lịch không phải là đang chơi với lửa hay sao?

"Nô tài không biết những người đó là ai, chỉ có một nữ nhân tiếp xúc với nô tài. Bình thường, bọn họ đều tránh ở một hang động phía đông của các vách đá phía nam. Với tốc độ của bọn họ, đi từ bên này đến đó cũng phải mất một khoảng thời gian uống hai tách trà."

Hoắc Dương đứng sự thật trả lời, ngay từ đầu hân đã ôm tâm lý may mắn, nhưng khi được nhìn thấy hình chuột thì lập tức sợ hãi. Bên cạnh đó, nhìn một đám các huynh đệ chết oan chết thảm, hân thật sự là nhìn không được.

Vừa nghe lời này, Long Phi Dạ đến lập tức đứng lên, lạnh giọng, "Người cũng bị bắt cóc tới đó?"

Hoắc Dương sợ tới mức run rẩy, nói đứt quãng. "Nô tài..... nô tài không..... không biết, nếu các nàng không xuống được núi, vậy, cũng chỉ có thể tránh ở nơi đó."

Long Phi Dạ không nói bất cứ điều gì, xoay người rời đi, Mục Thanh Võ cũng vội vàng đuổi theo.

Thượng Quan chấp sự nhìn Hoắc Dương, tức giận đến nỗi nói không nên lời, sau một lúc lâu mới lạnh giọng "Người tới, nhốt hân lại cho ta!"

Nói xong, cũng vội vàng đuổi theo, tới cửa còn không quên giao đãi một câu, "Tiếp tục tìm trang chủ, tiếp tục tìm!"

Hân cầu nguyện, Vương Phi nương nương nhất định phải ở trong hang đá. Nếu không, trà trang Thiên Hương xuất hiện một mật thám như thế, chạy trời không khỏi nắng.

Lúc này, bên ngoài trời đã hơi sáng, gió lạnh thấu xương.

Trời mới biết tốc độ du hành của Long Phi Dạ nhanh bao nhiêu, Mục Thanh Võ thậm chí không thể đuổi kịp, càng đừng nói đến Thượng Quan chấp sự.

Cứu người là sự tình tình bằng giấy, Tần Vương điện hạ nhanh một bước, Vương Phi nương nương sẽ chịu ít tra tấn hơn.

Nhưng, khi bọn hân đuổi tới vách đá phía đông của dãy núi phía nam, lại nhìn thấy Tần Vương điện hạ đang đứng ở bên cạnh vách núi mà không đi xuống.

Tần Vương điện hạ là đang đợi bọn họ sao?

Mục Thanh Võ nghĩ như thế, nhưng rất nhanh liền phủ định ý niệm này. Võ công của hai người như hân và Thượng Quan chấp sự cộng lại, đều không có khả năng bằng một mình Tần Vương điện hạ, Tần Vương điện hạ trước nay đều không cần chỉ viện.

Thượng Quan chấp sự vừa đuổi tới, lập tức bẩm báo "Điện hạ, nơi này chính là một vách đá phía đông."

"Phía dưới là cái gì?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

Nơi này là ngọn núi phía nam và cách trà trang Thiên Hương hai ngọn núi, Thượng Quan chấp sự hiếm khi đến nơi đây, vì thế cũng không quen thuộc với hoàn cảnh quanh mình.

Hân nhìn xuống, chỉ thấy dưới vực sâu sương mù một mảnh mênh mông, tầm nhìn rất thấp, hơn nữa tựa hồ là do ánh sáng không đủ, sương mù kia có chút biến thành màu đen.

"Sương buổi sáng còn chưa tan đi?" Thượng Quan chấp sự nói, lại lẩm bẩm tự nói, "Nhưng..... sương mù này hình như là màu đen."

Mục Thanh Võ cũng nhìn xuống, lại một mực chắc chắn "Đây là chướng khí!"

Nếu Long Phi Dạ không trải qua đàn muỗi độc, có lẽ hân cũng sẽ cho rằng đây chính là chướng khí. Nhưng, trước kia đã trải qua một hồi đàn muỗi độc, Long Phi Dạ rất khẳng định, một mảnh đen nghìn nghịt trong vực sâu đúng là đàn muỗi độc, quy mô còn lớn hơn so với trước kia.

Tuy nhiên, hân không cách nào khẳng định, đàn muỗi độc này là do người thao tác, nhằm bảo vệ chỗ này, hay là bởi vì thời gian và khí hậu biến hóa mà tập hợp lại với nhau.

"Trước đây ai đã từng tới nơi này?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đều khó hiểu, nhưng không dám hỏi nhiều. Thượng Quan chấp sự vội vàng trả lời, "Hoắc Dương biết nơi này, hân là đã từng tới đây!"

"Mang lại đây!" Long Phi Dạ lạnh giọng, thanh âm lạnh băng ẩn chứa sự phẫn nộ, trời mới biết khi nào sẽ bộc phát ra ngoài.

Sau khi Thượng Quan chấp sự rời đi, Mục Thanh Võ mới thấp giọng hỏi, "Điện hạ, đây..... chẳng lẽ không phải là chướng khí?"

"Đàn muỗi độc."

Tầm mắt Long Phi Dạ vẫn luôn dừng ở màn sương đen dưới vực sâu, ánh mắt có chút ngưng trọng. Đối mặt với đàn muỗi độc, tất cả thù hạp là độc sư của hân đều bỏ tay không có biện pháp, chỉ có Hân Văn Tịch mới có biện pháp, đáng tiếc, hiện tại hân muốn cứu lại chính là năng.

Nữ nhân đáng chết, đang êm đẹp lên núi hái trà làm gì!

"Đàn muỗi độc, điều này....." Mục Thanh Võ kinh hãi.

Ai ngờ, trong khi bọn họ đang nói chuyện, sương đen trong vực sâu đột nhiên bắt đầu lắng lên, hơn nữa, còn đồng thời không ngừng khuếch tán theo bốn phương tám hướng.

Là có người đang điều khiển đàn muỗi độc sao? Người đang ẩn nấp ở trong vực sâu, muốn chạy trốn lên đây sao?

Ánh mắt Long Phi Dạ trở nên lạnh giá, chuẩn bị ứng chiến. Nhưng, tình huống rất nhanh liền vượt qua tưởng tượng của hân.

Chỉ thấy đàn muỗi độc khuếch tán với tốc độ càng lúc càng nhanh, chỉ chớp mắt sau đã chiếm đầy toàn bộ vực sâu, lại còn không ngừng tràn đầy ra bốn phương tám hướng ra ngoài, lan rộng đến những khu rừng núi xung quanh.

Long Phi Dạ và Mục Thanh Võ chỉ có thể lui ra sau, nhảy đến chỗ cao để quan sát.

Khi trời càng ngày càng sáng, ánh sáng càng ngày càng mạnh, bọn họ cũng có thể nhìn thấy càng ngày càng rõ ràng hơn. Từ trên cao quan sát xuống dưới, chỉ thấy đàn muỗi độc giống như một mảnh mây đen thật lớn, rộng lớn và mạnh mẽ, dần dần bao bọc núi rừng xung quanh.

Thượng Quan chấp sự áp Hoắc Dương chạy tới, hai người vừa thấy cảnh này, đều cùng nhau kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm.

Sắc mặt Hoắc Dương tái nhợt, ngay sau đó hồ to, "Đi! Các chủ tử, chạy nhanh đi! Đây là khí độc đang bùng nổ, nơi này trong mười năm khí độc sẽ đại bùng nổ một lần, khi ta còn nhỏ đã từng gặp qua! Tất cả những ngọn núi xung quanh sẽ đều bị bao phủ, hãy nhanh chóng chạy trốn! Một khi dính phải thứ này lập tức sẽ bị độc chết."

Ban đầu đã có?

Long phi Dạ rất bất ngờ, lập tức hỏi, "Có bao nhiêu ngọn núi sẽ gặp nguy hiểm? Kéo dài trong bao lâu?"

Hoắc Dương khoả tay múa chân "Tất cả một vòng xung quanh đây đều sẽ gặp nguy hiểm, không bao lâu ngọn núi sẽ bị bao phủ đầy khí độc. Nhanh nhất cũng phải đến giữa trưa ngày mai mới có thể tan đi."

Lời này vừa ra, Long Phi Dạ lập tức liền mình bạch!

Quy mô đàn muỗi độc trong trận này lớn như thế sẽ không phải do người điều khiển. Nhưng vẫn có thể bị người lợi dụng. Người bắt cóc Hân Văn Tịch cũng là người dùng độc, tự nhiên sẽ không sợ đàn muỗi độc.

Hiện tại, tất cả các lối xuống núi đều đã bị phong tỏa, lại có ba đội nhân mã đang lục soát núi. Nhóm thích khách đang có điều kiêng kỵ nên không dám lộ diện, không dám đưa ra điều kiện làm tiền với hân, điều này không thể nghi ngờ là muốn sau khi toàn thân trở ra, mới tìm đến hân để nói điều kiện!

Mà sự bùng nổ của đàn muỗi độc này, đúng là cơ hội đảo tấu tốt nhất của các năng.

Sự tình..... phiền toái!

Long Phi Dạ nhìn diện tích đàn muỗi đen càng lúc càng lớn, nhu mây tuần lãng. Tần công bằng độc, chính là nhược điểm duy nhất của hân.

Hoắc Dương đứng ở một bên nhìn khí độc không ngừng lan tràn, cực kỳ sợ hãi, vài lần muốn mở miệng nhưng lại không dám.

Rốt cuộc, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đều nhìn không được.

"Điện hạ, chúng ta hãy rút đi!" Mục Thanh Võ nghiêm túc nói.

Thượng Quan chấp sự lúc này mới dám nhân cơ hội mở miệng, "Điện hạ, nếu không rút đi sợ không kịp, các năng bắt cóc Vương Phi nương nương nhất định sẽ có yêu cầu, việc này vẫn nên bàn bạc kỹ hơn."

Đôi tay Long Phi Dạ nắm chặt thành nắm đấm trong tay áo, bọn hân đã rất gần cho đến khi bị độc tấn công lại.

Tất cả sự thất bại của hân đều là bởi vì độc!

Rất tốt!

Hân rút!

Hân chờ xem gian tế này rốt cuộc có thể trốn được bao xa?

"Rút!" Long Phi Dạ lạnh giọng, xoay người rời đi. Đám người Mục Thanh Võ cũng đều không dám ở lâu, vội vàng đi theo.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong lúc này, đàn muỗi độc đã rải đầy khắp nơi trên các ngọn núi.

Hân Văn Tịch bị thanh y túm đến cửa sơn động, nhìn thấy trước mắt một mảnh đen dày đặc, nắng không khói tỏa ra một hơi khí lạnh, cư nhiên nhiều như vậy, thật là đáng sợ!

"Người..... người..... không có khả năng, người không thể kiểm soát chúng!"

Hân Văn Tịch lúc đầu, đàn muỗi độc khổng lồ như thế không có khả năng là do người điều khiển, mặc dù là lợi dụng khí hậu và địa hình đều không thể làm được.

Thanh y lạnh lùng cười, "Đứng nha, người có thể kiểm soát đàn muỗi độc đã chết."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức kinh ngạc. Lần trước đúng là nàng đã giúp Long Phi Dạ giết nữ gian tế kia.

Thanh y hiển nhiên không biết chuyện này, Hàn Văn Tịch sẽ không ngờ đến mức chủ động nói ra. Hiện tại, cuối cùng nàng đã minh bạch thanh y đang chờ đợi gì.

"Đây là hiện tượng tự nhiên, người chính là đang chờ đợi cơ hội này, muốn nhân lúc hỗn loạn để đảo tàu!"

Thanh y nhìn qua, đột nhiên nắm lấy cổ tay Hàn Văn Tịch, nhét vào miệng nàng một viên thuốc, Hàn Văn Tịch bị bất ngờ, trực tiếp nuốt xuống.

"Yên tâm, nó sẽ bảo vệ tính mạng của người." Thanh y hừ lạnh.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lại biết thêm một tin tức, nữ nhân này có giải được của muỗi độc, chứng tỏ rằng nàng hiểu cách dưỡng muỗi độc.

Lần trước, nữ mật thám có thể kiểm soát đàn ánh muỗi độc gọi là muỗi tỷ. Long Phi Dạ đã bức cung ra được từ trong miệng tù binh, vị muỗi tỷ này chính là đối tượng của tất cả các nữ mật thám. Điều này cũng có nghĩa là, thanh y chính là cấp trên trực tiếp của muỗi tỷ!

Nói cách khác, người tổng phụ trách cho toàn bộ gián Bắc Lịch quốc mai phục tại Thiên Ninh quốc, chính là thanh y.

"Người nhất định chính là người phối ra loại độc của Mục Thanh Vô?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng, rất khẳng định, nàng ta cũng giống như vị muỗi tỷ đều có thể chơi muỗi, nhưng muỗi tỷ không có khả năng tạo ra Vạn Xà Độc, mà thanh y, thật ra có thể có khả năng này.

"Hàn Văn Tịch, nữ nhân quá thông minh, cũng không phải chuyện tốt." Thanh y lạnh lùng nhắc nhở.

Hàn Văn Tịch không trả lời, đáy mắt kéo lên ánh sáng nhấp nháy, nàng nghĩ, nàng không tra ra được người đã trực tiếp hạ độc với Mục Thanh Vô, nhưng nếu bắt được người đã tạo ra độc, cũng coi như là đã tìm được hung thủ, đúng không?

Thanh y..... bốn Vương phi đã để mắt đến người.

Lúc này, một hắc y nhân bay tới từ trong đàn muỗi độc, cung kính bẩm báo, "Thanh tỷ, chúng ta có thể đi theo hướng Tây Bắc."

Thanh y gật gù đầu, kéo Hàn Văn Tịch bay xuống. Ngay trước khi bọn họ ngã xuống, Hàn Văn Tịch thoáng nhìn thấy một màu đỏ, lơ lửng từ phía cửa động.....

Tên Cố Thất Thiểu kia, không sợ độc sao?

(本章完: Kết thúc chương)

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Không khiến bốn vương thất vọng

Edit: Thái Hà.

Beta: Emily Ton.

Hàn Văn Tịch chỉ thoáng nhìn thấy một cái bóng màu đỏ, ngay sau đó cũng không nhìn thấy người nào. Đồng thời, thanh y kéo nàng bay về ngọn núi phía bắc.

Khắp núi đồi đều là muỗi độc, thậm chí có thể nói trong không khí đều là muỗi độc. Lúc này những người lục soát núi cho dù có dừng khi tiếp tục, cũng rất mau liền sẽ bị độc chết.

Những thích khách này cơ bản là không bị cản trở, thẳng một đường, chỉ có tốc độ hơi chậm lại một chút.

Hàn Văn Tịch cũng không gầy gù, nàng đang bị cuốn vào suy nghĩ của mình, *tên Cố Thất Thiểu kia rốt cuộc là loại người gì?*

Hắn không sợ muỗi độc sao? Chẳng lẽ, hắn có giải được?

Nếu nói hắn có giải được, vậy hắn nhất định đã sớm đoán được nơi này có muỗi độc? Bởi vì, không dễ để tìm được giải được muỗi độc.

Suy nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch không nhịn được nhìn xung quanh mình. Đáng tiếc, nơi nơi đều là từng đoàn đen nghìn nghịt, ngay cả cây cối đều nhanh chóng không thể nhìn thấy rõ ràng, càng đừng nói là cắt đầu người.

Tên kia còn đi theo quanh mình sao?Vừa rồi ở trong sơn động có cơ hội tốt như vậy nhưng hắn cũng không động thủ, một khi để thích khách chạy ra khỏi những ngọn núi này, muốn cứu người sẽ càng thêm khó.

Cố Thất Thiểu, thật sự là tôi cứu nàng sao?

Hàn Văn Tịch mang một bụng đầy nghi hoặc càng thêm không dám đem hy vọng ký thác lên một người xa lạ, nàng cần phải nghĩ cách để tự cứu mình!

"Các người rút cuộc muốn mang ta đi nơi nào?" Nàng lớn tiếng chất vấn.

Thanh y liếc mắt nhìn nàng một cái, không nói gì.

"Người tốt xấu cũng nên nói cho ta một tiếng, người muốn mang ta đi gặp chủ thượng nhà người sao?" Hàn Văn Tịch lại thử.

Đáng tiếc, thanh y thật sự trầm ổn, tính tình hoàn toàn khác so với Hắc Sát, muốn dò ra được dấu vết nào đó từ miệng nàng ta, quả thực còn khó hơn so với lên trời.

Không nói đúng không!

Không nói, ta sẽ khiến người hối tiếc!

Hàn Văn Tịch oán hận trong lòng âm thầm suy nghĩ, mắt thấy quanh mình hết thấy càng ngày càng đen, nàng đơn giản nhắm mắt lại.

Bất quá sau một lát, trong lòng bàn tay nàng đã xuất hiện loại được tán không mùi không màu.

Tuy rằng đôi tay bị trời không thể nào nhúc nhích. Nhưng hệ thống giải độc lại liên hệ trực tiếp với đại não thần kinh của nàng. Linh hồn nàng, hoặc là nói ý thức nàng, hoàn toàn tự do không chế hệ thống giải độc.

Một ý niệm mà thôi, đủ để mở ra hệ thống giải độc, chỉ cần nàng muốn, được tán liền xuất hiện ở trong tay.

Đương nhiên, lấy loại được tán nhỏ này cũng không cần hao phí lực lượng tinh thần nào. Nếu lấy được vật lớn hơn, hoặc là được vật chi có một lượng nhỏ trong hệ thống giải độc, sẽ phải hao phí nhiều tinh lực hơn, không phải cứ muốn thì sẽ lấy ra được.

Nếu thanh y biết lúc trước đúng là nàng đã trợ giúp Long Phi Dạ giết chết muỗi tỷ có thể không chế đàn muỗi độc. Có lẽ, thanh y sẽ có phòng bị. Đáng tiếc, nàng ta cái gì cũng không biết.

So với Hắc Sát, nàng ta cũng không có ý kiến gì về Hàn Văn Tịch, nhưng mà, nàng ta chung quy vẫn xem nhẹ nàng.

Hàn Văn Tịch có thể phân tán, diệt muỗi độc, đương nhiên nàng cũng có biện pháp hấp dẫn muỗi độc, được tán trong tay nàng gọi là *nhang muỗi (huơng muỗi)*.

Nhang muỗi này cũng không phải là nhang chống muỗi dùng ở hiện đại, mà là nhang muỗi dùng để hấp dẫn muỗi độc. Chỉ cần nàng vừa buông ra, muỗi độc nhất định sẽ bị hấp dẫn lại đây.

Hàn Văn Tịch nắm chặt thuốc bột, chậm rãi mở mắt ra, con người trong vất linh động hiện lên ánh sáng giáo hoạt.

Nàng thật cẩn thận buông lỏng ra khe hở ngón tay, để thuốc bột tràn từng chút một và bay ra ngoài. Rất nhanh, muỗi độc liền vây lại quanh đây, may mắn tốc độ của thanh y rất nhanh. Nếu không, tay Hàn Văn Tịch nhất định sẽ bị cắn ra vỡ nát!

Trong khi phi hành, Hàn Văn Tịch nỗ lực neho mắt và nhìn về phía sau lưng, chỉ thấy phía sau hội tụ một đoàn muỗi độc, dày đặc đáng sợ, nếu người có chứng sợ dầy đặc, nhìn thấy tình cảnh này, nhất định sẽ lập tức hoá điên!

Hàn Văn Tịch lập tức thu hồi được tán vào trong hệ thống giải độc, may mắn là đúng lúc. Nếu không, đưa tới tất cả muỗi độc, nàng cũng sẽ điên mất!

Thanh y đang nghiêm túc tránh né nhánh cây, xuyên qua trong rừng, cũng không chú ý tới khác thường phía sau. Rất nhanh, các nàng đã rời xa đàn muỗi độc dày đặc một đoàn kìa.

Hàn Văn Tịch âm thầm thở ra một hơi, bên môi gọi lên một nụ cười sáng lạn.

Một thử nghiệm nhỏ, hiệu quả của dược tán này quả là không tồi.

Hấp dẫn độc muỗi cũng cần phải chú ý tới thời cơ và phương thức. Lúc này khắp núi đồi đều đầy muỗi độc, nếu nàng phóng dược, chẳng những sẽ gây họa cho bản thân, hơn nữa sẽ khiến cho thanh y dễ cao cảnh giác.

Nàng chờ, chờ một thời cơ tốt nhất.

Một đám thích khách hắc y che mặt đang mở đường trong khi thanh y túm Hàn Văn Tịch đi theo phía sau. Mặc dù là có giải dược, nhưng sắc trời càng ngày càng tối, hành tẩu trong đám muỗi độc, các nàng bắt buộc phải thả chậm tốc độ.

Thời gian từng chút một trôi qua, mắt thấy trời đã trở nên đen tối.

.....*Editors: Emily Ton; Thái Hà.....*

Lúc này, tất cả nhân mã lực soát núi đều đã rút lui, để lại tất cả các lối ra vào núi, điều này có nghĩa là Long Phi Dạ đã từ bỏ.

Nhưng, hần vẫn đứng ở trên ngọn núi cao nhất như trước, quan sát tất cả các đỉnh núi. Từ nơi cao như vậy quan sát xuống phía dưới, chỉ có thể nhìn đến một lớp sương đen che phủ toàn bộ khu vực núi.

Khi bầu trời tối lại, càng trở nên khó nhìn rõ ràng hơn.

"Điện hạ, muỗi độc đã lan rộng khắp toàn bộ dãy núi, kể cả những con đường ra vào núi, có một số nơi còn lan tràn ra vài dặm đường." Thượng Quan chấp sự vội vàng tới bẩm.

Hần vốn còn đang nghĩ mở rộng vòng vây, hy vọng xa vời có lẽ còn có thể vây được đám thích khách. Nhưng bây giờ, khí độc đã lan tràn đến dưới chân núi, việc vây bắt là một biện pháp không còn khả thi.

Điều này tựa hồ đã nằm trong dự kiến của Long Phi Dạ, hần cũng không lên tiếng, con người thâm thúy như biển, hấp thụ bóng tối của những ngọn núi, không ai có thể cân nhắc ra hần đang suy tư gì.

Thấy Tần Vương điện hạ không trả lời, Thượng Quan chấp sự hậm hực, liếc mắt về phía Mục Thanh Vô một cái.

Mục Thanh Vô vượt lồng mây, mở miệng khuyên bảo "Điện hạ, khí độc sẽ không phân tán cho đến trưa mai, vậy sao không quay về trước?."

Hần cho rằng điện hạ nói "rút lui", là muốn từ bỏ truy tìm tung tích, chờ đợi thích khách tới cửa và thương thảo về điều kiện, tiền chuộc.

Không nghĩ tới điện hạ nói rút lui, bất quá là để các huynh đệ rút lui hết mà thôi. Dưới tình hình hiện tại trước mắt, điện hạ cũng không tính toán từ bỏ.

Nhưng, nói không buông tay, chẳng lẽ còn có thể có cách tìm người hay sao?

Phải biết rằng, phạm vi mây đậm đều là núi hoang, mãnh thú và độc trùng trong núi rừng không ít, đảm lấy trái rộng. Thiên Huy Hoàng Đế đã từng suy xét đến sự an toàn của đế đô Thiên Ninh, từng phái binh lính khai phá núi hoang này. Đáng tiếc, sau khi binh lính vào núi vài lần đều biết khó mà lui, chỉ có thể thiết lập binh lính gác ở bên ngoài.

Một khi có người biến mất vào trong núi sâu, để tìm người là việc khó như lên trời.

"Các người đều lui ra đi." Long Phi Dạ rốt cuộc mở miệng, giọng nói lạnh lùng so với giờ núi còn muốn lạnh hơn.

Nhưng chính giọng điệu lạnh lùng cao ngạo này, cũng khiến cho Mục Thanh Vô không dám mở miệng.

Hần trao đổi ánh mắt với Thượng Quan chấp sự, hai người liếc hậm hực rồi đi.

Sau khi màn đêm buông xuống, sơn dã càng thêm nguy hiểm, mà ở nơi này cũng đều nhìn không thấy cái gì! Ở chỗ này chờ, có ý nghĩa gì?

"Đang xảy ra chuyện gì với điện hạ vậy?" Thượng Quan chấp sự khó hiểu.

Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, nhóm thích khách chỉ mới cướp người, còn chưa nói điều kiện, trận đánh này rốt cuộc ai thắng ai thua, vẫn chưa rõ ràng. Với tính tình của Tần Vương điện hạ, không đến mức sẽ có loại phản ứng này nha?

Hơn nữa, cũng không phải là người quan trọng nào đó bị bắt cóc, không phải chỉ là Tần Vương phi thôi sao? Một nữ nhân không được Tần Vương điện hạ tự mình nghênh đón vào cửa.

"Có khả năng..... có khả năng là lo lắng cho Vương Phi nương nương."

Được rồi, Mục Thanh Vô nói câu này ra, nhưng ngay chính mình cũng không dám tin.

Lời này vừa ra, Thượng Quan chấp sự liền trừng lớn mắt nhìn qua, vẻ mặt không thể tin nổi. Hần nghĩ rằng Tần Vương điện hạ phần nộ như vậy, là bởi vì thích khách kiêu ngạo, không nghĩ tới là lo lắng cho Vương Phi nương nương.

"Thiếu tướng quân, điều này....."

Thượng Quan chấp sự đang muốn nói, Mục Thanh Vô liền giơ tay lên không muốn thảo luận đề tài này. Thật ra, hần cũng không chắc chắn.

Một đêm này, Thượng Quan chấp sự và Mục Thanh Vô cũng không dám ngủ, chờ Tần Vương điện hạ quay về, nhưng chờ đến khi trời đã sáng hần cũng không chờ được người quay về.

Hoặc Dương cũng không hề nói dối, sự lan rộng của muỗi độc này lan truyền suốt cả đêm, tới khi hùng đông đều không có dấu hiệu tan đi, nhìn có vẻ như phải đến giữa trưa mới bắt đầu tan đi.

Những tia nắng vàng của mặt trời mọc buổi sáng chiếu lên khuôn mặt lạnh băng như sương của Long Phi Dạ, hần hơi nheo mắt, ưu nhã giơ tay lên ngăn ánh mặt trời.

Không tới một giờ sau, mặt trời dâng lên hoàn toàn, ánh sáng rực rỡ tràn ngập khắp núi rừng phía dưới.

Quan sát đỉnh núi vào lúc này, so với quan sát những đỉnh núi vào chạng vạng ngày hôm qua, hoàn toàn là hai loại cảnh tượng.

Lúc này, rõ ràng có thể thấy được nơi nào đàn muỗi độc dày đặc hơn một chút, nơi nào đàn muỗi độc thưa thớt hơn một chút.

Mắt lạnh của Long Phi Dạ quét qua mỗi một mảnh núi rừng, tựa hồ như đang tìm kiếm gì đó đặc biệt. Thượng Quan chấp sự và Mục Thanh Vô đã sớm lại đây, ngồi từ xa mà nhìn, không dám quấy rầy.

.....*Dịch: Emily Ton....*

Rốt cuộc, chờ tới thời điểm gần tới giữa trưa, ánh mặt trời càng ngày càng tăng lên, từng mảnh đen nghìn nghịt trên núi rừng bắt đầu biến mất, từng đàn muỗi độc bắt đầu rút lui.

Thanh y các nàng đã sớm bắt cóc Hàn Văn Tịch rồi đi suốt đêm và bỏ lại những ngọn núi này, một đường đi về hướng bắc, thâm nhập vào vùng núi càng thêm hoang vắng, xung quanh các nàng sớm đã không còn muỗi độc.

Lúc này, thanh y giao Hàn Văn Tịch cho thích khách hắc y che mặt, chính mình đi rửa mặt ở bên dòng suối nhỏ, uống nước.

Hàn Văn Tịch thoáng nhìn qua sắc trời, bên môi nổi lên một độ cong giao hoạt. Nàng biết, loại khí hậu tự nhiên này là điều kiện khiến cho đàn muỗi độc tụ lại, đến thời điểm này, muỗi độc đã bắt đầu phân tán.

Thời cơ tới rồi!

Nàng ngẩng đầu lên, đối mặt với cơn gió, tìm kiếm hướng gió, ngay sau đó đem thuốc bột vẫn luôn nắm chặt ở trong tay buông ra.

Rất nhanh, thuốc bột này liền xuôi theo hướng gió phía nam âm thầm thổi đi, lặng yên không tiếng động, không màu không mùi.

Thanh y sau khi rửa mặt xong đi tới, dùng lá sen vắt nước cho Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch cũng không cự tuyệt, nói một tiếng đa tạ.

Thanh y cũng không nói lời nào, đợi khi nàng uống xong rồi, lập tức túm chặt cánh tay nàng chuẩn bị rời đi.

"Người tốt xấu cũng nên để ta uống thêm mấy ngụm đi?" Hàn Văn Tịch hỏi một cách đáng thương.

"Nơi đây không nên ở lâu." Thanh y lạnh lùng trả lời, nàng ta trước sau vẫn duy trì cảnh giác cao độ. Bởi vì, nàng ta đang đối mặt với đối thủ đáng sợ là Tần Vương Thiên Ninh quốc.

Ngay cả vị chủ thượng cũng có điều kiêng kỵ Tần vương, nàng ta tự nhiên không dám lơ là cảnh giác.

"Chỉ uống thêm một ngụm nước, cũng không trị hoãn được bao lâu, vạn nhất ta chết vì khát, các người....."

Bất đắc dĩ, Hàn Văn Tịch còn chưa có nói xong, thanh y không nói hai lời lập tức hung hăng túm nằng rồi đi.

Khuôn mặt nhỏ của Hàn Văn Tịch trầm xuống, không cho nằng thời gian đứng không? Hừ, vậy nằng chỉ có thể đẩy nhanh mọi thứ!

Thanh y kéo Hàn Văn Tịch đi cùng, thỉnh thoảng nược lực ở trên những tảng đá, trên cây, dùng tốc độ cao xuyên qua núi rừng. Trong tay Hàn Văn Tịch không ngừng tràn ra được tán, theo gió không ngừng thổi về hướng sau lưng.

Hết thấy, đều tiến hành trong im lặng không chút dấu vết.

Theo được tán thổi xa càng ngày càng nhiều, thổi xa tới núi rừng, đàn muỗi độc mẫn cảm vốn đang muốn tan đi thì ngửi được mùi hương, lúc đầu là mấy con, rất nhanh đã biến thành một đám, dần dần đó là một tầng lớn.

Chúng hội tụ lại với nhau, đấu tranh để cướp đoạt được tán trong không khí, được tán này tuyệt đối có lực hấp dẫn với muỗi độc, thậm chí sẽ khiến chúng chém giết tranh đoạt.

.....Edit: Thái Hà.....

Long Phi Dạ đứng ở trên đỉnh núi cao cao, nhìn hắc ảnh dần dần tan đi, núi rừng dần dần rõ ràng, không lâu sau, hắc liên liền chú ý tới phương Bắc lại hình thành một mảnh hắc ảnh lần nữa!

Kéo mỗi lạnh lùng gọi lên một độ cong hoàn mỹ, khuôn mặt lạnh băng một đêm rồi cuộc nò một nụ cười.

Rất tốt, Hàn Văn Tịch, người quả nhiên không khiến bốn vương thất vọng!

Long Phi Dạ không nói lời nào, hai tay gặp lại sau lưng, mũi chân nhẹ nhàng đẩy khỏi mặt đất, phi thân xuống các vách đá, thân ảnh ưu nhã nhẹ nhàng, theo hướng hắc ảnh phía bắc mà đi.

"Điện hạ!" Mục Thanh Võ kinh hô, lập tức đứng lên.

"Khí độc còn chưa hoàn toàn tán đi!" Thượng Quan chấp sự cũng bị dọa.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Bắt nơg, chủ thượng hiện thân

Hai người Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đuổi tới bên cạnh vách đá, lập tức nhìn thấy núi rừng phía bắc có một mảnh đen nghìn nghịt, như là một đoàn mây đen.

Chuyện gì đang xảy ra?

Hai người giống như hai vị hòa thượng sờ không thấy đầu, nhìn thân ảnh Tần Vương điện hạ dần dần đi xa. Hai người do dự: *liệu bọn họ có nên đuổi theo hay không?*

Ai ngờ, lúc bọn họ còn đang do dự, phát hiện một khối hình bầu dục như mây đen ở phía bắc đột nhiên biến hóa, dần dần bị kéo dài ra, biến thành một dải kéo dài, hơn nửa rất có dấu hiệu lan rộng về phía bắc.

Chuyện gì đã xảy ra?

Khí độc này chẳng lẽ có thể thay đổi hình dạng? Ngay cả khi đó là bởi vì gió mà thay đổi hình dạng, cũng sẽ không có khả năng nhanh chóng và chính xác như thế?

Hơn nữa, gió là đang thổi tới từ phương Bắc.

Quái lạ.

"Thiếu tướng quân, đây..... thật sự là khí độc sao?" Thượng Quan chấp sự cũng thấy có điều không thích hợp.

Mục Thanh Võ gắt gao nhìn chăm chăm vào sương đen, cảm thấy sương đen kia thật sự nhậy lên. Từ xa nhìn lại, dưới ánh mặt trời giống như một dải lụa màu đen, trôi trong không trung hướng về phía bắc. Hơn nữa, tốc độ càng lúc càng nhanh!

Người ngồi cũng có thể nhìn ra được, đây tuyệt đối không phải là khí độc!

"Đuổi theo!"

Mục Thanh Võ nói trong khi bay vọt xuống, đuổi theo, Thượng Quan chấp sự cũng không rảnh lo nhiều, theo sát ngay sau.

Lúc này, Long Phi Dạ đã đến rất gần đàn muỗi độc.

Hắn hạ cánh trên một thân cây gần đó, nhìn thấy rất rõ ràng, muỗi độc tựa hồ đang tranh đoạt gì đó ở trong không khí. Vừa tranh đoạt, vù bay về phía trước.

Đuổi theo phương hướng này, có phải sẽ đuổi tới Hàn Văn Tịch hay không?

Long Phi Dạ cũng không đuổi lên phía trước, hắn trước sau vẫn đi theo phía sau đàn muỗi độc.

Hắn biết, chỉ cần đuổi kịp đàn muỗi này thì sẽ không bị mất dấu vết người phía trước, khứu giác của muỗi còn nhanh nhạy hơn nhiều so với người.

Tốc độ của đàn muỗi độc cũng không nhanh, muốn đuổi kịp chúng cũng không cần phải cố sức.

.....Edit: @TaeHa2704.....

Cách đàn muỗi độc một dặm đường phía trước, thanh y bắt cóc Hàn Văn Tịch đang bay nhanh ở tốc độ cao nhất, khoảng cách có hơi xa, hơn nữa đàn muỗi độc *vô thanh vô tức (im lặng)*, vì thế các nằng cũng không nhận thấy có gì khác thường phía sau.

Thứ nhất, nằng ta cần thiết phải toàn lực đảo tẩu, đảm bảo an toàn cho bọn họ.

Thứ hai, chủ thượng nói, muốn đưa nữ nhân này tới tổng bộ ẩn núp của các nằng ở Thiên Ninh quốc.

Chỉ cần nằng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình, nằng ta lập tức có thể trở về. Nằng ta cũng là gian tế, thân phận rất nhạy cảm. Trọng trách nặng nề, rồi đi quá lâu sẽ khiến mình bị hoài nghi.

Thanh y bay với tốc độ nhanh chưa từng có trước đây. Nhưng, cách đó không xa ở sau lưng nằng ta, một thân ảnh màu đỏ, giống như một mũi tên nhọn nhấp nhô ở trong bụi cỏ, theo sát ngay phía sau.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, bóng đỏ đột nhiên dừng lại, thân ảnh chợt lóe tránh ở phía sau một cây đại thụ.

Người này, trừ bỏ Cố Thất Thiếu, còn có thể là ai?

Thấy thanh y các nằng đã đi xa, hắn mới đứng lên, ngửa đầu ngửi ngửi trong không khí, ngay sau đó đuổi tay mở bàn tay ra và nghịch hướng gió một lát.

Sau đó hắn buông tay, nhẹ nhàng ngửi ngửi lòng bàn tay, đầu tiên là sừng sốt, ngay sau đó liền cười.

"Độc nha đầu..... người quả là có bản lĩnh!"

Hai trong mắt dài hẹp liền lên ánh cười, nói có bao nhiêu đẹp sẽ có bấy nhiêu đẹp, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, liếm liếm đầu lưỡi trước khi quay người lại, sau đó lập tức cấp tốc đuổi theo.

.....Dịch & Beta: Emily Ton.....

Muỗi độc và nhóm của thanh y vốn cách nhau hai dãy núi lớn, muỗi độc vừa đuổi vừa tranh đoạt được đã được tán nhỏ ở trong không khí, vì vậy tốc độ của chúng không nhanh.

Hơn nữa tốc độ của thanh y thực sự nhanh, mãi đến sáng sớm hôm sau, muỗi độc vẫn không thể đuổi tới ngọn nguồn của được tán, tay Hàn Văn Tịch.

Hiện tại, Long Phi Dạ còn cách một ngọn núi.

Mà lúc này, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đã đuổi kịp Long Phi Dạ.

"Điện hạ, chuyện gì đang xảy ra?" Mục Thanh Vô nghiêm túc hỏi, hần ngấm có suy đoán nhưng lại không dám khẳng định.

Long Phi Dạ vừa nói rồi rằng tình huống, Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự lập tức đều trợn mắt há hốc mồm

"Nói cách khác, thích khách chỉ ở ngay phía trước, điện hạ, vì sao không đuổi theo?" Thượng Quan chấp sự rất kích động

"Bỏn vương rất hiểu kì các nàng muốn mang Hàn Văn Tịch đi đâu."

Long Phi Dạ rất có hứng thú, cũng không nóng vội, nếu hần muốn đuổi theo, không phải lúc này sớm đã cứu Hàn Văn Tịch sao? Hần không đuổi theo, đây là đang muốn đánh bắt cá lớn.

Lời này vừa ra, Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự lập tức mình bạch. Nhưng, Thượng Quan chấp sự lại nhanh chóng trở nên buồn bực. Tần Vương điện hạ nếu như thật sự lo lắng cho Vương Phi nương nương, phản ứng đầu tiên nhất định sẽ là cứu người quan trọng hơn, không phải sao?

Nhưng hiện giờ, cách làm của hần không thể nghi ngờ chính là đang dùng Vương Phi nương nương làm mồi để đánh vào hang ổ kẻ cắp, nếu làm không tốt sẽ bị bọn cướp giết con tin!

Nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Tần Vương điện hạ, Thượng Quan chấp sự thực khẳng định, những gì Mục Thanh Vô đã nghĩ ngày hôm qua là sai rồi.

Hy sinh một Hàn Văn Tịch để phát hiện ra một ổ tặc, điều này đối với Tần Vương điện hạ mà nói chính là nhất tiễn song điêu, là sự tình đẹp cả đôi đường. Nếu Hàn Văn Tịch hy sinh, mặt mũi Tần Vương phủ vẫn sáng.

Tần Vương điện hạ đã nói như thế, Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự cũng không dám thúc giục, chỉ có thể theo sát phía sau.

Thanh y các nàng ở phía trước, Cổ Thất Thiểu ở sau, đàn muỗi độc ở sau nữa, nhóm Long Phi Dạ ở cuối cùng. Trận đuổi bắt này, giống như *bọ ngựa bắt ve, không ngờ chim sẽ đứng phía sau**, đến tột cùng ai sẽ trở thành chim sẽ cuối cùng đây?

**Bọ ngựa bắt ve, không ngờ chim sẽ đứng phía sau (螳螂捕蟬，黄雀在后): Nghĩa đen, để đuổi theo một lợi ích nhỏ mà bỏ qua nguy hiểm lớn hơn. (The mantis stalks the cicada, unaware of the oriole behind; to pursue a narrow gain while neglecting a greater danger) (Dịch: Emily Ton)*

.....

Thời gian trôi qua, mắt thấy đã vượt qua mấy ngày, mà theo khoảng cách càng ngày càng gần, được tán của nhang muỗi ở trong không khí cũng càng ngày càng nhiều, dần dần làm chậm tốc độ của đàn muỗi độc.

Sáng sớm nay, Hàn Văn Tịch quyết định dùng phóng thích được tán nhang muỗi.

Nhiều ngày đã trôi qua, dọc theo đường đi thanh y vẫn không nói một lời, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn cảm giác được, các nàng đã gần đến đích.

Nàng đã tạo nên một đám muỗi độc khổng lồ ở phía sau và giăng co nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ còn không có người phát hiện ra sự khác thường của núi rừng sao?

Trừ phi, sau khi đàn muỗi độc bùng phát hôm qua, toàn bộ người lục soát núi đã rút lui, không có một người lưu lại, cho nên vùng núi hoang vu đã ngoại, không ai phát hiện ra đàn muỗi lại tụ lại thành một quần thể lần nữa?

Ngay cả khi Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự sơ xuất, Long Phi Dạ cũng không có khả năng từ bỏ nhanh như thế, hần nên biết rằng nàng sẽ có biện pháp lợi dụng đàn muỗi độc!

Cho dù hần không thể nghĩ tới, với tính cách của hần, cũng không có khả năng sẽ rút lui chỉ vì một trò ngại, đúng không?

Hay là, tên kia thật sự không tới?

Nhưng, bình tĩnh lại mà nói, ngay cả khi tên kia thật sự không tới, núi rừng sau khi đàn muỗi độc đã tan đi, Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự cũng nên phái người lục soát núi một lần nữa mới đúng!

Đánh giá theo thời gian, vì sao không ai phát hiện ra sự lưu động của đàn muỗi độc?

Vì sao đã nhiều ngày như thế, phía sau không có một chút động tĩnh nào?

Chẳng lẽ..... Mục Thanh Vô bọn họ đã từ bỏ tìm kiếm?

Việc bắt cóc Tần Vương phi chính là đại sự, ai có thể khiến Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự từ bỏ tìm kiếm? Chỉ có Long Phi Dạ.

Nếu hần không tới, thậm chí hần đều mặc kệ năng, muốn mượn cơ hội để năng chết hay sao?

Suy nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch vốn đang rạng rỡ, ánh mắt dần dần trở nên âm đạm. Nàng sững sốt một thời gian rất lâu, sau đó kéo kéo khóe miệng, nổi lên một nụ cười tự giễu.

Long Phi Dạ, tại sao lại đến? Vì sao lại muốn cứu nàng?

Trời lạnh như thế, hần có thể ngồi nhà bên cạnh bếp lò, kiên nhẫn chờ đợi những kẻ bắt cóc tìm tới cửa nhà hần.

Hoặc có lẽ, hần có thể để bọn cướp tùy ý giết con tin mà không bị bọn cướp uy hiếp.

Thái hậu chỉ hôn, hoàng đế bức hôn, nếu không có lý do chính đáng, hần không thể *hưu thê (bỏ vợ)*.

Ngay cả khi nàng chết, Tần Vương phủ cũng phải đưa ra một lý do đủ để thuyết phục mọi người.

Lần này, chính là thời cơ tốt nhất sao?

Đúng ngay lúc này, thanh y đột nhiên đáp xuống mà không hề có cảnh báo. Hàn Văn Tịch mạnh mẽ đạp chân lên trên mặt đất, chân phải còn chưa khỏi hần lại bị va chạm mạnh như thế, mắt cá chân chọt đau đến nỗi thần kinh của nàng đều căng chặt.

Với nỗi đau này, nụ cười tự chế giễu mình bên môi của Hàn Văn Tịch liền hóa thành một tiếng cười khê. Tên kia bắt quả là giúp nàng xoa nhẹ cái chân vai lằn, nàng sao có thể quên mất thân phận xấu hổ của mình, thật sự xem mình như một người đặc biệt đây?

Tại sao nàng lại leo lên ngọn núi phía nam? Tại sao lại đi hải Nam Sơn Hồng?

"Người cười gì vậy?" Thanh y cảnh giác chất vấn.

Hàn Văn Tịch nhìn nàng ta một cái, nụ cười chuyển sang lạnh ngắt, không trả lời.

Nụ cười của nữ nhân này, lộ ra sự quyết tuyệt, lộ ra sự tàn nhẫn mà ngay cả nam nhân cũng thua kém, khiến thanh y vô cơ sở hãi, nàng ta siết chặt cổ áo Hàn Văn Tịch.

"Người đang cười gì vậy?"

Thanh y đã trầm mặc nhiều ngày như vậy rồi cuộc mờ miệng.

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn nàng, nụ cười bên môi lại tăng thêm ba phần, nhưng vẫn không nói lời nào.

Thanh y khẩn cấp hơn, nắm lấy năng cổ áo nàng hung hăng xô đẩy "Nói, rốt cuộc người đang cười gì vậy?"

Ai ngờ, đúng ngay lúc này, một giọng nói âm trầm sắc bén đột nhiên truyền đến từ phía sau "Thanh y, người là nữ nhân ngu xuẩn, người đang bị người theo dõi!"

Thanh y sững sốt, ngay sau đó quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau không biết từ khi nào đã xuất hiện một hắc y nhân. Thân hình cao lớn, áo choàng đen to rộng bay phất phới khi bị gió thổi qua. Trên mặt hần đeo một chiếc mặt nạ hung dữ, chỉ lộ ra miệng. Ánh mắt của hần rất hung ác đủ để khiến người bỏ qua mặt nạ khủng bố của hần, chỉ chú ý tới mắt hần.

"Chủ thượng!" Thanh y buột miệng thốt ra.

Chủ thượng!

Hàn Văn Tịch giật mình trong lòng, năng biết, hắc y nhân mang mặt nạ trước mắt, nhất định chính là người lãnh đạo chính thức của nhóm nội gian Bắc Lịch quốc, cũng đúng là vị cao thủ đường độc mà nàng vẫn luôn tò mò.

Đột nhiên, hắc y nhân mang mặt nạ tới gần hơn, thần bí tới tăm, ánh mắt hung thần, chăm chăm nhìn thẳng vào Hàn Văn Tịch. Hàn Văn Tịch hoảng sợ, theo bản năng muốn lui ra sau, lúc này mới phát hiện mình đang bị thanh y giữ chặt, không thể động đậy.

"Người là người đã phóng nhang muỗi, đúng không?" Hắc y nhân hỏi, giọng nói trầm thấp giống như được truyền tới từ nơi sâu thẳm của địa ngục.

Hàn Văn Tịch không nhận được cừng mình một cái. Nhưng, tuy rằng nằng sợ hãi, nằng càng quan tâm hơn về câu hán vừa mới nói ra, hán nói rằng thanh y đang bị người theo dõi?

Chẳng lẽ, thật sự có người đang đuổi theo dân muối độc tới đây sao?

Sẽ là ai đây?

Thấy Hàn Văn Tịch không đáp, hắc y nhân mang mặt nạ thỉnh linh chớp lấy cảm nằng, lực đạo không có một chút thương hương tiếc ngọc, Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy cảm đều muốn nát.

"Trà lòi vắn dề của bản tôn!" Giọng nói của hán tràn ngập sát ý, đủ khiến thanh y một bên khiếp sợ.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại quyết liệt cúi cằm, lạnh giọng, "Đừng thi như thế nào?"

Tay hắc y nhân mang mặt nạ rõ ràng có chút cứng lại, nhưng khi hán đang muốn tức giận, Hàn Văn Tịch lại lạnh lùng nói, "Người và bản lĩnh lừa dối với Long Phi Dạ là việc của người, bắt cóc một nữ tử nhu nhược như ta để uy hiếp người, người không cảm thấy hổ thẹn sao?"

"Lớn mặt!" Thanh y tức giận, vươn tay lên tát một cái, từ trước tới nay còn chưa có ai dám làm cản như thế đối với tôn thượng.

Tuy nhiên, hắc y nhân mang mặt nạ hất tay thanh y ra, lạnh giọng, "Đồ vô dụng, người có thể lên."

Khi hán đang nói, dùng bàn tay to kéo một cái, mạnh mẽ kéo Hàn Văn Tịch vào trong lòng ngực mình từ trong tay thanh y. Khuôn mặt Hàn Văn Tịch đập mạnh vào trong ngực hán, đau đến nỗi khiến nằng muốn khóc.

Một ôm này, tràn ngập không khí nam tính bá đạo, xa lạ đến đáng sợ. Hàn Văn Tịch phẫn nộ ngẩng đầu nhìn lên, rống giận.

"Buông ta ra!"

Hắc y nhân mang mặt nạ lạnh lùng cười, "Hàn Văn Tịch, người nghĩ sai rồi, bản tôn bắt cóc người cũng không phải là để uy hiếp Long Phi Dạ, bản tôn..... chỉ là muốn người mà thôi!"

Chỉ muốn nằng mà thôi?

Nằng không hiểu những lời này của hán rốt cuộc có ý gì. Nhưng chỉ từ hai tròng mắt đen như mực của hán, Hàn Văn Tịch có thể rõ ràng cảm nhận được khao khát chiếm hữu mạnh mẽ trong đó.

Nằng, thật sự sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Lão tử không thích nhìn người

Hàn Văn Tịch sợ hãi, không hề nghĩ ngợi, hung hăng cắn xuống mu bàn tay của hắc y nhân mang mặt nạ!

Thấy thế, thanh y và tất cả thích khách hắc y quanh mình đều bị choáng váng. Tuy rằng chủ thượng rất xem trọng độc thuật của Hàn Văn Tịch, cố ý muốn bồi dưỡng Hàn Văn Tịch trở thành cánh tay đắc lực.

Nhưng, Hàn Văn Tịch làm cản như thế, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi!

Tôn thượng thích những kẻ luôn ngoan ngoãn phục tùng, tuyệt đối tuân theo.

Trong khi mọi người khiếp sợ, mọi hình ảnh trong giờ khắc này dường như dừng lại, thời gian tựa hồ đã ngừng trôi.

"Buông ra!"

Giọng nói trầm thấp, từ trên trời giáng xuống, ấn dấu sự tĩnh lặng trước khi cơn bão đến.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch dường như không nghe thấy, liều mạng cắn, ngược lại hy vọng đối phương sẽ buông tay nằng ra.

Cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến, đầy mặt hắc y nhân mang mặt nạ hiện lên một sự hoài nghi. Sự tức giận tan biến, thay vào đó là sự nghiến răng chưa từng có bao giờ.

"Hàn Văn Tịch, người đang hạ độc bản tôn sao?"

Đây là độc gì? Hán cư nhiên đến tận bây giờ mới cảm nhận được.

Hàm răng Hàn Văn Tịch hơi cứng đờ, ngay sau đó lập tức buông ra, ngẩng đầu nhìn lên, thừa nhận hành động của mình.

"Đừng, hơn nữa, người đã trúng độc!"

Lời này vừa nói ra, hắc y nhân mang mặt nạ bật cười ha hả.

"Tốt! Rất tốt!"

Hán đúng thật là đã trúng độc, đây vẫn là lần đầu tiên có người có thể hạ độc được hán?

"Thực sự buồn cười vậy sao?"

Hàn Văn Tịch lạnh giọng, độc mà nằng đã hạ chính là độc được mà chỉ thời hiện đại mới có, chất độc vitamin, là một lượng vitamin với nồng độ cao.

Vitamin là thứ tốt, nhưng một khi quá liều, nó có thể gây ra ngộ độc cấp tính, nhẹ thì chức năng trong cơ thể sẽ bị hao tổn, nặng thì tử vong.

Vitamin ở thời cổ đại được tìm thấy trong thực vật tự nhiên. Nhưng, không có biện pháp chiết xuất chúng với số lượng lớn để chế thành độc được.

Không có độc được, cũng có nghĩa là không có giải được!

Bất kể độc thuật của người này lợi hại bao nhiêu, một khi bị trúng độc, cũng chỉ có thể bó tay không có biện pháp.

Hiện tại hán chưa có cảm giác gì. Tuy nhiên, sau một khoảng thời gian trôi qua, hán nhất định sẽ đau đớn muốn chết.

"Hàn Văn Tịch, bản tôn càng ngày càng có hứng thú với người." Hắc y nhân mang mặt nạ nói, nằng tay lên, không chút để ý hôn lên mu bàn tay rôm máu của mình, "Bản tôn mang người trở về, từ từ giải độc."

Trong lúc hán nói, ôm chặt ngang eo Hàn Văn Tịch, sau đó khiêng nằng lên trên vai, xoay người rời đi.

Hàn Văn Tịch dùng tay đấm, chân đá.

"Buông ta ra! Độc người trúng độc chỉ có ta mới giải được, không muốn chết thì buông ta ra!"

"Trong vòng nửa canh giờ (30ph), người nhất định sẽ độc phát vong thân."

"Người cũng không biết mình đã trúng độc gì, đúng không?"

.....*Editors: Thái Hà, Emily Ton.....*

Tùy ý Hàn Văn Tịch giãy giụa, hắc y nhân mang mặt nạ vẫn giam cầm nằng. Ai ngờ, đúng ngay lúc này, một thân ảnh màu đỏ đột nhiên thoáng hiện, dừng lại ở trước mặt hắc y nhân mang mặt nạ.

Hán đứng trên không, hồng bảo to rộng xa hoa tung bay theo gió, giống như một ngọn lửa nóng cháy đang nhảy múa ở giữa không trung, như tiên như yêu, như mộng như ảo.

Rất đẹp! Đó là ý niệm đầu tiên của Hàn Văn Tịch.

Khi hắc y nhân mang mặt nạ nói đã bị người theo dõi, chính là ám chỉ gia hỏa này sao?

Bóng đỏ, hẳn là Cổ Thất Thiểu sao?

Ngay thời điểm trong bụng Hàn Văn Tịch tràn đầy hồ nghi, Cổ Thất Thiểu trêu ghẹo hỏi.

"Độc nha đầu, nhớ ta chưa?"

Quả nhiên là hắn!

Hàn Văn Tịch vui mừng, không nghĩ tới gia hỏa này lớn lên còn muốn tuyệt mỹ hơn so với trong tưởng tượng của nàng.

"Người là người phương nào?" Hắc y nhân mang mặt nạ lạnh giọng, phát hiện người mới tới có võ công không thấp. Hắn biết nhân mã Long Phi Dạ đang đi theo phía sau đàn muỗi độc, nhưng lại không phát hiện ra sự tồn tại của nam nhân *hồng y (mặc áo đỏ)* này.

"Huỳnh đài, khi dễ một nữ tử yếu nhược như thế, không tốt đi?" Cổ Thất Thiểu cười, đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

"Cố quan hệ gì với người đâu?" Hắc y nhân mang mặt nạ cao cao tại thượng, thấp phẫn khinh thường.

Ai ngờ Cổ Thất Thiểu xuất trần tuyệt mỹ, ưu nhã cao quý đột nhiên thô bạo nói "Đừng là không có quan hệ gì, đáng tiếc lão tử không thích nhìn người."

"Tim chết!"

Hắc y nhân dùng một tay khiêng Hàn Văn Tịch, một tay nhẹ nhàng vung lên, ngay sau đó đã đánh ra một loạt ám tiêu.

"Đó đó!"

Hệ thống giải độc lập tức nhắc nhở Hàn Văn Tịch, *có độc!*

"Có độc! Là Xà phẩn!" Hàn Văn Tịch kinh hô, ám tiêu này bất quá chỉ dùng để nguy trang. Thời điểm đánh ra ám tiêu, trong không khí lập tức tràn ngập độc Xà phẩn, một khi hít vào, lập tức sẽ trúng độc.

Loại phương thức hạ độc này, là khiến lòng người khó phòng bị nhất!

Hắc y nhân mang mặt nạ bất ngờ, không tin khi Hàn Văn Tịch chỉ liếc mắt một cái là đã có thể nhìn ra hắn hạ độc. Nhưng mà, Cổ Thất Thiểu lại cười ha hả "Độc nha đầu đừng lo lắng, ca ca ta không sợ!"

Cổ Thất Thiểu ngừng thở, ngay sau đó từ trên eo rút ra một cây trường tiên màu đỏ như máu, hung hăng vung tới.

"Đó đó!"

Hệ thống giải độc lại lập tức nhắc nhở, thế nhưng cũng có độc!

Hon nữa phương thức hạ độc cũng giống với hắc y nhân mang mặt nạ, đồng thời với trường tiên vung ra, độc được cũng đã tràn ngập trong không khí.

Trách không được Cổ Thất Thiểu không sợ muỗi độc, nguyên lai hắn cũng là một cao thủ dùng độc.

Hàn Văn Tịch cũng bị bối rối, như thế nào bỗng nhiên gặp được nhiều cao thủ dụng độc như thế?

Phải biết rằng, cao thủ dùng độc đối đầu với cao thủ dùng độc, tấn công bằng độc sẽ không có hiệu quả, đánh giá chính là bản lĩnh của bản thân.

"Chút tài mọn!"

Hắc y nhân mang mặt nạ rất khinh thường, cũng không né tránh roi, nhưng đột nhiên buông Hàn Văn Tịch xuống, đẩy nàng ra để chắn roi!

"A....."

Hàn Văn Tịch bất ngờ kêu lên, Cổ Thất Thiểu tạm thời thay đổi phương hướng, đánh roi qua một bên.

Thấy thế, hắc y nhân mang mặt nạ lại túm Hàn Văn Tịch trở về, giữ nàng ở trong cánh tay.

"Người không phải là nam nhân!" Hàn Văn Tịch tức giận mắng.

Hắc y nhân mang mặt nạ cười lạnh nói "Yên tâm, hắn không dám làm tổn thương người."

"Người!" Hàn Văn Tịch chán nản.

Tuy nhiên, Cổ Thất Thiểu vẫn cười ha hả, thật ra không hề tức giận, sau khi thu roi, hắn cũng không dừng lại, mà ngay sau đó lại hung hăng vung tới một roi.

Lần này, hắc y nhân mang mặt nạ vẫn dùng Hàn Văn Tịch ra để chắn. Nhưng, ngoài dự đoán của mọi người, Cổ Thất Thiểu lần này cư nhiên không hề thu roi.

"Hừ!"

Một đòn tàn nhẫn, nhanh chóng hạ xuống trên cánh tay Hàn Văn Tịch!

"A....." Hàn Văn Tịch kêu lên thảm thiết, đau đến nỗi tất cả lục phủ ngũ tạng đều nát.

Hắc y nhân mang mặt nạ cũng rất ngạc nhiên, đứng ngẩn người, nhưng chỉ trong chớp mắt, Cổ Thất Thiểu đã vung roi ra, tiếp tục bức thẳng tới trên mặt nạ của hắc y nhân!

Ngay tại thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, hắc y nhân mang mặt nạ bất ngờ đột nhiên lui lại phía sau, vô tình lỏng tay, buông ra Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch lập tức roi xuống. Tuy nhiên, Cổ Thất Thiểu lại vung roi ra, quán lấy Hàn Văn Tịch, muốn kéo nàng qua.

Lúc này, thanh y cùng với mấy thích khách hắc y che mặt đồng thời cảm kiếm tiến lên, đánh úp về phía Cổ Thất Thiểu.

Thích khách công vây Cổ Thất Thiểu, thanh y vung kiếm chém xuống trường tiên.

Đôi mắt mang nụ cười đào hoa của Cổ Thất Thiểu hiện lên một sự nghiêm túc, không kéo Hàn Văn Tịch nữa, mà trong nháy mắt sáp tới gần, đồng thời thu hồi trường tiên, vòng tay qua eo Hàn Văn Tịch.

Trường kiếm của thanh y đánh vào không khí, nhưng mà lúc này, số lượng ám tiêu trực tiếp đánh úp lại, cư nhiên không phải là để đối phó với Cổ Thất Thiểu, mà là đối phó với Hàn Văn Tịch.

"Người tốt nhất nên bảo hộ nàng cho tốt!" Hắc y nhân mang mặt nạ vừa cảnh cáo, vừa đánh ra vô số ám tiêu.

"Đó đó đó, đó đó đó!"

Hệ thống giải độc giống nhắc nhở Hàn Văn Tịch như điên, trời mới biết những ám tiêu kia ẩn dấu bao nhiêu loại độc!

Cổ Thất Thiểu tuy rằng không sợ độc, nhưng ám tiêu này nhiều đến nỗi khiến người khó lòng phòng bị. Cổ Thất Thiểu lấy một địch nhiều, chỉ có thể không ngừng tránh né và che chở cho Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch bị hắn bảo hộ chặt chẽ trong ngực, muốn hỗ trợ nhưng không thể làm gì.

Rất nhanh, trên vai Cổ Thất Thiểu trúng phải ba ám tiêu trên vai, mảy hán đan lại một tấc, chỉ thấy cảm giác đau đớn rất kỳ quái.

Chỉ là, hắn cũng không có nhiều thời gian để nghĩ, cho dù là trúng độc cũng phải nhẫn nhịn, đợi lát nữa mới giải.

Hắn chịu đựng đau đớn, trường tiên sắc bén quét ngang người để đuổi lui thanh y và những người còn lại, lợi dụng cơ hội này, hắn lập tức bỏ chạy về phía núi rừng phía sau!

Đàn muỗi độc đang ở phía sau, Long Phi Dạ cũng nhất định đang ở phía sau. Đối đầu với nhiều kẻ địch mà không có hiệu quả, hắn cần phải cầu tới viện binh.

Nhìn thấy hắn chuẩn bị rời đi, bên môi hắc y nhân mang mặt nạ gọi lên một nụ cười khát máu.

"Trò chơi, kết thúc!"

Giọng nói rơi xuống, hần nắm chặt bàn tay, đột nhiên, Cổ Thất Thiểu cảm thấy bị vật gì đó kéo lại trên vai.

Hắn theo bản năng nghiêng đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện, ba độc tiêu đã đâm rất sâu vào bả vai hắn, cư nhiên được nối với ba sợi tơ nhện rất mỏng và rất tinh xảo.

Đấy là..... nhện tiêu!

Đầu kia của phi tiêu nhện được nắm chặt trong tay của hắc y nhân mang mặt nạ, mà đầu này của tơ nhện, đã sớm mang theo độc tố thâm nhập rất sâu vào trong thân thể hắn!

Hắc y nhân mang mặt nạ này rốt cuộc là người nào, cư nhiên lại có độc khí cấp đỉnh như vậy!

Hàn Văn Tịch cũng kinh sợ, lần đầu tiên nhìn thấy vật này, nằng rút ra chủy thủ mang theo bên người, muốn chém đứt ba sợi tơ nhện kia, tuy nhiên, qua mấy đao, tơ nhện tinh tế không hề đứt đoạn.

Làm sao bây giờ?

Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhiều, duỗi tay kéo ám tiêu ra, ai ngờ, một khi rút ám tiêu lên, bả vai Cổ Thất Thiểu lập tức phun ra máu tươi. Điều khiến người không thể tưởng tượng chính là, tơ nhện đã không bị rút ra, mà giống như đã được cấy ghép vào trong cơ thể Cổ Thất Thiểu.

Hàn Văn Tịch không tin điều này, dùng sức mà rút tơ nhện.

Lúc này, Cổ Thất Thiểu nhủ đầu này, trăm giọng nói "Buồng tay, đây là độc, sẽ thâm nhập đến trái tim."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch sợ hãi, lập tức buông tay. *Trời a, nàng chưa từng thấy loại độc này trước đây!*

Chưa từng thấy qua, làm thế nào để giải?

Lại còn thâm nhập đến trái tim, phải nhanh chóng giải độc, nếu không Cổ Thất Thiểu sẽ chết!

Nàng bắt đầu khởi động hệ thống giải độc và tiến hành rà quét theo trình tự, nhưng chỉ phát hiện một con nhện độc nhỏ trong trái tim Cổ Thất Thiểu, nhưng rốt cuộc là độc gì, hệ thống giải độc cũng rà quét không ra!

Chất độc thời hiện đại mà nàng đã hạ trên người hắc y nhân mang mặt nạ còn chưa phát tác, nhưng hắn cư nhiên đã hạ độc mà nàng không thể giải được.

Không thể hiểu nổi!

Hàn Văn Tịch đột nhiên nhận ra rằng, trước đây mình đã đánh giá quá thấp đối với vị chánh chủ đứng phía sau này!

Ngay trong thờ điểm khi Cổ Thất Thiểu và Hàn Văn Tịch đều đang bất lực. Bỗng nhiên, hắc y nhân mang mặt nạ đột ngột kéo một cái, lập tức kéo cả Cổ Thất Thiểu và Hàn Văn Tịch ra ngoài.

Xong rồi!

Bất ngờ, đứng vào ngay lúc này, đột nhiên có một đoàn muỗi độc trào ra từ phía núi rừng, chen chúc bay về phía Hàn Văn Tịch và Cổ Thất Thiểu.

Trong tay Hàn Văn Tịch vẫn còn mang theo mùi hương của nhang muỗi, đàn muỗi độc cuối cùng đã tới!

Có thể kiểm soát đàn muỗi độc là sở trường của nhóm thích khách, theo lý, hắc y nhân mang mặt nạ hắn là rất vui mừng. Nhưng ai biết, hắn lại nóng nảy, hung hăng túm kéo tơ nhện, tựa hồ rất sợ hãi đàn muỗi độc.

Đáng tiếc, tốc độ của hắn mau, chung quy cũng không mau bằng đàn muỗi độc.

Hàn Văn Tịch đã sớm ngừng phóng ra được tán của nhang muỗi, hiện giờ chỉ có tán lưu mùi hương ở trên tay nàng, đàn muỗi độc giống như đã ngửi được mùi máu tươi mà chúng thích nhất, điên cuồng bay về phía Hàn Văn Tịch như ong vỡ tổ.

Hàn Văn Tịch như đã hoàn toàn quên đàn muỗi độc này, thấy thế, nàng lập tức khởi động hệ thống giải độc và thả ra được tán nhang muỗi. Nếu không có được tán, tay nàng lập tức sẽ trở thành mục tiêu của chúng, chỉ cần nghĩ đến đã cảm thấy kinh khủng!

Ngay tại thời điểm khi Hàn Văn Tịch buông ra được tán nhang muỗi, trong nháy mắt đàn muỗi độc dày đặc bao phủ quanh nàng và Cổ Thất Thiểu. Cùng lúc đó, khoảng cách của bọn họ với hắc y nhân mang mặt nạ chỉ cách nhau khoảng mười bước chân.

Hắc y nhân mang mặt nạ vẫn đang dùng sức túm kéo. Nhưng đột nhiên, bả vai Cổ Thất Thiểu bỗng nhiên buông lỏng, tơ nhện bị chặt đứt!

Chuyện gì đã xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiêu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Mạo hiểm, ngàn cân treo sợi tóc

Những sợi tơ nhện vốn đang căng chặt vừa đứt, không chỉ Cổ Thất Thiểu đã nhận ra, mà Hàn Văn Tịch cũng lập tức nhận ra.

Làm sao chuyện này có thể xảy ra?

Chẳng lẽ.....

"Ha ha, muỗi độc đúng là kẻ thù tự nhiên của tơ nhện này! Độc vật, vốn là vật này khắc vật kia."

Cổ Thất Thiểu cười ha ha, ôm chặt Hàn Văn Tịch, xoay người một vòng ở trong đàn muỗi độc, cũng không rõ đã rài ra độc được gì, trong lúc nhất thời, tất cả muỗi độc đều kinh hoàng chạy đi, bị chết và rơi xuống đất không ít.

Hệ thống giải độc của Hàn Văn Tịch vẫn luôn không ngừng nhắc nhở *đó đó đó*. Nhắc nhở nàng muỗi độc có độc, nhắc nhở nàng nhện tiêu có độc, cũng nhắc nhở nàng vật mà Cổ Thất Thiểu rài ra có độc.

Nguyên nhân gia hỏa Cổ Thất Thiểu này không sợ muỗi độc, là bởi vì am hiểu đạo lý lấy độc trị độc!

Lấy độc trị độc, cũng thật là lợi hại!

Cùng thời gian khi muỗi độc tan đi, Cổ Thất Thiểu tiếp tục mang theo Hàn Văn Tịch trốn về phía trước. Phía sau, nam nhân hắc y mang mặt nạ, thanh y và những thích khách khác theo sát không bỏ.

Từng loạt ám tiêu lại đánh úp đến mặt hắn nữa, so với bị muỗi độc vậy cần một thân, Cổ Thất Thiểu lại nỗ lực tránh né những ám tiêu của hắc y nhân mang mặt nạ.

Chỉ cần có thể đi vào rừng, ám tiêu sẽ bị cản trở, bọn họ sẽ thoát thân nhanh hơn.

Cổ Thất Thiểu đi với tốc độ cực kỳ nhanh, Hàn Văn Tịch oa ở trong lòng ngực hắn, có thể nghe thấy tiếng nhịp tim đập dồn dập mạnh mẽ của hắn, không cách nào tưởng tượng được, một mỹ nam tử quyền rũ nhẹ nhàng như thế, tiếng tim đập lại nam tính đến thế.

Tốc độ của Cổ Thất Thiểu đã rất nhanh, tuy nhiên, tốc độ của hắc y nhân mang mặt nạ cũng nhanh khủng bố.

Nếu không phải bọn họ chiếm thời cơ trước, nhanh chóng thoát được, phỏng chừng sớm đã bị đuổi kịp.

Ngay thời điểm Cổ Thất Thiểu gần như đi vào rừng cây, đột nhiên một loạt ám tiêu bay vút qua bên cạnh hắn, va chạm vào trên thân cây, sau đó trực tiếp bắn ngược trở về.

Tiêu pháp thật là lợi hại!

Lần này, Cổ Thất Thiểu chần chờ một lát, nghiêng đầu né tránh.

Phải biết rằng, trong trận chiến giữa cao thủ với cao thủ, thắng bại thường đơn giản chỉ dựa vào một khoảnh khắc không lưu ý mà thôi, mà không phải là thực lực cao thấp.

Ngay khi Cổ Thất Thiểu thất thần trong nháy mắt, hắc y nhân mang mặt nạ đuổi kịp, túm chặt cánh tay Hàn Văn Tịch.

Cổ Thất Thiểu siết chặt vòng eo Hàn Văn Tịch, đuổi tay đánh ra một chương. Hắc y nhân mang mặt nạ một tay túm chặt Hàn Văn Tịch, một tay kia cũng phóng chương ra chắn lại.

Hàn Văn Tịch liều mạng đánh vào tay hắc y nhân, thậm chí lại cắn xuống, thà độc, nhưng, độc đối với hắc y nhân dường như không có hiệu quả.

Trời mới biết, hắc ta là độc người, thì độc, hay là cò độc nha!

Hàn Văn Tịch cũng không có thời gian để nghiền cứu vấn đề này, sức lực của nàng rõ ràng yếu hơn hắc y nhân mang mặt nạ. Não nàng vừa động, dùng ý thức rút ra chủy thủ, tuy nhiên, trường kiếm của thanh y lại chém tới từ một bên. Nàng sợ tới mức lập tức buông tay, suýt nữa đã bị thanh y chém đứt tay.

Thật là khủng khiếp!

Thanh y và nhóm thích khách hắc y sôi nổi đuổi tới, Cổ Thất Thiểu lại lập tức lăm vào hoàn cảnh không thể kiểm soát.

Một tay của hắn ôm chặt Hàn Văn Tịch, một tay kia đối phó với hắc y nhân mang mặt nạ, căn bản không thể nào bận tâm tới thanh y và nhóm thích khách hắc y.

Đáy mắt thanh y hiện lên một tia nham hiểm hung ác, mũi kiếm hơi lệch, trực tiếp đâm thẳng tới mắt của Cổ Thất Thiểu!

Cổ Thất Thiểu đang căng co với hắc y nhân mang mặt nạ, lực lượng đang cân bằng, nếu muốn thoát thân né tránh trường kiếm của thanh y, Cổ Thất Thiểu chỉ có thể buông ra Hàn Văn Tịch.

Tuy nhiên, một khi hắn buông tay, Hàn Văn Tịch lập tức sẽ rơi vào trong tay hắc y nhân mang mặt nạ. Cuối cùng, hắn cướp được người bắt quả là may mắn mà thôi, nếu muốn cướp lại người từ trong tay hắc y nhân mang mặt nạ, dưới tình huống địch đông, sẽ không có khả năng.

Làm sao bây giờ?

Mắt nhìn thấy, trường kiếm của thanh y đang tới gần!

Tuy nhiên, ngay cả khi đối mặt với thời điểm như thế, Cổ Thất Thiểu vẫn còn do dự.

Đột nhiên, Hàn Văn Tịch hô to một tiếng "buông tay", ngay sau đó đột nhiên xoay người tránh thoát khỏi tay Cổ Thất Thiểu, một chân đá văng hắc n.

Cứ như vậy, Cổ Thất Thiểu lui về phía sau, trường kiếm của thanh y đã đâm tới trước mắt hắn, mà Hàn Văn Tịch cũng bị hắc y nhân mang mặt nạ kéo qua.

Hết thấy, tựa hồ đã kết thúc.....

Nhưng ai biết, cơ hồ là đồng thời, chỉ nghe được một tiếng sắc bén phá gió, "*Hưu.....*"

Chỉ thấy một mũi tên nhọn phá không bắn về phía cánh tay hắc y nhân mang mặt nạ.

Mũi tên nhọn dường như ẩn chứa lực lượng xuyên trời phá đất, thậm chí khiến cho dòng khí mỏng di chuyển mãnh liệt quanh mình.

Mũi tên nhọn kia, nhanh như tia chớp từ trên trời giáng xuống, thế như chẻ tre, dõn non lấp biển, không thể nào ngăn cản!

Ai cũng chưa lường trước sẽ phát sinh một màn này, vạn phần khẩn cấp hết sức. Hắc y nhân mang mặt nạ quyết đoán thu hồi cánh tay, mũi tên nhọn bay lướt qua ống tay áo của hắc y nhân, mặc dù không bị bắn trúng, nhưng bởi vì mũi tên nhọn có ẩn chứa lực lượng đủ khiến cho hắc y nhân mang mặt nạ văng ra.

"Mũi tên Tinh Thiết Nỗ (精鐵弩)!" Thanh y kinh hô.

Tinh Thiết (精鐵), là hợp kim sắt chắc chắn nhất trên thế giới này, chỉ có hoàng thất Thiên Ninh mới có được, mà mũi tên Tinh Thiết Nỗ lại là vũ khí độc nhất của Tần Vương Thiên Ninh!

Long Phi Dạ đã tới!

Hàn Văn Tịch không còn bị giam cầm từ hai phía, thẳng tắp ngã xuống, nhưng khi nghe được thanh âm này, nàng theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thân ảnh cao ngạo cao lớn như từ trên trời giáng xuống, dừng ở phía sau nàng. Hắn mang khí chất tôn quý như thần, khuôn mặt bình tĩnh như Ma tôn, một tay vắt sau lưng, một tay cầm cung nỏ, nhắm chuẩn vào hắc y nhân mang mặt nạ.

Là hắn!

Long Phi Dạ!

Hắn đã tới!

Hắn không từ bỏ nàng, không khiến nàng thất vọng, đuổi theo đàn muỗi độc tới đây.

Giờ khắc này, Hàn Văn Tịch đều đã quên tình cảnh của mình, chẳng sợ thẳng tắp ngã xuống, một lòng không hề sợ hãi, người nàng nhảy lên khó hiểu, tựa hồ người này vừa xuất hiện, nàng sẽ lập tức an toàn.

"Long Phi Dạ!"

Hắc y nhân mang mặt nạ phá nát một hội, ban đầu vốn kiêng kỵ vì Long Phi Dạ đang theo dõi ở phía sau, cho nên hắn mới ra mặt muốn mang Hàn Văn Tịch đi, ai biết Cổ Thất Thiểu lại can thiệp vào, tri hoãn thời gian.

Hắn nên sớm nghĩ đến, đàn muỗi độc vừa đến, Long Phi Dạ cũng liền đến.

Lúc này, hắc y nhân mang mặt nạ cách Hàn Văn Tịch gần nhất, ánh mắt hung ác của hắn trầm xuống, bỏ qua mũi tên Thiết Tinh Nỗ do Long Phi Dạ bắn ra cảnh cáo, nháy mắt bức về phía Hàn Văn Tịch.

"Hưu....."

Lại một tiếng phá không sắc bén, mũi tên Thiết Tinh Nỗ phảng phất giống như có thể xuyên trời phá đất, đẩy khí thế bay vụt xuống dưới.

Một mũi tên này, trời mới biết Long Phi Dạ đã rót vào bao nhiêu nội công, tất cả mọi người đều chấn kinh, nhưng, hắc y nhân mang mặt nạ vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn vừa đuổi theo Hàn Văn Tịch, vừa chú ý đến mũi tên nhọn, tùy thời chuẩn bị né tránh.

Tuy nhiên, càng khiến mọi người ngạc nhiên chính là, mũi tên Thiết Tinh Nỗ vừa ra, Long Phi Dạ ngay sau đó cũng bay vút xuống dưới, người theo mũi tên tới, mặt lạnh như thần.

Thấy thế, ánh mắt hắc y nhân mang mặt nạ trở nên lạnh lùng, đánh ra ám tiêu!

Nhưng sau khi đánh ra mấy lần, mục đích không phải là bắn trúng Long Phi Dạ, mà là sử dụng độc.

Phải biết rằng, Long Phi Dạ có võ công tuyệt thế. Tuy nhiên, hắn không am hiểu độc, độc là điểm yếu của hắn!

"Cố độc!"

Hàn Văn Tịch kinh hô ra tiếng, giờ này khắc này, nàng chỉ cách mặt đất khoảng chừng ba mét, bất cứ lúc nào cũng đều có khả năng rơi xuống tan xương nát thịt.

Mũi tên nhọn bức tới trước mặt hắc y nhân mang mặt nạ, hắn ta không thể không trốn, bỏ lỡ mắt cơ hội tốt để nắm lấy tay Hàn Văn Tịch, nhưng, hắn ta thà thuốc bột ra, rải khắp quanh người Hàn Văn Tịch.

Nếu hắn ta không chiếm được, thà rằng hủy diệt, cũng tuyệt đối không muốn Long Phi Dạ có được!

Trừ phi Long Phi Dạ ngừng lại, nếu hắn vẫn tiếp tục đi xuống, nhất định sẽ trúng độc.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ cũng không để ý tới độc trong không khí, tiếp tục bay xuống.

Ngay thời điểm khi Hàn Văn Tịch sắp rơi xuống đất, một cánh tay mạnh mẽ hữu lực đã kéo nàng lên, hoà nhập vào trong lòng ngực, ngay sau đó thân thể xoay tròn, hai chân rơi xuống đất, ổn định vững vàng đứng lại.

Động tác rất ưu nhã hoa lệ không cách nào hình dung, Hàn Văn Tịch nhìn sườn mặt hoàn mỹ lạnh băng của hắn, thế nhưng hy vọng một khắc nguy hiểm vừa rồi vĩnh viễn không cần qua đi.

Nhìn thấy Long Phi Dạ bỏ qua độc tố ở trong không khí và lao đến cứu người, trong lòng hắc y nhân mang mặt nạ hoảng hốt, chẳng lẽ Long Phi Dạ không sợ độc sao?

Trong lúc nhất thời hân ta cũng không rảnh lo nhiều như vậy, hét lên một tiếng, "Rút lui!"

Nếu Long Phi Dạ nếu không thêm đề ý tới độc tố, tất cả mọi người ở đây đều không phải là đối thủ của hân.

Cần thiết phải rút lui!

Mà lúc này, Cổ Thất Thiểu lại đột nhiên đánh về phía thanh y, hắc y nhân mang mặt nạ thấy thế, thân ảnh lao ra và kéo lấy thanh y, ném ra ám tiêu về phía Cổ Thất Thiểu.

Có vết xe đổ, Cổ Thất Thiểu vẫn có điều kiêng kỵ đối với ám tiêu này, liên tiếp nghiêng người né tránh vài lần, thời điểm muốn đuổi theo, hắc y nhân mang mặt nạ đã sớm mang theo thanh y hoàn toàn biến mất vào núi rừng một bên.

Cổ Thất Thiểu không lãng phí thời gian, vung trường tiên lên, ngăn cản những thích khách còn lại. Lúc này, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đã đuổi tới, cũng nhanh chóng gia nhập trong đó.

Long Phi Dạ cũng không truy đuổi, ánh mắt trời chói trên người hắc y nhân mang mặt nạ nơi xa, mỗi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng, hân chợt nhủ mau, ngay sau đó phun ra một ngụm máu đen.

Độc được tán của hắc y nhân mang mặt nạ không có hiệu quả với Cổ Thất Thiểu và Hàn Văn Tịch. Hàn Văn Tịch vốn là độc sư, ngay cả khi không lập tức giải độc, khả năng miễn dịch của nàng cũng tốt hơn so với người khác. Mà Cổ Thất Thiểu lại là chuyên môn lấy độc trị độc, vì thế độc được tán kia đối với hân cũng không có tác dụng gì.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ lại khác, chỉ vừa mới bị khí độc tấn công, hân đã bị độc phát.

Độc mà hắc y nhân mang mặt nạ rải ra quá nhiều, Hàn Văn Tịch cũng không có biện pháp phân biệt được cụ thể là độc gì ngay lập tức.

"Người buông ta ra, ta sẽ nhanh chóng kiểm tra." Nàng vội vàng nói, biểu hiện lo lắng hiện hết trên mặt, ngay cả bản thân mình cũng không phát hiện ra.

Long Phi Dạ liếc mắt nhìn khuôn mặt hoảng loạn của nàng một cái, cũng không nói nhiều lời, buông tay ra.

Hàn Văn Tịch xoay người đối mặt với Long Phi Dạ, lập tức khởi động hệ thống giải độc và bắt đầu rà quét, đảo lồng mây, hệ thống thực sự nhắc nhở có ba loại độc tố.

Hắc y nhân mang mặt nạ đáng chết, chẳng lẽ những ám tiêu đó của hân đều mang những loại độc khác nhau sao?

Nhìn thấy vết máu bên môi Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch cũng không muốn nghĩ nhiều, nàng nhón mũi chân, đuổi tay qua.

Long Phi Dạ đột nhiên kéo tay nàng lại, không vui nói "Người làm gì thế?"

Hân thật sự quen thói ở sạch, từ nhỏ luôn chán ghét bị người khác đụng vào, đặc biệt là chạm vào mặt hân.

"Thu thập máu để phân tích, chỉ khi đó ta mới có thể xác định ba loại độc mà người đã trúng phải." Hàn Văn Tịch vẫn vội vàng, không suy xét quá nhiều.

Long Phi Dạ chần chờ một lúc, hạ liềm đôi mắt và không nhìn nàng, nhưng vẫn chậm rãi buông tay nàng ra.

Trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Hàn Văn Tịch tràn ngập nghiêm túc, lại nhón mũi chân lần nữa, vươn ngón trỏ nhẹ nhàng chạm vào khoe miệng Long Phi Dạ, nhẹ nhàng lau một chút máu, tựa hồ như chưa đủ, nàng lại nhẹ nhàng lau vài cái.

Nhẹ nhàng đụng vào, đầu ngón tay lo lắng chạm vào môi mỏng của hân, mềm mại, ngứa ngứa, có loại cảm giác khác thường khó nói nên lời.

Long Phi Dạ bất giác chậm rãi gương mặt nhìn về phía nàng, tuy nhiên, tất cả tâm tư của Hàn Văn Tịch đều tập trung vào độc của Long Phi Dạ, nào biết đâu rằng động tác này có bao nhiêu ái muội.

Nàng vẫn li nghiêm túc như thế. Sau khi thu thập đủ lượng máu, nàng lập tức buông tay.

Ngay khi nàng buông tay, Long Phi Dạ bỗng cảm thấy tựa hồ đột nhiên mất đi cái gì, có loại cảm giác mất mát nói không nên lời.

Đáng chết, hân có thói quen ở sạch, càng luôn bài xích nữ nhân đụng chạm đến mình, nhưng đối mặt với nữ nhân này, hân lại cảm thấy không hài lòng sau khi loại bỏ những mâu thuẫn trong tim. Cảm thấy không thỏa mãn, không đủ! Muốn tiếp tục?

Loại cảm giác mất khống chế này khiến trái tim Long Phi Dạ có cảm giác muốn bài xích, hân tránh tầm mắt đi, xoay người nhìn về hướng Cổ Thất Thiểu.

Hàn Văn Tịch cũng không hề biết được Long Phi Dạ đang suy nghĩ gì. Sau khi nàng thu thập máu xong, lập tức ngồi xỏm trên mặt đất, lấy xuống túi chứa bệnh mang theo bên người.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyền - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Thất vọng, hóa ra là như thế

Edit: Cổ Lục Nhã (@nakarytxo93)

Dịch & Beta: Emily Ton.

Phía Cổ Thất Thiểu, từng tên thích khách đều ngã xuống.

Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đều hiểu phải bắt người sống, nhưng những tên thích khách này đã được huấn luyện rất bài bản, biết bản thân chạy không thoát nên đã uống thuốc độc tự sát.

Long Phi Dạ đứng nhìn từ xa. Nếu đây là quá khứ, hân sẽ tức giận. Ngay cả bắt người sống cũng không làm được, những người này đều là phế vật sao?

Tuy nhiên, mặc dù giờ phút này hân đang nhìn về phía trước, nhưng trong lòng hân lại đang hướng về nơi khác.

Một lúc sau, hân chuyển tầm mắt nhìn về phía Hàn Văn Tịch.

Hân thấy Hàn Văn Tịch đang quỳ trên mặt đất, hai tay đang sờ vào túi thuốc không biết làm gì, khuôn mặt nhợt nhạt nhưng đang rất chăm chú và nghiêm túc.

Long Phi Dạ từng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc đó không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này lại không muốn rời tầm mắt.

Sắc đẹp của nàng nằm ngoài dự liệu của hân, nhưng khuôn mặt nghiêm túc của nàng lại vượt qua sắc đẹp của bản thân.

Yên lặng ngắm nhìn nàng, Long Phi Dạ bất giác đưa tay lên sờ khòe môi, vị trí lúc trước bị nàng sờ qua.

Cuối cùng Hàn Văn Tịch cũng phân tích rõ ba loại độc tố, đồng thời từ trong hệ thống giải độc cũng tìm ra giải được mà không cần dùng đến ngân châm trừ độc.

Từ trong túi thuốc nàng lấy ra ba viên được, sau đó lại tự mình kiểm tra và xác định bản thân không lấy nhầm.

Chỉ trời mới biết được nàng hồi hộp và lo lắng như thế nào, chẳng may trong các loại độc mà Long Phi Dạ trúng có một loại mà nàng không biết, không biết giải thế nào, giống như trường hợp độc nhện tiêu, vậy thì Long Phi Dạ sẽ bị nguy hiểm.

Một điều rất tốt là, cả ba loại độc này đều rất thông dụng đối với nàng.

Nàng nghĩ, loại độc nhện tiêu đã được vũ khí hóa, nên sẽ rất hiếm.

Lấy được giải được, Hàn Văn Tịch lập tức đứng lên vẫy vẫy tay "Long Phi Dạ, đây, giải được!"

Nói xong, nàng liền nhận được một ánh mắt sắc bén. Giây phút bốn mắt nhìn nhau, Hàn Văn Tịch đã đứng hình. Nàng chỉ cảm thấy ánh mắt của Long Phi Dạ đang nói lên một tình ý nào đó, trực tiếp chạm vào trái tim nàng.

Hân bị làm sao vậy?!

Tay vươn ra trước mặt hân, lòng bàn tay vẫn đang nắm ba viên được, động tác của nàng có chút cứng nhắc.

Long Phi Dạ không ngờ người phụ nữ này lại đứng lên nhanh như vậy, ánh nhìn của hân rất nhanh liền tránh đi chỗ khác và khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

Nhìn vào lòng bàn tay của Hàn Văn Tịch, hân hỏi "Người chắc chắn đây là giải được?"

Hàn Văn Tịch nghĩ ngờ nhìn hấn gấp gấp nói "Xác định, nhanh dùng nó, người đã thổ huyết, nếu không dùng sẽ phải dùng dao trừ độc".

Long Phi Dạ gật đầu và nuốt được vào.

Nhìn thấy hấn đã uống giải được, Hàn Văn Tịch lúc này mới yên lòng, nặng nề thở ra một hơi, sau đó vỗ về trái tim mình.

Long Phi Dạ nhìn thấy "Làm sao vậy?"

"Sợ hãi, nếu không giải được độc của người, người thật sự sẽ rất thảm khốc" Hàn Văn Tịch cười, tùy tiện nói

Ai biết, Long Phi Dạ lại rất nghiêm túc, ánh mắt trầm thêm ba phần "Người sợ gì, sợ bốn Vương chết?"

Sợ gì?

Hàn Văn Tịch làm gì nghĩ nhiều như thế, lúc này vì gấp quá nên lo lắng sợ hãi.

Đón nhận ánh mắt đầy chất vấn, nặng đột nhiên không được tự nhiên, chỉ cảm thấy hấn thật kì lạ, có chút khác khác so với bình thường.

Nàng nhếch khóe miệng nói "Người không tiếc mạng cứu ta, vì thế tất nhiên ta cũng phải cứu người".

Ai biết, Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói "Người nghĩ nhiều rồi, bốn Vương cũng chỉ tin rằng người có thể giải độc mà thôi".

Nếu không phải biết nàng có tài giải độc, thì một người quý tính mạng như Long Phi Dạ, sao có thể không để ý đến độc mà chạy tới cứu nàng?

Phải biết rằng, hấn kỳ nhất là độc.

Mạo hiểm cuộc sống của hấn để cứu nàng?

Giá trị của người phụ nữ này đối với hấn vẫn chưa cao như vậy.

Tất nhiên, Hàn Văn Tịch biết Long Phi Dạ đoán chẵn rằng nàng có thể giải độc cho nên mới lao xuống cứu nàng. Thật ra, hấn có thể phát hiện ra đàn muỗi độc và đuổi theo tới đây cứu nàng, nàng đã cảm thấy rất cảm kích. Không tiếc mạng để cứu gì chứ, thực là không dám mơ ước đến.

Hàn Văn Tịch bỏ qua một chút chua xót trong lòng, cười nhẹ "Thần thiếp biết điện hạ tin tưởng thần thiếp có thể giải độc, cho nên mới sợ nếu không giải được độc sẽ khiến điện hạ hi sinh vô ích."

Nhìn thấy Hàn Văn Tịch cười tươi rồi, không để ý gì, Long Phi Dạ có chút cảm giác không có nơi phát tiết.

Hấn vốn tưởng rằng người phụ nữ cao ngạo này sẽ phản bác hấn, nhưng nàng lại xem thường bản thân như vậy.

"Người không có việc gì hay sao, lên núi phía nam hái chè làm gì?" Long Phi Dạ chuyển đề tài, người phụ nữ này nếu không lên núi phía nam, thích khách sẽ không có cơ hội xuống tay, cũng không xảy ra nhiều việc thế này.

"Nghe nói Nam Sơn Hồng rất ngon nên thần thiếp muốn thử" Hàn Văn Tịch vẫn mỉm cười.

Long Phi Dạ đánh giá ngang từ trên xuống dưới, nhìn thấy trên tay nàng có vết roi cũng không hỏi nhiều, lạnh lùng nói "Những thích khách đó có nói gì không? Có lưu lại manh mối gì không?"

"Thích khách đeo mặt nạ chính là chủ mưu đứng đằng sau đám nội gian, được gọi là chủ thượng. Hai thuộc hạ là cánh tay chủ lực của hấn, một người gọi là Hắc Sát, một người gọi là Thanh Y, đều là nữ. Mồm miệng bọn họ rất cứng, ta hỏi gì cũng không nói. Chi biết, có lẽ người tên Thanh Y là người phụ trách tất cả nội gian ở Thiên Ninh, người phụ nữ dùng muỗi độc là thuộc hạ phía dưới của nàng ta. Thiếu tướng quân trừng Vạn Xà Độc chính là do nàng ta hạ" Hàn Văn Tịch nghiêm túc trả lời.

Đối với nàng, đáng tiếc lớn nhất không phải là không bắt được người đứng đằng sau, mà là không bắt được Thanh Y!

Hàn Văn Tịch chần chờ một chút lại nói "Ta nghĩ ngờ... Thanh Y đang ẩn náu ngay tại đây đó".

Đáy mắt của Long Phi Dạ hiện lên một tia cảnh giác, nghiêm túc hỏi "Có đối tượng nghi ngờ không?"

Mặc dù Hàn Văn Tịch không muốn nói ra, nhưng nàng vẫn phải nói, chuyện này liên lụy đến nhiều khía cạnh. Hơn nữa, ở trước mặt Long Phi Dạ nàng cũng không giấu diếm được gì.

Nàng do dự một chút, mở miệng nói "Thanh Y là một người phụ nữ trung niên, rất tinh trọng và ít nói. Kết hợp với manh mối Vạn Xà Độc mà chúng ta đã tìm thấy, ta nghĩ ngờ Thanh Y có thể là Tam di nương Hàn gia Lý Thị, Lý Minh Nguyệt".

Nàng nói xong, lập tức bỏ sung "Đương nhiên đây chỉ là hoài nghi mà thôi, bởi vì manh mối của Vạn Xà Độc vẫn chưa có chứng cứ, chỉ là phán đoán mà thôi".

Long Phi Dạ nhếch môi cười lạnh nói "Đã tìm ra chứng cứ xác thực, rất nhanh liền sẽ tra ra kết quả".

"Cái gì?" Hàn Văn Tịch ngạc nhiên, có lẽ nào Long Phi Dạ đã tra ra cái gì ở Hàn gia?

Khi Long Phi Dạ nói chuyện Bích Lục giấu lá chè, Hàn Văn Tịch còn bất ngờ hơn nữa, không ngờ chuyện lại là như vậy!

Không ngờ bọn họ lại tìm ra lá chè, tất cả manh mối vốn đều chỉ hướng về phía Lý Thị và Hàn Nhượng Tuyệt, lại thêm lá chè, cơ bản là đã chắc chắn. Lá chè này rất có khả năng còn Vạn Xà Độc, chỉ cần kiểm tra ra Vạn Xà Độc, sẽ phá được án này.

Lá chè có độc rất dễ kiểm tra, chỉ cần lá độc sư có chút trình độ đều tra ra được, lần này ngay khi trở về có lẽ sẽ biết kết quả.

Nghĩ thế, Hàn Văn Tịch cắn cắn môi, có chút lo lắng.

Lúc này, tâm tình của Hàn Văn Tịch rất phức tạp, có chút vui mừng vì đã thắng cuộc, nhưng càng buồn là nếu tội danh được định cho Hàn gia, lúc ấy sẽ liên lụy đến bao nhiêu người vô tội, Hàn gia còn cách nào để giữ?

Lúc này, Mục Thanh Võ và những người còn lại đã qua đây.

Mục Thanh Võ tiến tới và quỳ trước Hàn Văn Tịch "Hạ quan đáng chết, không báo vệ tốt Vương phi nương nương, đã khiến Vương phi nương nương chịu khổ!"

Nhìn thấy thế, Thượng Quan chấp sự cũng lập tức quỳ xuống "Là thảo dân thất trách, thảo dân có tội, xin Vương phi nương nương trách phạt".

"Thiếu tướng quân, Thượng Quan chấp sự xin hãy đứng lên, sự việc xảy ra đột ngột, không trách hai người". Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, nàng không có khí chất trách phạt người khác của quý tộc hay hoàng gia, nàng bị bắt cóc cũng là do bản thân quá mềm yếu.

Nghe được lời này, Thượng Quan chấp sự vui mừng, cúi đầu tạ ơn. Tuy nhiên, Mục Thanh Võ vẫn chưa đứng lên, nghiêm túc nói "Là hạ quan đã đưa Vương phi nương nương ra ngoài, hạ quan có nghĩa vụ phải bảo vệ an toàn cho nương nương, xin Vương phi trách tội".

Nhìn thấy vậy, Thượng Quan chấp sự chỉ có thể cúi thấp đầu quỳ xuống.

Hàn Văn Tịch hiểu tính cách của Mục Thanh Võ, đích thân khom người đến đỡ "Thiếu tướng quân, nếu như ta bị thương thì chắc chắn sẽ trách tội ngài. Nhưng ta không có việc gì, người lại có công cứu giá, coi như đã lập công chuộc tội đi".

Mục Thanh Võ làm gì có gan để Hàn Văn Tịch đỡ, lập tức nằng chóng đứng lên, chần chờ một lúc đành phải theo ý của Hàn Văn Tịch: "Đạ tạ Vương phi nương nương!"

"Thượng Quan chấp sự, ngài cũng đứng lên đi" Hàn Văn Tịch nói.

Thượng Quan chấp sự bán mạng như thế chính là muốn lập công chuộc tội, hấn lập tức đứng lên mỉm cười và nói "Vương phi nương nương đứng là *cát nhân tự có thiên tương**, có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm gì. Hai chúng tôi theo điện hạ một đường đuổi theo dấu vết của đàn muỗi độc, vốn là muốn bắt chủ mưu, chi tiếc còn kém chút nữa!"

**Cát nhân tự hữu thiên tương (吉人自有天相): Người lương thiện ắt có trời giúp. (Heaven helps the worthy (idiom))*

Nghe thấy lời này, vẻ mặt của Hàn Văn Tịch tức cứng lại, nàng bắt giác quay ra nhìn về phía Long Phi Dạ. Lúc trước nàng còn cảm thấy khó hiểu, vì sao đã nhiều ngày trôi qua như thế nhưng vẫn không có ai theo đến, hóa ra là như vậy!

Long Phi Dạ sớm đã phát hiện ra đàn muỗi độc, một đường đuổi theo nhưng không hề xuống tay, chính là muốn giăng lưới bắt cá lớn!

Nói cách khác, hấn xem nàng giống như con mồi? Xem nàng giống như trè nhỏ, nhả tâm ném vào đàn sói sao?

Nàng lại còn ngốc nghếch nhảy nhót vì sự xuất hiện của hấn, ai biết hóa ra là như thế!

Cái tên đáng chết này, hẳn có biết rằng nếu không có Cổ Thất Thiểu, nàng sớm đã bị hắc y nhân mang mặt nạ bắt đi rồi hay không?.

Một khi nghĩ đến lời nói của tên hắc y nhân mang mặt nạ "*Bồn tôn... chỉ là muốn người mà thôi*", Hàn Văn Tịch vẫn không nhịn được da gà nổi lên. Nàng nhìn về phía Long Phi Dạ, ánh mắt đầy oán giận.

Thượng Quan chấp sự nói là sự thật, nhưng Long Phi Dạ lại trừng mắt liếc hần. Thượng Quan chấp sự lập tức mang về mặt mờ mịt, chỉ cảm thấy sát ý nổi lên bốn phía. Hắn sợ tới mức vội vàng cúi đầu không dám nhìn thêm, không biết mình đã nói sai nơi nào.

"Nếu là như thế thì đã khiến điện hạ thất vọng rồi" Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

"Đừng vậy".

Long Phi Dạ đúng là có chút thất vọng vì lần này không phá vỡ được nơi phòng thủ của đối phương. Hắn thẳng thắn đón nhận ánh mắt của Hàn Văn Tịch. Bốn mắt nhìn nhau, cũng không biết vì sao dần dần có mùi thuốc súng lan tỏa quanh đây.

Lúc này một tiếng cười khê truyền đến "Tần vương điện hạ, mặc dù không phá vỡ được hang ổ của đám người này, nhưng cũng đã nhìn thấy kẻ cầm đầu, đó là điều đáng mừng, đây đều là công lao của Vương phi nương nương"

Nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy Cổ Thất thiểu đi đến với bộ đồ màu đỏ, nụ cười khuynh quốc, đứng là một đại yêu nghiệt hại người!

Long Phi Dạ sớm đã đề ý đến sự tồn tại của yêu nghiệt mặc áo đỏ này, cũng biết chính người này đã cứu Hàn Văn Tịch, hẳn nhàn nhạt nói "Người là người nào?"

Cổ Thất Thiểu vẫn không nói gì, Thượng Quan chấp sự lập tức nhanh chóng tiến lên phía trước, cung kính bẩm báo "Tần vương điện hạ, đây chính là trang chủ của trà trang Thiên Hương chúng tôi, Cổ Thất Thiểu".

Trang chủ trà trang Thiên Hương?

Hàn Văn Tịch ngạc nhiên nhìn về phía Cổ Thất Thiểu, lúc này tất cả câu hỏi đều đã được giải đáp.

Hóa ra hẳn là trang chủ, chẳng trách không quen nhưng vẫn ra tay cứu giúp. Có lẽ hẳn đã nhìn thấy rằng bị bắt nên lập tức đuổi theo đến đây.

"Cổ Thất Thiểu gặp qua Tần Vương điện hạ" Cổ Thất Thiểu chấp tay hành lễ, so với vẻ cung kính thái quá của Thượng Quan chấp sự, hẳn đúng là kiểu người không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Ai ngờ Long Phi Dạ lại lạnh giọng chất vấn "Nội gián ẩn náu trong trà trang Thiên Hương, khiến Tần Vương phi bị bắt thì bị tội gì?"

Nghe được lời này, vẻ mặt của Thượng Quan chấp sự trở nên trắng bệch. Trà trang Thiên Hương đều là do hắn phụ trách, sự việc đã xảy ra như thế, hắn vẫn luôn sợ Tần điện hạ hỏi tội.

Mặc dù trà trang Thiên Hương không xem như đã chứa chấp thích khách, nhưng tên Hoắc Dương chính là người của trà trang Thiên Hương, hẳn chính là kẻ phản bội!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Giận dữ, Vương phi xá tội

Không khi vốn đang khẩn trương, bởi vì Cổ Thất Thiểu đến mà trở nên nhẹ nhàng hơn, chỉ là, một tiếng chất vấn này của Long Phi Dạ lại khiến mọi người lại trở nên khẩn trương.

Long Phi Dạ không có gì sai, đúng là bởi vì Hoắc Dương cấu kết với nội gián, mới khiến đám thích khách kia có thể cướp Tần Vương phi cướp đi dễ như trở bàn tay như vậy.

"Tần Vương điện hạ....."

Trường Quan chấp sự đang muốn mở miệng giải thích, Cổ Thất Thiểu lại cười ngắt lời, "Tần Vương điện hạ, tại hạ một đường đuổi từ ngọn núi phía nam tới nơi này, bảo đảm Vương Phi nương nương không hề phải chịu bất luận thương tổn gì, không biết có thể bù đắp thiếu sót được không?"

Thượng Quan chấp sự vội vàng phụ họa, "Tần Vương điện hạ, ít nhiều cũng nhờ trang chủ chúng ta đuổi theo, nếu không, chúng ta cũng đã muộn một bước."

Lời này, rõ ràng là mang theo lời thách thức với công lao của Tần Vương trong nỗ lực giải cứu.

Thượng Quan chấp sự xưa nay cũng là người lạnh lợi, nhưng ở trước mặt Tần Vương điện hạ lại rất khẩn trương, không thể bác bỏ sự thật.

Trong lúc này, quả trung thực lại là một sai lầm. Long Phi Dạ cũng không thích nghe, ánh mắt hắn vốn đã lạnh lùng lại lạnh hơn vài phần.

Đương nhiên, lời nói thật nên Long Phi Dạ không thể nào phản bác.

Nhưng, hẳn có thể bỏ qua.

"Cánh tay nàng bị thương là chuyện như thế nào?" Long Phi Dạ lập tức chất vấn.

Nếu không phải hẳn đã nhắc nhở, Hàn Văn Tịch cũng đã quên trên cánh tay mình còn có thương tích. Đây là vừa mới bị Cổ Thất Thiểu đánh xuống, cũng đúng là một roi này, Cổ Thất Thiểu mới có cơ hội cướp được nàng từ trong tay hắc y nhân mang mặt nạ.

Roi này, thật ra rất có giá trị.

"Đó là vì tại hạ muốn cứu người, không cần thận nên vô tình làm tổn thương." Cổ Thất Thiểu thực sự thành thật.

"Bị thương chính là bị thương, không có lý do gì cả." Long Phi Dạ một câu phủ định hết thấy.

Cổ Thất Thiểu cũng không coi trọng, cười cười, bộ dáng tùy người muốn làm thế nào thì làm.

Tuy nhiên, trường quan chấp sự lại không cam lòng, vội vàng lại nói, "Tần Vương điện hạ, cầu người nể tình chủ tử nhà ta cứu người, lấy công chuộc tội, miễn tội cho trà trang Thiên Hương."

Cổ Thất Thiểu mang về mặt không quan tâm, cũng không ngăn cản Thượng Quan chấp sự cầu xin tha thứ.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại một lần nữa khiến Thượng Quan quan chấp sự không còn lời nào để nói, hắn nói, "Nghĩ cách cứu viện Tần Vương phi là đương nhiên, cũng không tính là công lao, sao có thể bù đắp?"

Mục Thanh Vô ở một bên lắng nghe, có lòng giúp đỡ Thượng Quan chấp sự, nhưng lại không dám mở miệng. Hắn luôn cảm thấy Tần Vương điện hạ dường như bị lời nói thật của Thượng Quan chấp sự chọc giận, tâm tình không hề tốt.

Rốt cuộc, một nụ cười hung ác nham hiểm hiện lên trong mắt hoa đào của Cổ Thất Thiểu, thoát hiện thoát ẩn. Hắn vẫn cười như cũ với lúm đồng tiền như hoa, "Điện hạ nói đúng, trà trang Thiên Hương nguyện ý nghe người xử lý?"

Hắn truy theo tung tích của Hàn Văn Tịch, cứu Hàn Văn Tịch. Thứ nhất là vì hẳn rất có hứng thú đối nữ nhân này, muốn kết giao; Thứ hai chính là muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là người nào dám mạo phạm ớ trong trà trang Thiên Hương của hắn.

Đối với việc lấy công chuộc tội, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ tới, cũng không cần.

Trà trang Thiên Hương là sản nghiệp lớn và yêu thích nhất của hắn ở Thiên Ninh quốc, không gì sánh nổi, nói hẳn không đau lòng, đó là giả.

Chỉ là, cho dù là thích thì bất quá cũng chỉ là một tòa trà trang mà thôi, hẳn có đủ khả năng để mất.

Tuy nhiên, Thượng Quan chấp sự vừa nghe lời này, lại liên tục hô to, "Tần Vương điện hạ đại nhân đại lượng, cầu xin Tần Vương điện hạ nhân từ xử nhẹ!"

Nội gián đã bắt cóc Tần Vương phi, tội danh này đủ để trà trang Thiên Hương phải đóng cửa, tất cả các tòa trang viên đều chuyển qua quốc khố.

Trang chủ đầu tư tiền mua đất, nhưng việc kinh doanh đều là hắn làm, trái tim Thượng Quan chấp sự đều đang cháy máu.

Mặc dù vậy, Long Phi Dạ vẫn lạnh lùng nói, "Bồn vương không truy cứu sai lầm của chủ tử hai người các người là đã khoan hồng độ lượng. Hơn thế nữa, bất luận một vật gì hay bất luận một người nào trong trà trang Thiên Hương, bốn Vương đều sẽ truy tra đến cùng!"

Lời này vừa ra, Cổ Thất Thiểu rốt cuộc neho hai mặt lại, Long Phi Dạ không tra hắn, lại tra trà trang và người của trà trang, điều này không thể nghi ngờ là muốn tra gốc gác của hắn.

Hắn chán ghét nhất chính là những người cố gắng tìm hiểu về quá khứ của hắn!

Cổ Thất Thiếu đang muốn mở miệng, ai ngờ, Hàn Văn Tịch đã đoạt lời trước, "Điện hạ, nếu không phải Cổ Thất Thiếu đã ra tay đúng lúc, mạng của thần thiếp đã sớm không còn. Thần thiếp sẽ không trách tội thiếu tướng quân, cũng không nghĩ sẽ trách tội bất luận kẻ nào trong trà tràng. Huống chi, mới vừa rồi Cổ Thất Thiếu đã liều mình cứu giúp, anh đừng không sợ, chỉ cần điểm này, thần thiếp nguyện ý đặc xá cho tội của hắn."

Hàn Văn Tịch cố ý cường điệu "Liều mình cứu giúp", ánh mắt rõ ràng nhìn thẳng vào đôi mắt Long Phi Dạ, thái độ kiên định.

Ai cũng chưa nghĩ đến Hàn Văn Tịch sẽ mở miệng cầu tình.

Không, xác thực mà nói thì nàng không phải là đang cầu tình, nói thẳng là nàng muốn xá tội.

Cũng không biết rốt cuộc là cái gì đã chọc giận Long Phi Dạ, cánh mũi hắn nhẹ nhàng run, lạnh giọng, "Người cũng không có tư cách xá tội."

"Thần thiếp có, bị bắt cóc chính là thần thiếp, không phải điện hạ!"

Hàn Văn Tịch nói một cách nổi loạn. Nghe được lời này, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đồng thời tròn mắt há hốc mồm, mà khỏe miệng Cổ Thất Thiếu khẽ nhếch, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Mặc dù là Thiên Huy hoàng đế cũng chưa từng đối mặt như thế khi gặp mặt với Long Phi Dạ, nhưng Hàn Văn Tịch đang muốn rút vây rộng ngay trước mặt mọi người hay sao?

Đùi can đảm!

Nếu nghiêm túc lắng nghe, nhất định có thể nghe thấy tiếng nắm tay nắm chặt trong tay áo của Long Phi Dạ đang kêu *rắc rắc rắc*.

Hắn vẫn mang vẻ mặt không có biểu tình, một chữ một chữ, lạnh lùng nhắc nhở, "Hàn Văn Tịch, hết thảy của ngươi đều thuộc về bốn vương, quyền lực của ngươi cũng thuộc về bốn vương, ở trước mặt bốn vương, ngươi đều không có tư cách gì!"

Hàn Văn Tịch sợ Long Phi Dạ, tuy nhiên, mỗi khi năng nổi nóng, năng liền quên sự hãi. Năng không nhường một bước, đối chọi gay gắt, cũng là một chữ một chữ phản bác trở về, "Thần thiếp không phục! Việc này, thần thiếp muốn vào cung diện thánh, thỉnh hoàng thượng định đoạt!"

Thiên a!

Đây không phải là uy hiếp, thì còn là cái gì?

Động tác của Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự nhất trí cùng nhau mở to mồm và hít vào một hơi, đều bắt đầu lo lắng, *nữ nhân này có thể tiến cung được hay không, hay là thậm chí còn chưa đi ra khỏi ngọn núi này liền sẽ mất mạng?*

Đây không phải là lá gan quá lớn tay trời hay sao? Năng vốn là được thái hậu chỉ hôn, hoàng đế bức hôn, buộc Tần Vương diện hạ phải cưới, hiện giờ cư nhiên còn dám lấy hoàng đế ra để uy hiếp Tần Vương diện hạ.

Nữ nhân này, điên rồi sao?

Không thể không nói, ngay cả Cổ Thất Thiếu một bên đang vui sướng khi người gặp họa cũng đều nhường mảy, biểu tình quái dị nhìn Hàn Văn Tịch.

Nữ nhân này, cũng thật liều lĩnh, trong lòng nàng thực sự cảm kích hắn như vậy sao?

Rốt cuộc, trên trán Long Phi Dạ hiện đầy gân xanh, sắc mặt trở nên âm trầm đến độ có thể tích ra nước.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng hắn sẽ tức giận, thế nhưng hắn lại không nói hai lời, nắm chặt Hàn Văn Tịch, thân ảnh nhảy lên một cái đã rời đi.

Đáy mắt Cổ Thất Thiếu hiện lên một tia phức tạp, đang muốn đuổi theo, Mục Thanh Võ lại ngăn lại, "Cổ Thất Thiếu, điện hạ còn đang nổi nóng, ngươi tự giải quyết cho tốt đi."

Cổ Thất Thiếu cười ha ha, trào phúng nói, "Như thế nào? Thiếu tướng quân được tha tội, đứng nói chuyện liền không đau eo?"

Yêu nghiệt này thật sự độc miệng, một câu khiến cho Mục Thanh Võ đau đớn.

Việc này, thật ra Mục Thanh Võ chính là đầu sỏ, nếu không phải hắn tới cửa cầu, mang Vương Phi nương nương đến trà tràng, Vương Phi nương nương cũng sẽ không liên lụy đến một án Vạn Xà Độc, cũng sẽ không bị nhóm thích khách theo dõi.

Mục Thanh Võ bản khoan trong lòng, hậm hực buông tay, không nói gì.

Tuy nhiên, Cổ Thất Thiếu cũng không tính toán tiếp tục điều theo, liếc mắt nhìn Thượng Quan chấp sự một cái, mắt đẹp như tơ, lười biếng nói, "Thượng Quan, chúng ta về đi."

"Trang chủ, chuyện này phải làm sao bây giờ?"

"Vạn nhất Tần Vương diện hạ thật sự đóng trà tràng, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Trang chủ, việc này không thể thương lượng được sao?"

"Trang chủ đại nhân, nếu không người đuổi theo nhìn một cái?"

.....*Edit & Dịch: Wattpad@Emily_Ton*.....

Mặc kệ Thượng Quan chấp sự thuyết phục một đường, Cổ Thất Thiếu dường như không nghe thấy gì, khỏe miệng mang theo nụ cười, lười biếng mà đẹp đẽ quý giá. Sau khi rời đi trong chớp lát, hắn liền điểm nhẹ mũi chân, ưu nhã bay lên cao. Hồng y to rộng như làn váy nhẹ bay, giống như một đuôi diên vĩ màu đỏ xa xa.

"Chủ tử!"

Thượng Quan chấp sự nóng nảy, vội vàng đuổi theo, Mục Thanh Võ nhìn bọn họ đi xa mới nhẹ nhàng thở ra một hơi khí lạnh.

Chuyện này rốt cuộc sẽ xử lý như thế nào, trong lòng hắn cũng không biết, hắn đang lo lắng nhiều hơn cho Vương Phi nương nương.

Mấy ngày nay cũng chưa đếm kỹ đã đuổi theo qua bao nhiêu ngọn núi, trở về phòng chừng cũng phải mất thời gian mấy ngày. Mục Thanh Võ muốn đi tìm Tần Vương diện hạ, nhưng chung quy lại không có lá gan kia.

Long Phi Dạ bắt lấy Hàn Văn Tịch, cấp tốc xuyên qua ở trong rừng núi, mặt không có biểu tình, không nói một lời.

Bàn tay to của hắn vừa lúc ôm ở trên cánh tay bị roi đã thương của Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch đau đến nỗi chau mày, nhưng vẫn không kêu lên một tiếng. Sắc mặt nàng còn tái nhợt hơn so với lúc trước vài phần, rừ mắt xuống, cũng không biết là đang giận đối, hay là thật sự không còn sức lực. Nàng dựa vào trong lòng ngực Long Phi Dạ, để trọng lượng cả người đều ném cho hắn.

Rốt cuộc, thời điểm khi mặt trời lặn, Long Phi Dạ trong cơn thịnh nộ đã nhận ra cảm giác dính trên tay, lúc này hắn mới thả chậm tốc độ, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy tay mình đang ôm chặt trên cánh tay bị roi đã thương của Hàn Văn Tịch, mặc kệ là cánh tay của nàng, hay là bàn tay hắn, tất cả đều đã là máu.

"Đáng chết!"

Long Phi Dạ gầm nhẹ, ngay sau đó liền đáp xuống một cây đại thụ, hắn buông Hàn Văn Tịch ra, lạnh giọng ra lệnh, "Lập tức xử lý miệng vết thương."

Ai ngờ, hắn vừa buông tay, Hàn Văn Tịch liền dựa vào trên thân cây, cần bần là đứng không vững, từ từ nghiêng người qua một bên.

Bốn ba liên tục mấy ngày, nàng buồn ngủ đến nỗi muốn mệnh mà cũng không dám nhắm mắt. Hôm nữa vừa mới trúng không ít độc loạn lung tung, toàn bộ đều đang tích tụ ở trong cơ thể không có giải pháp, hơn nữa cánh tay lại đau đớn, thân thể gầy yếu của nàng nơi nào chịu được!

Vẫn luôn dựa vào sức mạnh tinh thần thật cường để chống đỡ, hiện giờ, thật sự đã rất mệt mỏi. Giờ này khắc này nàng đều không rảnh lo đau, cũng không rảnh lo Cổ Thất Thiếu. Chỉ nghĩ muốn nằm xuống, ngủ một giấc thật sâu, vĩnh viễn không cần tỉnh lại càng tốt.

Thấy Hàn Văn Tịch không để ý tới, chậm rãi cúi người ngã xuống, Long Phi Dạ không vui thóc giục, "Người có nghe hay không."

Ai ngờ, tiếng nói vừa dứt, Hàn Văn Tịch thật sự liền ngã xuống trên mặt đất, Long Phi Dạ kinh hãi, lúc này mới phát hiện nữ nhân này thực không thích hợp, hắn sai bước tiến lên đỡ nàng.

Hàn Văn Tịch hơi giương mắt lên nhìn hắn một cái, bên môi tái nhợt gọi lên một nụ cười khẽ, giống như đang tự giễu lại giống như đang khinh miệt, Long Phi Dạ nhìn thấy rất không thoải mái.

"Chuyện gì đã xảy ra với người?"

Long Phi Dạ giúp nàng ngồi xuống, giọng điệu vẫn lạnh băng. Hàn Văn Tịch dựa vào khuỷu tay hắt, mắt rũ liếm, nhanh chóng nhắm lại, mặc kệ hắt hơi, nàng cũng không nhìn hắt, không nói lời nào.

Không biết là không thèm nhìn, hay là không có sức lực để ý tới.

"Hàn Văn Tịch, người nói chuyện đi!" Trong giọng nói lạnh băng của Long Phi Dạ lộ ra một chút nóng.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch cũng không có phản ứng gì, trong tối tăm mờ mịt, sắc mặt trắng bệch giống như người sắp chết.

Long Phi Dạ vội vàng bắt mạch cho nàng, mạch tượng cơ bản thì hắt vẫn biết. Sau khi bắt mạch, lúc này mới phát hiện nữ nhân này suy yếu đến đáng sợ.

Dưới loại tình huống này, lại bị mất máu, có thể gây ra tử vong.

Tức giận ngập trời vừa rồi đã sớm tạm thời vút ra sau não, hắt vội vàng lấy túi chữa bệnh của nàng tới.

Vừa mở ra, mới phát hiện trong túi chữa bệnh nhìn như vạn năng thật ra cũng không có bao nhiêu đồ vật, trừ bỏ một ít dược phẩm hắt không quen ra, cũng chỉ có một ít ngân châm và băng gạc.

May mắn, hắt là người tập võ, bên người vẫn luôn mang theo *Kim Sang Dược* (金創藥: *các loại thuốc dùng để trị vết cắt và chấn thương*).

Long Phi Dạ để Hàn Văn Tịch ngồi dựa yên ổn vào trên thân cây, lúc này mới cẩn thận giúp nàng băng bó miệng vết thương chảy máu, nhưng Hàn Văn Tịch mệt đến nỗi căn bản không thể ngồi được, Long Phi Dạ vừa buông tay, nàng lập tức lại ngã xuống qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Giúp ăn được, ngoài tầm kiểm soát

Nữ nhân này, ngang ngạnh chỉ vì một Cố Thất Thiếu xưa nay không hề quen biết?

Long Phi Dạ mặt đầy khó chịu, nhưng vẫn dùng một tay ôm lấy Hàn Văn Tịch, một tay bỏ tấm áo choàng phủ lên trên mặt đất, lúc này mới chậm rãi đặt nàng nằm xuống.

Hàn Văn Tịch đã mời một cực điểm, một khi chạm đất, giống như đã dính vào giường, không màng tất cả liền nhắm lại mắt, giống như đang ngủ, lại tựa hồ hôn mê!

"Uy!"

"Hàn Văn Tịch!"

Long Phi Dạ đẩy nàng vài lần, nhưng nàng vẫn không có phản ứng gì, lông mày tuấn lãng của hắt bắt gặp đan lại với nhau, không rảnh lo nhiều như vậy, trước hết phải giúp nàng cầm máu.

Tuy rằng sắc mặt xấu xí, nhưng động tác trên tay Long Phi Dạ lại thật sự rất cẩn thận, thực sự dịu dàng.

Không người biết rằng, Tần Vương điện hạ cao ngạo lãnh khốc nhưng thời điểm chữa thương cho người lại dịu dàng như vậy.

Nếu như Hàn Văn Tịch vẫn còn tỉnh táo, nhất định sẽ hành động giống như một lần bị xoa chân lúc trước, khản trương đến nỗi không thể nào hô hấp. Đáng tiếc, lúc này nàng đã bất tỉnh nhân sự.

Vết thương trên cánh tay không hề cạn, quần áo đều bị cuốn đến miệng vết thương, huyết nhục mơ hồ ở bên nhau. Đó là một cảnh tượng đáng sợ, tuy nhiên, loại thương thế này đối Long Phi Dạ mà nói, cũng không tính là gì.

Nhưng, hắt vẫn thật cẩn thận đẩy xiêm y đã bị cuốn vào trong vết thương ra, tựa hồ sợ Hàn Văn Tịch sẽ đau, thường xuyên nhìn nàng vài lần, thấy vẻ mặt nàng vẫn an tĩnh, hắt mới tiếp tục.

Sau khi xử lý xong miệng vết thương, bôi được rồi băng bó và cầm máu, cuối cùng là hoàn toàn thu phục xong trước khi trời tối.

Vốn là trời đông giá rét, nơi núi sâu rừng già, vào vào đêm lập tức trở nên lạnh hơn. Long Phi Dạ bắt đầu nóng ruột, chần chờ hồi lâu, vẫn là bế Hàn Văn Tịch lên, để nàng nằm ngủ ở trong lòng ngực hắt.

Mặc dù áo choàng của hắt đã được trải trên mặt đất, chung quy vẫn còn lạnh.

Hàn Văn Tịch vốn đang cuộn tròn trong ôm ấp ấm áp, bỗng nhiên mơ mơ màng màng mở bừng đôi mắt.

Long Phi Dạ cao cao tại thượng nhìn xuống quan sát, giọng điệu lạnh băng đến nỗi không có một tia độ ấm, "Tỉnh?"

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn hắt, lại nhìn nhìn quanh mình, chỉ cảm thấy đầu rất nặng nề, một phần của hộp sọ co rút trong đau đớn, sau một lúc lâu mới bình thường trở lại, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một khi nàng hiểu được, lập tức gầy gù giữa muốn thoát, Long Phi Dạ lại đè lại một phen, lạnh giọng, "Yếu nhược thành ra như vậy, còn muốn tìm chết hay sao?"

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn cánh tay mình một cái, nhẹ nhàng cười cười, "Không muốn."

"Không muốn chết thì ngoan ngoãn nằm yên." Sắc mặt Long Phi Dạ không tốt, chuyển tầm mắt nhìn về bóng tối phía trước.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, ngay sau đó ho lên thật mạnh.

"Người trúng độc!"

Long Phi Dạ kinh hãi, chưa bao giờ nghĩ đến Hàn Văn Tịch là một cao thủ giải độc cũng sẽ bị trúng độc. Tuy nhiên, bản thân mình lúc trước bị trúng độc cũng từng phun ra máu đen, hắt thực sự xác định đây chính là trúng độc.

Sắc mặt Hàn Văn Tịch vốn đã trắng bệch hiện tại lại trắng thêm vài phần, cả người yếu nhược giống như tờ giấy mỏng, nếu không phải bị Long Phi Dạ ấn vào trong lòng ngực, phỏng chừng sớm đã bị gió thổi bay.

Nàng là cao thủ giải độc, nếu bị trúng độc trước tiên lập tức có thể giải độc, nhưng, nàng đã đem "trước tiên" kia cho hắt, còn bản thân mình thì đã quên mất.

"Được..... lấy túi chữa bệnh của ta lại đây." Hàn Văn Tịch không còn sức, nói.

Long Phi Dạ lập tức lấy túi chữa bệnh lại đây, đảo hết tất cả mọi thứ bên trong, trầm giọng hỏi, "Cái nào?"

Cái nào?

Nhìn chài lọ đầy đất, Hàn Văn Tịch đột nhiên thật sự muốn khóc!

Trong túi chữa bệnh căn bản không có giải độc, nàng chỉ là muốn mượn túi chữa bệnh dùng làm bùa yểm hộ trong khi lấy được từ trong không gian của hệ thống giải độc, gia hỏa này báy hết tất cả được ra ngoài, nàng làm sao để lấy?

Hỗn đản!

Thiệt tình là không mong muốn sẽ gặp được người!

Hàn Văn Tịch đang muốn khóc mà không có nước mắt, Long Phi Dạ lại tức giận hét vào mặt nàng, "Rốt cuộc là cái nào! Nói mau!"

Trong sự phẫn nộ khó nén kia có một chút nóng, Hàn Văn Tịch nằm ở khuỷu tay hắt nhìn lên khuôn mặt tuấn tú lãnh nghị của hắt, mờ nhạt, đột nhiên không đầu không đuôi, hỏi một câu, "Long Phi Dạ, người dùng ta để làm mỗi câu dụ địch, vạn nhất bị trộm đi rồi thì bây giờ làm sao?"

Nếu hắt tới để cứu nàng, nàng sẽ vui sướng nhảy nhót.

Nếu hắt tới là để tìm cá lớn mà nàng đã câu được, nàng muốn thà rằng hắt đừng tới, dù sao thì lúc đó nàng cũng đã cho rằng hắt sẽ không tới.

Trên thế giới này sự tình đáng giận nhất, không gì hơn là cho người ta hy vọng, rồi lại khiến người ta thất vọng!

Long Phi Dạ không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ hỏi như thế, hắt nhìn nàng, hơi ngần ra, nhưng, rất nhanh đã bình thường trở lại, nhàn nhạt nói, "Sẽ không."

"Sẽ không cái gì?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, đôi mắt nhấp nhem bị che bởi một tầng sương mờ, đáng thương và quyến rũ động lòng người.

Long Phi Dạ nhìn nằng, nhìn nhìn một chút cũng không có thương hương tiếc ngọc, đột nhiên tức giận, "Giải được ở đâu?"

Hàn Văn Tịch hoảng sợ, đầy mắt mồ hôi lung lập tức biến mất không thấy, cả người ngay lập tức trở nên tỉnh táo.

Đáng chết!

Nàng vừa mới hỏi vấn đề gì vậy?

"Giải được đâu?" Long Phi Dạ trầm giọng hỏi lại, đã sắp mất hết bình tĩnh.

"Người để ta suy nghĩ một chút....." Hàn Văn Tịch sợ hãi trả lời, dường như trúng độc không phải là mình, mà là hắn, cho nên vội vã muốn tìm giải được.

Cái mà nàng gọi là suy nghĩ, đương nhiên là đang khởi động hệ thống giải độc.

Hàn Văn Tịch nghĩ nghĩ, nỗ lực tập trung tinh thần, nếu là bình thường, việc này bất quá chỉ hao phí chút tâm lực mà thôi, nhưng mà, lúc này nằng đã kiệt sức vì thế khiến nàng phải cực kỳ cố hết sức.

Nàng không thể không nhắm mắt lại, Long Phi Dạ nhìn thấy thế thì lại nóng nảy, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta nghĩ..... ta đang suy nghĩ....." Hàn Văn Tịch có nỗi khổ mà không thể nói nên lời.

Long Phi Dạ cau mày, không dám quấy rầy nàng lần nữa. Hàn Văn Tịch suy nghĩ một hồi lâu, rốt cuộc tập trung lực chú ý khởi động hệ thống giải độc, đưa mấy bình thuốc viên nhỏ đến trong lòng bàn tay nàng, thuận lợi tâng nhập vào trong tay áo.

Phải biết rằng, đây chính là mấy bình thuốc viên, không phải chỉ có mấy viên, trời mới biết Hàn Văn Tịch đã hao phí bao nhiêu tinh lực, tóm lại, vật vừa đến tay, nằng nuốt nửa lại làm vào hôn mê.

Thấy nằng chậm rãi mở mắt ra, Long Phi Dạ vẫn luôn cường thế, kiên nhẫn có hạn lại không hề thúc giục, quan tâm nhìn nằng, không nói câu nào.

Nhìn thấy hắn như vậy, Hàn Văn Tịch không nhịn được cười, cảm thấy mình vì một mối nên đã hỏng rồi, đầu óc cũng đã hỏng theo, thực sự xuất hiện ảo giác, ở trong mắt gia hỏa máu lạnh này thực sự nhìn thấy được sự nóng nằng và sắc thái quan tâm.

"Được..... được đều giấu ở trong tay áo của ta, một lọ..... một viên." Nàng mới mới nói.

Long Phi Dạ vội vàng tìm được, thật sự móc ra từ trong tay áo của nằng mấy bình sứ nhỏ, tâng nhập ở trong tay áo là sự bình thường, Long Phi Dạ cũng không có nhiều hoài nghi, dựa theo lời nằng nói lấy ra mỗi lọ một viên, tổng cộng có sáu viên.

Long Phi Dạ đưa tay tới bên miệng Hàn Văn Tịch, hắn cũng chưa phát hiện ra giọng nói của mình đã dịu dàng không ít, "Hả mồm."

Hàn Văn Tịch choáng váng, cũng không suy nghĩ nhiều liền mở mồm ra, ai ngờ, Long Phi Dạ lại vội vàng bỏ tất cả sáu viên thuốc viên vào trong miệng nằng. Hàn Văn Tịch không sợ được, nhưng sợ hãi nhất chính là nuốt được. Khả năng nuốt được của nằng còn kém hơn so với tiêu hài từ ba tuổi. Mỗi lần uống được, đều cần phải uống từng viên một, hết sức chăm chú nuốt vào.

Ban đầu không biết, hơn nữa lúc này ngay cả sức lực hô hấp cũng gần như không có, sáu viên thuốc viên

cùng nhau bị đưa vào trong miệng như thế, trong lúc nhất thời làm sao có thể nuốt xuống?

Thuốc viên đã bị mắc kẹt nửa vơi ở trong cổ họng, sắc mặt nằng tím lại, đột nhiên ho khan kịch liệt, liên tục nôn khan.

Long Phi Dạ bất ngờ, vội vàng để nằng nằm sắp xuống, vỗ lưng cho nằng.

Hàn Văn Tịch khó chịu đến nỗi nước mắt đều rơi xuống, phải biết rằng, sáu viên thuốc viên lớn nhỏ này tương đương với sáu viên thuốc bao con nhộng ở thời hiện đại!

Nàng dùng hết sức nôn khan, quả thực là đang dùng sinh mệnh để nôn mửa, một hồi lâu, cuối cùng đã nôn ra sáu viên thuốc khiến nằng gần như nghẹt thở.

Hô.....

Sau khi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nước mắt của Hàn Văn Tịch cũng bắt đầu rơi xuống từng hạt một.

Lúc này, một chút sức lực nằng cũng đều không có, cảm giác mình giống như là một quả bóng, đã bị hút khô không khí.

Nàng ghé vào trong khuỷu tay Long Phi Dạ, rũ đầu xuống, rũ mắt xuống, đôi mắt trống rỗng.

Thật sự là rất khó chịu!

Long Phi Dạ, người là tên hỗn dân, người đây là tới cứu người hay là mưu sát người? Người chưa bao giờ cho người bệnh uống thuốc hay sao?

Ai ngờ, đúng lúc này, bên tai lại truyền đến giọng điệu không vui và ghét bỏ của Long Phi Dạ, "Vi sao lại ngốc như thế?"

Hàn Văn Tịch đã kiệt sức, hận không thể dùng ánh mắt để giết gia hỏa này, đáng tiếc, nằng lúc này ngay cả sức lực trừng người cũng không có.

Chỉ có thể nằm như thế, rũ xuống.

Long Phi Dạ chưa từng quan tâm đến bất cứ ai, đặc biệt là nữ nhân, nào biết đâu rằng thân thể nữ nhân lại mảnh mai như thế?

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Hàn Văn Tịch, thấy nằng không nôn nữa, lúc này mới lại lấy ra sáu viên thuốc viên lần nữa, "Lên, nuốt từng viên một."

Nhưng, Hàn Văn Tịch vẫn không hề nhúc nhích, quá mệt mỏi nên ngay cả sức lực ngẩng đầu cũng đều không có.

Long Phi Dạ nâng đầu nằng lên, "Nếu lại không uống được, độc phát vong thân, đừng trách bản vương không cứu người."

Ai ngờ, đầu nhỏ của Hàn Văn Tịch lại mềm nhừ bóng chậm rãi trượt xuống từ trong tay hắn, lúc này, Long Phi Dạ mới ý thức được tình thế nghiêm trọng, nữ nhân này đã suy yếu đến mức đáng sợ!

Trong lòng Long Phi Dạ hiện lên một cảm giác sợ hãi mà ngay cả bản thân hắn cũng đều xa lạ, trong sự vội vã, lập tức vận chân khí và rót nhập một chương vào sau lưng của Hàn Văn Tịch.

Nhưng ai biết, sau khi rót vào một chương chân khí này, Hàn Văn Tịch liền phun ra ba ngụm máu đen.

Lúc này, Long Phi Dạ mới ý thức được mình đã sai lầm, nữ nhân này vốn là trúng độc, nếu rót nhập chân khí, sẽ tăng tốc độ tuần hoàn máu, điều đó không thể nghi ngờ chính là tăng tốc độ độc phát!

Hắn từ trước đến nay vẫn luôn bình tĩnh, chưa từng mắc sai lầm trong hốt hoảng như thế, lần này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trước khi đưa vào chân khí cho nằng, trước hết cần phải giải độc trong cơ thể nằng.

Trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một chút bực bội, chung quy lại là Long Phi Dạ vẫn cần phải có tính nhẫn nại, cảm một viên được để đưa vào trong miệng Hàn Văn Tịch, chỉ là, rất nhanh hắn lại dừng lại, sợ sức lực của mình quá lớn, nữ nhân này sẽ lại nôn ra.

Không còn lựa chọn nào khác, hắn chỉ có thể đặt viên thuốc ở trong lòng bàn tay, đưa tới gần bên miệng nằng, "Người tự ăn đi, từng viên một."

Một chương chân khí kia, khiến độc tố ở trong cơ thể Hàn Văn Tịch xoắn loạn không thể kiểm soát, đồng thời cũng đánh thức tinh thần của nằng.

Nàng nhìn được trong lòng bàn tay Long Phi Dạ, chậm rãi ngẩng đầu, thấy thế, Long Phi Dạ lập tức thật cẩn thận tới đỡ nằng lên.

Giải được, giải được cứu mạng nàng nha.

Hàn Văn Tịch thật ra còn lo lắng hơn so với Long Phi Dạ, chỉ là, vừa mới rồi thật sự đã bị dọa, không dám lại để Long Phi Dạ giúp nằng ăn được.

Nàng miễn cưỡng chống đỡ, nghiêng đầu, gần sát tay hắn, thờ ra ở trong lòng bàn tay hắn, mềm mại kéo dài, thoải mái nói không nên lời.

Tiếp theo, Hàn Văn Tịch vươn lưỡi ra và nhẹ nhàng cuốn đi một viên thuốc viên, đầu lưỡi mềm mại lo lắng quét đến trong lòng bàn tay Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ không nhịn được, thể xác và tinh thần đều rung động, chỉ cảm thấy có một sự tê dại ngay lập tức truyền từ lòng bàn tay tới khắp toàn thân.

Hàn Văn Tịch miễn cưỡng nuốt một viên được, lại thờ đầu qua, lưỡi mềm nạy lại một lần cuốn tới lòng bàn tay Long Phi Dạ, thân thể Long Phi Dạ bất giác căng thẳng, có một loại cảm giác mất khống chế không từ nào có thể diễn tả.

Thời điểm Hàn Văn Tịch lần thứ ba cuốn thuốc viên đi, Long Phi Dạ gần như đã sụp đổ hoàn toàn, đây quả thực chính là tra tấn, nhưng, đáng chết là hắn lại có chút mê hoặc bởi cảm giác này.

Tiểu yêu tinh này thật sự quá rầy người!

Nếu cứ tiếp tục như thế, tất cả băng hàn mà hắn luôn tự hào nhiều năm qua nhất định sẽ sụp đổ, rồi cuộc, hắn không nhận được nữa, thu hồi lòng bàn tay, trầm giọng nói, "Ta giúp ngươi ăn."

Hàn Văn Tịch nhìn hắn, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

"Từng viên một, ngươi tự mình ăn đi." Long Phi Dạ nhấn nạy nói, nói xong, cũng mặc kệ Hàn Văn Tịch có nguyện ý hay không, bá đạo cầm thuốc viên nhét vào đôi môi đang đóng chặt của nàng.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy gân xanh trên trán hắn hiện ra, cho rằng gia hỏa không có tính nhẫn nại này lại tức giận, cũng không dám cự tuyệt, ngoan ngoãn ăn được.

Một viên lại một viên, cuối cùng cũng thuận lợi ăn hết sáu viên thuốc viên.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Trở về, đại sự không ổn

Sau khi Hàn Văn Tịch ăn sáu viên giải được, sau khi được hiệu xuất hiện, Long Phi Dạ đã rút ba luồng chân khí vào trong người nàng.

Mỗi một luồng chân khí trong nháy mắt được rót nhập vào, Hàn Văn Tịch đều có loại cảm giác thanh thanh khí sáng, tựa hồ như máu đã lấp đầy ngay lập tức, đáng tiếc, chung quy nàng vẫn quá mệt mỏi, loại cảm giác này cũng chỉ gắng co một lát mà thôi.

Sau khi có ba luồng chân khí, mạch tượng của nàng không còn yếu nữa, mặc dù thân thể vẫn còn đang yếu. Nàng nằm liệt trong khuỷu tay của Long Phi Dạ, mí mắt cũng lười đi chuyển, Long Phi Dạ cũng không nhúc nhích, chỉ dùng một cánh tay để nâng đỡ toàn bộ cân nặng của nàng.

Quanh mình một mảnh yên tĩnh, ngọn lửa nhảy lên trong đồng lửa, gió dưới cây đại thụ cũng không lớn lắm, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng gió gào thét nơi xa.

Tối nay, có vẻ như phải qua đêm ở chỗ này.

Qua một lúc lâu, lòng máy tuần lãng của Long Phi Dạ khôi phục lại bình tĩnh thường có, hắn nhìn Hàn Văn Tịch đang nằm nghiêng trên khuỷu tay hắn, đáy mắt hiện lên một chút phức tạp, tựa hồ như đang nghĩ đến điều gì.

Trong khi đó, Hàn Văn Tịch sau khi giải độc trong cơ thể, an tâm thoải mái hoàn toàn giao mình cho Long Phi Dạ, lòng mí nàng nhẹ nhàng run lên vài cái, chậm rãi khép mắt lại.

Ngủ.....

Cả hai dường như đã quên đi sự tình với Cổ Thất Thiếu, từ buổi chiều đến nay không ai chủ động nhắc tới.

Khi đêm tối bắt đầu, Long Phi Dạ đã trở lại trong thế giới bình thường của mình, nhìn thấy Hàn Văn Tịch ngủ rất an tĩnh, hắn theo bản năng duỗi tay ra, muốn gạt sợi tóc vướng trên má nàng.

Chỉ là, khi chạm vào sợi tóc nàng, ngón tay hắn đột nhiên cứng lại, sau khi dừng lại một lúc lâu, chung quy là thu tay trở về mà không tiếp tục nữa.

Hắn không thích loại cảm giác xa lạ mất khống chế này.

Vừa thu hồi tay lại, hắn liền buông Hàn Văn Tịch ra, để nàng dựa vào trên thân cây mà ngủ. Hắn cũng buồn ngủ, nhưng không có thói quen ngủ chung cùng với nữ nhân!

Hắn đang muốn leo lên cây thì bỗng nhiên dừng lại, nhớ tới một điều, hắn quay lại kiểm tra mắt cá chân của Hàn Văn Tịch, phát hiện trên băng gạc có vết máu khô.

"Phiền toái!"

Đêm nay cũng không biết đây là lần thứ mấy Long Phi Dạ nhui máy lại, hắn lại đảo hết trong túi chứa bệnh để tìm thuốc chữa bong gân, hắn cảm đến, một lần nữa thật cẩn thận bôi được giúp Hàn Văn Tịch.

Sau khi xử lý xong đã là nửa đêm, Hàn Văn Tịch được bọc trong áo choàng, ngủ rất ngon lành.

Thấy thế, Long Phi Dạ nhẹ nhàng cười, thật sự không biết nữ nhân này vì sao lại không có một chút cảnh giác nào cả? Nàng không sợ hắn sẽ bỏ lại nàng tại vùng hoang vu dã ngoại này sao?

Hắn không thể chấp nhận một nữ nhân không có nhận thức như thế!

.....Dịch: Emily Ton.....

Sáng sớm hôm sau, thời điểm khi Hàn Văn Tịch tỉnh lại, phát hiện chính mình đang dựa vào trên thân cây đại thụ, đồng lửa phía trước sớm đã tắt, trên người nàng được khoác áo choàng của Long Phi Dạ, nhưng không thấy Long Phi Dạ đâu.

Người đâu?

Đầu nàng vẫn còn có chút mụ mị, tới hôm qua sau khi nôn ra sáu viên thuốc viên kia, cơ bản đã ở vào trạng thái nửa hôn mê, nhưng nàng vẫn nhớ rõ sau đó Long Phi Dạ đã truyền ba luồng chân khí cho nàng.

Đối với việc ăn vào sáu viên giải được như thế nào, sau đó lại ngủ như thế nào, nàng cơ bản đều không thể nhớ nổi.

Nàng thu hồi hai tay, lúc này mới phát hiện miệng vết thương trên cánh tay mình đã được xử lý, còn xử lý rất tốt.

Tốt thôi, sự tình trước khi uống thuốc, nàng tựa hồ không nhớ rõ lắm.

Thân thể của nàng khôi phục khá tốt, nhìn có vẻ như ba luồng chân khí đêm qua khá là hữu dụng, có điều là hiệu lực đến tương đối hơi chậm.

Vừa đứng lên hoạt động gân cốt, vừa quan sát xung quanh mình, cũng không hề chú ý tới mắt cá chân của mình lúc trước còn chưa hoàn toàn khôi phục, lúc này đã hoàn toàn lành lặn, dẫm như thế nào cũng không hề đau.

Long Phi Dạ gởi hai tay sau đầu, nằm nghiêng ở trên thân cây, nữ nhân này nằm ngủ phía dưới tàng cây nơi rừng núi hoang vắng, hắn làm sao có thể an ổn mà ngủ được?

Hắn đã không ngủ cả một đêm, chỉ vừa mới nhắm mắt nghỉ một lát liền bị đánh thức.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn xuống dưới, nhưng vẫn không lên tiếng.

Hàn Văn Tịch hoạt động gân cốt xong, sau khi xác định mình không có việc gì, phản ứng đầu tiên chính là ngẩng đầu nhìn xem trên cây, lập tức liền nhìn thấy Long Phi Dạ đang nhìn chăm chăm xem nàng.

Nữ nhân này làm sao mà biết hắn đang ở trên cây?

Long Phi Dạ bất ngờ, cũng nhìn nàng một lát, lúc này mới lạnh lùng nói, "Tỉnh?"

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, nàng chắc chắn là gia hỏa này sẽ không ném nàng một mình ở đây, nếu hắn không phải ở trên cây, chính là đang ở đâu đó gần đây.

"Đêm qua..... cảm tạ."

Tuy rằng đã bị hành hạ muốn chết, nhưng là, chung quy người này vẫn đã cứu nàng.

Long Phi Dạ cũng không để ý tới lời đáp tạ của nàng, nhẹ nhàng rơi xuống từ trên cây, lạnh lùng nói, "Trở về để đó."

Đúng là nên trở về để đó.

Tuy rằng lần này không thể tìm thấy hang ổ của nội gián, nhưng ít nhất cũng đã thăm vấn ra một vạ là trà ở trà trang Thiên Hương.

Long Phi Dạ vẫn rất chờ mong kết quả kiểm tra.

Những lời này đã nhắc nhở Hàn Văn Tịch, nâng đột nhiên kinh hãi, kích động nhéo Long Phi Dạ, "Hôm nay là ngày gì?"

Thiên a!

Sao nàng có thể quên mất vụ đánh cuộc?

Nàng cũng không biết mình đã hôn mê ở trong son động bao lâu, càng không nhớ rõ mình đã bị bắt cóc mấy ngày.

Ngày ấy nàng cùng với Mục Thanh Võ đi trà trang Thiên Hương, cách khoảng 12 ngày là tới hẹn đánh cuộc với Mục Lưu Nguyệt, hiện giờ rốt cuộc đã trôi qua bao nhiêu ngày, nàng sẽ không thể thua bởi vì lỡ hẹn chứ?

Long Phi Dạ nháu mày nhìn về phía tay Hàn Văn Tịch, đột nhiên lạnh giọng, "Buông ra!"

Thật là hung hăng!

Hàn Văn Tịch lập tức buông tay, nàng cũng không thích lời lời kéo kéo cùng với người này, nàng chỉ là quá sốt ruột, nhất thời tiện tay.

"Hôm nay là 14." Long Phi Dạ vẫn trả lời nàng.

Vừa nghe là ngày 14, Hàn Văn Tịch liền thở dài một hơi nhẹ nhõm, *may mắn thật là may mắn, sắp hù chết nàng.*

Ngày cuối cùng đánh cuộc với Mục Lưu Nguyệt chính là ngày 19, hôm nay mới 14, tính đầu tính đuôi, vẫn còn có 6 ngày nữa.

Ngày hôm qua Long Phi Dạ đã cấp tốc xuyên qua núi rừng giống như điên, dựa vào tốc độ của hân, một hai ngày hân là có thể trở lại để đó.

Hàn Văn Tịch yên lặng tính thời gian, Long Phi Dạ không còn kiên nhẫn nói, "Người có đi hay không?"

"Đi!" Hàn Văn Tịch lập tức trả lời.

Long Phi Dạ không vui liếc mắt nhìn nàng một cái, một phen ôm lấy vòng eo nàng, giống như hôm qua, một lần nữa mang theo nàng xuyên qua núi rừng.

Hàn Văn Tịch cảm giác được vòng tay ôm ở trên eo khá mạnh mẽ, nàng không thể nào lý giải, gia hỏa này một khắc trước còn chán ghét ra lệnh nàng buông tay, giờ khắc này lại ôm chặt lấy nàng như thế.

Hắn có thói ở sạch cổ quái thể nào?

Nàng nhớ lại tối hôm qua, trong mơ mơ màng màng, dường như hân cũng không hung dữ như vậy?

Thật đáng là một khối băng không lò không thể nào đoán trước!

Trộm liếc mắt ngắm hân một cái, thấy sườn mặt Long Phi Dạ rất nghiêm nghị lạnh lùng. Hàn Văn Tịch không nhịn được cắn môi, liệu nàng có nên nhắc đến sự tình Cổ Thất Thiếu?

Ngày hôm qua đến nay, hân đều không cãi cò cùng nàng nữa, vậy hân có ý gì đây?

Là kiên trì giáng tội trà trang Thiên Hương, hay là thuận theo ý của nàng?

Nếu như vẫn kiên trì giáng tội trà trang Thiên Hương, hân hân là sẽ nói vài câu tàn nhẫn với nàng trước, rốt cuộc cách nói lúc trước của nàng quái thật đã uy hiếp hân.

Nếu như thuận theo ý của nàng, *được rồi*, ý niệm này một khi nổi lên đầu lập tức liền bị Hàn Văn Tịch bỏ đi.

Nàng thà rằng tin tưởng mặt trời sẽ mọc ở phía tây, cũng không muốn tin tưởng gia hỏa này sẽ bị nàng uy hiếp, còn thuận theo ý nàng.

Tuy rằng..... dường như hân từng thuận theo nàng một hai lần, nhưng, tình huống lần này lại khác.

Thái độ của gia hỏa này rốt cuộc là gì?

Sau khi hân bị uy hiếp, không nói một lời đã đưa nàng rời đi, hân có ý gì?

Mặc kệ hân có thái độ gì đối trà trang Thiên Hương, nhưng một chuyện nàng lấy Thiên Huy hoàng đế ra uy hiếp hân trước mặt mọi người, cũng đủ khiến nàng *ăn không hết gói mang đi**.

**Ăn không hết gói mang đi (nguyên văn: 吃不了兜著走): chịu hậu quả. (If you can't eat it all, you'll have to take it home; you'll have to take the consequences) {Dịch: Emily Ton}*

Gia hỏa này không có lý do không tính sổ với nàng?

Thật ra, hôm qua Hàn Văn Tịch tức giận bất quá là bởi vì hân đã dùng nàng để làm mồi nhử mà thôi. Thông minh như nàng, đương nhiên cũng nhìn ra được Cổ Thất Thiếu cũng không phải là thật sự muốn cứu nàng, mà là cũng dùng nàng để làm mồi nhử muốn bắt được chính chủ phía sau.

Nếu không, ngay tại trong son động, Cổ Thất Thiếu đã ra tay cứu giúp, không phải sao?

Hiện giờ hết giận, ngậm lại uy hiếp hôm qua giống như điên rồi, Hàn Văn Tịch không chỉ có sợ mà còn có hối hận.

Nàng rời rầm, lại trộm nhìn về phía Long Phi Dạ lần nữa, cảm giác được hình dáng bộ mặt nghiêm nghị tàn ra hơi thở lạnh lẽo, chung quy nàng vẫn cúi đầu xuống.

Chuyện này, hân đã không đề cập tới, nàng có thể coi như đã qua rồi hay không?

Đối với trà trang Thiên Hương, Cổ Thất Thiếu đành phải tự cầu thêm phúc đi thôi.

.....

Tốc độ của Long Phi Dạ thật sự rất nhanh. Buổi chiều hai ngày sau, bọn họ đã về tới để đó Thiên Ninh, xe ngựa vào thành từ phía cửa Tây.

Long Phi Dạ híп mắt nghỉ ngơi, Hàn Văn Tịch lười biếng cuộn người lại, thẳm nghĩ sau khi trở về sẽ mặc kệ hết mọi sự tình, trước hết phải ăn một bữa cơm thật nóng, sau đó ngâm mình trong nước ấm cho thoải mái để chịu, tẩy đi một thân xui xẻo.

Nhưng ai biết, xe ngựa còn chưa tới trước cổng lớn Tần Vương phủ, đã lập tức dừng lại.

"Có chuyện gì vậy?" Long Phi Dạ lập tức tròn mắt.

Cách tám rèm buông, giọng điệu của xa phu có chút nồn nóng, "Điện hạ, hình như phía trước đã xảy ra chuyện, có một đám người đang chạy về phía trước."

"Đi đường vòng, từ mặt sau." Long Phi Dạ ghét nhất chính là não nhiệt, hân dứt lời thì lập tức lại nhắm mắt lại, cho dù thân thể hân làm bằng sắt, cũng sẽ mệt mỏi.

Xa phu vội vàng quay xe ngựa lại, đi đường vòng về phía *hậu môn (cửa sau)* của Tần Vương phủ.

Hàn Văn Tịch nhắc mẫn xe lên và nhìn thoáng qua ở phía bên ngoài, chỉ thấy dân chúng đều rất hưng phấn chạy về phía trước ở trên đường cái, rõ ràng là đang đi xem nào nhiệt.

Nàng chỉ nhìn thoáng qua, cũng không để ở trong lòng, trộm liếc mắt ngắm nhìn Long Phi Dạ một cái, tiếp tục cuộn tròn lười biếng.

Tuy nhiên, thời điểm khi bọn họ tới hậu môn Tần Vương phủ, mới phát hiện chuyện xảy ra đúng là đến từ Tần Vương phủ!

Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch vừa mới vào cửa, Hạ quân gia lập tức đi tới.

"Điện hạ và Vương Phi nương nương cuối cùng đã trở lại! Đã xảy ra chuyện! Xảy ra đại sự!"

Hạ quân gia mang bộ dáng nồn nóng như bị lửa đốt, khiến trái tim Hàn Văn Tịch bỗng nhiên đập thành thịch.

"Chuyện gì, nói cho rõ ràng." Long Phi Dạ rất bình tĩnh, không bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của mình.

Hạ quân gia nhìn Hàn Văn Tịch, tuy rằng thực sự khó xử, nhưng vẫn vội vàng mở miệng, "Từ thị Từ phu nhân Hàn gia tới cửa cầu kiến Vương Phi nương nương, nô tài nói Vương Phi nương nương không có ở quý phủ, nói nàng ngày khác lại đến. Nhưng ai biết rằng lại làm ầm ĩ ở cửa trước, nói hôm nay nhất định phải nhìn thấy Vương Phi nương nương, như thế nào cũng không chịu đi, còn nói Vương Phi nương nương....."

Hạ quân gia còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã lập tức kêu lên một tiếng sợ hãi, không nói câu nào lập tức phóng đi về phía cửa trước!

Nàng biết chuyện gì đang xảy ra!

Đáng chết! Lần này bị bắt cóc, thể xác và tinh thần đều mệt, ngay cả sự tình đánh cuộc cũng suýt nữa là quên, làm sao sẽ nhớ rõ hẹn ước 10 ngày với Từ phu nhân?

Lúc trước nàng tới Hàn gia, bọn người Từ phu nhân không tin Hàn Tông An giao chìa khoá nhà kho cho nàng bảo quản, để nàng tuyển ra người thừa kế gia chủ. Một đám người đã buộc nàng phải giao chìa khoá nhà kho ra, nàng đã đáp ứng bọn họ, sau 10 ngày sẽ cho bọn họ gặp Hàn Tông An.

Thật ra, gặp Hàn Tông An là sự tình dễ như trở bàn tay, chỉ là lúc trước nàng muốn để Từ phu nhân và những người đó chờ đợi lâu hơn, ai biết, nàng sẽ bị bắt cóc?

Hôm nay là 16, đã qua ngày hẹn ước một ngày, nàng đã lỡ hẹn!

Chỉ là, đừng nói một Từ phu nhân hèn mọn, ngay cả phụ thân nàng ta là Lại bộ thượng thư cũng không dám chạy đến cửa Tần Vương phủ để nháo. Lần này nhất định là có đại nhân vật chống lưng ở phía sau nàng ta, nếu không nàng ta sẽ không kiêu ngạo như vậy.

Trong lúc nhất thời, Hàn Văn Tịch cũng không rành để nghĩ nhiều về người phía sau là ai, nàng cần thiết phải lập tức đi gặp Từ phu nhân, nếu không sự tình nếu còn tiếp tục, sẽ khiến dư luận xôn xao.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch vừa mới ra khỏi viện và muốn đi về phía cửa trước, đã nhìn thấy Mộ Dung Uyển Như và Nghi thái phi đi tới từ đầu bên kia. Khuôn mặt của Nghi thái phi vẫn được bảo dưỡng rất tốt, thậm chí còn muốn kéo dài hơn cả mặt ngựa.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Đại náo Tần Vương phủ

Edit: Cổ Lục Nhà.

Beta: Emily Ton.

Mặc dù còn cách cửa chính một đoạn nhưng đã nghe thấy âm thanh ồn ào ở phía bên ngoài, Từ phu nhân dường như đang nói gì đó khiến người xung quanh đều hướng ứng theo, tạo nên một trận ồn ào.

Hàn Văn Tịch nghe thấy, tự nhiên Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như cũng sẽ nghe thấy.

Tuy rằng nóng vội nhưng Hàn Văn Tịch vẫn cúi người hành lễ, mở miệng "Mẫu phi cát tường".

Nghi thái phi lại không rõ chuyện gì đang xảy ra bên ngoài. Hạ quân gia vốn muốn đi bẩm báo, nhưng vì gặp Tần Vương điện hạ và Vương phi trở lại, vì thế đã bẩm báo với hai người trước, còn chưa kịp thông báo với Nghi thái phi.

Nhìn thấy Hàn Văn Tịch luôn nhìn về hướng bên kia, Nghi thái phi đang muốn hỏi, Mộ Dung Uyển Như đã nói "Tâu tử, có phải mấy ngày nay tâu đã đi đâu xa, vì sao ta không nhìn thấy tâu? Ta đã tìm tâu mấy lần nhưng đều không thể tìm thấy".

"Đi đâu xa?" Nghi thái phi rất ngạc nhiên, Hàn Văn Tịch đã là người của Tần vương phủ, vì sao đi xa lại không nói cho nàng.

Sẽ không phải là đi cung Thái hậu chứ?

Từ lúc Hàn Văn Tịch trở về từ trong cung thái hậu, Nghi thái phi luôn có một phần đề phòng, ngầm nhờ Mộ Dung Uyển Như chú ý đến nàng.

Mộ Dung Uyển Như luôn nhìn nhất cử nhất động của Hàn Văn Tịch. Ngày đó, sau khi Hàn Văn Tịch và Mục Thanh Vô ra ngoài cùng không thấy quay trở lại, Mộ Dung Uyển Như lại không tra được sự tình của phủ thiếu tướng quân, cũng không dám đào sấu điều tra. Nhưng nàng ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào sự tình Hàn gia, sớm đã phái người đi Hàn gia để hỏi thăm rành mạch.

Hàn Văn Tịch đã đồng ý đưa mấy vị phụ nhân và tiểu thư Hàn gia đến nhà lao Đại Lý Tự gặp Hàn Tông An, đúng ra hôm qua đã nên đi rồi, đáng tiếc hôm qua Hàn Văn Tịch không ở trong phủ. Vì thế, chạng vạng ngày hôm qua, Từ phu nhân đến cửa tìm Hàn Văn Tịch thì gặp đúng nàng ta đi ra tiếp đón.

Việc bắt cóc rồi đến nội gian, đều không dễ tùy tiện nói ra, vì thế Hàn Văn Tịch nói "Mấy hôm nay ta bị nhiễm phong hàn nên vẫn luôn không rời khỏi giường, hôm nay mới tốt lên được một chút".

Vừa nghe lời này, Mộ Dung Uyển Nhi gấp gấp, thể hiện sự quan tâm, hỏi "Mấy ngày nay đều không xuống giường vậy thì chắc là bị rất nặng, sao tâu từ không nghỉ ngơi thêm?"

Hàn Văn Tịch gấp gấp muốn xử lý việc ngoài cửa, vì thế không có thời gian đề ý đến việc Mộ Dung Uyển Nhi hư tình giả ý.

Nàng trực tiếp bỏ qua Mộ Dung Uyển Nhi, nhẹ nhàng nói "Mẫu phi, ngoài cửa có chút việc, thần thiếp xin phép đi xử lý một chút".

Nói xong nàng liền bước đi, nhưng Nghi thái phi lại lạnh giọng nói "Hàn Văn Tịch, rõ ràng mấy ngày nay người đều không ở trong phủ, người đi ra đó làm gì? Việc âm ỉ ngoài kia lẽ nào là do người?"

Nghe thấy lời này, Hàn Văn Tịch có hơi bất ngờ, Nghi thái phi vẫn chưa biết ngoài kia đang xảy ra chuyện gì sao? Xem ra, có vẻ như người đứng sau Từ phu nhân không phải là Mộ Dung Uyển Như.

Tuy trong lòng Hàn Văn Tịch còn tỏ ra nghi ngờ nhưng bên ngoài lại thành thật thừa nhận "Đúng vậy, nhưng là có chút hiểu nhầm, mẫu phi yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ xử lý thỏa đáng".

"Tâu tử, giọng nói cũng không hề nhỏ, hình như là đang mắng người? Dám đến làm ầm ĩ trước cửa Tần Vương phủ, xem ra lại lịch không nhỏ. Tâu đã chọc phải ai vậy? Đi ra ngoài một mình liệu có ổn hay không?"

Cái miệng của dóa sen trắng Mộ Dung Uyển Như đúng thật là rất lợi hại, lời nói tỏ ra vẻ quan tâm nhưng thực tế lại muốn khiến Nghi thái phi nghi ngờ và phẫn nộ.

Hàn Văn Tịch còn chưa kịp mở miệng, Nghi thái phi đã lạnh giọng "Hàn Văn Tịch, bốn cung sẽ nhìn xem người chọc phải nhân vật lớn nào, có gan lớn đến mức dám làm ầm ĩ trước cửa bốn cung?"

Nàng nói xong liền hung hăng phát tay đi về phía cửa lớn.

Mộ Dung Uyển Như đáng chết này, mỗi lần gặp nhau nếu không nói đầu, không châm ngòi li gián thì sẽ chết hay sao?

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên sự phẫn nộ, tăng tốc đuổi theo.

Nàng nghĩ là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh được. Ngay cả khi Từ phu nhân có gan dám đến cửa Tần Vương phủ náo loạn cũng đã là cực hạn, chẳng qua chỉ là một cái chìa khoá nhà kho mà thôi, cũng không nên náo quá lớn, đúng không?

Từ phu nhân dù sao cũng là muốn gặp nàng, muốn nàng thực hiện lời giao hẹn sau 10 ngày. Hiện tại nàng đưa người Hàn gia đi gặp Hàn Tông An không phải là được rồi sao!

Tuy nhiên, khi Hàn Văn Tịch vừa ra đến cửa lớn, nghe rõ ràng giọng nói từ phía bên ngoài, nàng mới nhận ra rằng mình đã xem nhẹ sự việc.

Từ phu nhân không phải đến một mình, mà là mang theo "ba cô sáu bà" lũo phụ nhân đi theo, hét lớn ở ngay cửa lớn.

"Mọi người nói xem, nữ nhi già đi rồi còn can dự vào việc nhà mẹ đẻ để làm gì, có lòng tốt gì chứ?"

"Chìa khoá nhà kho Hàn gia chúng ta là đại biểu cho gia chủ. Trong nhà vẫn còn vài vị thiếu gia Hàn gia, Hàn Văn Tịch dựa vào đâu mà chiếm lấy chìa khoá nhà kho?"

"Nói gì mà lũo già chúng ta đã đưa chìa khóa cho nàng ấy giữ, để nàng ấy tạm thời bảo quản, tương lai sẽ chọn ra một vị thiếu gia lên làm gia chủ? Mọi người nghĩ xem, có khả năng đó hay không? Có thể tin được hay không? Hàn Văn Tịch cũng không phải là chủ mẫu Hàn gia, lẽ nào lũo già chúng ta đã già nên hồ đồ rồi sao?"

"Theo ta thấy, lũo già chúng ta vẫn chưa hồ đồ mà là đã bị ép buộc! Nếu không việc quan trọng như vậy sao lại giao cho một nữ nhi đã già ra ngoài?"

.....

Từ phu nhân và "ba cô sáu bà" trong đám người lớn tiếng ầm ĩ, dẫn đến không ít người lên tiếng chất vấn.

"Không có đạo lý, cho dù Hàn đại tiểu thư là Tần Vương phi cũng không có quyền can dự vào chuyện bên nhà mẹ đẻ, việc này là quá hoang đường!"

"Nữ nhi đã già, ha ha, không lẽ còn muốn về nhà mẹ đẻ tranh đoạt tài sản sao?"

"Không đến nỗi thế chứ, Tần Vương phủ còn hiếm lạ chút tài sản ít ỏi đó của Hàn gia sao?"

"Vậy sao? Ai ô, không lẽ Nghi thái phi cất xet tiền của Hàn Văn Tịch cho nên vị Vương phi nương nương này không có tiền tiêu?"

.....

..... *Edit: Cố Lục Nhã*.....

Mộ Dung Uyển Nhi đang đỡ Nghi thái phi đứng ở phía sau cửa, Nghi thái phi càng nghe sắc mặt càng trở nên khó coi.

Hàn Văn Tịch cũng hít vào một hơi khí lạnh, không ngờ sự việc lại phát triển đến bước này. Nàng vốn tưởng rằng Từ phu nhân đến đây là để lấy chìa khóa nhà kho. Cùng lắm là bởi nhọ nàng có tham muốn tài sản của Hàn gia, ai biết được sự việc lại liên quan đến cả Nghi thái phi?

Việc này không phải là đang bởi nhọ Nghi thái phi hay sao?

Vị thái phi nương nương này sợ nhất chính là mất mặt!

"Mẫu phi, đều là hiểu nhầm, thần thiếp sẽ đi ra ngoài để làm sáng tỏ". Hàn Văn Tịch nói, gấp gấp mở cửa ra ngoài.

Nhưng Nghi thái phi đã ngăn nàng lại, tức giận đến nỗi răng cũng run "Nghe, tiếp tục nghe!"

"Mẫu phi, nhưng mà..." Hàn Văn Tịch đang muốn giải thích, ai biết, Nghi thái phi đột nhiên nói to "Hàn Văn Tịch, người câm miệng lại!"

Hàn Văn Tịch ngăn người, chỉ có thể câm miệng, sự việc đã âm ỉ như thế này rồi, cũng chỉ đành tiếp tục mà thôi.

Ai ngờ, ngoài cửa lại truyền đến giọng nói càng thêm quái đáng.

"Ai da, mặc dù nói tiền tài Tần vương phủ nhiều không thể kể, cũng chẳng hiếm lạ chút tài sản của Hàn gia. Tuy nhiên, trong nhà kho của Hàn gia toàn là được liệu đáng quý, trong mắt người ta không phải quan tâm đến bạc, mà là quan tâm tới được liệu! Đầu năm nay, có bạc cũng chẳng mua được được liệu tốt".

"Ha ha, điều đó rất có khả năng, nghe nói hôm Vương phi nương nương quay về Hàn gia, còn đặc biệt đi dạo đến nhà kho, cũng không biết là có lấy bảo bối gì đi không".

"Chắc chắn, một nữ nhi đại gia có tư cách gì đi vào nhà kho của nhà mẹ đẻ? Tần vương phủ cũng quá ức hiếp người đi! Ta cảm thấy nhất định là Tần Vương phủ đã mua người bên trong Đại Lý tự đi? Nếu không Hàn lão gia cũng không hồ đồ như vậy!"

"Từ phu nhân, người mới đến nhậm chức ở Đại Lý Tự Khanh không phải là do cha ngài để phạt hay sao? Đại Lý tự xảy ra chuyện gì chẳng lẽ ngài cũng không biết?"

Từ phu nhân lập tức ngẹn ngào nói "Từ lúc lão gia vào ngục, người nhà Hàn gia không một ai có thể thăm ngục. Đại Lý Tự Khanh do cha ta đề bạt thì có tác dụng gì, người ta còn có cao nhân phía sau không cho chúng ta đến gặp lão gia!"

Lời này vừa nói ra, lập tức dẫn đến bàn tán xôn xao. Mọi người đều không biết Hàn Văn Tịch là công thần trong việc cứu thái tử, đương nhiên không tin Hàn Văn Tịch có đặc quyền trong Đại Lý tự. Vì thế, mọi người tự nhận định cao nhân phía sau chính là Nghi Thái phi.

Cổ tình, có người đột nhiên mở miệng "Phía sau là ai! Tần Vương phi không đến mức có thể hồ háo được cả Đại Lý tự chứ? Nghe nói đến nay nàng vẫn chưa được đặc sủng đâu!"

"Ai da, nói như vậy không lẽ là có người xử giục Tần Vương phi về nhà mẹ đẻ tranh đoạt tài sản?" Không biết là ai đã cố ý hét lên.

.....

Ngay cả một tên ngốc cũng nghe ra những lời nhạo báng này đều chỉ hướng về phía Nghi thái phi.

Khi Nghi thái phi nghe thấy thì toàn thân run lên, trước mắt lúc trắng lúc đen, suýt nữa ngã đi, may mắn có Mộ Dung Uyển Như bên cạnh đỡ lấy.

Nghi thái phi từ nhỏ chính là *cầm y ngọc thực**, lớn lên trongcuộc sống trong nhung lụa, là người rất thanh cao, từ trước đến nay đều chưa từng bị dèm pha. Năm đó những đồ tiền để ban thưởng cho nàng đều không mang đi, toàn bộ đều để lại trong cung.

**Cầm y ngọc thực (锦衣玉食): Có một cuộc sống sung túc; ăn ngon mặc đẹp... (brocade garments, jade meals (idiom); a life of luxury; extravagance)*

Đừng nói là đồ của Hàn gia, cho dù là đồ trên trời nàng cũng không hiếm lạ gì.

Hiện giờ thế nhưng bị mọi người bởi nhọ như thế!

Sống đến từng này tuổi, nàng còn chưa bao giờ bị mất mặt như vậy, hơn nữa còn bị mất mặt trước bao nhiêu người dân đế đô. Những ngày sau, nàng làm sao mà sống trong đế đô đây?

Chuyện này nếu như được truyền vào trong cung, truyền đến tai thái hậu và mấy vị cung tần kia, ngày sau nàng làm sao mà gặp người?

Làm thế nào mà không nhận được như thế?

Một tay của Nghi thái phi được Mộ Dung Uyển Như đỡ lấy, một tay kia đỡ trán, lấy lại bình tĩnh. Mắt phượng sắc bên nhìn về phía Hàn Văn Tịch, ánh mắt như muốn cắt xé Hàn Văn Tịch ra từng mảnh nhỏ.

Lần đầu tiên Hàn Văn Tịch nhìn thấy một ánh mắt ngoan tuyệt của Nghi thái phi như vậy. Nàng giật mình một cái, không quản nhiều chuyện như vậy, lập tức xoay người mở cửa.

Nhưng Nghi thái phi lại rống giận "Người tới, đuổi nàng ra ngoài cho ta!"

Nghi thái phi hoàn toàn có khả năng ra lệnh đuổi tất cả mọi người đang nhón nháo trước cổng nhà nàng, sau đó bắt tất cả đám người đang nghị luận đi trị tội. Nhưng nếu nàng làm như vậy, thanh danh của nàng thực sự sẽ bị hủy, trời mới biết sau đó sự tình sẽ bị truyền đi với hình dạng gì.

Nếu như sự việc đã bắt nguồn từ Hàn Văn Tịch, những người đó là vì chia khoá nhà kho mà đến, rằng chỉ cần bắt Hàn Văn Tịch ra ngoài trả lại chìa khóa nhà kho cho bọn họ là được.

Cửa lớn chậm rãi mở ra, đám người âm ỉ ở phía ngoài lập tức yên tĩnh lại, không thể không nói người hóng chuyện ở ngoài rất nhiều, ba vòng trong ba vòng ngoài đều không thể hình dung.

Từ phu nhân và vài phụ nhân đều đứng trong đám người, không phải đang đối diện với cửa lớn Tần Vương phủ mà là đang đối diện với dân chúng. Đây rõ ràng chính là đang kích động dân chúng gây rối.

Tuy nhiên, sống trong xã hội được cai trị bởi hoàng quyền, rốt cuộc hoàng quyền cũng thực sự rất đủ uy hiếp. Cửa lớn vừa được mở ra, tất cả mọi người đều yên lặng. Từ phu nhân cùng mấy phụ nhân kia cũng vội vàng xoay người lại.

Mục Lưu Nguyệt vẫn luôn ẩn thân trong đám người và xem náo nhiệt, trên môi hiện lên nụ cười lạnh lùng ngay khi nhìn thấy Hàn Văn Tịch đi ra. Ngày kết thúc đánh cuộc sắp đến, nàng ta đương nhiên rất quan tâm đến sự tiến triển của vụ án. Đáng tiếc, hỏi phụ thân và ca ca đều không có được tin tức gì, nhưng từ chỗ Mộ Dung Uyển Như nàng ta biết rằng mấy hôm nay Hàn Văn Tịch đều không ở trong phủ. Có lẽ là vì vụ án bận đến nỗi vắng đầu nên đã chuyển hướng. Chỉ còn có ba ngày nữa là đến hạn định đánh cuộc, nàng ta đương nhiên phải nghĩ việc để làm, nù kéo thời gian điều tra của Hàn Văn Tịch.

Chỉ có ba ngày mà thôi, nàng ta sẽ đợi tiểu xấu của Hàn Văn Tịch nổi lên, lúc người người đều mắng thì ở trên tuyết thêm một chút sương, đến lúc đó khiến nàng phải còi áo ngoài và chạy khắp đường, nhất định sẽ có rất nhiều người đến xem.

Lần này, Hàn Văn Tịch chết chắc rồi!

Thấy Hàn Văn Tịch xuất hiện, Từ phu nhân cũng rất ngạc nhiên. Nàng ta vẫn luôn đang đợi, đợi được gặp mặt Hàn Tông An, nhưng ai biết mười ngày đã trôi qua, vẫn không thấy Hàn Văn Tịch xuất hiện.

Tất nhiên, nàng ta đã lên kế hoạch truyền bá sự thật trong khắp đế đô, nhằm hủy hoại thanh danh của Hàn Văn Tịch, khiến nàng ấy không thể ngồi yên.

Ai ngờ, Hàn Nhược Tuyết thực sự giúp nàng ta *xé chỉ luân kim**, thông đồng cùng với Mục Lưu Nguyệt và Mộ Dung Uyển Như, giúp nàng ta nghĩ ra chủ ý này. Đồng thời cũng bảo đảm với nàng ta, nếu muốn lập tức lấy được chìa khóa kho, tốt nhất hãy đến trước cửa lớn và làm âm ỉ. Ngoài ra, nếu muốn có hiệu quả tốt hơn thì phải bắt bắt nước bẩn này lên người Nghi thái phi.

Từ phu nhân nào có gan để làm chuyện này, nhưng Mộ Dung Uyển Như và Mục Lưu Nguyệt đều thề bảo đảm nàng ta sẽ không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Tranh cãi, ai thắng một bậc

Edit & Dịch: Emily Ton.

Mộ Dung Uyển Như gầy khó dễ cho Hàn Văn Tịch là sự tình hết sức bình thường. Đối với Mục Lưu Nguyệt, Từ phu nhân mơ hồ nghe được Hàn Nhược Tuyết nói hình như là Hàn Văn Tịch có một loại đánh cuộc cùng với Mục Lưu Nguyệt, cụ thể thì nàng cũng không rõ ràng lắm.

Có hai vị tiểu thư thân phận cao quý bảo đảm, Từ phu nhân mới dám tự do đại náo một hồi.

Dù sao xuất thân cũng là nhân gia nhà giàu, tuy rằng sự tình nháo thành như vậy, nhưng khi đám người Nghi thái phi vừa ra, Từ phu nhân vẫn là cung cung kính kính khom người hành lễ, "Dân phụ Hàn gia Từ thị, tham kiến Nghi thái phi, tham kiến Tần Vương phi."

Nghi thái phi hận không thể một chân đá bay điều phụ này, nhưng mà, nàng vẫn chịu đựng tức giận và duy trì sự tự chủ đã được tu dưỡng. Từ trên cao bề nhẽ nhìn xuống, chất vấn nói, "Từ thị, ngươi tụ tập mọi người nháo sự trước cửa Tần Vương phủ, ngươi có biết tội không?"

Vừa nghe Nghi thái phi chất vấn, Từ phu nhân lập tức quý hai đầu gối xuống, động tác đủ lớn để phát ra một tiếng vang lớn, ở trong yên tĩnh có vẻ đặc biệt vang dội.

"Oan uổng quá! Nghi thái phi, dân phụ chỉ vì cùng đường, không có nơi nào để giải oan, gấp không chờ nổi mới tới cửa Vương phủ cầu xin giúp đỡ, dân phụ không phải cố ý!"

Từ phu nhân lớn tiếng hô to, tiếng nói vừa dứt, tất cả mấy lão phụ nhân bên cạnh đều quý xuống theo, cùng nhau cầu xin.

Xin giúp đỡ?

Nhóm điều phụ này vừa rồi rõ ràng đã nói với giọng điệu hăm dọa, vu hãm chửi bới, kích động dân chúng, đây gọi là xin giúp đỡ?

"Từ phu nhân, ngươi vừa rồi rõ ràng....."

Hàn Văn Tịch đang muốn phân bác, ai biết Nghi thái phi lại lạnh giọng ngắt lời, "Cầu xin cái gì, tại sao phải tới cổng lớn Tần Vương phủ của ta cầu xin như thế?"

Nghi thái phi vừa nói ra những lời này, mọi người quanh mình đều kinh ngạc, không ít người còn khe khẽ nói nhỏ, chẳng lẽ Nghi thái phi còn chưa biết vì sao Từ phu nhân tới đây?

Như thế xem ra, tất cả mọi người đều đã hiểu lầm Nghi thái phi. Sự tình tranh đoạt gia sản nhà mẹ đẻ, có vẻ như là sự tình của một mình Hàn Văn Tịch.

Đồng thời ngay lúc này, đáy mắt Mộ Dung Uyển Như hiện lên một nụ cười lạnh. Nàng ta vội vàng mở miệng, không có vẻ vênh vào tự đắc của tiểu thư quý tộc, mà rất bình dị gần gũi, vẻ mặt dịu dàng, "Từ phu nhân, ngươi không phải là người không nói rõ lý lẽ, nhất định là có đại sự mới đến cửa Vương phủ để làm ấm ỉ. Nếu đều đã tới, vậy hãy nói ra, mẫu phi ta nhất định sẽ làm chủ giúp ngươi."

Vừa nghe Mộ Dung Uyển Như nói như thế, mọi người càng thêm tin rằng, Nghi thái phi không phải là người đứng sau xúi giục Hàn Văn Tịch, mà Mộ Dung Uyển Như cũng đem xóa bỏ sạch sẽ hiềm nghi của chính mình.

Dường như mọi sai lầm đều là từ một mình Hàn Văn Tịch, Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như đều hoàn toàn không biết gì về vấn đề này.

Mộ Dung Uyển Như vừa nói, vừa đưa mắt ra hiệu phía trong đám người mấy cái, lập tức liền có người hô to.

"Nghi thái phi, từ phu nhân đến đây là vì gia sản Hàn gia, nhất định phải được xử lý theo lẽ công bằng!"

"Nghi thái phi, sớm đã nghe nói ngài làm người xử sự rất công chính công bằng, ngay cả tiền đề cũng đã khen ngợi nhiều lần. Hôm nay ngài nhất định phải làm chủ giúp Từ phu nhân!"

.....

Nghi thái phi không đá Từ phu nhân ngay lập tức khi vừa ra khỏi cửa, ngược lại chịu đựng sự tức giận lắng nghe Từ phu nhân chất vấn và kêu oan, đây chính là hiệu quả mà nàng ta mong muốn!

Sự tình Hàn gia không quan trọng, quan trọng là thanh danh của nàng, nàng trong sạch, dù thế nào cũng cần phải rửa sạch hiềm nghi đến trên đầu nàng trước.

Những lời của Mộ Dung Uyển Như, lại thêm vào vài tiếng nịnh hót từ trong đám người này, hình tượng Nghi thái phi lập tức được nâng cao, mà sự tức giận của đối với Từ phu nhân cuối cùng cũng giảm đi một chút.

Sau khi giành được sự tán thành của dân chúng, Nghi thái phi đương nhiên muốn bắt đầu làm việc "theo lẽ công bằng".

"Gia sản Hàn gia? Chuyện là như thế nào?" Nàng đã biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi.

Từ phu nhân vội vàng hô bắt bầm, "Thái phi nương nương, Hàn gia ta có một chiếc chìa khóa nhà kho. Bất cứ gia chủ nào cũng đều nắm giữ chìa khóa nhà kho, chương quản hết thấy gia sản Hàn gia, bao gồm điển tịch y được trân quý nhất của Hàn gia. Lão gia nhà ta bất hạnh nên bị bỏ tù, chìa khóa nhà kho vốn nên truyền cho thiếu gia bảo quản, lập gia chủ khác. Vì chìa khoá vẫn luôn ở trên người lão gia, dân phụ cùng với các cái tỷ muội đã nhiều lần muốn đến Đại Lý Tự để thăm lão gia, thương thảo với lão gia về chuyện lập gia chủ khác, nhưng mỗi lần đều bị từ chối. Người Đại Lý Tự nói, phía trên có người không cho chúng ta gặp lão gia."

Lời nói đến đây, Mộ Dung Uyển Như mở miệng, nàng ta mang vẻ mặt phẫn nộ, "Vì sao vậy? Ngay cả khi là người bị giam suốt đời, một năm cũng có thể xin gặp một hai lần! Phía trên là người nào, sao lại làm trái quy tắc như thế, lạm dụng chức quyền?"

Mộ Dung Uyển Như vừa nói lời này, lại một lần nữa rửa sạch hoài nghi phía trước của dân chúng đối Nghi thái phi. Nghi thái phi lập tức rên sất khi còn nóng, lạnh giọng chất vấn, "Ngươi nói xem, người đó là ai?"

Từ phu nhân cúi đầu, cố ý muốn nói lại thôi, "Dân phụ không biết, nhưng..... nhưng....."

"Nhưng là cái gì? Cứ việc nói ra, bổn cung sẽ thay ngươi làm chủ chuyện này!" Nghi thái phi công bình nghiêm khắc.

Từ phu nhân ngừng đầu liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, sau đó mới sợ hãi nói, "Dân phụ không biết là người nào, tuy nhiên, chìa khoá nhà kho của Hàn gia đang ở..... đang ở....."

Lời mới nói đến đây, tất cả mọi người đều an tĩnh lại, thậm chí ngừng thở chờ Từ phu nhân nói ra "Hàn Văn Tịch".

Rốt cuộc, quy tắc không trách được đám đông, khi đại môn Tần Vương phủ bị đóng lại, mọi người tụ ở bên nhau đều có thể thì thầm, kích động lên thì nói gì cũng không có kỵ. Tuy nhiên, hiện giờ Nghi thái phi, Tần Vương phi đều đang đứng ở cổng lớn, thậm chí không ai dám nói lời ra tiếng vào.

Phải chỉ ra Tần Vương phi ngay trước mặt nàng, vẫn cần phải có chút dũng khí.

Theo tầm mắt Từ phu nhân, Nghi thái phi chậm rãi nhìn về phía Hàn Văn Tịch, đối trá hỏi, "Như thế nào, chẳng lẽ chìa khóa Hàn gia nằm ở trên tay Tần Vương phi?"

Từ phu nhân lúc này mới vội vàng giải thích, "Bẩm Thái phi nương nương, chìa khoá nhà kho Hàn gia ta, xác thật đang nằm ở trong tay Tần Vương phi! Dân phụ đã nắm lần bảy lượt cầu xin chìa khóa, nhưng Tần Vương phi đều không đưa. Nàng ấy nói, chìa khóa là đồ gia giáo cho nàng, nàng đã đáp ứng với dân phụ hôm qua sẽ để vài vị thiếu gia Hàn gia được gặp lão gia nhà ta. Tuy nhiên, từ trên xuống dưới Hàn gia đã đợi nàng ấy cả một ngày hôm qua, nàng ấy cũng không xuất hiện. Hôm qua dân phụ tới quý phủ, cũng không gặp được người. Dân phụ là vạn bất đắc dĩ mới đến đây cầu xin."

Nàng nói, liên tục quý lay hồ lớn. "Nghi thái phi nương nương, dân phụ trăm triệu không có gan nháo sự, dân phụ là có oan uổng, có nỗi khổ, cầu xin Nghi thái phi nương nương làm chủ giúp Hàn gia! Dân phụ chỉ muốn gặp lão gia nhà ta một lần mà thôi."

Nghi thái phi giờ tay khiến Từ phu nhân cảm miệng lại, lúc này mới lạnh lùng nhìn về phía Hàn Văn Tịch, "Hàn Văn Tịch, những lời của Từ phu nhân, đều là sự thật?"

"Đó là sự thật! Không câu nào giả." Hàn Văn Tịch công khai thừa nhận.

Lời này vừa ra, mọi người đều hít vào một hơi, không nghĩ tới nàng sẽ dễ dàng thừa nhận như thế.

Khóe miệng Hàn Văn Tịch giật giật. Những lời Từ phu nhân nói đều là sự thật, ngoài lời nói thật, sao nàng có thể nói nó là một lời nói dối?

"Từ phu nhân, những ngày qua bổn Vương phi bị nhiễm phong hàn, ốm đau không dậy nổi, trị hoãn người một ngày, người đã không tin bổn Vương phi như thế hay sao?" Hàn Văn Tịch hỏi ngược lại.

Mọi người đã hát xong phần của họ trong vở kịch, có phải nên đến phiên nàng mở miệng hay không?

Lời này vừa ra, Từ phu nhân lập tức muốn giải thích, ai biết, Hàn Văn Tịch lại lớn tiếng dọa người. Nàng kinh hãi một nói, "Cũng chỉ là chậm một ngày, bổn Vương phi cũng không nói không mang người đi. Từ phu nhân, ngươi thực sự cần phải nháo tới cổng lớn hay sao? Người đừng tưởng rằng những lời ngươi vừa mới nói, ta và mẫu phi ở sau cửa không nghe thấy. Ta nói cho ngươi biết, chúng ta đã nghe thấy rất rõ ràng!"

Những lời này:.....

Không thể được!

Những lời này của Hàn Văn Tịch đã bán đứng Nghi thái phi. Nguyên lai Nghi thái phi đã nghe được những lời vừa rồi sao?

Trong lúc nhất thời, mọi người quanh mình đều ồ lên. Không nghĩ tới mọi việc lại diễn ra như thế. Nghi thái phi đã biết chân tướng sự tình, vậy mà vừa nãy cư nhiên còn có thể thăm vấn như vậy?

Điều này thật là quá giả tạo, đúng không? Nơi này rốt cuộc đang muốn che giấu điều gì?

Từ phu nhân không nghĩ tới Hàn Văn Tịch dám kéo Nghi thái phi xuống nước ngay ở trước mặt công chúng, nằng ta trợn mắt há hốc mồm, trong lúc nhất thời đều nói không nên lời.

Mộ Dung Uyển Như cũng sững sốt, nằng ta nhìn không thấu, Hàn Văn Tịch không phải rất thông minh hay sao? Nàng ấy không biết nếu đắc tội với mẫu phi như thế, kết cục sẽ rất thảm hay sao?

Chẳng lẽ nằng ấy thực sự muốn đồng quy vu tội cùng với Từ phu nhân?

Nghĩ đến điều này, Mộ Dung Uyển Như bắt đầu sợ hãi, một khi Từ phu nhân không kiểm được chỗ tốt, nhất định sẽ cung khai và bán nằng ta cùng ra.

Thiên a, thật đáng sợ!

Trong một mảnh tiếng ồ, sắc mặt Nghi thái phi hoàn toàn khủng bố, ánh mắt âm ngoan quả thực là muốn ăn tươi nuốt sống Hàn Văn Tịch. Nàng thật vất vả mới vãn hồi được hình tượng, cứ bị huy hoại như thế, thậm chí còn tồi tệ hơn trước.

Tuy nhiên, trong khi mọi người ở đây đều đang không thể tưởng tượng, Hàn Văn Tịch lại lớn tiếng nói, "Từ phu nhân, mẫu phi ta là người tín phật, vẫn luôn khoan dung đại lượng, từ bi với kẻ ác. Nàng đã nghe được nhưng vẫn làm như chưa nghe được điều gì, không so đo nhiều cùng người, vẫn lắng nghe người tố khổ. Nhưng, ta lại không tính sẽ bỏ qua chuyện này!"

Có một số người, một câu nói ra không ai nghe. Tuy nhiên, có một số người, một câu cũng đủ để xoay chuyển căn khôn.

(Noted: 有些人，一句話說出來沒人聽，可是，有些人一句話卻足以扭轉乾坤: Some people could talk without anyone ever listening. Others could talk and bring about a radical change in the situation.)

Những lời này của Hàn Văn Tịch vừa ra, thay đổi toàn bộ cục diện rất thần kỳ, nháy mắt lại tẩy trắng Nghi thái phi, nhân tiện còn thổi phồng nằng một hồi.

Nghi thái phi lấy lại bình tĩnh, đầu đều hơi trống rỗng, nhưng cuối cùng vẫn âm thầm thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

May mắn thay, may mắn thay! Sự lệch hướng của Hàn Văn Tịch đã để lại cho nằng con đường trở lại, nếu không hôm nay nằng cũng không biết thỏa hiệp như thế nào.

Từ phu nhân dọa ngấy người, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ như thế lợi hại, lấy lui về tiến, dùng như vậy phương thức mượn sức Nghi thái phi.

Mộ Dung Uyển Như ít nhiều cũng có thể hiểu dụng ý của Hàn Văn Tịch, nằng ta vội vàng tỏ mò hỏi, "Tâu tâu, không phải nói người phía trên không cho người Hàn gia thăm tù hay sao? Sao người có thể đưa bọn họ đi tới Đại Lý Tự để gặp Hàn thần y? Làm sao người có thể làm được điều đó?"

Gờ này khắc này, biểu tình của Mộ Dung Uyển Như hoàn toàn vô tội, nhưng, nằng ta đã nhắm vào sự tình mấu chốt.

Nói dễ nghe như vậy, cho dù là đồ ngọc cũng đều nghe ra được, đây là đang nghi ngờ Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch chính là vị "người phía trên".

Hàn Văn Tịch sẽ trả lời như thế nào?

Nằng xác thật đối Đại Lý Tự hạ lệnh quá, không được Hàn gia người thăm tù, đó là bởi vì Hàn Tông An giao đãi chuyện của nằng, nằng cũng không biết Hàn văn dật là cái như thế nào hải tử, nằng không hy vọng Hàn gia người quá sớm biết rằng Hàn Tông An lựa chọn.

Nhưng mà, đương nằng hiểu biết Hàn văn dật lúc sau, nằng đương nhiên không sợ Hàn gia người đi gặp Hàn Tông An, bởi vì nằng cùng Hàn Tông An giống nhau xem trọng Hàn văn dật.

Nhưng mà, cái này lý do nói ra, ai đều sẽ không tin tưởng nằng.

Hàn Văn Tịch tưởng đều không có tưởng, nhân nhạ nói, "Xác thật là bốn vương phi không được Hàn gia người thăm tù, chỉ là, này đều không phải là ta ý tứ, mà là ta phụ thân ý tứ!"

Có loại giải thích, gọi là càng miêu càng hắc, nằng giải thích không rõ ràng lắm đơn giản đem hết thảy đều đẩy cho Hàn Tông An, Hàn Tông An đã có tâm muốn nằng nương đỡ Hàn văn dật, trọng chấn Hàn gia, liền nhất định sẽ đứng ở nằng bên này.

Ở cái này mấu chốt vấn đề thượng, Hàn Văn Tịch vẫn là tự tin mười phần.

Nhưng ai biết, nằng vừa mới dứt lời, từ phu nhân vội vàng hỏi nói, "Vì cái gì? Lão gia vì cái gì muốn như thế làm? Vương Phi nương nương, người chính là ngoại giả nữ nhi nha, Hàn gia sự vụ, người..... Người không hảo can thiệp nha?"

Từ phu nhân tuy rằng nói được uyển chuyển, lại lý ra mười phần hoài nghi ý vị.

Hàn Văn Tịch cũng không để ý, đứng sự thật trả lời, "Bởi vì phụ thân phạm vào tội lớn, thẹn với Hàn gia liệt tổ liệt tông, không mặt mũi nào đối mặt Hàn gia trên dưới, ngày ấy ta đi thăm hân, hân lo lắng Hàn gia thiếu gia hoặc thiên tư thường thường, không học vấn không nghề nghiệp, hoặc tuổi thượng tiêu, gánh không dậy nổi gia chủ chức, liền đem nhà kho chia khóa giao đãi với ta, tạm thời bảo quản, đài có gia chủ người được chọn, lại đem nhà kho chia khóa lấy ra tới."

Nói vừa xong, Từ phu nhân liền cười.....

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Đôi chất, một đường tề tụ

"Vương Phi nương nương, lão gia tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Sao ngài không hỏi tất cả mọi người ở đây một chút, có gia chủ nhà nào sẽ cho phép nữ nhi đã gả ra ngoài quay về lo lắng cho nhà mẹ đẻ hay không?"

Từ phu nhân cười lạnh và phản bác lại Hàn Văn Tịch, mọi người quanh mình cũng đều bắt đầu sôi nổi nghị luận. Từ phu nhân nhìn về phía Nghi thái phi, nghiêm túc hỏi, "Thái phi nương nương, ngài tin cái có vậy sao?"

"Từ phu nhân, người có ý gì? Người đang hoài nghi bốn Vương phi hay sao?" Hàn Văn Tịch tức giận chất vấn.

"Vâng" Từ phu nhân vẫn cố mạo hiểm.

Nếu sự tình đã nháo tới nóng nổi này rồi, bà ta không còn lựa chọn nào khác. Nếu không, một hồi khời hải này không những không đạt được mục đích của bà, ngược lại sẽ khiến Hàn Văn Tịch khôi phục lại thanh danh của nằng ấy.

Mặc kệ thế nào, hôm nay bà không chỉ muốn lấy được chia khoá nhà kho, nhất định còn phải nhìn thấy được Lão gia. Một khi nhìn thấy lão gia, tất cả chân tướng sẽ bị phơi bày, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ thân bại danh liệt.

Từ phu nhân không chỉ trực tiếp trả lời chất vấn của Hàn Văn Tịch, hơn nữa còn nghiêm túc lặp lại vấn đề mới nói vừa rồi, "Nghĩ thái phi, người tin tưởng sao?"

Làm trò trước mặt mọi người, đây là đang buộc Nghi thái phi phải đưa ra câu trả lời. Xét cho cùng, thân phận Nghi thái phi rất đặc thù, phản ứng của nằng đối vấn đề này, khả năng sẽ giống như một hòn đá khiến cả mặt hồ dậy sóng.

Nghĩ thái phi không thích Từ phu nhân chút nào. Hàn Văn Tịch mới vừa rồi cũng đã giúp nằng một phen. Tuy nhiên, tại thời điểm như thế này, nằng vẫn nguyên ý đứng chung một chỗ về phía Từ phu nhân.

Nếu Hàn Văn Tịch thật sự vô cơ can thiệp sự vụ nhà mẹ đẻ, ham gia sản nhà mẹ đẻ mới nói, tội trạng này, cũng không phải là việc nhỏ, đây chính là một cái có rất tốt để Tần Vương lưu thế.

Nghĩ thái phi nhìn nhìn Hàn Văn Tịch, lại nhìn nhìn Từ phu nhân, ra vẻ chán chờ. Trong một khoảng thời gian dài đều không có câu trả lời. Mọi người quanh mình đều lặng lẽ chờ đợi trong yên tĩnh.

Sự do dự của Nghi thái phi, thực sự bất lợi đối Hàn Văn Tịch, chỉ biết càng làm tăng thêm hoài nghi của mọi người đối với nằng.

Mộ Dung Uyển Như vẫn đứng ở bên cạnh Nghi thái phi như cũ, vình vển đều luôn yếu đuối mong manh như vậy. Nàng ta mang bộ dáng vô hại nhu nhược động lòng người, kéo cánh tay Nghi thái phi, cố ý đè thấp giọng nói một chút, "Mẫu phi, ta nghĩ nên kết thúc việc này ở đây đi. Hãy quên nó đi, vì đó là sự vụ của Hàn gia, chỉ cần tâu tư giao chia khoá nhà kho cho nhân gia là được."

Tuy rằng nằng ta đã cố đè thấp giọng nói, nhưng chỉ để thấp một chút mà thôi, rõ ràng là cố ý để cho mọi người quanh mình đều nghe được.

Những lời nằng ta vừa nói chưa dứt, liền nghi với Hàn Văn Tịch càng lớn hơn nữa. *Chi cần kết thúc như vậy? Điều này chẳng phải chứng tỏ rằng Hàn Văn Tịch đang chột dạ, sợ bị phát hiện hay sao?.*

Đám đông quanh mình vốn đang yên tĩnh, bỗng có người lập tức khe khẽ nói nhỏ. Hàn Văn Tịch xem hết thảy ở trong mắt, trong lòng cười lạnh. *Xem như phép kích tướng của Mộ Dung Uyển Như rất tốt.*

Được rồi, hôm nay nằng sẽ tương kế tựu kế.

Nghĩ thái phi còn chưa kịp mở miệng, Hàn Văn Tịch đã chủ động nói, "Mẫu phi, chuyện này cho dù ngài tin tưởng ta hay không cũng đều vô dụng, nhân gia đều nháo tới công lớn. Ta vốn đã đáp ứng đưa bọn họ đi gặp phụ thân ta, hiện tại lập tức đi thôi, nhân tiện hãy gọi những người khác của Hàn gia đi cùng."

Ai cũng không nghĩ đến Hàn Văn Tịch sẽ quyết đoán như vậy, đặc biệt là Từ thị. Lúc trước, sau khi Hàn Văn Tịch nói mười ngày, bà ta đã không tin vào Hàn Văn Tịch, cảm thấy Hàn Văn Tịch bất quá chỉ đang muốn kéo dài thời gian. Hơn nữa, hôm qua cũng không thấy được người, bà ta càng thêm khẳng định, Hàn Văn Tịch đã nói dối.

Ai biết, hôm nay làm trò trước mặt nhiều người như vậy, năng ấy cư nhiên dám đi tới Đại Lý Tự.

Chẳng lẽ ở Đại Lý Tự, năng ấy có biện pháp để áp sự tình đi xuống, đúng không?.

Từ phu nhân đã van xin phụ thân vài lần, nói với Đại Lý Tự khanh chăm chú một chút, để bà ta lên gặp Hàn Tông An trước một lần. Đại Lý Tự không hề đáp ứng, rõ ràng là do kiêng kỵ Hàn Văn Tịch.

Nghĩ đến điều này, Từ phu nhân cũng không dám khinh địch, vội vàng nói, "Thái phi nương nương, dân phụ cả gan, thỉnh ngài cùng đi một chuyến."

"Như thế nào, người còn lo lắng ta sẽ làm gì người sao?" Hàn Văn Tịch khinh thường cười lạnh nói.

Từ phu nhân cũng không khách khí, nói vại lại, "Tần Vương phi thậm chí có thể ngăn cản Hàn gia ta thăm tù, ở Đại Lý Tự, còn có cái gì mà không làm được?"

Mặc kệ Hàn Văn Tịch có đặc quyền lớn bao nhiêu ở Đại Lý Tự, chỉ cần thỉnh Nghi thái phi đi qua, Từ phu nhân không tin Hàn Văn Tịch còn có thể một tay che trời.

"Từ phu nhân, người tốt nhất hãy nói chuyện khách khí một chút cho bốn Vương phi!" Hàn Văn Tịch ra vẻ phần nộ.

Thấy thế, trong lòng Nghi thái phi nghĩ rằng năng đang thiếu tự tin, lập tức gắt đầu, đáp ứng, "Được, để chúng tôi công chính, bốn cung sẽ theo các người đi một chuyến."

Vừa nghe lời này, quanh mình âm thanh trầm trở khen ngợi lập tức nổi lên bốn phía.

"Thái phi nương nương, nhất định sẽ cho Hàn gia một kết quả hợp lý, Hàn gia không thể dừng lại ở trên tay người ngoài!"

"Thái phi nương nương, tin tưởng ngài nhất định sẽ xử lý việc này theo lẽ công bằng, khiến Tần Vương phi đưa ra một lời giải thích!"

"Đi, chúng ta sẽ chờ ở cửa Đại Lý Tự, chân tướng rất nhanh sẽ được tiết lộ. Không thể oan uổng người tốt, cũng không thể buông tha những kẻ bại hoại, những người không biết xấu hổ!"

.....

Những lời này, truyền đến từ những phương hướng khác nhau, nhằm để kích động đám đông, người nói chuyện đều ẩn nấp ở trong đám người, điều này chứng tỏ đã có người an bài tốt mọi sự.

Bất cứ người nào cũng đều sẽ thét lên lo lắng, nhưng Hàn Văn Tịch lại không tức giận, không ai biết rằng năng càng mong chờ chân tướng được công bố hơn cả Từ phu nhân.

Ngay sau đó Nghi thái phi ra lệnh chuẩn bị xe ngựa, cùng đi với Hàn Văn Tịch và Từ phu nhân tới thiên lao Đại Lý Tự.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Nghi thái phi đích thân tới, Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân mới nhậm chức vội vàng tự mình ra cửa nghênh đón.

Nghe Nghi thái phi nói tới đây là vì sự tình Hàn gia, trong lòng Âu Dương đại nhân liền trở nên thấp thòm. Một bên là Tần Vương phi có ân cứu mạng Thái tử, một bên là nữ nhi Từ thượng thư ân công của hắn. Hắn không nghĩ tới Từ phu nhân thật sự sẽ làm ấm tử sự tình lên, khiến hắn đều khó xử với cả hai bên.

Nghi thái phi chính là nhân vật cao quý, sao có thể tùy tiện đi vào phòng giam nơi thiên lao dơ bẩn.

Âu Dương đại nhân đưa các năng đến cổng đường lớn của Đại Lý Tự, sau đó lệnh người hầu áp giải Hàn Tông An đến đây.

Nghi thái phi cao cao tại thượng ngồi vào ghế chủ tọa. Âu Dương đại nhân ngồi ở bên sườn trái. Hàn Văn Tịch và Mộ Dung Uyển Như theo thứ tự ngồi ở phía bên phải. Từ phu nhân đứng một mình một người.

Hàn Tông An còn chưa được áp tới đây, người Hàn gia vừa nghe tin đã chạy tới trước. Đại thiếu gia Hàn Ngọc Kỳ, tam phòng Tam di nương Lý thị cũng với nhị tiểu thư Hàn Nhượng Tuyết. Ngoài ra còn có thất phòng Thất di nương và Hàn Văn Dật.

Sau khi hành lễ, Nghi thái phi cũng không ban ngồi, tất cả mọi người đều đứng về một bên. Thương thế trên miệng Hàn Ngọc Kỳ đã khỏi, nhưng hắn vẫn mang bộ dáng quý quốc của con nhà có gia thế, tựa hồ định liệu trước đối sự tình hôm nay. Hàn vừa thôi lui đến một bên, vừa thấp giọng thì thầm với Từ phu nhân, cũng không quên cho Hàn Văn Tịch một ánh mắt cảnh cáo.

Hàn Văn Tịch lười mớ do cùng với não tàn, năng nhìn về phía Thất di nương và tiểu Dật Nhi.

Hai mẹ con này rõ ràng chưa thấy qua trường hợp lớn như vậy, đặc biệt là Thất di nương, nhút nhát đứng ở phía sau cùng, nắm chặt tay Tiểu Dật Nhi, thân thể cuộn tròn giống như một tiểu tửc phụ.

Nhóm người này, chỉ có mẹ con Tam di nương Lý thị là khéo léo nhất, không kiêu ngạo không siểm nịnh, an an tĩnh tĩnh cúi đầu hầu ở kia.

Hàn Văn Tịch bắt đầu âm thầm đánh giá Tam di nương Lý thị. Năng nhớ lại nữ thích khách che mặt gọi là Thanh Y, cảm thấy cao thấp mập ốm đều không sai biệt nhiều, nhìn nhìn, càng thêm tin tưởng Lý thị chính là thích khách kia.

Đương nhiên, đó chỉ là trực giác mà không phải là chứng cứ, chỉ đánh chờ sau khi kiểm tra ra vại lá trà, mới có thể bắt người.

Hàn Văn Tịch vừa cân nhắc, vừa tiếp tục bắt đầu đánh giá Nhị tiểu thư Hàn Nhượng Tuyết. Hàn Nhượng Tuyết vốn dĩ chính là người hiểm nghi quan trọng nhất, hiện giờ vại lá trà đã xuất hiện, khiến Hàn Văn Tịch không thể nghi ngờ càng thêm khẳng định, hạ độc chính là năng ta.

Vạn Xà độc hẳn là đều là từ trong tay vị Nhị tiểu thư này đưa đến trong tay Mục Lưu Nguyệt, sau đó được đưa vào Đại tướng quân phủ.

Chỉ là, Hàn Nhượng Tuyết có hiểu biết về độc thuật sao? Có vô công sao? Nữ thích khách trẻ tuổi gọi là Hắc Sát thật ra không hề giống Hàn Nhượng Tuyết chút nào.

Bên ngoài Tần Vương phủ vừa mới xây ra động tĩnh lớn như vậy, Long Phi Dạ đều không ra tới. Hàn Văn Tịch đương nhiên cũng không trông cậy vào việc hắn sẽ giúp năng. Năng chỉ rất hiểu kì, hiện tại hắn đang làm gì đây?

Lúc này Sở Tây Phong hẳn là đã đưa báo cáo kiểm tra vại lá trà đến trên tay Long Phi Dạ, đúng không? Một khi xác định có độc, lại có Bích Lục là người làm chứng, tin tưởng rất nhanh là có thể bắt người.

Hiện giờ đang ở để đó, ngay cả Thanh Y có thiên đại bản lĩnh, cũng đều khó thoát khỏi bàn tay Long Phi Dạ.

Hàn Văn Tịch rất muốn tìm ra chân tướng, bắt được hung phạm. Trong lòng năng yên lặng chờ đợi Long Phi Dạ động thủ.

Đương nhiên, giờ này khắc này ở trên công đường Đại Lý Tự, Hàn Văn Tịch cũng sẽ không rút dây động rừng đối Tam di nương. Dù sao khoảng cách đến ngày đánh cuộc vẫn còn ba ngày, năng có thể toàn tâm toàn ý giải quyết phiền toái trước mắt.

Từ thiên lao đến đại đường bên này có một khoảng cách, vì vậy mọi người đều phải chờ trong chốc lát.

Đối với tất cả mọi người, thời gian chờ đợi dường như chậm rãi trôi qua, một thất yên tĩnh.

Đột nhiên, Hàn Văn Tịch nhân nhậ mở miệng, "Người tới, ban ngồi cho Thất thiếu gia Hàn gia."

Lời này vừa ra, mọi người Hàn gia lập tức đều nhìn lại đây, tới từ một bên thực sự rất khó xử, lưng từng liếc mắt nhìn Nghi thái phi một cái, lại liếc mắt nhìn Âu Dương đại nhân một cái, không biết có nên đưa ghế ngồi hay không.

Rốt cuộc, Nghi thái phi có thân phận tối cao, năng vừa rồi cũng không ban ngồi, hiện tại Tần Vương phi làm như vậy, không thỏa đáng đi.

Thấy Nghi thái phi không lên tiếng, Âu Dương đại nhân cũng làm vào khó xử, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, vì thế, tới từ kia cũng không nhúc nhích.

"Âu Dương đại nhân, người nơi này của người có giá không nhỏ nha, ngay cả bốn Vương phi sai bảo đều bắt động sao?" Hàn Văn Tịch không vui hỏi.

Âu Dương đại nhân lại nhìn Nghi thái phi, nhưng Nghi thái phi vẫn bất động thanh sắc. Không còn lựa chọn nào khác, Âu Dương đại nhân chỉ có thể gặng mắng tới tở kia, "Choáng váng sao? Không nghe thấy phản phó của Vương Phi nương nương hay sao? Còn không ban ngồi!"

Chúng thần tới từ thực sự rất khó hầu hạ một lúc hai nhân vật có thẩm quyền, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, không dám trì hoãn vội vàng đưa ghế dựa qua cho tiểu Dật Nhi.

Trong lòng tiểu Dật Nhi mừng thầm, tránh thoát khỏi tay mẫu thân, liền lên một bước, ra dáng ra hình chấp tay thi lễ, "Tạ Nghi thái phi, Tạ Vương phi nương nương"

Lúc này, Nghi thái phi mới liếc liếc mắt qua đây một cái, cũng không để ý nhiều, uống một ít trà, rất có hứng thú lật xem cuốn thẩm phán trên án kì.

"Miễn lễ, ngồi đi." Giọng nói của Hàn Văn Tịch trở nên dịu dàng. Tiểu Dật Nhi đã làm tốt lắm, vẫn chưa khiến nàng mất mặt.

Tiểu Dật Nhi thoải mái hào phóng ngồi xuống. Hàn gia người nhiều như vậy, chỉ duy nhất một mình nó ngồi. Hơn nữa, nó vẫn là tiểu bối thứ xuất, ở trong thế giới coi trọng bối phận cấp bậc này, đây không thể nghĩ ngờ là đang đánh vào mặt những người khác.

Hàn Ngọc Kỳ lập tức thấp giọng, "Mẫu thân, Hàn Văn Tịch có ý khinh người quá đáng, không phải người nói Nghi thái phi đứng về phía chúng ta sao?"

Từ phu nhân cũng rất phần nể, liên tục đưa mắt ra hiệu cho Mộ Dung Uyển Như, Mộ Dung Uyển Như lại trừng trở về, sau đó nhìn qua một bên. Nếu cứ tiếp tục đưa mắt đi mảy lại như thế, nhất định sẽ bị người nhìn ra manh mối.

Mộ Dung Uyển Như cực kỳ không vui, nhưng không cách nào khiển trách, chỉ có thể theo ý của Từ phu nhân.

"Mẫu phi, sao có thể để tiểu hài tử ngồi xuống, ta thấy trưởng bối đều đang đứng, cũng nên được ban ngồi đúng không?" Mộ Dung Uyển Như nói.

Lúc này, Nghi thái phi mới lười biếng lười ngẩng đầu nhìn qua, nhưng chỉ lơ đãng quét mắt qua người Hàn gia một cái, không nói lời nào.

Nghi thái phi tới Đại Lý Tự, nhìn thì giống như tới chủ trì công đạo cho gia chủ Hàn gia, nhưng thật ra là tới vì Hàn Văn Tịch. Nàng chưa từng đặt người Hàn gia vào trong mắt chút nào. Từ khi người Hàn gia tiến vào đến nay, nàng thậm chí chưa từng để vào trong mắt

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 128: Kịch liệt, tình huống chân thật

Từ phu nhân làm ầm ĩ ở cổng lớn nhà nàng như vậy, tuy rằng cuối cùng danh dự và hình tượng của nàng đã được挽 hồi. Tuy nhiên, cũng không có nghĩa là nàng không bận tâm.

Không gây khó dễ cho Từ phu nhân đã không tồi rồi, sao có thể ban ngồi?

Nghi thái phi nhìn thoáng qua, tâm tự lại dừng ở trên cuộn giấy. Từ phu nhân vừa nhìn thấy thế, trăm triệu không nghĩ tới vừa đến Đại Lý Tự, thái độ của Nghi thái phi sẽ trở nên lạnh lùng như vậy. Bà ta vừa kinh ngạc vừa tức giận, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Mộ Dung Uyển Như.

Từ phu nhân này, hiện tại đã là khi nào rồi mà còn để ý tới một chỗ ngồi?.

Mộ Dung Uyển Như khó thở, lại hun tợn liếc mắt nhìn Từ phu nhân một cái như là lời cảnh cáo. Tuy nhiên, mắt đi mảy lại nhiều lần, tất cả đều bị Hàn Văn Tịch nhìn thấy.

Hàn Văn Tịch chậm rãi nheo mắt lại, được rồi, lần này lại là Mộ Dung Uyển Như. Gia hỏa này đúng là âm hồn bất tán, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đúng không?

Hôm nay, nàng nhất định sẽ khiến nàng ta minh bạch, tư vị hối hận là như thế nào.

Đúng ngay lúc này, thị vệ bên ngoài là truyền thống báo tới, "Bẩm, đã đưa tù phạm Hàn Tông An tới."

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người ở đây đều hoàn toàn phần chân tình thần. Có chỗ ngồi hay không cũng không quan trọng nữa. Nghi thái phi ngồi thẳng thân mình, cũng nghiêm túc lại, lạnh lùng nói, "Áp vào."

Hàn Tông An không biết đã xảy ra sự tình gì, cũng hoàn toàn không biết ai muốn gặp hắn. Khi nghe nói sẽ tới đại đường, hắn suy đoán rằng người muốn gặp hắn nhất định có thân phận rất tôn quý.

Tuy nhiên, ngoài trừ Hàn Văn Tịch, hắn không nghĩ ra còn ai nhớ tới hắn mà vào đây, nguyên ý tới gặp hắn. Chỉ là, Hàn Văn Tịch nếu muốn gặp hắn, đều sẽ đi đến phòng giam

Hàn Tông An vừa hồ nghi, vừa tiến vào, bước qua ngạch cửa cao cao.

Trong nháy mắt, khi vừa nhìn thấy đại sảnh đầy người, đặc biệt là những gương mặt quen thuộc của người Hàn gia, Hàn Tông An lập tức tê liệt ở cửa, trợn mắt há hốc mồm.

Chuyện này... chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hắn còn đang thất thần, Tiểu Dật Nhi đột nhiên khóc lớn một tiếng, nhảy xuống ghế dựa cao lao qua, "Cha".

Một tiếng "Cha" chân thật như vậy, động tình như vậy, giọng nói trẻ con không hề mang một chút đáng vẻ kịch cớm, hư tình giả ý, tràn ngập khao khát và phụ thuộc, cho dù người có ý chí sắt đá cũng sẽ vì điều này mà lay chuyển, tấm lòng son cũng lắm cũng chỉ như thế mà thôi.

Tiểu Dật Nhi bỏ náo vào trong lòng ngực phụ thân, không màng tất cả khốc lên, "Cha, người chừng nào thì về nhà? Ở ở, hài nhi nhớ cha! Cha chừng nào thì có thể về nhà?"

Tiểu Dật Nhi vừa thông minh lại trưởng thành sớm, nhưng chung quy vẫn chỉ là một hài tử.

Tiểu Dật Nhi đã nghe rất nhiều người nói qua, phụ thân bị phán định sẽ bị giam cầm chung thân, vĩnh viễn sẽ không được quay về nhà, tuy nhiên, hắn vẫn rất quật cường không tin.

Hắn còn chờ cha về, dạy hắn cách phân biệt được, dạy hắn cách xem bệnh cứu người.

Hàn Tông An mặc bộ áo tù lam lù, tóc dài hỗn độn, một thân chật vật. Hắn nhìn tiểu nhi tử trong lòng ngực, hốc mắt thâm lõm đều không nhận được đó một vòng, hơi hé miệng, nhưng lại không biết trả lời nhi tử như thế nào.

Hàn Văn Tịch xem một màn này vào trong mắt. Từ trước đến nay, yêu hận rõ ràng. Lần đầu tiên nàng cảm thấy áy náy đối Hàn Tông An.

Không, chính xác mà nói, một phần cảm giác áy náy này là hướng về tiểu Dật Nhi. Nàng âm thầm hạ quyết tâm, bất luận thế nào nàng cũng phải che chở cho tiểu Dật Nhi bình an an, thuận thuận lợi lợi lớn lên.

Lúc này, Hàn Ngọc Kỳ cũng đột nhiên hô to một tiếng, "Phụ thân", ngay sau đó cũng lao đến. Hàn Nhục Tuyết cũng theo sát ngay sau đó.

Nghi thái phi vốn còn có chút động tâm bởi sự chân thật và non nớt của tiểu Dật Nhi, vừa nhìn thấy bộ dáng Hàn Ngọc Kỳ cùng với Hàn Nhục Tuyết già mù sa mụa, lập tức bức bối không rõ ngọn nguồn, mắt kiên nhẫn lạnh giọng, "Hôm nay bốn cung tới là giúp Hàn gia chủ trì công đạo, không phải tới để xem các người người một nhà đoàn tụ?"

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ và Hàn Nhục Tuyết đều bị dọa sợ, lập tức thối lui, nhưng tiểu Dật Nhi vẫn ôm chặt cha không hề buông tay, sợ cha lại bị mang đi.

"Thất di nương, còn không kéo nhi tử từ người ra, trước mặt Nghi thái phi, còn ra thế thống gì?" Từ phu nhân không vui răn dạy.

Lão gia sẽ bị giam cầm vĩnh viễn, cho dù có tranh thủ tình cảm của lão gia cũng không có ý nghĩa gì lớn. Dù sao lão gia cũng sẽ không ngờ đến nỗi giao lại chìa khoá nhà kho cho nữ nhi đã già ra ngoài. Mặc kệ lão gia giao chìa khoá nhà kho cho bất kỳ ai trong Hàn gia, bà ta đều có biện pháp lấy lại nó giúp nhi tử của mình.

Hiện tại quan trọng nhất chính là cướp chìa khoá nhà kho về từ trong tay Hàn Văn Tịch.

Một bên, Thất di nương nhìn đến lão gia, cả người đều sưng sőt, hốc mắt đều trở nên ẩm ướt. Vừa bị Từ phu nhân nhắc nhở như vậy, nàng mới bình thường trở lại, vội vàng tiến lên kéo Tiểu Dật Nhi, "Dật Nhi ngoan, Thái phi nương nương tức giận, người đừng hại cha người."

Thất di nương luôn là biết làm thế nào để lừa gạt Tiểu Dật Nhi. Lời này của nàng vừa ra, Tiểu Dật Nhi sợ tới mức lập tức buông tay, Thất di nương vội vàng ôm hắn đi, lui về phía sau đứng qua một bên, cũng không dám lại ngồi ghế dựa lần nữa.

Hàn Tông An nhìn Thất di nương khiếp nhược, thấp phần bắt đầu đi, muốn nói lại thôi. Nếu như Thất di nương mạnh mẽ hơn một chút, hắn cũng không cần phải hao tổn tâm huyết cầu Hàn Văn Tịch.

Hàn Tông An cũng coi như là một nhân vật, thoáng sửa sang lại cảm xúc, lập tức tiến lên hành lễ, "Tội dân Hàn Tông An tham kiến Thái phi nương nương, tham kiến Vương Phi nương nương."

"Hàn Tông An, Từ phu nhân của quý phủ người chỉ vì một chuyện chìa khoá nhà kho Hàn gia, đã đến cửa Tầm Vương phủ đại náo một trận. Bốn cung hiện tại hỏi người, chìa khoá nhà kho Hàn gia đến tốt cùng đang ở nơi nào?" Nghi thái phi gấp không chờ nổi, chất vấn nói.

Vừa nghe bốn chữ "chìa khoá nhà kho", thông minh như Hàn Tông An lập tức lén mình bạch sự tình gì đã phát sinh. Lúc trước hắn phó thác chìa khoá nhà kho cho Hàn Văn Tịch, mục đích chính yếu cũng đúng là để phòng Từ phu nhân.

Nhà mẹ đẻ Từ phu nhân có hậu thuẫn cường đại. Hắn vừa đi, Hàn gia nhất định sẽ trở thành thiên hạ của Từ phu nhân. Thật ra điều này cũng không cần chỉ trích nặng nề, tuy nhiên, đại thiếu gia lại là người không biết cố gắng.

Nếu Hàn gia đứng ở trên tay Từ phu nhân, không khác gì đứng ở trên tay đại thiếu gia. Chỉ dựa vào bản tính kia của đại thiếu gia, không quá ba năm nhất định khiến Hàn gia lại bại.

Ánh mắt Hàn Tông An đột nhiên trở nên lạnh lùng thâm thúy, nhìn về phía Từ phu nhân.

Trong lòng Từ phu nhân bỗng nhiên giật mình, cảm thấy bất an, bà ta vội vàng nói, "Lão gia, vì sao người không trả lời vấn đề Nghi thái phi đã hỏi?"

Hàn Tông An không nói gì, lạnh lùng dõi mắt mắt đến trên người Hàn Ngọc Kỳ. Hàn Ngọc Kỳ bất ngờ, buột miệng thốt ra, "Phụ thân, Hàn Văn Tịch nói người giao chìa khóa nhà kho cho nàng. Sao có thể như thế được? Là nàng đã đoạt chìa khóa nhà kho, đúng không? Đúng không?"

"Đúng vậy đúng vậy, lão gia. Chúng ta mời Nghi thái phi tới, người không cần phải sợ Hàn Văn Tịch. Rốt cuộc vì sao lại thế này, người nói đi." Từ phu nhân vội vàng nói tiếp.

Lúc này, Hàn Nhượng Tuyệt cũng không kiềm chế được, vội vàng hùa theo khuyên, "Phụ thân, chìa khóa nhà kho sao có thể truyền cho nữ nhi đã gả ra ngoài. Cha nhất định đã phải chịu ăn khổ ở trong ngục đúng không? Mấy ngày nay ta đã tìm đủ mọi cách nhưng vẫn không có cách nào gặp được cha. Rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, cha nói hãy ra đi, Nghi thái phi sẽ làm chủ cho Hàn gia chúng ta."

Người Hàn gia sốt ruột, Nghi thái phi cũng sốt ruột, nàng cũng chất vấn hỏi, "Hàn Tông An, Hàn Văn Tịch nói chìa khóa nhà kho là do người đã giao dải cho nàng, việc này là sự thật?"

Nghi thái phi vừa thốt ra lời này, ngay cả Mộ Dung Uyển Như cũng vội bỏ sung, "Hàn Tông An, hôm nay nếu mẫu phi ta đã tới, người có điều gì thì cứ nói, chỗ nên dấu diếm. Người cam tâm tình nguyện giao chìa khóa nhà kho cho Tần Vương phi hay sao?"

Tiểu Dật Nhi và Thất di nương đứng ở một bên nhìn, lắng nghe, hai mẹ con chặt chẽ nắm tay nhau, lòng nóng như lửa đốt. Phải biết rằng, những gì phụ thân trả lời sẽ trực tiếp quan hệ đến vận mệnh của bọn họ.

Rốt cuộc, dưới sự thúc giục của mọi người, Hàn Tông An bình tĩnh nhìn về phía Nghi thái phi. Lúc này, tất cả mọi người đều rất an tĩnh, ngừng thở chờ hần mở miệng.

Hắn rốt cuộc sẽ trả lời thế nào đây?.

Từ phu nhân nhìn không được đề lại ngực, bởi vì kích động tim đập đều phanh phanh phanh nhanh lên, chỉ cần lão gia một phủ định, Hàn Văn Tịch liền xong rồi.

Mộ Dung Uyển Như tức từ phu nhân tức nát một cái, đặc biệt vừa lòng, giống nhau chờ mong Hàn Tông An một câu tuyên bố Hàn Văn Tịch tội trạng.

Chính là, Hàn Tông An bên môi xẹt qua một mặt cười khê, như là bất đắc dĩ, như là tự giễu, xem đến tất cả mọi người không rõ hần có ý tứ gì.

Liền ở ngay lúc này, hần nhàn nhạt nói, "Bẩm thái phi nương nương, nhà kho chìa khóa là tội dân tâm cam tình nguyện, thân thù giao cho Hàn gia đích nữ, cũng đúng là Tần Vương phi"

Cái gì?

Một câu rất bình tĩnh, giống như một viên đá đang yên tĩnh nhưng lại khơi dậy hàng nghìn cơn sóng.

"Không không có khả năng" Từ phu nhân lập tức sợ hãi rống lên.

"Phụ thân, cha già nên đã bỏ đồ rồi sao? Cha đang nói gì vậy?"

Hàn Ngọc Kỳ cực kỳ không thể tưởng tượng, hung ác tiến lên bức thẳng bức tới trước mặt Hàn Tông An. Nếu Hàn Tông An không phải là phụ thân hần, phỏng chừng hần đã sớm động thủ.

"Phụ thân, nhất định là Tần Vương phi đã bức ngài, đúng hay không? Phụ thân có nổi khổ đúng hay không? Nghi thái phi nói sẽ chịu tội công đạo cho chúng ta"

Hàn Nhượng Tuyệt cũng nóng nảy, mặc dù Tam di nương Lý thị đang hung hăng túm lấy nàng, nàng vẫn bỏ qua, kích động tiếp tục nói, "Phụ thân, ngài không cần sợ gì hết, Tần Vương phi đã uy hiếp ngài như thế nào? Ngài hãy nói ra đi"

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn, tầm mắt xẹt qua Tam di nương ngồi kéo góc tay áo của Hàn Nhượng Tuyệt, tiếp tục bất động thanh sắc.

Ngoại trừ mẫu tử Tam di nương và Thất di nương, người Hàn gia đều vây quanh Hàn Tông An, từng tiếng dò hỏi, cùng với dò hỏi, còn giống như đang ép hỏi.

Nghi thái phi không thể tin nổi lắc lắc đầu. Nàng cũng không tin Hàn Tông An sẽ nói ra những lời như thế.

Hàn Tông An không có lý do để làm như vậy.

Không nổi đến Hàn Văn Tịch là đã ngoại giả nữ nhi, chính là Hàn Tông An bỏ tù một chuyện, theo nàng hiểu biết, cũng cùng Hàn Văn Tịch thoát không được can hệ, nói trắng ra là, Hàn Tông An sở dĩ bỏ tù đều là bài Hàn Văn Tịch ban tặng.

Hàn Tông An hận Hàn Văn Tịch còn không kịp, sao có thể phó thác chìa khóa nhà kho cho nàng, phó thác tương lai Hàn gia cho nàng.

"Mẫu phi, ta nghĩ nơi này nhất định có ẩn tình." Mộ Dung Uyển Như rốt cuộc cũng không kiềm chế được, thật hiếm khi trực tiếp nói ra như thế.

Hàn Văn Tịch ý vị thâm trường nhìn về phía nàng, bên môi nổi lên một nụ cười lạnh, như có như không.

Trong lòng Mộ Dung Uyển Như không khỏi ngăn ra, lập tức cảm thấy bất an. Hàn Văn Tịch cười như vậy đối nàng ta, chẳng lẽ đang hoài nghi điều gì.

Không.

Hôm qua, sự tình Từ phu nhân tới Hàn gia, nàng ta đã bảo vệ mọi thứ rất tốt. Ngoại trừ Từ phu nhân ra, sẽ không có ai biết nàng ta đã đưa ra chủ ý gì cho Từ phu nhân.

"Hàn Tông An, có ẩn tình gì, người cứ việc nói ra, bốn cung thay người làm chủ" Nghi thái phi cũng rất thẳng thắn. Sự tình đã nhào thành như vậy, nếu còn không trị được Hàn Văn Tịch, hôm nay chẳng phải nàng đã lăng phi một chuyện hay sao?.

Tuy nhiên, Hàn Tông An lại nghiêm túc nói, "Thái phi nương nương, đây là việc nhà của Hàn gia. Tội thân sở dĩ lựa chọn tạm thời giao cho Vương Phi nương nương bảo quản chìa khoá, đều đã có suy tính của tội thân"

Lời này còn chưa nói xong, Hàn Ngọc Kỳ liền tức giận đánh gãy, "Ta xem người là lão hồ đồ, có cái gì suy tính cũng đều không liên quan Hàn Văn Tịch sự, nàng đều đã gả đi ra ngoài"

"Nghech tử" Hàn Tông An lập tức răn dạy, tức giận nói, "Lão phu tuy rằng thân ở nhà tù, nhưng còn chưa có chết đâu, vẫn là Hàn gia gia chủ, còn có quyền lợi quyết định nhà kho chìa khóa thuộc sở hữu, quyết định Hàn gia gia chủ người được đề cử"

Hàn Ngọc Kỳ mới mặc kệ nhiều như vậy, ở hần xem ra, cái này phụ thân đã vô dụng, đang muốn tức giận mắng, từ phu nhân vội vàng kéo lại, sợ xúc động lỗ mũi nhĩ tử hồng rồi đại sự.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Lựa chọn, thời khắc khải trương

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hàn Tông An phần nộ trùng mắt liếc nhìn Hàn Ngọc Kỳ một cái, lúc này mới tiếp tục nói với Nghi thái phi, "Đại thiếu gia không có học vấn không đủ năng lực, ăn chơi trác táng phá sản. Những thiếu gia khác thiên tư ngu dốt, hơn nữa trong nguy nạn đã bỏ Hàn gia mà chạy. Thất thiếu gia thiên tư thông tuệ, nhưng còn tuổi nhỏ. Những nhi tử nói đối Hàn gia đều không có một người có thể kế thừa vị trí gia chủ. Vì thế, tội thân mới quyết định tạm thời giao chìa khóa nhà kho cho nữ nhi duy nhất đã gả ra ngoài của Hàn gia, Tần Vương phi, bảo quản giúp."

"Phụ thân, còn có ta đây vẫn chưa gả chồng, ta cũng muốn học y thuật Hàn gia" Hàn Nhượng Tuyệt gấp đến nỗi sắp khóc, thiên tư của nàng là tốt nhất, vì sao phụ thân chưa từng suy xét tới nàng?

Hàn Ngọc Kỳ vừa nghe phụ thân nểng mình, lập tức lại muốn tức giận, nhưng Từ phu nhân đã hung hăng ngăn hần lại, cũng vội vàng nói, "Lão gia, sao người có thể nói Ngọc Kỳ như vậy? Nó chính là đại nhi tử của người. Tuổi tác của nó còn nhỏ, vẫn còn ham chơi, nhưng qua vài năm nữa nó sẽ hiểu chuyện. Hiện tại người vẫn chưa chọn được gia chủ, tốt xấu cũng nên giao lại chìa khóa nhà kho cho chúng ta bảo quản. Ta chính là phụ nhân của người"

Ai ngờ, Hàn Tông An dù thông minh để làm theo lời các nàng, đương nhiên, hần vẫn nhìn Nghi thái phi, bẩm, "Nghi thái phi, tình hình Hàn gia ngài cũng đã nhìn thấy, đúng là bởi vì như thế, tội dân đưa ra hạ sách này, muốn giúp bọn nhỏ khảo nghiệm mấy năm, mới giao chìa khóa nhà kho cho Tần Vương phi, cũng là lựa chọn vô tư nhất."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch lập tức vui vẻ. Hàn Tông An không hổ là cáo già, thật thông minh, không nói khẳng định hay dứt khoát, nhưng thật ra khiến người không thể phản bác.

Nhưng ai biết, Nghi thái phi vẫn luôn không lên tiếng lại bất đầu cười lạnh.

"Hàn Tông An người hãy cẩn thận suy nghĩ một chút, người chắc chắn những gì người nói không phải là do Tần Vương phi bức người, có gì người cứ việc nói ra. Hôm nay bốn cung nếu đã tới, nhất định sẽ thay người làm chủ. Hơn nữa, phát triển Hàn gia sau này, bốn cung cũng sẽ để ở trong lòng"

Lời này vừa ra, trái tim Hàn Văn Tịch đập lạc một nhịp, những lời của Nghi thái phi quả là hơi quá đáng.

Nghi thái phi ý vị thâm trường liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó đảo tầm mắt lạnh lùng qua mọi người Hàn gia, lúc này mới tiếp tục nói, "Đương nhiên, nếu Tần Vương phi không hề bức người, hết thấy cũng đều là người cam tâm tình nguyện, bốn cung tuyệt đối sẽ không nhúng tay. Tuy nhiên, bốn cung phải nhắc nhở người một chút, người Hàn gia người kêu oan nơi nói, bởi họ Tần Vương phi tham lam gia sản Hàn gia, can thiệp vào gia sự Hàn gia, nháo cả thành mưa mưa gió gió. Ngay cả khi Tần Vương phi không so đo với các người, bốn cung cũng tuyệt đối sẽ không nhẹ tha"

Nghi thái phi nói tới đây, toàn bộ đại đường đã an tĩnh đến nỗi âm thanh của một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Đối với phần yên tĩnh này, nàng tựa hồ rất vừa lòng, khí định thần nhàn uống lên một ly trà, lại tiếp tục mở miệng, "Đương nhiên, nếu như để bốn cung phát hiện hôm nay người có nửa câu nói dối, bốn cung sẽ không bỏ qua người"

Tiếng nói vừa dứt, chung trà cũng đặt xuống, "cạch" một âm thanh đập mạnh vang lên, khiến mọi người ở đây đều bùng tĩnh lại.

Trong lời này của Nghi thái phi vừa có thiện chí, nhưng cũng vừa có ý cảnh cáo.

Đừng nói mọi người Hàn gia, ngay cả Hàn Văn Tịch nghe được cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm

Thiên chi, nếu Hàn Tông An thừa nhận mình đã bị ép buộc nên mới gào khóc nhà kho cho Hàn Văn Tịch, tiền đồ sau này của Hàn gia cũng được Nghi thái phi ghi tạc trong lòng, sẽ giúp Hàn gia trọng chấn một phen.

Cảnh cáo không thể rõ ràng hơn, nếu như Hàn Tông An thừa nhận mình không phải bị ép buộc, vậy thì sự tình đại náo đại môn Tần Vương phủ, vu hãm Tần Vương phi. Từ thị, chính là muốn xong đời.

Ở đây phần lớn đều là người thông minh, cũng nghe ra được ý của Nghi thái phi, đặc biệt là Hàn Tông An. Hàn biết, hôm nay nếu Nghi thái phi đã tới nơi đây, mặc kệ chân tướng như thế nào, nhất định muốn nắm được nhược điểm của Hàn Văn Tịch.

Nghi thái phi đây là muốn hấn thừa nhận mình đã bị bức bách, bởi họ Hàn Văn Tịch.

Hắn, nên lựa chọn như thế nào đây?.

Đúng vậy, Hàn Tông An sẽ lựa chọn như thế nào đây?.

Tất cả mọi người nhìn về phía Hàn Tông An, Từ phu nhân sợ tới mức sắc mặt xanh mét. Đại náo đại môn Tần Vương phủ, đúng là bà ta đã nháo đến nỗi cả thành mưa mưa gió gió.

Một khi lão gia lựa chọn Hàn Văn Tịch, như vậy bà ta sẽ xong đời, hoàn toàn xong đời.

Nghi tới điều này, hai tay Từ phu nhân không cách nào khống chế run lên, ai cũng chưa lên tiếng, bà ta là người đầu tiên lên tiếng, "Lão gia, người hãy ngàn vạn nghĩ kỹ rồi lại trả lời"

Đồng thời, Hàn Văn Tịch cũng nhìn Hàn Tông An, ánh mắt cũng đặc biệt ngưng trọng.

Không thể không nói, trong lòng nàng không có tự tin.

Nàng ước định cùng với Hàn Tông An, đều là lời ước định bằng miệng, không có bất luận bằng chứng nào. Một khi Hàn Tông An bội họ nàng, cho dù nàng nhảy vào Hoàng Hà cũng tẩy không rõ.

Trên thực tế, lúc này Hàn Tông An phải đối mặt, không phải lựa chọn nàng hay lựa chọn Từ thị, hấn phải đối mặt chính là lựa chọn nàng, hay là lựa chọn Nghi thái phi.

Nghi thái phi đã nói trắng ra như vậy, sẽ để ở trong lòng về sự phát triển sau này của Hàn gia, Hàn Tông An làm hết thấy mọi điều, chẳng phải chính là vì tương lai Hàn gia hay sao?

Giao tương lai Hàn gia trên tay vị cao quyền trọng, thần thông quảng đại như Nghi thái phi, so với trên tay nàng, một Tần Vương phi vô quyền vô thế, quả là một lựa chọn tốt hơn.

Lúc này nếu Hàn Tông An muốn lấy lòng Nghi thái phi, có thể sẽ cần ngược lại nàng một نعم.

Làm sao bây giờ?

"Hàn Tông An, bốn cung muốn hỏi người một lần cuối cùng, người rút cuộc là bị ép buộc, hay là cam tâm tình nguyện?." Nghi thái phi cao cao tại thượng nhắc nhở, khiến Hàn Tông An phải đưa ra lời cuối cùng.

"Lão gia, người ngàn vạn ngàn vạn hãy suy nghĩ kỹ" Từ phu nhân suốt nửa bật khóc, trời mới biết bà ta sợ hãi bao nhiêu.

Hàn Ngọc Kỳ vẫn luôn không coi ai ra gì, không biết trời cao đất dày cũng bắt đầu khản trương. Mẫu thân hấn một khi mang vạ, hấn cũng xong đời theo. Hấn lập tức bước xa vội tới trước mặt Hàn Tông An, quỳ một gối ở trước mặt hấn, lớn tiếng nói, "Phụ thân, ngài hãy nhanh chóng trả lời Nghi thái phi, ngài đã bị ép buộc, ngài chính là bị ép buộc"

Nếu nói mẫu từ Từ thị khản trương là vì chợt dạ sợ hãi, vậy thì lúc này Hàn Nhược Tuyết khản trương lại là một loại chờ mong.

Từ Mục Lưu Nguyệt nàng ta biết được, Hàn Văn Tịch và Mục Lưu Nguyệt có đánh cuộc về việc truy tra hung phạm hạ độc, sau ba ngày, nếu thua sẽ phải cỡi áo ngoài và chạy quanh đường.

Nếu có thể bởi vì sự tình Hàn gia, trì hoãn bước chân Hàn Văn Tịch tra án, kéo dài quá ba ngày, vậy Hàn Văn Tịch phải thua là điều không thể nghi ngờ.

Hơn nữa, kể từ đó quan hệ của nàng với Mục Lưu Nguyệt sẽ được cải thiện thành "đồng đội". Có Mục Lưu Nguyệt chống lưng cho nàng, sau đó tìm cơ hội leo lên Trường Bình công chúa, nàng sẽ không cần phải kiêng kị thế lực sau lưng Từ phu nhân.

Vì thế, nàng đã giới thiệu Mục Lưu Nguyệt và Mộ Dung Uyển Như cho Từ thị, thúc đẩy trò khôi hài này. Đương nhiên, những tâm tư nhỏ này của nàng, mẫu thân không hề hay biết.

Nàng không trung cầu ý kiến mẫu thân, lập tức tiến lên cùng quỳ với Hàn Ngọc Kỳ, tràn ngập kích động, "Phụ thân, tiền đồ Hàn gia, tất cả đều ở trên tay ngài"

Nghi thái phi thanh thần thưởng thức người Hàn gia khản trương, cũng không thúc giục thêm, tựa hồ rất tin tưởng đối lựa chọn của Hàn Tông An.

Bên cạnh, Mộ Dung Uyển Như cũng không lơ lảng về Hàn Tông An, nhủu mày nhìn Từ phu nhân, đáy mắt hiện lên một nụ cười lạnh khinh miệt. Từ phu nhân tốt xấu cũng là người kết tóc với Hàn Tông An nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu biết trọng phu hay sao?

Nghi thái phi tung ra một cảnh oliu tốt như vậy, Hàn Tông An sẽ còn khả năng lựa chọn Hàn Văn Tịch hay sao, hấn lựa chọn như thế nào, đã là sự tình rất rõ ràng, còn khản trương như vậy làm gì?

Hàn Tông An nhìn một nam một nữ quỳ ở trước mắt, mắt già vẫn đục buông xuống, không thể nhìn thấy rõ sắc thái trong mắt hấn, tuy nhiên, hấn vẫn chậm chạp không hề mở miệng.

Một màn này, khiến Hàn Văn Tịch vốn đã bất an lại càng thêm bất an. Đừng nói Hàn Tông An, đối lại nếu đó là nàng, cũng nhất định sẽ lựa chọn Nghi thái phi.

Phiền toái với nàng muốn lớn hơn nhiều.

Nàng âm thầm hít sâu, nhưng đúng ngay lúc này, Hàn Tông An rút cuộc ngừng đầu lên. Lúc này, trái tim mọi người đều đập mạnh lên. Hàn Tông An muốn trả lời sao?

Khản trương.

Hàn Văn Tịch tuy rằng trong lòng đã hiểu rõ, nhưng là, trước khi còn chưa có kết quả, nàng vẫn không muốn từ bỏ. Nàng quay đầu nhìn Hàn Tông An với ánh mắt đầy chất vấn, nhưng ai biết, Hàn Tông An lập tức tránh đi, nhìn thẳng về phía Nghi thái phi.

Điều này.....

Hàn Tông An đây là có ý gì?

Hàn Văn Tịch vô thức hít vào một hơi khí lạnh, chẳng lẽ hấn thật sự đã hạ quyết tâm, thật muốn bội họ nàng sao?

Thịch thịch thịch thịch.

Trái tim Hàn Văn Tịch tăng tốc không thể nào ức chế.

"Hồi thái phi nương nương" Hàn Tông An nhàn nhạt mở miệng.

Lúc này, ngay cả Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như cũng bắt đầu nghiến tức, bất giác ngồi lại ngay ngắn. Nàng chờ mong, chờ mong tội danh của Hàn Văn Tịch được thành lập.

Ai ngờ, ngay thời điểm Hàn Tông An muốn nói ra lựa chọn của mình, đột nhiên, Tiểu Dật Nhi từ trước người mẫu thân thành linh lao ra, ngã thật mạnh ở bên cạnh Hàn Tông An.

"Dật Nhi"

Hàn Tông An quỳnh lên, vội vàng xoay người tới đỡ, nhưng mà, thời điểm hắn dùng một tay bế Tiểu Dật Nhi lên, Tiểu Dật Nhi lập tức khóc lớn, "Cha, Văn Tịch tỷ tỷ là người tốt, Văn Tịch tỷ tỷ sẽ không bức người, đúng không?"

Tiểu Dật Nhi rốt cuộc còn quá nhỏ, nó không hiểu rõ những lời Nghi thái phi vừa nói, nó chỉ biết Văn Tịch tỷ tỷ sẽ không nói dối. Nó đang muốn mở miệng, ai biết mẫu thân nó vẫn luôn mềm yếu đột nhiên dùng một tay đẩy nó ra.

Vội sự hỗ trợ của mẫu thân, nó lập tức lớn mật hơn nữa, nó nhất định phải nói hết ra những lời trong lòng.

"Cha, cha đừng bói nhọ Văn Tịch tỷ tỷ được không?"

"Đại ca khi dễ ta, là Văn Tịch tỷ tỷ cứu ta, Văn Tịch tỷ tỷ còn phải người bảo hộ ta cùng với mẫu thân."

"Cha, cha đừng làm thế..."

Những lời Tiểu Dật Nhi nói khiến Nghi thái phi tức giận, "Người tới, kéo đứa nhỏ này ra ngoài, trên đại đường, sao có thể dùng thứ cho tiểu nhi khóc nháo, còn ra thế thống gì?"

Lần này, Thất di nương vội vàng ôm lấy Tiểu Dật Nhi, kinh hồn táng đảm cầu xin, "Thái phi nương nương bớt giận, bớt giận, tiểu hài tử không hiểu chuyện, dân phụ sẽ dùng tay che miệng nó lại, không cho nó lên tiếng, dân phụ bảo đảm nó sẽ không nháo tiếp"

Thất di nương vừa nói, vừa ôm chặt Tiểu Dật Nhi, một tay thật sự che miệng nó lại, thu thân mình, bộ dáng sợ hãi khiếp đảm, vừa đáng thương lại buồn cười.

Đối với loại phụ nhân khiếp nhược này, Nghi thái phi luôn khinh miệt tận trong xương cốt, nằng lạnh lùng liếc mắt một cái, vẫy lui người hầu, cũng không tiếp tục gây ra khó xử.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy, nguyên bản còn tưởng rằng Tiểu Dật Nhi có lẽ có thể giúp nàng một phen. Xét cho cùng, Hàn Tông An yêu nhất, xem trọng nhất chính là đứa con trai này.

Nhưng hôm nay, nằng nhìn thấy bộ dáng Thất di nương đáng thương như thế, nằng thật sự đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Tuy nhiên...

Ai cũng không lường trước được, ngay sau khi Tiểu Dật Nhi cảm miệng, Thất di nương cư nhiên mở miệng, "Lão gia, ta và Dật Nhi đều tin tưởng người không phải đã bị ép buộc."

Giọng nói nhẹ nhàng rất nhỏ, nghe ra phi thường khiếp đảm, mềm yếu. Tuy nhiên, không hiểu vì sao hiện lên một lực lượng rất kiên định, lệnh người thực sự không thể suy nghĩ, cảm thấy giống như Thất di nương đang nói, nhưng, rồi lại không giống.

Hàn Văn Tịch kinh ngạc nhìn qua. Đối với hiểu biết của nằng về Thất di nương, nằng thật sự không dám tin tưởng. Thất di nương ở dưới loại tình huống này sẽ nói ra lời nói như thế.

Trong khi đó tất cả mọi người cũng đều khiếp sợ nhìn qua, đều nói thấp cổ bé họng, nhưng, lời này của Thất di nương lại khiến tất cả mọi người vô cơ bất an.

Ngay cả Nghi thái phi cũng cảm thấy bất an, lạnh giọng, "Đủ rồi, Hàn Tông An, lập tức trả lời vấn đề của bản cung"

"Vâng"

Tầm mắt Hàn Tông An dò hỏi trên người mẫu từ Thất di nương, một lần nữa quay về phía Nghi thái. Hắn nhẹ nhàng hít sâu một hơi, không hề chần chừ, "Bẩm thái phi nương nương, thảo dân là...."

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Kết cục, tuyệt không nhẹ tha

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Lão gia, người hãy suy nghĩ thật kỹ" Từ phu nhân thật sự rất khẩn trương, không nhận được ngắt lời lần nữa.

Trong khi đó Hàn Văn Tịch lựa chọn nhắm mắt, nằng ghét nhất là người không có uy tín, ghét nhất là người phản bội, ngay cả khi nghe thấy giọng nói ngắt lời của Từ phu nhân, nằng cũng không mở mắt ra.

Ai ngờ, lần này Hàn Tông An không hề chần chừ, trả lời rất quyết đoán, "Thảo dân là cam tâm tình nguyện"

Lời này vừa ra, toàn trường nháy mắt yên tĩnh lại, mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm, giống như bị trúng ma chú, nháy mắt biến thành pho tượng, không thể nào nhúc nhích. Đặc biệt là Từ phu nhân, giống như pho tượng bằng hàn ngàn năm, tựa hồ không có hô hấp.

Chỉ có một mình Thất di nương, trên khuôn mặt nhỏ khiếp đảm lộ ra một nụ cười vui sướng, mờ nhạt.

"Không, lão gia, ngài không thể như vậy, ngài không thể"

Từ phu nhân cứng đờ nghiêm trọng nhất là người đầu tiên bình thường trở lại, lao lại đây, không cẩn thận cái tay lập tức ngã xuống, bắt đầu kêu trời khóc đất, "Lão gia, sao ngài có thể nói dối? Sao ngài sao có thể bất công như vậy, nhẫn tâm như vậy"

"Thiên Tâm phu nhân đã chết nhiều năm như vậy, Hàn Văn Tịch cũng đã gả ra ngoài. Tại sao ngài lại làm như vậy? Vì sao?"

"Lão gia, ta ép dạ cầu toàn gả thấp với người. Ta không oán trách không hối hận khi trở thành trác thất nhiều năm qua, sao người lại có thể đối xử với ta như vậy? Sao người có thể?" *Lão gia, người nói gì đi, người trả lời ta.*

Tại sao lại như vậy.

Hàn Nhược Tuyết khiếp sợ đến nỗi cả người giống như đã bị tước đi, tiếp tục lắc đầu, lòng tràn đầy chờ mong, nhưng trăm triệu không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy.

Mục Lư Nguyệt vẫn còn đang chờ ở cửa, chờ Hàn gia giúp nằng ta giam Hàn Văn Tịch. Để hãm nằng đánh cuộc ba ngày sau, hiện giờ nằng làm sao giải thích với Mục Lư Nguyệt?.

Mà Hàn Ngọc Kỳ nhìn thấy mẫu thân kêu trời khóc đất, dần dần bình thường trở lại từ trong khiếp sợ, bất ngờ đẩy Hàn Tông An một phen, "Phụ thân, ngài nói dối, ngài chính là bị ép buộc, chắc chắn là như vậy"

Hàn Tông An bị đẩy đến trên mặt đất, ánh mắt kiên định, thậm chí tàn mát ra sự tàn nhẫn vì đại nghĩa diệt thân. Hắn bỏ đây, đối mặt với Nghi thái phi, lập lại một lần nữa, "Nghi thái phi, ta là cam tâm tình nguyện, Tần Vương phi không hề bức bách ta, tạm thời ta sẽ giao chìa khóa nhà kho Hàn gia cho Tần Vương phi bảo quản. Người được chọn là gia chủ Hàn gia, tương lai cũng do Tần Vương phi đề danh, thông qua khảo hạch để quyết định."

Nghi thái phi khiếp sợ đến nỗi sắc mặt đều trở nên trắng bệch, nằng có tự tin tràn đầy nhưng chưa từng nghĩ đến, Hàn Tông An sẽ cự tuyệt ý tốt của nằng, lựa chọn Hàn Văn Tịch.

Nằng không thể không lắc đầu, không thể nói nên lời.

Ai ngờ, lúc này Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên rống lên trong giận dữ, "Ta không đồng ý". Trong khi nói, hân giọng lên vung về phía đầu Hàn Tông An.

"Dừng tay"

Hàn Văn Tịch kinh hô, không rảnh lo nhiều, lập tức lao xuống muốn can. Đáng tiếc, khoảng cách của nằng quá xa, căn bản không kịp.

Ai ngờ, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thất di nương một bên đột nhiên tiến lên, ngăn ở trước người Hàn Tông An.

"Bịch"

Một tiếng vang lớn, nắm tay Hàn Ngọc Kỳ đã đánh vào sau ót của Thất di nương. Thất di nương chỉ cảm thấy toàn bộ đại não chấn động kịch liệt, trước mắt tối sầm, ngay sau đó lập tức ngã đi ở trên người Hàn Tông An.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ đang quyết liệt mới bình tĩnh trở lại, ý thức được chính mình đã gấp rắc rồi.

"Nghịch tử"

Hàn Tông An gầm lên, ôm Thất di nương, tức giận đến nỗi sùi cả bọt mép, cả người phát run, Tiểu Dật Nhi bị dọa choáng váng, sau khi sững sờ mới lao lại đây, gào khóc, "Nương nương"

Hàn Văn Tịch vừa lúc cúi tới, hung hăng nhéo tay Hàn Ngọc Kỳ một phen, đẩy hắn qua một bên, tức giận ngất trời, "Người tới, trói Hàn Ngọc Kỳ lại cho bản Vương phi"

Thấy Tần Vương phi gần như thế, nha dịch Đại Lý Tự nơi nào còn dám chậm trễ, nơi nào còn lo lắng xin chỉ thị của Nghi thái phi.

Hai tên nha dịch lập tức tiến lên bắt người, Hàn Ngọc Kỳ bị dọa đến nỗi choáng váng, quên cả phản kháng, rất nhanh đã bị trôi gó.

Hàn Văn Tịch nôn nóng kiểm tra thương thế của Thất di nương, chỉ thấy Thất di nương đã hoàn toàn hôn mê, một chút ý thức cũng đều không có, toàn bộ sau ót đều đã sưng lên. Hàn Văn Tịch là độc y, loại thương thế này ràng không hề quen thuộc.

Hàn Tông An cũng bị dọa ngốc, đã quên mình chính là đại phu, là thần y, nhìn Thất di nương hôn mê, mặt đầy đau lòng, đầy sợ hãi, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

"Người tới, mau, đưa Thất di nương xuống, mau tìm đại phu" Hàn Văn Tịch hô to.

Mấy kẻ tới vội vàng chạy qua hỗ trợ, nâng Thất di nương ra ngoài, Tiểu Dật Nhi khóc la, chạy theo ở phía sau.

Hàn Văn Tịch cũng muốn đi theo, chỉ là, sự tình trên đại đường vẫn còn chưa xong.

Mẫu tử Từ thị thật sự đáng giận, hôm nay ràng không thu thập được bọn họ, ràng không phải họ Hàn.

Hết thấy phát sinh đến quá mức đột nhiên, Từ phu nhân nhìn xem hải hùng khiếp vía, cho đến thời điểm Thất di nương bị mang ra ngoài, Hàn Ngọc Kỳ bị trôi gó và buộc phải quý gối, bà ta mới khôi phục lại các giác quan của mình.

Bà ta vội vàng quý xuống cầu xin, "Thái phi nương nương, tha mạng! Xin hãy tha mạng! Ngọc Kỳ chỉ là đứa trẻ không hiểu chuyện, tính cách lỗ mãng, chưa bao giờ, chưa từng có ý định làm một hành động xấu xa! Xin các người buông tha cho hẳn lần này!"

Nghi thái phi còn chưa hồi phục lại từ sự lựa chọn của Hàn Tông An, lại bị một hành động này của Hàn Ngọc Kỳ dẫn đến kinh hãi. Lúc này, sắc mặt nhợt nhạt trắng bệch, nhìn mọi người dưới đại đường, hô hấp đều có chút dồn dập.

Diễn cuồng, hỗn loạn.

Sự tình vốn đã rối rắm chẳng thắng lợi, hiện giờ đã hoàn toàn thoát khỏi khống chế của ràng, trong óc ràng là một mảnh hỗn loạn.

"Từ thị, người còn không biết xấu hổ cầu tình!"

Hàn Văn Tịch lạnh giọng hỏi lại, thật sự không thể tưởng tượng vì sao lại có người như thế.

"Hàn Ngọc Kỳ năm nay đã 28, cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, dám công nhiên hành hung ở trên đại đường, coi thường Thái phi nương nương, làm lo bốn Vương phi, đây gọi là bất kính, to gan lớn mật; ra tay đối với phụ thân, khiển di nương bị thương, đây là bất hiếu. Loại súc sinh đại nghịch bất đạo, bất kính bất hiếu, lưu lại làm gì?"

Đối mặt với chất vấn của Hàn Văn Tịch, Từ phu nhân sợ tới mức càng thêm nóng nảy, lập tức nước mắt chảy ra.

Bà ta biết rằng giờ này khắc này cầu xin Hàn Văn Tịch căn bản vô dụng, lại thấy Nghi thái phi không có phản ứng gì, bà ta lập tức hướng ánh mắt cầu cứu về phía Mộ Dung Uyển Như.

Mộ Dung Uyển Như a Mộ Dung Uyển Như, chính người đã nói rất tốt, sẽ không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra, vì sao sẽ biến thành như vậy.

Là người đáp ứng ta, Nghi thái phi nhất định sẽ đứng phía bên ta.

Thật ra, người nên nói lời hay để hỗ trợ ta nha.

Bất đắc dĩ, Mộ Dung Uyển Như cũng giống như Nghi thái phi, đều còn chưa hồi phục lại sau đã kích từ sự lựa chọn của Hàn Tông An, lại bị Hàn Ngọc Kỳ dọa một trận, vì thế không chú ý tới Từ phu nhân đang ám chỉ rõ ràng như vậy.

"Âu Dương đại nhân, người nói xem, Hàn Ngọc Kỳ đại nghịch bất đạo như thế, ần luật nên xử trí như thế nào" Hàn Văn Tịch chất vấn nói.

Bị dọa đến nỗi không dám trì hoãn, Âu Dương đại nhân vội vàng đứng lên, nhìn nhìn Nghi thái phi, lại nhìn nhìn Từ phu nhân, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

"Nói!" Hàn Văn Tịch tức giận, rất khốc liệt.

Âu Dương đại nhân hoảng sợ, nào dám trì hoãn thêm, vội vàng trả lời, "Ngang nhiên hành hung trên công đường, ần theo luật sẽ bị... kết án giam ba năm"

"Không"

Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên rít gào như đã thú, giấy giữa giống như đã đứt rồi, may mắn nha dịch đã giữ chặt hẳn tại chỗ.

Một rống này, Nghi thái phi đang có chút phát nổ, theo bản năng lui về phía sau.

Nàng từ trước nay chưa từng đối mặt qua trường hợp khủng bố kịch liệt như vậy, ràng thật sự đã bị dọa sợ. Mặc kệ Hàn Ngọc Kỳ là ai, ràng vội vàng lên tiếng, "Người tới mau mau kéo hẳn ra ngoài, giam... giam hẳn đến thiên lao đi. Thật là đáng sợ, quá coi thường vương pháp!"

Thái phi nương nương một khi mở miệng, nha dịch lập tức kéo người ra ngoài, Từ phu nhân lại nhào lên, ngăn cản, "Thái phi nương nương, tha mạng, tha mạng, thái phi nương nương, cầu xin người!"

"Từ thị, người có tư cách gì mà cầu Thái phi nương nương" Hàn Văn Tịch lạnh giọng ngắt lời, chất vấn nói.

Từ phu nhân sững sốt, nhưng cũng không dám trả lời Hàn Văn Tịch, chỉ tiếp tục cầu xin Nghi thái phi, "Thái phi nương nương, khai ân, khai ân, Ngọc Kỳ bất quá là..."

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại vô tình ngắt lời lần nữa, "Từ thị, người bồi nhọ bốn Vương phi, đại náo Tần Vương phủ, bại hoại thanh danh Tần Vương phủ, người cũng biết tội?"

Từ phu nhân, nếu không được nhắc nhở, bà ta thật đúng là đã quên mình chính là tượng phật bần qua sông, tự thân khó bảo toàn.

Lời này vừa nói ra, Từ phu nhân đang kích động đột nhiên bình tĩnh lại, bà ta quả nhiên đã quên mất tình cảnh của mình.

Tội của bà ta có thể còn lớn hơn so Hàn Ngọc Kỳ, bà ta chậm rãi quay đầu nhìn về phía Hàn Văn Tịch, đón nhận ánh mắt ngoan tuyệt của Hàn Văn Tịch, lập tức hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống sàn, nha dịch lập tức áp Hàn Ngọc Kỳ ra ngoài.

"Mẫu thân, cứu ta cứu ta"

"Mẫu thân, tìm ông ngoại cứu ta, ta không phải có ý! Mẫu thân!"

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Một thất yên tĩnh, tiếng cầu cứu của Hàn Ngọc Kỳ trở nên rõ ràng và tràn ngập mìa mai.

Ông ngoại hẳn, Lại bộ thượng thư nếu như biết được sự tình phát sinh hôm nay, tự bảo vệ mình còn không kịp, sao có thể sẽ cứu bọn họ.

Hàn Ngọc Kỳ phạm tội, sẽ tốt hơn nếu tự mình gánh vác.

Từ phu nhân phạm tội, sẽ phụ thuộc vào hoàn cảnh, làm không tốt, Lại bộ thượng thư cũng sẽ bị liên lụy.

Những tiếng kêu cầu cứu của Hàn Ngọc Kỳ xa dần, đại đường to lớn như vậy rốt cuộc hoàn toàn an tĩnh lại. Từ phu nhân ngồi quý trên mặt đất, không cam lòng nhìn Hàn Nhượng Tuyết sớm đã bị Tam di nương Lý thị lôi kéo, lui đến rất xa, không dám tiếp tục lên tiếng làm loạn. Đối với Hàn Tông An, hẳn nản lòng thoải chí quý ở nơi đó, trước sau vẫn cúi đầu.

Hết thấy rốt cuộc bình tĩnh lại, nhưng đó cũng chỉ là sự bình tĩnh trước một cơn bão sắp tiến đến.

Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi, trở lại vị trí bên cạnh Nghi thái phi, sửa sang lại xiêm y, đoan chính ngồi xuống.

Chỉ cần Hàn Tông An không bồi nhọ ràng, đứng ở phía bên ràng, ràng đều không sợ gì cả.

Nàng nhìn về phía Nghi thái phi, một chữ một chữ, nghiêm túc nói, "Mẫu phi, chân tướng đã sáng tỏ, nên xử lý Từ thị như thế nào, thỉnh ngài làm chủ."

Nghi thái phi lấy lại bình tĩnh, sau một lúc lâu mới chậm rãi quay đầu nhìn về phía Hàn Văn Tịch.

Nàng biết, chính mình lại thua.

Hàn Văn Tịch bất quá là một nha đầu tuổi còn trẻ, không có bất luận hậu trường nào, không có bất luận điều gì có thể trông cậy vào, vì sao lại khó đối phó như vậy?.

Hàn Tông An dựa vào cái gì mà giao phó tương lai Hàn gia ở trên tay Hàn Văn Tịch, cự tuyệt ý tốt của nàng?

Chẳng lẽ, nàng thật sự đã xem thường Hàn Văn Tịch sao?

Trái tim Nghi thái phi, lần đầu tiên có dao động, chỉ là, đang muốn mở miệng, Mộ Dung Uyển Như lại vội vàng nói, "Mẫu phi, ta nghĩ chuyện này là hiểu lầm, hiểu lầm, vì thế mới có thể biến thành như vậy."

Lúc này, mặc dù Từ phu nhân không nhắc nhở, Mộ Dung Uyển Như cũng nên mở miệng, chuyện này nói trắng ra là một tay nạng ta thiết kế ra, Từ phu nhân bắt quả là một cơ hội của nàng ta mà thôi.

Nếu nàng ta không làm điều gì đó, với tính cách vô tình của Từ phu, vô cùng có khả năng sẽ bất chấp tất cả, đến lúc đó nói ra tên nàng ta, nàng ta lập tức xong đời.

"Người bị bỏ nhọ không phải là Uyển Như muội muội, Uyển Như muội muội chẳng phải đứng lên nói chuyện sẽ đau eo sao?" Hàn Văn Tịch cười lạnh hỏi lại.

Mộ Dung Uyển Như lập tức khấn trương, đứng dậy, "Tẩu tử, người đứng nói như vậy, sao ta sẽ có ý kia, ta cũng là muốn suy xét cho Hàn gia các người, chẳng phải các người dù sao cũng là người một nhà hay sao?."

Chắc chắc chắc.

Trong lòng Hàn Văn Tịch thật cảm khái, Mộ Dung Uyển Như quả thực là đang biểu hiện ra ngoài mình là đóa bạch liên hoa tính tú.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch trước nay đều không phải là người ăn nói vụng về, nàng lười nhắc hỏi lại trở về, "Uyển Như muội muội nói như vậy, sự tình Tần Vương phủ không được xem như là sự tình của nhà ta? Uyển Như muội muội cũng không xem ta giống như người một nhà?"

Hết chương 130

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Phía sau hậu trường, chỉ ngăn một bước

Edit: A Mộng (@L_aka_Luiki)

Beta: Emily Ton.

"Tẩu tử, ta không phải có ý này, Hàn gia là nhà mẹ đẻ của tẩu tử, người..."

Mộ Dung Uyển Như đang muốn giải thích, nhưng Hàn Văn Tịch không cho cơ hội, tiếp tục nói: "Uyển Như, muội muội nói cũng không sai, Hàn gia là nhà mẹ đẻ của ta, những việc này cũng coi như sự tình riêng của Hàn gia. Tuy nhiên, Tần Vương phủ cũng là nhà chồng ta, sao ta có thể thiên vị Hàn gia, tổn hại Tần Vương phủ?"

Mộ Dung Uyển Như vội vàng gạt đầu: "Đây là đương nhiên, chỉ là..."

Hàn Văn Tịch tiếp tục ngắt lời: "Ta đều không có ý định che chở Hàn gia, Uyển Như muội muội càng không cần thay mặt ta cầu tình giúp Hàn gia".

Lời này vừa ra, sắc mặt Mộ Dung Uyển Như trở nên tái nhợt.

Nàng còn định giả mù sa mưa, nói là có lòng tốt suy nghĩ giúp Hàm Văn Tịch, mới thay nàng cầu tình giúp nhà mẹ đẻ.

Ai biết, lời nàng còn chưa nói ra, đã bị Hàn Văn Tịch cự tuyệt.

Mộ Dung Uyển Như tức mất nhin xuống phía dưới một cái, chỉ thấy Từ phu nhân vẫn không nhúc nhích tề liệt ngồi trên mặt đất, cũng không biết là do choáng váng, hay là đang nghe các nàng nói chuyện.

Từ phu nhân, thật sự là phiền toái!

Mộ Dung Uyển Như đang không biết phải làm thế nào, Hàn Văn Tịch đã nói tiếp: "Đương nhiên rồi, nếu Uyển Như muội muội không phải vì nề mặt ta, mà là đang cầu tình cho Hàn gia giúp người khác, ta tự nhiên sẽ không ngăn cản".

"Ta không có!" Mộ Dung Uyển Như sốt ruột, buột miệng thốt ra.

Nghị thái phi không phải người tử, không cần suy nghĩ nhiều cũng hiểu ý của Hàn Văn Tịch. Nàng nhủ mảy mìn Mộ Dung Uyển Như, khiến nàng ta kinh hãi, vội vàng ngồi trở lại, giải thích: "Nếu tẩu tử công chính không thiên vị, ta sẽ không nhiều lời nữa, đều nghe mẫu phi đi".

Nghị thái phi hoàn toàn tin tưởng nghĩa nữ mình, cho nên nàng không suy nghĩ nhiều, một tay đặt lên bàn, một tay xoắn trán.

Ai ngờ, lúc này ánh mắt của Từ phu nhân bỗng sáng rực lên như tuyết, dường như có thể nhìn thấu người khác. Giờ phút này, bà ta không phải đang nhìn người khác, mà là đang nhìn Mộ Dung Uyển Như.

Thấy Từ phu nhân nhìn mình, Mộ Dung Uyển Như cảm thấy tim đập nhanh hơn, lỗ chân lông cả người đều co rút lại. *Rốt cuộc, Từ thị đang muốn làm gì?*

Một màn này, Hàn Văn Tịch đều xem hết trong mắt. Hôm nay, nàng thật sự muốn một mũi tên trúng ba con nọ. Nàng không chỉ muốn chứng minh cho toàn bộ dân chúng để đó, nàng không có tâm mơ ước giá sản Hàn gia, còn muốn diệt trừ mẫu tử Từ thị giúp tiểu Đại Nhi. Đương nhiên, càng quan trọng hơn, nàng muốn bắt được kẻ đứng sau hậu trường xúi giục Từ phu nhân nháo sự.

Mộ Dung Uyển Như, lần này người rơi cuộc cũng rơi vào trong tay bản Vương phi.

Bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên một nụ cười giảo hoạt, hỏi: "Uyển Như muội muội, ta thấy mẫu phi cũng đã mệt mỏi, hay là người giúp mẫu phi đưa ra chủ ý, làm sao để nghiêm trị Từ phu nhân, răn đe cảnh cáo?"

Nghiêm trị Từ phu nhân? Răn đe cảnh cáo?

Mộ Dung Uyển Như không thể cầu tình giúp Từ phu nhân, đã đủ khiến nàng ta chột dạ, hiện giờ Hàn Văn Tịch cư nhiên vút tới một vấn đề như vậy.

Đây là tiết tấu muốn đẩy nàng ta tới hổ lư!

Chỉ thấy ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Từ phu nhân mới lớn chăm chăm nhìn Mộ Dung Uyển Như. Mộ Dung Uyển Như không dám nhìn thẳng, không rành lo nghĩ nhiều như vậy, vội vàng khuyên, "Tẩu tử, mẫu phi là người tin Phật, từ trước đến nay đều luôn hành xử khoan dung độ lượng. Ta nghĩ việc này chung quy vẫn là sự tình bên nhà mẹ đẻ của người, đây chỉ là sự hiểu lầm, hay là..."

"Uyển Như muội muội, ta đã nói người không cần phải nề mặt ta". Hàn Văn Tịch có lòng tốt nhắc nhở.

"Tẩu tử, ta biết người là người công chính, cũng biết lòng người luôn hướng về quý phu chính ta, không tiện ra mặt xin tha cho người bên nhà mẹ đẻ, không bằng như vậy, việc này hôm nay..."

Mộ Dung Uyển Như còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch liền cười, "Uyển Như muội muội hướng về Hàn gia như vậy, sao không khiến mẫu phi thất vọng? Từ phu nhân bỏ nhọ ta không quan trọng. Tuy nhiên, bà ấy sao có thể âm ỉ nháo đến nỗi dư luận xôn xao ở đại môn Tần Vương phủ như thế? Người không biết còn tưởng rằng mẫu phi ta bị làm sao..."

Hàn Văn Tịch trong khi đang nói, ra vẻ suy tư trước khi mới tiếp, "Lúc trước bên ngoài đã nói những lời như thế nào? Đứng rồi, đám người bên ngoài đều hoài nghi có người tu mua Đại Lý Tự, ham muốn giá sản Hàn gia! Ta rào có bản lĩnh tu mua Đại Lý Tự như vậy, bọn họ rõ ràng đã hoài nghi đến trên đầu mẫu phi. Còn nói cái gì mà được liệu nhà kho Hàn gia, đó mới chân chính là vật khiến người hiểm hạ."

Lời này vừa ra, Nghị thái phi vẫn luôn cau mày lập tức ngừng đầu, phóng một ánh mắt sắc bén tới Hàn Văn Tịch.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch cũng không sợ hãi, nói tiếp, "Mẫu phi, hiện tại chân tướng đã sáng tỏ, ngài không cần nhìn xem mũi thần thấp. Từ phu nhân tội ác tày trời, cần phải nghiêm trị, răn đe cảnh cáo. Nếu không, không biết những tin đồn bên ngoài sẽ truyền ra thành bộ dáng gì đâu."

Nghị thái phi hôm nay không thể nhéo Hàn Văn Tịch, nghẹn một bụng lửa với đủ các loại không hài lòng. Tuy nhiên, không thể không thừa nhận, những lời Hàn Văn Tịch nói rất có đạo lý, đây cũng đúng là những gì nàng vẫn luôn cần nhắc từ đầu đến giờ.

Chuyện này đã nháo đến nỗi xôn xao dư luận, làm thế nào có thể thu thập tin cục trận này thật tốt, thật gọn gàng, không lưu lại nhược điểm đây?

Buông tha Hàn Văn Tịch, đó là tình huống bất đắc dĩ. Đối với Từ phu nhân, thật ra không cần Hàn Văn Tịch nói, nàng cũng tuyệt đối sẽ không nhẹ tha.

Nghị thái phi cần nhắc phải làm sao để xử lý việc này, mới có thể vẫn hỏi một mũi của mình, cũng khiến cho dân chúng đang chờ ở cửa Đại Lý Tự tin phục.

Phải biết rằng, giống như lúc trước nàng khuyên khích dân chúng, bọn họ đều tin tưởng vững chắc, Hàn Văn Tịch muốn bá chiếm tài sản Hàn gia.

Nếu xử lý không tốt, mạo muội quảng ra bên ngoài kết luận thăm vấn đối chất. Tuy rằng sự tình đã kết thúc, nhưng khó có thể thuyết phục thiên hạ.

Người không biết còn tưởng rằng nàng ý vào Tần Vương Phủ dùng nghiêm hình bức người Hàn gia ở Đại Lý Tự.

Nghị thái phi dù sao cũng là người thượng vị đã đương sự nhiều năm. Mặc dù trong lòng không hài lòng, Nghị thái phi vẫn bình tĩnh lại và suy xét các mặt.

Nghị thái phi nhìn Hàn Văn Tịch hồi lâu, cũng không trực tiếp trả lời Hàn Văn Tịch. Nếu trực tiếp trả lời Hàn Văn Tịch, không thể nghi ngờ chính là thừa nhận thất bại của mình với Hàn Văn Tịch, nàng quá chán ghét loại cảm giác này.

Nàng quay sang nhìn Âu Dương đại nhân, nhân nhật nói" Âu Dương đại nhân, hiện giờ chân tướng đã sáng tỏ, Từ phu nhân vô nhục Tần Vương phi, vô nhục danh dự Tần Vương phủ. Hai tội danh này, nên phán quyết như thế nào?".

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn về phía Âu Dương đại nhân, ngay cả Từ phu nhân dưới đại đường, cũng không nói một lời, tiếp tục lạnh lùng nhìn.

Hàn Nhượng Tuyệt đứng ở một bên, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Mọi chuyện cho tới hiện giờ, nàng ta cũng định hình ra được sự tình, không thể vẫn hồi đường sống. *Một khi mọi sự sáng tỏ và được truyền ra bên ngoài, Mục Lưu Nguyệt biết được cô cảm thấy vô cùng thất vọng hay không?*

Không được, nàng ta phải cẩn thận ngắm xem, lát nữa nên nói như thế nào.

"Người bị làm sao vậy? Trong tay nhiều mồ hôi như thế?". Lý thị thấp giọng hỏi.

"Không... không có gì, chỉ vì tức giận, cha thật sự không nên".

Hàn Nhượng Tuyệt vội vàng trả lời, nàng ta không dám nói cho mẫu thân biết Mục Lưu Nguyệt đang ở bên ngoài. Cũng không dám nói Hàn Văn Tịch đánh cuộc với Mục Lưu Nguyệt. Lúc trước sau khi đưa lá trả, mẫu thân đã dặn nàng ta đừng tiếp tục qua lại với Mục Lưu Nguyệt. Rốt cuộc, quan hệ giữa Hàn Văn Tịch và Mục Lưu Nguyệt không tốt. Dù như thế nào chăng nữa, nàng ấy cũng là muội muội của Hàn Văn Tịch, cần phải kiêng dè.

Trong một thất, ngay cả Từ phu nhân cũng là người trầm mặc nhất, điều này khiến cho Mộ Dung Uyển Như không nhận được sôn cả tóc gáy. Nàng ta chỉ cảm thấy Từ phu nhân giống như đang chờ đợi, chờ đợi một kết quả, sau đó nó tung và đóng quy vu tận cùng với nàng ta.

Mộ Dung Uyển Như nắm chặt nắm tay, phía sau lưng phủ đầy mồ hôi lạnh. *Nàng nên làm gì bây giờ? nàng còn có thể làm điều gì để ngăn cản Từ phu nhân sao?*

Âu Dương đại nhân cũng không dám nhìn Từ phu nhân, quay đầu đi chỗ khác, khó xử nói" Ân theo luật đương triều, trăm!"

Lời này vừa ra, Từ phu nhân vẫn luôn quỹ đột ngột đứng lên.

Thấy thế, cả người Mộ Dung Uyển Như giật mình một cái, rốt cuộc không nhận được, đứng dậy kinh hô, "Từ phu nhân, người muốn làm gì?"

"Nhị di nương, chỉ rài ra lời đồn sẽ không phải chịu tội chết, không nghĩ tới người không chỉ rài ra lời đồn, còn nháo đến đại môn Tần Vương phủ, kích động bá tánh. Người già rồi nên hồ đồ sao, cư nhiên dám làm ra loại chuyện này!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

Lời này nghe như là răn dạy, nhưng lại đang nhắc nhở Từ phu nhân, rài ra lời đồn không đáng tội chết, bà ta chỉ bị người xúi giục lợi dụng, mới rơi vào kết cục này hôm nay.

Chó cùng đường rút gấu, huống chi là người.

Nhì từ nổi loạn đã bị giam cầm ba năm, chính mình lại là từ tội, vị trí gia chủ Hàn gia cũng không có hy vọng. Từ phu nhân đã tới nông nổi bất chấp tất cả.

Khi một người ở vào hoàn cảnh bất chấp tất cả, nàng sẽ bận tâm tới điều gì sao? Lúc này bà ta giống như người đã rơi xuống nước, bắt được ai đều sẽ kéo theo xuống.

Tiếng nói của Hàn Văn Tịch vừa dứt, Từ phu nhân lạnh lùng nhìn Mộ Dung Uyển Như, đột nhiên tiến lên.

Mộ Dung Uyển Như sợ hãi, bước nhanh lao xuống chốn ở trước mặt Từ phu nhân, một bộ tư thế phải bảo vệ Nghị thái phi, tức giận, "Người muốn làm gì? Người làm càn! Quấy nhiễu Thái phi nương nương, tội của người sẽ không thể tha thứ"

Từ phu nhân lui về phía sau một bước, để mình có thể nhìn rõ ràng hơn sắc mặt của Mộ Dung Uyển Như, bà ta bắt đầu cười lạnh, bên môi ngậm đầy châm chọc.

Mộ Dung Uyển Như lúc trước đã đảm bảo với bà ta, cho dù Nghị thái phi tức giận, cũng có biện pháp cân bằng. Nếu không, sao bà ta sẽ không biết, nháo Tần Vương phủ cũng giống như nháo hoàng cung, đó chính là từ tội.

Mộ Dung Uyển Như đưa lưng về phía Nghị thái phi, về mặt khó nên được cưỡng quit. Kế hoạch của nàng ta rất hoàn hảo, một khi lật đổ được Hàn Văn Tịch, tâm tính mẫu phi sẽ trở nên rất tốt, đến lúc đó nàng ta chỉ cần khuyên thêm vài câu, Từ phu nhân cũng có công lao, nhất định nàng ta sẽ không có việc gì. Nàng ta sao có thể nghĩ đến, Hàn Văn Tịch có thể nghịch chuyển toàn cục, có thể nhận được sự ủng hộ của Hàn Tông An.

"Uyển Như, người nhanh chóng qua đây. Người tới, bắt lấy Từ phu nhân cho ta" Nghị thái phi nóng nảy, lo lắng cho sự an toàn của Mộ Dung Uyển Như.

Hàn Văn Tịch mát lạnh nhìn ở một bên, chỉ chờ Mộ Dung Uyển Như ngoan ngoãn ngồi lại, chờ Từ phu nhân nói ra hết thấy.

Tuy nhiên, ai biết, ngay thời điểm nha dịch tiến lên, Từ phu nhân bỗng đột nhiên tới gần Mộ Dung Uyển Như, nắm chặt cổ tay nàng ta. Bà ta tức giận đang chuẩn bị mắng, ai ngờ Mộ Dung Uyển Như đã thấp giọng nói, "Từ thị, người đừng quên người còn có phụ thân! Nếu người muốn lời ta ra, không có bằng chứng, mẫu phi ta tuyệt đối sẽ không tin người. Hơn nữa, ta đảm bảo Từ thị một người đều sẽ không có kết cục tốt"

Lời này vừa ra, Từ phu nhân lập tức nơm nống. Đúng nha, bà ta còn có phụ thân, còn có nhà mẹ đẻ và nhóm huynh đệ tỷ muội. Không có bằng chứng, vạn nhất Nghị thái phi không tin bà ta, Mộ Dung Uyển Như lại mang thù, vậy thì tương lai Từ gia sẽ có những ngày không dễ chịu lắm.

Đôi tay Từ phu nhân cứng đờ, lập tức buông ra. Mộ Dung Uyển Như lui về giống như lần trốn, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liên tục đập vài cái nơi ngực, mở to mồm để thở.

Người ngoài đều cho rằng nàng ta bị Từ phu nhân dọa sợ, trên thực tế, nàng ta đứng lúc may mắn tìm được cơ hội cảnh cáo Từ phu nhân. Nếu không, hôm nay nàng ta không biết làm thế nào để giải quyết chuyện này.

Tuy rằng không có bằng chứng, nhưng, trong lòng mẫu phi nhất định sẽ có hiềm nghi. Phải biết rằng, lần này nàng ta đã dùng danh dự mẫu phi để làm tiền đặt cược!

Chi cần điểm này thôi, mẫu phi nhất định sẽ không tha thứ cho nàng ta. Hơn nữa, nói như thế nào thì nàng ta chung quy cũng chỉ là đường nữ.

Thấy nha dịch đã áp giữ Từ phu nhân, Nghị thái phi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng đứng lên vẫy tay với Mộ Dung Uyển Như, "Uyển Như, lại đây, mau để mẫu phi nhìn một cái, có bị thương ở đâu không? Có sợ hãi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Cao điệu, chính danh giúp nàng

Mộ Dung Uyển Như vốn đã hoảng sợ, lại lập tức cố ý cường điệu, khiến người nhìn xem càng thật, bộ dáng ốm yếu hoảng sợ làm ai nhìn thấy cũng đều sinh lòng muốn bảo hộ.

Nàng ta vội vàng đi đến bên cạnh Nghị thái phi, hai mắt đầm lệ, "Mẫu phi, ta không nghĩ tới bà ta thật sự... làm càn quá mức, khiến ta sợ muốn chết!"

Nói xong, nàng ta lập tức cúi thấp đầu bắt đầu nức nỏ, Nghị thái phi nắm lấy cánh tay nàng ta xem kỹ, thấy chỉ là vết xước, không có vết thương nghiêm trọng, lúc này mới yên tâm, ôm nàng ta vào trong lòng ngồi ở bên cạnh mình, "Không có việc gì, không có việc gì, không sợ!"

Lúc này, Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhìn xem Mộ Dung Uyển Như diễn trò, nàng nhũn nhũn về phía Từ phu nhân, chỉ thấy hai tròng mắt Từ phu nhân vô hồn, về mặt tuyệt vọng.

Có chuyện gì đã xảy ra?

Từ phu nhân vừa rồi rõ ràng muốn phát nổ, vì sao trong nháy mắt đột nhiên đã khô héo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhất định là Mộ Dung Uyển Như đã động tay động chân gì đó, nếu không với tính tình của Từ phu nhân, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng bỏ qua như vậy.

Hàn Văn Tịch đột nhiên quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Uyển Như, chỉ thấy Mộ Dung Uyển Như giống như một hải tử sợ hãi, đáng thương nép mình trong vòng tay của Nghị thái phi.

Hiển nhiên, Mộ Dung Uyển Như đã không để Từ phu nhân ở trong lòng, nàng ta dựa vào trên vai Nghị thái phi và hơi nhắm mắt lại.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy đột ngột đứng lên lửa giận, nắm chặt nắm tay thành hai nắm đấm. Nàng không rõ làm Mộ Dung Uyển Như vừa rồi đã làm gì, nhưng từ phản ứng của Từ phu nhân, chắc chắn đã bị Mộ Dung Uyển Như tóm chặt.

Đáng giận... Từ phu nhân đã không hành động.

Lần này lại để Mộ Dung Uyển Như tránh được một kiếp.

Hàn Văn Tịch thật sự không cam lòng, nhưng không có bằng chứng, Từ phu nhân không chỉ ra và xác nhận, nàng sẽ không có biện pháp vạch trần Mộ Dung Uyển Như. *Thật là ngọt ngọt!*

Đoạt bạch liên hoa ghê tởm này, nàng nhất định phải nhanh chóng nghĩ cách gá nàng ta ra ngoài, nếu không, lưu tại quý phủ tất sẽ đem dài lắm mồm.

Hành vi của Từ phu nhân không thể nghi ngờ càng thêm chọc giận Nghi thái phi, nàng tức giận, "Người tới, áp tiện phụ này xuống, năm sau xử trảm!"

Khuôn mặt Âu Dương đại nhân đều méo mó đến mức vện vẹo, tuy nhiên, đối mặt với con thịnh nộ của Nghi thái phi, cũng không dám khuyên nhiều, lập tức lệnh người áp xuống.

Từ phu nhân thật ra không hề có phản kháng, cũng không để mắt tới Mộ Dung Uyển Như và Hàn Văn Tịch, ngược lại nhìn về phía Hàn Tông An ngồi quỳ ở một bên, vẫn luôn giữ im lặng.

Ánh mắt giống như đã tắm độc, oán hận độc ác.

Đúng vậy, bà ta chân chính nên oán hận, không phải người khác, mà chính là Hàn Tông An. Bởi do lựa chọn của Hàn Tông An khiến cho hết thảy này xảy ra.

Tuy nhiên, thật đáng buồn chính là, Hàn Tông An không hề nhìn bà ta, thậm chí cũng không biết lúc này bà ta đang oán hận nhìn mình.

Một ngày làm phu thê bằng trăm năm ân tình. Tâm tình Hàn Tông An trầm trọng dị thường, tuy nhiên, chung quy hẳn không hề hối hận.

Thật ra, mặc dù không có tiểu Dật Nhi và Thất di nương, hẳn cũng sẽ lựa chọn Hàn Văn Tịch. Hẳn nhìn ra được, Nghi thái phi đối tốt với hẳn, không thể nghi ngờ chính là muốn đối phó Hàn Văn Tịch. Một khi diệt trừ xong Hàn Văn Tịch, Hàn gia sẽ không còn giá trị lợi dụng. Nghi thái phi sao còn khả năng coi trọng Hàn gia, sẽ nâng đỡ Hàn gia?.

Trong khi đó, Hàn Văn Tịch mới là người chân chính có thể trọng chấn Hàn gia, ngọc không thể nhiễm bụi trần, y thuật của Hàn Văn Tịch rất tinh vi, tiềm lực kinh người.

Hắn tin tưởng, chỉ cần trong lòng Hàn Văn Tịch có Hàn gia, nguyện ý nâng đỡ gia chủ mới, nhất định có thể khiến Hàn gia một lần bữa chiếm cứ một vị trí nhỏ trong giới y học.

Hon nữa, mẹ đẻ Hàn Văn Tịch là Thiên Tâm phu nhân, cùng với cha ruột thân bí của Hàn Văn Tịch, vô cùng có khả năng đều là những nhân vật rất có địa vị trong giới y học. Tương lai nếu Hàn gia có thể hình thành quan hệ với Hàn Văn Tịch, triển vọng cần không thể tưởng tượng được.

Vì tương lai Hàn gia, Hàn Tông An có thể hy sinh hết thảy.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Sau khi Từ phu nhân rời khỏi, Mộ Dung Uyển Như mới chậm rãi đứng dậy từ trong lòng ngực Nghi thái phi, thấp giọng nói, "Mẫu phi, Uyển Như đã khiến người mất mặt."

"Người đang nói gì vậy? Người có lòng che chở mẫu phi, chính là đúng cảm nhất!" Nghi thái phi rất nghiêm túc, nàng không phải người có mắt vụng về, có lẽ bởi vì quá tin tưởng Mộ Dung Uyển Như, mới nhìn không thấu.

Về mặt Mộ Dung Uyển Như khiêm tốn, nói, "Mẫu phi, chân tướng đã sáng tỏ, cũng nên khôi phục lại sự trong sạch của tâu tử, hon nữa hẳn là sự trong sạch của mẫu phi, vô duyên vô cớ trêu chọc tới loại bêu danh thế này, thật sự là đen đủi"

Chắc chắc chắc

Mộ Dung Uyển Như bạch liên hoa, hiện tại cư nhiên còn có thể nói ra được những lời như vậy.

Hàn Văn Tịch thật sự tức giận, mĩa mai chằm chọc hỏi, "Như thế nào, Uyển Như muội muội hiện tại không muốn cầu tình giúp Hàn gia sao? Hiện tại đã biết thông cảm với ta cùng với mẫu phi!"

"Tâu tử, ta vốn đã nghĩ tới một mũi người, không nghĩ tới Từ thị lại làm cản như vậy, sao ta còn có thể cầu tình giúp bà ta?" Mộ Dung Uyển Như lập tức hỏi lại, bộ dáng tức giận. Người không biết còn cho rằng nàng ta thật sự rất thất vọng đối Từ phu nhân.

Nghi thái phi lúc trước vẫn luôn nhân mày, không hề nghiêm túc nghe lời đối thoại giữa Hàn Văn Tịch và Mộ Dung Uyển Như, nhưng lúc này nghiêm túc nghe được vài câu, cũng ít nhiều nghe ra được một số điểm không thích hợp.

Nàng chớp chớp mắt, tựa hồ đang cân nhắc điều gì.

"Uyển Như muội muội đừng kích động như vậy, ta cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút. Ai nha, Từ thị xác thật cũng đủ lớn mật, không biết là người nào đã cho bà ta can đảm như thế, cư nhiên dám đến cửa Vương phủ để làm ầm ĩ. Lúc này, bà ta hẳn là đang thực sự hối hận đi!" Hàn Văn Tịch lo lắng nói

Tuy rằng biết là vô dụng, tuy nhiên, tốt xấu cũng coi như lời nhắc nhở Nghi thái phi, để nàng trở về cẩn thận cân nhắc mọi thứ và tìm ra sự kỳ quái ở đây.

Quả nhiên, Nghi thái phi không phải là người ăn chay, lạnh lùng nói, "Ha ha, bổn cung cũng tò mò, là gan xác thật rất lớn."

Lời này vừa ra, Mộ Dung Uyển Như mỉm cười, một lần nữa âm thầm cảm thấy may mắn vì mình không bị lộ, nàng ta vội vàng chuyển đề tài, "Mẫu phi, bên ngoài còn có dân chúng đang chờ. Chúng ta nên giải thích việc này cho bọn họ."

Nghi thái phi vừa rồi đã cân nhắc lâu như vậy, cũng cân nhắc xong, nàng nhìn về phía Hàn Tông An, lạnh lùng nói, "Hàn Tông An, chuyện này đều bắt nguồn từ Hàn gia người. Nếu người lựa chọn Tần Vương phi, có phải nên đi ra ngoài giải thích với điều dân một câu hay không? Nếu không, chìa khóa nhà kho Hàn gia, Tần Vương phi cũng quản không nổi."

Thật ra, không cần Nghi thái phi yêu cầu, Hàn Tông An cũng muốn làm như vậy.

Hắn sớm đã dự đoán được Hàn Văn Tịch tiếp nhận chìa khóa nhà kho sẽ gây ra không ít hiểu lầm, rước lấy không ít tin đồn. Hẳn vốn muốn tìm một cơ hội nhắc nhở Hàn Văn Tịch, hiện tại cũng tốt, thừa dịp cơ hội này, để Hàn Văn Tịch danh chính ngôn thuận chương quân chìa khóa nhà kho, miễn cho ngày sau những tay vào sự tình Hàn gia lại gặp thêm phiền toái.

"Vâng, thảo dân tuân mệnh."

Hàn Tông An đứng dậy, lúc này, Tam di nương Lý thị lời kéo Hàn Nhượng Tuyệt đi tới, buồn rầu gọi một tiếng, "Lão gia".

Hàn Văn Tịch nhìn qua, cười thầm trong lòng. *Lý Minh Mỹ a Lý Minh Mỹ, người có thể nhẫn nại, chờ tới bây giờ mới lên tiếng. Tuy rằng tính tình điềm đạm không tranh, nhưng, lúc này lên tiếng, mọi thứ đã quá muộn, ngược lại càng có vẻ vô tình. Chờ xem, sắc mặt người rất nhanh sẽ bị vạch trần.*

Hàn Tông An xem qua, than nhẹ một tiếng, "Minh Mỹ, chuyện này..."

Hàn Tông An còn chưa nói xong, Lý thị đã vội khom người: "Hết thảy đều nghe theo lão gia, chìa khóa nhà kho giao cho Vương Phi nương nương, chúng quy vẫn tốt hơn dừng ở trong tay những *thức công khác (ý nói những ông chủ khác)*, thiếp thân mình bạch."

Hàn Tông An nắm đó nấp vị Tam di nương này, thứ nhất là bởi vì Tam di nương thích đọc y thư, có thể nói chuyện với hẳn về cùng một chủ đề, thứ hai là vì Tam di nương không hề mềm yếu, và cuối cùng là tính tình không tranh không dành.

Mẫu thân thực sự điềm tĩnh, nhưng về mặt Hàn Nhượng Tuyệt lại trắng bệch, không nguyện ý đi ra cửa.

"Âu Dương đại nhân, bài giá"

Nghi thái phi về oái đứng dậy, cũng không liếc mắt nhìn Hàn Tông An bọn họ một cái, đi qua một bên. Hàn Văn Tịch đi ở cuối cùng, nàng hướng ánh mắt nhìn về phía Hàn Tông An đầy cảm kích, sau đó mới vội vàng đuổi kịp Nghi thái phi.

Sau một thời gian dài trôi qua, vẫn rất nhiều người còn vây quanh cửa Đại Lý Tự. Lúc này, bọn họ đều đang nghị luận sôi nổi. Những người có thể chờ lâu như vậy, phần lớn cũng đều là những tín đồ tốt, thích nghị luận sau lưng người khác.

Đương nhiên, Mục Lưu Nguyệt cũng không rời đi, trong lòng nàng ta tràn đầy chờ mong, một khắc kia khi Hàn Văn Tịch sẽ bị trói gó ra ngoài.

Vừa thấy Mộ Dung Uyển Như đỡ Nghi thái phi ra ngoài, toàn trường lập tức an tĩnh lại.

Khi vừa nhìn thấy Hàn Văn Tịch đi ra một mình một người, mọi người liền đều đã chấn kinh. Đôi mắt to sáng ngời của Mục Lưu Nguyệt lập tức rheo lại, tràn ngập hồ nghi. *Hàn Văn Tịch sao có thể vẫn hoang toàn yên ổn?*

Trong lúc nhất thời, toàn trường nổi lên đủ các loại nghi kỵ. Nhìn xem bộ dáng của Tần Vương phi, tựa hồ không hề phát sinh đại sự gì cả. Rốt cuộc, kết quả như thế nào?

Khi Tam di nương đỡ Hàn Tông An đi ra ngoài, toàn trường lập tức ồ lên một mảnh. Mục Lưu Nguyệt không khỏi lui về phía sau một bước, trong lòng liền biết việc lớn không tốt.

"Từ phu nhân đâu?"

"Vì sao Hàn thân y lại tự mình ra đây?"

"Thiên a, ta còn tưởng rằng vĩnh viễn sẽ không được nhìn thấy Hàn thần y nữa!"

"Thất đi nương đâu? Còn có vị tiểu thiếu gia đâu?"

"Rốt cuộc sao lại thế này? Họ đang muốn làm gì?"

.....

Nghe tiếng ồn ào một mảnh, Nghi thái phi không thể nghe rõ ràng lắm, đám điều dân rốt cuộc đang thảo luận gì. Tuy nhiên, nàng vẫn nghe được những lời nghi ngờ của bọn họ. Tuy rằng Nghi thái phi vẫn duy trì biểu tình đoan trang khéo léo, nhưng, trong lòng cực kỳ phiền chán.

Đây là một đám điều dân thấp kém không có giáo dưỡng.

Nếu không phải sợ ảnh hưởng đến danh dự của nàng, nàng mới sẽ không đứng ở chỗ này và trở thành đối tượng để đám người này quan sát nghị luận! Nàng sớm đã ra lệnh một tiếng, trị tội hết tất cả đám người này, giam hết thảy vào phòng giam đi.

Phải biết rằng, nàng chính là thái phi tôn quý nhất Thiên Ninh quốc, thái phi duy nhất, càng là mẫu phi tôn quý nhất của Tần Vương, một vị mẫu phi duy nhất của hoàng thúc! Người thường muốn gặp nàng, sao có thể dễ dàng như vậy!

Nghi thái phi quả thực mỗi một khắc đều không muốn ở lại lâu hơn nữa, nàng không vui ra hiệu một ánh mắt cho Âu Dương đại nhân, Âu Dương đại nhân lập tức tiến lên, gió tay, mọi người lập tức đều an tĩnh lại.

"Chư vị, sau khi thăm vấn, một án Tần Vương phi mơ ước gia sản Hàn gia, cướp đoạt chìa khóa nhà kho Hàn gia, chỉ là hư cấu. Từ phu nhân đã vu hãm và rải ra lời đồn, có ác ý vu hãm sự trong sạch, tụ tập quần chúng đại náo Vương phủ. Điều này không chỉ đã tổn hại tới thanh danh của Tần Vương phi, cũng tổn hại tới thanh danh của Nghi thái phi. Ân theo luật của Thiên Ninh quốc, đã bị phán tử hình, đầu năm sau sẽ bị xử trảm..."

Âu Dương đại nhân vừa nói tới đây, toàn trường ngay lập tức yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi mọi người đều có thể nghe được tiếng hít thở rất rõ ràng rành mạch.

Thiên a!

Tại sao lại như vậy?

Từ phu nhân thật sự đã vu hãm Tần Vương phi, bị phán tử tội!

Trong lúc nhất thời, mấy lão phụ nhân do Từ phu nhân mang đến, còn có những người đã từng lên tiếng ủng hộ Từ phu nhân, tất cả đều bắt đầu sợ hãi, sợ tới mức chân đều mềm nhũn, hô hấp đều như đã ngưng lại, sợ mình sẽ bị phát hiện, bị liên lụy vào trong đó.

Đương nhiên, nếu nói mọi người không nghi ngờ là không có khả năng, chỉ là, lúc này ai còn dám công khai đưa ra câu hỏi nghi ngờ?

Nghi thái phi nhìn thấy mọi người an tĩnh, lại ra hiệu một ánh mắt lạnh băng khác, Âu Dương đại nhân vội vàng âm thầm đẩy Hàn Tông An một phen.

Hàn Tông An hít sâu một hơi, đứng ra, lớn tiếng nói, "Chư vị, chìa khóa nhà kho Hàn gia là do Hàn mẫu cam tâm tình nguyện, tự mình giao cho Tần Vương phi, khẩn cầu ngài bảo quân giúp. Tương lai hiệp trợ trường bối gia tộc, cùng tuyên cử ra gia chủ. Chuyển Tần Vương phi ham gia sản Hàn gia, đều là giả dối hư ảo. Hy vọng từ hôm nay, chư vị không cần tiếp tục khiển trách sự tình của Hàn gia ta, cảnh báo cho những người nào đó có tâm, chớ chằm ngồi quan hệ giữa Tần Vương phi và Hàn gia ta"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Không cam lòng, công bố đánh cuộc

Hàn Tông An một chữ một chữ, nói rất leng keng hữu lực, khí thế bức người, tuy rằng một thân áo tù, nhưng vẫn không mất đi phong phạm gia chủ.

Những lời hắn nói ra, tất cả nghi ngờ của mọi người đều bị tiêu trừ. Rốt cuộc, thái độ của Hàn Tông An nhìn như thế nào cũng đều không giống như đã bị bức bách, mà là phi thường nghiêm túc.

Hàn Tông An nói xong, Âu Dương đại nhân vội vàng bổ sung, "Hôm nay, về chuyện đại náo Tần Vương phủ, Thái phi nương nương nhân từ, chỉ trừng trị một mình Từ thị, răn đe cảnh cáo, sẽ không truy cứu hành vi phạm tội của những người khác, mong rằng chư vị hãy tự giải quyết cho tốt. Nếu còn dám tiếp tục bình luận lung tung, chúng ta quyết không dễ dàng tha thứ!"

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường vẫn yên tĩnh như cũ. Điều này đã khiến dân chúng bị dọa đến nỗi choáng váng, trong lúc nhất thời đều trở nên xúc động, nào biết đâu rằng sự tình sẽ biến thành như vậy.

Mộ Dung Uyển Như lập tức đưa mắt ra hiệu ở trong đám người, rất nhanh, vài người lập tức bắt đầu quý lạy, "Thái phi nương nương nhân từ, tạ ân Thái phi nương nương không phật"

Vì thế, mọi người toàn trường đều sôi nổi quý xuống hồ to tạ ơn. Trước cửa Đại Lý Tự, có thể nói là cảnh tượng tuyệt vời nhất.

Nhưng chỉ một mình Mục Lưu Nguyệt không quý xuống, nàng ta nghiêng người đứng ở một góc bên trong, ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng liếc mắt nhìn kỹ Hàn Nhượng Tuyệt một cái. Hàn Nhượng Tuyệt đương nhiên nhìn thấy nàng ta, chỉ là, chỉ nhìn thoáng qua, đã lập tức cúi đầu.

Nhìn thấy Hàn Nhượng Tuyệt cúi đầu, Mục Lưu Nguyệt càng thêm phẫn nộ, nàng ta từ trước đến nay đều luôn mắt cao hơn đỉnh, coi thường dường nữ Mộ Dung Uyển Như, càng coi thường Từ phu nhân hạ mình làm thấp. Chỉ vì muốn kéo dài thời gian tra án của Hàn Văn Tịch, nàng ta không tiếc hợp tác với hai người kia. Không ngờ kết quả lại là công dã tràng giống như gió tre mùc nước, không những Hàn Văn Tịch vẫn ổn, cư nhiên còn phục hồi thanh danh giúp nàng ấy, để nàng ấy có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản chìa khoá nhà kho Hàn gia.

Nhìn cảnh Hàn Văn Tịch cao cao đứng ở phía trên, nàng ta làm thế nào nuốt xuống được đây?.

Hai trông mắt Mục Lưu Nguyệt đều nheo lại, tựa hồ đã hạ quyết định nào đó.

Lúc này, thấy điều dân quý đầy đất, Nghi thái phi vẫn luôn không vui lúc này sắc mặt mới tốt lên một chút. Tuy nhiên, nàng vẫn là luôn cao ngạo, khinh thường liếc mắt nhìn chúng bá tánh một cái, không nói câu nào, rồi đi phía một bên.

Hàn Văn Tịch cũng vội vã muốn đi xem tình huống của Thất đi nương và Tiểu Dật Nhị, nhưng vừa xoay người chuẩn bị đi, ai biết, Mục Lưu Nguyệt đột nhiên đi ra từ phía một bên, cao giọng hô to: "Tần Vương phi, hôm nay cuối cùng cũng gặp được người, ta còn tưởng rằng người nhất gan sợ thua, đã trốn đi đâu"

Lời này vừa ra, ba người Nghi thái phi, Mộ Dung Uyển Như và Hàn Văn Tịch gần như đồng thời dừng bước, quay đầu nhìn qua. Cùng lúc đó, tất cả dân chúng đang quý cũng đều kinh ngạc nhìn về phía bên phải.

Chỉ thấy Mục Lưu Nguyệt tự nhiên hào phóng đứng ở nơi đó. Nàng ta đứng bên trong đám người đang quý lạy, có vẻ đặc biệt cao cao tại thượng.

Mục Lưu Nguyệt biết, hôm nay nếu nàng ta cho mọi người biết về vụ đánh cuộc, sẽ ảnh hưởng đến việc truy tra hung phạm của phụ thân và ca ca. Tuy nhiên, để có thể lật đổ Hàn Văn Tịch, nàng ta sẵn sàng hy sinh mọi thứ.

Hôm nay, thừa dịp nhiều người ở đây như vậy, nàng ta muốn cho tất cả mọi người biết rằng nàng ta đã đánh cuộc cùng với Hàn Văn Tịch, hứa hẹn sau ba ngày sẽ phải thực hiện thoát y đạo phổ.

Nàng ta chắc chắn rằng Hàn Văn Tịch đến nay vẫn chưa thể tìm ra được hung phạm, nếu như đã tìm ra được, sớm đã điều võ dương oai đối với nàng ta, sao có thể vẫn chậm chạp không lộ mặt ra?.

Thời gian chỉ còn lại ba ngày, hiện tại nàng ta nói ra sự tình này, nhắc cho mọi người đều biết. Sau đó, trong thời gian ba ngày, nàng ta sẽ có rất nhiều biện pháp tiếp tục tìm phiền toái, khiến Hàn Văn Tịch không có thời gian tra án.

Dù sao, trận đánh cuộc này, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ thua.

Nghi thái phi liếc mắt nhìn Mộ Dung Uyển Như một cái, bên môi nói lên một nụ cười lạnh, nàng ưu nhã xoay người dừng chân, không có ý định rời đi, nhìn có vẻ như tưởng Hàn gia vừa mới hạ màn, trò hay của Hàn Văn Tịch vẫn còn chưa kết thúc!.

Một vụ tiếp theo một vụ, nhân duyên của Hàn Văn Tịch thật chẳng ra gì.

Mộ Dung Uyển Như không nghĩ tới, Mục Lưu Nguyệt sẽ nháy ra ngay lúc này, điều này thật sự là quá tốt, nàng ta ý vị thâm trường ra hiệu ánh mắt về phía Mục Lưu Nguyệt, ý bảo Mục Lưu Nguyệt cứ việc làm âm ỉ, ba ngày kế tiếp nàng ta nhất định sẽ có gắng hiệp trợ, tuyệt đối sẽ không để cho Hàn Văn Tịch có thời gian hay tâm tư tìm ra hung phạm.

Hàn Văn Tịch là người ngạc nhiên nhất, nàng như thế nào cũng không thể ngờ tới, Mục Lưu Nguyệt sẽ công khai sự tình đánh cuộc ở trong trường hợp này.

Sau khi khiếp sợ, nàng tức giận mắng, "Mục Lưu Nguyệt, người hãy nên đứng mực với việc riêng của chúng ta! Người có cần thiết phải nói ra trước công chúng hay sao? Người hẳn là biết sẽ có ảnh hưởng không nhỏ!"

Hàn Văn Tịch đã nói trắng ra thật sự, sự tình đánh cuộc một khi được nói ra, sự tình nàng hỗ trợ thiếu tướng quân điều tra hung phạm hạ độc cũng sẽ bị đám thung. Việc này liên quan đến nỗi gian Bắc Lịch, Long Phi Dạ đều luôn yêu cầu bảo mật đối chuyện này.

Mục Lưư Nguyệt thật sự điên rồi, hay là bị choáng váng?

Ai ngờ, đối mặt với cảnh cáo thẳng thừng của Hàn Văn Tịch, Mục Lưư Nguyệt không những không thu liễm lại, ngược lại càng trở nên nghiêm túc hơn, "Tần Vương phi, chẳng lẽ ngươi sợ thua, nên mới không dám công bố sự tình với công chúng hay sao? Trong ba ngày tới, sẽ tới kỳ hạn đánh cuộc, nhân dịp hôm nay tất cả mọi người đều ở đây, Thái phi nương nương cũng ở đây, vẫn nên công khai chuyện này để mọi người đều có thể làm chứng, miễn cho người hối tiếc về sai lầm của mình."

"Người" Hàn Văn Tịch thực sự tức giận, khoé mắt nâng liếc mắt nhìn mẹ con Lý thị một cái, chỉ thấy Hàn Nhượng Tuyết mang vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, trong khi đó Lý thị vẫn luôn bình tĩnh như cũ.

Nếu Lý thị biết được nàng đánh cuộc với Mục Lưư Nguyệt, sẽ có phản ứng gì sao?

Thấy Hàn Văn Tịch không trả lời được, Mục Lưư Nguyệt tăng cường thể tấn công, va vào tò mò hỏi, "Tần Vương phi, chẳng lẽ ngươi không dám sao? Không phải ngươi đang chuẩn bị quyết nọ ư?"

Hàn Văn Tịch neho hai tròng mắt lại, cả người tan rã sát khi người sống chó tới gần, nếu không phải mọi người đang ở đây, nàng thật sự muốn lao xuống bịt miệng Mục Lưư Nguyệt lại.

Đồ ngốc này!

Người hiểm nghi đang ở tại hiện trường, nàng ta thì thâm gì vậy?.

"Tàu từ, người rút cuộc đánh đổ gì với tiểu thư Lưư Nguyệt vậy, không phải là sự tình gì đáng xấu hổ chứ? Hãy nói ra cho mọi người cùng nghe một chút đi." Lúc này, sao Mộ Dung Uyển Như có thể không lên tiếng chứ?

"Đúng vậy, không phải là sự tình gì đáng xấu hổ, Tần Vương phi, ta nói đúng chứ?." Mục Lưư Nguyệt từng bước ép sát.

"Tiểu thư Lưư Nguyệt, rốt cuộc đó là chuyện gì, người cứ việc nói ra, có bốn cung ở đây, nhất định không cho phép bất luận kẻ nào chơi xấu!" Nghi thái phi cũng đã mở miệng.

Dưới sự chủ mực của dân chúng, Mục Lưư Nguyệt đặc biệt có cảm giác chiến thắng, nàng ta đi tới, mọi người lập tức tự giác tránh ra một bên.

Lạnh lùng nhìn Mục Lưư Nguyệt, Hàn Văn Tịch đã không cách nào ngăn cản sự tình phát triển, đơn giản, nàng cũng đánh mạo hiểm mọi thứ.

Dù sao nơi này là để đó, là địa bàn của Long Phi Dạ, Lý thị muốn chạy trốn sẽ không dễ dàng như vậy. Trước khi có kết quả kiểm tra lá trà, đành tạm thời dùng cơ hội này để thử mẹ con Lý thị đi.

Hàn Văn Tịch thực sự chờ mong, Lý thị sẽ có phản ứng thế nào.

Mục Lưư Nguyệt đi đến dưới bậc thềm, không nhận được một khách, "Bẩm Nghi thái phi, Tần Vương phi cùng ta đánh đổ, trong một tháng nàng phải tìm ra được hung phạm hạ độc Thiếu tướng quân, nếu thua..."

Nói tới đây, Mục Lưư Nguyệt có ý quay đầu nhìn Hàn Văn Tịch với một ánh mắt khiêu khích, sau đó mới tiếp tục nói, "Nếu thua, sẽ phải cởi áo ngoài và chạy một vòng ở trên đường cái Huyền Vũ, ba ngày sau, chính là hạn cuối."

Lời này vừa rơi xuống, toàn trường đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, tuy nhiên, rất nhanh lập tức bộc phát ồ lên một trận.

"Thiên a, đánh cuộc.... quá nhiều đi!"

"Ai là người đã đưa ra vụ cá cược này? Thật sự là quá ác độc ác đi!"

"Chắc chắn chắc... thật sự rất mong chờ!"

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Không thể không nói, vụ cá cược này thật sự quá chấn động nhân tâm, vì thế rất nhiều người đều xem nhẹ các nàng đã đánh cuộc cái gì. Hàn Văn Tịch đầu tiên là nhìn về phía hai mẹ con Lý thị, nhưng ngạc nhiên phát hiện ra, Hàn Nhượng Tuyết vẫn mang bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, trong khi đó Lý thị vẫn luôn thong dong im miệng không nói, cũng không có bất cứ biểu hiện khiếp sợ hay chột dạ gì.

Tại sao các nàng lại như vậy?

Ít nhất cũng phải có chút phản ứng chứ!

Hàn Văn Tịch thực sự không thể tin nổi, không nhận được có chút hoài nghi phỏng đoán của mình đã có gì sai.

Tuy nhiên, trên thực tế, trong lòng Lý thị lúc này sớm đã sống cuộn biển gầm.

Vốn tưởng rằng Hàn Văn Tịch lần này sẽ gặp phiền toái, không rảnh bận tâm tới sự tình phía bên Mục Thanh Vô, ai biết, nàng vừa xoay người lại mới có thời gian nửa ngày, Hàn Văn Tịch cư nhiên đã có một vụ đánh cuộc như vậy.

Kỳ hạn đánh cuộc còn lại ba ngày, tiền đặt cược đã hạ lớn như vậy, với tính tình của Hàn Văn Tịch, sao có thể sẽ cam tâm tình nguyện thua trận đây?

Nếu không thua, vậy sẽ phải thắng. Điều này có nghĩa rằng ba ngày sau Hàn Văn Tịch có thể bắt được hung phạm hạ độc.

Chỉ là, ba ngày sau, nàng có thể bắt được ai đây?

Nàng còn nhớ một hồi Hàn Văn Tịch và Long Phi Dạ mật thám sân nàng, cũng không dò ra được nguyên có vì sao. Tuy rằng bọn họ đã hoài nghi đến trên đầu nàng, nhưng vẫn không có bằng chứng.

Mà trước đó vài ngày, Hàn Văn Tịch vẫn luôn bị bắt cóc, lấy đầu ra thời gian để tra độc.

Chẳng lẽ trên tay nàng ấy sớm đã nắm giữ chứng cứ nào đó, vì thế nên nàng ấy mới dám đánh cuộc như vậy.

Có thể từ trong vại lá trà kia hay không?

Nghĩ đến điều này, Lý thị càng thêm bất an, nàng làm việc từ trước đến nay đều rất nghiêm cẩn, trừ bỏ vại lá trà kia ra, căn bản không lưu lại chứng cứ gì, cho dù Hàn Văn Tịch hoài nghi đến trên đầu nàng, cũng không thể làm gì nàng cả.

Chính là vại lá trà kia!

Lý thị càng nghĩ, trong lòng càng thêm sốt ruột, chỉ là, nàng đã ần núp nhiều năm như vậy, định lực hơn người, trước sau vẫn bất động thanh sắc.

Rất nhanh, nàng tự an ủi chính mình, mặc kệ thế nào, hiện giờ cũng chưa phát sinh sự tình gì, không nên đưa ra kết luận quá nhanh như thế.

Hơn nữa, thủ pháp hạ độc của nàng phi thường xảo diệu, ngay cả khi vại lá trà có độc đựng ở trên tay Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch cũng chưa chắc có thể tra ra được điều gì.

Phải biết rằng, lá trà có độc do nàng tự mình điều phối ra, ngoại trừ chủ thượng ra, trên thế giới chắc hẳn sẽ không có người thứ hai có thể phá giải được.

Trong thời gian rất ngắn, Lý thị đã chuẩn bị tốt tâm lý, biểu tình trên mặt càng thêm bình tĩnh, không hề có chút sơ hở nào.

Hàn Văn Tịch càng nhìn càng thêm buồn bực, muốn tự mình thừa nhận nàng đã phỏng đoán sai rồi, nhưng nàng làm không được. Tuy nhiên, phản ứng của Lý thị....

Ài, rút cuộc Long Phi Dạ lúc này đang làm gì vậy?.

Phải mất bao lâu để tìm được sự phản tích kiểm tra và cho ra kết quả, phải có chứng cứ mới có thể qua đây bắt người!

"Hàn Văn Tịch, những lời tiểu thư Lưư Nguyệt nói, chính là sự thật?"

Nghi thái phi hỏi một câu, khiến toàn trường đang cãi cọ ồn ào lập tức an tĩnh lại, cũng kéo Hàn Văn Tịch đang thất thần quay lại.

Mộ Dung Uyển Như theo sát sau đó, "Tàu từ, không phải là sự thật ư! Tàu từ đã mất tích vài ngày, sẽ không phải vì muốn trốn tránh đánh cuộc ư? Tuy rằng đánh cuộc có hơi quá mức, nhưng... làm người vẫn nên giữ lời hứa của mình!"

Hàn Văn Tịch đang rối rắm phỏng đoán của mình phải chăng có chính xác hay không, trong lúc nhất thời thật sự đã xem nhẹ vụ cá cược, nghe Nghi thái phi cùng với Mộ Dung Uyển Như kể xướng người họa, mới nhớ tới sự tình không ổn.

Đám người này thật sự quá đáng giận, một đám đều không có lòng tốt, bỏ đá xuống giếng, chờ xem nàng bị chệ cười.

Hàn Văn Tịch cảm thấy bực bội, vẫn chưa kịp trả lời Nghi thái phi, ai ngờ, ngay đúng lúc này, một giọng nói đầy bất ngờ vang lên.

"Tỷ, đánh cuộc này ta sớm đã nghe tiểu thư Lưư Nguyệt nói đến, không phải người hiện tại đang muốn chơi xấu, đúng không?" Người nói chuyện không phải ai khác, đúng là Hàn Nhượng Tuyết.

Hàn Nhượng Tuyết.

Một trong những nghi phạm của Hàn Văn Tịch, kẻ tình nghi đã tự mình đưa lá trà có độc cho Mục Lư Nguyệt, cư nhiên không có một chút chột dạ nào, cùng hát đệm với Mục Lư Nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Thuyết phục, buông tay một đoàn

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tổ chất tâm lý của Lý thị đã vượt qua được thử thách, nhưng Hàn Nhục Tuyệt lại không giống như vậy, với tính tình của Hàn Nhục Tuyệt, không nên không có một chút chột dạ nào.

Hàn Văn Tịch nhũn chặt lông mày, ai biết lúc này, Lý thị đã mờ miệng nói, "Nhục Tuyệt, không được bội nọ Vương Phi nương nương, nếu như sự tình Vương Phi nương nương đã đáp ứng, nhất định sẽ không dối ý"

Lý thị không nghĩ tới nữ nhi sớm đã biết về sự tình đánh cuộc, tuy nhiên, nàng nhìn thấy phản ứng của Hàn Văn Tịch, cũng không để ý can thiệp thêm một câu, quấy nhiễu phán đoán của Hàn Văn Tịch.

Không thể nghĩ ngờ, những lời này của Lý thị khiến mây Hàn Văn Tịch càng nhũn chặt hơn.

Đáng giận, nàng phỏng đoán, rốt cuộc là đúng hay sai?

Giờ này khắc này, tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào Hàn Văn Tịch, chờ đợi nàng trả lời. Trong khi đó, Lý thị vừa chờ đợi, vừa chờ xem nàng dao động.

Hàn Văn Tịch, rốt cuộc sẽ lựa chọn như thế nào đây?

Sẽ thừa nhận, giải thích, hay là phủ nhận.

Đột nhiên, Hàn Văn Tịch nhìn về phía mọi người, lớn tiếng nói, "Đúng vậy, bốn Vương phi xác thật có ước định này cùng với tiểu thư Lư Nguyệt, thỉnh mẫu phi, cùng với chư vị ở đây làm chứng!"

Mặc kệ sương mù dày đặc bao quanh tâm trí nàng, đáy lòng nàng vẫn có một phần kiên trì như cũ, tin tưởng vững chắc vào phỏng đoán và phán đoán của mình sẽ không sai, tin tưởng vững chắc vai lá trà kia chính là chứng cứ mang độc.

Nàng không chỉ đang đánh cuộc cùng với Mục Lư Nguyệt, hơn nữa cũng là đang đánh cuộc cùng với Lý thị, càng là đang đánh cuộc cùng với chính mình.

Nàng cảm thấy phiền bởi khuôn mặt của đám người này, hận không thể lập tức khiến cho tất cả các nàng câm miệng lại.

Ai cũng chưa nghĩ đến Hàn Văn Tịch cư nhiên cứ thừa nhận như vậy, tuy nhiên, Hàn Văn Tịch không chỉ thừa nhận, nàng còn cao giọng thêm vài phần, từng câu từng chữ rành mạch rõ ràng, "Không cần ba ngày, đánh cuộc này, hiện tại sẽ có đáp án"

Hiện tại sẽ có đáp án.

Thiên a.

Tức khắc một mảnh ồ lên, chấn động đến nỗi bầu trời có thể bị xóc lên. Ai cũng đều không thể tưởng tượng, sự tình sẽ phát triển đến nước này.

Mục Lư Nguyệt bị dọa, trái tim đập thành thạch kinh hoàng, *sao có thể?*

Hiện tại sẽ có đáp án, vì sao Hàn Văn Tịch không lập tức tìm nàng? Với tính tình của Hàn Văn Tịch, sẽ không dễ dàng buông tha nàng đâu?

Không!

Mục Lư Nguyệt theo bản năng lắc đầu, Hàn Văn Tịch nhất định là đang nói dối, nhất định là cố ý hù dọa nàng.

Trái tim Lý thị không khống chế được đập đập mạnh một chút, nàng như thế nào cũng chưa từng nghĩ tới, Hàn Văn Tịch không những không hề bị dă kích, ngược lại ý chí chiến đấu càng tăng thêm.

Hiện tại sẽ có đáp án, nàng ấy lấy đáp án từ đâu ra?

Rốt cuộc, Lý thị chột dạ, tuy nhiên, nàng vẫn không hề biểu hiện ra ngoài.

Không!

Nàng cũng không tin, Hàn Văn Tịch nhất định là bị vị bị ép đến nước này, chớ cùng đường rút gậy mới xả ra những lời dối trá như vậy, hoặc là nàng ấy đang muốn hù dọa Mục Lư Nguyệt, cũng hoặc là đang dùng phương thức này để thử nàng cũng nên.

Mặc kệ thế nào, nàng đều không thể lộ ra sơ hở, không thể để Hàn Văn Tịch tìm ra bất cứ điều gì. *Lá trà Vạn Xà độc, Hàn Văn Tịch tuyệt đối không có bản lĩnh điều tra ra, tuyệt đối không có!*

Hạ định quyết định, cuối cùng đôi mắt Hàn Văn Tịch nhìn thẳng vào Lý thị. Xem như nàng hoàn toàn mạo hiểm mọi thứ. Dù sao cũng chỉ còn lại ba ngày, nếu như mẹ con Hàn thị không phải là hung thủ, nàng phải tìm kiếm manh mối một lần nữa, thời gian ba ngày căn bản không đủ. So với việc cùng với Mục Lư Nguyệt khoe khoang ở chỗ này, để Mộ Dung Uyển Như và Nghi thái phi ném đá xuống giếng vào nàng, còn không bằng buông tay một phen.

Thấy Hàn Văn Tịch nhìn qua, trái tim Lý thị đột nhiên lạnh lẽo không khống chế được tiếp tục đập tăng tốc, bốn mắt nhìn nhau, quanh mình một mảnh âm ỉ, nhưng giữa các nàng chỉ có vô thanh vô tức (yên tĩnh), không khí tràn ngập khẩn trương.

Đột nhiên, Mộ Dung Uyển Như nắm lấy tay Hàn Văn Tịch, bộ dáng giả mù sa mưa hiện ra vui sướng, lớn tiếng nói, "Tâu từ, hiện tại sẽ có kết quả sao? Nói như vậy, người đã tìm ra được hung phạm? Thật tốt quá, nhanh chóng nói ra, người sẽ không thua!"

Lời này lập tức nhắc nhở Mục Lư Nguyệt, nàng ta vội vã thêm vào, "Nếu như vậy, thỉnh Vương Phi nương nương hãy bày chứng cứ ra đây, nói ra hung phạm cho chúng ta biết. Chúng ta rất chăm chú lắng nghe, rửa mắt mong chờ!"

Hàn Văn Tịch híp mắt nhìn lại, không chút do dự trả lời, "Được, tất cả các người hãy mở lỗ tai mà nghe cho rõ!"

Thấy nàng tự tin mười phần, Mục Lư Nguyệt vốn luôn kiên định đột nhiên có chút chột dạ, chỉ là, mặc kệ thế nào, hiện giờ đã cười trên lưng hổ khó xuống, thua người không thể thua trận, nàng ta cắn chặt răng, lớn tiếng nói, "Người nói!"

Toàn trường an tĩnh lại, giọng nói của nàng hai có vẻ đặc biệt vang dội, đứng thật xa đều có thể nghe thấy rất rành mạch.

Lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên người Hàn Văn Tịch, vô cùng khẩn trương, vô cùng chờ mong. Không khí thấy toàn đều căng chặt tới cực điểm, trên bờ vực sụp đổ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Nhưng ai biết, ngay khi Hàn Văn Tịch muốn nói ra sự tình lá trà, một giọng nói đột nhiên vượt qua đám người, dừng lại ở giữa Hàn Văn Tịch và Mục Lư Nguyệt. Người này, không phải ai khác, đúng là thiếu tướng quân Mục Thanh Vô.

Ngay cả Mục Thanh Vô cũng tới. Án này, Mục Thanh Vô chính là người bị hại, hẳn xác thật hẳn là nên tới.

Mục Lư Nguyệt lập tức lôi kéo cánh tay Mục Thanh Vô, "Ca, Vương Phi nương nương nói nàng đã tìm được hung phạm, ca cũng nên lắng nghe một chút, rốt cuộc là người nào đã hại ca."

Sự tình lá trà, Mục Thanh Vô là người rõ ràng hơn bất cứ ai khác, Hàn Văn Tịch nghĩ, hẳn tới, nhất định là phụng mệnh tới bắt mẹ con Lý thị.

"Thiếu tướng quân, về chuyện hung phạm..."

Hàn Văn Tịch đang muốn nói, nhưng Mục Thanh Vô đã ngắt lời, "Vương Phi nương nương, sự tình một án hung phạm rất quan trọng, ảnh hưởng sâu rộng, không thích hợp thảo luận trước công chúng nơi đây."

Mục Thanh Vô từ rất xa đã nghe được hai người tranh luận vừa rồi, gấp đến nỗi lửa sém lông mày. Không thể kiểm tra ra độc tố trong vai lá trà kia, không có chứng cứ, vì thế nên Tần Vương mới chậm chạp không động thủ bắt người.

Mặc dù không có chứng cứ, mẹ con Lý thị vẫn là những kẻ bị hiểm nghi lớn nhất, lúc này thọc ra sự tình lá trà, nhất định sẽ kinh động Lý thị, muốn tiếp tục truy tra sẽ trở nên khó khăn hơn.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch lại không nghe hiểu những lời này của Mục Thanh Vô. Nàng rất phần nộ rồi. Chẳng lẽ gia hỏa này khi tới điểm mấu chốt, muốn giúp thân muội muội hẳn? Hẳn đã từng đáp ứng với nàng, sẽ xử lý theo lẽ công bằng!

Mục Lư Nguyệt lại vui sướng, không có người nào có thể hiểu biết về thân ca ca nàng chơi từ nhỏ hơn nàng, nếu ca ca đã nói như vậy, nhất định là đang muốn che chở Tần Vương phi, nhất định là vẫn chưa bắt được hung phạm.

Rất tốt.

Hàn Văn Tịch, lần này cho dù người chấp cánh cũng sẽ khó mà bay.

"Ca ca, một án hung phạm đã được công khai, cũng không cần phải che dấu điều gì, vẫn nên giải thích cho mọi người, cũng để mọi người an tâm, miễn cho nhân tâm kinh đô hoảng sợ, ảnh hưởng sẽ càng trở nên không tốt!" Mục Lư Nguyệt lớn tiếng nói.

"Người biết cái gì, cảm miệng lại!" Mục Thanh Vô thấp giọng răn dạy.

"Ca ca, chẳng lẽ người muốn chờ Vương Phi nương nương hay sao? Tuy rằng Vương Phi nương nương đã cứu người, nhưng ân tình là ân tình, đánh cuộc là đánh cuộc, không thể nhập vào làm một!" Mục Lư Nguyệt vẫn rất lớn giọng, cắn chết không bỏ.

Mục Thanh Vô quynh lên, đơn giản trực tiếp giận mắng, "Người không cần nói hươu nói vượn, trở về cho ta!"

Thấy thế, Hàn Văn Tịch lập tức ý thức được có điều gì đó không ổn. Đúng lúc này, Sở Tây Phong cũng đã đuổi tới, dừng ở bên cạnh Hàn Văn Tịch thì thầm, "Vương Phi nương nương, hồng rồi, là trà không có độc"

Lời này vừa ra, sắc mặt Hàn Văn Tịch lập tức trắng bệch.

Không có độc.

Làm thế nào... sao có thể như thế?

Nàng thật sự đã sai rồi sao? Nàng thật sự thua cuộc sao?

Không, nàng không tin, sao có thể?

"Người xác định" Hàn Văn Tịch thấp giọng.

"Xác định, trước khi ngai và điện hạ còn chưa trở về, thuộc hạ đã tìm không dưới mười tên độc y để kiểm tra. Vừa rồi điện hạ còn khám điểm một độc y tới kiểm tra đo lường, đều không có độc! Với tình hình hiện tại, trước hết dừng kinh động tới Lý thị, chuyện này cần chờ tủy cứu thêm."

Sở Tây Phong lo lắng liếc mắt nhìn mẹ con Lý thị một cái, ép giọng nói rất thấp, nhưng, Hàn Văn Tịch lại nghe rất rành mạch, trái tim cũng dần dần trầm tới đáy cốc.

"Ca ca, người sao có thể như vậy, người hung dữ làm gì? Chẳng lẽ có sự tình gì đáng xấu hổ hay sao? Chính Vương Phi nương nương đã tự mình nói có thể công bố kết quả, cũng không có người nào bức nài. Như thế nào, hiện tại lại muốn đổi ý?"

Mục Lư Nguyệt đẩy Mục Thanh Vô ra, bức thẳng tới trước mặt Hàn Văn Tịch, "Vương Phi nương nương, người nhanh chóng nói đi, lúc ấy không ai bức người nói, đúng không?"

Tình thế này, người thông minh đều có thể tưởng tượng được, chuyện gì đang diễn ra.

Nghĩ thái phi là người đầu tiên mở miệng, nói, "Hàn Văn Tịch, người của Tần Vương phải là từ trước đến nay nói chuyện đều phải giữ lời, người sẽ không thật sự muốn đổi ý đi?"

Nghĩ thái phi đã nói như vậy, còn có ai không dám gây khó dễ cho Hàn Văn Tịch?

Phải biết rằng, người ở đây đều có sở thích ném đá xuống giếng.

"Mẫu phi, tâu từ sao có thể là dạng người này chứ, tâu từ nhất định sẽ nói ra hung phạm! Tâu từ, người nhanh chóng nói ra đi. Không phải vừa rồi người muốn nói hay sao?" Giọng nói của Mộ Dung Uyển Như "êm tai" như vậy.

Hàn Nhược Tuyết cũng gấp không chờ nổi, "Đúng vậy đúng vậy, tỳ, người vì sao vẫn không nói, mới vừa rồi chẳng lẽ người chỉ muốn hù dọa người hay sao?"

Lý thị ban đầu còn chột dạ, lúc này xem như đã thu hồi lại tâm, nàng cũng không lên tiếng, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Hàn Văn Tịch gặp khó khăn. Đầu cùng với nằng nằng, nha đầu này vẫn còn non. Độc nàng hạ, nơi nào dễ dàng điều tra ra như vậy.

Đổi mặt với sự cộng vây của mọi người, Mục Thanh Vô và Sở Tây Phong đều trở nên sốt ruột. Bọn họ đương nhiên biết, Vương Phi nương nương đang cười lên lưng cọt khó leo xuống, nhưng, không xuống cũng phải xuống!.

Sẽ tốt hơn nếu Vương Phi nương nương và Mục Lư Nguyệt cùng lui một bước, đừng để Lý thị phòng bị quá nhiều. Mục Thanh Vô nghĩ như thế, lập tức túm Mục Lư Nguyệt qua, đang muốn nói cho nàng biết về tính nghiêm trọng của chuyện nội gián, ai ngờ, lúc này Mộ Dung Uyển Như ra hiệu ánh mắt về phía đám người, lập tức có không ít người bắt đầu trở nên ồn ào.

"Mọi người nhìn xem, Vương Phi nương nương muốn nuốt lời!"

"Nếu không thể tìm ra hung phạm, cũng đừng nên thể hiện ở chỗ này, không phải vẫn còn có ba ngày nữa mới đến kỳ hạn hay sao? Nếu không có bản lĩnh, đừng nên rêu rao!"

"Không nghĩ tới nàng lại là loại nữ nhân này. Lúc trước còn nói y thuật cao siêu gì đó, ta nghĩ đều là tin vịt đi. Ta nghĩ nàng chính là da mặt dày, mồm mép lợi hại mà thôi!"

"Ái nha, da mặt này dày cũng không phải là sự tình hôm nay mới biết, ngày đó đại hôn không phải mọi người đều được kiến thức rồi sao? Ha ha..."

Những chàm chọc mỉa mai đó, Sở Tây Phong và Mục Thanh Vô nghe được đều cảm thấy rất phẫn nộ. Mục Thanh Vô một tay túm Mục Lư Nguyệt, một tay gắt gao nắm chặt thành nắm tay, tức giận đến nỗi nói không nên lời.

Mà lúc này, Hàn Văn Tịch cúi đầu, trầm mặc đến nỗi đáng sợ.

Đây cũng không phải lần đầu tiên nàng bị vây xem, bị chàm chọc mỉa mai, tuy nhiên, lần này không giống với thời điểm khác. Lần này, xác thật là chính miệng nàng nói muốn công bố đáp án, bắt được hung phạm.

Tuy nhiên....

Nàng sai rồi... chịu thua?

Nhưng nàng, đã khi nào từng chịu thua?.

Các loại chàm chọc, cười nhạo tràn ngập hai lỗ tai của nàng, nhưng, giờ này khác này, Hàn Văn Tịch lại chỉ nghe được một giọng nói, một giọng nói đến từ sâu trong nội tâm của mình, "Ta không chịu thua!"

Mặc dù thua, cũng phải thua tâm phục khẩu phục, nhưng, hiện tại, nàng không muốn phục, trái tim càng không muốn phục.

Là trà không có độc, đúng không?

Được thôi, nàng sẽ tự mình tới kiểm tra, nàng còn chưa kiểm tra đâu, dựa vào cái gì mà nói không có độc?

Tuy rằng sự tình kiểm tra trà độc là rất đơn giản, khó mắc sai lầm, nhưng là, lần này, nàng cố tình không tin.

Bỗng nhiên, Hàn Văn Tịch ngừng đầu lên, đối mặt với ánh mắt kinh thường của mọi người, biểu tình trào phúng, nằng nằng cao cầm, bề ngoài nhìn chúng sinh, từng chữ từng chữ một, giọng nói rõ ràng, "Hung phạm hạ độc đang ở hiện trường, bốn Vương phi có là trà làm chứng!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Khẩn trương, có độc hay không?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hàn Văn Tịch là một người kinh thường cái chết trước khi bắt đầu nói lời kinh động lòng người*.

**Nguyên văn 语不惊人,死不休: Ngữ bất kinh nhân, tử bất hưu; Nghĩa: chưa nói ra lời khiến người kinh sợ thì chết chưa yên.*

Một câu khiến cho toàn trường nháy mắt yên tĩnh lại, bao gồm Nghĩ thái phi các nàng, một đám trở tay không kịp, trợn mắt há hốc mồm.

Hàn Văn Tịch thật sự nói.

Hơn nữa, hung phạm hạ độc đang ở ngay tại hiện trường, nàng có chứng cứ?

Thiên a!

Đây là sự thật sao?

Phản ứng lớn nhất không ai hơn ngoài Lý thị, sắc mặt bà ta tái nhợt, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Lá trà, vại lá trà thật sự đã rơi xuống trong tay Hàn Văn Tịch sao? Nàng ấy có thể kiểm tra ra Vạn Xà độc? Hung phạm nàng ấy nói chính là mình sao?

Trong lúc nhất thời, Lý thị đều đứng không vững, lùi vài bước về phía sau, mà cùng lúc đó, Hàn Văn Tịch cũng đã mất lạnh nhìn qua.

Lúc này, lực chú ý của mọi người đều ở trên người Hàn Văn Tịch, thấy nàng nhìn về phía Lý thị, mọi người cũng đều nhìn theo ánh mắt của nàng. Sắc mặt Lý thị càng trắng thêm vài phần, lưng dựa vào trên cánh cửa, không đường thối lui.

Hàn Nhữc Tuyết hoàn toàn không biết vì sao lại như thế này, vội vàng tới đỡ mẫu thân, ai ngờ, Hàn Văn Tịch đã vươn tay ra, chỉ thẳng vào các nàng, "Hung phạm, chính là mẹ con các nàng"

Một câu này giống như một trận sấm sét, vang vọng toàn trường.

Quá chấn động!

Toàn trường chìm qua một mảnh, nhưng rất nhanh mọi người quanh mình đều sợ tới mức vội vàng lui về phía sau. Bất kể những lời Hàn Văn Tịch nói là sự thật hay không, không ai dám mạo hiểm đặt mình ở bên trong nguy hiểm. Phải biết rằng, có thể hạ độc người khác cũng không phải là kẻ tử bi.

Mục Thanh Võ và Sở Tây Phong không hề mong đợi Hàn Văn Tịch sẽ chỉ ra Lý thị ngay tại hiện trường, may mắn bọn họ phản ứng nhanh, vội vàng tiến lên, một trái một phải, ngăn chặn con đường chạy trốn của Lý thị, đồng thời bảo hộ Hàn Văn Tịch.

Tất cả mọi người đều rất khiếp sợ, chỉ có một mình Hàn Nhữc Tuyết tức giận, không rảnh lo lễ nghĩa, cũng chỉ về phía Hàn Văn Tịch nói, "Hàn Văn Tịch, người vu hãm không có bằng chứng, người dựa vào đầu mà vu hãm chúng ta"

Lời này vừa ra, Lý thị mới bình thường trở lại. Bà ta lấy lại bình tĩnh, lập tức cãi lại, "Vương Phi nương nương, người có thể ăn bất cứ thứ gì người thích, nhưng lời nói không thể nói bậy. Không có bằng chứng, sao người có thể vu hãm chúng ta như vậy? Mẹ con chúng ta đều luôn an phận thủ thường, cũng không cùng tranh đoạt đồ vật của Hàn gia người. Mâu từ Từ thị đều đã bị bắt giam, ngay cả chúng ta người cũng đều không buông tha hay sao?"

Lý thị đã ăn quả cắn quyết tâm, nhưng vẫn không tin Hàn Văn Tịch có thể tìm thấy bất kỳ chất độc nào từ vại lá trà kia, nàng không có khả năng có loại bản lĩnh này.

Chủ thượng đánh giá cao về Hàn Văn Tịch, muốn bắt cóc nàng và lưu lại để chủ thượng dùng. Tuy nhiên, bà ta và Hắc Sát đều không phục.

Hắc Sát không phục đã viết ở trên mặt, nhưng, bà ta không phục Hàn Văn Tịch lại bắt nguồn từ trong xương cốt. Bà ta không tin, một phế vật như Hàn Văn Tịch có thể đột nhiên biến thành thiên tài chỉ sau một đêm. Bà ta cũng không tin, Hàn gia không hiểu biết nhiều về độc thuật, có thể sinh ra một cao thủ độc thuật. Bất ta càng không tin, hơn ba mươi năm nỗ lực của mình sẽ kém xa một nha đầu chết tiệt chưa tới hai mươi tuổi.

Lần này, bà ta cũng sẽ mạo hiểm một thử!

Khi hai mẹ con Lý thị giải thích xong, Mục Lưu Nguyệt cũng lấy lại tinh thần. Không thể không nói, những lời nói vừa rồi của Hàn Văn Tịch suýt nữa đã dọa nàng choáng váng. Nếu như hai mẹ con Lý thị là hung phạm hạ độc, vậy chẳng phải mỗi ngày nàng đều ở bên hung phạm hay sao? Ngẫm lại đều cảm thấy thật sự rất đáng sợ!

Hàn Văn Tịch, phỏng chừng đã bị điên rồi, loại lời nói thế này cũng nói ra được!

Nàng lạnh lùng châm chọc, "Tuy tiện chi một ai đó chính là hung thủ, hung thủ này quả là quá dễ dàng để tìm, không phải hay sao? Vương Phi nương nương, người nói có lá trà làm chứng, vậy hãy lấy ra để mọi người nhìn xem sao!"

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lập tức hạ lệnh, "Sở Tây Phong, mang Bích Lục tới đây, cũng mang cả vại lá trà kia tới, bốn Vương phi sẽ nghiệm độc ngay tại hiện trường"

Điều này...

Sở Tây Phong không biết phải làm gì.

Tuy rằng hẳn không hiểu gì về độc được, nhưng kiến thức thông thường hẳn vẫn có. Độc được được hạ ở trên cơ thể người, cũng không dễ dàng có thể kiểm tra đo lường ra được. Nhưng, nếu không hạ ở trên cơ thể người, muốn kiểm tra ra sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Cho dù liều thuốc là rất nhỏ, chỉ cần có độc, đều có thể bị kiểm tra đo lường ra tới.

Hơn nữa, một vại lá trà lớn, nếu như có chứa độc, phân lượng nhất định không hề ít.

Nhiều độc y đã kiểm tra qua và đều có kết luận giống nhau như vậy, không có độc chính là không có độc!

Vương Phi nương nương muốn nghiệm độc trước công chúng, điều này chẳng phải là đang tự dáo mở chôn mình hay sao? Nếu như kiểm tra ra không có độc, càng sẽ bị mất mặt hơn!

Sở Tây Phong bối rối một chút, hẳn vẫn đang nghĩ cách khuyên can, ai biết, Hàn Văn Tịch bỗng đột nhiên lạnh giọng, "Còn không đi!"

Sở Tây Phong ngăn người, nhìn thấy ánh mắt của nàng sắc bén như lưỡi dao, ngay lập tức gạt mình một cái, không dám nói nữa câu, chỉ có thể cẳng da đầu lĩnh mệnh rồi đi.

Lúc này, ngoài trời đã tối, quần chúng vây xem càng ngày càng nhiều, thậm chí có không ít quyền quý nghe tin đều đã tới. Thái tử Long Thiên Mặc cải trang ra khỏi cung cũng trà trộn vào trong đó, chỉ ẩn thân ở trong đám người.

Sự tình, đã sớm nháo đến nỗi xôn xao dư luận, trong cung ngoài cung, mỗi người đều biết.

Trong quá trình chờ đợi, mọi người đều rất yên lặng, không dám nói bậy, Mục Thanh Võ và mấy tên thị vệ vây quanh mẹ con Lý thị, đề phòng bất trắc.

Thời điểm Sở Tây Phong thật sự mang trả nữ Bích Lục và vại lá trà tới đây, toàn trường càng trở nên yên tĩnh hơn.

Không nghĩ tới, Hàn Văn Tịch nói có lá trà làm chứng, thật sự tồn tại, mọi người đều hai mắt nhìn nhau, không dám nghị luận linh tinh.

Dường như không phải nàng chỉ nói bậy, nhưng, có phải nói bậy hay không chung quy phải xem lá trà này có độc hay không.

Mọi người đều trong trạng thái chờ đợi kết quả, tuy nhiên, có hai người lại bị chấn kinh.

Hàn Nhữc Tuyết và Mục Lưu Nguyệt vừa nhìn thấy Bích Lục, liếc mắt một cái lập tức nhận ra trà nữ này, lại nhìn thấy vại lá trà kia, chỉ liếc mắt một cái cũng đều nhận ra. Vại lá trà này đúng là Hàn Nhữc Tuyết đã mang theo và muốn tặng cho Mục Lưu Nguyệt, nhưng sau đó quên đưa. Cách đóng gói và niêm phong vại lá trà đều do tay Lý thị thiết kế, Hàn Nhữc Tuyết cực kỳ quen thuộc.

Hàn Văn Tịch làm thế nào tìm được Bích Lục? Hơn nữa, làm thế nào tìm được vại lá trà này? Chẳng lẽ những gì nàng nói chính là sự thật?

Hàn Nhữc Tuyết bắt an nhìn về phía Mục Lưu Nguyệt. Mục Lưu Nguyệt cũng bắt an nhìn qua. Trong lúc nhất thời, khí thế của hai người đều yếu đi không ít.

Hàn Văn Tịch thu hết phản ứng của mọi người vào trong mắt. Mặc dù, nàng chỉ dựa vào sự quyết cường của mình, một sự tự hứng muốn kiểm tra lá trà, cũng không rõ ràng lắm lá trà này rốt cuộc có độc hay không. Tuy nhiên, nếu như đã lựa chọn một con đường để chiến đấu tới cùng, vậy thì nàng tất nhiên cần phải bình tĩnh. Người có thể thua nhưng không thể thua khí thế.

Nàng tự nhiên hào phóng đứng ra, ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ quét một vòng quanh mọi người. Thậm chí ngay cả bọn người Nghi thái phi cũng đều nhất nhất đảo qua. Nghi thái phi đột nhiên có loại cảm giác kém một bậc không thể hiểu được. Loại cảm giác này, cho dù ở trước mặt Thái hậu cũng đều chưa từng có!

Nàng nhấp nhấp miệng, muốn nói điều gì đó, nhưng trước sau vẫn nói không nên lời.

Hàn Văn Tịch thu hồi tâm mắt, lúc này mới mở miệng, "Chư vị, vị này chính là trà nữ Bích Lục của trà trang Thiên Hương, nàng ấy chính là nhân chứng, mà vại lá trà này, chính là vật chứng có chứa Vạn Xà độc!"

Đây là có chuyện gì?

Mục Lưu Nguyệt ngay lập tức chất vấn, "Đây đều là nhân chứng và vật chứng người nói? Dựa vào cái gì?"

Hàn Văn Tịch không trả lời, dùng ánh mắt ra hiệu cho Bích Lục bước ra ngoài.

"Đàn nữ là trà nữ Bích Lục của trà trang Thiên Hương, là trà nữ chuyên phụ trách của thiếu thư Lưu Nguyệt. Vại lá trà này là do Nhị thiếu thư Hàn gia Hàn Nhữc Tuyết mang tới vườn trà cách đây một tháng trước, chuẩn bị đưa cho thiếu thư Lưu Nguyệt, nhưng sau đó đã quên đưa. Đàn nữ nhất thời nổi lòng tham huyền nên đã cắt đầu nó. Sau khi trải qua kiểm tra đo lường, trong vại lá trà này có độc, hơn nữa chính là Vạn Xà độc đã được dùng trên người của thiếu tướng quân. Trong 3-4 năm qua, thiếu thư Lưu Nguyệt và Hàn nhị thiếu thư thường xuyên đến trà trang uống trà, Hàn nhị thiếu thư cơ hồ mỗi lần đều sẽ đưa lá trà cho thiếu thư Lưu Nguyệt, nói là lá trà do chính mình mẫu thân nàng ấy gĩa công, không thể mua được ở bên ngoài."

Những lời của Bích Lục vừa ra, người thông minh đều có thể hiểu rằng, hết thảy đều đã quá rõ ràng.

Nếu như lá trà này thật sự có độc, vậy thì Mục Lư Nguyệt chính là đồng lõa, Hàn Nhục Tuyệt chính là hung phạm. Hàn Nhục Tuyệt đã thông qua tay của Mục Lư Nguyệt, hạ độc Mục Thanh Vô! Lý thị đã gia công vại lá trà này, chính là người trực tiếp hạ độc.

Mục Lư Nguyệt rút cuộc hoảng hốt, nâng đá nhận rất nhiều lá trà từ Hàn Nhục Tuyệt, vì thế trong lòng nàng rõ ràng hơn bất cứ người nào, bao nhiêu lá trà đã được chuyển tặng cho ca ca nàng.

Nhìn bình lá trà quen thuộc, trái tim nàng gần như ngừng đập, cả người giống như đã bị cướp mất linh hồn, liên tục lui về phía sau, không thể nào nói nên lời.

Tại sao lại như vậy?

Nàng cư nhiên bị Hàn Nhục Tuyệt lừa, cư nhiên trở thành hung thủ mưu sát ca ca.

Ca ca trúng chính là độc mãn tính, cần phải hạ độc quanh năm suốt tháng. Những năm gần đây, cơ bản mỗi tháng nàng đều sẽ đưa lá trà cho ca ca.

Không thể... nàng không cần như vậy... nàng không cần!

Đáy nhất định chỉ là sự trùng hợp!

Đột nhiên, nàng vọt tới giống như đã bị điên, suýt nữa đụng phải Hàn Văn Tịch, "Ta không tin! Không tin! Người dựa vào đâu mà nói lá trà này có độc? Dựa vào đâu?"

"Cho nên, tiểu thư Lư Nguyệt thừa nhận, lá trà này chính là Hàn Nhục Tuyệt muốn tặng người, cũng thừa nhận những lời Bích Lục đã nói?" Hàn Văn Tịch chất vấn nói.

Mục Lư Nguyệt nói nao ngổ nhiều như vậy, nói gần đúng đúng trực tiếp trả lời, "Đúng vậy, ta nhận ra vại lá trà này, chính là Hàn Nhục Tuyệt thường xuyên đưa tặng. Nàng ấy tặng lá trà cho ta, ta thường xuyên chuyển tặng cho ca ca ta. Nhưng điều này có thể chứng minh điều gì? Người dựa vào đâu mà nói lá trà này có độc?"

"Đúng vậy, người dựa vào đâu mà nói có độc? Ta không tin!" Hàn Nhục Tuyệt cũng vội vàng nói.

Hai người giống như bất được cọng rơm cứu mạng, nắm chặt không bỏ. Nếu như lá trà có độc, vậy thì Hàn Văn Tịch sẽ thắng. Nếu như không có độc, ngay cả khi Hàn Văn Tịch nói giống như thật như thế, cũng đều vô dụng.

Máu chốt, nằm ngay trong vại lá trà kia.

Lúc này, Lý thị vẫn luôn trầm mặc rất tốt cũng đã mở miệng, "Vương Phi nương nương, thỉnh dừng chứng cứ nói chuyện, nếu không, dân phụ không phục. Dân phụ thật sự oan uổng! Thật sự oan uổng!"

Lý thị vẫn tin tưởng vững chắc độc thuật của mình như cũ, tin tưởng vững chắc Hàn Văn Tịch không thể tra ra. Hiện giờ nhiều người tụ tập như vậy cũng tốt, đối mặt mọi người đều nhìn tới. Một ngày Hàn Văn Tịch không thể chứng minh ra lá trà có độc, một ngày Long Phi Dạ cũng bất không được nâng.

Nàng kêu kêu, muốn hướng về phía bên Nghi thái phi. Mục Thanh Vô ngăn lại đúng lúc, nàng ta thuận thế quý xuống, "Thái phi nương nương, dân phụ thật sự oan uổng, Tản Vương phủ ngấm máu phun người, không có chứng cứ rõ ràng đã nhận định dân nữ chính là hung thủ, dân phụ oan uổng quá!"

Thái phi đã lui đến rất xa, tuy rằng trong lòng đều có đề phòng, nhưng nàng đương nhiên vẫn muốn nói chuyện giúp Lý thị. Mặc kệ quá trình thế nào, nàng chỉ cần kết quả, chỉ cần Hàn Văn Tịch thua cuộc, bại hoại danh tiết.

"Hàn Văn Tịch, người vừa rồi không phải đã nói muốn thử độc ngay tại hiện trường hay sao? Lý thị không phục, nói vậy không ít người ở đây cũng đều không phục, người hãy thử nghiệm để mọi người nhìn một cái đi!" Nghi thái phi lạnh lùng nói.

"Nói như vậy, Lý thị thừa nhận lá trà này đúng là do nàng chế biến và đóng gói chúng?" Hàn Văn Tịch đương nhiên muốn xác định một chút.

Lý thị không có đường phủ nhận, bà ta hào phóng thừa nhận, "Đúng!"

"Rất tốt!" Hàn Văn Tịch nói giọng rất lớn.

Tuy nhiên, ai cũng không biết, giờ khắc này, nàng âm thầm hít sâu một hơi.

Chỉ có nàng mới biết, thời điểm nàng nhận được vại lá trà này, hệ thống giải độc cũng không có bất luận khả năng nào. Điều này có hai loại khả năng: phân lượng độc trong vại lá trà thật sự quá ít, cho nên cũng giống như độc y, kiểm tra không ra. Điều này có nghĩa là nàng phải tiến hành sử dụng trình tự rà quét sâu của hệ thống giải độc để kiểm nghiệm độc. Còn có một loại khả năng khác, đó là thật sự không có độc.

Giờ này khắc này, mấy ngàn đôi mắt đều đang chăm chăm nhìn xem nàng. Trong lúc đó, thái độ của mẹ con Lý thị vẫn kiên định như thế, những thứ trên tay, sẽ quyết định vinh nhục, sống hay chết!

Nếu nói Hàn Văn Tịch không khẩn trương, đó nhất định là đang gạt người.

Niềm tin đã chống đỡ giúp nàng đi tới một bước này, bước tiếp theo chính là con đường cuối cùng, là hi vọng, hay là vách đá, ai cũng không biết được.

Tim đập mạnh, Hàn Văn Tịch cắn chặt khớp hàm, mở vại lá trà ra, hai tròng mắt trong sáng nhìn vào lá trà, khởi động rà quét tầng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Mau xem, có tình huống!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Không có độc!

Kết quả rà quét không có độc!

Hàn Văn Tịch hít một hơi khí lạnh, ngưng nhìn lá trà, trong lúc nhất thời sau lưng đều đã ướt đầm mồ hôi.

Không có độc!

Thật sự không có độc!

Vì sao?

Ở đây, không ai biết được nàng vừa làm gì, chỉ thấy nàng chăm chăm nhìn xem lá trà, sắc mặt không tốt lắm. Lý thị lập tức gây khó dễ, "Vương Phi nương nương, người sẽ bắt đầu nghiệm độc sao?"

Hàn Văn Tịch ngừng đầu nhìn lên, chỉ thấy đáy mắt Lý thị hiện lên một sự trào phúng, rõ ràng cố ý lộ ra cho nàng nhìn thấy. Lý thị, nhất định chính là hung phạm, nhưng lá trà này...

"Vương Phi nương nương, người nhanh chóng nghiệm độc đi!" Hàn Nhục Tuyệt cũng thúc giục.

Mục Lư Nguyệt không có sự nhẫn nại tốt như vậy, lạnh lùng nói, "Hàn Văn Tịch, người hãy nói đi! Vì sao người lại không nói gì như thế? Người nói dễ nghe như vậy, người thật sự muốn nghiệm độc, sao bỗng nhiên héo đi như vậy? Người đang muốn hù dọa chơi người hay sao? Đừng tưởng rằng người là Tản Vương phi thì ghê gớm lắm! Ta nói cho người biết, nếu hôm nay người không nghiệm ra cái gì, bốn tiểu thư sẽ lập tức đi tìm Thái hậu nương nương, buộc tội người vu hãm người khác!"

Vừa nghe đến bốn chữ "Thái Hậu nương nương", Nghi thái phi cảm thấy cả người đều trở nên không tốt, mặt bình tĩnh, tức giận nói, "Hàn Văn Tịch, có chuyện gì với người vậy? Rốt cuộc người nghiệm hay không nghiệm?"

Hàn Văn Tịch nhìn các nàng, cau mày, Mục Thanh Vô và Sở Tây Phong một bên gấp đến nỗi giống như kiến bò trên chảo nóng. Mặc dù không biết Vương Phi nương nương vừa rồi đã làm gì, nhưng nhìn thấy biểu tình của Vương Phi nương nương, phỏng chừng cũng biết lá trà này không hề có độc.

Ai nha, sớm đã nói rồi, vì sao nàng cố tình vẫn không tin? Hiện tại phải làm sao bây giờ? Hiện tại đã cười lên lưng cọp khó xuống!

Đột nhiên, trong đám đông có người hô to, "Thịnh Vương Phi nương nương nghiệm độc, chớ oan uổng người tốt!"

Ngay sau đó, không ít người đón ý nói hòa, một đám cùng kêu lên, "Thịnh Vương Phi nương nương nghiệm độc, chớ oan uổng người tốt!"

Không thể nghĩ ngờ, Hàn Văn Tịch đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Nàng cắn chặt hàm răng. Tất cả mọi người cho rằng nàng không còn lựa chọn nào khác, nhưng ai biết, chỉ một lát sau, nàng đã lạnh giọng hạ lệnh, "Người tới, mang

nước nóng lên đây, ngâm lá trà này vào, bồn Vương phi hiện tại sẽ nghiệm độc cho mọi người nhìn xem!"

Rà quét không ra độc tố, có khả năng không có độc, tuy nhiên, còn có một khả năng khác, đó chính là thủ đoạn hạ độc của Lý thị quá xảo quyệt, ngay cả tầng sâu của hệ thống giải độc cũng không thể rà quét ra.

Nàng mơ hồ nhớ rõ mình đã từng gặp qua một biện pháp khác để thử Vạn Xà độc ở trong sách cổ, cho dù phân lượng Vạn Xà độc bao nhiêu đều có thể lập tức bị thí nghiệm ra.

Vạn Xà độc không tồn tại trong thời hiện đại, vì thế nàng chưa từng thực nghiệm qua phương pháp này, cũng không biết rốt cuộc có hiệu quả hay không. Tuy nhiên, lúc này, nàng cũng không rảnh lo nhiều như vậy. Đây là biện pháp duy nhất của nàng, nàng chỉ có thể căng da đầu thử nó.

Nàng đã chiến đấu không buông tay, vậy thì dứt khoát làm đi.

Theo quan điểm của người bình thường, pha trà nghiệm độc, đơn giản là tìm một người nào đó tới uống trà thử độc. Đó là một biện pháp rất đơn giản, chỉ cần thử một lần là ra kết quả. Vì thế, tất cả mọi người đều bắt đầu khẩn trương.

Tuy nhiên, trong lòng Lý thị lại cười lạnh, bà ta đương nhiên biết Hàn Văn Tịch sẽ không ngốc đến nỗi dùng biện pháp đơn giản nhất là uống trà thử độc.

Nàng đã cứu Mục Thanh Võ, nên hẳn biết rằng, Vạn Xà độc một khi tiến vào cơ thể người, sẽ không bộc phát trong cơ thể mà là tích lũy cho tới mấy năm sau.

Bà ta nghĩ, Hàn Văn Tịch muốn pha trà, có thể là có vũ khí bí mật nào đó, giống như châm thử độc rất lợi hại, hoặc đã thử độc hay vật nào đó tương tự.

Miền là độc tính không xâm nhập vào cơ thể người, cho dù là một lượng nhỏ, cũng vẫn có thể bị những công cụ thử độc đó thí nghiệm ra. Tuy nhiên, cách bà ta hạ độc không giống như thế.

Ngay cả đã thử độc lợi hại nhất thiên hạ, cũng không có cách nào thí nghiệm ra Vạn Xà độc mà bà ta đã hạ.

Bên môi Lý thị nổi lên một nụ cười khinh thường, kiên nhẫn chờ đợi.

Rất nhanh, người hầu đã đưa tới nước nóng cùng với khay trà, nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch lại nói, "Không cần chén trà, lấy một cái bát lớn tới đây!"

Bát lớn!

Nàng muốn làm gì?

Mọi người cũng đều rất khó hiểu, nụ cười châm chọc bên môi Lý thị càng thêm đậm. *Nàng lên mặt đối chèn pha trà, không phải là đang hy vọng có thể ngâm ra được nhiều phân lượng độc tố hơn đi? Thật sự là ngu xuẩn cực điểm.*

Có vẻ như, không chỉ chủ thượng đã đánh giá nhà đầu này quá cao, ngay cả bà ta cũng đánh giá nàng quá cao.

Người hầu lập tức đổi lấy bát lớn, rất nhanh đã ngâm được một bát nước trà lớn, sau đó chuyển qua và đặt ở trên bàn nhỏ.

Mọi người đều nhìn qua, chờ xem bước tiếp theo Hàn Văn Tịch sẽ làm như thế nào. Nàng sẽ tìm người uống trà thử độc, hay là dùng đã nghiệm độc nào đó để thử độc.

Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch lại nói, "Người tới, bắt một con cá vàng tới đây, nhất định phải đang sống!"

Nàng không cần người, cũng không cần công cụ thử độc, mà là dùng cá vàng?

Tuy nhiên, đạo lý thử độc cũng đều giống nhau, Lý thị vẫn bình tĩnh như cũ. Sức chống cự của cá vàng thấp hơn nhiều so với con người. Nhưng, cho dù như thế thì sao? Hàn Văn Tịch cũng sẽ thất vọng như cũ.

Rất nhanh, người hầu lập tức mang tới một con cá vàng đang tung tăng nhảy nhót. Trong khi đó, mọi người đều chờ mong đã lâu, gấp không chờ nổi muốn nhìn thấy kết quả.

Hàn Văn Tịch tiếp nhận cá vàng, đi đến phía trước bát nước trà, hít một hơi thật sâu.

Nàng biết, giờ này khắc này tất cả mọi người đều rất khẩn trương, tuy nhiên, nàng chính là người khẩn trương nhất so với bất luận kẻ nào.

Những gì được ghi lại trên sách cổ rốt cuộc là thật hay giả, rốt cuộc có hiệu quả hay không? Vận mệnh của nàng sẽ như thế nào, chỉ dựa vào một hành động tại đây, buông con cá này xuống, hết thấy sẽ có được kết luận cuối cùng.

Cũng không biết là do con cá trong tay gãy quá quạ mạnh, hay là tay nàng đang run. Nàng nhất thời không khống chế được, hạ thấp tay xuống, quyết tâm thả con cá vào trong nước trà.

Trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt đều hội tụ lại đây, ngay cả Hàn Văn Tịch cũng cúi đầu nhìn. Chỉ thấy con cá một khi có chút nước lập tức nhảy lên tán loạn. Đồng thời, nàng cũng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình ở trong nước trà, khuôn mặt đã trở nên trắng bệch.

Con cá, đang bơi lội.

Nó sẽ trúng độc và chết hay sao?

Mọi người đều nhìn không chớp mắt, ngay cả Mục Thanh Võ và Sở Tây Phong nhất thời cũng quên đề phòng Lý thị, khẩn trương nhìn qua. Nghi thái phi cũng đi tới gần hơn, chăm chăm nhìn xem.

Trái tim của Hàn Văn Tịch đang đập như một cái trống, thịch thịch thịch, thịch thịch thịch, theo đường bơi lui tới của con cá. Tim nàng đập càng lúc càng nhanh, đến nỗi nàng có chút khó thở.

Thời gian trôi qua từng chút một. Con cá khi thì bơi lội, khi thì yên lặng, hết thấy đều rất bình thường.

Nụ cười châm chọc dần dần nổi lên bên môi Lý thị, "Vương Phi nương nương, người muốn nghiệm tới khi nào mới kết thúc đây?"

"Chắc là sẽ nghiệm đến khi bình minh, đúng không? Ha ha." Mục Lưu Nguyệt cũng cười. Đã lâu như vậy, nếu như có độc, cá vàng sớm đã chết. Lá trà cần bàn không có độc, Hàn Văn Tịch đã nói một lời nói dối rất lớn.

"Ai nha, đây là nước trà. Nếu chúng ta tiếp tục nghiệm độc đến tận ngày mai, cá vàng chưa chắc có thể sống được." Hàn Nhượng Tuyết giống như trút được gánh nặng, cười nhắc nhở. Nước trà rốt cuộc không phải là nước sạch. Một con cá vàng chỉ có thể sống ở trong nước trà khoảng 2-3 canh giờ (4-6 tiếng), sau đó sẽ chết theo lẽ tự nhiên.

Hàn Văn Tịch nghiêng răng, không để ý tới các nàng, nàng vẫn chăm chăm nhìn xem cá vàng. Nàng không hề phát hiện ra, trên trán mình sớm đã thấm ra một tầng mồ hôi rất lớn.

Thời gian nửa chén trà nhỏ trôi qua rất nhanh, nhưng cá vàng vẫn sống. Chẳng lẽ những gì ghi lại trên sách cổ là giả? Chẳng lẽ hôm nay nàng chủ định sẽ thua tại trong tay nữ nhân này?

"Hàn Văn Tịch, người nên công bố kết quả nghiệm độc đi!" Nghi thái phi lạnh giọng nhắc nhở, gấp không chờ nổi muốn nhìn thấy Hàn Văn Tịch thực hiện việc đánh cược.

Hàn Văn Tịch vẫn cúi đầu, không trả lời.

Mục Lưu Nguyệt bắt đầu cười rõ, "Ai nha, bắt quá chi là một vụ đánh cược mà thôi. Đã dám đánh cược thì cũng dám chịu thua. Người kéo dài thời gian như vậy, quả là không thú vị chút nào!"

"Hàn Văn Tịch, người có nghe mệnh lệnh của bốn cung hay không?" Nghi thái phi lạnh giọng, không muốn lĩnh phí thời gian.

Cá vàng đang vui sướng bơi lội ở trong nước trà như vậy, Hàn Văn Tịch nhìn nhìn, rốt cuộc nhắm hai mắt lại. Dần dần, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Mọi người nhìn thấy thế, vô cùng vui sướng khi người gặp họa, châm chọc một mảnh.

Nhưng..

Đột nhiên, bỗng nghe thấy Sở Tây Phong kêu lên sợ hãi, "Có tình huống. Vương Phi nương nương, mau xem, có tình huống!"

Có tình huống!

Hàn Văn Tịch đột nhiên trợn mắt, cúi đầu. Chỉ thấy cá vàng vẫn còn đang bơi lội, nhưng dường như có chút cảm giác mất cân bằng, rất nhiều lần đều nghiêng qua một bên.

Hiện tượng này, không thể nghi ngờ chính là dấu hiệu lật bụng và chết!

Trái tim Hàn Văn Tịch kinh hoàng đập mạnh thịch thịch thịch khó ức chế, giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng kích động che ngực mình lại, không dám chớp mắt, gắt gao chăm chăm nhìn xem cá vàng. Trong lúc này, mọi người cũng đều khiếp sợ vô cùng, sỏi nổi nhìn qua một lần nữa. Ngay cả Lý thị tự tin tràn đầy cũng đã hoảng sợ, không thể tưởng tượng nhìn qua, liên tục lắc đầu.

Tại sao lại như vậy? Không thể tin được, không thể tin. Cá vàng sẽ không chết, sẽ không!

Tuy nhiên, rất nhanh, cá vàng đã ngừng bơi lội, trôi nổi ở trong nước, một lần lại một lần lật nghiêng, giống như đang giãy giụa chiến đấu lần cuối với tử thần. Đáng tiếc, không quá vài lần, nó lập tức hoàn toàn đảo ngược, bụng trắng nhô ra khỏi mặt

nước. Ngay sau đó, những chấm đen nhỏ xíu xuất hiện trên bụng trắng, dần dần càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc. Chỉ một lát sau, toàn bộ bụng cá đã biến thành màu đen.

Thiên a!

Trong lúc nhất thời, tất cả quần chúng đều hít vào một hơi khí lạnh. Cá vàng đã chết, lại còn biến thành màu đen. Đây chính là trúng độc!

Kết quả này, Hàn Văn Tịch cũng quá ngoài ý muốn. Phải biết rằng, năng thật sự không xác định có thể thành công hay không. Hơn nữa, vừa rồi thật sự nằng đã bị dọa sợ.

Giờ này khắc này, trái tim nằng vẫn đang kinh hoàng, thật lâu không cách nào bình tĩnh lại.

Đương nhiên, nằng sẽ không quên mất chính sự, một khi độc tính đã hiện ra, muốn kiểm nghiệm xem rốt cuộc là độc gì sẽ rất dễ dàng. Nằng vội vàng lấy kim châm ra, thu thập vết máu ở trên bụng cá.

"Ai tới kiểm tra xem, đây là độc gì?" Hàn Văn Tịch lớn tiếng hỏi.

Trong đám người lập tức có người đáp lại, "Ta tới!"

Một lão già đi tới, nghiêm túc nhìn nhìn bụng cá vàng, lại dùng ngón tay chạm vào máu độc, sau khi ngửi một lúc, khẳng định nói, "Đây là độc rắn, một sự kết hợp của nhiều độc rắn với nhau, được gọi là Vạn Xà độc!"

Đúng là cao thủ trong dân gian!

Hàn Văn Tịch vui mừng, "Nói vậy, tất cả mọi người đều đã nhìn thấy rõ ràng đi. Trà này có độc, chính là Vạn Xà độc mà thiếu tướng quân đã trúng!"

Lời này vừa ra, mọi người mới hồi phục từ trong chấn động, bắt đầu sôi nổi nghị luận.

"Thiên a, nếu như quanh năm suốt tháng đều uống, không phải một ngày kia sẽ giống như cá này hay sao?"

"Thật là đáng sợ, thủ đoạn này thật quá âm hiểm! Thật sự quá đáng ghê!"

"Mẹ con Lý thị thật sự là hung thù! Thật kinh khủng! Ta chưa từng nghĩ tới!"

.....

Kinh hồ một mình, Lý thị đứng ở xa xa. Bà ta tự cho rằng độc thuật của mình cao minh, nhưng không bao giờ ngờ rằng, chỉ một con cá vàng tầm thường cũng có thể phá giải độc thuật của bà ta.

Bà ta tự hào nhất chính là kỹ năng hạ độc của mình, nhưng bây giờ, sự bình tĩnh của bà ta, tất cả đều hoàn toàn bị phá vỡ. Bà ta đã bị phủ định hoàn toàn. Tuy rằng không muốn tin tưởng, nhưng đối với kết quả này, bà ta không thể có lời nào để nói, không thể không phục.

Hàn Nhục Tuyệt ngơ ngẩn nhìn cả vàng đã chết, trước sau không thể tin những gì tận mắt nhìn thấy. Lá trà có độc! Mẫu thân vẫn luôn lợi dụng nằng để hạ độc thiếu tướng quân.

"Nương... người!"

Hàn Nhục Tuyệt còn chưa kịp gây khó dễ với Lý thị, ai ngờ, Mục Lưu Nguyệt đã đột nhiên lao qua, đột nhiên nắm đầu tóc của Hàn Nhục Tuyệt, "Tiện nhân, người thật sự dám làm như thế? Mất công ta tin tưởng người như vậy! Người, tiện nhân này, ta muốn giết người!"

Mục Lưu Nguyệt phần nộ đến nổi giống như một con thú nhỏ, lao qua lập tức kéo giật tóc của Hàn Nhục Tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Tàn Vương điện hạ đích thân tới

"Ta không biết, ta không biết gì cả! ô ô ô... Nương, vì sao người lại làm như vậy?"

"Đều là nương ta bảo ta tặng lá trà, ta không biết gì hết. Buông ta ra! Không! ô ô..."

"Mẫu thân, người vì sao lại làm như vậy, vì sao vậy?"

Hàn Nhục Tuyệt không dám đánh trả, vừa né tránh, vừa gào khóc giống như đứa trẻ.

Mục Lưu Nguyệt giống như một người đàn bà đang đá, nắm được xiêm y của Hàn Nhục Tuyệt vừa véo vừa đấm. Mọi người quanh mình lần lượt tránh lui, nhưng ai biết, ngay tại trong hỗn loạn, Lý thị đột nhiên né qua Mục Thanh Vĩ và Sớ Tây Phong, chớp về phía Nghi thái phi một bên.

"A"

Nghi thái phi thét lớn chói tai, Mục Thanh Vĩ và Sớ Tây Phong cùng nhau lao qua, đáng tiếc đã chậm, Lý thị chỉ cách Nghi thái phi một bước, bàn tay bà ta đã nằm trên cổ của Nghi thái phi, móng tay đâm vào, tùy thời có thể chấm dứt tính mạng Nghi thái phi.

Nghi thái phi sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, mồ to hai mắt, cả người run rẩy, không dám cử động.

"Tất cả đều tránh ra, nếu không ta sẽ lập tức giết nằng!" Lý thị lạnh giọng, kể cả khi Hàn Văn Tịch đã tra ra bà ta thì như thế nào? Muốn bắt bà ta sẽ không dễ dàng như vậy!

Mục Thanh Vĩ và Sớ Tây Phong sao có thể cam tâm, cả hai đều nắm chặt trường kiếm, không tiến lên nhưng cũng không lui về phía sau. Những thị vệ đang mai phục quanh mình cũng đồng thời xuất hiện, vây quanh.

"Toàn bộ lui ra!" Lý thị lạnh lùng cảnh cáo, đột nhiên tăng thêm lực ở trên cánh tay.

"Lui ra phía sau, tất cả đều lui về phía sau cho bốn cung!" Nghi thái phi sợ tới mức hô to, thật sự rất đáng sợ, không cẩn thận một chút nằng sẽ lập tức bị giết chết!

Ai cũng chưa nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện như vậy, Sớ Tây Phong và Mục Thanh Vĩ cũng bị buộc phải lui xuống cùng với thị vệ. Ngay cả Hàn Văn Tịch bọn họ, tất cả quần chúng cũng đều thoái lui.

Chỉ còn lại một mình Hàn Nhục Tuyệt, ngơ ngác đứng đó, không thể tin nổi nhìn chăm chăm mẫu thân nằng.

Thanh trường kiếm của Mục Thanh Vĩ đặt ở trên cổ nằng, "Lý thị, thả Nghi thái phi, nếu không nữ nhi người..."

Ai ngờ, lời uy hiếp của Mục Thanh Vĩ còn chưa nói xong, Lý thị đã cười lạnh, "Tùy các người!"

Hàn Nhục Tuyệt, bất quá chỉ là nữ nhi bà ta nhận nuôi để thỏa mãn Hàn Tông An mà thôi, đều không phải do bà ta sinh ra. Bà ta đã mai phục tại Thiên Ninh quốc nhiều năm như vậy, được chủ thượng ủy thác trọng trách, nhi nữ đối với bà ta bất quá chỉ là gánh nặng.

Hàn Nhục Tuyệt đối với bà ta, chỉ là một công cụ, không quan trọng.

Hàn Nhục Tuyệt không thể nào tin nổi vào chính lỗ tai của mình, lập tức bắt đầu gào khóc, Lý thị tiếp tục lạnh giọng, "Tất cả mọi người đều lui ra ngoài một trượng (3m) cho ta!"

Tiếng nói vừa dứt, Nghi thái phi tham sống sợ chết lập tức lên tiếng, mặt đầy nước mắt, "Rút lui, theo lời nằng ta nói, hết thảy đều thoái lui cho ta!"

Mục Thanh Vĩ và Sớ Tây Phong thoáng nhìn qua lẫn nhau, nghẹn khuất muốn chết, nhưng chỉ có thể tiếp tục thoái lui về phía sau.

....*Edit & Dịch: Emily Ton...*

Thấy mọi người lần lượt lui về phía sau. Đây mất Lý thị hiện lên một sự hưng ác nham hiểm, vươn một tay kia muốn kéo Nghi thái phi tới gần hơn. Tuy nhiên, đúng ngay lúc này, một luồng kiếm quang đột nhiên xuất hiện trong không khí giống như tia chớp, thể như chẻ tre cắt xuyên qua khoảng trống giữa Lý thị và Nghi thái phi.

Điều này đã vượt qua mong đợi của tất cả mọi người, ngay cả Lý thị cũng bị bất ngờ, xuất phát từ bản năng tự vệ lập tức rút hai tay về.

Tuy nhiên, ngay tại thời điểm hết sức quan trọng này, Long Phi Dạ đột nhiên xuất hiện, chân dài hung hăng đá về phía bà ta, lập tức đá bay bà ta ra ngoài.

Lý thị có muốn hạ độc, cũng đã không còn có cơ hội, cả người mạnh mẽ ngã trên mặt đất, lục phủ ngũ tạng co lại như quả bóng, phun ra một ngụm máu tươi.

Sở Tây Phong và thị vệ lập tức vây quanh bà ta, cầm kiếm chìa thẳng về phía bà ta, bức cho Lý thị không dám động đậy. Trong khi đó, Long Phi Dạ giữ tay sau lưng, thân ảnh cao lớn, một bộ áo đen bay phất phới trong gió, giống như một vị thần từ trên trời giáng xuống, chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Mọi người không thể tin tưởng nhìn qua, khoanh khác này, trời và đất đều yên tĩnh.

Là Tàn Vương điện hạ!

Tàn Vương điện hạ đích thân tới!

Trong đám người cũng không biết mấy nữ tử đã bị ngất đi. Mục Lưu Nguyệt nhìn thấy cũng đều quên hết thấy, thần hồn điên đảo, nàng hận không thể khiến thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giờ khắc này. Chỉ cần có thể nhìn thấy Tàn Vương điện hạ, đời này của nàng đã được thỏa mãn!.

Hắn cũng tới!

Hàn Văn Tịch cuối cùng cũng buông lỏng thần kinh vốn đang căng thẳng, bất giác hiện lên một nụ cười vui sướng. Long Phi Dạ đã tới, nàng đã có thể an tâm.

Long Phi Dạ lo lắng liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, lúc này mới đi về phía Nghi thái phi, nhàn nhạt nói, "Nhi thần tới muộn, khiến mẫu phi bị sợ hãi."

Nghi thái phi đang bị dọa sợ lập tức lấy lại bình tĩnh, cuối cùng cũng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Nước mắt nàng lập tức tràn ra, cảm chết tay nhí tử, không ngừng run rẩy. Nàng muốn che dấu sự sợ hãi trong lòng, nhưng không cách nào che dấu nổi.

Long Phi Dạ nhẹ nhàng vỗ bả vai nàng, "Không có việc gì, mẫu phi không cần phải sợ."

Lúc này, Mộ Dung Uyển Như đang kinh hoàng chưa trấn định cũng vội vàng đi tới, ôm lấy Nghi thái phi, thấp giọng an ủi, "Mẫu phi, không có việc gì, không có việc gì. Điện hạ đã tới, hiện tại đã an toàn. Không cần sợ, không cần sợ!"

Ngay khi Nghi thái phi bị ôm lấy, lập tức dựa vào trong lòng ngực Mộ Dung Uyển Như. Thở mà nàng cần một cách bức thiết chính là một cái ôm, đời này của nàng đều chưa từng gặp qua sự tình khủng bố như vậy. Chỉ thiếu chút nữa, nàng đã mất mạng!

"Mẫu phi, không phải sợ, không phải sợ! Chúng ta về sau hãy mặc kệ mọi chuyện của tâu tử. Chuyện của tâu tử quá nguy hiểm!" Mộ Dung Uyển Như nhận cơ hội chăm ngời.

Tuy nhiên, lần này, không có hiệu quả!

Nghi thái phi thật sự đã bị dọa sợ, nơi nào còn lo lắng tới Hàn Văn Tịch? Hiện tại đầu óc nàng tất cả đều là an nguy của chính mình. Nàng nhìn Lý thị từ xa, vừa kinh vừa hoảng, cũng có xấu hổ và bức tức.

"Nhi tử, bà ta chính là hung phạm hạ độc, nhất định phải nghiêm trị không tha, nhất định phải giết chết bà ta! Để phòng hậu hoạn cho đế đô Thiên Ninh, không thể tha thứ cho người như vậy!"

Mục Thanh Vồ và Sở Tây Phong lần lượt áp Hàn Nhượng Tuyệt và Lý thị áp qua. Hàn Nhượng Tuyệt giống như cái xác không hồn, nước mắt vẫn luôn rơi xuống, không nói một lời. Trong khi đó Lý thị lại phẫn nộ nhìn Long Phi Dạ, hai tròng mắt giống như đang phun nọc độc.

Lại là Long Phi Dạ! Người này đã giết bao nhiêu thù hạ của bà ta? Nếu không phải do hắn quấy nhiễu, bà ta sớm đã hoàn thành nhiệm vụ. Bà ta hận không thể xé hắn ra thành từng mảnh!.

Long Phi Dạ lạnh lùng nhìn Lý thị. Hận ý trong mắt Lý thị hẳn đều không xem là gì. Hôm nay, cho dù Hàn Văn Tịch không tra ra độc, hẳn nhất định cũng sẽ dùng vũ lực động thủ với Lý thị. Hắn tuyệt đối không cho phép bất luận nhân vật nguy hiểm nào tồn tại.

Đương nhiên, biểu hiện của Hàn Văn Tịch, hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn. Nàng đã hành động rất tuyệt, hẳn cực kỳ vừa lòng.

Hắn thậm chí không muốn lắng phi bất cứ lời nào với Lý thị, lạnh lùng nói, "Nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực, người tới, áp hai tên hung phạm vào Đại Lý Tự, chờ thẩm vấn!"

Áp bọn họ vào Đại Lý Tự bất quá là sự nguy trang mà thôi. Lý thị cùng với Hàn Nhượng Tuyệt đều sẽ bị đưa tới Cô Uyển bí mật thẩm vấn. Long Phi Dạ muốn thẩm vấn chính là sự tình nội gian.

Ai ngờ, Lý thị bỗng nhiên cười lạnh, "Tàn Vương, ta khuyên người nên lập tức thả ta ra, nếu không..."

Khi bà ta nói, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Nghi thái phi một cái, sau đó tiếp tục nói, "Nếu không, ta đảm bảo mẫu phi người sẽ không thể sống để ngắm mặt trời ngày mai!"

Lời này vừa ra, sắc mặt Nghi thái phi lập tức đen lại, *bà ta có ý gì?*

"Người không có khả năng này" Long Phi Dạ lạnh giọng.

"Nàng đã trúng một loại độc bí mật của độc môn ta" Trong khi Lý thị nói, khinh thường liếc mắt nhìn Nghi thái phi một cái, hỏi, "Lão thái thái, có phải người có cảm giác ngựa ngáy nơi cổ họng, muốn ho khan hay không?"

Nghi thái phi sợ hãi tới mức không rảnh lo lắng sự khác thường ở trong thân thể, vừa nghe Lý thị nói như vậy, thật sự có cảm giác ngựa ngáy và trở nên nóng nảy, "Phi Dạ, điều này..."

"Đưa ta đến cửa thành, ta sẽ lập tức giao ra giải được. Nếu không... ha ha" Lý thị kiểu ngạo đưa ra yêu cầu.

Cuộc đời này Long Phi Dạ hận nhất chính là bị uy hiếp, hắn trực tiếp xem nhẹ Lý thị đang kiêu ngạo, lạnh giọng, "Người tới, áp đi!"

Nghi thái phi đã bị hắn kinh sợ, tuy rằng sốt ruột, nhưng cũng không dám nói nhiều lời.

Sở Tây Phong áp giải Lý thị. Nhưng ai biết, ngay thời điểm Sở Tây Phong đang xoay người, hai tay đột nhiên tê dại, lập tức không có sức lực. Cũng trong nháy mắt này, Lý thị móc ra một thanh chủy thủ, đâm thẳng về phía Hàn Văn Tịch đang đứng gần bà ta nhất. Hàn Văn Tịch sao có thể nghĩ đến, Lý thị còn có thể gây giũa? Nàng khiếp sợ đến nỗi quên cả né tránh, mắt thấy chủy thủ đang tới gần mình.

"A"

Nàng theo bản năng hô to, nhắm hai mắt lại, nhưng ai biết, một khi nhắm mắt lại, một dòng máu ấm lập tức vẩy ra đến trên mặt nàng.

Là máu của nàng sao?

Tuy nhiên, dường như nàng không có cảm giác đau!.

Hàn Văn Tịch cẩn thận mở to mắt, chỉ thấy Lý thị đang đứng ở trước mặt nàng, miệng phun máu tươi, vẫn không nhúc nhích. Chủy thủ trong tay cách trái tim nàng chưa đến năm tấc (20cm). Đột nhiên, Lý thị buông nhẹ tay xuống, chủy thủ theo đó rơi ra.

Tầm mắt Hàn Văn Tịch chậm rãi hạ xuống, chỉ thấy một mũi tên nhọn xuyên qua từ sau lưng tới bụng Lý thị. Long Phi Dạ đứng ngay ở sau lưng bà ta, hai tròng mắt lạnh băng hiện lên lệ khí nhè nhẹ, giống như rồng bị chọc giận, thịnh nộ ngập trời.

Hàn Văn Tịch quá ngạc nhiên. Lý thị chính là một trong những người đã lãnh đạo nội gian Bắc Lịch, thẩm vấn từ bà ta nhất định có thể thẩm tra ra không ít chuyện. Không ngờ Long Phi Dạ sẽ giết Lý thị. Là do tình thế vừa rồi quá nguy hiểm nên hắn đã lựa chọn như thế? Hay là bởi vì hắn quá phẫn nộ? Nhưng hắn phẫn nộ điều gì?

Lý thị chậm rãi, chậm rãi xoay người, nhìn Long Phi Dạ không thể tin nổi, "Ngươi... ngươi..."

"Ngay cả cơ hội tự sát bốn Vương đều sẽ không cho ngươi." Long Phi Dạ cao ngạo trả lời. Giải quyết xong Lý thị, những nội gian khác đều như cát rải rác, lỏng lẻo và không có tổ chức. Sao hắn trị không được?

Lý thị tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó bắt đầu cười ha ha, "Tốt, rất tốt! Không hổ là Tàn Vương và Tàn Vương phi của Thiên Ninh quốc! Thế nhân đều biết Thiên Ninh quốc có Tàn Vương, nhưng lại không biết có Thiên Huy hoàng đế! Thế nhân chỉ biết Tàn Vương phi có thể giải độc, nhưng không biết người có thể giải độc mới là cao thủ dùng độc. Ha ha ha..."

Bà ta cười cười, ngã xuống mặt đất, trút ra một hơi cuối cùng.

Trong lúc đó, toàn trường một mảnh yên tĩnh. Lời nói của Lý thị vẫn quanh quẩn ở bên tai mọi người. Về mặt Long Phi Dạ âm trầm lạnh lẽo. Trong đám người, không ít quyền quý đều mang sắc mặt cực kỳ khó coi. Sắc mặt Thái Tử Long Thiên Mặc cũng đều đen lại.

Lời nói kia của Lý thị, chính là rằng Tàn Vương lên trận trời xanh, và đâm Thiên Huy hoàng đế tới trên mặt đất! Nếu những lời này được truyền tới lỗ tai Thiên Huy hoàng đế, kết quả sẽ rất khủng khiếp.

Rất nhanh, Nghi thái phi phá vỡ yên tĩnh, "Điều phụ này, nói hươu nói vượn, dám chằm ngời giữa Tàn Vương và hoàng thượng. Chết đi như vậy, thật sự là quá dễ dàng cho bà ta!"

Tuy rằng trong lòng nàng cũng rất bất mãn đối với thái hậu và Thiên Huy hoàng đế, nhưng nàng vẫn luôn cho rằng, ngôi vị chỉ tồn trên huyền long bảo điện vốn nên thuộc về nhi tử của nàng. Tuy nhiên, thẳng làm vua thua làm giặc. Hiện giờ hết thấy đều đã trở thành sự thật đã định.

Thiên Huy hoàng đế vốn luôn đề phòng Tần Vương, sẽ không chịu nổi loại chằm ngồi lỵ gián thế này!

Việc này quá nghiêm trọng, khiến Nghi thái phi cũng quên cả độc ở trên người mình.

Tuy nhiên, đối với nỗ lực giảng hoà này của Nghi thái phi, Long Phi Dạ dường như rất khinh thường. Khoé miệng hần xẹt qua một sự khinh miệt không ai có thể nhận thấy được, lệnh người mang thi thể Lý thị và Hàn Nhục Tuyết rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Bị đả kích

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nhìn bóng dáng thị vệ đã rời xa, mọi người ở đây đều đang chìm đắm bên trong lo lắng kịch liệt, tâm tình vẫn chậm chậm không thể nào bình tĩnh lại. Tuy nhiên, cũng có một chút cảm giác chưa đã thềm, dường như có điều gì mất mát.

"Điện hạ, chúng ta hãy nhanh chóng đưa mẫu phi trở về, trên người mẫu phi vẫn còn có độc, nên tìm đại phu nhìn xem thế nào!" Mộ Dung Uyển Như rất nôn nóng.

Nhưng, lời này lại khiến Hàn Văn Tịch không chấp nhận được. Nàng rõ ràng chính là độc y, Mộ Dung Uyển Như xem nàng giống như không khí hay sao?

Ai biết, Nghi thái phi cũng gắt đầu, "Phi Dạ, chúng ta hãy trở về đi, nhanh chóng tìm một độc y cho mẫu phi, cô họng mẫu phi thật sự rất khó chịu."

Long Phi Dạ không trả lời, đỡ Nghi thái phi chuẩn bị rời đi. Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn, nàng cũng không để ý đến thái độ của Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như. Tuy nhiên, nhìn bóng dáng Long Phi Dạ khiến nàng cảm thấy mình chính là người xa lạ. Một cảm giác thất vọng và mất mát không thể giải thích bị mặt len lỏi vào trái tim nàng.

Tốt thôi, bọn họ vẫn luôn là người một nhà, nàng chỉ là người ngoài cuộc.

Thời điểm Lý thị hạ độc, hệ thống giải độc của nàng cũng không có nhắc nhở. Hoặc là vừa rồi Lý thị đã lừa người, hoặc là độc thật đã hạ chính là một loại độc bí mật của độc môn. Nếu như đó là loại độc bí mật của độc môn, Hàn Văn Tịch thật muốn nhìn xem, Nghi thái phi có thể tìm được độc y lợi hại nào ở để đỡ tội giải độc.

Nghi thái phi, Mộ Dung Uyển Như, một chuyện đánh cuộc và sự tình Hàn gia, các người đều đã bỏ đi xuống giếng với ta, tốt nhất các người không nên có một ngày nào đó cần cầu tới ta!

Ngay thời điểm khi Hàn Văn Tịch nheo mắt nhìn theo bọn họ, ai ngờ, Long Phi Dạ đột nhiên quay đầu nhìn lại, lạnh lùng hỏi, "Hàn Văn Tịch, người còn không đi?"

Trái tim Hàn Văn Tịch lao đảo. Đây là những lời rất quen thuộc.

Mặc dù hần chỉ từng nói qua một lần với nàng khi bọn họ vào cung thỉnh an Thái hậu. Nhưng không hiểu vì sao, nàng bỗng cảm thấy vô cùng quen thuộc, có loại cảm giác không phải đang bị vứt bỏ.

Hàn Văn Tịch hơi sững sốt một chút, đột nhiên tươi cười, "Điện hạ, thần thiếp còn có đánh cuộc chưa xử lý xong, tạm thời chưa thể rời đi."

Lời này vừa ra, Mục Lư Nguyệt vẫn luôn ngo ngác nhìn Long Phi Dạ bỗng nhiên bùng tỉnh, đột nhiên nhìn về phía Hàn Văn Tịch.

Đánh cuộc!

Đúng rồi, còn có đánh cuộc!

Tất cả mọi người chưa đã thêm rớt cuộc cũng nói tới, còn có đánh cuộc. Vừa rồi đã bị Lý thị dọa sợ, đều xem nhẹ chuyện này, trách không được luôn có cảm giác thấy thiếu gì đó.

Hàn Văn Tịch thừa nhận chính mình rất xấu, Mục Lư Nguyệt, đây là quả báo, người đối ta bất nhân thì đừng trách ta đối với người bất nghĩa.

Sợ rằng Long Phi Dạ sẽ rời đi, Hàn Văn Tịch vội vàng thêm vào, "Điện hạ, tiểu thư Lư Nguyệt và thần thiếp đã đánh đổ nhau, nàng ấy thua nên cần thực hiện các điều khoản đánh cuộc."

"Điện hạ, hãy trở về đi, thần thể mẫu phi quan trọng hơn." Mộ Dung Uyển Như thấp giọng khuyên. Xét cho cùng, trong trường hợp này, nàng ta và Mục Lư Nguyệt chính là đồng minh.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ dường như không nghe thấy lời nàng ta nói, thấp giọng phản phó Sở Tây Phong đưa Nghi thái phi trở về, chính mình xoay người đi qua.

Mộ Dung Uyển Như buồn bực, điện hạ hình như không thích loại nào nhiệt này, hôm nay vì sao lại có hứng thú như thế?

Bất quá, nhìn về phía Mục Lư Nguyệt, nàng ta bất lực không giúp gì được, chỉ có thể đi về phía trước cùng với Nghi thái phi.

Thấy Long Phi Dạ đi tới, trái tim Mục Lư Nguyệt dần dần trầm xuống, cả người đều cảm thấy không tốt.

Đã từng, nàng có bao nhiêu hy vọng khi nhìn thấy người nam nhân này, ngay cả khi chi nhiều thêm một giây cũng tốt. Nhưng hiện giờ, nàng ta lại hận không thể tìm thấy một khe hở trên đất để chui xuống.

"Loại đánh cuộc gì?" Long Phi Dạ nhẹ nhàng hỏi, rõ cuộc ánh mắt nhìn thẳng về phía Mục Lư Nguyệt.

Lời này vừa ra, Mục Thanh Võ một bên vỗ lên trán mình, biết muội muội thế là xong đời. Tần Vương điện hạ đã từng nói qua, cảm thấy có hứng thú với vụ đánh cuộc này. Đây không phải đã biết rõ còn cố ý hỏi hay sao?

Mục Lư Nguyệt cúi thấp đầu đến nỗi không thể thấp thêm. Trên mặt nóng rất, giống như đang bốc cháy.

Có thể được Tần Vương điện hạ chú ý tới, là trước mơ nàng vẫn luôn tha thiết. Cho dù là khuôn mặt, hay là dáng người, nàng đều tỉ mỉ bảo dưỡng, trang điểm. Trong nhiều năm qua, nàng luôn nghiêm khắc với bản thân mình, chỉ hy vọng thời điểm con mắt Tần Vương điện hạ nhìn xem chính mình, có thể lưu lại ấn tượng tốt, có thể nhớ kỹ nàng.

Nhưng... nhưng hiện giờ, nàng đang ở vị trí chật vật nhất, thời điểm đáng xấu hổ nhất của mình.

Nàng không chỉ ngu xuẩn đến nỗi bị hưng thủ lợi dụng, còn ngốc nghếch đến nỗi đánh cuộc thế này với Hàn Văn Tịch. Điều này khiến nàng có thể nôn ra máu bỏ mình đi thôi.

Sao nàng có thể kiêu ngạo như vậy? Ngu xuẩn như thế? Thật sự là mất mặt ném về đến nhà.

Thiên a, Tần Vương điện hạ sẽ nhìn nàng thế nào? Sẽ nghĩ về nàng như thế nào?

"Đánh cuộc, thần thiếp có thể bắt được hung phạm hạ độc trong vòng một tháng hay không. Kỳ hạn một tháng vẫn còn ba ngày nữa, vì vậy thần thiếp đã thắng!" Hàn Văn Tịch cười rất tự mãn.

Thật vất vả mới thắng, nàng đương nhiên muốn thống khoái cười một chút.

Mục Lư Nguyệt nghe thấy, hai tay đều nắm chặt thành nắm đấm ở trong tay áo, ở trong lòng nàng âm thầm nghĩ, "*Hàn Văn Tịch, người là đồ tiện nhân!*"

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch vẫn rất vui sướng, tươi cười nói, "Điện hạ, nếu người thua, sẽ phải cởi áo ngoài chạy một vòng ở trên đường Huyền Vũ."

Ồ ó ó...

Mục Lư Nguyệt rớt cuộc không nhận được, duỗi tay kéo kéo ống tay áo Mục Thanh Võ cầu cứu. "Ca"

Lông mày của Mục Thanh Võ nhũu lại thành chữ "111". Mặc dù thời điểm hần tra án không hề thiên vị muội muội mình, rất công bằng, nhưng khi đối mặt với đánh cuộc như vậy, chung quy hần vẫn do dự.

Việc cởi áo ngoài ra và chạy quanh đường phố thật sự là quá mức. Một khi cởi áo ra và chạy, danh tiết sẽ hoàn toàn bị ném mất. Nếu như Lư Nguyệt thật sự làm như vậy, nàng làm thế nào thiết lập được chỗ đứng ở trong đế đô? Làm thế nào để già đi ra ngoài?

Hon nữa, ngay cả mặt mũi Đại tướng quân phủ cũng đều sẽ bị nàng ném hết.

Mục Thanh Võ do dự một lát, nghiêm túc mở miệng, "Vương Phi nương nương, điện hạ! Lư Nguyệt tuổi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, sự tình này liên quan tới danh tiết nữ nhi, quan hệ đến cả đời nàng. Xin hãy khoan hồng, tha cho nàng lần này."

Hàn Văn Tịch cũng biết Mục Thanh Võ sẽ cầu tình, nàng lạnh lùng nhìn tay nhỏ của Mục Lư Nguyệt đang nắm chặt góc áo của Mục Thanh Võ, bên môi nổi lên một nụ cười khinh thường.

Có một số người, thật sự rất có cốt khí, nhưng có một số người có thể co dãn và căng ra được.

Nếu như Mục Lư Nguyệt dừng cảm một chút, có trách nhiệm một chút, kiên quyết thực hiện hứa hẹn, nằng thật ra sẽ khoan đúng hơn; Nếu Mục Lư Nguyệt không phụ thuộc vào Mục Thanh Võ, tự mình cầu nằng, có lẽ nằng cũng sẽ mềm lòng. Nhưng, nha đầu này không có cốt khí thực hiện hứa hẹn, cũng không chịu khuất phục, không chịu cúi người cầu xin nằng.

Nha đầu như vậy, thật sự không biết xưa nay đều luôn kiêu ngạo cái gì.

Trận đánh cuộc này, Hàn Văn Tịch đã thắng rất đẹp, nhưng không hề dễ dàng. Nếu bởi vì Mục Thanh Võ cầu tình mà dễ dàng buông tha Mục Lư Nguyệt, nằng thật sự cảm thấy tiếc cho bản thân mình.

Phải biết rằng, nếu hôm nay người thắng không phải là nằng, ngay cả người cầu tình giúp nằng cũng sẽ không có, kết cục của nằng nhất định còn thảm hơn so với Mục Lư Nguyệt.

Mục Lư Nguyệt dám làm việc lớn như vậy, nhất định phải trả giá đại giới.

"Đánh cuộc chính là đánh cuộc, sao có thể coi như trò đùa?" Hàn Văn Tịch vô tình hỏi lại.

Ca ca đều đã cầu xin, nằng còn muốn Mục Lư Nguyệt khổ như thế nào nữa? Nằng ta đang muốn phản bác, nhưng bị Mục Thanh Võ ngăn tay. Mục Thanh Võ cắn chặt hàm răng, nói, "Vương Phi nương nương..."

Ai ngờ, lời nói vừa mới bắt đầu, Hàn Văn Tịch đã lập tức ngắt lời, chất vấn nói, "Thiếu tướng quân, chẳng lẽ người tướng quân phủ các người, cứ nói không giữ lời như vậy hay sao?"

Mục Thanh Võ là người ngay thẳng như thế, sao có thể chịu được loại chất vấn này. Hắn thật sự muốn trực tiếp trả lời Hàn Văn Tịch, "Không phải". Nếu đó là chính hân, cho dù đánh cuộc là gì, cho dù hậu quả là gì, hắn nhất định sẽ thực hiện nó. Nhưng đây là sự tình của muội muội, vì số phận của muội muội, hắn chỉ có thể nhận xuống.

Chần chờ một lát, hắn quyết định mạo hiểm một thử, bỏ qua Hàn Văn Tịch, nhìn về phía Long Phi Dạ, "Tần Vương điện hạ, Lư Nguyệt vẫn là khuê nữ còn trinh, vì thân cần xin điện hạ hãy xem xét lại!"

Mục Lư Nguyệt vừa nghe lời này, trong lòng cảm thấy có chút vui vẻ. Nằng ta biết rằng ca ca đang dùng mặt mũi Tướng quân phủ tới cầu xin Tần Vương. Dù thế nào thì địa vị của tướng quân phủ ở trong triều cũng không thể coi thường, ít nhất so với những người khác, Tần Vương hẳn là sẽ cho bọn họ một chút mặt mũi.

Rốt cuộc nhìn thấy một chút hy vọng, nằng ta cũng không luống cuống nhiều nữa, có chút chờ mong. Nằng ta vẫn luôn biết, bản thân mình ở trong rất nhiều kẻ ái mộ Tần Vương, xem như là người có cơ hội lớn nhất, được Tần Vương nhìn với con mắt khác.

Long Phi Dạ giống như suy tư điều gì, liếc mắt nhìn Mục Thanh Võ một cái, thờ ơ nói, "Coi áo ngoài ra và chạy quanh đường? Là ý tưởng của ai?"

Vừa nghe lời này, Mục Lư Nguyệt lập tức vui mừng. *Thiên a, Tần Vương điện hạ hỏi như vậy, nhất định đã bị hấp dẫn rồi, đúng không? Nếu không, với tính cách của hắn hẳn là sẽ lập tức từ chối.*

Mục Lư Nguyệt giống như đạt được một cuộc sống mới, vội vàng ngẩng đầu, mặt tươi như gió xuân. "Điện hạ, là do Vương Phi nương nương nói ra, không phải ta!"

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại khinh thường liếc mắt nhìn nằng ta một cái, lạnh lùng hỏi lại, "Nếu đã đánh cuộc thì phải chịu thua, còn có gì khác để nói?"

Điều này:...

Trong nháy mắt, Mục Lư Nguyệt lập tức ngã ngồi ở trên gót chân, cả người giống như đã bị rút cạn không khí, mềm nhũn, tê liệt, nước mắt không thể nào khống chế lập tức tràn ra.

Tần Vương điện hạ thật sự... thật sự khinh thường nằng như vậy, thật sự không nể mặt tướng quân phủ không chút lưu tình như vậy.

Nếu đã đánh cuộc thì phải chịu thua. *Hắn đây là muốn nằng thực hiện lời hứa hẹn coi áo chạy quanh đường sao? Hắn đây là muốn trở mặt nhìn xem sự trong sạch của nằng bị hủy hay sao?*

Thì ra, nằng trong mắt hắn, căn bản không đáng để nhắc tới, có thể không có như vậy hay không? Thì ra nằng luôn tự hào về xuất thân của mình nhất, nhưng Tướng quân phủ, trong mắt hắn cũng bé nhỏ không đáng kể.

"Ồ ồ"

Cuối cùng, Mục Lư Nguyệt cũng khóc nức nò, tất cả ảo tưởng, tất cả hy vọng hoàn toàn tan vỡ.

Còn có gì đáng buồn hơn so với bị nam nhân mà mình yêu thầm nhiều năm coi như cỏ rác?

Bị đã kích như vậy, nằng không thể nào chịu nổi.

"Không, ta không muốn! Không muốn!" nằng khóc la, điên cuồng túm quần áo Mục Thanh Võ.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ không liếc nhìn xem nằng một cái, xoay người rời đi.

"Lư Nguyệt tiểu thư, làm từ trước mặt Tần Vương điện hạ, làm từ trước mặt nhiều người như vậy, người đừng nghĩ tới chuyện chơi xấu! Vẫn còn lại ba ngày, người hãy cẩn thận suy nghĩ đi!"

Hàn Văn Tịch vui sướng lưu lại những lời này, vội vàng xoay người đuổi theo Long Phi Dạ, để lại Mục Lư Nguyệt kêu trời khóc đất ở sau lưng.

Thật tình mà nói, Long Phi Dạ thật sự rất tàn nhẫn. Khiến người bị thương sâu nặng như vậy, cư nhiên không có một chút cảm giác, cứ thế rời đi.

Hàn Văn Tịch không nhận được nghĩ, *có phải tất cả những người thích hắn, đều sẽ bị sự lạnh băng vô tình của hắn gây thương tích hay không?*

Thật vất vả và đuổi theo, Hàn Văn Tịch ngoan ngoãn đi ở bên cạnh hắn, đang muốn mở miệng nói lời cảm tạ, nhưng Long Phi Dạ đã nhẹ nhàng lên tiếng. "Người còn không quay về?"

Ách. Hàn Văn Tịch lúc này mới phát hiện, phương hướng hiện tại đang đi ngược với hướng về Tần Vương phủ.

"Người không quay về sao?" Hàn Văn Tịch hỏi không đầu không đuôi.

Ai ngờ, Long Phi Dạ dừng chân nhìn nằng một cái, không nói một tiếng, thân ảnh chợt lóe đã không thấy người.

Gia hỏa này!

Được thôi, hắn đi nơi nào, sao có thể nói với nằng? Rất có thể hắn muốn đi Cô Uyển thăm vấn Hàn Nhược Tuyết và xử lý thi thể Lý thị, đúng không?

Hàn Văn Tịch quay đầu lại nhìn thoáng qua đám người vẫn chưa tan đi, lúc này mới nhớ tới Thất di nương và Tiểu Dật Nhi. Nằng lập tức vội vàng chạy tới cửa sau của Đại Lý Tự. *Thất di nương, người ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì. Hiện giờ hai phòng Hàn gia đã không còn nữa, chỉ còn lại người và Tiểu Dật Nhi!*

May mắn thay, thương thế của Thất di nương không nghiêm trọng lắm, nhưng não có chấn động rất nhỏ.

Hàn Văn Tịch tự mình đưa Thất di nương và Tiểu Dật Nhi trở về Hàn gia, xử lý một chút sự tình Hàn gia. Một đêm không ngủ, nằng đang định nghỉ ngơi, đột nhiên người Tần Vương phủ tới, nói Mộ Dung Uyển Như đang vội tìm nằng trở về.

Thời gian này, Mộ Dung Uyển Như vội và tìm nằng, tất nhiên là do Nghi thái phi thật sự trúng độc, hơn nữa độc y không thể nào giải được.

Hàn Văn Tịch thật sự rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Cầu người, chơi đùa người một phen!

Tuy rằng Lý thị không phải là người tốt, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn rất bội phục độc thuật của bà ta. Bà ta hạ độc, sao người bình thường có thể tùy tiện giải được.

Cũng không biết trong óc Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như thiếu mất dây thần kinh nào. Rõ ràng biết năng lực hạ độc của Lý thị cao như vậy, còn muốn bỏ qua một đại tôn phật như nằng, đi tìm độc y bên ngoài?

"Trời hôm nay vẫn còn chưa sáng, tiểu thư Uyển Như tìm ta làm gì?" Hàn Văn Tịch biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

Cầu người thì phải có bộ dáng cầu người, tùy tiện tổng có một nữ tỳ tới tìm, ngay cả sự tình gì cũng đều không nói, đây tình là gì?

Nữ tỷ Thủy Bình này là tâm phúc của Mộ Dung Uyển Như, đương nhiên biết sự tình gì, nhưng, tiểu thư Uyển Như chỉ giao phó năng tới tìm người trở về, cũng không đề cập đến bất cứ điều gì khác, vì vậy nàng không thể tự mình chủ trương.

"Bẩm Vương Phi nương nương, nô tỳ không rõ ràng lắm, nhưng, tiểu thư Uyển Như thật sự rất lo lắng, nhất định là đại sự, không thể chậm trễ. Cổ kiệu đang đợi ở bên ngoài, chúng ta nhanh chóng đi thôi." Thủy Bình thực sự thông minh.

Hàn Văn Tịch chỉ cười cười, "Nàng ấy thì có đại sự gì, người quay về nói cho nàng ấy rằng, ta ở nơi này đang cần xử lý một đồng việc gấp, không thể phân thân, đi qua đi lại tới nay."

Vừa nghe lời này, Thủy Bình lập tức nóng nảy, "Vương Phi nương nương, tiểu thư nhất định là có việc gấp, chúng ta vẫn nên về phủ trước đi."

Tiểu thư Uyển Như đương nhiên không có đại sự gì, người có đại sự chính là Nghi thái phi. Đêm qua, ngay khi Thái phi nương nương hồi phủ, không thể ngủ được. Sau đó đã tìm tới không dưới mười vị độc y, tất cả đều không tra ra độc gì, một số thái y cũng đã tìm tới, nhưng đều một mực chắc chắn con họ là do trúng độc mà thành, Thái phi nương nương gấp đến nỗi muốn mau giết người.

Thái phi nương nương sợ hãi nhất chính là sinh bệnh trong người. Từ xưa tới nay, chỉ bị phong hàn một chút đã có thể khiến nàng thay đổi tính tình, huống chi là sự tình nghiêm trọng như vậy.

Tất cả độc y và thái y đều bị mắng đến nổi giống như máu chó phun đầu, quỹ đầy đất. Ngay cả tiểu thư Uyển Như cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Tiểu thư Uyển Như cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể kéo một xuồng và tới tìm Vương Phi nương nương trở về.

"Được rồi được rồi được rồi, người đi về trước đi, chờ ta xử lý xong hết sự tình trên tay, sẽ theo ngay sau đó, được không?" Hàn Văn Tịch rất khách khí hỏi lại.

Thủy Bình chung quy vẫn là nữ tỷ, vừa nghe giọng điệu này thì nào dám nói tiếp gì nữa, chỉ có thể vội vã quay về.

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn bầu trời, thấy rằng qua nửa canh giờ (1h) nửa thì trời sẽ sáng. Tới hôm qua Lý thị đã nói, muốn khiến cho Nghi thái phi không thể thấy được ánh mặt trời ngày mai. Vì độc nằm ở cổ họng, lúc này Nghi thái phi chắc hẳn đã ho ra máu, đúng không?

Nếu như Nghi thái phi chết thật, nàng có thể danh chính ngôn thuận đảm nhận nữ chủ nhân của Tần Vương phủ. Ngay cả khi đó chỉ là danh hiệu, vẫn còn mạnh hơn vị trí hiện tại. Nhưng cuối cùng, nàng vẫn không thể nhẫn tâm.

Huống chi, Nghi thái phi tuy rằng đáng giận, nhưng không độc ác giống như Mộ Dung Uyển Như, nàng ấy chỉ bỏ đá xuống giếng mà thôi, trong khi Mộ Dung Uyển Như lại luôn chủ động tính kế.

Hơn nữa, nàng là đại phi, thấy chết mà không cứu chẳng khác gì hung phạm giết người.

Nàng lười biếng đuổi người, đuổi eo, đứng đây. Sau khi phản phò với tiểu Trầm Hương vài câu, lập tức chậm rãi đi ra cửa.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Lúc này, Mẫu Đơn viện trong Tần Vương phủ đã hoàn toàn hỗn loạn. Nghi thái phi ho ra máu, nhờ ra một mồm đầy máu đen.

"Thái y, thái y! Mau truyền thái y tiến vào! Nhanh lên!"

Mộ Dung Uyển Như sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng hô to. Nếu Nghi thái phi không còn nữa, không phải nàng sẽ chuẩn bị bị đuổi ra khỏi nhà hay sao?

Tất cả thái y và độc y đều tiến vào, cũng đều bị dọa sợ. Độc y vội vàng kiểm tra máu độc thái ra. Tất cả mọi người đều khản trương chờ đợi, ngay cả Nghi thái phi xấu tính cũng chịu đựng cảm giác ngứa nơi cổ họng, không dám lên tiếng, nhìn với ánh mắt trông mong.

Nhưng ai biết, độc y chỉ có thể xác định là đã trúng độc, nhưng không thể kiểm tra đo lường ra được đó là độc gì.

Trong cơn thịnh nộ, Nghi thái phi không với được vật nào, lập tức lấy trâm cài trên đầu ném ra, "Phế vật, một đám phế vật, cút hết ra ngoài cho bản cung!"

Sự kích động này của Nghi thái phi dẫn tới một cơn ho dữ dội hơn, rất nhanh lại khụ ra một ngụm máu đen, nàng sợ tới mức sắc mặt hoàn toàn biến xanh, "Hàn Văn Tịch tới chưa? Tới chưa?"

Nàng đương nhiên biết Hàn Văn Tịch lợi hại hơn nhiều so với những độc y này, nhưng nàng là người chết vì sĩ diện, sao có thể hạ mình đi cầu Hàn Văn Tịch? Tuy nhiên, về chuyện này, ngay cả khi nàng không lên tiếng, Mộ Dung Uyển Như cũng nên giúp nàng làm chứ?

Đây là vấn đề sống chết.

"Đã sai người đi tìm! Nàng ấy đang ở Hàn gia. Ta vừa mới sai người đi tìm tâu từ lần nữa! Sao nàng ấy có thể như vậy?" Mộ Dung Uyển Như vội vàng trả lời.

Mộ Dung Uyển Như thật sự không cam lòng cầu xin, không cam lòng cho Hàn Văn Tịch một cơ hội lập công. Nàng ta chỉ chờ Nghi thái phi tức giận, chờ Nghi thái phi hạ lệnh áp giải Hàn Văn Tịch tới đây.

Nhưng ai biết, Nghi thái phi chỉ hung dữ trừng mắt nhìn nàng, nổi giận nói, "Còn không phải do người hay sao? Nếu tới hôm qua đưa nàng ấy trở về cùng nhau, bản cung sao có thể gặp phải cảnh đau khổ thế này? Lập tức đi nói chuyện khách khí một chút cho ta!"

Nghi thái phi không phải không biết, tính Hàn Văn Tịch thích ăn mềm mà không thích ăn cứng. Nha đầu kia một khi trở nên bướng bỉnh, cho dù nàng mạnh mẽ triệu nàng trở về, nàng cũng chưa chắc sẽ trị liệu cho mình.

Mắt thấy trời sắp sáng, nàng cũng không dám lấy tính mạng của mình ra để đùa giỡn. Nàng thật sự rất hối hận, tới hôm qua khi Tần Vương cũng ở đó, nếu thuận nước đẩy thuyền khiến Hàn Văn Tịch cùng nhau trở về và giải độc giúp nàng, không phải sẽ ổn hay sao?

Mộ Dung Uyển Như cực kỳ khiếp sợ, đã nhiều năm qua, mẫu phi vẫn là lần đầu tiên chỉ trích nàng như vậy.

"Mẫu phi, ta... ta cũng không biết..."

"Đù rồi! Người còn không đi, người muốn hại chết bản cung sao?"

Nghi thái phi hung hăng đẩy nàng ta một phen, Mộ Dung uyển sợ tới mức không dám nói thêm lời vô nghĩa nào nữa, vội vàng đi ra cửa.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Đồng thời ngay khi Mộ Dung Uyển Như ra cửa, Hàn Văn Tịch đã tự mình trở lại từ cửa sau.

Nàng đi thẳng đến Mẫu Đơn viện, cũng không thông báo mà lập tức vọt tới trong phòng Nghi thái phi, "Mẫu phi! Mẫu phi!"

Vừa nghe giọng nói này, Nghi thái phi đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, chỉ thấy Hàn Văn Tịch đang vội vàng chạy vào.

"Mẫu phi, hiện giờ đã là lúc nào rồi? Độc của ngài vì sao vẫn chưa giải được? Sao Uyển Như cũng không nói một tiếng? Thật là... đã phải liên tiếp hai người đi tìm ta, thần thần bí bí, bất kể ta hỏi như thế nào, bọn họ cũng không nói với ta rằng ngài đã xảy ra chuyện. May mắn thay, Triệu ma ma nói lại với ta. Ai nha, nàng ấy đang làm gì vậy? Đây là sự tình liên quan đến tính mạng, còn có điều gì phải giấu? Đây là đang đùa giỡn với tính mạng hay sao?"

Hàn Văn Tịch vừa oán giận, vừa kéo tay Nghi thái phi và làm bộ bắt mạch. Nàng sớm đã ngắt khỏi động hệ thống giải độc và quét tâng sâu. Độc do Lý thị hạ, cho dù lợi hại thế nào cũng trốn không thoát được công nghệ cao của Hàn Văn Tịch.

Rất nhanh, Hàn Văn Tịch đã hiểu rõ trong lòng.

Nghe Hàn Văn Tịch "cáo trạng" như vậy, tay của Nghi thái phi nắm chặt thành nắm đấm. Mộ Dung Uyển Như không tự mình đi mời người, nàng đã rất tức giận. Ai biết nàng ấy phái người đi, cũng không nói đúng sự thật như vậy?

Hàn Văn Tịch nói quả không sai. Đây quả thực chính là đang lấy mạng nàng đưa ra đùa giỡn! Nha đầu này vì sao lại không phân biệt được nặng nhẹ như thế? Có vẻ như đã bị nàng sùng bái.

Thấy Nghi thái phi thờ dài nặng nề, đầy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một tia gào hoạt, đột nhiên rút tay về, kính hồ, "Hong rồi!"

Nghi thái phi sợ tới mức suýt nữa ngã xuống giường, "Sao lại thế này? Không cứu được sao?"

"Mẫu phi, độc đã nhập vào tim phổi của ngài! Không kịp nữa!" Hàn Văn Tịch vội vàng nói.

Nghi thái phi chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thoáng váng từng đợt. Nàng đột nhiên cầm tay Hàn Văn Tịch, "Văn Tịch, người nhất định phải cứu ta, nhất định phải cứu ta! Mẫu phi không muốn chết!"

Văn Tịch?

Nếu Hàn Văn Tịch nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên Nghi thái phi gọi nàng thân thiết như vậy.

Khi một người đang đối diện với cái chết, những thứ như niềm kiêu hãnh, mặt mũi, tất cả những mối hận thù oán giận chẳng là gì ngoài những đám mây trời nổi ở trong không trung.

"Mẫu phi, đã bị trị hoàn quá lâu! Nếu sớm hơn một chút, ta còn nắm chắc mười phần, nhưng hôm nay ta thật sự không dám đảm bảo." Hàn Văn Tịch làm ra vẻ mắt mất.

"Vây... vậy phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?" Nghi thái phi hoảng đến nỗi hoang mang lo sợ.

"Mẫu phi, ta sẽ thử dùng ngân châm ngăn chặn sự phát tác của độc xem sao, để độc y lập tức đi tìm được tó, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực. Đối với việc còn kíp hay không..."

Hàn Văn Tịch còn chưa nói xong, Nghi thái phi cũng không dám nghe thêm nữa, vội vàng nói, "Mau, nhanh lên!"

Đây là biện pháp cuối cùng, nàng không muốn chết!

"Vây mẫu phi hãy nhanh chóng nằm xuống, ta sẽ lập tức thi châm." Hàn Văn Tịch ra vẻ nôn nóng.

Nghi thái phi nằm xuống, Hàn Văn Tịch lập tức lấy ngân châm ra, nghiêm túc tìm những điểm phân châm ở trên cổ nàng. Trong khi đó cũng đọc ra một phương thuốc để độc y viết xuống.

Khi giành giật từng giây, bộ dáng tập trung toàn lực, không ai có thể hoài nghi nàng đang giả vờ.

Trên thực tế, nàng chỉ cần thi châm, lập tức có thể ngăn chặn sự phát tác của độc tố, ít nhất có thể tranh thủ thời gian khoảng ba ngày. Tuy nhiên, sao nàng có thể không mượn cơ hội này, đùa giỡn với Mộ Dung Uyển Như một phen?

Cùng dưới mái hiên, muốn diệt trừ Mộ Dung Uyển Như, nhất định phải giành được trái tim của Nghi thái phi.

Độc y xác định xong phương thuốc giải độc, lập tức phân công nhau hành động, bằng tốc độ nhanh nhất đi lấy nguyên liệu, đun sôi. Sau hồi lâu, Hàn Văn Tịch mới kết thúc thi châm, nàng thờ hất ra, ngồi ở bên cạnh.

Trong khi đó, mặt trời đã nhẩy ra từ phía đông, bầu trời bắt đầu sáng.

Nghi thái phi nằm trên giường, cả người cứng đờ, cũng không dám di chuyển.

"Mẫu phi, cổ họng vẫn còn ngứa sao?" Hàn Văn Tịch quan tâm hỏi.

"Không, không còn ngứa nhiều nữa. Văn Tịch, người nói... người nói còn đủ thời gian sao?" Nghi thái phi rất khản trương.

Hàn Văn Tịch cố ý khẽ thờ dài một tiếng. "Nếu như ta biết sớm hơn một chút, vậy thì..."

Nói tới đây, nàng lập tức chuyển chuyện, vội vàng an ủi, "Mẫu phi cát nhân tự có thiên tương*, nhất định sẽ không có việc gì, nhất định!"

**Cát nhân tự có thiên tương (吉人自有天相): Trời giúp người lương thiện. (Heaven helps the worthy)*

Bất luận nói gì an ủi, đều có vẻ nhọt nhọt và bất lực trước sinh mạng. Hốc mắt Nghi thái phi đều chuyển sang màu đỏ, trong óc trống rỗng, chỉ ngóng trông độc y nhanh chóng đưa được tó đây.

Nàng cũng không nói gì, chỉ giữ tay Hàn Văn Tịch, nắm chặt, tựa hồ hy vọng Hàn Văn Tịch có thể cho nàng thêm một chút sức mạnh.

Hàn Văn Tịch chần chờ một lát, chung quy vẫn vươn một tay kia ra và cầm lấy tay nàng. "Mẫu phi, yên tâm đi, nếu cổ họng lại ngứa thì lập tức nói cho ta."

Nghi thái phi gật gật đầu, thần kinh căng thẳng, toàn bộ lực chú ý đều tập trung ở trên cổ mình.

Thời gian dường như dài và mệt mỏi hơn khi họ chờ đợi.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân hoảng loạn.

"Đã tới!" Nghi thái phi vui mừng.

Quả nhiên thấy một độc y tự mình bung bát được nóng tiến vào, "Thái phi nương nương, đây là được dựa theo phương thuốc của Vương Phi nương nương."

Được tó, cổ họng nàng cũng không ngứa nhiều nữa. Thời gian vừa kíp. Nàng được cứu rồi! Được cứu rồi!

Nghi thái phi kích động đến nỗi tự mình ngồi dậy, Hàn Văn Tịch tiếp nhận bát được, từng ngậm từng ngậm giúp nàng uống xong, không dừng lại một ngậm nào. Cho đến khi uống xong một ngậm cuối cùng, nàng mới có thể thờ phảo nhẹ nhõm, thực sự kích động. "Văn Tịch, uống thuốc vào rồi có phải sẽ không có việc gì hay không?"

Ngay cả hoảng đẽ, đối mặt từ vọng cũng đều sợ hãi, huống chi là lão thái thái như Nghi thái phi.

Hàn Văn Tịch đã quen nhìn loại sợ hãi này, nàng gật gật đầu, "Chúc mừng mẫu phi, hiện giờ đã không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa. Tuy nhiên, được hiệu sẽ cần thêm một thời gian mới có thể phát huy, vì vậy ta sẽ từ từ giúp ngài lấy châm ra."

Nghi thái phi liên tục gật đầu, trái tim treo cao ở giữa không trung cuối cùng đã thu hồi lại. Nàng dựa vào trên gối cao, âm thầm thờ ra.

Hàn Văn Tịch lẹ lẹ kéo tay nàng tới bên mạch. Nghi thái phi bình tĩnh nhìn qua, thấy biểu tình nghiêm túc của Hàn Văn Tịch, vô thức bắt đầu đánh giá kỹ nha đầu này một lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Động tâm, chấp nhận người!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nghi thái phi nghiêm túc bắt đầu đánh giá Hàn Văn Tịch.

Mẫu thân của nha đầu này là ân nhân cứu mạng Thái Hậu, hiện giờ, nàng ấy lại trở thành ân nhân cứu mạng nàng.

Đây không phải là tạo hóa trêu người hay sao?

Nghi thái phi đã sống sót sau những cuộc đấu tranh gian khổ nơi hậu cung suốt cả cuộc đời, dù thế nào cũng không phải là người dễ dàng đối phó. Mộ Dung Uyển Như sai người đi mời Hàn Văn Tịch, tuy rằng không nói rõ sự tình là gì, tuy nhiên, với sự thông minh của Hàn Văn Tịch, cũng nên đoán được.

Ngay cả khi Mộ Dung Uyển Như tự mình đi mời, nàng cũng vẫn lo lắng nha đầu này nhất định mang thù, được một tác lại muốn tiến một bước, gây khó dễ và không muốn tới. Ai biết, Mộ Dung Uyển Như vừa mới rời đi, nàng ấy đã chủ động qua đây.

Thật ra, nha đầu này có thể qua đây muộn hơn một chút, thậm chí thời điểm vừa rồi khi đang giải độc, có thể chậm trễ một chút. Nhiều độc y như vậy đều không tra ra độc gì, vạn nhất nàng thật sự không may bị độc phát vong thân, nha đầu này cũng không có tội lỗi gì.

Phiái biết rằng, nàng vừa chết, nha đầu này chính là nữ chủ nhân của Tần Vương phủ!

Tuy nhiên, nàng ấy không những không so đo hiềm khích trước đây, chủ động chạy đến, lại còn tận tâm tận lực, một khi thời điểm lập tức thi châm khai được, điều này ít nhất chứng tỏ rằng nàng ấy không hề có lòng xấu xa.

Trong lòng Nghi thái phi âm thầm cảm khái, nghĩ thầm, *Hàn Văn Tịch a Hàn Văn Tịch, nếu người chưa từng lần lộn với Thái Hậu, bốn cung thật ra có thể đã chấp nhận người. Độc thuật cao minh này của người, có lẽ có thể trợ giúp Phi Dạ một tay!*

Sau khi Hàn Văn Tịch bắt mạch xong, lại nghiêm túc thực hiện kiểm tra, xác định độc tố đã bắt đầu lui, lúc này mới lấy ngân châm trên huyết vị nơi cổ của Nghi thái phi xuống.

"Mẫu phi thật sự là cát nhân tự có thiên tương. Độc tố gần như đã lui hết, chỉ còn một chút tàn lưu, cần phải châm cứu để trực xuất ra ngoài. Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày thần thiếp sẽ qua đây châm cứu giúp mẫu phi, liên tục trong ba ngày sẽ có thể khỏi hẳn. Mấy ngày nay, còn thỉnh mẫu phi tận lực ăn uống nhẹ nhàng, ăn những thức ăn làm ấm cổ họng." Hàn Văn Tịch nghiêm túc giao đãi.

Nghi thái phi tất nhiên rất vui vẻ, chỉ là hiện giờ tính mạng không còn nguy hiểm nữa, nàng cũng bình tĩnh lại và không kích động giống như lúc trước nữa.

Nàng gật gật đầu, "Rất tốt, rất tốt!"

Hàn Văn Tịch cười thầm trong lòng. "Vây nẫu phi hãy nghỉ ngơi trước, nếu có chuyện gì, tùy thời hãy truyền thần thiếp qua đây."

Nghi thái phi lờì biếng phát phát tay, nhưng chần chờ một lát, vẫn mở miệng nói, "Lần này... ít nhiều đều nhờ người!"

Hàn Văn Tịch thực sự ngạc nhiên, cuối cùng nàng cũng có cảm giác thành tựu sau khi cứu người, cười nói, "Đây là điều thần thiếp nên làm. Thần thiếp cáo lui!"

Ai ngờ, nàng còn chưa ra khỏi cửa, Mộ Dung Uyển Như đã đột nhiên đẩy cửa tiến vào, "Mẫu phi, mẫu phi, ta không tìm thấy..."

Ngay khi nhìn thấy Hàn Văn Tịch, Mộ Dung Uyển Như lập tức trợn mắt há hốc mồm. *Nữ nhân này, vì sao lại ở chỗ này?*

Nàng đã tìm khắp Hàn gia, cũng không ai biết Hàn Văn Tịch đã đi nơi nào.

Nàng đã hoàn toàn hối hận, sợ đã muộn nên không cứu được tính mạng mẫu phi. Ai biết, Hàn Văn Tịch thực sự đang ở chỗ này!

"Uyển Như, sau này cho dù ta gặp phải đại sự gì, người có nể tôi chẳng là được, nếu không, ta và người không ai có thể gánh được hậu quả." Hàn Văn Tịch dom giản dứt lời, đi qua bên cạnh Mộ Dung Uyển Như, đi thẳng ra cửa.

Sau một tiếng "cót két" cửa phòng đóng lại, Mộ Dung Uyển Như mới giật mình bừng tỉnh, thấy Nghi thái phi đang neho mắt chăm chăm nhìn xem nàng.

"Mẫu phi, ta..."

"Người? Tính mạng bốn cung suýt nữa đã bị hủy ở trên tay người! Chuyện lớn như thế, người còn dám bực bội với tâu từ người? Ai cho người lá gan lớn như vậy?" Nghi thái phi tức giận chất vấn.

Mộ Dung Uyển Như đã tính toán mọi thứ hoàn hảo. Nếu nàng tự mình đi qua mời, cho dù Hàn Văn Tịch không tới, nhưng nếu mẫu phi mạnh mẽ triệu nàng ấy trở về, như vậy vẫn có thời gian.

Nàng nào biết đâu, Hàn Văn Tịch đã chủ động qua đây.

"Mẫu phi, ta... không phải ta... ta cho rằng nàng ấy đã biết. Khi đi mời nàng ấy, sao nàng ấy có thể không biết đã xảy ra chuyện gì?" Mộ Dung Uyển Như chỉ có thể giải thích theo cách này.

Nghi thái phi không quan tâm tới chi tiết như thế, càng tức giận hơn, "Đù rồi, người đừng có tự bào chữa, người rõ ràng đang mạo hiểm tính mạng bốn cung, đừng tưởng rằng bốn cung không nhìn ra được!"

Về thái độ chán chường của Mộ Dung Uyển Như đối Hàn Văn Tịch, Nghi thái phi có thể không rõ ràng lắm. Nghi thái phi có thể dung túng nàng tính toán thiệt hơn đối Hàn Văn Tịch, tuy nhiên, tuyệt đối không cho phép nàng dùng thủ đoạn với mình ở nơi này.

Sao Mộ Dung Uyển Như lại không hiểu được tính tình của Nghi thái phi? Nàng biết bản thân mình hiện đã không có đường báo chữa, nàng chỉ là quá bất ngờ, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch có thể ở chỗ mẫu phi thương yêu nàng nhất, đánh nàng trở tay không kịp.

Hàn Văn Tịch, chưa diệt trừ được người, Mộ Dung Uyển Như ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc!

Nàng quỹ xuồng, diễm đạm đáng yêu, nức nở nói, "Nữ nhi sai rồi, nữ nhi đã hoàn toàn sai, thỉnh mẫu phi trọng phạt!"

Lừa gạt của Nghi thái phi đâu thể dễ dàng dập tắt như vậy, nàng chỉ về phía cửa, "Người lập tức ra ngoài! Về đóng cửa ăn năn cho bốn cung. Không có mệnh lệnh của bốn cung, không cho phép ra khỏi cửa!"

Hàn Văn Tịch ở ngoài cửa khi nghe đến đó, suýt nữa đã cười xi thành tiếng, may mắn thay nàng nhận xuống đứng lúc.

Nàng cảm thấy mỹ mãn, tâm tình rất tốt, lúc này mới thực sự rời đi.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Vừa đến Phủ Dung viên, Hàn Văn Tịch biết rằng Long Phi Dạ một đêm vẫn chưa trở về. Gia hỏa này quả nhiên thật sự vô tâm, mẫu phi trúng độc nguy hiểm tới tính mạng, hần vẫn không hề lộ mặt.

Nàng vừa ăn bữa sáng, vừa hỏi, "Sở Tây Phong cũng không ở đây sao?"

"Chiều qua, sau khi hần ra ngoài đến nay vẫn chưa trở về. Vương Phi nương nương, sự tình ngày hôm qua, tất cả mọi người trong quý phủ đều đã biết. Ngại thật là lợi hại!" Triệu ma ma cười toe toét trong khi gờ ngón tay cái lên.

Những sự tình tới qua, có thể sẽ gây oanh động trong mấy ngày nữa. Đây cũng không phải là lần đầu tiên Hàn Văn Tịch bước lên đầu để bản tán trong đề đó. Vì thế nàng cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ là, Triệu ma ma vừa nói như thế, nàng không nhịn được nhớ lại những lời Lý thị đã nói trước khi chết.

Thế nhân đều biết Thiên Ninh quốc có Tần Vương, nhưng không biết đến Thiên Huy hoàng đế! Thế nhân đều biết độc thuật của Tần Vương phi cao minh, nhưng lại không biết người có thể giải độc mới là cao thủ dùng độc.

Lời này, ít nhiều sẽ mang lại phiền toái cho Long Phi Dạ, sẽ đưa tới ít nhiều phiền toái cho bản thân nàng.

Sự tình tra ra Hàn gia có nội gián, Long Phi Dạ có thể vượt qua rào cản được hay không?

Cũng không biết hiện tại tên kia đang ở trong cung, hay là ở Cô Uyển, đành phải chờ hần trở về mới biết được tình huống.

Nghe đến điều này, Hàn Văn Tịch lập tức không còn muốn ăn, một đêm chưa ngủ nên thật sự mệt. Nàng phản phó Triệu ma ma không cần quấy rầy, lập tức lên lầu nghỉ ngơi.

Sau khi bị bắt cóc, đối mặt với sự vu hãm của Từ thị, tiếp đó lại là sự tình đánh cuộc, Hàn Văn Tịch hiện tại cũng chưa ngủ ngon được một giấc. Tuy rằng bụng đầy tâm sự, nhưng chung quy vẫn rất mệt mỏi.

Nàng còn chưa đi tới giường, đã trực tiếp ngã sập xuống ghế dài, nằm một hồi thật lâu mới lười nhác xoay người.

Ai ngờ, giữa đầu, lập tức nhìn thấy hai tròng mắt quuyền rũ mị hoặc ở trên xà nhà, đang tươi cười chăm chăm nhìn nàng xem.

"A"

Hàn Văn Tịch hét lên một tiếng, đột nhiên ngồi dậy, sợ tới mức tất cả sáu ngũ đều hoàn toàn biến mất. *Gia hỏa này... chẳng phải là trang chủ yên nghiệp của trà trang Thiên Hương, Cố Thất Thiểu hay sao?*

"Người vào đây bằng cách nào?" nàng kinh hô thành tiếng.

Tần Vương phủ phong thủ nghiêm ngặt, đặc biệt Phủ Dung viện càng là kín không có kẻ hở. Tuy nhiên, gia hỏa này có thể vô thanh vô tức vào được.

Nhìn thấy phản ứng của Thấy Hàn Văn Tịch, Cố Thất Thiểu tươi cười càng thêm sáng lạn. Hai chân hần mọc ở trên xà nhà, treo ngược xuống giống như một con dơi, cười ha hả với Hàn Văn Tịch, "Ta còn tưởng rằng người không sợ trời không sợ đất, thì ra là nhất gan như vậy!"

Hàn Văn Tịch trợn trắng mắt, cảnh giác hỏi, "Người đang làm gì ở đây?"

"Độc nha đầu, đây là thái độ của người đối ân nhân cứu mạng sao?" Cố Thất Thiểu rất nghiêm túc hỏi.

Hàn Văn Tịch học bộ dáng nghiêm túc của hần, hỏi ngược lại, "Ân nhân cứu mạng ở đâu?"

Cố Thất Thiểu kiêu ngạo dùng ngón tay cái chỉ vào ngực mình, "Ồ đây!"

Hàn Văn Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, "Ta không quen biết người."

"Người..."

Cố Thất Thiểu lập tức xoay người xuống dưới, ngồi ở bên cạnh Hàn Văn Tịch, "Uy, dù nói thế nào thì ta cũng coi như đã liều mình cứu người, người thật sự trở mặt không nhận biết người?"

Hàn Văn Tịch lập tức đứng lên, kéo ra khoảng cách an toàn với hần, về mặt ghét bỏ liếc hần, "Có chuyện gì thì mau nói ra, có rắm thì mau phóng đi!"

Mặc kệ yêu nghiệt này có vấn đề gì, chỉ với tính phong lưu này của hần, bộ dáng ăn chơi tác quái không kèm chế được, nhất định là một kẻ không có đạo đức. Tốt nhất nên giữ khoảng cách.

"Chặc chặc chặc, nha đầu không có lương tâm." Cố Thất Thiểu trông có vẻ mất mát.

"Đù rồi! Nếu người ra tay sớm hơn, người cần phải mạo hiểm cuộc sống để cứu ta sao?"

Tuy rằng Hàn Văn Tịch từng cầu tình cho trà trang Thiên Hương, nhưng đó bất quá chỉ là do bực bội với Long Phi Dạ mà thôi. Cố Thất Thiểu và Long Phi Dạ cứu nàng đều có tính chất giống nhau, đều cố ý kéo dài đến cuối cùng, không quan tâm đến nguy hiểm của nàng, muốn dẫn ra hung phạm phía sau nắn. Võ công của Cố Thất Thiểu tuyệt đối không thua Thanh Y, vì vậy, lúc trước ở trong sơn động đã có thể cứu nàng rời đi.

Sau khi bị Hàn Văn Tịch vạch trần, Cố Thất Thiểu chậm rãi nhét một lọn tóc dài sau tai, cũng không quấy rối nữa.

Hàn Văn Tịch nhướng mày nhìn hần, trong lòng cảm khái vạn phần, động tác của gia hỏa này nhìn thế nào cũng đẹp hơn nữ nhân ba phần. Hon nữa, đều rất trôi chảy.

Chẳng lẽ khi một người đẹp, hết thấy mọi thứ về hắn ta cũng trở nên đẹp đẽ?

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch sẽ không bị mê hoặc bởi vẻ ngoài đẹp đẽ của hắn, nàng không chút khách khí, "Người rốt cuộc tìm ta làm gì?"

Nàng chỉ coi đây đã khiến Long Phi Dạ không vui, vạn nhất hắn mà biết có nam nhân đã vào trong phòng nàng, trời mới biết tòa núi băng bảo thủ kia sẽ có phản ứng gì.

"Có việc." Cổ Thất Thiểu lập tức trả lời.

"Vậy nói đi!" Thật ra, Hàn Văn Tịch vẫn rất hiểu kì, hắn ta hiểu lĩnh đến đây tìm nàng, nhất định là thật sự có việc.

Cổ Thất Thiểu cười hắc hắc, đứng dậy tiến tới gần hơn. Hàn Văn Tịch lập tức lui về phía sau, "Cách xa ta ra một chút, nếu không ta sẽ gọi người!"

Nếu cho Gia hòa này một chút ánh sáng mặt trời, hắn sẽ rất sáng lạn, được một tác lại muốn tiến thêm một thước.

Cổ Thất Thiểu lúc này mới dừng bước, bắt đầu nghiêm túc, thấp giọng hỏi, "Nha đầu, độc thuật của người là do ai dạy? Ai nói cho người cách dùng cá vàng để kiểm tra Vạn Xà độc?"

Đêm qua, Cổ Thất Thiểu cũng ở cửa Đại Lý Tự, xem rất rõ ràng quá trình Hàn Văn Tịch thử độc.

Đương nhiên Lý thị, ngay cả hắn cũng không biết có thể dùng cá vàng để tra ra Vạn Xà độc. Nói vậy, nam tử mang mặt nạ sau lưng Lý thị cũng không biết được đi!

Nha đầu này, thật sự rất lợi hại!

Sư phụ nàng là ai? Độc thuật của nàng học được từ đâu?

Nếu như Hàn Văn Tịch nhớ không lầm, gia hòa này ở trong sơn động cũng từng hỏi nàng về vấn đề này. Hắn đuổi tới nơi này, không phải cũng chỉ vì vấn đề này đi?

"Ta còn nghĩ rằng người tới là vì muốn cầu tình cho trà trang Thiên Hương." Hàn Văn Tịch đã rất ngạc nhiên.

"Một trà trang như thế, bản công tử đủ khả năng để mắt nó." Cổ Thất Thiểu cười đặc biệt tiêu sái, "Bản công tử có hứng thú đối với người và độc thuật của người hơn."

Thật sự là một yêu nghiệt!

Hàn Văn Tịch thật sự cảm thấy đau lòng cho trà trang kia, vốn còn muốn tìm cơ hội hỏi thăm Sở Tây Phong về việc Long Phi Dạ rốt cuộc sẽ xử lý như thế nào. Hiện giờ xem ra là không cần nữa.

Đối với độc thuật của nàng, có thể là do ba phần: thiên phú, công việc khó khăn hằng ngày và sự chăm chỉ của nàng, cuối cùng chính là sự hỗ trợ đến từ hệ thống giải độc.

Nếu nhất định phải hỏi sư phụ nàng là ai, nàng chỉ có thể nói sư phụ nàng chính là hệ thống giải độc. Hệ thống vô hình này chứa tất cả kiến thức các loại độc thuật tự cổ chí kim. Đến nay, nàng vẫn đang sử dụng nó, cũng đang học tập về nó.

Đương nhiên, đây là bí mật, là bí mật lớn nhất của nàng, tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.

"Độc thuật của người là do ai dạy? Một trang chủ trà trang, võ công cao cường không nói, độc thuật cũng không hề kém, không trách Long Phi Dạ sẽ điều tra người!" Hàn Văn Tịch thực sự thông minh, lập tức chuyển đề tài đến trên người Cổ Thất Thiểu.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 141: Vân Tịch bị đùa giỡn

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa nghe Hàn Văn Tịch hỏi về bản thân mình, Cổ Thất Thiểu liếm liếm môi tà mị, không lập tức trả lời, mà rất kiên nhẫn ngồi lại trên ghế ấm, thậm chí lười biếng nằm xuống nửa người, một tay chống đầu, rất có hứng thú nhìn Hàn Văn Tịch.

Gia hòa này, hắn có ý gì?

Hàn Văn Tịch dựa vào trên ngăn tủ một bên, hai tay khoanh trước ngực, nhưu mày nhìn lại.

Ai ngờ, Cổ Thất Thiểu lại bắt đầu chớp đôi mắt mị hoặc nhìn tâm của hắn, liên tục chớp chớp về phía nàng, lòng mị thật dài theo đó rung động, nhìn như ngây thơ vô hại, thật ra mị hoặc đi vào trong xương cốt.

Thật sự là một con ma yêu nghiệt!

Hàn Văn Tịch sững sốt, nhìn đến nỗi có chút không rời được mắt, suýt nữa đã bị mê hoặc. May mắn thay định lực của nàng vẫn còn, dứt khoát dời tầm mắt, tiện tay với lấy chén trà ném qua, đáng tiếc, đã bị Cổ Thất Thiểu vừa vịn tiếp lấy.

"Người rốt cuộc muốn như thế nào?"

Tên vô lại này, Hàn Văn Tịch gần như bị hắn đánh bại, nàng đã rất mệt, thật sự đang rất muốn ngủ.

"Trà lại vấn đề của ta. Người từ nhỏ đã là phế vật, Hàn gia cũng không có kiến thức về độc thuật. Nuông người, Thiên Tâm phu nhân có y thuật cao minh nhưng không phải là cao thủ độc thuật. Khi người bước lên kiệu hoa, trên mặt vẫn còn có sẹo độc, nhưng độc đã được giải ngay khi xuống kiệu. Nếu người vài tuổi đã bắt đầu học trộm độc thuật, người lại chưa từng rời khỏi đề đồ, hiếm khi rời khỏi Hàn gia, vậy thì ai đã dạy người?"

Vừa nghe những lời này của Cổ Thất Thiểu, Hàn Văn Tịch lập tức nheo hai mắt lại, lạnh lùng cười, "Người chắc chắn đã điều tra rõ ràng sao?"

Cố Thất Thiểu không hề khiêm tốn chút nào, "Đương nhiên, ta còn biết người..."

Ai ngờ, câu nói kế tiếp còn chưa nói ra, Hàn Văn Tịch bỗng đột nhiên cao giọng hô to, "A, người tới... A, có thích khách!"

Nàng đã không thể hỏi, nàng không nghĩ rằng phi thêm thời gian quý giá của giấc ngủ với gia hỏa này.

Cố Thất Thiểu bị bắt ngờ, đột nhiên nhảy lên, "Người!"

Hàn Văn Tịch càng thêm nỗ lực, "Người tới, mau tới, thích khách đang ở chỗ này!"

Rất nhanh, bốn phương tám hướng lập tức truyền đến tiếng bước chân, Cố Thất Thiểu có thể đi vào nơi này, thật ra cũng rất khó khăn.

Hai trong mắt hắn híp lại, liếm liếm môi, giờ ngón tay cái lên về phía Hàn Văn Tịch, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm, "Người không sợ ta sẽ bắt người làm con tin sao?"

Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch không sợ hãi chút nào, uể oải bỏ tới trên giường, một bộ dáng tự nhiên, nhắm hai mắt lại.

Nàng tất nhiên không hề sợ hãi, nếu gia hỏa này thật sự là nhân vật nguy hiểm, nàng sớm đã không an toàn.

Cố Thất Thiểu nao lòng, ngay sau đó bật cười. *Nữ nhân này, thật sự rất thú vị! Hắn thích!*

Mặc dù tiếng bước chân bên ngoài đã tới gần, Cố Thất Thiểu vẫn không có ý định trốn tránh, thân ảnh lướt qua, không tiếng động ép sát vào Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy một cơn gió lướt qua mặt, theo bản năng mở to mắt ra, ai biết...

Ngay thời điểm Hàn Văn Tịch mở to mắt, Cố Thất Thiểu của người xuống, hôn nhẹ nhàng ở trên trán nàng. Đó chỉ là một chút chạm nhẹ, mềm mại và hơi nhột, thậm chí còn nhẹ hơn cả hơi thở sai lạc ở trên mặt nàng.

Nhảy mất này, nàng nhìn thấy được chiếc cằm với đôi cong hoàn mỹ của hắn, còn có một chút cổ họng đang hoạt động, hết thấy đều gần nàng như vậy. Thì ra nam nhân còn đẹp hơn nữ nhân này, cũng có một mặt cứng nhắc của nam nhân như vậy.

Hai mắt Hàn Văn Tịch trừng lớn, toàn thân đều trở nên cứng đờ. Tất cả những gì còn lại là trái tim hoảng loạn, hoảng sợ, không khống chế được kinh hoàng đập thình thịch thình thịch.

Thiên a, yêu nghiệt này thật sự hôn nàng!

Không, hắn đã phi lễ nàng!

Chỉ một nụ hôn nhẹ nhàng như vậy, Cố Thất Thiểu thôi lui, cười quyến rũ, "Nhìn gì? Ta chỉ đang đánh dấu mà thôi. Bản công tử đã nhìn trúng người."

Tiếng nói của hắn vừa dứt, cũng không đợi Hàn Văn Tịch trả lời, thân ảnh nhoáng một cái, đã biến mất trong hư không. Gần như đồng thời, ba gã thị vệ vọt vào, Triệu ma ma cũng đã xong tới.

Vừa nhìn thấy Vương Phi nương nương nằm ở trên giường, trong phòng trống rỗng, Triệu ma ma sốt ruột mở miệng, "Vương Phi nương nương, thích khách đâu? Thích khách ở nơi nào?"

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình thường trở lại, nhanh chóng ngồi dậy, "Thích khách, thích khách..."

"Thích khách đâu?" Triệu ma ma lo lắng, sợ rằng Vương Phi nương nương thật sự sợ hãi.

"Ta vừa mới mơ thấy thích khách, rất nhiều thích khách, thật đáng sợ!" Hàn Văn Tịch nói dối, với năng lực của Cố Thất Thiểu, phỏng chừng lúc này muốn truy đuổi cũng không kịp nữa.

Trong lúc nhất thời, Triệu ma ma và tất cả bọn thị vệ đang vô cùng khẩn trương đều thả lỏng đề phòng. Không biết vị chủ tử này có gì tốt, nằm mơ mà cũng có thể kêu lớn tiếng như vậy.

Tuy nhiên, bọn họ thật ra không hoài nghi nhiều. Rốt cuộc Phù Dung viện phòng thủ nghiêm ngặt, sẽ không có thích khách nào có thể vào đây.

Triệu ma ma đề thị vệ lui xuống, vội vàng rót một chén trà nóng, "Vương Phi nương nương, nhanh chóng uống một ngụm trà, làm dịu bớt căng thẳng."

Hàn Văn Tịch xác thật cần phải làm dịu thần kinh, nàng thật sự đã bị tên hỗn đản lưu manh Cố Thất Thiểu dọa sợ, dám nhân lúc nàng chưa có chuẩn bị liền đùa giỡn nàng.

Nàng vừa uống nước, vừa dùng sức cọ xát trên trán.

Nàng rồi rầm, mồ trán nàng ra một chút, đó có thể xem như nụ hôn đầu tiên hay không?

"Vương Phi nương nương, trán ngài bị sao vậy?" Triệu ma ma hồ nghi hỏi.

Hàn Văn Tịch lập tức buông tay, "Không... không có gì."

Cố Thất Thiểu, gia hỏa ư ư ư! Nàng quyết định xếp hắn vào số đen. Hắn tốt nhất đừng nên quay lại, nếu không nàng sẽ thét lên ngay khi thấy mặt hắn.

Không, khi gặp lại hắn, nàng sẽ đầu độc hắn!

Cả người nàng vốn đã mệt mỏi, bị Cố Thất Thiểu dọa sợ như vậy, Hàn Văn Tịch thông suốt tinh thần. Nàng ngồi một hồi lâu mới đi tới ngắm mình trong suối nước nóng trong tắm cung Long Phi Dạ.

Chung quy lại, thể lực cũng chỉ có hạn, sau khi ngắm mình trở về, nàng nằm ở trên giường vừa cân nhắc địa vị của Cố Thất Thiểu, vừa bắt tri bắt giác chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này, có thể nói là trời đất tối tăm, trực tiếp ngủ qua buổi chiều, buổi tối, mãi đến giữa trưa hôm sau nàng mới tỉnh lại.

Hàn Văn Tịch vừa tỉnh dậy đã nghe thấy các loại lời đồn đãi ở trong đề đồ. Không có ngoại lệ, tất cả đều có liên quan đến sự tỉnh đêm qua. Không có nhiều lời tập trung vào mẹ con Lý thị, nhưng hoàn cảnh của Mục Lư Nguyệt lại được nhiều người trong quán trà quán rượu quan tâm. Tất cả mọi người đều đang chờ xem nàng ta sẽ thực hiện đánh cuộc hay không. Tin tức truyền ra từ Tướng quân phủ, Mục Lư Nguyệt ngã bệnh ngay sau khi về phủ, sốt cao không ngừng, bất tỉnh nhân sự.

Thật tiện lợi cho nàng ấy khi bị bệnh vào ngay lúc này, bệnh tật đến thật là khéo.

Tin tức này vừa ra, khiến cho nghị luận trong đề đồ càng tăng thêm, thậm chí những sông bạc lớn nhỏ đều công khai đánh cuộc. Đánh cuộc xem Mục Lư Nguyệt có thể thực hiện đánh cuộc hay không? Đánh cuộc xem Hàn Văn Tịch có thể tha cho Mục Lư Nguyệt hay không? Đánh cuộc xem Tần Vương sẽ can thiệp vào việc này hay không? Tóm lại, có tất cả các loại đánh cuộc.

Thảo luận về mẹ con Lý thị không nhiều lắm, về lời nói trước khi chết của Lý thị, cũng tựa hồ không có bao nhiêu người nói đến. Cũng không biết là do có người hướng dẫn dư luận, hay là do sự tỉnh đánh cuộc thật sự quá nóng, che lấp hết thảy.

Hàn gia an toàn hay không, trước khi chưa có một lời khẳng định từ Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch vẫn không thể yên tâm.

Buổi tối hôm sau, Hàn Văn Tịch lại qua bên Nghi thái phi, rốt cuộc nhìn thấy tắm cung Long Phi Dạ cũng sáng đèn lên.

Nàng rất kích động, lập tức đi qua gõ cửa "Thịch thịch thịch"

Long Phi Dạ đang nằm ở trên ghế bập bênh, trên mày tuần lững che kín mặt mũi, lệnh người không nhận được hoài nghi, nhiều ngày nay rốt cuộc hắn đã làm gì.

Long Phi Dạ nhú mày, đứng dậy đi đến bên cạnh án thư, lúc này mới mở miệng, "Tiến vào."

Hàn Văn Tịch đẩy cửa bước vào, một đường đi đến thư phòng. Long Phi Dạ cầm bút và viết trên giấy, cũng không ngừng đầu nhìn nàng.

Hàn Văn Tịch đứng ở trước mặt hắn, cách án thư trực tiếp hỏi, "Lý thị chính là Thanh Y, đúng không?"

"Án," Long Phi Dạ nhẹ nhàng gật đầu.

Vì Lý thị là Thanh Y, chính là thủ lĩnh của đám nội gian, nắm bắt được Lý thị, nhất định có thể mở lời bắt hết đám nội gian.

"Vậy kẻ kia ngày đó mang mặt nạ hung tợn thì sao?" Hàn Văn Tịch tiếp tục hỏi. Nam nhân mang mặt nạ mới là cao thủ hạ độc chân chính, không diệt trừ, phỏng chừng ngày sau sẽ còn rất nhiều phiền toái.

"Ngoại trừ Lý thị, không ai biết về sự tồn tại của hắn."

Giọng điệu của Long Phi Dạ vẫn rất bình thản, nhưng trong đầu Hàn Văn Tịch lại hiện ra khuôn mặt yên lặng không nói của Lý thị. Nàng không thể nghĩ ra, nam nhân mặt nạ kia rốt cuộc có bản lĩnh gì, khiến Lý thị tận tụy với hắn ta như thế.

Hỏi xong sự tình Lý thị, Hàn Văn Tịch chần chờ một chút, hỏi tiếp, "Trang chủ trà trang Thiên Hương, người có truy tra ra địa vị của hắn?"

Lúc này, Long Phi Dạ ngừng đầu lên, lạnh lùng hỏi, "Tìm bốn vương có việc?"

Cũng không biết là do khoảng cách quá gần, hay là đôi mắt hân quả lạnh băng, Hàn Văn Tịch theo bản năng lui về phía sau một bước.

Không có việc gì thì không thể đến tìm hay sao?

Không phải đang hỏi sự tình Cổ Thất Thiếu hay sao? Hân ta đã đùa giỡn nàng!

Tốt thôi, đây không phải là động cơ chính để nàng đến đây, nàng vẫn nên nói thẳng.

"Về án nội gian, liệu Hân gia có bị liên quan hay không?"

Chuyện này, công khai với bên ngoài chỉ là mẹ con Lý thị hạ độc thiếu tướng quân, nhưng thực chất Lý thị là thù địch nội gián Bắc Lịch quốc, tội ác tày trời, nguy hại cực lớn, trực tiếp uy hiếp đến an nguy Thiên Ninh quốc. Lý thị đến từ Hân gia, Hân gia tất nhiên phải có trách nhiệm.

"Ta hiện tại không thể đưa ra câu trả lời rõ ràng cho người." Long Phi Dạ đơn giản nói.

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch lập tức kích động. "Vậy Dật nhi thì sao? Người đã đáp ứng ta sẽ bảo vệ được Dật nhi!"

Đây là lần đầu tiên Long Phi Dạ nhìn thấy Hàn Văn Tịch để ý tới một người như vậy. Hàn Văn Dật, là nhược điểm của nàng sao?

Hân chán ghét nữ nhân có nhược điểm!

Sự tình nội gián đều đang nằm trong sự khống chế của hân, quyền lực của hân cực lớn, vốn cũng xác thật có phần nắm chắc giữ được Hàn Văn Dật. Tuy nhiên, những lời Lý thị nói trước khi chết trong buổi tối hôm đó, đã chọc giận Thiên Huy hoàng đế.

Hàn Văn Tịch cũng không biết, hiện giờ không chỉ có Hân gia tràn ngập hiểm nguy, ngay bản thân nàng cũng đã chọc tới một thân.

Những người gọi giải độc đúng là những người gọi hạ độc nhất, ngay cả những lời này của Lý thị, Thiên Huy hoàng đế sao có thể sẽ không nghĩ đến ý tưởng để bặt trọng dụng, hay là diệt trừ đề phòng. Đối với Thiên Huy hoàng đế, trời sinh tính đa nghi mà nói, chính là sự tình của một ý nghi. Hơn nữa, Hàn Văn Tịch lại là thế tử của Long Phi Dạ hân, làm sao hân có thể không đau đầu được?

Chuyện này, đến cùng hân cũng phải chu toàn với Thiên Huy hoàng đế một phen.

"Bốn vương hiện tại không có biện pháp đưa ra câu trả lời rõ ràng cho người." Long Phi Dạ vẫn thờ ơ trả lời.

Cái gì?

Hàn Văn Tịch thực sự khiếp sợ, kích động nghiêng người về phía trước, lớn tiếng nói, "Người rõ ràng đã đáp ứng ta!"

Lúc trước hân đã hứa với nàng, cho nên nàng mới dẫn hân đi tới trong phòng Lý thị để tìm chứng cứ, vì sao hiện tại lại nói không thể nào chắc chắn? Hân có ý gì? Hân không thể giữ nổi Dật nhi hay sao?

Đây là lần đầu tiên có người dám nói chuyện lớn tiếng khi gần hân như vậy. Long Phi Dạ lạnh giọng. "Hân gia và Hàn Văn Dật không phải vẫn đều đang êm đẹp hay sao? Người gấp cái gì?"

Hàn Văn Tịch lập tức lùi lại, vẫn không cam lòng. "Ta... ta... vậy thì người nói như vậy rốt cuộc là có ý gì?"

"Chính xác ý trên bề mặt là gì? Nếu không có việc gì khác, người có thể đi ra ngoài!" Long Phi Dạ phiền lòng, thấy bộ dáng nữ nhân này kích động, hân càng cảm thấy phiền hơn.

Hân thật sự không biết vì sao hân lại muốn bảo vệ nàng. Dù sao, nàng là nữ nhân Thiên Huy hoàng đế bạn cho hân, nếu Thiên Huy hoàng đế muốn, cũng có thể thu hồi nàng ấy! Hân lo lắng về điều gì?

Hàn Văn Tịch bất ngờ, gia hỏa này sao lại có thể như vậy?

Nàng trở nên tức giận, đập bàn một cái, "Người đã đáp ứng với ta, người phải làm được!"

Tầm mắt Long Phi Dạ dừng ở trên tay nàng, chậm rãi di chuyển lên trên, nhìn thẳng vào nàng. Rất tốt, nữ nhân này lại phá một kỷ lục khác, không chỉ nói chuyện lớn tiếng với hân, hiện tại còn đập bàn với hân.

"Bốn vương nói lần cuối cùng. Người, đi ra ngoài!" Giọng nói của Long Phi Dạ lạnh băng đến cực điểm.

Hàn Văn Tịch không sợ hãi chút nào, hung tợn trừng mắt liếc nhìn hân một cái, phất tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyền - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 142: Hồn dỗi, thực sự không thích hợp!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hàn Văn Tịch nổi giận rời khỏi tầm cung, trở lại Vân Nhân các, suýt nữa đã đụng phải Triệu ma ma đang đi đến.

"Vương Phi nương nương, ngài... ngài có chuyện gì vậy?" Triệu ma ma quan tâm hỏi, bà đương nhiên biết Vương Phi nương nương vừa mới trở về từ phía điện hạ bên kia.

Hàn Văn Tịch đang mang một bụng lửa, không nói gì lập tức đi lên lầu. Triệu ma ma vội vàng ngăn lại, "Vương Phi nương nương, ngài có thư!"

Lúc này, Hàn Văn Tịch dừng bước.

Thư?

Trên thế giới này có ai sẽ viết thư cho nàng? Nàng dường như không có bằng hữu nào để thư từ qua lại.

"Vương Phi nương nương, là vị nào bằng hữu nào đó đã gửi thư sao?" Triệu ma ma tò mò hỏi. Phong thư này là do một hài tử đưa tới, trên phong thư cũng chỉ có năm chữ "Tần Vương phi tự mở", ngoài ra không lưu lại tin tức nào khác.

Triệu ma ma là một lão thái thái đầy lòng hiếu kỳ, nhưng bà chung quy vẫn không có lá gan tự mình mở thư.

Nhìn thấy Triệu ma ma tò mò, Hàn Văn Tịch lập tức đoạt lấy phong thư, vẫn không nói một tiếng, đi thẳng lên lầu.

Rốt cuộc là người nào đã gửi thư vậy?

Hàn Văn Tịch tò mò không thôi, ai ngờ, vừa mở ra đã phát hiện là Cổ Bắc Nguyệt, hèn nàng chiều mai gặp mặt ở trà lầu Minh Hương.

Tên kia hẳn là đã ra khỏi cung, đúng không?

Với tính tình tên kia, nếu không phải vì công sự nào đó, muốn hèn nàng, thật đúng là sẽ dùng phương thức này. Nhưng, hẳn hèn nàng có việc riêng gì sao? Ngày mai đi sẽ biết, lúc này Hàn Văn Tịch cũng không có nhiều tâm tư nghĩ nhiều như vậy, nàng đi đến bên cửa sổ, nhìn đèn đuốc sáng trưng nơi tám cung, cảm thấy hơi ngột ngạt một chút.

Long Phi Dạ đáng giận, hẳn hung dữ gì vậy? Dội hẳn bà ngày, chỉ chờ được một vụ hung dữ. Rõ ràng là sự tình hẳn đã đáp ứng, chẳng lẽ nàng không được hỏi thêm vài câu để biết rõ ràng hay sao?

Hiện tại Hàn gia xác thật vẫn đang êm đẹp, hẳn tốt nhất có thể bảo đảm Hàn gia vẫn luôn tốt đẹp, nếu không, sớm hay muộn nàng cũng sẽ hung dữ trở lại.

Một đêm này, Hàn Văn Tịch chủ định là mất ngủ.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Hôm sau, nàng thức dậy ngay khi trời vừa mới sáng, ngồi ở trong viện pha trà, không bao lâu đã nhìn thấy Long Phi Dạ muốn đi ra cửa.

"Khụ khụ"

Nàng có ý hờ hững vài tiếng, Long Phi Dạ thật sự dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng một cái.

"Điện hạ, lại đây uống ly trà trước đi!" nàng rất bình tĩnh hỏi, dường như đêm qua chưa từng phát sinh sự không thoải mái nào.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ không chút suy nghĩ lập tức từ chối, "Không cần."

Hắn dứt lời, phủ thêm áo choàng, vội vàng đi ra cửa, tựa hồ có việc gì gấp.

Hàn Văn Tịch vẫn duy trì biểu tình thần nhiên tự đắc, nhưng khi bóng dáng Long Phi Dạ biến mất, đôi mắt nàng lại chậm rãi nhắm lại.

Gia hòa này!

Nàng đã chủ động nhượng bộ, gia hòa này còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ không thể ngồi xuống nói chuyện đúng cách với nàng? Nếu thật sự có điều gì khó xử lý với Hàn gia, nàng cũng có thể hiểu, cũng có thể cùng nhau nghĩ cách, không phải sao?

Sự tình nội gián nàng đều đã rõ ràng, còn có chuyện gì bắt buộc phải giấu nàng nữa đâu? Hẳn vội vàng đi ra cửa, có phải vì một án nội gián?

Hàn Văn Tịch có tâm lý rất mạnh mẽ, phỏng chừng cũng chỉ có Long Phi Dạ mới có thể tức giận với nàng đến mức như vậy.

Ngay khi nàng vẫn đang tức giận, bỗng nhìn thấy Sở Tây Phong đi ngang qua từ một bên, Hàn Văn Tịch lập tức gọi lại, "Sở Tây Phong, người lại đây."

Sở Tây Phong lập tức đến trước mặt nàng, "Vương Phi nương nương, có gì phản phó?"

"Điện hạ mấy ngày nay, là ở Cô Uyển hay là ở trong cung? Sự tình nội gián, tiến triển như thế nào?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc hỏi.

Lời này vừa ra, Sở Tây Phong cảm thấy khó xử. Mặc dù hắn là thị vệ thân cận của Tần Vương điện hạ, nhưng, hắn cũng không rõ ràng tất cả những tình huống của điện hạ, huống chi, cho dù hắn biết rõ ràng, hắn cũng không thể nói bậy!

Là một hạ nhân, một trong những nhiệm vụ quan trọng nhất, chính là giữ kín như bưng.

"Bẩm Vương Phi nương nương, thuộc hạ cũng không rõ ràng." Sở Tây Phong rất nghiêm túc trả lời.

"Còn ở Cô Uyển, vẫn thăm vấn Hàn Nhượng Tuyệt về sự tình hạ độc sao? Ta thấy nàng ta hẳn là không biết gì đi." Hàn Văn Tịch hỏi tiếp.

"Vương Phi nương nương, thuộc hạ thật sự không biết, nếu không, chờ khi Vương gia trở lại, ngài hãy hỏi điện hạ, thuộc hạ còn có..."

Sở Tây Phong muốn trượt, nhưng Hàn Văn Tịch lại lười biếng lười nói, "Điện hạ có thể sẽ tới điện thánh hay không? Ta cũng đang định tiến cung, tiện đường ghé qua nhìn xem."

Lời này vừa ra, Sở Tây Phong lập tức đứng lại, thần sắc có chút hoảng loạn "Vương Phi nương nương, điện hạ hôm nay sẽ không tiến cung, người vẫn nên dừng đi."

"Vậy là hẳn đang ở Cô Uyển?" Hàn Văn Tịch tiếp tục truy vấn.

Sở Tây Phong né tránh ánh mắt, vội vàng kiếm cớ, "Vương Phi nương nương, hôm nay chính là kỷ hạn đánh cuộc, ngài không quan tâm tới tình huống của tướng quân phủ?"

Điều này còn cần Sở Tây Phong nhắc nhở Hàn Văn Tịch? Dường nhiên nàng biết hôm nay là ngày gì.

"Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta." Hàn Văn Tịch tiếp tục truy vấn.

"Vương Phi nương nương, thuộc hạ thật sự không biết gì" Sở Tây Phong thật sự không thể cưỡng lại, lời còn chưa nói xong, người phía trước đã không nhìn thấy nữa.

Hàn Văn Tịch đương nhiên biết Sở Tây Phong rất kín miệng, tuy nhiên, nàng cũng không phải hỏi điều gì bí mật, cần phải che che dấu dấu như vậy hay sao?

Hàn Văn Tịch luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng thực sự nghĩ không ra.

.....

Sau khi ăn sáng, nàng nghỉ ngơi một lát lập tức đi ra cửa, thời điểm đi ngang qua tướng quân phủ, nàng nhìn thấy trước cổng lớn tướng quân phủ đã vây đầy người. Trong ngoài ước chừng có ba vòng lớn, đang nghị luận sôi nổi, ầm ĩ một mảnh.

Trong khi đó, đại môn tướng quân phủ đóng chặt, ngay cả cửa hông xưa nay vẫn luôn mở để ra vào cũng đều bị đóng lại.

Hàn Văn Tịch hít thở một hơi khí lạnh, tuy rằng biết hôm nay Mục Lưu Nguyệt sẽ bị "Toàn thành chú mục", nhưng cũng không đến mức thế này.

Tuy nhiên, khi nàng nghĩ nhiều hơn về nó, Mục Lưu Nguyệt là loại được nuông chiều nên tính tình ngạo mạn, xưa nay hẳn là đặc tội không ít người, người bỏ đá xuống giếng khá nhiều đi. Nhất định sẽ có người nhân cơ hội này châm ngòi thổi gió, bỏ đá xuống giếng.

Sự tình nháo đến nỗi mưa mưa gió gió, tất cả đều vây đến cổng lớn để xem, Mục Lưu Nguyệt có ra ngoài hay không? Chẳng lẽ Đại tướng quân thật muốn bao che Mục Lưu Nguyệt như vậy?

Hàn Văn Tịch thực sự chờ mong, nàng nghĩ chán mệt lắt, sau đó xoay người rời đi. Nàng không hề phát hiện ra, có một đám người đang đứng trước cổ kiều ở một bên sườn khác, hồi lâu vẫn không lộ diện. Trường Bình công chúa đang an vị ở bên trong.

Trường Bình công chúa vừa nhận được thư của Mục Lưu Nguyệt lập tức đuổi tới để đỡ. Đáng tiếc, đường xá quá dài nên sáng nay mới gấp trở về. Nàng vốn đang định quay trở về thu thập Hàn Văn Tịch cùng với Mục Lưu Nguyệt, nhưng ai biết, Mục Lưu Nguyệt cư nhiên thua.

Lúc này, nàng nhắc một góc mảnh lên, nhìn náo nhiệt phía trước, vẻ mặt âm tình bất định.

Nàng và Mục Lư Nguyệt chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, có thể nói là bạn thân nhất, sao có thể cho phép Mục Lư Nguyệt bị khi dễ như vậy? Hơn nữa, người khi dễ Mục Lư Nguyệt không phải ai khác, mà chính là Hàn Văn Tịch nàng thống hận nhất.

"Công chúa, tiểu thư Lư Nguyệt quá đáng thương, Lý thị là người Hàn gia, không chừng Hàn Văn Tịch sớm đã biết đến nên nàng ấy mới cố ý đánh đổ cùng với tiểu thư Lư Nguyệt." Tỷ nữ Sương Hồng thấp giọng suy đoán. Nàng ta xưa nay nhận được không ít chỗ tốt từ Mục Lư Nguyệt, tự nhiên là muốn nói chuyện giúp Mục Lư Nguyệt.

"Ha ha, Lư Nguyệt, đồ ngu ngốc này đã tính toán sai. Không biết Đại Lý Tự thẩm tra án này như thế nào, để bản công chúa nhìn xem, người Hàn gia, bao gồm cả Hàn Văn Tịch, tất cả đều có hiềm nghi!" Trường Bình công chúa cảm giận nói.

Sương Hồng vui sướng, vội vàng nói, "Công chúa, hôm nay chính là ngày đánh cuộc cuối cùng, nếu như Tần Vương phi có hiềm nghi, vậy thì đánh cuộc này có phải có thể kéo dài thời hạn hay không?"

Lời nói của Sương Hồng như thức tỉnh người trong mộng, Trường Bình công chúa vội vàng ra lệnh xa phu quay đầu, chạy về phía trong cung.

Nàng muốn đi cầu mẫu hậu, nếu không có hiệu quả, nàng sẽ trực tiếp đi gặp phụ hoàng và nói hết tình hình, có lẽ, chuyện này vẫn còn hy vọng!

Trường Bình công chúa bằng tốc độ nhanh nhất, đi thẳng đến chỗ hoàng hậu.

"Mẫu hậu, người nhất định phải giúp Lư Nguyệt một tay. Hơn nữa, vạn nhất Hàn Văn Tịch thật sự có hiềm nghi, cũng không thể để nàng dễ dàng như vậy! Đây là một cơ hội tốt!"

"Mẫu hậu, đây là cơ hội báo thù của chúng ta. Mẫu hậu có nghe hay không?"

Trường Bình công chúa quả thực là hải tặc đã bị sùng hù, dùng sức nắm ống tay áo hoàng hậu, không có một chút thể thống nào.

"Dù rồi! Nàng ấy là ân nhân cứu mạng ca ca ngươi!" Hoàng Hậu không vui nói.

Trường Bình công chúa đương nhiên biết được chuyện này, nhưng nàng không để trong lòng. Với nàng xem ra, Hàn Văn Tịch có thể cứu Thái tử ca ca nàng, đó là vinh hạnh của Hàn Văn Tịch. Phải biết rằng, Thái tử ca ca tương lai chính là hoàng đế Thiên Ninh quốc.

"Mẫu thân, chẳng lẽ ngài thật sự xem nàng ấy là ân nhân?"

Nếu như Hàn Văn Tịch có thể được thái hậu trọng dụng, hoàng hậu tự nhiên sẽ xem nàng ấy là ân nhân của mình, nhưng, sau khi thái hậu đã tung ra cảnh ôliu, Hàn Văn Tịch đã phát lời nó. Hiện giờ, thái hậu đối nhà đầu kia vẫn mang thái độ "chờ xem", nàng tự nhiên cũng không tiện động thủ.

Trường Bình là người không giữ được bí mật, một chuyện thái hậu có tâm mượn sức Hàn Văn Tịch, hoàng hậu tất nhiên sẽ không nói ra.

"Trường Bình, hậu cung không can thiệp vào chính sự. Vụ án của Lý thị không phải ngươi và ta có thể kiểm duyệt, người đừng can thiệp. Còn có, nha đầu Mục Lư Nguyệt chính là nguồn rắc rối, người đừng thường xuyên trộn lẫn với nàng ta" Hoàng Hậu nghiêm túc cảnh báo.

Trường Bình công chúa sao có thể chấp nhận? Dậm chân một cái, trực tiếp chạy đi.

Nàng đi tìm phụ hoàng.

Ai ngờ, Trường Bình công chúa vừa đến ngự thư phòng đã bị Tiết công công ngăn cản, "Công chúa, bệ hạ đang tiếp khách, có chuyện gì, ngày khác lại đến."

"Ngày khác tôi sẽ không kịp! Tránh ra!" Ngay cả Thái tử cũng phải tôn trọng Tiết công công vài phần, Trường Bình công chúa lại thật sự kiêu ngạo.

Tiết công công tập mãi cũng thành thói quen, vẫn ngăn cản lại, thấp giọng, "Công chúa, đó là khách quý đến từ Tây Chu!"

Khi Tiết công công nói, đã ép giọng nói cực thấp, "Tây Chu... Diệp Thái tử."

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa lập tức kinh ngạc, buột miệng thốt ra, "Muội muội hẳn cũng tới sao? Đến vì hôn sự?"

Thiên Ninh quốc và Tây Chu là quan hệ thông gia liên bang. Qua các triều đại đều có liên hôn, nhưng lúc trước đều là công chúa hoặc quận chúa Thiên Ninh quốc gả sang Tây Chu. Trường Bình công chúa nghe nói lần này, công chúa Tây Chu là Vinh Nhạc công chúa là một người đáng để chú ý, nàng ấy xuất thân tôn quý, là nữ nhi của hoàng hậu Tây Chu, là thân muội muội của Thái tử. Hơn nữa, xinh đẹp như hoa, văn võ song toàn, được xưng là nữ tử tài mạo tam toàn duy nhất của đại lục Văn Không.

Vinh Nhạc công chúa là một người đáng để chú ý, nàng ấy xuất thân tôn quý, là nữ nhi của hoàng hậu Tây Chu, là thân muội muội của Thái tử. Hơn nữa, xinh đẹp như hoa, văn võ song toàn, được xưng là nữ tử tài mạo tam toàn duy nhất của đại lục Văn Không.

Hiện giờ trong triều có hai loại suy đoán. Một số người suy đoán rằng Vinh Nhạc công chúa sẽ gả cho Thái tử Long Thiên Mặc, trở thành hoàng hậu đối kế tiếp của Thiên Ninh quốc. Một số khác lại suy đoán, Vinh Nhạc công chúa sẽ gả cho sư huynh đồng môn của nàng, Tần Vương điện hạ, Tần Vương phủ sẽ xuất hiện hai vị chính phi.

Cho dù vị công chúa này gả cho ai, đều sẽ thúc đẩy sự hợp tác giữa Tây Chu và Thiên Ninh tiến thêm một bước.

Đương nhiên, với Trường Bình công chúa, nàng ước gì Đoan Mộc Dao lập tức gả cho Tần hoàng thúc. Kể từ lúc đó, ngày tháng của Hàn Văn Tịch sẽ trở nên khó sở. Đó không phải là sự tình chi cần có dùng khi khi là chính phi của Tần Vương cùng với một nữ tử ưu tú như vậy.

"Vinh Nhạc công chúa cũng tới, lúc này hẳn là có Tần Vương điện hạ bồi (tiếp). Đối với việc có phải có hôn sự hay không, lão nô cũng không rõ ràng lắm." Tiết công công cười nói.

"Tần hoàng thúc bồi nàng ấy?" Trường Bình công chúa kinh ngạc, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ nghe nói Tần hoàng thúc bồi một nữ nhân nào.

Tiết công công mang về một thân bí mật đầu. Chuyện này lão vẫn luôn kinh ngạc, ngày hôm qua Tần Vương điện hạ và hoàng thượng đóng cửa mật đàm một ngày, dường như đàm luận về vụ án Lý thị, tình huống cụ thể như thế nào, lão cũng không rõ ràng lắm.

Ai biết, hôm nay sau khi Vinh Nhạc công chúa tới diện thánh, đã bị Tần Vương đưa đi. Theo lão, Tần Vương và Vinh Nhạc công chúa có một vở kịch để xem!

Chương 143: Ngẫu nhiên gặp được, lướt qua

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thấy biểu tình của Tiết công công cười cười thần bí, Trường Bình công chúa mừng thầm trong lòng, "Có trò vui?"

Tiết công công chỉ cười mà không nói lời nào. Trong lòng Trường Bình công chúa càng thêm chắc chắn, vui mừng không thôi. So với vụ đánh cược của Mục Lư Nguyệt, chuyện của Vinh Nhạc càng khiến nàng có hứng thú hơn. Đương nhiên, bạn thân đang gặp tai vạ, nàng vẫn phải ra tay hỗ trợ. Huống chi, người bạn thân này lại là người trong lòng nàng xem như thân muội muội.

"Tiết công công, hôm nay ta nhất định phải gặp được phụ hoàng, người ngầm nghĩ biện pháp giúp ta đi." Trường Bình công chúa nôn nóng nói.

Phải biết rằng, cho dù Mục Lư Nguyệt chơi xấu không thực hiện đánh cược, hoặc ra khỏi cửa và cởi áo ngoài để chạy, qua hôm nay, hết thầy đều đã quá muộn, danh dự Mục Lư Nguyệt nhất định sẽ bị hủy hoại.

Ai biết, Tiết công công đang bị đặt vào vị trí khó khăn, Sương Hồng mang thân sắc hoảng loạn chạy tới, cũng không biết thấp giọng nói gì bên tai Trường Bình công chúa, chỉ thấy sắc mặt Trường Bình công chúa đại biến, kêu to một tiếng "A", không rảnh lo nhiều lời với Tiết công công, xoay người liền chạy.

Sương Hồng nói, Đại tướng quân phủ đã mở cửa!

Có người đã ra ngoài, không phải ai khác, đúng là ca ca Mục Lư Nguyệt, thiếu tướng quân Mục Thanh Võ!

Thời điểm khi Trường Bình công chúa vô cùng lo lắng đuổi tới Đại tướng quân phủ, toàn bộ Đại tướng quân phủ đã bị quân chúng vây đến nỗi chật như nêm cối. Mục Thanh Võ đứng ở ngay cổng lớn, đang chuẩn bị cởi áo ngoài ra.

Hắn vừa mới giải thích cho mọi người rằng, Mục Lư Nguyệt từ sau ngày ấy trở về, bị bệnh không thể nào dậy nổi, cho nên không cách nào thực hiện đánh cược. Hôm nay kỳ hạn đã đến, vì thế hắn sẽ thay Mục Lư Nguyệt cởi áo ngoài ra và chạy.

Mặc dù là một đại nam nhân, đứng ở cổng lớn như thế, làm trò cởi quần áo trước mặt nhiều người như vậy, vẫn là sự tình vũ nhục.

Toàn trường nghị luận giống như đã bị nổ tung nổ, thậm chí không ít người lớn tiếng kháng nghị.

"Mục Lư Nguyệt ra ngoài! Ra ngoài! Nhà đâu không tuân thủ lời hứa, có tư cách gì làm nữ nhi của Đại tướng quân?"

"Mục Lư Nguyệt nhất định là già vờ bị bệnh, dựa vào cái gì bắt người khác thay thế, không tính!"

"Đại tướng quân, trong quân không nói đùa, chẳng lẽ người thật sự dung túng nữ nhi người vậy sao? Quá già đi!"

"Nếu nói mà không giữ lời, ngay từ đầu đừng nên đánh cược!"

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Dần dần, kháng nghị bắt đầu chỉ hướng về phía Mục Thanh Võ.

"Thiếu tướng quân, người đừng chạy, ngay cả khi người chạy cũng không được tính!"

"Ha ha, thiếu tướng quân, người cũng đừng coi, người coi không ai xem đâu!"

"Thiếu tướng quân, loại người như lệnh muội, không đáng để người làm như vậy, người hãy tỉnh lại đi!"

.....

Trường Bình công chúa nghe xong những lời này, lại nhìn thấy Thanh Võ ca ca đã lâu mới gặp, nàng đau lòng đến nỗi khó thở. Nàng đứng nhìn từ xa, nước mắt vẫn luôn chảy dài trên mặt, thật sự rất hận Hàn Vân Tích.

Đều là do Hàn Vân Tích, nếu không có Hàn Vân Tích sẽ không có đánh cược kia, Thanh Võ ca ca cũng sẽ không rơi xuống kết cục này.

Tiếng nghị luận tận trời, lúc này, Hàn Vân Tích cũng ở trong đám người, nàng cau mày, không biết từ khi nào đã yên lặng cắn môi. Nàng đoán được Mục Lư Nguyệt sẽ tiếp tục giả bệnh, nhưng, cũng không thể nào nghĩ tới, Mục Thanh Võ sẽ ra mặt thay Mục Lư Nguyệt thực hiện đánh cược.

Bản tính của Mục Lư Nguyệt cũng không cần nhắc tới, thật ra mặc kệ nàng ta chạy hay không chạy, thanh danh sẽ bị hủy. Hiện giờ, khí tiết này lại hướng về phía Mục Thanh Võ, có lẽ, đánh cược cũng nên kết thúc.

Hàn Vân Tích đang muốn tiến lên, ai biết, Trường Bình công chúa đột nhiên vọt ra từ trong đám người, ôm chặt cánh tay Mục Thanh Võ.

"Thanh Võ ca ca, ta không cho phép người làm như vậy! Không được! Không được!"

Trường Bình đã trở lại?

Hàn Vân Tích rất ngạc nhiên, lui bước chân về.

Mục Thanh Võ cũng rất ngạc nhiên, nhưng hắn rất nhanh lập tức kín đáo đẩy cánh tay Trường Bình công chúa ra, thấp giọng, "Công chúa, nam nữ thụ thụ bất thân, thỉnh tự trọng!"

Trường Bình công chúa trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ Mục Thanh Võ, ai nói cũng không nghe, nàng chỉ nghe Mục Thanh Võ.

Nàng không dám tiếp tục lộn xộn, nhưng hai mắt đầm lệ vẫn nhìn Mục Thanh Võ, "Ta không cho phép người làm như vậy! Không cho phép!"

Trường Bình công chúa xuất hiện, khiến toàn trường đều an tĩnh lại. Đây nhất Mục Thanh Võ hiện lên một tia phức tạp, hạ giọng, rất nghiêm túc nói, "Công chúa, tất cả mọi người đều đang nhìn, không cần hồ nháo!"

"Ta không hồ nháo, Lý thị là người Hàn gia, không chừng Hàn Vân Tích..."

Tuy nhiên, Trường Bình công chúa còn chưa nói xong, ánh mắt Mục Thanh Võ đã trở nên sắc bén, nàng sợ tới mức câu nói kế tiếp được thay bằng tiếng cười, thậm chí cũng không dám nói tiếp.

Nàng chưa từng thấy bộ dáng Thanh Võ ca ca hung dữ như vậy, giống như nàng đã phạm phải một sai lầm lớn không thể tha thứ.

Đánh cược chỉ là một vụ cá cược, nếu tiếp tục đẩy đưa mà vướng tới sự tình nội gian, ảnh hưởng sẽ lớn hơn nữa. Tần Vương và hoàng thượng bên kia sẽ càng có nhiều khó khăn. Hiện giờ trước mắt bao người, Mục Thanh Võ không có lựa chọn nào khác ngoài việc nghiêm túc.

Thấy Trường Bình công chúa đã ngậm miệng lại, Mục Thanh Võ mới ngừng đầu mắt nhìn phía trước. Ánh mắt hắn sáng ngời, thẳng tắp, "Chư vị, tất cả đều nhìn thấy rõ ràng, người của Đại tướng quân phủ nói được làm được!"

Hắn vừa dứt lời, không chút do dự cởi bỏ khuy cài, đai lưng, rõ ràng đang cởi áo ngoài ra.

Áo choàng trắng, đôi gầy màu đen, dáng người cao dài, mảnh khảnh, mạnh mẽ của người quân nhân, tạo cho người một loại cảm giác quang minh lỗi lạc. Trong lúc nhất thời khiến tất cả những kẻ đang trào phúng và chế nhạo, hết thảy mọi ánh mắt nghi ngờ, châm chọc đều biến thành sùng kính.

Mục Thanh Võ, là một nam nhân thực thụ!

Trường Bình công chúa che miệng, ngẩn ngơ nhìn. Giờ khắc này, tim nàng đau như dao cắt, nhưng, mặc dù đau lòng rất nhiều, nàng cũng có một loại cảm giác kiêu ngạo. Nàng càng quyết tâm hơn bao giờ hết, đời này không thể không gả cho Mục Thanh Võ.

Hàn Vân Tích nhìn trong im lặng, nàng biết, mình đã không cần phải ra mặt ngăn trở, bất luận kẻ nào tới ngăn cản sẽ đều không có tác dụng.

Mục Thanh Võ bước từng bước một đi xuống bậc thang, mọi người vây xem chủ động mở ra một con đường. Sau khi Mục Thanh Võ đi xuống bậc thang cuối cùng, lập tức bắt đầu chạy, xuyên qua ba vòng người, hướng về phía đường cái Huyền Vũ.

Đọc theo đường đi, vô số bá tánh vây xem hai bên, tất cả mọi người đều dừng chân, chăm chú nhìn một màn này. Thậm chí có một số người đuổi theo bước chân Mục Thanh Vô, chạy theo ở phía sau. Trong lúc nhất thời, đế đô Thiên Ninh quốc to như vậy, muốn người đều đổ xô ra đường.

Sau một ngày này, Mục Thanh Vô trở thành một người tôn kính của mỗi đại trượng phu. Cũng bắt đầu từ một ngày này, thanh danh Mục Lưu Nguyệt xuống dốc không phanh, không ít nữ nhi quyền quý đều không còn lui tới với nàng, đương nhiên, đây là những chuyện phía sau...

Hàn Văn Tịch trà trộn ở trong đám người, vẫn luôn đuổi theo Mục Thanh Vô. Nhưng ai biết, nàng đang đuổi theo, bỗng nhiên dừng bước.

Nàng rõ ràng đã nhìn thấy một hình bóng quen thuộc qua cửa sổ của một căn phòng riêng tại một trà lâu ven đường... Long Phi Dạ!

Tuy rằng hần cố tình ăn mặc thấp điệu, nhưng Hàn Văn Tịch chỉ liếc mắt một cái vẫn nhận ra. Chính là hần, không sai!

Thì ra gia hỏa này đang ở đây!

Nàng còn ngây ngốc cho rằng, hần không phải ở Cô Uyển, chính là ở trong cung, đang bận rộn sự tình nội gián. Ai biết, hần thật ra rất thanh nhàn, có thời gian tới trà lâu uống trà.

Trên thực tế, sự tình nội gián cũng không có quan hệ gì lớn tới nàng. Cho dù Long Phi Dạ không tra ra được nam nhân mang mặt nạ là ai, nàng cũng không quan tâm, nàng chỉ quan tâm hơn về số phận của Hàn gia. Gia hỏa này vẫn chưa cho nàng một hồi đáp vừa lòng, vậy mà vẫn nhàn hạ thoải mái, không khỏi cũng thật quá đáng đi!

Hàn Văn Tịch nghiêm túc nhìn kỹ hơn, nhận thấy dường như Long Phi Dạ đang nói gì đó, chẳng lẽ, đối diện hần có người.

Cửa sổ trong phòng riêng nằm trên lầu hai, Hàn Văn Tịch đứng dưới lầu đối diện trà lâu, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy Long Phi Dạ. Nàng lập tức leo lên lầu hai của trà lâu đối diện, xác nhận rằng Long Phi Dạ đang ngồi đối diện với ai đó.

Đáng tiếc, nàng đã thay đổi vài cửa sổ, nhưng đều không nhìn ra người ngồi đối diện với Long Phi Dạ là ai.

Rốt cuộc là ai đây?

Có thể uống trà cùng với Long Phi Dạ, nhất định không phải là người đơn giản. Chẳng lẽ có khách quý nào tới? Nhưng, nếu là khách quý, cũng không đến mức uống tại trà lâu ở trên đường cái.

Hàn Văn Tịch càng thêm hoài nghi. Cuối cùng, nàng quyết định đi tới trà lâu đối diện nhìn xem một cái.

Nhưng, ngay khi nàng đang muốn rời đi, đã thấy Long Phi Dạ đứng dậy, bọn họ đang chuẩn bị rời đi.

Lúc này, Hàn Văn Tịch rất khẩn trương, ghé vào trước cửa sổ vẫn không nhúc nhích. Nàng nhìn thấy Long Phi Dạ biến mất ở bên cửa sổ, tầm mắt nàng lập tức chuyển qua lối ra của trà lâu dưới lầu, nín thở chờ đợi.

Chi chốc lát sau, chỉ thấy Long Phi Dạ đi ra, mà đi theo phía sau hần lại là...

Hàn Văn Tịch mở to hai mắt nhìn, đột nhiên giơ tay, "bộp" một tiếng bưng kín miệng mình, khiếp sợ nói không nên lời, quá không thể tin nổi, quá ngoài dự đoán của nàng, "khách quý" của Long Phi Dạ thực sự là... Đoàn Mộc Dao.

Vinh Nhạc công chúa của Tây Chu, Đoàn Mộc Dao.

Vì vậy, Long Phi Dạ chính là đang bồi mỹ nhân uống trà và đi dạo phố hay sao? Cho nên, Long Phi Dạ đã nhiều ngày qua không rảnh để ý tới số phận người Hàn gia, không có biện pháp cho nàng một câu trả lời chắc chắn hay sao? Cho nên, sáng nay thời điểm nàng ép hỏi Sở Tây Phong, hần mới ập tung như vậy, không dám nói sao?

Một khi rời khỏi trà lâu, Long Phi Dạ và Đoàn Mộc Dao bắt đầu đi sóng vai nhau. Có thể nhìn ra được Đoàn Mộc Dao trang điểm cực kỳ tỉ mỉ, trên mặt nàng tươi tắn như gió mùa xuân. Khi nói chuyện đều mang theo nụ cười, tựa hồ đang thảo luận với Long Phi Dạ về sự tình Mục Thanh Vô vừa mới chạy ra ngoài. Long Phi Dạ dường như cũng không lạnh lùng giống như thường lệ, vẫn luôn đáp lại lời nàng ta.

Hai người dọc theo bên đường, đi về phía trước.

Hàn Văn Tịch càng thêm khiếp sợ, càng nhìn càng thêm phần nộ. Nàng không hề suy nghĩ, trực tiếp vọt xuống dưới lầu, đẩy ra vài người ngang đường, muốn đuổi theo.

Tuy nhiên, cũng không biết vì sao, nàng dừng bước lại, cũng không biết suy nghĩ gì, đột nhiên nhanh chóng đi vào con hẻm nhỏ một bên, đi tới một sau của con hẻm nhỏ, tới phía trước Long Phi Dạ bọn họ, trở lại trên đường cái Huyền Vũ.

Nàng dừng bước, hít sâu một hơi, cứ đứng như vậy, chờ bọn họ tới.

Thật ra, nếu hỏi Hàn Văn Tịch, nàng đang muốn làm gì, nàng nhất định không thể trả lời được, nàng cứ làm như thể mà không hề suy nghĩ nhiều.

Tuy rằng Mục Thanh Vô vừa mới chạy qua, trên đường cái vẫn còn dòng người chen chúc xô đẩy, thường xuyên bị người va chạm, Hàn Văn Tịch đều cảm thấy không sao cả, quật cường đứng yên.

Rốt cuộc, nàng nhìn thấy Long Phi Dạ bọn họ đang đi thẳng tới, càng ngày càng gần.

Rốt cuộc, cũng tới gần trước mặt, cách nhau chỉ một bước chân, mặt đối mặt, Long Phi Dạ và Đoàn Mộc Dao đương nhiên cũng nhìn thấy nàng.

Tuy nhiên, ánh mắt Long Phi Dạ chỉ dừng ở trên mặt nàng một giây đồng hồ, ngay sau đó lập tức thu hồi, mặt không có biểu tình gì đi qua từ bên cạnh nàng, giống như một người qua đường.

Giờ khắc này, Hàn Văn Tịch cảm thấy tim mình giống như bị thứ gì đó hung hăng đâm vào, có loại cảm giác mất mát không thể hiểu được. Nàng cũng không biết chính mình rốt cuộc bị làm sao.

Ngẫu nhiên gặp được Hàn Văn Tịch, Đoàn Mộc Dao thực sự ngạc nhiên, chỉ là, nhìn thấy Long Phi Dạ không hề chào hỏi, nàng ta lập tức tự miễn.

Nàng ta nâng cao cằm, khiêu khích liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, nhanh chóng đi qua bên cạnh nàng, còn cố ý hung hăng đụng phải nàng một chút.

Đoàn Mộc Dao là người tập võ, có thể tưởng tượng được va chạm này đã dùng bao nhiêu sức lực. Hàn Văn Tịch đứng không vững, lao đảo một bước trước khi té ngã, khiến mọi người xung quanh giật mình.

"Cô nương, người không sao chứ?"

"Cô nương, nhanh lên, người không có gì nghiêm trọng, đứng không?"

.....

Nghe thấy động tĩnh phía sau, Long Phi Dạ hơi dừng chân lại, chỉ là, rất nhanh lại vẫn tiếp tục đi về phía trước. Đoàn Mộc Dao bước nhanh đuổi theo, oán giận nói, "Sự huynh, người đi chậm một chút, người quá nhiều, đợi lát nữa ta sẽ đi lạc."

Long Phi Dạ không đáp lại, cũng không thả chậm bước chân, nhưng Đoàn Mộc Dao vẫn mỉm cười với lùm đồng tiền như hoa, tâm tình rất tốt, ra sức đuổi kịp hần.

Sự huynh đã đáp ứng bồi nàng cả một ngày, làm hết lễ nghĩa của chủ nhà, nàng thật sự không dám cầu thêm gì nữa.

Hàn Văn Tịch được người tốt bụng qua đường nâng lên. Nàng nhìn bóng dáng đã đi xa, trái tim cảm thấy rất khó chịu. Nàng nắm chặt tay, đủ để khiến nàng tổn thương.

Long Phi Dạ, quan hệ giữa người và Đoàn Mộc Dao rốt cuộc là gì?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Thái y quot;ấm sắc thuốcquot;

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hàn Vân Tịch ngơ ngác đứng đó, mặc kệ người qua đường hỏi như thế nào, nàng cũng không có phản ứng gì.

Cho đến khi bóng dáng quen thuộc phía trước đã biến mất không thấy, nàng mới bình thường trở lại từ thế giới của mình. Lúc này, người qua đường đều đã phân tán.

Chỉ là, mặc dù đã bình thường trở lại, trái tim nàng vẫn thấy ngọt ngào, khó chịu.

Giữa Long Phi Dạ và Đoàn Mộc Dao, giữa sư huynh và sư muội, chẳng lẽ thực sự tồn tại quan hệ gì đó?

Nếu không, gia hỏa kia luôn luôn không cho bất luận kẻ nào ngoại lệ, vì sao sẽ buông dáng người, đưa Đoàn Mộc Dao đi dạo phố? Điều này quả không giống phong cách của hắn.

Thời điểm đối phó với độc cự mãng, Long Phi Dạ nóng vội bảo vệ tính mạng Đoàn Mộc Dao như vậy. Tuy nhiên, thời điểm ở Dược Quỷ cốc, Long Phi Dạ lại không có bất luận thiên vị nào, ngược lại gần như hướng về phía nàng.

Mặc dù lúc trước sở dĩ hướng về phía nàng, bất quá là bởi vì hắn và nàng đều có cùng mục đích, vì huyết sinh đan.

Nếu như lúc trước, hắn không gánh vác hoàng mệnh, hắn có thể vẫn đứng ở phía bên nàng hay không?

Hàn Vân Tịch suy nghĩ, suy nghĩ, mỉm cười, tự mình khẽ cười giễu mình.

Chuyện gì xảy ra với nàng vậy?

Nàng bất quá là Vương phi trên danh nghĩa của Long Phi Dạ mà thôi, giữa hắn và Tiểu sư muội hắn có quan hệ gì, có quan hệ gì với nàng đâu?

Sư huynh sư muội vốn dĩ luôn tương thân tương ái, có gì kỳ lạ đâu?

Nghĩ đến điều này, Hàn Vân Tịch thở thật sâu một hơi, khiến mình bình tĩnh lại, nàng thậm chí còn nỗ lực khẽ động khóe miệng, hiện lên tươi cười lạc quan.

Nàng vẫn duy trì tươi cười, đột nhiên xoay người, đi theo hướng khác.

Ai ngờ, khi nàng quay người lại, động tác quá lớn nên trực tiếp đụng phải người phía sau. Hàn Vân Tịch đang muốn xin lỗi, không ngờ người nọ lại hung hăng đẩy nàng một phen, "Tim chết! Dám đâm vào bổn thiếu gia!"

Hàn Vân Tịch định thần nhìn lại, chỉ thấy đối phương là một đại thiếu nhà giàu, dáng người mập mạp, sau đầu cắm nghiêng một cây quạt xếp, vẻ mặt ăn chơi trác táng.

Hắn nhìn thấy Hàn Vân Tịch phù hợp với tiêu chuẩn của hắn, đại thiếu gia béo nỏi lên lòng xấu xa, lạnh lùng nói, "Nhìn cái gì mà nhìn, đi đường không có mắt sao? Không nhìn thấy phía sau có người hay sao?"

"Người cho rằng mỗi người đều giống như ngươi, lớn lên đều có đôi mắt ở sau ót sao?" Hàn Vân Tịch vẫn mỉm cười.

"Ai u, tiểu nương tử miệng còn rất lợi hại!"

Đại thiếu gia béo nói, gờ quạt xếp xuống và dúi nó tới cằm của Hàn Vân Tịch. Thật không may, Hàn Vân Tịch đã gạt nó sang một bên trước khi nó chạm tới nàng, cũng nhân cơ hội phân tán thứ gì đó trên khuôn mặt đại thiếu gia béo. Hắn hít được một mùi hương tinh tế, theo bản năng dừng sức người một chút.

Ai ngờ, một người này, hắn bỗng nhiên cười ngây ngô, đứng tại chỗ, bắt đầu cời quần áo.

Mà lúc này, tươi cười trên mặt Hàn Vân Tịch rốt cuộc đã biến mất, thay vào đó chính là vẻ mặt âm trầm. Nàng thậm chí không liếc mắt nhìn về phía đại thiếu gia béo một cái, xoay người rồi đi.

Đang mang một bụng lửa giận, *đồ không có mắt này, không thấy tâm tình nàng cực kỳ xấu hay sao? Dám ở trên chợ nàng lúc này, quả thực là tìm chết!*

Tốt thôi, nàng thừa nhận tâm tình mình rất tệ.

Đưa lưng về phía hướng Long Phi Dạ đã đi xa, Hàn Vân Tịch lang thang ở trên đường cái không có mục tiêu. Cho đến khi hoàng hôn, nghe thấy một tiếng trống truyền tới từ một ngôi chùa Hộ Quốc nơi xa, nàng mới nhớ tới một chuyện quan trọng.

Buổi chiều nàng có hẹn với Cố Bắc Nguyệt.

Đã quá thời gian ước định khoảng một canh giờ hai khác (2:30h), Hàn Vân Tịch không suy nghĩ nhiều, trực tiếp chạy như bay về phía trà lâu Minh Hương, tiến vào phòng riêng, nhìn thấy Cố Bắc Nguyệt vẫn còn đang đợi nàng.

Nàng ngay lập tức xin lỗi, "Xin lỗi, ta đến muộn."

Cố Bắc Nguyệt không những không trách cứ, còn vội vàng rót một chén nước cho nàng, "Vương Phi nương nương có thể tới, đã là vinh hạnh của tại hạ, uống chén nước trước, không vội."

Không vội, nàng đã đến quá muộn như vậy, người này còn nói không vội, tính tình quả là quá tốt đi!

Cho dù thân phận và địa vị khác nhau, nhưng nàng thật sự nhìn không ra một chút oán giận từ trong ánh mắt dịu dàng của hắn.

Mỗi khi nhìn đến đôi mắt dịu dàng của hắn, Hàn Vân Tịch lại suy nghĩ, không biết thiên hạ này có cô nương nào có đủ phúc khí, có thể gả cho người này.

Hàn Vân Tịch uống vào mấy ngụm nước, rất nhanh phát hiện ra sắc mặt Cố Bắc Nguyệt không thích hợp. Mặc dù nàng thông thạo hơn về độc y, nhưng chung quy cũng coi như là một đại phu. Nhìn xem sắc mặt này của Cố Bắc Nguyệt, giống như vừa hồi phục sau một căn bệnh nặng, mới khỏi phục một chút, vẫn cần phải tĩnh dưỡng.

"Cổ Bắc Nguyệt, có chuyện gì với người vậy?" Hàn Văn Tịch nóng nảy, buột miệng thốt ra tên họ đầy đủ của hắn.

"Trước đó vài ngày, ta quá mệt mỏi nhọc, vừa ra khỏi cung gặp gió lớn nên bị nhiễm phong hàn, bệnh nặng một hồi." Cổ Bắc Nguyệt nhẹ nhàng đáp.

"Phong hàn?" (bị cảm lạnh) Hàn Văn Tịch hồ nghi, tuy nói rằng y già không tự kiểm tra mình, nhưng bệnh phong hàn là chứng bệnh bình thường, sao có thể làm khó Cổ Bắc Nguyệt?

Hon nữa xem sắc mặt này của hắn, rõ ràng thực sự không thích hợp, gia hỏa này không phải đang muốn che giấu điều gì chứ?

Hàn Văn Tịch hoài nghi trong lòng, ý bảo Cổ Bắc Nguyệt đuổi tay, muốn bắt mạch giúp hắn, "Để ta xem sao."

"Đa tạ Vương Phi nương nương quan tâm, bệnh phong hàn mà thôi, cũng không có vương vấn gì." Cổ Bắc Nguyệt khách khí cự tuyệt.

"Tay, để ta xem." Hàn Văn Tịch thực sự nghiêm túc.

Cổ Bắc Nguyệt không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể vén ống tay áo lên, đặt cánh tay lên bàn, Hàn Văn Tịch nghiêm túc bắt mạch, lòng này tú lệ bắt đầu khoá chặt.

Mạch tượng rất yếu nhược, thậm chí ảnh hưởng một chút tới nguyên khí, nhưng xác thật giống như lời Cổ Bắc Nguyệt đã nói, phong hàn đã nhập vào thân thể, cũng không có mạch tượng khác.

Kỳ lạ!

Hàn Văn Tịch lại nghiêm túc liếc mắt nhìn thoáng qua hắn một cái, loại thần sắc suy yếu có bệnh này, càng giống như trạng thái sau khi đã được chữa khỏi do bị trúng độc.

"Cổ thái y, một căn bệnh phong hàn đã khiến người suy yếu như thế? Thân thể người cũng thật là quá yếu, đúng không?" Hàn Văn Tịch tò mò hỏi.

Ai ngờ, Cổ Bắc Nguyệt lại gật gật đầu, "Hạ quan từ nhỏ chính là cái ẩm sắc thuốc. Hiện tại, thân thể này còn xem như tốt. Nếu là khi còn nhỏ, ba ngày thì hai ngày đều bị bệnh nặng một hồi cũng là chuyện thường ngày. Trước đó vài ngày ở trong cung hầu phụng hoàng thượng, nhiều đêm không ngủ. Khi gặp phải gió lạnh, căn bệnh đó đã tới như núi đổ."

Thật đúng là cái ẩm sắc thuốc!

Hàn Văn Tịch đã rất ngạc nhiên, chưa bao giờ nghĩ đến, thù địch ngự y Thiên Ninh quốc lại là con ma ốm. Nếu Cổ Bắc Nguyệt không nói, ai có thể nhìn ra được?

"Hay là, khi tuổi còn nhỏ đã bị mắc phải bệnh gì đó?" Hàn Văn Tịch hỏi.

Đáy mắt Cổ Bắc Nguyệt hiện lên một sự chua xót, nhẹ nhàng nói, "Nghe gia già nói là do sinh non, nên đã dùng được nuôi sống."

Điều này, Hàn Văn Tịch càng chấn kinh hơn, tiêu tan mọi nghi ngờ. Khó trách, tỷ lệ sống sót lúc nhỏ khi bị sinh non ở thời cổ đại là rất hiếm. May mắn thay, gia hỏa này là thai đúng bị trí, lại có một thần y là gia già. Nếu không, ngay cả khi có được, cũng không biết nuôi dưỡng như thế nào.

Hàn Văn Tịch chỉ biết Cổ Bắc Nguyệt được gia già hắn đưa từ học viện y Vân Không tới để đồ Thiên Ninh. Đối với cha mẹ hắn, nàng không hề biết. Đương nhiên, nàng cũng không tò mò đến nỗi sẽ hỏi về thân thế nhân gia.

Nàng trêu ghẹo cười nói, "Có vẻ như người nên xin hoàng thượng, giảm bớt số lượng công việc."

Cổ Bắc Nguyệt nhẹ nhàng cười, mặc dù trên mặt tái nhợt, nhưng tươi cười vẫn ấm áp như gió xuân tháng tư, "Vương Phi nương nương, sự tình mà lần trước ngài nhờ tại hạ hỏi thăm..."

"Như thế nào?" Hàn Văn Tịch kích động. Gia hỏa này hèn nhát tới, thì ra là vì chuyện này.

Nàng nhớ hắn điều tra, nắm đó Hàn Tông An làm thế nào có thể lên làm quản lý học viện y Vân Không. Thật ra, nàng muốn điều tra, Thiên Tâm phu nhân có quan hệ gì với học viện y hay không.

Thấy Hàn Văn Tịch kích động như vậy, Cổ Bắc Nguyệt có chút chần chờ, nhưng vẫn tiếp tục nói, "Vương Phi nương nương, thực xin lỗi, mặc dù nhóm quản lý học viện y Vân Không đều nghe nói tới Thiên Tâm phu nhân, nhưng không ai trong số họ biết về nàng ấy."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức kinh ngạc, nắm đó Thiên Tâm phu nhân vang danh khắp đế đô Thiên Ninh, còn hứa đưa Hàn Tông An lên làm quản lý học viện y Vân Không, nàng vốn còn tưởng rằng Thiên Tâm phu nhân sẽ có mối quan hệ rất tốt ở trong học viện y Vân Không.

Ai biết, kết quả lại là như vậy.

Quản lý ở học viện y, được xem như là nhân vật hạng trung. Phía trên còn có nhiều nhân vật lớn, chức vị lớn, có lẽ, bọn họ sẽ biết đến Thiên Tâm phu nhân. Thiên Tâm phu nhân chắc chắn có thể giúp Hàn Tông An lên làm quản lý, nếu như tìm đến quan hệ, tốt xấu cũng phải tìm nhân vật cao hơn vị trí quản lý.

"Vậy các trưởng lão, còn có viện trưởng có nhận biết nương ta?" Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi.

Lời này vừa ra, Cổ Bắc Nguyệt liền cười, "Vương Phi nương nương, những gì tại hạ nghe được cũng chỉ có như vậy, khi ông nội của ta còn sống, cũng chỉ gặp được trưởng lão học viện y vài lần."

"Vương Phi nương nương, có lẽ, Thiên Tâm phu nhân thật sự không có quan hệ gì với học viện y. Với thế lực của Thiên Tâm phu nhân, muốn phụ tá Hàn Tông An thật ra không khó. Y thuật năm đó của Hàn Tông An, thật sự cũng đủ để đảm nhiệm vị trí quản lý." Cổ Bắc Nguyệt khách quan phân tích.

Được rồi, Hàn Văn Tịch nhận ra mình quá xúc động, nhưng thân phận Thiên Tâm phu nhân cũng chỉ có một manh mối như vậy, nàng thật sự nóng vội.

In lặng uống thêm vài chén trà, Hàn Văn Tịch cũng không gây thêm khó xử cho Cổ Bắc Nguyệt. Rốt cuộc, chuyện này nhất thời cũng tìm không ra. Nàng thuận miệng hỏi, "Người hẹn ta tới đây, chỉ vì chuyện này?"

"Còn có một chuyện khác..." Cổ Bắc Nguyệt có chút xấu hổ.

Hàn Văn Tịch biết rằng trực giác của mình sẽ không sai, gia hỏa này lên hẹn nàng, nhất định còn sự tình khác.

"Nói này không có người khác, nói đi?" Nàng nhẹ nhàng cười nói.

Cổ Bắc Nguyệt trở nên bẽn lẽn, đặc biệt đáng yêu.

Tuy rằng thẹn thùng, nhưng vẫn rất nghiêm túc, "Vương Phi nương nương, tại hạ nghe nói người và Lư Nguyệt tiểu thư đánh cuộc, cho nên tò mò muốn biết, người làm thế nào biết cách dùng cá vàng để nghiệm ra Vạn Xà độc?"

Ngay đó nhóm quần chúng ở đây không hiểu, nhưng Cổ Bắc Nguyệt là đại phu, hẳn hiểu. Cũng đúng là bởi vì hắn hiểu, vì thế nhìn ra sự bất thường.

Để kiểm tra ra độc tính, có hai phương pháp: 1) nghiệm độc, 2) thử độc.

Nghiệm độc là sự tình của độc sư, thông qua ngửi, nếm, thậm chí là thông qua phản ứng phát sinh với độc được khác để kiểm nghiệm. Người bình thường không thể hiểu được nguyên lý trong đó.

Để thử độc, có thể lợi dụng đá thử độc, hoặc dùng người hay động vật để thử độc. Đây là các loại thử nghiệm để người ngoài nghề nhìn xem.

Vạn Xà độc rất đặc biệt, hơn nữa liều thuốc trong là trà rất nhỏ, nữ nhân này làm thế nào biết được, dùng cá vàng để thử độc?

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch mỉm cười. Trước đó không lâu Cổ Thất Thiểu cũng đặc biệt đi một chuyến tới Tần Vương phủ, hỏi nàng về vấn đề này. Cổ Bắc Nguyệt tuy rằng không hiểu về độc, nhưng cũng không hổ là nhân vật cấp thần y.

Đối với Cổ Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch thật sự thiếu một phần đề phòng, nàng rất hào phóng trả lời, "Đã từng đọc qua ở trên một quyển sách cổ, may mắn nhớ kỹ."

"Là sách cổ do Thiên Tâm phu nhân lưu lại, đúng không?" Cổ Bắc Nguyệt truy vấn nói.

Ách, được thôi, nàng dùng Thiên Tâm phu nhân làm lá chắn, chắn lại tất cả nghi ngờ trên người nàng, đơn giản cứ tiếp tục dùng đi.

"Àn, là nương ta lưu lại."

"Như thế xem ra, Thiên Tâm phu nhân cũng là cao thủ độc thuật." Cổ Bắc Nguyệt nghiêm túc nói.

Sau khi nói đối, người ta chỉ có thể dùng vô số lời nói dối để che giấu. Khoẻ miệng Hàn Văn Tịch hơi co gập, tiếp tục gật đầu, "Chắc là vậy, nhưng nàng ấy không có cơ hội dùng tới nó."

Hàn Văn Tịch nói, nhưng không muốn tiếp tục đề tài này nữa, nàng xoa xoa bụng, cười nói, "Hôm nay ta đến trễ, để ta mời người ăn cơm."

Cổ Bắc Nguyệt lập tức muốn cự tuyệt, nhưng Hàn Văn Tịch còn nhanh hơn so với hắn, hô to, "Tiểu nhị, tiểu nhị, lấy thực đơn lại đây!"

Tiểu nhị rất nhanh đã mở cửa tiền vào, Cổ Bắc Nguyệt cũng không tiện cự tuyệt.

Trà lâu Minh Hương có rất nhiều món ăn nhẹ, hoàn toàn có thể tương đương với bữa ăn chính. Đây vẫn là lần đầu tiên Hàn Văn Tịch ăn cơm ở bên ngoài. Gọi một hơi thật nhiều đồ ăn vặt. Cổ Bắc Nguyệt nhìn thấy, đáy mắt hiện lên một chút sùng nịch, cũng không can thiệp.

Rất nhanh, đồ ăn đã được đưa vào, chỉ là, người đưa đồ ăn lên, lại khiến Hàn Văn Tịch khiếp sợ đến nỗi suýt nữa ngã xuống từ trên ghế.

Người tới... còn ai nữa?

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Rất thông minh, rất mạnh mẽ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người đưa đồ ăn vào, không phải người khác, đúng là người đã lợi dụng Hàn Văn Tịch mấy ngày trước, Cổ Thất Thiểu.

Hắn vẫn như mọi khi, mặc một bộ hồng bào vô cùng xa hoa cao điệu. Mặc dù đang bụng mồm đồ ăn, đều khiến người khác có một loại cảm giác kinh diễm tuyệt mỹ, tôn quý hoa lệ. Cặp mắt đen hẹp dài tà mị ăn chơi trác táng, mẽ hoặc nhân tâm, vĩnh viễn đều luôn cười như không cười, phảng phất từ trước tới nay hắn đều không biết ưu sầu là gì.

Hàn Văn Tịch bị sốc đến nỗi đứng lên, đập thật mạnh trên bàn, "Sao lại là ngươi?"

Cổ Thất Thiểu cười đặc biệt vui vẻ, "Hiếm khi được Vương Phi nương nương đại giá quang lâm tiêu điểm, tiêu điểm thật sự rất lấy làm vinh dự. Thân là chủ tiệm, tại hạ tất nhiên muốn đích thân cống hiến sức lực."

Hắn đi tới, động tác ưu nhã đặt xuống một bàn đồ ăn, làm lơ sự khiếp sợ của Hàn Văn Tịch.

Trà trang Thiên Hương, trà lâu Minh Hương... gia hỏa này thật sự giàu có, sản nghiệp trải rộng khắp thiên hạ, năng vì sao không nghĩ đến điều đó?

Thật đúng là đồ âm hồn bất tán.

E ngại vì Cổ Bắc Nguyệt đang ở đây, Hàn Văn Tịch không muốn tổn nhiều mệnh lệnh với gia hỏa này, năng khi định thân nhân ngồi xuống, đương nhiên tiếp nhận sự hầu hạ của Cổ đại chủ tiệm.

Đáy mắt Cổ Bắc Nguyệt hiện lên một sự phức tạp, rất thức thời, không nói nhiều lời.

Sau khi Cổ Thất Thiểu buông một đĩa đồ ăn cuối cùng, Hàn Văn Tịch ngoa mạn ưu nhã phát phát tay, "Không có việc của ngươi nữa, lui ra đi!"

Cổ Thất Thiểu mỉm cười, cố ý vòng qua Cổ Bắc Nguyệt và đi đến bên cạnh Hàn Văn Tịch, một bộ dáng chuyên nghiệp, nói "Vương Phi nương nương, ngài đã gọi lên tất cả những món ăn đặc trưng của tiêu điểm. Mỗi một món ăn đều do nhân tài lựa chọn, xử lý, đến khi chế biến đều đã được nghiên cứu cẩn thận. Ngài hãy chậm rãi nếm, tại hạ sẽ giải thích rõ từng món cho ngài nghe."

Trong khi hắn nói, đích thân gấp một khối bánh hoa quế tới trên đĩa của Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái, thông thả ung dung bụng đĩa lên, vứt nó sang một bên.

"Ngươi tin hay không, nếu ngươi còn không đi ra ngoài, bốn vương phi sẽ khiến ngươi phải đóng cửa?"

Ai ngờ, Cổ Thất Thiểu cũng không tức giận, tạo nhã nhấc áo bào ngồi xuống, "Đương nhiên ta tin, nếu Vương Phi nương nương nếu thích đồ của tại hạ, tất cả đều sẽ là của ngươi."

Tắc tắc, một tay già đời hoa ngôn xảo ngữ!

Hàn Văn Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, thỉnh linh lơ tay ra và rai một ít độc phấn trên mặt Cổ Thất Thiểu. Tuy nhiên, Cổ Thất Thiểu lại cố ý mờ to mồm hít sâu một hơi, không hề quan tâm tới độc được do nàng hạ.

Được thôi, loại kỳ xảo hạ độc nho nhỏ này còn hữu hiệu đối lưu mạnh trên đường cái, đối lưu mạnh Cổ Thất Thiểu thành tính này, hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Hàn Văn Tịch lại nhớ tới lời Lý thị nói trước khi chết lần nữa, cao thủ giải độc chính là cao thủ hạ độc, lời này quả thực chính là đang vu hãm nàng!

Nàng thật tình không phải là cao thủ hạ độc, đặc biệt là hạ độc vô hình.

Hàn Văn Tịch neho hai mắt lại, vẻ mặt nguy hiểm. Nhìn thấy bộ dáng này của nàng, Cổ Thất Thiểu càng xem càng thích. Thật ra, hắn vừa lúc đi ngang qua ngẫu nhiên nhìn thấy Hàn Văn Tịch tới đây, không phải là hắn thật sự quán lấy nàng không bỏ, hắn cũng không phải là người rành rồi.

"Được được, Độc nha đầu, ngươi hãy mời ta ăn một bữa cơm, coi như báo đáp ân cứu mạng của ta." Cổ Thất Thiểu trở nên nghiêm túc đứng đắn.

Nhưng, dù gia hỏa này đứng đắn, nhìn hắn vẫn không thích hợp chút nào.

"Báo đáp ân cứu mạng của ngươi tốt như vậy sao? Sau một bữa cơm, chúng ta xong hết mọi chuyện?" Hàn Văn Tịch hận không thể nhanh chóng thoát khỏi gia hỏa này.

Cổ Thất Thiểu giống như trầm ngâm hồi lâu, vẻ mặt nghiêm túc, "Nếu ngươi muốn lấy thân báo đáp, cũng có thể!"

Tiếng nói vừa dứt, Hàn Văn Tịch lập tức giờ một tay lên tát, cùng lúc đó, Cổ Bắc Nguyệt cũng hung hăng đập bàn, "Làm càn!"

Cổ Thất Thiểu bắt tay Hàn Văn Tịch, neho mắt lại, ngoa mạn liếc mắt nhìn Cổ Bắc Nguyệt một cái. Cổ Bắc Nguyệt nổi lên sát khí bốn phía. Gia hỏa này nhìn như cột nhà, nhưng không hề đơn giản chút nào.

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên khấn trương.

Tuy nhiên, Cổ Bắc Nguyệt cũng không sợ hãi, hắn đứng lên, lạnh lùng nói, "Vị công tử này, thỉnh ngươi lập tức buông tay Vương Phi nương nương ra!"

Hàn Văn Tịch không nghĩ tới Cổ Bắc Nguyệt dụ dàng như thế, cư nhiên cũng có một mặt hung dữ như vậy. Nàng bình thường trở lại, đột nhiên tránh khỏi tay của Cổ Thất Thiểu, cũng đứng lên, "Cố thái y, chúng ta đi!"

Hàn Văn Tịch đặc biệt muốn gọi quan phủ tới, trị người này một tội quấy rầy, nhân tiện niệm phong cửa tiệm của hắn. Hắn có nhiều cửa tiệm, nàng cũng không để ý khi thấy một cửa tiệm thì đóng một cửa tiệm. Nhưng, lần này Cổ Bắc Nguyệt cũng ở đây, mặc dù lên gặp mặt không có gì sai, tuy nhiên chung quy vẫn không hợp quy củ. Nàng có thể bất chấp tất cả, không sợ người phê bình, nhưng cũng không thể liên lụy tới Cổ Bắc Nguyệt.

Vạn nhất Cổ Thất Thiểu khiến sự tình nháo lộn, Cổ Bắc Nguyệt phải làm sao đây?

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Hàn Văn Tịch đi rất nhanh, Cổ Bắc Nguyệt vội vàng đuổi kịp, nhưng hầu như nàng vẫn chưa ra khỏi phòng riêng, đã nhìn thấy Long Phi Dạ và Đoan Mộc Dao đang trực diện bước vào.

Điều này...

Thế giới này thật là nhỏ!

Hàn Văn Tịch lù lù dừng bước. Lần này, Long Phi Dạ cũng dừng bước chân, liếc mắt nhìn Cổ Bắc Nguyệt một cái, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Hàn Văn Tịch lại liếc mắt nhìn Đoan Mộc Dao một cái. Bọn họ tới nơi này để ăn cơm sao? Đúng là Tần Vương điện hạ, thật sự đủ nhân nhã! Hắn thật sự có thể bởi Đoan Mộc Dao đi dạo một ngày!

Đoan Mộc Dao nhìn nhìn Hàn Văn Tịch, lại nhìn nhìn Cổ Bắc Nguyệt mặc áo choàng trắng bên cạnh, nàng ta cũng không biết Cổ Bắc Nguyệt, nhưng cảm thấy nam tử tuấn mỹ này bất phàm, ôn nhuận như ngọc, thật ra rất hợp với Hàn Văn Tịch.

Cổ Bắc Nguyệt lại nhận ra Đoan Mộc Dao, trong lòng rất buồn bực. *Vì sao Tần Vương điện hạ lại cùng Vinh Nhạc công chúa đến trà lâu?*

Vì thế, bốn người đều im miệng không nói, mỗi người đều mang tâm tư riêng của mình.

Hàn Văn Tịch và Long Phi Dạ bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt một người nhìn chăm chăm cố định không nói, ánh mắt một người cực kỳ tâm tới đến nỗi khiến người sợ hãi.

Ngay tại thời điểm tĩnh lặng này, Cổ Thất Thiếu phòng trong đi ra, lúm đồng tiền như yêu (yêu quái), "Ai nha, nơi này của ta hôm nay có gió nào thổi tới, ngay cả Tần..."

Ai ngờ, hẳn còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã đột nhiên xoay người, cười nói, "Cổ Thất Thiếu, không phải nói chúng ta cùng nhau ăn cơm sao?"

Trong khi nàng nói, đơn giản cũng kéo cả Cổ Bắc Nguyệt, "Cổ thái y, cùng nhau đi, tìm người phiền toái vài lần, vẫn luôn không có cơ hội đa tạ người!"

Đây... đây là tiết tấu gì?

Cổ Thất Thiếu không rõ, Cổ Bắc Nguyệt càng chưa hồi phục lại, hai người đã bị Hàn Văn Tịch kéo vào trong phòng riêng.

Hàn Văn Tịch sau khi vào cửa thì quay người lại không chút do dự đóng cửa "rầm" một tiếng, cũng không liếc mắt nhìn Long Phi Dạ một cái.

Cửa vừa đóng lại, nàng lập tức dựa vào trên cửa, liên tục hít sâu mấy hơi. Lần này, trước khi Long Phi Dạ ném nạng, nàng đã giành quãng hẳn trước. Loại cảm giác này thật tuyệt!

Cổ Thất Thiếu và Cổ Bắc Nguyệt bị nạng đẩy mạnh vào, hai mặt nhìn nhau, hoài nghi đánh giá nữ nhân này.

Nàng ấy đang làm gì vậy?

Như thế nào sau khi đóng cửa lập tức tựa cửa giống như đã vừa chiến đấu một hồi như vậy? Cần phải hít thở thật sâu?

"Vương Phi nương nương, như vậy thật không ổn, điện hạ..." Cổ Bắc Nguyệt có chút bất an.

"Điện hạ rất bận, chúng ta không cần quấy rầy hân! Ăn cơm! Tôi tới tới! Đều tôi ăn cơm!"

Thái độ của Hàn Văn Tịch rất khác thường, tùy tiện động đũa, nhìn Cổ Bắc Nguyệt nhuu chặt mày, trong khi Cổ Thất Thiếu cẩn thận vuốt cằm, dường như đang suy nghĩ điều gì. Hắn cười cười ngồi xuống, "Độc nha đầu, vị vừa mới kia, chính là Vinh Nhạc công chúa Tây Chu, đúng không?"

Hàn Văn Tịch hơi dừng chiếc đũa, ngay sau đó gật gật đầu, "Àn."

"Nghe nói hoàng đế Tây Chu dự định để Vinh Nhạc công chúa hòa thân với Thiên Ninh quốc. Có vẻ như, lần này Vinh Nhạc công chúa tới là để tìm Phò mã." Cổ Thất Thiếu trêu ghẹo nói.

Lần này, Hàn Văn Tịch thậm chí còn ngừng nhai, chỉ là, rất nhanh nàng lại bắt đầu ăn một mồm to, vừa ăn vừa nói, "Là hòa thân mà không phải chiêu thân, cũng đều vô dụng, già cho ai cũng không phải do nàng ta nói."

"Đây chính là đích công chúa, thân muội muội của Thái tử Tây Chu, hòa thân đến Thiên Ninh quốc, dù sao cũng chỉ có mấy người đều không thể trốn thoát làm ứng cử viên."

Tầm mắt Cổ Thất Thiếu cực nóng nhìn chằm chằm vào miệng nhỏ động động của Hàn Văn Tịch. Nữ nhân này ngay cả bộ dáng khi ăn đều không giống với những nữ tử khác. Hắn thật sự càng xem càng thích.

Khi nào Long Phi Dạ sẽ lưu (ly dị) nàng đây? Nếu không, dứt khoát phải khiến nàng lưu Long Phi Dạ.

Hàn Văn Tịch đối sự tình hòa thân thật đúng là không có hiểu biết, nàng già bộ bất cần, hỏi, "Người nào là ứng cử viên?"

Lúc này, Cổ Bắc Nguyệt cũng ngồi xuống ở một bên, bắt đầu nghiêm túc đánh giá Cổ Thất Thiếu, cũng không nói chen vào. Hắn chỉ đang suy nghĩ về mối quan hệ giữa Vương Phi nương nương và gia hỏa này, nhìn có vẻ như bọn họ không phải là kẻ thù của nhau.

"Thái tử, thiếu tướng quân, còn có..." Cổ Thất Thiếu cố ý dừng lại, sau đó mới tiếp tục, "Tần Vương."

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn Cổ Thất Thiếu thật sâu một cái, khẽ cười, đột nhiên đứng đề tài này lại, "Ăn cơm."

Trong khi nàng nói, liếc mắt nhìn Cổ Bắc Nguyệt một cái, "Cổ thái y, không cần giữ lễ tiết, ăn cơm đi."

Đoan Mộc Dao giả cho Long Phi Dạ, đường đường là đích công chúa của một quốc gia, không giống như Từ phu nhân, sao có thể cam tâm hạ mình làm thiếp?

Có vẻ như khả năng Đoan Mộc Dao giả cho Thái tử là lớn nhất, phải gọi Long Phi Dạ là hoàng thúc, nhân tiện cũng phải gọi nàng một tiếng hoàng thẩm

Nghĩ đến điều này, tâm tình xấu cả một ngày của Hàn Văn Tịch đột nhiên lập tức tan thành mây khói.

Nàng kẹp một khối bánh hạt dẻ lấp lánh nước, rất hứng thú thưởng thức nó. Ai ngờ, Cổ Thất Thiếu lại lăm bằm, "Nghe nói vị công chúa này văn võ và tướng mạo tam toàn, lòng dạ cực cao. Nếu vậy, ngoài Tần Vương ra, không có người nào lọt vào mắt nàng. Rất có khả năng, Tần Vương phủ sẽ xuất hiện hai phòng chính phi."

Hai phòng chính phi? Hàn Văn Tịch vì sao không nghĩ tới điểm này? Phải biết rằng, ngay cả hoàng hậu cũng đều xuất hiện hai cung phía Đông và phía Tây, huống chi là Vương phi? Nghe nói, tuy rằng đều là chính phi, nhưng cũng có phân biệt tôn ti.

Lần này, Hàn Văn Tịch hoàn toàn dừng cả tay và miệng.

Đáy mắt Cổ Thất Thiếu xẹt qua một tia phức tạp, vẫn là giọng điệu chế nhạo thờ nàng, "Tôi tới, Vương Phi nương nương, bánh hạt dẻ này phải chấm vào trong dấm mới có hương vị*!"

(ý của Cổ Thất Thiếu nói về việc những bánh hạt dẻ trong dấm, dấm thường được biểu thị cho sự ghen tuông)*

Hàn Văn Tịch sao sẽ nghe không hiểu ý của Cổ Thất Thiếu, chỉ là, nàng nhẹ nhàng cười cười, không nói chuyện nữa.

Hắn cười, nàng đã già, có quan hệ gì với nàng đâu?

Nàng tức giận, bất quá chỉ là vì hắn không tuân thủ hứa hẹn mà thôi.

Tùy ý Cổ Thất Thiếu thờ như thế nào, Hàn Văn Tịch đều không hề để ý tới, ăn chưa được bao nhiêu nàng lập tức mất hứng muốn ăn, đứng dậy nhẹ nhàng nói, "Các người chậm rãi ăn, ta đi trước!"

Nàng mở cửa ra, nhìn thấy Long Phi Dạ và Đoan Mộc Dao cũng không vào trong phòng riêng, ngồi ở trong đại đường, vị trí cách gần phòng riêng của nàng nhất.

Hai trông mắt Long Phi Dạ trời sinh đã lạnh lẽo nay lại lạnh thêm ba phần, chỉ là, Hàn Văn Tịch chỉ liếc qua mà thôi, sau đó đưa mắt nhìn về phía trước, nhanh chóng rời đi. Bóng lưng trông có vẻ quật cường và cô độc.

Tầm mắt Long Phi Dạ đi theo nàng xuống tận dưới lầu, lạnh băng hơn nhiều, phức tạp đến nỗi khiến người khó đoán.

Đoan Mộc Dao xem ở trong mắt, thực sự không cam lòng, "Su huynh, động đũa đi, đồ ăn đã nguội."

Rõ ràng có những phòng riêng, su huynh lại khẳng khái ngồi ở chỗ này. Đã ngồi lâu như vậy, mặt bần đồ ăn, hẳn không hề chạm một chút. Tuy rằng hẳn phụng mệnh Thiên Huy hoàng đế bồi nàng, làm hết lễ nghĩa của chủ nhà, nhưng một đường đều im miệng không nói, lạnh nhạt.

Nàng sớm đã quen thói tình tình lạnh nhạt, nhưng từ giữa trưa sau khi gặp được Hàn Văn Tịch, hẳn càng thêm im miệng không nói.

Là nữ nhân kia, nhiều tâm hân sao?

Sau một hồi sự tình ở Dược Quý cốc, nàng đã hỏi thăm rõ ràng, đều không phải là su huynh che chở nàng ấy, mà vì su huynh cũng muốn huyết sinh đan, nhưng lần này...

Cũng không biết Long Phi Dạ có nghe thấy Đoan Mộc Dao nói hay không, hẳn trước sau vẫn không động đũa, chỉ uống vài miệng trà nóng, lúc này mới thở ơ mở miệng, "Xa phu đang chờ ở cửa, đợi lát nữa tự mình trở về!"

"Su huynh, nghe nói chợ đêm Hoa Hoè ở đó đó Thiên Ninh..."

Đoan Mộc Dao còn chưa nói xong, Long Phi Dạ đã đứng dậy rồi đi, trong lúc nhất thời, vẻ mặt tinh xảo của Đoan Mộc Dao trở nên dờ dạc.

Hàn Văn Tịch, lại là bởi vì Hàn Văn Tịch. Thủ này, kết định rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tích Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 146: Bản lĩnh, hoàng đế thỏa hiệp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi ra ngoài một ngày, Hàn Văn Tích vừa về phủ đã bị Nghi thái phi triệu tập. Lần trước, sau khi giải độc, nàng đã chăm sóc cho Nghi thái phi hai lần, đây là một lần cuối cùng.

Nghi thái phi thật sự là người yêu tính mạng mình, chuyện này không thể qua loa được.

Mộ Dung Uyển Như bị phạt phải đóng cửa ăn năn, vì thế, mỗi lần Hàn Văn Tích tới đều đặc biệt thanh tịnh, nói vài lời với Nghi thái phi, cũng không cần có điều cố kỵ.

Nghi thái phi lời biếng nằm ở trên ghế Quý phi, Hàn Văn Tích an vị ở bên cạnh nàng. Mặc dù tâm sự nặng nề, nhưng, một khi cảm lấy ngân châm, nàng vẫn rất nhanh tiến vào trạng thái, bắt đầu hết sức chuyên chú.

Có một số đại phu, thời điểm xem bệnh sẽ thường thích nói chuyện phiếm, nhưng nàng lại không thích, cho dù là chứng bệnh nan y, hay là tình huống nhỏ dễ như trở bàn tay, nàng đều rất nghiêm túc.

Chỉ riêng thái độ này của nàng, chính là một liều thuốc hay, có thể khiến người bệnh an tĩnh lại, cũng an tâm hơn.

Nửa canh giờ sau (1h), Hàn Văn Tích thu hồi hết ngân châm, lúc này mới mở miệng, "Mẫu phi, tâu lưu độc tố trong cơ thể ngài đều đã bài sạch sẽ, sẽ không có di chứng gì, ngài cứ yên tâm."

Nghi thái phi gật gật đầu, tuy rằng không bị quấy rầy, tư thái lời biếng thanh thản, nhưng trong lòng lại rất vui mừng, cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm đối thân thể mình.

Thấy rằng bình tĩnh như vậy, đáy mắt Hàn Văn Tích hiện lên một tia giảo hoạt, thuận miệng nói, "Thật ra, loại chuyện như châm cứu cũng có rất nhiều điều tốt, có thể bài độc dưỡng nhan. Mẫu phi đã tới tuổi này, trong cơ thể nhất định tích lũy không ít độc tố, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sẽ lắng đọng lại ở trên màu da, khiến màu da thoát nhìn âm đạm không sáng, thậm chí sẽ xuất hiện đốm vàng nâu."

Vừa nghe lời này, ánh mắt Nghi thái phi rõ ràng sáng ngời, kích động.

Trong giới phu nhân, tới tuổi này của nàng, thường bị đưa ra nghị luận nhất, so đầu không gì hơn ngoài khuôn mặt. Vài năm sau đó, không gì hơn ngoài tình trạng thân thể.

"Nói như vậy, người dường như rất am hiểu về nó?" Nghi thái phi thử hỏi.

"Không thể nói là am hiểu, nhưng nếu như tuân theo một quá trình trị liệu, vẫn sẽ có hiệu quả. Bài độc dưỡng nhan cũng có thể kéo dài tuổi thọ." Hàn Văn Tích đặc biệt khiêm tốn, nàng cũng không phải đang quảng cáo loạn, bài độc dưỡng nhan đối nàng mà nói quả thực chính là việc rất nhỏ.

Lời này vừa ra, Nghi thái phi rốt cuộc không bình tĩnh được nữa, vội vàng nói, "Vậy hãy thử làm một đợt trị liệu cho mẫu phi trước xem sao!"

"Thần thiếp vinh hạnh, chờ ngày mai thần thiếp sẽ viết một kế hoạch trị liệu, sai người đưa qua cho mẫu phi xem." Hàn Văn Tịch rất vui lòng. Đây có thể xem là một cơ hội để đến gần hơn với Nghi thái phi.

Nàng càng gần Nghi thái phi, vậy nghĩa là Mộ Dung Uyển Như càng ngày càng nguy hiểm hơn.

Tâm tình Nghi thái phi rất tốt, vừa vận vẹo cổ, vừa hỏi, "Nghe nói hôm nay Mục Thanh Vô thay Mục Lưu Nguyệt thực hiện đánh cuộc?"

"May mắn thần thiếp thắng, nếu không..."

Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng cười, cũng không nói tiếp, lúc trước Nghi thái phi chỉ ước gì nàng thua. Nếu nàng thua, thực hiện hứa hẹn và làm hồng danh tiết, Tần Vương lập tức có thể hưu nàng.

Nghi thái phi đương nhiên nhớ rõ bản thân mình từng bỏ đá xuống giếng, chỉ là, dường như loại chuyện này đã làm nhiều rồi, nàng cũng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại ăn cần dạy bảo, "Việc này, bản cung còn chưa giáo huấn ngươi, sau này đừng đánh cuộc kiểu này với người khác, vạn nhất bị thua, sẽ có hại tới ngươi!"

Đi, ngay cả Nghi thái phi ước gì nàng có hại, cũng sẽ giáo huấn nàng như vậy.

Hàn Văn Tịch có chút hạnh diện, có vẻ như "ngoại giáo giải độc" của nàng đã bắt đầu có chút hiệu quả.

"Thần thiếp có hại không quan trọng, chỉ là lần này sự tình Hàn gia bị người có tâm lợi dụng, lên luy mẫu phi, thần thiếp thật sự là tội đáng chết vạn lần."

Hàn Văn Tịch nói trước khi thêm vào, "Nói đến cũng lạ, rốt cuộc người nào đã cho Từ thị lá gan lớn như vậy? Đây rốt cuộc là hướng về phía thần thiếp, nhưng vì sao lại hướng về phía mẫu phi?"

Nếu Hàn Văn Tịch không đề cập tới sự tình Từ phu nhân, Nghi thái phi suýt nữa đã quên, nàng không chỉ hoài nghi, mà là rất khẳng định, một kẻ tâm thường như Từ phu nhân, sau lưng nhất định có người chống lưng.

Thấy Nghi thái phi không nói, Hàn Văn Tịch tiếp tục nói, "Thật ra, cho dù hướng về phía thần thiếp, hay hướng về phía mẫu phi, chung quy vẫn hướng về phía Tần Vương phủ. Tuy nhiên, thần thiếp lại không nghĩ ra, thiên hạ này ai sẽ có lá gan lớn như vậy, hướng về phía Tần Vương phủ. Hoặc có lẽ..."

Nàng nói, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Nghi thái phi một cái, sau đó tiếp tục nói, "Hoặc có lẽ, cũng chỉ hướng về phía một mình thần thiếp, có ý châm ngoi quan hệ giữa thần thiếp và mẫu phi?"

Lời này nói xong, Nghi thái phi lập tức nháu mày, nghiêm túc nhìn về phía Hàn Văn Tịch.

Nghi thái phi đã từng hoài nghi người sau lưng Từ phu nhân chính là vị trong cung kia, rốt cuộc, thiên hạ dám khiêu khích Tần Vương phủ nàng cũng chỉ có một vị trong cung kia. Nhưng, nàng rất nhanh liền phủ định ý tưởng này, bởi vì, vị trong cung kia có ý mượn sức Hàn Văn Tịch, vẫn không đến mức xuống tay như vậy đối Hàn Văn Tịch.

Hiện giờ, nghe Hàn Văn Tịch suy đoán như vậy, chẳng lẽ, người sau lưng Từ phu nhân chính là người trong nhà, Uyển Như?

Tuy nhiên, rất nhanh, Nghi thái phi cũng phủ định ý niệm này. Uyển Như có hiếu nghi, nhưng nàng trước sau đều không thể tin Uyển Như sẽ có gan lớn để làm ra loại chuyện này.

Có lẽ, hiện tại Hàn Văn Tịch đang muốn châm ngoi.

Nghi thái phi thu hồi tầm mắt, lười biếng nằm trở lại, nhẹ nhàng nói, "Chuyện này đã qua hãy để nó qua đi, truy cứu thêm cũng vô ích, ngại sau này ít gây chuyện là tốt rồi."

Nghi thái phi quả nhiên không phải là đến đã cạn dầu, trong lòng Hàn Văn Tịch cảm khái, thuận miệng nói, "Thần thiếp cũng chỉ đơn giản nói ra như vậy, thật ra, đoán tới đoán lui cũng không có kết quả, không bằng đi tới thiên lao thăm vấn Từ phu nhân một chuyện."

Nàng dứt lời, đứng dậy nói, "Mẫu phi, cũng không còn sớm nữa, thần thiếp nên trở về."

Nghi thái phi không giữ lại, phất phất tay ý bảo nàng lui ra, nhưng câu nói cuối cùng của Hàn Văn Tịch đã gieo vào trong lòng nàng một hạt giống không an phận.

Từ phu nhân bị từ tội là do Nghi thái phi tự mình phán, Hàn Văn Tịch không được thăm hỏi. Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch biết, hôm nay nàng để lại những lời này, Nghi thái phi có tính đa nghi nhất định sẽ đi một chuyến tới Đại Lý Tự, chỉ hy vọng Nghi thái phi đừng đến khi đã quá muộn.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Nàng vốn trở về khi trời đã tối, lại vì nói chuyện cùng với Nghi thái phi nên bị trì hoãn thêm. Thời điểm trở lại Phủ Dung viện, đã là đêm khuya.

Tâm cung một mảnh đen nhánh, có nghĩa là chủ nhân của nó vẫn chưa trở về.

Đã trễ thế này, vẫn muốn tiếp khách sao? Vậy tối nay... có trở về không?

Hàn Văn Tịch từ xa nhìn thoáng qua, xoay người cúi đầu, từng bước một đi về hướng Văn Nhân các.

Triệu ma ma nhìn thấy sắc mặt nàng, quan tâm hỏi, "Vương Phi nương nương, có chuyện gì xảy ra với ngài vậy? Không thoải mái sao? Có phải lạnh quá hay không?"

Hàn Văn Tịch lúc này mới ngẩng đầu, muốn hỏi một câu về sự tình kiểm tổng Thiên Sơn.

Đó là nơi Long Phi Dạ và Đoàn Mộc Dao có cùng sự môn. Trước đây nàng đã từng hỏi qua, nhưng không hỏi rõ ràng.

Tuy nhiên, sau khi nàng suy nghĩ lại, vẫn là từ bỏ.

Hỏi thăm nhiều như vậy làm gì? Hẳn có tiếp tục lập chính phi hay không? Là chính phi bên trái hay là chính phi bên phải, có quan hệ gì với nàng đâu? Không phải là nàng thích hẳn!

Ở lại Tần Vương phủ, đó là cuộc sống, là nơi an cư lạc nghiệp, là vì có một nơi để dừng chân ở để đó Thiên Ninh, ai dám ngăn cản đường sống của nàng, nàng mới không để yên.

Nghe đến điều này, Hàn Văn Tịch thở ra một hơi, vỗ vỗ bả vai Triệu ma ma, lên lầu, đóng cửa, đi ngủ.

Triệu ma ma về một mẻ mang, hôm nay có chuyện gì đã xảy ra với nữ chủ nhân vậy? Không phải bị trúng tà chứ?

Một đêm này, Hàn Văn Tịch một mối toi cực điểm, bắt từ bất giác chìm vào giấc ngủ say. Trong khi đó, Long Phi Dạ lại vì một án nội gian, đã cùng Thiên Huy hoàng đế đóng cửa cả đêm ở ngự thư phòng, nói chuyện cho tới bình minh.

Long Phi Dạ chịu trách nhiệm về một án nội gian, vẫn luôn toàn quyền phụ trách. Hẳn có quyền chủ đạo tuyệt đối, đối xử trị phạm nhân, thậm chí ngay cả Thiên Huy hoàng đế cũng không can thiệp được.

Mặc dù Lý thị xuất từ Hàn gia, ăn núp nhiều năm ở Hàn gia, nhưng chỉ cần một câu của Long Phi Dạ, hẳn có thể miễn tất cả tội cho Hàn gia, cho dù là Thiên Huy hoàng đế cũng sẽ không truy cứu.

Tuy nhiên, tình huống hiện giờ lại khác, Lý thị trước khi chết đã nói nấy câu, khiến Thiên Huy hoàng đế gấp không chờ nổi muốn diệt trừ những người khác trong Hàn gia, muốn loại trừ hậu họa, thậm chí ngay cả Hàn Văn Tịch đều phải chịu trách nhiệm.

Long Phi Dạ phụng mệnh bởi Vinh Nhạc công chúa cả một ngày, Thiên Huy hoàng đế lúc này mới chịu nhượng bộ, cho hẳn một cơ hội để thương nghị.

Đây là một cuộc giao dịch, cũng không phải vì Long Phi Dạ vô lực, ngược lại đã hoàn toàn chứng minh, Thiên Huy hoàng đế thực sự bắt lực đối đệ đệ Long Phi Dạ này.

Nếu không, ai có thể có tư cách mặc cả và thương lượng với hoàng mệnh?

Nhìn biểu tình lạnh nhạt như băng của Long Phi Dạ, Thiên Huy hoàng đế nắm chặt tay mình giấu ở trong tay áo.

Từ trước tới nay, người hẳn muốn diệt trừ nhất chính là Tần Vương, nhưng, cố tình Thiên Ninh quốc lại cần sức mạnh và quyền lực của Tần Vương, để chống lại Bắc Lệ quốc như lang tựa hổ. Nếu không phải bọn họ kiêng kỵ Tần Vương, sớm đã động thủ đối Thiên Ninh quốc.

Một người như vậy, khiến hẳn hẳn thấu xương, nhưng lại không thể không phụ thuộc vào Tần Vương, Thiên Huy hoàng đế thực sự ghen ghét.

"Sự tình Hàn gia cứ định như vậy đi, nếu hoàng huynh không có sự tình gì khác, cũng nên làm triều." Long Phi Dạ nhẹ nhàng nói. Đầu khấu một đêm, đủ rồi!

Thiên Huy hoàng đế cũng không trực tiếp trả lời, chỉ nhàn nhạt nói, "Diệp Thái tử và Vinh Nhạc công chúa sẽ ở lại cho tới năm sau, sự tình hòa thân, ngươi hãy suy xét thêm đi."

"Hòa thân là việc của hai nước, hoàng huynh vẫn nên tham khảo thêm cùng với hoàng đế Tây Chu, thần đệ không tiện can thiệp. Năm sau thần đệ đã có kế hoạch đi ra ngoài, không rảnh phân ưu giúp hoàng huynh." Long Phi Dạ hoàn toàn cự tuyệt.

Thiên Huy hoàng đế rheo mắt lại, lạnh lùng nói, "Tần Vương vì sự tình nội gian nên đã một nhọc, cũng đến lúc nên nghỉ ngơi. Có lẽ sự vụ kế tiếp của án nội gian, hãy chuyển giao cho người khác, để người tu dưỡng tốt hơn?"

Đây là muốn thu quyền của hẳn sao?

Đôi môi lạnh băng của Long Phi Dạ nổi lên một nụ cười châm chọc, nhẹ nhàng nói, "Thần đệ còn chưa bẩm báo, hoàng huynh đã biết vụ án nội gian còn có sự vụ phía sau. Hoàng huynh anh minh."

Lời này vừa ra, Thiên Huy hoàng đế lập tức kinh ngạc, "Tần Vương, người có ý gì?"

"Lý thị không phải là chính chủ phía sau màn, sau lưng Lý thị còn có một người, bước đầu thần đệ đã điều tra ra, hẳn là người hoàng tộc Bắc Lịch. Đối với việc là người phương nào, liệu có tiếp tục tấn công Thiên Ninh quốc hay không, điều đó vẫn chưa rõ ràng." Long Phi Dạ đứng sự thật trả lời.

Thiên Huy hoàng đế không bao giờ nghĩ rằng, sau lưng Lý thị còn có người. Nếu người này vẫn chưa bắt được, có nghĩa là để đồ Thiên Ninh vẫn không tránh được nguy hiểm. Sự tình nội gian, vốn đã khó lòng phòng bị, huống chi còn liên lụy đến độc thuật.

Lý thị mai phục rất sâu, độc thuật lợi hại, Thiên Huy hoàng đế đã tận mắt nhìn thấy, người phía sau bà ta chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?

Độc thuật là một con đường quanh co, phóng nhãn trong toàn bộ cả triều văn võ Thiên Ninh quốc, ngoại trừ Long Phi Dạ, ai dám tiếp nhận củ khoai lang phóng tay này? Ai có thể đảm nhiệm nó?

Hai mắt Thiên Huy hoàng đế nheo lại thành một đường thẳng, lạnh lùng nhìn kỹ vị đệ đệ trẻ tuổi đầy hứa hẹn của mình.

Long Phi Dạ mặc kệ hần nhìn xem, biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt lạnh băng, một thần tôn quý tự nhiên không gì sánh kịp. Mặc dù đang ngồi một bên, nhưng hần lại muốn cao cao tại thượng hơn cả Thiên Huy hoàng đế, không thể xâm phạm.

Rốt cuộc, Thiên Huy hoàng đế đứng lên, đưa ra bốn chữ, "Tiếp tục truy tra."

Hần dứt lời, lập tức lạnh giọng truyền Tiết công công, "Thay quần áo, thương triều!"

Long Phi Dạ rất vừa lòng, lúc này mới đứng dậy, "Thần đệ tuân mệnh, cáo lui!"

Tuy rằng Thiên Huy hoàng đế không nói gì, vẫn đưa ra một thỏa hiệp, tất cả tội của Hàn gia, trừ bỏ Tần Vương, chỉ sợ không ai có thể truy cứu.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tích Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 147: Giữ im lặng, không ai hỏi

Hôm nay, đã là ngày thứ tư sau khi Lý thị chết. Mặc dù không biết vận mệnh Hàn gia như thế nào, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn dành không ít tâm tư ở Hàn gia, xử lý hết thảy sự vụ rất thỏa đáng.

Long Phi Dạ cả đêm qua đều không trở về, hôm nay cả một ngày cũng chưa thấy được người, Hàn Văn Tịch cũng không cố tình dò hỏi hần đang ở đâu, chỉ chờ trong im lặng.

Chỉ cần Hàn gia một ngày không xảy ra sự tình gì, năng mặc kệ hần đi một ngày.

Sau khi dùng bữa tối ở Hàn gia, Hàn Văn Tịch mới quay trở về, không ngờ phát hiện tẩm cung đã sáng đèn, điều này có nghĩa Long Phi Dạ đã trở lại.

Sự tình vốn do chính hần hứa hẹn, hần nên cho nàng một lời giải thích, thay vì năng phải tới truy vấn hần lần nữa.

Nghỉ chân một lát, Hàn Văn Tịch lập tức nhanh chóng đi về phía Văn Nhân các. Nàng đang cầm một quyển y thư, ngồi đọc ở trên ghế bập bênh trong viện.

Triệu ma ma bưng trà tới, thấp giọng nói, "Vương Phi nương nương, Vương gia đã trở lại."

"Àn." Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng lên tiếng, không có phản ứng nào khác.

Triệu ma ma càng thêm hoài nghi, mấy ngày gần đây, tâm tình nữ chủ từ dường như rất chán nản, bà ta cần nhắc liệu có quan hệ với chủ từ hay không? Nhưng hôm nay xem ra, nàng ấy dường như cũng không quan tâm tới chủ từ chút nào!

Lúc này, Long Phi Dạ đang ở bên ngoài viện tẩm cung, cũng đang ngồi ở trên ghế bập bênh và xem mấy phong mặt báo vừa mới được đưa đến. Hần rất bận, không đơn giản chỉ là sự tình nội gian Bắc Lịch.

Toàn bộ Phù Dung viên cực kỳ yên tĩnh, không lâu sau, những bông tuyết mỏng bắt đầu trôi xuống từ trên bầu trời. Hần không hề bận tâm, mặc kệ những bông tuyết bay xuống đầu ở trên người hần.

Một lát sau, Sở Tây Phong lập tức đi đến.

"Chủ từ, trà trang Thiên Hương đều đã niêm phong, khế đất cũng đều đã thu, chỉ là, Cố Thất Thiếu không hề lộ diện, giao toàn quyền cho Thượng Quan chấp sự xử lý." Sở Tây Phong đứng sự thật bẩm báo.

Sau khi điện hạ và Vương Phi nương nương trở về, vì sự tình vội vàng kiểm tra đo lường Vân Xà độc, cũng không hề nhắc tới sự tình trà trang Thiên Hương. Nhưng, đêm qua cũng không biết vì sao, điện hạ trước khi vào cung, cư nhiên cố ý giao đầu hần lập tức đi niêm phong trà trang Thiên Hương.

Trên mặt Long Phi Dạ không có biểu tình gì, sau khi xem xong một phong mật hàm, mới nhẹ nhàng nói, "Điều tra rõ tất cả sản nghiệp của Cố Thất Thiếu ở đó đó, dùng hiểm nghi thông đồng với địch, đều tạm thời niêm phong tất cả."

Điều này:...

Chẳng lẽ tiểu tử Cố Thất Thiếu kia đã chạm vào *ngịch lân** của điện hạ?

()逆麟 - nghịch lân: Là từ xuất phát từ truyền thuyết, nếu động tới chiếc vây mọc dưới cằm của con rồng sẽ khiến con rồng nổi giận. Từ này có nghĩa là sự giận dữ của nhà vua. (St.)*

Nhưng, nghịch lân của điện hạ rốt cuộc là gì? Sở Tây Phong đã hầu hạ nhiều năm như vậy, cũng không hề biết.

Sở Tây Phong không dám hỏi nhiều, gất gất đầu, "Thuộc hạ minh bạch."

Đang chuẩn bị rời đi, Long Phi Dạ lại mở miệng nói tiếp, "Nhân tiện tra một tra xem gần đây có phải Cố Bắc Nguyệt rất nhàn rỗi hay không."

Ách!

Sở Tây Phong càng thêm hoang mang, *tra Cố thái y làm gì? Chẳng lẽ ân nội gian có tiến triển gì mới, liên quan tới Cố thái y? Quả không có khả năng!*

"Điện hạ, nghe nói trước đó vài ngày, Cố thái y sau một thời gian ở trong cung, lúc trở về đã bị bệnh nặng một hồi. Theo thuộc hạ, chỉ sợ hiện tại hẳn đang dưỡng bệnh." Sở Tây Phong nghiêm túc bẩm báo.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ lại ném ba chữ cho hắn, "Điều tra rồi!"

"Vâng." Sở Tây Phong hậm hực, với thái độ này của điện hạ, hắn biết, cho dù hắn cá gan dò hỏi, điện hạ cũng sẽ không nói với hắn.

Tuyệt, rơi xuống càng ngày càng nặng.

Long Phi Dạ đứng dậy, phui những bóng tuyết trên người, lấy một cây dù giấy và đi về hướng Vân Nhân các. Hắn trời sinh đã là người kín đáo, trong ban đêm tĩnh lặng tuyết rơi, thân ảnh cao dài có vẻ cô độc, hoang vắng.

Hắn còn chưa đi quá xa, đã dừng bước lại, chỉ thấy Hàn Văn Tịch đang đi thẳng tới, một thân xiêm y đơn giản, cũng không mặc áo choàng, mặc kệ những bóng tuyết bám đầy hai vai.

Nàng đang muốn tới tìm hắn sao?

Từ rất xa, nàng cũng nhìn đến thân ảnh hắn, dừng bước chân lại.

Hắn đây là đang định đi tới Vân Nhân các, tìm nàng?

Rất nhanh, hắn lập tức bước đi vào hành lang dài, lạnh lùng nhìn nàng. Thấy nàng vẫn còn bất động, cuối cùng hắn lên tiếng. Giọng nói rất lớn, mơ hồ có một chút tức giận, "Còn không qua đây?"

Nàng không trả lời, hạ mắt xuống, nhưng thật ra vẫn chạy qua, một thân phủ đầy bóng tuyết, cực kỳ chật vật.

Hắn mắt lạnh đánh giá nàng, chỉ thấy mỗi nàng lạnh đến nỗi đã chuyển sang màu trắng, khuôn mặt xanh xao tím tái.

Hắn cởi chiếc áo choàng lông cáo của mình và đưa nó cho nàng, ngao mạn ra lệnh, "Khoác lên!"

"Đa tạ điện hạ, thần thiếp sẽ sớm trở về, không cần." Nàng rất khách khí cự tuyệt.

Ánh mắt hắn phát lạnh, tùy tay ném chiếc áo choàng lông cáo qua, nàng không có lựa chọn nào khác ngoài tiếp nhận nó, chỉ là, cũng chỉ giữ nó trong tay mà thôi.

Tuy nhiên, không thể không thừa nhận, chỉ cần vừa mới cảm chiếc áo choàng, đôi tay lạnh băng của nàng đột lập tức trở nên ấm áp. Trên áo choàng lông cáo xa hoa này tràn đầy nhiệt độ cơ thể hắn.

Nàng xác thật là tới tìm hắn, lần qua lộn lộn không ngờ được, đơn giản liền nghĩ đi tìm hắn hỏi cho rõ ràng. Rốt cuộc sự tình Hàn gia, là sống hay là chết?

Chỉ là, gặp được người rồi, nhưng cũng không biết vì sao, nàng đặc biệt không muốn nói chuyện.

Mà hắn xác thật cũng đang đi tìm nàng để nói về sự tình Hàn gia. Từ trước đến nay hắn không bao giờ hứa hẹn với người khác một cách dễ dàng, đặc biệt là nữ nhân. Nếu như đã hứa hẹn, mặc kệ phải trả giá lớn bao nhiêu, ngoại lệ bao nhiêu, hắn đều sẽ thực hiện nó.

"Ngày mai sẽ kết án Lý thị, Đại Lý Tự sẽ đưa ra bố cáo, sẽ không liên lụy đến Hàn Văn Dật, cũng sẽ không liên lụy đến bất luận người nào ở Hàn gia." Hắn đặc biệt dứt khoát. Lúc trước chỉ đáp ứng với nàng giữ được Hàn Văn Dật, hiện giờ, hắn đều bảo vệ toàn bộ trên dưới Hàn gia.

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch vẫn luôn ở trong trạng thái chán nản đột nhiên ngừng đầu nhìn lên, đón nhận ánh mắt thâm thúy lạnh băng của Long Phi Dạ. Nàng rất ngạc nhiên, buột miệng thốt ra, "Thật sự?"

"Bổn vương nói được thì làm được, bảo vệ Hàn gia, là phần thưởng của người vì đã nghiệm độc có công." Long Phi Dạ lạnh lùng giải thích.

Hàn Văn Tịch vui mừng. Từ thị và Lý thị đều không có quan hệ với Hàn gia, hiện giờ giữ được Hàn gia, tương đương với việc đã giữ được ngôi nhà của tiểu Dật nhi!

Nàng lập tức khom người hành lễ, "Thần thiếp thay mặt trên dưới Hàn gia, tạ ơn ân điển của điện hạ!"

"Còn có gì khác nữa không?" Long Phi Dạ hỏi.

Có gì khác nữa không?..... có sao? Hắn muốn nàng hỏi điều gì? Nàng hỏi, hắn sẽ trả lời sao?

Hàn Văn Tịch suy nghĩ một chút, đứng dậy, cười cười, "Chỉ có chuyện này thôi, không quá rầy điện hạ nữa."

Nàng dứt lời, dứt khoát xoay người muốn đi.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lạnh giọng, "Đứng lại!"

Hàn Văn Tịch lú lo dừng bước, tim đập lác một chút, gần như dừng lại. Hắn gọi nàng đứng lại, *hắn muốn làm gì? Hỏi gì?*

Còn có sự tình nào khác ngoài sự tình ngày đó ở trà trang Thiên Hương hay sao?

Hắn lại muốn cảnh cáo nàng "kiểm điểm", "thể thống" linh tính hay sao? Nàng thậm chí còn không chắc vấn sự tình của hắn với Đoàn Mộc Dao. Nếu như danh nghĩa phu thê là một loại tuyên thệ, vậy thì nàng cũng không phải là người duy nhất bị ràng buộc với nó, đúng không?

Nàng càng nghĩ, đôi môi mím lại càng chặt.

Ai ngờ, Long Phi Dạ cũng không làm bất cứ điều gì, cũng không hỏi câu nào. Hắn mở cây dù giấy một bên, đưa qua vai Hàn Văn Tịch, giọng nói mỏng lạnh, "Mang đi."

Hắn rất cao và cầm chiếc dù lên cao, nàng có thể nhìn thấy bàn tay đang cầm chiếc dù của hắn. Bàn tay của hắn rất to, bao quanh toàn bộ tay cầm.

Như vậy, hắn sẽ không hỏi về sự tình trà lâu?

Hàn Văn Tịch ngẩn người một hồi lâu mới mở miệng, "Không cần, thần thiếp....."

Nhưng, nàng còn chưa nói xong, hắn đã đột nhiên tới gần sau lưng nàng, bá đạo mà mạnh mẽ. Trong lúc nhất thời, nàng chỉ cảm thấy tất cả sau lưng đều là hơi thở của hắn, phảng phất như nàng đã bị nuốt chửng bởi một thể lực rất mạnh mẽ, không thể nào tránh thoát.

"Mang đi!" Hắn lạnh giọng, rất hung dữ.

Hàn Văn Tịch bủn môi, *mang đi thì mang đi!*

Nàng mặc vào chiếc áo choàng lông cáo trong tay, ngay sau đó lập tức gật lấy chiếc dù. Long Phi Dạ dường như không ngờ nàng sẽ làm như thế, vì thế đã không lập tức buông tay.

Hàn Văn Tịch gật mạnh hơn nữa cho đến lúc hắn buông tay. Vì thế, Hàn Văn Tịch đã mặc áo choàng lông cáo của hắn, giữ chiếc dù giấy màu đen của hắn, nhanh chóng rời đi.

Lông mày tuấn lãng của Long Phi Dạ chậm rãi hợp lại, cho đến khi bóng dáng Hàn Văn Tịch biến mất giữa những bóng tuyết xoáy. Ngay cả khi ánh đèn trên gác Vân Nhân các nơi xa xuất hiện, hắn vẫn đứng tại chỗ.

Có thể là bên Từ phu nhân có tiền triển hay không? Nàng từng vài lần nói bóng nói gió, hỏi qua sự kiện này, Nghi thái phi đều lơ đã. Nàng cũng đã cố gắng tìm hiểu tin tức từ Đại Lý Tự để biết mọi thứ. Sau khi suy ngẫm, Hàn Văn Tịch vội vàng đi qua.

Ai ngờ, vừa vào cửa đã nhìn thấy một người ngoài ý muốn, Mộ Dung Uyển Như.

Tình huống gì vậy? Vì sao đoá bạch liên hoa này lại ở đây?

Nghi thái phi chưa từng hoài nghi Mộ Dung Uyển Như, hay là... đã biết rõ tình hình thực tế nhưng vẫn muốn bao che nàng ta? Nàng ta bất quá chỉ là đường nữ, đáng giá vậy sao?

"Tẩu tử, người rót cuộc đã tới, bên ngoài trời lạnh, nhanh chóng uống ly trà nóng."

Mộ Dung Uyển Như hành động như thể chưa từng phát sinh sự tình gì. Nàng ta đặc biệt ân cần, nhiệt tình, kéo Hàn Văn Tịch ngồi xuống, sau đó tiếp tục chăm trà. Hàn Văn Tịch khách sáo nói không cần, nghiêm túc hỏi, "Mẫu phi, Hạ quân gia nói ngài vội tìm ta?"

Nghi thái phi nhũn nhũn, đưa ra một tấm thiệp màu hồng, giấy hai lớp được khắc hoa chạm lỗ*, khắc một nhánh hoa mai mỏng manh, cực kỳ tinh xảo.

() Xem giải thích ở cuối chương.*

Hàn Văn Tịch nhận nó và nhìn thoáng qua, lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đây là thư mời Hoa Mai yến. Không giống như những người được mời khác, nàng không hề có cảm giác hồi hộp.

Đây là yến tiệc không có ý tốt, một tấm chiếu không có chỗ ngồi tốt(**)

(**)宴無好宴，席無好席：Yến vô hảo yến, tịch vô hảo tịch; ý nói đây là bữa tiệc không có ý tốt, một tấm thảm/chiếu không có chỗ ngồi tốt.

Loại sự tình thế này nàng cảm thấy không có thiện cảm nhất. Cái gọi là Hoa Mai yến, chính là mở tiệc chiêu đãi những đối tượng không phải thì quý. Hơn nữa, phần lớn đều là nữ tử trẻ tuổi, nói là để thưởng thức hoa mai, thật ra là một đám nữ nhân tới tranh tài khoe sắc ở nơi đó, kéo bè kéo cánh, chà đạp lẫn nhau.

Mỗi lần sự tình Hoa Mai yến phát sinh, đều sẽ được truyền ra ngoài, trở thành đề tài câu chuyện trong giới quý tộc phụ nhân. Thật sự nhàm chán và vô nghĩa.

Hàn Văn Tịch chần chờ một chút, nói, "Mẫu phi, thần thiếp thân mình không khoẻ, không chắc có thể tham dự yến hội này hay không!"

Ai biết lời này còn chưa nói xong. Mộ Dung Uyển Như đã mở miệng nói, "Tẩu tử, người ngăn vạ đừng không đi. Thân thể hoàng hậu đang ốm bệnh nhẹ, vì thế lần này do Trường Bình công chúa chủ trì. Nếu người không đi, Trường Bình công chúa sẽ nghĩ như thế nào?"

Hàn Văn Tịch hơi kinh ngạc, không nghĩ tới sẽ là như thế này.

Nếu đúng như vậy, yến hội này thậm chí còn tồi tệ hơn. Hàn Văn Tịch còn nhớ rõ cảnh tượng một hồi ở cửa Đại tướng quân phủ, sự tình Mục Thanh Võ ra ngoài và chạy quanh đường phố, đoán chừng Trường Bình đã hoàn toàn ghi hận ở trên người nàng. Trời mới biết, lần này nàng ta sẽ thiết kế bẫy gì cho nàng nhảy vào đấy!

"Mẫu phi, thần thiếp là một người thô ráp, không có tài học, lại vừa lúc thân mình không khoẻ, chỉ sợ đi tới đó sẽ khiến ngài mất mặt." Hàn Văn Tịch tiếp tục cự tuyệt.

Nàng muốn cự tuyệt Trường Bình công chúa thì quá dễ dàng, trực tiếp không hiện diện là được, nhưng, việc này có ảnh hưởng không nhỏ. Nàng cần phải vượt qua Nghi thái phi trước.

Nghi thái phi vẫn không nói chuyện, Mộ Dung Uyển Như lại tiếp tục lên tiếng, "Tẩu tử quá khiêm tốn, bất quá là thưởng thức hoa mai mà thôi, cần phải có tài học gì? Nếu tẩu tử không đi, chẳng phải Uyển Như sẽ bị bỏ quên hay sao? Tẩu tử chính là đại diện cho Tần Vương phủ chúng ta, nếu tẩu tử không đi, Uyển Như dứt khoát cũng sẽ không đi!"

Điều này, Hàn Văn Tịch cuối cùng hiểu ra, vì sao nàng không cảm nhận được bất kỳ điểm báo nào, Mộ Dung Uyển Như đã được đỡ bõ lệnh cấm, thì ra nàng ta cũng được mời.

Nàng mở thiệp mời ra nhìn, thấy đó đúng là ba ngày sau.

Hàn Văn Tịch nhũn nhũn, không nói gì. Lúc này, Nghi thái phi vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, "Văn Tịch, nếu người không đi thì bốn cung càng không có mặt mũi. Mấy ngày trước mọi người đều đã bắt đầu nghị luận, liệu Trường Bình có mời người hay không? Người có dám dám đi hay không?"

Văn Tịch? Thiên a!

"Choang" một tiếng, chén trà trong tay Mộ Dung Uyển Như theo tiếng rơi xuống đất, nàng ta đã bị dọa sợ.

Mẫu phi thật sự gọi tên Hàn Văn Tịch thần thiết như vậy, lại còn đang có thương lượng với nàng ấy rất nhẹ nhàng?

Sắc mặt Mộ Dung Uyển Như trắng bệch, quá bất ngờ. Nàng ta còn tưởng rằng mẫu phi sẽ rất tức giận răn dạy Hàn Văn Tịch, nhưng ai biết, mẫu phi thật sự có thái độ này.

Chuyện gì đã xảy ra giữa mẫu phi và Hàn Văn Tịch trong khoảng thời gian nàng ta bị giam cầm? Nàng ta vừa mới ra ngoài, còn chưa có thời gian để tìm hiểu tình huống từ tâm phúc của mình.

Thấy thế, Nghi thái phi không vui nhìn lại, "Có chuyện gì với người vậy?"

Hàn Văn Tịch lại cười trộm ở trong lòng. Mộ Dung Uyển Như ra ngoài cũng không quan trọng, những ngày sau còn phải khiến nàng ta khóc.

"Mẫu phi, thần thiếp nghe nói nữ tử chưa lập gia đình chỉ cần được thưởng tại Hoa Mai yến, có thể trở nên nổi tiếng. Sau yến hội ngách cửa trong nhà sẽ lập tức bị bà mối gặm nát, cũng không biết có phải thật sự khoa trương như vậy hay không?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc hỏi.

Nghi thái phi cười, "Khoa trương, khoa trương, nhưng, việc này cũng không tính là giả."

Chỉ cần ở Hoa Mai yến kinh điểm một phen, lập tức sẽ đưa tới vô số công tử ái mộ, muốn cưới. Vì thế, Hoa Mai yến chính là mục tiêu mơ ước tha thiết nhất của các nữ tử đế đô.

"Vậy thì, ta đây vẫn nên bồi Uyển Như đi thôi, nha đầu này cũng đã tới tuổi xuất giá." Hàn Văn Tịch cười nói.

Lời này vừa ra, trái tim Mộ Dung Uyển Như lập tức sụp đổ. Hàn Văn Tịch, tiện nhân này thật sự muốn gả nàng ra ngoài? Hôn sự của nàng, còn chưa đến phiên nàng ấy tới quản!

"Uyển Như, người phải biểu hiện thật tốt. Mẫu phi, sau đó ngài hãy nói với Hạ quân gia để ý tới ngách cửa, mở rộng thêm một chút, ha ha." Hàn Văn Tịch trêu ghẹo nói.

Đáy mắt Nghi thái phi hiện lên một sự phức tạp, không nói chuyện.

Hàn Văn Tịch lại nói tiếp, "Mẫu phi, hay là trong lòng ngài sớm đã nhìn trúng nhân gia nhà nào giúp Uyển Như?"

Nghi thái phi lập tức tắc đầu, "Không thể nào, người đừng bịa đặt!"

"Mẫu phi, tuổi của Uyển Như cũng không nhỏ nữa, nàng không vội, chẳng lẽ ngài cũng không sốt ruột giùm nàng?" Hàn Văn Tịch tiếp tục hỏi.

Mộ Dung Uyển Như ở một bên nghe được, cảm thấy phổi như muốn nổ tung. Mẫu phi và nàng đều không vội, tiện nhân này sốt ruột cái gì? Liên quan gì tới nàng ấy?

Ai ngờ, Nghi thái phi lại nhẹ nhàng trả lời, "Đương nhiên sốt ruột, nhưng việc này cũng không thể vội vàng như thế, chuyện cả đời dù sao cũng phải cẩn thận suy xét rõ ràng."

Lời này vừa ra, trái tim Mộ Dung Uyển Như gần như ngừng đập. Sao mẫu phi có thể nói ra những lời như thế?

Nàng là đường nữ, không phải là thân muội muội của Tần Vương. Lúc trước mẫu phi còn nhiều lần tác hợp nàng cùng với Tần Vương! Mẫu phi từng nói, chỉ cần Tần Vương gật đầu, sẽ lập tức lập nàng thành trắc phi của Tần Vương, như vậy nàng có thể suốt đời bồi ở bên cạnh mẫu phi.

Chẳng lẽ mẫu phi đã thay đổi chủ ý?

Nàng đã nỗ lực nhiều năm như vậy, chỉ vì có thể ở lại bên cạnh Tần Vương. Mặc dù bởi vì liên quan tới xuất thân, nàng không để ý nếu thể trở thành chính phi. Mẫu phi nên hiểu trái tim của nàng nhất, sao mẫu phi có thể hành động như thế?

"Đúng là nên cẩn thận suy xét rõ ràng. Nếu như mẫu phi đã tuyển trúng người nào, cũng đừng che giấu. Thần thiếp có thể giúp mẫu phi xem xét." Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc nói.

Nghi thái phi gật gù đầu, cũng không nhiều lời, nhưng, chỉ cần động tác gật đầu này, đã khiến Mộ Dung Uyển Như tan nát cõi lòng.

Nàng ta kích động giữ chặt tay Nghi thái phi, nóng này, "Mẫu phi, nữ nhi có thể không gả hay không? Nữ nhi muốn ở lại trong phủ, cả đời hầu hạ ngài!"

Lời này rõ ràng ám chỉ Nghi thái phi, gả cho Tần Vương cũng có thể ở lại Tần Vương phủ, cũng có thể hầu hạ cả đời.

Nhưng Nghi thái phi còn chưa lên tiếng, Hàn Văn Tịch đã nói, "Thật là nha đầu ngốc, mẫu phi sao có thể lưu người cả đời. Người sẽ hủy hoại chính mình, cũng sẽ hại mẫu phi! Người đã không còn nhớ nữa, nếu không gả, người bên ngoài sẽ nói như thế nào về người? Nói như thế nào về mẫu phi?"

Mộ Dung Uyển Như không vui, liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, lập tức khóc nức nỏ, "Tâu từ, chẳng lẽ người ghét bỏ Uyển Như, muốn đuổi Uyển Như đi?"

"Đây là nhà của mẫu phi, người đang nói gì vậy? Tâu từ chỉ muốn tốt cho người!" Hàn Văn Tịch thực sự nghiêm túc giải thích. Sao nàng không cảm giác được cảm xúc của Mộ Dung Uyển Như đối với Tần Vương?

"Mẫu phi, ta..."

Mộ Dung Uyển Như đang muốn tiếp tục nói, Nghi thái phi đã phát phát tay ngăn lại, "Được rồi được rồi, hãy nói về Hoa Mai yến quan trọng hơn."

Nàng liếc mắt đánh giá Hàn Văn Tịch một cái, nghiêm túc nói, "Văn Tịch, người chuẩn bị ba bộ xiên y có thể mặc được. Một bộ để mặc ngày đó, hai bộ dùng để dự phòng. Ba ngày này hãy gấp gối Uyển Như để hiểu biết về tình huống trong Hoa Mai yến. Người hãy nhớ kỹ, người là Tần Vương phi, là tương bối của Trường Bình, đừng khiến bốn cung mất mặt."

Hàn Văn Tịch nghiêm túc nhìn Nghi thái phi. Nàng biết mình không thể tránh khỏi một kiếp này, hiếm khi Nghi thái phi không mạnh mẽ cảnh cáo, còn nhắc nhở như thế.

Được rồi, chỉ cần thái độ này của Nghi thái phi, nàng sẽ đi. Đừng nói là Hoa Mai yến, cho dù là Hồng Môn yến, nàng cũng không sợ.

"Vâng, thần thiếp minh bạch." Hàn Văn Tịch nghiêm túc trả lời.

Trong lòng Mộ Dung Uyển Như tràn đầy sợ hãi, không thể nào tiếp thu được hết thấy những điều đã chứng kiến và nghe được. Mãn đêm buồn xuống, nàng ta lâu tức đi tìm Quế ma ma cùng với mấy tỷ nữ hỏi thăm tình huống.

Hàn Văn Tịch tốt lắm! Chỉ có qua vài ngày, người cư nhiên có thể thoát khỏi dịch ý của mẫu phi đối với người. Nếu tiếp tục lưu người lại, Mộ Dung Uyển Như ta làm thế nào dùng chân ở Tần Vương phủ?

Hôm sau, Mộ Dung Uyển Như lập tức bí mật sắp xếp hẹn gặp Trường Bình công chúa.

Giải thích:

(*) Khắc hoa chạm lỗ (雕花鏤空): là loại thiệp mời cắt lỗ, xem hình minh họa.

請柬雕花鏤空

ALLIMAGESVIDEOSNEWSMAPSSHOPPINGBOOKSSEARCH TOOLS

LatestGIFHDProduct

激光鏤空喜帖剪影跃然結婚請柬趋势blingbling婚礼請柬贺卡欧式

婚庆用品_欧式结婚請柬个性创意定制請...
detail.1688.com

厦門請柬請帖：中國風高檔結婚請柬請...
80diy.com

鏤空雕花請柬請帖結婚喜帖結婚請柬个...
m.tmall.com

激光雕花鏤空請柬喜帖私
cn.made-in-china.com

个性激光鏤空請柬|特色激光雕花贺卡|创...
xllaser.com

激光鏤空請柬_激光鏤空請柬价格_优质...
1688.com

创意鏤空雕花邀请卡結婚請帖請柬喜帖...
item.jd.com

鏤空雕花請柬請帖結婚喜
pinterest.dk

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 149: Bí mật, tâm tình vui sướng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Dịch: Emily Ton.

Ba ngày sau, Hoa Mai yển đứng hạn cử hành.

Những vườn hoa mai ở ngoại ô hoàng gia, tràn ngập mùi hương hoa. Hoa mai nở rộ như ánh tuyết, từng tầng từng tầng lớn màu đỏ và màu hồng. Từ xa nhìn lại, nhìn giống như một biển hoa, cực kỳ mộng ảo.

Hoa mai năm nay, đặc biệt nở rất sớm, cũng đặc biệt nhiều.

Bên dưới những tầng cây mai, yến hội sớm đã được triển khai. Trường Bình công chúa và Thái tử Long Thiên Mặc một trái một phải ngồi ở trên vị trí chủ vị. Ngồi hàng đầu bên trái Thái tử, đó là Vinh Nhạc công chúa Tây Chu, Đoan Mộc Dao.

Yến hội tuy vậy rằng cũng có không ít phong lưu tài tử tham gia, nhưng nữ tử vẫn chiếm đa số, Long Thiên Mặc vốn không muốn tới, nhưng ai biết tới hôm qua mới nhận được mệnh lệnh phụ hoàng, lệnh hẳn tiếp khách.

Mấy ngày trước đây cũng không biết ai truyền lời đồn, nói Tần hoàng thúc vẫn luôn bởi Vinh Nhạc công chúa, nhưng dường như, lời đồn là giả.

Không có gì tàn nhẫn hơn để vương gia, nữ nhân trong hoàng tộc, cho dù là thế hay là thấp, cuối cùng người nào không phải là công cụ. Khi cần, được tăng bốc lên tận trời cao, mỗi người đều tranh đấu đến nổi đầu rơi máu chảy. Thời điểm vô dụng, bị vứt đi giống như giấy rách. Nói gì tới nữ nhân của vị Thái tử là hẳn?

Nếu như Đoan Mộc Dao muốn gài cho hẳn, đòi mất hẳn đều sẽ không chớp chút nào, lập tức sẽ cười. Đáng tiếc, ai cũng biết, trái tim Đoan Mộc Dao đang hướng về Tần Vương nơi đó.

Mặc dù Tây Chu và Thiên Ninh là quan hệ thông gia liên bang, nhưng chung quy từng người có bản tính riêng của họ. Phụ hoàng rất muốn và hy vọng Vinh Nhạc công chúa có thể nhanh chóng hòa thân ở lại, hai nước có thể tiến thêm một bước hợp tác, đặc biệt là với những cuộc đụng độ liên tục xảy ra ở biên giới phía Đông Bắc. Hai nước có thể sớm ngày đạt được sự đồng thuận, nhất trí chống lại kẻ thù.

Bắt đầu đi, hoàng đế Tây Chu lại sớm đã mở lời, muốn để Vinh Nhạc công chúa tự mình tìm kiếm lang quân như ý.

Lang quân như ý, ngoại trừ Tần hoàng thúc còn có ai đâu?

Chi là, đây là một bí mật không thể công khai, Đoan Mộc Dao đến nay vẫn chưa bày tỏ thái độ của mình, mà thái độ của Tần hoàng thúc càng không ai dám tự tiện nghiền ngẫm. Vì thế, sự tình cứ bị đình trệ như vậy.

"Dao Dao, hãy ném thứ trà hoa mai này, cũng chỉ ở Thiên Ninh mới uống được nó."

Long Thiên Mặc cố gắng tìm kiếm đề tài, một câu "Dao Dao" kéo gần khoảng cách của hai người lại, nhưng ai biết, Đoan Mộc Dao lại không cho hẳn mặt mũi, một câu "Thái Tử điện hạ", duy trì khoảng cách, "Thái Tử điện hạ, gọi ta là Vinh Nhạc tương đối thích hợp hơn!"

Đáy mắt Long Thiên Mặc hiện lên một sự phẫn nộ, nhưng đã được che dấu rất tốt.

Nữ nhân này thực sự đẹp, cũng xác thật văn-võ-dung mạo tam toàn. Nhưng sâu thẳm trong trái tim hẳn, lại thật sự rất coi thường nữ nhân này. Nếu không phải bởi vì nàng ta là đích công chúa Tây Chu, hẳn sẽ không thêm liếc nhìn nàng ta một cái.

Tuy rằng tức giận, giọng điệu của Long Thiên Mặc vẫn rất dịu dàng, "Nghe nói năm sau Tần hoàng thúc sẽ đi ra ngoài, Vinh Nhạc công chúa có biết hẳn sẽ đi nơi nào?"

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Dao lập tức hướng con mắt nhìn qua, vẻ mặt khiếp sợ.

Nàng không trở về cùng với hoàng huynh mà lưu lại ẩn tề tại Thiên Ninh, đúng là hy vọng có thể nghĩ cách giải quyết hôn sự của mình khi năm mới đến, không nghĩ tới sư huynh lại muốn đi ra ngoài.

Thiên Huy hoàng đế luôn miệng ngầm nói, đảm bảo nàng có thể tìm được lang quân như ý, lời này còn được tính đến không?

Nhìn thấy phản ứng của Đoan Mộc Dao, Long Thiên Mặc rất vui lòng.

"Vinh Nhạc công chúa dường như không biết việc này, có vẻ như phải chờ đến khi Tần hoàng thăm tới đây, thử hỏi nàng ấy xem sao." Trong khi hẳn nói, nhấc trà lên và nhấp nhấp, cũng không nhiều lời.

Nhưng, sắc mặt Đoan Mộc Dao đã hoàn toàn thay đổi! *Hàn Văn Tịch? Hàn Văn Tịch có thể biết được hành tung của sư huynh sao? Sao có thể?*

Lúc này, hầu hết những người được mời đều đã tới, đang tốp năm tốp ba tán gẫu, đương nhiên, chủ đề phổ biến nhất không gì hơn là về Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch sẽ đến sao?

Hoa Mai yển không chỉ là cuộc so đấu về quan hệ cá nhân, mà còn là nơi so đấu tài nghệ. Hàn Văn Tịch không có quan hệ ở đây không nói, ngay cả bạn bè thân mật nàng cũng đều không có. Về tài nghệ... sẽ là tám điểm lớn nhất hôm nay.

Hàn Văn Tịch, một nữ nhi xuất thân bình dân, y học thế gia sao có thể so sánh được với quý tộc và hoàng tộc?

Hon nữa, từ khi sinh ra nàng đã bị bỏ mặc, không được tiếp nhận bồi dưỡng, nàng có thể có tài nghệ gì để có thể tự tin tham gia Hoa Mai yến? Hoa Mai yến cũng không chỉ đơn giản là ngắm và thưởng thức hoa mai giống như ăn cơm nói chuyện phiếm như vậy.

Nghe nói, trong cung ngoài cung đều không ít người bày trò đánh cuộc, đánh cuộc xem Hàn Văn Tịch hôm nay có dám tham dự hay không?

Tuy nhiên, chỉ qua một lời thì thăm, thái giám đã cao giọng truyền đến thông báo, "Tần Vương phi giá lâm! Uyển Như tiểu thư đến!"

Đã tới?

Nàng thật đúng là dám đến?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Hàn Văn Tịch mặc một bộ váy trắng như tuyết thanh lệ thoát tục, toàn thân tuyết trắng, bên hông chỉ đeo một chiếc đai lưng trang trí bằng một viên ngọc hình hoa mai. Váy trắng hồng ngọc, đây là sự phối hợp đơn giản, lại khiến người ta có một loại cảm giác trước mắt sáng ngời, nháy mắt hạ gục tất cả những nữ tử trang điểm xa hoa ở đây.

Đương nhiên, Mộ Dung Uyển Như đi ở bên cạnh nàng cũng âm thầm không có ánh sáng.

Bởi vì thân phận Hàn Văn Tịch, mọi người mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn lần lượt đứng dậy đón chào, có tình, Đoan Mộc Dao vẫn khí định thần nhàn ngồi đó, trong một đám người đang đứng, có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Chỉ sau khi Hàn Văn Tịch đến gần, nàng ta mới lùi lại đứng dậy, ngay cả xưng hô cũng đều không có, "Đã lâu không gặp."

Nàng ta chán ghét xưng hô nàng là Vương Phi nương nương, càng chán ghét xưng hô nàng là "Tần Vương phi"

Hàn Văn Tịch không những không tức giận, ngược lại mỉm cười vô hại, "Vinh Nhạc công chúa đã tới đây vài ngày rồi, ta vốn tưởng rằng sư huynh ngoại sẽ mang ngoại về nhà uống trà, ai biết chờ mãi vẫn không nhìn thấy người."

Ngay sau đó, bày ra tư thái nữ chủ nhân, "Nếu không, chờ yến hội này kết thúc, trở về một đường cùng ta, đến trong viện chúng ta uống trà."

Nàng không quan tâm Đoan Mộc Dao có thể thật sự hạ thân đến Tần Vương phủ hay không? Cũng mặc kệ thái độ của Long Phi Dạ là gì!

Dù sao, nàng đã quyết tâm, cho dù ai muốn khi dễ nàng, muốn nàng nhìn xem sắc mặt, sẽ không có cửa.

Lời này vừa ra, bàn tay Đoan Mộc Dao nắm chặt thành nắm đấm bên trong tay áo. Không thể nghĩ ngờ, lời Hàn Văn Tịch nói đã chọc trúng chỗ đau của nàng ta. Rốt cuộc, vị trí nàng ta trong lòng Tần Vương như thế nào, tự nàng ta nhận biết rõ ràng nhất. Ngày ấy tiếp khách, bất quá là do Thiên Huy hoàng đế ép buộc.

Một ngày đó, sư huynh nói với nàng ta, đều không vượt quá năm câu.

"Được rồi, ngày khác nhất định ta sẽ tới tìm sư huynh chơi!" Đoan Mộc Dao trấn áp bình bình trả lời, nàng ta nghĩ, *Hàn Văn Tịch, người đừng đắc ý quá sớm, đợi lát nữa sẽ cho người đẹp mặt!*

Hàn Văn Tịch ngồi xuống ở giữa Đoan Mộc Dao và Long Thiên Mặc. Đối với Mộ Dung Uyển Như, nàng ta không có quy cách đãi ngộ cao như vậy, chỉ có thể ngồi ở phía dưới.

Trường Bình công chúa vẫn luôn không lên tiếng, thường xuyên liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch vài lần, trong lòng vẫn luôn cười lạnh. Nàng mở yến hội này hôm nay, đều là vì Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch nhất định sẽ là vai chính, tuy nhiên, nhất định là vai chính bị bêu xấu.

So với Trường Bình công chúa, Thái tử Long Thiên Mặc có vẻ lịch sự hơn nhiều. Ngay khi Hàn Văn Tịch ngồi xuống, hắn lập tức mở miệng nói, "Tần hoàng thất, nghe nói năm sau Tần hoàng thúc sẽ đi ra ngoài?"

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng đủ để Đoàn Mộc Dao bên cạnh nghe được. Không thể nghĩ ngờ, hắn là đang cố ý, mặc dù không thích, hắn vẫn muốn tranh thủ tới Đoàn Mộc Dao, mà muốn tranh thủ tới Đoàn Mộc Dao, tất nhiên trước tiên phải khiến nàng ta mất hết hy vọng đối với Tần Vương.

Hàn Văn Tịch không nghĩ tới Long Thiên Mặc sẽ đột nhiên hỏi nàng về sự tình của Long Phi Dạ. Hơn nữa, việc này thật đúng là nàng trước nay chưa từng nghe nói tới. *Được thôi*, thật ra chuyện của hắn, nàng còn biết ít hơn so bắt luận kẻ nào.

Đang muốn đúng sự thật trả lời, nhưng thoáng nhìn qua thấy ánh mắt đầy địch ý của Đoàn Mộc Dao.

Hàn Văn Tịch thừa nhận chính mình rất xấu, nàng không chút suy nghĩ liền nói, "Người nghe ai nói? Chuyện này Tần Vương chỉ nói cho một mình ta."

Long Thiên Mặc cười nói, "Tất nhiên là nghe từ phụ hoàng."

Thiên Huy hoàng đế!

Đoàn Mộc Dao nheo hai mắt nhìn lại, *Thiên Huy hoàng đế biết rõ Long Phi Dạ phải đi, vì sao không nói cho nàng một tiếng? Đáng giận!*

"Tần hoàng thất, hoàng thúc dự định đi đâu? Đi trong bao lâu?" Long Thiên Mặc tiếp tục hỏi.

"Người hãy hỏi người phụ hoàng đi." Hàn Văn Tịch thuận miệng trả lời.

"Phụ hoàng cũng không rõ ràng lắm, cho nên mới báo ta đến hỏi người" Long Thiên Mặc dè dặt giọng nói.

Hàn Văn Tịch nín cười, vẻ mặt thần bí, "Bí mật!"

Hư hư thật thật, nàng cũng không biết vì sao Long Thiên Mặc hỏi chút sự tình này để làm gì, nhưng, nhìn thấy sắc mặt Đoàn Mộc Dao âm thầm đến độ sắp cháy ra nước, nàng liền đặc biệt vui sướng.

Nàng phát hiện ra, quan hệ giữa Đoàn Mộc Dao và Long Phi Dạ, dường như cũng không gần gũi như vậy, ít nhất, Đoàn Mộc Dao cũng giống như nàng, đều không biết năm sau Long Phi Dạ muốn đi ra ngoài.

Nghe đến điều này, tâm tình Hàn Văn Tịch lập tức cảm thấy thoải mái hơn, ngay bản thân nàng cũng không hề phát giác ra.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Thời điểm đang nói chuyện phiếm, thái giám lại cao giọng thông báo một lần nữa, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

"Bình Bắc hầu phủ, công tử Triệt đến... Bình Nam hầu phủ, công tử Lý đến!"

Hai vị công tử Bình Bắc hầu và Bình Nam hầu này, được xưng là công tử Bắc Nam, danh tiếng thì không nhỏ, nhưng thanh danh lại không tốt.

Bắc công tử, là con trai duy nhất của Bình Bắc hầu và người vợ cả, Trường Tôn Triệt. Hắn mặc một bộ bạch y, cầm trong tay quạt xếp, nổi bật bất phàm, phong lưu phóng khoáng. Hắn không chỉ có tài học nổi danh, hơn nữa bởi vì tính tình phong lưu mà trở nên nổi tiếng. Năm nay vừa mới 18 tuổi, cũng đã có mười phòng thiếp thị. Có tin đồn rằng thậm chí ngay cả tiểu thiếp của phụ thân, hắn cũng dạn dẫu tới. Quả thực chính là một người dạ thú.

Nam công tử, là con trai duy nhất của Bình Nam hầu với người vợ cả, Lý Mục Ca. Hắn mặc một bộ áo tím, cũng cầm trong tay quạt xếp, bất chợt vừa nhìn cũng thấy rất sạch sẽ xuất trần, như tiên giáng trần. Tuy nhiên, nghiêm túc nhìn kỹ, lại thấy cách hắn giữ các ngón tay của mình giống như hình một bông hoa sen, bước đi với những bước nhanh nhỏ, bản tính dịu dàng điềm tĩnh hơn cả nữ nhân, sớm đã công khai bí mật hắn là kẻ đồng tính luyến ái.

Sự xuất hiện của công tử Bắc Nam, khiến cho không ít xao động, nam nhân phong lưu phóng khoáng là chất độc của nữ nhân. Trong khi đó, nam nhân dịu dàng lại là người tâm sự tốt nhất của nữ nhân. Hai vị công tử này vẫn luôn ở trên cao.

Lần này Trường Bình công chúa chủ trì yến hội, mời không ít nam tử, nhưng, từ trước đến nay Trường Bình công chúa chưa bao giờ lui tới với bọn họ, lần này vì sao cũng mời bọn họ tới đây?

Phốt lờ tất cả nghị luận sọc hời của mọi người, Trường Bình công chúa bắn một cái nhìn thoáng qua về phía Mộ Dung Uyển Như. Mộ Dung Uyển Như đáp trả bằng một ánh mắt đầy ý vị thâm trường. Trong lòng hai người đều hiểu rõ nhưng không hề nói ra, tựa hồ đang ẩn dấu bí mật nào đó.

Trong lòng Hàn Văn Tịch cũng rất buồn bực, nàng tức mất đánh giá công tử Bắc Nam một cái, luôn có cảm giác thực sự không thích hợp, nhưng lại không thể nói không thích hợp nơi nào.

Rất nhanh mọi người đều đã đến đông đủ, yến hội bắt đầu...

Hoa Mai yến năm nay, lấy hoa mai và trà bánh làm chủ đề, điểm tâm được sáng tạo đủ loại kiểu dáng khác người được đưa lên cùng với trà để uống, đáng tiếc, mọi người đều...

Không có tâm trạng nhấm nháp.

Nhìn Hàn Văn Tịch ngồi cao tại thượng. Các nàng có thể nói là đủ các loại hăm dọa, ghen tị và hận. Càng nhiều người nóng lòng mong ước có thể nhìn xem, Hàn Văn Tịch xấu mặt.

Một nữ tử xuất thân thấp kém bình dân hơn so với các nàng, quả thực chính là vũ nhục đối với ba chữ "Tần Vương phi", nàng ấy cư nhiên còn dám khi định thần nhân ngồi ở phía trên như vậy.

Hôm nay, cơ hội đã tới, các nàng muốn đánh cho nữ nhân này hiện ra nguyên hình, muốn chế cười sự kiêu ngạo của nàng, tự đại mù quáng; muốn cho nàng biết, cho dù nàng thật sự xem mình giống như cọng hành, cũng tuyệt đối không có người nào lấy nàng làm tương ăn!

Trước khi Trường Bình công chúa vẫn chưa lên tiếng, đã có người không kiềm chế được tính tình, người này không phải là ai khác, đúng là tiểu nữ Nhị Lại Bộ Thượng Thư, muội muội Từ phu nhân, Từ Văn Dung.

Nàng ta đứng dậy, cung kính nói, "Công chúa điện hạ, hoa mai năm nay nở nhiều như vậy, không bằng, chúng ta hãy vịnh mai đi?"

Vịnh mai? (*Note: Sáng tác thơ về hoa mai*)

Trường Bình công chúa chỉ chờ có người lên tiếng, nàng ta rất vui mừng, hưng phấn đến độ đứng lên, "Từ tiểu thư rất lịch sự tạo nhã, chủ ý này rất tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tích Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Bỏ vương phi phách lối như vậy đấy

Chú ý này hay?

Hân Vân Tích đã bị kinh động, nàng biết rất rõ cách tranh đấu giữa các nữ tử cơ bản nhất chính là cảm kỳ thi họa, thơ từ ca phú, chỉ là đám nữ nhân này đã đấu với nhau từ nhỏ đến lớn, họ vẫn chưa thấy phiền sao?

Nàng chỉ xem tiêu thuyết cung đấu thời đã thấy phiền lắm rồi, chú ý này, hay ở đâu chứ?

Hân Vân Tích đã hết hứng thú, thế nhưng, hứng thú của mọi người ở đây lại bốc cháy lên, các nàng lập tức kích động.

“Quả thực vịnh mai rất hợp với tình cảnh lúc này, rất xứng với màu sắc của khu vườn này.”

“Ta cũng đang muốn nói như vậy đó, tất cả mọi người hãy làm một bài rồi cho công chúa điện hạ chọn vài bài hay, làm thành một quyển, sau đó dâng lên cho Hoàng hậu nương nương.”

“Được đấy, cách này rất hay!”

...

Những người nữ tử này, từ lúc bắt đầu đã luôn chờ đợi cơ hội này rồi, cho dù là vịnh mai, họa mai hay là đấu cảm, các nàng đều đã chuẩn bị đầy đủ, những chuyện này sao có thể làm khó được các nàng chứ?

Nhưng còn Hân Vân Tích thì thâm rồi, một đích nữ phế vật bị vứt bỏ từ nhỏ, nàng sẽ biết làm gì chứ? Thấy hành vi xưa nay của nàng, những lời nàng nói ra thì có thể biết nàng là một người thô tục đến cỡ nào.

Mọi người rất mong chờ biểu hiện của nàng!

Trưởng Bình Công chúa cười ha ha nhìn Hàn Văn Tịch: “Tần hoàng thẩm, ngươi cảm thấy vịnh mai được không?”

Khóe miệng Hàn Văn Tịch co giật, nàng vẫn chưa trả lời, mọi người ở đây đã bắt đầu lao nhao ca lên.

“Ta còn chưa được thấy Tần vương phi làm thơ đó? Mọi người hôm nay có phúc rồi!”

“Tần vương phi, nghe nói người là đại tài nữ, Tần vương rất thương thức tài hoa của người.”

“Vương phi nương nương, hôm nay người cũng đừng che giấu nữa, nhất định phải để cho mọi người mở mang tầm mắt mới được, để mọi người nhìn thử, rốt cuộc là loại tài hoa gì mới có thể lọt vào mắt xanh của Tần vương điện hạ!”

...

Câu nói này nghe thì có vẻ nịnh nọt, nhưng thật ra lại là mỉa mai, nói móc, tăng bốc với sự ác ý!

Hàn Văn Tịch thấy sự ghen ghét, không cam lòng của mọi người, nhưng nàng cũng không để nó ở trong lòng, mặc kệ các người ước ao ghen tị, ta vẫn trong sạch như trăng sáng gió mát.

Thế nhưng vào lúc này, Đoan Mộc Dao ngồi bên cạnh nàng lại đứng ngồi không yên, nàng ta cười cợt: “Bốn công chúa rất khó hiểu vì sao Vương phi nương nương được gả vào Tần vương phủ, thì ra là do tài hoa của Vương phi nương nương, thế nên người mới có thể lọt vào mắt xanh của Tần vương điện hạ, thật là làm cho người ta... không thể tưởng tượng được, chỉ bằng Vương phi nương nương hãy làm một câu thơ xem sao?”

Lời này vừa nói ra, nơi này đang náo nhiệt lập tức yên tĩnh, lời nói này của Đoan Mộc Dao thật sự rất cay nghiệt, ai cũng biết hôn ước giữa Hàn Văn Tịch và Tần vương là thế nào, nàng lại nói vậy, quả thực là hung hăng đánh vào mặt Hàn Văn Tịch.

Ai ngờ, lúc này Trưởng Bình Công chúa còn thêm mắm thêm muối vào, nàng mang vẻ mặt khiếp sợ: “A... Tần hoàng thẩm, ngươi thật sự cho rằng vì tài năng và học vấn tốt đẹp của mình nên Tần hoàng thúc mới lấy ngươi sao? Trước đó ta không hề biết điều này đó! Có thật không vậy?”

Hàn Văn Tịch phải trả lời thế nào?

Nếu nàng trả lời phải, lại không chứng minh được tài năng của mình, vậy thì sẽ bị người ta cười nhạo đến chết?

Nếu nàng trả lời là không phải, Đoan Mộc Dao và Trưởng Bình Công chúa tất nhiên sẽ dùng hôn ước và việc nàng tự mình vào Tần vương phủ để chà đạp nàng.

Lời nói vừa dứt, ánh mắt của mọi người lập tức đều nhìn về phía Hàn Văn Tịch, cái nhìn có vẻ rất hả hê, họ đều đang chờ nàng trả lời.

“Chẳng lẽ không đúng ư? Vương phi nương nương, người hãy cho một câu trả lời đi.” Đoan Mộc Dao cười lạnh nói.

Trong lúc tất cả mọi người đang chờ nhìn đáng vẻ không biết làm sao của Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch lại mỉm cười, nụ cười rất đẹp, rất tự tin, nàng ung dung nói: “Tài hoa, cũng xem như là một nguyên nhân.”

Nữ nhân này, khẩu khí thật là lớn!

“Ha ha, xem ra tất cả mọi người đã đoán đúng rồi, tài hoa của Tần hoàng thẩm tuyệt đối không tầm thường chút nào, hôm nay mọi người hãy rửa mắt mà xem đi!” Giọng điệu của Trưởng Bình công chúa cũng thay đổi.

Đoan Mộc Dao mang vẻ mặt khinh thường: “Vậy thì mời Tần vương phi hãy cho một bài vịnh mai trước?”

“Đứng, phải cho một bài trước đã! Nhanh nhanh!” Trưởng Bình công Chúa không chờ đợi được nữa mà thúc giục.

Căng thẳng!

Tầm mắt của mọi người không hề rời khỏi Hàn Văn Tịch, ngay cả mấy vị nam tử ở đây, bao gồm Long Thiên Mặc cũng nhìn chăm chú.

Lần này Hàn Văn Tịch chắc chắn sẽ phải dậm lao theo lao, khẩu khí lớn như vậy, nhìn thử xem kết cục của nàng sẽ ra sao.

Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch lại nghiêm túc hỏi lại lần nữa: “Trưởng Bình Công chúa, người nhất định muốn ta làm trước?”

Trưởng Bình công chúa sững sờ, lập tức gắt đầu: “Chuyện này cần gì phải hỏi đi hỏi lại chứ, Tần hoàng thẩm ngươi cũng đừng lè mề nữa, đây cũng chẳng phải chuyện lớn gì, lè mề như vậy làm gì chứ? Không nhìn thấy mọi người đang chờ sao? Rất mong chờ đó!”

Đoan Mộc Dao kêu ngao cười một tiếng: “Vương phi nương nương, ngươi cũng đừng... khiêm tốn nữa! Bắt đầu đi.”

Hàn Văn Tịch, hôm nay bốn Công chúa nhất định phải mở mắt xem ngươi làm sao có thể mở được cái miệng này!

Nơi đây đều trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đang chờ đợi, tưởng chừng bầu không khí căng thẳng ngày một tăng cao...

Thế nhưng, Hàn Văn Tịch lại nhìn sang Đoan Mộc Dao lần nữa: “Vinh Nhạc Công chúa là khách, vẫn nên để nàng làm trước đi.”

Lấy cớ! Từ ngữ thoái thác!

Hàn Văn Tịch, ngươi tiêu đời rồi, ta biết ngay là ngươi không làm được mà!

Đoan Mộc Dao còn chưa trả lời, Trưởng Bình Công chúa đã thuận tiện nói: “Tần hoàng thẩm, ngươi thật là biết nói đùa đó, Vinh Nhạc công chúa là nữ thi sĩ nổi tiếng nhất tại Vân Không đại lục, cũng đã ra được mấy bản thi tập rồi, ngay cả trong sách giáo khoa của học viện Hoàng Gia cũng đã sử dụng thơ của nàng, mỗi người chúng ta đều học thuộc lòng mấy bài luôn đấy! Đương nhiên là nàng phải là người cuối cùng rồi, ngươi vẫn làm trước thì hơn!”

Đoan Mộc Dao mang vẻ mặt kêu ngao, không hề chột dạ mà nhận lấy lời khen của Trưởng Bình công chúa.

Hàn Văn Tịch cười như không cười, sao Trưởng Bình không nói là mình đọc thơ của Đoan Mộc Dao mà làm nhĩ?

“Nếu không thì vị Từ tiểu thư kia làm trước đi?” Hàn Văn Tịch lại chối từ, nhìn về phía Từ Hữu Dung.

Trưởng Bình Công chúa lập tức nói: “Tần hoàng thẩm, trong một năm thi năng ta đã có năm sáu bài thơ có thể ghi vào thi tập hàng năm thôi, ngươi đừng để nàng bị bêu xấu chứ. Các người đâu cùng một đẳng cấp.”

“Vậy trong mấy người thì ai có thể làm trước thế?” Hàn Văn Tịch than thở một tiếng.

Trưởng Bình Công chúa vui vẻ, nàng biết thế nào Hàn Văn Tịch cũng sẽ nóng nảy, nàng bình thản ung dung giới thiệu: “Tần hoàng thẩm, vị kìa là thiên kim của Lễ bộ Thượng thư Thượng Quan Tĩnh, ba tuổi đã có thể làm thơ, bảy tuổi vang danh đế đô. Còn vị kìa chính là thất tiểu thư của quốc công phủ Tô Anh Tuyệt, thơ của nàng thì dân chúng nơi đây đều nghe đến thuộc lòng. Còn nữa, vị này cũng chẳng tầm thường chút nào, thơ của nàng ngay cả đại học sĩ cũng cảm thấy không bằng...”

Trưởng Bình Công chúa khoe khoang một hồi, cuối cùng cười nói: “Đương nhiên, bọn họ đều không thể lọt vào mắt xanh của Tần hoàng thúc được, không bằng ngươi được, ngươi cũng đừng từ chối nữa, làm một bài đi!”

Thật ra thì Hàn Văn Tịch đã bị hù rồi, không nghĩ đến câu trả lời nhiều như vậy, nhưng nếu Trưởng Bình công chúa nghĩ có thể dùng thủ đoạn thế này để đưa nàng lên cao, sau đó để nàng rơi xuống một cách thảm hại hơn thì đã sai cả mười phần!

Nàng lười biếng đuổi người, nhìn đám người xung quanh một lát, cười nói: “Trưởng Bình, ý của ngươi là các nàng không bằng ta, ta làm trước, vậy thì các nàng không cần lãng phí thời gian nữa đúng không?”

Lời này vừa nói ra, người ở đây đều giật mình, Trưởng Bình Công chúa cũng hít sâu một hơi, lời này của Hàn Văn Tịch là có ý gì? Khẩu khí này còn lớn hơn lúc này nữa!

“Trưởng Bình, đúng không?” Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Trưởng Bình Công chúa chẳng thể nào tưởng tượng nổi, thế nhưng, nàng ta vẫn dứt khoát gắt đầu: “Phải!”

Hàn Văn Tịch, nếu ngươi đã muốn tìm chết như vậy, vậy thì ta sẽ để cho ngươi chết càng thảm hại hơn nữa!

Hàn Văn Tịch hài lòng gật đầu, nàng thật sự không muốn ở đây nghe một đồng nữ nhân này ra vẻ nho nhã làm thơ đâu.

Lúc này, Đoan Mộc Dao thật sự không nhịn được nữa, hỏi ngược lại: “Ý của vương phi nương nương là muốn tỷ thi một mình với bốn Công chúa ư?”

Có lẽ sợ Hàn Văn Tịch không trả lời, nàng ta học theo giọng điệu lúc này mà Hàn Văn Tịch truy vấn Trưởng Bình công chúa, lại hỏi thêm một câu: “Đúng không?”

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch chẳng thêm nghĩ ngợi gì, dứt khoát trả lời: “Đương nhiên là đúng.”

Chuyện này...

Đoan Mộc Dao bất ngờ, lập tức nói: “Vây thì đừng lè mẽ nữa, người bắt đầu đi!”

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch lại khẽ thở dài một tiếng, nói: “Ồi chao, ta sợ ta làm thơ quá tốt, người lại xấu hổ không muốn làm nữa, vẫn nên cho người một cơ hội thi hơn, người làm trước đi.”

Giọng nói của nàng không lớn, nhưng mỗi người ở đây đều nghe thấy rõ ràng!

Nữ nhân này thật là phách lối!

Quả thực là phách lối đến mức vô tri, nàng lại dám khiêu khích Vinh Nhạc công chúa, một vị đại tài nữ đã được công nhận?

Đoan Mộc Dao tức giận đến mức đứng lên ngay lập tức, trừng to đôi mắt rồi lạnh lùng nhìn Hàn Văn Tịch, nữ nhân này đơn giản chỉ muốn dùng sự ngu dốt của mình để sỉ nhục nàng mà thôi!

Nàng ta không thể nhịn được nữa, gọi tăng tên: “Hàn Văn Tịch, hôm nay, nếu người có thể thắng được bốn Công chúa, từ đây về sau bốn Công chúa sẽ không làm thi từ ca phú gì nữa!”

Thế nhưng, Hàn Văn Tịch lại không thêm suy nghĩ chút nào liền trả lời, rất sáng khoái: “Không thành vấn đề!”

“Người!” Đoan Mộc Dao thật sự không thể tin vào lỗ tai của mình nữa, nhìn thấy trong mắt của Hàn Văn Tịch không hề có sự sợ hãi, nàng đột nhiên có một sự sợ hãi không tên, chỉ là nàng ta nhanh chóng bỏ qua không thèm để ý đến nó nữa, chưa nói đến việc nữ nhân này chưa hề được nhận một sự giáo dục nào, căn bản sẽ không làm thơ được, cho dù nàng ta có thể làm thơ, cũng tuyệt đối không thể thắng được nàng!

“Nếu như người thua, người phải chịu động rời khỏi Tần vương phủ!” Đoan Mộc Dao nhấn mạnh từng câu từng chữ, vang vọng khắp nơi.

“Được.” Hàn Văn Tịch thản nhiên nói, giọng điệu rất nhẹ nhàng, lại làm cho mọi người cảm nhận được một sự chấn động không tên.

“Người làm trước đi!” Đoan Mộc Dao ép sát không tha.

Lần này thì Hàn Văn Tịch không từ chối nữa, nàng uống một ngụm trà, liền ung dung ngâm ra câu thơ tứ tuyệt kinh điển của Mao gia gia.

“Gió mưa đưa tiễn xuân đi. Tuyệt bay chèo đón xuân về cùng ai. Non cao băng đóng chặt rồi. Mả cảnh hoa ấy vẫn tươi muôn phần...” (1)

Ngắm đến lúc này thì nơi đây đã sớm yên ắng, tất cả mọi người dường như cũng đã bị hấp hồn, đều chăm chú lắng nghe đợi Hàn Văn Tịch tiếp tục, còn Trường Bình công chúa và Đoan Mộc Dao thì nhìn nhau, sắc mặt dần thay đổi.

Hàn Văn Tịch dừng một lát, mỉm cười rồi mới tiếp tục: “Tuoi nào phải dễ tranh xuân. Tuoi là để báo tin xuân đã về. Tung bùng đội khắp sơn khê. Hoa này trong đám hoa kia cùng cười!” (2)

Nàng vừa ngâm xong, Trường Bình Công chúa liền sùng sốt, mà Đoan Mộc Dao chỉ cảm thấy thế giới của nàng cũng đã yên tĩnh lại theo mấy chữ cuối cùng mà Hàn Văn Tịch nói ra “trong đám hoa kia cùng cười”, yên tĩnh đến mức nàng chỉ nghe được tiếng tim mình đập: “Thịch! Thịch! Thịch!”

Trời ạ!

Nàng... nàng đã nghe nhầm đúng không? Nàng... đang nằm mơ sao?

Trong thiên hạ này sao có thể có lời thơ hay như vậy chứ?

Nó hay đến mức cho dù nó xuất phát từ miệng của Hàn Văn Tịch, nàng cũng không thể không thừa nhận cái hay, cái đẹp của nó!

Vịnh mai, sau khi ca ngợi phẩm cách của hoa mai thì phần lớn đều sẽ biểu đạt sự thanh cao và xa cách mọi người của thi nhân, chủ yếu là mèo khen mèo dài đuôi, thế nhưng, bài thơ của Hàn Văn Tịch lại không hề giống vậy, một câu “Tung bùng đội khắp sơn khê. Hoa này trong đám hoa kia cùng cười”, đơn giản đã giết hết tất cả các tác phẩm xuất sắc khác, biểu đạt ra một sự khiêm tốn thoát tục, khí thế phóng khoáng rộng rãi!

Đoan Mộc Dao khó mà tin được nhìn về phía Hàn Văn Tịch, ngã ngồi xuống dưới, sắc mặt tái nhợt.

Lúc này, tất cả mọi người ở đây vẫn còn đang tỉnh té thường thức hai câu thơ lúc nãy của Hàn Văn Tịch, tất cả đều bất ngờ, rung động!

Sau sự yên tĩnh lâu dài này, đột nhiên, Long Thiên Mặc vỗ tay thật mạnh: “Hay! Vô cùng hay! Cực kì tuyệt vời! Tần hoàng thượng, người thật sự là người thích giấu nghề mà, cuối cùng cũng để cho mọi người mở rộng tầm mắt rồi!”

Long Thiên Mặc thật sự rất bất ngờ, cho dù là nam tử cũng không có khí tiết, khí phách như câu thơ lúc này!

Chữ giống như người, thơ cũng giống như người.

Nữ nhân này quả thực rất phách lối, thế nhưng, nàng lại có đủ vốn liếng để phách lối.

Nàng thật là một kỳ nữ, không biết trên người nàng còn có bao nhiêu thứ tốt đẹp vẫn chưa được bày ra nữa?

(1) và (2): Bản dịch của Xuân Thủy.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 151: Đấu rượt, phiên phức to

Long Thiên Mặc không thể tin được nhìn về phía Hàn Văn Tịch, đây là lần thứ hai hắn nhìn nàng ở một khoảng cách gần như vậy, lần đầu tiên là lúc nàng trị hết căn bệnh kỳ lạ của hắn, cứu mạng hắn.

Cảm giác lần này hoàn toàn khác với lần trước, cho dù hắn liên tiếp xem nhẹ, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể gạt được mình, hắn thích nữ tử này, có điều hắn cũng biết, nữ tử này và Đoan Mộc Dao không hề giống nhau, Đoan Mộc Dao có thể giúp hắn ổn định vị trí Thái tử, trong tương lai thì hắn có thể ngồi chắc trên đế vị, còn Hàn Văn Tịch lại có thể khiến cuộc sống của hắn lên một tầm cao mới.

Chỉ là hắn luôn luôn phải nhắc nhở mình một sự thật, người nam nhân phía sau nàng, cũng có thể nâng hắn lên đế vị, lại cũng có thể phá hủy hết tất cả những thứ mà hắn đang có.

Hắn không thể trêu chọc nổi!

Sao con kiến có thể làm rung chuyển cái cây được? Vì sao cô đơn nào có thể tranh sức chiếu sáng với ánh trăng được?

Hắn chỉ có thể mong chờ một cách thầm kín ở trong lòng, có lẽ, Tần vương vẫn chưa phát hiện sự khác biệt của nàng, có lẽ, Tần vương kiêu ngạo sẽ để lỡ mất nàng, có lẽ, trong tương lai vào một ngày nào đó, hắn vẫn còn có hy vọng.

Tiếng vỗ tay của Long Thiên Mặc khiến đám người đang đắm chìm trong sự rung động từ từ tỉnh lại, có nhiều người khác cũng vỗ tay theo.

“Thật là tuyệt vời, ý cảnh cao xa, độ lượng rộng rãi, bài thơ này nhất định sẽ trở thành kinh điển!”

“Vương phi nương nương quả thực đã giấu nghề quá kỹ rồi, Tần vương điện hạ... có ánh mắt rất tốt! Ha ha!”

“Không hổ là Tần vương phi, tại hạ bội phục! Tâm phục khẩu phục!”

“Không có một khả năng nhất định, tuyệt đối sẽ không thể làm được một bài thơ thế này, Vương phi nương nương, quả thực chúng ta đã không cần làm nữa rồi!”

...

Những người lúc này muốn nhìn Hàn Văn Tịch bị chế cười, không ít người lại thoải mái khen ngợi Hàn Văn Tịch, cam tâm tình nguyện cảm thấy mình không bằng nàng.

Khi người ta đạt được thành công ở một độ cao nhất định, rất nhiều người sẽ ghen ghét họ, thế nhưng, một khi người ta đạt đến một độ cao chân chính, vậy thì người đó kì họ sẽ chỉ còn biết ngưỡng mộ mà thôi.

Hàn Văn Tịch cũng không thích đạo văn, thế nhưng, nếu biện pháp này có thể chặn được miệng của đám người này, có thể để cho đám nữ nhân tự cho mình là đúng này biết cái gì là núi cao còn có núi khác cao hơn, nàng vẫn tình nguyện làm Lôi Phong một lần.

Mà bây giờ, cũng đã đến lúc nàng báo thù rồi.

Nàng nhìn về phía Đoàn Mộc Dao, cười với vẻ thần nhiên: “Vinh Nhạc công chúa, tôi lượt người.”

Lúc này, Đoàn Mộc Dao mới tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ, tim bỗng dưng dừng lại một nhịp, thân thể không nhận được mà run rẩy.

Đã đến lúc nàng phải thể hiện.

Thế nhưng, nếu nàng không thể làm ra được một bài thơ hay hơn, vậy thì cuối cùng nàng chỉ có thể làm nền, vô cùng mất mặt và xấu hổ!

Huống chi, lúc này Hàn Văn Tịch đã nói, sợ mình làm ra bài thơ hay quá, nàng sẽ xấu hổ mà không làm nữa.

Bây giờ, nếu nàng làm thật, làm ra lại không hay bằng Hàn Văn Tịch, vậy thì lại ứng nghiệm với lời nói của nàng ta, khiến bản thân mình càng không còn mặt mũi nữa?

Nàng nên làm gì bây giờ?

Vốn nàng muốn khiến Hàn Văn Tịch bị mất mặt, nhưng hôm nay nàng lại rơi vào tình trạng tiến cũng không được, lùi cũng không xong, lại còn bị đám người này chê cười, thời gian cứ trôi đi, nơi đây càng lúc càng yên tĩnh, khuôn mặt của Đoàn Mộc Dao cũng dần dần đỏ lên, nàng ước gì có thể tìm được một khe hở trong đất mà chui vào!

Tất cả mọi người đều chờ đợi, lúc này có mấy người được Trường Bình Công chúa điểm danh, bây giờ họ đều cảm thấy rất may mắn, may mắn rằng mình không ra sân, nếu không, người bây giờ bị khó chịu như vậy chính là họ!

Hàn Văn Tịch người nữ nhân này thật là đáng sợ, lại thích giấu nghề, xem ra sau này vẫn đừng xung đột trực tiếp với nàng thì hơn, nếu không thì lúc đó ngay cả việc chết lúc nào cũng không biết!

Không thể không nói, lúc này, ngay cả Trường Bình Công chúa cũng đang cảm thấy may mắn, may mắn vì người đánh cuộc với Hàn Văn Tịch là Đoàn Mộc Dao, nếu đổi lại là nàng, vậy thì người bị chê cười nhất hôm nay chính là nàng!

Độ nhẫn nại của Hàn Văn Tịch vẫn có hạn, nàng cười cợt, tốt bụng nhắc nhở: “Vinh Nhạc công chúa, sao người lại suy nghĩ lâu đến vậy, người đã ra được nhiều bản thi tập như vậy rồi, chỉ có vịnh mai thôi, đâu cần phải suy nghĩ lâu đến vậy chứ?”

Đoàn Mộc Dao bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nàng ta, thấy ánh mắt và thần thái rạng rỡ của nàng ta liền ước gì có thể dùng một kiếm mà giết chết nữ nhân này, nàng hít sâu mấy hơi, cuối cùng vẫn phải nhận thua, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Vương phi nương nương thật là lợi hại, bốn Công chúa tự nhận không bằng!”

Nha đầu Hàn Văn Tịch này tuyệt đối là người có thù tất báo, nàng không chút khiêm tốn mà cười ha ha nói: “Ô kìa, ta đã nhắc nhở người từ sớm rồi mà, người còn muốn ta làm trước, lại kiên quyết muốn đánh cuộc với ta, lần này thì người hãy thực hiện ước định đi chứ?”

Đoàn Mộc Dao tức giận đến mức máu đã chảy lên đến cổ họng, trời mới biết nàng đã phải chịu uất ức cỡ nào, nàng thấp giọng, oán hận nói: “Đương nhiên, có chơi có chịu, từ nay bốn Công chúa sẽ không làm thi từ ca phú nữa!”

Hàn Văn Tịch rất hài lòng, nàng cười với vẻ vừa vô hại vừa rạng rỡ, nàng quay đầu lại nhìn Trường Bình công chúa: “Trường Bình, chúng ta còn đấu cái khác không? Vẽ tranh? Tài đánh đàn? Hay là đánh cờ?”

Trường Bình Công chúa đầu có dám đồng ý nữa, vội vàng từ chối: “Mỗi năm đều chỉ có vậy, rất vô vị, ta thấy cũng không cần nữa đâu!”

Bây giờ, không ai biết Hàn Văn Tịch vẫn còn cất giấu điều gì nữa không, ai dám đấu với nàng nữa chứ?

Trường Bình Công chúa giờ đã vô cùng hối hận!

Nếu nàng biết trước là kết quả này, nàng sẽ không làm ra vụ đấu thơ nữa, chuyện này không chỉ không làm mất mặt Hàn Văn Tịch, ngược lại còn khiến Hàn Văn Tịch chà đạp Vinh Nhạc công chúa, khiến mọi người kinh ngạc.

Chỉ nói đến bài thơ lúc này, một khi nó được truyền ra ngoài thì nhất định sẽ gây nên sự chấn động trong đế đô Thiên Ninh, mà Hàn Văn Tịch cũng đã đánh bại Vinh Nhạc công chúa, khiến Vinh Nhạc công chúa từ nay về sau phải từ bỏ thi từ ca phú, tin tức này vừa truyền đi thì không chỉ làm chấn động đế đô Thiên Ninh nữa, có lẽ sẽ chấn động toàn bộ Văn Không đại lục.

Phải biết rằng Vinh Nhạc Công chúa là tài nữ vang danh ở Văn Không, nàng đã đánh bại Vinh Nhạc Công chúa, không muốn nổi tiếng cũng khó!

Phải biết rằng sở dĩ Vinh Nhạc Công chúa vang danh trên Văn Không đại lục, ngoại trừ thực học thì nàng ta cũng phải mất rất nhiều công sức, thời gian và tiền bạc để xây dựng dư luận, còn Hàn Văn Tịch thì chỉ cần dùng một bài thơ đã có thể nhất được một môn hời lớn như vậy!

Sau khi Trường Bình Công chúa từ chối, ở đây cũng không có ai dám khơi mào chuyện gì nữa, trà bánh mới được đưa ra, tất cả mọi người đều yên tĩnh thường thức.

Trường Bình Công chúa hậm hực cúi đầu uống trà, vì quá bất ngờ nên bây giờ nàng cần một chút thời gian để bình tĩnh lại, xem kỹ lại Hàn Văn Tịch lần nữa.

Còn Đoàn Mộc Dao thì đã bị đá kích, nàng càng nghĩ thì càng uất ức, càng nghĩ lại càng cảm thấy nhục nhã, cũng không dám ngẩng đầu nhìn người khác nữa, cuối cùng, nàng cũng ngồi không yên, lầy lý do thân thể không khỏe mà rời khỏi buổi tiệc sớm, Long Thiên Mặc có hoàng mệnh trong người nên đành đi theo cùng.

Hàn Văn Tịch vừa vui vẻ thưởng thức bánh ngọt, vừa nhìn bóng lưng biến mất dần của Đoàn Mộc Dao.

Nhìn một lát thì nàng không nhận được nghĩ đến Long Phi Dạ, đã lâu rồi nàng không nhìn thấy hắn, thật ra nàng đã nghĩ là hôm nay Long Phi Dạ sẽ đi cùng nàng ta, ai ngờ người đi cùng lại là Long Thiên Mặc.

Theo lời đồn thì có ba người là ứng cử viên, Long Phi Dạ, Long Thiên Mặc và Mục Thanh Vũ, theo thái độ của Trường Bình công chúa thì có thể loại ra Mục Thanh Vũ, chỉ chọn giữa Long Phi Dạ và Long Thiên Mặc mà thôi.

Rốt cuộc thì hẳn đang nghĩ gì chứ?

Đã nói không quan tâm đến chuyện của hắn, nhưng vào lúc này thì Hàn Văn Tịch lại không nhận được mà trở nên rối bời.

Mấy ngày nữa là Tết rồi, Đoàn Mộc Dao nghĩ đến việc ăn Tết ở Thiên Ninh, vậy thì hôm ba mươi tết nàng sẽ ở cùng ai để chờ qua năm mới đây? Rồi nên ở đâu đây?

Chuyện hòa thân có lẽ sẽ có tin tức vào năm sau nhỉ?

Năm sau Long Phi Dạ sẽ đi ra ngoài, chuyện này là thật ư?

Chỉ chốc lát sau, rượu Hoa Mai được đưa lên, lúc này Trường Bình Công chúa mới ngẩng đầu lên, lúc nàng ngẩng đầu lên mới phát hiện ra Mộ Dung Uyển Như vẫn đang nháy mắt ra hiệu với mình.

Trường Bình Công chúa nhìn thoáng qua rượu Hoa Mai, ánh mắt xuất hiện sự lạnh lẽo, lại trở nên phản chấn, nàng khẽ gạt đầu vào Mộ Dung Uyển Như, ý bảo nàng ta cứ yên tâm.

Rượu Hoa Mai được đưa lên, Hoa Mai yến mới xong được một nửa, mặc dù nửa trận đấu đã bị Hàn Văn Tịch lấy hết nổi bật, thế nhưng vẫn còn nửa trận sau.

Lần này Trường Bình Công chúa đã chuẩn bị rất đầy đủ, sao nàng có thể buông tha Hàn Văn Tịch được cơ chứ?

Trò hay còn ở phía sau!

Rượu Hoa Mai là điểm đặc biệt của Hoa Mai yến, được ủ từ hoa mai của năm trước và nước tuyết.

Mặc dù rượu này có mùi thơm ngát nhưng lại rất dễ say, bình thường mọi người chỉ uống rất ít, đương nhiên cũng có những người mê rượu, không cần thận nên uống say mềm, chỉ có thể đưa họ vào khuê phòng ở chỗ xa rồi cho họ nghỉ ngơi ở đó một đêm, sáng mai lại tự mình ra về.

Uống xong mấy ngụm, Trường Bình Công chúa liền mở miệng nói: “Mỗi năm đều chỉ làm thi từ ca phú, cảm kỹ thi họa thì rất vô vị, chúng ta cũng thưởng thức hoa mai đủ rồi, ta nghĩ, chúng ta nên chơi một trò chơi mới! Có được không?”

“Chắc hẳn Công chúa đã có ý kiến hay rồi?” Mộ Dung Uyển Như chưa từng lên tiếng rồi cuộc cũng đã mở miệng.

Mà mấy nữ tử khác bên cạnh nàng cũng phụ họa theo: “Quả thật phải nên chơi một trò mới, năm nay là do Công chúa chủ trì, Công chúa cứ quyết định là được!”

“Công chúa điện hạ, người có cái gì hay thì cứ nói đi!”

...

Trường Bình Công chúa cười ha ha: “Năm nay mẫu hậu không có ở đây, chúng ta chơi hơi lớn có được không?”

Lời này vừa nói ra, trái tim của Hàn Văn Tịch liền đập thành nhịp, thế nhưng, tất cả mọi người ở đây đều mừng rỡ, dồn dập đồng ý, bầu không khí cũng trở nên sôi nổi.

Trường Bình Công chúa đứng lên: “Chúng ta đấu rượu! Đấu rượu Hoa Mai này!”

“Mới lạ! Chúng ta chơi cái này đi!”

“Công chúa điện hạ, chủ ý này rất hay, nữ tử chúng ta không hề thua nam tử, hôm nay chúng ta sẽ đấu tửu lượng!”

...

Đầu rượu thì vui hơn nhiều so với đầu thơ, nhất là đối với những nữ tử ở đây, đây chính là cơ hội hiếm thấy có thể coi bỏ sự trôi buộc, là thời cơ tốt nhất để thể hiện cá tính, đám người này vô cùng hào hứng. Hoàng hậu lại không có ở đây, Trường Bình Công chúa là người chủ trì, dù sao thì cũng có Trường Bình Công chúa làm chỗ dựa, vậy nên không có ai kiêng kỵ gì nữa.

Đương nhiên, đa số các nam tử đều chỉ muốn quan sát mà thôi, không hề có ý định tham gia, dù sao nếu thắng trong việc đầu rượu với nữ tử thì cũng chẳng về vàng gì, mà nhìn nữ tử đầu rượu lại là một chuyện vui ở trong đời, vậy nên hai vị Nam Bắc công tử ngồi cùng một chỗ kia cũng rất kích động, sự vui mừng trong mắt họ cũng khó có thể che giấu.

Công tử Triệu Khê dong đưa quạt giấy, nở nụ cười mê người: “Trường Bình Công chúa, đầu rượu này thì phải đầu thế nào?”

Trường Bình Công chúa đang chờ câu hỏi này, lập tức trả lời: “Năm trước đã nói, người mới phải biểu diễn tài nghệ của mình một lần, ta thấy năm nay nên đầu rượu! Có dám không?”

Người mới chính là những người mới tham gia yến hội lần đầu tiên, cũng chính là Hàn Văn Tịch và hai vị Nam Bắc công tử.

Muốn bọn họ đầu rượu?

Đây là có ý gì?

Hàn Văn Tịch nhàu mày nhìn về phía Trường Bình Công chúa: “Trường Bình, nói rõ ràng đi, người muốn bốn Vương phi đầu rượu với nam nhân là có ý gì hả?”

Trường Bình Công chúa già vờ không hiểu ý mà Hàn Văn Tịch muốn nói, nghiêm túc trả lời: “Thì chính là ba người mới như các vị đây sẽ đầu xem ai thắng, sau đó thì bắt đầu thủ đài. Vương phi nương nương người không dám sao? Không dám cũng không sao, nhận thua đi, sau đó thì người rời khỏi là được.”

Vừa nói xong, Mộ Dung Uyển Như liền mở miệng: “Tất cả, mọi người đều đang vui như vậy, người cũng đừng làm mọi người mất vui chứ!”

“Đừng đó đúng đó, Vương phi nương nương, chúng ta rất coi trọng người đó!”

“Vương phi nương nương, người phải đại diện cho nữ tử của chúng ta, đầu thắng hai người họ, đừng làm mất mặt nhé!”

“Vương phi nương nương, ít khi có rượu ngon như vậy lắm, người đừng phụ lòng nhé!”

...

Đám người này cứ khuyên bảo dồn dập như vậy, Hàn Văn Tịch biết rõ là mình trốn không thoát, nằng liếc hai vị Nam Bắc công tử, đáy mắt hiện lên sự phức tạp, phiền phức thật sự đã đến rồi.

Từ lượng của nàng không tệ nhưng cũng chỉ là dạng bình thường.

Hai vị Nam Bắc công tử này nằng đã nghe nói đến, một người vô cùng phong lưu, luôn đắm chìm trong kỹ viện, một người thì luôn trà trộn trong đám đào kép, hai người đều sống qua ngày trong rượu chè!

Không tham gia thì không chỉ làm mọi người mất vui, hơn nữa còn dễ cho người ta mượn cớ, thế nhưng nếu tham gia thì đây lại là một trận đánh ác liệt!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Ra quy định, quyết chơi lớn

Người mới đầu rượu!

Tất cả mọi người ở đây đều ồn ào cả lên, hai vị Nam Bắc công tử lần lượt đứng lên, nóng lòng muốn thử.

Lúc này Hàn Văn Tịch đã nhận hết sự nổi bật, nếu như trong trận đầu này bọn hắn có thể thắng được Hàn Văn Tịch, vậy thì cho dù danh tiếng của bọn hắn không vang dội hơn Hàn Văn Tịch, thế nhưng ít nhất cũng sẽ bằng nàng.

Tham gia Hoa Mai yến chẳng phải chủ yếu là vì muốn nổi tiếng? Nữ tử có danh tiếng thì sẽ có nhiều người yêu thích, nam tử cũng giống vậy.

Danh lợi danh lợi, danh tiếng lớn hơn thì tự nhiên sẽ có lợi.

“Vương phi nương nương, mọi người đã nhiệt tình như vậy rồi, người cũng đừng phụ lòng họ!”

Bắc công tử Trường Tôn Triệu vừa cười vừa khẽ dong đưa quạt giấy bước ra, phong thái mang vẻ phong lưu phóng khoáng, nụ cười mập mờ mờ mờ hoặc làm nhiều cô nương không dời mắt nổi, đương nhiên do Hàn Văn Tịch đã nhìn thấy Cổ Thất Thiếu, loại yêu nghiệt cấp cao nhất, thế nên nằng cũng chẳng thêm nhìn Trường Tôn Triệu.

Bắc công tử vừa bước ra thì Nam công tử Lý Mục Ca cũng không chịu yếu thế, hần bước từng bước nhỏ theo sát ở phía sau, đi đến chỗ trung tâm của yến hội.

Khẽ đưa quạt giấy che lại khuôn mặt còn xinh đẹp hơn nữ tử, gất giọng: “Vương phi nương nương, được đầu rượu với người thì tiểu sinh đã có phúc ba đời rồi, người cũng đừng làm cho tiểu sinh thất vọng, đau lòng!”

Hàn Văn Tịch thấy vậy thì suy tư chút nữa nòn hết ra, hai vị Nam Bắc công tử này chỉ đơn giản là một yêu một nghiệt, thật là xứng đôi!

“Hoàng thượng, sao người lại có vẻ không được thoải mái thế, đầu một trận thì có sao đâu? Ta không biết là người lại sợ thua như vậy đó!” Trường Bình Công chúa thúc giục, nằng ta đã không chờ nổi nữa rồi.

Lúc này, Hàn Văn Tịch mới đứng lên, bình thần ung dung: “Đương nhiên có thể đầu một trận rồi, nhưng quy định thế nào, thua thì sao mà thắng thì sao, ít nhất cũng phải nói cho rõ ràng chứ?”

Là phúc hay không thì chưa biết, nhưng nếu là họa thì không tránh được, nằng đã không quan tâm nữa rồi, mặc dù rất phiền toái nhưng nằng chưa thử thì sao biết được, chắc gì nằng sẽ thất bại chứ.

Hôm nay, nằng nhất định phải dùng hết sức mình, để đám người này tâm phục khẩu phục, nằng sẽ trở thành người thắng lớn nhất trong Hoa Mai yến, người thắng duy nhất, để xem từ nay về sau còn có ai dám gây sự với nằng nữa.

Thấy Hàn Văn Tịch đã đồng ý, Trường Bình Công chúa hết sức vui mừng, cũng đi ra: “Ba người mới các người đầu với nhau, người thắng là đài chủ, phòng thủ đài, nhận sự khiêu chiến của người khác, thua thì...”

Trường Bình Công chúa còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch liền ngắt lời: “Thưa, coi quần chạy một vòng trên đường Huyền Vũ!”

Khụ!

Khụ khụ!

Lời này vừa nói ra, Trường Bình Công chúa cũng bị sặc, ho liên tục mấy lần, mà đám người xung quanh thì ngăn người ra, nhiều cô nương chưa chồng đã đỏ bừng cả khuôn mặt, mà cho dù là nam tử cũng ngo ngác nhìn nhau, không thể nào tưởng tượng được.

Hàn Văn Tịch ới là Hàn Văn Tịch, lần trước nằng đánh cuộc với Mục Lưu Nguyệt thì coi ai là kẻ thua, lần này lại đòi coi quần, người có còn là nữ nhân hay không vậy, điên rồi sao! Người chắc chắn mình sẽ thắng đến vậy sao?

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại bổ sung: “Quy định này không chỉ dành cho ba người mới chúng ta, những người muốn khiêu chiến đài chủ cũng vậy, thắng chính là đài chủ, thua thì coi quần chạy một vòng!”

Hoặc là không chơi, đã chơi thì phải chơi lớn!

Nghe được câu bổ sung của Hàn Văn Tịch, mấy nữ tử có từ lượng tốt vốn đang kích động đều trắng hết cả mặt, đánh trống lui quân ở trong lòng.

Mặc dù chưa biết thắng thua, thế nhưng, đã ra quy định thế này thì một khi tham gia đầu rượu chắc chắn sẽ có nguy hiểm, ở đây đâu có ai dám chịu loại nguy hiểm thế này đâu!

Phải biết rằng, thân phận của Mục Lưu Nguyệt hiển hách như vậy, lại là bạn thân của Trường Bình Công chúa, mặc dù có người chạy thế nhưng vẫn rơi vào kết cục mất hết danh dự, lờ như các nằng thua, vậy thì còn thảm hơn là Mục Lưu Nguyệt nữa?

Mọi người hoàn toàn yên tĩnh, lúc này hai vị Nam Bắc công tử còn đang làm màu như một bông hoa thì giờ đây cũng đã im lặng, vẻ mặt không thể tin được.

Tốt lắm, lúc này mọi người còn đang ồn ào thúc giục, thậm chí là khiêu khích Hàn Văn Tịch, bây giờ, đổi lại thành Hàn Văn Tịch đi khiêu khích.

Nàng nhàu mày nhìn Nam Bắc công tử, cười nói: “Hai vị công tử đã hào hứng đến vậy, vậy thì chúng ta dứt khoát chơi lớn đi, các người có dám hay không?”

Từ trước đến nay vị Bắc công tử Trường Tôn Triệt này không thể nào chịu được sự khiêu khích, cuối cùng hắn vẫn không nhịn được, mặt này rạn rở: “Sao lại không dám, chỉ cần Vương phi nương nương mở miệng, tại hạ nhất định tiếp đãi đến cùng!”

Hắn nghĩ rằng Hàn Văn Tịch cũng chỉ là một nữ nhân, cho dù xuất thân có tầm thường thì cũng chỉ là một nữ tử tuân theo quy tắc, nàng sẽ có được bao nhiêu cơ hội để chạm đến rượu chứ? Tựu lượng có thể tốt đến mấy?

Nàng đưa ra một điều kiện đáng sợ như vậy, có lẽ là để hù dọa mọi người, người khác sẽ trúng kế, nhưng hắn thì không!

Nàng là một nữ tử lại dám chơi, chẳng lẽ hắn đường đường là một đại nam nhân lại không dám chơi, chuyện này nếu truyền ra thì người khác sẽ nghĩ thế nào?

Nam đấu với nữ, ai sợ ai!

Nghe được Bắc công tử đã đồng ý, Nam công tử Lý Mục Ca cũng khó có thể từ chối.

Mặc dù, hắn cảm thấy không vui trong lòng, cũng không có can đảm để đánh cược, tuy nhiên, nếu Bắc công tử đã đồng ý, hắn lại lùi bước thì sẽ bị người ta so sánh, chẳng phải sẽ trở thành chuyện cười sao?

“Được, Vương phi nương nương, tại hạ cũng sẽ theo đến cùng.” Rốt cuộc thì Lý Mục Ca cũng nói ra được một câu có khí khái nam tử rồi.

Hàn Văn Tịch rất hài lòng, giờ ngón tay cái lên với hai người, động tác đó vừa hào hiệp lại vừa đẹp trai, phong thái tràn ngập sự tự tin, làm cho đám người xung quanh rất bất an, dồn dập phỏng đoán, chẳng lẽ nữ nhân này lại có tựu lượng rất tốt, nàng lại giấu nghề một lần nữa sao?

Giai quyết xong Nam Bắc công tử, Hàn Văn Tịch nhìn về phía Trường Bình Công chúa: “Trường Bình, còn có ai muốn tham gia nữa, có cần báo tên trước không?”

Trường Bình Công chúa lập tức nhìn về phía đám người, tuy nhiên, ngoại trừ những nam tử không hề có ý định tham gia từ đầu thì trong số các nữ tử còn lại, chẳng có ai ngẩng đầu lên cả.

Trường Bình Công chúa lập tức cảm thấy rất mất mặt, nàng giận dữ, điểm danh nói: “Thượng Quan Tinh Nhi, ngươi thì sao?”

“Công chúa, hôm nay bụng của Tinh Nhi không được tốt cho lắm, ngay cả trà bánh cũng không dám ăn nhiều, hay là để lần sau đi ạ.” Thượng Quan Tinh Nhi thấp giọng từ chối.

“Tô Anh Tuyết, tính thêm ngươi nhé?” Trường Bình Công chúa lại hỏi tiếp.

Tô Anh Tuyết bị hù dọa đến mức vội vàng xua tay: “Công chúa, tựu lượng của ta không tốt, người cũng biết mà.”

Trường Bình Công chúa rất mất mặt, nàng thở hắt lên, lại hỏi thêm mấy người, không hề có ngoại lệ, tất cả đều từ chối, những người lúc này mới ồn ào đều trở nên ỉu xù, né tránh.

Phải biết rằng, các nàng không giống với hai vị Nam Bắc công tử, tựu lượng của Nam Bắc công tử đã được công nhận là tốt, hai người họ đấu với Hàn Văn Tịch thì có phần thắng rất lớn, thế nhưng các nàng dù sao cũng là nữ tử!

Nếu Hàn Văn Tịch làm đại chủ, thấy Hàn Văn Tịch tự tin như vậy, không có ai biết được tựu lượng của nàng ra sao, ai sẽ dám mạo hiểm chứ?

Nếu một trong hai người Nam Bắc công tử làm đại chủ, vậy thì bọn họ chắc chắn sẽ thua!

Nhưng cùng lắm, cứ xem như các nàng có thể thắng, một khi đã thắng, trở thành đại chủ rồi thì các nàng vẫn phải tiếp nhận sự khiêu chiến của người khác, ai có thể chắc chắn rằng mình vẫn thắng?

Đây hoàn toàn là một cuộc mua bán lỗ vốn!

Trường Bình Công chúa vẫn còn muốn hỏi tiếp, Hàn Văn Tịch lại dừng nàng lại: “Trường Bình, ngươi cũng tham gia sao?”

Hà...

Lời này vừa nói ra, Trường Bình Công chúa lập tức căng thẳng, nàng vẫn luôn hỏi người khác, sao chưa nghĩ đến bản thân chứ?

Nàng sẽ không tham gia đâu! Sao có thể mạo hiểm như vậy được?

Nàng lúng túng, giả vờ lo lắng nhìn sắc trời: “Không cần tính ta đâu, ta thấy sắc trời cũng hơi trễ rồi đấy, có khi ba người các người đấu xong thì trời cũng tối rồi, lần này cứ để các người đấu trước đi.”

Trường Bình Công chúa nghĩ, Hàn Văn Tịch thật sự quá ngông cuồng và kiêu ngạo rồi, nàng vừa được nổi tiếng liền cảm thấy bản thân mình rất ghê gớm rồi sao? Lại dám đưa ra kiểu cá cược thế này.

Nam Bắc công tử cũng không phải là kẻ tầm thường, nếu không nàng cũng sẽ không chịu mạo hiểm bị mẩu hậu mắng, mời hai người này đến.

Người khác không đấu cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ cần Hàn Văn Tịch đấu, chỉ cần Hàn Văn Tịch say thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Còn về vụ cá cược, vậy thì chỉ có thể nói là Hàn Văn Tịch tự mình gây họa, muốn tìm chỗ chết!

Xác định được những người khác không tham gia, lúc này Hàn Văn Tịch mới thở phào nhẹ nhõm, nàng đưa ra một vụ cá cược lớn như vậy, chính là muốn người ta phải e sợ mà lui bước, kể từ đó thì đối thủ của nàng chỉ có hai người Nam Bắc công tử.

Thắng được hai người này, phiền phức của nàng cũng sẽ được giải quyết!

Ba người đầu thì để công bằng, phòng ngừa có người có thời gian để nghỉ ngơi, cũng không áp dụng phương thức hai người đấu chọn một người thắng, mà là ba người uống cùng một lúc.

Trong thời gian quy định xem ai có thể uống được nhiều rượu nhất, vậy thì người đó thắng.

Bàn rượu được mang lên, rượu ngon đưa ra, buổi đầu rượu sắp bắt đầu!

Sau khi xác định rằng mình sẽ không tham gia, mọi người lại tiếp tục hào hứng, bầu không khí rất náo nhiệt, mọi người cổ vũ tới tấp cho ba người, đương nhiên đều là người cổ vũ cho hai vị Nam Bắc công tử, Hàn Văn Tịch thì thản nhiên vào chỗ, không hề bị ảnh hưởng.

Ba người mỗi người một bàn một ghế, bên bàn chất đầy bình rượu, bên cạnh còn để khá nhiều bình nữa, bên cạnh mỗi người cũng có một cung nữ đứng đó, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa rượu lên bàn.

Người chủ trì đương nhiên là Trường Bình Công chúa, nàng mang ý tứ sâu xa nhìn thoáng qua Mộ Dung Uyển Như đang ở giữa đám người, sau đó nhanh chóng đứng dậy đi đến, hai tay nhấc lên, hiện trường đang náo nhiệt lập tức trở nên yên tĩnh.

“Thời gian là một nén nhang, ai có vô rượu rỗng nhiều hơn thì người đó thắng! Mọi người ở đây đều là nhân chứng!” Trường Bình Công chúa lớn tiếng nói.

“Không thành vấn đề.”

“Được!”

Nam Bắc công tử rất thích loại quy định này, thời gian một nén nhang với trình độ xưa nay của bọn hắn, nếu bọn hắn cố gắng thêm một chút nữa, có lẽ không có người nào ở đây có thể sánh được!

Bọn hắn liếc Hàn Văn Tịch, đều mang theo vẻ khinh thường, lại nhìn nhau, hai con mắt đều hip hết lại, bọn hắn rất rõ ràng, đối thủ thật sự của bọn hắn chính là đối phương.

“Tần hoàng thượng, ta hỏi thêm một lần nữa, ngươi không có vấn đề gì chứ?” Trường Bình Công chúa có ý hỏi.

Hàn Văn Tịch nghiêm túc nhìn Nam Bắc công tử một lát, dường như ánh mắt đó đang phân tích điều gì, một lát sau mới nói: “Có thể bắt đầu.”

“Được!”

Trường Bình Công chúa tự mình đốt nhang: “Bắt đầu!”

Vừa nói xong, động tác của ba người gần như làm cùng một lúc, Nam Bắc công tử bung rượu lên rồi bắt đầu đổ vào miệng, Hàn Văn Tịch cũng là như vậy.

Quy định thời gian và đấu với nhau về số lượng thì không có đường tắt nào cả, chỉ có thể tranh đoạt từng giây từng phút!

Lúc đầu là đấu về tốc độ, đến lúc cuối cùng mới là lúc đấu về tựu lượng, bây giờ uống nhanh cũng đồng nghĩa với việc uống nhiều, đến lúc sau thì chỉ còn có thể so về tựu lượng!

Lực ực ực!

Động tác của ba người rất nhanh, một vô rượu rồi lại một vô rồi xuống bệ sát ở một bên, từ lúc đầu thì tình cảnh đã rất kịch liệt, làm cho mọi người ở đây cũng không dám lên tiếng một cách tùy tiện nữa, sợ sẽ làm phiền đến bọn họ.

Không lâu sau, khoảng cách đã bắt đầu gần ra, số lượng binh rượu mà Nam Bắc công tử quăng đi giống nhau, đều là năm bình, mà Hàn Văn Tịch lại ít hơn hai người họ hay bình.

Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Hàn Văn Tịch đã uống hết hai bình, từu lượng được xem như là tốt trong nữ tử, nhưng bây giờ là so tài, mọi người chỉ quan tâm đến thắng thua, không ai sẽ đồng tình nằng.

“Xoảng!” Bắc công tử làm bẻ cái bình thứ sáu, sau đó lại là một tiếng “xoảng” nữa, Nam công tử theo sát ở phía sau, còn Hàn Văn Tịch thì vẫn đang uống bình rượu thứ ba.

“Xem ra Tần vương phi không thể đuổi kịp rồi!”

“Từ lúc đầu đã cách xa đến vậy, đến lúc sau nhất định sẽ còn xa hơn!”

“Cũng không phải đâu, lúc sau mới chính là lúc so đấu về từu lượng, lúc này men say vẫn chưa xuất hiện, một lát nữa men say xuất hiện thì chắc rằng sẽ chẳng làm được gì nữa.”

Tiếng thảo luận nhanh chóng nổi lên khắp xung quanh. . .

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Thời điểm đến, định thắng thua

Trong những tiếng thảo luận đó, nhiều người bắt đầu mong thời gian hết thật nhanh, muốn thấy Hàn Văn Tịch thua.

Thua thì phải thực hiện cá cược, tiếng tăm của Mục Lưu Nguyệt vừa bị mất, không nghĩ đến Hàn Văn Tịch tự mình đặt ra quy định thì giờ cũng phải thực hiện cá cược.

Đây quả thực là một vở kịch lớn của năm trong đề đó! Ai lại không mong chờ! Chắc hẳn nếu tin tức này được truyền ra ngoài, toàn bộ đề đó sẽ rung chuyển!

Đương nhiên, cả Trường Bình Công chúa và Mộ Dung Uyển Như cũng rất mong chờ, có điều, so với cá cược thì các nàng càng mong chờ Hàn Văn Tịch uống say hơn.

Nhiều người ở ạt rời khỏi chỗ ngồi của mình, tiến lên phía trước, muốn nhìn cho rõ ràng hơn, cũng có nhiều người khác tụm năm tụm ba ngồi cùng một chỗ với nhau, xi xào bàn tán. Mộ Dung Uyển Như thần không biết quỷ không hay mà chạy đến bên cạnh Trường Bình Công chúa, thấp giọng: “Công chúa, người đã chuẩn bị xong chưa?”

Ánh mắt của Trường Bình công chúa không hề rời khỏi Hàn Văn Tịch, đôi môi cong lên một độ cong tàn nhẫn, thấp giọng rồi yếu ớt nói: “Yên tâm, hãy xem thật kĩ buổi biểu diễn của người, chuẩn bị cho cẩn thận đó.”

“Vâng.”

Mộ Dung Uyển Như hiểu ý, lại yên lặng không một tiếng động mà lui về vị trí của mình, không có ai nhận thấy những hành động của nàng.

Tất cả mọi người đều chú ý vào ba bàn rượu ở trên, lúc này, rốt cuộc thì Hàn Văn Tịch đã làm bẻ bình rượu thứ ba, cầm lên bình rượu thứ tư.

Nhưng mà, Nam Bắc công tử đã uống đến bình thứ bảy!

Trường Bình công chúa vui vẻ, rất “tốt bụng” báo số lượng của ba người: “Bắc công tử và Nam công tử mỗi người đã uống được sáu bình, Tần vương phi đã uống được ba bình!”

Vừa mới nói xong, ai ngờ Bắc công tử lại nhủu mày nhìn sang, nháy mắt nhìn Trường Bình Công chúa một cái rồi về đưa cọt, đương nhiên, động tác của hắn cũng không hề dừng lại, hắn tiện tay quăng bình rượu thứ bảy ra, một tiếng “xoảng” lền rơi xuống đất, không còn một giọt rượu nào.

Trời ạ!

Nhanh đến vậy sao!

Lập tức, mọi người đều kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, chuyện này cuối cùng cũng ảnh hưởng đến Nam công tử và Hàn Văn Tịch.

Nam công tử nhìn sang, quá vội vàng nên dứt khoát đứng lên, hai tay cầm bình rượu thứ bảy rồi điên cuồng rót vào miệng mình, uống từng ngụm từng ngụm, ực ực ực!

Không thể không nói, một Lý Mục Ca thế này thực sự quá dân ông, dù nhìn thế nào cũng không thấy được sự ẻo lả.

Đôi môi của Bắc công tử hiện lên nụ cười lạnh đầy sự khinh thường, hắn cũng đứng lên, lấy ra bình rượu thứ tám, một tay nâng lên, ngửa đầu rồi đổ xuống với vẻ tuần tú.

Còn Hàn Văn Tịch thì vẫn đang ngồi đó, hai tay nâng bình rượu thứ tư, lấy tốc độ từ đầu đến giờ, tiếp tục uống.

Thắng bại, hình như càng lúc càng rõ ràng.

Mặc dù khoảng cách giữa Nam Bắc công tử không lớn, tranh nhau cũng rất kịch liệt, thế nhưng mọi người lại quan tâm đến Hàn Văn Tịch nhiều hơn, dù sao thì nếu nằng thua thì sẽ có nhiều thứ để xem hơn.

“Tần vương phi, người đã chậm hơn người ta ba bốn bình rồi đấy, có lên nhé!”

“Vương phi nương nương, người đừng làm mất mặt của nữ nhân chúng ta, nhanh lên nhanh lên!”

“Vương phi nương nương, người thật là chậm quá rồi đó, nếu không thì người cứ nhận thua trước đi, đừng để vừa thua lại vừa tổn hại đến sức khỏe nữa!”

...

Luôn luôn có nhiều người thích ném đá xuống giếng như vậy, bọn họ người một câu ta một câu hò hét với Hàn Văn Tịch, ước gì có thể làm phiền nằng, muốn nằng thua nhanh hơn nữa, thậm hại hơn nữa!

Thế nhưng, Hàn Văn Tịch vẫn không hề bị ảnh hưởng, không hề nhúc nhích, động tác của nàng không chậm hơn, cũng chẳng nhanh hơn!

Rốt cuộc, nằng đã làm bẻ bình rượu thứ tư, cũng không biết là trùng hợp hay là nằng đã tính toán trước, nằng vừa ném bình rượu thì Trường Bình Công chúa lền tuyên bố: “Thời gian đã qua được một nửa, còn nửa nén hương nữa! Bắc công tử chín bình rượu, Nam công tử tám bình rượu, Hàn...”

Trường Bình Công chúa kích động quá, suýt chút nữa thì gọi thẳng tên, may mắn vẫn chưa nói ra khỏi miệng, nằng dừng lại một lát, cố ý dùng giọng điệu cực kì cung kính nói tiếp: “Tần hoàng thân, bốn bình!”

Thời gian đã hết một nửa, Hàn Văn Tịch cũng thua người ta hơn phân nửa, thật sự là yếu quá!

Men say cũng sắp lên, chỉ còn lại một nửa thời gian, nằng chỉ có thể uống ít lại thì sao có thể đuổi kịp chứ!

Chắc chắn sẽ thua!

Trong lúc mọi người nghĩ Hàn Văn Tịch sẽ nóng nảy cầm vô rượu thứ năm nên thì điều ngoài ý muốn đã xảy ra, nằng cũng không làm vậy, lại có vẻ bình tĩnh và đứng lên.

Chính là do cái dừng lại này làm cho mọi người thấy rõ ràng khuôn mặt của nằng, trắng hồng xen kẽ, ánh mắt có vẻ mơ màng, dưới bộ áo trắng lại càng làm cho người ta say đắm.

Thế nhưng, điều mà mọi người quan tâm hơn hết là nằng đang định làm gì?

Sao lại ngừng lại? Không tiếp tục sao? Say rồi? Hay là nhận thua?

Khi Hàn Văn Tịch đứng vững lại thì mọi người cũng trở nên yên tĩnh, mặc kệ nữ nhân này muốn làm gì, dù sao thì nằng cũng thua chắc rồi, tất cả mọi người càng thẳng chờ đợi giờ khắc kích động nhất xảy đến!

Thế nhưng! Ai ngờ Hàn Văn Tịch lại mỉm cười, hai tay nâng lên bình rượu, ngửa đầu, để bình rượu và miệng nằng đối diện với nhau, nằng nhanh chóng xoay tròn bình rượu, lập tức, rượu tuôn ra như suối, trào ra rồi rót vào miệng nằng.

Trời ạ, tốc độ rượu chảy còn nhanh hơn so với hai người lão luyện là Nam Bắc công tử nữa, miệng Hàn Văn Tịch cũng chưa hề khép lại, yết hầu luôn động dẩy.

Tại sao có thể như thế được?

Không lâu sau, một bình đã uống hết, Hàn Văn Tịch phóng khoáng vứt đi, cầm lấy bình thứ sáu, vẫn dùng biện pháp cũ, hai tay nhanh chóng xoay tròn bình rượu, miệng bình rất nhỏ nhưng lại như được mở ra tói đa, rượu chảy xuống một cách trôi chảy.

Miệng Hàn Văn Tịch mở lớn, ực ực!

Một tiếng “xoảng” phát ra, cái bình thứ sáu cũng đã bể nát, cái bình thứ bảy được nâng lên.

Mà vào lúc này, chỗ Bắc công tử và Nam công tử lại có chuyện, không hề có điểm báo trước, tốc độ của hai người họ lập tức chậm lại, thậm chí Nam công tử còn ngừng lại một lát, hơi điều chỉnh rồi mới cố nuốt hết rượu trong miệng mình.

Lúc này, Bắc công tử đã uống bình thứ chín, Nam công tử là bình thứ tám, còn Hàn Văn Tịch...

Trời ạ, nàg đã uống hết bình thứ bảy, cầm lên bình thứ tám rồi!

Rốt cuộc thì chuyện này là sao?

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn, dường như người trước mắt họ không phải là Hàn Văn Tịch, mà là một người khác.

Thật ra, Hàn Văn Tịch chỉ dùng một mảnh khỏe nhỏ, nàg đã lợi dụng nguyên lý của vật lý mà thôi.

Nếu ngay từ đầu rút rượu nhanh chóng thì tất nhiên dạ dày sẽ bị đầy ngay, không cần nói đến từu lượng thế nào nữa, đến lúc cuối cùng, chắc chắn là dạ dày sẽ không chịu nổi nữa, mà một khi dạ dày không chịu được thì dù từu lượng có tốt đến mấy, cũng không thể nào uống tiếp được nữa.

Cho nên ngay từ lúc đầu nàg đã dùng một tốc độ vừa phải, để dạ dày của nàg có thể thích ứng một cách từ từ, dần dần mở rộng ra, để chuẩn bị cho lúc cuối.

Khi dạ dày của nàg từ từ mở rộng ra, bắt đầu thích ứng với số lượng lớn thì nàg liền đứng lên, xoay tròn bình rượu và rút rượu.

Đừng xem thường động tác “xoay tròn” này, động tác này chính là điểm mấu chốt để làm rượu chảy ra nhanh hơn, giống với nguyên lý của bồn cầu tự hoại, một khi xoay tròn nhanh thì rượu trong bình sẽ hình thành một vòng xoáy, chảy ra khỏi miệng bình với tốc độ nhanh nhất.

“Xoảng!”

Cái bình rượu thứ tám bị Hàn Văn Tịch tàn nhẫn làm bể, tiếng vang này cũng làm cho Nam Bắc công tử nhìn sang, thật ra thì từ nãy đến giờ bọn hắn đều xem nhẹ Hàn Văn Tịch, cũng không rõ bây giờ nàg đã uống tới bình thứ mấy nữa.

Hình như nữ nhân này đã làm vỡ liên tiếp mấy cái bình.

Trong đám người này, cũng không biết ai là một tiếng: “Vương phi nương nương đã uống đến bình thứ tám!”

Bình thứ tám?

Trời ạ, Nam Bắc công tử đều bị hù dọa, sắc mặt lập tức biến thành màu trắng xám, sao có thể chứ?

“Đừng không?” Bắc công tử nhìn về phía Trường Bình Công chúa.

Trường Bình Công chúa vẫn luôn đếm, mặc dù nàg không tin nhưng vẫn gật đầu: “Đúng.”

Lần này, cả hai người Nam Bắc công tử đều vội vàng, hai người ngira đầu tiếp tục uống, chỉ tiếc, đã trễ.

Lúc này, dạ dày của bọn hắn đã đầy quá rồi, hoàn toàn uống không nổi nữa, mới miễn cưỡng uống được một ngụm thì liền muốn nôn ra, Bắc công tử vẫn còn ổn, chỉ hơi lao đao, lộ ra vẻ say, còn Nam công tử vừa ọc một tiếng liền không chịu nổi nữa, nghiêng người qua một bên rồi không ngừng ói, thần thể cũng đã co quắp lại.

Nam công tử thua!

Thấy vậy, Bắc công tử cũng không dám uống ngay nữa, hắn chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Hàn Văn Tịch cầm bình rượu thứ chín lên, giờ qua đầu, xoay tròn rồi rút xuống miệng.

Thật ra Bắc công tử và Nam công tử đều là người từng trải trên bàn rượu, sao họ không biết dạ dày phải cần một khoảng thời gian để thích ứng và mở rộng ra chứ, tuy nhiên, khi bọn hắn đối mặt với nhau thì không dễ ý được nhiều như vậy, thực lực của bọn hắn cũng không thua kém gì nhau, nhiều khi thắng thua chỉ chênh lệch một ngụm rượu mà thôi, bởi vậy họ mới liều mạng như vậy từ lúc đầu.

Bọn hắn đều nghĩ Hàn Văn Tịch chỉ có thể uống được nhiều nhất là ba bình rượu thôi, ai ngờ nữ nhân này lại giấu nghề kỹ như vậy, thế mà còn am hiểu phương pháp đầu rượu nữa, thủ pháp rút rượu đó đã hơn xa bọn hắn!

Rượu không ngừng tràn ra, rót vào miệng Hàn Văn Tịch, nàg đứng đó, ngửa đầu nâng bình, mặc dù chỉ là nữ tử nhưng lại có sự phóng khoáng tự nhiên của từu tiên, có khí chất siêu phẩm thoát tục, khiến cho những người nhìn thấy đều ngẩn người.

“Xoảng!”

Khi Hàn Văn Tịch làm bể bình rượu thứ chín thì Bắc công tử, người bắt đầu nổi lên cơn say mới tỉnh táo lại, hắn nhìn về phía một nén nhang kia, chỉ thấy nhang đã sắp hết, thời gian cũng chẳng còn bao nhiêu nữa.

Hắn sờ vào bụng mình, ợ một tiếng, mặc dù men say đã xuất hiện, hắn cũng đã say rồi, nhưng cũng không phải là loại say bất tỉnh nhân sự, hắn vẫn còn biết chuyện gì đang xảy ra.

Thấy Hàn Văn Tịch cầm bình rượu thứ mười lên, hắn cũng vụng về cầm bình rượu lên, nhưng không phải là bình thứ chín đã uống được một nửa, mà là một bình mới.

Người đang đứng một bên định nhắc nhở, nhưng ai ngờ, Bắc công tử lại hô lên một tiếng: “Uống!”

Nói ra một tiếng “uống”, hai tay của hắn đặt trên bình rượu, thế nhưng lại không hề động đậy gì.

Thấy vậy, Hàn Văn Tịch thờ phào nhẹ nhõm!

Bình rượu thứ mười, từ đầu đến cuối nàg chỉ cầm nó trên tay thôi, không hề uống, thật ra thì cho dù dạ dày của nàg đã được mở rộng ra, nhưng cũng không hơn được hai vị Nam Bắc công tử nhiều lắm, nàg cũng rất muốn ói ra, nhưng nàg đang cố nén.

Hơn nữa, nàg vừa dùng lại thì men say đã xuất hiện, đầu của nàg bắt đầu choáng váng, đứng cũng không vững nữa, nàg cắn chặt hàm răng để cho mình có vẻ tỉnh táo hơn, cho mọi thứ có vẻ đều bình thường, nàg ra vẻ khinh thường, nhìn Bắc công tử, đáng vẻ như đang muốn chờ hắn.

Thấy thế, đám người xung quanh cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, tuy nhiên, trong người nàg đang sóng cuộn biển gầm thế nào thì chỉ có nàg mới biết được.

Nàg nói với mình, gắng gượng, gắng gượng, cố gắng gượng!

Một nén nhang đó đã sắp cháy hết rồi, nàg nhiều hơn Bắc công tử nửa bình rượu, chỉ cần hết thời gian thì nàg sẽ thắng!

Đột nhiên, Bắc công tử gào to lên một tiếng, cầm bầu rượu lên, ngửa đầu rồi rút xuống.

Tím Hàn Văn Tịch đập một tiếng thạch, nàg đang định uống tiếp, nhưng ai ngờ, Bắc công tử mới uống được hai ngụm thì cả bình rượu đã bị hắn làm rớt, tiếng “Xoảng” vang lên khắp toàn trường.

Hắn ngửa đầu thờ dài, lập tức cúi đầu xuống, vừa cúi đầu thì ói ngay, tình hình y hệt như Nam công tử, vừa ói liền không ngừng lại được, hắn phải ngả người qua một bên ói mạnh, chỉ có điều, tình hình của hắn tốt hơn Nam công tử một chút, men say đã kéo đến, nhưng hắn vẫn chưa bị say đến mức cả người đều co quắp.

Bắc công tử cũng thua!

Giờ phút này, Hàn Văn Tịch cũng phải lùi về phía sau một bước, suýt chút nữa thì lao đao, nhang cũng đã đốt hết, đã đến lúc!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Thủ đoạn, bỉ ổi thấp kém

Đã đến lúc!

Bình rượu thứ tám của Nam công tử vẫn chưa được uống hết, mà bình rượu thứ chín của Bắc công tử cũng chưa uống xong, hai người đều say đến mức nằm xuống. Hàn Văn Tịch uống hết chín bình rượu vẫn còn đang đứng đấy.

Hàn Văn Tịch thắng!

Tất cả mọi người ở đây đều không thể tin được, họ không thể tin được những thứ mà tận mắt đang chứng kiến, thế nhưng sự thật đã bày rõ trước mắt, những người trước đó vẫn còn chờ Hàn Văn Tịch thua, những nam nhân không quan tâm đến chuyện không phải của mình, tất cả đều nhìn nữ nhân này với cặp mắt khác xưa.

Quá mạnh mẽ!

Thực sự phục nữ nhân này!

Trưởng Bình công chúa cũng bị chấn động, nàng đứng đó nhìn Hàn Văn Tịch dù mặt đã đỏ hồng nhưng vẫn cao quý kiêu ngạo như vậy, tự nhiên lại sinh ra một loại cảm giác mình kém năng một bậc.

Lúc này, Mộ Dung Uyển Như đứng vào sau lưng nàng một cái “Cổng chúa!”

Lúc này thì Trưởng Bình công chúa mới tỉnh táo lại, nàng hiểu rằng cơ hội đã đến, nàng lập tức nện ra một nụ cười vui mừng rồi cười to nói: “Ta biết ngay là Tần hoàng thượng sẽ không thua mà, sẽ không làm Tần hoàng thúc mất mặt! Trận đấu rượu này, Tần hoàng thượng thắng!”

Những người tâm phục khẩu phục chỉ nghĩ là Trưởng Bình công chúa cũng đã phục nàng, tuy nhiên Hàn Văn Tịch lại cảm thấy có gì đó rất bất thường.

Thật ra, lúc này Hàn Văn Tịch cũng đã đứng không vững nữa rồi, nàng cũng bắt đầu say nhưng nàng vẫn còn giữ được một chút tỉnh táo, nàng cũng không biết tại sao Trưởng Bình công chúa lại mời Nam Bắc công tử đến, nàng cảm thấy chỗ này có điều gì đó không đúng lắm, nhưng lại không nói ra được.

Chỉ có điều, nhìn thấy Nam Bắc công tử đã say đến như vậy, nàng đoán là hai người đó cũng chẳng làm ra được chuyện gì.

“Vậy kính xin Trưởng Bình công chúa hãy thúc giục Nam Bắc công tử, đừng quên vụ cá cược của chúng ta!” Hàn Văn Tịch nói.

“Chắc chắn rồi! Đó là chuyện đương nhiên!” Trưởng Bình công chúa rất vui vẻ.

Xác định được là trận đấu rượu đã kết thúc, sự dễ phòng và căng thẳng của Hàn Văn Tịch cũng biến mất, không thể không thừa nhận nàng đã uống quá nhiều đã vượt qua giới hạn của mình.

Nàng từ từ ngồi xuống mặt tấy đỏ trán, lúc này đầu óc nàng rất choáng, trong da dẻ lại đang sóng cuộn nên cảm muốn ói lại ói không được, sức lực cả người đã dần cạn kiệt, muốn động đậy gì cũng không được nữa chỉ ước gì có thể nằm xuống ngủ say như chết thôi.

Hàn Văn Tịch đang muốn cho tỷ nữ đưa nàng đến sương phòng để nghỉ ngơi, Mộ Dung Uyển Như vẫn luôn che dấu chính mình đi đến: “Tẩu tử, ta điu người đi nghỉ ngơi nhé, người đã uống nhiều lắm rồi.”

“Không cần đâu, để cung nữ đưa ta đi là được.” Hàn Văn Tịch thản nhiên nói, cố gắng để mình có vẻ tỉnh táo hơn một chút, lúc này nếu để Mộ Dung Uyển Như dẫn nàng đi thì nàng không yên tâm.

“Lương Thần Mỹ Cảnh, hai người các người hãy đưa Vương phi nương nương đến sương phòng để nghỉ ngơi, hầu hạ cho cẩn thận!”

Trưởng Bình công chúa vừa mở miệng, hai người cung nữ gọi là Lương Thần Mỹ Cảnh lập tức đi lên đỡ lấy nàng, Mộ Dung Uyển Như giả vờ: “Tẩu tử, hay là để ta đi cùng người.”

“Không cần, các người cứ tiếp tục ta nghỉ một lát là ổn.”

Nhìn so qua Hàn Văn Tịch có vẻ vẫn còn tỉnh táo, thế nhưng thấy nàng đã uống nhiều rượu như vậy mọi người đều biết chuyện say rượu chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Mộ Dung Uyển Như đi theo mấy bước sau đó mới quay trở lại, cười với Trưởng Bình công chúa rồi về chỗ ngồi cũ.

Trưởng Bình công chúa cũng bình thản ung dung mà ngồi xuống, liếc hai vị Nam Bắc công tử đang nghiêng người dựa vào một bên, lười biếng nói: “Lý công công, đưa hai vị Nam Bắc công tử đi tỉnh rượu đi, đường đường là một đại nam nhân lại thua dưới tay nữ nhân, thật sự là mất mặt!”

“Vâng, bẩm nô tain mệnh.” Lý công công đứng giọng nói eo éo đặc trưng trả lời.

Yến hội nhanh chóng tiếp tục, tâm trạng của Trưởng Bình công chúa dường như đã tốt hơn nhiều rồi, nói chuyện trôi chảy với mọi người vui cười gần gũi vô cùng náo nhiệt.

Chỗ sương phòng phía bên kia sau khi Hàn Văn Tịch cho hai người tỷ nữ lui ra thì thị khố cửa lại, lúc này sự dễ phòng khắp người nàng mới biến mất, vừa thả lỏng thì nàng đã ngã mông xuống ghế dù muốn đứng lên lại cũng đứng không nổi.

Thật sự là uống say mất rồi!

Nàng rất muốn ngả người xuống rồi ngủ say, thế nhưng nàng biết rằng mình không thể làm vậy, biện pháp nhanh nhất và khỏe nhất chính là cố ói ra nàng phải ói hết đồng rượu lúc này mới uống.

Ngồi một lát, nàng cố gắng mở mắt ra, dựa vào một bên rồi dùng biện pháp tàn nhẫn nhất để ói hết ra.

Nàng dùng đầu ngón tay của mình chặn đầu lưỡi lại, do dự một lát liền dè xuống cổ họng, vừa móc thì nàng liền không nhịn được mà ói ra!

Cái ói này rất ghê gớm, không ăn được bao nhiêu những thứ ói ra thì tất cả đều là nước, rượu.

Không biết nàng đã móc hết mấy lần ói hết bao nhiêu, tóm lại đến lúc cuối cùng thì ngũ tạng lục phủ của nàng đã dễ chịu hơn, người cũng tỉnh táo hơn so với lúc này, chỉ là cả người đều đã rệu rã không còn tí sức lực nào.

Sau khi Hàn Văn Tịch súc miệng, nàng liền lấy nước đường trong hệ thống giải độc ra uống, tránh cho mình khỏi bị ngộ độc rượu.

Mặc dù là độc y, thế nhưng trong kho thuốc của hệ thống giải độc cũng chuẩn bị rất nhiều thuốc để dùng trong trường hợp khẩn cấp.

Người đã từng say mèm đều biết cho dù đã ói hết và uống nước đường rồi, nhưng ít nhất cũng phải ngủ được mấy giờ mới có thể khôi phục lại sức lực.

Hàn Văn Tịch khó khăn quay lại giường, gần như là vừa mới ngã xuống thì đã không còn sức lực để di chuyển vị trí nữa, tư thế lúc leo lên là thế nào thì cứ ngủ thiếp đi như vậy.

Cả phòng đều yên tĩnh, nhưng mà ít lâu sau cái cửa phòng đóng chặt liền phát ra tiếng động, tiếng vang “cọt kẹt cọt kẹt” càng lúc càng lớn, chuyện này hiển nhiên là có người đang cạy cửa!

Trên giường, cả người Hàn Văn Tịch không còn sức lực, ngủ đến bất tỉnh nhân sự hoàn toàn không nghe được tiếng động đó.

Lập tức “bịch” một tiếng, khóa cửa rơi xuống cửa phòng bị người ở ngoài cẩn thận từng chút một mà đẩy ra.

Chỉ nghe được một lời thì thầm, không biết là ai cũng chẳng biết là đang nói gì chỉ thấy một người bị đẩy vào, “ầm” một tiếng liền nằm co quắp trên mặt đất, sau đó cửa phòng từ từ đóng lại.

Tất cả đều trở lại sự yên tĩnh lúc ban đầu, Hàn Văn Tịch không biết gì cả.

Bên trong, người bị đẩy vào không phải là người nào khác chính là Bắc công tử Trưởng Tôn Triệt đã bị say đến mức bất tỉnh nhân sự, hần nằm trên đất một lát lại chưa ngủ mà lại người qua mặt hướng lên trời.

Chỉ thấy mặt mũi của hắn đỏ bừng lỗ tai và cổ cũng đã đỏ lên, màu đỏ này còn đậm hơn so với loại màu đỏ khi say rượu nữa, làm cho người nhìn thấy cũng cảm thấy khó nóng thay cho hắn.

Mà vào lúc này, quả thực Trưởng Tôn Triệt cũng bốc hỏa hết cả người, hần không còn ý thức gì nữa thân thể cũng nóng dần lên, thế nhưng khi cảm giác khó nóng ngày càng rõ ràng thì hần cũng càng lúc càng lấy lại sức lực.

Cũng không biết thứ sức lực này đến từ đâu, hần chỉ cảm thấy bụng mình phải kìm nén điều gì đó rất khó chịu, ước gì có thể trút ra ngay!

“Nóng quá!”

Hần tự lồm bồm, vừa vô thức gạt cổ áo ra coi thất lưng ra, vừa bò lên lao đảo mấy bước rồi dựa vào bàn để đứng vững.

Lúc này, hần đột nhiên thấy được Hàn Văn Tịch đang nằm ở trên giường!

Trong chốc lát sự khó nóng dưới bụng hần này vọt lên, Trưởng Tôn Triệt không nhịn được mà nuốt nước miếng một cái, say bí ti mà nở nụ cười: “Nữ nhân ha ha! Đại gia ta đến rồi!”

Hần đầu còn nhận ra đó chính là Tần vương phi nữa, khuôn mặt lộ ra nụ cười đậm đặc vừa coi áo nói đầy lưng ra vừa lao đảo bước qua: “Tiểu nương tử, đại gia ta đến rồi!”

Mắt thấy Trưởng Tôn Triệt sắp lao đến, Hàn Văn Tịch vẫn không nhúc nhích giống như không hề biết tình trạng nguy hiểm lúc này là của mình vậy.

Trưởng Tôn Triệt nôn nóng khó chịu cởi áo, vậy mà hần đã coi tới dây quần, rõ ràng là hần đã bị dính phải một loại tá dược!

Trời ạ, Hàn Văn Tịch vẫn hoàn toàn chưa biết gì.

Thật là đáng sợ!

Lúc này, Trường Tôn Triệt chỉ còn cách giương ba bước nữa thôi, hần đứng vững lại dùng ánh mắt giống như thú săn mồi để nhìn Hàn Văn Tịch, nuốt nước miếng liên tục.

Nhưng mà, ngay lúc này: “Tít tít! Tít tít tít!”

Trong đầu Hàn Văn Tịch đột nhiên truyền đến âm thanh nhắc nhở liên tục, có độc!

Tình cảnh giác chuyển nghiệp trong thời gian dài làm cho Hàn Văn Tịch đang ngủ say, vừa nghe thấy tiếng nhắc nhở này thì lập tức mở to hai mắt tỉnh táo lại ngay, phải biết rằng làm một bác sĩ dù nhận nhiệm vụ cấp cứu vào lúc nửa đêm thì cũng phải tỉnh táo ngay lập tức.

Thế nhưng, trong giây phút năng tỉnh táo lại Trường Tôn Triệt đang ở trần lại đột nhiên nhào đến.

“A!”

Hàn Văn Tịch la lên một tiếng, vội tránh ra.

Trường Tôn Triệt nhào vào cái chân bên cạnh nàng, còn nàng thì cả người đều không còn sức lực, cái tránh ra lúc này chỉ là một phản ứng trong lúc khẩn cấp mà thôi, nàng cũng nằm ở một bên nhìn nam nhân đang nằm bên cạnh mình khó mà tin được điều này, bị hù dọa đến mức sắc mặt cũng tái xanh.

Là Trường Tôn Triệt, tại sao hần lại ở đây?

“Tít tít tít! Tít tít tít!”

Trong đầu, hệ thống giải độc vẫn đang liên tục nhắc nhở Hàn Văn Tịch chú ý nhìn vào, lập tức đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, tên này đã trúng mị được!

Mị được mặc dù được gọi là được thể nhưng thực tế lại là một loại độc được hại người!

Nàng đã khóa cửa rồi mà? Tên này vào đây bằng cách nào.

Hàn Văn Tịch nhìn về phía cửa phòng lại phát hiện chốt cửa đã bị cạy ra.

Nàng bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, lập tức hiểu được đây là một âm mưu chắc chắn Trường Tôn Triệt đã bị người ta hạ độc rồi đưa vào đây!

Tiếng động cạy cửa lớn như thể tỷ nữ và thị vệ đều là người chết sao? Không phát hiện ra? Chuyện này chắc chắn là do Trường Bình công chứa làm!

Ghê tởm!

Không, quả thực là buồn nôn, nàng ta lại dám dùng thủ đoạn bỉ ổi và thấp kém như vậy!

Hàn Văn Tịch vẫn còn đang tức giận thì ai ngờ, Trường Tôn Triệt đột nhiên lật người lại giờ đôi tay đâm tà ra với nàng: “Tiểu nương tử, đừng có trốn đại gia ta bảo đảm sẽ làm cho ngươi thoải mái!”

Hàn Văn Tịch tránh khỏi tay hần, thế nhưng bàn tay kia của Trường Tôn Triệt lại chụp đến ngay lập tức, nắm chặt ống tay áo của nàng, thỉnh thoảng kéo nàng lại gần hít sâu một hơi liền muốn giờ chân dè qua.

Hàn Văn Tịch bị hù sợ, nàng không hề có sức lực để né tránh, nàng chưa kịp suy nghĩ nhiều lấy một cây kim chằm trong hệ thống giải độc ra để làm vũ khí dùng hết sức bình sinh mà đâm vào đùi Trường Tôn Triệt!

“A...”

Trường Tôn Triệt khẽ kêu một tiếng, đau đến mức lăn xuống một bên lúc này hần cũng đã tỉnh táo hơn một chút, nhưng dưới tác dụng của độc tính và rượu thì hần đã mất đi lý trí từ sớm, không chống cự được bản năng ước gì có thể chiếm được nữ nhân này ngay.

“Đồ đáng ghét!”

Hần nổi giận gầm lên một tiếng lại lao đến lần nữa, Hàn Văn Tịch muốn trốn đi thế nhưng nàng lại rất yếu, nghiêng người qua nhưng lại không cẩn thận té xuống giường.

Nhưng ai ngờ, Trường Tôn Triệt lại kéo cánh tay của nàng lại bám chặt không buông tay kia lại bắt đầu sờ mó.

“Biến ngay!”

Hàn Văn Tịch hét lớn, kim chằm lại đâm vào thế nhưng nàng thật sự đã không còn một chút sức lực nào nữa rồi, vậy nên lần đâm này chẳng làm được gì Trường Tôn Triệt cả.

Trường Tôn Triệt bỗng nhiên kéo mạnh một cái làm rách ống tay áo của nàng, cái kéo này vô tình đã giải thoát cho Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch nhào sang một bên cuối cùng cũng nói rộng được khoảng cách với Trường Tôn Triệt.

Nàng thở ra một hơi, lúc này mới ý thức được là mình có thể hạ độc thì cũng có thể giải độc!

Chết tiệt!

Nàng đã sợ đến mức choáng váng rồi hay sao?

Nàng ước gì có thể đầu độc chết cái tên chết tiệt này thế nhưng nàng vẫn phải nhịn xuống, Trường Bình công chúa đã hạ độc rồi thì chắc chắn sẽ thực hiện bước tiếp theo, Trường Tôn Triệt không thể xảy ra chuyện được.

Lúc này, Trường Tôn Triệt cũng đã bỏ xuống giường lại muốn ép sát Hàn Văn Tịch lần nữa, mị được trong người hần rất phổ biến Hàn Văn Tịch vừa quát qua thì đã biết phải giải độc thế nào rồi.

Nàng cảm kim chằm trong tay mình chọn huyết vị ngay chỗ bụng của Trường Tôn Triệt, chỉ cần đâm hai châm vào thì mị được sẽ được giải.

Nàng dè dặt nhìn Trường Tôn Triệt đang từ từ đến gần, nàng không còn nhiều sức lực nữa cho nên chỉ có thể ra tay vào lúc Trường Tôn Triệt đến gần mình, lòng bàn tay của nàng đã toát hết cả mồ hôi cả đôi này của nàng chưa bao giờ căng thẳng đến vậy.

Phải biết rằng nếu sẩy tay nàng sẽ tiêu đời!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Tức giận, tương kế tựu kế

Hàn Văn Tịch nắm chặt kim chằm nhìn chằm chằm Trường Tôn Triệt đang từng bước từng bước tới gần, nàng lo lắng đến mức nín thở giờ khắc này quyết định liều chết!

"Ha ha, tiểu nương tử đại gia ta xem nàng chạy đi đâu?"

Trường Tôn Triệt cười dâm đãng một tay nắm lấy nút cá chân của Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch liền gạt mình một cái nhưng vẫn cố nhịn!

Ai ngờ, Trường Tôn Triệt cũng không tiếp tục tới gần,ngược lại bất thành linh kéo nàng lại rồi muốn đè nàng xuống!

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc nàng đâm hai cây châm vào huyết vị trên bụng của Trường Tôn Triệt, trong chốc lát cơ thể Trường Tôn Triệt đang ép xuống đột nhiên im bất rồi dừng hẳn, hần giống như bị cái gì kích thích liền cứng đờ.

Mà lúc này, Hàn Văn Tịch lại từ dưới người hần bỏ ra lần sang một bên ngay lúc Hàn Văn Tịch dừng lại, Trường Tôn Triệt như bị tê liệt mất hết sức lực ngã xuống!

Thời gian chỉ kém chút xíu nữa thôi, nguy hiểm thật nguy hiểm thật!

Song Hàn Văn Tịch nhìn lại kim chằm trong tay mình một chút rồi lại nhìn cả người cứng ngắc của Trường Tôn Triệt, đột nhiên có cảm giác muốn đập đầu vào tường!

Do nàng quá lo lắng nên đâm hai cây châm với lực không đủ.

Trường Tôn Triệt hôn mê bất tỉnh nhân sự, thuốc mê trong cơ thể là nguồn gốc từ sức mạnh trong thân thể hắn. Mặc dù lúc này hắn đang rục dưới đất nhưng một khi thuốc mê được giải hết chẳng mấy chốc hắn lại cử động được.

Miệng Hàn Văn Tịch thở hổn hển, lập tức dùng thời gian này lấy từ trong hệ thống giải độc một cây châm chứa chất kích thích đây xem như là loại được hữu hiệu nhất trong lúc nàng gặp chuyện khẩn cấp.

Mặc dù sau khi say rượu dùng loại thuốc này tổn hại vô cùng lớn nhưng nàng cũng không quan tâm tới nhiều như vậy.

Châm xuống một cái năng lập tức khôi phục lại thể lực, đang muốn đi qua bổ thêm hai châm cho Trường Tôn Triệt chỉ là nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy không ổn.

Trường Bình công chúa nhét cái của nơ bị hạ độc này cho nàng nhất định còn có hành động tiếp theo, ngộ nhờ có người xông tới nhìn thấy một màn này coi như nàng nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội!

Nghĩ đến đây Hàn Văn Tịch hoàn toàn kinh ngạc. Đứng, bảy giờ cấp thiết nhất chính là trốn!

Rất nhanh sau đó Hàn Văn Tịch phát hiện cửa phòng bị khóa trái từ bên ngoài đám người này nhất định là đã tính toán kĩ!

Hàn Văn Tịch lập tức tìm kiếm cửa sổ, may mắn cửa sổ không bị đóng kín nàng khấp khểnh đi chuyển cái ghế vội vã vượt khỏi cửa sổ bỏ chạy.

Sau đó thuận tay đóng cửa sổ lại năng tựa ở trên tường thở dốc từng hơi một. Mặc dù trốn thoát an toàn thể nhưng tim vẫn đập thành thịch, nhảy nhót điên cuồng sợ hãi không thôi.

Nhưng mà ngay lúc này từ bên kia lại truyền tới hai âm thanh quen thuộc, không phải ai khác, chính là Mộ Dung Uyển Như và Lý công công.

"Đi vào bao lâu rồi?"

"Một lát rồi, Uyển Như tiểu thư lúc này mau gọi người đến đi?"

"Chờ một chút ha ha, gạo nấu thành com mới thú vị." Mộ Dung Uyển Như cười khoái chí.

"Ha ha Uyển Như tiểu thư, thuốc nổ tài hạ là đủ lượng lúc này nhất định là đang xử lý!" Lý công công cũng cười.

"Được, vậy người đi gọi người đến đi ta sẽ chờ ở đây."

"Được, Uyển Như tiểu thư cứ đợi linh thượng đi. Người đưa ra chủ ý này sao mà hay như thế, sau khi chuyện thành công Trường Bình công chúa nhất định sẽ trọng thưởng cho người!"

Lời này vừa nói ra Hàn Văn Tịch liền nghe thấy tiếng bước chân đi xa của Lý công công.

Nàng chậm rãi hít mắt lại hai tay đã sớm niền chặt nắm đấm tức giận ngất trời!

Khả lắm Mộ Dung Uyển Như, xưa nay bao nhiêu tính toán coi như bỏ đi, không ngờ lần này vẫn lại là người mà còn chơi cái loại thủ đoạn bẩn thỉu này!

Đều này thật sự là quá đáng rồi!

Người hại ta một, ta báo người mười, Bạch Liên Hoa ơi Bạch Liên Hoa thời gian qua bốn vương phi không chấp người, nhưng giờ thì nợ mới nợ cũ sẽ tính tất!

Hàn Văn Tịch dọc theo vách tường, yên lặng không tiếng động đi tới, chỉ thấy Mộ Dung Uyển Như đang nấp dưới một cây nhỏ nàng hít sâu mấy hơi đây là cách duy nhất để thoát khỏi đây.

Đi đến gần, Hàn Văn Tịch đột nhiên mở miệng: "Uyển Như sao người lại ở chỗ này?"

"A...!"

Mộ Dung Uyển Như hét lên một tiếng bỗng nhiên quay đầu nhìn lại gương mặt không thể tin nổi.

Hàn Văn Tịch! Không sai, là Hàn Văn Tịch năng ta sao lại ở chỗ này?

Nàng không phải say rượu đang ở trong phòng sao?

"Sao vậy, không muốn nhìn thấy ta đúng không?" Hàn Văn Tịch lạnh lùng chất vấn.

"Không...ta...người..."

Mộ Dung Uyển Như ấp úng, ai ngờ Hàn Văn Tịch không hề báo trước liền vùng độc phần lên mặt nàng, Mộ Dung Uyển Như mất ý thức gục đầu xuống trước khi mắt nhắm lại kịp gọi một tiếng: "Người..."

Lời còn chưa nói hết, người đã ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn khuôn mặt yên tĩnh của Mộ Dung Uyển Như, làm thế nào cũng không tưởng tượng nổi năng ta có thể làm ra những chuyện như vậy.

Rất tốt, hôm nay cái kẻ này nếu là Mộ Dung Uyển Như hiến cho Trường Bình công chúa vậy thì năng liền tương kế tựu kế để đóa Bạch Liên Hoa này ném thư tư vị gọi là quả báo!

Hàn Văn Tịch quyết định năng Mộ Dung Uyển Như đến chỗ sương phòng, năng mở cửa phòng ném Mộ Dung Uyển Như vào trong, năng có chút chóng mặt được tính chắc lại muốn phát tác chắc hẳn chẳng mấy chốc sẽ có trò hay.

Rất nhanh, Hàn Văn Tịch liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến cách đó không xa, chắc là Lý công công dẫn người đến xem trò vui!

Nàng vội vã lui sang một bên trốn ở trong góc, chỉnh sửa lại đầu tóc và y phục xộc xệch của mình, ồng tay áo một bên bị xé nát năng liền xé nát ống còn lại ngay tào thành nơ con bướm.

Quả nhiên, một đám người rất nhanh liền chạy đến cầm đầu chính là Trường Bình công chúa.

"Người đâu! Ở đâu?" Trường Bình công chúa thở phì phò một đường chạy tới khiến khuôn mặt hồng hồng.

Nàng quá chờ mong ước gì ngay lập tức cho tất cả mọi người nhìn thấy đáng về Hàn Văn Tịch bị làm nhục.

Hàn Văn Tịch, để xem lần này người có bản lĩnh gì xoay chuyển tình thế!

"Công chúa, Bắc công tử uống rượu như điên gập người nào liền đưa giong người đó ai cũng không dám tới gần, Cũng...cũng không biết hắn chạy đi đâu." Lý công công lớn tiếng trả lời.

Hàn Văn Tịch nghe xong liền hiểu đây rõ ràng là kẻ tung người hứng mà.

"Hỗn láo, không biết chỗ này là nơi Tần Hoàng thăm nghỉ ngơi sao? Ngộ nhờ ảnh hưởng đến Tần Hoàng thăm thì làm sao?" Trường Bình công chúa cổ ý cất cao giọng không giấu nổi hung phần.

"Công chúa, Tần Vương phi đang ở trong phòng này, hẳn là...hẳn là sẽ không xảy ra chuyện chứ?" Lý công công giả tạo lo lắng một cách lộ liễu trong lời nói.

Hắn có nhìn sang rừng cây mấy lần, cảm thấy buồn bức nghĩ sao Mộ Dung Uyển Như vẫn chưa có mặt, năng ta đáng ra đã ở đây đến để gõ cửa của Vương phi nương nương chứ.

Nhưng thôi, Mộ Dung Uyển Như không đến cũng không sao, chỉ cần trong phòng có trò hay để xem là được rồi!

"Không phải chứ! Mau đi xem xem!"

Trường Bình công chúa cũng chờ không nổi Mộ Dung Uyển Như, bước nhanh tới trước cửa phòng kia Trường Bình công chúa khiến cho đám người cuống cuống lo lắng cũng nhao nhao đuổi theo.

"Thùng thùng thùng!" Trường Bình công chúa gõ cửa lên tục: "Tần Hoàng thăm, người đã tỉnh chưa?"

"Tần Hoàng thăm, ta là Trường Bình đây người đã tỉnh chưa?"

"Tần Hoàng thăm, người mở cửa ra đi."

Trường Bình công chúa kêu to mấy câu già nhừ không biết gì, đáy mắt hiện lên sự đắc chí, từ từ đẩy cửa phòng tạo thành một khe nhỏ.

"Ai chà, làm sao không khóa cửa vậy!" Trường Bình công chúa lớn tiếng đưa ra nghi vấn.

Vừa mới nói xong, toàn bộ mọi người đều yên lặng ở đây đều không phải người ngu, đều nhao nhao ý thức được sự việc không được bình thường.

"Tần Hoàng thăm..."

Trường Bình công chúa cẩn thận lên tiếng đưa lưng về phía đám người miệng thì nhếch lên.

Rất nhanh, nàng không kịp chờ đợi liền đi vào nhưng ai ngờ, mới đi vào không bao lâu liền lập tức hét ầm lên: "A...a..."

Nghe thấy tiếng hét của nàng Lý công công vui mừng biết sự tình đã xong rồi!

"Xảy ra chuyện gì?"

"Tần Vương phi, Công chúa điện hạ các ngài làm sao vậy!"

Lý công công vội vã đẩy cửa phòng ra trong lúc nhất thời tất cả đám người đều vây tới xem, gần như cùng lúc Lý công công cũng thét lên: "A..."

Tại sao lại như vậy?

Trời ạ, không nên là bộ dáng như vậy chứ!

Chỉ thấy, bức bình phong của căn phòng sớm đã bị đẩy ngã Trường Bình công chúa liền đứng bên cạnh bức bình phong tròn mắt hốc hốc sắc mặt tái xanh. Mà cách bức bình phong không xa chính là Trường Tôn Triệt chỉ mặc một chiếc quần lót đang đề lên một nữ tử đang hôn mê đang muốn cưỡi xiêm y của nàng ta ra. Còn nữ kia từ không phải ai khác chính là Mộ Dung Uyển Như!

Cửa phòng mở rộng ra tất cả mọi người đều nhìn thấy, tất cả mọi người đều không thể tin nổi làm thế nào cũng không nghĩ tới ở chỗ này lại nhìn thấy chuyện như vậy.

Trời ạ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao Mộ Dung Uyển Như lại ở chỗ này? Chỗ này không phải là phòng của Tần Vương phi nghi ngại sao?

Trường Tôn Triệt bị được tình huống chế cho dù bị vây xem đông tác trong tay vẫn gấp gấp tiếp tục, tất cả mọi người ở đây đều sợ ngây người trong lúc nhất thời lại không có ai ngăn cản.

Lúc này, Hàn Văn Tịch từ một bên đi ra đẩy đám người ra hỏi: "Sao thế? Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nàng vừa đến cửa, thấy tình cảnh bên trong lập tức giận dữ mắng mò: "To gan, Trường Tôn Triệt còn không mau ngừng tay!"

Lời này vừa vang lên, mọi người còn đang sững sờ như pho tượng mới nhao nhao tinh táo lại tất cả nữ tử đều thối lui, từng người đều đỏ bừng cả mặt mà Trường Tôn Triệt vẫn thờ ơ.

"Dám tặc!"

Hàn Văn Tịch thấy chậu nước ở một bên lập tức bung tới đối diện người Trường Tôn Triệt cùng Mộ Dung Uyển Như.

Chậu nước lạnh này mới khiến Trường Tôn Triệt dừng động tác lại, mà cùng lúc đó Mộ Dung Uyển Như đang hôn mê cũng lập tức tỉnh lại nàng thấy một nam nhân đang ở trên người mình lại cúi đầu thấy y phục của mình đều bị xé nát lập tức thét lên: "A..."

Một tiếng thét này thực lòng có thể xé rách cả bầu trời lại rất chói tai khiến cho người khác khó chịu.

Mộ Dung Uyển Như luống cuống, sắc mặt trắng bệch vạn phần hoảng sợ!

Sao lại như vậy!

Trời ạ, rốt cuộc đã chuyện gì xảy ra!

"Cút đi! Cút đi! A...cứu mạng! Có ai không! Cứu mạng..."

Nàng ta hung hăng đẩy Trường Tôn Triệt ra, như bị điên khốc lúc kêu to.

Đáy mắt Hàn Văn Tịch tức giận quát: "Người đâu, còn không mau kéo người ra!"

Lời này vừa ra, Mộ Dung Uyển Như mới chú ý tới đám người tồn tại xung quanh mình cũng phát hiện sự tồn tại của Hàn Văn Tịch, nàng tròn tròn hai mắt sao lại thế?

Hai nam tử trong đám người xông đến vội vã kéo Trường Tôn Triệt ra thần trí của Trường Tôn Triệt vẫn chưa tỉnh táo bắt đầu gầy dựa, miệng phát ra toàn những lời tục tĩu!

"Thả ta ra, tiểu nương tử đợi ta!"

"Các ngươi thả ta ra đại gia ta phải được sung sướng một chút!"

Mộ Dung Uyển Như nghe được những lời bản thủ này nhục nhã đến mức khuôn mặt trở nên méo mó gần như nổi điên, nàng ta không hiểu tại sao Hàn Văn Tịch vẫn bình yên vô sự mà mình lại rơi vào bước đường này.

Nàng ta không muốn nghe liền che tai lại, nổi điên cùng lúc gào khóc thê thảm.

Một người thì nói ra toàn lời bản thủ một người thì hét lên không ngừng bản thân gần như mất khống chế. Đến nay Trường Bình công chúa vẫn còn sững sờ tại chỗ, những người khác ai cũng không dám nói lung tung.

Phải biết rằng chuyện này không phải là chuyện nhỏ.

Mộ Dung Uyển Như mặc dù là đường nữ* lại là bảo bối trong tay Nghi thái phi, thật sự đây là chuyện lớn rồi!

*Đường nữ: con nuôi

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn Mộ Dung Uyển Như cũng không có bất kỳ đồng tình gì, nếu như hôm nay không phải hệ thống giải độc nhắc nhở nàng lúc này người gần như sụp đổ chính là nàng.

"Lý công công, lấp miệng của tên súc sinh kia rồi áp giải hắn xuống giải rượu!" Hàn Văn Tịch giận dữ nói.

Lý công công ra sức nháy mắt với Trường Bình công chúa, đáng tiếc Trường Bình công chúa bị dọa sợ vẫn còn thần thờ, Lý công công chỉ có thể mang người đi.

"Mộ Dung Uyển Như, đủ rồi! Rốt cục xảy ra chuyện gì? Mặt mũi của Tần Vương phủ đều bị người bôi xấu rồi!"

Hàn Văn Tịch tức giận lên tiếng, lần là hết này của Mộ Dung Uyển Như đột nhiên im bặt cùng lúc đó Trường Bình công chúa cũng định thần lại nhìn qua đây

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Ném trải tư vị người cầm ăn phải hoàng liên

Bị Hàn Văn Tịch làm hung dữ như thế Mộ Dung Uyển Như đầu tiên là sững sờ tiếp theo liền đứng dậy, che mặt hung hăng đụng mạnh vào Hàn Văn Tịch chạy ra ngoài.

Trường Bình công chúa giật mình một cái vội vàng hô to: "Người đâu, mau! Mau đuổi theo đừng để nàng nghĩ quẩn!"

"Trường Bình công chúa, người của người làm việc kiểu gì vậy ngay cả một người say rượu cũng không giữ nổi lại để xảy ra loại chuyện này người hãy tự mình áp giải Trường Tôn Triệt đến giao cho Nghi thái phi đi!"

Hàn Văn Tịch tức giận răn dạy, nàng cũng không lo Mộ Dung Uyển Như sẽ suy nghĩ nông cạn, dựa vào tính tình Mộ Dung Uyển Như thì vẫn chưa đến mức đó.

Nàng dứt lời hung hăng phất tay áo rời đi.

Người đã đi xa rồi Trường Bình công chúa mới kịp phản ứng thốt lên: "Đây không phải là phòng của người sao?"

Đáng tiếc không ai trả lời nàng.

Phát sinh chuyện này, Mai Hoa yển tự nhiên là không thể tiếp tục đám người cũng nhao nhao cáo lui rồi đi không dám xen vào việc của người khác.

Trường Bình công chúa có tội giết mình không dám trì hoãn lâu. Sau đó giải tội được cho Trường Tôn Triệt rồi áp giải hẳn tới Tần Vương phủ chịu đòn nhận tội.

Trường Tôn Triệt là vô tội nhất hẳn cần bản không biết mình trúng phải tội được chỉ biết việc mình phạm phải là do say rượu nên đánh mất lý trí, hối hận gần chết sớm biết như thế đã không uống rượu.

Cái gọi là chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm, Trường Bình công chúa vừa mới về đến Tần Vương phủ liền phát hiện Bình bắc hầu Trường Tôn Trọng Đức cùng chính thất Tiết phu nhân đang song song quý gối bên trong cửa phòng của Nghi thái phi đầu cúi thấp đến mức chạm đất.

"Phụ thân, mẫu thân!" Trường Tôn Triệt hô to một tiếng.

Trường Tôn Thiên Sách cùng Tiết phu nhân thấy từ từ luôn gầy rạc rồi tức giận đứng dậy chạy tới níu lấy Trường Tôn Triệt đánh tới tấp.

"Cái đồ súc sinh này người ăn phải gan hùm mắt báo hay sao?"

"Xưa nay lời bà phu nói người đều coi như gió thổi bên tai bây giờ gây ra đại họa, để xem người làm sao thu dọn!"

"Triệt nhi ơi, sao con lại hồ đồ như vậy? Uyển Như tiểu thư là cảnh vàng lá ngọc mà con cũng dám đụng đến. Ngươi...người đây là...đây là muốn mạng ta và cha ngươi sao?"

Trường Bình công chúa chợt dạ nền trốn ra xa nhìn một câu cũng không dám nói.

Lại đột nhiên, "Rầm" một tiếng đập bàn vang dội vang lên, Trường Bình công chúa vô thức quay đầu nhìn lại chỉ thấy Nghi thái phi ngồi ngay ngắn ở giữa gương mặt luôn được chăm sóc tinh xảo lúc này lại âm trầm giống như bầu trời xuất hiện mưa to gió lớn thật đáng sợ!

Bình bắc hầu cùng Tiết phu nhân vội vàng quý trở về, Trường Tôn Triệt cũng thờ dãi một tiếng quý xuống, bị dọa đến mức phát run nhìn cũng không dám nhìn Nghi thái phi.

Trường Bình công chúa cũng không tự giác mà run cầm cập hậm hực đi đến quý xuống: "Thái phi nương nương, Trường Bình... Trường Bình mang Trường Tôn Triệt đến chịu tội với người."

Bàn tay Nghi thái phi đánh mạnh lên bàn bắt gác nắm lại, nâng tức giận đến nổi không nói nên lời thỉnh lĩnh đập ba cái liên tiếp lên bàn "rầm rầm rầm!", mọi người ở đây nghe thấy đều kinh hồn táng đảm* tim đập loạn xạ.

*Kinh hồn táng đảm sợ mất hồn

Từ từ căn phòng yên tĩnh, Trường Bình cũng cúi đầu thấp hơn.

Lúc này, Hàn Văn Tịch đang ngồi ngay ngắn ở một bên mở miệng: "Trường Bình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? người còn không mau bẩm báo!"

Mộ Dung Uyển Như vừa về đến nhà liền chạy vào trong phòng khóc lóc mặc cho Nghi thái phi hỏi thế nào đó đành thế nào cũng không nói, Nghi thái phi nổi giận ngay tại chỗ đập bẻ hết tất cả đồ trong phòng.

Nghi thái phi yêu thương Mộ Dung Uyển Như cũng giống như yêu thương con gái ruột, xảy ra chuyện như vậy Mộ Dung Uyển Như chịu không được Nghi thái phi càng chịu không nổi. Mà chuyện này lại còn bị tất cả mọi người tham gia Mai Hoa yển bắt gặp được muốn giấu cũng giấu không nổi, chắc hẳn toàn bộ mọi người ở đó đều biết hết rồi.

Mặt mũi của Tần Vương phủ lần này đều bị mất hết rồi.

Đáng sợ nhất là đời này của Mộ Dung Uyển Như coi như bị hủy!

"Con...con cái gì cũng không biết, con vẫn luôn ở trên yến hội thì Lý công công tới nói Trường Tôn Triệt uống rượu giờ trở nên con mới chạy tới xem nhưng ai mà biết cơ sự lại ra như vậy!"

Trường Bình công chúa nói, nhìn Hàn Văn Tịch một chút rồi tiếp tục: "Tần Hoàng thượng, vấn đề này con còn muốn hỏi người đây một chút, rõ ràng là người đang nghỉ ngơi ở trong phòng kia, sao... sao Uyển Như lại ở bên trong? Làm sao lại hôn mê bất tỉnh?"

"Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?" Hàn Văn Tịch lập tức tức giận hỏi lại, tiếp theo giải thích: "Ta nghỉ ngơi một lát rồi đi nhà xí, vừa về đến thì thấy chuyện như vậy sưng phòng đó đều do người của người canh giữ, người của người làm việc kiểu gì vậy? Trường Tôn Triệt uống rượu phát điên, Lý công công biết đi bẩm báo chẳng lẽ lại không biết cho người tới xem hẳn một chút sao?"

Hàn Văn Tịch tức giận đứng lên, tiếp tục hỏi: "Ngươi còn dám hỏi ta may mắn ta đi nhà xí, nếu không có trời mới biết mặt mũi của Tần Vương phủ hôm nay bị ném đến tận nơi nào nữa!"

Lời này vừa ra sắc mặt Nghi thái phi càng thêm khó coi cuối cùng cũng lên tiếng, nghiêm nghị lại đáng sợ: "Gọi Lý công công tới đây cho bản cung!"

Lý công công luôn quý ở công viện với tiền vào, vội vàng quý xuống bên cạnh Trường Bình công chúa: "Bẩm Thái phi nương nương Trường Tôn Triệt uống rượu nổi điên gặp cô nương nào đều muốn đùa giỡn lão nô cũng ngăn không được, nhất thời bối rối cũng không giao phó nhiều liền đi bẩm báo công chúa, ai biết...ai biết những nha đầu đó thấy như vậy đều tránh né không ai dám đến xem Trường Tôn Triệt."

Lý công công chỉ có thể giải thích như vậy, chuyện này dù sao cũng không được để lộ ra ngoài càng ít người biết thì càng tốt, cho nên lúc đó hẳn liền cho tất cả hạ nhân lui xuống chỉ hẳn và Mộ Dung Uyển Như biết được chân tướng.

Lý công công là do Hoàng hậu phái tới phò tá Trường Bình công chúa chủ trì Mai Hoa yển, là Bảo thái giám có nhiều kinh nghiệm phong phú mặc dù nhìn qua có vẻ khấn trương sợ hãi nhưng khi trả lời lại lợi hại hơn nhiều so với Trường Bình công chúa.

Dù sao sự tình đã xảy ra rồi, tội được của Trường Tôn Triệt cũng đã giải chính hẳn cũng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, Mộ Dung Uyển Như tại sao lại bị hại cũng tuyệt đối không được khai ra Trường Bình công chúa, chuyện này tương đương với chết không đối chứng.

"Vậy Uyển Như sao lại hôn mê? Làm sao lại ở trong phòng ta? Không phải nàng nên ở trên yến tiệc sao? Trường Bình, nàng rời khỏi hẳn là sẽ báo với người một tiếng chứ?" Hàn Văn Tịch liên tiếp đưa ra mấy vấn đề có thể nói rằng đã biết rõ còn cố ý hỏi.

Lời này vừa ra, ánh mắt kia của Nghi thái phi lúc lên một tia tức tặc, Nghi thái phi cũng là người từng trải ở trong cung nhiều năm âm mưu quỷ kế gì các loại thủ đoạn nào mà chưa thấy qua.

Nàng vốn có chỗ hoài nghi Hàn Văn Tịch bây giờ nghe Hàn Văn Tịch hỏi như vậy, nàng ngược lại liền yên tâm.

"Lúc ấy mọi người tùm nập tạm bợ nói chuyện phiếm, ta cũng không có chú ý tới nàng, chỉ là trước đó có nghe nàng nói qua không yên tâm về người, muốn đi qua nhìn xem." Trường Bình công chúa vội vàng trả lời.

Lý công công chần chờ một lát vội vàng bổ sung: "Thái phi nương nương, Trường Tôn Triệt say đến bất tỉnh nhân sự, Uyển Như tiểu thư rốt cuộc làm sao vào được căn phòng kia xem ra chỉ có thể hỏi bản thân nàng."

Nghi thái phi trừng mắt nhìn về phía Trường Tôn Triệt ánh mắt kia giống như một con dao sắc bén, hẳn không thể khoét tìm của Trường Tôn Triệt ra!

Trường Tôn Triệt một nhà ba người vẫn luôn im lặng không nói đầu cũng không dám ngẩng lên. Mặc dù Bình bắc hầu phủ cũng là gia đình quyền quý nhưng mà trong mắt Nghi thái phi căn bản không tính là cái gì.

Bình bắc hầu sau khi hoảng sợ chỉ là trong lòng âm thầm vui mừng vì may mắn là người nghiệp từ này ức hiếp chính là Mộ Dung Uyển Như, mà không phải là Tần Vương phi nếu không sợ là hôm nay ngay cả thẩm vấn cũng không có mà cả cứu tộc của Bình bắc hầu phủ không thể may mắn thoát khỏi tội tử tru đi!

Một phòng yên tĩnh trầm mặc rất lâu, Nghi thái phi mới lạnh lùng mở miệng: "Uyển Như, rốt cục làm sao con vào được phòng của tâu tử con và làm sao lại hôn mê?"

Lời này vừa ra, mọi người đều khiếp sợ không nghĩ tới Mộ Dung Uyển Như cũng ở đây, chỉ là người đâu?

Mộ Dung Uyển Như trốn sau bức bình phong lớn phía sau chủ tọa. Mặc dù cuộn tròn thân thể người run rẩy bấy nhưng cặp mắt nhắm lại kia lại tràn đầy hung ác cùng oán hận.

Nàng chỉ nhớ rõ mình đã gặp Hàn Văn Tịch trong tiết hoa viên ở căn phòng kia còn ki ức về sau một chút cũng không có, nàng cũng không biết tại sao mình lại hôn mê tại sao lại ở trong phòng kia.

Đương nhiên nàng ta biết cái này nhất định không khỏi liên can đến Hàn Văn Tịch, nhưng hiện tại nàng ta lại không có cách nào nói ra!

Một khi nàng khai Hàn Văn Tịch ra dựa vào tình tình và năng lực của Hàn Văn Tịch tất nhiên sẽ truy xét đến cội nguồn, phải biết rằng ngày đó Hàn Văn Tịch có thể rời khỏi phòng kia chứng minh nàng biết rõ tất thấy mọi chuyện!

Nếu chân tướng sự việc bị bại lộ há chẳng phải nàng càng bị mọi người chê cười sao? Đến lúc đó không chừng Bình bắc hầu phủ còn muốn cắn ngược lại nàng một phen!

Về phần Trường Bình công chúa bản thân còn khó bảo toàn sao có thể bảo vệ được nàng?

Hôm nay, nàng là người cảm ân phải hoàng liên có nỗi khổ mà không thể nói ra, uất ức, hối hận, không cam lòng, phẫn hận, nhục nhã, kinh hãi đủ các loại tâm tình tiêu cực cùng hội tụ lại một chỗ, nàng hận Hàn Văn Tịch thấu xương nếu không phải do Hàn Văn Tịch ngày hôm nay nàng sao phải lưu lại đến bước đường này, tương lai của nàng coi như xong rồi!

Nghi đến đây, Mộ Dung Uyển Như cắn chặt góc áo nhưng tiếng khóc vẫn truyền ra ngoài.

Vừa nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào từ phía sau Nghi thái phi truyền đến, mọi người mới biết thì ra Mộ Dung Uyển Như vẫn luôn ở đó, Nghi thái phi vốn là lòng dạ rồi bởi vừa nghe thấy tiếng khóc này, càng thêm phẫn nộ đột nhiên giận dữ hét

lên: "Khóc cái gì mà khóc người nói đi chứ!Thật đáng xấu hổ!"

Bị thét lên như thế, Mộ Dung Uyển Như như ý thức được nước mắt rơi như mưa uất ức đến nỗi ngay cả tâm cũng chết rồi.

Thế nhưng nàng không thể không trả lời, nàng không muốn chết nàng không cam tâm!

"Mẫu phi, con...hu hu...vẫn là muốn đi xem tâu tử, giờ của không thấy ai trả lời con liền đẩy cửa ra, ai ngờ...ai ngờ cửa không có khóa con liền tiến vào, nhưng mà ai biết...hu hu...con bị tên súc sinh kia dọa cho ngất đi về sau xảy ra cái gì, con...hu..."

Mộ Dung Uyển Như chưa nói xong, liền lên tiếng gào khóc đứng dậy bỏ chạy.

Gõ cửa không ai trả lời, bên trong không khóa nàng liền đẩy cửa đi vào việc này khớp với việc Hàn Văn Tịch đi nhà xí, xem ra khẩu cung của mấy người này cũng là thuận theo tự nhiên không có sơ hở gì. Mấu chốt nhất là làm sao Mộ Dung Uyển Như lại đi vào căn phòng kia làm sao lại hôn mê đều được chính mệnh nàng giải thích rồi, người trong cuộc sẽ không nói dối không phải sao?

Sự việc coi như có nguyên nhân và hậu quả, kẻ cầm đầu vẫn là Trường Tôn Triệt!

Tiếng khóc của Mộ Dung Uyển Như đi xa, Nghi thái phi một tay ôm đầu tức giận đến nỗi thờ vó cùng khó khăn, sự việc từ đầu đến cuối đều rõ ràng rồi hiện tại nên bắt đầu truy cứu trách nhiệm thôi?

Hàn Văn Tịch không nói gì đáng lên một ly trà.

Nghi thái phi tiếc qua cau mày, mặt nửa ngày nàng mới lạnh lùng nói: "Trường Bình dẫn theo cầu nô tài của người trở về cùng đi nói cho mẫu phi người biết chuyện này nàng nhất định phải cho bản cung một câu trả lời thỏa đáng!"

Đừng nói là Trường Bình, ngay cả Hoàng hậu cũng mấy phần kiêng kỵ Nghi thái phi, Mai Hoa yển là do Hoàng hậu trao quyền cho Trường Bình công chúa, Lý công công cũng là người của Hoàng hậu, đương nhiên Hoàng hậu phải đến xử lý.

"Dạ vâng! Trường Bình đã rồi!"

Trường Bình công chúa nhanh như chớp liền bỏ chạy đối mặt Mẫu hậu dù sao còn tốt hơn đối mặt với vị Nghi thái phi cấp bậc nãi nãi* này!

*Nãi nãi: bà nội

Người vừa đi trong phòng chỉ còn lại một nhà ba người Bình bắc hầu phủ.

Mới Hàn Văn Tịch hiện lên ý cười lười biếng nàng biết, chính xác mà nói khiến Nghi thái phi như thế đầu nhất chính là một nhà ba người này.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Gạo nấu thành cơm

Mặc dù Trường Tôn Triệt chưa hề làm gì Mộ Dung Uyển Như, nhưng mà cảnh trong phòng kia tất cả mọi người đều nhìn thấy, khiến cho họ đều đổ bưng mặt.

Nói cách khác, trình tiết của Mộ Dung Uyển Như coi như bị Trường Tôn Triệt chiếm đoạt, đương nhiên tội của Trường Tôn Triệt là không thể tha thứ, sao Nghi thái phi có thể dễ dàng tha thứ được? Ngay cả giết hắn cũng không đủ hà giận!

Nhưng Mộ Dung Uyển Như vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ chưa xuất giá, thất trình bởi Trường Tôn Triệt, Trường Tôn Triệt nhất định không xong. Mộ Dung Uyển Như phải làm sao? Nàng còn có thể gả cho ai?

Còn ai chịu cưới nàng cao hơn Bình bắc hầu phủ không? Dù nàng chịu giảm yêu cầu xuống, chưa chắc có nhà đứng đắn muốn lấy nàng.

Người thông minh đều biết, đến nay biện pháp duy nhất có thể cứu vãn nửa đời sau của Mộ Dung Uyển Như chính là gả nàng cho Trường Tôn Triệt!

Một phòng yên tĩnh, Nghi thái phi mãi không mở miệng.

Bình bắc hầu tự nhiên cũng là người thông minh, mặc dù vô cùng phẫn nộ đối với hành vi của nhi tử, nhưng hắn cũng đã sớm phân tích mối quan hệ của sự việc một cách triệt để.

Thấy Nghi thái phi chỉ chần chờ mãi không mở miệng, Bình bắc hầu ngẩng đầu lên, chủ động mở miệng: "Thái phi nương nương, nghiêm túc phạm phải tội lớn tày trời như thế, thực sự không thể tha thứ, con không được dạy dỗ là lỗi của cha, bất kể Thái phi nương nương đưa ra quyết định gì, hai vợ chồng hạ quan đều không một câu oán thán, chỉ là cầu xin Thái phi nương nương hãy nghĩ cho tương lai của Uyển Như tiểu thư, mở rộng lòng bao dung để nghiêm túc chịu trách nhiệm với Uyển Như tiểu thư tới cùng!"

Bình bắc hầu nói xong, Nghi thái phi hung hăng liếc hắn một cái, lại gộ mấy cái lên bàn, nhưng không lên tiếng.

Bình bắc hầu vụng trộm đẩy nhẹ nhi tử bên cạnh một cái, Trường Tôn Triệt đã hoàn toàn tỉnh rượu, đương nhiên cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, lần này bị phụ thân nhắc nhở, hắn kiên trì ngẩng đầu lên.

May mắn Nghi thái phi không nhìn hắn, bằng không hắn nhất định không có lí gan này.

Hai tay hắn chấp lại, vẻ mặt thành thật nói: "Thái phi nương nương, xin gả Uyển Như tiểu thư cho ta đi, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với nàng tới cùng, đời này sẽ chăm sóc nàng thật tốt!"

"Rảnh!"

Nghi thái phi phẫn nộ đập bàn, trợn mắt nhìn sang, dọa cho Trường Tôn Triệt lập tức cúi đầu, một tiếng cũng không dám nói.

Nhìn đáng vẻ hắn nhất gan như chuột, Nghi thái phi càng thêm tức giận, càng không cam lòng!

Nàng đương nhiên biết, bây giờ biện pháp tốt nhất, biện pháp duy nhất chính là gả Mộ Dung Uyển Như cho Trường Tôn Triệt, thế nhưng bà thực sự không cam lòng, chịu đựng không nổi.

Dựa vào thân phận dưỡng nữ của Uyển Như ở Tần Vương phủ, gả cho con trai trưởng của Bình bắc hầu cũng không tính là gả đi. Thế nhưng Bắc công tử của Bình bắc hầu phong lưu thành quen, ngay cả tiểu thiếp của phụ thân cũng tranh giành, loại phong lưu thành quen này, thứ bại hoại gia phong như vậy, sao có thể gả?

Gả đi, há không phải chính là hủy hoại hạnh phúc cả một đời của Uyển Như sao?

Lại nói, Nghi thái phi chưa từng có ý định gả Mộ Dung Uyển Như đi!

Cho dù trước đó Hàn Văn Tịch từng đề cập đến hôn sự qua một lần, có điều Nghi thái phi chỉ đáp ứng qua loa mà thôi, trong lòng Nghi thái phi vẫn là không nỡ bỏ nữ nhi này, hi vọng một ngày kia nàng có thể trở thành Trắc phi của Tần Vương, một mực lưu nàng ở lại phủ để bầu bạn với nàng.

Bây giờ thì hay rồi, không những không thể không gả, mà còn không thể không gả cho thứ xấu xa này!

Bình bắc hầu vẫn không ngừng gật gù ảo của nhi tử, để nhi tử ra dáng mờ chút. Thế nhưng nhìn Trường Tôn Triệt phong lưu phóng khoáng, kiêu căng ngạo mạn, nhưng lại là miệng cop gan thỏ, không có biểu hiện gì là một người đàn ông trách nghiệm, bị Nghi thái phi dọa cho như vậy, hắn cũng không dám ngẩng đầu lên lần nữa.

Hon nữa trong lòng hắn cũng không cam tâm tình nguyện cưới Mộ Dung Uyển Như, Mộ Dung Uyển Như lấy thân phận là dưỡng nữ của Nghi thái phi gả vào Bình bắc hầu phủ, hắn không bị quân giáo gắt gao đến chết mới à? Cuộc sống sau này có ngày sống dễ chịu không?

Thức giấc nhi tử không được, Bình bắc hầu lại một lần nữa mở miệng, toàn tâm toàn ý nói: "Thái phi nương nương, việc đã đến nước này, xin hãy vì tương lai của Uyển Như tiểu thư... mà suy nghĩ lại!"

Lúc này, Hàn Văn Tịch luôn một mực im lặng cũng mở miệng, nàng thấp giọng nói: "Mẫu phi, người không nhìn thấy tình cảnh lúc đó, hề là người tham gia Mai Hoa yển, dù nam hay nữ, bao gồm cả đám hạ nhân kia tất cả đều nhìn thấy, đây chính là chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu đồn ngán đậm. Sáng mai trời vừa sáng, còn không biết sẽ truyền thành cái dạng gì đâu? Ất hẳn sẽ bị người làm chuyện thêm mắm thêm muối, đến lúc đó làm tổn hại đến Uyển Như, nàng há chẳng phải càng..."

Nghi thái phi nhũn nhũn mặt mày nhìn sang, Hàn Văn Tịch lại thấp giọng: "Mẫu phi, chuyện cho tới bây giờ, thần thiếp biết người không cam lòng, Uyển Như cũng không chịu. Tuy nhiên còn tốt hơn là cả một đời này của Uyển Như đều mang tiếng xấu, cả đời trốn ở trong phủ không ra gặp ai."

Kỳ thực, không cần Hàn Văn Tịch nói nhiều như vậy, Nghi thái phi đều hiểu, chỉ là nàng nuốt không trôi cục tức này!

Tội Trường Tôn Triệt phạm phải, chẳng những không thể trừng phạt được gì, ngược lại còn đường đường chính chính lấy được một nàng dâu!

Thấy Nghi thái phi vẫn không mở miệng, đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một tia giao hoạt, tiếp tục nói: "Mẫu phi, nhân lúc tối nay còn có thời gian, chi bằng đáp ứng hôn sự này, đến trước ngày mai để Bình bắc hầu phủ giống trống khua chiêng đến định hôn sự nhằm che lấp lời đồn đại, chúng ta loan tin ra bên ngoài nói Uyển Như và Trường Tôn Triệt tình đầu ý hợp, cảm mến nhau đã lâu. Từ đó, mặc kệ người bên ngoài có tin hay không, chỉ ít cũng cứu vãn được chút mặt mũi, không phải sao?"

Lời này vừa ra, Nghi thái phi cuối cùng cũng nhìn chằm chằm về phía Hàn Văn Tịch: "Định hôn sự?"

"Đúng vậy, trước định hôn sự để ép tin đồn bên ngoài xuống, cũng cho Uyển Như chút thời gian tính tào lai, về phần hôn sự... đợi cả hai bên tính tào lai rồi tính."

Lúc Hàn Văn Tịch nói ra lời này, chính mình cũng cảm thấy buồn cười, định hôn sự còn giống trống khua chiêng, tương đương với gạo nấu thành cơm không khác là bao, thành hôn là điều bắt buộc, cũng không có gì tốt mà tính toán cả.

Thế nhưng, giờ khắc này, lời này đối với Nghi thái phi tích tụ buồn bực đã lâu giống như chén trà lạnh trong thời tiết đầu mùa hạ, cuối cùng cũng khiến lửa giận trong lòng bà dề nén xuống!

Nàng chăm chú nhìn Hàn Văn Tịch một chút, cuối cùng là thở hắt ra nói: "Cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Trong bụng Hàn Văn Tịch mừng rỡ, lại kéo léo hiểu lòng người nói: "Mẫu phi, thần thiếp cũng xem như là tâu tâu của Uyển Như, tình hình cụ thể về định hôn sự, vẫn là để thần thiếp nói chuyện cùng với vợ chồng Bình bắc hầu đi."

Nghi thái phi nhìn cũng không muốn nhìn Trường Tôn Triệt một chút, chớ nói gì là nói chuyện, bà bắt đầu đi đồng ý.

Sau khi hạ quyết định, Nghi thái phi cuối cùng cũng tỉnh táo lại từ trong đã kích, bà lạnh lùng nhìn Bình bắc hầu khinh thường nói: "Trường Tôn Trọng Đức, Uyển Như cùng lệnh công tử lưỡng tình tương duyệt đã lâu, tình đầu ý hợp, trong đêm nay vợ chồng các người hãy đến hôn cưới đi, bản cung cũng không muốn làm khó người, sáng sớm ngày mai sẽ định lại hôn sự, còn về phần khi nào thành hôn, ngày sau bàn lại!"

Đây chính là mệnh lệnh chứ không phải thương lượng.

Nghi thái phi nói xong, liền đứng dậy phát tay áo bỏ đi, để lại một nhà ba người Bình bắc hầu phủ đang quỳ tại chỗ hết sức kinh ngạc.

Lưỡng tình tương duyệt, tình đầu ý hợp?

"Ta và Mộ Dung Uyển Như khi nào thì..."

Trường Tôn Triệt thế nào cũng không nghĩ ra, đang muốn hỏi lại thì bị Bình bắc hầu hung hăng trừng mắt liếc ngầm miệng.

Hàn Văn Tịch cười rồi nhìn qua: "Trường Tôn Hầu gia, có ý kiến gì hay không?"

Bình bắc hầu vội vàng lắc đầu nói: "Không! Không! Khuyên từ và Uyển Như có nương tình đầu ý hợp, lưỡng tình tương duyệt tất cả mọi người đều biết, đa tạ Thái phi nương nương yêu mến chịu gả Uyển Như tiểu thư cho Bình bắc hầu phủ, hai vợ chồng ta vô cùng cảm kích! Sáng sớm ngày mai nhất định sẽ chuẩn bị sinh lễ, tự mình mang đến cửa định thân!"

Bình bắc hầu quả nhiên là người thông minh, một chút đều nói rõ ràng, Hàn Văn Tịch găm bốt không ít lời nói, nàng rất hài lòng cười cười: "Uyển Như tiểu thư mặc dù là dưỡng nữ của Tần Vương phủ, thế nhưng là người của Tần Vương phủ ta, định hôn sự không tính là chuyện nhỏ, Trường Tôn Hầu gia chớ có làm mất mặt, đến lúc đó chộc Thái phi nương nương không vui..."

Hàn Văn Tịch không có nói hết câu, Bình bắc hầu liền tục gặt đầu nói: "Đa tạ Vương phi nương nương nhắc nhở, mọi chuyện... trong lòng hạ quan đều rõ! Đã có tính toán sẵn!"

Rất tốt!

Hàn Văn Tịch thích nói chuyện với người thông minh, năng tin định hôn sự ngày mai phổ trương thanh thế sẽ vô cùng lớn, không thua gì đón dâu.

Nàng cũng không có làm khó thêm bọn họ, sau đó giao phó thêm hai câu rồi thả người trở về.

Lúc này trong Lan Uyển, Nghi thái phi đang thuyết phục Mộ Dung Uyển Như. Đứng ở cửa viện có thể nghe thấy tiếng nước nỏ của Mộ Dung Uyển Như cùng với tiếng mắng mỏ khi không khống chế nổi tức giận của Nghi thái phi thỉnh thoảng vang lên.

Hàn Văn Tịch nhìn thoáng qua, nhin không được cười "phựt" một tiếng.

Bạch Liên Hoa oi Bạch Liên Hoa, sợ là ngay cả bản thân người cũng không nghĩ tới cuối cùng người lại tự đào hố chôn mình!

Hôn sự ngày mai đã định, đợi sang năm, Bạch Liên Hoa nên xuất giá rồi, nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch cũng nhin không được hi vọng mau đến ngày đó.

Bạch Liên Hoa không ở trong phủ, quan hệ của nàng và Nghi thái phi bây giờ có chút hòa hợp, nhất định cuộc sống của nàng yên ổn không ít, cũng không cần phải ở một góc trong Phủ Dung viện.

Đi đến cổng Phủ Dung viện, nhìn tâm cung tối đen xa xa kia một chút, Hàn Văn Tịch nghĩ, đến lúc đó nếu nàng muốn chuyển ra khỏi Phủ Dung viện, hẳn là tên Long Phi Dạ kia sẽ không cự tuyệt chứ?

Hắn còn mong nàng rời xa nơi ở của hắn còn không kịp, không phải sao?

Hàn Văn Tịch nghĩ đi nghĩ lại, lại không tự giác đứng yên một chỗ rất lâu, đã vài ngày không thấy bóng dáng, cũng không biết rốt cục tên kia bận bịu việc gì...

Hôm sau, sáng sớm trên đường Huyền Vũ truyền đến tiếng pháo nổ đùng đùng, người ta là mười dặm y áo gả nữ nhi, còn Bình bắc hầu phủ đúng là mười dặm sinh lễ đến cầu hôn.

Hai gã sai vặt mặc áo đỏ gánh từng rương sinh lễ, từng đôi từng đôi nối tiếp nhau, xếp thành hàng dài ở trên đường Huyền Vũ, trùng trùng điệp điệp, vô cùng náo nhiệt. Hai vợ chồng Bình bắc hầu mang theo Trường Tôn Triệt, còn có một bà mai đi đầu, ngoại trừ sắc mặt Trường Tôn Triệt không vui ra, những người khác đều vui vẻ ra mặt, mặt mày hớn hơ.

Từ Bình bắc hầu phủ đến Tần Vương phủ cũng không xa, nhưng đội ngũ này lại có ý lượn quanh đường, lời kéo vô số người tới xem, có thể nói là người người đều đổ xô ra đường.

Vừa nghe nói Bình bắc hầu muốn định hôn sự với Tần Vương phủ, đám người bắt đầu nghị luận, lại thêm Bình bắc hầu an bài không ít người trà trộn vào trong đám người, thế là thành Mộ Dung Uyển Như và Trường Tôn Triệt lưỡng tình tương duyệt, chuyện ngầm vụng trộm với nhau đã lâu cũng được truyền ra, sự việc ở Mai Hoa yến ngày hôm qua cũng bị truyền ra nhưng lại không chiếm thượng phong.

Cũng không biết Nghi thái phi làm sao thuyết phục được Mộ Dung Uyển Như, tóm lại, nàng vẫn có mặt ở buổi định hôn sự, hai mắt đỏ lên, liễu mạng trừng mắt với Hàn Văn Tịch, sự diễm đam đáng yêu trước đó hoàn toàn biến mất, chắc hẳn nàng ta đã biết cái chủ ý định hôn sự này là do Hàn Văn Tịch nghĩ ra.

Hàn Văn Tịch tùy ý cho nàng nhìn, tâm tình rất tốt, nhưng việc ngoài ý muốn chính là Long Phi Dạ cũng có mặt. Có điều, nghĩ lại, hẳn là huynh trưởng cũng nên có mặt để xác thực.

Sau khi định hôn sự kết thúc, người đều tán ra.

Nghi thái phi mới thờ dài một hơi, thần nhiên nói "Phi Dạ, hôn sự của Uyển Như... con thấy thế nào?"

Nghe xong lời này, Mộ Dung Uyển Như liền vội vàng nhìn sang, nhưng ai ngờ, Long Phi Dạ lại lạnh lùng trả lời: "Thành hôn trong năm nay thời gian quá vội vàng, quyết định sang năm đi."

Ý muốn của Nghi thái phi không phải là câu trả lời như vậy, Mộ Dung Uyển Như càng không muốn!

Nghĩ đến đôi này mình và Tần Vương không duyên phận, Mộ Dung Uyển Như bỗng nhiên thấy đau lòng, hốc mắt đỏ lên che miệng bỏ chạy...

Tất cả chuyện này đều là do Hàn Văn Tịch hại, đều là Hàn Văn Tịch, trong lòng nàng ta âm thầm thề, cho dù là xuất giá, nàng cũng không dễ dàng buông tha cho Hàn Văn Tịch!

Thấy bộ dạng Mộ Dung Uyển Như như vậy, lại thấy nhi tử lạnh lùng, Nghi thái phi không khỏi nhui chặt lông mày, phiền não vô cùng!

Nhưng mà, ngay lúc này, Quê ma ma lại đến bẩm báo: "Thái phi nương nương, Điện hạ, Vinh Nhạc công chúa tới thăm."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 158: Im lặng không nói, nàng tự khắc biết

Đoan Mộc Dao tội thật rồi?

Chuyện Bình bắc hầu phủ đến Tần Vương định hôn sự, toàn kinh thành đều biết, Đoan Mộc Dao lựa chọn hôm nay tới thăm, có chút không thỏa đáng?

Nhưng ngược lại nàng ta tới rất đúng lúc, người định hôn sự không may đều đã đi hết, nàng mới tới cửa.

Hàn Văn Tịch cũng nhận không được nghỉ ngơi nữa nhân này biết Long Phi Dạ ở quý phủ, chọn đúng thời gian mà tới, chỉ là, nàng muốn gấp sự huynh của nàng đến mức như vậy sao?

"Ồi, Dao Dao, nha đầu này rốt cục cũng tới rồi!"

Tới qua đến nay Nghi thái phi không hề cười rớt cục cũng lộ ra nụ cười, một câu "Dao Dao" đủ thấy quan hệ giữa nàng và Đoàn Mộc Dao thân thiết cỡ nào.

Hàn Văn Tịch không nhận được nghỉ, nếu Đoàn Mộc Dao gả vào Tần Vương phủ thật là trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối.

Ngày đại hôn, cảnh tượng sẽ như thế nào đây? So với sự phở trương của Bình bắc hầu phủ hôm nay còn lớn hơn gấp đôi ấy chứ, Nghi thái phi và Long Phi Dạ chắc chắn sẽ ra cửa nghênh đón từ sớm.

Mặc dù nàng tìm mọi cách xoa dịu mối quan hệ với Nghi thái phi, song Đoàn Mộc Dao vừa đến, có thể dễ dàng hủy hoại tất cả những điều này, Nghi thái phi thích nàng đầu này đến tởm rõ cả lên mặt.

Nhớ tới cảnh ngày đó lúc mình vào cửa, một luồng đấng chất nhận không được xông thẳng lên đầu.

Nghi thái phi còn chưa mở miệng, Long Phi Dạ đã phát tay ra hiệu cho Quế ma ma mời người đi vào.

Hàn Văn Tịch nhìn hân mội cái, im lặng không tiếng động muốn quay người rời đi, nói nàng là con rùa rụt cổ cũng được, nàng không thích tình cảnh như vậy, nàng chỉ cần có một chỗ cắm dùi, cũng không muốn tranh giành cái gì.

Ai ngờ, còn chưa kịp chuẩn ra khỏi cửa, Nghi thái phi liền gọi lại: "Văn Tịch, con đi đâu vậy?"

"Đột nhiên thân thiếp hơi đau đầu, muốn quay về nghỉ ngơi." Hàn Văn Tịch thậm chí còn không muốn quay đầu, tùy tiện tìm một cái cớ.

Lúc này, Long Phi Dạ lại không hề báo trước mở miệng: "Nếu đã đau đầu, vậy đi xuống nghỉ ngơi đi, tránh phải thất lễ."

Thất lễ?

Hàn Văn Tịch hơi ngần ra, vô cớ mỉm cười, hân không muốn nàng lấy tư cách là nữ chủ nhân tới đón Đoàn Mộc Dao, phải không?

Hân không cần phải lo lắng, nàng vẫn là tự biết, sẽ không đi nói lung tung.

Nghi thái phi nghiêm túc nói: "Dao Dao cũng không phải người ngoài, không có gì thất lễ với không thất lễ. Hơn nữa, tương lai chính là người một nhà, cũng nên làm quen một chút đi."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch cảm thấy như bị thứ gì đó hung hăng đánh vào đầu một cái, đầu có chút lơ mơ, thật lòng đã hơi tỉnh táo lại.

Sự việc Đoàn Mộc Dao hòa thân Tần Vương phủ, chẳng lẽ không phải là lời đồn, Nghi thái phi cũng đã ngầm thừa nhận rồi?

Hàn Văn Tịch rốt cục xoay người lại, nhìn Long Phi Dạ, mà lúc này, Long Phi Dạ cũng đang nhìn nàng, lại chỉ nhìn nàng một cái mà thôi, rồi dúi đôi.

Đối với Nghi thái phi, Long Phi Dạ cũng không có phản ứng gì.

"Văn Tịch, con qua đây." Nghi thái phi ngoắc tay, Hàn Văn Tịch chỉ có thể đi qua, chần chừ ngồi bên cạnh nàng.

"Công bằng mà nói, Dao Dao là sự muội của Phi Dạ, nhưng nổi danh là tài nữ,sau này các con có nhiều cơ hội chung đụng, con phải học hỏi nàng nhiều một chút." Nghi thái phi luân phiên nói.

Tâm Hàn Văn Tịch cười lạnh, Nghi thái phi vì việc của Mộ Dung Uyển Như mà vất vả một ngày một đêm, đoán chừng còn chưa biết sự tình khác xảy ra ở Mai Hoa yến, lại còn muốn nàng học tập thật nhiều vào một thủ hạ bại tướng?

Nàng cười thầm trong bụng, cái gì cũng không giải thích.

Nàng biết, Nghi thái phi thích Đoàn Mộc Dao, cũng không phải thích tài học của nàng ta, mà là thích thân thế hiển hách của nàng ta.

Đích công chúa của Tây Chu, thiên tài nữ đệ tử của Thiên Sơn Kiếm Tông, nàng đầu như vậy, thật nỡ mảy mò mặt, từ đó sẽ không ai dám nói Tần Vương lấy một kẻ bình dân, một nữ phế vật.

Thật vất vả mới xử lý xong Mộ Dung Uyển Như cùng bọn Bạch Liên Hoa kia, không ngờ sau đó lại đến một Đoàn Mộc Dao.

Nàng không tranh, thế nhưng người khác không thể cho rằng một chỗ cắm dùi ở quý phủ sao? Không thể cho nàng một nửa danh phận là chính phi của Tần Vương sao?

Rất nhanh, Đoàn Mộc Dao liền đến, nàng ta đến một mình, Quế ma ma cùng cung kính kính đi theo phía sau, mang theo ba phần trọng lễ, ai không biết còn tưởng rằng Quế ma ma là người hầu của nàng dẫn theo.

Đoàn Mộc Dao hôm nay vẫn là một bộ váy dài màu trắng như tuyết, mép váy điểm một vài bông hoa mai màu đỏ, ngày thường vốn xuất trần, không nhiễm bụi trần, dung mạo như thiên tiên, cộng thêm chiếc váy trắng toát này càng lộ vẻ khí chất thần tiên.

Nàng chậm chậm tiến đến, lập tức hạ thấp người hành lễ với Nghi thái phi, nhẹ nhàng cười nói: "Chúc Thái phi nương nương vạn phúc."

"Miễn lễ, miễn lễ, nào tới đây bàn cung nhàn một chút, cũng đã mấy năm rồi không gặp." Về lo lắng trong lòng của Nghi thái phi đều quét bay sạch, đủ thấy nàng yêu thích Đoàn Mộc Dao cỡ nào.

Đoàn Mộc Dao đi tới, nhìn cũng không thèm nhìn Hàn Văn Tịch một cái, ngang nhiên ngồi chen ngang giữa nàng và Nghi thái phi, chỗ nhiều nhất chỉ ngồi được hai người, Hàn Văn Tịch đang muốn nhường, Nghi thái phi lại thuận miệng nói một câu: "Văn Tịch, con ngồi bên cạnh đi."

Hàn Văn Tịch thầm thất vọng, nàng muốn rời đi có được hay không?

Đáy mắt Đoàn Mộc Dao hiện lên nụ cười đắc ý hỏi: "Sự huynh, lúc trước muội có nhờ huynh thay muội hỏi thăm Thái phi nương nương, huynh không phải quên rồi chứ?"

"Quên rồi." Long Phi Dạ nhàn nhạt đáp.

"Từ nhỏ đến lớn huynh luôn như vậy!" Đoàn Mộc Dao liếc hân một cái, lập tức giải thích với Nghi thái phi: "Thái phi nương nương, Dao Dao vừa đến Đế đô liền muốn đến thỉnh an người, đáng tiếc có việc nên chậm trễ, kéo dài đến tận hôm nay. Lần này Dao Dao tới nhưng là có mang cho người đồ tốt!"

Nàng nói, Quế ma ma liền đem đại lễ dâng lên.

"Đây là Hà thủ ô to nhất mà năm nay Thiên Sơn hái được, giúp tóc đen, an thần, chỉ cần mỗi ngày dùng một ít, đảm bảo mười năm sau người vẫn một đầu tóc xanh."

Nghi thái phi vô cùng ưa thích nói: "Con à, nha đầu này thật có tâm!"

"Người thấy con tốt chứ?" Đoàn Mộc Dao làm nũng, không biết còn tưởng nàng là nữ nhi của Nghi thái phi đấy.

"Còn có, phần này là cho Uyển Như, chuyện của nàng..." Đoàn Mộc Dao muốn nói lại thôi, chần chờ một lát, mới lại nói: "Haiz, nàng cũng là quan tâm tâu tâu nàng mới đến sương phòng, đáng tiếc..."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức ngừng đầu nhìn qua, khá lắm Đoàn Mộc Dao, vẫn còn chưa gả vào mà đã bắt đầu chăm ngời ly gián, tương lai còn tới mức nào nữa?

Nghi thái phi nhủ mảy mảy nhìn Hàn Văn Tịch một chút, nhẹ nhàng thở ra một hơi, không nói nhiều.

"Việc đã đến nước này, xin Thái phi nương nương bớt đau buồn, không lại tổn hại tới thân thể, cũng may Bình bắc hầu phủ cũng là gia đình giàu có, Uyển Như muội muội gả đi, cũng không mất đi thân phận, có người và Điện hạ làm chỗ dựa, sẽ không bị thiệt thòi!"

Đoàn Mộc Dao thái sự là thuyết phục lòng người, mỗi câu nói đều giải đáp khúc mắc trong lòng Nghi thái phi.

"Được rồi, được rồi, không nói những việc này nữa, người có thể đến, tâm này của ta đã nhẹ đi không ít rồi." Nghi thái phi cười yếu ớt nói.

"Vậy Dao Dao ăn tết cùng người, được không?" Đoàn Mộc Dao thừa dịp hỏi.

Nghi thái phi mừng rỡ nói: "Con không cần chọc cho ta vui."

"Vậy phải xem sự huynh có đồng ý hay không." Đoàn Mộc Dao ồ ồ lên tiếng hỏi, bữu mắt nhìn sang Long Phi Dạ.

Nghi thái phi cũng nhìn sang, Hàn Văn Tịch cúi đầu nhìn chén trà trong tay.

Long Phi Dạ lờm Hàn Văn Tịch một chút, thấy đáng về thờ ơ của nàng, tự dưng nổi nóng, lạnh lùng trả lời: "Mẫu phi quyết định là được rồi."

Nghĩ thái phi buồn bực, không ngờ nhi tử lại có thể dễ dàng thương lượng như vậy, nhiều năm trước nàng biết nhi tử có một tiểu sư muội như vậy, nàng liền ngóng trông hôn sự của hai người, chỉ là thân phận Dao Dao rất đặc biệt nên nàng không dám tùy tiện nhắc đến.

Không ngờ hôm nay Tây Chu lại có ý hòa thân, mà dưới sự bức bách của Thiên Huy Hoàng đế, việc chọn người hòa thân cũng chỉ có thể thuận theo ý của Tây Chu.

Kể từ đó, mọi chuyện đều trôi qua thuận lợi, chỉ tiếc, đến lượt nhi tử của ái cuối cùng này, cũng không dễ vượt qua.

Nàng đã sớm thăm dò qua mấy lần, nhi tử đều cự tuyệt.

Hồi trước có nghe nói nhi tử đi dạo với Dao Dao cả một ngày, trong cung cũng truyền không ít lời đồn, bây giờ xem ra đích thực có hi vọng rồi!

Nghĩ thái phi vui mừng, giữ chặt tay Đoan Mộc Dao nói: "Vậy quyết định vậy đi, năm nay con... hãy ở lại quý phủ ăn Tết đi."

Đoan Mộc Dao mừng rỡ, cũng không nghĩ tới sư huynh lại dễ thương lượng như vậy.

Long Phi Dạ không có phản đối, Hàn Văn Tịch từ đầu đến cuối luôn cúi đầu, hai người đều im lặng không nói.

Lúc này, Đoan Mộc Dao mới đi xuống ngồi cạnh Long Phi Dạ thần thần bí bí cười nói: "Sư huynh, phần lễ vật cuối cùng là cho huynh! Huynh đoán xem là cái gì?"

"Không biết." Ngồi khi Long Phi Dạ mặc dù lạnh nhạt, nhưng chung quy vẫn trả lời.

Đoan Mộc Dao lại một lần thủ sừng nhọc kinh, phải biết rằng những năm này, nàng luôn kiểm soát chặt chẽ cho sư huynh, thế nhưng từ trước đến nay sư huynh chỉ đáp lại nàng hai chữ: "Không cần".

Hôm nay sư huynh trả lời như vậy với nàng, chẳng lẽ sư huynh thực sự nghĩ thông suốt rồi, bằng lòng thừa tiếp nàng?

Phải biết rằng từ sau ngày sư huynh phụng bồi nàng, nàng cũng tìm thấy huynh ấy đâu, nếu như không phải hôm nay Tần Vương phủ có việc mừng, đoán chừng nàng cũng không gặp được hắn.

"Sư huynh, huynh đoán đi, đây cũng là đồ của Thiên Sơn chúng ta, sư phụ từng nhìn qua, nói huynh nhất định sẽ thích!" Đoan Mộc Dao vui vẻ nói.

"Đoán không ra." Long Phi Dạ vẫn nhàn nhạt trả lời.

Đoan Mộc Dao xích lại gần, không chịu buông tha nũng nịu nói: "Sư huynh, huynh chỉ cần đoán một lần, một lần là được rồi!"

Lúc này, rốt cục Hàn Văn Tịch cũng đầu nhìn qua đây, nhìn bọn họ, một người im lặng không nói, một người nũng nịu không thôi; một người anh tuấn như thần tiên, một người dung mạo như thiên tiên, nàng thật lòng cảm thấy hai người này vô cùng xứng đôi, đơn giản chính là trai tài gái sắc, trời sinh một cặp.

Hàn Văn Tịch đang ngăn người nhìn dưới đất, không ngờ Long Phi Dạ thực sự đoán: "Rượu tuyệt."

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Dao mừng rỡ hét âm lên, lập tức ôm chặt cánh tay của hắn: "Sư huynh! Huynh thế mà lại nhớ kỹ! Mười năm rồi, không ngờ huynh vẫn còn nhớ rõ!"

Nàng nói, lập tức buông tay ra, tự mình đi lấy ấm rượu tuyệt kỳ kia đến: "Mười năm trước muội đặc biệt chôn xuống vì huynh, muội cho là huynh đã quên."

Mười năm..

Thì ra bọn họ đã quen biết nhau lâu như vậy!

Hàn Văn Tịch không tự giác nhớ tới một câu, đời người cũng chỉ có một lần, gặp người thiếu mất một giây, sinh mệnh liền thiếu mất một giây không có người, kiếp sau chưa chắc chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Quen biết nhau hơn mười năm trước, nhớ kỷ nguyên ý mười năm trước, thật tốt..

Hàn Văn Tịch trong lòng thở dài, tiện tay nâng chén trà lên uống.

Long Phi Dạ chẳng qua là thuận miệng nói ra, không ngờ lại trùng hợp như vậy đoán trúng, hắn lo lắng nhìn Hàn Văn Tịch một chút, lại thấy Hàn Văn Tịch luôn cúi đầu uống trà, dường như rất thanh thản.

Rốt cục, mặt hắn vốn là lạnh như băng lại bỗng nhiên lạnh đi vài phần.

Hắn không rõ, Hàn Văn Tịch coi đây là cái gì, lúc đầu mặt dày mày dạn, không tiếc mình đá cửa kiểu muốn gả cho hắn, bây giờ, lại làm ra tư thái không tranh quyền thế.

Nữ nhân này, coi hắn là cái gì?

Muốn treo cao liền treo cao, không muốn chơi nữa, liền có thể toàn thân trở ra sao? Nàng dựa vào cái gì? Cái danh hiệu Tần Vương phi này, nàng muốn chiếm để chơi đùa sao?

"Sư huynh, có muốn mở ra nệm thử hay không, mười năm nha!" Đoan Mộc Dao đắm chìm trong hạnh phúc nói.

"Buổi tối hãy mở đi, người ở lại dùng bữa đi." Đây là lần đầu tiên Long Phi Dạ mở miệng giữ khách.

"Được chứ!" Đoan Mộc Dao lập tức gật đầu, sợ Long Phi Dạ hối hận, con sóng trong lòng nàng ta dâng trào cuộn cuộn, Nghĩ thái phi càng thêm vui mừng, lập tức phản phó Quế ma ma đi chuẩn bị bữa tối.

Nhưng mà, hai mắt Hàn Văn Tịch rủ xuống, nghĩ thầm, nhìn bộ dạng này, năm sau Long Phi Dạ có phải đi xa hay không. Năm sau, Tần Vương phủ hắn là sẽ có hai đại hi sự.

Đoan Mộc Dao nhìn Hàn Văn Tịch từ đầu đến cuối không có lên tiếng, đáy mắt hiện lên một tia khinh thường, lại không có ý định buông tha nàng dễ dàng.

"Đừng rồi, Vương phi nương nương, ta tới quá vội nên không chuẩn bị lễ vật cho người, người sẽ không trách ta chứ?" Nàng chăm chú hỏi.

Hàn Văn Tịch lúc này mới ngẩng đầu, khuôn mặt thờ ơ, lạnh nhạt nói: "Sẽ không."

Nàng không thêm

Ai ngờ, Đoan Mộc Dao lại khiếu khích: "Vương phi nương nương, vừa rồi quên hỏi người, ta ăn Tết ở quý phủ, người sẽ không dễ tâm chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Địch Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Ra oai, là người tự chuốc lấy

Có dễ bụng không?

Đề bụng thì sao chứ, Hàn Văn Tịch có thể nói không chấp thuận sao? Đoan Mộc Dao rõ ràng đã biết còn có hỏi, nhất định là đang điều võ đương oai!

Hàn Văn Tịch im lặng không nói, cả người trông có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Thấy vậy, ý cười trên môi Đoan Mộc Dao càng thêm khinh miệt, nàng hôm nay nhất định phải khiến nữ nhân này nói ra ba chữ "không dễ bụng", để nàng ta biết mặc dù bây giờ nàng là Tần vương phi, ở trong nhà này cũng không có quyền lên tiếng! Chẳng là cái tha gì cả!

Đoan Mộc Dao tiếp tục ép hỏi: "Vương phi nương nương, người không nói gì... là dễ bụng sao?"

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch đột nhiên lạnh lùng nhìn thẳng Đoan Mộc Dao, lạnh giọng trả lời: "Tất nhiên dễ bụng!"

Đây là...

Đoan Mộc Dao bất ngờ, ngăn người không nói ra lời. Nghĩ thái phi cùng Long Phi Dạ cũng cùng lúc nhìn về phía Hàn Văn Tịch, vô cùng ngạc nhiên.

Cả phòng còn đang yên tĩnh, khốc mỗi Hàn Văn Tịch lại có chút ý cười, nói tiếp: "Vinh Nhạ công chúa, ta nói đùa thôi, không khiến người sợ chứ?"

Chuyện này...

Đoan Mộc Dao lần nữa bắt ngờ, nhìn dáng vẻ vui đùa của Hàn Văn Tịch, không biết phải nói cái gì, cũng may Nghi thái phi lên tiếng giải hòa: "Văn Tịch hay đùa lắm, Dao Dao con đừng để ý."

"Không ạ. Tất nhiên là không, con cũng biết nàng ấy hay đùa mà." Đoan Mộc Dao ngượng ngùng cười, lúc này mới có đường lui.

Không ngờ Hàn Văn Tịch lại tiếp tục hỏi: "Vĩnh Nhạc công chúa, tại Mai Hoa yến, chuyện ta thắng người, người sẽ không để bụng chứ?"

Lời này vừa ra, lại gây kinh hãi một phen.

Đoan Mộc Dao sầm mặt, sáng nay nàng còn vui vẻ, chuyện của Mộ Dung Uyển Như sẽ át đi mọi chuyện tại Mai Hoa yến hôm qua, chỉ ít tin tức sẽ không truyền đi quá nhanh.

Ai biết Hàn Văn Tịch này lại nói ra ngay trước mặt Nghi thái phi cùng sư huynh, đây rõ ràng là muốn khiến nàng mất mặt, nàng phải đáp lại thế nào đây.

"Vĩnh Nhạc công chúa, người không nói gì... không phải là thực sự để bụng chứ?" Câu hỏi này đúng là Hàn Văn Tịch mượn lại nguyên văn của Đoan Mộc Dao chất vấn lại nàng, gây ông đập lưng ông!

Để xem nữ nhân này còn dám khiêu khích không, hôm nay phải khiến nàng ta hiểu cái gì gọi là tự tạo nghiệt, không thể sống.

Nàng im lặng không nói lâu như vậy, cũng thể hiện rõ sẽ không nhượng bộ, ai biết cô ta được đăng chân lên đăng đầu, tiếp tục khiêu khích.

Hàn Văn Tịch nàng tuy không tranh cường hiểu thắng, thế nhưng nàng cũng sẽ cầu kinh, không ra oai lại tưởng nàng là mèo bệnh!

Đoan Mộc Dao vẫn chưa đáp lại, Nghi thái phi đã tò mò: "Thắng ở Mai Hoa yến? Là chuyện gì vậy?"

"Mẫu phi, người vẫn chưa nghe phải không ạ, hôm qua vịnh mai ở Mai Hoa uyển, Vĩnh Nhạc công chúa cùng thần thiếp đánh cuộc, người thua sẽ vĩnh viễn không làm thi tử ca phú nữa, thần thiếp... không cần thận thắng ạ."

Hàn Văn Tịch nói vô cùng thông thả, như thể đó chỉ là chuyện con con, thế nhưng Nghi thái phi lại kinh ngạc: "Con thắng?"

Hàn Văn Tịch mỉm cười gật đầu, vẻ mặt vô hại.

Sao Nghi thái phi có thể tin chứ? Trong mắt nàng, Hàn Văn Tịch chỉ thông thạo một thứ duy nhất là độc thuật, còn những thứ thanh nhã như thi tử ca phú, cảm ki thư pháp, nàng chỉ là một vị tiểu thư xuất thân từ vọng tộc, lại không được yêu chiều, sao có thể thông hiểu? Tham gia Mai Hoa yến, bà chỉ cầu Hàn Văn Tịch không khiến bà mất mặt là tốt rồi!

Huống hồ, tài thi ca của Dao Dao, là nổi danh khắp đại lục Văn Không!

"Dao Dao, chuyện này... là thật sao?" Nghi thái phi không thể tin nổi.

Lời vừa hỏi ra, Đoan Mộc Dao lại càng thêm mất mặt, thế nhưng không thể không tỏ ra rộng rãi, nặn ra nụ cười: "Vâng ạ, Tần Vương phi rất tài hoa, Dao Dao cam lòng chịu thua, sao có thể để bụng ạ?"

Nghi thái phi lúc này mới tin đây là thật, không khỏi nhìn Hàn Văn Tịch bằng ánh mắt khác thường.

Đoan Mộc Dao thấy vậy thực sự không cam lòng, đang muốn đánh trống lảng sang chuyện khác, nhưng nàng thực sự không ngờ tới, Hàn Văn Tịch lại tiếp tục hỏi.

Nàng nói: "Vĩnh Nhạc công chúa, lần trước tại Dược Quý cốc, ta cũng vô ý thắng người, người sẽ không để bụng chứ?"

Đây....

Đoan Mộc Dao suýt chút bị những lời này của nàng làm sặc, Hàn Văn Tịch nàng ta có ý gì đây? Liên tục như vậy, là đang tính nợ với nàng sao?

Vừa nhớ lại chuyện lần trước tìm thuốc ở Dược cốc, Đoan Mộc Dao đã cảm thấy nhục nhã, lần đó ban đầu nàng còn đắc ý, ngờ đâu lại bị Hàn Văn Tịch vờ quanh, khiến bản thân vật không chịu nổi.

Chuyện này, Nghi thái phi lại buồn bực: "Lần trước đi tìm thuốc, hai người đã gặp nhau rồi sao?"

Hàn Văn Tịch lờ đi ý nhiều kẻ lại chuyện tìm thuốc ở Dược cốc, khiến Đoan Mộc Dao nghe mà suýt chút nổi điên bất năng ngâm miệng.

Nghi thái phi kinh ngạc, tự hào một lúc mới nhận ra Hàn Văn Tịch hóa ra đang si nhục Đoan Mộc Dao.

Đáy mắt nàng có chút giận hờn, cười nhẹ giải hòa: "Hai người cũng coi như là có duyên, lát nữa dùng bữa phải tâm sự ôn chuyện nhé."

Ai ngờ Hàn Văn Tịch lại đứng dậy, còn nghiêm túc nói: "Mẫu phi, thần thiếp tôi nay đã hẹn người khác, không tiện từ chối, thực sự không thể tiếp khách, nếu Vĩnh Nhạc công chúa không để bụng, thần thiếp xin cáo lui trước."

Tuy nàng đang hỏi Nghi thái phi, thế nhưng lại nhìn vào Đoan Mộc Dao, vẻ khiêu khích hiện lên trong ánh mắt không hề thua kém sự khinh miệt vừa rồi của Đoan Mộc Dao.

Vị Công chúa tôn quý này, còn chưa vào cửa đã muốn giẫm nàng dưới chân, không có cửa đâu!

Nàng không nói thì thôi, một khi mở miệng, phải khiến nàng ta đẹp mặt!

Nghi thái phi đương nhiên cảm nhận được không khí căng thẳng giữa hai người, nàng nhìn thoáng qua Long Phi Dạ, đã thấy Long Phi Dạ cúi đầu uống trà, tư thái thành thoi tỏ vẻ không quan tâm.

Nhì từ luôn không bày tỏ thái độ gì rõ ràng với Vĩnh Nhạc công chúa, Nghi thái phi cũng không dám quá mức tự quyết, nàng bắt mắt trừng mắt liếc Hàn Văn Tịch một cái, thấy Hàn Văn Tịch không chút đáp lại, ngại mặt mũi, nàng cũng không tiện nổi giận, chỉ có thể tiếp tục tìm đường lui cho Đoan Mộc Dao: "Dao Dao, nếu Văn Tịch đã có hẹn, các con hôm khác nói chuyện vậy, con cũng không để bụng phải không?"

Hai chữ "để bụng" này Đoan Mộc Dao nghe đến mức sắp phát điên rồi, cô điều Nghi thái phi dụ giọng hỏi như vậy, mặc dù nàng không vui vẫn phải bày ra vẻ trang nhã, cười nói: "Tất nhiên... không để bụng!"

Hàn Văn Tịch cực kì hài lòng, nàng cười cười: "Vâng Văn Tịch xin cáo lui trước."

Dứt lời, nàng liền tạo nhã xoay người rời đi, bước chân kia phòng khoáng khó tả, ai cũng không phát hiện, Long Phi Dạ vẫn luôn giữ im lặng lại sững ngẩn đầu, đang nhìn chăm chú vào bóng lưng nàng, khó miệng gọi lên chút độ cong hài lòng.

Hàn Văn Tịch căn bản là không hẹn ai cả, nàng trở về Văn Nhân các, Triệu ma ma đã sớm chuẩn bị xong một bàn đồ ăn lớn, sắc hương vị đều đủ cả.

Nàng rõ ràng đã đói, thế nhưng cảm thấy lại đột nhiên chẳng muốn ăn gì, không biết phải ăn gì.

"Vương phi nương nương, tối nay nhà bếp chuẩn bị rất nhiều món, nó ti lên lấy về cho người một ít đây, mau nếm thử chút đi." Triệu ma ma khuyên nhủ.

Bà đương nhiên biết tiểu sư muội của điện hạ đến đây, thấy Vương phi nương nương không qua bên đó tiếp khách, cũng không dám hỏi nhiều.

"Bên kia khai tiệc rồi à?" Hàn Văn Tịch bình thản hỏi.

"Vừa khai tiệc ạ." Triệu ma ma thành thật trả lời.

Hàn Văn Tịch nghĩ, vô tuyệt từ mười năm kia, lúc này có lẽ đã mờ ra rồi phải không, Long Phi Dạ nhất định rất thích loại rượu kia, mới có thể nhớ rõ như thế.

Nàng nhớ đầu gối vài miếng rau, muốn ăn một miếng, lại làm sao cũng ăn không nổi, liền không ăn nữa, đổi một bộ xiêm y, định ra ngoài hít thở không khí.

Chẳng ngờ, nàng vừa định ra ngoài, đã thấy Long Phi Dạ đang ngồi trong viện, đối diện cửa phòng nàng.

Hàn Văn Tịch khựng lại, theo bản năng lùi về phía sau một bước, người này đến lúc nào vậy, không tiếp khách quý, tới chỗ này làm gì? Không lẽ muốn giúp Đoan Mộc Dao tìm nàng tính sổ sao?

Thấy nàng lùi về sau, ý cười trên môi Long Phi Dạ lại sâu thêm vài phần, hần thản nhiên hỏi: "Hẹn với ai?"

Hàn Văn Tịch không đi tới, nhìn hần thành thật trả lời: "Thần thiếp không muốn ăn, nên kiếm cơm rồi đi."

"Định đi đâu?" Long Phi Dạ lại hỏi.

Liên quan quái gì tới người? Hàn Văn Tịch thản nói trong bụng, có điều ở tình huống bình thường, nàng vẫn có chút kiêng kỵ với hần, đành ngoan ngoãn trả lời: "Định ra ngoài hít thở không khí."

"Tâm trạng không tốt?" Long Phi Dạ hỏi tiếp.

Hàn Văn Tịch trực tiếp tránh né, hỏi ngược lại: "Lúc này điện hạ không tiếp khách quý, không ổn lắm đâu?"

Chẳng ngờ, Long Phi Dạ lại nói: "Bốn vương cũng không có khẩu vị, đang muốn ra ngoài hít thở không khí, đi thôi."

Hần nói xong liền đứng dậy, bước ra khỏi viện.

Hàn Văn Tịch lại sững sốt, người này có ý gì? Bỏ lại tiểu sư muội? Không phải còn muốn mở vô tuyết tửu kia sao? Thế này... có ổn không?

Long Phi Dạ đã đến cửa viện, Hàn Văn Tịch lại vẫn đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng cao ngạo như núi của hắn, có chút cảm giác cực kì không thực.

Long Phi Dạ quay đầu nhìn nàng, lạnh lùng hỏi: "Hàn Văn Tịch, sao còn chưa đi?"

Hàn Văn Tịch còn đang ngập ngừng, ai biết Triệu ma ma ở sau lưng lại đẩy mạnh nàng một cái, thẳng tay đẩy nàng ra khỏi cửa.

Long Phi Dạ thấy nàng đi ra, khoe môi vụt qua một nét cười, không lên tiếng nữa mà xoay người bước đi.

Hàn Văn Tịch thấy vậy, quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn Triệu ma ma, ai ngờ sau lưng sớm đã không còn bóng người.

Nàng nhìn bóng lưng Long Phi Dạ đã đi xa, xoắn xuýt một chút, mới bước nhanh đuổi theo.

Long Phi Dạ đi phía trước, Hàn Văn Tịch cách hắn khoảng ba bước, đi phía sau, hai người cả đường đều im lặng.

Lúc đi ngang qua hoa viên, Hàn Văn Tịch nhìn về phía Mẫu Đơn viện của Nghi thái phi, thấy bên kia đèn đuốc sáng trưng, rất khó tưởng tượng nổi Đoan Mộc Dao bị leo cây sẽ có cảm giác thế nào, thế nhưng nàng biết, nhất định là khôn nạn cực.

Chỉ nghĩ thôi, nàng đã nhẹn không được vui lắm.

Mắt nhìn sang phía kia, chân bước về phía trước, chẳng ngờ đột nhiên đụng vào người Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch lập tức lui về sau, tưởng mình cùng vào sau lưng hắn, ai biết ngẩng đầu lên nhìn lại phát hiện hóa ra người này đã quay mặt về phía nàng.

Hắn... quay lại lúc nào vậy?

"Nàng nhìn cái gì?" Long Phi Dạ hỏi.

Hiếu kì hại chết mèo gì đó, sớm đã bị Hàn Văn Tịch tạm quên sạch, nàng ướm lời: "Hay là điện hạ qua đó tiếp chuyện một lúc đi?"

"Rượu và đồ ăn ở đó không hợp khẩu vị bốn vương." Long Phi Dạ dường như không kiên nhẫn.

Hàn Văn Tịch suy nghĩ lời này, thế nào cũng thấy câu này có ý gì đó, rồi lại không rõ Long Phi Dạ rốt cuộc muốn nói gì, lại càng không hiểu người này nghĩ thế nào về chuyện hòa thân cùng Đoan Mộc Dao.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ngừng vực, lẽ nào người này bị ép, giống như khi trước phải cưới nàng, bị Thiên Huy hoàng đế ép cưới?

Đã cuối năm, trên đường náo nhiệt vô cùng, gần đến kết hoa, mỗi người đều đi sắm đồ đón năm mới, chuyện buôn bán ở những quán hàng rong cũng cực kì đắt hàng.

Ra khỏi Tần vương phủ, bóng dáng hai người nhanh chóng hòa vào đám người trên đường. Hàn Văn Tịch vẫn luôn đi phía sau Long Phi Dạ, Long Phi Dạ cũng không quay đầu liếc nàng lấy một cái, lại rõ ràng bước chậm lại, như thể sợ nữ nhân này sẽ bị lạc mất.

Hàn Văn Tịch thật sự không biết người này muốn đi đâu, nàng vô thức đi theo, chỉ là, bước, rồi lại bước, nàng đột nhiên dừng lại, phát hiện quán trà Minh Hương nàng mới đến trước đây không lâu đã bị niêm phong!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 160: Rối rắm, thái độ của tần vương

Long Phi Dạ rõ ràng quay lưng lại với Hàn Văn Tịch, thế nhưng nàng vừa dừng bước, hắn đã lập tức biết được.

Xoay người lại nhìn, thấy Hàn Văn Tịch đang nhìn quán trà Minh Hương đã bị niêm phong, hắn có vẻ muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ lạnh lùng nhìn lại.

Hàn Văn Tịch trầm nghĩ, không phải quán trà của Cố Thất thiếu bị Long Phi Dạ dẹp đi chứ?

Bởi vì lần trước đến dùng bữa bị Long Phi Dạ trông thấy nên mới sập tiệm?

Nàng nhẹn không được tức thay cho Cố Thất thiếu, có vụ án kia của Thiên Hương trà trang, Long Phi Dạ bất cứ lúc nào cũng có thể kiểm soát niêm phong sản nghiệp của hắn, tên kia sao lại không biết phải cẩn trọng một chút chứ?

Hàn Văn Tịch đang muốn đi tiếp, lúc này mới nhận ra Long Phi Dạ đang nhìn nàng, lập tức liền nhìn qua hướng khác.

"Nàng rất thân với Cố Thất thiếu sao?" Long Phi Dạ bình thản hỏi.

Hàn Văn Tịch lập tức lắc đầu: "Điện hạ từng điều tra hắn rồi, hắn là hiểu rõ hơn thân thiếp nhiều?"

Long Phi Dạ đúng thật đã từng điều tra, lại chỉ tra ra Cố Thất thiếu gia là thương nhân nổi tiếng, làm tiền nhiều của, sản nghiệp trải khắp thiên hạ, còn về độc thuật và võ công của người này là học được ở đâu, tất cả đều không có manh mối.

Kẻ này tuổi tác còn trẻ như vậy đã có gia sản bạc vạn, ắt hẳn có chỗ lưng vững chắc.

Tiểu là Sở Tây Phong vẫn chưa tra được tin tức gì nhiều.

"Bốn vương thấy nàng và hắn hẳn là rất thân thiết mới phải." Long Phi Dạ nói thêm, rõ ràng là ám chỉ chuyện bắt gặp ở trà lâu hôm đó.

Hàn Văn Tịch không ưa được giọng điệu chất vấn này, nàng còn chưa hỏi gì hắn đâu, hắn dựa vào cái gì mà vặn hỏi đòi tư của nàng?

"Ít nhiều gì cũng từng cứu mạng thân thiếp, cũng coi như bạn bè."

Lời này của Hàn Văn Tịch có bảy phần là thật, tuy rằng Cố Thất thiếu không phải đứng đắn lắm, thế nhưng chí ít không có thù hận gì, thêm một kẻ thù, chẳng bằng thêm một người bạn.

Long Phi Dạ chăm chú nhìn nàng một lúc, không hỏi thêm gì nữa, xoay người đi tiếp.

Hai người vốn đã im lặng, sau đó lại càng im lặng hơn, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn lo đeo theo sau Long Phi Dạ, mà hắn cũng không đi quá nhanh, một trước một sau, thật ra trông cũng ăn ý.

Hàn Văn Tịch vẫn cúi đầu chìm trong thế giới của riêng mình, bỗng nhiên giọng nói của Long Phi Dạ đột ngột vọng tới: "Đói bụng không?"

Nàng ngẩng đầu, phát hiện người này đã đứng trước mặt mình, chỉ một bước nữa thôi là nàng đã đụng trúng rồi.

"Có họ." Thực ra nàng đã đổi sởi bụng từ nãy rồi, cho dù vốn là người mạnh mẽ quyết đoán, thẳng thắn trực tiếp, thế nhưng mỗi lần ở trước mặt người này, dường như nàng lại biến thành một người khác, không phải quá nạt nộ, chỉ là cực kì cẩn thận.

Long Phi Dạ không nói gì bước vào một quán ăn, Hàn Văn Tịch vội vã đi theo.

Long Phi Dạ đặt một phòng ăn trang nhã, hai người ngồi đối diện nhau, Long Phi Dạ đặt thực đơn trước mặt nàng, ý bảo nàng chọn món.

Hàn Văn Tịch không từ chối, gọi mấy món mình thích ăn, không từ hừ gì thêm đưa lại thực đơn cho hắn.

Long Phi Dạ liếc nàng, chỉ gọi thêm một bầu rượu rồi để người chuẩn bị đồ ăn.

Trong lúc chờ cơm, hai người im lặng khiến bầu không khí trong phòng càng thêm yên tĩnh, toàn bộ thế giới dường như cũng tĩnh lặng lại.

Hàn Văn Tịch có chút chịu không nổi kiểu yên lặng này, vô thức ngẩng đầu, lại chạm vào đôi mắt sâu hút của Long Phi Dạ, nàng gạt mình, bản năng tránh đi, quyết định tìm đề tài nào đó.

Sau đó, nàng bình tĩnh hỏi: "Điện hạ, đã có tin tức gì của gã đeo mặt nạ hôm nọ chưa?"

Tuy rằng Lý thị đã chết, nội gián hạ độc ở Thiên Ninh quốc cơ bản cũng đã bị diệt sạch, chỉ là sự tồn tại của nam tử đeo mặt nạ vẫn là một uy hiếp rất lớn.

Với tính cách của Long Phi Dạ, sao có thể dễ dàng bỏ qua.

"Có chút manh mối, vẫn đang điều tra." Long Phi Dạ không giấu diếm, mấy ngày qua hần bận rộn cũng là vì chuyện này, nếu hần không phán đoán sai, nam tử kia có lẽ có vị trí khá cao trong hoàng tộc Bắc Lịch.

Tình huống của hoàng tộc Bắc Lịch tất nhiên là không dễ điều tra, gã lại có mối quan hệ với những môn phái dụng độc trên giang hồ, nhân vật lợi hại như vậy, trong vòng quan hệ nhất định có chút tiếng tăm.

Đã có đề tài, Hàn Văn Tịch toàn thân như được đại xá, thoải mái hơn nhiều.

"Manh mối gì vậy?" Nàng vội hỏi.

Thực ra nàng đã âm thầm nghe ngóng qua, Cố Bắc Nguyệt cũng nói một người biết dùng độc lợi hại như vậy nhất định xuất thân từ môn phái nổi tiếng. Theo lời Cố Bắc Nguyệt, môn phái dụng độc trong thiên hạ không ít, nhưng ban đầu đều có xuất thân từ phòng độc được trong các viện y học rồi mới phát triển ra ngoài, hiện giờ y viện đều dẹp bỏ phòng độc được rồi, thế nhưng thực tế những năm gần đây các môn phái này lại phát triển hơn nhiều.

Có điều, độc dù sao cũng là độc, kẻ giải độc nhất định biết hạ độc, cho nên những môn phái kia phần lớn không được y học chính thống thừa nhận, tự tạo thành một vòng quan hệ, người ngoài muốn gia nhập cũng không dễ gì.

Long Phi Dạ không trả lời vấn đề của Hàn Văn Tịch, hần lại càng không nói cho nàng, khi thăm vấn tay chân của Lý thị, hần đã biết nam tử thần bí lần trước bắt cóc Hàn Văn Tịch vốn không phải vì uy hiếp hần, mà chính là nhằm vào Hàn Văn Tịch.

Vô tri không tội, giữ ngọc có tội, nữ nhân này dùng độc tài giỏi như vậy, có bao nhiêu đôi mắt ngầm quan sát nàng đây?

Xa chưa nói, còn gần, Thiên Huy hoàng đế đã là một phiền phức lớn.

"Bản Độc Kinh y điển của Thiên Tâm phu nhân từ đâu mà có?" Long Phi Dạ nói sang chuyện khác.

Hàn Văn Tịch nói bản thân tự học độc thuật qua quyền Độc Kinh y điển của mẫu thân, tuy rằng không chút sơ hở, chết không đối chứng, nhưng hần sao có thể dễ tin đến thế?

Hần tất nhiên đã điều tra chuyện của Thiên Tâm phu nhân, có điều lại phát hiện nhà mẹ đẻ của người này vốn là gia mạo, vị nữ nhân y thuật cao minh, giúp Hàn Tông An phát tài này đột nhiên xuất hiện, là một ẩn số.

Long Phi Dạ sớm đã đến Đại Lý Tự xét hỏi Hàn Tông An, đương nhiên, Hàn Văn Tịch không biết chuyện này.

"Thiếp cũng không biết, lúc tìm di vật của bà thì phát hiện ra thôi." Hàn Văn Tịch tiếp tục nói dối, Thiên Tâm phu nhân rút cuộc có biết dùng độc hay không, nàng thực sự không biết.

Rượu cũng thức ăn nhanh chóng được đưa lên, Long Phi Dạ không nói thêm gì nữa, trực tiếp dùng bữa, sau khi hàn huyên một lúc, cả người Hàn Văn Tịch đều thoải mái hơn, bản thân nàng lại không nhận ra điều này.

Nàng đưa đĩa gấp rau, ai biết lại dụng vào đĩa của Long Phi Dạ, nàng lập tức rút tay, Long Phi Dạ khá lịch thiệp, im lặng gấp đồ ăn vào bát cho nàng.

"Cảm ơn."

Hàn Văn Tịch liếc hần một cái, thấy hần ngồi rất nghiêm chỉnh, một tay nâng bát, một tay cầm đũa, ngay cả động tác dùng cơm cũng tao nhã như vậy. Nàng có điều không biết, đây là lần đầu tiên Tần vương điện hạ gấp đồ ăn cho một nữ nhân không phải mẫu phi mình.

Nhưng nàng lại nhìn không được nghĩ, ngày ấy hần đi cùng Đoàn Mộc Dao dạo phố dùng cơm, cũng thế này sao?

Nghĩ vậy, Hàn Văn Tịch lại vô thức chau xốt.

Lần đầu gặp Đoàn Mộc Dao là lúc đầu vùi cự năng độc, Long Phi Dạ sốt sắng bảo vệ vị tiểu sư muội này, lần đối địch ở Dược Quỹ cốc, hần lại chẳng chút khách khí, còn bây giờ.... một khắc trước còn nhận lễ vật của Đoàn Mộc Dao, ngay sau đó đã chạy tới tìm nàng dạo phố.

Trong lòng hần, rốt cuộc Đoàn Mộc Dao có vị trí thế nào chứ?

Ngộ nhớ, ngộ nhớ thực sự năng đoán đúng rồi, lần này lại bị Thiên Huy hoàng đế bức hần, có phải hần cũng không thể từ chối, năm sau phải cưới Đoàn Mộc Dao không?

Nhìn Long Phi Dạ im lặng ăn cơm, Hàn Văn Tịch bỗng nhiên kích động, tự nhiên muốn hỏi thẳng hần, liệu hần có bằng lòng cưới không?

Thế nhưng, nghĩ đến bản thân mình cũng là bị Thiên Huy hoàng đế cưỡng ép gả qua cho hần, nàng liền giận dỗi cúi đầu, yên lặng bới cơm.

Bữa cơm này, cơ bản là trời qua rất yên lặng.

Hàn Văn Tịch phát hiện nếu nhìn mình không tìm chủ đề, người này có thể im lặng một buổi tối, đương nhiên hần im lặng không phải là sầu muộn, mà là một kiểu lạnh nhạt, rõ ràng dù rất gần nhau, lại khiến người ta cảm thấy như xa cách ngàn dặm.

Sau khi ăn xong, Long Phi Dạ cũng không nói có đi đâu nữa không, Hàn Văn Tịch đành tiếp tục đi theo sau, lượn hết một vòng, phố lớn ngõ nhỏ đều không còn náo nhiệt nữa, hai người mới trở lại Tần Vương phủ.

Lại vừa hay, vừa định bước vào cửa đã thấy Nghi thái phi tự mình đưa Đoàn Mộc Dao ra ngoài.

Đoàn Mộc Dao bị Long Phi Dạ cho leo cây, vốn đã bực tức cực kì, cả tối đều không thể tập trung, lại không thể không nhả nhận dùng bữa, ôn chuyện với Nghi thái phi, an ủi nàng về hôn sự của Mộ Dung Uyển Như.

Thấy Long Phi Dạ đã trở về, nàng lập tức bức tới: "Sư huynh, huynh đi đâu vậy, người ta vẫn chờ huynh mở vỏ rượu tuyệt đó!"

"Đề phần mẫu hậu thưởng thức đi." Long Phi Dạ lạnh nhạt trả lời.

Chuyện này... hần khi này không phải đã nhận sao? Đây là tâm ý nàng ủ suốt mười năm đó!

Đoàn Mộc Dao khó chịu cực, nàng đang muốn mở miệng, không ngờ lại nhìn thấy Hàn Văn Tịch đi theo phía sau Long Phi Dạ, không lẽ... sư huynh cùng ra ngoài với nữ nhân này?

Hay lắm Hàn Văn Tịch, không biết điều thì thôi, còn dám kéo sư huynh đi, cực tức này sao nàng có thể dễ dàng nuốt trôi chứ?

Nhất thời, Đoàn Mộc Dao đỏ kị diện rồi, bàn tay trong tay áo lập tức nắm chặt, nàng giận đến nổi điên, bước hần ra ngoài, lớn giọng chất vấn: "Sư huynh, chuyện năm sau hòa thân, huynh định thế nào?"

Lời vừa nói ra, Hàn Văn Tịch liền gạt mình, chuyện nàng vẫn không dám hỏi Đoàn Mộc Dao lại dám hỏi thẳng ra, còn Nghi thái phi cũng sững sốt, mặt đầy phức tạp nhìn con trai mình.

Chẳng ngờ, Long Phi Dạ làm như không nghe thấy, không nói lời nào nhanh chóng rời đi.

Lúc này Nghi thái phi giận thật rồi: "Phi Dạ, con đứng lại cho ta!"

Tiểu là, Long Phi Dạ hoàn toàn không để ý.

"Sư huynh!" Đoàn Mộc Dao gặm chân đuổi theo.

Bóng dáng Long Phi Dạ lóe qua, đã không thấy tăm hơi.

"Sư huynh! Sư phụ đã hỏi chuyện của chúng ta rồi!"

"Sư huynh!"

Đoàn Mộc Dao gần đến thờ đốc hét hỏi vài tiếng, tiểu là chỉ có sự yên tĩnh của khu vườn đáp lại nàng.

Đoàn Mộc Dao hỗn hần quay lại, hung dữ trợn mắt liếc Hàn Văn Tịch một cái, nhào vào lòng Nghi thái phi: "Thái phi nương nương, huynh ấy lại bắt nạt con! Hu hu..."

Ơ... đây là bắt nạt sao?

Chỉ là nếu Long Phi Dạ không muốn, sao không từ chối trắng ra? Hần trước giờ đâu có phải kiểu người dây dưa không dứt khoát?

Hàn Văn Tịch nghĩ, xét theo khía cạnh nào đó, cũng có thể gọi là ỨC HIẾP NHÌ?

"Được rồi được rồi, đừng khóc, lát nữa bốn cung nhất định sẽ răn dạy nó."

"Ngaoan, Dao Dao ngoan nhất, chuyện hòa thân bốn cung cùng hoàng thượng sẽ làm chủ cho con, con yên tâm đi." Nghi thái phi thực lòng an ủi.

Hàn Văn Tịch nghe vậy thầm cười lạnh, Nghi thái phi ơi là Nghi thái phi, chung quy đều là con cháu của người, lần này người lại không đối đầu với Thiên Huy hoàng đế?

Nghe vậy, Đoan Mộc Dao cúi đầu, mặt đã đỏ rồi.

"Nhà đầu ngõ, sư huynh con cũng đâu có nói là không cưới, không phải sao?" Nghi thái phi nở nụ cười.

Đoan Mộc Dao cúi đầu, mặt đã đỏ rồi.

"Vô rườm rà kia, bốn cung tạm giữ giúp con, đến đêm giao thừa mang vào cung mở ra." Sự nhẫn nại của Nghi thái phi dành cho Đoan Mộc Dao có khi còn hơn Mộ Dung Uyển Như nhiều.

Đêm giao thừa trong cung tổ chức tiệc, Long Phi Dạ tất nhiên phải tham gia.

Đoan Mộc Dao vốn chờ những lời này của Nghi thái phi, nói vậy nàng cũng có thể tham gia tiệc giao thừa rồi.

Trước khi đi, Đoan Mộc Dao còn cố ý tới gần Hàn Văn Tịch, thấp giọng: "Vương phi nương nương... năm sau phải nhờ người chỉ giáo rồi."

"Bất tự còn chưa xem, đừng vui mừng quá sớm." Hàn Văn Tịch không hề lép vế.

"Vậy chúng ta chờ xem." Đoan Mộc Dao lạnh lùng trả lời.

Nếu không phải là Hàn Văn Tịch, nàng vốn có thể chờ thêm một chút, chờ sư huynh nhận ra nàng rất tốt, cam tâm tình nguyện cưới nàng, thế nhưng sự tồn tại của Hàn Văn Tịch khiến nàng cảm thấy rất nguy hiểm.

Bất kể thế nào, cho dù là để phụ hoàng tạo áp lực cũng không sao, năm sau nàng nhất định phải vào Tần vương phủ!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Ép dạ cầu toàn, không có cửa

Tổng khứ Đoan Mộc Dao, Hàn Văn Tịch đang muốn trở về, Nghi thái phi lại gọi nàng lại: "Vân Tịch, con lại đây với ta một chút."

Tuy rằng Nghi thái phi nhẹ nhàng dụ dỗ, nhưng Hàn Văn Tịch biết sẽ không có chuyện gì tốt lành, nàng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, đi theo Nghi thái phi đến Mẫu Đơn viện.

Thực ra Nghi thái phi dù không mở miệng, nàng cũng biết bà muốn nói gì, hai người ngồi xuống trong viện, ngay cả Quế ma ma cũng bị Nghi thái phi bắt lui xuống.

"Vân Tịch, con vừa cùng Phi Dạ ra ngoài à?" Nghi thái phi hỏi.

Từ khi Hàn Văn Tịch chuyển đến Phủ Dung viện mà không bị Long Phi Dạ đuổi ra, trong lòng Nghi thái phi ít nhiều cũng đã có nhận định, có điều trước đây bà không ngại thái độ con trai mình, chỉ ước gì nhà đầu này sớm dứt khỏi Tần vương phủ.

Bây giờ bà coi như chấp nhận đưa con dâu này rồi, có một số việc tất nhiên phải để ý một chút.

"Đã không, lúc con về vô tình gặp chàng thôi à." Hàn Văn Tịch không biết sao mình lại nói dối, có lẽ vì phóng lao theo lao, khi này nàng nói tới nay mình có hẹn.

Nghi thái phi ngừng nghĩ gắt đầu, nếu Hàn Văn Tịch trả lời là "phải", nàng thật đúng là sẽ không thể tin nổi, dù sao Phi Dạ tuy rằng không chán ghét nữ nhân này như lúc trước, thế nhưng chung quy cũng không có khả năng cho nàng quá nhiều ngoại lệ.

Trước đây Uyển Như đã giúp Nghi thái phi thăm dò, Phi Dạ không còn gay gắt với nhà đầu này là bởi độc thuật nàng ta rất cao, có giá trị lợi dụng, giúp được không ít chuyện.

Năng lực của Hàn Văn Tịch không tầm thường, có điều so với Phi Dạ, một bên là bùn trên đất, một bên là mây trên trời, vĩnh viễn cũng không có khả năng xứng đôi.

Nói cách khác, Hàn Văn Tịch đưa mồi chằng thế chời năm son!

Hiện giờ, Uyển Như không thể không gả ra ngoài, Nghi thái phi nghĩ châm thuật của Hàn Văn Tịch xuất sắc như vậy, thật ra cũng là một người rất tốt, có thể cân nhắc để nàng hầu hạ bên cạnh cả đời.

Nếu Phi Dạ có thể lấy Dao Dao, nàng chẳng còn mong gì thêm nữa, chỉ chờ ôm cháu thôi.

Một người vợ hầu hạ bên cạnh bà, một người vợ để Tần vương, để toàn bộ Tần vương phủ nở mày nở mặt.

Đến lúc đó Hàn Văn Tịch chuyển khỏi Phủ Dung viện đến ở với bà, còn Dao Dao đến ở trong Phủ Dung viện, có nàng ở đây, hai đứa con dâu này không thể gây ra chuyện gì lớn!

Hơn nữa, Hàn Văn Tịch cũng chẳng có chỗ dựa gì để gây chuyện với Dao Dao.

"Vân Tịch, Vinh Nhạc công chúa hòa thân đến Tần vương phủ, chuyện này con thấy sao?" Nghi thái phi quả nhiên hỏi vấn đề này.

Hàn Văn Tịch ngoài cười trong không cười, đáp: "Chuyện này, mẫu phi cùng điện hạ quyết định là được ạ."

"Vân Tịch, hôm nay... con không lễ phép lắm." Nghi thái phi nói trắng ra.

Nói thẳng như vậy, là muốn cảnh cáo nàng trước sao?

"Mẫu phi, Vinh Nhạc công chúa là kim chi ngọc diệp, lại đến vì hòa thân, thân phận đặc thù, thần thiếp đương nhiên biết nặng nhẹ, tuyệt đối sẽ không tự ý làm bậy, gây chuyện thị phi."

Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc, nghe lời này xong, Nghi thái phi có chút vừa lòng, nghĩ thầm rằng nhà đầu này cũng biết thân biết phận, không cần nàng phải nói nhiều.

"Nếu con hiểu như vậy, lần sau gặp mặt nói chuyện nên...."

Ai ngờ, Nghi thái phi còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã cắt ngang: "Mẫu phi, thần thiếp mặc dù xuất thân thấp kém, dễ bị người chèn ép, thần thiếp chỉ mong có thể yên phận sống trong phủ, sẽ không tranh đoạt điều gì, nhưng nếu có người lên mặt khiêu khích thần thiếp, thần thiếp chỉ có thể đấu đến cùng."

Lời này vừa ra, Nghi thái phi đột nhiên rheo mắt, xem ra nhà đầu này vẫn chưa hiểu được nàng thực sự muốn nói gì.

Tính cách Đoan Mộc Dao vốn không tốt, huống chi cũng vì chuyện tìm thuốc ở Dược Quý cốc, đầu thơ ở Mai Hoa uyển cộng thêm chuyện hôm nay đã kết thù với Hàn Văn Tịch, một khi vào phủ, nhất định sẽ không để Hàn Văn Tịch sống yên ổn ngày nào.

Ý của Nghi thái phi là, Hàn Văn Tịch không những phải an phận thủ thường không khiêu khích gây chuyện, còn phải ngầm bỏ hòa, bất kể là có chuyện gì cũng phải nhường Đoan Mộc Dao một chút.

Nghi thái phi sầm mặt, lạnh lùng hỏi lại: "Hàn Văn Tịch, ngươi có tư cách gì để đấu đến cùng?"

Nhà đầu này, gần đây đối xử tốt với nàng ta một chút, lại thật sự cho rằng mình có thân phận sao?

Hàn Văn Tịch không muốn có mâu thuẫn quá lớn với Nghi thái phi, dù sao cũng rất vất vả mới làm được mối quan hệ này, có điều Đoan Mộc Dao còn chưa bước vào cửa, Nghi thái phi đã cảnh cáo như vậy, ngộ nữa năm sau cưới vào thật, nàng chẳng phải sẽ bị bóp nghẹt sao?

Nàng trước giờ đã rằng làm ngọc nát, cũng không muốn làm ngời lạnh, nếu Nghi thái phi đã mở lời, nàng tất nhiên cũng phải thể hiện rõ thái độ của mình.

"Mẫu phi, tính thần thiếp, không phải người không biết!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng trả lời.

"Ngươi!" Nghi thái phi giận đến thẳng lưng, Hàn Văn Tịch cũng đứng dậy: "Mẫu phi, nếu không có chuyện gì nữa, thần thiếp xin cáo lui trước."

Nghi thái phi giận đến không nói nên lời, Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi, xoay người liền đi.

Ra khỏi Mẫu Đơn viện, Hàn Văn Tịch lẩm bẩm: "Nghị thái phi ơi Nghị thái phi, nếu Hàn Văn Tịch thật lòng thật dạ đối xử tốt với người, liệu có một ngày người cũng thật lòng với ta không? Hay là, trong mắt người, ta vĩnh viễn không khác gì những tử tù khác trong phủ?"

Xuất thân, địa vị thực sự quan trọng đến vậy sao?

Làm gì có ai sinh ra đã xưng vương xưng hầu? Một ngày kia, Hàn Văn Tịch ta nhất định sẽ khiến người hiểu ra, những thứ kia hoàn toàn không quan trọng.

Trở về Phủ Dung viện, Long Phi Dạ xuất quỷ nhập thần kia đã rời đi rồi.

Tên kia không tỏ rõ thái độ, mà Nghị thái phi cùng với Đoàn Mộc Dao dường như đã rất chắc chắn chuyện sang năm hòa thân, Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi, tự nói với mình, tất cả chuyện này nàng không thể can thiệp, cũng không liên quan gì đến nàng cả.

Đừng nghĩ nữa!

Mấy ngày nữa là sang năm mới, Tần Vương phủ náo nhiệt hẳn lên, bọn hạ nhân đều lo dọn dẹp trang hoàng, Mộ Dung Uyển Như bởi vì chuyện hôn sự, cả ngày nhốt mình trong phòng, Nghị thái phi vẫn thường xuyên đến an ủi, mà sau đêm đó, Nghị thái phi không còn gọi Hàn Văn Tịch đến nữa, Hàn Văn Tịch cũng không chủ động qua thăm cứu giúp bà.

Dù quan hệ căng thẳng, hai bên đều bình an vô sự.

Việc chuẩn bị đón năm mới không cần Hàn Văn Tịch phải nhúng tay, cho nên nàng nhân lúc rảnh rỗi thường chạy đến Hàn gia.

Thần thể Thất di nương khôi phục rất tốt, dinh dưỡng cải thiện, ít việc lo lắng, trạng thái tinh thần tốt vô cùng, bớt yếu thể hơn trước, gặp chuyện cũng có chủ kiến riêng.

Tiểu Dật còn quá nhỏ, Thất di nương là trụ cột trong nhà, Hàn Văn Tịch còn gì vui hơn khi thấy nàng thay đổi.

Lúc này, Tiểu Trầm Hương cùng Thất di nương đang bận rộn chuẩn bị mừng năm mới.

Trong thư phòng, Hàn Văn Tịch kiểm tra bài tập cho Tiểu Dật, thực ra nói về y thuật, Hàn Văn Tịch không thể coi là bậc thầy, nhưng nàng dù sao cũng đã từng học cơ sở trung y, lại có kinh nghiệm hành nghề, nàng học y điển Hàn thị nhanh hơn Tiểu Dật nhiều.

Tiểu Dật sáu tuổi, mặt mũi phấn điều ngọc mài, khí chất sạch sẽ, mặc dù là tiểu thiếu gia lại ăn mặc như một thư đồng, lúc nghiêm túc đọc sách, ánh mắt nhàn xuống, từ bên cạnh còn có thể thấy lông mi thật dài.

Mỗi lần Hàn Văn Tịch chộc ghẹo cậu bé, cậu đều sẽ ngẩng đầu, đôi mắt to tròn tròn, tội nghiệp nhìn Hàn Văn Tịch, về mặt mờ mịt kia dễ thương đến mức Hàn Văn Tịch muốn trộm cậu về nhà nuôi.

"Văn tỷ, đệ thấy phương thuốc này trong y điển... đệ có thể sửa lại không?" Tiểu Dật dễ dặt hỏi.

Hàn Văn Tịch tỏ mò, phương thuốc trong "Hàn thị y điển" đều là các đời Hàn gia nhiều lần cân nhắc mới xác định được, cho dù là sự phối hợp được liệu hay liều lượng của thuốc đều được kiểm nghiệm hết lần này tới lần khác.

Tiểu Dật mới sáu tuổi, học y mới mấy năm lại dám đòi sửa phương thuốc tổ tiên, tiểu tử này, là gan không nhỏ!

Có điều, nàng lại thích kiểu nghe con mới sinh không sợ cợt này.

"Nói xem, phải sửa thế nào?" Hàn Văn Tịch cười nói, nhân nhả uống trà.

Tiểu Dật thấy Văn tỷ không những không nể nang nó mà còn mỉm cười, lập tức tự tin hẳn lên, vội vàng mang giấy bút tới, viết phương thức mà mình thay đổi ra giấy.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch vừa thấy đã hết hồn phụt trà ra.

Trời đất!

Đây... phương thuốc này... không, chính xác mà nói, đây là một phương độc được biết không!

Tiểu Dật thấy phản ứng của Văn tỷ, sợ hãi lẽ lười ngoan ngoãn lùi sang một bên, y như một đứa bé vừa gây họa.

Hàn Văn Tịch vội vàng cầm phương thuốc của tiểu Dật đối chiếu với Hàn thị y điển, so sánh mới thấy Tiểu Dật không hề thay đổi vị thuốc nào, mà thay đổi liều lượng của các vị thuốc.

Dựa theo tể tướng sinh tương khắc của dược vật, có một số loại thuốc với tỉ lệ nhất định khi kết hợp với nhau sẽ sinh ra dược chất tốt, từ đó có thể xúc tác dược hiệu, hoặc phá hỏng dược hiệu, thậm chí sinh ra độc tố, mà khi những thành phần sinh ra đó kết hợp lại, còn có những hiệu quả khác nhau.

Lại nói, đạo lý này nghe thì đơn giản, thực ra liên hệ lằng nhằng, vô cùng phức tạp, người bình thường sao có thể nhìn ra.

Cho dù chuyên nghiệp như Hàn Văn Tịch, nếu chỉ nhìn qua phương thuốc mà không cẩn thận xem xét cũng sẽ không nghĩ một phương thuốc thường lại có thể biến thành độc dược.

Ai biết Tiểu Dật vừa sửa đã ra rồi.

"Cái này ai dạy đệ!" Hàn Văn Tịch lớn giọng hỏi.

Tiểu Dật tựa như đứa nhỏ làm sai, hai tay xoắn xuýt, cúi đầu.

Hàn Văn Tịch lúc này mới phát hiện mình quá kích động, nàng vội vàng kéo Tiểu Dật sang một bên ngồi xuống, bình tĩnh ôn hòa hỏi: "Dật nhi, đệ nói cho tỷ biết, là ai dạy đệ sửa phương thuốc có được không?"

"Tự đệ quan sát, đột nhiên nghĩ ra nên sửa lại." Tiểu Dật thành thực trả lời.

Hàn Văn Tịch không thể tin được, lại hỏi: "Vậy sao đệ có thể biết phân lượng dược liệu?"

"Lúc trước phu nhân bảo đệ học thuộc điển tịch tương sinh tương khắc của dược vật, dạy tới mấy trăm trang luôn, khi đệ nhìn thấy phương thuốc đột nhiên nghĩ tới chuyện sửa lại." Tiểu Dật chớp chớp đôi mắt đen láy sạch sẽ, cực kì ngây thơ đơn thuần.

Hàn Văn Tịch biết thằng bé không biết nói dối, có điều năng lực của đứa nhỏ này không phải quá tốt thế này chứ?

"Đệ có thể sửa những thứ khác không?" Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi tiếp.

"Đệ phải xem xem, rồi nghĩ một chút nữa, phương thuốc vừa rồi đệ nghĩ mất một ngày đó."

Tiểu Dật hơi ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ cả lên, có điều cậu bé không biết mình mới sáu tuổi, lại chỉ mất một ngày sửa thuốc thành độc, là bản lĩnh nghịch thiên rồi!

Hàn Văn Tịch phát hiện đứa nhỏ này có thiên phú ở mảng độc thuật, thậm chí còn gan hơn cả mình khi trước, nếu chăm chỉ khổ học, tương lai nhất định cực kì lợi hại.

Không thể không nói mắt nhìn người của Hàn Tông An thật không tệ.

Ngày đó, Hàn Văn Tịch chỉ dẫn Tiểu Dật vài điều ở mảng độc dược, dặn Tiểu Dật chăm chỉ học hành, tạm thời đừng nói với ai khác chuyện này. Tiểu Dật được Văn tỷ công nhận, nhất thời tràn đầy động lực, nghe Tiểu Trầm Hương nói, mấy ngày sau khi Hàn Văn Tịch đến, nó gần như không bước ra thư phòng.

Ngày cứ vậy trôi đi, rất nhanh đã đến giao thừa, toàn bộ Thiên Ninh để đó tràn ngập không khí vui mừng ngày Tết.

Đêm giao thừa nhà nhà đoàn viên, trong cung thái hậu thiết già yến, Nghị thái phi cùng với Tần Vương diện hạ, Mộ Dung Uyển Như mỗi năm đều phải đến, năm nay không chỉ có thêm một vị Tần Vương phi, còn có thêm một Vinh Nhạc công chúa, mà Mộ Dung Uyển Như xảy ra chuyện như vậy không có mặt mũi tiến cung, Nghị thái phi cũng không muốn đưa nàng đi.

Triệu ma ma đặc biệt giúp Hàn Văn Tịch chuẩn bị một cái áo bông ngắn màu đỏ viền lông cáo, ấm áp lại tôn quý.

Lúc này bà đang giúp Hàn Văn Tịch chải tóc trang điểm: "Vương phi nương nương, đây là lần đầu người tham dự già yến giao thừa, thực ra chỉ là mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm thôi, đừng căng thẳng quá."

Hàn Văn Tịch không căng thẳng, Thiên Huy hoàng đế, Thái hậu, Hoàng hậu nàng đều gặp mặt rồi, nàng chỉ đang nghĩ tới nay Vinh Nhạc công chúa cũng tham dự, về việc hòa thân, có lẽ Thiên Huy hoàng đế sẽ lại tỏ thái độ cứng.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Giao thừa, gia yến bênh vực

Đêm giao thừa, trong cung treo đèn giăng hoa, khắp nơi náo nhiệt.

Gia yến tổ chức trong Khang Ninh cung của thái hậu, đúng như Triệu ma ma nói, chỉ là một bữa cơm tất niên, mọi người vây quanh bàn ăn, không có tiết mục dư thừa nào.

Thế nhưng một bữa cơm, chỉ cần vài người nói vài câu đã có thể phát sinh không ít chuyện rồi.

Thái hậu cùng Nghi thái phi hiếm khi ngồi chung một chỗ, Thiên Huy hoàng đế cùng Long Phi Dạ ngồi bên trái thái hậu, tiếp sau đó là thái tử và các hoàng tử khác, hoàng hậu cùng Hàn Văn Tịch lại ngồi bên phải Nghi thái phi.

Hàn Văn Tịch trẻ tuổi, đến tham dự bữa tiệc thế này nàng mới đột nhiên nhận ra vai vế của mình, hóa ra là cùng hàng với hoàng hậu.

Đoan Mộc Dao an vị bên cạnh Hàn Văn Tịch, yến tiệc đã bắt đầu, lại chờ mãi không thấy Trường Bình công chúa đến đây.

Ma ma nói nàng ở ngay phòng bên cạnh, chuẩn bị tặng một phần đại lễ năm mới cho thái hậu, một lễ vật bất ngờ.

"Trường Bình nha đầu này, sao lại chậm chạp thế chứ." Hoàng hậu không vừa lòng quở trách.

"Tỷ con bé đi, ai gia còn đang chờ điều bất ngờ của nó này." Thái hậu vui vẻ nói.

Nghi thái phi cười nhạt khinh thường, im lặng gấp rau, cũng không mở miệng nói gì, chuyện ở Mai Hoa yến tất nhiên không nên nhắc trên bàn cơm hôm nay, huống chi Mộ Dung Uyển Như lại gây ra chuyện mất mặt như vậy.

Lý công công can tội chèn ép nhiệm vụ bị Hoàng hậu xử tử, coi như một lời giải thích cho Nghi thái phi.

Long Phi Dạ cùng Thiên Huy hoàng đế ở một bên ghé đầu thì thầm, mọi người đều trông thấy, lại không dám hiểu kì quáy rầy, dù sao chuyện riêng của hai huynh đệ này, tất nhiên không phải việc nhỏ.

Gia yến, chẳng qua chỉ là cả nhà tụ họp ăn một bữa cơm, trường bối quan tâm tình hình gần đây của đám văn bối, văn bối lại thăm hỏi trường bối có mạnh khỏe hay không.

Thái hậu con cháu ca sang đường, nàng hỏi hết người này đến người khác, vui vẻ ra mặt, tâm tình vô cùng tốt, thỉnh thoảng nói vài câu với Nghi thái phi, Nghi thái phi hiện giờ chưa có đứa cháu nào, tuy rằng mỉm cười trả lời, đáy mắt lại chẳng có chút vui vẻ gì.

Rất nhanh, sự chú ý của thái hậu liền dừng ở chỗ Vinh Nhạc công chúa, thực ra Thái hậu lẫn Hoàng hậu đều muốn gả công chúa cho Long Thiên Mặc, tiếc là tâm tư của nàng lại chỉ dành cho Tần vương.

Hóa thân không phải chuyện đùa, không chỉ là chuyện giữa hai nhà mà còn là đại sự giữa hai nước, ảnh hưởng đến sự hợp tác của Thiên Trử quốc cùng với Tây Chu, nhất là sự tin tưởng trên chiến trường.

Cho nên mặc dù Thái hậu và Hoàng hậu đều không cam lòng nhưng cũng không dám can thiệp nhiều, đứng ở góc độ Thiên Huy hoàng đế suy nghĩ, vẫn hi vọng Tần vương có thể chấp thuận cuộc hôn nhân này.

"Vinh Nhạc công chúa, đừng khách khí, người đâu, còn không mau rót rượu cho Công chúa?"

"Thái hậu nương nương người mời khách khí, Dao Dao tự rót là được rồi ạ."

Thái hậu đề ý săn sóc Đoan Mộc Dao, Đoan Mộc Dao sớm nghe nói quan hệ giữa Thái phi và Thái hậu hơi căng thẳng, nên trước mặt Thái phi không dám quá thân mật với Thái hậu, lại không hề thất lễ.

"Nào, Dao Dao, ăn nhiều một chút."

"Thái phi nương nương, sao có thể như vậy ạ, để Dao Dao gấp đồ ăn cho người mới phải."

Nghi thái phi tự mình gấp thức ăn cho Đoan Mộc Dao, Đoan Mộc Dao lại múc canh cho Thái phi, hai người chưa thành mẹ chồng nàng dâu, đã trông như mẹ con thật rồi.

Theo lý mà nói, đêm tiệc giao thừa năm nay, Hàn Văn Tịch, người mới gia nhập Hoàng tộc mới là tiêu điểm, thế nhưng Hàn Văn Tịch từ lúc khai tiệc đến giờ vẫn bị ngó lơ, giống như bữa tiệc náo nhiệt này không thuộc về nàng.

Nàng vẫn thoải mái, yên lặng dùng bữa, lẳng lặng nghe các nàng nói chuyện, lời nói thật thật giả giả, nàng nghe đến thấu triệt.

Thái hậu lơ đãng liếc nàng một cái, cuối cùng mở miệng: "Văn Tịch, đã có tin vui chưa?"

Tin vui?

Hàn Văn Tịch ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt mờ mịt, tin vui gì cơ?

Nhưng Nghi thái phi ngồi cạnh nháy mắt đã sa sầm mặt mày.

"Mẫu hậu, nhìn vậy thì chắc là không có rồi, nhìn phản ứng của cô ấy kia, sợ là còn chưa hiểu người đang nói gì đâu? Đã lập gia đình rồi, sao còn giống một cô nương thế chứ." Hoàng hậu trêu ghẹo nói.

Hàn Văn Tịch thực sự là không hiểu, sao đột nhiên hỏi nàng có tin vui không? Mà tin gì mới được chứ?

Thấy vẻ mặt của nàng, Thái hậu vui vẻ cười to, nàng nghiêng đầu nhìn Nghi thái phi: "Muội muội, nha đầu nhà muội là già vợ không hiểu hay thực sự không hiểu vậy? Muội không dạy cho nó sao?"

Nghi thái phi khẽ thờ dài một tiếng, cảm khái nói: "Thành hôn mới hơn nửa năm, Tần vương suốt ngày bận rộn, cứ vài ngày lại không thấy mặt mũi, sao có thể nhanh có tin vậy chứ?"

Lời này nói ra, Hàn Văn Tịch rốt cuộc cũng hiểu "có tin vui" là có ý gì.

Thái hậu hóa ra đang hỏi nàng đã có thai chưa!

Nàng nhất thời xấu hổ cúi đầu, hai má đỏ ửng, Long Phi Dạ và nàng chỉ là hữu danh vô thực, ngay cả lạc hồng đêm hoa chúc cũng là giả, sao nàng có thể có tin vui được chứ?

"Vậy là thực sự vẫn chưa có tin ả?" Thái hậu rõ ràng đã biết còn có hỏi, còn ra vẻ rất quan tâm.

Nghi thái phi không muốn trả lời, lặng lờ liếc Hàn Văn Tịch một cái, ý nói tự nàng trả lời đi.

"Có tin vui" cũng giống như "khăn trắng lạc hồng", thực ra đều có chung một đạo lý, không quan tâm quá trình, chỉ cần biết kết quả. Tuy rằng chuyện này cần sự cố gắng từ cả hai phía, thế nhưng nếu không có kết quả, tội lỗi đều sẽ bị đổ lên đầu nữ nhân, trong Hoàng tộc lại càng như vậy, bởi vì tuyệt đối không được phép nghi ngờ nam nhân Hoàng tộc!

Nghi thái phi không nói gì, ngoại trừ Thiên Huy hoàng đế cùng với Long Phi Dạ còn đang cúi đầu thì thầm, người cả bàn đều nhìn về phía Hàn Văn Tịch, nữ nhân có thể đứng vững trong một gia tộc hay không, căn bản không cần bất cứ thứ gì, chỉ cần có con trai!

Hơn nữa với một nữ nhân xuất thân bình dân gả vào gia đình quý tộc mà nói, con trai đối với nàng lại càng quan trọng.

Bởi vì, không con chính là một trong bảy điều bỏ vợ.

Bầu không khí yên lặng, ngay cả những phi tần ngồi bên ngoài cũng nhìn lại đây, dần dần có tiếng bàn tán.

Có điều tuy rằng mặt Hàn Văn Tịch có hơi đỏ, nàng vẫn bình thản đáp lại: "Vẫn chưa có."

Chuyện này, ngoại trừ bình thản, nàng còn biết làm sao?

Lời vừa nói ra, xung quanh lập tức có tiếng cười trộm, Tiêu quý phi ngồi phía sau lưng Hàn Văn Tịch còn ghé sát lại, thấp giọng nói: "Đã hơn nửa năm rồi, Tần vương cho dù có bận rộn đến đâu, cũng không thể... Văn Tịch à, hôm nào để Tiết thái y xem cho một chút, việc này Tiết thái y rất mắt tay đó."

Tuy nói nhỏ nhưng có không ít người nghe được, nhất thời tiếng cười trộm lại vang lên khắp nơi, Hàn Văn Tịch cảm thấy mình như biến thành cái bia cho mọi người chỉ trích, thế nhưng vẫn đề này nàng không nắm quyền chủ động, thậm chí không thể giải thích tự cứu bản thân.

Đương nhiên, lời thế này cũng không thích hợp để bản thân trong tiệc gia đình, thái hậu thoáng nhìn sắc mặt tái mét của thái phi, vô cùng vừa lòng.

Thái hậu thấy được việc liên thủ tuy, tốt bụng tìm đường lui cho Hàn Văn Tịch: "Tần vương, là lỗi của con đó, có bận rộn đến đâu cũng không thể lạnh nhạt với Văn Tịch chứ?"

Thái hậu vốn tưởng Tần vương không nghe, sẽ tùy tiện gặt đầu là cùng, nhưng ai ngờ, Long Phi Dạ ngừng đầu lên, thậm chí còn biết đang xảy ra chuyện gì, hần thần nhiên đáp: "Thái hậu dạy rất phải, nhi thần sẽ nỗ lực hơn."

Chuyện này...

Nhất thời mọi người đều ồ lên, ai cũng không ngờ Tần vương lại có thái độ như vậy.

Đoan Mộc Dao ngăn người kinh ngạc, như thể chịu đã kích lớn, phải biết trong lòng nàng, vị trí của sư huynh như một vị thần, vinh viễn cao quý, không thể khinh nhờn, nàng không thể tưởng tượng được lời nói mập mờ như vậy lại do sư huynh chính miệng nói ra.

Không ít nữ nhân ở đây đỏ mặt rồi, mặt Hàn Văn Tịch không biết còn đỏ tới mức nào nữa.

"Sẽ nỗ lực hơn", lời này thật khiến trí tưởng tượng người ta bay xa.

Hần muốn nỗ lực thế nào đây?

Nàng vô thức nhắm mắt, may mắn nhanh chóng tỉnh lại, nhìn không được ngừng đầu liếc trộm tên kia, đã thấy Long Phi Dạ mặt không đổi sắc, cũng đang nhìn nàng, Hàn Văn Tịch lập tức liếc sang chỗ khác, bỏ lý ý cười trừu ghẹo trong mắt Long Phi Dạ.

Thái hậu giật giật khóe miệng, nhất thời không biết phải nói sao.

Mà Nghi thái phi thân là mẫu thân cũng không thể tin được, nàng nhìn không được nhớ tới tấm khăn dính máu kia, Long Phi Dạ nói như vậy, không thể nghi ngờ là đang bảo vệ Hàn Văn Tịch.

Nếu hôm nay hẳn không nói câu này, về chuyện "có tin vui" hay chưa, ngày sau nhất định sẽ còn khiến Hàn Văn Tịch khó xử, nhưng hẳn nói thế này, ít nhất sẽ có rất nhiều người ở đây biết điều hơn.

Theo tính cách của nhi tử, sao có thể bằng lòng giúp Hàn Văn Tịch chứ? Nghi thái phi phát hiện mình càng ngày càng không thể hiểu đứa con này.

Thiên Huy hoàng đế nhìn Hàn Văn Tịch mấy lần, đáy mắt có chút phức tạp, rồi cũng mở miệng, trêu đùa nói: "Tần vương, phủ người chỉ có một vị vương phi người còn lạnh nhạt được, chờ sang năm nếu có thêm người mới cũng đâu thể như vậy nữa?"

Sang năm có thêm người mới, chẳng phải là đang nhắc đến chuyện hòa thân sao? Người mới kia chẳng phải là Đoan Mộc Dao sao?

Đây là lần đầu tiên Thiên Huy hoàng đế ở trước mặt mọi người nhắc đến chuyện này, xem ra lời đồn gần đây là thật rồi, chuyện hòa thân có đến tám chín phần là sẽ thành.

Long Thiên Mặc nhắc chén rượu uống một hơi cạn sạch, người khác không nhận ra, hẳn lại hiểu rõ tất cả.

Nghi thái phi mang Đoan Mộc Dao tham dự gia yến, phụ hoàng trước mặt mọi người hỏi như vậy, thực ra là hai người liên hợp tạo áp lực cho Tần vương, khiến Tần vương chẳng còn đường từ chối.

Xem ra chuyện này đã định kết cục!

Nữ nhân mình thích không thể lấy đã đành, không nghĩ tới người mình không thích hẳn cũng không thể không lấy, nghĩ vậy, hẳn lại rút chén rượu đây.

Dù là chuyện đã quyết định, mọi người vẫn hi vọng Tần vương chính miệng đáp lại chuyện này một lần.

Tâm tình ừ dộng khiến Đoan Mộc Dao trở nên căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, chờ Long Phi Dạ nói tiếp, mà lúc này, hai má Hàn Văn Tịch vẫn còn ửng đỏ, cũng đang đợi như vậy.

Nàng lần nữa nhìn về phía Long Phi Dạ, ai ngờ được, cũng giống hết khi này, lại chạm vào đôi mắt sâu hút của người kia, hẳn đang nhìn nàng.

Hàn Văn Tịch muốn tránh đi, không hiểu sao lại không tránh nữa, nhìn thẳng vào hẳn, chờ đợi.

Người ta nói, ánh mắt chạm nhau, là ngôn ngữ không lời.

Thực ra Hàn Văn Tịch không có gì muốn nói với Long Phi Dạ, nàng chỉ đang chờ đợi, Long Phi Dạ nghiêm túc nhìn nàng, có điều khóe môi lại khẽ cau lên.

Hắn nói với đám người đang im lặng: "Một vị Vương phi bốn vương đã không có thời gian bận tâm, người mới thì thôi khỏi bàn đi."

Lời này vừa ra, giống như tiếng sấm rền đánh thẳng vào giữa bàn tiệc, chấn động đến mức mọi người tưởng chừng rụng tim!

Long Phi Dạ, hẳn vừa nói gì?

Trong cung hoàn toàn yên tĩnh, sắc mặt Thiên Huy hoàng đế thay đổi dần, vẻ mặt âm u, mà Nghi thái phi hung dữ trừng mắt qua, còn thái hậu và hoàng hậu đã kinh sợ không biết phải làm thế nào.

"Long Phi Dạ!"

Đột nhiên Đoan Mộc Dao gào lên giận dữ, đứng mạnh lên xoay người chạy đi, bởi vì nàng dùng sức quay người, chén canh trên bàn ăn bị dụng nghiêng, đổ đầy lên người Hàn Văn Tịch.

Nghi thái phi nóng nảy, vội vàng đuổi theo: "Dao Dao, Dao Dao con chờ một chút!"

Cả người Hàn Văn Tịch đều là canh, lại không rảnh bận tâm, nàng nhìn Long Phi Dạ, khóe miệng cũng nhem không được hơi hơi cong lên, nàng thực sự rất muốn hỏi Long Phi Dạ một câu, có phải hẳn cố tình không, cố ý trước mặt mọi người công khai từ chối? Nếu không trước đây nhiều lần như vậy, sao hẳn không có biểu hiện gì?

Người này, thật xấu xa!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Kinh hãi, đây là thi thể

Một câu của Long Phi Dạ làm Đoan Mộc Dao tức giận bỏ đi, cũng phá hỏng sạch sẽ không khí hòa thuận vui vẻ của bữa tiệc này.

Rốt cuộc một tiếng "rầm" vang lên cắt đứt sự im lặng, Thiên Huy hoàng đế đập bàn đứng lên làm tất cả mọi người giật mình, đến cả Thái hậu lẫn Hoàng hậu đều nín thở.

"Tần vương, qua đây cho trẫm" Thiên Huy hoàng đế đen mặt lạnh giọng nói.

Long Phi Dạ mặt không đổi sắc tạo nhà đứng dậy, bước theo Thiên Huy hoàng đế ra ngoài, mãi đến khi hai bóng dáng cao lớn kia hoàn toàn biến mất, trong cung mới nhốn nháo lên, tiếng bàn tán vang lên xôn xao.

Long Phi Dạ lấy lý do không có thời gian mà từ chối Đoan Mộc Dao, tuy rằng không quan hệ trực tiếp với Hàn Văn Tịch, nhưng câu trả lời về việc "có tin vui" của Tần vương vẫn khiến mọi người thi thảm về nàng.

Chuyện Tần vương từ chối không thể nghi ngờ là một tin tức cực tốt đối với Hàn Văn Tịch, nếu Đoan Mộc Dao không vào được Tần vương phủ, vậy vị trí Vương phi nương nương của Hàn Văn Tịch có thể giữ vững rồi.

"Ha ha, Hàn Văn Tịch thật quá may mắn, lúc Thái hậu chỉ hôn Tần vương còn nhỏ, nếu đối lại là hôm nay, e là cũng bị từ chối"

"Cũng khó nói lắm, ngại không nghe Tần vương vừa nói sao, rõ ràng đã sùng bái nàng, nghe nói Hàn Văn Tịch còn ở trong Phù Dung viện của Tần vương đó!"

"Rồi sao? Ta không tin cô ta có thể lọt mắt xanh của Tần vương, chẳng phải chỉ biết tí chút độc thuật sao?"

"Đâu chỉ vậy, ngại chưa nghe chuyện trên Mai Hoa yến à? Ngay cả Vĩnh Nhạc công chúa đều phải chịu thua, ta thấy vị nương nương này cũng không đơn giản đâu!"

....

Mặc dù có ý kiến không đồng tình, thế nhưng chuyện Hàn Văn Tịch được sủng ái cũng từ đây mà truyền ra. Ngay tại lúc mọi người xôn xao bàn tán, Hàn Văn Tịch đã lên ra ngoài từ lâu, tìm một cung nữ đưa nàng đi xử lý vết bẩn trên người.

Người đi chưa được bao lâu, thái hậu đã hỏi: "Tần vương phi đâu?"

"Bẩm thái hậu nương nương, vương phi nương nương đã cùng với Hứa ma ma đi lau vết bẩn trên y phục." Cung nữ ti mi bẩm báo.

Đấy mất Thái hậu có chút phức tạp, không nói thêm câu nào.

Thái hậu cũng có nghe qua chuyện ở Mai Hoa yển, đối với nhà đầu Hàn Văn Tịch kia, nàng vừa thương vừa hận, vốn dĩ nghĩ nếu Đoàn Mộc Dao tới vương phủ, với tính cách của Nghi thái phi, nhất định sẽ để Hàn Văn Tịch phải chịu ách ức, lúc đó nàng sẽ có cơ hội lợi dụng Hàn Văn Tịch. Ai biết mọi chuyện lại thành ra thế này, Tần vương làm bề mặt Vinh Nhạc công chúa ngay trước mặt mọi người, chuyện này nếu truyền tới hoàng thất Tây Chu, vậy phải làm thế nào đây?

Thái hậu cau mày, lo lắng vô cùng, hoàng hậu chần chờ trong chốc lát, thấp giọng khuyên như: "Mẫu phi, con thấy chuyện này còn có thể cứu vãn."

"Nghĩa là sao?" Thái hậu thuận miệng hỏi, cũng không ôm hi vọng gì nhiều.

"Mẫu phi, lúc trước Hoàng thượng giục cười, Tần vương chẳng phải cũng từ chối mấy lần sao, cuối cùng hoàng thượng ban một đạo thánh chỉ, Tần vương cùng Nghi thái phi còn không ngoan ngoãn chịu phục?" Hoàng hậu thấp giọng nói.

Nghe lời này, lòng mày Thái hậu mới buông lỏng, Hoàng hậu không nói, bà lại suýt quên mất chuyện này.

Thế nhưng nàng suy nghĩ một lúc, lại thấy không ổn lắm, không hài lòng nói: "Hoàng hậu, sao có thể so Hàn Văn Tịch với Vinh Nhạc công chúa được? Không biết Nghi thái phi có thể khuyên được hay không, chúng ta cũng qua đó xem xem."

Hàn Văn Tịch không có liêm sỉ, chẳng chút tự tôn đập cửa kiểu hoa tự mình bước tới Tần vương phủ, nhưng Vinh Nhạc công chúa đường đường là công chúa đại quốc, nàng đã rất miễn cưỡng nhận nhượng chỉ vì Tần vương rồi, sao có thể gả vào bằng cách ép buộc chứ? Vậy chẳng phải khiến hoàng thất Tây Chu thành trò cười cho thiên hạ sao?

Hoàng hậu đứng dậy cùng đi qua: "Mẫu hậu, Vinh Nhạc công chúa là sư muội Tần vương, tuy không phải thanh mai trúc mã nhưng cũng đã quen biết từ nhỏ, theo thần thiếp thấy, chỉ cần Tần vương gật đầu, chuyện hôm nay Vinh Nhạc công chúa sẽ bỏ qua, lát nữa thần thiếp sẽ dẫn đó, chuyện đêm nay không cho phép ai nói ra!"

Thái hậu lúc này mới gạt đầu, cùng Hoàng hậu đi về phía đông.

Mà hiện giờ, Hàn Văn Tịch đang ở một căn phòng phía tây xem xét y phục, dưới ánh đèn dầu, nàng mới phát hiện cả chén canh đều đổ hết lên người nàng, dính bẩn một mảng lớn, không sao lau sạch được, may mà ở tiệc đều có y phục chuẩn bị sẵn.

"Hứa ma ma, người đi lấy cho ta bộ đồ khác."

"Xin vương phi nương nương chờ một chút, lão nô lập tức lấy ngay."

"Không vội, ta cũng hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lúc."

Hứa ma ma đóng cửa lui ra, Hàn Văn Tịch tựa vào trên ghế nằm, thực ra nàng không mệt, chỉ là lấy cớ thôi, bây giờ nàng qua cũng chẳng biết làm gì, có lẽ đêm nay Long Phi Dạ cùng Nghi thái phi chưa đi như vậy được. Đợi lát thay đồ xong mới phải quay lại, dù sao cũng không có chuyện của nàng.

Nghĩ đến hai câu nói đêm nay của Long Phi Dạ, chi vèn vèn hai câu đã gây ra sóng to gió lớn, không biết Thiên Huy hoàng đế sẽ trị hấn thế nào, có điều tên kia nếu dám làm vậy, hẳn là đã nắm chắc mười phần rồi.

Hàn Văn Tịch không phát hiện khoe miệng mình này giờ vẫn cong cong, trong lòng vô cùng thích ý.

Nàng đang trộm vui vẻ, lại bỗng nhiên nghe thấy tiếng loảng xoảng ở phòng kế bên, nghe như có không ít đồ vật bị đổ vỡ.

Có chuyện gì rồi?

Hàn Văn Tịch đứng dậy, nghe ngóng một lúc lại không nghe được âm thanh nào nữa.

Kì quái!

Nàng nhất thời không nghĩ gì nhiều, vội vàng chạy qua xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng ai biết vừa đẩy cửa ra lại phát hiện tất cả đồ trang trí quý giá trên kệ đã bị hất vỡ đầy đất, mà Trường Bình công chúa đang nằm trên đồng minh võ, lưng hướng lên trên, không rõ bị thương thế nào mà chảy khá nhiều máu.

"Trường Bình!"

Hàn Văn Tịch kêu lên sợ hãi, phản ứng đầu tiên chính là chạy tới cứu người, tuy rằng nàng với Trường Bình có thù, thế nhưng liên quan đến mạng người, sao có thể để ý nhiều vậy được!

Nàng vội vàng xoay người Trường Bình công chúa lại, chỉ thấy đầu nàng bị va ra vết thương, máu chảy không ngừng, hai mắt nhắm nghiền như thể đang ngủ.

Hàn Văn Tịch đang muốn cầm máu cho nàng, thì hệ thống giải độc bỗng nhiên phát ra cảnh báo, có độc!

Không phải bị ngã sao? Không lẽ trúng độc rồi mới ngã xuống?

Sao lại trúng độc? Là ai hạ?

Hệ thống giải độc không lập tức báo ra là loại độc nào, vậy chứng tỏ độc mà Trường Bình công chúa trúng phải không hề đơn giản.

Hàn Văn Tịch không rảnh nghĩ nhiều, lập tức khởi động hệ thống quét, nhưng ai ngờ vừa khởi động nàng đã ngã người ra...

Chỉ thấy sắc mặt nàng trở nên tái mét, hai tay ôm lấy Trường Bình công chúa không nhận được trở nên run rẩy.

Hệ thống quét phát ra một thông báo, đây là thi thể, cho nên hệ thống tự động khởi động hình thức quét với xác chết!

Nàng đang ôm một thi thể, nghĩa là... Trường Bình công chúa chết rồi!

"A..."

Hàn Văn Tịch hét toáng lên, theo bản năng đẩy Trường Bình công chúa ra, vội vàng đứng dậy, không tin vào mắt mình mà liên tục lui về phía sau mấy bước.

Thần là bác sĩ, sớm nhìn quen sinh tử, với nàng mà nói thi thể không hề đáng sợ.

Thế nhưng! Trước mắt nàng chính là... chính là Trường Bình công chúa, mấy hôm trước nàng ta còn vui vẻ xuất hiện trước mặt nàng mà!

Bây giờ lại chết rồi! Bị hạ độc chết!

Hàn Văn Tịch hoàn toàn không ngờ sẽ xảy ra chuyện thế này, cho nên nàng vừa xống vào đã muốn cứu người, không phát hiện ra có điều khác thường.

Sao có thể như vậy!

Nếu không, thần là một bác sĩ, nàng đáng lẽ ra phải cực kì nhạy cảm với chuyện này mới đúng.

Chuyện xảy ra quá mức đột ngột, đầu Hàn Văn Tịch nhất thời trống rỗng, mà lúc đó ngoài cửa lại vọng đến giọng nói của cung nữ.

"Công chúa, nô tì mang đồ người muốn đến rồi!"

"Công chúa, người còn chưa chuẩn bị xong sao? Mau lên ạ, trên tiệc đã xảy ra chuyện rồi, hay là người đến xem một chút đã...."

Đấy là giọng của Sương Hồng, ti nữ riêng của Công chúa.

Hàn Văn Tịch theo bản năng quay đầu nhìn ra ngoài cửa, liền thấy Sương Hồng chạy vào, im bật đứng sững ở đó.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, một lúc lâu, đột nhiên Sương Hồng gào toáng lên: "Aaaa... người đâu! Mau đến đây... A..."

Hàn Văn Tịch ngăn người đứng ở nơi đó, cũng không có nghĩ nhiều như vậy, trái tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập loạn.

Sương Hồng vừa gào thét vừa xống vào, nhanh chóng ôm lấy Trường Bình công chúa, chỉ là vừa ôm lên, nàng liền nhận thấy bất thường, nàng dè dặt run tay xem xét hơi thở của công chúa, lập tức sợ tới mức đẩy Trường Bình ra, thét toáng lên: "A... a.... Công chúa chết, Công chúa chết rồi!"

Lúc này, một đoàn cung nữ và thái giám đã tới, thấy cảnh tượng trong phòng, mọi người đều luống cuống lui lại, cả đám mặt mũi tái mét, chỉ có một ma ma lớn tuổi giữ được bình tĩnh, đầu tiên sai người tìm thái y, sau đó phái người bẩm báo cho thái hậu hoàng hậu.

Thái y tới đầu tiên là Cổ Bắc Nguyệt, hẳn vừa tới cửa, trông thấy cảnh tượng trong phòng, lại nhìn Hàn Văn Tịch đứng bên cạnh, trong mắt lập tức có chút bất an.

Sương Hồng thấy Cổ Bắc Nguyệt như trông thấy cọng rom cứu mạng, liền nhào tới: "Cổ thái y, Công chúa, nàng... Công chúa... hức.. hu hu.. Ngài mau cứu Công chúa đi, Công chúa nhất định chưa chết! Nhất định chưa chết!"

Cũng không biết Sương Hồng đang sợ hãi, hay đang tự lừa mình dối người nữa.

Người một khi đã tắt thở, sẽ có sự thay đổi rất nhanh.

Trường Bình công chúa nằm ngửa trên mặt đất, trên trán dính đầy máu me, hai mắt nhắm nghiền, thân thể lúc này đã cứng lại, gương mặt trắng bệch, Cổ Bắc Nguyệt nhìn qua đã biết không thể cứu chữa.

Nhưng hẳn vẫn bước tới, kiểm tra hơi thở, mạch đập, xem nguyên nhân cái chết, mà lúc đó, đám người vây quanh cửa đã tàn sang một bên, thái hậu, hoàng hậu, cả Long Thiên Mặc đều đã tới.

"Trường Bình! Trường Bình!"

Hoàng hậu gần như là xông tới, vừa trông thấy người nằm trên mặt đất, trước mắt nàng tối sầm, suýt chút nữa ngã xuống, cũng may có Long Thiên Mặc đứng lúc đó được.

Thái hậu chống quai trượng, được ma ma nâng tiến vào, mặt mũi trắng bệch, cả người đều đang run rẩy, gần như đứng không vững.

Mà Long Thiên Mặc nhìn thấy mọi chuyện, vừa giận vừa sợ, thò bạo rống lên: "Cổ Bắc Nguyệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cổ Bắc Nguyệt cúi đầu, khom người lui sang một bên, sau đó quỳ xuống: "Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ... xin nén bi thương!"

"Sao có!"

Thái hậu kinh hãi, hô hấp khó khăn, mắt tròn trũng.

"Không... không! Không thể nào! Không thể! Người nói dối! Nói dối!"

Hoàng hậu nhắc chân đá Cổ Bắc Nguyệt, ra lệnh: "Người mau cứu nó, cứu nó đi! Người cứu không được nó, bôn cung sẽ chôn người theo!"

Cổ Bắc Nguyệt quỳ lại lần nữa, giọng nói nặng nề: "Hoàng hậu nương nương, xin nén bi thương."

"Ta không tin! Không tin! Trường Bình, con ta! Con gái ta!"

Hoàng hậu khóc rống lên, gầy khời Long Thiên Mặc mà xông đến, nàng ôm lấy Trường Bình công chúa dùng sức lay người, thế nhưng... công chúa thực sự đã chết rồi.

"Không! Trường Bình, sao con có thể... sao có thể bỏ lại mẫu phi! Trường Bình, sao lại thế này! Con của ta, con ta....."

Nhất thời, những người ngoài phòng đều quỳ xuống, chỉ nghe thấy hoàng hậu khóc đến tê tâm liệt phế.

Long Thiên Mặc nhìn muội muội mình, làm sao cũng không thể tin tưởng được, hẳn kén giọng chất vấn: "Cổ Bắc Nguyệt, đang yên lành sao nó lại chết?"

Người đã chết, vậy nguyên nhân là gì?

Vết thương trên trán kia, không thể là vết thương chí mạng được.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Trúng độc, nhất định là người

Nguyên nhân cái chết?

Cổ Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, trước mặt mọi người, hẳn đánh thành thật trả lời: "Bẩm điện hạ, nếu như hạ quan không chẩn đoán sai thì Trường Bình công chúa hẳn là do trúng độc mà chết, còn về phần trúng phải loại độc gì, xin thứ lỗi cho hạ quan vô năng."

Nếu như Trường Bình công chúa còn sống, có lẽ Cổ Bắc Nguyệt sẽ tìm không ra dấu vết trúng độc. Nhưng người đã chết, dấu vết do trúng độc thường sẽ xuất hiện trong thời gian ngắn.

Đôi mắt trắng bệch của Trường Bình công chúa lộ ra vài vật màu đen, nếu như trôi qua một đoạn thời gian nữa, đoán chừng dấu vết sẽ càng rõ ràng hơn, có lẽ sẽ nhìn ra được trúng phải loại độc gì.

Trúng độc?

Lời này vừa nói ra mọi người đều kinh hãi, vậy mà lại là trúng độc? Trúng độc gì, ai hạ độc?

Long Thiên Mặc đột nhiên tức giận quát Sương Hồng: "Người nói! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Người và công chúa ở đây đã làm những gì?"

Trường Bình nên có mặt tại gia yến từ sớm, lại thần thần bí bí, tri hoàn không chịu xuất hiện.

Sương Hồng sợ hãi, liên tục lặc đầu: "Nô tỳ... nô tỳ không..."

Đột nhiên, nàng ta quay đầu nhìn về phía Hàn Văn Tịch, trực tiếp chỉ vào Hàn Văn Tịch: "Là nàng ta! Là nàng ta, Tần Vương phi, nàng..."

Lúc này, Thái hậu cùng Hoàng hậu mới chú ý tới Hàn Văn Tịch đang đứng một bên.

"Công chúa điện hạ nói muốn chuẩn bị cho Thái hậu một phần lễ vật, bởi vì điều khác chưa xong, cho nên trốn ở chỗ này khác, công chúa vừa rồi sai nô tỳ ra ngoài lấy đồ, nô tỳ vừa về tới nơi liền thấy công chúa nằm trên mặt đất, Vương phi nương nương đang đứng một bên..."

Sương Hồng bị dọa cho phát khóc rồi, nghe thấy lời này, Thái hậu cùng Hoàng hậu đồng loạt nhìn sang Hàn Văn Tịch, ánh mắt hung ác tựa như phun ra độc.

Hàn Văn Tịch lập tức ý thức được phiền phức của mình vô cùng lớn, luôn nghĩ là đến cứu người, nhưng cũng vì chuyện này làm cho kinh động, nàng vẫn chưa kịp ý thức được nguy hiểm của mình.

Nhưng mà nàng vẫn là tỉnh táo, giải thích nói: "Vừa rồi ta chuẩn bị thay quần áo ở phòng kế bên, thì nghe thấy có tiếng động liền chạy tới xem một chút, thì thấy Trường Bình đã nằm trên mặt đất rồi..."

"Nàng trúng độc gì, đang yên đang lành tại sao lại trúng độc, độc từ đâu tới?"

Hoàng hậu ngồi trên mặt đất liên tục hỏi âm thanh vô cùng ác liệt, đơn giản là muốn câu xé Hàn Văn Tịch.

Mà Thái hậu lại càng trực tiếp hơn: "Vi sao Trường Bình lại ngã xuống đất, những giá đỡ này vi sao lại bị đổ, Hàn Văn Tịch có phải người cãi nhau với Trường Bình hay không, còn động thủ nữa? Người nói đi!"

"Ta không có!" Hàn Văn Tịch tức giận phủ nhận.

"Ta lập lại lần nữa, ta vừa mới ở phòng kế bên nghe thấy tiếng giá đổ rơi nên mới tới, ta vừa vào cửa đã thấy Trường Bình ngã trên mặt đất, ta mới phát hiện nàng trúng độc mà chết thì Sương Hồng đến."

"Nàng trúng độc gì? Không phải người rất biết giải độc sao? Vi sao người không cứu nàng ấy? Vi sao?" Long Thiên Mặc vô cùng kích động, dù sao Trường Bình là muội muội ruột duy nhất của hắn!

"Ta vẫn chưa tra ra nàng trúng độc gì, nhưng khi ta tới độc đã phát tác khiến nàng tử vong rồi, căn bản không còn cách nào cứu chữa." Hàn Văn Tịch giải thích chi tiết.

Lời này vừa nói ra, Hoàng hậu lập tức lên án mạnh mẽ, "Hàn Văn Tịch, người nói káo! Người nghe được tiếng động liền chạy đến, từ phòng kế bên tới đây người mất bao nhiêu thời gian? Người không có thời gian cứu người? Loại độc gì mà có thể lợi hại như vậy, trúng độc lên lập tức mất mạng?"

Điểm này, thực ra chính Hàn Văn Tịch cũng nghĩ mãi cũng không hiểu.

Nhưng mà, thái độ của nàng vẫn là rất kiên định, "Ta không nói dối, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ khi điều tra ra độc tố mới biết được, ta lập tức làm kiểm tra."

Nàng nhìn thấy chỉ là kết quả, Trường Bình công chúa rút cuộc là ngã dưới giá đỡ trước rồi mới chết, hay là sau khi chết rồi mới ngã xuống đựng rơi giá đỡ, ai cũng không rõ.

Loại độc có thể khiến lập tức mất mạng không nhiều, Hàn Văn Tịch cũng rất muốn biết, mà chuyện nàng càng muốn biết là độc này từ đâu tới.

Nàng đang muốn đi qua, Hoàng hậu lại tức giận quát, "Hàn Văn Tịch, ngươi còn dám giao biện! Ngươi chính là đang nói dối! Ngươi đầu, bắt nàng lại cho bản cung!"

Hàn Văn Tịch đột nhiên nhủ mảy, cũng nổi giận: "Kẻ nào dám! Không có chứng cứ, dựa vào cái gì bắt ta!"

"Người đầu, bắt lại!" Giọng nói của Thái hậu càng âm hiểm hơn, thị vệ rất nhanh liền vọt vào, áp trụ Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch tránh không thoát được, giận dữ nhìn về phía Long Thiên Mặc: "Thái tử diện hạ, Liên Trường Bình trúng độc gì đều chưa biết, các người cứ như vậy không có bằng chứng, ngấm máu phun người, đây chính là tác phong làm việc trong Hoàng cung sao?"

Long Thiên Mặc phẫn nộ, cũng cực kỳ đau lòng, nhưng từ đầu đến cuối hẳn không tin Hàn Văn Tịch hạ độc Trường Bình, cũng nghĩ không ra động cơ Hàn Văn Tịch gây án.

Chỉ cần một lát, hẳn hẳn tiền nói: "Hoàng thái hậu, Mẫu hậu, cứ để Tần Hoàng thẩm kiểm tra độc một chút, cũng không sao."

Hoàng hậu vô cùng bài xích, đang muốn cự tuyệt, Thái hậu lại lạnh lùng nói: "Được, để nàng tra, ai gia cũng muốn xem xem nàng ta có thể tra ra độc gì lại có thể trong nháy mắt liền mất mạng!"

Lời này vừa nói ra, thị vệ mới buông Hàn Văn Tịch ra.

Hàn Văn Tịch ngồi xuống bên cạnh công chúa Trường Bình, vừa nhìn thấy mũi và lưỡi nàng chỉ một màu đen nàng liền buồn bực, vừa làm công tác kiểm tra thường ngày, vừa khởi động hệ thống máy quét, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu của nàng

Sao lại thế...

"Xong chưa?" Hoàng hậu nghiêm nghị thúc giục.

Hàn Văn Tịch đứng dậy nhìn xung quanh một chút, mặt tràn đầy nghi hoặc.

"Tra ra chưa?" Thái hậu mắt kiên nhẫn chất vấn.

Hàn Văn Tịch lúc này mới thần nhiên nói: "Tra được rồi, là Tiễn Độc Mộc."

Nhưng lời này vừa nói ra, người ở trong phòng tất cả đều mờ mịt: "Tiễn Độc Mộc" là cái gì? Từ trước đến nay chưa từng nghe nói qua.

"Đây là vật gì?" Thái hậu nghiêm giọng.

"Đây là một loại cây có độc tính vô cùng mạnh, tục xưng là "Kiến huyết phong hầu", chỉ cần trên cơ thể con người có vết thương, dính phải chất lỏng liền nhanh chóng dẫn đến trúng độc, khiến nhịp tim suy kiệt, hô hấp khó khăn dẫn đến ngạt thở mà chết." Hàn Văn Tịch giải thích.

Liên quan tới loại độc này, còn có một loại cách nói "Thất thượng bát hạ cửu đảo địa", chính là nói trúng phải "Kiến huyết phong hầu" là đi lên bảy bước hoặc đi xuống tám bước, hoặc là đi chín bước trên đất bằng phẳng thì cuối cùng sẽ bỏ mạng.

Thực ra tùy vào lượng độc tố, có lúc cũng không cần nhiều bước như vậy, chỉ hai, ba bước đều có thể ngã xuống đất.

Hàn Văn Tịch cơ bản có thể khẳng định: "Trường Bình công chúa hẳn là sau khi trúng độc, ngã xuống rồi mới đựng vào cái giá đỡ này.

Trúng độc, đơn giản có hai loại, một loại là trong lúc vô tình chạm phải, loại thứ hai là có người cố ý hạ độc.

Nàng vừa mới nhìn xung quanh một vòng, nhưng không nhìn thấy loại đồ vật như thần, cảnh hay là của Tiễn Độc Mộc, cũng không phát hiện có cái gì mang theo đồ vật có độc tố này.

Có phải là có người đến hạ độc hay không, lúc nàng tới người bỏ chạy nàng cũng không nhìn thấy?

Sự tình có chút phức tạp.

Nàng đang muốn làm kiểm tra cận kề, lúc tiến lên một bước để phân tích độc tố bên trong cơ thể Trường Bình công chúa, Hoàng hậu lại nghiêm nghị nói: "Người đầu, lập tức bắt nàng nhốt vào thiên lao! Hung thủ, nhất định chính là nàng! Không có gì đáng nói!"

Hàn Văn Tịch lại lần nữa nhìn về phía Long Thiên Mặc: "Đề ta tra cho rõ ràng, loại độc tố này rất hiếm có, không phải ai cũng đều nhận ra được!"

Ai mà biết được, Hoàng hậu vậy mà lại cần ngược nói "Đích thực hiếm có, ở đây ai cũng chưa từng nghe nói, chỉ có người Hàn Văn Tịch biết loại độc này, ngoại trừ người Hàn Văn Tịch, còn ai vào đây hạ độc?"

Hoàng hậu không có nói sai, chỉ ít trong cung chỉ có Hàn Văn Tịch hạ được loại độc này.

"Nếu như có thích khách đột nhập để hạ độc Trường Bình công chúa thì sao? Hoàng hậu, người có thể hoài nghi ta, nhưng xin mời người đưa ra chứng cứ!" Hàn Văn Tịch dựa vào lý lẽ biện luận.

"Thích khách? Đang yên đang lành tại sao lại có thích khách? Người nghĩ hoàng cung là nơi rào, thích khách có thể tùy tiện tiến vào sao? Ai nhìn thấy thích khách? Sương Hồng nhìn thấy chỉ có người!"

"Còn có, ai cho người tới đây thay quần áo, vì sao lại trùng hợp ở ngay bên cạnh phòng Trường Bình như vậy?"

"Xưa nay người và Trường Bình quan hệ rất xấu, nhất định người ghi hận Trường bình trong lòng, ra tay độc ác, bị Sương Hồng nhìn thấy mới gài mìn cài lì! Hàn Văn Tịch ời Hàn Văn Tịch, không ngờ tâm của người lại ác độc như vậy! May mà ta còn tưởng người là ân nhân cứu mạng của Thiên Mặc, ta thật sự là nhìn nhầm người rồi!"

Nước mắt Hoàng hậu chảy ngang chảy dọc, khí thế hùng hổ, thiếu chút nữa là động thủ.

Hàn Văn Tịch cũng không biết phân bì với nàng như thế nào, sao lại có người cường từ đoạt lý như vậy chứ?

Nàng hít sâu một hơi nói: "Hứa ma ma có thể làm chứng, là Hứa ma ma dẫn ta tới đây thay quần áo!"

Ai ngờ, lúc này Hứa ma ma đang ở trước cửa vội vàng tiến vào, trong tay còn cầm quần áo mới của Hàn Văn Tịch, "Bẩm Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, đúng là nô tỳ dẫn Vương phi nương nương tới đây, chỉ là vừa rồi nô tỳ đi lấy quần áo còn xảy ra chuyện gì thì nô tỳ cũng không biết!"

Nửa câu sau của Hứa ma ma, quả thực là dư thừa, Hàn Văn Tịch ngược lại hít một ngụm khí lạnh, đang muốn giải thích, Thái hậu lại lạnh giọng nói: "Lúc đầu Hân gia Lý thị nói không sai, người giải độc lợi hại nhất cũng là người hạ độc đáng sợ nhất! Người đầu, lập tức bắt tên hung thủ này vào thiên lao, không có mệnh lệnh của ai gia, ai cũng không được phép vào thăm!"

Hàn Văn Tịch nhủ mảy mảy nhìn về phía Long Thiên Mặc, nhưng lần này Long Thiên Mặc cũng trầm mặc.

Hàn Văn Tịch thất vọng, nàng thật sự từng cứu Long Thiên Mặc một lần.

"Ta muốn gặp Tần Vương!" Nàng lạnh giọng.

Ai ngờ, âm thanh Thái hậu còn lạnh hơn: "Tần Vương tới cũng vô dụng! Hạ độc giết công chúa, Hàn Văn Tịch tội của người không thể tha thứ! Ai cũng không bảo vệ được người!"

Chịu không được sự gây dục của Hàn Văn Tịch, thị vệ gắt gao áp trụ Hàn Văn Tịch đưa ra ngoài.

Hàn Văn Tịch lén tiếng nói: "Thái hậu, người sẽ hối hận, người nhót ta không quan trọng, bỏ lỡ nguồn độc, sau này nhất định sẽ còn có người chết do loại kịch độc này!"

Nguồn độc nếu như ở trong cung, mặc kệ là mang đồ có độc, hay là thích khách hạ độc, đều vô cùng nguy hiểm.

Chỉ tiếc, đáp lại nàng chỉ là âm thanh đau khổ khóc lóc bị thương của Hoàng hậu cùng một đám tỷ nữ, cũng không có ai nghe lọt lời nàng nói.

Lúc này, Nghi thái phi đang an ủi Đoan Mộc Dao, Long Phi Dạ cùng Thiên Huy Hoàng đế đang ở trong ngự thư phòng, đều chưa biết có chuyện lớn như vậy xảy ra.

Hoàng hậu ôm thi thể của Trường Bình công chúa, đau lòng muốn chết, Long Thiên Mặc đứng một bên nhìn, khuyên thế nào cũng không được.

Thái hậu ngồi ở một bên nhủ mảy, liên tục thở dài, đau lòng không biết đối mặt với sự thật này như thế nào.

Trường Bình, là tôn nữ bà yêu thương nhất!

Đột nhiên Hoàng hậu ngẩng đầu lên vô cùng kích động: "Mẫu hậu, giết Hàn Văn Tịch báo thù cho Trường Bình, nhất định phải giết chết nàng!"

"Mẫu hậu... nàng không ngờ đến mức hạ độc giết Trường Bình, chuyện này..."

Long Thiên Mặc còn chưa nói xong, Hoàng hậu liền quăng tới một bạt tai: "Người cái đồ ăn cây táo rào cây sung này, miệng miệng của người đã chết rồi, chết rồi! Người còn có thể nói ra những lời này đến?"

Long Thiên Mặc hậm hực gặm chân, không có tranh luận, Hoàng hậu lại kích động còn muốn nói thêm, ai ngờ, đang muốn mở miệng thì đột nhiên mắt khẽ giật lập tức rơi vào hôn mê.

"Mẫu hậu!" Long thiên Mặc sợ hãi gọi, Cổ Bắc Nguyệt liền vội vàng tiến lên bắt mạch.

"Thái hậu, Điện hạ, Hoàng hậu nương nương là do kích động, đau lòng dẫn đến khó thở, khí huyết không lưu thông, phải nằm trên giường nghỉ ngơi thật tốt, đừng để người nhận thêm đá kích không cần thiết." Cổ Bắc Nguyệt nói xong liền kê một toa thuốc, vội vàng để cung nữ đi lấy thuốc.

Sau khi Hoàng hậu được đưa về, Thái hậu nhìn Long Thiên Mặc một chút, thần nhiên nói: "Thiên Mặc, hãy chuẩn bị hậu sự cho Trường Bình đi."

Bàg vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa: "Người đầu, báo cho Hoàng Thượng biết Trường Bình công chúa... chết rồi!"

Lời vừa dứt, bà liền nghẹn ngào khóc lóc đau khổ...

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Cực hình, ngàn cân treo sợi tóc

Đây là lần thứ hai Hàn Văn Tịch vào tù.

Nhưng mà lần này so với lần trước không giống nhau, lần này nàng trực tiếp bị giam giữ bên trong một gian phòng tối.

Cửa sắt đóng lại, cả căn phòng giờ bàn tay lên không thấy được năm ngón tay, nàng không biết căn phòng này lớn bao nhiêu, trong phòng có đồ vật gì, hoặc còn có người nào.

Bóng tối biểu thị cho điều không biết, cho dù người lớn mặt đến đâu cũng sẽ sợ hãi, nói không sợ đó nhất định là gạt người.

Hàn Văn Tịch miễn cưỡng tìm kiếm vách tường bên cạnh, dọc theo vách tường ngồi xuống rồi co người lại.

Trời bên ngoài sắp sáng, tình hình trong cung hiện tại như thế nào rồi?

Nghị thái phi và Long Phi Dạ biết nàng xảy ra chuyện không? Thái độ của họ thế nào? Hoàng đế Thiên Huy sẽ có thái độ gì?

Lúc nào sẽ thăm vấn nàng? Ai đến thăm vấn?

Hàn Văn Tịch bắt ăn chờ đợi, nhưng ai ngờ vậy mà phải đợi tận ba ngày ba đêm, ba ngày ba đêm ở bên trong này, cái ngục chi thường đưa nước cho nàng, không có đồ ăn, ba ngày ba đêm ở bên trong này, không có ai tới thăm nàng.

Không có tin tức gì chính là tin tức tốt nhất, nhưng mà, cái loại chưa biết này đối với Hàn Văn Tịch mà nói còn đáng sợ hơn so với một căn phòng tối, Hàn Văn Tịch càng chờ đợi càng bất an, lúc Trường Bình công chúa chết, nàng vẫn chưa kịp xâm nhập để phân tích độc tố trong thi thể, căn bản không có cách nào làm phòng đoán.

Điều duy nhất nàng biết chính là đây không phải hãm hại. Trong cung không ai dám đem tính mạng của Trường Bình công chúa để hãm hại nàng, cho nên chân tướng chỉ có hai điều, một điều chính là có thích khách hạ độc, một điều khác chính là trên người Trường Bình công chúa có vết thương rồi chạm phải vật mang độc.

Muốn điều tra rõ những chuyện này, vẫn là từ độc tố trên thi thể tra ra.

Nhưng hiện tại một cơ hội để thanh minh nàng cũng không có, lại bị lời xuồng nhay vậy mà thi thể để lâu độc tố sẽ xảy ra biến hóa. Một khi không tra ra được, thì nàng chính là hiềm nghi lớn nhất há chẳng phải nàng phải gánh cái tội danh này sao?

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch lập tức tới gõ cửa: "Cốc cốc cốc" tiếng vang vô cùng rõ, thế nhưng nàng gõ cửa cũng không ai để ý tới nàng.

Ai biết được, sau này thế mà ngay cả người đưa nước cũng không tới, lại trôi qua hai ngày hai đêm.

Hàn Văn Tịch rốt cuộc cảm giác được sợ hãi, nàng ngồi co quắp trong góc tối, vừa khất lại vừa đói, cả người lạnh run, tâm cũng lạnh hơn phần nửa.

Bên ngoài, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Thật sự không ai quan tâm nàng sao?

Hàn Văn Tịch biết, bây giờ có thể cứu nàng chỉ có Nghị thái phi cùng với Long Phi Dạ, Nghị thái phi nàng cũng không trông đợi, còn Long Phi Dạ...

Hiện tại hẳn đang ở đâu, đang làm cái gì? Hẳn cũng cứu không được nàng sao? Hay là...hắn không có ý định muốn cứu nàng?

Trên yến tiệc đêm giao thừa, Long Phi Dạ nói bên tai nàng hai câu rất rung động lòng người, nàng thừa nhận trong nội tâm nàng có chút chờ mong.

Rốt cục vào buổi sáng ngày thứ năm cửa sắt được mở ra!

Lúc ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào Hàn Văn Tịch lập tức đứng lên. Cho dù có chói mắt nàng cũng không có nhắm mắt lại, ánh mắt thể hiện niềm hi vọng. Nhưng ai biết những gì nàng nhìn thấy lại là một trảng nước mắt khủng khiếp, Hoàng hậu!

Một vài thi vệ mang theo đèn lồng rồi đi vào treo lên, rất nhanh toàn bộ căn phòng nhỏ liền sáng ngời. Lúc này, Hàn Văn Tịch mới nhìn thấy rõ ràng những đồ vật trong phòng.

Trong phòng cái gì cũng không, cũng chỉ có một cái nồi sắt lớn đủ để chứa một người lớn, dưới nồi sắt chất đầy củi, Hàn Văn Tịch chỉ liếc nhìn qua chứ không nghĩ nhiều, ánh mắt liền dừng lại trên người Hoàng hậu.

Hoàng hậu mang người tới, tất cả đều là thi vệ, cũng không phải là cái ngục, xem ra người của Đại Lý Tự người đều bị điều đến đây.

Hoàng hậu đi vào, thi vệ lập tức tiến lên áp trụ phía trước Hàn Văn Tịch.

Môi Hàn Văn Tịch hiện ra một nụ cười cay đắng, cũng không có gầy dựa, nàng chờ đợi năm ngày, chỉ chờ được Hoàng hậu tới, nàng biết tai kiếp này của mình khó thoát.

"Hàn Văn Tịch, Trường Bình vẫn chưa nhập liệm đâu." Ngự khí của Hoàng hậu chứa đầy từ khí khiến cho người ta rất không thoải mái.

"Nguyên nhân cái chết vẫn chưa rõ, tùy tiện nhập liệm, Trường Bình nhất định chết không nhắm mắt." Ngự khí của Hàn Văn Tịch cũng rất bình thản.

Nàng nghĩ, năm ngày vẫn chưa nhập liệm, ít nhất nói rõ hung thủ thực sự vẫn chưa xác định, nàng vẫn còn có hi vọng.

Ai ngờ, Hoàng hậu lại đột nhiên nổi giận liền xông đến cho Hàn Văn Tịch hai cái bạt tay: "Tất cả đều là vì người, người chưa chết, Trường Bình chết mới không nhắm mắt!"

Hai tay Hàn Văn Tịch bị trói lại, không thể động đậy, nàng quay mặt lại, bên miệng chảy ra một dòng máu tanh, ánh mắt như lưỡi dao nhìn về phía Hoàng hậu.

"Ta nói lại một lần cuối, Trường Bình không phải do ta giết!"

"Chính là ngươi giết! Là ngươi hạ độc!"

Hoàng hậu một bên chất vấn mạnh mẽ lui sang một bên, tức giận hạ lệnh: "Người đầu, lập tức đốt lửa lên, hôm nay bản cung nhất định phải bắt bằng được tiện nhân này nhận tội!"

Châm lửa?

Hàn Văn Tịch quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thi vệ đốt củi phía dưới chiếc nồi sắt lớn, sau đó bắt đầu đổ dầu vào bên trong.

Đây... đây là định làm cái gì?

Hoàng hậu muốn bức cung, không phải nên mang nàng tới hình phòng sao? Đun dầu để làm gì?

Hàn Văn Tịch càng nhìn càng bất an, nàng nhìn về phía Hoàng hậu, Hoàng hậu lại cười lạnh với nàng, Hàn Văn Tịch cảm thấy tinh thần Hoàng hậu có gì đó cực kì không ổn, giống như là người điên.

"Các người rốt cục muốn làm gì?" Hàn Văn Tịch lớn tiếng chất vấn.

Hoàng hậu lại cười lạnh, cao cao tại thượng nhìn nàng, không trả lời.

Cuối cùng dầu bên trong nồi sắt lớn phía sau bắt đầu trào lên, hơi nóng bốc lên, nhiệt độ cũng dần dần ấm trong phòng cũng tăng lên, mùi dầu trong không khí càng ngày càng nặng khiến cho người ta buồn nôn.

Hàn Văn Tịch nhìn một chút tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt dần dần trắng bệch, liên tục lắc đầu.

"Người đầu, treo nàng lên!" Hoàng hậu rốt cục cũng mở miệng.

Lần này, Hàn Văn Tịch hoàn toàn hiểu rõ, mặc dù nàng chưa từng chứng kiến loại hình pháp này. Nhưng nàng dám khẳng định loại hình pháp này nhất định là loại đáng sợ nhất trong tất cả các loại hình pháp!

"Buông ra! Các người buông ra!"

"Hoàng hậu, người vu oan giá họa là có ý gì, người tìm không ra hung thủ thực sự sát hại Trường Bình, Trường Bình cho dù xuống mồ cũng sẽ không an tâm!"

Hàn Văn Tịch hét to, thế nhưng khi Hoàng hậu nghe những lời này của nàng, chẳng những không có tỉnh lại, ngược lại càng thêm kích động, giống như bị điên hét to: "Người cảm miệng! Trường Bình chính là do người giết, nhất định là người! Chỉ cần người chết, nàng sẽ an tâm!"

Nếu như lúc này Hàn Văn Tịch chú ý một chút, tất nhiên sẽ phát hiện tinh thần của Hoàng hậu vô cùng dị thường, nhưng nàng không nhìn nhận ra.

Nàng bị trói gông cổ rồi bị treo ngược lên phía trên nồi dầu đang sôi cuộn cuộn, hai chân nàng cách mặt nước bắt quả không tới nửa thước, nàng không thể không co hai chân mình lên để tránh hơi nóng làm bị bỏng.

Phía sau cũng chỉ có một sợi dây thừng, nên nàng nắm lấy tay thị vệ ở một bên nhằm duy trì tính mạng của nàng, chỉ cần buông lỏng dây thừng này, cả người nàng liền sẽ rơi xuống chảo dầu đang sôi trào nóng hôi hổi này, nhiệt độ như thế đủ để nhấn chìm nàng trong nháy mắt?

Dầu bên trong nồi đủ để bao phủ cả người nàng, nàng không dám tưởng tượng lúc mình rơi xuống sẽ thành bộ dạng gì, nàng cắn răng thật chặt, nhưng vẫn không khống chế nổi toàn thân đang run rẩy.

Thật đáng sợ!

Ai đến cứu nàng đây!

Nhìn thấy Hàn Văn Tịch đang run lẩy bẩy khi bị treo trên chiếc nồi dầu nóng, cuối cùng cảm xúc của Hoàng hậu cũng hồi phục không ít.

"Hàn Văn Tịch có phải người giết Trường Bình công chúa hay không?" Nàng lớn tiếng chất vấn.

Hàn Văn Tịch luôn phát run, nàng không có nhìn Hoàng hậu mà nhìn chằm chằm vào nồi dầu đang sôi cuộn cuộn, chập chập không có lên tiếng.

"Trả lời câu hỏi của bản cung!" Âm thanh của Hoàng hậu càng lớn hơn.

Thế nhưng Hàn Văn Tịch vẫn không trả lời, môi dưới đều bị hàm răng của nàng cắn cho chảy máu.

"Rất tốt, người không khai phải không?"

Hoàng hậu hít sâu một hơi đi tới, thành linh đoạt lấy dây thừng trong tay thị vệ, lần cướp đoạt này dây thừng lập tức trượt xuống một đoạn.

"A... cứu mạng..."

Hàn Văn Tịch hét đến té tâm liệt phé! Hai đầu gối của nàng đều cuộn lên đến tận ngực, bấp chần tựa hồ dán trên mặt dầu nóng hôi, thiếu một chút, một chút xui nữa thôi là sẽ đụng phải dầu nóng.

Tâm nàng đập "thình thịch" rất nhanh, hô hấp đều khó khăn, nàng không dám nhìn xuống nhắm chặt hai mắt lại. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ ai đó tới cứu nàng đi!

Hoàng hậu đoạt lấy dây thừng, trên mặt gần như có loại khoái cảm biến thái. Nàng ta có chút hứng thú nhìn nhìn chậm rãi nói: "Hàn Văn Tịch, bản cung cho người một cơ hội cuối cùng, người khai... hay vẫn là... không chịu khai?"

Khai hay là không khai?

Sống hay là chết?

Việc nàng không có làm, nàng làm sao mà khai? Khai đồng nghĩa là phải chết!

Khác biệt duy nhất đó là không khai sẽ chết vô cùng thống khổ!

Đột nhiên Hoàng hậu nghiêm giọng: "Hàn Văn Tịch mau trả lời câu hỏi của bản cung!"

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch đột nhiên mở to hai mắt, hung hăng nhìn về phía Hoàng hậu, tức giận trả lời: "Không khai! Không phải ta làm! Người đó oan cho ta, người dùng tư hình bức cung, là do người để Trường Bình chết không được minh bạch, chết không nhắm mắt! Cả đời này của người cũng sẽ không an tâm!"

"Hàn văn tịch, người muốn chết!"

Hoàng hậu cũng nổi giận, dây thừng trong tay bắt đầu từng chút từng chút một thả xuống. Nhưng lần này, Hàn Văn Tịch không tiếp tục dựa cũng không tiếp tục cuộn cơ thể mình lại.

Việc nàng từng làm dù lớn tới mức nào nàng đều dám nhận!

Việc nàng chưa từng làm có đánh chết nàng tuyệt đối không nhận!

Nàng lặng lẽ nhìn vào nồi dầu đang sôi, đôi môi nở một nụ cười giống như một cái cẻ oanh liệt, đẹp đẽ.

Khai hay không khai cũng đều phải chết, cần gì ủy khuất cầu toàn, sao phải bẻ gãy sự kiên cường của bản thân? Tại sao không chết một cách thẳng thắn, tiêu sái một chút?

Có những nguyên tắc, có những tôn quý cho dù như thế nào cũng sẽ không buông xuống.

Dây thừng từng chút từng chút một rơi xuống, mép váy rủ xuống bắt đầu trở nên nặng nề, mép váy đã dính đến dầu nóng, rất nhanh sẽ lên đến bàn chân của nàng.

Nàng tự nói với chính mình, Hàn Văn Tịch, người rất dũng cảm!

"Hàn Văn Tịch, người được làm, bản cung cho người ném thứ mùi vị bản thân bị bỏng rất trước!"

Hoàng hậu tức giận, đột nhiên buông dây thừng ra!

Trong nháy mắt rơi xuống!

Nhưng mà, chính vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một thân ảnh như mũi tên vọt tới.

Phăng!

Cơ thể đau đớn của Hàn Văn Tịch đột nhiên im lặng dừng lại, cả người lập tức được kéo cao lên.

Hàn Văn Tịch lập tức mở to hai mắt, chỉ thấy... chỉ thấy Long Phi Dạ đang đứng phía bên trên ranh giới với chảo dầu, một tay ôm lấy dây thừng trên đầu nàng, một tay thả lỏng phía sau.

Hắn một thân áo trắng, thể đứng mạnh mẽ thẳng tắp như cây Tùng, nhưng lại nhanh nhẹn giống như thần tiên, khuôn mặt hân hoan vẫn lạnh lùng giống như trước đây hoàn toàn không có chút kinh động nào, thế nhưng cặp mắt thâm thúy kia lại tràn ngập lửa giận!

Long Phi Dạ, huynh nhất định là thần hộ vệ của ta?

Long Phi Dạ, năm ngày... cuối cùng cũng chờ được huynh rồi.

Hàn Văn Tịch bị dọa sợ, không hiểu tại sao lại cười, cũng không phát hiện khoe mắt mình ướt một mảng.

Ai cũng không ngờ tới Long Phi Dạ lại xuất hiện vào lúc này, Hoàng hậu nhất thời kinh hãi, nâng ta buông lỏng dây thừng ra, lui lại bên tường.

Long Phi Dạ vào đây bằng cách nào?

Thái hậu đã hạ lệnh cấm, không có sự cho phép của bà, ai cũng không được phép thăm viếng. Hôm nay bà tới, không chỉ hỏi qua Thái hậu mà còn từng hỏi qua cả Hoàng Thượng!

Mặc dù bây giờ không có dây dù chứng cứ cho thấy Hàn Văn Tịch chính là hung thủ. Nhưng Hoàng Thượng cũng ám chỉ qua mấy lần, Hàn Văn Tịch chính là hiểm nghi lớn nhất, tìm không thấy chứng cứ, cũng chỉ có thể thăm vấn Hàn Văn Tịch.

Bởi vì câu nói trước khi chết của Lý thị, Hoàng Thượng đã sớm xem Hàn Văn Tịch cùng Tần Vương là cái đinh trong mắt, trừ không được Tần Vương, chỉ ít cũng phải giết chết Hàn Văn Tịch trước.

Hoàng hậu tỉnh táo lại lập tức chất vấn: "Tần Vương, không có ý chỉ của Thái hậu ai cho phép người tiến vào?"

Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi lại: "Hoàng hậu, là ai cho phép người dùng tư hình bức cung, vu oan giá họa?"

Hắn vừa nói, một tay vừa ôm lấy Hàn Văn Tịch nhảy xuống cháo dầu...

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Tần vương lật lại vụ án

Bởi vì câu chất vấn của Long Phi Dạ khiến Hoàng hậu nửa ngày cũng không nói nên lời, cần phòng trở nên yên tĩnh.

Long Phi Dạ ôm Hàn Văn Tịch từ trên cháo dầu rơi xuống. Cũng không biết là do cuộn mình quá lâu, hay là đến nay vẫn còn sợ, vừa rơi xuống đất hai chân Hàn Văn Tịch liền nhún ra, cần bàn đứng không vững, trực tiếp ngã lên người Long Phi Dạ.

Đương nhiên nàng muốn đứng lên ngay, nàng biết tên này có bệnh thích sạch sẽ rất nặng, đặc biệt cực kỳ chán ghét loại hành động này.

Nhưng mà Long Phi Dạ lại ôm lấy eo của nàng, thấp giọng nói: "Đừng cử động."

Lần này, Hàn Văn Tịch lập tức cứng đờ.

Mặc dù, âm thanh của hắn vẫn rất lạnh, thế nhưng Hàn Văn Tịch lại rất thích hai chữ này.

Nàng ngoan ngoan không nhúc nhích, ý lại dựa vào ngực hắn. Thời gian dần trôi qua nàng cảm giác được hắn chuyển tâm truyền chân khí bao phủ lấy mình, trong nhất thời tất cả sợ hãi đều biến mất, bất tri bất giác nàng liền buông lỏng, tất cả trọng lượng của mình đều giao cho hắn ôm.

Mà Long Phi Dạ cúi đầu, ánh mắt lạnh lùng, cần thận nhắc lần vấy dính vào dầu của nàng lên rồi xé rách lần vấy dính dầu nóng kia xuống. Lúc này, Hàn Văn Tịch mới chú ý tới lần vấy của mình ướt một mảng lớn, nếu không cần thận dính vào chân, nhiệt độ của dầu nhất định sẽ làm da bị thương.

Sau khi Long Phi Dạ xé vài mép vải xuống, lại kiểm tra ti mi từng chỗ trên người nàng. Nhìn khuôn mặt chăm chú của hắn, Hàn Văn Tịch vô cùng sửng sốt cũng quên luôn bản thân mình đang ở nơi nào. Trong mắt, trong đầu nàng chỉ còn lại hình ảnh người nam nhân có khuôn mặt băng lãnh, yên lặng không nói lời nào nhưng từng động tác lại ti mi quan tâm.

Nàng không cách nào tưởng tượng nổi khối băng lớn này lại có một mặt cần thận ti mi như vậy, có phải nàng đang nằm mơ hay không.

Khối băng lớn, nếu như đây là mơ. Vậy thì trong mộng ta có thể yêu huynh không?

Sau khi chắc chắn mếp vấy phía trên của Hàn Văn Tịch không còn dính vết dầu, Long Phi Dạ lập tức đẩy nàng ra, vẫn bộ dáng lạnh lùng như vậy, lời ti mà ý nhiều: "Tự mình đứng cho vững!"

Xoảng... cái đây này lập tức đánh tan giấc mộng đẹp của Hàn Văn Tịch.

Yêu hắn, vậy đơn giản đây chính là tự mình chuốc lấy đau khổ, làm sao có thể?

Hai chân nàng mềm nhũn, nhưng vẫn tự mình cố gắng chống đỡ đứng thật vững rồi thở ra một hơi, nàng lập tức kêu oan: "Điện hạ, ta là bị vu oan, Hoàng hậu bức cung ép ta nhận tội, nói rằng nếu ta không khai thì sẽ thiêu chết ta!"

Hoàng hậu bị bắt tại chỗ không cách nào giải thích, nâng ta lạnh lùng trừng mắt nhìn Hàn Văn Tịch, hai tay nắm thành quyền.

"Hoàng hậu, người vội vàng vu oan giá họa như vậy chẳng lẽ có điều gì không muốn cho ai biết sao?" Long Phi Dạ hỏi.

"Ta không có! Hàn Văn Tịch nâng ta chính là hung thủ! Chỉ có nàng biết hạ độc! Nhất định là nàng!" Hoàng hậu tức giận rống to, có mùi phẫn thất thố.

Long Phi Dạ cũng không định nói nhảm nhiều với Hoàng hậu, hắn lạnh lùng nói: "Bản vương phụng mệnh khẩu dụ của Hoàng Thượng dẫn Hàn Văn Tịch ra khỏi ngục, phò tá điều tra nguyên nhân cái chết của Trường Bình công chúa, thất lễ rồi."

Hắn dứt lời, liếc Hàn Văn Tịch một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Hàn Văn Tịch sửng sốt, người bị hiềm nghi hỗ trợ điều tra án, tên gia hỏa này làm thế nào mà thuyết phục được Hoàng đế Thiên Huy? Người chết là nữ nhi của Hoàng đế Thiên Huy, cái này không phải quá cường hãn sao?

Thực ra hắn có thể tới cứu nàng, có thể đảm bảo nàng ở trong ngục an toàn thì nàng đã hài lòng rồi.

Đương nhiên thân thể Hàn Văn Tịch phản ứng nhanh hơn so đầu, nàng vẫn chưa nghĩ xong, lập tức giống như tiểu tùy tùng bước nhanh đuổi theo.

Chỉ là rất nhanh, Hoàng hậu liền vọt ra, tức giận quát: "Tần Vương, người đứng lại cho bản cung!"

Long Phi Dạ sao có thể nghe theo, tiếp tục bước đi về phía trước, cũng giống như lần đầu vấn an Thái hậu, Long Phi Dạ đi, Hàn Văn Tịch cũng đi theo, không thêm ý đến Hoàng hậu đang nổi giận phà sau.

"Người đầu ngăn Tần Vương lại cho bản cung, Hoàng Thượng sẽ không có khả năng hạ loại ý chỉ này, người bị hiềm nghi sao có thể hỗ trợ điều tra án? Bản cung không phục!"

"Người đầu, Tần Vương tới cướp ngục! Các bạn họ lại, có nghe hay không!"

...

Nhưng dù mặc cho Hoàng hậu tức giận la hét, thị vệ Đại Lý Tự do Hoàng hậu mang tới đều không người nào dám ngăn cản.

Tần Vương như vậy sao lại là cướp ngục được, người ta là từng bước từng bước đi ra, tôn quý mà tao nhã a.

Phải biết ở Thiên Ninh Quốc, cần đường của Tần Vương chính là tương đương với muốn chết.

Tro mắt nhìn Long Phi Dạ mang Hàn Văn Tịch đi, Hoàng hậu càng nghĩ càng không cam tâm, càng nghĩ càng thấy được sự sợ hãi được cất giấu trong đáy mắt kia càng sâu đậm, nàng ta lập tức trở lại trong cung, đi thẳng đến ngự thư phòng.

Lúc này, Hoàng đế Thiên Huy đang sửng sờ ngồi trước bàn sách nhìn tám kim bài trong tay, đây là quyền lệnh trước khi chết Tiên đế ban cho Tần Vương, lúc đó Tần Vương vẫn còn rất nhỏ.

Hoàng đế Thiên Huy thường nghĩ, nếu như Tiên đế có thể sống thêm mấy năm nữa, vậy thì ngày hôm nay người ngồi ở ngự thư phòng có thể hay không không phải là hắn?

Nhìn thấy tám lệnh bài này giống như gấp được Tiên đế, đây là Tiên đế cho Tần Vương một đặc quyền có thể làm trái hoàng mệnh, tương đương với một cơ hội bảo vệ tính mạng.

Nhưng mà mười mấy năm qua, Tần Vương luôn làm việc thận trọng từng bước từng bước ngồi lên vị trí quyền cao chức trọng như bây giờ, từ trước đến nay chưa từng dùng tới cái kim bài này.

Lần này, vì Hàn Văn Tịch vậy mà hắn lại sử dụng cơ hội duy nhất này.

Nghĩ đến đây, mới Hoàng đế Thiên Huy hiện lên một nụ cười lạnh. Long Phi Dạ người thật sự không phải là nhìn trúng nữ nhân kia rồi đẩy chứ? Rất tốt, người luôn luôn không có kẻ hở, thì ra cũng sẽ có nhược điểm.

Ngày lúc này, Hoàng hậu không để ý tới sự ngăn cản của Tiết công công, vọt thẳng vào hạ thấp người trước mặt Hoàng đế Thiên Huy nói: "Hoàng Thượng, Tần Vương mang Hàn Văn Tịch đi rồi, nói là phụng mệnh của người hỗ trợ điều tra án? Người bị hiềm nghi sao có thể hỗ trợ phá án?"

Hoàng đế Thiên Huy thu liễm lại, khóe miệng cười lạnh, thần nhiên nói: "Hoàng hậu bình thần đi."

"Hoàng Thượng, Trường Bình chết thật oan uổng, Hoàng Thượng không cho Trường Bình một cái công đạo, thần thiếp liền quý hoài không dậy!" Hoàng hậu chẳng những không có bình thần, ngược lại còn quý xuồng.

Đáy mắt Hoàng đế Thiên Huy lóe lên tia không kiên nhẫn, trước khi Hoàng hậu đến thực ra Thái hậu cũng đã tới từ sớm nói đến cũng chính là chuyện này.

Cái chết của Trường Bình, Hoàng hậu cùng Thái hậu hận Hàn Văn Tịch thấu xương, nhưng mà hấn cũng đau lòng.

Khiêm nhường nói, cho dù hung thủ lần này không phải Hàn Văn Tịch, hấn cũng nghĩ mượn cơ hội này giết Hàn Văn Tịch.

Hấn vốn là vô cùng kiêng kỵ Long Phi Dạ, bây giờ lại thêm một Hàn Văn Tịch, hấn sao có thể không đề phòng Hàn Văn Tịch trở thành cánh tay đắc lực của Long Phi Dạ được?

Độc thuật có thể cứu người, cũng có thể giết người, có thể cứu nước, cũng có thể diệt nước!

Những lời trước khi nội gián của Lý thị chết, lại thành thoáng quanh quẩn trong lỗ tai hấn khiến hấn ăn không ngon, ngủ không yên.

Chi là, tấm kim bài của Long Phi Dạ khiến hấn không thể không nhượng bước. Nhưng mà cho dù là nhượng bộ, cũng chỉ cho một cơ hội mà thôi, hấn không tin trong thời gian ngắn Hàn Văn Tịch có thể chứng minh mình vô tội!

"Trẫm chỉ cho hấn thời gian một ngày, buổi tối hôm nay, nếu như Tần Vương không tìm ra chứng cứ chứng minh Hàn Văn Tịch trong sạch, trẫm lập tức định tội Hàn Văn Tịch giết người!" Hoàng đế Thiên Huy lạnh lùng nói.

Một ngày...

Hoàng hậu hoàn toàn không ngờ tới sẽ có dạng ước định này, thời gian một ngày, Hàn Văn Tịch có thể tra ra cái gì?

Thi thể đã để năm ngày, năm ngày này, năng từ chối tất cả các cuộc nghiệm thi, từ chối bất luận kẻ nào tiếp cận Trường Bình, cái chết của Trường Bình đến nay một chút manh mối cũng không có!

Luôn giam giữ Hàn Văn Tịch, vẫn chưa có chứng cứ trực tiếp gì có thể định tội, nếu Hàn Văn Tịch không chịu khai thì chuyện này cũng không biết sẽ giằng co trong bao lâu. Nhưng có loại ước định này Hàn Văn Tịch chết chắc!

Hoàng hậu sau khi nghĩ thông suốt, lập tức kích động nói: "Hoàng Thượng anh minh! Đa tạ Hoàng Thượng! Trường Bình cũng sớm được nhắm mắt!"

Sau khi Hoàng hậu trở lại Khôn Ninh cung, lập tức tìm quan sự Tiễn ma ma rồi cho tất cả ti nữ lui xuống, thấp giọng hỏi: "Vật kia xử lý xong chưa?"

"Bẩm nương nương, đêm qua ti nữ đã đem vật kia xử lý rồi ạ, ngoài nô tỳ ra, không có ai biết."

Sau khi Trường Bình công chúa đột nhiên bị hạ độc chết ở Tây Suong cung, năm ngày này thực ra trong Tây Suong cung lại xảy ra một án mạng, không đau không ốm không hiểu thế nào lại chết đi khiến cho lòng người bàng hoàng, đều nói Trường Bình công chúa không phải bị Tần Vương phủ hạ độc mà là do trong Tây Suong cung có mấy thứ không sạch sẽ.

Nhưng Hoàng hậu lại giấu chuyện này đi, bọn hạ nhân cũng không dám lên tiếng, ngay cả Thái hậu cũng không biết chuyện này.

Mọi người nhao nhao suy đoán, Hoàng hậu quyết tâm mượn cơ hội này là muốn Tần Vương phi phải chết!

Đêm qua, Hoàng hậu lệnh cho năng đi xử lý một vật gì đó, thứ đó được bọc kín, không lớn lại rất nặng, ngay cả Tiễn ma ma cũng không biết đó là cái gì.

"Thi thể kia đã xử lý xong chưa?" Hoàng hậu lại hỏi.

"Xử lý xong rồi, người mới tới đã bỏ sung rồi." Tiễn ma ma thành thật trả lời. Trong cung đột nhiên chết một đôi cung nữ thái giám, cũng xem như bình thường, cũng không khó xử lý.

Hoàng hậu lúc này mới thở dài một hơi, năng ta nhìn bầu trời bên ngoài, đột nhiên rơi vào trầm mặc, Tiễn ma ma cảm giác thế nào cũng cảm thấy Hoàng hậu rất kỳ quái, nhưng mà vừa nghĩ tới nỗi đau mất con của năng, liền cảm thấy bình thường nên không dám quấy rầy nhiều.

Lúc này, sắc trời bên ngoài vô cùng tốt, ánh nắng tươi sáng cũng đã gần giữa trưa.

"Thời gian một ngày?"

Khi Hàn Văn Tịch nghe được ước định này, suýt nữa thì bị sặc nước miếng của mình, năng đột nhiên dừng bước, nhủ mảy nhìn theo Long Phi Dạ, chăm chú hỏi: "Tần Vương điện hạ, huynh dựa vào cái gì tin tưởng ta trong một ngày có thể tìm ra chân tướng?"

Ai ngờ Long Phi Dạ lạnh lùng trả lời: "Bản vương không phải tin tưởng năng, chỉ là sớm muộn gì đều phải chết, còn không bằng chết được dứt khoát một chút, miễn cho bản vương phiền phức."

"Chàng!" Hàn Văn Tịch chán nản, năng đang cho cái tên gia hỏa này là thiên sứ, giờ mới phát hiện mắt mình quá kém, hấn chính là ác ma!

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch hoàn toàn không biết chuyện về đặc quyền của kim bài, năng nghĩ thảo nào Hoàng đế Thiên Huy lại đáp ứng để năng người bị hiềm nghi tham gia điều tra án.

Có điều Long Phi Dạ nói không sai, năng nhốt ở trong thiên lao thái độ kia của Thái hậu, Hoàng hậu chính là năng khó thoát khỏi cái chết, Long Phi Dạ bảo vệ năng được một lần, cũng không thể bảo vệ năng được mười lần.

Thời gian một ngày, đây chính là đem tính mạng năng ra đặt cược nha.

Thấy Hàn Văn Tịch không nói chuyện, Long Phi Dạ nghiêng đầu ngồi xuống: "Nếu năng hối hận, năng có thể trở về."

Hàn Văn Tịch khịt khịt mũi xem thường, cười so ánh nắng còn xán lạn hơn: "Bổn vương phi đã ra, thì không có ý định trở về! Đi thôi, mau dẫn ta đi nghiệm thi!"

Bị nhốt năm ngày, khiến sắc mặt Hàn Văn Tịch tái nhợt không chút huyết sắc, thân thể cũng rất suy yếu. Thế nhưng vào thời khắc này đứng dưới ánh mặt trời cả người năng lại toả ra một ánh hào quang. Ánh mắt Long Phi Dạ dừng lại trên mặt năng, tri tri không có đôi đi.

Hàn Văn Tịch, lần này bản vương lật lại vụ án, người tuyệt đối đừng để bản vương thất vọng!

Vào lúc giữa trưa, Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch đi tới Lưu Hoa cung nơi đặt thi thể của Trường Bình công chúa, Thái hậu cùng Hoàng hậu, Long Thiên Mặc nghe chuyện đều chạy tới.

Vào lúc trời đông giá rét, sử dụng quan tài cho thêm băng lạnh để bảo tồn thi thể cũng tạm được, chỉ là dấu vết xuất hiện trên thi thể đã hoàn toàn khuếch tán, dấu hiệu trúng độc cũng biến lộ ra hoàn toàn.

Mặc dù khi còn sống Trường Bình rất hay gây khó dễ lại hay hăm dọa. Nhưng mà, nhìn thấy sinh mệnh trong thời gian qua rơi vào cái dạng này trong lòng Hàn Văn Tịch cũng có chút khó chịu.

Năng đứng một hồi, mới lò mò đi tới: "Mở quan tài đi."

Nhưng mà Hoàng hậu ngồi ở một bên luôn thủ địch Hàn Văn Tịch đột nhiên đứng lên nói: "Người đừng hòng!"

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Dậy sóng, tần vương bá đạo

Hoàng hậu không chỉ đứng lên, mà còn đi đến bên cạnh quan tài đá làm bằng thạch anh, một tay đề lên nắp quan tài, năng ta lạnh lùng nhìn Hàn Văn Tịch nói: "Người là hung thủ giết người, ta tuyệt đối không cho phép người quấy rầy Trường Bình!"

Thời gian một ngày, bây giờ đã qua nửa ngày chỉ còn lại nửa ngày, chỉ cần đến ban đêm Hàn Văn Tịch không tìm ra được chân tướng căn nguyên chất độc, năng sẽ phải nhận tội!

Hoàng hậu hận không thể kéo dài thời gian của Hàn Văn Tịch, để năng không làm được việc gì.

Hàn Văn Tịch thực sự mất kiên nhẫn, năng đã chịu đựng đủ cái loại oan uổng không hiểu ra làm sao này rồi. Nhưng trong lúc này, năng ít nhiều gì cũng nhìn ra sự khác thường của Hoàng hậu.

Hoàng hậu là mẫu thân ruột của Trường Bình, loại đau khổ mất nữ nhi thì có thể lý giải, chỉ là ngang ngược hoang đường như vậy lại không thêm nói đạo lý thì đã chi trích năng, điều này dường như có chút không hợp lý!

Làm mẹ chẳng lẽ nằng ta không muốn biết chân tướng sự thật sao? Bà ta dựa vào cái gì chắc chắn nằng chính là hung thủ!

Coi như bà ta hoàn toàn tin tưởng, bà ta cũng nên gấp tìm chứng cứ mới phải chứ?

Vừa rồi trên đường tới đây, Long Phi Dạ từng nói năm ngày năm đêm này cho dù là người nghiêm thi hay là Độc Sư đều không được lại gần thi thể của Trường Bình, Hoàng hậu không cho phép bất kỳ kẻ nào nghiêm thi.

"Hoàng hậu nương nương, nếu như người còn có thái độ này, ta chỉ có thể trở về Đại Lý Tự. Nhưng mà trước đó mời người đi tìm chứng cứ, đừng có tùy tiện dùng hình bức cung ta. Là Hoàng hậu một nước thì không nên có dáng vẻ này!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng cảnh cáo.

Lời này vừa ra, không ít hạ nhân ở đây đều đối mặt nhìn nhau, thể mới biết Hoàng hậu nương nương tới Đại Lý Tự dùng hình bức cung.

Long Thiên Mặc cau mày, tiến lên giữ chặt Hoàng hậu: "Mẫu hậu, Phụ hoàng đã đồng ý Tẩn Hoàng thúc rồi cứ để người điều tra đi."

Nhưng mà, Hoàng hậu lại ghé vào quan tài đá bằng thạch anh bắt đầu khóc toáng lên: "Không thể được, sao có thể để hung thủ giết người dụng vào Trường Bình được? Ta là mẹ nó, làm sao ăn nói với Trường Bình đây!"

Long Thiên Mặc khuyên không nổi, quay đầu nhìn sang Thái hậu. Nhưng Thái hậu chỉ thờ ơ nhìn Hoàng hậu, lại không có ý khuyên can.

Tâm trạng của Hoàng hậu bất ổn nhưng Thái hậu vẫn còn tỉnh táo.

Năm ngày này nằng cũng điều tra qua. Vào đêm giao thừa là lúc trong cung phòng thủ nghiêm ngặt nhất, nhất là Khang Ninh cung của nằng, Tây Suong cung nằm ngay phía Tây của Khang Ninh cung, thích khách không có khả năng xâm nhập, cho dù có xâm nhập cũng rất khó không gây ra tiếng động, giết người trong vô hình.

Hon nữa Trường Bình công chúa vốn rất cao quý, chẳng qua nhóm người giao thiệp với nhau chỉ có danh gia vọng tộc, người đến nhịnh bọ còn không kịp, từ trước đến nay người khác đắc tội nằng, mà không phải nằng đắc tội với người ta, như thế nào lại dẫn đến hạ sát thân.

Mà trong cung làm sao lại xuất hiện loại độc hiếm thấy kia chứ, lại còn có ai dám hạ độc Trường Bình?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hiểm nghi lớn nhất về khả năng dùng độc thuật vẫn là Hàn Văn Tịch. Huống hồ người kết thù kết oán với Trường Bình cũng chỉ có một mình Hàn Văn Tịch.

Khả kỉnh Hàn Văn Tịch, ai gia vẫn chưa lời kéo được người, ngược lại người lại giết chết cháu gái bảo bối duy nhất của ai gia, ai gia thật sự là nhìn lầm người rồi!

Thái hậu không lên tiếng, Hoàng hậu sống chết để lên quan tài đá bằng thạch anh, hạ nhân tự nhiên là không dám mở quan tài, mà thời gian cứ từng chút từng chút trôi qua.

Vào nửa đông buổi chiều rất ngắn, còn tiếp tục kéo dài trời sắp tối mất.

Hàn Văn Tịch bực tức trong lòng, tức giận nói: "Hoàng hậu, rốt cuộc người nhường hay không nhường?"

Hoàng hậu oán hận nhìn Hàn Văn Tịch, không động đậy.

Hàn Văn Tịch xoay người rồi đi: "Điện hạ, xin ngài đưa thần thiếp về Đại Lý Tự."

Ai ngờ, Long Phi Dạ nhìn Hoàng hậu lạnh lùng chất vấn: "Hoàng hậu, trong lòng người đang hoảng sợ điều gì?"

Không chỉ Hàn Văn Tịch, Long Phi Dạ cũng nhìn ra mánh khốc. Lấy tính tình xưa này của Hoàng hậu cứ coi như là cực kỳ đau khổ, cũng sẽ không cố tình gây sự như vậy, ngay cả phẩm chất của mẫu nghi một nước nên có cũng đều vứt bỏ đi.

Nghe xong lời này, trong vô thức Hoàng hậu liền nổi lòng tay: "Ta không có!"

"Không có thì hãy mở quan tài ra để nghiêm thi, có điều thời gian nửa ngày qua, người sợ cái gì? Chẳng lẽ người sợ Hàn Văn Tịch tra ra được chứng cứ gì sao?" Long Phi Dạ tiếp tục ép hỏi.

Lời này của Long Phi Dạ khiến Thái hậu cùng Long Thiên Mặc đều bất ngờ, Thái hậu lập tức vỗ bàn "bốp" một tiếng đứng dậy: "Tần Vương, lời này của người là có ý gì? Hoàng hậu vì để tang nữ nhi nên vô cùng đau khổ, người không những không thông cảm, ngược lại còn mớ miệng vô lễ, hai phu thê các người quá là khinh người quá đáng rồi?"

Ai ngờ, Long Phi Dạ cũng vỗ bàn "rầm" một tiếng đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp nhìn Thái hậu, tức giận nói: "Bản vương lấy đặc quyền Tiên Hoàng ban cho mới đòi được cơ hội lần này, Hoàng hậu ngăn cản như thế chính là xem thường đặc quyền lệnh của Tiên Hoàng, lại là ý tứ gì?"

Đặc quyền lệnh?

Lời này vừa ra, toàn bộ hạ nhân trong cuộc tất cả đều quý xuống.

Trời ạ, Tần Vương nói giận rồi, ngay cả Tiên đế Tần Vương cũng mời ra rồi?

Hoàng hậu bị dọa cho trợn mắt há mồm, lập tức lùi lui lại, thờ ra một tiếng rồi quý xuống: "Thần thiếp không dám! Thần thiếp ngàn vạn lần không dám!"

Mà Thái hậu vẫn đứng nguyên tại chỗ, kinh ngạc nhìn Long Phi Dạ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Nếu như Thái hậu nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên nằng thấy Tần Vương nổi giận, xưa nay luôn lạnh lùng, vui buồn đều không biểu hiện ra vậy mà Tần Vương lại thật sự nổi giận, lấy ra hẳn đặc quyền lệnh tiên đế ban cho.

Chỉ vì một Hàn Văn Tịch sao? Ra mặt thay cho nữ nhân của hần?

Người đây là sủng ái hay là rộng lượng?

Mọi người ở hiện trường tron lúc khiếp sợ, Long Phi Dạ lạnh lùng hạ lệnh: "Người đâu, mở quan tài ra!"

Lúc này, Hàn Văn Tịch giống như không thể tin nổi mới chậm rãi xoay người lại, nằng cuối cùng cũng hiểu tại sao nằng và Long Phi Dạ lại có thể thuận lợi ra khỏi Đại Lý Tự rồi.

Nhìn khuôn mặt Long Phi Dạ rất bá đạo, tìm Hàn Văn Tịch đập thình thịch dừ đội không thôi.

Đây lại không phải đang nằm mơ, nam nhân này vì sao lại muốn đối tốt với nằng như vậy?

"Hàn Văn Tịch, nằng còn ngày ra đó làm gì?" Long Phi Dạ tức giận, hẳn một chút đều không tốt, ngờ khí luôn luôn không tốt, thái độ lại luôn luôn lạnh lùng.

Lúc này, quan tài đá bằng thạch anh được mở ra, Hàn Văn Tịch gạt mình một cái lấy lại tinh thần, bỏ qua sự rung động xuất phát từ đáy lòng, lập tức tiến hành kiểm tra.

Trên đường đi, nằng sớm đã suy nghĩ mạch lạc, bước đầu tiên nằng cần phải tìm ra vị trí trùng độc.

Từ vị trí có thể xác định được cách thức trùng độc, mà cách thức trùng độc thì biểu hiện cho phương thức hạ độc.

Đây là bước đầu tiên, cũng là bước mấu chốt nhất.

Hàn Văn Tịch tới gần, khởi động hệ thống máy quét làm kiểm tra cận kề, không biết liệu có tra ra được hay không, kiểm tra cái này, nằng mới phát hiện vào đêm giao thừa ở trong Tây Suong phòng, trong lúc bối rối nằng đã bỏ qua một tin tức quan trọng cỡ nào!

Vị trí trùng độc chính là trên cánh tay Trường Bình, loại hình trùng độc chính là vết thương bị nhiễm độc. Nói cách khác, cũng không phải là có người cố tình hạ độc, mà là trên cánh tay Trường Bình có vết thương rồi chạm phải chất độc!

Trái tim Hàn Văn Tịch mừng rỡ, nằng liền biết đêm giao thừa phòng thủ nghiêm ngặt như vậy, sao có thể có thích khách xâm nhập. Lúc trước nằng nghe thấy âm thanh liên chạy qua, cũng không có thấy bóng dáng người nào, mà cửa sổ ở trong phòng kia tất cả đều đóng kín!

Không có người hạ độc mà là do bản thân Trường Bình công chúa không cẩn thận dụng phải độc, dĩ chưa được mấy bước thì độc phát tác rồi ngã xuống đất, dụng ngã giá đỡ, cho nên nằng mới nghe thấy âm thanh xuất hiện, còn có hiện trường từ vọng lúc nằng chạy tới xem...

Phát hiện điều đáng mừng này, không nghi ngờ gì nữa tất cả biến cố đều trở nên đơn giản rồi, phải biết rằng nếu có thích khách hạ độc, muốn tìm ra thích khách cần bản không có khả năng, nằng cũng liền mất mạng.

Nhưng mà không cần thân dính độc, chuyện tìm nguồn độc này đối với một tay lão luyện như Hàn Văn Tịch mà nói lại cực kỳ đơn giản.

Lúc này, lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người Hàn Văn Tịch, nằng len lén liếc nhìn Long Phi Dạ một cái, mặt không chút thay đổi tiếp tục làm các bước kiểm tra.

Độc nguyên chia làm hai loại, một loại là chất độc tự nhiên, như là thực vật, động vật sinh ra đã mang độc, mà một loại là chất độc nhân tạo, cũng chính là độc được do con người tạo ra.

"Kiến huyết phong hầu" loại độc này vô cùng hiếm thấy, bình thường hay xuất hiện ở khu vực Nam Cương, người biết đã ít lại càng ít, sao lại xuất hiện ở trong cung?

Mang theo nghi hoặc, Hàn Văn Tịch lấy được chút máu khô từ vết thương trên tay công chúa Trường Bình rồi tiến hành xét nghiệm.

Thi thể lưu giữ năm ngày, bên trong máu đã pha tạp không ít tạp chất, Độc Sư bình thường sẽ kiểm nghiệm không ra được, cũng may Hàn Văn Tịch có hệ thống giải độc chính là người bạn thân chu đáo nhất hỗ trợ.

Nhưng mà, sau khi phân tích kết quả phía, Hàn Văn Tịch lại kinh hãi, nghĩ sao cũng không nghĩ tới nguồn độc sẽ là dạng này!

Chuyện này không khỏi ngoài sức tưởng tượng!

Đáy lòng Hàn Văn Tịch che giấu sự kinh ngạc, lặng lẽ lui xuống, cời găng tay ra rồi rửa sạch hai tay.

Lúc này, căn phòng càng yên tĩnh hơn, vừa rồi tất cả mọi người đều thấy rất rõ, Hàn Văn Tịch thực ra không có làm cái gì, chỉ cầm kim châm gạt chút máu mà thôi.

Nàng, đây có tính là kết thúc cuộc nghiệm thi không? Nàng có tra ra cái gì không?

Thấy sắc mặt Hàn Văn Tịch không tốt cho lắm, Thái hậu mở miệng trước tiên: "Hàn Văn Tịch, ngươi tra ra cái gì không?"

Hoàng hậu vội vã nhìn sang, đáy mắt hiện lên một hồi khẩn trương.

Hàn Văn Tịch nhìn Thái hậu cùng Hoàng hậu một chút, không có trả lời mà quay sang nói Long Phi Dạ: "Dẫn ta đến Tây Sương cung đi."

Long Phi Dạ ngược lại không hỏi nhiều, đứng dậy đi với Hàn Văn Tịch, lưu lại đám người trong phòng đây nghi hoặc không hiểu cái gì.

"Nàng đây là... tính là cái gì?" Thái hậu không vui nói thầm.

Đáy mắt Hoàng hậu lóe ra tia phức tạp, không có trả lời ngược lại Long Thiên Mặc thấp giọng nói: "Hoàng thái hậu cùng tới xem xem đi."

Hàn Văn Tịch đi vào Tây Sương cung, sắc mặt liền trở nên nghiêm túc hẳn lên. Nàng đảo mắt nhìn xung quanh dường như đang tìm kiếm thứ gì, chỉ là rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, đi thẳng đến căn phòng Trường Bình công chúa bị sát hại.

Lúc này, Long Phi Dạ cũng hiểu kỳ thấp giọng hỏi: "Thế nào?"

"Nguồn độc hẳn là ở trong cung này." Về mặt Hàn Văn Tịch thành thật, sau khi nàng đang chuẩn bị kiểm tra lại căn phòng một lần nữa thì đám người Thái hậu liền chạy tới.

Hàn Văn Tịch cũng không có hạ thấp giọng nên những lời vừa rồi đám người Thái hậu đều nghe được rõ ràng.

Kích động nhất không ai khác chính là Long Thiên Mặc: "Tần Hoàng thượng, người nói cái gì?"

"Nguồn độc còn ở trong cung, nếu như không ở trong cung, vậy thì quả không thích hợp!"

Thấy vậy Thái hậu cũng kinh ngạc, chẳng lẽ Hàn Văn Tịch thật sự là bị oan?

"Vậy người tìm ra rồi!" Thái hậu lạnh lùng nói, Hoàng hậu đứng bên cạnh nàng đột nhiên run rẩy, Long Thiên Mặc vội vàng đỡ lấy: "Mẫu hậu, người không sao chứ?"

Hàn Văn Tịch kìm Hoàng hậu một cái, vẫn có cảm giác kỳ quái không nói ra được. Chỉ là vào lúc này nàng cũng không rảnh suy nghĩ nhiều.

"Truyền ti nữ Sương Hồng tiếp thân của Trường Bình đến đây đi." Nàng thần nhiên nói.

"Rốt cuộc người muốn làm gì?" Thái hậu vội vàng hỏi.

"Thái hậu nương nương đừng vội, trước khi trời tối, Trường Bình nhất định sẽ nhắm mắt." Hàn Văn Tịch từ tốn nói.

Lời này khiến mọi người càng thêm khẳng định nàng đã tra được cái gì, Thái hậu nhíu miệng: "Tốt, để ai gia chờ xem!"

Mà Hoàng hậu thì lại nhìn Hàn Văn Tịch chăm chăm, đều không phát hiện rằng mình đang cắn chặt, thân thể đang căng thẳng.

Long Phi Dạ đứng một bên không chút biểu tình vuốt vuốt cằm, đem tất cả phản ứng của Hoàng hậu đều thu hết vào mắt.

Trường Bình công chúa sau khi chết, Sương Hồng liền ngã bệnh, một lát sau, hai cung nữ mới đưa nàng tới.

Nhìn thấy Hàn Văn Tịch, Sương Hồng cũng hận gần chết, mặc dù quý xuống nhưng lại trừng trừng mắt.

Nhưng Hàn Văn Tịch lại ngồi xuống, từng chữ từng chữ nghiêm túc hỏi: "Sương Hồng, buổi tối đêm giao thừa đó, lúc công chúa Trường Bình phái người ra ngoài lấy đồ, người lấy thứ gì từ trong phòng này mang ra ngoài?"

Hàn Văn Tịch hết sức khẳng định, thời gian Trường Bình trúng độc đến lúc phát tác là không dài, độc nguyên nhất định ở trong căn phòng này, đêm hôm đó nàng đã nhìn qua rồi, cũng không có phát hiện gì, hôm nay cũng không có phát hiện, không thể không nghĩ ngờ đồ vật bị lấy đi.

Lời này vừa ra, Sương Hồng cũng không có trả lời, hai chân Hoàng hậu lại mềm nhũn, ngồi phịch ở trong lòng Long Thiên Mặc.

"Mẫu hậu! Mẫu hậu người sao vậy!" Long Thiên Mặc hoảng sợ gọi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyền - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 168: Hoàng hậu, người làm sao vậy

Hoàng hậu, sao vậy?

Hàn Văn Tịch tạm dừng thăm vấn, rồi nhìn về phía Hoàng hậu mà Hoàng hậu lại nhanh chóng tránh tầm mắt của nàng.

Long Thiên Mặc đầu Hoàng hậu ngồi xuống một bên, vô cùng lo lắng hỏi: "Mẫu hậu, người không sao chứ? Có phải do mệt quá hay không?"

"Người đâu, truyền thái y!" Thái hậu cũng mở miệng.

Nhưng Hoàng hậu lại ngăn cản, giọng điệu có chút quyết đoán nói: "Ta không sao, không cần đâu..."

Hàn Văn Tịch càng thêm nghi ngờ, một lần nữa chất vấn Sương Hồng: "Sương Hồng người cố gắng suy nghĩ kỹ một chút, bất kỳ đồ vật gì đều không được bỏ qua."

Sương Hồng đầu có biết vì sao Hàn Văn Tịch lại muốn hỏi vấn đề này. Thực ra cơ bản là không cần nghĩ nhiều, ngày đó lúc Trường Bình công chúa phái nàng ra ngoài lấy đồ, cũng đồng thời báo nàng mang một vật đi, cùng một loại đồ vật hơn nữa còn là dạng đồ vật rất đặc biệt, nàng nhớ vô cùng rõ.

Hoàng hậu ngồi ở một bên, nhìn chăm chăm Sương Hồng, cũng không biết có phải do ánh mắt quá mức nóng bỏng hay không mà Sương Hồng lại cảm nhận được ánh mắt của Hoàng hậu.

Nàng sợ hãi nhìn sang một chút, liền đột nhiên bị hù dọa, lập tức thu tầm mắt lại.

Lúc này Sương Hồng mới bắt đầu bắt an, vì sao Hoàng hậu lại nhìn nàng như vậy, chẳng nhẽ vật kia...

Nàng ta đang chờ chờ thì Hàn Văn Tịch lại lạnh giọng hỏi: "Sương Hồng, sự việc trọng đại nên người hãy suy nghĩ kỹ một chút! Nếu như người nói dối một khi tra ra..."

Đây là nhắc nhở, cũng coi như là cảnh cáo, Hàn Văn Tịch không có nói hết lời.

Sương Hồng cúi đầu trong lòng thì đang lo lắng, nàng ta liền lên lên nhìn Hoàng hậu một chút, do dự không thôi.

Nhưng mà ngày lúc này, Long Phi Dạ liền trầm mặc lại lạnh lùng mở miệng: "Sự việc mới mấy ngày, có cần suy nghĩ lâu như vậy không?"

Lời này vừa nói ra, bỗng nhiên Sương Hồng ngừng đầu lên liền bắt gặp phải ánh mắt lạnh như băng của Long Phi Dạ, nàng ta nuốt nửa thì hồn bay phách tán!

Trời ạ, Tàn Vương đang nhìn nàng lại còn đích thân mở miệng thăm vấn nàng! Thật đáng sợ!

Sương Hồng nào dám do dự, vội vã trả lời: "Nó tỳ nhớ ra rồi, nhớ ra rồi! Ngày đó Trường Bình công chúa sai nó tỳ mang một pho tượng Phật điêu khắc bằng gỗ đem đi, đó là đồ của Hoàng hậu nương nương, nó tỳ đặt ở trong phòng phía trước, vẫn chưa lấy về!"

Lời này vừa nói ra, trong nháy mắt Hoàng hậu giống như bị rút đi ba hồn bảy vía cả người đều kiệt sức.

Đồ của Hoàng hậu nương nương?

Hàn Văn Tịch kinh ngạc, lại nhìn phản ứng của Hoàng hậu, nàng dường như ý thức được cái gì, đáy mắt hiện lên một tia phức tạp, nàng cũng không do dự lập tức nói: "Đồ để chỗ nào, lập tức dẫn ta tới đó xem."

"Ồ bên trong một căn phòng nhỏ cạnh cánh cửa bên phải, sau khi nó tỳ bỏ ở đó thì không có động tới nữa." Sương Hồng thành thật trả lời.

Hàn Văn Tịch không nói hai lời nhanh chóng bước đi, Long Phi Dạ là người thứ hai đuổi theo, Thái hậu cùng Long Thiên Mặc càng nghi hoặc, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hàn Văn Tịch luôn im hơi lặng tiếng rốt cục đã truy xét được cái gì?

Nhưng mà, ngay khi hai bà cháu đang nghi hoặc, Hoàng hậu đang ngồi im ở một bên lại đột nhiên đứng lên, bước nhanh đuổi theo.

"Mẫu hậu!" Long thiên Mặc hô to, cuối cùng cũng phát hiện được Mẫu hậu không được bình thường.

Mặc dù năm sáu ngày này cảm xúc của nàng không được ổn định, nhưng mà ngày hôm nay cũng quá...

"Hoàng hậu ta làm sao thế?" Thái hậu lo lắng.

Trong lúc nhất thời Long Thiên Mặc cũng không biết nên nói cái gì, đầu Thái hậu cùng đuổi theo. Nhưng lúc này Hàn Văn Tịch vào căn phòng theo sự hướng dẫn của Sương Hồng lại tìm không ra đồ đâu.

"Rõ ràng ta để ở chỗ này, ta cũng chưa có động tới."

"Sau cái ngày xảy ra sự việc đó, ta liền ngã bệnh, ta vẫn chưa có quay lại chỗ này!"

"Đồ của Hoàng hậu nương nương, ai cũng không dám động! Trước đó không lâu pho tượng Phật này là do Hoàng hậu nương nương thỉnh tới!"

...

Sương Hồng kích động sợ nước họa vào thân.

Hàn Văn Tịch cùng Long Phi Dạ từ trong nhà đi ra, lại nhìn thấy Hoàng hậu đứng ở cửa đang kinh ngạc nhìn bọn họ.

"Hoàng hậu nương nương, bức tượng Phật kia người để ở chỗ nào?" Hàn Văn Tịch chăm chú hỏi.

"Không biết." Hoàng hậu lập tức trả lời.

"Nói như vậy, đồ bị mất rồi?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

"Thứ đó sẽ không bị mất được đâu, huống hồ còn là đồ của Mẫu hậu. Sương Hồng, người suy nghĩ cho thật kỹ!" Long Thiên Mặc đi tới.

Sương Hồng lập tức quỳ xuống: "Thái tử điện hạ, nó tỳ không nhớ lắm, đồ là đặt ở trong phòng kia. Trường Bình công chúa vì muốn tự tay điêu khắc một pho tượng Phật bằng đá để làm lễ vật mừng năm mới cho Thái hậu nương nương, thế nhưng vì do thời gian quá vội, đã đem giao thừa rồi mà vẫn chưa khắc xong, buổi sáng giao thừa công chúa liền sai nó tỳ mượn một pho tượng Phật của Hoàng hậu nương nương để bắt chước làm theo, sau đó công chúa kêu nó tỳ đi lấy một chút phần vàng, thuận tiện mang pho tượng Phật bằng gỗ đem đi cất, nó tỳ liền đặt pho tượng Phật bằng gỗ đó ở trong phòng này!"

Nói đến đây, Sương Hồng lập tức bổ sung: "Đúng rồi! Nó tỳ nhớ lại đêm hôm đó nó tỳ đã nói với Hiếu Nguyệt của Tây Sương cung nàng ta cũng biết vật đó ở chỗ này!"

"Người đâu, tuyền Hiếu Nguyệt tới!" Long Phi Dạ lập tức hạ lệnh.

Hiếu Nguyệt?

Sắc mặt Hoàng hậu lúc xanh lúc xám liền rơi vào trầm mặc.

Nhưng mà, Hiếu Nguyệt không có đến, người tới lại là Tiền ma ma: "Bẩm các vị chủ tử, hai ngày trước cung nữ Hiếu Nguyệt nhiễm bệnh hiểm nghèo nên đã chết rồi..."

Còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đột nhiên neho hai con mắt lại, chuyện trùng hợp như vậy, nếu như nàng vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, cứ coi như nàng sống vô dụng rồi!

"Thì thế đâu?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng.

Tiền ma ma len lén nhìn Hoàng hậu một chút, bình tĩnh nói: "Vào cùng ngày thì thế đã hoá táng rồi."

Hàn Văn Tịch cười lạnh, nghiêm nghị chất vấn: "Vật kia đâu, Tiền ma ma, Tây Sương cung là do người giám thị, pho tượng Phật bằng gỗ của Hoàng hậu nương nương đi đâu rồi? Thủ hạ nào của người lại có lá gan lớn như vậy, dám trộm pho tượng Phật của Hoàng hậu nương nương, muốn chết sao?"

"Chuyện này... lâu nó cũng không rõ." Tiền ma ma cũng khiếp sợ, nghĩ thế nào cũng không rõ, Tàn Vương phi làm sao biết chuyện mà muốn tìm vật kia.

"Không rõ, không rõ vậy người làm sao làm quản sự được?" Hàn Văn Tịch từng bước ép sát.

Tiền ma ma bị dọa khiến sắc mặt tái mét, không biết nên trả lời thế nào.

Hàn Văn Tịch nhìn về phía Hoàng hậu luôn một mực im hơi lặng lẽ chất vấn: "Hoàng hậu nương nương, người bị mất đồ, không biết người có muốn tìm không?"

Nghe giọng điệu này của Hàn Văn Tịch, Long Thiên Mặc lập tức không vui hỏi lại: "Mẫu hậu nào còn tâm tình muốn tìm đồ? Tàn Hoàng thất, người tìm vật kia rốt cuộc muốn làm gì?"

"Hàn Văn Tịch, người là đến điều tra đó, chỗ này mất đồ có liên quan gì tới người?" Thái hậu cũng không vui nói.

Thái hậu cùng Long Thiên Mặc đương nhiên cũng nhìn ra ở đây bắt đầu trở nên kỳ lạ. Chỉ là bọn họ nghĩ mãi cũng không hiểu, hai chuyện này thì có liên quan gì tới nhau.

Có lẽ bọn họ không phải không hiểu, mà là sợ tiếp tục truy hỏi đến cùng sẽ phát hiện ra sự thật đáng sợ gì.

Dù sao đến mức này, thấy chuyện này thế nào cũng có quan hệ với Hoàng hậu.

Hàn Văn Tịch không quan tâm đến bọn họ, lạnh lùng nhìn Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương cắn chặt răng, giữ lại phản lý trí cuối cùng đối mặt với nàng.

Nhưng ai mà biết, Hàn Văn Tịch lại không hề báo trước tuyên bố: "Pho tượng Phật bằng gỗ đó chính là nguồn độc..."

Lời này vừa ra, lập tức một mảnh xôn xao ngay cả Long Phi Dạ cũng kinh ngạc, hẳn biết Hàn Văn Tịch tìm pho tượng Phật bị mất kia nhất định là có quan hệ với nguồn độc. Chỉ là hẳn không nghĩ tới pho tượng Phật kia lại chính là nguồn độc!

"Không... không... không phải..."

Trong lúc yên tĩnh, Hoàng hậu nương nương tự lẩm bầm một mình, bắt đầu lắc đầu.

Hàn Văn Tịch lại tiếp tục nói: "Trên tay Trường Bình có vết thương, nàng không cẩn thận chạm phải nguồn độc mới chết. Thiên hạ không có việc trùng hợp như vậy. Người có ý giấu tượng Phật, nhất định biết rõ chân tướng sự việc! Nói cách khác, người giấu pho tượng Phật bằng gỗ đó chính là hung thủ giết chết Trường Bình!"

Những lời này giống như cây gậy hung hăng nện vào đầu Hoàng hậu. Cuối cùng Hoàng hậu luôn đứng bên bờ sụp đổ cũng nhận không nổi nữa, đột nhiên nổi giận hét lên một tiếng: "Ta không phải hung thủ! Ta không phải!"

Cái gì?

Trong thoáng chốc, tất cả mọi người đều run lên, Hoàng hậu sao lại... sao lại nói như vậy?

Đây không phải là gấu đầu hồ đuôi sao? Cho nên pho tượng Phật là do Hoàng hậu giấu đi?

Tiền ma ma sợ đến mức run rẩy, không dám giấu diếm điều gì mà nói hết toàn bộ: “Sau khi Trường Bình công chúa chết, ít lâu sau Hiếu Nguyệt cũng chết ở chỗ tây sương trong cung, nàng ta đột nhiên ngã ở trong phòng, cách chết rất giống Trường Bình công chúa, chết một cách vô duyên vô cớ, không hề bị thương hay bệnh tật gì. Sau khi hoàng hậu nương nương biết được, liền báo nô tỳ lên lút đi chôn Hiếu Nguyệt, hôm đó Hoàng hậu nương nương đã đợi thật lâu ở trong căn phòng này, sau khi đi ra thì báo nô tỳ chôn tượng Phật bằng gỗ này đi, lúc đó tượng Phật được bọc lại rất kĩ, nô tỳ cũng không biết là thứ gì nên chỉ có thể làm theo. Vừa nghe nói đồ trong phòng bị mất, nô tỳ liền biết chắc chắn là đồ ngày hôm đó.”

Tiền ma ma dùng lại một lát, rồi mới bổ sung: “Điện hạ, Hoàng hậu nương nương chắc chắn không phải là hung thủ, bức tượng Phật này mới được Nam Chiếu đưa đến từ năm trước, người tiền công nói chất liệu của bức tượng rất đặc thù, vô cùng hiếm thấy, gọi là tiền mộc gì đó, lúc đó nô tỳ cũng ở đó, Hoàng hậu nương nương thật sự không biết thứ này có độc! Hoàng hậu nương nương nhất định đã rất tự trách, thế nên người mới giấu diếm việc này!”

Nghe lời này, Hàn Văn Tịch mới hiểu rõ chuyện đã xảy ra!

Đêm hôm đó, nàng đã nói rõ chuyện độc tiền mộc tại chỗ mà Trường Bình công chúa từ vong, cái chết của Hiếu Nguyệt vào lúc sau đó, chắc hẳn là do Hoàng hậu đã đoán được đại khái, cho nên mới giấu diếm cái chết của Hiếu Nguyệt rồi chôn bức tượng Phật.

Nhưng mà Hoàng hậu tự trách, không cam lòng hay là cố ý mượn cơ hội này để hãm hại nàng?

Nghĩ đến dáng vẻ tinh thần thất thường của Hoàng hậu lúc này, Hàn Văn Tịch cũng không muốn truy cứu nữa, nàng quay người lại khom lưng với Thái hậu, thần nhiên nói: “Thái hậu nương nương, ngón tay phải của Trường Bình có hai vết thương, trên vết thương có độc tổ, độc tổ này giống với độc trong tượng Phật, đều là độc tiền mộc, nếu Thái hậu nương nương không tin thì có thể mời các độc y khác đến kiểm tra. Thần thiếp với tội, sự việc chỉ là trùng hợp, chắc hẳn là Hoàng hậu nương nương cũng không muốn như vậy.”

Việc đã đến nước này, chân tướng cũng đã rõ ràng, Thái hậu còn gì để nói nữa chứ, dường như chỉ qua một đêm mà bà đã già thêm mười tuổi, đôi mắt luôn khôn khéo giờ đã tràn ngập tơ máu, cực kì vẫn đục.

Bà chưa bao giờ nghĩ đến Trường Bình sẽ chết như vậy, vì muốn cho nàng một sự bất ngờ vào năm mới, vì một bức tượng Phật mà mất luôn cả mạng sống.

Một hồi lâu sau, thái hậu mới lẩm bẩm nói: “Hàn Văn Tịch, vì sao ngươi không đến sớm một chút chứ? Sao ngươi không thể cứu sống Trường Bình?”

Đấy cũng là lời mà hoàng hậu vừa chất vấn Hàn Văn Tịch, nàng chưa kịp cứu người, thế nên nàng chính là hung thủ?

Hoàng hậu không chấp nhận được việc tượng Phật là nguồn gốc của độc được, không thể nào chấp nhận được cái chết của Trường Bình liên quan đến việc mình đã sợ ý, lại sợ hãi chân tướng bị phát hiện nên mới luôn miệng chỉ là nàng, thậm chí còn vội vã muốn bắt nàng nhận tội.

Cuối cùng cũng chỉ lừa mình dối người mà thôi!

Hàn Văn Tịch thờ ra, thần nhiên nói: “Thái hậu nương nương, đại phu không phải là người toàn năng, xin đừng đau lòng quá.”

Thần là một thầy thuốc lại không kịp thời cứu người, Hàn Văn Tịch cũng áy náy, cũng tiếc nuối, thế nhưng chuyện như vậy đã có quá nhiều, nó cũng đã đại diện cho trách nhiệm mà nàng phải gánh lấy.

Bây giờ nàng chỉ cảm thấy may mắn, may mắn vì mình vẫn còn cơ hội để giải thích, nếu không thì nàng sẽ chết còn oan hơn cả Trường Bình công chúa!

Thái hậu nhủ mày, nhìn chăm chăm vào Hàn Văn Tịch, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Nhưng mà ngay lúc này, một tên thái giám đột nhiên chạy vào: “Thái hậu nương nương, thái hậu nương nương... Hoàng hậu người... người... điên rồi!”

Thái hậu lập tức chấn động, bà chỉ cảm thấy xung quanh tối sầm lại rồi nhanh chóng bắt tỉnh, may mắn lao ma ma ở bên cạnh đỡ lấy kịp, vội vàng mang bà vào phòng.

Điên rồi?

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên vẻ thương hại, tâm trạng của nàng rất nặng nề, được rồi, mặc kệ Hoàng hậu đã nghĩ gì, nàng sẽ tin rằng Hoàng hậu có tinh thần thất thường nên mới vu oan cho mình, nàng sẽ không truy cứu việc này nữa.

Nghĩ như vậy liền có thể tha thứ, nghĩ như vậy thì thế giới sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều.

Hàn Văn Tịch lo lắng quay đầu lại, phát hiện Long Phi Dạ đang nhìn mình.

“Nhìn cái gì?” Nàng buột miệng nói.

Long Phi Dạ hơi sững sờ, hẳn họ nghe hai tiếng rồi nhìn lên bầu trời, lúc này trời đã tối.

Hắn thần nhiên nói: “Đã đến giờ rồi, nàng có thể về.”

“À.” Hàn Văn Tịch khẽ gật đầu.

Cũng không biết tình huống bên hoàng hậu thế nào rồi, càng không biết lúc Thiên Huy hoàng đế biết chuyện này sẽ phản ứng thế nào nữa, dù sao tên này đã nói nàng nên đi rồi, vậy thì đi thôi.

Vốn tưởng là Long Phi Dạ muốn nàng tự về, nhưng ai ngờ tên này lại đi về với nàng.

Ngay cả lời chào hỏi cũng không thèm nói lên bô đi, Long Phi Dạ ơi là Long Phi Dạ, chẳng nghĩ mình chưa làm mất lòng Thiên Huy hoàng đế đủ sao?

Mặc kệ Hoàng hậu và Thái hậu có phản ứng gì, chỉ ít thì Hàn Văn Tịch biết, sau khi Lý thị chết thì Thiên Huy hoàng đế đã có suy nghĩ muốn giết chết nàng, xem ra, sau này nàng vẫn nên cẩn thận thì hơn, đừng để lại nhược điểm gì nữa.

Lên xe ngựa, lúc ngồi xuống thì Hàn Văn Tịch đã cảm thấy mệt mỏi, bị nhốt suốt năm ngày năm đêm, không ăn lại ngủ không được, lại thêm việc lộn xộn lần này, lúc này thì thần kinh căng thẳng của nàng đã tái lòng lại, nàng cũng sắp suy kiệt rồi.

Đang muốn nghỉ ngơi một lát, thế nhưng không biết vì sao, ở cạnh khối băng lớn thế này, nàng lại không ngủ được.

Nàng miễn cưỡng dựa vào một bên, do dự hồi lâu mới nói: “Chuyện lần này... cảm ơn!”

Dưới tình huống bình thường thì nàng sẽ gọi hắn là điện hạ, lúc gần gũi sẽ kích động gọi hắn là Long Phi Dạ, ngược lại vào lúc nói chuyện bình thường thì không hề có xưng hô.

Long Phi Dạ lười biếng ngồi dựa vào chỗ chính vị, khí chất vương giả tôn quý tự nhiên sinh ra, hắn hờ hững nhìn sang, quăng ra một câu: “Sau này đừng gây thêm phiền toái cho bản vương.”

Gây phiền toái?

“Phiền phức tự tạo đến thì sao?” Hàn Văn Tịch hậm hực nói thảm.

Trong mắt Long Phi Dạ hiện lên vẻ suy ngẫm, hắn lạnh lùng hỏi: “Nàng nói gì?”

“Không cần trả lại đặc xá lệnh đúng không.” Hàn Văn Tịch ra vẻ nói đùa, thật ra, điều làm nàng khiếp sợ không phải là chân tướng, mà là chuyện về đặc xá lệnh.

Tên này đặt nhiều tiền vốn của mình vào nàng như vậy, hẳn sẽ có ý đồ đáng sợ thế nào chứ?

Thế mà, vẻ thờ ơ trên mặt Long Phi Dạ lại hơi cứng đờ, hắn cũng không trả lời mà quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một tên vui buồn thất thường, Hàn Văn Tịch mới thấm trong lòng, nhìn về phía khác.

Khi Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch quay lại Tần vương phủ, Nghi thái phi đã nghe được tin tức ở trong cung từ sớm, không thể không nói, tin tức này truyền đi nhanh thật.

Hàn Văn Tịch gặp đại nạn không chết, chạy thoát khỏi tay thái hậu và hoàng hậu, ban đầu nàng nghĩ Nghi thái phi sẽ may mắn thay mình, sẽ hoan nghênh nàng trở về, nhưng ai ngờ, nàng và Long Phi Dạ vừa vào cửa thì Nghi thái phi chẳng thèm nhìn nàng, năm Long Phi Dạ rồi tức giận chất vấn: “Phi Dạ, con đã dùng đặc xá lệnh?”

“Vâng.” Long Phi Dạ thần nhiên trả lời, tiếp tục bước về phía trước.

“Chỉ vì nàng ta mà con dùng đặc xá lệnh?” Nghi thái phi vẫn chưa thể tin được.

Đôi mắt luôn sáng lấp lánh của Hàn Văn Tịch lập tức trở nên âm trầm, nàng hậm hực cúi đầu, đôi môi nở một nụ cười cay đắng.

Nhưng ai ngờ, Long Phi Dạ lại trả lời một câu: “Đồ của bốn vương, bốn vương tình nguyện.”

“Con!” Nghi thái phi chán nản, nhưng cũng không mở miệng phản bác.

Hàn Văn Tịch lên nhìn Long Phi Dạ, thấy khuôn mặt dù lạnh lùng nhưng lại nghiêm túc của hắn, trong chốc lát, khóe miệng rũ xuống của nàng liền cong lên, cười ngọt ngào.

Long Phi Dạ, phần “tình nguyện” này của chàng, Hàn Văn Tịch ta sẽ nhớ kĩ!

Thấy Long Phi Dạ đã đi, Nghi thái phi lại đuổi theo, nàng cũng không nói về chuyện lệnh bài đặc xá nữa, mà hỏi ngược lại: “Sáng nay Dao Dao đã về Tây Chu, con có biết chuyện này chưa?”

Nghĩ thấy lời này, Hàn Văn Tịch mới nhớ đến chuyện xảy ra vào lúc gia yến đêm giao thừa, đêm hôm đó Thiên Huy hoàng đế đã kêu Long Phi Dạ đến nói chuyện riêng, không biết đã nói chuyện gì nhỉ?

Vinh Nhạc công chúa cũng không phải là một người dễ dàng chịu thua, sao nàng ta lại trở về rồi?

Vinh Nhạc công chúa trở về, như vậy thì việc hòa nhân vào năm sau đã bị hủy bỏ rồi ư? Nghĩ đến đây, nụ cười lén lút nơi khóe miệng của Hàn Văn Tịch càng rõ ràng hơn.

“Không biết.” Long Phi Dạ hồ hững trả lời, cũng không hề dừng bước.

Nghi thái phi theo sát phía sau, tức giận: “Phi Dạ! Mẫu phi đang nói chuyện với con đó!”

Lúc này Long Phi Dạ mới dừng bước: “Mẫu phi, chuyện hòa thân của Vinh Nhạc công chúa không liên quan đến Tần vương phủ, sau này người đừng quan tâm nhiều đến chuyện đó nữa.”

“Con!” Nghi thái phi giận dữ: “Con... Con đã nói gì với Hoàng thượng, con đã làm tổn thương Dao Dao đúng không?”

Long Phi Dạ không trả lời nữa, nhanh chóng đi về phía Phù Dung viện, Hàn Văn Tịch rất thức thời đuổi theo, hai phu thê nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của Nghi thái phi.

Nghi thái phi tức giận đến mức đỏ cả khuôn mặt, nhưng sau khi tỉnh táo nghĩ lại, nàng vô thức nhàu mày, lẩm bầm: “Phi Dạ nó... nó thật sự làm vì nhà đầu Hàn Văn Tịch ư?”

Lúc này, trong Khôn Ninh cung của hoàng hậu đã rối loạn, cung nữ và ma ma luống cuống thu dọn đồ đạc, ngay cả Cổ Bắc Nguyệt cũng đã xác định là hoàng hậu điên rồi, nhất định phải điều dưỡng một cách cẩn thận, không được kích thích nàng ta, nếu không thì cả đời này hoàng hậu cũng sẽ không khỏi bệnh.

Thiên Huy hoàng đế ra quyết định ngay trong đêm, đưa Hoàng hậu đến biệt cung để tĩnh dưỡng, ngay cả tang lễ của Trường Bình công chúa cũng không cho bà ta tham gia.

Thiên Huy hoàng đế ngồi trong viện, vẻ mặt cực kì ảm đạm, nữ nhi đã chết, Hoàng hậu lại điên, ngày Tết êm đẹp bỗng dưng biến thành thế này, sao hắn không tức giận chứ?

Hơn nữa còn để Hàn Văn Tịch thoát tội được, nếu hắn không đồng ý với Long Phi Dạ việc thả Hàn Văn Tịch, có lẽ, Hoàng hậu sẽ không phát điên!

Còn nữa, Long Phi Dạ có tình không đồng ý với hòa thân, làm cho Vinh Nhạc công chúa tức giận đến mức bỏ đi không một lời từ biệt vào sáng nay, hắn còn đang mong có thể hợp tác với Tây Chu chiến đấu với Bắc Cương vào năm sau, bây giờ xem ra mọi chuyện đã hỏng hết rồi!

Nghĩ đến những điều này, Thiên Huy hoàng đế nắm chặt tay, đập xuống bàn đá mấy lần, lúc này, thái hậu với khuôn mặt nặng nề đi đến, thần nhiên nói: “Hoàng đế, ngày mai đi đưa tang thôi, để ai gia khỏi phải khổ sở nữa...”

Thiên Huy hoàng đế thở dài một tiếng, khẽ gật đầu.

Thái hậu ngồi xuống, cười với vẻ lạnh lùng: “Hoàng đế à, theo cái nhìn của ai gia, vị Tần vương phi này... ha ha, thật là khó lường đó.”

Lúc này Thiên Huy hoàng đế mới ngẩng đầu lên nhìn: “Mẫu hậu cứ yên tâm, trong lòng nhi thần biết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Biến cố, quá ức hiếp người

Tâm trạng của Hàn Văn Tịch rất vui vẻ, nàng tung tăng đi theo sau Long Phi Dạ, đi về phía Phù Dung viện.

Dọc theo đường đi Long Phi Dạ rất yên lặng, hai người một trước một sau đi đến ngã rẽ ngay hoa viên, bên phải là hành lang đi đến tẩm cung, bên trái là đường nhỏ đi đến Văn Nhân các.

Hàn Văn Tịch có cảm giác đối với chuyện lúc này của Nghi thái phi, chắc khối bằng này phải nói gì đó chứ, nàng mơ hồ hoài nghi, có lẽ Long Phi Dạ và Thiên Huy đã tranh cãi dữ dội về chuyện hòa thân, thế nên chuyện nàng vào tù làm cho Thiên Huy hoàng đế cần chặt không buông, mới khiến cho Long Phi Dạ không thể không lấy đặc xá lệnh ra?

Nếu không thì cho dù Thiên Huy hoàng đế có ý định giết nàng, thì trong trường hợp không chứng cứ, hắn ta cũng không thể không cho Long Phi Dạ một cơ hội nào, đúng không?

Mắt thấy sắp đến chỗ ngã rẽ, Hàn Văn Tịch càng đi càng chậm, thế nhưng Long Phi Dạ cũng chẳng nói gì, hắn cũng không dừng bước mà trực tiếp rẽ phải.

Được rồi, quả nhiên là nàng đã suy nghĩ nhiều, nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của Long Phi Dạ trong hành lang mờ tối, Hàn Văn Tịch mới ngoan ngoãn trở về Văn Nhân các của mình.

Rốt cuộc đã về đến nhà!

Dưới sự quan tâm chăm sóc của Triệu ma ma, Hàn Văn Tịch rũ bỏ đi sự mệt mỏi trên người, ăn uống no nê, vừa lên lầu liền nhìn cửa sổ đã đóng lại.

Hàn Văn Tịch đột nhiên cười ngây ngô, ở đây cũng chẳng có ai nhìn, không biết nàng đang xấu hổ vì điều gì nữa? Nàng ho nhẹ mấy tiếng, vuốt tóc mái, sờ đầu tóc dài, làm đủ các động tác nhò này rồi, nàng mới bước qua, nhanh nhẹn mở cửa sổ!

Vừa mở cửa sổ ra, bóng đêm liên lao đến, ở cách đó không xa là một tòa cung điện với đèn đuốc rực rỡ, trong bóng đêm u tối thì vô cùng nổi bật nhưng cũng đặc biệt thần bí.

Hàn Văn Tịch lười biếng nằm sấp trên bệ cửa sổ, một tay chống đầu, nhìn một lát rồi không tự chủ mà ngán người.

Long Phi Dạ, chàng lấy đặc xá lệnh cứu ta, rốt cuộc, rốt cuộc là... vì sao?

Lúc này, Long Phi Dạ đang tắm rửa ở suối nước nóng trong tẩm cung của mình.

Hắn tựa vào cạnh bệ, ba ngón sợi tóc đen tùy ý xổ ra, hai cánh tay thon dài giang ra đặt lên bờ, lồng ngực màu đồng cổ có cơ bắp rõ ràng, vóc dáng đẹp đến mức làm người khác phun máu, để người ta không thể không chế suy nghĩ về nữ người dưới nước của hắn.

Hắn ngửa đầu, dù hai con mắt đã nhắm lại nhưng vẫn tỏa ra khí phách vương giả bề ngễ thiên hạ, hình như hắn đang tự hỏi điều gì đó, còn về vấn đề đang suy nghĩ điều gì, vậy thì chẳng ai biết được...

Hôm sau, Trường Bình công chúa đã được đưa tang, còn chân tướng cái chết của công chúa cũng không được công bố, chỉ tuyên bố công chúa mắc bệnh hiểm nghèo, không chữa được nên đã ra đi.

Dù sao thì việc công khai chân tướng sẽ làm mất mặt cả Hoàng thất, hơn nữa ảnh hưởng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Hàn Văn Tịch và Long Phi Dạ tham dự tang lễ, trong tang lễ thì Hàn Văn Tịch có thể cảm nhận được hận ý của Thái hậu một cách rõ ràng.

Tuy Hàn Văn Tịch không phải là hung thủ, thế nhưng nàng cũng không bắt ngờ với phản đích ý này. Cho dù nàng là người mà Thái hậu chỉ hận cho Long Phi Dạ, nhưng nàng lại không nguyện trung thành với Thái hậu, thế nên dù không xảy ra chuyện này, sớm muộn gì nàng và Thái hậu cũng rơi vào tình thế đối nghịch mà thôi.

Ngược lại là Thiên Huy hoàng đế, ngoại trừ vẻ nặng nề, yên tĩnh không nói gì thì hắn cũng không lộ ra biểu tình gì khác. Hoàng đế, cuối cùng vẫn là Hoàng đế.

Liên tục mấy ngày, Hàn Văn Tịch đều nghỉ ngơi trong phủ, Nghi thái phi cũng không vì chuyện của Vinh Nhạc công chúa mà gây phiền toái gì cho nàng, chuyện xảy ra trong gia yến hôm giao thừa cũng không truyền ra ngoài, hôn sự của Vinh Nhạc công chúa hình như cứ trôi đi như vậy.

Nhưng mà ít lâu sau thì Hàn Văn Tịch phát hiện ra mình đã suy nghĩ nhiều.

Ngày mười lăm hội Nguyên Tiêu, biên cương Tây Bắc của Thiên Ninh quốc truyền đến tin dữ, Tây Chu hoàng đế điều đi một phần ba binh lực đóng giữ ở chiến trường Tam Đồ!

Ba quốc gia trong Vân Không đại lục, Thiên Ninh quốc, Tây Chu quốc và Bắc Lệ quốc, ba nước giáp với nhau, phía bắc Thiên Ninh là Bắc Lệ, phía tây là Tây Chu, ở chỗ tây bắc của Thiên Ninh, đông bắc của Tây Chu, Tây Nam của Bắc Lệ chính là chỗ giao nhau của ba nước, ở đó có một chiến trường, gọi là chiến trường Tam Đồ.

Chiến trường Tam Đồ không lớn cũng không nhỏ, diện tích cỡ ba tòa thành trì, không có núi cao, chỉ có đồng bằng và đồi núi, đây là khu vực tranh đoạt của ba nước qua nhiều thế hệ, cũng là khu vực đang tranh cãi về quyền sở hữu cho đến nay.

Chính vì khu vực này vẫn còn đang tranh cãi nên quốc gia nào cũng không quản lý được, cho nên chỗ đó đã thành nơi không ai quản lý, ở nơi đó không có hoàng đế, không có vương pháp.

Lúc không có chiến sự thì chỗ đó đã tràn ngập các hoạt động đen tối, ở đó nắm đấm chính là vương pháp, cường giả có thực lực chính là vương giả.

Ba nước đều xây thành và đóng quân ở biên giới chiến trường Tam Đồ, nghiêm ngặt khống chế tất cả người qua lại nơi biên ải, phòng thủ việc lúc nào cũng có thể bộc phát chiến tranh, trong ba nước tự phòng thủ biên quan thì Thiên Ninh quốc bị thiệt thòi lớn nhất ở phần địa thế.

Biên quan của Bắc Lệ là “Tam Sơn quan”, một nơi dễ thì khó công, muốn vượt qua Tam Đồ dễ công hãm vào biên quan của Bắc Lệ quốc căn bản là chuyện không thể. Mà biên quan của Tây Chu cũng là vùng núi, mặc dù có địa thế không tốt bằng Bắc Lệ, nhưng cũng không phải là nơi dễ tấn công, vậy mà biên quan của Thiên Ninh quốc lại là một vùng đất bằng phẳng.

Chỗ này có thể xem là chỗ phòng thủ khó nhất, yếu kém nhất trong các đường biên giới của Thiên Ninh quốc. Mặc dù dưới sự cố gắng của các đời quân vương, chỗ này đã dựng nên một tòa tường thành là “Nam Đồ tường thành”, nhưng mà nếu đánh nhau thật thì cái tường thành này cũng không thể nào địch lại binh tướng như hổ lang của Bắc Lệ!

Thiên Ninh và Tây Chu kết minh, liên minh với nhau bằng quan hệ thông gia, chính là muốn mượn binh lực của Tây Chu, cùng nhau phòng thủ khỏi sự xâm phạm của Bắc Lệ.

Bây giờ Tây Chu hoàng đế lại rút một phần ba binh lực đóng ở chiến trường Tam Đồ, hơn nữa còn ra quyết định này sau khi Vinh Nhạc công chúa về nước chưa được bao lâu, quyết định này là có ý gì?

Đây là một sự uy hiếp trắng trợn!

Thiên Huy hoàng đế hưng hăng quăng quyền sở nhỏ ra ngoài, mấy vị đại thần trong ngự thư phòng lập tức quý xuống, cả Mục đại tướng quân và Mục Thanh Vũ.

“Đáng ghét! Thật là đáng ghét!”

Thiên Huy hoàng đế đã nổi giận lôi đình, lúc đầu hẳn đã tính toán kĩ càng rồi, sau khi chuyển hóa thân vào năm sau thành công thì hẳn sẽ yêu cầu gấp mật Tây Chu hoàng đế, cùng nhau thương lượng chuyển hợp tác quân sự nơi biên giới Tam Đồ, bù đắp cho nhau về binh lính và khí giới, sẽ chú ý về mọi mặt trên chiến lược giữa hai nước, làm một quy hoạch lâu dài.

Nhưng ai ngờ, chưa hết Tết đã truyền đến tin dữ thế này!

Chiến tranh là phương pháp tốt nhất để khảo nghiệm thực lực tổng hợp của một quốc gia!

Thiên Huy hoàng đế đã kể vị được mười năm, thế cục của ba nước cũng xem như ổn định, tuy có mấy trận chiến nhưng cũng không phải là trận lớn, cho nên các vấn đề như quốc khố thâm hụt, quân bị lạc hậu vào những năm gần đây vẫn chưa biểu lộ rõ ràng.

Điều mà Thiên Huy hoàng đế sợ nhất chính là chiến dịch lớn, nói đúng hơn, hẳn sợ nhất là xảy ra chuyện trên chiến trường Tam Đồ.

Vốn Bắc Lệ đã nhìn chằm chằm vào Thiên Ninh quốc rồi, họ vẫn luôn rục rà rục rịch, Bắc Lệ luôn muốn thông qua chiến trường Tam Đồ, đánh ra một lỗ hổng vào tuyến phòng thủ phía bắc của Thiên Ninh quốc. Một khi Bắc Lệ hoàng đế nghe được tin tức này, sao hẳn có thể bỏ lơ thời cơ tốt đẹp thế này? Hẳn có thể không hành động sao?

Trong không khí yên tĩnh, Mục Thanh Vũ chấp tay thì lễ, nghiêm túc nói: “Hoàng thượng, Tây Chu khinh người quá đáng! Mặt tướng nguyên ý lập tức đến chiến trường Tam Đồ, điều động binh lực và lương thảo, thế chết thủ vững biên cương!”

Từ trước đến giờ Mục Thanh Vũ đều có ý kiến đối với chiến lược phòng thủ của chiến trường Tam Đồ, Thiên Ninh đã ý lại vào Tây Chu quá mức, cuối cùng thế nào cũng sẽ rơi vào tình trạng bị người ta kiểm chế, điều căn bản nhất vẫn là binh lính của mình cường tráng.

Thế nhưng, dù sao thì Mục Thanh Vũ cũng quá trẻ tuổi, sao hẳn có thể nhìn thấu được điều mà Thiên Huy hoàng đế thật sự lo lắng chứ, cho dù là lão tướng quân cũng chưa chắc có thể nhìn thấu ý nghĩ của Thiên Huy hoàng đế!

Thiên Huy hoàng đế liếc Mục Thanh Vũ một chút, dưới đáy mắt hẳn là sự không kiên nhẫn, hồi lâu sau, hẳn cho tất cả mọi người lui ra.

“Hoàng thượng, động tác lần này của Tây Chu rõ ràng là...”

Mục Thanh Vũ vẫn còn muốn can gián, Thiên Huy hoàng đế lại tức giận ngắt lời: “Ra ngoài!”

Mục Thanh Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định, tuy nhiên, Mục đại tướng quân lại hung dữ trừng mắt nhìn hắn, kéo hắn đi khỏi.

“Phụ thân, nếu lần này Hàng thượng lại thỏa hiệp nữa thì tương lai phải làm sao? Huống chi, Tần vương chưa chắc sẽ đồng ý! Chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi Tần vương phải để ở đâu? Tôn nghiêm của Thiên Ninh quốc ở đâu?”

Mục Thanh Vũ cực kì tức giận, hẳn biết, động tác này của Tây Chu hoàng đế là muốn chỉ vào chuyện hòa thân, chỉ vì chuyện riêng của Vinh Nhạc công chúa, Tây Chu hoàng đế lại lấy chuyện hợp tác từ trước đến nay của hai nước biến thành trò đùa sao?

Hoặc là, đối với chuyện hợp tác của hai nước thì Tây Chu hoàng đế đã có suy nghĩ khác, lần này hẳn chỉ muốn mượn cơ này để nói chuyện của mình?

Mục Thanh Vũ không đành nghĩ nhiều như vậy, những chuyện này là chuyện cần suy tính của các mưu thần, hẳn chi biết, nếu lần này hoàng thượng lại thỏa hiệp, đó là đang tỏ ra yếu thế với Tây Chu!

“Suy! Dù rồi dù rồi!” Đại tướng quân nhai mày, kéo Mục Thanh Vũ ra xa ngự thư phòng, lúc này mới lên tiếng: “Thanh Vũ, con phải nhớ kĩ bốn phận làm thần tử! Còn nữa, về sau đừng nhắc đến Tần vương trước mặt Hoàng thượng!”

Ai cũng biết hoàng thượng vừa coi trọng Tần vương, lại vừa đề phòng Tần vương, tướng quân phụ tay nắm binh quyền, chuyện mà họ tuyệt đối không được làm chính là thân cận với Tần vương.

“Phụ thân, sao ngay cả người cũng...”

Mục Thanh Vũ còn chưa nói xong thì đột nhiên dừng lại, chỉ thấy Tần vương diện hạ đang đi về phía ngự thư phòng.

Mục Thanh Vũ đang muốn quay lại, Mục đại tướng quân lại nói: “Trong lòng Hoàng thượng đã có quyết định rồi, khuyên nhiều cũng vô ích, về thôi!”

Vừa dứt lời, hắn liền kiên quyết kéo Mục Thanh Vũ đi.

Long Phi Dạ liếc nhìn đôi cha con đang lố kéo nhau ở cách đó không xa, hiểu rõ trong lòng, hẳn không có biểu cảm gì đi vào ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, quyền sở nhỏ được gửi đến gấp rút từ biên cương vẫn còn nằm trên mặt đất, Thiên Huy hoàng đế nhìn bản đồ lãnh thổ quốc gia trên tường, hai tay đặt ở phía sau, mười ngón tay đan chéo vào nhau.

Long Phi Dạ nhặt tẩu chương lên, nhìn thoáng qua, thuận tay bỏ lại trên bàn rồi thản nhiên nói: “Hoàng huynh triệu kiến thần đệ gấp như vậy, là có chuyện gì quan trọng?”

“Người xem quyền sở kia đi.” Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nói.

“Xem rồi.” Long Phi Dạ lập tức trả lời.

“Người thấy thế nào?” Thiên Huy hoàng đế hỏi.

“Việc lớn trong quân đội, Hoàng huynh phải đi tìm Mục đại tướng quân và binh bộ bàn bạc mới đúng chứ, từ trước đến nay thần đệ đều không hiểu những chuyện này.” Long Phi Dạ vẫn rất bình tĩnh.

Thế mà Thiên Huy hoàng đế lại cười một cách đột ngột: “Cùng phải, tự dưng trăm quên mất, từ trước đến nay Tần vương không bao giờ tham gia vào chiến sự.”

“Nếu không còn chuyện gì khác, thần đệ xin được cáo lui trước.” Long Phi Dạ đứng là có gan khi dám nói câu này.

Nhưng ai ngờ, Thiên Huy hoàng đế lại thản nhiên nói: “Tiết công công, tuyên chỉ!”

Tuyên chỉ?

Những lời này thật là quen thuộc, nửa năm trước, cũng trong ngự thư phòng, cũng chỉ có hai huynh đệ bọn hắn, Thiên Huy hoàng đế cũng để Tiết công công tuyên đọc thánh chỉ, chọn hôn kỳ giúp hắn.

Hôm nay, lịch sử lại tái diễn.

Tiết công công sợ hãi bước ra, tuyên đọc một tờ thánh chỉ, lần này, Thiên Huy hoàng đế muốn Long Phi Dạ lấy Vinh Nhạc công chúa của Tây Chu, không chỉ muốn Long Phi Dạ lấy, mà còn muốn hắn phải tự mình dẫn theo đội ngũ hòa thân đi đến Tây Chu để cầu hôn!

Hoàng mệnh không thể trái, thánh chỉ càng không thể kháng.

Chung quy thì hắn ta là quân, mà hắn lại là thần.

Kháng chỉ, tội lớn bằng trời!

Sau khi Tiết công công tuyên đọc thánh chỉ xong, Thiên Huy hoàng đế mới từ từ xoay người lại, nhìn Long Phi Dạ đang quỳ một chân trên đất, bờ môi nở rộ một nụ cười mỉa mai.

Long Phi Dạ, nếu người không thích uống rượu mời mà chỉ thích uống rượu phạt, vậy thì đừng trách trăm không nương tay với người. Lúc cưới Hàn Văn Tịch người đã không được lựa chọn, lần này cũng giống như vậy mà thôi!

“Tần vương, còn không mau lĩnh chỉ?” Thiên Huy hoàng đế thích thú hỏi.

Nhưng ai ngờ, Long Phi Dạ lại đứng lên, lạnh lùng nói: “Hoàng huynh, thần đệ không làm được!”

Nếu chuyện cưới Hàn Văn Tịch là một thỏa hiệp, vậy thì đời này hắn chỉ muốn thỏa hiệp một lần!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Kháng chỉ, đều bởi vì người

Thiên Huy hoàng đế nhìn Long Phi Dạ đứng thẳng tắp trước mặt mình, thậm chí sự khiếp sợ còn nhiều hơn là sự tức giận!

Không làm được?

Hắn dám nói là mình không làm được?

Trong chuyện hòa thân lần này, Long Phi Dạ đã nói chữ không làm được ở trước mặt hắn rất nhiều lần, thế nhưng, lần này không giống với những lần trước, lần này, thứ mà hắn đối diện chính là thánh chỉ!

Thiên Huy hoàng đế lui về sau một bước, không thể tin được mà tức giận chất vấn: “Long Phi Dạ, người muốn kháng chỉ sao?”

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại thản nhiên nói: “Thần đệ đã kháng chỉ.”

Giọng điệu của hắn rất hồ hững nhưng lại tàn ra một khí phách khiến người ta không thể coi thường, cho dù từ chối Thiên Huy hoàng đế, nhưng hắn vẫn tôn quý và bất khả xâm phạm như thế.

Thiên Huy hoàng đế lập tức ngơ ngác, giống như đã bị kỹ thể của Long Phi Dạ làm cho khiếp sợ.

Không, hắn mới là Hoàng đế, không ai được phép khiêu khích quyền uy của hắn cả.

Hung hăng đẩy hết tấu chương trên bàn xuống đất, Thiên Huy hoàng đế neho mắt nhìn Long Phi Dạ, tòa ra một loại sát khí làm người ta khiếp sợ, cái nhìn căm tức này chỉ xuất hiện trong chớp lát, sau đó hắn không chút nào do dự mà lớn tiếng hạ lệnh: “Tần vương kháng chỉ không theo, lập tức áp giải hắn đến Hối Tư cung để cầm tù, không có sự cho phép của trẫm, bất cứ ai cũng không được đến thăm!”

Vừa dứt lời, thị vệ liền bước đến áp giải Long Phi Dạ, Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nhìn hắn, hắn ta nghĩ là hắn sẽ hỏi hắn, sẽ cầu xin tha thứ.

Nhưng ai ngờ, Long Phi Dạ không hề phản kháng, đối mặt nờ rộ một nụ cười khinh thường, rồi thị vệ mang đi.

Cho đến khi bóng lưng vững chãi như núi đó biến mất ở cửa, Thiên Huy hoàng đế mới ngã mông xuống ghế, phảng phất mới tỉnh dậy từ một cơn ác mộng.

Hắn lấy lại bình tĩnh, tức giận nhìn Tiết công công đang sợ hãi quỳ gối ở một bên: “Hắn... hắn... hắn dám kháng chỉ! Hắn muốn tạo phản sao?”

“Hắn thật sự cho là trẫm không dám xử lý hắn ư? Lần này, trẫm muốn xử lý hắn!”

“Tiết công công, người đi! Người đi đi! Tự người trông coi cho trẫm, ai cũng không được phép bước vào Hối Tư cung dù chỉ là nửa bước, người hãy nói cho hắn biết, nếu hắn không lấy Vinh Nhạc công chúa, vậy thì cả đời này đừng hòng ra khỏi đó!”

...

Tiết công công bị hù đến sợ hãi, tìm đập thành thịch, hắn đã hầu hạ hết hai đời quân vương, nhưng đây là lần đầu tiên thấy có người dám kháng chỉ một cách công khai như vậy trước mặt Đoàng đế, lúc này thì đầu óc của hắn đã trống rỗng, chẳng nghe được Thiên Huy hoàng đế nói gì nữa rồi.

“Còn không đi!”

Thiên Huy hoàng đế gào lên giận dữ, đẩy hết những thứ đồ còn lại trên bàn xuống đất, tức giận đến mức lỗ mũi sắp bốc luôn cả khói!

Lúc này Tiết công công mới phục hồi tinh thần lại, không dám chậm trễ nữa, vội vàng lui ra ngoài.

Hôm đó, tin tức Tần vương kháng chỉ, bị giam cầm ở Hối Tư cung được truyền ra, chấn kinh cả triều đình và dân chúng.

Phải biết rằng, Tần vương có quyền lực ngập trời, quyền cao chức trọng, Thiên Huy hoàng đế cũng phải kiêng kị hắn, tuyệt đối sẽ không dám động đến hắn một cách tùy tiện, thế nhưng, một khi động đến hắn thì cũng cho thấy quyết tâm Thiên Huy hoàng đế!

Tinh thể đã rất nghiêm trọng!

Nghị thái phi là người đầu tiên nhận được tin tức, com mới ăn được một nửa liền thôi, bà tức giận với vẻ cực kì lo lắng, thế nhưng không những không vào Hối Tư cung để thăm Long Phi Dạ được, mà còn bị chặn lại ở ngự thư phòng.

Mặc dù ý chỉ mà Tần Vương kháng lại không được công khai, tuy nhiên, Vinh Nhạc công chúa về nước sớm, động tĩnh ở chiến trường Tam Đồ, những việc này đều khiến mọi người hiểu rõ, ai cũng biết chuyện này nhất định có liên quan đến việc hòa thân, trong một lúc thì mỗi người nói một kiểu, lời đồn nổi lên ở khắp nơi, trong đó lời đồn Tần vương phi mê hoặc Tần vương, ngăn cản việc hòa thân lại được truyền đi nhanh nhất.

Nghị thái phi đứng đợi trước cửa ngự thư phòng ròng rã suốt một ngày, đến lúc chạng vạng tối, khi Thiên Huy hoàng đế đi ra nàng mới gặp được hắn.

“Hoàng thượng, Tần vương chỉ tạm thời bị hù dọa thôi, người hãy để cho ta vào khuyên hắn một chút có được không?”

Thiên Huy hoàng đế chẳng thèm nhìn Nghị thái phi dù chỉ là một lát, hắn tránh sang một bên rồi bước đi, Nghị thái phi vội vàng đuổi theo nhưng lại bị thái giám ngăn lại, từ đầu đến cuối bà không đến gần hoàng đế được.

“Hoàng thượng, tình hình của Phi Dạ người cũng biết rồi mà, từ nhỏ đã dưỡng binh rồi, người hãy để ta đi khuyên hắn một chút, hắn chắc chắn sẽ thay đổi quyết định, Hoàng thượng, tình huống nơi biên cương đều đang thay đổi từng ngày, người làm như vậy...”

Nghị thái phi mới nói được một nửa, Thiên Huy hoàng đế đã tức giận ngắt lời: “Nghị thái phi, Tần vương kháng chỉ là muốn tạo phản sao?”

Lời này vừa nói ra, Nghị thái phi lập tức thay đổi sắc mặt, ngấm niệnng ngay lập tức rồi đứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nhìn nàng, không ngờ lại lên tiếng chất vấn: “Nghị thái phi, người nói xem, Tần vương có phản hay không?”

“Không! Tần vương tuyệt đối không dám! Xin hoàng thượng minh giám!”

Nghị thái phi lập tức quỳ xuống, sau khi tiễn hoàng mãt thì nàng chưa từng quỳ lạy ai nữa, thế nhưng, trong thâm tâm của nàng lại rất hiểu rất rõ, vai vế ở trước mặt hoàng quyền thì căn bản chẳng là cái thứ gì.

Hoàng quyền chính là thiên, chính là địa, chính là tất cả!

Thấy Nghị thái phi quỳ xuống thì lúc này Thiên Huy hoàng đế mới hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Mãi đến lúc trời đã tối và yên tĩnh, Nghị thái phi mới chán nản trở về Tần vương phủ, nhiều người đã đến phủ, có người là hoàng thân quốc thích, người khác lại là quan lớn quyền thần, tất cả đều chờ tin của Nghị thái phi.

Xây ra chuyện như vậy, mấy trận doanh lớn trong triều đều có phản ứng khác nhau, có người giận đồ bìm leo, có người thờ ơ lạnh nhạt, cũng có người chạy vạy giúp đỡ.

Nếu là việc khác, giống như việc người nào đó bị giam giữ thì các quý tộc và quyền thần còn có thể chạy vạy giúp đỡ được, nhưng người bị giam giữ lúc này lại là Tần vương!

Trong Thiên Ninh quốc, phía trên Tần vương là Thiên Huy hoàng đế, ai có thể giúp được?

Thấy sắc mặt của Nghị thái phi, những người vốn đang nóng với muốn hỏi cho rõ liền yên lặng, mỗi người đều nhàu mày, bọn họ đến đây không chỉ muốn hỏi về tình huống trong cung, mà còn muốn chứng thực xem lời đồn đại ở ngoài có thật hay không nữa.

Tần vương chỉ sùng ái Hàn Văn Tịch, tin vào lời nói bậy bạ của Hàn Văn Tịch nên mới kháng chỉ từ chối việc hòa thân, từ đầu đến cuối thì chuyện này làm cho người ta không thể nào tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên, có rất nhiều người đã nghe được chuyện về đặc xá lệnh, thế nên họ mới nghỉ hoặc như vậy.

Rốt cuộc, có người không nhìn được mà mờ mịt thêm dò: “Thái phi nương nương, trong tay của Tần vương vẫn còn đặc xá lệnh mà? Nếu mấy ngày nữa mà vẫn không có biện pháp gì, vậy thì hãy lấy đặc xá lệnh của tiên đế ra đi?”

Nghe xong câu nói này, vẻ mặt vốn đã âm u của Nghi thái phi càng âm u hơn nữa.

Chuyện gia yêu hôn giao thừa, chuyện của Trường Bình, chuyện lệnh bài đặc xá, ba chuyện này dù đã được truyền ra một cách kín nhưng lại chưa từng công khai minh bạch, bấy giờ, nàng càng không thể tỏ thái độ trước mặt mọi người.

Nàng cúi đầu, im lặng hồi lâu, cuối cùng chỉ phát tay để mọi người giải tán.

Mọi người đều bắt đầu đi nhưng lại không dám hỏi nhiều, chỉ đành dón dập xin cáo lui.

Câu chất vấn của Thiên Huy hoàng đế vẫn còn văng vẳng bên tai Nghi thái phi, làm nàng lo lắng khiếp sợ, nhưng cũng cảm thấy không cam lòng.

Năm đó tiên hoàng bệnh nặng, Tần vương lại còn nhỏ, thế nhưng nếu không phải vì sau lưng nàng không có người chống đỡ, quyền thế nhà mẹ đẻ lại không bằng thái hậu, hoàng vị cũng chưa chắc đã rơi vào tay của Thiên Huy hoàng đế!

“Tạo phản? Ha ha...”

Nghĩ đi nghĩ lại, Nghi thái phi nở một nụ cười lạnh.

Lúc này, Hàn Văn Tịch đứng ở ngoài cửa thấy người đã đi hết thì mới bước vào nhà, thân nhiên kêu một tiếng: “Mẫu phi...”

Nàng vừa nghe được tin tức cũng rất sợ hãi, nàng tuyệt đối không ngờ Tần vương sẽ kháng chỉ, lòng Hàn Văn Tịch nóng như lửa đốt, muốn tiến cung ngay lập tức nhưng lại bị Triệu ma ma khuyên nhủ.

Nàng tiến cung thì nên đi tìm ai, cầu xin ai? Tìm được người rồi thì sao? Sẽ cầu xin được sao?

Sao Tần vương có thể cho phép nàng đi cầu xin chứ? Cuối cùng cũng chỉ là tự chuốc lấy nhục mà thôi.

Lúc này, Nghi thái phi mới thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của mình, nàng ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Tịch, nhìn một lát rồi đột nhiên cười lạnh: “Hàn Văn Tịch, người biết Tần vương đã kháng ý chỉ gì không?”

Hàn Văn Tịch đoán được là chuyện hòa thân, nếu không thì hiện tại còn có chuyện gì có thể khiến Long Phi Dạ và Thiên Huy hoàng đế tranh cãi chứ?

“Chính là chuyện hòa thân đó! Lần này người đã vui chưa?”

Nghi thái phi nói, đứng dậy rồi từng bước đi đến trước mặt Hàn Văn Tịch, lạnh lùng hỏi: “Lần này người đã hài lòng chưa?”

“Con...”

Hàn Văn Tịch lùi về sau hai bước, mặc dù đã đoán được là chuyện hòa thân, thế nhưng khi nghe Nghi thái phi nói ra một cách khẳng định như vậy, tim nàng vẫn không không chế được mà đập nhanh lên hồi!

“Người hài lòng chưa?” Nghi thái phi đột nhiên gào lên.

Hàn Văn Tịch bất ngờ, thốt lên: “Con không có!”

“Người còn chưa hài lòng sao?” Nghi thái phi nhàu mày cười lạnh, lắc đầu liên tục.

“Con không có ý này! Chẳng muốn lấy ai, không lấy ai chẳng liên quan gì đến con cả, chẳng chưa bao giờ hỏi con một câu!” Hàn Văn Tịch tức giận, giải thích một cách lớn tiếng.

Chuyện của Đoàn Mộc Dao, Long Phi Dạ chưa hề nói với nàng dù chỉ là một câu!

Tuy nhiên, Nghi thái phi lại không tin, nàng đột nhiên áp sát vào Hàn Văn Tịch, chất vấn từng câu từng chữ: “Hàn Văn Tịch, rốt cuộc thì người đã dùng biện pháp gì để mê hoặc Phi Dạ?”

Mê hoặc?

Hai chữ này làm Hàn Văn Tịch hoảng sợ đến mức đứng không vững, nàng lùi lại rồi té xuống cái ghế, không còn đường lui.

“Mẫu phi, người đang nói gì vậy! Con không có!”

Long Phi Dạ đâu phải là người có thể dễ dàng mê hoặc chứ, lại nói tiếp, nếu nàng có thể mê hoặc được Long Phi Dạ, nàng cũng không phải sống một cách khổ cực, gặp phiền phức liên tiếp như vậy từ lúc vào Tần vương phủ cho đến giờ.

“Người không có? Nếu người không có thì sao Phi Dạ lại từ chối việc hòa thân? Lúc trước lấy người cũng là bị ép buộc, bây giờ lấy Vinh Nhạc công chúa cũng như vậy, có gì khác biệt chứ?” Nghi thái phi lập tức chất vấn.

Chuyện này...

Có gì khác biệt? Nếu miễn cưỡng muốn hỏi ra điều khác biệt, vậy thì lấy Vinh Nhạc công chúa là chuyện môn đăng hộ đối, trời đất tác hợp, còn lấy nàng thì cả thành đều chế giễu.

Hàn Văn Tịch không còn lời nào để nói.

Lúc trước Long Phi Dạ bị ép lấy nàng, trong ngày hôn lễ hẳn cũng chẳng muốn xuất hiện, thế nhưng cuối cùng hẳn vẫn đồng ý.

Vì sao lần này hẳn lại có thái độ cứng rắn như vậy?

Bị ép lấy một người và bị ép lấy hai người có gì khác nhau sao? Cứ không thể chấp nhận được như vậy sao?

“Người không có? Người không có làm thì sao nó lại dùng đặc xá lệnh vì người? Người sống hay chết thì có liên quan gì đến nó chứ? Người có biết đặc xá lệnh chính là cái mạng thứ hai của nó không? Nghi thái phi lại tức giận chất vấn lần nữa.

Lần này, Hàn Văn Tịch càng không biết phải cãi thế nào nữa, nếu không dùng đặc xá lệnh trên người nàng, Long Phi Dạ cũng sẽ không rơi vào tình trạng bị giam giữ, cho dù kháng chỉ thì Thiên Huy hoàng đế cũng không làm gì được được hẳn.

“Hàn Văn Tịch, đều bởi vì người! Bởi vì người!”

Hai tay của Nghi thái phi đặt lên vai Hàn Văn Tịch, nắm thật chặt, ánh mắt oán hận đó như muốn xé nát Hàn Văn Tịch, đối diện với bạo lực, lần đầu tiên Hàn Văn Tịch không nổi giận, cứ để mặc cho Nghi thái phi nắm, không giải thích cũng không đẩy ra.

Nàng sững sờ, mê man, đầu của nàng trống rỗng.

Nghi thái phi tức giận đến mức cả người đều trở nên không khỏe, cuối cùng thì nàng bỏ lại một câu rồi phát tay áo bỏ đi.

Nàng nói: “Hàn Văn Tịch, người chính là sao chổi, nếu Phi Dạ xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người!”

Hàn Văn Tịch ngồi trong phòng cực lâu, mãi cho đến lúc Triệu ma ma tìm đến, nàng mới tỉnh táo lại.

“Triệu ma ma, điện hạ hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Nàng làm bầm hỏi.

Triệu ma ma thở dài một tiếng: “Kháng chỉ... đây chính là tội chết, những năm gần đây Hoàng thượng luôn ước gì có thể tìm được nhược điểm của điện hạ! Ôi, điện hạ luôn luôn cẩn thận, thế nhưng lần này tay sai lại...”

Nghe xong lời nói này, trái tim của Hàn Văn Tịch liền rút xuống đáy vực, nàng không hề mê hoặc Long Phi Dạ, thế nhưng nàng đã dùng hết đặc xá lệnh, vì vậy nàng cũng đã hại Long Phi Dạ rồi.

Mười ngày nhanh chóng trôi qua, ai cũng không khuyên được Thiên Huy hoàng đế, Hối Từ cung cũng không truyền ra điều gì, tất cả chỉ có thể chờ đợi.

Nghi thái phi cũng không tiến cung nữa, nàng vừa thấy Hàn Văn Tịch thì không nói một lời, thế nhưng ánh mắt lại oán độc đến mức muốn giết người!

Trong lòng Hàn Văn Tịch tràn ngập sự sợ hãi này, nàng không đi đâu cả, chỉ ngồi trước cửa tẩm cung của Long Phi Dạ cả ngày mà thôi.

Ngày hôm đó, Triệu ma ma hốt hoảng chạy đến: “Vương phi nương nương, Vương phi nương nương...”

Hàn Văn Tịch vui mừng, lập tức đến đón: “Triệu ma ma, có tin tức rồi sao?”

Chương 172: Ôn dịch, lòng người hoang mang

Thấy đáng vẻ hốt hoảng của Triệu ma ma, Hàn Vân Tích nghĩ là trong cung có tin tức truyền đến, nhưng ai ngờ Triệu ma ma lại thờ hồng học, lắc đầu liên tục.

Hàn Vân Tích cực kì vội vã: “Triệu ma ma, người nói đi!”

Triệu ma ma thờ không ra hơi: “Vương phi nương nương, Nghi thái phi... bà ấy muốn... muốn viết thư cầu xin Vĩnh Nhạc công chúa giúp đỡ!”

“Cái gì?” Hàn Vân Tích la lên vội về hoảng sợ, không thể tin vào tai mình.

“Thật! Ma ma trong Mầu Đơn viện nói... Vương phi nương nương, việc này không thể làm như vậy được, thật là mất mặt!” Triệu ma ma vừa tức vừa vội.

Hàn Vân Tích càng tức giận hơn, nàng không chút do dự mà đi về phía vườn Mầu Đơn.

Ngay cả người hầu cũng biết làm chuyện này sẽ mất mặt đến cỡ nào, Nghi thái phi đã điên rồi hay là đã choáng váng, thế mà lại nghĩ ra được biện pháp này.

Làm một nam nhân, cho dù là một người bình dân vô cùng bình thường, chuyện bị ép cưới vợ cũng là một chuyện vô cùng nhục nhã, huống chi Long Phi Dạ lại cao quý đến vậy?

Long Phi Dạ cũng đã kháng chỉ, Nghi thái phi lại muốn đưa chuyện này đến trước mặt Vĩnh Nhạc công chúa, chẳng phải là muốn tự chuốc lấy nhục hay sao?

Ngộ nhờ Vĩnh Nhạc công chúa công khai chuyện này, lúc đó không chỉ làm mất mặt mũi của Long Phi Dạ, mà còn làm mất hết mặt mũi của Thiên Ninh quốc.

Coi như Vĩnh Nhạc công chúa đồng ý không ép hôn nữa đi, Long Phi Dạ sẽ chịu nhận phần ân tình này hay sao? Thiên Huy hoàng đế sẽ đồng ý thả người ư? Cuối cùng người chịu nhục nhã vẫn là Long Phi Dạ!

Hàn Vân Tích nổi giận đùng đùng xông vào vườn Mầu Đơn, lúc này Nghi thái phi đang viết thư ở trong thư phòng.

Hàn Vân Tích không để ý được nhiều như vậy, nàng vừa bước vào cửa liền tức giận: “Mẫu phi, người đừng hại diện hạ!”

Tay Nghi thái phi run lên, vẻ nên một nét mực thật dài trên lá thư, bức thư đã bị phá hủy.

“Mẫu phi, diện hạ tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện này, bị ép cưới đã đành, còn muốn cầu xin người ta nói ra câu không lấy nữa hay sao? Chuyện này là chuyện gì chứ?” Hàn Vân Tích thờ hôn hèn nói.

Ai ngờ, Nghi thái phi lại đặt mạnh cây bút lông xuống, tức giận: “Hàn Vân Tích, người vừa nói gì thế? Rốt cuộc thì ai đã hại Phi Dạ? Người còn dám đến đây chỉ trích bản cung?”

“Rốt cuộc là ai đã hại Phi Dạ?”

Nghi thái phi vừa nói vừa bước ra, từng bước ép sát Hàn Vân Tích: “Người nói đi! Rốt cuộc thì ai đã hại Phi Dạ?”

Con thịnh nộ bay thẳng lên đầu, lúc này Hàn Vân Tích mới tỉnh táo lại, nàng rũ mắt xuống, trầm mặc.

Nghi thái phi bỗng nhiên đẩy nàng một cái, đẩy cho nàng lui về sau mấy bước, suýt nữa thì té ngã.

“Hàn Vân Tích, đều do người, đều bởi vì người! Người, nữ nhân không biết xấu hổ này! Lúc trước nếu không phải người không có liêm sỉ, tự mình vào cửa thì hôm nay sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy!”

“Hàn Vân Tích, người có biết hay không, Hoàng thượng sẽ giam nó cả đời, Hoàng thượng đang lo không có cơ hội này đó!”

Nghi thái phi nói xong câu đó liền lui người lại, lui mấy bước thì đâm vào chiếc bàn ở đằng sau, nàng đặt một tay trên bàn rồi nhàu mảy, vẻ mặt cực kì đau khổ.

Nàng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên cũng biết việc viết thư đi cầu xin Vĩnh Nhạc công chúa là việc làm ngu xuẩn nhất, thế nhưng, nàng đã không còn đường lui.

Bây giờ ngay cả việc gặp Tần vương một lần nàng cũng không làm được, hoàn toàn không biết tình huống thế nào, lỡ như Thiên Huy hoàng đế quyết tâm muốn giam lỏng Tần vương cả đời, vậy thì bước tiếp theo Thiên Huy hoàng đế sẽ ra tay hành động.

Thế lực của Tần vương sẽ bị tan rã một cách chậm rãi, Tần vương phù cũng sẽ mất đi địa vị trong Hoàng tộc theo thời gian.

Tất cả những việc này đều là việc mà bà không thể chịu đựng được.

Tiền đế đã đi, ngoại trừ Thái hậu và bà, tất cả tần phi khác nếu không chết thì phải thủ lĩnh, chỗ dựa duy nhất của bà chính là đứa con trai này.

Nhìn thấy Nghi thái phi luôn luôn ung dung đẹp đẽ, cao quý tỉnh lại biến thành đáng vẻ tuyệt vọng như bây giờ, trong lòng Hàn Vân Tích có một sự khó chịu không nói thành lời.

Mẹ chồng nàng dâu hai người đều trầm mặc, hồi lâu sau, Nghi thái phi mới nhìn sang một lần nữa, bình tĩnh hỏi: “Hàn Vân Tích, không cầu xin Vĩnh Nhạc công chúa, người còn có biện pháp khác sao?”

Chuyện này...

Hàn Vân Tích rất muốn trả lời nàng, thế nhưng nàng chỉ có thể há to miệng, nhưng không đáp lại được gì.

Nàng có biện pháp không?

Đời trước, đời này nàng đều khinh thường xuất thân, gia thế, coi thường nhất là chuyện dùng quan hệ để làm việc. Thế nhưng, vào giờ phút này, nàng lại hy vọng mình có một xuất thân cao quý, có một nhà mẹ đẻ cường đại để chống lưng, có năng lực để làm việc!

Đáng tiếc, nàng không có, thứ gì cũng không có...

Nhà mẹ đẻ của nàng vẫn còn cần nàng chống đỡ nữa!

Nghi thái phi không quờ trách Hàn Vân Tích nữa, nàng xoay người xé lá thư này đi, cười khẽ một tiếng rồi rời khỏi.

Hàn Vân Tích hôn bay phách lạc đi ra, không có mục đích gì mà cứ đi xung quanh sân như vậy, nhưng vào lúc này, Hạ quân gia lại hốt hoảng chạy đến: “Vương phi nương nương, vương phi nương nương!”

Hàn Vân Tích không hề có phản ứng gì, Nghi thái phi đã nói đến vậy rồi, bây giờ, ngoại trừ việc Long Phi Dạ tự mình thỏa hiệp thì còn có thể có tin tức gì tốt nữa chứ, với tính cách của tên kia, sao hắn có thể thỏa hiệp được?

Hạ quân gia vội vàng chạy đến trước mặt Hàn Vân Tích: “Vương phi nương nương, xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn rồi, nỗ tài không tìm được Thái phi nương nương nên chỉ có thể tìm người!”

“Xảy ra chuyện lớn gì?” Lúc này Hàn Vân Tích mới vực lại tinh thần.

Ai ngờ, Hạ quân gia lại nói: “Nhị phu nhân của quốc cửu phủ về nhà ngoại thăm viếng vào hôm nguyên tiêu, khi trở về thì bị nhiễm bệnh ôn dịch, quốc cửu phủ không dám báo, kháng kháng giấu kín, ai ngờ, hôm qua tam công tử trong phủ cũng bị bệnh, nghe nói là bị truyền nhiễm!”

Hàn Vân Tích xem như đã vực lại tinh thần một cách triệt để, phải biết, phải biết rằng điều đáng sợ nhất ở cổ đại không phải là chiến tranh, không phải là nạn đói, không phải là lũ lụt, mà điều đáng sợ nhất chính là ôn dịch!

Thật ra thì không nói đến cổ đại, chỉ tính ở hiện đại thì bệnh truyền nhiễm cũng đủ làm cho mọi người hoảng sợ rồi.

“Ngoài thành có ôn dịch? Chuyện lớn như vậy sao không truyền ra?” Hàn Vân Tích hỏi.

“Vương phi nương nương, nhà mẹ đẻ của nhị phu nhân quốc cửu phủ ở Tuấn thành, cách đó rất xa, nghe nói chỗ đó có một thôn nhỏ, nằm trước ở đó đã xảy ra dịch bệnh nhưng do được phát hiện sớm, nên mới không truyền nhiễm ra ngoài, triều đình đã bí mật...”

Hạ quân gia cũng không nói tiếp, chỉ làm một động tác “giết chết”, Hàn Vân Tích lập tức hiểu ngay.

Ở hiện đại, người bị bệnh truyền nhiễm sẽ được cách ly, thậm chí còn có thể được chuyển gia trị liệu và chăm sóc miễn phí, ở cổ đại cũng sẽ bị cách ly, nhưng căn bản họ sẽ không được cứu, chỉ bị thiếu sống, mà những người chỉ mới tiếp xúc

người bệnh, chưa bị nhiễm bệnh cũng không thể may mắn thoát khỏi kết cục này.

Đây là sự đáng thương của việc lạc hậu trong y học, cũng là một sự bất đắc dĩ, chắc hẳn giờ này cái thôn đó đã hóa thành tro bụi rồi.

Nhị phu nhân nhiễm bệnh, điều này đã chứng minh bệnh độc vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, vẫn còn có khả năng lây bệnh.

“Hạ quân gia, làm sao người biết được việc này?” Hàn Văn Tịch nghiêm túc hỏi.

“Vương phi nương nương, tam công tử là độc đinh của quốc cữu phủ! Là cháu trai của Hoàng hậu nương nương! Hắn đã bệnh rồi thì giấy còn bọc được lửa nữa sao? Tội hôm qua người trong thái y viện cũng đã qua đó rồi!”

Hạ quân gia nói xong thì lấy mấy bao được liệu ra, thấp giọng nói: “Đây là thứ mà Lý thái y phải người lên lút đưa đến, để sắc thành thuốc, bắt kì người nào trong phủ cũng phải dùng, Lý thái y còn căn dặn phải rửa sạch phòng ốc, duy trì sự thông thoáng, không có chuyện quan trọng thì không được ra ngoài! Càng không được đến gần quốc cữu phủ!”

Hầu như mỗi phủ đều sẽ có một thái y riêng, Lý thái y đến đây mặt báo thì thái y khác cũng vậy, chuyện ôn dịch chắc chắn sẽ không giấu được.

Bệnh của ôn dịch sẽ có thời kỳ ủ bệnh, mỗi người có sức đề kháng không giống nhau, thời gian phát bệnh cũng sẽ không giống, nhưng về cơ bản thì không vượt quá mười ngày. Nếu ôn dịch đã truyền nhiễm ở quốc cữu phủ thì chắc chắn không chỉ có một mình tam công tử bị nhiễm bệnh, mà những người ở cùng và từng tiếp xúc với nhị phu nhân và tam công tử đều có khả năng bị nhiễm bệnh, một truyền mười, mười truyền trăm, có rồi mới biết tương lai sẽ có bao nhiêu người bị nhiễm bệnh.

Lỡ như không thể khống chế kịp thời thì cả đế đô sẽ rất nguy hiểm, chắc hẳn lúc này toàn bộ thái y viện đã rất khẩn trương.

“Có biết là bệnh gì không?” Hàn Văn Tịch nghiêm túc hỏi.

Hạ quân gia hoảng hốt: “Lý thái y không nói, Vương phi nương nương, dù sao cũng là ôn dịch, vậy thì chắc chắn... chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian bẩm báo cho Thái phi nương nương biết, phủ chúng ta cũng phải chuẩn bị nhanh chóng nữa!”

Hàn Văn Tịch kiểm tra được liệu mà Lý thái y đưa đến, cũng không nhìn ra được điều gì, dù sao thì nàng cũng không hiểu rõ phương diện này cho lắm.

“Mẫu phi ở trong hậu viện, người đi đi.”

Hàn Văn Tịch cũng không suy nghĩ nhiều nữa, nàng vẫn đắm chìm trong chuyện của Long Phi Dạ, đối với nàng thì chuyện đó mới là chuyện lớn duy nhất.

Nàng hơi do dự một lát rồi mới phái Hạ quân gia bí mật đi báo tin cho Hàn gia, sau đó mới vào trong vườn hoa.

Nhưng mà, sự việc lại vượt khỏi dự đoán của Hàn Văn Tịch.

Mấy ngày sau, quốc công phủ, Bình Bắc hầu phủ, tướng phủ và mấy đại thế gia khác, thậm chí là trong cung đều truyền ra tin tức đã có người bị nhiễm bệnh, tin tức này căn bản không giấu được, ngay cả nhà của dân chúng bình thường cũng đã bắt đầu xuất hiện tình hình dịch bệnh.

Cuộc ôn dịch này xem như đã truyền đến đế đô, tình hình dịch bệnh đã vượt khỏi tầm kiểm soát của thái y viện, ngay cả Cố Bắc Nguyệt cũng không thể xác định đây là bệnh gì, bầu trời đế đô như bị bao phủ bởi một màu xám, lòng người hoang mang, ít có ai dám đi ra ngoài.

Cũng chính vì chuyện ôn dịch mà việc Tần vương bị giam lỏng cũng đã phai nhạt, Thiên Huy hoàng đế vừa ti nĩ chú ý động tĩnh trên chiến trường Tam Đò, lại vừa sử dụng mưu trí với ôn dịch nơi đế đô. Mặc dù Long Phi Dạ tri trệ không chịu nhượng bộ, tạm thời thì Thiên Huy hoàng đế cũng chẳng có thời gian đoái hoài đến hắn.

Lúc này, Thiên Huy hoàng đế đang nâng trăn trăm trư trong ngư thư phòng. Tiết công công người chưa đến thì tiếng đã đến nói: “Hoàng thượng, không ổn! Không ổn rồi!”

Thiên Huy hoàng đế trợn mắt nhìn về phía cửa, chỉ thấy Tiết công công lộn nhào lao vào, hần còn chưa kịp nổi nóng thì Tiết công công đã vội vàng bẩm báo: “Hoàng thượng, trong cung của Thái hậu có một cung nữ phát bệnh mà chết!”

“Cái gì!” Thiên Huy hoàng đế hoảng sợ đến mức muốn nhảy dựng lên, hần lập tức giận dữ: “Gọi Cố Bắc Nguyệt đến đó ngay!”

“Hoàng thượng, lúc này Cố thái y đã ở trong cung của Thái hậu rồi.” Tiết công công bẩm báo một cách chi tiết.

Thiên Huy hoàng đế định qua ngay, Tiết công công lại can ngăn: “Hoàng thượng, tuyệt đối không thể, Cố thái y đang tự mình đốt được khừ tà cho Khang Ninh cung, chỗ đó đã không còn sạch sẽ nữa rồi!”

Một chỗ nếu đã xuất hiện bệnh nhân, vậy thì có thể chứng minh chỗ đó đã nguy hiểm, nhưng đây là việc liên quan đến sự an nguy của mẫu hậu, sao Thiên Huy hoàng đế có thể không đến thăm cho được, hần vội vã đi đến Khang Ninh cung, vừa đi vừa hỏi: “Đang yên đang lành, tại sao lại nhiễm bệnh?”

Phải biết rằng những người bị nhiễm bệnh ở trong cung đều là những người có qua lại với quốc cữu phủ lúc trước, bọn họ đã sớm bị cách ly.

Tiết công công do dự một lát, mới nói: “Hoàng thượng, mấy ngày trước Thái hậu nương nương đã bí mật đến quốc cữu phủ một chuyến, có mang theo một cung nữ, người bị nhiễm bệnh chính là cung nữ đó.”

Quốc cữu phủ là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu nương nương, thật ra cũng chính là nhà mẹ đẻ của thái hậu, Hoàng hậu là cháu gái của Thái hậu, tam công tử của quốc cữu phủ phải gọi Hoàng hậu một tiếng cô, gọi Thái hậu nương nương một tiếng bà cô!

Mặc dù Thái hậu biết là không được đi đến quốc cữu phủ, nhưng độc đinh duy nhất trong nhà mẹ đẻ lại bệnh nặng sắp chết, Thái hậu cũng không đành lòng!

Nghe được lời này, Thiên Huy hoàng đế cực kì tức giận, bạo nộ với Tiết công công: “Hồ đồ! Quả thực là hồ đồ mà!”

Ngay ngày hôm đó, lúc Thiên Huy hoàng đế đến Khang Ninh cung thì thấy hình như Cố Bắc Nguyệt đang nói điều gì đó với Thái hậu, Cố Bắc Nguyệt thấy Hoàng đế đã đến thì im lặng không nói nữa, còn Thái hậu thì nhũn mỳ, mặt mũi có vẻ rất khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 173: Uy hiếp, người sẽ hiểu

Thiên Huy hoàng đế mang một bụng lửa giận, hần không thể tức giận với Thái hậu, nên chỉ đánh phát câu với Cố Bắc Nguyệt.

“Cố Bắc Nguyệt, đã mấy ngày rồi, đến nay thì ngay cả việc bệnh này là bệnh gì thái y viện cũng không biết, trăm còn có thể trông cậy vào các người điều gì chứ? Có phải là người không muốn làm thái y đứng đầu nữa hay không?”

“Trăm chỉ có thể cho các người thêm ba ngày, sau ba ngày, nếu vẫn không thể khống chế tình hình dịch bệnh, người đừng trách trăm không nể mặt!”

Ôn dịch, hầu hết đều không có biện pháp trị liệu, thế nhưng ít nhất cũng có thể khống chế được phạm vi bộc phát, chỉ là bây giờ ngay cả bệnh này là bệnh gì cũng không biết rõ, điều này cũng có nghĩa là không thể tìm được biện pháp dự phòng và khống chế.

Dưới tình huống này, vì phòng ngừa tình hình dịch bệnh bạo phát, ảnh hưởng đến nhiều người thì chỉ có thể dùng biện pháp phi nhân đạo, đó là cách ly và thiêu chết tất cả những người bị nhiễm bệnh.

Tuy nhiên, đối với những người dân bình thường bị nhiễm bệnh thì quan phủ còn có thể cưỡng ép làm vậy, nhưng đối với những quyền quý trong đế đô thì không thể làm như vậy được.

Gống như tam công tử của quốc cữu phủ chỉ còn thôi thóp, nhưng đến nay vẫn được các thái y vây quanh nghĩ cách cứu giúp vậy.

Cùng là mạng người, mỗi người đều bình đẳng như nhau, vương hầu và tướng lĩnh cũng là do trời sinh mà?

Đáng tiếc, đây chính là hiện thực tàn nhẫn nhất, Cố Bắc Nguyệt lúc nào cũng phóng khoáng đậm bạc, thế nhưng trong khoảng thời gian này thì hần chưa bao giờ thôi nhũn mỳ.

Thầy thuốc thì nhân từ, nhưng họ luôn phải đưa ra lựa chọn tàn nhẫn nhất.

Cố Bắc Nguyệt đã khuyên can từ sớm, không có cách trị liệu, chỉ có thể khống chế, mà muốn khống chế thì phải khống chế tất cả, không chỉ trong dân gian mà hoàng tộc quý tộc cũng không thể ngoại lệ được, tất cả đều phải bị thiêu hết!

Tuy nhiên, Thiên Huy hoàng đế chẳng thêm nghĩ ngợi gì đã trực tiếp từ chối, hoàng tộc quý tộc nhà ai sẽ chịu đồng ý với cách sắp xếp thế này chứ? Một tờ chiếu lệnh, phía dưới sẽ có biết bao nhiêu người muốn tạo phản chứ?

Không cần nói đến người khác, chỉ là tam công tử của quốc cữu gia thì thái hậu đã không đồng ý rồi.

Nhưng mà lần này Cố Bắc Nguyệt lại không khuyên can nữa, hần nhìn thái hậu mặt lắt lết chán thành nói: “Hoàng thượng, có lẽ vì thần và thái y viện thật sự không có cách nào đảm nhiệm được việc này, vì thần cả gan đề cử với người một người.”

“Chẳng lẽ lại có người trị được? Là ai?” Thiên Huy hoàng đế kinh ngạc.

Cố Bắc Nguyệt không do dự nữa, thẳng thắn nói: “Tần vương phủ, Vương phi nương nương.”

Lời vừa nói xong, Thiên Huy hoàng đế lập tức sững sờ, sau đó thì kinh thường cười lạnh: “Hàn Văn Tịch? Nàng thì biết cái gì? Nàng ta là độc y, từ lúc nào đã biến thành thần y rồi?”

Ai ngờ, Cố Bắc Nguyệt lại nghiêm túc: “Hoàng thượng, vì thần kiểm tra thì thế xong thì mới phát hiện được sự khác thường, thì thế bị nhiễm bệnh mà chết nếu để lâu thì sẽ xuất hiện độc thì ban, nếu hạ quan không đoán sai thì trận ôn dịch này, không phải là một trận ôn dịch bình thường, mà là một trận ôn dịch có độc!”

Sau khi cung nữ trong cung thái hậu chết, ai cũng không dám xử lý, nhân thù trong thái y viện không đủ, trị hoãn hơn một canh giờ thì Cố Bắc Nguyệt mới tự mình chạy đến, cũng chính vì vậy mới khiến cho Cố Bắc Nguyệt chú ý đến độc thì ban trên thi thể, nếu không thì người vừa chết bệnh đã được hòa táng ngay lập tức, căn bản không thể nhìn ra điều bất thường được.

Chuyện này, Cố Bắc Nguyệt đã nói với thái hậu nương nương vào lúc này rồi.

Sau khi Thiên Huy hoàng đế nghe được lời giải thích của Cố Bắc Nguyệt, hần lập tức trầm mặc.

Cố Bắc Nguyệt đương nhiên biết rõ chuyện Thiên Huy hoàng đế kiêng kỵ Hàn Văn Tịch, thế nhưng hần lại coi như mình không biết gì cả, nghiêm túc hỏi: “Theo kinh nghiệm của vi thần, trong mười phần thì có chín phần chắc chắn là độc ôn dịch, độc thuật của Vương phi nương nương rất cao siêu, chắc chắn sẽ có phương pháp phá giải! Thì thế của cung nữ đó vẫn còn nằm trong thái y viện, phải chăng chúng ta nên mời Vương phi nương nương đến nhìn xem chứ?”

Thiên Huy hoàng đế vẫn trầm mặc.

Lúc này, thái hậu lại mở miệng: “Hoàng đế, có biết bao nhiêu người đang chờ được cứu mạng đấy, việc này liên quan rất lớn, không thể kéo dài, vẫn nên nhanh chóng cho gọi Tần vương phi đến thì hơn!”

Cái chết của Trường Bình công chúa, Hoàng hậu phát điên, thái hậu đã hận Hàn Văn Tịch đến thấu xương, thế nhưng, lúc này Cố Bắc Nguyệt đã nói, tam công tử của quốc cữu phủ chỉ còn có thể chịu đựng được nhiều nhất là một ngày nữa, vì độc đình của quốc cữu phủ, tạm thời Thái hậu cũng không thể so đo với Hàn Văn Tịch được, chỉ cần còn một tia hy vọng, bà liền phải bắt lấy!

Vừa cho Tần vương phủ một đòn đánh phủ đầu, bây giờ lại qua đó cầu xin người ta giúp đỡ, đương nhiên là Thiên Huy hoàng đế không thể chịu đựng được, trong lòng hần cũng chẳng vui về gì, thế nhưng thái hậu nói rất đúng, vấn đề này không hề nhỏ chút nào!

Đương nhiên, Thiên Huy hoàng đế cũng rất thông minh, hần lạnh lùng trả lời: “Cố Bắc Nguyệt, đây là chuyện của thái y viện các người, các người muốn mời ai thăm không quan tâm, thứ trăm muốn là tình hình dịch bệnh lập tức được khống chế!”

Đế Cố Bắc Nguyệt đứng ra, lấy danh nghĩa của thái y viện mời nàng ta, Hàn Văn Tịch cũng chẳng thể đắc ý được!

Cố Bắc Nguyệt mừng rỡ: “Hạ quan đã hiểu, hạ quan đi làm ngay!”

Hàn Văn Tịch đã chán nản mấy ngày vì chuyện của Long Phi Dạ, cộng thêm ôn dịch đã hoành hành, mấy ngày nay nàng cũng chẳng hề ra ngoài, luôn luôn ngồi trước cửa tam cung của Long Phi Dạ trầm tư suy nghĩ.

Nàng biết đến bây giờ ôn dịch vẫn chưa được khống chế, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến trận ôn dịch này sẽ là độc ôn dịch cả!

Ôn dịch, nói trắng ra chính là một loại bệnh độc gây bệnh có tính truyền nhiễm cao, nhưng mà thứ độc ôn dịch truyền nhiễm lại là độc được.

Bệnh độc và độc được không giống nhau, bệnh độc thì gây bệnh, còn độc được thì làm trúng độc, nói chính xác thì người bị truyền nhiễm sẽ không chết vì bệnh, mà sẽ chết vì độc!

Trong thiên nhiên loại độc được có thể truyền nhiễm như thế này rất hiếm thấy, mà loại độc nhân tạo cũng rất khó làm ra, nói cách khác, xác suất bộc phát độc ôn dịch là vô cùng thấp!

Hàn Văn Tịch mơ hồ cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, chỉ là Cố Bắc Nguyệt đã phái người đến cửa nhà giúp đỡ, nàng cũng chẳng kịp suy nghĩ nhiều nữa, lập tức thu xếp một lát rồi định ra ngoài.

Tuy nhiên, trước khi ra ngoài thì nàng lại bị Hạ quân gia bắt gặp: “Vương phi nương nương, người muốn đi đâu vậy?”

“Ta đi một lát thì về.” Hàn Văn Tịch thản nhiên nói, nàng cũng không nói cho bất kì ai là nàng muốn đến thái y viện.

“Vương phi nương nương, không thể ra ngoài được, bên ngoài đang lộn xộn lắm, ừ như...”

Hạ quân gia còn chưa nói xong, Nghi thái phi đã chậm rãi bước đến, lạnh lùng nói: “Hạ quân gia, nàng muốn đi chết, người cứ mặc nàng, tốt nhất là đừng trở về nữa.”

Nghi thái phi dứt lời thì chẳng thèm nhìn Hàn Văn Tịch, cứ đi qua như vậy.

Nghi thái phi đã hao tổn tinh thần vì chuyện của Tần vương, mấy hôm nay nàng đều sống như một cái xác không hồn.

Hạ quân gia nghe thấy lời này cũng cảm thấy bị tổn thương, huống chi là Hàn Văn Tịch?

Nàng không nói gì, im lặng nhìn bóng lưng của Nghi thái phi biến mất trong hoa viên, lúc này mới quay đầu lại, cười nói với Hạ quân gia: “Hạ quân gia, ban đêm nhớ trông cửa giúp ta, ta chắc chắn sẽ trở về.”

Mấy ngày nay nàng chưa hề nở nụ cười.

Thế nhưng, vào giờ này phút này, nàng lại cười, không chỉ cười mà trong đôi mắt sáng của nàng lại tỏa ra một tia sáng động lòng người, giống như mới sống lại vậy.

Hàn Văn Tịch, nàng như vậy là sao?

Hạ quân gia nhìn thấy thì trợn mắt há hốc mồm, mà Hàn Văn Tịch thì không nói nhiều nữa, nàng dứt khoát xoay người ra ngoài.

Cố Bắc Nguyệt nghe được tin Hàn Văn Tịch đã đến thái y viện, lập tức ra nghênh đón: “Vương phi nương nương, hạ quan biết người nhất định sẽ đến.”

“Người chắc chắn như vậy sao.” Hàn Văn Tịch cười nói.

Nàng lập tức nghe Cố Bắc Nguyệt nói một cách đại khái về tình huống của ôn dịch, sau đó hai người làm một vài biện pháp phòng hộ đơn giản, liền đi vào phòng chứa thi thể.

Đối với thầy thuốc ở cổ đại, trong lòng Hàn Văn Tịch rất kính nể, bọn họ không có nhiều biện pháp phòng hộ tiên tiến như hiện đại, cho dù biết là bệnh truyền nhiễm vẫn xông pha đi đầu, ngay lập tức tiếp xúc bệnh nhân, thi thể.

Vừa đến gần thi thể, hệ thống giải độc lập tức phát ra cảnh báo, Hàn Văn Tịch lập tức dừng bước, ánh mắt chăm chú nhìn về phía thi thể.

Cố Bắc Nguyệt đã nhìn Hàn Văn Tịch kiểm tra độc, giải độc được mấy lần, hần đã quen với phương thức kiểm tra đặc thù của nàng nên im lặng đứng chờ ở một bên.

Chỉ là, không nghĩ đến Hàn Văn Tịch lại nhanh chóng có kết luận như vậy, giọng nói của nàng vang dội và dứt khoát: “Là độc dịch hạch.”

“Độc dịch hạch?”

Cố Bắc Nguyệt kinh hãi, dịch hạch là loại ôn dịch đáng sợ nhất và không gì sánh nổi, hần đương nhiên biết được. Thế nhưng, triệu chứng của người bị nhiễm bệnh hoàn toàn không giống với bệnh dịch hạch, độc dịch hạch lại là thứ gì?

Chẳng lẽ lại càng khủng khiếp hơn ư?

“Đúng vậy, chính là độc dịch hạch, lúc đầu dịch hạch và độc dịch hạch có phương thức truyền nhiễm giống nhau, đều thông qua bọt chết trên người con chuột để truyền nhiễm.”

Về mặt của Hàn Văn Tịch mang sự nghiêm túc, chuyên ngành, nàng đang cảm thấy may mắn trong bụng, may mắn đây là độc dịch hạch chứ không phải là dịch hạch.

Dịch hạch bắt nguồn từ bọt chết, về sau thì phương thức truyền nhiễm bệnh độc càng nhiều hơn, thậm chí ngay cả việc hít xì đều có thể lây cho người khác, dưới điều kiện chữa bệnh ở cổ đại, chuyện này thật sự rất kinh khủng, cơ bản là không thể vẫn hồi và rất khó khống chế.

Trong giới sử học, thậm chí có người còn cho rằng dịch hạch đã dẫn đến rối loạn, khiến cho quốc gia phải diệt vong, cũng giống như ở thời Minh mạt, cuối thời nhà Nguyên đều có bệnh dịch hạch xuất hiện với quy mô lớn.

Nhưng nếu như là độc dịch hạch thì phương thức truyền nhiễm chỉ có thể có một loại mà thôi, đó chính là truyền nhiễm do bọt chết.

Bọt chết mang độc sẽ hút máu rồi dẫn đến trúng độc, nói cách khác, chỉ cần có thể khống chế được bọt chết, diệt hết độc bọt chết thì tình hình dịch bệnh đã có thể được khống chế.

Truyền nhiễm bằng bọt chết?

Mặc dù Cố Bắc Nguyệt có cái hiểu có cái không, nhưng hần cũng không phải là kẻ nguốc, liền vội vàng hỏi: “Kể từ đó, chỉ cần diệt hết bọt chết, ngăn chặn phương thức truyền nhiễm thì có thể khống chế được dịch bệnh? Nói cách khác, nếu không có bọt chết thì người này sẽ không thể lây bệnh cho người kia.”

“Thông minh!” Hàn Văn Tịch cười.

“Dân chúng được cứu rồi!”

Cố Bắc Nguyệt cực kì mừng rỡ, vội vã ra khỏi phòng chứa thi thể, lập tức hạ lệnh: “Người đâu, truyền lệnh xuống, hủy bỏ tất cả các kế hoạch thiêu chết! Triệu tập tất cả thái y và quan viên trong Dịch Tai ty đến họp!

Nhìn thấy đáng vẻ vừa vui vừa nôn nóng của Cố Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch rất ấm lòng.

“Vương phi nương nương, chắc chắn người có thể giải được độc của độc dịch hạch, chưa nói đến vùng ngoại ô, chỉ ở trong đế đô thôi thì đã có hơn trăm người đang chờ được cứu mạng.” Cố Bắc Nguyệt thật lòng nói.

Hàn Văn Tịch đang muốn trả lời, ai ngờ Cố Bắc Nguyệt lại nói tiếp: “Vương phi nương nương, tình huống khẩn cấp nhất chính là tam công tử của quốc cữu phủ, hôm trước ngay cả Thái hậu cũng đã đến thăm, tại hạ đoán chừng hẳn sẽ không qua khỏi ngày mai.”

Lời này vừa nói ra, Hàn Văn Tịch liền cảm thấy ngỡ ngàng, sao nàng có cảm giác Cố Bắc Nguyệt đang muốn nhắc nhở nàng điều gì đó nhỉ?

“Cố thái y, người... đang nhắc ta điều gì sao?” Hàn Văn Tịch hỏi với vẻ thăm dò.

Đáy mắt Cố Bắc Nguyệt hiện ra sự gian xảo, hần lại mang vẻ mờ mịt hỏi: “Vương phi nương nương, lời này của người có... ý gì?”

Thấy vậy, Hàn Văn Tịch nghĩ là mình đã cả nghĩ quá rồi.

“Không có ý gì.” Hàn Văn Tịch cười: “Đương nhiên là độc dịch hạch có thể giải được, chỉ là về phương thuốc này ta phải thương lượng với Tần vương điện hạ một chút, lúc đó mới có thể khẳng định được. Đứng rồi, diệt bọ chết cũng không phải là một biện pháp dễ trị tận gốc, chỉ có ban phát thuốc giải một cách rộng rãi thì mới có thể phòng chống được dịch bệnh!”

Nói Hàn Văn Tịch nhân lúc thừa nước đục thả câu cũng được, chỉ biết suy nghĩ cho bản thân cũng được, khi Cố Bắc Nguyệt phái người đến phủ tìm nàng, nàng lập tức nhìn thấy được hy vọng giải cứu Long Phi Dạ!

Trận ôn dịch này xảy ra ở đế đô, một khi không thể khống chế được thì tất nhiên sẽ gây nên sự rung chuyển, thậm chí chính sách quan trọng của quốc gia cũng sẽ bị ảnh hưởng, hơn nữa, chắc hẳn Hoàng đế và Thái hậu cũng vội vã muốn cứu rất nhiều người bị nhiễm bệnh.

Không nói đến ai khác, chỉ nói đến vị tam công tử, vị độc đinh của quốc cữu phủ kia thôi, đó chính là bảo bối của Thái hậu!

Ý cười nơi đáy mắt của Cố Bắc Nguyệt lại nồng đậm hơn nữa, đáng tiếc, Hàn Văn Tịch không hề chú ý đến điều này.

“Vương phi nương nương, chẳng lẽ chỉ có điện hạ mới biết được phương thuốc giải độc dịch hạch sao?” Cố Bắc Nguyệt hỏi.

“Bí mật!” Hàn Văn Tịch vui vẻ: “Cố thái y, hãy chuyển lời nói của ta nói cho Hoàng thượng biết, người sẽ hiểu.”

Long Phi Dạ, chẳng đã cảm đặc xá lệnh của tiên đế đến đế cửu ta, như vậy hôm nay ta sẽ vì chàng, uy hiếp đương kim hoàng đế!

Hàn Văn Tịch vừa dứt lời thì ngồi xuống một bên, nàng sẽ chờ ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 174: Nóng lòng, thiếp tới cứu chàng

"Bốp!"

Một tiếng vang lớn vang lên trong ngự thư phòng, đây cũng không phải là lần đầu Tiên Huy hoàng đế ném như vậy, nhưng đây là lần vang dội nhất.

Cố Bắc Nguyệt đứng bên cạnh, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, hẳn đã chuyển lời của Hàn Văn Tịch đến.

Thái hậu ngồi bên cạnh, cũng cực kỳ giận dữ: "Hàn Văn Tịch khá lắm, cô ta có ý gì chứ?"

"Cố Bắc Nguyệt, thái y viện của người không có độc y nào có thể giải độc sao?" Thiên Huy hoàng đế tức giận chất vấn.

Thái y viện đương nhiên là có phối độc y, chỉ là, chắc rằng ngay đến cả bệnh dịch hạch bọn họ cũng chưa từng được nghe qua.

"Hoàng Thượng, nếu như bọn họ biết giải độc, thì đã sớm nhìn ra là dịch hạch rồi." Cố Bắc Nguyệt thành thật trả lời.

Thiên Huy hoàng đế thở dồn dập, hẳn đứng lên, hai tay chấp sau lưng, đi tới đi lui, cực kỳ mất kiên nhẫn.

Hàn Văn Tịch nói thì dễ nghe, thuốc giải cần phải thương lượng với Tần Vương, thế nhưng trên thực tế chính là uy hiếp hẳn! Hẳn sao có thể để một tiểu nha đầu uy hiếp?

Hơn nữa, khó lắm mới bắt được cái sai của Tần Vương, có thể vậy khốn hắn, sao có thể bỏ qua dễ dàng được!

Không!

Hắn không làm được!

"Người đâu, dán cáo thị, mời độc y, người có thể giải được dịch hạch, thì có thể có được vị trí chủ của thái y viện!" Thiên Huy hoàng đế giận điên lên.

Cố Bắc Nguyệt đang là chủ của thái y viện này thì mặt lại đầy sự bình tĩnh, không hề mở miệng nói gì.

Nhưng mà, Tiết công công liền tiến lên: "Hoàng Thượng, Thái hậu nương nương, phủ quốc cữu truyền đến tin tức, Tam công tử hôn mê rồi!"

Nghe xong lời này, Thái hậu bỗng nhiên đứng lên: "Cái gì?"

"Vừa mới nôn ra một ngụm máu đen lên lên hôn mê rồi, tất cả thái y đều thúc thủ vô sách, nói là... nói là cần... chuẩn bị hậu sự!" Tiết công công kiên trì nói tiếp.

Thái hậu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, phải đỡ lấy tay ghế mới có thể miễn cưỡng đứng vững, mà Thiên Huy hoàng đế đang đi tới đi lui đã ngừng bước, nhìn qua.

Đột nhiên, Thái hậu vội vàng nói: "Hoàng đế, không chờ được nữa! Không chờ được nữa! Hàn Văn Tịch muốn làm gì, thì chiều theo nàng ta, mau bảo nàng ta đến đây xem! Bạch gia chỉ có một huyết mạch này thôi!"

Chấn mảy Thiên Huy hoàng đế nhu lại, do dự không quyết.

"Hoàng đế! Chẳng lẽ người lại muốn nhìn Bạch gia tuyệt hậu sao?" Thái hậu tức giận.

Thiên Huy hoàng đế cực kỳ không bằng lòng, nhưng mà, đối mặt với ôn dịch, đối mặt với cái chết, ông cũng bất lực, ông lạnh lùng nói: "Cố Bắc Nguyệt, người đi nói với Hàn Văn Tịch, giữ lấy tính mạng của tam công tử, trẫm sẽ để cho nàng ta gặp Tần Vương!"

Lúc nghe được tin này, Hàn Văn Tịch đang ngồi liền nháy mắt căng lên, không bao giờ từ bỏ, lần này, nàng phải cho Nghi thái phi thấy, không có hậu thuẫn hùng mạnh như Vinh Lạc công chúa xuất thân cao quý, dựa vào hai bàn tay của mình, dựa vào bản lĩnh của mình, nàng cũng có thể chống lại Thiên Huy hoàng đế. Cũng có thể cứu Long Phi Dạ!

Hàn Văn Tịch vui đến nỗi tóm chặt lấy cánh tay của Cố Bắc Nguyệt kéo đi: "Đi nhanh lên, đến phủ quốc cữu!"

Cố Bắc Nguyệt nhìn bàn tay nhỏ nhắn xanh xăn kia, đáy mắt liền xẹt qua một tia lưu luyến, nhưng mà hẳn vẫn nhàn nhạt cười, tránh khỏi mà không để lại dấu vết gì: "Vương phi nương nương, mời đi bên này, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi."

Động tác của Cố Bắc Nguyệt quá tự nhiên, trong lòng Hàn Văn Tịch cũng rất vô tư, mặc dù đã bị trịnh ra rồi, nàng cũng vẫn không hề để ý đến việc nắm tay cô gì đó không ổn, cả hai người đều không ngưng, cùng nhau bước về phía cửa cạnh.

Cố Bắc Nguyệt nghĩ, đúng là người vô tư trong lòng không có tạp niệm, thì mới dám không giữ lễ tiết như vậy.

Về phần thuốc giải dịch hạch, Hàn Văn Tịch đã có cách điều chế, nhưng mà không có thuốc, vậy là, dựa vào thuật châm kim của cô, giữ lại tính mạng cho tam công tử vài ngày, thì vẫn có thể làm được!

Huống hồ, cho dù có thuốc, thì giờ khắc mấu chốt, trước khi gặp được Long Phi Dạ, nàng sẽ không dùng thuốc.

Bọn họ còn chưa tới phủ quốc cữu, thì tin tức đã truyền đến phủ quốc cữu, vì vậy, bọn họ vừa mới đến cửa, liền lập tức có người đến đón, vội vàng đưa bọn họ đến phòng của tam công tử.

"Cổ thái y ở lại, tất cả mọi người đứng vào." Hàn Văn Tịch vẫn giữ quy tắc cũ.

Lời này, lại khiến cho lão quốc cữu tức giận: "Hàn Văn Tịch, ngươi muốn làm gì tam nhi? Có gì mà không được xem? Nếu như có mệnh hệ gì, người có gánh vác được không?"

"Lão quốc cữu, ta có thể giải thích rõ là ta sẽ làm gì, chỉ là, sợ người nghe rõ rồi, thì sẽ thật sự chuẩn bị hậu sự cho lệnh tôn." Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

"Ngươi!" Lão quốc cữu nổi giận, Hàn Văn Tịch dứt khoát khoanh tay trước ngực dựa vào cột nhà, bộ dạng tùy theo ngại.

Thấy thế, lão quốc cữu liền trở nên vội vàng: "Được được được! Ngươi muốn gì cũng được, mau đi cứu người đi!"

Hàn Văn Tịch lúc này mới đứng thẳng dậy, sau khi vào phòng, trước khi đóng cửa, nàng còn nói một câu: "Lão quốc cữu, gọi thẳng tên húy của bản vương phi chính là tội phạm thượng rồi, không được có lần sau nữa."

Nàng nói xong, lúc này mới nặng nề đóng cửa lại, để lại lão quốc cữu ở ngoài cửa đang trợn mắt há mồm.

Cổ Bắc Nguyệt ở bên cạnh nhìn thấy vậy cũng không biết nói gì về người nữ nhân này, người nữ nhân này không hề chịu thiệt một chút nào, rõ ràng nhìn thì rất yếu đuối, nhưng lại dám nói dám làm, dám gánh vác.

Nữ nhân như vậy, đừng nói đến Đế Đô, ngay đến cả Thiên Ninh quốc cũng không tìm ra người thứ hai.

Cổ Bắc Nguyệt rất may mắn, nếu như không phải Mục Thanh Vũ trúng độc, có lẽ, hắn cũng không được vào.

Kỳ thật, Hàn Văn Tịch cũng không cần Cổ Bắc Nguyệt là trợ thủ, một mình nàng là được, chỉ là, hình như là quen rồi, Cổ Bắc Nguyệt ở đâu sẽ cho cô ở bên cạnh nhìn.

Thái độ cẩn thận, Hàn Văn Tịch sau khi chắc chắn là dịch hạch, liền bắt đầu chăm cứu trừ độc.

Muốn giải độc dịch hạch, cách tốt nhất chính là tìm thuốc giải, nếu như không có thuốc giải thì chỉ có thể dựa vào việc trừ độc, giảm nhẹ bệnh trạng, kéo dài thời gian phát độc để bảo vệ tinh mạng.

Phải nói rằng, nếu như Thiên Huy hoàng đế còn do dự thêm nữa, hoặc là Cổ Bắc Nguyệt không kịp thời phát hiện bệnh dịch, thì vị tam công tử này chết chắc.

Hàn Văn Tịch cố hết sức bài trừ một lượng độc tính nhiều nhất có thể, sau nửa giờ, nàng thu kim lại, xong rồi!

Cổ Bắc Nguyệt liền kịp thời đưa đến một chiếc khăn lau mồ hôi sạch sẽ.

Hàn văn tịch cười cười, nhận lấy: "Cảm ơn."

Vừa mở cửa, cả nhà quốc cữu liền vây tới, hỏi loạn lên, lão quốc cữu mặc dù không mở miệng, nhưng cũng cực kỳ căng thẳng.

"Tinh mạng thì tạm thời đã giữ được rồi, có lẽ là sẽ chống đỡ được năm sáu ngày, muốn cứu hắn, còn cần có thuốc giải." Hàn Văn Tịch thật tình nói.

"Vậy thuốc giải đâu!" Lão quốc cữu không nhịn được lên tiếng.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại đáp lại: "Vậy thì phải đợi tin tức của Hoàng thượng!"

Lời này... có ý gì?

Tất cả mọi người buồn bực, quốc cữu gia thì lại càng là ngoài ý muốn, Hàn Văn Tịch cũng chẳng có thời gian để lê mê ở đây, thừa dịp mọi người đang dờ dẩn, nàng liền đẩy đẩy Cổ Bắc Nguyệt ở trước mặt, vội vã rời đi.

Nàng không thể chờ thêm để được gặp Long Phi Dạ nữa!

Vừa mới tiến cung Hàn Văn Tịch liền chạy đến Hối Tư Cung, Thiên Huy hoàng đế cũng không nuốt lời, chỉ là, cho dù ông có muốn nuốt lời cũng không có cách nào nuốt lời với Hàn Văn Tịch.

Hối Tư Cung là chỗ để hoàng tử dưỡng sự suy ngắm, cung điện không lớn, bốn bức tường lớn đều không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa, có thể tưởng tượng được những ngày ở đây sẽ nhàm chán đến thế nào.

Tiết công công mở cửa: "Vương phi nương nương, mời."

Hàn Văn Tịch vừa tiến cung liền xông tới đây, nhưng mà, vừa đến cửa, thì lại có chút sợ sệt, tim đập thình thịch.

Long Phi Dạ nhìn thấy nàng, sẽ có phản ứng thế nào đây?

"Vương phi nương nương, mời." Tiết công công lại nói lần nữa.

Hàn Văn Tịch lúc này mới bước vào, nàng vừa bước vào, cửa liền đóng lại.

Trong cung, trống rỗng, trừ một gian phòng nhỏ ra, thì chẳng còn gì, cửa đóng chặt, bốn bề yên tĩnh.

Hàn Văn Tịch đi tới cửa, nhẹ nhàng gõ cửa một cái: "Điện hạ."

Thế nhưng, không ai trả lời nàng.

"Điện hạ, người ở bên trong sao? Điện hạ?" Hàn Văn Tịch lại hô vài câu, vẫn không hề có sự đáp lại nào.

Nàng đã xem không sót thứ gì trong viện này, không gặp một ai, Long Phi Dạ chỉ có thể ở trong phòng, sao lại không trả lời?

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì? Thiên Huy hoàng đế tra tấn chẳng? Hay là bệnh rồi, cũng nhiễm ôn dịch?

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch sợ hãi, gấp gấp: "Long Phi Dạ!"

Nàng gõ lên, mạnh mẽ đẩy cửa vào, lại phát hiện trong phòng, không có một ai.

Người đâu?

Mà lúc này, Long Phi Dạ đang ngồi ở trên nóc nhà, khoe môi lạnh lùng nhàn nhạt nhếch lên, chỉ là, chàng vẫn không lên tiếng.

"Long Phi Dạ!"

"Long Phi Dạ, chàng ở đâu? Chàng có ở đây không?"

Hàn Văn Tịch đi ra khỏi phòng, lòng nóng như lửa đốt hờ to.

Nàng càng nghĩ càng thấy không đúng, mình cũng sắp mất lòng tin rồi, có khi nào là Thiên Huy hoàng đế đùa bỡn với nàng không? Long Phi Dạ không phải là đã... phải biết rằng tội kháng chỉ, theo luật, Thiên Huy hoàng đế có thể xử tử chàng.

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch lại vội vàng đi về phía cửa, nhưng mà, ngay lúc này, Long Phi Dạ cuối cùng cũng mở miệng: "Hàn Văn Tịch, ai cho phép nàng gọi thẳng tên của bản vương?"

Nghe xong lời này, Hàn Văn Tịch liền đứng bước, sau một khắc lập tức liền quay đầu nhìn về phía nóc nhà, chỉ nhìn thấy Long Phi Dạ cao cao tại thượng ngồi trên nóc nhà, tôn quý, bá khí, thần bí, lạnh lẽo, uy nghiêm giống như thần vậy, đôi mắt thâm sâu gời khắc này đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Hàn Văn Tịch lúc đầu là sửng sốt, sau đó lập tức liền phốc một tiếng bật cười, ngốc nghếch thốt nên lời: "Long Phi Dạ, chàng không sao chứ! Làm ta sợ muốn chết!"

Tên này, thế mà lại ở trên nóc nhà, bên ngoài có bao nhiêu người lo lắng cho chàng, vậy mà chàng lại nhàn nhã quá.

"Nàng sợ cái gì?" Long Phi Dạ nhũm mày hỏi ngược lại.

Ách..

Nàng sợ cái gì, vừa mới... nàng vừa mới sợ hãi sao?

Hàn Văn Tịch ngửa đầu nhìn Long Phi Dạ, hồi lâu, mới giật giật khóe miệng, trêu ghẹo trà lời: "Ta sợ nếu như chàng có mệnh hệ gì, thì ta lại phải chết theo."

Lời này vừa ra, đường cong trên khóe môi của Long Phi Dạ liền lập tức biến mất, chàng đáp xuống, lạnh lùng hỏi: "Nàng vào bằng cách nào?"

Nhiều ngày như vậy, mẫu phi cũng không đến, chắc là Hoàng đế hạ lệnh, không nghĩ tới nữ nhân này lại vào được, thật là làm chàng bất ngờ.

Nhưng mà, càng làm hắn hơn ngoài ý muốn chính là Hàn văn tịch thể mà trà lời hắn: "Ta là tới cứu chàng đi ra."

Long Phi Dạ tò mò, Hàn Văn Tịch liền đem chuyện ôn dịch mới cho chàng biết, nàng nói đến mặt mày hớn hờ, thần thái sáng láng, đặc biệt sáng khoái, không chú ý đến Long Phi Dạ vẫn luôn nhìn nàng, ánh mắt chưa từng dời đi.

Kỳ thật, hắn cũng không cần nàng phải cứu, Thiên Huy hoàng đế cũng không trực tiếp ném hắn vào thiên lao, mà chỉ nhốt ở trong cung, điều này có nghĩa là Thiên Huy hoàng đế vẫn chưa đường lui, vẫn còn kiêng dè.

Hắn là người nhỏ tuổi nhất trong số các Hoàng tử, cũng là người có thể lực yếu nhất, có thể sống sót qua năm tháng tranh đấu hoàng vị ác liệt đó, dĩ nhiên cũng có bản lĩnh.

Thiên Huy hoàng đế trước kia không động được vào hắn, bây giờ, lại càng không động vào được.

"Tại sao nàng lại muốn cứu bản vương?" Long Phi Dạ lại hỏi, ánh mắt hào hứng lên vào trong mắt Hàn Văn Tịch.

Ánh mắt như vậy, bá đạo giống như là có thể xâm nhập thẳng vào tim nàng, Hàn Văn Tịch lập tức tránh né, tìm đập thành thịch.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại đột nhiên tới gần, khí tức cường đại lập tức liền bao phủ lấy Hàn Văn Tịch, cảm giác áp bức vô cùng.

Bởi vì không muốn chết theo?

Long Phi Dạ nghĩ, nếu như nữ nhân này còn dám trà lời như vậy, hắn nhất định sẽ làm cho nàng hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Mẫu phi, con đã về

Vì sao lại cứu hắn?

Kỳ thật, nguyên nhân rất rõ ràng, chỉ là, vì sao đối mặt với sự hồi dôn của Long Phi Dạ, ánh nhìn bá đạo, Hàn Văn Tịch lại do dự.

Nàng đang do dự cái gì, nàng còn có đáp án khác sao?

"Vì sao?" Long Phi Dạ càng ngày càng đến gần.

Hàn Văn Tịch vội vàng thốt nên lời: "Bởi vì chàng lấy lệnh đặc xá cứu ta, lần này ta cũng cứu chàng một lần, chúng ta không ai nợ ai!"

Ai ngờ, Long Phi Dạ lạnh giọng: "Ai muốn không ai nợ ai với nàng?"

Ồi...

Hàn Văn Tịch sững sốt, mờ to hai mắt nhìn chăm chăm Long Phi Dạ, cái tên này... có ý gì?

Lần này, Long Phi Dạ lại là người né tránh ánh mắt, hắn lập tức đẩy ra, ho nhẹ vài cái, lạnh lùng nói: "Hàn Văn Tịch, lệnh đặc xá của bản vương tốt như vậy, nàng vẫn nợ bản vương."

Người này thật hẹp hòi!

Hàn Văn Tịch nhếch miệng, lười tính toán với hắn, hắn hỏi xong rồi, giờ đến lượt nàng.

"Chàng kháng chi không lấy Vĩnh Lạc công chúa, nên mới bị giam lỏng sao?"

Lúc Hàn Văn Tịch hỏi câu này, liền cảm thấy mình cực kỳ ngu xuẩn, đây là chuyện rõ ràng rồi, vậy mà, nàng lại còn hỏi.

"Đúng." Long Phi Dạ trà lời dứt khoát.

"Tại sao vậy?" Hàn Văn Tịch lại vội vàng hỏi.

Được rồi, hỏi vấn đề này, cũng vẫn khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ ngu xuẩn, nhưng mà, nàng vẫn cứ hỏi.

Nhưng mà, lần này, Long Phi Dạ không trà lời dứt khoát nữa, hắn hỏi ngược lại: "Chuyện này có liên quan gì đến nàng sao?"

Trong lúc nhất thời, Hàn Văn Tịch liền á khẩu không trà lời được, kỳ thật, nàng đang định hỏi đến điều này, thì không ngờ lại bị gia hỏa này hỏi ngược lại.

Cự tuyệt Vĩnh Lạc, thì có liên quan gì đến nàng sao?

Nếu không, bị ép cưới một người cũng là cưới, bị ép cưới hai người cũng là cưới... chẳng sao phải cố chấp làm to chuyện như thế?

Được rồi, nàng thừa nhận nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Long Phi Dạ, đôi mắt lạnh băng, nàng liền không hỏi nữa, nhờ chọc giận người này thì phải làm sao?

Kỳ thật, bị ép cưới một người đã rất bức bối rồi, không cần phải chịu bức bối thêm lần nữa đâu, không phải sao?

Hàn Văn Tịch nghĩ như vậy, tâm trạng liền trở nên thoải mái hơn nhiều: "Không liên quan, ta chỉ hỏi vậy thôi."

Long Phi Dạ hơi hip mắt lại, lạnh giọng hỏi: "Nàng còn việc gì khác không?"

"Không có." Hàn Văn Tịch không hề ngáng đầu lên, bỏ qua sự không vui trong đáy mắt của hắn.

Long Phi Dạ không nói gì nữa, Hàn Văn Tịch cúi đầu, hai người cứ như vậy mãi, cứ nói rồi đột nhiên rơi vào trầm mặc.

Đương nhiên, rất nhanh sau đó Hàn Văn Tịch liền ngẩng đầu lên, nói: "Thuốc giải ở trong tay của ta, ta sẽ đi tìm Hoàng thượng, người không muốn tha người thì cũng phải tha!"

Kỳ thật, Long Phi Dạ từ trước đến nay đều không cần và cũng không muốn được nữ nhân giúp đỡ, nhưng nhìn thấy bộ dạng đầy tự tin của Hàn Văn Tịch, ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại gạt đầu: "Ừm, ta đợi nàng."

Hàn Văn Tịch vui vẻ, vội vã rời đi.

Ai biết được, vừa ra khỏi cửa, liền thấy một mình Thiên Huy hoàng đế đứng ở cửa, Hàn Văn Tịch bước ra, Tiết công công liền vội vàng khóa cửa lại.

Hàn văn tịch ung dung không vội, không kiêu ngạo không tự ti: "Hoàng thượng đang đợi đơn thuốc của Tần Vương sao?"

Đơn thuốc của Tần Vương?

Nữ nhân này, thật là nhanh mồm nhanh miệng!

Thiên Huy Đế không hề che giấu sự giận dữ, đều viết hết lên mặt, ông lạnh lùng hỏi: "Đơn thuốc đâu?"

Hàn Văn Tịch chậm rãi trà lời: "Đơn thuốc ở trong tay của Tần Vương, Tần Vương nói rồi, phải có vị thuốc thì mới tìm được."

Hai tay Thiên Huy hoàng đế đã sớm nắm chặt lại thành nắm đấm, nghe thấy lời này, thật sự không nhịn được, người phụ nữ uy hiếp ông thì thôi đi, còn dám lấy danh nghĩa của Long Phi Dạ để uy hiếp ông, nàng thật biết cách lấy thế diện cho Long Phi Dạ!

Ai mà biết được, Hàn Văn Tịch lại tiến lên một bước, nàng nói "Chuyện đơn thuốc vẫn mong Hoàng thượng và Tần Vương thương lượng với nhau, nếu như cần thiết, Hàn Văn Tịch sẽ toàn lực phối hợp để tìm thuốc."

Cái này...

Đây không phải là đang muốn ông vào cầu xin Long Phi Dạ sao?

Thiên Huy hoàng đế tức đến nổi suốt thì thổ huyết, sát ý bắn ra từ trong ánh mắt, nếu như có thể, ông muốn có thể lăng trì Hàn Văn Tịch ngay lập tức!

Mà lúc này, Long Phi Dạ ở trong viện, nghe rõ hết tất cả những lời ở bên ngoài đang nói, hần dường như vô cùng hài lòng, khỏe miệng giương lên.

Thiên Huy hoàng đế tuyệt đối không thể vào Hối Tử cung, càng không cùng Long Phi Dạ thương lượng chuyện đơn thuốc của bệnh dịch hạch, dựa vào tính cách của Long Phi Dạ, một khi có được cơ hội phản kích, thì nhất định sẽ khiến ông phải đảm bảo theo lời.

Thiên Huy hoàng đế trừng mắt nhìn Hàn Văn Tịch rất lâu, sau đó mới lạnh lùng nói với Tiết công công: "Tần Vương đã suy ngẫm đủ rồi, để cho hắn ra đi!"

Đứt lời, liền phát áo bỏ đi không quay đầu lại.

Tiết công công khó hiểu nhìn theo bóng lưng đi xa dần của Thiên Huy hoàng đế, mãi vẫn không lấy lại được tinh thần.

"Tiết công công, còn không mở cửa?" Hàn Văn Tịch cười nhắc nhở, tâm trạng cực kỳ tốt.

Tiết công công nhìn Hàn Văn Tịch một chút, trong lòng không nhận được mà cảm khái, nữ nhân, đúng thật là mằm họa, quan hệ của Tần Vương và Hoàng thượng những năm gần đây càng ngày càng căng thẳng, người phụ nữ này lại tới những tay vào, có trời mới biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

Trong lòng Hàn Văn Tịch thật ra cũng biết rất rõ ràng, lần này coi như nàng đã chọc giận Thiên Huy hoàng đế rồi, những ngày tháng tiếp theo, chắc rằng sẽ càng phải thận trọng hơn nữa.

Kỳ thật, nếu như có thể không đắc tội, tránh được thì nàng vẫn sẽ tránh, chỉ là, sự việc không hề nằm trong tầm kiểm soát của nàng, nàng luôn bị động, hơn nữa, nếu đã chọn Long Phi Dạ, thì chắc chắn sẽ thành kẻ địch với Thiên Huy hoàng đế, không phải vậy sao?

Long Phi Dạ cũng là nhân vật trong giới, không lẽ sẽ chịu khuất phục Thiên Huy hoàng đế cả đời?

Cửa cung vừa mở, Long Phi Dạ liền đi ra.

Hàn Văn Tịch liền lập tức cười với hắn, ai mà biết được, Long Phi Dạ lại không hề để ý đến nàng, sai bước đi thẳng về phía trước.

Con người này!

Hàn Văn Tịch cắn môi, nhìn chăm chăm theo bóng lưng của hắn, nàng đã đắc tội với Thiên Huy hoàng đế rồi, chàng cũng không thể cười một cái sao?

Đúng lúc này, Long Phi Dạ lại quay người lại, vẫn là ngữ khí không kiên nhẫn đó: "Hàn Văn Tịch, nàng còn không chịu đi?"

"Đi đâu?" Hàn Văn Tịch không vui trả lời.

"Về nhà." Long Phi Dạ lạnh lùng trả lời, cũng không bước nữa.

Về nhà...

Hai chữ này thật ám áp, thật sự được nói ra từ trong cái miệng băng giá kia sao?

Đừng nói đến Hàn Văn Tịch, ngay cả Tiết công công ở bên cạnh cũng trợn mắt há mồm, lúc này mới nhận thức được Tần Vương diện hạ và Tần Vương phi vốn là người cùng một nhà.

Khỏe miệng Hàn Văn Tịch bắt giác giương lên, liền lập tức đi theo.

Lúc trở lại phủ Tần Vương đã là đêm khuya.

Nghe thái phi đã đi ngủ rồi, ngôi nhà to lớn tĩnh lặng, chỉ còn lại vài ngọn đèn còn sáng, vẫn may, Hạ quân gia rất nghe lời, để cửa cho Hàn Văn Tịch, đích thân chờ.

Vừa thấy Hàn Văn Tịch, quân gia liền cực kỳ mừng rỡ: "Vương Phi nương nương, người cuối cùng cũng về rồi, người..."

Nhưng mà, còn chưa nói xong, hắn liền ngăn cản cả người, nhìn thấy được bóng dáng quen thuộc ở phía sau của Vương Phi nương nương, không phải là ai khác, mà chính là Tần Vương diện hạ.

Hạ quân gia trợn mắt hốc mồm, kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, Tần Vương diện hạ không phải bị giam lỏng trong cung sao? Làm sao...

Long Phi Dạ đi qua một bên, đi về phía Phủ Dung viện, Hàn Văn Tịch cười hắc hắc với Hạ quân gia, nói cảm ơn xong liền vội vàng đuổi theo Long Phi Dạ.

"Điện hạ, chàng chờ một chút!"

"Điện hạ, chàng chờ một chút!"

Đáng tiếc, Long Phi Dạ lại không hề quan tâm, không hề dừng bước, ngược lại còn càng ngày càng đi nhanh. Bị giam nhiều ngày như vậy rồi, không gặp được ai, có rất nhiều chuyện không thể nhận được tin tức cũng không thể đưa tin ra ngoài, chuyện trong tay hắn phải giải quyết ngay.

"Long Phi Dạ!"

Hàn Văn Tịch gấp gấp, xông lên, kéo lấy cánh tay của hắn.

Lần này, Long Phi Dạ cuối cùng cũng dừng bước, trầm tĩnh nhìn xuống, hung dữ: "Buông tay!"

Hàn Văn Tịch giống như bị điện giật, lập tức liền buông tay, vội vàng nói: "Chàng qua đây với ta một chút, chỉ một chút thôi."

"Chuyện rất quan trọng?" Long Phi Dạ hỏi.

"Cũng không tính là... chàng qua đây thì sẽ biết." Hàn Văn Tịch cũng không biết phải giải thích thế nào.

"Không rành!"

Nàng thì có thể có chuyện gì quan trọng được cơ chứ, nếu như là đi tìm thuốc, cũng không đến mức phải đi ngay lập tức, việc trong tay hắn không thể kéo dài thêm nữa.

Thấy hắn muốn đi, Hàn Văn Tịch liền không đếm xỉa gì nữa, lại lần nữa kéo tay hắn: "Là chuyện rất quan trọng!"

Nàng dứt lời, liền kéo hắn đi.

Long Phi Dạ nhíu mày, bộ mặt không vui, người phụ nữ này thật đúng là càng ngày càng lớn mật!

Đang muốn đẩy tay của nàng ra, thì lại nhìn thấy bàn tay nhỏ đang kéo chặt của nàng, Long Phi Dạ liền do dự, đáy mắt xẹt qua sự hứng thú, hắn cố ý dùng nội công, làm cho mình trở nên nặng nề hơn.

Hàn Văn Tịch vốn vẫn đang nhẹ nhàng kéo đi, lúc này lại dần một, càng ngày càng khó kéo, chưa đi được bao xa, thì không thể kéo Long Phi Dạ được nữa.

Cuối cùng, nàng nhận ra có gì đó không đúng, liền cau mày lại, trên khuôn mặt bừng bừng đầy phẫn nộ.

Nàng hung hăng kéo một cái, rất hung dữ: "Thật sự là chuyện rất quan trọng! Mau đi đi!"

Dường như, đây là lần đầu tiên có người phụ nữ dám hung dữ với hắn như vậy, hoặc có thể nói là, đây là lần đầu tiên hắn bị phụ nữ đối xử hung dữ như vậy.

Muốn nổi giận, nhưng lại chỉ lạnh lùng nói: "Vậy nàng buông tay ra!"

Hàn văn tịch lập tức liền buông tay, rõ ràng là cánh tay được buông ra, thế nhưng không biết vì cái gì, Long Phi Dạ dường như lại cảm thấy trống trải.

Hắn không thích loại cảm giác xa lạ này.

"Đẫn đường!" Hần lạnh giọng, ngược lại thúc giục nàng.

Hần vân tịch xoay người rồi đi, dẫn Long Phi Dạ đến Mẫu Đơn Viện của Nghi thái phi, Nghi thái phi đã ngủ rồi, Quế ma ma gác đêm ngủ gà ngủ gật ở bên cạnh phòng.

Hần Vân Tịch không để ý tới Quế ma ma, tự mình đi gõ cửa: "Cốc cốc cốc" âm thanh rất lớn.

Long Phi Dạ đứng sau lưng nàng, hoàn toàn không đoán được là người phụ nữ này định làm gì, mẫu phi đã ngủ rồi, nàng tìm mẫu phi làm gì?

Tiếng đập cửa đánh thức Quế ma ma canh cổng, Quế ma ma đứng lên, trong phòng liền truyền đến sự chất vấn đầy tức giận của Nghi thái phi: "Quế ma ma, có chuyện gì thế! Nửa đêm canh ba rồi, làm gì vậy?"

Nhưng mà, Quế ma ma lại không trả lời, bà há mồm tròn mắt nhìn Long Phi Dạ đứng ở bên cạnh, vẫn còn duy trì động tác đang đứng dậy.

Trời ơi, Tầm Vương! Tầm Vương trở về!

Rất nhanh, Nghi thái phi liền khoác áo tự ra mở cửa, vừa nhìn thấy Hàn Vân Tịch đứng ở cửa, bà liền nổi giận: "Hàn Vân Tịch, người làm gì vậy?"

Nhưng mà, Hàn Vân Tịch lại cười cười, cười nói: "Mẫu phi, con về rồi, con dẫn theo cả Tầm Vương điện hạ về rồi!"

Nàng nói rồi tránh ra một bước, Nghi thái phi lập tức nhìn thấy Long Phi Dạ đứng ở một bên.

Nghi thái phi lập tức che miệng, không để ý tới áo ngoài trượt xuống, bà không dám tin vào mắt của mình, bà xống lên phía trước ôm lấy Long Phi Dạ: "Phi Dạ, con... "

Long Phi Dạ rốt cuộc cũng hiểu ra Hàn Vân Tịch dẫn hắn tới đây để làm gì rồi, hẳn mặc cho Nghi thái phi kích động kéo hắn nhìn từ trên xuống dưới, hỏi này hỏi kia, có chút không biết làm sao, nhưng cũng không có cách nào từ chối.

Mà Hàn Vân Tịch thì lại ngồi ở một bên, nhìn đáng vẻ vui mừng của Nghi thái phi, liền thầm cảm thấy vui vẻ.

Nàng không phải là tai họa, càng không phải là sao chổi.

Mặc dù nhà mẹ đẻ suy tàn, nàng không quyền không thể không chỗ dựa, không thể sánh được với sự tôn quý vinh hiển của Vinh Lạc công chúa, nhưng mà nàng dựa vào bản thân có thể dẫn Long Phi Dạ trở về rồi.

Nghi thái phi, Hàn Vân Tịch con đây không hề kém cạnh Vinh Lạc công chúa gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 176: Nhìn trộm, có tạt giặt mình

Lúc Long Phi Dạ sắp mất kiên nhẫn, Nghi thái phi cuối cùng cũng xem xét xong, hỏi cũng hỏi xong rồi, biết được tại sao Long Phi Dạ có thể rời khỏi Hối Tư cung.

Hàn Vân Tịch nhìn biểu cảm lạnh lùng của Long Phi Dạ, vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, người này sao lại lạnh lùng với mẫu phi thân sinh của mình đến vậy chứ? Chỉ là, Nghi thái phi cũng quen rồi.

Hàn Vân Tịch cũng không suy nghĩ nhiều, nhìn thấy Nghi thái phi đi qua, nàng liền thu lại khóe môi đang cười trộm, bộ mặt thản nhiên ung dung.

Nghi thái phi nhìn nàng, dường như muốn nói nhưng lại thôi, hồi lâu, mới nhàn nhạt nói: "Muộn rồi, cùng điện hạ về nghỉ ngơi đi."

Thật ra, Hàn Vân Tịch cũng không đến để giành công, mà nàng chỉ muốn chứng minh rằng mình không phải phế vật mà thôi.

Nàng cũng không nói thêm gì, nhẹ gạt đầu, cùng Long Phi Dạ rời đi.

Nhưng mà, hai người đến cửa viện rồi, Nghi thái phi lại nói một câu: "Phi Dạ, nếu như con không thích Vinh Lạc công chúa, thì mẫu phi cũng không làm khó con."

Nếu như nói là Nghi thái phi nói câu này cho Long Phi Dạ nghe, thì không bằng nói là nói cho Hàn Vân Tịch nghe.

Câu nói này, không cần nghi ngờ gì nữa, chính là câu trả lời tốt nhất dành cho Hàn Vân Tịch, cũng là sự khẳng định lớn nhất đối với nàng!

Long Phi Dạ biết, Hàn Vân Tịch vừa trở về đã kéo hắn đến đây, nhất định là do lúc trước bị mẫu phi làm khó, nghe đến câu này, có lẽ là có liên quan đến Vinh Lạc công chúa.

Đáy mắt Long Phi Dạ xẹt qua một tia ngoài ý muốn, không hề trả lời, tiếp tục đi về phía trước, Hàn Vân Tịch đột nhiên lại có cảm giác nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Nàng nghĩ, không cần biết Nghi thái phi thật lòng đến đâu, ít nhất, có câu nói này là đủ rồi.

Hàn Vân Tịch không quay đầu lại, đứng một lúc rồi đuổi theo Long Phi Dạ, dưới ánh trăng, hai người dường như đều có ý chậm bước, yên lặng đi.

Trở lại Phủ Dung viện, đi đến chỗ bồn hoa, hai người lại một đi bên trái, một đi bên phải.

Nhưng mà, lần này, Long Phi Dạ lại không hề đi ngay, mà lại dừng chân, nhàn nhạt hỏi: "Hàn Vân Tịch, chọc giận Hoàng đế rồi, nàng có biết hậu quả không?"

Nàng đương nhiên là đã nghĩ đến kết quả, nhưng mà, nàng không có sự lựa chọn, Long Phi Dạ nếu thật sự có mệnh hệ gì, người tiếp theo gặp họa sẽ là nàng, nàng đáp lời: "Là chàng chọc giận ông ấy..."

Không ngờ là Hàn Vân Tịch sẽ trả lời như vậy, Long Phi Dạ đột nhiên cười nhẹ: "Ngày mai đến thái y viện, bệnh dịch hạch không thể trì hoãn được."

Hần nói xong liền đi, bỏ lại Hàn Vân Tịch ở chỗ cũ, tìm đáp thỉnh thịch.

Vừa này... vừa này nàng không nghe nhầm chứ?

Người này vậy mà cười rồi, không phải cười lạnh, cũng không phải nụ cười trào phúng, mà là cười nhàn nhạt, cười nhẹ.

Giọng nói của chàng lạnh lẽo, trầm thấp, không nghĩ tới người len lỏi dễ nghe như vậy, có loại ma lực rất hấp dẫn người khác, dường như rất ảm áp.

Ấm áp?

Nghĩ đến từ này, Hàn Vân Tịch tự cảm thấy khó tin, một người lạnh lùng như vậy, sao có thể có thái độ ảm áp được chứ?

Nhìn bóng lưng cao lớn nhưng cô đơn của Long Phi Dạ, Hàn Vân Tịch đột nhiên muốn đuổi theo, xem xem có phải chàng thật sự đang cười không...

Sáng sớm hôm sau, Thiên Huy hoàng đế liền phái Tiết công công đi hạ lệnh, yêu cầu Long Phi Dạ và Hàn Vân Tịch ba ngày sau nhất định phải giao ra thuốc giải bệnh dịch hạch.

Là giao thuốc giải lên, chứ không phải đơn thuốc, hôm qua ở công Hối Tư cung Hàn Vân Tịch đã nói với Thiên Huy hoàng đế, trên đơn thuốc có một vị thuốc mà chỉ có Long Phi Dạ mới tìm được.

Long Phi Dạ vốn cho rằng Hàn Vân Tịch chỉ cố ý nói vậy, không ngờ lại là thật, nàng thật sự thiếu mất một vị thuốc.

"Gọi là Từ Ngải Thào, vô cùng hiếm thấy, theo như ghi chép thì ba mươi năm mới nảy mầm, ba mươi năm mới có lá, quả còn nhỏ đã lớn bằng bàn tay, có thể chế thành vỏ sò thuốc giải."

Hàn Vân Tịch vừa đưa đơn thuốc giải, vừa ngại ngần giải thích.

Long Phi Dạ hoàn toàn không biết gì về Từ Ngải Thào, nhưng mà, hai cái "ba mươi năm", kẻ nguốc cũng biết rằng Từ Ngải Thào là thứ hiếm thấy trên đời!

Hắn không hề nhìn đơn thuốc, mà nhiu nhau nhìn Hàn Vân Tịch, không chút hạo hứng hỏi: "Nàng khẳng định bản vương... có thể tìm được trong vòng ba ngày?"

Có trời mới biết Thiên Huy hoàng đế nếu như biết được sự thật có thể huyết mà chết hay không chứ?

Hàn Vân Tịch vận ngón tay, ngại ngần, nhưng mà nàng cũng không còn cách nào khác, đưa đơn thuốc lên, Thiên Huy hoàng đế còn đòi được liệu?

Phải biết rằng, tính mạng của tam công tử phù quốc cữu, không hề được bảo toàn hoàn toàn.

Lần này nàng có thể uy hiếp được Thiên Huy hoàng đế, không phải là vì có đom thuốc, mà là có thể giải quyết được ôn dịch lần này, cứu người.

Nếu như thật sự không làm được, lại bị Thiên Huy hoàng đế nắm thóp, thì đoán chừng Long Phi Dạ sẽ càng phiền phức.

"Bất kể thế nào, điện hạ phải chọn ra được, không phải sao?" Hàn Văn Tịch cười trừ nói.

Long Phi Dạ không nói lời nào, vẫn nhìn nàng, trong lòng vừa buồn cười vừa không biết phải làm sao, có cảm giác phục người phụ nữ này.

Vừa uy hiếp vừa lừa gạt Thiên Huy hoàng đế, nàng đúng thật là dám làm!

"Điện hạ, việc này không nên chậm trễ, theo thần thiếp thấy, hay là chúng ta đến Dược Quý Cốc một chuyến đi." Hàn Văn Tịch đề nghị.

Dược Quý Cốc có nhiều kỳ dược, Hàn Văn Tịch nghĩ đến chỗ kia, cho dù không có, thì dược quý đại nhân có lẽ cũng sẽ biết ở đâu có.

Long Phi Dạ cũng nghĩ đến Dược Quý Cốc, hần gật gật đầu, đang chuẩn bị xuất phát, Hàn Văn Tịch lại nói: "Điện hạ, dẫn theo cả Cố thái y nữa."

"Vì sao?" Long Phi Dạ bất ngờ.

"Trong phương thuốc còn có vài vị thuốc quý, cần tỉ mỉ chọn lựa, trong kho của thái y viện không đủ, Dược Quý Cốc lại trống rất nhiều, Cố thái y rất quen thuộc đối với dược liệu, để ngài ấy tự đi chọn thì tốt hơn." Hàn Văn Tịch thành thật trả lời.

Long Phi Dạ cũng không vui vẻ gì, dẫn theo một người không biết kính công, là thêm một phần phiền phức, chỉ là, lý do này khiến cho hắn không từ chối được.

Hắn nhẹ gật đầu, căn dặn hạ nhân chuẩn bị ngựa.

Rất nhanh, liền có vấn đề.

Long Phi Dạ và Cố Bắc Nguyệt cưỡi trên ngựa lớn, đứng ở cổng thành, một người mặc trang phục hắc y, một người bạch y, một người cao lãnh thần bí, một người ôn hòa, nho nhã, trở thành một cảnh tượng thu hút ở cổng thành.

Mà Hàn Văn Tịch... trang phục chỉnh tề, cưỡi ngựa ở phía sau, chăm chú kéo dây cương, biểu lộ cứng nhắc, thân thể nghiêng đồng nghiêng tây, vất vả lắm mới theo kịp bọn họ.

Nàng biết cưỡi ngựa, nhưng kỹ thuật thật chẳng ra sao cả.

Chỉ có ba ngày ngắn ngủi, từ đây đến Dược Quý Cốc, ra rồi thúc ngựa ít nhất cũng cần một ngày, đi về là hai ngày, thời gian rất gấp, không thể trì hoãn.

Cố Bắc Nguyệt nhìn nhìn, khỏe miệng như cười như không, không hề thúc giục, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Long Phi Dạ khuôn mặt lạnh giá, nhíu miệng, bất thành hình bay vút lên, rồi xuống đằng sau Hàn Văn Tịch, người đột nhiên xuất hiện, không chỉ dọa Hàn Văn Tịch mà còn khiến cho con ngựa khiếp sợ.

Vó ngựa phía trước đột nhiên giờ lên, Hàn Văn Tịch hét ầm lên, mắt không ché ngựa ra sau dựa vào trong lòng Long Phi Dạ, mặt Long Phi Dạ không có biểu cảm gì, hai chân chống lấy bàn đạp, chiếm lấy dây cương trong tay Hàn Văn Tịch, hai tay siết lấy dây cương, thuận phục được con ngựa một cách thần kỳ.

Ở con đường này, chỉ có người cưỡi ngựa giỏi mới nhìn được đường.

Hàn Văn Tịch không hiểu, nàng sợ đến toát cả mồ hôi, không ý thức tới mình bị Long Phi Dạ vây chặt trong lòng ngực.

"Đi thôi." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói với Cố Bắc Nguyệt.

"Điện hạ, mời." Cố Bắc Nguyệt không kiêu ngạo.

Long Phi Dạ thúc vào bụng ngựa, tuần mã phi về phía trước như mũi tên bắn, tốc độ này khiến cho Cố Bắc Nguyệt phải bái phục, hần lập tức đuổi theo.

Con ngựa phi nhanh, gió thổi hai bên gào thét, lúc này, Hàn Văn Tịch mới chợt nhận ra hoàn cảnh của mình, nàng hoàn toàn nằm trong lòng của một người khác, chỗ trên lưng ngựa có hạn, nói đúng ra thì, phía sau lưng cô đang hoàn toàn dán vào lòng của người khác, mà hai tay của người khác, đang vòng qua eo cô, kéo dây cương, lúc lòng lúc chặt, lúc lư.

Lần trước cùng chàng đến Dược Quý Cốc, bị chàng ôm ở trong lòng, trốn dưới áo chàng của chàng, lần này dường như còn gần hơn nữa.

Như vậy... không tốt lắm thì phải.

Hàn Văn Tịch trong lòng cảm thấy rối loạn, không nhận được, cẩn thận ngừng đầu, lo lắng nhìn thấy yết hầu gọi cảm của Long Phi Dạ, vừa nhìn thấy, Hàn Văn Tịch liền không dời mắt nổi, chưa từng biết rằng một người đàn ông, ngay đến cả yết hầu mà cũng hoàn mỹ đến vậy, mỹ người!

Nhưng mà, đúng lúc này, Long Phi Dạ cúi đầu nhìn xuống, trong chớp mắt hơi thờ ập xuống, xen lẫn là mùi long diên hương nhàn nhạt, có một loại ma lực khiến người ta không nhận được muốn nhào tới.

Hàn văn tịch sững sờ, lập tức liền luống cuống, quên mất mình đang ở trên lưng ngựa, xoay người muốn nhảy, sau đó một tay Long Phi Dạ liền tóm lấy eo của nàng, lạnh giọng ra lệnh: "Ngồi yên!"

Tốc độ nhanh như vậy, nữ nhân này muốn chết sao?

Không hiểu nổi, giãy dụa cái gì?

Hàn Văn Tịch bị hung dữ trong nhảy mất lấy lại tinh thần, ngồi xuống, cúi đầu.

"Nàng làm gì vậy?" Long Phi Dạ chất vấn.

"Không có..." Hàn văn tịch thấp giọng trả lời, có tật gặt mình.

"Không có thì làm loạn lên cái gì vậy?" Long Phi Dạ lại hỏi.

"Không cần thận." Hàn Văn Tịch cảm thấy may mắn, may mắn vì người này không phát hiện ra cô vừa mới nhìn trộm, nếu không thì mất mạng chết đi được!

Long Phi Dạ không hỏi nhiều nữa, trong đầu hiện ra cặp mắt mê li vừa mới hiện ra trong mắt lúc cúi đầu xuống, hần đã gặp rất nhiều ánh mắt si mê rồi, chỉ là, ánh mắt của người phụ nữ này khác với những người khác, rất cuộc là khác ở chỗ nào, hần cũng không nói rõ được.

Buồng eo của Hàn Văn Tịch ra, hần tiếp tục nắm dây cương, mạnh mẽ lắc, con ngựa liền phi đi như bay.

Cố Bắc Nguyệt vẫn luôn theo sau bọn họ, tất cả mọi thứ đều lọt vào trong mắt, mặc dù tốc độ của Long Phi Dạ càng ngày càng nhanh, nhưng mà, cuối cùng hần cũng theo kịp, chứ không hề tụt lại.

Đêm hôm đó, cuối cùng cũng đến được Dược Quý Cốc.

Cho dù là đêm khuya, nhưng Dược Quý Cốc vẫn náo nhiệt như vậy, sân của Dược Quý đại nhân tối om, thế nhưng bên ngoài sân lại sáng như ban ngày, người đến xin thuốc đem theo đèn lồng, nhìn từ phía xa, sáng lấp lóe, giống như một bầy đom đóm vậy.

Hàn Văn Tịch bọn họ lần trước đem theo nội tạng của Độc Cự đến lấy thuốc, lần này, lại là đến tay không.

Ba người đều đến cửa viện, Cố Bắc Nguyệt có chút lo lắng, chờ đến một lúc rồi cuối cùng vẫn là mở miệng: "Điện hạ, dược liệu của Dược Quý Cốc rất khó mà có thể lấy được."

Long Phi Dạ còn chưa trả lời, Hàn Văn Tịch liền vui vẻ, đến gần Cố Bắc Nguyệt, thấp giọng nói bên tai hắn.

Lần trước nàng tỉ mỉ tìm thuốc với Đoan Mộc Dao, cuối cùng ngay đến một vị thuốc Quý Đà Tường nàng cũng không tìm thấy, vậy nên huynh muội Đoan Mộc Dao liền tự nhận thua.

Còn về chuyện nàng rất cuộc có tìm được Quý Đà Tường không, Dược Quý đại nhân cũng cực kỳ tò mò, đuổi theo đến bên ngoài viện để dò hỏi, hôm nay, nàng đem đáp án đến để ra điều kiện với Dược Quý đại nhân.

Cố Bắc Nguyệt không ngờ được là sẽ như vậy, không nhận được cười.

"Suýt..." Cẩn thận một chút, đừng để chàng ấy kia nghe được.

Dược Quý đại nhân nếu như biết Hàn Văn Tịch lại chế cười hắn như vậy, thì chắc là bọn họ sẽ chẳng đối được gì nữa.

Cổ Bắc Nguyệt liền lập tức yên lặng, cùng với Hàn Văn Tịch nhìn nhau cười, cực kỳ ẩn ý, Long Phi Dạ ở bên cạnh thấy vậy, hồi lâu mới chuyển tầm mắt, gõ cửa: "Cốc cốc cốc", tiếng gõ rất nặng nề.

Gõ một hồi, lại không có ai trả lời, ánh mắt Long Phi Dạ trầm tĩnh, lại càng nặng nề hơn: "Bộp bộp bộp", khiến cho tất cả mọi người ở xung quanh viện đều phải chú ý.

Rốt cục, giọng nói gần gũi của Lão quân gia truyền đến: "Ai vậy, muốn như vậy rồi, ai còn dám gõ cửa thế!"

Cửa vừa mở ra, lão quân gia đang muốn bùng giận, vừa nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc là Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch, ông lập tức liền sợ đến mức á khẩu... lại là bọn họ!

Lần trước, sau khi hai người này đi, Dược Quý lão đại liền mất ăn mất ngủ ba ngày vì vụ việc "Dược Đà Tướng", sau đó liền đi du ngoạn, đến tận bây giờ vẫn chưa quay về!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Rất trùng hợp, rất kỳ lạ

Vừa thấy lão quân gia bước ra, Hàn Văn Tịch liền giương mặt lên cười, nghiêng đầu: "Lão quân gia, phiền ngài thông báo một tiếng, nói là Tần vương phi đến để trả lời đáp án lần trước với Dược Quý đại nhân."

"Quý Đà Tướng?" Lão quân gia lập tức liền đoán được.

Hàn Văn Tịch thần bí gật đầu, nhưng mà, lão quân gia lại tỏ ra bất đắc dĩ, "Điện hạ, Vương phi nương nương, Dược Quý đại nhân vài tháng trước đã ra ngoài du ngoạn rồi, đến hôm nay vẫn chưa về, hai người... đến không đúng lúc rồi."

Cái gì?

"Vậy hẳn đi đâu?" Hàn Văn Tịch liền vội hỏi.

Lão quân gia lắc đầu: "Lão nô chưa từng được biết rõ hành tung của Dược Quý đại nhân, càng không rõ khi nào thì ngài ấy trở về."

Nói vậy là, không tìm được người?

Thiên Huy hoàng đế chỉ có thời gian là ba ngày, lúc này, phải đi đâu để tìm Từ Ngải Thảo đây, ngay đến cả tin tức cũng không dò la được.

"Lão quân gia, trong phủ có Từ Ngải Thảo không?" Hàn Văn Tịch vẫn ôm hi vọng.

Lão quân gia lập tức kinh ngạc: "Các người muốn Từ Ngải Thảo?"

"Có sao?" Hàn Văn Tịch kích động.

Bất đắc dĩ, lão quân gia lại lắc đầu: "Dược liệu quý báu như vậy, lão nô cũng không rõ. Vương phi nương nương, các dược liệu quý trong Cốc đều do Dược Quý đại nhân đích thân bảo quản, lão nô chỉ phụ trách một chút dược liệu thông thường mà thôi."

Nghe xong lời này, ngay đến cả sắc mặt của Long Phi Dạ cũng trở nên khó coi rồi.

Làm sao bây giờ?

"Điện hạ, Vương phi nương nương, hai người vẫn là quay về đi." Lão quân gia nói xong liền muốn đóng cửa.

Long Phi Dạ lập tức ngăn lại, lạnh giọng: "Người chắc rằng không biết Cổ Thất Sát ở đâu?"

"Tần Vương điện hạ, lão nô có ăn cơm hùn cũng không dám lừa hai người, nếu không tin, mời hai người tự mình vào tìm." Lão quân gia vội vàng giải thích.

Nhưng mà, lúc này, đột nhiên truyền đến một âm thanh quen thuộc.

"Độc nha đầu, trùng hợp quá!"

Hàn Văn Tịch quay đầu nhìn, người nhìn thấy không phải ai khác, chính là yêu nghiệt hồng y kia, Cổ Thất Sát phong lưu hào phóng.

"Sao người lại ở đây?" Hàn Văn Tịch bắt ngờ.

"Dược Quý Cốc làm kinh doanh, ha ha, không ngờ chúng ta lại có duyên đến vậy, có thể gặp ở đây." Cổ Thất Sát đi qua, cười nghiêng nước nghiêng thành.

Lại là "Độc nha đầu", lại là "Duyên phận", làm như quen nhau lắm không bằng, nàng không vui lườm hắn một cái, lạnh lùng nói: "Dược Quý đại nhân không ở đây, người đến vô ích rồi."

Ai ngờ, Cổ Thất Sát lại không ngại: "Ta đến để bán thuốc, có lão quân gia ở đây là được rồi."

Nghe xong lời này, lão quân gia liền thấy hứng thú, Dược Quý Cốc đương nhiên là cũng có thu mua dược liệu, nhìn bộ dạng khí chất bất phàm của vị công tử hồng y này, chắc chắn trong tay sẽ có đồ tốt.

"Không biết vị công tử này mang theo dược liệu gì đến?" Lão quân gia liền vội hỏi.

"Lục Diệp Thảo, Tinh Quỷ, còn có một thứ..." Cổ Thất Sát nói, thần bí cười cười, thấp giọng: "Từ Ngải Thảo."

Lời này vừa ra, mọi người đều kinh ngạc.

Trên tay người này vậy mà lại có Từ Ngải Thảo? Trùng hợp như vậy!

Hàn Văn Tịch đang muốn mở miệng nói, lão quân gia lại vội vã: "Công tử, Dược Quý đại nhân không ở đây, lão nô có quyền làm chủ hoàn toàn, mời vào trong, chúng ta vào trong bàn chuyện!"

Dứt lời, ông liền kéo tay Cổ Thất Sát, kéo hắn vào bên trong, sau đó, Hàn Văn Tịch lại lập tức gọi tay, lúc nàng đang định tóm lấy Cổ Thất Sát, Long Phi Dạ liền nhanh chóng đập tay của nàng xuống, tự tay tóm lấy tay của Cổ Thất Sát, bắt thành hình găng hẳn ra khỏi tay của lão quân gia.

Mu bàn tay của Hàn Văn Tịch bị đánh đến đau nhức, nàng không vui nhìn Long Phi Dạ, chỉ thấy Long Phi Dạ trầm mặc, không hề nhìn nàng.

"Ồi ối, Tần Vương điện hạ, đau!" Cổ Thất Sát lớn tiếng kháng nghị.

Long Phi Dạ mặt lạnh như băng: "Người có Từ Ngải Thảo?"

"Buông tay đã, có gì rồi từ từ nói."

Cổ Thất Sát hơi híp mắt lại, âm thầm gầy ra, đang tức, sức lực không so được với Long Phi Dạ, dưới sự bất lực, hắn chỉ có thể gật gật đầu: "Có!"

"Giá cả?" Long Phi Dạ thật sự rất kiểm soát.

"Ngần vàng không bán." Cổ Thất Sát rất thành thực.

Long Phi Dạ cười lạnh: "Không phải người muốn bán cho Dược Quý sao?"

"Phải có điều kiện."

Nghe xong lời này của Cổ Thất Sát, lão quân gia vội vàng chen lời: "Tần Vương điện hạ, xin đừng làm phiền chuyện làm ăn của Dược Quý Cốc, thả vị công tử này ra."

"Vậy chúng ta ra ngoài cốc thương lượng."

Lạnh lùng ném cho lão quân gia câu nói này xong, Long Phi Dạ liền kéo Cổ Thất Thiếu ra ngoài.

Đối diện với hành vi bá đạo này của Long Phi Dạ, lão quân gia cũng hết cách, nhưng mà, ông vẫn không chịu bỏ qua mà đuổi theo, khuyên Cổ Thất Thiếu.

"Vị công tử này đem theo kỳ dược đến Dược Quý Cốc, chắc là có chuyện tìm gặp Dược Quý đại nhân, công tử nên suy nghĩ kỹ càng!"

"Công tử, chuyện mà Dược Quý đại nhân có thể giúp, không phải ai cũng có thể làm được!"

"Dược Quý đại nhân mặc dù không ở đây, nhưng mà công tử có thể thương lượng cùng với lão nô, lão nô nhất định sẽ giúp ngài tìm Dược Quý đại nhân!"

...

Long Phi Dạ không thêm đề ý, kéo Cổ Thất Thiểu đi rất nhanh, lão quân gia đi theo để khuyên cả một dọc đường, nhìn thấy đã đến bên ngoài cốc.

Lão quân gia còn muốn khuyên, lúc này, Long Phi Dạ rốt cục mở miệng: "Đây không phải là địa bàn của Dược Quý Cốc nữa, can thiệp vào chuyện buôn bán của bản vương, tự chịu hậu quả."

Cái này...

Lão quân gia suyt nửa thì khóc, ở đầu mà bá đạo vậy chứ!

"Vị công tử này, ngài nói câu gì đi!"

Cổ Thất Thiểu gạt gạt khóe miệng, gương ngừng mà cười: "Chỉ cần có thể đáp ứng điều kiện của ta, bán cho ai cũng là bán, ha ha, hay là lão quân gia, ngài về trước đi?"

"Người!" Lão quân gia chân nắn, vị công tử áo đỏ này còn đáng hận hơn cả Tần Vương điện hạ.

Gương mặt tuyệt mỹ của Cổ Thất Thiểu, cười tươi như hoa.

"Vị công tử này, sau này tốt nhất là người đừng đến Dược Quý Cốc nữa!" Lão quân gia tức giận phất tay áo bỏ đi, trong lòng đã liệt Cổ Thất Thiểu vào trong danh sách đen của Dược Quý Cốc.

Long Phi Dạ lúc này mới buông tay của Cổ Thất Thiểu ra, đáy mắt xẹt qua một tia buồn bực. Bọn họ tới tìm Từ Ngải Thảo, Cổ Thất Sát không ở đây, Cổ Thất Thiểu lại trùng hợp đến để bán Từ Ngải Thảo?

Thiên hạ có chuyện trùng hợp như vậy sao? Đường như có gì đó kỳ lạ, chỉ là, nhìn thấy lão quân gia chăm chỉ, tức giận như vậy, Long Phi Dạ hoài nghi, cho dù là trùng hợp hay là kỳ lạ, đối với bọn họ, lấy được Từ Ngải Thảo mới là điều quan trọng nhất.

"Cổ Thất Thiểu, thuốc đâu?" Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi.

"Độc nha đầu, còn chưa thương lượng về điều kiện, người vội cái gì?" Cổ Thất Thiểu cười nói, lúc nhìn Hàn Văn Tịch, đôi mắt hẹp dài luôn chứa đầy sự hứng thú.

"Độc cái đầu người, ai cho người gọi lung tung? Ta không quen người!" Hàn Văn Tịch tức giận lên tiếng, vừa nãy mu bàn tay bị đánh đến phát đau.

"Tốt xấu gì ta cũng cứu nằng một mạng, đừng như vậy mà!" Cổ Thất Thiểu cười ha ha nói, hai người càng nói càng càng ra vẻ đang tán tỉnh nhau.

Cuối cùng, Long Phi Dạ mất kiên nhẫn, tiện tay kéo Hàn Văn Tịch ra sau lưng, lạnh giọng: "Người muốn điều kiện gì?"

"Ta muốn trà thuốc Thụ Miêu, chỉ có nhà Mộc Gia Dược Thành mới có, vốn muốn mời Dược Quý đại nhân đi cùng ta một chuyến, nếu như Tần Vương điện hạ có thể nắm chắc được, vậy thì cuộc buôn bán này vẫn có thể làm được." Cổ Thất Thiểu nhận rồi.

Dược Thành.

Đây là một đại thành trì độc lập, là một trong bốn thành của Vân Không đại lục, ngoại trừ Dược Thành, còn có Y Thành, Nữ Nhi Thành, Tiêu Dao Thành, thái y viện mà Cổ Thất Thiểu và Hàn Văn Tịch thường nói đến, chính là ở trong Y Thành.

Mà Dược Thành, đúng như cái tên của nó, là nơi hội tụ của dược liệu, trong thành có rất nhiều dược liệu của các đại thế gia, nắm trong tay không ít tài nguyên dược liệu, đều là những nhà thế gia trên trăm năm. Nhiều hơn Dược Quý Cốc rất nhiều.

Long Phi Dạ không hề suy nghĩ nhiều, lập tức đồng ý: "Từ Ngải Thảo cần dùng gấp, giao ra đây trước đã."

Cổ Thất Thiểu chặn chờ một lát, xong cũng không gây khó dễ gì: "Được, chắc rằng Tần Vương điện hạ sẽ không nuốt lời đâu."

Lúc Cổ Thất Thiểu lấy Từ Ngải Thảo ra, Hàn Văn Tịch và Cổ Bắc Nguyệt đều tiến tới, mặc dù Cổ Thất Thiểu không giống như đang nói dối, nhưng mà trước khi nhìn thấy đồ, bọn họ vẫn không dám.

Cổ Thất Thiểu lấy ra một cái bình trong suốt, Từ Ngải Thảo được trồng ở trong, to như lòng bàn tay của trẻ con, có bốn lá màu tím, rễ được rửa sạch, ngâm ở trong nước, cực kỳ tươi.

Gặp thứ này, Hàn Văn Tịch và Cổ Bắc Nguyệt liền liếc nhìn nhau, đều yên tâm rồi.

"Lá thứ này sao?" Long Phi Dạ là người không thạo.

Hàn Văn Tịch lập tức gạt đầu, nằng mặc dù không quen thuộc với dược liệu như Cổ Bắc Nguyệt, nhưng mà, cũng sẽ không nhận nhầm, Cổ Bắc Nguyệt cũng gạt đầu: "Điện hạ, đây chính là Từ Ngải Thảo, không sai."

Long Phi Dạ nhận lấy Từ Ngải Thảo rồi tiện tay ném cho Hàn Văn Tịch, phán phó: "Nàng mang về, chuyện ôn dịch tự mình lo cho tốt."

"Bây giờ chàng muốn đi Dược Thành?" Hàn văn tịch buồn bực.

Cổ Thất Thiểu nhìn qua cũng không vội, Long Phi Dạ dường như còn vội vàng hơn.

"Ừ."

Long Phi Dạ cũng không giải thích nhiều, thật ra, nếu như không phải thời gian gấp gáp, sau khi đụng ở Dược Quý Cốc, hẳn nhất định cũng sẽ đi Dược Thành tìm thuốc, hơn nữa, kế hoạch xuất hành của hắn vào năm sau đích đến cũng sẽ là Dược Thành, nếu như không phải do việc kháng chỉ làm mờ mắt, thì bây giờ hẳn sớm đã ở Dược Thành rồi.

"Tần Vương điện hạ nếu như có thể lập tức làm tròn lời hứa, thì tất nhiên là tốt nhất rồi." Cổ Thất Thiểu cực kỳ vừa ý.

Long Phi Dạ xoay người lên ngựa, Hàn Văn Tịch không chút suy nghĩ liền can lại: "Đội một chút."

"Còn lại hai vị thuốc, không khó chứ?" Long Phi Dạ hỏi.

Bọn họ đem theo Cổ Bắc Nguyệt cùng đồng hành, vì còn chọn lựa hai vị dược liệu, là Long Quy Hoa và Thiên Hương Thảo, hai vị thuốc này Dược Quý Cốc có rất nhiều, đủ cho bọn họ lựa chọn.

Dược liệu quý trong Dược Quý Cốc đều là do đích thân Dược Quý đại nhân bảo quản, muốn qua được thì phải qua được công của Dược Quý đại nhân, nhưng mà, những loại dược liệu như Long Diên Hương và Thiên Hương Thảo lão quân gia có quyền làm chủ hoàn toàn, có thể tiến hành buôn bán.

Mặc dù vừa mới đắc tội lão quân gia, vậy nhưng Hàn Văn Tịch nhất định phải làm được với Dược Quý đại nhân, nhất định phải làm được với Lão quân gia.

"Không... Khó." Hàn Văn Tịch từ tốn nói.

"Vậy thì còn chuyện gì?" Long Phi Dạ lại hỏi.

Hàn Văn Tịch chặn chờ một chút, gương mặt bỗng nhiên ngày thơ cười: "Điện hạ dẫn ta đi Dược Thành đi, ta đảm bảo sẽ không gây loạn, nói không chừng còn giúp được việc!"

Dược Thành, một địa điểm lợi hại như vậy, nằng rất muốn đi, dược liệu trong hệ thống ghi chép giải độc của cô rất nhiều, nhưng mà dược liệu dự trữ lại không nhiều, mấy lần trước giải độc lúc nào cũng thiếu một hai vị, nói không chừng có thể bổ sung đủ ở Dược Thành!

Cổ Thất Thiểu cười ngửa ở một bên, híp mắt cười, không nói gì, một bên, đáy mắt Cổ Bắc Nguyệt xẹt qua một tia phức tạp, cũng không nói gì.

Đương nhiên, quyền quyết định không phải ở bọn họ, mà ở Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ không nói lời nào, Hàn văn tịch vội vàng bổ sung: "Phương thuốc ta đã nói với Cổ thái y rồi, chuyện ôn dịch có thể yên tâm giao cho Cổ thái y, hai vị thuốc còn lại không hiếm, ra giá, lão quân gia nhất định sẽ bán."

Đây chính là đem tất cả mọi chuyện giao cho Cổ Bắc Nguyệt nha!

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch nói cũng không sai, phương thuốc và Từ Ngải Thảo đều đã có rồi, việc ôn dịch đã có thể giải quyết dễ dàng, không có vấn đề gì lớn.

Nhưng mà, Long Phi Dạ vẫn nhìn nằng, không nói gì.

Hàn Văn Tịch gấp, cái tên này thể hiện chút phản ứng được hay không?

"Điện hạ, nói không chừng thần thiếp có thể mang về chút dược liệu, ngày sau cần dùng." Hàn Văn Tịch tiếp tục cầu xin.

Đáy mắt Long Phi Dạ chứa sự đùa bỡn, chỉ là không nói lời nào.

"Điện hạ, nếu không người ra điều kiện đi." Hàn Văn Tịch gấp.

Ai ngờ, vừa mới nói xong, Cố Thất Thiểu ở bên cạnh liền cười: "Độc nha đầu, hần không dẫn nàng đi, thì ta dẫn nàng đi, nàng qua đây."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Dược thành, chia ra hành động

Cố Thất Thiểu vừa nói ra lời này, khiến bầu không khí vốn đang tĩnh lặng đột nhiên lại càng trở nên tĩnh lặng hơn.

Mặt Long Phi Dạ không hề có biểu cảm gì, tầm mắt chuyển qua Hàn Văn Tịch, mà Hàn Văn Tịch, cầu xin lần như vậy cũng mất bình tĩnh, thật sự muốn đi về phía Cố Thất Thiểu.

Chỉ là, nhìn thấy cặp mắt tĩnh mịch kia của Long Phi Dạ, nàng liền không có cách nào bước nổi, chỉ có thể nhìn nhìn Cố Thất Thiểu.

Ai ngờ, chỉ một cái nhìn như vậy, con người của Long Phi Dạ vốn đang rất lạnh lẽo, lúc này lại trở nên càng lạnh giá hơn, Hàn Văn Tịch lập tức cảm nhận được sát khí xung quanh.

Hần và nàng chẳng qua chỉ là vợ chồng danh nghĩa, mặc dù hần có trói buộc cô phải giữ gìn nữ tắc, chỉ là, không đến nỗi thật sự có thể trói buộc được tự do của nàng, thế thì hung dữ như vậy để làm gì?

Được thôi, không chen vào bọn họ nữa.

Nàng cũng không phải không có chân, chờ bọn hần đi, nàng tự đi còn tự tại hơn.

Hàn Văn Tịch không để ý đến Cố Thất Thiểu, cười haha: "Vậy thì ta không đi nữa, điện hạ, đi đường bảo trọng."

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại đuổi tay, lạnh giọng nói: "Lên đi đã, đợi bản vương nghĩ xong, thì sẽ nói là cần có điều kiện gì."

Rõ ràng là Hàn Văn Tịch tự bảo để chàng ra điều kiện, nhưng mà, lúc này nàng lại đột nhiên có cảm giác bị phản kháng.

Có thể không đi không?

Không cho nàng có cơ hội nghĩ nhiều, Long Phi Dạ tóm lấy vai cô, giống như xách đồ, nhẹ nhàng xách lên, kéo nàng lên lưng ngựa, giống như lúc đến, đem nàng vào trong lòng ngực.

Chỉ là, không giống với lúc trước, lần này hần chỉ dùng một tay để kéo dây cương, còn tay kia thì tóm lấy eo của nàng, giống như muốn tuyên bố tất cả quyền lực.

Hần tóm rất chặt, xuyên qua lớp y phục, Hàn Văn Tịch có thể cảm thấy được sự áp ép của tay hần, thô ráp, nhất thời, cô liền cảm thấy cơ thể không ổn, không quan tâm được đến bất cứ điều gì nữa.

Cố Thất Thiểu liếc nhìn, không khỏi cười nhẹ, cười ngựa qua.

"Cố thái y, việc ôn dịch giao toàn bộ cho người phụ trách, không cần phải báo lại với Hoàng đế là chúng ta đi đâu đâu."

Long Phi Dạ để lại lời này, sao đó liền tóm lấy Hàn Văn Tịch, cười như bay về phía trước.

Cố Bắc Nguyệt giống như một người bò đi, ở lại một mình, nhìn ngựa đang chạy xa dần, mãi đến khi khuất bóng, hần mới thu lại tầm mắt.

Thân hình dường như rất cô đơn, nhưng mà gương mặt của hần không hề giống như là bị bỏ lại, sự nhơ nhả từ đầu đến cuối, nét mặt khiêm tốn ôn hòa, an tĩnh, đẹp đẽ, dường như thiên hạ này mãi mãi không có chuyện gì có thể đánh vỡ sự thờ ơ của hần.

Hần lấy Từ Ngải Thảo ở trong bình ra, nghiêm túc đánh giá, tự lẩm bẩm: "Mới vừa hái?"

Sự quen biết của hần đối với dược liệu, vượt qua sự tưởng tượng của bất cứ một ai, vừa mới liếc nhìn Từ Ngải Thảo hần đã hoài nghi rồi, đến nay thì càng rõ hơn nữa, Từ Ngải Thảo này, vừa mới được hái ra từ trong đất chưa được bao lâu, chưa qua một canh giờ.

Trong vòng một trăm dặm, ngoại trừ Dược Quý Cốc có thể trồng Từ Ngải Thảo này ra, thì còn có nơi nào mà có thể trồng được? Hoặc là, còn có chỗ nào trùng hợp có thể có như vậy?

Đem Từ Ngải Thảo này để lại vào bình một cách hết sức cẩn thận, Cố Bắc Nguyệt như có điều suy tư cười cười, quay đầu nhìn Dược Quý Cốc, nhưng lại không hề quay trở lại, mà lên ngựa rời đi.

Phải chế ra dược thuốc giải dịch hạch, hần còn cần một lượng lớn Long Diên Hương, Thiên Hương Thảo, chọn ra tinh phẩm từ bên trong, để làm dược liệu chủ yếu, Từ Ngải Thảo chỉ là thuốc dẫn mà thôi.

Hần cứ như vậy rời khỏi Dược Quý Cốc, phải đi đâu để có thể tìm được nhiều tinh phẩm như Long Diên Hương và Thiên Hương Thảo, chắc rằng chỉ có hần mới có thể biết được.

Cố Bắc Nguyệt sau khi trở lại Đế Đô, liền lập tức chế thuốc giải.

Bệnh tình của các loại ôn dịch thường không giống như, bệnh bình thường còn cần thời gian hồi phục, có thuốc chưa chắc đã khỏi hoàn toàn, ôn dịch một khi có thuốc giải, thì sẽ dứt khoát giải được độc.

Thời gian vài ngày, độc ôn dịch căn bản đã khống chế được rồi.

Cố Bắc Nguyệt đương nhiên là không nói với Thiên Huy hoàng đế rồi, Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch ra ngoài, nhưng mà, qua chuyện này, Thiên Huy hoàng đế lại càng không thể bỏ qua cho Hàn Văn Tịch.

Tạm thời trừ bỏ Long Phi Dạ, bất luận thế nào, ông cũng phải nghĩ cách diệt trừ Hàn Văn Tịch, người phụ nữ dám khiêu khích, uy hiếp ông!

Lúc này, Hàn Văn Tịch bọn họ đã đến cổng lớn của Dược Thành.

Cánh cổng lớn của Dược Thành, không hề kém chút nào với cổng thành của Đế Đô Hoàng Đô, có cảm giác nguy nga đồ sộ và cổ xưa.

Trên đường đi, Hàn Văn Tịch biết được không ít tin tức về Dược Thành.

Dược Thành, chiếm diện tích lớn, đất đai trong thành rất phù hợp để trồng dược liệu, dược liệu ở đây không chỉ sản lượng lớn, mà đa số đều là sản phẩm chất lượng.

Các họ trong thành hầu như đều là buôn bán dược liệu để sống, đại đa số dược liệu đều là do nhà trồng, cũng có một phần là buôn bán qua tay, cho dù là dược liệu bình thường hay gấp, hay là dược liệu quý hiếm đều có, cực kỳ đa dạng, nhưng mà tòa thành này chính là kho dược liệu của Văn Không đại lục, nghe nói dược liệu trong thiên hạ có hai phần ba là đến từ tòa thành trí này.

Tam đại thế gia nổi tiếng nhất trong Dược Thành, Mộc gia, Vương gia, Tạ gia, dường như nắm được hơn phân nửa nguồn tài nguyên dược liệu trong Dược Thành, dược liệu ở khu rừng Dược Thành là tốt nhất, Tam đại gia chung nhau quản lý.

Giống như đạo lý không bột đồ gột nên hồ, dù y thuật có giỏi đến đâu, nếu như không có dược liệu có thể sử dụng, thì tất cả đều là phí công, vì vậy, tiếng tăm và địa vị của Dược Thành mặc dù không bằng Y Thành, nhưng mà, người ở đây và người ở Y Thành nhất định sẽ dính líu nhiều đến nhau.

Hàn Văn Tịch đi vào Dược Thành, ngửi ngửi mùi thảo dược để ngửi trong không khí, nàng không nhận được ngửi, ở Y Thành không có được bất cứ tín tức nào của Thiên Tâm phụ nhân, thì liệu có thể nghe ngóng được gì ở Dược Thành không?

Đương nhiên, lần này đồng hành cùng Long Phi Dạ, Cố Thất Thiểu, nàng cũng không muốn để bọn họ biết nhiều như vậy, nhất là Long Phi Dạ đã từng chất vấn y thuật của nàng vào lần.

Đã là chạng vạng tối, bọn họ liền vào một khách điểm nghỉ ngơi, lập kế hoạch.

Cố Thất Thiểu dường như rất quen thuộc với nơi đó, sau khi bước vào, chường quỹ liền chào hỏi hần: "Thất Thiểu, lâu rồi không thấy ngài đến."

"Lấy ba gian trên, muốn yên tĩnh." Cố Thất Thiểu cười ha ha nói.

Chương quỹ nhìn Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch, lập tức liền chìa khóa của ba phòng ra, ai biết được, Long Phi Dạ chỉ lấy một cái, mặt không cảm xúc, tay kia tóm lấy Hàn Văn Tịch, lên lầu.

Đừng nói, Long Phi Dạ sẽ làm như vậy, Hàn Văn Tịch không kịp phản ứng, cũng đi lấy chìa khóa.

Bọn họ là vợ chồng, đương nhiên là phải ở cùng phòng, chỉ là... bọn họ căn bản chưa từng ở chung với nhau!

Nhìn chẳng nắm lấy bàn tay nhỏ của mình, Hàn Văn Tịch ngoan ngoãn đi theo, không nói gì nhiều.

Chương quỹ buồn bực: "Thất thiếu, cái này..."

Cổ Thất Thiếu có chút háng hái liếm liếm môi, vẫn cười ha ha: "Cái này cái gì mà cái này? Bản công tử muốn hai phòng, để trống phòng giữa, sợ ồn."

"Vậy bên cạnh có cần để trống thêm một gian nữa không?" Chương quỹ vội vàng hỏi, gấp thò hào không làm thật không được mà.

Ai ngờ, khuôn mặt tuyệt mỹ vốn đang cười cười của Cổ Thất Thiếu liền lập tức đen lại, không hề một lời, cầm chìa khóa đi lên, bỏ lại chương quỹ với vẻ mặt khó hiểu.

Lúc Cổ Thất Thiếu lên lầu, phòng của Long Phi Dạ bọn họ đã khóa cửa rồi.

Trong phòng, Long Phi Dạ tự pha trà, Hàn Văn Tịch nhìn nhìn hần, lại nhìn nhìn cái giường nhỏ, khóe miệng co rút.

Long Phi Dạ có ý gì?

Nàng cho rằng Long Phi Dạ sẽ giải thích gì đó, nhưng ai mà biết được, Long Phi Dạ lại rót trà cho nàng, không nói gì.

Hần không giải thích, nàng đương nhiên cũng không hỏi, tất cả, để đến tối nói đi.

Long Phi Dạ không có ý định xuống lầu ăn cơm, nghỉ ngơi một chút liền gọi tiểu nhị đem cơm lên, ai biết được, tiểu nhị vừa đem lên, Cổ Thất Thiếu liền bước vào cùng.

Hần tùy tiện ngồi xuống, phân phó tiểu nhị: "Thêm một bộ bát đĩa."

Long Phi Dạ cũng không ngăn lại, nhàn nhạt hỏi: "Trà thuốc Thụ Miêu của Mộc gia, nàng định thế nào?"

Cổ Thất Thiếu cực kỳ thẳng thắn, đáp một chữ: "Trộm."

Canh Trong miệng Hàn Văn Tịch nuốt nửa phun cả ra ngoài, trộm đồ quý của Mộc gia? Hóa ra tên này dẫn bọn họ đến để làm kẻ gian!

"Độc nha đầu nếu có cách khác, không phải trộm ta cũng rất tình nguyện." Cổ Thất Thiếu cười nói.

Hàn Văn Tịch thương cho một cái liếc mắt, tiếp tục ăn cơm.

Long Phi Dạ thì lại rất trấn định: "Vì sao phải trộm, không có cách khác sao?"

"Trà thuốc Thụ Miêu là do Mộc gia mấy ngày trước trộm của người khác, không thể chuyển tay, chỉ có thể trộm!"

"Biết nó ở đâu sao?" Long Phi Dạ lại hỏi.

"Biết ngay là ở trong phủ của Mộc phủ, thậm chí để ở đâu, còn thật sự không biết được, vì vậy mới tìm Cổ Thất Sát giúp đỡ, bản lãnh tìm thuốc của hần là tuyệt đỉnh." Cổ Thất Thiếu cười nói.

Lời này không còn nghi ngờ gì nữa chính là để nhắc nhở Long Phi Dạ, sự việc không hề đơn giản như vậy.

Thế nhưng, Long Phi Dạ vẫn không có phản ứng gì, chỉ gật gật đầu, tiếp tục ăn cơm.

Sau bữa ăn, Cổ Thất Thiếu rất hưng phấn: "Tần Vương điện hạ, tối nay liền bắt đầu hành động sao?"

Long Phi Dạ lại cự tuyệt: "Nếu như đồ đã ở Mộc gia, nhất định sẽ có tin tức truyền ra, cứ phản ra hành động trước, nghe ngóng rồi hành động tiếp cũng chưa muộn."

Đáy mắt Cổ Thất Thiếu xẹt qua một tia linh ý mà không ai có thể phát giác ra, cười càng ngày càng tà mị: "Được, không sao."

Đêm đó, Cổ Thất Thiếu và Long Phi Dạ đều chia ra hành động, mà Hàn Văn Tịch lại bị bỏ lại ở trong phòng.

Nàng cũng không phải là người an phận, Long Phi Dạ bọn họ đi trước một bước, thì cô liền nổi bước đi theo xuống lầu, dò la vị trí của dược liệu Phách Trường, hưng phấn ra khỏi cửa.

Dù sao loại chuyện trộm cắp này, chẳng liên quan gì đến nàng, nàng chỉ đi cùng để đi dọa Dược Thánh mà thôi.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại chẳng hề đi dò la tin tức gì cả, mà ngồi uống trà ở trong quán trà đối diện khách điểm, Hàn Văn Tịch vừa ra khỏi cửa, là hần đã nhìn thấy rồi.

Đáy mắt Long Phi Dạ xẹt qua một tia không vui, đã đêm rồi còn không thuộc đường, nữ nhân này đi một mình, tay không tác sát mà cũng dám ra đường?

Hần vừa đứng dậy muốn đuổi theo, Sớ Tây Phong ở bên cạnh liền vội vàng nhắc nhở: "Điện hạ, Vương gia đã đợi ngài rất lâu rồi, phải đến đó thôi."

Long Phi Dạ lúc này mới ngừng bước, lạnh giọng hỏi: "Người đi trông chừng cẩn thận một chút."

"Vâng." Sớ Tây Phong nhận lệnh, sau đó lại hỏi một câu: "Vương Tử, vậy chuyện Cổ Thất Thiếu..."

"Trước mắt không cần lo." Long Phi Dạ lạnh lùng nói, trong chớp mắt liền biến mất.

Mà lúc này, Cổ Thất Thiếu đã nằm trên nóc nhà của Mộc gia để tắm dưới ánh trăng rồi, có một thiếu nữ đang độ tuổi xuân ngồi cạnh hần, khí chất sạch sẽ, linh khí động lòng người, đôi mắt long lanh chiếu sáng trong đêm.

Người con gái này, không phải là ai khác, chính là Cửu tiểu thư được yêu thương nhất của Mộc gia, Mộc Linh Nhi.

Nàng đẩy đẩy Cổ Thất Thiếu: "Thất ca ca, huynh nói khi nào thì đến trộm thế, cha ta đã sớm bày ra thiên la địa võng rồi."

"Chính là một hai ngày nay thôi... đừng vội... đừng vội."

Cổ Thất Thiếu lười biếng nằm đó, cực kỳ tự tại, dung mạo tuyệt mỹ được soi sáng dưới ánh trăng càng thêm phần mê người.

Hần dường như nghĩ đến thứ gì đó, đột nhiên liền cười: "Linh Nhi, người đến trộm cũng không phải là người bình thường, nếu như muội nhìn trúng rồi, thì giữ lại làm phu quân đi."

Mộc Linh Nhi liếc nhìn hần, không vui nói: "Muội không thêm, muội chỉ cần Thất ca ca thôi!"

Nói xong, nàng liền đỏ mặt, sau đó, Cổ Thất Thiếu liền coi như chưa có chuyện gì, cười ha ha nói: "Muộn rồi, muộn rồi, trong lòng Thất ca ca của muội đã có người khác rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 179: Cắm địa, độc khủng khiếp

Mộc, Vương, Tạ tam đại thế gia trong Dược thành, vốn dĩ là do Vương gia thủ, mà những năm gần đây động dỗi Vương gia tàn lụi, nhân tài Mộc gia xuất hiện rất nhiều, Vương gia đã lùi về phía sau Mộc gia.

Thời niên thiếu Long Phi Dạ đã du tẩu giang hồ, đã sớm đến Dược thành, khá tâm đầu ý hợp với gia chủ Vương gia, biết được không ít chuyện của Dược thành, đương nhiên cũng bao gồm cả Mộc gia và Tạ gia. Nhưng chuyện này rất ít người biết.

Vào lúc xuân hần se lạnh, hoa trong vườn Vương gia đã nở rộ, người không biết chỉ xem đó là những hoa cỏ bình thường, người trong nghề vừa nghe liền biết đây là cả vườn dược thảo, trong Dược thành, một bông hoa một cọng cỏ một cái cây cũng là thuốc.

Trong một cái đình ở vườn, Vương công và Long Phi Dạ ngồi đối diện nhau, một người đạo cốt tiền phong, một người thần bí lạnh lùng, một trắng một đen tạo thành một phong cảnh không biết diễn tả thế nào.

"Nghe nói người dẫn theo Vương phi, sao không cùng nhau đến." Vương công cười hỏi.

"Không bỏ được rất phiền phức, nhắc nhở làm gì?" Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

"Nghe nói vị Vương phi này bản lĩnh không tệ? Giải không ít độc?" Vương công lại hỏi.

"Tín tức truyền đi thật sự rất nhanh." Long Phi Dạ thản nhiên nói, trước mặt vị này, ít đi một chút lạnh lùng, thêm một chút tùy ý.

Vương công vuốt râu cười: "Nếu thật sự có bản lĩnh, cũng có thể xem là phúc khí của người, tương lai..."

Vương công không nói tiếp, nhìn Long Phi Dạ, thấy Long Phi Dạ bụng chén rượu lên uống, không có ý định tiếp tục nói.

Vương công lập tức ngừng chủ đề này lại, ngược lại nói chủ đề khác.

Một gã một tên tán gẫu, không bao lâu, hạ nhân liền đưa tín tức tới: "Lão gia, bên rừng được liệu có động tĩnh, người Mộc gia lại dẫn người tới, mà lại..."

Nghe được chuyện này, Long Phi Dạ liền nhíu mày nhìn qua, trong mắt hiện lên một tia chết chóc.

Chuyện của nội gián Lý thị coi như qua rồi, nhưng đến bây giờ hắn vẫn còn đang điều tra thân phận của người đàn ông mang mặt nạ kia, từ năm trước đến nay luôn bận rộn vì chuyện này.

Không nói đến người đàn ông mang mặt nạ kia có thể là cấp cao của Bắc Lệ Hoàng tộc, phía sau còn cất giấu âm mưu lớn hơn, liền bắt cóc Hàn Văn Tịch, Long Phi Dạ nuốt không trôi cục tức này.

Lúc trước Hàn Văn Tịch từng nói, để phối chế được Vạn Xà Độc Dược, nhất định phải có ba độc dược hiếm thấy, theo thứ tự là Mê Diệt, Trúc Thanh, Tiêu Tương.

Người giấu ba vị thuốc này, không phải y học thế gia, mà chính là dược học thế gia.

Rất không may rằng hắn vẫn điều tra, tra được đến Dược thành, dưới sự trợ giúp của Vương gia, tra được đến Mộc gia.

Mê Diệt, Trúc Thanh, Tiêu Tương ba vị thuốc này, hai năm nay Mộc gia đã bán ra không ít, thậm chí có mặt lần còn bí mật dẫn theo một người đàn ông mang mặt nạ đến rừng được liệu hái ba loại độc xà này.

Rừng được liệu do tam đại thế gia cùng nhau quản lý, các cây cỏ trong rừng này vô cùng quý giá, dù là muốn khai thác hay nuôi trồng, ba nhà đều phải thương nghị cùng nhau, tuyệt đối không cho phép bất kỳ một nhà nào tùy tiện chủ trương, càng không cho phép dẫn người ngoài tiến vào.

Nhưng những năm gần đây thế lực Mộc gia như mặt trời ban trưa, Tà gia lại luôn phụ thuộc vào Mộc gia, thế lực Vương gia đơn độc, cho dù tức giận thế nào cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở thôi.

"Hơn nữa... bọn họ..."

Hạ nhân chờ rất lâu, liền ập a ập ứng nói tiếp.

Vương công ra hiệu cho hạ nhân nói thầm cho mình nghe, ai ngờ, sau khi nghe hạ nhân nói, sắc mặt Vương công lập tức thay đổi, bỗng nhiên đứng lên: "Cái gì? Thật chứ?"

"Thật sự chính xác, tin tức do thị vệ đóng giữ trong rừng báo!" Hạ nhân rất chắc chắn, sắc mặt cũng tái nhợt.

Long Phi Dạ thấy Vương công kích động, đang muốn mở miệng, Vương công liền nhìn qua, khuôn mặt nặng nề: "Điện hạ, chuyện này phiền phức rồi."

"Sao vậy?" Long Phi Dạ nhàn nhạt hỏi.

"Bọn hắn tiến vào rừng cấm địa."

Rừng cấm địa?

Rừng cấm địa là bí mật mà tam đại thế gia của Dược thành cùng nhau bảo vệ, cũng là nơi mấy đời nay Dược thành cấm bất kỳ ai bước vào. Không ngờ rằng Mộc gia lại dám dẫn người ngoài vào, việc đã đến nước này, Vương công cũng nói hết ra, không còn giấu diếm Long Phi Dạ.

Rừng được liệu là một nơi rất thần kỳ, đất đai nơi đó không chỉ có thể nuôi sống rất nhiều loại dược liệu quý báu khó trồng, hơn nữa ở giữa rừng còn có một cánh rừng vô cùng kì lạ, được xưng là rừng cấm địa.

Trong cấm địa, độc chủng lâu năm cần đường, cho nên cho dù là người của tam đại thế gia cũng hiếm khi tới gần biên giới cấm địa, chỉ đứng nói chỉ đi vào trong đó, chỉ nghe các truyền thuyết tổ tiên lưu truyền lại, trong cấm địa có một cái dược trì, ở trong đó bất kỳ là dược liệu gì được ngâm vào trong đó đều trở thành thảo dược có độc.

Nói một cách khác, chỉ cần dược liệu ngâm vào trong đó, sẽ có thể tạo thành một độc dược mới, mà độc dược mới này, ngoại trừ người trồng nó ra, còn ai có thể giải độc chứ?

Người đàn ông mang mặt nạ mà Mộc gia cấu kết kia nhất định không đơn giản!

Nghe Vương công giải thích, Long Phi Dạ cũng vô cùng bất ngờ, chuyện này, vừa lớn vừa nhỏ!

Phải biết rằng thuốc có thể cứu người, chỉ là thuốc mà thôi, độc, lại có thể giết người, lại là một loại vũ khí đáng sợ.

Người đàn ông mang mặt nạ kia rốt cuộc là ai, hắn muốn làm gì?

"Tần Vương, cấm địa có độc chủng, chỉ có thể đợi ở bên ngoài." Vương công chân thành nói.

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên vẻ tức phẫn, bắt lấy người đàn ông mang mặt nạ kia là chuyện lớn, thế nhưng làm rõ được trì cấm địa cũng không phải chuyện nhỏ, nhất định hắn phải đến cấm địa xem xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

Hắn đứng dậy, thấp giọng dặn dò âm vệ bên cạnh: "Lập tức kêu Sở Tây Phong đưa Vương phi tới."

Lúc này, Hàn Văn Tịch đang hưng phấn đầu giá, chưa đến một canh giờ, năng đã thu hoạch không ít đồ tốt, cảm giác mua sắm rất tốt, huống chi còn đầu giá đoạt với người khác?

Nàng trà trộn vào trong đám người, cơ hồ là toàn tâm toàn ý quan tâm đến nó, vừa định nhắc tay, Sở Tây Phong từ phía sau cản lại, Hàn Văn Tịch nhìn lại, thấy Sở Tây Phong suýt nữa bị dụ dỗ: "Người cũng đến?"

"Vương phi nương nương, Vương gia đang tìm người, đừng mua, đi thôi." Sở Tây Phong thấp giọng.

Vừa nghĩ tới một gian phòng một cái giường, Hàn Văn Tịch lập tức liền khẩn trương: "Hắn về nhà nghỉ rồi?"

"Không phải, Vương phi nương nương hãy tranh thủ thời gian đi theo ta đi, việc gấp." Sở Tây Phong nhận thức nói.

Xác định không phải về nhà nghỉ, Hàn Văn Tịch cũng không nóng nảy với hắn, trời đất bao la, không thể lớn hơn việc bỏ sung thuốc giải độc trong hệ thống tồn kho.

"Việc gấp gì?"

Hàn Văn Tịch vừa hỏi, vừa vươn tay: "Ba ngàn lượng!"

"Mạng người quan trọng, Vương phi nương nương đi nhanh lên đi." Sở Tây Phong rất gấp.

Lúc này Hàn Văn Tịch mới rút tay lại, kinh ngạc: "Mạng người quan trọng? Vương gia?"

Ở chỗ này cũng không tiện nói chuyện, Sở Tây Phong chỉ có thể giải thích: "Không phải Vương gia, dù sao mạng người quan trọng, tình thế rất nghiêm trọng, người đi nhanh lên đi."

Lúc này Hàn Văn Tịch mới yên tâm, nhưng vẫn thành thật như cũ: "Ta không mang bao nhiêu ngân phiếu, không ra được sản đầu giá này, người mau thanh lý hết đồng này rồi chúng ta sẽ đi."

Ồi...

Sở Tây Phong lập tức cạn lời, hắn ở chỗ này trông chừng chưa tới một canh giờ, nữ nhân này đã thua năm sáu vạn lượng, mà không phải bạc đều là vàng, đây cũng không phải là một số nhỏ, vốn dĩ hắn còn tưởng rằng nàng mang tiền, còn âm thầm cảm thán tiền riêng của nàng thật nhiều, ai ngờ...

"Nhanh lên, mạng người quan trọng." Hàn Văn Tịch thúc giục, nàng thực sự không mang tiền, vốn định tới nay không trở về nhà nghỉ, dự định đầu giá đến rạng sáng, sau đó kêu người ở sản đầu giá đi báo tin cho Long Phi Dạ, kêu hắn tới trả tiền linh người.

Roi vào đường cùng, Sở Tây Phong chỉ có thể tự chủ trương, gần như hết tiền mặt kim phiếu của Long Phi Dạ, mới mang Hàn Văn Tịch đi.

Khi Hàn Văn Tịch tới cửa rừng được liệu, sau khi nghe cận kề tình huống, nàng thật sự giật nảy mình, không hề nghĩ rằng chuyện này lại nghiêm trọng như vậy.

"Độc được mới, nói như vậy một khi trúng độc nhất định bị quân chế."

Dường như hệ thống giải độc của nàng gặp phải khác biệt, một khi được được mới xuất hiện, hệ thống giải độc không có tin tức dự trữ, vậy thì không thể phân biệt độc gì chứ đừng nói đến giải độc.

Lần đầu tiên Hàn Văn Tịch phát hiện hệ thống giải độc của mình không có năng lực trí tuệ nào.

Nàng không cho phép chuyện đáng sợ như vậy tồn tại.

"Đi vào đi, độc chóng không ngăn được ta." Hàn Văn Tịch thành thật nói.

Sở Tây Phong dẫn theo không ít ám vệ, trấn giữ bên ngoài rừng rậm, Long Phi Dạ dẫn theo Hàn Văn Tịch, dáng người mảnh mẽ như báo săn, xuyên qua rừng rậm lặng yên không một tiếng động, tránh khỏi phòng vệ trong rừng.

Nhờ ánh trăng mà Hàn Văn Tịch thấy không ít được liệu quý báu, chỉ là, chuyện trước mắt quan trọng hơn được liệu nhiều, nàng cũng không suy nghĩ nhiều, rất nhanh, hệ thống giải độc liền nhắc nhở phía trước có độc, đến rừng cấm địa rồi.

"Vẫn là bảy muỗi độc, giống như trước kia!" Hàn Văn Tịch lập tức phân tích kết quả, lấy thuốc giải cho Long Phi Dạ dùng.

Hàn Văn Tịch buồn bực, đoán chừng người đàn ông mang mặt nạ kia không phải lần đầu đến đây, không chừng những bảy muỗi độc gặp phải trước kia đều từ nơi này.

Hoặc là, nơi hán ở là ngay chỗ này, chỉ là lần đầu tiên bị phát hiện mà thôi?

Đi vào cấm địa, ánh trăng trở nên rất âm ảm, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy đồ vật gần đó, đi không bao lâu, Long Phi Dạ liền vươn tay về phía Hàn Văn Tịch.

Ở nhà nghỉ là lần đầu tiên nắm tay của nàng, quá bá đạo cũng quá nhanh, nàng không kịp phản ứng.

Mà lần này, xem như chính thức đi, cái này... có tính phải trung cầu ý kiến của nàng hay không.

Nắm hay không?

Hàn Văn Tịch nhìn chằm chằm tay hán mặt lạt, chần chờ, ai biết Long Phi Dạ lại không kiên nhẫn, lạnh giọng nói: "Tay! Đi lạc, bản vương càng phiền phức hơn."

Sắc mặt Hàn Văn Tịch lập tức âm trầm: "Bốp" một tiếng phủ tay mình lên tay hán, nàng biết tên này làm gì cũng có mục đích mà!

Long Phi Dạ lập tức trảm lấy tay của Hàn Văn Tịch, dắt nàng đi.

Đoán chừng là tập cầm kiếm đã lâu, nu bàn tay được chăm sóc, trong lòng bàn tay cũng rất thô ráp, bị nắm như thế, Hàn Văn Tịch cảm giác đặc biệt rõ ràng, cũng không biết vì sao rõ ràng tức giận, nhưng trong lòng mơ hồ lại có một cảm giác an toàn.

Trong cấm địa, rõ ràng không giống bên ngoài, xung quanh đều là những tảng đá lớn, không có bất kỳ thảm thực vật gì, thời gian dần trôi qua ngay cả bảy muỗi độc cũng không còn, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, khiến Hàn Văn Tịch muốn nói chuyện lại sợ kinh động đến đối phương.

Hai người đi theo hướng của Vương công, một đường đi vào trung tâm, đột nhiên Hàn Văn Tịch dừng bước, Long Phi Dạ cũng dừng lại, thấp giọng hỏi: "Sao vậy?"

Nhưng lại thấy Hàn Văn Tịch nhắm mắt lại, cau mày, về mặt thống khổ.

"Xảy ra chuyện gì?" Long Phi Dạ kéo nàng, ngồi xuống phía sau một tảng đá lớn.

Hàn Văn Tịch chỉ nắm tay áo, tạm thời không nói gì cả.

Quá đau!

Vừa rồi đột nhiên nàng nhận được lời nhắc nhở của hệ thống giải độc, một tiếng "đỉnh" thật lớn, đỉnh tai nhức óc cũng không đủ để hình dung, từng sợi dây thần kinh của nàng cũng vô cùng đau!

Trong tình huống bình thường, âm thanh hệ thống giải độc nhắc nhở là "tút tut tut", chỉ khi xuất hiện độc, nhưng lúc hệ thống giải độc không có cách nào phân biệt ra độc tố cụ thể mới có thể xuất hiện "đỉnh", mà âm thanh càng lớn, biểu thị độc tính càng nặng.

Vừa rồi âm thanh kia lớn như vậy, trời mới biết rốt cuộc phía trước là cái gì!

Long Phi Dạ thấy nàng như vậy, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, lại hỏi: "Nàng không sao chứ?"

Hàn Văn Tịch ôm lấy lỗ tai mình, sau khi đau đến quá đi, lúc này mới thấp giọng: "Chỗ sắp đến phía trước có độc, ta cũng không biết là độc gì."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 180: Buồn bực, hán không trúng độc

Piazza trước có kịch độc, dù là nồng độ hay là số lượng đều cực lớn, hệ thống giải độc lại phân biệt không ra cụ thể là độc gì.

Không thể nghỉ ngơi, phía trước hán là "Cấm địa được trị" trong miệng của Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ che mặt, lại đích thân che cho Hàn Văn Tịch, lặng yên không một tiếng động nắm tay nàng né tránh giữa tảng đá lớn, dần dần xâm nhập vào trong rừng rậm.

Rất nhanh, bọn hán liền thấy phía trước có ngọn đèn.

Long Phi Dạ nắm tay Hàn Văn Tịch, trốn ở đằng sau một khối đá lớn, Hàn Văn Tịch cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra xem xét, hít phải một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy phía trước có một cái hồ hình bầu dục, diện tích cũng không lớn, chỉ có hai cái miệng giếng lớn nhỏ, bên trong mọc đầy các thảm thực vật, những chiếc lá lớn lộ ra khỏi mặt nước, tựa như là một cái ao hoa sen.

Trời ạ, nơi này tât cả đều là độc được, độc được mới phải nuôi trồng! Trách không được hệ thống giải độc của nàng suýt chút nữa nổ tung lỗ tai nàng.

Có trời mới biết người đàn ông đeo mặt nạ kia đã trúng độc được ở đây bao lâu!

Trên cái hồ treo đầy đèn lồng, nhưng không thấy bất cứ người nào.

"Người đâu?" Hàn Văn Tịch thấp giọng.

Long Phi Dạ chỉ tập trung chú ý vào rừng cây, không hề trả lời, chỉ là tiện tay kéo đầu Hàn Văn Tịch trở về, ấn vào.

Bỗng nhiên Hàn Văn Tịch thoáng giật dụa, ai biết rằng lúc này, trong rừng đột nhiên truyền tới một giọng nói rất lớn: "Ai ở đó?"

"Bọn họ rất nhiều người, đợi ở chỗ này đừng lộn xộn!"

Long Phi Dạ thấp giọng, buông đầu Hàn Văn Tịch ra, lập tức liền hướng về chỗ trống, rất nhanh, phía trước liền truyền đến tiếng binh khí leng keng chạm vào nhau.

Hàn Văn Tịch giật bản mình, cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra nhìn, thấy cảnh tượng trước mặt, lập tức bị dọa đến ngây người.

Trời ạ!

Thật sự rất nhiều người, khoảng chừng năm mươi sát thủ áo đen vây quanh Long Phi Dạ, một địch năm mươi người?

Nói đùa sao? Chẳng này người, chi chen thôi cũng chen chết Long Phi Dạ!

Thế nhưng rất nhanh Hàn Văn Tịch liền phát hiện lo lắng của mình là dư thừa, thích khách áo đen căn bản không thể đến gần cơ thể của Long Phi Dạ.

Về mặt nhân số có thể Long Phi Dạ thiệt thòi, nhưng trên phương diện tốc độ hẳn lại hoàn toàn chiếm thế thượng phong, kiểm thuật của hắn căn bản không thể dùng từ nước chảy mây trôi để hình dung, đơn giản là nhanh như tia chớp, hoàn toàn thấy không rõ chiều thức, chỉ thấy năng kiếm hạ kiếm, sát thủ áo đen liền tiếp ngã xuống mấy người!

Hàn Văn Tịch nhìn đến cảm thán không thôi, âm thầm cảm thấy may mắn mình không trở thành kẻ thù của tên này, nếu không, ban đêm đi ngủ cũng sẽ không an toàn, kiểm thuật của hắn thật sự đến mức độ nghịch thiên!

Chỉ chớp lát sau, bên cạnh được tri có một đoàn người từ thượng, hơn năm mươi tên thích khách áo đen chỉ còn lại mười mấy tên, nhao nhao lui lại, không dám tiến lên.

Mà đúng lúc này, hai tên nam nhân từ sâu trong rừng đi ra.

Một lão già gầy gò áo xanh, xấu xí, vừa nhìn liền biết là một tên quý tộc tể, một người khác thân hình cao to ngạo nghễ, mặc áo đen, mang trên mặt một cái mặt nạ màu xanh có răng nanh, chi lộ ra cái miệng, ánh mắt của hắn hung ác đến đủ để khiến người khác xem nhẹ mặt nạ kinh khủng của hắn, chỉ chú ý hai con mắt hắc.

Là hắn, người đàn ông mang mặt nạ!!

Hắn ngạo nghễ nhìn Long Phi Dạ, lạnh lùng nói: "Đồ vô dụng, bản tôn cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, bản tôn muốn nhìn thấy mặt của hắn!"

Vừa mới nói xong, mười mấy thích khách áo đen liền bao vây lại, lần này không giống với lần trước, bởi vì lần này, hệ thống giải độc của Hàn Văn Tịch phát ra hơn mười âm thanh cảnh báo!

Bọn hắn sẽ dùng độc!

Mà mỗi thích khách áo đen dùng độc khác nhau, trong đó vài cái là độc phấn, chỉ cần hít vào mũi sẽ trúng độc.

Người đàn ông mang mặt nạ này thật sự ức hiếp người quá đáng!

Lòng Hàn Văn Tịch nóng như lửa đốt, làm sao để nhắc nhở Long Phi Dạ đây? Kiểm thuật của tên này lợi hại, thế nhưng một chút sức miễn dịch với độc cũng không có, chỉ cần không cẩn thận sẽ trúng độc.

Hàn Văn Tịch ngo ngậy muốn cử động, nhiều lần đều muốn đứng lên, nhưng Long Phi Dạ cũng sớm phát hiện được không thích hợp, một tay nhắc kiếm, một tay để phía sau, không có vẻ nhẹ nhõm như lúc này, đầy mắt đã bắt đầu mờ phòng.

Bỗng nhiên ở giữa, năm sát thủ áo đen tới gần Long Phi Dạ, kiếm Long Phi Dạ lóe lên, một kiếm năm mạng, trong nháy mắt muốn lui, nhưng ai biết được, năm người này lại làm bao cát, năm người đồng thời ngã xuống, độc phấn liền tỏa ra xung quanh Long Phi Dạ.

Hàn Văn Tịch đang muốn kêu lên, may mắn là Long Phi Dạ cũng không phải đến đây cạn đầu, hắn lập tức ngừng thở, lui ra phía sau, mà ngay lúc hắn lui lại, đột nhiên rút kiếm, lăm lẹt quét ngang, trong lúc nhất thời kiếm phát huy tác dụng cực lớn, khiến các sát thủ áo đen còn lại bay ra ngoài, không vào trong rừng ngắm, không biết sinh tử thế nào.

Làm tốt lắm!

Hàn Văn Tịch không chớp mắt nhìn, tìm đập bùm bùm bùm, bội phục Long Phi Dạ đến rạp đầu xuống đất, Tần Vương chính là Tần Vương, ngông cuồng đến nỗi người bình thường không thể tưởng tượng được!

Người đàn ông đeo mặt nạ kích động đến nắm tay run bần bật, nhìn chăm chăm Long Phi Dạ, lớn tiếng chất vấn: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ngươi lại là ai?" Long Phi Dạ hỏi lại, rút kiếm chỉ vào người đàn ông mặt nạ.

"Ngươi không có bản lĩnh để biết!"

Người đàn ông mặt nạ rút trường kiếm ra, chỉ thẳng vào Long Phi Dạ, nhưng mà ai biết rằng, rút kiếm cũng chỉ là chiêu ảo mà thôi, trong lúc rút kiếm, mấy viên độc châm từ dưới trường kiếm như bão tố bay ra ngoài, bay thẳng về phía Long Phi Dạ.

Lần này, Hàn Văn Tịch bình tĩnh không được, nằng bỗng nhiên đứng lên, thất thanh kêu lên: "Tránh ra! Một khi độc phấn hóa của độc châm chạm đến da thịt sẽ trúng độc!"

Loại độc phấn hoa này khác với độc phấn thích khách áo đen dùng, chỉ cần không hít độc phấn thích khách áo đen dùng sẽ không trúng độc, thế nhưng loại độc phấn hoa này, một khi chạm đến, dù chỉ là một chút xù, lập tức toàn thân như nhũn ra, ít nhất một canh giờ khôi phục không được.

Nếu Long Phi Dạ trúng độc, vậy hoàn toàn sẽ nguy to!

Ai cũng không nghĩ đột nhiên Hàn Văn Tịch lại đứng lên, vốn dĩ Long Phi Dạ còn muốn đánh rơi độc châm kia, được Hàn Văn Tịch nhắc nhở như vậy, lập tức tránh đi, thân ảnh hơi biến hóa, kịp thời tránh xa.

Người đàn ông đeo mặt nạ kinh ngạc, hí mắt nhìn qua, lạnh giọng: "Người đâu, bắt lấy nàng ta!"

Hàn Văn Tịch đang muốn chạy qua hướng Long Phi Dạ, phía sau đột nhiên xuất hiện một sát thủ áo đen, Long Phi Dạ muốn đi qua, độc châm của người đàn ông đeo mặt nạ lại xuất hiện, ngăn cản đường đi của hắn!

"Muốn người sống!"

Người đàn ông mang mặt nạ lạnh lùng hạ lệnh, khiêu khích nhìn Long Phi Dạ, độc châm trên tay cũng không dừng lại, Long Phi Dạ không thể tới gần, chỉ có thể xa xa dùng kiếm đánh rơi, trong lúc nhất thời thoát thân không được, vừa đánh rơi độc châm, vừa chú ý tình huống bên Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch run sợ nhìn sát thủ áo đen đang tới gần, từng bước một lui lại, rất nhanh phía sau lưng dựa vào tảng đá lớn.

"Hi hi, đại ca gia cho đánh khề, đừng động thủ với nữ nhi chứ." Hàn Văn Tịch miễn cưỡng nở nụ cười.

Sát thủ áo đen không trả lời nàng, đưa tay bắt nàng. Hàn Văn Tịch linh hoạt tránh về phía bên phải, quay người muốn chạy, bắt đắc dĩ, sát thủ áo đen nắm chặt vai trái nàng, nàng đang muốn gậy dựa, sát thủ áo đen dùng lực hơn, nàng cảm giác toàn bộ vai trái suýt nữa bị rút xuống!

Ghê tởm!

Hàn Văn Tịch đau đến hít một ngụm khí lạnh, một cước đá vào hạ thân tên sát thủ, chiêu này là tuyệt chiêu con gái phòng sói khiến sát thủ áo đen không ngờ được, đập thật mạnh, đau đến lập tức buông tay!

Hàn Văn Tịch thừa cơ hội liền chạy mất, nhưng mà ai biết, một tên sát thủ áo đen ngã xuống, nhưng bên cạnh liền có hai tên sát thủ áo đen, một trước một sau bắt lấy nàng.

Hàn Văn Tịch lên tực né tránh, thở dốc không ngừng, tay chân nàng vô cùng linh hoạt, cũng có chút hình thức, thế nhưng sao có thể địch nổi sát thủ chuyên nghiệp chứ? Nếu như không phải người đàn ông đeo mặt nạ nói muốn để lại người sống, sát thủ áo đen đã sớm rút kiếm giết chết nàng rồi?

Lại một lần nữa, nàng bị ép đến bên cạnh tảng đá lớn, từ từ không còn đường thoái lui, đột nhiên, một sát thủ áo đen đưa tay qua, muốn tháo khăn che mặt của nàng!

Đáng chết, Long Phi Dạ dẫn nàng tới là để giúp đỡ, không phải đến để cản trở, càng không phải đến để bại lộ thân phận!

Đội đã, nàng đến để giúp đỡ?

Hàn Văn Tịch giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lập tức đổi từ bị động thành chủ động, đột nhiên vươn tay hung hăng vỗ vào tay của thích khách áo đen

"A..."

Chỉ nghe sát thủ áo đen kêu thảm một tiếng, trợn mắt há mồm nhìn Hàn Văn Tịch.

"Nhìn cái gì vậy chính là trúng độc đó!"

Hàn Văn Tịch một cước đạp tới, trực tiếp đạp ngã tên sát thủ áo đen, chỉ thấy sát thủ áo đen hôn mê tại chỗ, trên mu bàn tay sát thủ áo đen có đám một thanh độc châm

Hàn Văn Tịch nhìn mà đau lòng, mới này kích động quá nên lệch tai lẳng phỉ rất nhiều độc châm, thực ra hai, ba cây đã có thể giải quyết.

Một sát thủ khác không tin tưởng nhìn đồng bọn của mình, nhân cơ hội này, Hàn Văn Tịch vung tay lên, lập tức tung độc phấn hoa ra, sát thủ áo đen muốn tránh, đã không còn kịp nữa rồi! Định phải độc phấn hoa, lập tức từ chi mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

Nàng đập một cước vào tên sát thủ áo đen bắt lực phản kháng, lạnh giọng nói: "Chi các ngươi biết hạ độc sao? Tặng độc của chủ ngươi cho ngươi!"

Tuy câu nói trước kia của Lý thị hại nàng không ít, thế nhưng nói cũng không sai, người am hiểu giải độc là người càng có sở trường hạ độc, sao Hàn Văn Tịch luôn quên mất mình có thể hạ độc chứ?

Tốt lắm, mặc dù hạ độc không đúng với người thầy thuốc, nhưng tối nay nàng không quan tâm, nàng đến là để giúp Long Phi Dạ!

Xử lý xong hai tên sát thủ áo đen, Hàn Văn Tịch không dám chậm trễ, đi thẳng về phía Long Phi Dạ, thế nhưng rất nhanh, lại có thêm một đám người áo đen bao vây nàng lại.

Sau khi thấy Hàn Văn Tịch hạ độc, bọn sát thủ áo đen cũng không dám khinh địch, tất cả đều lấy trường kiếm sáng chói ra, sắc mặt Hàn Văn Tịch trắng bệch, giờ này khắc này, hi vọng mình có thể giống người đàn ông đeo mặt nạ, có tuyệt chiêu ám khí, vung tay lên chính là tuyệt sát.

Nàng biết hạ độc, hơn nữa lừa độc nào cũng có, nhưng phương thức hạ độc của nàng hoàn toàn giống trẻ con, ngoại trừ ghim kim, ngoại trừ vấy độc ra, nàng không biết gì cả.

Từng thanh kiếm sáng trưng dưới ánh đèn, lấp lánh, sáng đến sắp mù mắt Hàn Văn Tịch, rất nhanh, một thanh trường kiếm phía sau áp vào cổ nàng.

Hàn Văn Tịch rất muốn khóc, cuối cùng nàng cũng cân trở hần, nhưng mà ai biết được, ngay lúc này, vô số đường kiếm lăm lệt từ bên cạnh chém tới, khí thế ngút trời, dờn núi lấp biển, đừng nói Hàn Văn Tịch, ngay cả đám sát thủ áo đen cũng chấn động, trong lúc nhất thời quên luôn cả động đậy.

Đột nhiên một tiếng keng keng vang lên, trường kiếm sau lưng Hàn Văn Tịch bị chặt đứt trong nháy mắt, mà sát thủ áo đen lại đồng thời bị lưỡi kiếm đánh văng ra, chỉ có một mình Hàn Văn Tịch đứng nguyên tại chỗ, lông tóc không tổn hao gì.

Hàn Văn Tịch không tưởng tượng được, vô ý thức muốn quay đầu nhìn, chỉ thấy Long Phi Dạ cầm kiếm đứng ở cách đó không xa nhìn nàng, trên cánh tay trúng ba cây độc châm.

Hắn trúng độc?

Bởi vì muốn bảo vệ nàng, cho nên tránh không được độc châm sao?

Trúng độc phần hoa, chẳng mấy chốc toàn thân sẽ vô lực, chỉ là, sao nàng không cảm thấy được dấu vết trúng độc trên người tên này chứ?

Lúc này, người đàn ông đeo mặt nạ ở một bên cũng nhìn Hàn Văn Tịch, ba người giằng co, ai cũng muốn cử động, lại không hề cử động, bầu không khí lập tức căng thẳng.

Ai ngờ đột nhiên chân Long Phi Dạ mềm nhũn, ngã khuỵu xuống đất!

Thấy thế, Hàn Văn Tịch càng thêm buồn bực, khoảng cách không xa, nàng hoàn toàn có thể chắc chắn Long Phi Dạ không trúng độc, nghĩ rằng chắc chắn độc châm trên cánh tay của hắn cũng không thật sự đâm vào, độc phần cũng không trực tiếp chạm vào da thịt.

Mặc dù kinh ngạc, Hàn Văn Tịch cũng chỉ kinh ngạc trong lòng, sắc mặt không thay đổi, nàng ra vẻ sốt ruột muốn chạy về phía Long Phi Dạ, nhưng người đàn ông đeo mặt nạ lại lạnh lùng nói: "Người đừng lại..."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Thân phận, thì ra là hần

Bảo nàng đừng lại thì nàng dừng lại sao?

Hàn Văn Tịch mặc kệ, tiếp tục đi về phía trước, nhưng người đàn ông đeo mặt nạ chớp mắt liền tới gần, không cho nàng chạy mất, một tay đè lại vai của nàng, một tay trực tiếp hung hăng lột che mặt của nàng xuống!

Thấy khuôn mặt một mực nhỏ nhắn của Hàn Văn Tịch, người đàn ông đeo mặt nạ liền cười: "Khoảng cách xa như vậy cũng có thể nhìn ra là độc phần hoa, bản lĩnh lớn như vậy, bản tôn còn tưởng rằng là ai? Thì ra thật sự là người!"

"Thà ta ra!"

Hàn Văn Tịch giằng co, bắt lấy cánh tay hắn, tâm trạng người đàn ông đeo mặt nạ vô cùng tốt, mặc cho nàng bắt.

"Tần Vương phi cũng đã tới, chắc hần vị này là..."

Người đàn ông đeo mặt nạ nói, vừa định quay người nhìn Long Phi Dạ, nhưng mà ai ngờ ngay lúc này, một thanh kiếm sắc lạnh ép ngay vào cổ của hắn!

Là Long Phi Dạ!

Thế mà hần còn có thể đứng lên sao, chẳng lẽ hần không trúng độc? Sao lại thế...

Người đàn ông đeo mặt nạ bất ngờ, nào có thể đoán được, Hàn Văn Tịch đã sớm nhìn ra Dạ Long Phi không trúng độc, phản ứng của nàng thật nhanh, thừa dịp người đàn ông đeo mặt nạ thất thần một lát, bỗng nhiên đưa tay kéo tấm mặt nạ xanh có răng nanh của hần xuống, cơ thể linh hoạt thoáng giây dựa, lập tức liền lui về phía xa!

Hàn Văn Tịch khản trương cực kỳ, vừa nhìn thấy khuôn mặt phía sau mặt nạ, một khuôn mặt tuấn tú ngầy ngất lồng người.

Ngũ quan thâm thối, như được ông trời điều khắc thành, tòa ra vẻ cuồng nịnh, cao ngạo, khí tức vương giả không ai bì nổi, lông mày phai của hần có một vòng màu máu, nhỏ vụn che ngang trán, nhìn không ra hình thù gì, thần bí mà tràn ngập dã tính.

Hần không cần làm gì cả, chỉ gương mặt này thôi, cũng đủ để làm cho người khác kinh hãi run sợ.

Vốn dĩ tìm Hàn Văn Tịch đã đập bịch bịch, bởi vì gương mặt này mà bất giác mạnh hơn.

Trên vai gánh lấy lưỡi kiếm của Dạ Long Phi, người đàn ông đeo mặt nạ lại không để ý, híp mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch nắm thật chặt tấm mặt nạ xanh có răng nanh kia, chỉ cảm thấy sát ý nổi lên bốn phía, vô ý thức lui về sau hai bước.

"Hàn Văn Tịch, rất tốt!" Giọng nói người đàn ông đeo mặt nạ tràn đầy uy hiếp, còn không thêm chú ý đến sự uy hiếp phía sau của Dạ Long Phi.

Dù Hàn Văn Tịch cảm thấy e sợ, lại chán ghét cảm giác uy hiếp này, nàng không cam lòng yếu thế phản kích: "Ngay cả hần không trúng độc người cũng nhìn không ra, chỉ bằng sớm rời khỏi giới Độc thuật!"

Nắm đảm người đàn ông đeo mặt nạ run bần bật, mà lúc này thanh kiếm sắc lạnh của Long Phi Dạ dán chặt vào cổ của hần, hần chậm rãi quay về phía trước.

Ai ngờ, ngay lúc Long Phi Dạ sắp nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ, đột nhiên, cơ thể người đeo mặt nạ toát ra một làn sương trắng!

"Cẩn thận có độc!"

Hàn Văn Tịch kinh hô, Dạ Long Phi lập tức tránh khỏi, đầu tiên liền đứng bên cạnh Hàn Văn Tịch, che chở nàng, nhưng ngay trong chớp mắt, đã không thấy người đàn ông đeo mặt nạ đâu, lưu lại trên lưỡi kiếm Dạ Long Phi chỉ là một mảng máu đỏ.

Dạ Long Phi đã thương hần, bị thương không nhẹ, nhưng cuối cùng vẫn để hần chạy trốn.

Hàn Văn Tịch thở mạnh một hơi, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, nếu như không phải Dạ Long Phi giả vờ trúng độc, phản ứng của nàng cũng nhanh, tối nay nàng đoán chừng thực sự sẽ cân trở hần.

"Nhớ mặt của hần chưa?" Dạ Long Phi lập tức hỏi.

Khuôn mặt rung động lồng người như thế, tất nhiên là nhớ được.

"Có một cái khuyên bên lông mày phai của hần màu máu, như cái dấu thập." Hàn Văn Tịch vội vàng trả lời, đuôi lông mày đặc biệt như thế, nhất định hiếm người có.

Quả nhiên, vừa dứt lời, Dạ Long Phi liền cười lạnh: "Thì ra là hần!"

"À? Bắc lệ nhân sao?" Hàn Văn Tịch tò mò cực kỳ.

"Bắc Lệ Khang Vương, Quân Diệt Tà." Dạ Long Phi vừa nói, phóng tầm mắt nhìn Tam quốc, hần chỉ để trong mắt Quân Diệt Tà này!

Không nghĩ tới, quả nhiên là hần!

Quân Diệt Tà, Hàn Văn Tịch rất xa lạ với cái tên này, nhưng Bắc Lệ Khang Vương thì nàng biết, Bắc Lệ Khang Vương, Thiên Ninh Tần Vương, Thái tử Tây Chu Diệp ba cái tên này vô cùng nổi tiếng ở Tam quốc, mọi người đều biết, Khang

Vương bá đạo, Tần Vương lạnh lùng, Diệp Thái tử hung ác!

Hàn Văn Tịch đã gặp qua Tây Chu Diệp Thái tử Đoan Mộc Bạch Diệp, cũng chính là ca ca ruột của Vinh Lạc công chúa, nhưng không cảm thấy như thế nào cả, nhưng vị Khang vương này, chưa nói đến độc thuật thế nào, chỉ dựa vào sự bá đạo trên người, cũng khiến nàng nhớ sâu sắc.

Khác với Dạ Long Phi và Diệp Thái tử, Bắc Lệ Khang Vương cũng không phải là Hoàng tộc quý tộc, mà là con nuôi của Bắc Lệ Hoàng đế, nhưng địa vị lại cao cao hơn bất kỳ Hoàng tử nào, là nhân vật một tay che trời, lật tay che mưa!

Mặc dù không bắt được người, nhưng lần này cũng không uống công, biết đối phương là ai, chỉ ít sẽ không khó lòng phòng bị, nội gian dùng độc cũng coi như tra ra manh mối.

Nhìn ánh mắt rét lạnh của Dạ Long Phi, Hàn Văn Tịch nghĩ thầm, chuyện này Dạ Long Phi nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Dạ Long Phi lau vết máu trên lưỡi kiếm, thu kiếm vào, đang muốn nhỏ độc chấm trên cánh tay, Hàn Văn Tịch vội vàng ngăn lại: "Đừng nhúc nhích, ta làm!"

Nàng lấy khăn tay ra, cẩn thận từng tí từng tí bôi độc chấm lại, mới chậm rãi rút ra, trên độc chấm này là độc phấn hoa, không cần thận dính vào sẽ trúng độc.

Lúc Hàn Văn Tịch nhỏ độc chấm lên phát hiện chân tướng, trong tay áo Dạ Long Phi giấu áo bảo hộ bằng da, độc chấm chỉ đâm vào trên áo bảo hộ, không hề đâm trúng hân.

"Già vờ trúng độc, chẳng thật thông minh."

Hàn Văn Tịch nhất định phải khen Dạ Long Phi, thật sự nếu không nhờ hệ thống giải độc, nàng cũng hoàn toàn không nhìn ra.

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch đột nhiên bật cười.

"Nàng cười cái gì?" Dạ Long Phi lạnh lùng hỏi

"Nhất định Khang Vương suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, sao ta biết chàng không trúng độc."

Hàn Văn Tịch vui sướng, ai ngờ, Dạ Long Phi lại nói: "Hân sẽ tìm nàng."

Vừa dứt lời, khuôn mặt đang cười của Hàn Văn Tịch cứng đờ, trong đầu hiện ra hai con người tràn ngập nguy hiểm của Khang Vương, sống lưng nàng lập tức lạnh lẽo, được thôi, là kẻ đầu xỏ lầy mặt nạ của người ta xuống, nàng... quả thật rất nguy hiểm

Thấy sắc mặt Hàn Văn Tịch trắng bệch, Dạ Long Phi có chút háng hái hỏi thăm: "Sợ sao?"

Hàn Văn Tịch lập tức thành kính, ánh mắt cực nóng, bộ dáng đáng thương nhìn hân: "Có điện hạ ở đây, thần thiếp không sợ gì cả."

Thật ra nàng chỉ già vờ đáng thương thôi, đây là lấy lòng chó săn!

Dạ Long Phi luôn chán ghét nữ nhân làm bộ làm tịch, làm bộ đáng thương lại không ghét, khỏe miệng của hân nhếch nhẹ, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lại không hề nói gì cả, tránh đi tầm mắt của nàng, đi qua ao độc.

Tốt lắm, Hàn Văn Tịch sớm đã quen với tên mặt nạ không thích mềm mỏng này, nàng hậm hực nhún vai đi theo.

Dù sao nàng và Dạ Long Phi cũng trên một con thuyền, nếu nàng lại bị bắt cóc, Dạ Long Phi cũng không tốt lắm.

Đây cũng coi như một cảm giác "không sợ hãi" đúng không?

Bề mặt của ao độc không lớn lắm, mà nước cũng rất cạn, nhưng độc được tháo đầy ao lại làm cho Dạ Long Phi và Hàn Văn Tịch đều cau mày, lo lắng.

Trước mắt thì chuyện này rất phiền nhất.

Khá lâu trước đây, âm thanh của hệ thống giải độc nhắc nhở rất lớn, có thể nói rõ nơi này có độc tố nồng độ cao, diện tích lớn, nhưng tình huống cụ thể, Hàn Văn Tịch còn phải xem kỹ rồi phân tích.

Mặc dù không biết là độc gì, nhưng rõ cuộc ở đâu có độc, trình độ thế nào, hệ thống giải độc vẫn có thể phân biệt ra được.

Vừa phân tích xong, kết quả khiến cho Hàn Văn Tịch kinh hãi.

"Ao nước có kịch độc không biết tên, độc tính của những thảm thực vật này còn rất rất yếu, chưa đủ khiến người trúng độc." Nàng thân nhiên nói

Mặc dù biết độc thuật của Hàn Văn Tịch rất lợi hại, thế nhưng nghe nàng nói như vậy, Dạ Long Phi vẫn không nhận được tò mò: "Sao nàng biết?"

"Người ra được, cái mũi của ta rất mẫn cảm với độc tố." Hàn Văn Tịch cười nói, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy lý do này cực kỳ hoang đường, thế nhưng nàng nói như vậy không ai chất vấn được.

Ánh mắt Dạ Long Phi hiện lên vẻ hoài nghi, cũng không tìm căn nguyên đảo ngon nguồn: "Nói như vậy, trong tay Khang Vương chưa có sản phẩm mới?"

"Chắc là không có, còn rất lâu những thảm thực vật này mới đủ lớn."

Hàn Văn Tịch rất may mắn phát hiện sớm, hệ thống giải độc nhắc nhở nàng là ao nước kịch độc, mà độc tính của những thảm thực vật này rất thấp, còn như kì đầu chưa thành hình.

Nói rõ thì những thảm thực vật này đều là được tháo không độc, trồng trong nước độc, độc tính và được tính phát sinh phản ứng, đang dần dần xuất hiện độc tính mới.

Mặc dù độc tính trong nước độc giống nhau, nhưng được tính của mỗi được liệu khác nhau, cho nên, cuối cùng cũng sẽ tạo thành độc tính khác nhau.

Mặc dù phát hiện kịp thời, thế nhưng nhìn những được được tháo được bỏi trong hồ nước độc này, Hàn Văn Tịch vẫn không nhận được rằng mình một cái, độc được tháo trong hồ này khác nhau, nếu như có một ngày đủ lớn, sẽ xuất hiện không ít độc được mới!

Sau khi sợ hãi, Hàn Văn Tịch hái một gốc được liệu, như có điều gì đó suy nghĩ đánh giá.

Sản phẩm mới rơi vào tay người khác là một chuyện rất kinh khủng, nhưng nếu như rơi vào tay nàng thì sao? Vậy sự kinh khủng này sẽ rơi vào người khác rồi.

Nghĩ đến đây, con người giáo hoạt của Hàn Văn Tịch dần dần rực sáng.

Nàng biết nên làm sao để xử lý sự phiền toái này!

Nếu là độc mà hệ thống giải độc của nàng có ghi chép qua, mặc dù hệ thống giải độc có được vật hay không, cũng có thể phân biệt được, đồng thời cho ra thuốc giải độc.

Nếu như không ghi chép vậy thì rất khó giải.

Nhưng nàng nhớ hệ thống giải độc còn có một công năng chưa khai phá hoàn toàn, đó chính là phân tích trí tuệ và năng lực, cho dẫu dù độc tố nguyên vật liệu, hệ thống giải độc sẽ có thể tự tiến hành phân tích các thuộc tính của nguyên vật liệu, tạo ra độc mới.

Phải biết rằng ao nước trước mắt này, còn có những được liệu chưa trưởng thành, vậy cũng xem như là nguyên vật liệu độc tố!

Nhìn ao nước xanh biếc này, khỏe miệng Hàn Văn Tịch lên lên nở một nụ cười trộm, những nguyên vật liệu này chắc chắn nàng phải có được!

Mặc dù số lượng lớn một chút, nhưng dựa vào không gian vô hạn của hệ thống giải độc vẫn có thể để được, chỉ là hao phí trí nhớ cực lớn của nàng.

Hàn Văn Tịch vụng trộm liếc nhìn Dạ Long Phi, ai ngờ Dạ Long Phi cũng vừa nhìn qua.

"Có cách hủy ao nước độc này không?" Dạ Long Phi thành thật hỏi.

Trong đầu Hàn Văn Tịch lập tức hiện ra bốn chữ "phung phí của trời", nàng đang suy nghĩ làm thế nào để nuốt riêng cái ao này, lại khiến Dạ Long Phi không hoài nghi.

Ái ngờ ngay lúc này một giọng nói lăm lăm truyền đến: "Người nào to gan như vậy, lại dám tự tiện xông vào cấm địa Được thành! Các người muốn đối nghịch với toàn bộ Được thành sao?"

Rất cuộc thù vạ cấm địa cũng đã đến, Hàn Văn Tịch lập tức che mặt lại, cười lạnh trong lòng, Khang Vương cầu kết Mộc gia, Khang Vương đi rồi, đương nhiên Mộc gia sẽ dẫn thù vạ tới, hồ tặc bắt trộm!

Nàng vội vàng bịt kín che mặt, rất nhanh đã thấy một đoàn hộ vệ xuất hiện từ sâu trong rừng, hai người cầm đầu, một người chính là ông lão gầy gò ban nãy đứng chung với Khang Vương!

"Đi!"

Dạ Long Phi kéo Hàn Văn Tịch muốn rút lui, cấm địa độc ao được tam thế gia dùng chung, chuyện của ba nhà không thể công khai nhúng tay vào, hần càng không muốn ngang nhiên trở thành địch của Dược thành, bây giờ chỉ có thể thoát thân trước.

Nhưng ai biết rằng, Dạ Long Phi nắm tay Hàn Văn Tịch muốn chạy trốn, bốn phương tám hướng lại bay vọt ra vô số mũi tên!

Mặc dù cấm địa phòng bị nghiêm ngặt, nhưng cũng không đến mức có nhiều cung tiễn thủ như vậy, đây rõ ràng là nhắm về phía cao thủ Dạ Long Phi này, nếu không sao rừng cấm địa có thể mai phục nhiều cung tiễn thủ như vậy.

Thật ghê tởm, cái này nhất định là Khang Vương xúi giục!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Quỷ dị, vào túi an toàn

"Vèo vèo vèo!"

Từng mũi tên từ bốn phương tám hướng bay tới như bão tố phong ba, Long Phi Dạ ôm Hàn Văn Tịch vào trong ngực thật chặt, cơ thể linh hoạt né tránh mũi tên.

Trong lúc nhất thời muốn chạy trốn cũng không dễ, nhưng chỉ muốn dựa vào các mũi tên tấn công đã thương Long Phi Dạ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu là lúc trước, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ sợ hãi, thế nhưng sau khi thấy sự mạnh mẽ của tên này, Hàn Văn Tịch đã yên tâm từ lâu, nằng cần thận lộ đầu ra khỏi ngực Long Phi Dạ, gián xảo nhìn độc ao phía dưới, rất nhanh liền tập trung tinh thần tiến vào trạng thái.

Trong lúc tinh thần tập trung cao độ, nằng có thể lấy độc từ bên trong hệ thống giải độc, giống như vậy, nằng cũng có thể giấu độc vào bên trong hệ thống giải độc, chỉ là khi giấu hao tổn hơn lấy rất nhiều sức lực.

Hàn Văn Tịch vừa tiến vào trạng thái, liền dần dần quên mất quanh mình có nguy hiểm, mặc cho Long Phi Dạ né tránh, chống cự với mũi tên, cơ thể nằng chỉ chú ý đến ao độc.

Đến cuối cùng, ngay cả quanh mình xảy ra cái gì, có tiếng gì vang lên nằng cũng không nghe được, toàn thế giới trong mắt nằng chỉ còn lại cái ao độc phía dưới kia...

Mưa mũi tên dần dần trở nên thưa thớt, Long Phi Dạ đang thừa cơ hội hội muốn đi, nhưng ngay lúc này, phía dưới truyền đến một tiếng kêu sợ hãi: "Không thấy ao độc đâu rồi! Không thấy rồi!"

Long Phi Dạ nghiêng người tránh mũi tên như bão tố, nhìn xuống phía dưới, lại kinh ngạc phát hiện tất cả độc được thảo trong cấm địa độc ao đã rỗng tuếch, không chỉ như thế, mà ngay cả nước trong ao độc cũng không thấy đâu cả!

Cái này...

Phía dưới, lão già gầy gò và tất cả mọi người đều giật mình, mà Long Phi Dạ cũng cực kỳ kinh ngạc, nhưng hần chỉ nhìn một chút, cũng không có dừng lại liền rút lui.

Không biết đám thủ vệ kia kinh ngạc bao lâu, tóm lại, sau khi Long Phi Dạ ra khỏi rừng được liệu, vẫn không thể tin được những thứ tận mắt nhìn thấy.

"Nàng thấy ao độc không?"

Hần vừa hỏi, vừa buông Hàn Văn Tịch ra, nhưng ai ngờ lúc này mới phát hiện Hàn Văn Tịch hôn mê trong ngực hần.

Bất tỉnh lúc nào?

Bị dọa ngất?

Nữ nhân này không đến mức yếu như vậy chứ?

Long Phi Dạ buồn bực không thôi, đẩy mắt hiện lên một tia lo lắng, lập tức liền đưa Hàn Văn Tịch trở về Vương gia, nào có thể đoán được, Hàn Văn Tịch hôn mê không tỉnh lại.

Vương công tìm đại phu khắp Dược thành, nhưng không ai có thể chẩn đoán được rốt cuộc Hàn Văn Tịch bị cái gì!

Không bệnh không đau không bị thương, mà mạch đập cũng bình thường, chỉ là mệt mỏi một chút, thế nhưng không đến mức hôn mê bất tỉnh nhiều ngày như vậy.

Về phần trúng độc, Long Phi Dạ không tin nữ nhân này trúng độc mà bất tỉnh.

Mấy ngày nay, tam thế gia Dược thành triệu hoán nhiều hội nghị bí mật, bàn bạc về chuyện ao độc trong rừng cấm địa, đêm hôm đó Long Phi Dạ cũng không nhìn lầm, độc được thảo và nước độc trong độc ao quả thực hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Vương công đích thân đi một chuyến, xác thực thấy ao độc rỗng tuếch.

"Tần Vương, vấn đề này... quá thực kì lạ." Vương công vuốt râu, liên tục cảm khái.

Mộc gia đã cấu kết Khang Vương, nhất định biết chuyện ngày đó Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch tự tiện xông vào cấm địa, Vương công cũng không vạch trần chuyện Mộc gia cấu kết Khang vương tự tiện sử dụng độc ao, mà Mộc gia cũng không rõ giao tình của Long Phi Dạ và Vương Công, chỉ nói đêm đó có hai người bật mặt tự tiện xông vào, về phần thân phận gì, cũng không công khai.

Tam thế gia phái thêm người phòng thủ rừng được liệu, về chuyện của rừng cấm địa, nói là cùng nhau điều tra, nhưng một chút manh mối cũng không có, có trời mới biết cuối cùng có thể tra được cái gì?

"Biến mất cũng tốt, tránh để bản vương phí sức hầy nó đi."

Cấm địa ao độc là bảo vật của Dược thành, thế nhưng trước mặt Vương công, Long Phi Dạ cũng không khách khí.

Vương công biết rõ sự lợi hại trong đó, nếu như ao độc thật sự rơi vào tay Khang Vương, như vậy sẽ có một ngày, đừng nói Vương gia, ngay cả Dược thành cũng khó giữ được, Vương công gật nhẹ đầu, biểu thị tán thành.

"Chuyện này có chút kỳ quái, e là phải phái thêm người, chú ý kỹ lưỡng, đề phòng lại có biến cố." Long Phi Dạ chân thật nói.

Vương công gật nhẹ đầu, tỏ vẻ đã hiểu, cái ao độc cấm địa kia vốn đầy thần bí, bây giờ tự nhiên biến mất, không chừng ngày nào đó lại đột nhiên xuất hiện, tuyệt đối không thể coi thường.

Đang nói chuyện, phòng trong đột nhiên truyền đến tiếng nói vui mừng của tỷ nữ: "Tần Vương điện hạ, Tần Vương điện hạ, Vương phi nương nương tỉnh rồi! Tỉnh rồi!"

Long Phi Dạ vui vẻ, lập tức đứng dậy đi mất, khuôn mặt hần không bao giờ thay đổi cảm xúc, nhưng lần này vui vẻ tất cả đều viết lên mặt. Nhìn bóng lưng vội vã kia, Vương công không thể tưởng tượng nổi, thực ra Tần Vương một người lạnh lùng như vậy có thể dẫn Tần Vương phi xuất hành đã làm cho rất nhiều người bất ngờ.

Bên trong phòng, Hàn Văn Tịch vừa mới mở mắt, đầu còn đang hôn mê, tứ chi bất lực, có cảm giác khó tả.

Nàng biết mình đã ngủ rất lâu, chỉ là không biết rõ rốt cuộc ngủ bao lâu.

Nơi này là nơi nào?

Đang muốn hỏi tỷ nữ bên cạnh, giọng nói quen thuộc truyền đến, người trước đây luôn bằng lãnh bá đạo, lại lộ ra một tia vui mừng ai cũng nghe được: "Hàn Văn Tịch rốt cuộc nằng cũng tỉnh!"

Đáng tiếc, Hàn Văn Tịch đang choáng váng nặng nề không hề nghe được gì, rất nhanh, khuôn mặt tuấn mỹ đến thần cũng cảm phần của Long Phi Dạ xuất hiện trước mặt nằng.

Hàn Văn Tịch nhếch miệng, tái nhợt cười một tiếng: "Điện hạ, chúng ta trốn ra được rồi sao."

Long Phi Dạ vừa mới xong ra từ đám cung tiễn kia, thế nhưng đến nơi này, đứng bên giường nhìn Hàn Văn Tịch, lại đột nhiên có cảm giác không biết làm thế nào, hần chỉ nhàn nhạt lên tiếng "Ừ", liền ngồi xuống mép giường nằng.

Tỷ nữ lập tức rót nước ấm, cung kính đưa cho Long Phi Dạ, Long Phi Dạ tiện tay tiếp lấy, chỉ là sau khi nhận lấy, lại có chút không biết làm sao.

"Điện hạ, mấy ngày này Vương phi nương nương không có chút nước, trước tiên cần phải uống chút nước ấm mới có thể ăn, nô tỳ đi bưng bát cháo tới." Tỷ nữ nói rồi vội vã lui xuống.

Phải mớm nước...

Long Phi Dạ không có đáp lại, nhưng đầu Hàn Văn Tịch rất nhanh, cho nàng tựa vào khuỷu tay mình, mớm nước vào trong miệng nàng.

Động tác của hắn rất lạnh nhạt, tựa hồ lần đầu tiên hầu hạ bệnh nhân, thế nhưng cánh tay của hắn rất có lực, rất chắc chắn.

Hàn Văn Tịch còn choáng váng nặng nề, mê man nhiều ngày như vậy, vừa khát vừa đói, vừa thấy được nước ấm, lòng nóng như lửa đốt, dưng vào miệng liền ọc ọc uống vào, không được mấy ngụm đã sặc: "Phụt... Khụ khụ..."

Vừa sặc một cái, lập tức nôn nước bọt đầy tay Long Phi Dạ.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch lập tức ngậm miệng, lập tức tỉnh táo lại, mặc dù yết hầu rất là khó chịu rất muốn ho, nhưng nàng chỉ nhỏ giọng khụ khụ, sắc mặt trắng bệch.

Phải biết rằng Tần Vương điện hạ cực kỳ tôn quý có bệnh thích sạch sẽ! Mà lại là bệnh thích sạch sẽ sẽ nghiêm trọng!

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại buống chén nước xuống, vội vã cúi đầu Hàn Văn Tịch xuống, vỗ vỗ sau lưng Hàn Văn Tịch: "Dùng sức ho, kìm nén làm gì, không muốn sống nữa sao?"

Hắn không chê sao?

Hàn Văn Tịch nhịn không được, nặng nề mà ho, ho rất lâu rất lâu mới ho hết nước kệt trong cổ họng, xong xuôi hết, nàng cũng gần như không còn sức lực, dựa vào trong khuỷu tay Long Phi Dạ.

Nàng suy yếu cực kỳ, giống như một đứa bé phạm lỗi nhìn Long Phi Dạ, sợ hãi nhìn hắn, đang muốn xin lỗi, nhưng sau đó Long Phi Dạ lại cho nàng dựa vào gối đầu, còn hắn đi rửa tay.

Lời xin lỗi đã đến miệng, Hàn Văn Tịch lại nuốt xuống.

Nàng yên lặng nhìn Long Phi Dạ, không nhìn thấy mặt hắn, chỉ thấy một bên mặt lạnh lùng của hắn, lông mày có chút nhũn lại, tựa hồ có chút chán ghét, hắn rửa rất lâu, rất chăm chú.

Thật ra hắn không đẩy nàng ra cũng không tặc lưỡi, chỉ là, cũng không biết vì cái gì, nhìn Long Phi Dạ chuyển chú rửa tay như thế, trong lòng Hàn Văn Tịch có cảm giác mát mát không nói được.

Lau tay sạch sẽ, nhìn bàn tay được chăm sóc kỹ càng của mình, đáy mắt Long Phi Dạ xẹt qua một tia phức tạp, hắn lại rót một chén nước nữa, hỏi Hàn Văn Tịch: "Uống thêm chút?"

Hàn Văn Tịch lắc đầu, tạm thời không muốn uống.

"Lại uống chút đi."

Long Phi Dạ nói rồi dứt chén nước qua, Hàn Văn Tịch lại vô ý thức vươn tay ra tiếp lấy, hai người đều dừng lại, rất nhanh, Long Phi Dạ liền đưa chén nước cho Hàn Văn Tịch, thần nhiên nói: "Không ai giành với nàng, uống chậm một chút."

"Ừm." Hàn Văn Tịch lên tiếng, cúi đầu uống nước.

Hai người đều trầm mặc, hồi lâu, Hàn Văn Tịch mới mở miệng, "Vừa nãy... làm bản chàng rồi, thật ngại quá."

Long Phi Dạ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, cũng không nói thêm gì.

Nhưng Hàn Văn Tịch lại tự nhiên nổi nóng, ngay cả bản thân cũng không hiểu, nàng luôn luôn quả quyết dứt khoát, lại tiêu sái, vì sao trước mặt người đàn ông này lại luôn có cảm giác kì lạ thế này chứ?

Phải chăng có một cảm giác mong nhớ và hy vọng không nên có?

Ngay lúc này, Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi: "Nàng hôn mê ba ngày ba đêm, chuyện gì xảy ra? Dọa chết sao?"

Đôi mắt tài này, Hàn Văn Tịch dễ chịu hơn, nàng ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ kinh ngạc: "Ba ngày ba đêm?"

"Xảy ra chuyện gì? Sao lại chết?" Long Phi Dạ lại hỏi.

"Ta cũng không biết, nhìn thấy nhiều mũi tên như vậy, ta cũng không dám ngẩng đầu, cũng không biết tại sao cảm thấy hô hấp có chút khó chịu, sau đó không nhớ rõ xảy ra cái gì." Hàn Văn Tịch vô cùng chân thành.

Ý cô nghĩa là hắn ôm quá chặt nên bị choáng ngất?

Long Phi Dạ nhìn thẳng Hàn Văn Tịch: "Chỉ như vậy?"

Ai da, thật sự không dễ lừa tên này, Hàn Văn Tịch ứng: "Thật ra... thật ra lúc thần thiếp khó thở, đẩy điện hạ mấy lần, thế nhưng điện hạ lo tránh những mũi tên kia nên không phát hiện, lực tay điện hạ quá mạnh, thần thiếp thoát không được."

Cái này không nói bóng nói gió gì cả, chính là hắn ôm quá chặt.

Nghe thế này, ánh mắt Long Phi Dạ cũng không káo xước nữa, Hàn Văn Tịch thấy thế liền cười trộm, đáy coi là đùa bỡn Tần Vương sao?

Đánh chết cũng không thừa nhận, nàng không to gan như vậy đâu!

Nhân lúc chuyện này chưa người nàng lại tiếp tục nói: "Điện hạ, thần thiếp thật sự chết ba ngày ba đêm sao? Thần thiếp không bị bệnh lạ gì chứ? Đại phu nói thế nào?"

"Nghỉ ngơi trước đi, đợi chút nữa kêu đại phu đến xem sao." Rốt cuộc Long Phi Dạ cũng thu hồi ánh mắt dò xét kia.

"Điện hạ, chuyện cấm địa ao độc... xử lý như thế nào?" Hàn Văn Tịch thử hỏi.

Long Phi Dạ nói những chuyện quý dị thế kia để cho tam đại thế gia sắp xếp.

"Quý dị vậy sao! Tại sao có thể như vậy chứ?"

Hàn Văn Tịch cực kì không thể tưởng tượng nổi, vô cùng kích động, nhưng đáy mắt lại hiện lên một tia giáo hoạt, toàn thế giới cũng chỉ có một mình nàng biết vì sao lại như vậy!

"Ao độc vốn đã quý dị, tam đại thế gia cũng không biết thế nào. Nhưng biến mất cũng coi như là chuyện tốt." Long Phi Dạ thần nhiên nói.

Nếu không phải ao nước và độc được thảo cùng nhau biến mất, hắn cũng không biết nên xử lý những vật kia như thế nào, dù gì đó cũng là bảo vật của Dược thành, muốn hủy đi cũng không dễ dàng.

Hàn Văn Tịch gật đầu cúi tấp, nàng làm chuyện này thần không biết quỷ không hay, dù tam đại thế gia lại có bản lĩnh thế nào đi nữa, tuyệt đối cũng không tìm ra ao độc, mà ao độc kia cũng không thể lại xuất hiện nước!

Cũng không biết vị Khang vương điện hạ kia biết được sản phẩm mới mà hắn khổ tâm vun trồng bị nàng nhỏ tận gốc, thu hết vào trong không gian thì hắn sẽ phản ứng ra sao?

Nàng hơi hơi hí mắt, làm bộ nghĩ ngợi, thật ra thần thức lại vụng trộm tiến nhập vào hệ thống giải độc, chỉ thấy rất nhiều độc được thảo và nước độc trong ao độc được đều giấu ở bên trong, nàng mới yên tâm.

Lần này đến Dược thành thật sự không uống phí, bây giờ nàng còn chưa dùng hết lực thử khởi động hệ thống giải độc để phân tích những độc được thảo và nước độc này, nhưng cũng đều rơi vào túi an toàn, nàng cũng không gấp gáp.

Hàn Văn Tịch cũng không biết nước độc và những độc được thảo này sẽ cho nàng kinh ngạc thế nào, đương nhiên, chuyện này hãy nói sau.

Sau một ngày nghỉ ngơi, rốt cuộc Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch cũng trở lại nhà trọ, mà lúc này, Cố Thất Thiệu đã tìm bọn họ đến sắp tuyệt vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Bị chê cười, cuối cùng phá công

Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch đã biến mất sâu đêm, Cố Thất Thiệu tìm toàn bộ Dược thành cũng không có manh mối, ngay lúc hắn muốn chối bỏ danh dự của Long Phi Dạ, cuối cùng Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch cũng xuất hiện.

Hai người vừa vào phòng khách, đang định đóng cửa, Cố Thất Thiệu bỗng xuất hiện, một tay ngăn cửa, nếp cặp mắt yêu đã hẹp dài, lạnh lùng cười, cả người tỏa ra khí lạnh ngay hiểm rợn người.

Hàn Văn Tịch nhún vai, thoải mái mở cửa mời hắn vào.

Cố Thất Thiểu không chỉ trích rằng cái gì cả, còn mỉm cười rực rỡ với nàng.

Hàn Văn Tịch khẽ khóc miệng nhưng không cười, Cố Thất Thiểu nhìn về phía Long Phi Dạ, bờ môi lập tức cau lên một nụ cười mỉa mai: "Tần Vương điện hạ đi thám thính tin tức đã sáu ngày, chắc hẳn thám thính không ít cơ mật đúng không?"

Long Phi Dạ không để ý, ngồi thẳng xuống pha trà, còn rót cho Hàn Văn Tịch một chén, ý bảo nàng tới ngồi xuống.

Hàn Văn Tịch đang muốn đi qua, Cố Thất Thiểu liền giành vị trí kia, tùy tiện nâng chén trà lên, uống hết một hơi: "Nghe nói bệnh dịch của Thiên Ninh đế đô khổng lồ không thể khống chế, đến nay Tần Vương điện hạ vẫn chưa thực hiện lời hứa, bản thiếu gia cần phải bắt đầu tính toán lợi ích."

Long Phi Dạ cao cao tại thượng ngồi đó, không nói một lời, thậm chí không thèm nhìn Cố Thất Thiểu một chút.

Lần này, Cố Thất Thiểu cũng trầm mặc, dần dần thu về cười trong mắt, thay vào đó là khí tức nguy hiểm, cả phòng yên tĩnh, bầu không khí càng ngày càng không thích hợp, Hàn Văn Tịch ở một bên nhìn cũng không dám lên tiếng.

Long Phi Dạ cũng không phải là người không tuân thủ lời hứa, nhưng vì sao hắn hồ hững. Hàn Văn Tịch cũng không biết.

Rốt cuộc Cố Thất Thiểu mới chậm rãi đứng lên, trong con ngươi cười lạnh hiện lên một tia sát ý, nhưng mà ai biết, ngay sau đó, Sở Tây Phong tiến đến: "Điện hạ, thứ người cần đã đưa tới."

Chỉ thấy trong tay Sở Tây Phong bung một hộp gấm hình chữ nhật, vừa nhìn đã biết đây chính là bảo bối được cất giấu, Văn Tịch nghi ngờ bước lại gần, ngồi xuống bên cạnh Long Phi Dạ.

"Mở ra, để hắn kiểm tra hàng." Lúc này Long Phi Dạ mới nhàn nhạt mở miệng.

Kiểm hàng?

Chẳng lẽ cái này là...

Hàn Văn Tịch không thể tưởng tượng nổi, Cố Thất Thiểu neo hai con ngươi lại, về mặt hoài nghi, chăm chú nhìn hộp gấm kia.

Sở Tây Phong đặt hộp gấm lên bàn, chậm rãi mở ra, chỉ thấy bên trong thật sự cất giấu một giống cây Dược trà, trên rễ bên trên còn mang theo thổ nhưỡng, cảnh lá bên trên còn có vài mầm non xanh nhợt.

"Cái này... chính là giống cây Dược trà!"

Hàn Văn Tịch vô cùng kinh ngạc, sững bái nhìn Long Phi Dạ, Cố Thất Thiểu cũng coi như đợi trong vô vọng, tên này đã sớm nắm vật trong tay, hẳn đi Mộc gia lúc nào, sao không kinh động đến bất kì người nào.

Lúc này Long Phi Dạ mới nhìn thẳng Cố Thất Thiểu, lạnh lùng nói: "Kiểm tra hàng đi."

Dù Cố Thất Thiểu không biểu hiện kinh ngạc, thế nhưng về kinh ngạc dưới đáy mắt căn bản giấu không được.

Không cần kiểm, hắn liếc mắt liền biết được những thứ này là đồ thật, vô cùng chính xác!

Chỉ là... sao Long Phi Dạ chiếm được thứ này, phải biết rằng những thứ này cũng không phải của Mộc gia, mà là Tà gia!

Hắn xung nhằm Mộc gia, đó chỉ là một cái bẫy thôi.

Sở dĩ lựa chọn "giống cây Dược trà" chính là bởi vì người biết được thứ này ít càng thêm ít, sao Long Phi Dạ lại biết thứ này ở Tà gia?

Mà hắn lại có thể trộm đến thần không biết quỷ không hay, mấy ngày nay Tà gia cũng không truyền tin tức mất đồ.

Nói một cách khác, Long Phi Dạ cũng biết kế sách của hắn?

"Kiểm xong chưa?" Long Phi Dạ hơi không kiên nhẫn.

"Đúng, chính là thứ này, Tần Vương điện hạ tốc độ tốt, năng lực tốt!" Cố Thất Thiểu cũng không tiếc rẻ tán dương.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói: "Vậy mang đồ vật đi đi, không tiễn."

Vừa dứt lời, đáy mắt Cố Thất Thiểu hiện ra vẻ tà lạnh âm trầm, không thể nghĩ ngờ nữa, hắn thua rồi, Long Phi Dạ rất khinh thường hắn, bất quá từ trước đến nay hắn chơi được thua được, hắn cười càng xán lạn hơn, vô cùng phong độ thờ dài: "Vậy tại hạ không khách khí, đa tạ!"

Dứt lời, cầm đồ vật đi mất.

Nhìn qua tất cả đều rất bình thường, ai ngờ lúc này rốt cuộc Hàn Văn Tịch nhận không được, phụt một tiếng bật cười.

Mặc dù là bật cười nhưng lại mỉa mai hơn khuôn mặt lạnh lùng của Long Phi Dạ!

Mẫu chốt là, chuyện này khiến Cố Thất Thiểu phát hiện mình mất hết mặt mũi trước mặt Hàn Văn Tịch.

Rốt cuộc, Cố Thất Thiểu phá công, khuôn mặt dù trời có sắp đổ cũng tươi cười rốt cuộc cũng cứng đờ, đi thẳng ra cửa, khuôn mặt yếu đã tuyệt mĩ kia cũng cứng ngắc.

Long Phi Dạ, lần này, xem như người lợi hại!

Thấy Hàn Văn Tịch cười, khỏe môi Long Phi Dạ cong lên ý cười hài lòng, chỉ là rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

"Sở Tây Phong, chuẩn bị xe, về Đế đô." Hắn nhàn nhạt dặn dò.

"Bây giờ phải trở về sao?" Hàn Văn Tịch vội vã hỏi.

"Nàng có việc?" Long Phi Dạ hỏi lại.

"Ban đêm trở về được không? Ta còn có chút dược liệu chưa mua." Vật và kìm mới đến Dược thành một chuyến, Hàn Văn Tịch còn muốn chuẩn bị thêm nhiều dược liệu.

Long Phi Dạ không trả lời, trầm tư.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch vội vàng nói: "Nếu không điện hạ về trước đi, thần thiếp một mình trở về cũng được."

Nhưng Long Phi Dạ lại nói: "Dẫn nàng đến chỗ này, đi thôi."

Đến khi nhìn thấy "Sở dược liệu" bốn chữ này, suýt nữa dọa Hàn Văn Tịch, nàng không thể đoán được Long Phi Dạ lại đưa nàng đến đây.

Lúc nàng ở hội đấu giá có nghe đến nơi này, nơi này mua bán tất cả đều là tinh phẩm dược liệu thượng đẳng, nếu như không có tư cách hội viên, căn bản không vào được, nghe nói chỉ tiêu nơi này không ít hơn sân đấu giá.

Thật ra Hàn Văn Tịch cũng chỉ muốn đi dạo trung tâm buôn bán dược liệu nhỏ mà thôi, mua chút hàng rẻ thôi, bởi vì, trên người nàng không mang nhiều tiền.

Ở hội đấu giá rằng đã "bỏ" một khoản của Sở Tây Phong, mặc dù là Sở Tây Phong nhưng trên thực tế kim chủ trả tiền là Long Phi Dạ, năm sáu vạn vàng cũng không phải số lượng nhỏ, nàng tự biết rõ.

Ai ngờ khi đến cửa, Long Phi Dạ liền đưa cho nàng một tấm thẻ vàng: "Đây là chứng cứ vào cửa, tất cả giao dịch chỗ này đều phải dùng tấm thẻ này, cầm chắc lấy. Sau khi mặt trời lặn, ta chờ nàng ở cửa."

Đây chính là tổng giám đốc bá đạo trong truyền thuyết sao?

Nàng không muốn, có phải hắn cũng sẽ mạnh mẽ đưa nàng không?

Nhưng Hàn Văn Tịch cũng không nói không muốn, Long Phi Dạ thật sự nhét thẻ vàng vào trong tay nàng, lại dặn một câu: "Sau khi mặt trời lặn ta chờ ở chỗ này, đừng quên."

Nói xong, hắn xoay người rời đi, Hàn Văn Tịch không có thời gian từ chối, đột nhiên phát hiện động tác xoay người của tên này thôi cũng đẹp như vậy!

Nhìn thẻ vàng trong tay, Hàn Văn Tịch có chút dờ khóc dờ cười, bất quá, Long Phi Dạ đã khẳng khái hào phóng như vậy, nàng cũng không khách khí, coi như chuyện này không thu phí khám bệnh của hắn đi!

Nàng cầm thẻ vàng quý trong tay, đáng người nhanh chóng biến mất trong Sở dược liệu.

Đưa Hàn Văn Tịch vào bên trong Sở dược liệu, Long Phi Dạ có thể yên tâm trăm phần, có thể đi vào nơi này đều không phải là người bình thường, nhưng có thể kinh doanh nơi này càng không phải là người bình thường, chỉ cần Hàn Văn Tịch

không ra khỏi Sở Dược liệu, nhất định Sở dược liệu sẽ phụ trách an toàn tuyệt đối cho nàng.

Sở Tây Phong cho rằng Tần Vương điện hạ còn có những chuyện khác phải làm, nhưng mà ai ngờ Tần Vương lại không đi xa, mà là tiến vào một quán trà gần đó.

Phải biết rằng thời gian của Tần Vương điện hạ quý như sinh mệnh, trong tay hắn còn nhiều chuyện phải xử lý.

Đấy có được coi là một cách làm hài lòng con gái không? Tóm lại, Sở Tây Phong không dám tưởng tượng.

Long Phi Dạ vừa uống trà, vừa thưởng thức bình sứ Thanh Hoa, trên khuôn mặt lạnh lùng có một tia âm trầm.

Sở Tây Phong vừa thấy bình sứ Thanh Hoa kia, cảm thấy hơi kinh hãi, chủ tử đã rất lâu không lấy vật này ra.

Đầu của cái này có một vị độc, có một cái tên cực kỳ êm tai "Mê Đệp Mộng", mà chính độc dược này, liên quan đến cả đời Tần Vương điện hạ, chỉ là Tần Vương lại hoàn toàn không biết gì về vị độc này cả.

Một năm trước độc của nội gián Bắc Lệ sử dụng rất giống với cái này, mặc dù không hoàn toàn như vậy, nhưng cũng xem như là đầu mối duy nhất, nếu không, sao Tần Vương điện hạ lại điều tra chuyện nội gián Bắc Lệ lâu như vậy chứ?

Phải biết rằng, Bắc Lệ càng uy hiếp Ninh Thiên, Thiên Vi Hoàng đế càng không dám phản tính lực đối phó Tần Vương.

Long Phi Dạ nhìn bình sứ Thanh Hoa, có chút lo là, hồi lâu sau, hắn mới nhìn Sở Tây Phong, thản nhiên nói "Nàng... sẽ nhận ra loại độc này chứ?"

Nàng, người này không thể nghi ngờ chính là Hàn Văn Tịch.

Sở Tây Phong giật mình, vội vàng nói: "Điện hạ, xin nghĩ lại!"

Trước nay Hàn Văn Tịch luôn là một bí mật, cho dù năng thật sự là phế vật tiểu thư của Hàn gia, mẫu thân của nàng Thiên Tâm phu nhân cũng không rõ lai lịch.

Chính bởi vì Hàn Văn Tịch độc thuật hơn người, vật quan trọng như vậy, càng không thể giao cho nàng.

Long Phi Dạ như có điều suy nghĩ nhìn Sở Tây Phong một chút, rất nhanh liền thu hồi bình sứ Thanh Hoa, cũng không nói thêm gì nữa.

Sở Tây Phong suy nghĩ không thấu tâm tư của hắn, muốn khuyên, nhưng lại chần chờ một chút, cuối cùng cũng không nói gì.

Sau khi mặt trời lặn, Long Phi Dạ đứng hẹn đến trước cửa Sở dược liệu gặp Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch quả nhiên là bại giả nữ, liều mạng mang một đồng dược liệu, đẩy cả một xe ngựa.

Sở Tây Phong nhìn đến mặt tròn tròn, Long Phi Dạ ngược lại nháy nháy mắt, lúc Hàn Văn Tịch muốn trả thê vàng cho hắn, hắn chỉ thản nhiên nói: "Nàng giữ đi, sau này bản vương cần dược liệu, tìm nàng là được."

"Không thành vấn đề, đa tạ điện hạ." Hàn Văn Tịch rất sáng khoái, nàng không thích cùng một nam nhân tranh luận về vấn đề tiền.

Một bên, Sở Tây Phong nhìn đến mặt tròn tròn, hắn nghĩ, rốt cuộc hắn không cần lo tiền điện hạ nhiều như vậy sẽ xài không hết.

Chuyến đi Dược thành này, Hàn Văn Tịch thu hoạch nhiều nhất, Long Phi Dạ cũng không uống công đến, tâm trạng hai người cũng không tệ, sau khi ăn bữa tối ở quán rượu, rốt cuộc cũng lên đường về Đế đô.

Về phần Cố Thất Thiểu, sớm đã bị người của Tà gia vây quanh, căn bản không rảnh quan tâm bọn họ.

Về phần tại sao Long Phi Dạ lại biết cây giống dược liệu trên tay Tà gia, đó chính là bản lĩnh của hắn, mà về phần tại sao người của Tà gia lại biết cây giống dược liệu trên tay Cố Thất Thiểu, cái này rất rõ ràng là Long Phi Dạ tổ giác.

Tóm lại, lần này Cố Thất Thiểu thua thiệt lớn, mà Hàn Văn Tịch kiếm được nhiều nhất!

Trở lại Đế đô đã là mấy ngày sau, độc dịch hạch cũng đã qua rồi, trải qua một phen cân quét, toàn bộ Đế đô sạch sẽ không ít, dường như ngay cả không khí cũng mát mẻ.

Hàn Văn Tịch mang hai hộp tổ yến tinh phẩm cho Nghi thái phi, Nghi thái phi vô cùng bất ngờ, vốn dĩ nghĩ rằng chuyện Vinh Lạc công chúa trước kia sẽ là một cái sọ trong lòng Hàn Văn Tịch, không nghĩ rằng Hàn Văn Tịch còn tặng cho bà lễ vật này.

Lo lắng trong lòng Nghi thái phi lập tức biến mất, bà kéo tay Hàn Văn Tịch, cười hỏi: "Văn tịch, bụng của người... cũng nên giành chút sức, lúc nào cho Tần Vương phủ chúng ta niềm vui đây."

Hàn Văn Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, thực tình cảm thấy Nghi thái phi này chuyển biến quá lớn, nhưng nàng cũng không biết, bởi vì mấy câu trong yến tiệc đêm giao thừa Long Phi Dạ nói và chuyện kháng chi đã truyền đi khắp nơi, vị Tần vương phi này đang được thịnh sùng!

Qua loa vài câu, Hàn Văn Tịch liền vội vàng rời đi.

Nhưng bên phía viện, Mộ Dung đã lâu không lộ diện nhìn chăm chú bóng lưng của nàng, đáy mắt tràn đầy oán hận!

Mấy ngày trước đây, Bình Bắc Hầu tới đây định ngày thành hôn, mặc dù mẫu phi lùi về sau, thế nhưng ngày nào nàng chưa gả thì chưa lộ mặt ra ngoài!

Ngày cả mẫu phi cũng đứng bên phía Hàn Văn Tịch, Mộ Dung tựa như biết mình nhất định phải tìm chỗ dựa khác, chỉ là lúc này ai có thể giúp được nàng đây?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyền - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Biến cố, hàn gia gặp nạn

Buổi sáng thứ hai từ ngày hồi phủ, Hàn Văn Tịch phát hiện Long Phi Dạ lại mất tích.

Điều ngoài ý muốn chính là, Sở Tây Phong lại mời Cố Bắc Nguyệt đến Phủ Dung viện, nói là Long Phi Dạ lúc ra ngoài đã giao phó rằng, bảo Cố Bắc Nguyệt đến bắt mạch cho nàng, xem xem cơ thể đã hồi phục chưa.

Đừng nói đến việc Sở Tây Phong bị dọa cho sợ hãi, ngay đến cả Hàn Văn Tịch vì được sùng ái quá mức mà sinh lo sợ, lần đầu tiên phát hiện ra tảng băng lớn này thật ra lại không hề vô tình, lạnh lẽo như gương mặt.

Cố Bắc Nguyệt sau khi kiểm tra cẩn thận, cũng không có cách nào có thể lý giải được tại sao nàng lại hôn mê lâu như vậy, chỉ có thể đoán là do sợ hãi cộng với việc một mối quá độ cho nên mới dẫn đến lao lực.

Cơ thể của Hàn Văn Tịch, thì nàng đương nhiên sẽ tự biết được, nàng liền gạt chủ đề này đi, hỏi Cố Bắc Nguyệt về việc ôn dịch.

Thuốc giải vừa đến, liền kịp thời cứu chữa và phòng bệnh, trong ngoài cung đều đại hi, chỉ là, Thiên Huy hoàng đế lại không vui nổi, ngày ngày lạnh mặt, vài nô tài phạm phải lỗi nhỏ trong cung đều bị phạt nặng, khiến cho lòng người sợ hãi.

Hàn Văn Tịch biết lần này mình đã đắc tội người rồi, nhưng mà, chuyện này sợ cũng không được, nàng coi như là đang nghe chuyện tiêu lâm thôi vậy.

"Vương Phi nương nương, nghe nói vị Cố Thất Thiểu kia là trang chủ của Thiên Hương trà trang?"

"Thiên Hương trà lâu cũng là của hắn đấy, chỉ là đã bị đóng cửa rồi thôi."

Hàn Văn Tịch vừa nhớ đến đáng về thiệt thòi của Cố Thất Thiểu ở trong khách điểm vào hôm đó, liền thấy buồn cười, cái tên không biết lễ độ đó, rất đáng bị Long Phi Dạ xử lý.

"Thật không ngờ trong tay hắn lại có Từ Ngải Thảo." Cố Bắc Nguyệt thăm dò nói.

Hàn Văn Tịch không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cho là Cố Bắc Nguyệt đang tò mò, cho nên nói hết chuyện Cố Thất Thiểu biết võ công, biết độc y cho hắn.

Đáy mắt Cố Bắc Nguyệt xẹt qua một tia phức tạp, chỉ gật gật đầu: "Đúng là một người kỳ lạ."

Hàn Văn Tịch cũng không nói nhiều về Cố Thất Thiểu, mà hưng phấn nói về việc mua thuốc ở Dược Thành, loại chuyện đào được dược liệu quý này, chỉ có thể chia sẻ với "lạ thuốc" Cố Bắc Nguyệt, thì mới có được sự đồng cảm.

Hai người trò chuyện, bất giác đã đến chạng vạng, Sở Tây Phong và Triệu ma ma ở một bên lắng lắng nhìn, nhìn thế nào cũng thấy không thoải mái.

"Sở thị vệ, có phải là ngài nên đưa vị thái y này đi rồi không?" Triệu ma ma thấp giọng.

"Khách quý của Vương Phi nương nương, bà dám đuổi?" Sở Tây Phong hỏi ngược lại.

Triệu ma ma đương nhiên là không có cái gan này, bà thành khẩn nói "Sớ thị vệ, lần sau đừng tìm Cổ thái y đến xem bệnh nữa."

Hôm đó, sau khi Cổ Bắc Nguyệt rời đi, Hàn Văn Tích vốn định đến Hàn gia, nhưng mà nghĩ một chút, lại bất giác ngủ mất, ngủ một mạch đến khi trời sáng.

Muốn làm chuyện giải độc này cần phải tiêu tốn không ít tinh lực của người, nhưng mà, Hàn Văn Tích lại chưa từng bắt đầu hệ thống giải độc.

Mấy ngày tiếp theo, người đều không muốn nhúc nhích, nhưng mà, cơ thể vẫn đang tốt, năng chỉ cho rằng là do những ngày này ở Dược Thành quá mệt mỏi, chứ không hề lo là có chuyện gì bất thường.

Đương nhiên, mấy ngày liền, cũng đều không có tin tức của Long Phi Dạ, người giống như đã bốc hơi rồi vậy.

Vẫn luôn biết hần hành tung thân bí, quý nhân nhiều sự, chỉ là, không biết bắt đầu từ lúc nào, Hàn Văn Tích lại bắt giác quan tâm đến động thái của hần.

Muốn biết chàng đang bận việc gì, lúc nào sẽ về, lúc nào sẽ đi. Không phải nói năm sau xuất hành sao? Chẳng lẽ chàng lại đi xa nhà rồi?

Sau đọc ôn dịch, Thiên Huy hoàng đế thật sự không đến Tần Vương Phủ gây rắc rối nữa, cũng không nhắc lại việc hòa thân, thế cục chiến trường tam đồ cũng đủ để hần không muốn ăn uống gì nữa rồi.

Một tháng sau, sứ thần của Thiên Ninh và Tây Chu gặp mặt ở chiến trường tam đồ, nghe nói là để lập một bản khế ước hợp tác, sau đó, Tây Chu đem binh lực trước đây điều đến chiến trường rồi tiếp tục phân nhóm điều về.

Việc hòa thân thất bại, Tây Chu còn có thể đem binh lực điều động trở về, có trời mới biết Thiên Huy hoàng đế đã nhượng bộ thể nào trong bản khế ước hợp tác này.

Tóm lại, khế ước hợp tác không có hướng xã hội công khai, Thiên Ninh quốc nhất định là chịu không ít thiệt thòi.

Hàn Văn Tích không hiểu quốc gia đại sự, nhưng mà, năng cũng nhìn ra được, chuyện công chúa Vĩnh Lạc hòa thân, trông thì có vẻ là Tây Chu hoàng đế yêu thương Vĩnh Lạc công chúa, nhưng mà, trên thực tế chỉ cần Thiên Ninh nhượng bộ trong các phương diện khác, hợp tác của hai nước cũng nhất định sẽ dựa trên nền tảng hòa thân mà bàn luận.

Nói một cách khác, thật ra Thiên Huy hoàng đế cũng không nhất định là phải ép Long Phi Dạ, chỉ là, nếu không ép Long Phi Dạ, thì cái giá phải trả sẽ càng đắt hơn.

Tất cả, thủ đoạn, công cụ, mục đích mới là cần bàn thảo.

Nhìn vào đạo lý này thì, Vĩnh Lạc công chúa cao cao tại thượng, năng ta có gì mà kiêu ngạo chứ?

Quý tộc Hoàng tộc từ xưa đến nay, có bao nhiêu người có thể thực sự nắm giữ được vận mệnh của mình, nghĩ vậy, Hàn Văn Tích liền cảm thấy mình thật may mắn, Hàn gia mặc dù suy bại rồi, nhưng cũng cho có được tự do tuyệt đối.

Ai biết được, ngay lúc Hàn Văn Tích cảm thấy may mắn, thì Hàn gia lại xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn!

Lúc Tiểu Trầm Hương chạy đến, Hàn Văn Tích vẫn còn đang ngủ, Tiểu Trầm Hương bỏ mặc sự ngăn cản của Triệu ma ma, trực tiếp xông vào phòng ngủ, vội đến nổi nước mắt như muốn trào ra.

"Chú từ, Thất di nương bị người của Thuận Thiên phủ bắt đi rồi, bọn họ nói Hàn gia chúng ta hại chết hai mạng người."

Nghe xong lời này, Hàn Văn Tích dường như nhảy dựng lên: "Có chuyện gì thế?"

"Chú từ, người của Thuận Thiên phủ không chút khách khí nào cả, mau đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói." Tiểu Trầm Hương vội vàng thúc giục, sợ Thất di nương ở Thuận Thiên phủ sẽ bị chịu thiệt.

Theo lý, Hàn gia là nhà mẹ đẻ của Vương phi nương nương, hơn nữa, năm sau lại thịnh truyền rằng Vương Phi nương nương được chuyển sủng, không nề mặt sư thì cũng phải nề mặt Phật, cho dù là Thuận Thiên phủ thì cũng không dám hỗn xược.

Nghe thấy Tiểu Trầm Hương nói vậy, Hàn Văn Tích liền cảm thấy không đúng lắm, lập tức thu dọn, cùng với Tiểu Trầm Hương lập tức đi về Thuận Thiên phủ.

Trên đường đi, Tiểu Trầm Hương mới giải thích rõ ràng.

Hôm qua có Trần Thị phu nhân dẫn theo mẹ chồng lớn tới đến tiệm thuốc Thành Nam của Hàn gia để xem bệnh, chồng của Trần Thị mắt sớm, ngoại trừ mẹ chồng ra, còn có một đứa con nhỏ, gia cảnh nghèo khó, chỉ dựa vào một mình nàng thêu thùa may vá để sống, chương quý Lý đại phu thấy bọn họ đáng thương, cho nên đích thân xem bệnh kê thuốc, còn không thu tiền.

Nhưng ai mà biết được, mẹ chồng Trần Thị sau khi uống thuốc, lại tất tở chết.

Sáng sớm nay, Trần Thị liền kéo thi thể của mẹ chồng đến cổng Thuận Thiên phủ, gào khóc cáo trạng tiệm thuốc của Hàn gia hại chết người, đòi Hàn gia bồi thường.

Từ sau khi Hàn Tông An xảy ra chuyện, y quán, được quán của Hàn gia đều đã đóng cửa.

Các dược quán, y quán trước đây của Hàn Gia, đều là nơi mà những người quyền quý cao sang trong Đế Đô hay đến, còn có sự chỉ định của riêng đại phu, đến nay danh tiếng bị hủy rồi, việc làm ăn đương nhiên cũng trở nên điêu đứng.

Y quán nhỏ ở Thành Nam là y quán duy nhất còn tồn tại, là do Thất di nương khăng khăng giữ lại, nói gì thì Hàn gia cũng là nhà y học thế gia, cho dù bại rồi, cũng không thể ngay đến cả y quán cũng không thể giữ lại, hai là, Thất di nương lương thiện, giữ lại y quán nhỏ này để cứu giúp những người nghèo khổ.

Đã gây tai họa lại còn vẫn muốn chữa bệnh, sợ chết mà vẫn nhắm mắt uống thuốc, huống hồ những người nghèo, được giá thấp hoặc là trị liệu miễn phí là đã tốt lắm rồi, làm gì có ai dám chế Hàn gia chứ?

Bản thân hành nghề vì lương thiện, nhưng mà ai dám đảm bảo là sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

"Người mẹ chồng đó bị bệnh gì? Vì sao chết, chắc chắn là do liên quan đến thuốc sao?" Hàn Văn Tích hỏi thật tình.

"Bị nhiễm phong hàn. Chủ từ, bệnh này ngay đến cả ta cũng biết là sẽ phải dùng thuốc gì, Lý đại phu không thể để xảy ra sai sót được! Nhưng mà Trần Thị kia thì cứ sống chết nói rằng là chết vì uống thuốc của chúng ta, Thuận Thiên phủ lát nữa là thăm án rồi, cũng không biết tình hình thế nào, nếu không phải là người của Thuận Thiên phủ tới bắt người, thì chúng ta còn không biết được!"

Tiểu Trầm Hương ở Hàn gia một thời gian, suốt ngày đều ở Y Thư và dược liệu hầu hạ Tiểu Dật Nhi, được nghe nhiều cho nên cũng biết được không ít điều, một chút bệnh phong hàn Lý chương quý đương nhiên là có thể trị được, sao có thể chết người được?

Lúc Hàn Văn Tích và Tiểu Trầm Hương vội vàng đến Thuận Thiên phủ, cửa phủ đang đóng chặt, bên trong đang thẩm án.

Hàn Văn Tích đến, Phủ Quân đại nhân đương nhiên là không dám chậm trễ, đang ở giữa giờ nghỉ xử án vội vàng đi qua vấn an, Hàn Văn Tích vội mà lại đích thân lên công đường rồi.

Thấy vậy, Phủ Quân đại nhân vội vàng hành lễ: "Hạ quan tham kiến Vương Phi nương nương!"

Nhất thời, tất cả các nha môn đều quý xuống hành lễ, Hàn Văn Tích liếc mắt, chỉ thấy Thất di nương và Trần Thị đang quỳ ở đại đường.

Thất di nương nhìn trộm Hàn Văn Tích, Hàn Văn Tích không hề hiểu ý của bà, nhưng mà, trực giác cho rằng có chuyện không ổn.

Trần Thị mặc y phục trắng toát, đang để tang, năng ta không dám nhìn Hàn Văn Tích, nằm rạp xuống trên nền đất, cơ thể gầy yếu run rẩy.

"Bình thân. Bản Vương Phi đặc biệt đến đây để nghe xử, mặc dù sự việc liên quan đến Hàn gia, nhưng mà cũng liên quan đến hai mạng người, không phải là chuyện đùa, Phủ Quân đại nhân không cần phải nề mặt bản vương, cứ làm theo lẽ công!"

Thái độ năng rất rõ ràng, sau đó liền tự tại ngồi xuống bên cạnh.

Phủ Quân đại nhân đứng dậy, vội vàng gạt đầu, đáy mắt xẹt qua một tia phức tạp, nhưng vẫn cung kính cười, sai người rót trà.

"Vương Phi nương nương yên tâm, hạ quan nhất định xử án công bằng!"

"Vậy thăm án đến đâu rồi, Phủ Quân đại nhân nói nghe xem." Hàn Văn Tích lại hỏi.

Ai mà biết được, Phủ Quân đại nhân lại nói: "Vương Phi nương nương, nhân chứng vật chứng đủ cả rồi, bây giờ có thể định tội được rồi."

"Định tội?" Hàn Văn Tích nhu mày.

"Lý đại phu bỏ thuốc độc vào trong thuốc phong hàn, khiến người bệnh trúng độc từ vong, tuy là sai sót, nhưng mà cũng đã là giết người." Phủ Quân đại nhân thành thật nói.

"Ngô sát? Chứng cứ đâu?" Hàn Văn Tích sao có thể tin được?

Ánh mắt của Phủ Quân đại nhân liếc một cái, sư gia lập tức từ cung kính đem ba thứ lên, một là báo cáo khám nghiệm tử thi, một là báo cáo kiểm tra thuốc của Lý đại phu, còn có một thứ nữa là đơn thuốc của Lý đại phu.

Hàn Văn Tích nhìn một lượt, trên báo cáo khám nghiệm tử thi nói, người chết nhiễm phong hàn nặng, nhưng lại chết vì độc Quy Ngạch, báo cáo kiểm tra thuốc đã viết rất rõ, đã phân tích cả ba bao thuốc mà Trần Thị đem đến rồi, tổng cộng mười

một vị thuốc, đều đã liệt ra, đúng thật là thuốc chữa phong hàn, chỉ là có thêm một vị thuốc độc, chính là Quy Ngạch.

Hon nữa, điều chí mạng chính là, trong đơn thuốc của Lý phu nhân khai, chắc chắn là có vị thuốc Quy Ngạch.

Hàn Văn Tịch trầm tĩnh nhắm lại mười một vị thuốc, dường như phát hiện ra gì đó, đáy mắt xẹt qua một tia phức tạp.

Quy Ngạch có độc, hon nữa là kịch độc, nhưng đồng thời cũng là một vị thuốc hay, một lượng ít Quy Ngạch và lượng thuốc nhất định phối hợp sử dụng, đồng thời hủy đi độc tính, thì càng có thể điều trị hiệu quả hơn.

Nhưng mà, trị bệnh phong hàn, không cần dùng đến Quy Ngạch, Lý đại phu có hồ đồ đến đâu, thì cũng không thể bỏ Quy Ngạch vào đơn thuốc chứ?

Mặc dù buồn bực, Hàn Văn Tịch cũng hề biểu hiện ra, nhân nhạc hỏi: "Lý đại phu đâu?"

Xem bệnh kê đơn là Lý đại phu, chủ phạm là ông. Thất đi nương chỉ là người quản lý được quán mà thôi, nói thế nào cũng phải tìm Lý đại phu đến mới đúng.

Nhưng ai mà biết được, Phủ Quân đại nhân lại nói: "Vương phi nương nương, Lý đại phu đã chết."

Cái gì?

Tin tức này khiến cho Hàn Văn Tịch vốn rất điềm tĩnh lập tức xù lông lên: "Sao có thể như vậy, sao lại chết!"

"Trên đường áp giải, đã cắn lưỡi tự sát." Phủ đoàn đại nhân thành thật trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Hoài nghi, vậy thì sao

Vừa nghe đến Lý đại phu cắn lưỡi tự tử, đáy mắt Hàn Văn Tịch liền trở nên âm dạm.

Thất đi nương rót cup nhện không được mở miệng: "Vương phi nương nương, Lý đại phu không thể nào kê sai thuốc được, Lý đại phu đã hành nghề y mười năm tại Hàn Gia Y Quán, chưa từng thất thủ, ông ấy tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm như vậy!"

"Thất đi nương, trong đơn thuốc này chính là bút tích của Lý đại phu, bản quan vốn dĩ phản Lý đại phu tội ngộ sát, chứ không phải cố ý giết người, cũng là vì nghĩ đến ông ấy làm nghề y nhiều năm, y thuật cao siêu. Đến nay, chứng cứ xác thực, ý của Thất đi nương chẳng lẽ cho là bản quan vu khống?" Phủ Quân đại nhân rất không khách khí.

Thất đi nương không có chỗ để phản bác, liền tức lặc đầu: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Lý đại phu chết có quá nhiều nghi vấn!"

"Lý đại phu là cắn lưỡi tự vẫn, theo bản quan thấy, ông ấy không phải là sợ tội mà tự sát, mà là tự thẹn với lòng, lấy cái chết để tạ tội." Phủ Quân đại nhân rất chắc chắn.

"Không thể nào, trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm! Không thể nào." Thất đi nương không phục, nhìn Hàn Văn Tịch với ánh mắt cầu cứu.

Thanh danh của Hàn Gia đã mất kể từ chuyện của thái tử, đến nay ngay đến cả một tiểu y quán để hành thiện cũng để xảy ra án mạng, chuyện này làm cho Hàn gia phải đứng ở trong giới y học thế nào đây, còn trọng chấn gia nghiệp thế nào được đây?

Lý đại phu sợ tội tự sát, nhận cái tội danh này, thế nhưng mà, Hàn gia không thể nhận được!

Hàn Văn Tịch neho mắt nhìn ba phần chứng cứ trong tay, trong lòng nghĩ giống hệt như Thất đi nương. Lý đại phu sai một lỗi quá phổ thông, chết quá đột ngột, cái chết này của ông, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là đang ép Hàn gia đến đường cùng.

Lúc này, Trần Thị vẫn luôn cúi đầu, oán hận nhìn Thất đi nương, nghẹn ngào nói: "Cho dù có phải là hiểu lầm hay không, tóm lại, người uống thuốc của các người chết rồi, các người phải bồi thường! Phu quân của ta đã mất rồi, con trai nhỏ tuổi đều là do mẹ chồng chăm sóc, đến nay mẹ chồng mất rồi, những ngày tháng sau này, ta phải sống thế nào đây!"

Vốn còn đang không yên tâm về vị Trần Thị này, nhìn thấy thần sắc luống cuống, sợ sệt này của bà ta, Hàn Văn Tịch lại thấy hoài nghi, chỉ là, một người phụ nữ nghèo khổ như thế này, sao có thể có gan vì chút tiền bồi thường mà vu khống Hàn gia chứ?

Xem ra vấn đề quan trọng vẫn nằm ở trên người Lý đại phu, điều Thất đi nương lo âu, cũng chính là những gì Hàn Văn Tịch đang nghĩ, nếu như Lý đại phu đã không tự sát vì trốn tội, thì án này phán xuống, người chịu trách nhiệm cũng vẫn là Lý đại phu, Hàn gia bồi thường, cũng không bị chịu tội, chỉ là, khoản bồi thường này cũng chính là nhận tội Y Quán làm chết người, đây không phải là chuyện nhỏ đối với Y Quán, thiệt hại về danh tiếng là chuyện lớn!

"Vương phi nương nương, nếu như không có vấn đề gì, bây giờ hạ quan sẽ định tội." Phủ Quân đại nhân dò hỏi.

Không có vấn đề?

Nhìn thì như không có vấn đề gì, Thất đi nương cũng không hề phản bác, nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại có rất nhiều vấn đề!

Hàn văn tịch uống một hớp trà, chuẩn bị hỏi, nhưng ai mà biết được nha môn lại đột nhiên chạy vào, báo tin, Đại Lý Tự sẽ lo vụ án này, bảo rằng Thuận Thiên phủ nhanh chóng bàn giao.

Tại Thiên Ninh Quốc, những án binh thường ở trong Đế Đô, đều do Thuận Thiên phủ xử lý, Đại Lý Tự là tòa án cao nhất, đại đa số những án nghiêm trọng cần xử lý, thì đều là những án liên quan đến dòng dõi quý tộc.

Chuyện của Hàn gia y quán và bách tính, Đại Lý Tự cũng lo, đây là do rảnh rồi quá, hay là quá coi trọng Hàn gia?

"Vô duyên vô cớ, Đại Lý Tự vì sao lại thẩm án?" Hàn Văn Tịch nhíu mày hỏi.

Nhưng mà, nha dịch lại ấp úng, không dám nói.

"Thành thật trả lời!" Hàn văn tịch lạnh giọng.

"Vương phi nương nương, tiểu nhân... nếu nhân nghe người của Đại Lý Tự tới nói, là Thái hậu nương nương vừa mới hạ lệnh, Thái hậu nương nương nói... nói Hàn gia đã có tiền án là chuẩn bệnh sai cho thái tử, lần này nếu lại làm chết người... thì phải xử nặng... phải hủy đi tư cách hành nghề y của Hàn gia ở Thiên Ninh Quốc!"

Lời này vừa ra, tất cả mọi người ở đó liền yên lặng, Thất đi nương ở bên dưới mặt trắng bệch, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Hủy bỏ tư cách làm nghề y, cái này là có ý gì?

Điều này có nghĩa là bất kể ai của Hàn gia từ giờ phút này sẽ không được chuẩn bệnh kê đơn nữa.

Có nghĩa là Hàn gia từ giờ đã hết duyên với giới y.

Có nghĩa là từ giờ Hàn gia sẽ mãi mãi không bao giờ vực dậy nổi!

Đây là sỉ nhục, không ai trong Hàn gia có thể chịu được nhục, đôi mắt Hàn Văn Tịch toát lên vẻ lạnh lẽo, nàng cười như hiểu ra được đây là chuyện gì rồi!

Một tháng qua, nàng còn đang buồn bực vì sao hai vị chủ tử trong cung kia phải chịu thiệt thòi khi như vậy mà chẳng có chút động tĩnh nào, không ngờ, thái hậu bắt đầu động thủ rồi.

Không làm gì được nàng, liền khai đao với Hàn gia, đây là kiểu gì vậy?

Nếu Thái hậu đã động thủ, vậy thì lần này nàng sẽ cho thái hậu biết, nhà mẹ của nàng, không ai có thể đạp đổ được!

Hàn Văn Tịch cười lạnh, nhân nhạc nói: "Nếu đã là lệnh của Thái hậu, Phủ Quân đại nhân liền làm theo đi."

Thuận Thiên Phủ Quân chỉ đợi câu này của Hàn Văn Tịch, ông liền lập tức hạ dinh, đem tài liệu liên quan đến vụ án và nhân viên chuyển giao cho Đại Lý Tự, Đại Lý Tự ngày mai mới bắt đầu thẩm án, Thất đi nương không phải chủ phạm, cho nên không bị giam giữ.

Đại Lý Tự vừa đi ra, Thất đi nương liền không đợi được thấp giọng: "Văn Tịch, Lý đại phu nhất định là bị mua chuộc!"

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, người mình mẫn đều có thể nhìn ra là Lý đại phu đã bị mua chuộc rồi, hơn nữa, Hàn Văn Tịch còn khẳng định người đứng đằng sau chính là Thái hậu.

Chỉ là, Đại Lý Tự thăm án, cần có chứng cứ.

Lý đại phu tự sát rồi, đã tự mình diệt khẩu, muốn tìm ra chứng cứ bị mua chuộc, không hề dễ.

"Thất di nương, người yên tâm, cho dù không tóm được người đứng sau Lý đại phu, chuyện này cũng không thể liên lụy đến Hàn gia được." Hàn Văn Tịch rất chắc chắn.

Nghe thấy câu này, Thất di nương liền do dự, thấp giọng: "Văn Tịch, gần đây đang đồn rằng con có được sự chuyên sùng của Tần Vương điện hạ, chuyện này... có thật không? Nếu như có sự giúp đỡ của Tần Vương, vậy thì ta yên tâm rồi Ừm..."

Hàn Văn Tịch dờ khóc dờ cười, cái này liên quan gì đến Long Phi Dạ? Mấy ngày rồi nàng chưa gặp Long Phi Dạ!

Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi, thành thật nói: "Thất di nương, chuyện này không cần Tần Vương phải ra mặt con cũng giải quyết được, tin con đi!"

Nàng vừa nói, vừa vén lưu hải lên, ánh mắt linh động xẹt qua một tia cơ trí, dường như biết rõ tất cả, chứa một sức mạnh khiến cho người khác có thể yên tâm.

Thất di nương lúc này mới biết là mình hiểu lầm rồi, chỉ là, bà vẫn không nhịn được hỏi: "Văn Tịch, vậy chuyện của con và Tần Vương..."

"Vẫn tốt, vẫn tốt ạ, Thất di nương người mau về đi, đừng để Dật Nhi lo lắng."

Hàn Văn Tịch đánh trống lảng, vội vàng tiễn Thất di nương lên xe ngựa, bảo xa phu nhanh chóng đi!

Mặc dù lời đồn thịnh truyền rất lâu, thế nhưng, đây là lần đầu tiên có người hỏi chuyện này trước mặt Hàn Văn Tịch, nàng cũng không biết phải trả lời thế nào.

Nhìn xe ngựa đã đi rồi, Hàn Văn Tịch lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, ai biết được, Tiểu Trầm Hương lại ở sau lưng nàng yếu ớt oán hận nói: "Chú Tử, ta vẫn còn chưa lên xe..."

Hàn Văn Tịch lúc này mới nhớ ra là vẫn còn Tiểu Trầm Hương, quay đầu lại nhìn, còn chưa mở miệng, Tiểu Trầm Hương lại nói: "Chú tử, vẫn tốt là tốt thế nào ạ?"

Mang tai Hàn Văn Tịch lập tức liền đỏ lên, híp mắt đến gần: "Người đó, mồm miệng càng ngày càng lợi hại rồi đó!"

Tiểu Trầm Hương cười khanh khách, đang muốn trốn, Hàn Văn Tịch lại giữ chặt lại: "Đi, cùng ta đến nhà Lý đại phu."

Mặc dù thi thể của Lý đại phu còn ở lại Đại Lý Tự, nhưng Lý gia đã dụng linh cữu, bày linh vị, một nhà trên dưới đều mặc đồ tang, bầu không khí rất nặng nề.

Hàn Văn Tịch không hề kinh động bất kỳ ai, chỉ gặp phu nhân của Lý đại phu, Hồng thị.

"Ngồi đi, ở đây không còn ai khác, không cần giữ lễ tiết."

Hàn Văn Tịch đã nói như vậy, nhưng Hồng thị vẫn không dám ngồi, cung kính đứng ở một bên, cúi đầu trầm mặc.

Bởi vì thân phận của nàng, sợ nàng?

Hay là còn có nguyên nhân khác nên chột dạ?

"Xây ra chuyện như vậy... Lý phu nhân nên bi thương, nên tự bảo trọng." Hàn Văn Tịch thân nhiên nói.

Hồng thị an tĩnh khom người: "Tạ Vương phi nương nương quan tâm"

"Lý phu nhân, ngại cảm thấy Lý đại phu có khả năng kẻ sai thuốc không?" Hàn Văn Tịch đột nhiên hỏi, nói thẳng không vòng vèo.

Hồng thị bỗng nhiên ngừng đầu nhìn lại, nhưng mà, vừa thấy đôi mắt sáng trong của Hàn Văn Tịch liền lập tức cúi đầu, nghẹn ngào nói: "Dân phụ cũng không tin, chỉ là đơn thuốc kia... bút tích đó chính xác là của ông ấy."

Hàn Văn Tịch không thích người nói chuyện mà không nhìn đối phương.

"Lý phu nhân, mấy ngày nay Lý đại phu có gì bất thường, hay có qua lại với ai không?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Hồng thị vẫn cúi đầu không nhìn Hàn Văn Tịch, bà cũng không nghĩ nhiều liền lắc đầu: "Mọi thứ đều vẫn đang bình thường, sao lại phát sinh chuyện này chứ..."

Bà vừa nói, vừa cúi đầu nước nớc.

Hàn Văn Tịch đứng dậy đến, từng bước một đến gần, Hồng thị lập tức liền lui lại, càng cúi đầu thấp hơn.

"Lý phu nhân, người nói xem... có khi nào Lý đại phu có nỗi khổ gì không?" Hàn văn tịch lại hỏi.

Hồng thị liền run bần bật, vội vàng giải thích: "Vương phi nương nương, ông ấy thì có thể có nỗi khổ gì chứ, cho dù có nỗi khổ gì thì cũng không thể hại người! Ông ấy là một đại phu, có lẽ là do nhất thời thất thủ, sau đó biết mình sai rồi, ấy vậy tự trách cho nên mới... hu hu..."

Hồng thị đang nói, liền khóc thành tiếng, không nói tiếp được nữa.

Hàn Văn Tịch khe khẽ thở dài, lui lại, không làm khó Hồng thị nữa, an ủi vài câu, sau đó liền rời đi cùng Tiểu Trầm Hương.

Lên xe ngựa, Tiểu Trầm Hương liền không đợi được nữa nói: "Chú tử, Lý phu nhân sau có thể như vậy, ngay đến cả người ngoài như ta còn thấy đang yên đang lành, Lý đại phu lại chết như vậy! Sao bà ấy lại không thấy kỳ lạ chứ?"

"Người cũng nhìn ra rồi sao?" Hàn Văn Tịch thân nhiên nói.

"Lý phu nhân nhất định là biết được gì đó." Tiểu Trầm Hương nghiêm túc.

Hàn Văn Tịch cười nhạt không nói gì, ngay đến cả tiểu y quán ở Thành Nam cũng mất rồi, quay về Hàn gia...

"Quay về Hàn gia rồi? Ha ha, dụng phải rồi chứ?"

Thái hậu vừa nghe được là Hàn Văn Tịch rời khỏi Lý gia, liền cười lạnh.

"Thái hậu nương nương, cho dù rằng ta có tra ra được chỗ Lý phu nhân, chỉ cần Lý phu nhân không mở miệng, thì cho dù rằng ta có hoài nghi thế nào, thì ngay mai án này cũng sẽ được định tội.

Người nói những lời này, không phải là ai khác, chính là Mộ Dung Uyển Như ở Tần Vương phủ!

Mặc dù bọn họ ở trong cung, thế nhưng lại luôn để ý đến vụ án mạng y quán.

Thái hậu không ngờ rằng Hàn Văn Tịch lại không dựa vào bà, hờn ngọc quý trên tay của Nghi thái phi là Mộ Dung Uyển Như lại tự tìm đến cửa, dâng lên kế sách bức tử Hàn gia cho bà.

Mà Mộ Dung Uyển Như cũng chưa từng nghĩ đến có một ngày mình lại phản bội Nghi thái phi mà đứng về phía Thái hậu nương nương.

Nghi thái phi đối đãi với nàng ân sủng như núi, nhưng mà, lần này là do Nghi thái phi phản bội nàng trước, nàng tuyệt không hối hận.

Trước đây Nghi thái phi đã nói rồi, sẽ gả nàng cho Tần Vương làm trắc phi, sẽ vinh viễn được ở lại Tần Vương phủ! Kết quả thì sao? Nàng mất đi trinh tiết, còn phải đánh hôn với Bắc Hầu phủ, Nghi thái phi ngoài việc tức giận ra, thì cũng không giúp gì cho nàng!

Nghi thái phi trước đây cũng đã nói, Hàn Văn Tịch dám bước vào cửa, sẽ cho rằng ta đẹp mặt, thế nhưng kết quả thì sao? Không chỉ có Tần Vương nhìn nàng với con mắt khác, ngay đến cả Nghi thái phi cũng giống như bị quý ám, đối tốt với rằng ta, nghe lời rằng ta nói!

Mộ Dung Uyển Như chịu đựng những điều này thế nào, nàng tuyệt đối sẽ không nhận thua với Hàn Văn Tịch, nàng chỉ biết, mình còn tiếp tục đặt hi vọng ở chỗ Nghi thái phi, thì cuối cùng cũng chỉ có thể đi đến bước đường phải ngoan ngoãn gả đi.

Mà người có thể thay đổi tất cả những thứ này, chỉ có Thái hậu!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

